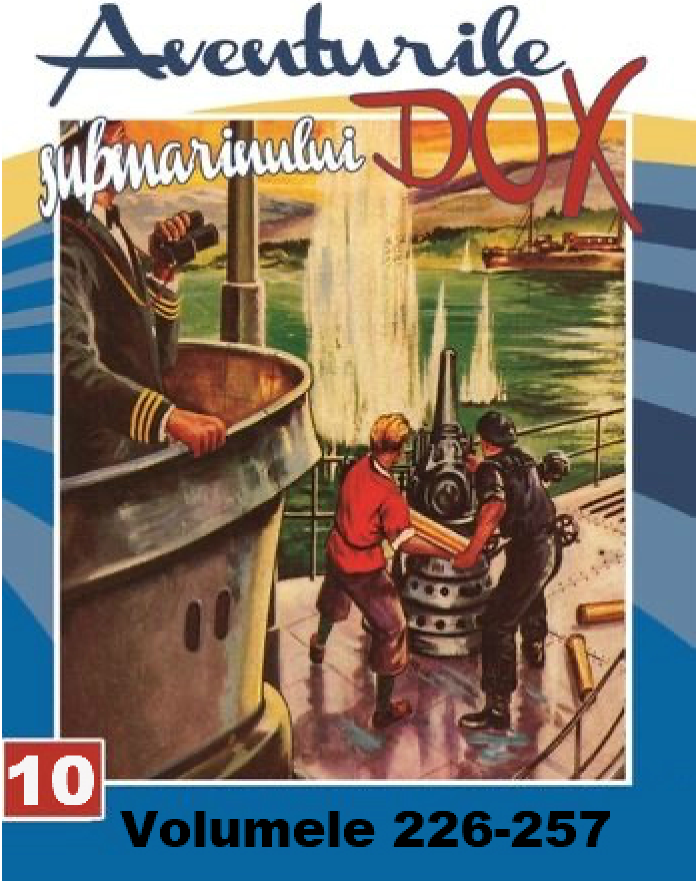

Aventurile
submarinului
DOX
10
Volumele 226-257

Aventurile submarinului Dox 226

Hans Warren

I
O ÎNTÂLNIRE NEOBIŞNUITĂ

AM PĂRĂSIT BANHARA, un oraş indian ce aparţinea Provinciei centrale Nagpur şi ne-am apropiat de ţinutul muntos ce făcea parte din lanţul munţilor împăduriţi Satpura. Voiam să vizităm Nagpurul, capitala provinciei cu acelaşi nume şi să ajungem acolo, încă înainte de ivirea serii.

În stânga noastră curgea Malinganga de-a lungul drumului prăpăstios de care, iar într-unul din care trase de boi, călătoream noi.

Ultima noastră aventură ne-a măcinat puţin nervii şi nădăjduiam ca la prietenii noştri din Nagpur vom găsi răgazul să ne odihnim şi să ne refacem puţin.

Marian picotea alături de mine şi nu era de mirare întrucât soarele nemilos îşi arunca săgeţile perpendicular în capul nostru dintr-o boltă albastră impecabilă, neumbrită de nici-o fărâmă de nor. Ne cam chinuia setea.

Chiar Pongo, care era obişnuit cu asemenea temperaturi, frecvent întâlnite în libata sa africană, arăta cam moleşit. Maha stătea şi el culcat la picioarele uriaşului negru tot atât de moleşită de căldură.

Treceam chiar acum printr-un ţinut prăpăstios, iar pe ambele laturi ale acestuia străjuind stânci înalte de cel puţin cincizeci de metri.

L-am zgâlţâit pe Marian, care sări speriat în sus.

— Ce… ce s-a întâmplat, bâigui el, frecându-se la ochi.

— Ia uite-te puţin la peisajul ăsta Mariane, i-am spus eu. Uşor de tot le-ar veni duşmanilor noştri să ne atace aici.

Marian se uită mirat la mine şi părea că nu-nţelege o iotă din ce spuneam. Aruncă o privire fugară spre peisajul înconjurător, după care zâmbi.

— Dacă procedau aşa, eram morţi de mult, dat putem fi liniştiţi, nu există nici un pericol prin preajmă. Ai fi putut să mă laşi liniştit să picotesc mai departe Robert, mă apostrofă el. Sunt obosit şi pe deasupra toropit de căldura asta!

Se pregătea chiar să caşte niţel, dar se reţinu după ce Maha, care stătuse până-atunci liniştit, începu deodată se mârâie. Ne ridicarăm binişor capetele şi Pongo dădu şi el semen de-nviorare, ca un animal de pradă, căruia-i mirosea ceva în apropiere.

Lui nu-i scapă nici un buchet de floricele care-ar atârna de unul din colţurile stânci.

— Nu se vede nimic *Masser,* făcu el, după o vreme şi-şi trece degetele peste blana strălucitoare a ghepardului nostru.

Animalul nu se linişti însă dintr-atâta lucru, ci-ncepu să măture nervos în jur cu coada. Deodată Maha sări în picioare şi uriaşul negru

avu chiar probleme în a-l împiedeca să sară din vehicul. Chiar şi căruţaşul care se lăsase pe-o rână, stând pe capră-n faţa noastră, mânându-şi animalele de tracţiune, pe cei doi zebu, tresări speriat, văzându-şi patrupedele cum se opresc deodată.

Un tremur de frică parcă le cuprinsese spinările. Marian se ridicase-n picioare-n căruţă şi scoase un strigăt de surpriză când în spatele nostru – şi priveliştea zău că era cumplită – se năpusti un cârd de… pantere!

Am întâlnit destule aventuri şi lucruri uimitoare pe toate cele cinci continentele, dar tabloul care ni se oferi acum era atât de neobişnuit şi de grozav totodată, încât de uimire nici n-am mai fost în stare să ducem mâna la arme. N-ar fi folosit la mare lucru şi dac-am fi făcut-o, dar ce puteai întreprinde în faţa a zece exemplare din aceste splendide feline, de stirpe indiană, care cel puţin în strălucirea blănii dacă nu în greutate aminteau de suratele lor sud-americane, jaguarii.

Am întâlnit aceste superbe animale încă în Java, deşi nu le-am cunoscut foarte de aproape. Javanezii le numesc „*Matjang tutul*”, ceea ce înseamnă „tigrul pătat”.

Bine-nţeles că nu se aseamănă tigrului, în ceea ce priveşte forţa şi ferocitatea dar îl întrec când vine vorba de îndemânare şi eleganţa mişcărilor.

În India rar ne-a fost dat să ne-ntâlnim cu pantera. Cu atât mai mult era de mirare să-ntâlnim această felină, care de cele mai multe ori e singuratică, exceptând cazurile de împerechere, când nu stă în doi, într-o adevărată turmă, sau haită, cum s-o fi zicând mai bine.

Am pus mâna–n cele din urmă pe armă, atent, să trag asupra animalelor care veneau în salturi, înainte de-a ne ajunge, vrând să-mi vând pielea cât mai scump cu putinţă.

Marian, pe care întâmplare î-l făcu numai decât mai vioi, îmi dădu peste mână strigându-mi:

— Nu trage! Uite animalele nu ne atacă pe noi. Ciudat…. Pongo îşi dădea acum osteneala să-l domolească pe Maha cu cuvinte blânde liniştitoare. Se uită şi el asupra panterelor care veneau în salturi – dar nici nu se uitau spre noi – şi trecură vârtej de-a stânga şi de-a dreapta vehiculului nostru în direcţia Nagpur, dispărând în colbul drumului. Să fi fost o vedenie? Pongo se freacă la ochi, de parcă acum s-ar fi trezit din somn. Nici eu nu-mi puteam explica deloc apariţia sau viziunea pe care-o văzusem!

Miraţi ne-am uitat unul la altul. Să fi trăit din nou, ceva unic, nemaiauzit şi nemaiîntâlnit?

Domol, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, cei doi zebu îşi reluară din nou drumul lor… Numai conducătorul, angajat la Bandera, păşea cocoloşit de tot, sus pe capră din care-şi conducea bidivii.

— Ce să-nsemne asta Mariane? Ce părere ai? l-am întrebat în cele

din urmă pe prietenul meu.

Marian, părea cufundat în gânduri, aşa că dură, până când vorbi din nou.

— Nu-mi pot explica pe moment apariţia asta ciudată a haitei de pantere. Mai ciudat este că goneau cu-n scop anume şi-au trecut pe lângă noi aproape fără să ne observe.

— Poate că e vorba de animale domestice, încercai eu o explicaţie.

Marian dădu din cap gânditor.

— Ai dreptate cred, Robert! Domesticite! S-au dresate aşa pentru un anumit scop. Altfel ar fi greu de explicat ce-am văzut. Se pune întrebarea: În ce scop au fost dresate astfel animalele? Şi mai departe! Cine e atât de nesăbuit să le dirijeze pe un drum bătut de care? Tu ce părere ai Pongo? zise el întorcându-se spre uriaşul negru.

Faţa lui se schimonosi într-o largă grimasă:

— *Masser,* eu cred Pantere ascultă de ordine, duc ştiri…

Marian dădu numai din cap aprobator şi-l bătu pe umeri amical pe uriaş.

— Deci eşti de părere că panterele fac un serviciu de curieri între două localităţi necunoscute, care se află în legătură. Păcat că n-am putut captura nici o felină. Concluzia asta nu-i de aruncat, deşi e greu de digerat. Panterele sunt animale de pradă, a căror dresură e foarte grea de realizat. Şi dacă-ar mai fi vorba de-un singur exemplar, dar o întreagă haită? Sunt lucruri însă pe pământul ăsta care scapă înţelegerii noastre. Am trăit doar în India întâmplări care erau la graniţa miracolelor.

— Dacă Panterele reprezintă totuşi o ştafetă de curieri, atunci nu pot acoperi decât o distanţă mică, altfel serviciul ăsta de comunicaţii ar fi greu de realizat între expeditori şi adresanţi. Sunt convins că animalele vor face cale-ntoarsă în foarte scurt timp, îmi exprimai la rându-mi opinia.

— Atunci dacă-i aşa să vedem dacă vom reuşi să izolăm şi să prindem una din feline.

— Trebuie să fie vorba de ştiri secrete, altfel nu s-ar fi decis asupra unui astfel de mijloc de comunicare.

— Sunt sigur că autorităţile britanice n-au habar din ce se petrece aici, Robert.

— Şi eu cred tot aşa, Mariane.

Marian îi strigă câteva cuvinte căruţaşului care-şi reluase locul cu stoicism pe capră. Acesta îşi opri de-ndată perechea de zebu. După părerea mea, nu puteam fi prea departe de Nagpur. Deci părerea mea nu putea fi prea departe de Nagpur. Deci nu ne va fi prea greu s-ajungem în oraş pe jos, dac-o fi cazul. Poate că va trebui pentru la noapte să renunţăm la o hrană caldă şi-un adăpost stabil deasupra capului, dar asta nu conta prea mult, dacă puteam să rezolvăm în

schimb un mister.

Marian îi spuse căruţaşului că ne dispensăm pe mai departe de serviciile sale şi că poate să-şi întoarcă căruţa şi s-o ia înapoi către Bandara, după care îi dădu un bacşiş generos.

Indianul ne mulţumi, în timp ce noi ne dădurăm jos cu bagajele noastre din căruţă.

Pentru căruţaşul nostru n-a fost un lucru uşor să-şi întoarcă căruţa pe şoseaua asta strâmtă, dar de bine de rău, îi reuşi până la urmă, deşi animalele astea zebu, destul de sperioase îi dădură de multe ori de furcă. Încetul cu încetul, căruţa dispăru din raza privirilor noastre, luând-o înapoi pe drumul pe care venisem.

— Cât crezi că mai avem până la Nagpur, Mariane, întrebai eu, acum, văzând cum căruţa dispare-ndărătul unui nor de praf.

— Nu cred că mai ajungem azi la destinaţie, veni răspunsul laconic al prietenului meu, uitându-se în toate părţile ca şi cum ar fi căutat un loc potrivit, unde să ne ascundem fără a fi văzuţi.

Pentru un automobil şoseaua nu era deloc potrivit, dar exista una şi pentru astfel de vehicule, care făcea însă un ocol mai mare până să ajungă la Nagpur şi care lăsa lanţul de munţi mult la dreapta.

Noi însă am preferat drumul prin lanţul muntos întrucât voiam să cunoaştem mai bine ţinutul.

Braţul lui Marian indică spre un tufiş, ce crescuse înspre stânci, acolo ar putea exista o peşteră sau o grotă cât de cât care ne-ar putea ascunde. Locul nu se ridica cu mai mult de un metru deasupra solului. Pongo se repezi într-acolo, pentru a cerceta terenul. El ne-a făcut semn înfrigurat să ne apropiem. Ne-am apropiat de locul arătat de Pongo şi spre mirarea noastră am descoperit nu numai o peşteră ci chiar un gang care era destul de spaţios pentru a face loc mai multor oameni. Pietroaiele, stâncile de cretă se deschiseră înspre înăuntru. Intrarea era mascată atât de bine de tufiş, că trecătorilor întâmplători nu le-ar fi dat niciodată prin cap că aici s-ar găsi aşa ceva practicat în structura stâncilor.

— Să aşteptăm aici, deci, desfăşurarea evenimentelor. Pongo, tu ar trebui să încerci, dacă panterele vor veni într-adevăr îndărât să prinzi una, fără s-o răneşti într-un fel, spuse Marian.

— Oamenii care au în grijă panterele, vor observa doar de-ndată, dacă lipseşte unul din animale.

— Păi să observe liniştiţi! replică Marian. Fireşte că sunt conştient că astfel vom atrage atenţia asupra noastră. Numai aşa vom putea da de urma secretelor, pe care le acoperă întâmplările astea, de plăcere nu cred că se ocupă nimeni cu dresarea unor pantere care să facă serviciul de curieri între Bandara şi Nagpur.

Asta aşa era. Gândurile mele o luaseră deja razna. Am cercetat peştera şi am stabilit că aceasta ducea în adâncime încă vreo câţiva

metri şi dădea într-un gang care, după câteva sute de metri, începea să coboare treptat, dacă nu cumva îşi continua coborâşul până ce ajungea sub fluvial Malinganga. Acest lucru era important de stabilit, după cum se dovedi mai târziu. Pongo îşi începuse între timp să-şi facă preparativele pentru a prinde o astfel de panteră, dacă s-ar întoarce. Se retrage într-o parte a intrării în peşteră, după ce avu grijă să-l lege pe Maha de trunchiul unui copac. El însuşi se ascunse în spatele unui tufiş mai scund şi mai bogat în frunze şi plini de ţepi.

Abia acum ne bătu la ochi că n-am întâlnit pe-ntregul parcurs al căruţei noastre trase de zebu, nici măcar un suflet de om, deşi şoseaua pe care am folosit-o constituia legătura directă dintre Bandara şi Nagpur.

Eu şi cu Marian, ne-am aşezat pe jos în peşteră, în timp ce prietenul meu se gândea mai departe, la întâmplările stranii de astăzi, n-am cutezat să-l mai întrerup, ştiind prea bine că va vorbi singur când ideile i se vor cristalizat. În cele din urmă începu:

— Ascultă-mă bine Robert! India a devenit o ţară fierbinte, unde se urzesc comploturi de tot felul uneori susţinute de prinţi de odinioară, toate îndreptate împotriva guvernului, pentru a scutura jugul dominaţiei britanice şi-a recăpăta suveranitatea. Puţinele sunt cercurile indiene care doresc ca acest irezistibil marş spre neatârnare să se facă cu paşi mai lenţi şi în mod mai precaut. Au fost şi în trecut vărsări de sânge. Mahatma Gandhi este unul dintre puţini care doresc să păşească pe drumul acesta legitim. Lucrurile de acum în India se aseamănă celor petrecute odinioară în Irlanda, când a-nceput lupta împotriva neatârnări. La început Sir Roger Casement a fost spânzurat apoi a fost necesar să se recunoască suzeranitatea Irlandei. Cam aşa ceva se va petrece şi în India, poţi fi sigur. Desfăşurarea naturală a evenimentelor nu poate fi împiedecată. Asociaţia asta de pantere, cred că duce la un astfel de grup, care are-n calcul scopuri politice asemănătoare – adică lupta împotriva dominaţiei britanice, pentru neatârnare. O bandă oarecare de răufăcători nu ar dispune niciodată de suficienţi bani pentru a dresa un asemenea număr de pantere şi nici nu s-ar folosi de un asemenea serviciu de informaţii. Lucrul acesta e cunoscut în regiune şi de aceea vizitiul nostru s-a lăsat foarte greu convins să folosească drumul direct prin lanţul de munţi şi nu ruta ocolitoare pe care o folosesc şi automobilele. Tot ce se petrece aici ne arată că este vorba de probleme politice, emanate de persoane influente din păturile înalte ale societăţii. Ce părere ai?

Am mărturisit faptul că Pongo se-ndeletnicea tocmai acum cu capturarea unei pantere din grup, aceasta mă interesa pe moment mai mult de cât orice. El instalase o capcană la marginea şoselei şi părea sigur de reuşită, o expresie de mulţumire se oglindea deja pe faţa lui. Părea să fie convins că nu va trece în următoarele ore nici un om prin

defileu, mă uimea capacitatea lui Pongo de-a se ocupa întotdeauna cu lucrurile cele mai importante la momentul dat.

Stătea acolo, mascat faţă de şosea cu picioarele încrucişate, aşteptând răbdător, insensibil la razele soarelui, care-i cădeau perpendicular în creştet.

Ca şi Marian de altfel, Pongo era ferm convins că panterele se vor întoarce, numai că nu bănuia poate adevăratul motiv al acestui serviciu de curieri prin feline. Marian căzuse din nou pe gânduri şi nu mai scotea nici o vorbă, pe când eu nevoind să-l tulbur îmi imaginam cum se vor desfăşura în curând evenimentele. De fapt ne privea pe noi că cineva se servea pentru un serviciu de curieri de pantere dresate? În Europa îl privea pe cineva dacă ar fi folosit câini dresaţi?

Deodată Pongo trase cu putere aer în piept, în timp ce Maha, începu să mârâie încetişor, semn că cineva se apropia pe şosea. În timpul orei pe care-o petrecusem ascunşi în peşteră nici un om nu trecuse prin apropiere. Se părea că drumul era evitat de trecători, de parcă ar fi fost „tabu”. Maha începu să biciuie cu coada pământul şi trăgea de zgarda de piele încoace şi încolo în timp ce ochii îi scânteiau. Puteam urmări uşor din locul meu fiecare mişcare a ghepardului şi aşteptam cu nervi încordaţi ce-o să mai urmeze. Pongo îşi ridică în sfârşit capul şi privi drept înainte.

Dacă urmăreai direcţia privirii camaradului nostru negru, aceştia duceau către capătul defileului care părea ca o gaură de tunel pentru calea ferată. Câmpul de privire era foarte îngust şi astfel, apariţia unui om sau a unei fiare putea fi de departe sesizată.

Şi felinele veneau într-adevăr! Păreau să cunoască drumul foarte bine întrucât acum goneau ca o haită înfometată de lupi. Perspectiva era magnifică, dar îngrozitoare totodată, animalele aveau un astfel de tempo încât nici nu se mai punea problema c-ar putea adulmeca oamenii cu viteza asta. Ce animale superbe se găseau printre ele! Dresorul se putea bizui cu totul pe animalele astea. Cine şi-ar fi putut închipui că erau purtătoarele unui mesaj politic? Doar Marian ajunse la ideea asta datorită comportamentului nenatural şi în haită al felinelor.

Un mormăit înfuriat ne mută privirea înainte. În faţa unei pantere care pufnea mânioasă stătea ghepardul nostru.

Minunat tablou! Ca doi rivali puternici nu se scăpau din ochi. Pantera se pregăti de săritură, sări, ghepardul se dădu-n ultimul moment deoparte şi felina, sora lui, căzu.... În groapa pe care-o săpase Pongo cu sârg mai devreme.

Uriaşul negru aruncă cu îndemânare un fel de plasă confecţionată-n grabă din împletitură de crengi deasupra gropii. Un colţ al gropii îl lasă liber, pentru a-i arunca animalului un laţ în jurul gâtului. Nimeni în afară de Pongo n-ar fi reuşit să facă treaba asta!

— Pantera are o zgardă-n jurul gâtului *Massers!* ne strigă el şi arătă în jos spre felina care se mişca ca turbată.

— Pe zgardă e imprimat un număr, constată repede Marian, care se apropiase pentru a arunca o privire-n groapă. Numărul 9. Deci pantera cu numărul 9. Pongo, încearcă s-o legi!

Pongo trase de laţul pe care-l aruncase în jurul gâtului animalului, astfel încât acesta nu mai primea aer. După ce pantera în încercarea ei disperată de-a respira începu să bată aerul cu labele, apoi să gâfâie şi să devină brusc „moale" uriaşul negru sări în groapă şi-o leagă cu mare îndemânare, îndepărtându-i laţul. Pentru că nu voiam în nici un caz să ucidem animalul.

Ca pe un colet scoase trupul animalului afară din groapă şi-l depuse în şosea. Sări el însuşi afară şi transportă coletul în peşteră. Felina scuipa şi fornăia dara sta nu-i ajuta la nimic! Era prinsă şi noi încercam acum s-o cercetăm.

Mai întâi Marian îi îndepărtă zgarda, care era alcătuită dintr-un material foarte elastic. Materialul era împăturit de mai multe ori. Se dovedi că-n mijloc conţinea o foiţă subţire de hârtie, scrisă atât de mărunt că de-abia putea fi descifrată cu ochii, fără lupă.

Marian desprinse foiţa şi-o strecură necitită în buzunar. Scrisul părea să fie în hindustană şi nu accesibil oricărui.

— Iată ceva ce-o să-l bucure pe bătrânul nostru prieten, profesorul Cornweel din Bombay. Din păcate suntem prea departe pentru a apela la ajutorul lui. Să sperăm că şi-n Nagpur vom găsi pe cineva care să fie în stare să descifreze hieroglifele astea.

Marian nu răspunse nimic vorbelor mele, ci privi pantera cu atenţie, care în ultimele minute devenise ciudat de liniştită. Cât de mult se zbătuse la-nceput pe atât de liniştită stătea acum.

Pongo arată spre ochii felinei, după care spuse:

— Pantera nu mai are mult de trăit! Cu asta o întoarse pe cealaltă parte, fără ca să se opună sau să pufăie.

Cu animalul ăsta se petrecuse o schimbare majoră: ochi marii pisici îşi pierduseră strălucirea, agresivitatea scăzuse la zero. Nu părea să aibă dureri, dar se stingea pe picioare! Starea asta nu putu să-i fie provocată de scurtul timp în care Pongo îi tăiase cu laţul, răsuflarea.

După un sfert de oră, animalul era mort. Oricât am examinat-o cauza morţii panterei părea să ne scape. O nouă enigmă…

II
SOLIA MISTERIOASĂ

AM AŞTEPTAT CURIOS, să văd, ce-o decide Marian. Nu voiam şi-l influenţez sau să-i reproşez ceva, dar am rămas la părerea că, capturarea panterei ne va băga într-o aventură foarte primejdioasă. Că

animalul era mort avea şi dezavantajul că nu-i mai puteam găsi pe expeditori urmărind pur şi simplu felina vie. Moartea panterei îl mai înştiinţa pe iniţiatorul acestui serviciu de curieri că ceva se petrecuse.

Faptul că aceasta purta un mesaj în zgardă era meritul lui Marian că-l bănuise şi i se adeverise. Îmi era însă clar că-n viitorul apropiat vom fi urmăriţi sau cel puţin puşi sub observaţie. Cuvintele prietenului meu îmi întrerupseră şirul gândurilor.

— Va trebui să ne grăbim să ajungem la Nagpur, Robert, spuse el. Pantera o vom lăsa aici. Nu putem să ne ocupăm cu îngroparea ei.

Înainte de toate trebuie să avem grijă de mesajul găsit. Sunt sigur că expeditorul va intra în mare necaz că a pierdut pantera şi-o să suporte consecinţele şi cu atât noi, care ne-am vârât nasul în treburi care nu ne privesc. Asta cel puţin după canoanele indiene.

Pongo care ascultase cu atenţie cuvintele lui Marian nu mai întrebă nimic şi nu mai şovăi deloc, înşfăcă pantera pe umerii săi puternici. O duse până-n şosea şi-o aruncă într-un tufiş.

După aceea umplu groapa săpată şi-o nivelă cât mai bine. Totul s-a petrecut foarte repede, după care ne-am pus în marş către Nagpur, întrucât după hartă ar fi trebuit să ajungem acolo în trei ore, dacă n-ar fi intervenit ceva neaşteptat.

Acum ne deveni clar c-am comis o greşeală, dispensându-ne de căruţa trasă de zebu, întrucât trebuia să parcurgem întreaga distanţă pe jos.

Dar era stilul nostru să regretăm lucrurile pe care nu le mai puteam nici cum îndrepta. Aşa că păşirăm mia voiniceşte şi făcurăm şi oarecare progrese, în marş. Pe măsură ce ne apropiam de oraş eram tot mai pătruns de sentimentul că ne păştea un mare pericol acolo.

— N-ai putea şi singur să descifrezi mesajul, Mariane, îl întrebai eu, în timp ce transpiraţia îmi curgea şiroaie de pe corp.

Marian nu-mi răspunse în cuvinte ci scutură numai capul şi privi cu îngrijorare în jur. În privirea sa se oglindea teama că-n orice moment ni se putea întâmpla ceva neplăcut.

— Mariane, începui eu din nou, după un timp. M-am uitat cu atenţie la ceas. Pantera a murit după căderea ei în captivitate cam la un sfert de oră după aceea. Să mai socotim încă 15 minute pentru timpul folosit de Pongo pentru instalarea capcanei şi face exact o jumătate de oră.

— Ştiu ce vrei să spui cu asta Robert, răspunse Marian, aruncându-mi un zâmbet încurajator. Câţi kilometri poate o panteră, care aleargă din răsputeri să acopere într-o jumătate de oră? De aici vrei să faci o aproximare a distanţei faţă de locul unde animalele au fost aşteptate.

— Chiar aşa! Nu ştim nimic de cât timp panterele erau pe drum, înainte de-a ajunge la noi. Prea mult timp însă nu cred să fi trecut. Deci nici locul de unde au venit nu putea fi prea departe. Cu atât mai

puţin locul spre care zoreau, întrucât ar fi vorba doar de-o jumătate de oră. Să adunăm înc-o jumătate de oră, între apariţia şi dispariţie şi se face o oră. Marian nu răspunse nici de data asta nimic ci îşi mări viteza de marş. Se părea că se grăbea foarte mult să ajungă odată la Nagpur. Asta nu putea avea legătură numai cu teama care se întipărise pe faţă de ceva imprevizibil.

Mi-am dat toată silinţa să ţin pasul cu Marian, cât despre Maha, trebuia din când în când să facă câte un salt pentru a recupera şi el distanţa. Pongo păşea alături de noi, ca una din creaturile primitive ale junglei, făcute anume pentru a ne proteja. Dar mai era oare suficientă prezenţa acesteia ca să taie cheful eventualilor atacatori?

Eram deja de două ore pe drum şi nu întâlnisem încă picior de om. Peisajul se schimbase de câteva ori dar îşi păstra romantismul său. Se putea pune oare pe seama nervozităţii mele faptul că împrejurimile deveneau din ce în ce mai sălbatice? Sau era poate numai gândul la foiţa de hârtie cu scrisul misterios pe care-o găsise Marian în zgarda panterei?

La orizont începu deja să se adune norii negrii, se anunţa o furtună.

Se-ntunecase vizibil în plină zi aşa cum se-ntâmplă la tropice când apare din senin un uragan, pentru a trece tot atât de repede.

Se făcuse atât de întuneric că aproape un distingeam împrejurimile, astfel încât dac-o prăpastie mi s-ar fi deschis în faţă, ne-am fi putut prăbuşi în ea, fără posibilitatea de-a ne da ajutor unul altuia.

Nu mai păşeam deja, unul lângă altul, ci unul în spatele celuilalt. La început era Marian, eu la mijloc şi Pongo la urmă, deşi în alte ocazii, eu încheiam de obicei şirul.

Furtuna gonea deja peste coroanele bogate ale copacilor din jungle care era aproape, aplecându-le în direcţia de batere a vântului.

Strigăte de animale răzbăteau din pădure în mod fragmentar. Oamenii cu nervii slabi se puteau speria de-a binelea.

Un fulger lumina totul, urmat apoi de-o detunătură grozavă. Nu cumva a apărut un chip necunoscut lângă mine, care-n lumina strălucitoare a fulgerului mi se părea teribil de schimonosit? Să mi se fi părut numai, să mă fi lăsat şi pe mine nervii şi-acum să văd fantome?

Întunericul creştea mereu în intensitate, în timp ce noi ne străduiam să răzbatem mai departe. Marian păşea tot mai repede. Deodată dispăru din raza vederii mele. I-am strigat numele. N-am primit nici un răspuns.

— Mariane! Nimic nu se-ntâmplă.

— Pongo! Cu-n pas uriaş, acesta se grăbi să mă ajungă şi strigă în tumultul care se dezlănţuise:

— *Masser* strigat?

— Marian a dispărut, am urlat eu drept răspuns.

— *Masser* Farrow dispărut? întreabă Pongo îngrozit. Dar ce era în mintea noastră?

Ne-am oprit o clipă.

Uriaşul tremura uşor şi simţeam asta când îşi puse mâna pe umărul meu.

Subit se întoarse într-o parte şi o luă la goană spre jungla apropiată care mergea paralel cu şoseaua.

M-am oprit, ne mai îndrăznind să fac un pas. Pongo care-l avea pe Maha lângă el şi ghepardul adulmeca apropierea unui duşman. Cu un salt ghepardul dispăruse în junglă şi Pongo îl urmase. Asta puteam să recunosc în ciuda furtunii.

Trecuseră secunde pline de teamă în care tremuram pentru viaţa prietenului meu. Cum a apărut diavolul ăsta cu faţa schimonosită în mijlocul şoselei, tocmai în toiul furtunii, pe când tuna şi fulgera? Cine era străinul pe care-l văzusem? Un fachir? Chipul ascetic al acestuia aducea ce-i drept cu faţa unui fachir, dar ochii – Dumnezeule, ochii? Ca o stafie apăruse silueta asta, pentru o clipă numai şi acum dispăruse din nou.

Ce era de făcut?

Încordat pândi din nou, singur acum în drum. Dar numai vântul mai era de auzit şi tunetele asurzitoare ale furtunii. Unde era Pongo acum, să fi dispărut şi el?

Am simţit ceva moale cum mi se freacă de genunchi. Am privit în jos: Maha! Pentru o secundă inima mi-a încetat să bată.

A venit ghepardul să mă ia, acum că dispăruse şi Pongo?

Poate că aşa era, fiindcă-i stătea-n obicei credinciosului camarad negru, în felul ăsta să-mi vestească nenorocirile.

Dintr-odată l-am văzut din nou lângă mine pe Marian. Apăruse!

În clipa aceea n-am putut să scot nici-o vorbă.

— Portmoneul cu bucata de hârtie, s-a dus, spuse el cu ciudă. Individul m-a doborât la pământ de-ndată ce-a fulgerat. Nu m-a lovit prea bine aşa că m-am ridicat şi-am alergat după el în junglă. A fost un noroc c-ai remarcat dispariţia mea imediat. Maha l-a adulmecat repede, dar individul s-a căţărat repede într-un copac de unde ghepardul nu-l mai putea ajunge. Ce prostie că mi-am pierdut portmoneul. Trebuie să ne grăbim acum cât putem spre Nagpur ca să putem acolo, încredinţa cazul cât mai repede poliţiei.

În timp ce ploaia cădea în trompe, noi alergam atât cât ne ţineau picioarele şi plămânii spre oraş.

Deja străluceau în depărtare luminile Nagpurului. Marian devenise din nou taciturn şi nu era de mirare, ţinând cont prin ce trecuse. Iată c-am fost observaţi fără ca noi să ne dăm seama. Doar aşa putea şti fachirul unde-şi pusese Marian portmoneul cu hârtiuţa. Diavolului ăluia îi venise de minune în ajutor furtuna pentru a intra din nou în

posesia însemnatei hârtii.

Fachirul cu siguranţă că-ntre timp a părăsit copacul şi s-a grăbit la ai săi. Am fost bătuţi şi păcăliţi de data asta!

Ce însemna înfrângerea asta pentru Marian un om atât de ambiţios îmi puteam singur imagina, dar el nu purta nici o vină asupra celor petrecute.

Nagpur sau mai numit şi Nagpore este reşedinţa guvernatorului districtual, răspunzător pentru provinciile Wardha, Badhara, Balaghat şi Chanda.

Majoritatea locuitorilor sunt hinduşi şi de aici puternice sentimente de neatârnare şi revenire a puternicului regat de odinioară. Locuitorii îşi stimează şi-şi iubesc conducători şi pe Rajahii lor şi mai mult.

De-ndată ce ne anunţarăm la comandatura Poliţiei care rezida într-un Palat modern, furăm introduşi numaidecât. Numele de Farrow avea şi aici rezonanţa lui.

Pongo care aştepta împreună cu Maha pe coridor, fu înconjurat de-o grămadă de funcţionari ai poliţiei care se zgâiau la el. Se zvonise din păcate prea repede c-am ajuns în oraş şi-n consecinţă aveau tot timpul să-şi desăvârşească pregătirile împotriva noastră.

— Mă bucur pentru ocazia care mi s-a oferit, pentru a vă cunoaşte, ne salută şeful poliţiei, un oarecare Mr. Brown. Să sperăm să nu un „caz” va aduce la Nagpur, ci doar dorinţa de a vizita oraşul nostru frumos şi de-a vă odihni câteva zile. Vreţi să-mi faceţi onoarea de a fi oaspeţii mei, zilele astea, cât veţi fi prezenţi în oraş?

Mr. Brown, un om extrem de amabil îşi dădu toată osteneala să ne asigure că nici în Nagpur şi nici în împrejurimi nu se petreceau lucruri care-ar fi putut să ne nelinişească. Cu atât mai surprins rămase, după ce Marian îi relată în câteva cuvinte ce ni se-ntâmplase pe drumul către Nagpur. Mr. Brown a rămas încremenit deodată în faţa fotoliului său, clătinând numai capul încoace şi încolo, de-ndată ce Marian terminase ce avea de spus.

— Dacă n-aţi fi dumneavoastră domnilor, ceia ce-mi povestiţi acum aş crede că am căzut pradă halucinaţilor.

Marian se-nclină mulţumind pentru compliment.

— De necrezut! Un serviciu de curieri prin pantere între Bandara şi Nagpur, ce evenimente se pot petrece atât de importante între cele două localităţi ca să fie nevoie de-o astfel de metodă de comunicare?

— Dac-aş mai fi în posesia hârtiei scrisă-n hindustană, poate am fi putut-o afla chiar acum. Altfel totul de bazează pe presupuneri. Domnule Brown, n-ai dumneata cunoştinţă totuşi de un element cât de minor în legătură cu această problemă?

— Nimic, dar absolut nimic domnilor! Sunt cel mai surprins dintre toţi. Dumneavoastră nu ştiţi ce-ar putea fi aşa de important încât să se recurgă tocmai la aşa ceva?

Marian ridică numai din umeri.

— Pot doar bănui că sunt probleme politice şi-atâta tot, spuse Marian calm.

Un pic cam corpolent, Mr. Brown sări din fotoliul său şi străbătu cu paşi mari camera.

— Motive politice? Hm, asta-i interesant! Aşa ceva am avut din belşug în ultima vreme. După care tăcu.

Marian urmări fumul ţigări sale, după care se adresă din nou şefului poliţiei.

— Întrucât pantera este moartă, iar eu am pierdut hârtia, trebuie să-ncepem din nou de la început. Bineînţeles că adversarii noştri vor fi mult mai precauţi de-acum, asta este clar. Să sperăm că planurile lor sunt de-abia în faza incipientă şi că ne mai rămâne timp să-mpiedecăm ce e mai rău. Mai întâi trebuie să cercetăm de unde anume vin panterele şi încotro se duc exact şi-apoi vom mai vedea ce-i de făcut.

— S-ar merita oare să instalăm o patrulă de poliţie pe şoseaua directă între Bandara şi Nagpur, întreabă Mr. Brown.

Marian neagă oportunitatea unei astfel de idei.

— Prea ar bătea la ochi. Deocamdată acest serviciu prin pantere l-am stabilit că există numai între Bandara şi Nagpur, dar nu avem nici o informaţie dacă nu e mai larg răspândit. Poate că e-o metodă nouă de-a elibera India de sub dominaţia britanică, se poate presupune orice, peste tot domneşte tensiunea.

— De partea cui stă simpatia dumneavoastră domnule Farrow?

Marian se ridică şi răspunse deschis:

— Prea stimate Mr. Brown. Sunt oaspetele guvernului englez şi beneficiez de bunăvoinţa şi sprijinul acestuia. Prietenul meu şi cu mine suntem totuşi neutri din punct de vedere politic. Politica nu e domeniul nostru.

Rubicondul Mr. Brown aprobă, dând din cap.

— Ei bine, nici nu m-am aşteptat la altceva. Spuneaţi că foiţa aceia de hârtie era în hindustană sau în sanscrită?

— Presupun numai Mr. Brown. Nu cunosc încă toate subtilităţile vechilor limbi indiene, pentru a-mi face o părere definitivă. Dacă va fi cazul vom apela la cunoscători. Acum v-aş ruga să treceţi în revistă pe toţi oameni proeminenţi băştinaşi pe care-i cunoaşteţi. Nu s-ar potrivi vreunul din aceştia pentru a fi-n capul conspiraţiei?

Din nou îşi începu Mr. Brown marşul dezlânat prin încăpere. După un timp scutură energic capul şi zise:

— Fiecare al treilea indian ar putea urzi o conspiraţie, domnilor, dar asupra unei persoane anume, nu mă pot totuşi fixa.

— Dacă nu puteţi localiza pe nimeni aici în oraş, cel puţin în împrejurimi, nu s-ar potrivi nici unul? Nu există o proprietate mai

îndepărtată, de unde…

— Aşteaptă, aşteaptă puţin domnule Farrow, îl întrerupse şeful poliţiei pe prietenul meu. Uite că nu mi-a trecut de la-nceput prin cap asta! La doi kilometri depărtare de Nagpur, în direcţia Bandarei un indian distins, Sindhar Radpura ţine o scoală. Acest indian e venerat ca un sfânt. Are între 30 până la 40 de elevi care îi sunt orbeşte devotaţi. L-am vizitat de câteva ori şi mi-a explicat de fiecare dată că nu-l interesează politica ci doar ştiinţele spirituale şi filosofia. Sindhar e un brahman, provine dintr-o familie foarte nobilă şi aparţine unei caste foarte înalte. Poate că într-o bună zi o să aveţi ocazia să-l cunoaşteţi pe omul ăsta. Aţi putea motiva că-n calitate de călători germani, auzind de şcoala lui aţi simţit dorinţa de ai vizita şi cunoaşte.

— Bănuiţi cumva că Sindhar Radpura nutreşte o preferinţă foarte mare pentru animale şi-n speţă pentru pantere? întreabă Marian.

— Nu mă pot pronunţa în legătură cu acest subiect.

Casa sa e situată întrucâtva mai departe de şosea. Întreprinderile sale le numeşte „Şcoala înţelepciunii". Indianul are contacte cu foarte multe spirite înalte din lumea nouă şi veche. Şcoli înrudite par să existe chiar şi în Germania. Marian încuviinţă. Ştia destule acum. Poate că se înşela, dar trebuia să cerceteze.

— Mulţumesc foarte mult Mr. Brown. O să vizităm neapărat „Şcoala înţelepciunii".

La rându-mi m-am bucurat pentru ocazia ivită şi mi-am dat imediat consimţământul. Marian continuă.

— Întrucât trebuie să procedăm cu mare prudenţă şi nu vrem deloc să batem la ochi nu ne luaţi în nume de rău dacă nu vom face acum uz de invitaţia de-a ne considera oaspeţii dumitale Mr. Brown. Vom căuta un hotel de cartier şi-o să începem cercetările cât mai discret cu putinţă. Mie mi-ar părea cel mai bine dacă această „Şcoală a înţelepciunii" n-ar avea nici în clin nici în mânecă cu nici-o conspiraţie şi s-ar ridica deasupra oricăror îndoieli.

Şeful poliţiei ne aprobă din cap. Marian se ridică şi-i întinse mâna lui Mr. Brown.

— Dacă doriţi o recomandare pentru un hotel bun v-aş sfătui să optaţi pentru Sunlight House! Casa soarelui e aşezată la marginea oraşului în direcţia Bandara şi de fapt chiar lângă autostradă. V-aş putea recomanda chiar eu! Şi încăodată mult noroc.

Ne-am despărţit cordial şi ne-am mutat la Sunlight House. Pongo nu ne-a urmat, trebuia de abia după apusul soarelui să-şi facă apariţia. Adică în curând. Patru kilometri a durat drumul până la hotelul ăsta micuţ, dar făcut parcă pentru europeni sătui de tumultul oraşului. O grădină frumoasă înconjura hotelul, iar personalul de serviciu era format din indieni tăcuţi, politicoşi şi stilaţi, care ne-ndeplineau cea mai mică dorinţă ca la nişte sahibi de vază ce eram, dar din a căror

trăsături nu puteam descifra nimic.

La dorinţa noastră am primit camere alăturate la parter, care duceau la un balcon, de unde se putea uşor ajunge în clădirea învecinată. L-am anunţat că servitorul nostru trebuie să sosească deabia spre seară. Din balconul camerei noastre, puteam vedea fereastra camerei lui Pongo şi-n caz de urgenţă puteam comunica cu el urgent.

Din exterior „Casa soarelui” nu părea un hotel mare, dar dacă pătrundeai înăuntru te frapa mulţimea camerelor şi eleganţa cu care erau mobilate.

Proprietarul era un irlandez care se stabilise de câţiva ani aici în Nagpur şi care se bucura de multă vază. Eram mulţumiţi cu reşedinţa noastră, am făcut o baie bună, ne-am întărit cu o masă suculentă şi acum că venise seara toţi trei, Pongo sosind şi el, pe verandă, făcându-ne planuri pentru a doua zi.

În hotel domnea liniştea, dar nervi noştri reacţionau diferit la asta. Ştiam din experienţă că liniştea nu poate fi decât preludiul luptei şi pericolului.

III
ŞCOALA ÎNŢELEPCIUNII

DOI CĂLĂTORI INOFENSIVI se apropiau în dimineaţa următoare de proprietatea oarecum izolată a lui Sindhar Radpura.

Pe Pongo şi pe Maha i-am lăsat la hotel cu consemnul ca peste o oră să fie în apropiere, în caz de necesitate, deşi ne îndoiam că s-ar fi putut ivi azi un astfel de caz. Proprietatea indianului consta dintr-un ansamblu de diferite construcţii.

Din depărtare arăta ca un fel de han european sau o fermă americană. Trei clădiri asemănătoare de câte două etaje se aflau una lângă alta în unghi drept, oferind frontonul şoselei. În mijloc se găsea o grădină îngrijită, cu plante ornamentale cu cărări pietruite pe care se plimbau siluete cu cărţi în mâini. Umbrele de soare mari construite sub forma unor cupole, protejau de soarele prea arzător, fiind puse pe tot cuprinsul domeniului. Totul făcea impresia unui mare hotel-pensiune sau a unei şcoli cu internat, dacă-ţi făceai o impresie generală asupra ansamblului întregi proprietăţi. Partea dindărât a acestor locuinţe se-ntindea până departe, spre ţinutul muntos, pierzându-se într-o geană împădurită, care ducea pe mile întregi, cât vedeai cu ochii poate chiar până la Bandara.

Prima impresie pe care ţi-o formai despre această „Şcoală a înţelepciunii” nu putea fi prin urmare decât una favorabilă. Nici un om nu putea ajunge la concluzia că-n aceste dependinţe s-ar putea adăposti teribilele feline de pradă, a căror cunoştinţă tocmai o făcuserăm. Marian scutură numai capul şi trase aer în piept.

Mirosul caracteristic al acestor animale nu-l simţeam nicăieri.

Un gard înalt de fier înconjura partea din faţă a proprietăţii. Uşa grea din bronz fusese pusă între doi stâlpi imenşi de beton şi ar fi rezistat singură unui întreg asediu.

Marian se opri în faţa uşi, cu atenţia sporită, după care zâmbind îmi spuse:

— Robert, dacă n-aş şti c-avem de-a face aici cu o şcoală unde se-nvaţă filosofia, m-aş gândi mai degrabă la o închisoare.

— Cam asta-i şi părerea mea, a fost răspunsul meu.

— Pentru un om care nu-i de-al casei, nu-i chiar uşor să pătrundă înăuntru.

Marian puse masiva sonerie la lucru, într-una din clădirile învecinate se auzi clinchetul acesteia, atât de puternic încât îl auzeam distinct de la poartă. Aproape c-am tresărit când s-a declanşat întrucât suna ca un avertisment.

A durat ceva timp până s-a apropiat de poartă un indian înalt şi slab, probabil un servitor. Odată ajuns la poartă a întrebat fără să deschidă:

— *Sahibi* ce doresc?

Marian tresări când îl zări pe indianul care ieşise din casă şi-a cărui siluetă era mascată de uşa de metal, deocamdată.

Marian se reculese repede, după care spuse:

— Venim tocmai din Germania şi-aducem salutul nostru, din partea prietenilor de acolo, conducătorului acestei instituţii, Sindhar Radpura.

— O să-l întreb pe stăpân dacă *sahibi* vor fi primiţi, veni răspunsul. Vă rog să aveţi puţină răbdare!

Indianul ne lasă să stăm în faţa uşi lucru care în India nu se obişnuieşte în nici o casă care se zice că-i ospitalieră.

— Ai tresărit Mariane, în clipa în care l-ai văzut pe indian. Pun pariu că acesta-i omul care te-a doborât la pământ în timpul furtunii.

— Sst! făcu Marian, ducându-şi degetul la buze.

Servitorul indian se-ntoarse după un timp şi deschise uşa care în ciuda masivităţii sale se dovedi foarte mobilă. Dar zgomotul pe care-l făcu zăvorul la închidere îmi dădu deja fiori.

Parcă aş fi avut un presentiment că uşa aceia nu se va deschide din nou tot atât de uşor pentru noi, ca să ne lase să plecăm.

— *Sahibi* sunt rugaţi să mă urmeze! sosi invitaţia servitorului care păşea înaintea noastră alegându-şi ca direcţie, clădirea din dreapta.

Studenţii pe care-i văzusem la început, când am sosit în faţa clădirii plimbându-se prin grădină, cu cărţile în mână, dispăruseră acum, nici ţipenie de om nu se vedea prin preajmă. Ciudat era că din nici-o clădire nu răzbea cel mai mic zgomot. Servitorul ne conduse prin coridorul principal al casei, destul de lung, în care pătrunsesem, de-

abia după ce indianul bătu în faţa uşi de intrare. Uşile pe lângă care treceam purtau numere de ordine ca la camerele de hotel. Ar fi putut fi săli de clasă ale „Şcolii înţelepciunii”, dac-ar fi fost să ne luăm după criteriile europene, stabilite în această problemă. Deasupra uşi, la care bătu, servitorul Indian stătea scris „Direcţiunea”.

Uşa se deschise imediat, pe prag apărând un indian cu turban alb şi îmbrăcat într-un veşmânt larg bătut cu aur. Făcu un semn servitorului care stătea în spatele nostru, să se îndepărteze şi ne invită cu-n gest amabil să ne apropiem.

Bănuiam pe drept cuvânt că indianul nu putea fi altul decât proprietarul şi conducătorul şcolii Radpura. Avea o siluetă nobilă, impunătoare şi-o faţă spiritualizată. Ochi săi adânci aveau culoarea neagră-antracit şi scânteiau, părând să aibă ceva în ei iscoditor, ca o luminiţă ce stătea la pândă.

— Cine-mi produce onoarea acestei vizite, deschise Sindhar Radpura discuţia într-o engleză ireproşabilă.

Marian repetă din nou motivul şi scopul vizitei, aşa cum îl făcuse anterior servitorului, pronunţând într-o alocuţiune rapidă numele mai multor minţi spirituale germane şi franceze, atât de repede încât Sindhar nu-şi da seama pe moment cine-i cunoştea de fapt pe aceşti oameni, el însuşi sau numai interlocutorul său.

Bineînţeles că alese numai numele acelor oameni din occident care se ocupau într-adevăr de studiul filosofiei indiene. Faţa lui Sindhar rămase impenetrabilă. Din trăsăturile feţei sale nu se putea deduce cum întâmpinase cuvintele lui Marian. După ce Marian îşi termină de spus tot ce avea pe suflet, Sindhar reluă netulburat discuţia.

— Şi acum doriţi să intraţi în şcoala mea nu-i aşa?

Vă voi rezerva două camere-n acest scop, servitorul meu vă va conduce.

De mâine puteţi începe cursurile. Cuvintele-i sunară atât de convingător şi propunerea părea atât de firească că excludeau orice altă interpretare. Spre marea mea surprindere, Marian păru să găsească şi el propunerea indianului de la sine înţeleasă şi s-o accepte pe loc. Eu m-am abţinut de-a face vreun comentariu, pentru că asupra acestor negocieri importante îi lăsasem mână liberă camaradului meu.

Marian se-nclină şi spuse:

— Veniţi în întâmpinarea dorinţelor noastre.

Intenţionam fireşte să vă frecventăm şcoala care e renumită până şi-acolo, în lumea veche, de unde venim noi.

— Aşa că ne-am înţeles deci domnilor, încheie Sindhar Radpura discuţia şi ne zâmbi. Am interpretat zâmbetul în felul meu, întrucât nu-l credeam pe indian a fi drept ceea ce se da. Se citea prea limpede în ochii lui adânci firea crudă şi ura fanatică de care era măcinat acest om.

Sindhar apasă pe un buton din perete. Acelaşi servitor apăru, care ne întâmpinase de prima dată. Directorul spuse cu un calm stoic:

— Domnii doresc să se mute în camerele dânşilor.

Servitorul se înclină încăodată până la pământ, cu braţele încrucişate şi făcu o invitaţie largă spre uşă, aidoma stăpânului său.

Dar mi se păru numai, sau am surprins cu-adevărat o privire triumfătoare schimbată între servitor şi stăpân?

Mă mira calmul lui Marian, deşi mă străduiam să-l imit, nu prea-mi venea să intru cu inima uşoară cu capul în laţul pe care mi-l pregăteau aceşti indieni fanatici. Poate că Marian socotise astfel de la început şi de aceea primi totul ca de la sine înţeles şi foarte firesc. Brown avuse în această privinţă un nas foarte fin, când a bănuit că ar putea fi ceva în legătură cu acest Sindhar Radpura, dar nici el n-a bănuit poate că prin el, ne-ndreptam spre ţelul nostru atât de repede, poate mai repede decât ne-am fi dorit-o. Bănuiam că indianul ştia deja de la început tot ce-am discutat cu şeful poliţiei şi vizita la şcoala sa se datora tocmai acestei convorbiri.

Am urcat după servitor la etajul doi şi am intrat într-o încăpere pe care acesta a deschis-o. Fereastra îngustă a camerei da spre curtea interioară, dar camera părea suficient luminată de afară. Înspre partea dreaptă a încăperii stătea o uşă deschisă care ducea într-o a doua cameră, mobilată la fel ca prima: un mic pat de campanie, un spălător, o masă de scris şi un dulap din scânduri bătute în perete, acoperit de-o draperie. Mobilierul amintea inventarul sumar al camerelor de hotel primitive din Europa. Făceam o comparaţie între camerele astea mobilate la modul spartan şi biroul elegant şi luxos al directorului instituţiei. Gândul meu merse şi mai departe. Aceste camere nu sunt altceva decât celule de închisoare, menite să-i aducă la ordine pe şcolari recalcitranţi.

Marian nu se plânse-n nici un fel, încuviinţă doar, dând din cap, arătându-se nerăbdător aproape de-a rămâne singur în celula sa.

Servitorul păru să fi înţeles aluzia şi se retrase încet şi fără zgomot.

Două secunde mai târziu, Marian fu dintr-un salt din nou la uşă dar de data sta, uşa era.... încuiată încât amândoi cu puterile unite nu reuşirăm s-o deschidem.

— Frumoasă poveste, mormăi el, scoţându-şi o ţigară din tabacheră şi întinzându-mi şi mie una. N-am spus nici-o vorbă, am luat şi eu ţigara, am tras fumul adânc în piept resemnat. Treptat un zâmbet pişicher se zugrăvi pe faţa prietenului meu.

— Cred că am face mai bine să vorbim nemţeşte, aici şi pereţii au urechi. Casa este foarte modern înzestrată. Ia priveşte rogu-te lampa din plafon!

Mă uitai spre lampa care atârna de plafonul destul de înalt al încăperi dar n-am putut descoperi nimic.

— E un microfon montat acolo, dar aşa de rafinat e construit că numai un ochi foarte versat l-ar fi putut descoperi.

Într-adevăr Marian avea dreptate. Puteam deci conta pe faptul că fiecare cuvinţel ce-l rosteam în acea încăpere va fi auzit şi înţeles pe loc.

— Camera mai are încă şi alte secrete, continuă Marian şi păşi spre dulapul pentru garderobă, ridică draperia, o dădu deoparte şi ciocăni uşor peretele.

După un scurt timp îşi continuă relevaţiile:

— Aici se găseşte o trapă în legătură cu-n ascensor. Apăsând pe clapa asta poate ne vom primi masa: foarte ingenios, ce zici?

Scopul mobilierului camerei nu-mi părea tocmai clar, mă asaltau mereu gândurile legate de pantere, care jucau un rol foarte important în întregul concept pe care nu-l înţelegeam încă foarte bine.

Marian examină ferestrele. Nici una nu era suficient de largă pentru a ne permite o evadare şi, oricum de sus până jos în grădină erau vreo 7 sau 8 metri. N-ar fi fost recomandabil să cauţi să-ţi câştigi libertatea sărind în gol de la o astfel de înălţime, chiar dacă ai fi putut.

— De ce crezi că ne-a luat Sindhar prizonieri, Mariane?

Marian răspunse tare, în ciuda microfonului.

— Banda Panterelor a preluat „Şcoala înţelepciunii”. Sindhar Radpura nu este Sindhar Radpura.

Vorbele prietenului meu mă loviră ca un ciocan.

— Banda panterelor? murmurai eu, ce… Ce vrea să zică asta?

Marian se aşează-n faţa mea pe un scaun pe care-l cercetă în prealabil, foarte grijuliu.

— Rămân la convingerea că panterele pe care le-am întâlnit pe şosea, respectiv servitorul indian, care în realitate se numeşte altfel este aceeaşi persoană care în persoana fachirului întâlnit în toiul furtuni mi-a furat portmoneul. Dacă Sindhar Radpura ar fi fost el însuşi s-ar fi prins de mult de tot ce i-am îndrugat în legătură cu învăţaţi din occident. Această casă este sediul Bandei Panterelor, care şi-a propus prin metode speciale să se emancipeze de sub jugul colonial britanic. Din exterior se creează impresia că „Şcoala înţelepciunii” ar mai funcţiona într-adevăr, dar din interior… Se vede mai bine!

Marian a pronunţat ultimele fraze foarte încet astfel încât cuvintele lui n-au putut fi preluate şi transmise de către microfon.

N-am făcu o mutră prea inteligentă al auzul tuturor ăstora şi zâmbetul cu subînţelesuri al lui Marian ar fi sfârşit să mă scoată în alte ocazii din sărite.

— Ei şi-acum ce-i de făcut, şopti eu abia respirând.

— Numele noastre sunt prea bine cunoscute în India, Robert. Pe de lată parte se ştie prea bine că ne vârâm nasul în lucruri pe care şi

guvernul englez şovăie să se amestece. Aşadar aceşti luptători pentru libertate au toate motivele de-a ne lăsa să dispărem fără urmă, dar şi fără să lase vreun indiciu c-ar fi responsabili de acesta.

Locuitorii din zonă ştiu prea bine ce se petrece, altfel n-ar evita cu atâta încrâncenare şoseaua care face legătura între cele două localităţi, apariţia noastră în ţinut i-a alarmat din cale afară pe membrii asociaţiei panterelor. Membrii acestei asociaţii trec drept studenţii „Şcolii înţelepciunii". Ei pregătesc poate o răscoală de mari proporţii, poate mai mare chiar decât aceea a lui Nena-Sahib din 1857. Mai cred că duşmani noştri ar fi încercat prin toate mijloacele să ne atragă încoace, dacă nu am fi venit chiar noi, de bună voie.

Vorbele lui Marian mă uluiră atât de mult încât n-am mai fost în stare să scot un cuvânt. Dacă ceea ce-mi spunea el era adevărat nimerisem într-un adevărat cuib de viespi. Fraţii „Asociaţiei Panterelor" vor face tot ce ţine de ei ca să ne amuţească pe vecie.

— De unde ai luat tu denumirea asta de „Banda Panterei", îl întrebai pe Marian.

— Nu-i greu de ghicit! Evenimentele ulterioare îmi vor da dreptate.

Un zumzet ciudat se auzi acum. Ne-am întors capetele. Zumzăitul părea să vină din perete. Marian se ridică în picioare şi se opri în faţa perdelei. O alianţă rabatabilă căzu cu zgomot, după care zumzăitul amuţi.

Există într-adevăr aici un fel de ascensor mascat, aşa cum se obişnuieşte în unele localuri pentru transportarea mâncării. Marian trase perdeaua deoparte. O cină bogată pentru două persoane era pregătită pe o tavă şi stătea pe podeaua ascensorului gata pentru a fi luată. Nici măcar vinul nu-l uitaseră gazdele noastre. Sub o farfurie era strecurată o notiţă. Marian o luă în timp ce eu înşfăcai tava şi-o aşezai pe masă. Ascensorul zbârnâi din nou, pornind-o imediat în jos, de-ndată ce ma luat tot ce ne era adresat nouă. Marian citi zâmbind notiţa:

„Domnule Farrow! Asociaţia Panterei se simte onorată să vă salute în casa ei şi vă doreşte dumitale şi prietenului dumitale poftă bună! Puteţi mânca şi bea fără teamă, bucatele nu sunt otrăvite.. Puteţi să dormiţi şi-n noaptea asta. Comitetul trebuie mai întâi să hotărască ce măsuri se impun."

— Ei, minunat Robert ce zici? strigă prietenul meu, înmânându-mi biletul. Frăţia Panterei pare a fi o asociaţie de oameni foarte culanţi. N-aş vrea să se strice mâncarea, deci să mâncăm. Să vedem ce va fi la noapte.

— Şi cu Pongo cum rămâne? şopti eu drept răspuns.

— Pongo va juca rolul său. Mai întâi să facem cinste bucatelor ăstora Robert.

Am luat rolul chelnerului şi-am servit felurile de mâncare, după

care ne-am apucat de mâncat. În timpul acesta n-am mai discutat nimic. În casă domnea o tăcere absolută, de parcă ar fi murit toată lumea.

Între timp se lăsase noaptea. Lampa atârnată de tavan filtra o lumină alb-gălbuie destul de străvezie. Deocamdată temniţa noastră nu părea atât de ameninţătoare dacă făceam abstracţie de necazurile de care am putea da în viitor. Lui Marian se pare că nu-i păsa prea mult. Era vesel şi făcea şi glume, ceea ce se-ntâmpla numai când era foarte bine dispus. Vorbea despre toate vrute şi nevrute, numai despre lucrurile care mi se păreau mie importante, nu aducea o vorbă.

Ni se lăsa timp şi eram trataţi încă cu politeţe. Asta era clar de recunoscut. După ce-am terminat ultima firimitură şi-am înghiţit ultima duşcă de vin, am sărit ca la comandă în picioare. De undeva dintr-un colţ răzbătea până la noi o voce clară, pătrunzătoare şi atât de insistentă şi puternică de parcă vorbitorul ar fi fost lângă noi.

— Da! Domnule Farrow. V-am convins de intenţiile noastre paşnice. Vă considerăm că împreună cu domnul Bertram suficienţi de inteligenţi ca să pricepeţi că-n orice moment am putea porni împotriva dumneavoastră cu cele mai sofisticate arme pe care le avem în dotare. Suntem însă înclinaţi spre a vă propune în propriul dumneavoastră interes următoarele: vă veţi da cuvântul de onoare deasemenea şi domnul Bertram să părăsiţi în decurs de trei zile pământul Indiei şi să nu mai reveniţi aici niciodată. Vă veţi angaja pe cuvânt de onoare să părăsiţi de-ndată orice intenţie duşmănoasă la adresa Asociaţiei noastre. Noi suntem în slujba întregului popor care suferă sub jugul asupritorilor. Vrem o Indie liberă şi neatârnată, ca făcând parte din marea familie a popoarelor lumii. Nu vom înceta să luptăm pentru aceste aspiraţii, pentru care cei mai buni dintre indieni deja şi-au vărsat sângele. Ce vă priveşte pe dumneavoastră ca străini problemele noastre? Călătoriţi spre casă, sau în oricare altă ţară. Rămâneţi prietenii poporului Indian! Nu vă dorim ca să vă considerăm la rându-ne ca duşmani ai acestui popor!

Vocea amuţi. Mă uitai plin de înţeles la Marian. Ce spunea vocea necunoscută nu era deloc lipsit de sens. Şi nu era în esenţă ceva rău. Dar ştiam prea bine că Marian nici nu se gândea să îndeplinească aceste cerinţe.

Marian îşi ridică capul puţin se apropie de microfon şi vorbi în direcţia acestuia – deci înspre lampa care atârna din tavan.

— Domnilor! Am recepţionat cererile dumneavoastră şi ştiu motivul pentru care eu şi prietenul meu am fost reţinuţi aici. Am venit în ţara asta pentru a-i cunoaşte oamenii, animalele şi locurile pitoreşti. Nu ne interesează problemele politice. Suntem oaspeţi Guvernului acestei ţări care este la putere, pe dreptate sau nu, asta nu putem decide noi. N-avem nici-o dorinţă de a lucra pentru sau împotriva

regimului la putere şi nici nu intenţionăm de a părăsi India, din care am şi cunoscut o bună parte. Prin urmare în numele meu şi al prietenului meu trebuie să resping ultimatumul pe care ni-l daţi. Dacă însă preferaţi să ne ţineţi mai departe prizonieri, atunci veţi găsi în noi nişte duşmani care vor lupta cu aceleaşi mijloace pe care le veţi folosi dumneavoastră înşivă.

După ce Marian terminase, am aşteptat un răspuns, dar, nu veni nici unul. Nu prea m-am mirat pentru că ştiam că adversarii noştri se consultă, între timp. Poate c-au considerat de la sine înţeles că Marian va primi deîndată ultimatumul lor. Nu mă îndoiesc deloc, că în acest caz nu ni s-ar fi clintit un fir de păr nouă, pentru că împotriva voastră nu avem nimic. Stăteam doar în calea realizării ţelului lor. Se temeau poate că ştim prea multe. Adversarii noştri erau însufleţiţi de dorinţa de aşi elibera ţara chiar folosind forţa.

Fanatismul lor nu cunoaşte omenie şi unde începe acesta, se termină raţiunea. Asta-mi era clar.

Marian îşi aprinse o altă ţigaretă şi se uită pe fereastră. Noaptea era neagră ca smoala. Cerul era acoperit, nori grei nu lăsau să pătrundă nici lumina lunii nici a stelelor.

O noapte numai nimerită pentru evadare. Cred că Marian gândea la fel.

Unde să fi rămas Pongo? Ce va întreprinde el? Răgazul pe care i l-am dat până să ne caute expirase de mult. Asta mă neliniştea întrucâtva.

— Mariane, am şoptit eu.

Marian îmi făcu repede un semn să tac, după care se duse spre zona „ascensorului” adică-n spre dulap, apasă pe clapetă şi ascultă ce se petrecea dedesubt.

Totul părea liniştit. La Şcoala Înţelepciunii părea să fi mers toată lumea la culcare. Ce putea să creadă Brown, dacă nu i-am dat nici un semn de viaţă?

El a fost omul care ne-a trimis aici, fără să bănuiască că ne-a trimis tocmai în bârlogul lupului.

IV
PANTERELE

— **ŞEDINŢA ESTE ÎN CURS,** şopti Marian, închizând clapeta şi retrăgându-se pe vechiul lui loc. Cel puţin 10 oameni participă la ea. Am auzit un nume pe care trebuie să-l reţinem Napir Sunda. Aş paria să el este moştenitorul lui Sindhar Radpura. Dacă într-adevăr filosoful şi-a vândut „Şcoala înţelepciunii” Asociaţiei Panterelor şi aparent asta funcţionează mai departe, sau dacă Sindhar a fost pur şi simplu îndepărtat, n-aş putea spune. Napir Sunda pare a fi sufletul acestei

mişcări de eliberare. Dar mai bine am scoate din funcţiune microfonul de sus, ne-a deranjat şi aşa destul.

Am aşezat un scaun pe masă şi m-am căţărat deasupra.

De-abia am putut ajunge cu braţele până la plafon. Am desfăcut câteva fire subţiri care ieşeau din lampă. În rozeta lămpii era făcută o mică deschizătură: aici era ascuns microfonul.

— Totul este în ordine Mariane, am spus cu satisfacţia muncii îndeplinite şi m-am dat jos.

Marian păşi spre geam, îl deschise, privi cu încordare în jos.

Am păşit împreună la celălalt geam, care era chiar alături. Marian mă prinse de mână şi-mi arătă ceva jos. A trebuit să mă aplec destul de mult pe fereastră pentru a vedea în jurul zidului. Marian mă ţinu strâns să nu mă prăbuşesc. Jos am văzut după ce ochi mi s-au mai obişnuit cu întunericul, siluete întunecate ascunse, una, două,…trei… patru… cinci… mai multe.

Umbrele se adunară una lângă alta şi-o zbughiră de-acolo. Am auzit un ţipăt care mă făcu să tremur. Umbrele acum ştiu nu erau altceva decât panterele asociaţiei, panterele pe care le-am întâlnit pe şosea, care-au gonit ca nişte stafii pe lângă carul nostru tras de zebu.

— Ei şi-acum poftim să sari jos, râse Marian ca pentru sine.

Perspective nu era prea ademenitoare trebuie s-o spun, întrucât animalele alergau libere în grădină, de colo până colo.

Marian începu deodată să dea dovadă de multă vioiciune.

Se mai uită încăodată prin cameră de-ndată ce-am închis geamurile, se uită mai ales cu atenţie la dulapul acoperit de perdea, se duse-n camera alăturată şi rămase mult tip acolo. Când în cele din urmă reveni, fluieră ceva ca pentru sine şi făcea impresia de parcă ar fi fost mulţumit de el. Îmi făcu un semn să-l urmez. Arată spre peretele despărţitor dintre camerele noastre. Peretele era deosebit de gros, dar când începu să-l ciocănească cu degetul acesta suna de parcă ar fi gol, găunos.

Îl privi mirat pe Marian, după care buna dispoziţie mă cuprinse şi pe mine. Tovarăşul meu de prizonierat desprinse scândurile dulapului, care fusese mascat de draperie. În spate rămase peretele gol, dar ochiul ager al prietenului meu nu-i scăpă că-n perete era înzidită o balama şi dacă împingeai peretele spre stânga se deschidea un gol, care era în legătură cu ascensorul pentru mâncare din prima cameră. Spaţiul deschis dintre cele două camere devenea un fel de puţ care ducea perpendicular în jos. Dar cum puteam noi să ajungem jos! Ascensorul pentru mâncare era prea mic pentru a ascunde un om. Erau oare alte posibilităţi să ajungi jos!

Am stat mult acolo, uitându-ne unul al altul, până ce faţa lui Marian s-a luminat în sfârşit.

Primul pas la făcut spre pat, de unde a luat cearceafurile şi-a

început să le rupă în fâşii. Din acestea am alcătuit o funie trainică care să ne poată susţine. După ce partea asta a fost executată, Marian dădu din cap mulţumit. Acum de ajuns jos vom reuşi s-o facem, dar cum să facem să ieşim. Ce ne-o aştepta acolo? Dar pe Marian nu părea să-l preocupe gândurile astea.

În grădină răsună un fluierat. Un al doilea. Ăsta nu putea fi decât Pongo. O undă de bucurie mă cuprinse.

Era important de ştiut de unde venea fluieratul din grădină sau de dincolo de proprietate şi gardul ei. Eu aveam impresia c-a venit din grădină, pe când Marian spunea că de mai departe. Asta nu era aşa de important. Principalul era că Pongo venise.

În realitate îmi părea rău că Napir Sunda şi discipolii săi ne deveniseră duşmani. Puteam înţelege năzuinţa acestora pentru libertate şi independenţă. Metodele alese pentru transpunerea în fapte a dorinţelor, deşi ciudate erau caracteristice poporului indian şi mentalităţilor sale şi nu putea fi judecat după standardele noastre europene. Poate că Napir Sunda dezvoltase o cu totul nouă modalitate. Libertatea Indiei o dorea fiecare indian, numai că unii o doreau dobândită pe cale paşnică, pe când capetele înfierbântate, pe calea armelor şi prin vărsare de sânge. În provinciile nordice ale ţării se prefera o răscoală generală, care să aducă India la libertate mai degrabă decât atingerea acesteia în timp mai îndelungat, prin negocieri paşnice.

Triburile de sikşi ca şi alte triburi indiene şi-au însuşit modul de luptă împotriva europenilor şi nu e de mirare că existau oameni care căutau cu aceleaşi mijloace primejdioase să-şi elibereze ţara de sub jugul străin.

Gândurile astea-mi treceau prin cap, în timp ce-ncercăm să-mi fac funia rezistentă din cearşafurile de pat rupte.

Lui Pongo nu puteam să-i dăm nici o veste, dacă nu voiam să ne primejduim preparativele de evadare. Era suficient să ştim că se află în apropiere.

Marian se strecurase deja prin intrare în puţ punând mâna pe funie, şoptindu-mi totodată:

— Urmează-mă de-ndată ce am ajuns jos! Îţi voi da un semnal. Funia nu ţine doi deodată, aşa că vom proceda pe rând.

Am dat din cap şi-am apucat funia confecţionată de noi, cu amândouă mâinile, după ce am ancorat-o bine, în cameră.

Ceea ce făceam era destul de temerar întrucât nu ştiam precis dacă puţul de jos oferea un mijloc de evaziune. Poate că era pus chiar sub observaţie şi la rafinamentul duşmanilor noştri nici nu era greu s-o admitem.

Nu mai era însă timp pentru gândire sau şovăială, Marian deja ajunsese jos şi-mi făcea semne să-l urmez. El se găsea încă în puţul

îngust. Pe unde voia să iasă nu ştiam încă. Am încercat să-l urmez dar, am fost întrerupt în mod neplăcut.

Cineva mă bătu prieteneşte pe umăr. Când m-am întors în cameră lângă mine stătea un indian înalt cât un copac, care mă privea zâmbind şi scuturând capul.

— Sunteţi pe un drum greşit *Sahib*! Aşa nu puteţi să vă recăpătaţi libertatea.

Mâna sa se odihnea pe plăselele unui pumnal. Acum îmi era absolut clar că afară stăteau încă vreo doi indieni. Deci fuseserăm de la bun început supravegheaţi şi-acum am căzut în cursă.

Nu mai avea nici un rost în aceste circumstanţe să mai încerc să mă apăr. Deocamdată că interesa mai mult soarta lui Marian decât a mea. El stătea doar fără apărare în puţul îngust şi era o pradă uşoară în mâna indienilor.

— Păcat de doi oameni atât de deştepţi, mai zise indianul şi-şi împreună mâinile peste piept. Aţi fi putut realiza mai mult în mijlocul nostru. Tot aurul Indiei şi comorile sale v-ar fi stat la dispoziţie dac-aţi fi fost de partea noastră.

— Cine eşti dumneata Napir Sunda, întrebai eu, mai mult ca să câştig timp.

— Cine a menţionat acest nume, spuse indianul, neliniştit.

Aşadar am atins un punct sensibil. Probabil că acest nume trebuia să rămână secret. Asta-mi convenea de minune, aşa că am supralicitat:

— Ştim multe deşi nu totul. Cunoaştem ţelul „Ligii Panterelor”, dar nu putem fi de acord cu acesta. Iubim ce-i drept aventura, dar nu suntem criminali!

Am vorbit intenţionat cât mai tare cu putinţă pentru a putea fi auzit de Marian care era jos în puţ. De fapt nu ştiam exact dacă mai rămăsese acolo sau îi reuşise să se strecoare undeva, dar în cazul în care mai era acolo trebuia să-i dau astfel de ştire.

Ce prostie am făcut să spun vorbele astea, mi-am dat seama ceva mai târziu. Chipul pân-acum calm al indianului se schimonosi de furie. Se repezi înainte, ochi săi provocatori păreau că vor să mă străpungă şi să mă ardă în focul urii sale. Mi-am dat toată silinţa să rezist acestei priviri nimicitoare, dar n-a fost posibil. Am simţit cum gândurile mele se liniştesc, fiind pe pragul de-a cădea într-o stare de hipnoză care pentru mine părea să-mi fie fatală. Ultimul meu gând a fost la Marian! În rest n-am mai ştiut nimic. În nări îmi rămăsese mirosul pestilenţial al animalelor de pradă. Maha? Sau Panterele?…. Când m-am deşteptat din somnul greu, hipnotic, în jurul meu era întuneric de parcă era noapte. Am deschis ochi doar pentru a tresări îngrozit. În urechi mi-a pătruns un mârâit prea bine cunoscut. Mi-am frecat ochii şi-am pipăit în jurul meu întrucât nu puteam distinge nimic. Am dat de paie. Un miros pătrunzător umplea încăperea.

Unde mă găseam? Dumnezeule! Bănuiam deja!

Mă găseam într-o cuşcă de pantere. Fără-ndoială lângă mine se găseau felinele a căror cunoştinţă o făcusem şi-a căror mârâituri ameninţătoare, zgârieturi şi lovituri peste gratiile de fier, pătrundeau tot mai mult în subconştientul mer. Eram oare despărţit de aceste animale numai de uşa cuştii ăsteia în care mă găseam? Unde se găseau cuştile? Sau era numai una? Unde se afla Marian, mai era încă Pongo în libertate?

În întunericul de nepătruns m-am târât în tot spaţiul îngust al cuştii ferindu-mă însă s-ajung în apropierea felinelor, pe care le bănuiam doar că erau în vecinătate. Din când în când mi se părea că disting o pereche de ochi verzi scânteind prin întuneric. Unde era deci Marian? În cuşca mea nu era, asta era clar.

Am simţit cum mi se face părul măciucă. Eram oare singur cu animalele de pradă, care aşteptau numai semnalul ca cineva să le deschidă uşa cuştii pentru a mă sfâşia în bucăţi?

Era un gând îngrozitor. Am rămas la început ca paralizat şi nu eram în stare nici să mă gândesc mai mult în ce situaţie înfiorătoare mă găseam.

În cele din urmă îmi făcui curaj şi-am şoptit:

— Mariane, Mariane unde eşti?

Spre marea mea uşurare, prietenul meu îmi dădu de data asta un răspuns. Deja mă simţeam mai bine, mai liber. Eram pregătit acum să-ndur ceea ce era mai rău, acum că prietenul meu era undeva-n apropiere.

— Stau ca şi tine într-o cuşcă. În fiecare cuşcă se găsesc cinci pantere. Suntem despărţiţi de ele doar de câteva zăbrele. E vorba de nişte căruţe platforme, aşa cum se obişnuieşte să se transporte animalele la circ. Toate stau acum într-un hangar. Mai mult nu ştiu nici eu.

Aşadar asta era! Ca şi animalele sălbatice eram şi noi închişi într-o cuşcă. Mă treceau fiori reci. Bineînţeles că vom fi daţi drept hrană panterelor dacă nu vom ajunge la nici o înţelegere cu indienii. Totul era menit ca să ne-nmoaie împotrivirea şi spiritul de luptă.

Mi-a trebuit puţin timp până ce mi-am putut abate oarecum gândurile de la groaznica situaţie în care ne găseam.

În faţa noastră ochii luminoşi ai panterelor străluceau din când în când. Săreau încolo şi încoace asupra gratiilor de fier. Mârâiturile şi răgetele lor ne arătau clar că erau pregătite să ne atace în orice moment li s-ar fi permis aceasta. În situaţia mea deznădăjduită nu mă puteam opri să nu mă gândesc la Pongo. Unde rămăsese oare?

O să reuşească oare să ne scoată singur de aici? S-au poate că l-a înştiinţat pe Brown? Dacă indienii prindeau cumva de veste, atunci ne-ar fi sosit sorocul!

N-am avut de aşteptat prea mult. Marea uşă a hangarului fu deschisă. Înăuntru intrară membrii comitetului de „Apărare naţională”. Între primii, îmbrăcat foarte elegant l-am recunoscut pe omul care se autointitulase directorul „Şcolii Înţelepciunii”.

La semnul său, uşa hangarului fu închisă. Un sistem de iluminare care venea din plafon se cuplă şi lumina întreg spaţiul într-o lumină albă. Zece indieni intraseră cu totul acolo îmbrăcaţi festiv. Am putut să-l văd pe Marian în cuşca alăturată.

Ne aflam cu-adevărat amândoi în nişte cuşti portabile, pe căruţe, cum se obişnuieşte la circ. Căruţele fuseseră împărţite în două părţi despărţite prin zăbrele. Într-un compartiment aşteptau cinci pantere, care se-nvârteau de colo, iar în cealaltă jumătate, stăteam noi, fiecare singur în câte-o astfel de căruţă.

Indienii păreau să se fi adunat ca la o reprezentaţie de gală sau spectacol în hangarul ăsta încăpător, la un spectacol care urma să aibă loc pe contul puterii de rezistenţă şi-a nervilor noştri. Mlădioasele animale a căror frumuseţe le-aş fi admirat-o în orice altă ocazie, acum erau menite să nu-mi producă nici o bucurie.

Napir Sunda bătu din palme. Un servitor indian aduse un fotoliu aurit pe care luă loc directorul. În jurul acestora se grupară însoţitorii săi indienii, pe-a căror faţă nu se zugrăvea nici o părere de rău. Ba mai mult păreau să se bucure anticipând spectacolul care va urma.

— Domnilor, îşi începu speech-ul în engleza lui ireproşabilă. Aţi constatat deja că n-are nici un sens să vă opuneţi nouă sau ligii noastre. Suntem destul de puternici ca să ne apărăm împotriva oricărui duşman. V-am arătat întâi ce poate să vă aştepte dacă persistaţi în refuz. Nu v-aş dori ca să continuaţi de aceiaşi manieră.

— Domnule Farrow, zise el înclinându-se spre el, aş vrea să-ţi mai ofer o posibilitate de-a hotărî o privinţă. Avem nevoie de oameni înţelepţi cu experienţă, abilitate tactică pentru a gândi planurile noastre. Ele trebuie, neapărat să fie încununate de succes. Nu suntem nişte apucaţi ca să alergăm orbeşte în focul tunurilor şi mitralierelor englezeşti. Ştim prea bine, c-ar fi zadarnic să sacrificăm cât mai puţine vieţi omeneşti, atât ale noastre cât şi ale oponenţilor noştri – dar vrem să luptăm împotriva Angliei, chiar cu alte mijloace şi aici dumneata şi prietenul dumitale să ne ajutaţi în acest scop.

Napir Sunda scoase de sub vestmântu-i larg câteva pungi la vedere.

— Fiecare va primi cinci asemenea pungi, continuă vorbitorul, cu-o valoare de aproape câteva mii în banii voştri şi în afară de asta un post însemnat în guvernul format. Ofertă mai generoasă nu v-ar putea face nimeni, hotărârea vă aparţine, dar faceţi-o acum, domnilor!

— Mai întâi am vrea să fumăm eu şi prietenul meu o ţigaretă. Mirosul ăsta de animale aproape că m-a ameţit şi nu mai pot gândi clar.

Marian voia să câştige timp, asta era evident, spera în ajutorul de afară. Directorul „Şcolii înţelepciunii” făcu un semn şi unul din indieni ne aduse o ţigară orientală, ne-o întinse printre gratii şi ne dădu să tragem fumul aromat în piept, după care spuse:

— Domnilor, se pare c-aţi ajuns la concluzia că metodele brutale de convingere sunt mai potrivite pentru a influenţa hotărârea, decât una liber consimţită. Putem discuta despre metodele care sunt diferite de la ţară la ţară, spun încă că o decizie de atât de mare importanţă nu poate fi luată în câteva secunde. Suntem germani şi ne-am obligat faţă de guvernatorul general britanic ca noi să rămânem strict neutri, pe toată durata şederii noastre în India. S-ar putea ca simpatia noastră să fie de partea poporului indian, oricum ar fi – Marian vorbea acum cu multă grijă şi precauţie – noi nu ne putem călca cuvântul dat, dacă ne respectăm întâi pe noi. Dac-am proceda aşa ne-am atrage dispreţul tuturor, călcându-ne cuvântul dat. Napir Sunda ascultă cu atenţie cuvintele prietenului meu. Un zâmbet imperceptibil jucă pe buzele sale, apoi faţa i se întunecă din nou, când ne zise:

— Domnule Farrow! Cu cuvinte meşteşugite te eschivezi a da un răspuns ferm. Trebuie să te hotărăşti într-un fel sau altul. Într-un caz vi se oferă o răsplată regească şi onoruri pe măsură în celălalt, siguranţa noastră ne obligă să vă dăm pradă panterelor. Poate părea crudă această măsură şi de neînţeles de ce tocmai noi, conducători Şcolii Înţelepciunii apelăm la aceasta, dar.... În război orice mijloc este permis şi din această perspectivă asimilându-vă guvernului britanic vă considerăm în egală măsură culpabili. Ce se-ntâmplă în război cu spionii o ştiţi prea bine. Eu nu mai am altceva de spus.

Eram curios să văd ce va răspunde Marian la toate astea, deşi un lucrul ştiam prea bine. Era exclus ca prietenul meu să colaboreze. Chiar dacă nu ar fi vorba de cuvântul dat, tot nu ne-am fi schimbat convingerile pentru avantaje materiale. Dacă tot era să murim, atunci să murim ca nişte oameni care nu s-au plecat şi nici nu şi-au pătat onoarea.

Pentru asta eram gata să murim. Dar deocamdată nici nu ne gândeam la moarte, mai întâi trebuia să dea Marian ultimul răspuns. El îşi aprinse cu toată liniştea interioară de care era capabil, o a doua ţigară după care continuă:

— Stimaţi domni ai Ligii Panterelor! Poate că ţelurile spre care vă îndreptaţi să fie cele juste, dar aţi comis o mare greşeală să folosiţi panterele ca transmiţătoare de informaţii şi să le lăsaţi să alerge pe o şosea umblată. Totul poate dura până într-o zi numai şi apoi să se răzbune dintr-odată. Cât despre propunerea pe care ne-aţi făcut-o, e drept foarte ademenitoare, dar trebuie încăodată să remarc că e o decizie foarte greu de luat şi asta nu se poate în câteva secunde şi în împrejurările în care ne găsim noi acum.

— Împrejurările şi situaţia de faţă în care vă găsiţi acum se datorează atitudinii pe care-aţi avut-o domnilor, continuă netulburat indianul. Dacă vă dau un ultim termen până mâine o fac doar ca să nu par un şantajist în ochii voştri.

Veţi rămâne în cuştile astea, de unde nu veţi putea evada. De asta se vor îngriji panterele şi paznicii noştri care se găsesc ascunşi peste tot pe proprietatea mea. Aveţi de ales între două perspective.

— Moartea şi onoarea, aşa cum nu v-a mai fost şi nici nu vă va mai fi acordată a doua oară în viaţă.

— Lăsaţi-ne singuri, domnilor, se rugă Marian. Trebuie să cugetăm în toată liniştea asupra acestei propuneri. Mâine dimineaţă devreme vă vom comunica hotărârea noastră.

Marian voia să câştige timp. Poate că Napir Sunda nici nu-i era odios – eu eram la fel de înclinat să cred asta dar era un fanatic şi de-aceea nu ne puteam aştepta la nici-o milă din partea sa.

Indianul se ridică din fotoliul său, păşi încet spre cuşca lui Marian se opri la scurtă distanţă de zăbrele şi privindu-l pătrunzător pe prietenul meu spuse: să nu speri în ajutor de afară domnule Farrow. Aici nimeni nu poate să vă ajute.

Spunând aceasta se-ntoarse pe călcâie şi părăsi cu ceilalţi membrii ai comitetului său, hangarul. Întunericul ne-nconjură din nou, toate luminile se stinseră în jur, eram singuri cu panterele de acuma.

V
PONGO, MAHA ŞI BROWN

NU ERA UŞOR PENTRU NOI să ne păstrăm mintea limpede într-o situaţie deznădăjduită ca aceasta. Numai speranţa c-am putea fi salvaţi în ultima clipă ne mai susţinea moralul cât de cât. Pongo fluierase doar de-afară.

Asta era un semn că se afla la post şi va încerca tot posibilul să ne salveze. Poate c-a şi anunţat autorităţile despre situaţia în acre ne aflăm. Dacă ar putea să-şi dea seama că ne aflam aici într-un hangar, vârâţi în cuştile astea, nu puteam spera, dar totuşi Maha, cu simţurile sale fine va reuşi să-l conducă pân-aici.

Încă era noapte şi deci în decursul acestei nopţi trebuia să se-ncerce eliberarea noastră, în zorii zilei era prea târziu, fiindcă Napir Sunda va fi aici şi soarta noastră se va fi decis într-un fel sau altul.

Nu puteam ghici ce-avea de gând Pongo şi dacă va reuşi să pătrundă pân-aici. Deocamdată ne străduiam să depistăm cel mai mic zgomot care s-ar fi putut auzi de afară, dar spre disperarea noastră, n-auzeam nimic în afară de pufăitul întăritor al panterelor.

Cu cât trecea timpul cu-atât mai mult creştea îngrijorarea mea. Marian tăcea cu perseverenţă, îi zăream doar scânteia muştiucului

ţigării sale, printre gratiile cuştii sale. Neavând în continuare ce face, m-am apucat să fac la fel, astfel că fumarăm amândoi în tăcere aşteptând desfăşurarea evenimentelor.

Şi acestea nu întârziară să se producă!

Începu cu o zgârietură la uşa mare, care închidea hangarul. Panterele deveneau tot mai neliniştite. Zgârieturile se auziră şi deasupra acoperişului.

— Ăsta nu poate fi decât Maha! a fost primul meu gând.

Aşadar ghepardul păru să ne fi mirosit. Mârâitul său îl puteam recunoaşte dintre alte o sută deja. Asta le făceau pe pantere să se agite aşa. Mârâiau tot mai înfuriate şi se loveau de zăbrelele cuştilor încolo şi încoace, în sus şi-n jos. Bine măcar că gratiile astea erau solide! Se mai întâmplă ceva!

Cineva încerca să-şi facă de lucru la uşa solidă a hangarului, o deschise puţin şi luna care străpunse cu razele sale norii – ne prezintă o siluetă înaltă şi masivă care pătrunse înăuntru şi care închise cu grijă iarăşi uşa.

Lângă umbra aceea înaltă apăru Maha care sări în sus, repezindu-se spre cuştile în care erau închise panterele. Felinele deveniră încă şi mai agitate la vederea ghepardului. Începură să urle de-ţi asurzeau urechile şi pufăiau îngrozitor că mă trecu un fior pe şira spinării.

Speram ca-ncercarea noastră de salvare să decurgă fără multe greutăţi!

— *Masser!* şopti Pongo. Paznic amorţit, lovit la bărbie. Acum *masser* se salvează.

— Asta n-o s-o uit niciodată Pongo, şopti Marian mişcat.

Dar ne găseam încă-n cuşti. Salvarea ne era aproape, la îndemână, dar nu era încă înfăptuiră. Pongo nu ştia cum să ne scoată din cuşti pare-se.

— Pongo, apasă pereţi, spusei în sfârşit, după ce lumină cu lampa sa de buzunar în jur. Îşi propti umărul în peretele din lemn şi apăsă cât a putut de tare.

— Unde sunt membrii „Ligi Panterelor”, întrebai eu, întrucât mi se păru curios că Pongo se mişca atât de liber pe aici, fără să ia în socoteală faptul c-ar putea fi oricând surprins de aceştia.

— Pongo dat de ştire *Masser* Brown, care cu soldaţi este pe drum, ne şopti uriaşul negru.

Era un om pe cinste camaradul nostru negru, un om pe care te puteai baza în toate privinţele, un om care făcea lucrurile potrivite la timpul potrivit.

După câteva opinteli zdravene, lui Pongo îi reuşi să-ndoaie puţin o latură a cuştii. El îşi alesese ca ţintă cuşca în care stătea Marian. Îşi deschise larg braţele pentru că Marian să poată sări afară. Acum veneam eu la rând.

După ce am fost din nou liber, mi-am îngăduit puţin răgaz pentru a-mi reveni, cu această ocazie, descoperi că aveam armele încă la mine, dar nu şi muniţie.

Da, luaseră muniţia deşi ne lăsaseră pistoalele. Şireţi oameni! Pistoalele noastre nu erau decât simple jucării.

— Ei ce facem acum Mariane?

Prietenul meu se strecoară spre uşă şi pândeşte încordat. Nu prea avea încredere în pacea ce domnea afară şi avea dreptate. E drept că nu ne mai aflam în spatele gratiilor dar nici nu eram în libertate.

Nici azi nu-mi pot imagina cum s-a întâmplat, dar când Pongo îşi mai lăsă odată fascicolul luminos al lămpii sale de buzunar să străbată spaţiul hangarului, descoperi cu surprindere că una din cuştile cu pantere era goală. Zăbrelele erau trase şi-acum felinele se pregăteau să sară asupra noastră.

Marian şi Pongo stăteau în dreapta. Pongo ţinea de zgardă la Maha. Era atât de surprins de întâmplare, încât în primul moment nici nu ştia ce se petrecuse cu adevărat şi asta înseamnă mult, când e vorba de uriaşul nostru. În stânga apăruse ca din pământ di indieni care rânjeau bucuroşi, asmuţind panterele împotriva noastră. Nici nu mai era necesar să le aţâţe pe cât erau „pisicile” astea de pornite.

Din fericire erau doar cele cinci pantere din cuşca lui Marian acre pufăiau gata de atac. Treptat Pongo îşi reveni din buimăceală. Îi dădu imediat drumul lui Maha care luă parte la luptă. În secunda următoare uriaşul cuţit de spintecat rechini luci în mâna uriaşului. De două, de trei ori, străbătu aerul oţelul ascuţit. De asemenea noi, puserăm mâna pe pumnale. Cuţitele erau singurele noastre arme de nădejde şi-n lupta corp la corp trebuiau să-şi dovedească utilitatea.

Deodată uşa hangarului se deschise ca prin minune, cei doi indieni dispărând. În lumina palidă a razelor de lună, care cădeau parţial şi în spaţiul hangarului am văzut cum una din pantere era pe punctul de a face un salt asupra-mi. În acelaşi timp am văzut – deşi nici un indian nu se mai afla în încăpere – cum, gratiile celei de a doua cuşti se ridică şi ultimele cinci pantere săriră afară după o oarecare şovăială.

Împotriva celor zece pantere eram pierduţi, întrucât cum am putea noi să ne apărăm concomitent? Maha era prea mic şi prea slab în lupta cu panterele şi primise deja câteva răni serioase. Acum se lupta cu una din felinele cele mai mari, se muşcau reciproc, valsând de colo-colo, una în jurul celeilalte. Dar credinciosul ghepard nu era o pereche potrivită pentru un asemenea adversar.

În acest moment izbucniră de pe acoperiş, trase-n jos, printr-o spărtură o salvă repetată de-mpuşcături. Erau trase de un trăgător de elită pentru că după fiecare dintre împuşcături una din pantere se zvârcolea şi rămânea nemişcată la podea. Cine trăsese salvele astea, încă nu ştiam. Înc-o salvă urmă ucigând ultimele pantere. Şi acum

nevăzutul puşcaş nu se arătă. Sângele-mi curgea şiroaie de la o rană primită la mână. O „pisică” mă zgâriase destul de rău şi nici Marian nu scăpase cu faţa curată. Dar ce se întâmplase cu Pongo?

Era mai mult decât o minune cum izbutise uriaşul negru să se apere de atacul panterelor care săriseră asupra-i. El o sugrumase pur şi simplu şi acest lucru nu-i stătea-n puteri decât lui Pongo. Dar până şi el sângera din câteva răni, dar se pare că nu se sinchisea de ele, râse numai şi ne arătă şirul de perle al dinţilor săi albi.

— Păcat de blănurile astea frumoase, spuse el.

Păcat era şi de superbele animale. Dar unde rămăsese salvatorul nostru?

— *Masser* Brown a tras de pe acoperiş, ne-a spus Pongo în momentul următor şi ieşi ca o vijelie din hangar afară.

Reintră aproape imediat înăuntru, deoarece în grădină începu o canonadă de împuşcături, de parcă o întreagă bătălie era în curs de a începe. Comenzi militare energice fură întrerupte de strigăte de furie şi durere. Vocea comandantului de poliţie Brown se auzea din când în când. Brown părea să fi venit cu-o trupă serioasă de oameni încoace pentru a sfârşi odată pentru totdeauna cu membrii „Şcolii Înţelepciunii” şi „Ligii Panterelor” mi se strângea inima când mă gândi la câte sacrificii de vieţi omeneşti se preta lupta pentru libertate, acum şi în viitor.

Brown nu părea să aibă nici-o milă – şi nici indieni. Acum se dovedi că întreaga proprietate mişuna de indieni. Veneau aici din toate părţile şi înainte de-a ne da seama cum, hangarul nostru deveni teatrul de război. Trebuia să ne apărăm pielea cât puteam mai bine.

Pongo, camaradul nostru credincios care nu spunea prea multe, dar făcea în schimb multe, ne aproviziona între timp cu muniţie. El singur ştia de unde le luase şi nu era momentul să-l întrebăm. Am căutat să păstrăm şi-acum neutralitatea între cele două tabere şi n-am atacat noi înşine ci am răspuns pur şi simplu atacurilor. Din ce în ce mai mulţi indieni apăreau pe teatrul de luptă. Se părea că acum în acest ceas al zorilor întreg Nagpurul era în picioare.

Lupta fu crâncenă şi se-ntindea mereu. Am fost de mai multe ori asaltaţi şi pe punctul de a fi copleşiţi. În acest moment am făcut cu mine însumi un legământ să-l rog pe Marian să părăsim India şi să căutăm ţări cu un alt ţel călătoriilor noastre.

India, ţara frumoasă a miracolelor! Ţară de vrajă! Ţară cu atâtea minuni şi fapte inexplicabile! Înţesată de secrete străvechi şi istorie.

Ţară a contrastelor şi-n armonie, a junglelor şi mlaştinilor, cu animale sălbatice pe care rareori europeni au prilejul să le vadă, cu oameni buni şi înţelepţi! Acum însă parcă a intrat diavolul în mulţi dintre aceştia. Se va dezlănţui totuşi pârjolul care plutea de multă vreme în aer? Ura împotriva Angliei era adâncă, cum se vor termina

toate într-o bună zi?

Mr. Brown era un om al faptelor. Vocea lui se făcu din nou auzită, încurajându-şi oamenii. Treptat bătălia se mai linişti. Se părea că victoria englezilor era asigurată, dar cu ce preţ. Câte victime plătiseră cu viaţa?

Se făcuse oare dimineaţă? Atât de repede, dar atunci de unde venea iluminarea asta? Deasupra capetelor noastre începu să trosnească şi să pârâie. Indienii în deznădejdea lor dăduseră foc hangarului! Nu numai hangarului, cum se dovedi mai târziu, ci chiar câtorva clădiri, aparţinătoare „Şcolii Înţelepciunii".

Focul se întindea din secundă în secundă tot mai mult şi nimeni nu părea că vrea să-l tăgăduiască.

Din fericire vântul nu bătea în noaptea asta, iar Nagpur se afla totuşi la doi kilometri depărtare, astfel că oraşul nu era în pericol.

Nici măcar incendiul nu-i determinase pe indieni să cedeze, ci luptând în adevăratul sens al cuvântului până la ultimul om.

Ne-am năpustit afară din hangarul în flăcări şi pot spune că tocmai la timp pentru că câteva clipe mai târziu acoperişul se prăbuşi acoperind fiarele moarte şi îngropând duşmani şi prieteni sub dărâmăturile arzând. În grădina alăturată se părea c-a trecut pustiul. Încă mai luptau printre răsaduri de flori şi parcele de iarbă oameni obosiţi dar înverşunaţi în această încleştare mortală, luminaţi de flăcările care cuprinseseră hangarul din trei părţi deodată.

În Nagpur se declanşase alarma de pompieri. În câteva minute sosiseră şi pompierii militari. Apeluri telefonice se făcură aşa cum am aflat mai târziu – în această oră şi la alte garnizoane a fost o noapte a groazei aşa cum nu mai trăisem în India.

Până la revărsatul zorilor dură lupta cu restul indienilor. O parte din aceştia rămaseră în clădirile cuprinse de flăcări şi traseră de-acolo neparticipând la lupta corp la corp, înconjuraţi de flăcări din toate părţile. Alături continua şi lupta împotriva elementului natural dezlănţuit – focul. Apă exista destul în apropiere astfel că pompierii n-au trebuit s-aducă şi să lege furtunuri suplimentare. Noaptea de groază trăită la Nagpur ar fi putut fi semnalul declanşator al răscoalei în toată India. Noi alături de Pongo ne-am adus contribuţia ca această revoltă să rămână localizată aici. Înfrângerea deplină pe care-o suferise Liga Panterelor a contat ca un serios avertisment dat altor organizaţi similare din alte oraşe.

Victoria a fost a trupelor regulate dar scump plătită. Zece poliţişti şi-au pierdut viaţa aici Maha, ghepardul nostru şchiopăta jalnic în urma lui Marian. Abia acum ne puteam ocupa de rănile sale.

În sfârşit am dat de Mr. Brown care sângera dintr-o rană la frunte, cu uniforma mototolită şi murdărită. Faţa şi mâinile îi erau acoperite de funingine şi pârlite destul de serios.

— Cine şi-ar fi putut închipui, ne strigă el răguşit, în vreme ce ne dădea mâna. Dacă aş fi bănuit numai, n-aş fi îngăduit să veniţi încoace.

Marian îşi şterse sudoarea de pe faţă deşi cu asta nu se făcuse mai curat şi spuse:

— Că sub faţada „Şcolii Înţelepciunii” se ascundea „Liga Panterelor” n-am bănuit-o nici eu. S-a găsit cadavrul lui Napir Sunda?

— Napir Sunda? Cine-i ăsta?

— Preşedintele mişcării „Ligii Panterelor”, care voia să abordeze lupta pentru neatârnare a Indiei prin noi metode. Care ar fi fost să fie astea, poate nu vom şti niciodată.

— Da, răspunse Mr. Brown, a trebuit să dăm tot ce aveam în această bătălie. Crede-mă domnule Farrow, luptele astea nu-s o plăcere pentru nimeni. Oricum omul are o singură viaţă. Dar e mai bine ca într-o luptă să se piardă o sută de vieţi decât în toată ţara sute de mii. Dacă aţâţătorii la revoltă ar suferi întotdeauna un duş rece ca ăsta, nu le-ar mai veni prea curând cheful să mai încerce a doua oară. Indienii trăiesc destul de bine sub administraţia noastră. Crize ca astea sunt răspândite-n lumea întreagă şi nu se rezumă doar la India; nu suntem singuri răspunzători de declanşarea acestora.

— Am ajuns din nou pe terenul lunecos al politicii, dragă domnule Brown, zâmbi Marian şi această temă o evităm de regulă cu cea mai mare plăcere. Ne-am păstrat de partea dumneavoastră întrucât era de înţeles. În acest caz nu ne-am condus după dreptate sau nedreptate ci după raţiune care ne-a obligat să fim de partea dumneavoastră.

— Pur şi simplu raţiunea şi nu altceva, domnule Farrow?

— Puteţi să-i spuneţi în acest caz special şi instinctul de conservare domnule Brown. În orice caz dacă nu aţi fi apărut la timp şi aţi fi tras minunat de sus de pe acoperiş, panterele ne-ar fi sfâşiat fără îndoială.

Pongo caută împreună cu Maha printre dărâmături şi se pare cu-n anume scop. În cele din urmă veni, scuturând din cap.

— *Masser,* Napir Sunda nu este printre morţi.

— De unde ştii tu asta Pongo.

— Pongo l-a văzut când s-a întors din hangar şi l-a recunoscut apoi. Napir Sunda nu, printre morţi!

— Ce spune acolo prietenul dumneavoastră negru, întreabă acum Brown, care nu pricepea nimic.

— Pongo spune că liderul Ligii Panterelor, directorul actual al „Şcolii Înţelepciunii” nu se găseşte printre cei morţi. Ăsta nu mi se pare de bun augur.

— La dracu’! scrâşni şeful poliţiei. Asta ar fi chiar fatal pentru noi, pentru că omul va continua cu siguranţă în altă parte să sfârşească ceea ce a început aici. Este întotdeauna rău când şeful unui complot nu este scos din cursă. India se aseamănă cu o Hidră cu o mie da

capete şi dacă-i tai unul cresc o sută la loc. Voi să eliberez un mandat de arestare pentru Napir Sunda oriunde s-ar afla el. Dar că va avea succes mă îndoiesc, dar trebuie totuşi încercat să fac ce se cuvine. De peste zece ani India fierbe ca un cazan. Acum trebuie să plătim faptul de-a fi folosit mercenari asiatici împotriva europenilor în războiul mondial trecut. Acum îşi îndreaptă armele pe care i-am învăţat să le mânuiască împotriva noastră.

Marian îşi ridicase puţin casca colonială de pe creştet.

— Cu îngăduinţa dumitale ne-am reîntoarce acum în oraş şi-am, face bine dac-am merge acasă la bungalowul dumneavoastră. Soţia, doamna Brown se va speria dacă va vedea figuri noi, dar….

— Soţia mea vă va primi cu braţele deschise. Haideţi să fiţi supuşi de-ndată atenţiei doctorului, sunteţi răniţi? Asta e valabil şi pentru Pongo şi Maha care a primit văd, câteva îngrijiri preliminare. Avem un doctor veterinar de nădejde în Nagpur. Vindecă-totul. La revedere domnule Farrow! Ne vom întâlni astă seară la o ţigară bună, acasă la mine şi vom mai sta de vorbă.

Ne-am bucurat când ne-am văzut în fine pe drumul spre oraş. Pompierii nu putură salva mult din lanţul de clădiri care alcătuiau „Şcoala Înţelepciunii”. Ce-a fost de ars a ars.

*

*   *

Doamna Brown ne primi într-adevăr cu cea mai mare amabilitate şi ne înconjoară cu toată atenţia.

Ne-am curăţat rănile şi zgârieturile şi nici Maha nu a fost uitat. Soţia colonelului Brown se bucură nespus de mult când află că soţul ei este bine, sănătos.

Era o doamnă excepţional de drăguţă şi tânără şi fermecătoare căruia trebui să îi povestim în amănunţime ce-am întâmpinat la „Şcoala Înţelepciunii”.

Timpul s-a scurs repede.

— Şi-acum unde vă veţi continua călătoria, domnii mei, întreabă doamna Brown.

— Vrem să mergem mai întâi în oraşul Lucknow, stimată doamnă, răspunse Marian.

*

*   *

N-am bănuit atunci că şi în oraşul Lucknow ne vor aştepta aventuri care însă vor fi şi mai teribile decât cele trăite la „Şcoala Înţelepciunii”.

Aventurile noastre trăite în oraşul Lucknow vor fi povestite în volumul următor...

Aventurile submarinului Dox 227

Hans Warren

I
LEOAICA DIN SENEGAL

— IATĂ, ÎN DREAPTA NOASTRĂ, se iveşte Senegalul! se pronunţă doctorul Bertram arătând cu mâna spre coasta-ndepărtată care apăruse ca o dungă subţire, abia ghicită, înspre cerul întunecat de apariţia înserării, undeva în vest. Ne găsim undeva-n dreptul fluviului Gambia; Senegalul este o ţară cu multe curiozităţi, unde ar merita să debarcăm.

— Da, da, tată, strigă bucuros George. Lasă-ne te rog să facem o mică incursiune în interiorul ţinutului despre care vorbea domnul doctor. Cine ştie când vom mai avea ocazia să mai vizităm Africa.

Căpitanul Farrow îi surâse numai doctorului Bertram, care în calitatea lui de medic şi om de ştiinţă călătorea la bordul Dox-ului, arătând totodată-n spre fiul său George.

— După ce se va mai lăsa întunericul, ne putem apropia ce-i drept puţin mai mult de coastă. Poate că vom găsi posibilitatea cu ajutorul unei mici bărci de aluminiu să debarcăm.

Va trebui totuşi să evităm satele şi aşezările mai aglomerate. Cu ocazia asta am putea organiza şi o mică vânătoare, tot ducem noi, în ultima vreme lipsă de carne proaspătă. Ia-ţi şi aparatul de fotografiat cu tine, poate că vei avea norocul să-ţi taie drumul unul din faimoşi lei senegalezi!

— Aş face cunoştinţă cu plăcere chiar şi cu oamenii de prin partea locului tată! Ei, cine ştie, poate că tot o să întâlnim câţiva băştinaşi! Şi George dispăru sub punte pentru a-şi lua aparatul de fotografiat şi brâul cu arme. Între timp căpitanul porunci să se aducă din interiorul vasului componentele unei mici bărci de aluminiu, pe care-o înjghebară la repezeală matrozii pe punte.

— Doctore, dumneata o să ne-ntovărăşeşti bineînţeles. Nu putem renunţa fireşte asupra cunoştinţelor de limbă pe care le posezi.

Între timp George caută în interiorul vasului pe prietenul său uriaşul Petre ştiind prea bine că acţiona şi-n preîntâmpinarea dorinţei tatălui său, dacă-l ruga pe acesta să-l însoţească în expediţie.

Doctorul Bertram plecase să cotrobăiască între timp, prin grămada de relicve de tot felul pe care reuşise să le colecţioneze în ultima vreme, la bordul submarinului şi acesta era unul din motivele pe care bunul doctor i-le amintea căpitanului, de-a se reîntoarce mai repede la „Insula odihnei” ca să le poată depozita şi să-şi mai facă loc pentru altele noi.

Dacă mai continua tot aşa în curând cabina sa avea să-i fie plină şi nu-i mai rămânea decât să-şi instaleze hamacul de-a curmezişul „obiectelor” sale, sau să doarmă în picioare. Căpitanul Farrow izbucni

în râs:

— Vom ajunge în curând şi-n „Insula odihnei”. La urma urmei şi Dox-ul nostru trebuie să aibă o clipă de răgaz şi să poată fi cercetat şi întreţinut cum se cuvine. Suntem cam demult în misiune. Acum că suntem în apele continentului African aş mai da o mică raită prin America de Sud. Dup-aceea ne vom îndrepta prin oceanul Pacific direct spre mările sudului. În curând vom fi străbătut aproape toate mările pământului şi ne vom binemerita şi noi o perioadă de netulburată odihnă.

George care între timp se-ntoarse pe punte prinse ultimele cuvinte ale tatălui său, apoi privindu-l în ochi cu-o uitătură ştrengărească şi reprobatoare totodată îi zise:

— Chiar aşa de repede să sperăm că nu ne vom întoarce la „Insula Odihnei”. Mi-ar plăcea să vizităm mai întâi America de Sud, deşertul Gran Chaco şi câteva oraşe din vestitele oraşe vechi incaşe.

— Ţi-ai propus cam multe, băiete! râse căpitanul uitându-se la fiul său, dar în sinea lui era pregătit de mult să nu-i refuze această dorinţă, mai ales că în esenţă coincidea cu-a sa proprie.

— Noaptea se va lăsa-n curând domnule căpitan, spuse doctorul, sper că-ntre timp barca noastră să fi fost montată.

Într-adevăr barca fusese repede montată din părţile ei componente şi aici, ca şi-n alte privinţe inginerul Hagen îşi aduse contribuţia sa inovatoare.

— Plec de la prezumţia, reluă Farrow, că aici în apropierea coastei, nu se află nici o aşezare mai importantă a negrilor, astfel încât să putem debarca netulburaţi şi să putem pătrunde o bucată bună în interior.

Barca fiind pregătită, Farrow şi fiul său, urmaţi de doctor şi de Petre luară loc imediat în ea. Petre trecu la cârmă şi deşi aici fluxul nu era prea mare, totuşi trebuia să fie atenţi pentru a nu face o baie nedorită, înainte de a ajunge la mal. Fluxul, în general pe coasta Africană îngreunează îndeosebi debarcarea. S-au construit dispozitive speciale de debarcare mai ales pe coasta fostei colonii germane din Africa de Sud, îndeosebi după ce fondatorul acestei colonii Luderitz şi-a găsit moartea tocmai cu prilejul unei astfel de debarcări.

După ce s-au apropiat simţitor de mult de mal, George percepu o siluetă care se aţinea pe mal, dar a fost pentru o perioadă foarte scurtă de timp. Nu-şi putut da seama pe moment dacă dispariţia acesteia din raza lui vizuală se datora faptului că fuseseră observaţi sau că înaintea lor apăruse un obstacol brusc, care le distrase perspective. După părerea lui, nu putea fi vorba decât de un indigen.

— Poate că e-n căutare de scoici de litoral. S-o fi speriat dacă a văzut deodată o barcă plină de albi, că doar aşa ceva nu se întâmplă frecvent pe meleagurile astea, fu de părere şi doctorul Bertram.

Barca lor uşoară luneca lin printre valurile stârnite de apropierea coastei, pătrunzând într-un mic golfuleţ. Acum după câteva minute vor putea ajunge la mal. George sări primul pe uscat şi aleargă imediat până la micul grupuşor de stânci, în dosul căruia zărise de la început făptura ciudată.

Nu credea că fiinţa aceea îi era lui sau camarazilor în vreun fel ostilă, de aceea nici nu se gândi să-şi tragă pistolul sau să-şi ia alte măsuri de precauţie. Cu toate acestea nu alergă direct înspre stâncă, ci făcu un mic ocol pentru a putea privi cumva, dintr-o perspectivă laterală, puţin ferită, la ce se aflase cu câteva minute în locul acela, dar şi aşa nu avea să vadă nimic.

Tânărul privi în jurul lui. Malul era nisipos în parte, iar în parte stâncos. Nu departe mijea liziera unei păduri, dar cât de mare putea fi aceasta nu putea estima de pe-acum, poate că se-ntindea numai ca un brâu de verdeaţă de-a lungul malului.

Întrucât aici, în dosul stâncilor, băştinaşul nu putuse fi descoperit singura concluzie care se impunea este că dispăruse-n pădurea din faţa lor.

Caută urme, dar se dovedi a nu fi prea uşor, fiindcă nu departe de-aici începea să crească iarba de stepă, pe care urmele de paşi nu se imprimau prea bine. Iarba era scurtă şi tare, dar după îndelungi sforţări, lui George i se păru că descoperise o dungă întunecată acolo, care-ar fi putut fi chiar urma căutată.

Tânărul se apleacă pentru a putea cerceta mai cu luare aminte.

Ciudat era că urmele descoperite pe iarbă erau mai late decât ar fi corespuns unei singure perechi de picioare. Mai aproape de adevăr era faptul că doi oameni o luaseră înspre pădurice nu unul singur. Cel puţin doi. Continuă să meargă aproape de stânci şi curând descoperi aici alte urme. Pământul era atât de călcat de parcă doi indivizi ar fi dansat pe locul ăsta, sau s-ar fi luptat între ei.

Curând George avu posibilitatea să facă distincţie între cele două urme. Una, aparţinea unui om mare şi puternic care apăsase nu glumă, lăsând o urmă vizibilă şi lângă aceasta se mai găsea urma unui picior considerabil mai micuţ, de parcă ar fi aparţinut unui copil sau a unei negrese mai puţin masive.

Mai departe nu putu descoperi nimic asta şi pentru că întunericul începu să se lase şi atunci când voi să-şi aprindă lampa de buzunar tatăl său îl rugă să n-o facă deocamdată.

Încă nu ştiau precis dacă se găseau sau nu în apropierea vreunui sat de negri şi nu doreau să se facă premature observaţi.

— Să mergem să cercetăm pădurea, fu de părere Farrow. De acolo vom vedea dacă găsim un drum potrivit care să ducă mai adânc în interiorul ţinutului.

Camarazii o porniră prin noapte, dar de-abia făcură vreo două

duzini de paşi, că un strigăt îi împietri locului.

— Ce să fie asta, şopti Farrow ca pentru sine.

— A fost strigătul unui om, îi răspunse George.

— S-ar fi putut tot atât de bine să fie şi strigătul unei fiare, îşi exprimă părerea doctorul Bertram.

— Nu prea cred domnule doctor, îl asigură fiul căpitanului. Mie mi s-a părut mai degrabă a fi strigătul unui om care cheamă în ajutor.

— Nu prea făcea impresia asta, îi replică căpitanul. Un astfel de strigăt îl scoate un băştinaş când se pregăteşte de luptă. Dar cine poate lupta aici şi împotriva cui? Pe de altă parte tonul părea mult mai înalt decât normal.

— Poate c-a fost o negresă care a fost tocmai atacată de un negru, le replică George, povestindu-le despre cele două urme care indicau tocmai acest lucru. Dar nici căpitanul, doctorul sau măcar Petre, puteau să facă în vreun fel legătura între cele povestite de George şi strigătul pe care-l auziseră.

Camarazii îşi reluară drumul, George punându-se ca de obicei în fruntea micului convoi. Imaginaţia-i lucra cu înfierbântare, firea romantică şi aventuroasă îi zugrăvea tablouri în care el, ce mai adesea intra decisive în luptă de partea celor năpăstuiţi. Ce putea să se fi petrecut aici? Atac, răpire sau ceva mai grav? Adâncit în gânduri nu remarcă că se-ndepărtase simţitor de tovarăşii săi.

Ajunse primul la porţiunea de pădure care-i mijea în faţă şi chiar înainte de-a atinge primul copac auzi puţin înaintea lui cum cineva înainta frângând crengile. O siluetă întunecată îi apăru în faţă iar foarte aproape de aceasta o a doua.

Tânărul aprinse brusc lampa de buzunar. O tânără negresă, zveltă şi înaltă, bine făcută îi ieşi în faţă. Cu-n ţipăt de spaimă îşi protejează ochii de lumina fascicolului luminos care-o orbea. Nici trei paşi în urma acesteia năvăli un negru care se părea c-o urmărea. George îi strigă acestuia din urmă un imperativ:

— Opreşte-te! Dă-te înapoi. Dă drumul fetei.

De-abia acum observă negrul că în faţa lui nu stătea numai fata pe care o urmărea ci un alb care-i bloca drumul şi care-i era adversar întrucât se contrapunea planurilor sale de-a o ajunge şi înşfăca pe fată. Se opri aşadar, făcu cale întoarsă şi dispăru în vegetaţia deasă a pădurii înainte ca George să-şi fi putut da seama în ce direcţie o luase sau dacă nu se pitise undeva în apropierea lor, în frunziş, să vadă ce şi cum.

George îşi îndreptă aşadar atenţia asupra tinerei negrese. Ea-şi luase mâinile de pe faţă de-ndată ce fascicolul de lumină încetă de-a o mai orbi şi clipi doar din ochi în faţa tânărului alb din faţa ei.

Când George îndreptă lumina lanternei sale asupra acesteia dar evident nu-n faţă ci oarecum lateral, rămase uimit cât de proporţionat

era acest trup acoperit cu-n şorţ numai în faţă şi cu-n lanţ dublu care-i înconjura gâtul, bănuind imediat că acest copil dotat al naturii avea şi ceva sânge arab care-i curgea prin vine.

— Poţi fi liniştită, îi vorbi George în engleză. Atât timp cât sunt eu aici, nu va îndrăzni atacatorul tău să-ţi facă vreun necaz sau să te urmărească.

Negresa se scutură puţin, zâmbind şi spuse pe-un ton şugubăţ.

— Djallo nu e duşmanul meu!

— Dar te-a urmărit doar, îi replică fiul căpitanului de-ndată.

Negresa dădu din cap afirmativ.

— Djallo m-a urmărit, e adevărat – dar nu ca şi duşman. Dar asta nu poate înţelege tânărul *Masser*. Mă cheamă Bady. Bady este foarte recunoscătoare *Masser* pentru c-a eliberat-o de Djallo.

George nu putu să se lămurească pe deplin asupra spuselor fetei şi trase concluzia că poate ea, nu-i cu toţi piticii acasă. Îşi dădu seama că fata poseda totuşi ceva din cultura europeană, în afară de instinctele naturale ale oricărui popor primitiv, înţelepciunea şi viclenia, caracteristice neamului său. Stăpânea binişor limba engleză, era puternică, neînfricată, gândea clar şi obiectiv. George nu ştiu pe moment ce să-i răspundă vorbelor în doi peri pe care i le adresase fata cu privire la atacul acelui care-o urmărise. De aceea nu mai zise nimic ştiind prea bine din cele aflate de la doctorul Bertram că-n cazurile când nu eşti pe deplin edificat asupra unui lucru e mai bine să păstrezi tăcerea şi să nu te pronunţi. În viaţă se-ntâmplă lucruri de tot soiul pe care nu le poţi de-ndată înţelege. Avea timp şi poate că până la urmă se va lămuri pe deplin despre ce-i vorba.

După un scurt răgaz Bady continuă:

— Bady va fi mereu recunoscătoare tânărului *Masser* pentru că l-a alungat pe Djallo. Bady va proteja pe tânăr *Masser,* dacă va fi să-l ameninţe vreun pericol.

— De unde să mă ameninţe un atare pericol, vru să ştie de-ndată George.

— Nu în partea lui Djallo. Acesta nu va ataca pe tânărul *Masser*. Dar sunt mulţi simba în preajmă. Dacă simba sunt flămânzi atacă şi pe oameni.

Între timp căpitanul, doctorul şi Petre uriaşul ajunseră la ei. Ca şi cum s-ar fi găsit într-un salon european din marile oraşe, George o prezentă pe tânăra negresă camarazilor săi, făcând abstracţie de comicul situaţiei. Se aflau totuşi pe coasta africană, la margine de codru şi pe timp de noapte. N-avură însă mult timp de gândire întrucât Bady se adresă camarazilor săi şi pe un ton politicos de-o anumită ţinută le spuse:

— Vor *Massers* să meargă cu Bady? *Masser* nu-i de pe mare, Bady a văzut asta dinainte de-a fi fost urmărită de Djallo. Tânărul *Masser* a

eliberat-o pe Bady de Djallo, de asta, Bady vrea să fie recunoscătoare. Dacă *Masser* vrea să vâneze, Bady este gata să conducă *Masser* la turme de sălbăticiuni şi mai ştie unde se ascund mulţi simba.

Ăsta era un discurs în toată regula şi doctorul Bertram se miră nespus de ce auzea. Cunoştea doar multe popoare primitive şi rar îi fusese dat s-audă un discurs atât de lung al vreunui reprezentant al acesteia.

În numele camarazilor căpitanul îi dădu răspund:

— Da Bady, ai dreptate, am debarcat aici doar cu scopul de a vâna. Dacă vrei să ne conduci îţi vom fi recunoscători.

— Pentru leoaica Senegaleză va fi o plăcere şi-o onoare s-o facă, accentuă încăodată tânăra negresă.

— Pentru cine, întreabă Farrow mirat. Pentru Leoaica Senegaleză?

— Bady înseamnă leoaica senegaleză, spuse cu faţa strălucitoare fata, nu fără mândrie.

— Şi cum de ţi s-a dat acest nume de cinste, se interesă George.

— Bady a ucis deja patru simba cu lancea, răspunse aceasta.

Şi o spunea atât de simplu şi de nepăsător de parcă ar fi istorisit cum le pregătea ea zilnic hrana părinţilor.

— Şi cine te-a botezat totuşi astfel, o descusu George mai departe.

— Oamenii din sat.

— Ca să ucizi patru lei cu suliţa, pentru o tânără fată este o ispravă nemaipomenită, stabili doctorul proporţiile faptelor sale.

— Atenţie *Masser!* strigă Bady în acelaşi moment şi sări înaintea lui George, căutând protecţie.

— Ce se-ntâmplă, întreabă Farrow surprins.

— Djallo, strigă numai negresa, a apărut dintr-odată şi-a dispărut tot aşa.

— Ciudat, murmură Petre, ca pentru sine.

— Ce vrea de la tine, de te urmăreşte cu-atâta înverşunare, întreabă doctorul.

— Bady nu poate da nici un răspuns în această privinţă. Poate mai târziu. *Masser* nu trebuie să aibă frică de Djallo. Nu face nimic rău străinilor. Nu vrea să facă rău nici lui Bady ci numai s-o prindă pe ea.

Căpitanul şi doctorul înţeleseră tot atât de puţin vorbele fetei ca şi George mai-nainte. Petre între timp iscodea-n toate părţile ca să-l descopere pe negru Djallo pitit pe undeva. Voia ca-n cazul când îl descoperea să tabere asupra lui şi să-l lege fedeleş, Bady merita să aibă în sfârşit linişte dinspre partea asta.

— *Masser* mai bine face dac-ar stinge lumina, propuse negresa. Bady conduce *Masser* sigur şi pe întuneric. *Masser* veţi vedea în curând sălbăticiunile, numai să se facă ziuă.

— Cum va trebui să mărşăluim întreaga noapte? întreabă doctorul Bertram care avea mai puţin chef să-şi petreacă noaptea umblând prin

stepă conduşi de o negresă.

George stinse lampa în timp ce camarazii aşteptară puţin până ce ochii li se obişnuiseră cu întunericul care stăpânea acolo.

O luară apoi pe urmele tinerei negrese, care n-o apucă direct prin pădure ci mai întâi de-a lungul plajei înspre nord, apoi înspre est, după care de-abia o cotiră înspre interiorul ţării.

Erau deja de-o oră pe drum când jumătatea de lună răzbi prin perdeaua de nori şi-o lumină pală inundă câmpia.

Continuară să meargă tot mai mult. În cele din urmă în depărtare apărură primele colibe rotunde ale unui sat de negri, care se sfârşeau toate cu-n acoperiş ţuguiat asemenea formei unui glonte.

De departe se putea deduce şi materialul de construcţie care părea a fi trestia sau tulpinile de palmier.

— Ne conduci în satul tribului tău? o întreabă căpitanul. Chiar dacă el însuşi nu era suspicios, avea totuşi o responsabilitate pentru camarazii săi, care-i acordaseră lui întreaga responsabilitate şi de aceea Farrow se simţi obligat să întrebe.

Negresa răspunse de-ndată întrebării puse.

— Bady conduce *Masser* în satul meu. Peste trib domneşte tatăl lui Bady.

— Aşadar eşti fiica căpeteniei de trib, rosti pe-un ton şugubăţ doctorul Bertram care pe parcursul drumului nu-ncetase să se mire de eleganţa mişcărilor şi ţinuta tinerei şi neobişnuitei negrese. Bady trebuie să fi simţit în străfundurile sufletului ei că Farrow mai şovăia încă, dacă să meargă mai departe sau nu, aşa că se opri şi-i se adresă direct.

— *Masser* nu trebuie să se teamă că tribul meu îi va ataca. Noi suntem oameni paşnici şi nu vrem să facem nici un rău străinilor. Căpetenia Waga se va înţelege bine cu străinii. Din când în când mai trec străini prin sat pe la noi, printre care şi albi. Sunt bune găzduiţi şi trataţi şi după câteva zile pleacă mai departe. Oamenii lui Waga lucrează pe câmp şi vând ceea ce recoltează şi de care se pot dispensa.

— Cred că putem merge fără grijă tată, îşi exprimă opinia şi George care i se adresase în nemţeşte tatălui său.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, şopti abia auzit doctorul. Vocea lui Bady e prea calmă şi liniştită pentru a ascunde neadevăruri îndărătul vorbelor exprimate.

Tânăra negresă între timp o luase înainte. Încă nu ajunse la prima colibă când răsună ţipătul unei păsări de noapte. Deodată focul care ardea mocnind în piaţa satului dezvoltă o lumină vie.

Aproape de foc stătea un negru mai în vârstă, care îi întrecea în înălţime pe locuitorii obişnuiţi ai satului cu câţiva centimetri. Înafara echipamentului sumar, comun tuturor, mai purta în plus o mantie pestriţă. În jurul gâtului îi atârna o colecţie de scoici şi dinţi de

animal, pe care începu să-i ordoneze ca şi mătăniile de-ndată ce Bady se apropie de foc.

— Bady aduce oameni în vizită! îşi salută ea tatăl – acesta se dovedi a fi negrul cel mai înalt – căpetenia tribului. Tânărul *Masser* a intervenit şi m-a apărat de Djallo, zise ea, arătând spre George. Bady îi este foarte recunoscătoare deşi fără acest ajutor ar fi reuşit să scape de Djallo.

Căpetenia făcu o reverenţă plină de demnitate în faţa lui George, apoi în faţa celorlalţi trei albi, păşi înspre ei, îşi ridică ambele mâini în sus, privi-n spre cerul întunecat, îşi lăsă braţele în jos şi spuse într-o englezească cu-n accent puternic.

— Căpetenia Waga îi salută pe *Massers.*

El păşi înaintea albilor şi le întinse mâna dreaptă, după obiceiul european, le-o strânse şi zise:

— Bine aţi venit *Massers* în satul lui Waga.

După ce se termină ceremonialul de strângere a mâinilor, doctorul Bertram mai mult decât restul se bucură că i se oferă prilejul de-a petrece noaptea aici. Era deja obosit şi se bucura de pe acum de bucuria unor ore de somn reconfortant.

Deşi era tot atât de rezistent ca şi restul echipajului de pe Dox, nu-i făcea prea mare plăcere să rămână treaz mai multe nopţi la rând şi să mai şi mărşăluiască pe deasupra. După ce căpetenia îi salută pe străini atât de călduros, negri care stăteau împrejur, izbucniră în strigăte de bucurie. Fusese o primire cordială şi George se bucură primul, deşi i-ar fi mai plăcut să ştie din ce motive Bady fugise din calea lui Djallo şi totuşi nu-l privea ca pe un duşman. Fata căpeteniei se apropie de tatăl său şi-i vorbi în dialectul natal câteva minute, după care se adresă din nou camarazilor în engleză.

— Bady propune ca acum să dormiţi câteva ore, până cu două ore înainte de ivirea zorilor. Atunci vom pleca după vânat şi când soarele va răsări veţi putea vâna în voie.

— Aşa să fie, răspunse Farrow şi le mulţumi în numele camarazilor căpeteniei şi fiicei sale. Rămânem aici deci să ne odihnim.

Bady făcu semn câtorva tinere care stăteau în apropiere. Acestea părăsiră mulţimea adunată-n jurul focului, în vreme ce Waga îi invită pe albi să-l urmeze. Restul negrilor se-mprăştiară la un semn al căpeteniei.

După vreo duzină de paşi Waga se opri se-ntoarse înspre albi şi le spuse nu fără mândrie:

— Noi avem întotdeauna pentru musafiri o pereche de colibe pregătite. Sunt curate, dar nu sunt mobilate în stil european.

Negresele pe care Bady le trimisese de acolo, dispăruseră în două colibe alăturate. Cu siguranţă că aveau obligaţia să cerceteze dacă interiorul în cele două locuinţe era în ordine, pentru primirea

musafirilor. Dură de fapt foarte puţin, până se reîntoarseră şi-i făcură semn lui Bady care mergea alături de George, că totul era în ordine, înainte de a dispare în direcţia altor colibe în care locuiau.

Waga şi fiica sa îşi conduseră oaspeţii în cele două colibe care erau plasate ultimele dintr-un semicerc de astfel de locuinţe. Se opriră în faţa intrării, le făcu semn albilor, oferindu-le să intră şi făcând înainte o mică reverenţă, înainte de a spune:

— Căpetenia Waga doreşte musafirilor săi odihnă plăcută. Şi fiica sa le doreşte noapte bună. Spunând acestea, cei doi făcură stânga împrejur şi se-ndepărtară luând drumul înapoi, pe care veniseră.

George pătrunse primul în una din cele două colibe.

— Aici avem rogojini, văd că sunt patru, amenajate în formă unor paturi, constată el de-ndată ce-şi aprinse lumina lămpii sale şi se uită cu luare aminte împrejur. Putem să dormim toţi patru în coliba asta şi nu-i nevoie s-o mai folosim pe a doua.

Căpitanul, doctorul şi Petre uriaşul îşi aprinseră deasemenea lămpile lor de buzunar aruncând şi ei o privire circulară în colibe.

— Ce părere ai tată? îl întreabă tânărul pe tatăl său, deoarece acesta încă nu se pronunţase încă.

— Hm! făcu numai căpitanul.

Petre nu pierdu vremea trecu la unul din paturile amenajate, ridică blănurile care-i serveau de cuvertură şi folosind lumina lămpii sale de buzunar examină totul cu minuţiozitate.

— Totul e curat aici. Aşadar nu vom fi devoraţi de insecte la noapte!

Căpitanul şi doctorul izbucniră în râs.

Înafară de paturile de rogojini amenajate pentru ei, coliba nu prea mai avea alt mobilier. Într-un colţ găsiră pe un pietroi mai solid un fel de sobă pentru care fusese prevăzută şi-o hotă, care străpungea acoperişul. Lângă fiecare pat era plasat un fel de scăunaş pe care camarazii îl folosiră doar pentru a-şi depune obiectele personale de îmbrăcăminte şi armele cu care erau încinşi. În curând fură gata de culcare.

— N-ar fi cazul să ne-ngrijim de pază, întreabă Petre.

— Nu va fi necesar, răspunse Farrow. Bady nu va permite ca să ni se-ntâmple aici ceva. Negrii respectă cutumele de ospitalitate. Pe de altă parte fata îi este atât de recunoscătoare lui George încât nu va permite ca să ni se întâmple ceva.

Spunând acestea căpitanul se lasă să se cufunde-n patul moale şi-n curând adormi, exemplu urmat imediat şi de restul însoţitorilor săi.

II
BADY LA VÂNĂTOARE

ERA ÎNCĂ ÎNTUNERIC BEZNĂ când Bady în persoană trecu pe la fiecare din camarazii care dormeau adânc, trezindu-i cu o uşoară atingere. După câteva minute toţi patru erau în faţa colibei unde se spălară. Trei găleţi cu apă proaspătă de izvor stăteau deja pregătite. Mai apoi în colibă îşi desăvârşiră toaleta.

Focul din mijlocul pieţei centrale ardea încă, dar puţini negri, printre care şi căpetenia mai moţăiau în jurul acestuia. Câteva negrese mişunau încolo şi-ncoace.

Ele le înmânară musafirilor lor, carne de vânat friptă puternic condimentată, turte din mălai şi-o băutură caldă, despre care George nu ştia prea bine dacă era făcută din fructe de palmier sau din orez.

Căpetenia Waga se-ntreţinu cu musafirii săi asupra ultimelor întâmplări ale zilelor care trecuseră, întrucât avea cunoştinţă de toate evenimentele petrecute cam cu-o săptămână, două în urmă din... ziare.

Curând cursul discuţiei se schimbă asupra vânătorii care urma să-nceapă.

Acum Bady, „Leoaica Senegaleză” era în elementul ei. Ea povesti în felul ei direct şi simplu, dar pitoresc şi fascinant totodată despre multe întâmplări de vânătoare trăite de una singură sau cu Djallo – din nou apăruse numele tânărului negru în discuţie – sau cu cete întregi de războinici ai tribului său.

— Să vedem dacă poimâine vom putea fi din nou la bordul Dox-ului nostru, spuse Farrow în treacăt după ce terminară cu masa şi intervenise o mică pauză în convorbirile comune pe care le purtau. Sper ca Waga sau fiica sa ne vor da câţiva războinici să putem transporta la bordul vasului nostru, vânatul răpus. Lui Rindow îi va fi uşor să le transporte de pe mal cu ajutorul unei bărci uşoare de aluminiu. Deoarece echipajul duce lipsă mare de carne proaspătă.

George îşi şi exprimă dorinţa fiicei căpeteniei Waga, care se declară de-ndată de acord şi rămase stabilit ca câţiva războinici să ajute la transportul vânatului. Se hotărî pentru zece războinici, care trebuiau să-i urmeze în acest scop şi pe terenurile de vânătoare. După ce fu epuizat şi acest subiect se apropie de căpitan şi-i zise:

— *Masser* trebuie să pornim! Altfel o să fie prea târziu! Sălbăticiunile or să se retragă din nou în vizuinele lor.

— O să întâlnim şi vreun leu, vru să ştie George.

— Bady va ademeni deasemenea un leu din ascunzătoarea lui, dacă se află acolo. Dar lei nu trebuie imediat împuşcaţi. Bady vânează cu suliţa numai lei bătrâni, care nu au femele şi pui.

Ăsta era un punct de vedere foarte raţional al lui Bady, care îi căzu foarte bine mai ales doctorului Bertram. El ura cel mai mult împuşcarea fără raţiunea a fiarelor pădurii, numai din plăcerea pur şi simplu de-a ucide. Prefera să omoare numai animalele de-a căror

carne avea neapărată nevoie, care atacau oameni sau care se puteau dovedi periculoase în vreun fel. Exemplarele izolate pentru colecţia sa intrau în această categorie şi ştia prea bine că multe muzee din lume l-ar fi invidiat oricând pentru colecţiile sale.

Camarazii se sculară în picioare îşi luară carabinele pe umeri şi o urmară pe Bady, conducătoarea lor, în noapte. Până ce se obişnuiră cu întunericul, au trebuit să pipăie literalmente drumul. Luna se ascunsese-n dreptul unui nor. George păşea cu lanterna în mâna stângă ţinând degetul pe buton, gata s-o aprindă, dacă împrejurările i-ar fi cerut-o.

Bady păşea nestânjenită, silueta ei de-abia putând fi zărită în fruntea micului convoi. Părea să fie în elementul ei şi se vedea că nu e la prima expediţie de acest fel. George se minuna mai cu seamă că fata cunoştea regiunea atât de bine încât nici măcar nu se-mpiedeca de vreuna din pietrele care le presărau drumul. Deodată fata se opri şi-i şopti lui George care mergea chiar în spatele ei:

— Tânărul *Masser* să fie cu băgare de seamă. Simba aproape!

— Unde se află simba? întreabă tot atât de încet George.

— Acolo în tufiş!

— Pot să trag în el, se informă fiul căpitanului Farrow.

Leoaica senegaleză Bady scutură numai din cap.

— Nu, nu, *Masser*, simba este fără tată de familie! Dacă tânărul *Masser* vrea să-l vadă pe simba, Bady îl va ademeni din ascunzişul său.

Doctorul Bertram nu se miră deloc că Bady ştia atâtea despre obiceiurile leilor şi simţea că unul din ei, este în apropiere.

— *Masser,* vă rog, veniţi mai aproape! spuse Bady. Bady vrea arate *Masser* simba.

Camarazi păşiră aproape de tânăra negresă şi-şi aţintiră ochii în întuneric în direcţia în care „Leoaica Senegaleză" arată cu mâna.

Bady râcâi cu suliţa în frunzişul unui tufiş stufos, după care strigă ceva şi aşteaptă. Nimic nu se întâmplă.

Mai strigă şi-a doua oară şi-apoi a treia oară însă nimic nu se mişca în tufiş.

— Simba poate că este la vânătoare! îi şopti căpitanul tinerei negrese. Aceasta însă neagă, scuturându-şi capul cu putere şi reluă în şoaptă:

— Nu, este acasă!

Strigă din nou. Treptat strigătele şi chemările lui Bady se transformară în înjurături şi ameninţări pe care începu să le profereze.

— Atenţie! strigă Bady deodată.

Crengile se mişcară brusc, luna care ieşise de sub nori descoperi capul unui leu, care-şi făcea loc printre tufe. Bady îşi desfăcu braţele ca şi cum ar fi vrut să-i protejeze oarecum în faţa unui atac probabil al fiarei. Dar simba nu se gândea deloc să-i atace pe oamenii care stăteau

în faţa lui. Pufăi numai odată şi în noapte pufăitul fiarei răsună aproape patetic, apoi dispăru din nou în dosul tufişurilor.

— Simba are două soţii şi şase copilaşi, relată Bady înainte de a porni mai departe. De-asta nu trebuie ucis simba, care aduce carne pentru puişori.

Cu asta se-ncheie prima întâmplare cu primul leu peste care dădurăm împreună cu Bady. Ca şi cum ar fi ocolit o movilă de termite, aşa de uşor şi mlădioşi păşi mai departe ocolind sălaşul leilor. Marşul continuă mai departe şi tânăra negresă impuse acum un tempo mai alert. Camarazii o urmau. La orizont începuse deja să se distingă o geană de lumină. Începea curând o nouă zi. Iarba stepei le ajungea deja până la genunchi. Din loc în loc le apăreau în faţă grupe de tufişuri.

Bady le ocolea în cerc larg. Nu părea deloc să se teamă de şerpii care s-ar fi putut aţine prin ierburile înalte.

Doctorul Bertram profită de-un moment de pauză instalat şi-o întreabă cum de nu se teme de şerpi veninoşi care ar putea fi prezenţi la tot pasul.

— Şerpii veninoşi nu pot s-o rănească pe Bady, râse fata căpeteniei. Şamanul tribului nostru i-a injectat lui Bady încă din fragedă tinereţe din ce în ce mai mult venin de şarpe până ce Bady a devenit, cum se zice la voi – imună pentru otrava lor.

Aceasta îi lămuri suficient pe camarazi. Luna începu deja să lumineze mai clar, deşi zorii nu erau departe. Norii de pe cer s-au mai răsfirat, ziua promitea a fi caldă.

După zece minute Bady se opri şi arată cu mâna undeva în depărtare. Într-acolo începură să se mişte încet mai multe puncte întunecate.

— Acolo e-o cireadă, spuse numai decât fata.

— În apropierea unei cirezi atât de mari se aţin întotdeauna şi lei, îşi formulă George obiecţiunea.

— De cele mai multe ori, da, *Masser,* aprobă ea.

Lei îndeplinesc în stepa africană oarecum rolul unei poliţii sanitare. De cele mai multe ori răpesc din turme cele mai slabe sau mai bolnave animale, care nu pot ţine pasul cu celelalte când e cazul să-şi caute scăparea cu fuga. Natura nu tolerează slăbiciunea şi în felul acesta contribuie la selectarea speciei.

Zorii nu mai erau departe. George se apropie cu mare băgare de seamă de cireada de animale căutând să împuşte două sau trei animale pentru a asigura carne proaspătă pe vasul lor. Deocamdată era încă protejat de umbrele nopţii, conta ca primele împuşcături să fie decisive.

Bady le arată cu mâna înspre un lanţ de tufişuri, care se desfăşurară undeva pe stânga la o depărtare de o sută cincizeci, două sute de

metri.

— Să mergem într-acolo *Masser!* spuse ea. Acolo trebuie să fim cu băgare de seamă pentru că uneori lei bătrâni se aţin în astfel de tufişuri de unde-şi pândesc prada. Un simba bătrân este foarte rău, atacă şi oameni dacă este întărâtat. Bady a încercat de câteva ori s-arunce lancea într-unul din aceşti simba bătrâni şi n-a reuşit deloc s-o facă cu un simba anumit, care-i prevedea mişcările.

— O să-l dăm noi gata, n-avea grijă, râse George dându-i astfel un răspuns negresei.

— Bady crede că tânărul *Masser* împuşcă foarte bine. Continuară să se târască spre brâul de tufişuri.

Brusc fiicei căpeteniei îi veni ceva în minte.

— Tânărul *Masser* nu trebuia să tragă asupra lui simba dacă ea apare, pentru că zgomotul împuşcăturii va speria cireada de animale, care va lua-o la fugă.

Camarazii îi dădură de-nţeles tinerei negrese că sunt perfect înţeleşi asupra acestei chestiuni.

— Şi ce vei face tu Bady, dacă leul apare brusc din tufiş şi ne va ataca? întreacă George.

Cu-o stăpânire de sine cu-n calm uluitor, de parcă ar fi cel mai simplu lucru din lume, fiica căpeteniei răspunse pe loc.

— Atunci Bady îl va omorî pe simba cu suliţa ei!

— Frumos, n-am ce zice! răspunse George, dar luă totuşi prevăzător, carabina de pe umeri şi-o ţinu pregătită să intervină în caz de necesitate. Dar şi Bady se pregătise pentru vânătoare.

Nu mai folosea suliţa ca „băţ de promenadă” ci o ţinea pregătită în faţa ei. În orice moment felina îşi putea face apariţia. În lumina luni George putea să-şi dea seama cu câtă prevedere păşea acum înainte fiica căpeteniei Waga. Fiecare muşchi părea racordat la momentul aşteptat să se încordeze, pentru a azvârli arma – suliţa ei cu-o maximă eficienţă. Cu cât se apropiau cu toţii mai mult de brâul de tufişuri cu pricina, cu atât mai prevăzătoare erau mişcările şi mersul lui Bady. Uneori se oprea şi-şi ridica nasul în vânt de parcă ar fi vrut să adulmece mai repede urma fiarei.

Vântul bătea spre vânători astfel încât fiara nu i-ar fi putut adulmeca la rându-i înainte de vreme.

Înainte de-a mai rămâne doar 20 de metri până la tufiş Bady le şopti abia auzit:

— Simba aici *Masser,* Bady îl miroase! *Masser* rămâne aici!

Camarazii se supuseră instrucţiunilor fetei, care se apropia cu prudenţă de tufişuri. George îşi potrivise carabina pentru a interveni imediat, în caz că Bady ar fi greşit cumva.

Înainte ca fata căpeteniei să se fi apropiat mai mult de opt metri, ea îngenunche şi-şi propti suliţa astfel încât să stea cu vârful în sus şi cu

partea mai groasă a sa înfiptă în pământ, după care începu să râdă şi să cheme în limba ei, să spună vorbe disparate şi jumătăţi de propoziţii.

— Ademeneşte leul, le şopti doctorul însoţitorilor săi, mai bine zis îşi bate joc de el. Cu asta vrea să-l facă să atace. Vânătorii arabi obişnuiesc şi ei să procedeze aşa.

Câteva minute pline de-ncordare se scurseră astfel şi George nu-şi putea închipui cum ar putea câteva vorbe spuse-n doi peri de Bady să stârnească leul să iasă din ascunzătoarea sa, dar spre surprinderea lui, auzi un mârâit înfundat, venind clar din spre zona tufişurilor.

Bady răspunse cu ţipete ascuţit, menite anume a-l scoate pe simba din ţâţâni, căci mârâitul şi pufăitul se amplificase considerabil. Şi dintr-odată căpăţâna grozavă cu coama-i caracteristică se ivi de dintre ramuri, făcând loc imediat şi trupului masiv al acestuia.

Leul rămase apoi liniştit în faţa tufişului şi se uită ţintă spre negresa care nu-şi mişca nici o fibră a corpului.

La fel încremeniră şi camarazi, a supra cărora numai o dată lunecă accidental privirea felinei, care rămase apoi aţintite asupra duşmancei sale apropiate.

Bady se ridică treptat şi începu să întărâte leul cu mâinile, mai bine zis cu stânga, pe care o agita mereu în aer, scoţând în acelaşi timp ţipete.

Leul se mai apropie puţin de negresă, de fapt atât cât ar fi putut să ajungă dintr-o săritură. Deocamdată se opri şi se pitulă la pământ, după care… sări!

— Nu trageţi! strigă Bady în acelaşi moment şi-ngenunchea din nou la pământ. Suliţa-i stătea deocamdată în poziţia-i nemişcată, de-a curmezişul, înfiptă în pământ.

În timp ce leul era încă în plin salt, Bady făcu un pas înainte şi-i propti leului suliţa în faţă.

Acesta nu-şi putut modifica amplitudinea sărituri în funcţie de noua situaţie ivită. În toiul impactului suliţa-i nimeri cu putere-n regiunea inimii. Fiara căzu greoaie la pământ în timp ce Bady se zvârli cu iuţeala fulgerului de-o parte.

Leul începu să urle cuprins de dureri, de-ndată ce tăişul armei îi străpunse coastele. În timp ce se afla la pământ, nu contenea să se vaite. Era rănit mortal şi nu mai avu de suferit mult. Arma tinerei fiice a căpeteniei Waga îi străpunse inima şi-o parte a plămânului.

— Asta a fost o lovitură de maestru, o lăudă acum căpitanul pe Bady, de-ndată ce aceasta se retrase înspre camarazi.

— Nu degeaba porţi acest nume mândru de „Leoaica Senegaleză” îi ţinu isonul doctorul Bertram, cuprins de admiraţie.

— Aşa ceva n-am mai văzut nici eu pân-acum, mărturisi şi George entuziasmat.

— Simba n-a fost prea deştept să sară chiar în suliţă, fu de părere Bady. Dacă ar fi fost, ar fi acordat mai multă atenţie suliţei, decât mie. Dar s-a mâniat pe Bady şi-a sărit în suliţă.

Bady râse sonor, dar încetişor şi smulse cu toată forţa de care acum camarazii nu se mai minunau, suliţa din trupul fiarei răpuse şi nu mai aruncă cadavrului nici o privire. Se strecură numai înainte înspre brâul de tufişuri pe care înainte de a-l ajunge, se mai întoarse încăodată înspre camarazi, şoptindu-le.

— Animalele din cireadă trebuie să treacă pe aici *Masser!*

Calmă, se ghemui în apropierea primului tufiş. Vânătoarea leului fusese uitată în timp ce pentru George scena văzută încă nu se consumase în întregime. El compară în linişte între Bady, vânătoreasa şi-o tânără similară din Europa şi nu-şi dădu seama pe moment că această comparaţie era totuşi lipsită de obiect, având în vedere condiţiile complet diferite de vină din cele două regiuni ale planetei.

Era posibil ca hotărârea şi cursul unei tinere din Koln, Munchen, Hamburg, Dusseldorf sau Frankfurt pe Main să fie îndreptate într-o cu totul altă direcţie decât aceea a luptei primitive cu-o fiară sălbatecă şi totuşi să nu fie mai puţin valoros, în contextul dat.

Camarazii se aşezară lângă Bady, care indică spre nişte arbuşti de Acacia, care se aflau la o depărtare de 30 până la 40 de metri de acolo.

— Când animalele sunt sătule de păşunatul în stepă, trec în fiecare zi pe sub copacul acela de-acolo, *Masser!* Bady trebuia să fi fost adesea aici şi să fi observat foarte atent, ca să cunoască atât de precis obiceiurile animalelor. Se mai îngâna ziua cu noaptea, dar zorii sfârşiseră prin a apărea, în cele din urmă.

Soarele apăru deja în toată splendoarea sa la orizont. Începu să se facă din ce în ce mai cald. Răceala şi răcoarea nopţii se topi ca prin minune.

Stepa întreagă strălucea acum în soare. Bady le făcu semn însoţitorilor săi s-o urmeze, dacă voiau să prindă vânatul în colimator, aşa că o luară puţin lateral, mascaţi de tufişuri, până avură o privelişte de ansamblu bună asupra animalelor din faţă.

— Aici! şopti Bady, după un timp.

Camarazii priviră-n direcţia pe care-o arata mâna negresei. Aşa era, chiar acum venea-n spre ei o cireadă de zebre.

— Animalele au carnea nu prea bună, numai pielea e valoroasă, vă rog nu trageţi.

Între zebrele care păşteau în faţă se găseau încă şi numeroase antilope Gnu, care păşteau paşnic alături de suratele lor din alt neam.

Puţin mai târziu, păşeau pe urmele primelor, antilope-sabie, animale înalte şi graţioase cu coarne îndrăzneţ curbate, care aparţineau celor mai rapide ierbivore din stepă. Viteza şi rezistenţa lor

erau armele lor cele mai redutabile, pe care le aruncau în lupta cu duşmanii lor de tot felul, în care cel mai periculos şi proeminent era fără îndoială omul. Carnea antilopelor sabie era preţuită nu numai de triburile de negri dar şi de vânătorii albi, ceea ce făcea ca acest fel de animal să fie printre cele mai vânate din regiune.

Căpitanul Farrow desemnă pe şoptite două animale care se răzleţiseră puţin şi mergeau în urma turmei, dintre care una cădea în sarcina lui George şi-a lui Petre, pe când cealaltă, o lua-n seama sa şi-a doctorului Bertram.

De-ndată ce antilopele se apropiară îndeajuns, patru detunături răsunară deasupra stepei, care răsunară de parcă ar fi fost una singură. Cele două animale se prăbuşiră, una mai încercă să se ridice, dar zadarnic, după care rămase întinsă pe jos. Cireada o porni în galop, după ce făcu un unghi drept în raport cu vânători.

— *Masser* trage foarte bine! se entuziasmă la rându-i Bady. Acum *Masser* va avea multă carne pe vapor. Războinici tribului nostru vor veni să ajute la transportul cărni până la mare.

— Trebuie să păzim animalele de vulturi şi de hiene, spuse căpitanul.

Tânăra negresă încuviinţă şi zise imediat:

— Trebuie acoperit totul cu crengi de copac! Vânători se puseră pe treabă. Petre aduse crengile câtorva arbuşti tineri încoace şi-i plantă în aşa fel încât de departe nu se prea deosebeau de alţi care creşteau prin zonă.

Doctorul ştia prea bine că hienele vor mirosi prada oricum, dar se baza pe faptul că oamenii lui Waga nu vor întârzia să apară.

— Acum încotro o luăm? se interesă căpitanul.

— *Masser* vrea mai mult să împuşte? vru să ştie Bady.

— Nu, nu! se apără Farrow. Cu cele două antilope ne-am făcut deocamdată planul. Vom căuta chiar câteva bucăţi să le punem la saramură pentru ca să nu se strice.

— Poate *Masser* vrea să întâlnească alţi lei? îi iscodi „Leoaica senegaleză” în continuare.

— Ar fi frumos! fu de părere George. Trebuie să spun c-aş răpune şi eu bucuros un leu.

— Bady mai cunoaşte încă sălaşul unui alt leu bătrân.

— Să-l lăsăm pe seama întâmplări, hotărî căpitanul. Propun să ne-ntoarcem înapoi în sat, înainte ca soarele să ardă şi să pârjolească totul. Am putea alege un alt drum decât acela pe care am venit.

— Aş vrea să împuşc şi eu un leu, tată, insistă George.

— Întreab-o pe Bady, unde-şi are sălaşul acest „bătrân domn” cum îi palce ei să-l numească. Dacă ea vrea să te-nsoţească n-am nimic împotrivă ca să ne despărţim aici. Doctorul şi cu mine vom găsi şi singuri drumul până în satul lui Waga.

— Excelent, mulţumesc tată! jubilă George.

— Ia-l şi pe Petre cu tine, strigă Farrow, înainte de-a se-ndepărta cu doctorul pe drumul care ducea îndărăt spre sat.

III
DJALLO REAPARE

DUPĂ CE CĂPITANUL ŞI DOCTORUL se-ndepărtară într-atât încât nu mai puteau fi auziţi, George îi împărtăşi lui Petre:

— Pâlcul de copaci de-acolo, pe care Bady îl numea „Casa lui simba" nu poate să aibă o lungime de mai mult de 200-250 de metri. Cred că n-ar fi rău să-l înconjurăm de-asta e mai bine să ne despărţim aici Petre. Tu-o vei lua spre dreapta iar eu îl voi ocoli prin stânga.

— Şi Bady cu cine va merge, întreabă uriaşul îngrijorat.

Tânăra negresă înţelese pe loc despre ce era vorba şi decise pe loc.

— Voi merge cu tânărul *Masser*. Simba probabil că va veni pe partea stângă, acolo unde se termină bucata de pădure.

Asta-l linişti oarecum pe Petre, aşa că se despărţiră pe când căpitanul Farrow şi doctorul Bertram de-abia se mai zăreau ca nişte mici puncte în imensitatea stepei.

George privi atent în jur, în timp ce păşea prin iarba care aici avea o înălţime peste medie, astfel încât un leu se putea foarte bine ascunde în ea.

Mai trebuia să fie atent şi la şerpi veninoşi în special la viperele africane întrucât le cunoştea potenţialul de periculozitate. Muşcătura unei astfel de reptile duce la moarte imediată chiar dacă nu e prea adâncă rana, dacă nu e administrată pe loc contraotrava. Încă mai mor sute de negri africani în fiecare an datorită muşcăturilor de şarpe.

Bady păşea în urma lui George, ceea ce-l liniştea pe acesta întrucât, deoarece ştia că dacă pândea un pericol iminent fata ar fi solicitat să meargă în faţă.

Netulburaţi Bady şi George trecură de capătul pădurii mergând unul în spatele celuilalt la o depărtare de 20 metri.

După ce se apropie, tânărul o întreabă pe însoţitoarea lui cum se face că există o pădure atât de deasă în stepa aceea.

— Există ape subterane acolo, care servesc foarte bine şi ca adăpători pentru animale, răspunse negresa.

După vreo 10 minute ajunse şi Petre, de dădu ocolul pe la capătul din dreapta al pădurii. George îi făcu semn şi Petre-i răspunse la rândul său, făcând şi semne prin care-i dădea de înţeles că el, Petre, nu dăduse încă de nici o sălbăticiune în drumul său.

Bady şi George continuară încă să meargă multă vreme şi iarăşi Petre care nu contenea să le aţină urma, în stepă. George încă nu-şi dădea seama că deja făcuseră un mare ocol. Când se-ntoarse încăodată

înapoi pentru a vedea pădurea, realiză că aceasta se găsea mult în urma lor în dreapta, mult mai mult decât presupusese. Şi o nouă surpriză îi aşteaptă în spate, fireşte, foarte mult în spate veneau căpitanul şi doctorul în direcţia lor. Ei luaseră acelaşi drum îndărăt, pe când camarazii îl aleseseră pentru a ajunge aici. În timpul nopţii nici unul din musafiri Waga n-a observat că Bady a făcut un ocol larg, foarte larg, pentru a ajunge la locul de unde putut pândi şi răpune antilopele. În timp ce George şi Petre s-au oprit pentru a-i aştepta pe căpitan şi doctor, Bady îşi continua netulburată drumul înainte. Ea trecu de-un pâlc mai mare de arbori de acacia de tip umbrelă, în a-l căror frunziş bănuia poate că adastă „bătrânul domn”, simba – leul. De la o depărtare relativ mare lui George i se păru că Bady aplică acum aceeaşi metodă pe care-o aplicase adineaori, pentru a ademeni vechiul leu din ascunzătoare. Îl ruşină însoţit cu cuvinte mai potolite, apoi cu tot mai multă înverşunare.

Printr-un semn al mâinii sale Farrow îi dădu de ştire fiului său că el, împreună cu doctorul va ocoli un alt grup de tufişuri. Poate că bănuia căpitanul că pe aici se ascunde cu adevărat leul. Doctorul Bertram îi făcu semn deasemenea lui Petre astfel încât George se găsea de acum singur în stepă şi examina tufişurile din faţa lui. El era ca să spunem aşa omul de legătură între participanţi la vânătoare.

Timpul începu să se scurgă, Bady începu să strige tot mai tare. Dar sub tufele de acacia nu se mişca nimic. Lui George timpul acesta de aşteptare i se păru foarte lung şi de nesuportat, mai ales că stătea în soarele arzător din stepă.

În cele din urmă tatăl lui apăru din nou, George văzu cum el ridică din umeri ca să-i dea de ştire că n-a putut descoperi leul în grupul de tufişuri din faţa lui. Puţin în spatele căpitanului apărură doctorul şi Petre. Ei nu se-ndreptară imediat către George ci undeva între Bady şi acesta dacă n-aveau de gând să-şi schimbe poziţia.

După o vreme Bady se reîntoarse, scutură dezamăgită capul şi-i spuse lui George:

— Simba nu-i aici!

— Putem oare să-l găsim în altă parte? insistă George.

Tânăra negresă dădu numai din cap, dar fu de părere că va fi foarte greu să-i ia urma leului în altă parte.

Între timp, căpitanul şi doctorul Bertram se apropiaseră întrucât drumul lor făcea o cotitură care cădea chiar perpendicular pe direcţia unde se găseau George şi negresa. Farrow auzise convorbirea şi ce spuse Bady şi acum spuse la rându-i:

— Atunci va trebui să renunţăm pe ziua de azi de-a mai împuşca încă un leu, George. Ghinionul vânătorului! N-avem ce face şi gata!

— Deci încotro! vru să ştie doctorul Bertram.

— Înapoi în sat, hotărî căpitanul şi se adresă astfel lui Bady.

Camarazii o porniră pe drumul de reîntoarcere cu Bady în frunte. Mergeau cu toţii tăcuţi. Deodată apăru un monstru ca din pământ înaintea lor, un rinocer mascul, care de la depărtarea aceea le păru ca un muşuroi uriaş de termite.

Deja făcuse un salt şi-şi scutura ţeasta încolo şi încoace.

— Să ne fi mirosit sau să fi apărut aici din pură întâmplare, o întrebă căpitanul în şoaptă pe negresă.

— Bady nu poate să-şi dea seama, veni răspunsul corect şi obiectiv.

Deodată rinocerul ce păru un moment că zăboveşte locului se năpusti ca şi catapultat înspre camarazi. Sub conducerea tinerei Bady, aceştia se dădură puţin în lături şi se pitiră în iarba înaltă. Dacă nu era neapărat necesar, n-aveau de gând să tragă asupra colosului. Doctorul Bertram o afirmase de nenumărate ori că rinocerii sunt protejaţi prin lege întrucât în ultima vreme au fost vânaţi fără milă şi specia lor era aproape de extincţie.

Au fost călători în Africa care au cutreierat mai multe luni prin stepă fără să fi avut norocul să întâlnească fie şi un singur exemplar.

Aproape de ascunzătoarea camarazilor îşi opri şi rinocerul goana sa. Camarazii şi Bady văzură cum înaintea rinocerului apăru o siluetă întunecată care sări înspăimântat lateral, dar nu în direcţia în care se găseau ei.

Rinocerul mascul continuă să-şi urmărească victima, fără a devia cu-n centimetru de la direcţia sa şi-n curând dispăru din raza vizuală a camarazilor. Farrow se ridică şi zise:

— Negrul a avut noroc c-a scăpat deocamdată de atacul rinocerului.

Bady îi privi pe camarazi cu-n aer ciudat.

— S-a întâmplat ceva, întreabă căpitanul căruia nu-i scăpase privirea ciudată a fetei.

— Acela a fost Djallo, mărturisi „Leoaica senegaleză”.

— Acel Djallo, care te-a urmărit atunci, întreabă pe jumătate doctorul. De unde a apărut aici, să ne fi urmărit tot acest timp?

— Bady nu ştie, răspunse fiica căpeteniei, dar trebuie acum să fie cu mare băgare de seamă.

George se gândi din nou fără să vrea la cuvintele lui Bady, care îi spunea că Djallo o urmărea dar de fapt, nu voia să-i facă nimic rău. Şi acum ca şi atunci nu găsea nici o explicaţie cu privire la comportamentul fetei.

— Vreţi să-l căutăm pe Djallo? întreabă George, care voia să-şi ofere din nou sprijinul în cazul unei agresiuni a tânărului negru.

Camarazii se grăbiră înspre locul unde negrul scăpase pentru prima oară de asaltul rinocerului, pitindu-se-n iarbă, dar nu fură în stare să descopere nimic.

Negrul dispăruse parcă intrase-n pământ. Cum a reuşit să facă asta,

pentru George rămânea un mister.

— Djallo este foarte viclean, ştie să se folosească de orice şiretlic pentru a nu-şi trăda prezenţa când se strecoară prin iarbă şi nu vrea să fie descoperit, îi lămuri încăodată Bady.

— Eu zic s-o luăm mai degrabă înspre sat, îi sfătui Farrow care şi el pricepea foarte puţin din jocul ăsta.

Convoiul se puse din nou în mişcare şi Bady îşi reluă locul în frunte, deşi acum devenea oarecum mai neliniştită, pentru că-şi întorcea din când în când capul în urmă, apoi spre dreapta şi spre stânga ca şi cum ar fi căutat pe cineva. Căpitanul îşi dete seama că gândul acesteia era mul mai mult îndreptat asupra lui Djallo decât asupra „bătrânului domn" simba, sau chiar a unui mâncător de vegetaţie probabil.

De asemenea şi camarazi se uitau mai cu atenţie în jur, mai ales George, dar nici acesta nu putut descoperi nimic care-ar fi putut fi interesant.

Petre încheia micul convoi şi avea deja sentimentul că cineva mergea în spatele lui. Se întoarse de vreo câteva ori şi se uită îndărăt, dar nici el nu putut descoperi nici o făptură care s-ar fi putut masca în iarba înaltă.

Bady păşi din ce în ce mai repede şi vizibil mai relaxată. Odată îi spuse căpitanului Farrow care se apropiase mai mult de ea:

— Djallo nu se mai află în apropiere.

— Este Djallo chiar atât de periculos? vru să ştie Farrow.

— Periculos nu e chiar cel mai nimerit cuvânt, fu de părere negresa.

— Ce rol joacă în viaţa ta acest tânăr care te urmăreşte peste tot? îşi continuă căpitanul tirul întrebărilor şi continuă aproape imediat:

— Nu prea pricep nici comportarea acestuia nici a ta, Bady.

Dar „Leoaica senegaleză" păstră tăcerea asupra acestui subiect. Aşa că Farrow n-o mai iscodi mai departe. Nu era felul său de-a pătrunde în intimitatea oamenilor dacă ei nu voiau asta. Trebuia să fie un secret asupra acestui lucru, asta-i cu desăvârşire clar, dar care oare?

Deşi după opinia tinerei negrese nu mai era nici un pericol din cauza lui Djallo, aceasta îşi mărise totuşi tempoul de marş astfel încât camarazi trebuiră să depună sforţări serioase să ţină pasul cu aceasta.

Se apropiară de următorul brâul de verdeaţă până la 300-400 de metri.

— N-ar putea să se aţină simba în acest brâul de pădure, o întrebă George pe fată.

— Bady nu crede asta, veni răspunsul.

Cu toate astea George se uită cu foarte multă atenţie în stânga şi-n dreapta, i-ar fi plăcut să mai apară un leu în bătaia puşti sale.

Oricât de atent a fost, nu-i fu dat să descopere nici o urmă a

vreunui leu. Nici o urmă în iarbă care să-i fi sugerat o astfel de prezenţă, ceva mai devreme.

IV
UN MIC INCIDENT

CAMARAZII SE APROPIARĂ, cam la o sută de metri de pădurice. Bady se opri şi se uită la însoţitorii săi. Când aceştia se apropiară le zise:

— Acolo este o cărare pe unde femeile se duc la baie.

Satul se află în spatele pădurii. Cărarea este numai aici, dincolo se află arbuşti plini de spini. Simba poate la fel să aleagă numai cărarea asta, altfel ar rămâne înţepenit în spini. Temba (elefantul) a croit primul cărarea asta, acum este folosită de oameni şi tot felul de animale.

Tufişurile de arbuşti trebuie să fi fost într-adevăr peste măsură de dese şi pline de spini, dacă însuşi leul se sfia să le penetreze. Se ştie că regele animalelor nu-i chiar atât de sensibil la spini.

— Înăuntru, în interiorul pădurii, spinii nu mai sunt aşa de mulţi, îi linişti fiica căpeteniei. Se găsesc acolo destule tufe fără spini, unde şi simba s-ar putea piti foarte bine. *Masser* s-o lase pe Bady să intre prima! De-ndată ce Bady intră cu suliţa în mână înăuntru, *Masser* trebuie să vegheze foarte atenţi. Poate că simba iese tocmai atunci şi *Masser* trebuie să tragă imediat.

Aşadar fata căpeteniei voia să stârnească leul cu suliţa din tufişuri pentru ca să poată fi omorât de însoţitori ei.

Era simplu, dar nu lipsit de pericol, un plan ca ăsta lui Farrow şi lui Bertram lucrul ăsta şi se păru evident, dar lui George acest fel de vânătoare i se păru totuşi prea rudimentar.

— *Masser* culege deasemenea pietre mari cât pumnul să le arunce pentru a-l alunga pe simba, îşi completă planul tânăra vânătoreasa – negresă.

După ce-şi reluă marşul, după câţiva paşi George văzu ceva lucind în iarbă, ceva ce semăna c-o piatră şi tocmai se aplecă s-o ridice când… se dădu brusc pe spate întrucât piatra sau obiectul, ce-o fi fost se puse-n mişcare. Piatra, nu era altceva decât un şarpe python, al cărui cap, în clipa următoare se ridică brusc cam o jumătate de metru de la pământ.

Tânărul nu se putut da-ndărăt totuşi, la fel de repede cum at fi vrut. Fu atât de surprins că-i trebui aproape o secundă ca să-şi revină din surpriză şi să reacţioneze. Acest răstimp îi fu deajuns reptilei să se-ntoarcă spre şoldul lui George şi să se ridice drept în faţa lui.

Camarazii fură şi ei luaţi prin surprindere de-ntâmplare şi reacţionară cu-ntârziere. Doctorul fu totuşi cel care fu primul lângă

tânăr încercând să abată atenţia şarpelui şi să-l împingă deoparte cu mâinile goale, dar nu luase-n calcul lungimea reptilei.

Şarpele se năpusti concomitent asupra celor doi camarazi. Întrucât doctorul înaintase şi el suficient de mult în apropierea şarpelui, acesta se-ncolăci şi împrejurul trupului doctorului, cum o făcuse c-o clipă mai înainte cu acela al lui George.

Doi oameni încolăciţi de acelaşi şarpe presupune o performanţă a unei reptile de acest soi, cum rar se vede. Pericolul în care se găseau cei doi însă nu dură prea mult, deoarece apăru foarte repede Bady la faţa locului. Părea să nu aibă nici o frică de capul reptilei care-o urmărea şi pe aceasta, mişcându-se încolo şi încoace.

O clipă păru să caute, Bady ceva în iarba înaltă. Când găsi ce căutase, adică o piatră pe care-o ridicase de jos şi-acum o trânti cu-atâta putere în capul reptilei încât aceasta se lasă îndată-n jos, inelele cu care şarpele îi strânseseră pe cei doi slăbiră şi-n final cedară de tot.

George se eliberă primul din strânsoarea nedorită, urmat de doctorul Bertram. Îndată fu şi Petre la faţa locului, deoarece între timp, acesta se-ndepărtase puţin de restul grupului pentru a încerca şi el să momească leul din ascunzătoarea sa.

Când văzu tot ce s-a-ntâmplat îşi trase cuţitul lui zdravăn de marinar şi-i făcu pythonului o tăietură straşnică la gât. Cu toate acestea reptila se mai zvârcoli încă de câteva ori încolo şi-ncoace în iarbă până ce în final viaţa se scurse din ea.

— Ce putere are un asemenea şarpe, gemu George şi încearcă să-şi regleze respiraţia din pieptu-i strivit. Cred că reptila ar fi reuşit, fără intervenţia lui Bady să ne zdrobească în încleştarea-i grozavă.

Se duse apoi şi-i mulţumi lui Bady care-i strânse mâna întinsă, puţin cam încurcată.

— Pielea şarpelui trebuie neapărat s-o luăm cu noi, spuse Farrow. Bady ştie oameni din satul tău, care să despoaie pielea şarpelui de pe corp?

Aceasta încuviinţă doar.

— Bady va trimite mai târziu doi războinici.

Căpitanul propuse ca la marginea pădurii să se facă mai întâi un popas întrucât după cele petrecute, atât cu George cât şi cu doctorul, aveau nevoie de puţină odihnă ca să-şi revină. La urma urmei voiau doar să continue cu vânătoarea leului şi pentru asta aveau încă nevoie de toate forţele lor.

Farrow prelungi pauza mai mult de-o jumătate de oră cu bună ştiinţă. În clipa când se ridică – asta fu semnalul – toţi se simţiră vizibil împrospătaţi şi gata pentru noi evenimente.

Micul convoi se formă din nou, cu Bady la timonă. Aceasta îşi duse degetul la buze de-ndată ce pătrunse în pădure pentru a le da de înţeles tuturor să păstreze tăcere, pentru că intraseră pe teritoriul lui

simba.

Negresa păşea acum mult mai încet decât în stepă, iar însoţitorii ei stăteau deja cu puştile pregătite pentru a trage în orice moment.

Îşi sforţau ochi, cum puteau mai bine pentru a nu le scăpa şi cea mai mică mişcare a crengilor sau a tufelor unui arbust. Dar nimic nu se mişcă, leul nu apăruse de nici unde.

Cărarea care la început fusese îngustă se lărgi din ce în ce. Doi oameni puteau merge acum unul lângă celălalt fără a veni în atingere cu spini arbuştilor de pe margine, acolo unde aceştia erau crescuţi.

Căpitanul îi făcu semn fetei că de-acum puteau merge câte doi oameni pe cărare şi Bady fu de acord. Parcă fu de la sine înţeles că George şi tânăra Bady s-o ia în frunte, urmaţi de Farrow şi de doctor, iar Petre era ultimul care încheia convoiul.

— Simba va merge să bea apă, spuse Bady. Acolo sunt tufe foarte mari şi dese. *Masser* aruncă cu pietre în tufiş.

Coroanele arborilor înalţi, pe sub care mergea acum convoiul deveniră mai bogate şi duceau în jos, tot mai jos. Asta avu drept urmare că lumina zilei se filtra tot mai greu. Domnea o semiobscuritate verzuie în care devenea tot mai greu să recunoşti ceva. Ochii camarazilor încă nu se obişnuiră pe de-a-ntregul cu această lumină verzuie pentru a mai distinge clar în jurul lor.

Poteca făcea cotituri neaşteptate, lăstărişul şi frunzişul se rărise pe alocuri, dar apărură în schimb mai deşi, copaci. Câteodată stăteau chiar trunchi lângă trunchi.

După circa un sfert de ceas Bady îşi curmă mersul şi arată ceva înainte. Chiar în mijlocul pădurii se afla un lac mare. Numai pe alocuri se putea privi oglinda apei, întrucât plante acăţătoare, iedere şi alge felurite acopereau pânza verzuie netedă a apelor care se ghiceau doar acolo.

Malul lacului era înconjurat din trei părţi de tufişuri dese.

— Acolo trebuie să se găsească simba! şopti Bady lui George.

Eleşteul din pădure – îşi mărturisi doctorul pentru sine – trebuie să aibă o semnificaţie foarte importantă pentru locuitorii satului. Multe legende ale acestora stau în strânsă legătură cu astfel de elemente naturale. De asta se şi îmbăiau multe femei în lac, deşi le pândea tot timpul pericole de-a se-ntâlni în drum cu vreun leu. Poate că lacul însuşi avea vreo semnificaţie religioasă.

George se opri la 20 de metri înaintea primului tufiş şi-i făcu semn lui Petre să se apropie. Acesta colecţionase câteva pietre în drum şi George îi spuse să arunce prima piatră în tufişul din faţă. Întrucât nu se întâmplă nimic, Petre aruncă o a doua piatră dar totuşi fără succes.

— Simba nu-i aici *Masser,* spuse Bady, îndreptându-şi atenţia spre al doilea tufiş, care se găsea la o mică depărtare de primul.

Un eşec asemănător îi aştepta şi la al doilea tufiş şi n-avură noroc

nici la al treilea şi al patrulea.

Curând îşi epuizaseră toate pietrele adunate şi simba tot nu apăruse.

— Pietrele nu sunt bune pentru a-l aţâţa pe simba, zise Bady. Bady îl va stârni acum cu lancea.

Prevăzătoare trecu la primul tufiş iar George se ţinu tot mai aproape de tânăra negresă. Aceasta împunse cu putere în primul tufiş, dar se pare că leul chiar nu era prezent.

Ocoliră eleşteul, procedând la fel şi nu se întâmplă nimic. În cele din urmă Bady se opri.

— *Massers* sunt supărat? întreabă ea, puţin abătută, pe musafiri albi ai tatălui său. Bady a presupus cu-adevărat că simba se găseşte aici.

Căpitanul Farrow râse numai.

— Dar bine Bady, n-ai ce să-i faci dacă leul nu stă aici! Asta se-ntâmplă şi celui mai bun dintre vânători. De multe ori ţi-e dat să rătăceşti zile-ntregi până dai de vânatul dorit.

— Am putea aştepta aici reîntoarcerea leului, dacă Bady crede că se va reîntoarce în cursul zilei de azi, propuse George.

— Simba se-ntoarce sigur aici, dar Bady nu ştie când va veni sigur.

— Poate nici n-ar fi chiar atât de rău, să ne odihnim un pic aici, propuse doctorul Bertram.

Căpitanul Farrow îşi dete consimţământul cu plăcere.

— Va trebui mai întâi să cercetăm cu multă atenţie marginea centuri ăştia de tufişuri ca să nu avem cumva mai târziu vreo surpriză şi să dea leul buzna peste noi.

George se oferi imediat să dea ocol singur, eleşteului. Petre vru să-l însoţească dar căpitanul îi făcu semn să rămână consolându-l că oricum, pot să-l urmărească din ochi şi din poziţia aleasă pentru popas. Petre ar fi mai de folos aici dacă ar reteza puţin în juru-i locul mai bine, luând în considerare experienţa recentă pe care-o avuseră cu pythonul.

În felul acesta fiecare avea o preocupare, căpitanul însuşi împreună cu Bady aveau să se-ngrijească de pregătirea mesei. Camarazii mai aveau câteva conserve de rezervă pe care acum aveau de gând să le consume.

George parcurse între timp o bucată mare de drum împrejurul lacului după ce cercetase cu mare grijă fiecare tufiş fie el mare sau mic. Caută şi eventuale căi de acces ale leului, pe unde acesta s-ar fi putut strecura cât de cât neobservat.

N-ar fi exclus ca să existe şi alte cărărui mai mici, adiacente, pe care le-ar fi construit locuitori satului între timp.

Stătea-n firea sătenilor să-şi construiască tot mereu cărărui noi şi să le mascheze astfel încât să nu fie cunoscute şi de locuitori altor sate. Animalele le stătea mai uşor în fire, astfel de poteci să le descopere şi,

să le folosească.

Totuşi pân-acum nu dăduse de nimic asemănător. În cele din urmă îi bătu la ochi un tufiş parcă mai uscat decât celelalte, la ochi. Cum era posibil ca tufişul să fie uscat în asemenea hal? Să existe-n pământ vietăţi atât de devoratoare, şoareci poate, care-au ros toată vegetaţia?

Explicaţia asta îi păru lui George puţin deplasată, pentru că în acest caz, tufişul ar fi avut probabil puterea să se fi regenerat, dezvoltându-se o nouă generaţie de frunziş.

Cu prudenţă tânărul trase una din crengile uscate ale tufişului în cauză spre sine. Observă atunci că întregul tufiş se mişcă şi era doar slab împlântat în pământ.

Ce să-nsemne asta? Ori era ceva ascuns îndărătul tufişurilor pe care nu-i era dat oricum să observe, ori negri mascaseră prin acest tufiş smuls din pământ sfârşitul poteci care ducea la lac. Se gândi dacă să-l cheme pe tatăl său, care ar fi voit s-o ştie evident înainte ca oamenii săi să pice în vreo capcană. George privi spre tabăra a lor săi. Tatăl său şi tânăra negresă aveau de lucru. Nu merita deci să-l deranjeze din cauza acestui amănunt. Va încerca şi singur să rezolve asta. Dacă începea cu-adevărat o cărare de aici va şti şi singur s-o găsească. Nu putea duce decât în satul lui Waga.

Trase cu putere de tufiş, care eliberă perspectiva unei poteci curate şi bine tăiate, care fusese de curând înjghebată.

Voi să păşească numai câţiva paşi pe poteca asta nouă, n-avea de gând să-şi piardă acum vremea cercetând-o până la capăt, o putea face mai târziu.

Porni aşadar cu carabina-n mână, pregătit când din spate, primi o lovitură zdravănă. George se roti ca un titirez, fără a mai avea timp să scoată vreo vorbă. Se prăbuşi fără cunoştinţă la pământ, nu înainte de-a avea senzaţia, c-a văzut în ultima secundă a conştiinţei sale, faţa unui negru.

V
DJALLO ŞI MARO

CÂND GEORGE ÎŞI REVENI, văzu numai puncte luminoase cum dansau în întuneric, iar în ţeastă simţea o durere înăbuşită. Numai mai apoi simţi că era legat fedeleş şi când îşi deschise ochii se trezi în mijlocul stepei largi.

Cine să-l fi legat şi să-l fi adus aici? Neclar, parcă văzu din nou faţa negrului în care tocmai privise, înainte de a-şi fi pierdut cunoştinţa.

Apoi îi veni în minte Djallo, de care îi vorbise Bady. Numai el putuse fi, acela care-l doborâse cu-o lovitură din spate. Negrul probabil că făcuse un ocol mai mare prin pădure şi-i căzuse-n spate. S-o fi făcut intenţionat, vrând să se răzbune pe George care intervenise

acolo pe plajă.

Ce relaţie domnea oare între Djallo şi Bady de aceasta din urmă nu-i putuse da nici o lămurire clară. Din vorbele ei nu reieşea altceva decât că voia să scape de Djallo, dar nu să-i facă vreun rău.

Dar unde se vor fi aflând camarazii săi, care cu siguranţă că l-or fi căutat de-acuma şi în caz că nu vor trece pe lângă tufişul uscat cu pricina, lor le va scăpa cu siguranţă capcana.

Tânărul cocheta cu ideea că însoţitorii săi îl vor căuta şi-l vor găsi eliberându-l, poate că-i şi luaseră urma negrului care-l azvârlise jos, pentru a putea scăpa mai repede.

George ridică capul şi se uită în jur. De jur împrejur stepa era moartă. Avea o perspectivă clară asupra stepei, întrucât grupurile de tufişuri şi copaci erau răzleţe iar iarba relativ scurtă.

Numai într-o direcţie se găsea în apropierea lui George un tufiş des. Tânărul nu credea că Djallo l-a adus cu bună intenţie în apropierea acestui tufiş fiindcă acesta-şi dădea prea bine seama cât de periculos ar fi fost pentru George să fie legat lăsat acolo. Încearcă să-şi elibereze mâinile din legături. Avea o anumită experienţă în asta. Dar Djallo îl legase cu legăturile astea din palmier atât de măiestru că acestea îi tăiau şi mai tare pielea cu cât voia el să le slăbească. Mâinile nu-i erau legate la spate ci pe lângă corp. Gemând George se lasă să cadă înapoi, după ce se ridicase oarecum în capul oaselor. Capul îl durea mai tare decât încheieturile. Deodată auzi paşi uşori în apropierea sa. Lângă el stătea Djallo şi-l privea fără să spună o vorbă. Negrul se-ncinsese cu brâul lui George şi-i luase în mână carabina.

— Acum cred că tânărul *Masser* nu va mai putea trage, spuse el arătând spre armele sale. Înainte ca George să poată spune ceva, negrul o şi pornise prin stepă. Nu-i rămase altceva decât să se ridice şi să privească în jur.

Departe la orizont văzu un punct în mişcare, care devenea din ce în ce mai mare. Nu putea fi decât un om, întrucât punctul creştea tot mai mult. Un animal! Ce fel de animal? O doamne, un leu! Şi el stătea aici legat fedeleş.

Ce trebuia să facă, ce putea să facă? George se gândi la povestirile pe care le citise în legătură cu călătoriile în Africa. Singura posibilitate a unei salvări, dacă nu-i venea în ajutor din afară, era să stea liniştit şi să se prefacă mort. Se lasă prin urmare din nou la pământ şi se prefăcu nemişcat. Trecură mai multe minute, care lui George îi părură lungi cât o eternitate. S-ar fi ridicat cu plăcere să se convingă dacă leul se-ndrepta spre el sau îşi alesese o altă direcţie, dar nu îndrăznea s-o facă. Printr-o mişcare necugetată şi-ar fi putut pecetlui soarta.

Poate că leul era în urmărirea lui Djallo şi mogâldeaţa aia întinsă pe jos n-o interesa de loc. Cât de aproape era leul acum?

Un pufăit în apropierea lui îl făcu să simtă că leul se apropiase de

el nu glumă şi acum nu trebuia decât să-i dea asaltul final.

Pufăitul se transformase într-un mârâit mânios. George îşi adună toată stăpânirea de sine de care dispunea pentru a putea rămâne, în continuare liniştit la pământ, pentru a-şi stăpâni şi cel mai mic tremur nervos.

Mârâitul se accentuă. Dacă şi-ar fi putut vedea cel puţin duşmanul! Nervii oricărui om se-ntind până ce ameninţă să se rupă. Nici George nu reuşi să nu se mişte chiar de loc, fără a-şi zări inamicul. Cu multă precauţie îşi întoarse capul. La un metru şi jumătate de el zări coama bogată a regelui animalelor.

Însă acesta nu privea spre victima lui sigură, ci undeva deasupra lui şi lateral. Ce-i era dat să vadă oare acolo? George îşi întoarse capul în direcţia cu pricina.

În acelaşi moment apăru Bady cu suliţa în mână dindărătul tufişului des, ce-l acoperea pe George.

Privirea ei se-ndreaptă nemijlocit asupra lui simba. Păşi curajoasă în faţa leului.

Dar îi va reuşi oare ei să ucidă leul numai c-o suliţă?

George mai avusese o probă a talentului ei, încă de azi dimineaţă dar atunci leul sărise chiar el în suliţă, iar acum distanţa era mult mai mică ca acelaşi mod de luptă să reuşească.

Leului nu-i era necesară o săritură prea mare pentru a cădea asupra negresei. Deja se pitulă, pregătindu-se de săritură şi în momentul următor o şi efectuă.

Tinerei negrese nici nu-i trecu prin cap să se dea la o parte, în stânga sau la dreapta, sau chiar înapoi. Cu o smucitură grozavă îşi aruncă suliţa înaintea leului care urlă îngrozitor când vârful ascuţit îi străpunse coastele.

Leul căzu la pământ cu suliţa încă în corp. Bady nu se mai îngriji de leu ci aleargă la George pe care-l trase din vecinătatea primejdioasă. Simba nu era rănit mortal. Cu labele din spate şi cu gura zdrobi mânerul trainic al suliţei. De îndată ce se elibera se va năpusti cu siguranţă asupra lui Bady şi George, chiar dacă nu mai avea putere să facă acest lucru în salturi.

În acest moment detună o împuşcătură. Cel care trăsese era Petre care sosise cel dintâi la faţa locului. De-ndată ce se lămuri despre ce era vorba, trecu la acţiune şi o făcu decisiv.

Glontele pătrunse adânc în ţeasta leului care începu să urle jalnic lăsându-se pe-o parte şi întinzându-şi într-un ultim geamăt labele înainte. Şi suferinţele i se curmară.

Petre păşi primul lângă George şi-n timp ce cuţitul său îi tăia legăturile i se adresă lui Bady:

— Ai acţionat minunat Bady! Eşti un om şi jumătate!

Faţa tinerei fiice de căpetenie străluci de bucurie. O asemenea

laudă venită din partea acestui marinar înalt şi puternic cât un urs era cel mai frumos elogiu care i se putea face aduce. George era în sfârşit liber. Deocamdată se întinse şi-şi freacă mâinile pentru a-şi restabili cât mai repede circulaţia sângelui.

Apoi le mulţumi pentru salvarea sa lui Bady şi prietenului său.

Gândurile lui George se-ndreptară acum de la leul răpus la Djallo care-l atacase şi-l legase transportându-l aici.

Ca şi cum tânăra fată a căpeteniei i-ar fi ghicit gândurile, luă cuvântul:

— Acum trebuie să-l căutăm pe Djallo!

— Chiar asta am de gând să fac, strigă George. Ticălosul va trebui să mi-o plătească!

— Dar nu-l omorî, interveni din nou Bady pentru tânărul negru.

— De omorât nu-l voi omorî, dar o amintire de la mine tot o să aibă. În afară de asta s-a încins cu armele mele. Asta nu i-o pot permite şi trebuie să-mi recapăt armele.

— Bady nu-i supărată pe Djallo, chiar dacă îl evită, stabili încăodată raporturile dintre ei doi, fata.

George era de-acum prea mult preocupat de propriile lui probleme ca să mai bage-n seamă şi de data asta vorbele lui Bady.

— Cum de m-aţi găsit aşa repede, întreabă George, care se mirase că Bady şi Petre erau deja lângă el, pe când tatăl său şi doctorul rămăseseră undeva în urmă.

— Bady a descoperit imediat după dispariţia ta tufişul uscat şi cărarea ce-a nouă. Fără Bady aş fi pierdut curând în stepă urma lui Djallo, căci vicleanul negru şi-a căutat anume locuri cât mai pietroase în stepă ca să nu lase urme. Chiar şi Bady a trebuit să caute cu multă băgare de seamă urmele în pământul stâncos pentru a le găsi. De asta am ajuns atât de târziu.

— Dar n-a fost târziu de loc! se simţi dator George să remarce. Slavă Domnului! oftă Petre. Domnul căpitan şi domnul doctor trebuie să sosească aici în tot momentul. Doar erau în urma noastră, numai că noi am alergat mai mult.

— Acum nu mai ai nici o suliţă, se adresă George lui Bady. Vrei să iei unul din pistoalele lui Petre.

Negresa scutură numai din cap.

— Bady nu ştie să tragă cu pistolul!

— Poate că-ţi vor aduce totuşi unul din războinicii tribului o armă, Bady, dar mie trebuie să-şi împrumuţi totuşi una din armele tale, Petre.

Timonierul îi înmână lui George unul din pistoalele sale.

— Iată-i că vin încoace şi pe doctor cu domnul căpitan, arată Petre spre două puncte care se apropiau rapid.

Cei doi veneau într-adevăr dar erau sfârşiţi de-atâta alergare.

George le povesti ce se mai întâmplase între timp.
— Trebuie să-l urmărim neapărat le Djallo, hotărî căpitanul. Înainte, nu trebuie să pierdem nici o clipă!
— Bady va recunoaşte urmele lui Djallo cu siguranţă, fu de părere negresa şi preluă din nou conducerea.
Ţinând cont de iarba călcată şi de frunzele smulse, fiica căpeteniei îşi dădu seama numaidecât încotro se îndreptase Djallo.
O jumătate de oră mai merseră camarazi până ce-n depărtare se văzu un brâu de arbuşti care după părerea lui George aveau o lungime de cel puţin o sută de metri.
George o întrebă pe negresă ce lăţime poate să aibă brâul de arbuşti din faţa lui, Bady la început nu-nţelese, apoi, după ce se lămuri, răspunse că nu e foarte lat şi că-n foarte scurt timp poate fi străbătut.
Mai repede decât ar fi crezut, camarazi şi atinseră brâul de arbuşti. Farrow după un moment de gândire ordonă un moment de pauză. El o întreabă pe Bady:
— Crezi că Djallo se-ascunde undeva în desişuri?
Negresa nu răspunse imediat, dar în sfârşit spuse:
— Bady nu ştie, dar e posibil.
— Ne vom desface într-un lanţ mai larg şi-o să examinăm brâul de verdeaţă, dar ţineţi distanţa cuvenită de la om la om, ordonă Farrow.
Căpitanul o luă spre dreapta, pe când Bady luă-n primire flancul stâng. În mijloc mergea George. Între George şi Bady avansa Petre, iar între căpitan şi George, doctorul Bertram.
Se apropiară cam la vreo 30 de metri de brâul de arbuşti când, căpitanul făcu un semn cu mâna să se oprească cu toţi.
Spionară cu atenţie printre tufişuri dar nu putură descoperi nimic care să le trezească bănuielile. Nici o ramură nu se mişca.
— Mai departe! făcu din nou semn cu mâna căpitanul.
Cu multă atenţie îşi continuară drumul, dar Bady deveni mai puţin prudentă. Ea avansa cu cel puţin trei metri înaintea însoţitorilor ei albi.
Când tânăra negresă nu mai era decât la marginea tufişului gata să-l atingă, ramurile se dădură într-o parte şi-un negru se năpusti afară.
Bady care pân-acuma alerga aplecată, se îndreptă din şale brusc. George care văzuse primul ce se întâmplase şi-acum îşi ridică pistolul îndreptând cătarea către Djallo.
— Nu trage *Masser!* strigă în acelaşi moment fiica căpeteniei. Negrul între timp o ajunse pe Bady.
Şi acum se petrecu ceva ce camarazii nu credeau posibil să se petreacă. Bady îşi desfăcu ambele braţe şi-l îmbrăţişă pe negru. Braţele ei îl cuprinseră deja pe după gât.
Negrul o ridică pe fata căpeteniei în braţele sale puternice şi-o târî

după sine în stepă.

În timp ce aceasta fu luată-n cele din urmă pe sus, Bady le strigă râzând camarazilor:

— În sat ne vedem iarăşi, *Masser* să meargă repede la tatăl meu!

Camarazii fură atât de uimiţi încât nu puteau pricepe ce s-a întâmplat. Doctorul Bertram îşi regăsi cumpătul mai repede şi după ce ceilalţi se apropiară luă cuvântul:

— Sigur c-a fost numai o ceartă între cei doi! Tinerii se iubesc doar! Bady şi Djallo!

— Djallo iubeşte de asemenea pe Bady! răsună în acelaşi moment o voce lângă ei.

Albii tresăriră puternic. Lângă ei, foarte aproape sta..... Djallo. Camarazii nici n-au observat că sa apropiat de dânşii.

— Mâinile sus! strigă Petre de-ndată.

Djallo însă zâmbi.

— Djallo nu vrea duşman fie, de la *Masser!*

— Acum chiar că nu mai ştiu ce se petrece aici, oftă descumpănit doctorul, cu-n accent comic caracteristic unor situaţi de acest gen.

Djallo era pe punctul de aş da jos brâul cu arme al lui George. Îi dădu atât brâul cât şi carabina zâmbind:

— Djallo luat arme de la *Masser* tânăr ca să nu fie cumva împuşcat cu ele când prinde Bady. Acum nu mai poate prinde Bady, Maro fost mai repede!

— Am crezut că tu ai fost cel care a plecat cu Bady, făcu acesta. Maro iubeşte la fel pe Bady şi este mai fericit, Bady nu fuge de el.

— Deci asta era! începu doctorul să se însenineze.

Şi începu să-i lămurească pe camarazi despre nişte obiceiuri ale unor triburi de negri.

— La multe triburi de negrii, tinerii războinici trebuie să-şi cucerească femeile pe care le iubesc. Ei trebuie pur şi simplu s-o răpească când acestea merg să facă baie în eleşteu sau au drum prin stepă. Ele se lasă sau nu cucerite, pot alege să se apere şi să fugă, sau nu. Când fetei îi place un războinic atunci se lasă uşor prinsă de acesta, altfel s-ar apăra din răsputeri. Dacă cucerirea reuşeşte, atunci alegerea este definitivă. Două zeci şi patru de ore rămân cei doi în stepă. Apoi se întorc împreună şi păşesc în faţa căpeteniei pentru a-i cere binecuvântarea.

Doctorul Bertram tăcu.

— Aşa este, adeveri Djallo. Din păcate Bady nu iubit Djallo, acum trebuie caute altă fată, căsătoreşte.

— Şi când se va serba căsătoria celor doi, mai iscodi doctorul Bertram.

— O zi după ce cei doi se-ntorc, veni răspunsul.

— Atunci trebuie să luăm parte şi noi, se entuziasmă George.

— Nunta durează trei zile, îi informă Djallo.

— Şi cu-n banchet pe cinste, se-nţelege, stabili Bertram.

— Nu cred că vom putea lipsi chiar atât de mult pentru a asista la întreaga nuntă a lui Bady. Dar vom aştepta până ce Maro şi Bady se reîntorc.

*

*   *

Se întâmplă cum a spus căpitanul. Djallo i-a condus pe albi în sat, unde musafirii albi au fost rugaţi să rămână pentru a sărbători împreună nunta lui Bady. Căpitanul mulţumi în numele camarazilor săi dar refuză invitaţia.

După douăzeci şi patru de ore tânăra pereche se reîntoarse în sat unde fură întâmpinaţi cu mult tămbălău.

Se despărţiră cu multă căldură de căpetenia Waga, de „Leoaica Senegaleză” şi de Djallo, căruia George nu-i purta pică că l-a legat şi târât în stepă.

Nu după mult timp se găsiră din nou pe puntea Dox-ului lor drag, reluându-şi călătoria care ducea spre nord.

Aventurile submarinului Dox 228

Hans Warren

I
LA MARGINEA PUSTIULUI

— AŞADAR ĂSTA A FOST ODATĂ UN FORT, spuse zâmbind cu maliţiozitate doctorul Bertram, după ce lăsaseră-n urmă zidurile pe jumătate căzute şi părăginite din Matam. Azi şi-a pierdut bineînţeles importanţa de odinioară. Tâlhari ai deşertului nu mai există.

— Slavă Domnului, azi, împotriva cărora au fost ridicate aceste ziduri. În urmă cu 30 de ani mai existau beduini şi alte triburi care trăiau din prădăciuni şi nu tocmai rău. Da, într-o viaţă de om, dar ce zic eu, în 10 ani, se schimbă multe!

— Viaţa de tâlhar nomad trecea-n ochii mândrilor fii ai deşertului drept ceva foarte onorabil. Acum întreaga regiune, de aici de unde începe de fapt deşertul, s-a civilizat sau culturalizat, cum o fi mai nimerit s-o spunem. Chiar şi triburile de beduini s-au mai îmblânzit. Poate că-n direcţia nord-est lucrurile să stea puţin altfel; acolo mai sunt încă prezente triburi de tuaregi, care şi azi nu recunosc nici o dominaţie străină.

Căpitanul Farrow spuse ultimele cuvinte foarte serios. Doctorul Bertram dădu numai de câteva ori din cap şi sublinie ideea căpitanului:

— Cu cât vine mai mult în contact populaţia băştinaşă cu civilizaţia, cu atât mai mult se accentuează sentimental de autodeterminare, după eliberarea de stăpânirea străină. În albi, chiar dacă vin ca turişti, băştinaşii văd, comunitatea opresoare a albilor, iată de ce dac-ar fi să ne mai reîntoarcem în Senegal, n-ar fi exclus să întâmpinăm greutăţi.

— Vom evita s-ajungem în conflict cu băştinaşii cu atât mai mult cu cât suntem în imediata vecinătate a regiunilor de influenţă franceză.

George, fiul căpitanului, care fusese martor la această discuţie, nu putu scăpa de sentimentul frustrat, că tatăl său, nu voia să debarce pentru a încerca o incursiune în interiorul ţării.

Ştiu că va încerca o dezamăgire poate, dacă aşteptările sale nu se vor împlini, dar nu voi să renunţe la visurile pe care şi le făurise cu privire la această expediţie, de aceea continuă totuşi:

— Am vrut să văd doar o mică parte a deşertului, tată, pentru a mă bucura odată în plus de briza mării, când ne vom relua parcursul marea e vastă şi ea, dar nici pe departe atât de decepţionantă ca şi pustiul.

Doctorul Bertram zâmbi, răspunzându-i lui George:

— Este o părere greşită să presupui că pustiul este dezolant şi gol sau că este numai monoton. Chiar şi dunele de nisip se găsesc în

continuă mişcare, îşi schimbă poziţia lor, devin mai mari sau mai mici – aşadar sunt şi reprezintă şi ele viaţa, aşa cum este ea, variată şi în continuă mişcare.

— O să ne căutăm un loc potrivit pentru a înnopta, de-ndată ce va începe să se întunece, reluă căpitanul. Chiar dacă aici înserarea durează ceva mai mult decât la tropice, durează totuşi mai puţin decât la latitudinea obişnuită. Avem la noi conserve, ceai şi vase de gătit, aşa că nu va trebui de-ndată să ne apucăm să vânăm vreun iepure de stepă sau găinuşe de stepă pentru a ne hrăni. Apă ne dă din belşug fluviul din apropiere. Propun însă să ne facem tabăra puţin mai departe de malurile fluviului şi asta din cauza ţânţarilor, care cred că există cu miliardele din cauza păpurişului şi a trestiei care abundă pe ambele maluri ale apei.

— Presupun că suntem aprovizionaţi cu chinină împotriva malariei, intră din nou George în vorbă.

— Chiar dacă suntem, paza bună trece primejdia rea, îi răspunse căpitanul.

— Şi cam cât de mult ar urma să dureze marşul nostru prin deşert? vru să ştie doctorul, întorcându-se spre Farrow.

— Vom face mâine dimineaţă o scurtă incursiune şi-apoi ne reîntoarcem în aceeaşi zi astfel încât în două, trei zile să putem fi din nou pe coastă, n-aş vrea să las Dox-ul să aştepte prea mult. Chiar dacă pe Rindow primul meu ofiţer mă pot bizui ca pe mine însumi.

— Dacă însă nu ne vom instala tabăra chiar aproape de fluviu, atunci va trebui să găsim o bună ascunzătoare pentru ambarcaţiunea cu care am pornit-o încoace, stabili George. Circulaţia pe fluviul Senegal e doar destul de animată, mai ales în porţiunea asta, tată.

— Asta şi din cauza sezonului de pescuit! spuse doctorul Bertram.

— O să căutăm un loc potrivit, n-avea grijă, îl linişti Farrow.

Curând în calea lor se ivi un tufiş de trestie. Petre evită cu prudenţă vecinătatea primejdioasă şi trecu la timonă pentru a se strecura prin vegetaţia deasă până vor găsi un loc potrivit să le servească de ascunzătoare pentru barcă. Munca fu grea şi anevoioasă întrucât tulpinile trestiilor de bambus, elastice şi flexibile împingeau barca mereu înapoi, oricât voiau ei să înainteze. Puterile uriaşului însă, învinseră obstacolul natural şi-n cele din urmă ajunseră la mal. Evident că şi-aici se aflau bambuşi care arătau ca o pădurice care se-ntindea binişor de la ţărm. Asta-i convenea cel mai mult căpitanului pentru că numai printr-o pură întâmplare ar fi putut barca lor să fie descoperită. Oricum de privirile curioase era cu desăvârşire ferită.

Băştinaşi vor evita să se avânte chiar atât de mult în tufişurile cu trestie, întrucât nu departe de-aici se aflau fără doar şi poate crocodili şi chiar dacă nu se temeau prea mult de ei, îi vor evita cu siguranţă.

De câteva ori auziră câte-un hăpăit, puţin mai departe, pe când

Petre se lupta cu trestiile de bambuşi şi fără-ndoială era produs de vreun aligator care fusese trezit din somnul său.

— Atenţie, aici ne aflăm pe tărâmul crocodililor! îi avertiză şi căpitanul. Câţiva se află deja cu siguranţă pe mal şi se vor propulsa în apă de-ndată ce vom ajunge acolo.

George îşi desprinse pistolul lui din cingătoare pentru a fi pregătit să facă faţă oricărei situaţii, când şopârlele blindate vor găsi de cuviinţă să apară.

Petre se-ntoarse înspre căpitan, întrebându-l:

— N-ar fi mai bine să croiesc un drum îngust printre trestiile astea? O să-l putem folosi, dacă se va impune să ne părăsim în grabă tabăra.

— Este o treabă grea şi anevoioasă, Petre, la care nu te-aş sfătui să te înhami. Sigur c-ar fi de preferat dacă am avea pregătit un astfel de drum pentru orice eventualitate. Dar de ce nu? Începe-l numai, noi o să te schimbăm mai târziu!

Timonierul îşi scoase cuţitul lat de marinar şi se puse pe treabă. Nu era uşor, dar uriaşul nu se dădu bătut. Croi o mică potecă printre trestiile de bambuşi pe care un om putea merge în voie, fără să se ciocnească tot timpul de trestiile de pe margine. Petre înaintase câţiva metri deja când în faţa lui plescăi ceva. Inspirat sări la o parte pentru ca în secunda următoare un monstru cât o şură să treacă pe lângă el.

George care era-n drum spre Petre, pentru a-l înlocui, bănui din săritura pe care acesta o făcuse brusc că ceva nu este în regulă aşa că-şi ridică pistolul. De-ndată ce văzu căpăţâna crocodilului îşi ridică arma, ţinti scurt şi trase de două ori, două focuri, unul după celălalt. Împuşcăturile răsunară până la mal.

Proiectilele mici, dar de mare penetrabilitate de calibru puternic străpunseră de fapt cuirasa împlătoşată a crocodilului. Dar şopârla avu timp să-ncerce să-l înşface pe George între fălci şi doar o săritură a acestuia peste crocodil înainte, îl salvă, deocamdată.

Aproape fără a se chinui, aligatorul ajunse în raiul crocodililor.

— Ce-ar fi să-l despuiem de mândreţea asta de platoşă, îi propuse Petre tânărului său prieten după ce-şi croi drum îndărăt, lângă George. Nu e lipsită de valoare şi-apoi reprezintă şi-o amintire de pe meleagurile astea.

— Ba bine că nu! Să-i luăm scalpul, Petre, se-nvoii acesta.

Când era vorba de astfel de suveniruri George era întotdeauna dispus să-şi sacrifice timpul şi să se-nhame la o treabă anevoioasă deşi avea o grămadă de piei de animale, suficiente să umple vreo patru camere mari ale unui apartament în oricare oraş european, de provenienţă africană, asiatică sau din mările sudului.

— Începe tu, Petre, o să te ajut şi eu pe urmă! Acum vreau să te înlocuiesc la croirea potecii şi să tai şi eu mai departe trestiile astea de bambuşi.

Doctorul Bertram pe care-l atraseră împuşcăturile, venise în goană înspre ei, îngenunchease acum şi purceadă la o examinare amănunţită a crocodilului, îl căută în gură, îl pipăi ţeasta care-l interesa îndeosebi. Există numeroase tipuri de crocodili şi chiar în cadrul unei familii anume există atât de multe particularităţi care trebuiau toate temeinic cunoscute, dacă vrei să te numeşti savant şi specialist în acest domeniu.

Petre îi trase pielea crocodilului fără să mai spună o vorbă după ce termină doctorul, după care i se alătură lui George pentru ca acesta să-şi ducă mai repede treaba la bun sfârşit.

George-l sfătui pe Petre să-şi îngăduie puţină odihnă dar uriaşul nici nu vru să audă. El îşi termină treaba începută, până la sfârşit fără nici o pauză. O oră întreagă dură totuşi întreaga muncă.

— Aşa, am făcut-o şi pe asta! mormăi uriaşul şi mai răsuflă de câteva ori, după ce ajunse la capătul drumului şi-şi admira poteca tăiată drept şi foarte curată care ducea până la tabăra pe care şi-o aleseseră pentru popas, camarazi.

George trecu pe lângă Petre şi privi puţin împrejurimile în care se aflau. În faţa celor doi prieteni se-ntindea stepa care era acoperită cu iarbă scurtă. Pe alocuri câmpia era presărată cu grupe de tufişuri şi copaci. Departe înaintea lor strălucea o linie albă: de-acolo, pasă-mi-te începea deşertul.

Căpitanul Farrow se apropie de cei doi, care-şi lungeau gâturile pe deasupra trestiilor de bambuşi pentru a se convinge că-n lung şi-n lat erau singuri oameni, care-şi făceau veacul pe-acolo.

Păşiră apoi sub protecţia tufişurilor înspre stepă. Căpitanul şi doctorul îi urmară. Făcură câţiva paşi prin iarba scurtă şi tare.

— Acolo începe deşertul, arată doctorul în depărtare.

— Aş prefera să nu campăm printre trestii, ci mai degrabă să o facem în apropierea unei grupe de tufişuri sau copaci, propuse căpitanul Farrow. Vom fi protejaţi astfel din toate părţile şi vom avea o bună perspectivă asupra regiunii. De-acolo ne vom putea de dimineaţă relua călătoria prin deşert.

— Să fie oare lei prin regiunea asta, domnule doctor, întreabă George.

— Cu siguranţă, adeveri acesta. Poate că tocmai mâine dimineaţă vom avea plăcerea să-l privim în faţă pe regele animalelor.

— Cât de departe se află prima oază de aici, vru să ştie mai departe curios, George.

— Întrebi cam multe, băiete! îi luă Farrow doctorului răspunsul. Bineînţeles că o bucată bună de deşert. Dacă acesta începe de aici, e îndoielnic că o bună bucată de drum nu vom mai întâlni aşezări omeneşti.

— Ajung leii berberi până aici în câmpie, nu se lasă tânărul fiu al

căpitanului, iscodind mai departe.

Doctorul Bertram scutură numai din cap:

— Nu. Domnule George, leii berberi se găsesc mult mai la nord. Dincolo de paralela a douăzecea. Aici trăiesc numai leii senegalezi, care sunt specia cea mai frecventă din Africa. Dacă ne vom îndrepta înspre nord, poate că vom întâlni şi leii berberi, care sunt ceva mai mici de statură, dar mult mai cutezători şi gata de atac.

George îşi propuse ca la prima ocazie că-l roage pe tatăl său s-o ia o bucată bună spre nord, în regiunea triburilor maure, de-ndată ce proiectata călătorie în deşert se va sfârşi. Nu voia nici să renunţe la viitoarea întâlnire cu leii berberi. Nu spuse deocamdată nimic, întrucât ştia prea bine că tatăl său nu-şi va da deocamdată consimţământul. Va căuta o ocazie mai potrivită s-o facă.

— Înainte deci, spre grupul de copaci de acolo!

Dar grupul de copaci spre care îi direcţionase Farrow era mult mai departe decât presupuseseră iniţial.

Aprecierea distanţelor e înşelătoare, mai ales în stepă. Camarazii însă nu se lăsară abătuţi de la ideea de-a campa acolo.
Marşul prin iarba de stepă era floare la ureche. Datorită umidităţii date de apropierea fluviului, aceasta nu era îngălbenită decât foarte puţin şi făcea o impresie de prospeţime. Solul era bine aprovizionat cu apă şi oferea la rândul său hrană suficientă vegetaţiei, care se putea dezvolta în voie. Dacă iarba nu crescuse mai înaltă, aceasta se datora felului specific de iarbă care acoperea stepa aceasta. Fără a mai se petrece vreun incident ajunseră la grupul de copaci care le stătea în faţă, nici măcar un şarpe nu-i fu dat lui George să întâlnească. Douăzeci de metri înaintea primelor tufişuri căpitanul se opri. Camarazii priviră cu atenţie grupul de tufişuri car nici o ramură nu se mişcă, trădând prin asta prezenţa vreunui om sau animal prin preajmă. George ridică totuşi o piatră şi-o aruncă în tufiş. Voia cu asta să tulbure din siestă vreun animal care dormea pe-acolo, dar nici acum nu se petrecu nimic. Nici după ce mai aruncă odată.

Doctorul Bertram propuse ca tabăra să şi-o facă nu înspre partea dinspre fluviu ci de cealaltă parte, care dădea spre deşert. Aici focul pe care intenţionau să-l aprindă ar fi avut mai puţin şanse de-a fi observat.

Căpitanul îşi dădu acordul şi-i rugă pe Petre şi George să adune suficiente lemne şi crengi pentru ca să poată întreţine focul toată noaptea. Nu se putea dormi fără de pază şi cel ce stătea de veghe va avea cel puţin ceva de lucru, dacă va fi ocupat tot timpul să alimenteze focul.

— Un foc este exact ce ne trebuie, spuse doctorul Bertram. În această regiune nopţile sunt cu predilecţie reci. Diferenţa dintre noapte şi zi e destul de mare şi de asta o să ne dăm seama îndată ce

soarele apune.

Dar nu ducem lipsă de combustibil şi lui George şi Petre nu le fu greu să găsească destul lemn uscat.

Cei doi munciră cu atâta sârg încât nu după multă vreme un morman de lemne şi de vreascuri uscate se ridicară în apropierea taberei lor.

— Aşa e bine, jubilă doctorul. Peretele ăsta de lemne care l-aţi ridicat voi aici va împiedeca vântul de noapte, care e destul de rece, să ne necăjească.

Camarazii aduseră de pe submarin tot felul de conserve.

Aveau deci posibilitatea să pregătească la flăcările focului lor o cină bogată şi variată. Munca anevoioasă de peste zi îi flămânziseră în aşa măsură încât cina şi se păru deosebit de gustoasă. Apă şi ceai aduseseră deasemenea cu ei, aşa că n-aveau să rabde de sete.

— Se va întuneca în curând, făcu căpitanul de-ndată ce terminară de mâncat. Am putea să ne pregătim paturile pentru noapte.

Doctorul Bertram dădu numai din cap. El mai era încă angajat în procesul de masticaţie întrucât ca medic era de părere că o bună masticaţie asigura digestia pe jumătate. Deci el încă nu terminase cina şi era unul din oameni de ştiinţă medici care practicau chiar ceea ce recomandau celorlalţi.

Cu câteva înghiţituri zdravene din limba de bou, din conserva pe care o preţuia cel mai mult îşi terminase şi el cina.

— Aşa şi-acum să stabilim posturile pentru veghe, spuse căpitanul, smulgând câteva fire de iarbă pe care avea de gând să le folosească la trasul la sorţi.

Cine trăgea firul mai lung va putea dormi cel mai mult, aşadar va avea ultima veghe. Sorţii vrură ca Petre să fie primul, doctorul îl urmă. Căpitanul şi cu George traseră fire apropiate ca lungime dar totuşi firul lui George era cu-n milimetru mai lung decât al tatălui său, astfel îi reveni somnul cel mai lung.

Întunericul începu să se lase, încetul cu încetul. Încă o jumătate de oră se mai întreţinură camarazi asupra deşertului din faţa lor şi-a posibilităţilor de aşi prelungi după voie incursiunea, apoi căpitanul spuse să se culce, întrucât cu toţi aveau nevoie de toate forţele proaspete pentru a doua zi.

Petre care adunase mai multe pietre şi le acoperise cu muşchi şi iarbă îşi înjghebase lângă focul de lagăr un loc comod de şezut.

Se duse de se instală acolo, pe când ceilalţi merseră la culcare.

Carabina o avea atârnată peste oblânc. Din timp în timp aruncă câteva crengi uscate, pe când focul ameninţă să se stingă pentru ca flăcările să izbucnească din nou să ardă vioaie.

II

ÎNTÂMPLĂRI NOCTURNE

PETRE SE UITĂ ŞI ASCULTĂ cu atenţie zgomotele nopţii. Du-te-vino-ul obişnuit al micilor animale şi-al insectelor le putea numai auzi, fiind singurele care răzbăteau până la urechile lui. Avea suficienţă experienţă ca să-şi dea seama că asta încă nu însemna nimic. Nimic nu prevedea vreo primejdie. Runda lui de veghe se scurse netulburată. Arma nu şi-o luă nici o clipă în mână. Veghea doctorului şi-a căpitanului decurse cam în acelaşi fel. Când Farrow veni să-l deştepte pe fiul său pentru ultima veghe ăi zise:

— Scoală George! Vreau să mă mai întind încă vreo două ore. De fapt nici nu cred că-i nevoie de pază aici.

— Totuşi o să veghez şi eu două ore tată, răspunse tânărul. Câteodată se-ntâmplă ceva, când te aştepţi mai puţin.

Căpitanul Farrow îşi reţinu cu greu un căscat şi se culcă.

George ascultă o vreme concertul insectelor care zburau de colo-colo prin tufişuri mai scormoni în tăciunii focului, apoi începu să se gândească la „Insula odihnei", la patria sa germană şi începu să viseze la noi călătorii prin mări necunoscute şi la marşuri prin ţări îndepărtate şi obiceiuri şi cutume stranii. Mai aproape de ecuator se gândi George, domneşte o viaţă mai nuanţată în diferitele ei forme de manifestare. Înafară de zgomotul şi zumzetul necontenit al insectelor se aud răcnetele animalelor mari de pradă care pleacă la vânat în ultimele ore ale nopţii. Zumzăitul greierilor şi al cicladelor, care în această regiune erau foarte bine reprezentate acţionară în timp asupra lui George ca un somnifer. De multe ori, trebuie să se scuture pentru a nu adormi. Deodată ciuli urechile. Ce fusese aceasta? Ce fel de sunet i se păruse că aude? Venea parcă dinspre pustiul din faţă sa, care-n lumina razelor lunii lucea ca o fâşie de argint. Zgomotul pe care-l auzise se asemăna unui tunet îndepărtat, dar o furtună nu putea izbucni pe-o noapte ca asta.

Era oare răgetul unui leu, care dorea să vestească prin asta începutul unei dimineţi de vânătoare?

Camarazii nu auziseră nimic, după cum îşi dădu seama George, de-ndată ce se ridică din „şezlongul" construit de cu seară de Petre.

După ce se sculă şi se mai întinse odată, deveni treaz de-a binelea.

Tânărul trecu la zidul din ramuri de copaci şi crengi, pe care-l adunaseră pentru foc şi privi printr-o spărtură, pe care-o făcuse ceilalţi care stătuseră de veghe, pentru a se-ncălzi mai bine. Privi cu atenţie în jur, dar nu putut descoperi nimic. Dacă ceea ce auzise fusese cu-adevărat răgetul unui leu, atunci existau slabe şanse de-al putea zări pe regele animalelor în noaptea asta, pentru că acesta se va feri să se apropie de foc, chiar dacă va fi-nşelat şi-ar vrea să bea apă din fluviu.

Cum lui George începu să-i fie frig aruncă un braţ de crengi în foc,

dar una câte una. Flăcările izbucniră şi începură să dănţuie vesel, în timp ce el merse din nou la zidul de crengi pentru a privi din nou spre deşert.

Şi… din nou se auzi răgetul de adineaori acum mult mai aproape şi după cum i se păru lui George mult mai ameninţător şi periculos decât oricând. Se uită spre camarazi, dar aceştia aveau un somn bun şi nu mişcă nici unul.

George se gândi dacă n-ar fi cazul să înainteze puţin în stepă. Întrucât luna scălda câmpia în razele sale va recunoaşte de-ndată, dacă avea de-a face cu-n leu într-adevăr, chiar dacă acesta va fi încă, la mare depărtare.

Poate că va reuşi să-l ucidă, sau cel puţin cu câteva împuşcături va reuşi să-l facă să se îndepărteze.

Îşi spuse mai apoi că tatăl său se va supăra, dacă fără să-l încunoştinţeze pe nici unul din camarazi se va îndepărta părăsindu-şi postul ce-i fusese încredinţat. Dar dacă l-ar scula pe Petre i-ar încredinţa lui postul său, pentru cele câteva momente sau minute cât va lipsi.

Nu, mai cu seamă asta nu trebuia să facă. Harnicul Petre îşi merita cu prisosinţă somnul, după ce toată ziua trăsese la vâsle, apoi muncise la crearea potecii prin desişul de trestii şi bambuşi. Trebuia să se refacă şi el pentru a reîncepe o nouă zi. Cine ştie ce noi greutăţi le mai pregătea şi ziua de azi, întrucât un marş prin deşert presupune multă sforţare.

Se mai scurse un sfert de oră. George încă mai stătea nemişcat înăuntru spaţiului delimitat de zidul de crengi şi foc şi se străduia să privească în depărtare.

Întrucât focul ameninţa să se stingă se pregătea să arunce din nou câteva crengi în jar pentru a aţâţa din nou focul.

După ce o făcu, flăcările izbucniră din nou vesele la viaţă. Când după câteva minute se apropie din nou de marginile taberei lor, ceea ce văzu îl făcu să nu-şi creadă ochilor.

Ceea ce venea acum în fugă spre el nu era acum o siluetă albă? O siluetă care se clătina de epuizare, de alergătură. Şi în urma acesteia alerga un leu, un leu uriaş şi puternic?

George se frecă la ochi. Era o realitate ceea ce vedea sau nu era decât o Fata morgana? Închise ochi pentru o secundă. Când îi deschise îşi dădu seama că nu se înşelase.

Într-adevăr alerga spre ei un om, urmărit de către un leu. Lui George îi veni să râdă despre ideea lui cu fata morgana. Aşa ceva se petrece la lumina soarelui nicidecum noaptea la lumina lunii.

Între timp făptura înveşmântată în alb se apropiase cam la o sută de metri de tabără. Leul se oprise şi mârâia numai înfuriat în spatele siluetele. Poate că nu voia să se apropie de foc simţea şi el că de-acolo

îl pândea o primejdie de moartă.

Omul urmărit scoase un ţipăt de spaimă şi-n momentul următor carabina lui George zbură în sus căci strigătul scos proba că cel urmărit era o fată sau o femeie.

Leul îşi dădu seama de primejdia în care se afla el însuşi de-abia acum. Încă mai repede ca şi arma lui George, regele animalelor care se ridicase cu partea din faţă a corpului înainte şi-acum stătea cu labele din faţă în aer se lasă pe spate şi-o rupse, în salturi, la fugă îndărăt, spre deşert.

Tânărul îi trimise totuşi două gloanţe drept amintire, dar depărtarea şi lumina înşelătoare a lunii nu-i oferită lui George posibilitatea să ţintească bine şi să nimerească aşa că leul scăpă cu fuga. Făptura albă era deja prăbuşită pe jos de epuizare.

Datorită împuşcăturilor trase de George camarazii se treziră.

— Ce se-ntâmplă, întreabă căpitanul imediat.

— O tânără femeie a fost urmărită de un leu, tată, răspunse repede George.

— Şi unde e leul, întreabă mai departe Farrow.

— A alergat înapoi spre deşert! îl lămuri George.

— Şi iată acolo se pare că s-a prăbuşit femeia, spuse repede doctorul care aprecie dintr-o bucată, situaţia.

George dădu numai din cap şi spuse:

— Trebuie să ne ocupăm imediat de ea, poate că rănită şi spunând asta, îşi părăsi tabăra.

— Vin şi eu! îi strigă Petre şi sări în urmărirea prietenului său. O s-o duc eu aici.

Amândoi alergară spre silueta nemişcată care zăcea încă la pământ. În curând ajunseră lângă ea. Razele lunii îi cădeau chiar pe chip de pe care căzuse un voal sfârtecat.

— Trebuie să fie o maură! strigă George. Poate că leul a atacat vreo caravană, i-am auzit răgetul de la mare depărtare. De-abia mai apoi, a apărut şi făptura asta alergând spre focul nostru de tabără urmărit de către leu.

Petre îngenunchease între timp şi ridică fiinţa prăbuşită de jos. Uriaşul o putu cu uşurinţă purta pe braţe, fără a simţi prea mult povara. Cu paşi repezi, cei doi se grăbiră să se întoarcă lângă foc, pe care căpitanul tocmai îl aţâţase astfel că o căldură îmbietoare domnea în jur şi de-asemenea o lumină destul de puternică.

Pe când Petre ajunse cu povara lui la foc, fata încă nu se deşteptase. Doctorul Bertram pregătise, o mică farmacie ambulantă pe care o lua cu el în orice expediţie. Deja destupase o sticluţă şi după ce-i scoase dopul un miros puternic şi plăcut se răspândi în jur. Doctorul îi ridică puţin capul şi-acum se putea vedea bine că era vorba de-o fată maură – şi-i ţinu sticluţa cu lichidul puternic mirositor la nas. Uriaşul

Petre o depuse cu grijă pe una din pături.

— Fata asta maură are o piele deosebită de albă, constată doctorul. Poate că-n vinele ei curge înafară de sânge maur şi arab. Cel puţin aşa s-ar deduce din trăsăturile regulate aproape frumoase ale feţii sale.

George îşi menţine bănuiala că leul atacase o caravană în deşert.

Căpitanul Farrow păru să fie de acord cu presupunerea asta şi spuse:

— În cazul ăsta ar trebui şi ceilalţi membrii ai caravanei în cauză să apară în tot momentul.

— Iată că-şi revine, şopti doctorul Bertram.

— Sunt curios ce ne va spune, tată, spuse George.

— O să-i lăsăm puţin timp şi linişte ca să-şi revină şi să capete puţină încredere în noi, George. Nu fi aşa presant! Altfel se poate c-o s-o sperii!

Cei patru camarazi se strânseră acum în jurul păturii pe care sta întinsă fata, care deschise-n sfârşit ochii mari şi negri de-o strălucire deosebită. Buimăcită fata privi-n jur, încearcă să se ridice în capul oaselor îşi îndreptă privirile-n spre doctorul Bertram, care se aplecase în faţa ei şi-l întreabă într-o englezească perfectă:

— Unde mă aflu? Ah, sunteţi europeni? Unde este leul?

— A fugit înapoi în deşert, zise căpitanul. Fiul meu l-a alungat.

— Am văzut luminile focului, începu să povestească fata dar apoi l-am auzit pe „domnul cu capul mare” (denumirea pe care-o dau arabii leului pustiei), că se află chiar în spatele meu când nu mă mai aflam decât foarte aproape de foc. Cum am fost salvată?

Căpitanul începu să-i povestească în detaliu cum a decurs totul, iar George îl completă pe alocuri. Tânăra fată se simţi în puteri să se ridice acum, sprijinită de Petre. Păşi apoi în faţa lui George se înclină adânc în faţa lui, punându-şi mâinile încrucişate pe piept şi spunând:

— Aleh îi datorează viaţa tânărului domn. Aleh va fi servitoarea tânărului domn. Aleh îl roagă pe tânărul domn să-i permită să rămână la el.

— Nu, nu, strigă George, aproape înspăimântat. Nici chiar aşa. Nu sunt oare oamenii tăi, undeva în apropiere Aleh? N-ai plecat cu-o caravană la drum? Am auzit răgetul leului cu mult înainte de-a te vedea pe tine şi leul.

— Tânărul domn are dreptate, răspunse fata. Însoţitorii mei trebuiau să mă ducă la şeicul de EL HOHD. Sunt logodnica lui. Leul ne-a atacat şi oamenii mei au fugit care încotro. Calul meu m-a aruncat din şea, am rupt-o la fugă şi pe urmă am auzit răgetul leului în urma mea.

— Oamenii tăi vor fi auzit zgomotul împuşcăturilor şi vor veni încoace, făcu căpitanul. Apoi îţi vei putea continua călătoria.

Frumoasa fată dădu numai din cap, apoi privirea ei se-ndreptă din

nou spre George.

— Aleh este foarte recunoscătoare tânărului domn pentru că nu vrea să-i fie sclavă.

— Mai există încă aici sclavagism! întreabă căpitanul aproape înspăimântat. Credeam c-a fost eradicat de mult.

— Relaţia se servitute, remarcă doctorul Bertram în locul tinerei fete, exprimă în esenţă acelaşi tip de sclavagism ca odinioară, chiar dacă oamenii nu mai pot fi vânduţi pe bani. Bărbaţii au însă asupra personalului feminin drepturi depline, fără ca un juriu să se preocupe de lucrul ăsta sau să intervină în cazul când o astfel de servitoare este bătută soră cu moartea.

— Aşa este, adeveri Aleh, cu-o privire încărcată de tristeţe, deşi ea însăşi îşi oferise un astfel de statut celui ce-i salvase viaţa.

— Noi suntem reprezentanţii unei naţiuni care nu cunoaşte decât oameni liberi, o lămuri Farrow. Întoarce-te la oameni tăi! Să sperăm că şi ei au scăpat cu bine!

— Şeicul de El Hohd se va bucura nespus să-şi strângă din nou logodnica-n braţe, spuse George.

În acelaşi moment fata scoase un suspin adânc.

— Ei, ce s-a întâmplat, întreabă Farrow, de-ndată.

— Aleh, nu mai poate rămâne logodnica şeicului, exclamă ea şi încearcă, jumătatea-i de figură să şi-o acopere cu vălul rupt, dar nu-i reuşi aproape deloc. Străini au văzut faţa lui Aleh.

— Vechile obiceiuri mai persistă încă printre triburile de nomazi îşi continuă doctorul dizertaţia, cu voce scăzută. În Egipt ca şi altundeva, de altfel în Africa de Nord cel puţin în oraşe, femeile s-au obişnuit să nu mai poarte voal. Dar pentru a se mărita cu un şeic mândru, obiceiul trebuie păstrat, aşa că Aleh nu mai este demnă pentru o astfel de căsătorie şi chiar dacă s-a întâmplat că faţa ei i-a fost descoperită pe când se afla într-un pericol de moarte.

Ea trebuie să meargă înapoi la tatăl ei şi să aştepte până se va găsi un alt pretendent care nu ţine chiar atât la vechile cutume. Altfel nu va mai găsi în viaţa ei un bărbat care s-o ia de nevastă.

— Trist, foarte trist dar din păcate nu putem face nimic în această privinţă, spuse căpitanul.

Căpitanul şi doctorul Bertram vorbiseră ultimele fraze în limba natală, germana. Căpitanul reluă apoi în engleză adresându-se lui Aleh:

— Nu se găseşte oare în tribul tău vreun bărbat care să te vrea de soţie chiar dacă chipul ţi-a fost văzut? Doar orice om poate să-şi dea seama că a fost vrerea lui Alah ca noi ţi-am văzut faţa. În afară de asta nici nu e nevoie să ştie cineva lucrul ăsta. Te poţi baza pe faptul că noi nu vom spune la nimeni.

Ochii negri ai lui Aleh se luminară la auzul vorbelor lui Farrow.

— Aleh nu-l cunoaşte încă personal pe şeicul El Hohd, spuse ea. Aleh ştie numai că e foarte sever şi-ntunecat şi că domneşte peste supuşii săi uzând de forţă şi fata continuă cu vocea scăzută. În tribul meu trăieşte Biroh. Pe Biroh îl plac mult, foarte mult chiar. El mi-a vorbit despre dragoste dar din păcate nu mă pot căsători cu el, fiindcă e sărac. Poate că acum tatăl meu mă va da lui de soţie.

— Atunci totul va fi în regulă, continuă Farrow mulţumit. Acum puneţi, te rog, vălul.

— Deja e prea târziu, constată George, care în ciuda convorbirii pe care o purta cu Aleh, continua să ţină întreaga regiune sub observaţie chiar pentru a se convinge dacă nu cumva leul se va reîntoarce.

Fiul căpitanului Farrow le atrase atenţia însoţitorilor săi asupra a doi oameni îmbrăcaţi în burnusuri albe şi cu turbane de aceiaşi formă care se apropiaseră, aproape neobservaţi de tabăra lor şi acum priveau îngroziţi spre Aleh.

Tânăra fată se întoarse, trăgându-şi destul de artistic voalul sfâşiat peste faţă. Cei doi oameni erau mai închişi la culoare decât arabii, unul din ei, cu un nas plat şi lat avea fără îndoială o obârşie negroidă. Chiar şi buzele puţin răsfrânte indicau lucrul ăsta. Pe gura celuilalt, care era mai înalt, juca un zâmbet viclean. Într-o limbă necunoscută căpitanului şi lui George, cel mai înalt luă cuvântul rostind câteva propoziţii cărora, spre surprinderea camarazilor, nu fata ci doctorul le dădu răspunsul. Doctorul făcu semne-n spre pustiul din faţa lor şi arătă din nou prin semne c-au fost împuşcături de carabină.

Privirea maurilor nu deveni mai prietenoasă ci dimpotrivă mai dură, mai furioasă parcă. În cele din urmă cel mai înalt rosti ceva ce semăna a blestem sau a înjurătură.

Doctorul Bertram răspunse cam de aceeaşi manieră şi cu aceeaşi energie.

— Ce tot vrea individual ăsta, întreabă căpitanul între timp.

— Păi tocmai ne-a înjurat. Înjurături urâte, scârboase, aşa cum se obişnuieşte între mauri.

Tocmai pe când doctorul Bertram menţiona înjurăturile proferate, se petrecu ceva neaşteptat. Petre fu din două sărituri înafara taberei şi-i arse celui mai înalt dintre mauri o palmă usturătoare care-l făcu să se clatine.

Al doilea maur trase un pumnal din burnus, dar în următorul moment cel mai colorat zbură într-un cerc larg în iarba stepei. Petre tocmai îşi intra în formă. În astfel de situaţii nici vorbele căpitanului său nu-l mai puteau struni. Dar de data asta nici Farrow nu-şi dădu osteneala să-l ţină-n frâu. Apoi uriaşul se proţăpi în faţa celor doi şi-le tună:

— Încă o înjurătură… şi Petre o să vă arate de ce sunt în stare pumnii săi!

Petre vorbise în limba germană.

— Bravo Petre! O să le traduc cele spuse de tine ăstor doi de aici! În grabă părăsi tabăra şi doctorul, apăru lângă Petre şi le ţinu celor doi mauri o cuvântare în maură, în limba lor natală, presărată din belşug cu epitete deocheate pe măsura înjurăturilor.

Cei doi se mirară peste măsură că omul alb le putea vorbi încă înjura în limba lor natală.

— Ei mai lasă-i doctore în pace, îi strigă căpitanul, când savantul făcu o pauză în monologul său. Cei doi şi-au primit pedeapsa de la Petre şi noi nu suntem răzbunători! Spune-le să aibă mai multă grijă pe viitor de tânăra fată şi să nu se mai sperie pe viitor de vreun leu.

Înainte ca doctorul să-şi poată îndeplini misiunea încredinţată, apărură din întuneric mai multe siluete. În faţa lor păşea un bătrân solemn cu-o barbă lungă, albă, spre care Aleh, cu voalul pus de bine, de rău, aleargă însufleţită. Bătrânul tresări îşi păstră însă atitudinea demnă, descălecă, păşi pe lângă zidul de crengi spre camarazi se-nclină în faţa acestora şi spuse în limba engleză:

— Şeicul Bilma vă salută domnilor. Vă mulţumesc din suflet domnilor şi în special tânărului domn pentru salvarea fiicei mele. Allah a voit ca frumoasa mea fiică să apară fără voal în faţa voastră, ştiu că mândrul şeic El Hohd n-o s-o vrea. Aşa că va aparţine omului care-o iubeşte, chiar dacă e sărac. E-un vânător destoinic şi va înmulţi bunurile tribului nostru. Dacă e posibil să fac ceva pentru domnii pentru a le arăta recunoştinţa mea va fi nu numai o onoare pentru mine ci de-asemenea o mare plăcere.

— Este departe de aici tribul vostru? se interesă căpitanul. Vrem să facem o mică excursie în deşert şi nu ne-ar displace să vizităm un trib de nomazi cu-acest prilej.

Plin de demnitate răspunse şeicul cel bătrân:

— Domnii sunt oaspeţii tribului meu, atât cât vor binevoi domnii şi Allah le va îngădui să rămână la noi. Dacă vreţi puteţi lua parte la nunta lui Aleh cu Birah. O să-ncep pregătirile de acum. Mâine pe la amiază le voi trimite domnilor cai, întrucât un drum pe jos ar fi prea obositor.

— Aşa să fie şeic Bilma, fu de acord căpitanul. Vă mulţumesc şi în numele camarazilor mei pentru generoasa invitaţie.

— Domnii să-ngăduie să vorbesc acum cu cei doi oameni ai mei şi se-ndreptă spre cei doi pe care-i pălmuise Petre.

Aceştia nu-ndrăzniră să se mişte din loc într-o atitudine ameninţătoare.

Cum povesti mai târziu doctorul Bertram, şeicul le reproşă laşitatea de care dădură dovadă şi le făcu poruncitor un semn să plece.

Trebuiau să-şi caute caii să meargă la şeicul El Hohd să-i relateze ce s-a petrecut şi săi transmită că logodna e ruptă din acel moment.

Cu privirile aplecate se strecurară de acolo, dar lui Petre-i aruncară priviri întunecate care nu prevesteau nimic bun. După ce s-au îndepărtat şeicul spuse pe-un ton grav.

— Domnilor, e de datoria mea să vă previn că prin cele ce-aţi făcut aţi stârnit mania şeicului El Hohd. Atâta vreme cât sunteţi la mine siguranţa vă e garantată, dar lucrurile se vor schimba pe urmă. Fiţi în gardă! Ar fi îngrozitor pentru mine să aflu că salvându-mi fata v-aţi expus primejdiilor şi represaliilor şeicului El Hohd.

III
ŞEICUL AMENINŢĂ

FARROW RĂSPUNSE CA NUMAI EL şi oamenii săi vor ştii să se apere în cazul că vor fi atacaţi şi-n consecinţă şeicul poate fi fără grijă dinspre partea asta.

— Mai cu seamă l-aş avertiza pe domnul cel înalt, continuă Bilma. Tamri şi Kassa, cei doi oameni de încredere ai şeicului El Hohd sunt foarte răzbunători. Sunt şi foarte vicleni, întrucât preferă să atace întotdeauna din spate decât din faţă.

Petre îi mulţumi şeicului pentru avertisment în timp ce acesta privea statura impunătoare a marinarului cu-o privire apreciativă. Arată şi interes pentru armele moderne ale camarazilor întrucât spuse:

— Vă mulţumesc încăodată domnilor pentru salvarea fiicei mele. Mâine vă voi trimite cai, care vă vor aduce pe pământurile tribului meu. Puteţi după dorinţă să aşteptaţi aici sau s-o luaţi spre nord, oricum oamenii mei vă vor găsi – încăodată vă pun în gardă asupra şeicului El Hohd şi asupra oamenilor săi Tamri şi Kassa.

Căpitanul îi ură în numele camarazilor săi întoarcere plăcută. Şeicul se urcă apoi din nou pe calul său îşi luă fiica pe şea şi porni în galop prin stepă spre deşert. Camarazii priviră îndelung în urma micului convoi.

— Sunt convins, începu doctorul după un timp că vom cunoaşte multe lucruri noi la tribul bătrânului şeic.

George aduse din nou vorba despre şeicul El Hohd şi despre cei doi oameni de încredere ai acestuia. Căpitanul fu de părere că toţi ar fi cu cale să se mai odihnească puţin. Petre era din nou la rând să facă de gardă. Timonierul se aşeză din nou la locul său pe care şi-l amenajase din pietre şi iarbă de cu seară. Aruncă din nou câteva crengi proaspete în jar, dar aranjă focul în aşa fel încât să nu lumineze prea mult. Petre putea vedea până departe în stepă şi-şi dădea silinţa s-o facă din cauza ameninţării venite din partea lui Tamri şi Kassa. Căpitanul îi dori lui Petre veghe netulburată şi doctorului şi fiului său somn uşor.

George se aşează primul jos şi se acoperi cu cuvertura, întrucât noaptea era cu precădere rece. Curând adormi. Dar somnul nu-i fu dat

să fie de durată. Răsună o împuşcătură! Cei trei camarazi adormiţi săriră de-ndată în picioare. Petre era deja în picioare înaintea lor.

— Ce s-a întâmplat, întreabă căpitanul.

— Am auzit în tufişuri un fâşâit ciudat. Dintr-odată căzu ceva ca un obiect lângă foc. Am strigat dar n-am primit nici un răspuns. N-am mai putut vedea până-n tufişul următor, dar am tras totuşi. Nu cred că l-am nimerit pe individul care se ascundea acolo, poate că l-am zgâriat numai. Dar nu prea cred nici asta că prea s-a îndepărtat repede.

— Luna a dispărut îndărătul norilor, remarcă căpitanul. Nu mai are nici un rost să alergăm după el. Dar vorbeai de un obiect care a căzut în apropierea focului nostru de lagăr, unde este şi ce-ar putea să-nsemne?

Lângă foc stătea într-adevăr un fel de toiag care era crăpat la un capăt. În deschizătură se afla o bucată de hârtie groasă pe care căpitanul uimit o scoase şi-o despături.

Mesajul era scris în limba arabă şi era scurt şi cuprinzător.

„Străinii necredincioşi au văzut logodnica şeicului descoperită, i-au bătut pe servitorii credincioşi ai şeicului El Hohd, Tamri şi Kassa din cauza asta le declar neclintită duşmănie, atât cât voi rămâne şeicul El Hohd."

— Hm, spuse Farrow sec. Păcat că noi n-avem mesager care să-i ducă răspunsul. Dar înştiinţarea arată că şeicul se află în apropierea taberei noastre. Cred că s-a terminat cu somnul nostru pentru restul din noapte care a mai rămas.

Doctorul Bertram se-nfăşură din nou în pătura sa şi spuse:

— Eu cred chiar contrariul. Maurii nu sunt chiar prietenii nopţii. Şeicul va constata că suntem cu ochii în patru mai ales după împuşcătura care l-a alungat pe omul său.

— Aş vrea până la veghea următoare să mai trag un pui de somn. Ai dreptate, se răzgândi căpitanul. Ajunge unul dintre noi să facă de veghe! Timpul tău de veghe, Petre aproape c-a trecut şi-apoi te schimbă doctorul. Uite că deja a şi adormit! E de invidiat! Se pare că nu prea se teme de-o intervenţie a şeicului pe timp de noapte.

În curând adormiră din nou atât Farrow cât şi fiul lui.

Noaptea trecu în linişte. Când s-apropiară zorii George, care avea ultima veghe cercetă îndelung stepa şi merse să mai iscodească îndărătul fiecărui tufiş. Dar nimic nu se mai arată.

Camarazii îşi luară micul dejun în linişte. Mai ales că doctorului Bertram îi prii bine mâncarea. El se mărgini să mănânce din nou conservă din limbă de bou din care mai rămăsese un rest. După ce mâncară adunară păturile până ce făcură nişte bocceluţe mici pe care le puteau purta uşor.

Caii pe care şeicul promise să le trimită încă nu puteau sosi, era prea devreme pentru asta. Căpitanul nu se gândi să rămână în lagăr şi

să nu facă nimic folositor, de aceea propuse să-şi înceapă marşul.

— Înspre nord! În direcţia în care arată compasul! Şi aşa începu marşul din ziua aceea. George se-ntoarse de câteva ori pentru a se convinge că nu vin din spate, deja oamenii şeicului El Hohd.

Iarba stepei, rămase până la începerea zonei deşertice, destul de proaspătă. Trecerea înspre zona de deşert nu se făcea treptat mai mult chiar, iarba părea dintr-odată să fi pierit ca şi cosită. Ultima porţiune era parţial acoperită de nisipul învolburat adus din deşert, care presăra un covor gălbui de humă galbenă, care se colora treptat până la brun, la picioarele camarazilor. În solul nisipos paşii călătorilor deveniră sensibil mai lenţi. Mirat privi George nesfârşita întindere din faţa sa, unde nu se găsea loc pentru nici un copac, nici un tufiş.

— N-aş vrea să-mi petrec întreaga viaţă în pustietatea unei astfel de regiuni, spuse doctorul Bertram.

Ca şi locuitor al altei zone geografice este greu să-ţi imaginezi că-n pustiu ăsta poate exista o viaţă animală şi totuşi aşa este!

— Dacă vom întâlni o turmă de gazele am putea împuşca un animal şi să-l ducem în dar bătrânului şeic, propuse George.

El era întotdeauna gata să vâneze şi să-mpuşte animale. Numai încetul cu încetul putu doctorul să-l lămurească că toate soiurile de animale mici sau mari care există pe suprafaţa pământului îşi au menirea lor şi nu-i e permis omului să le distrugă decât când e absolut necesar, are nevoie de hrană ori este ameninţat de acestea. Chiar şi distrugerea dăunătorilor în regiunile cultivate, de pe gospodăriile ţărăneşti se supun aceloraşi reguli, în general, dar în cazul acesta particular, se poate face abstracţie de la regulă.

În sufletul lui George domina instinctul de vânătoare al vechilor generaţii. Doctorul îl sfătui pe George să cumpere un aparat de fotografiat pentru a păstra pe peliculă întâlnirile sale cu cele mai reprezentative din animalele întâlnite şi ai astâmpăra mai uşor focul lăuntric.

La mare depărtare, călătorii zăriseră câteva stânci ieşind din peisajul obişnuit dar câr de departe erau acestea era greu de apreciat. Deşertul cu aerul său de densitate neobişnuită de mare, înşeală adesea aprecierea distanţelor, scurtând sau îndepărtând-o. Aşa că trebuie să fi umblat mult prin deşert ca să ai experienţa necesară a unei corecte aprecieri.

George grăbi instinctiv paşii de-ndată ce apărură stâncile, dar doctorul Bertram îi tempereazǎ elanul şi-i strigă:

— Mai încet, mai încet, domnule George! Dacă cumva în umbra stâncilor stă pitită o turmă de gazele ai să strici totul dacă mărşăluieşti aşa. Gazelele conducătoare ale turmei sunt foarte bune observatoare şi de obicei ne descoperă prezenţa mai repede decât noi pe-a lor. Pe de altă parte oboseşti foarte repede dacă pe nisipul ăsta vrei să mergi

prea repede.

Tânărul îşi dădu seama că doctorul are dreptate aşa că îşi mai domoli mersul.

Timpul trecea încetul cu încetul. De 60 de minute, apoi de 90 de minute tot mergeau înspre stânci şi nu păreau să se fi apropiat prea mult. În sfârşit se vedea de-acum clar că apropierea acestor stânci se desemnau contururile bizare ale unor forme ce păreau în mişcare. Dintr-odată Petre, care avea ochii cei mai buni se opri cu totul şi arată spre un intrând în zona stâncoasă ca un fel de îmbucătură sau golf, pe uscat.

— Ei, cei, întreabă nerăbdător căpitanul.

Doctorul Bertram îşi duse tocmai binoclu la ochi şi răspunse în locul timonierului:

— O cireadă! Gazele! Iată-le acolo în umbra stâncilor, încă sunt greu de recunoscut, blana lor galbenă pământie se-aseamănă destul de mult cu aceea a stâncilor! Cam vreo 15 bucăţi.

După ultimele cuvinte îşi desprinse binoclu de la ochi. Cu multă prudenţă camarazii se apropiară din ce în ce mai mult de stâncile cu pricina. Animalul conducător nu păru că miroase pericolul care plana asupra cirezii.

— Să cutezăm oare să tragem o salvă de-aici, tată? îl întreabă în şoaptă George pe Farrow.

— Distanţa încă este foarte mare, fu de părere doctorul, dar încearcă totuşi. Poate că cireada se va pune-n mişcare dacă ne vom apropia prea mult. George îngenunche în nisip îşi duse carabina la umeri şi ochi cu grijă. Glonţul porni, detunătura se auzi până la stânci, ecoul venindu-le repercutat înapoi. De câteva ori, la rând. Împuşcătura acţionă ca un fulger în cireadă, animalele o zbughiră unele în altele, una dintre gazele îngenunche şi rămase întinsă. George nimerise bine.

— Să încercăm să mai răpunem una? întreabă George îndată după prima împuşcătură.

— Nu, nu, e destul, răspunse căpitanul. Ca dar pentru gazde ajunge o gazelă pe deplin.

— Trebuie să ne ocupăm de jupuirea gazelei, în soare n-o putem lăsa aşa. De luat cu noi, iarăşi n-o putem, întrucât e prea grea. Va trebui să descriem călăreţilor care ne vor aduce caii locul foarte bine ca s-o găsească. Să sperăm ca pân-atunci nu vor dao gata vulturii şi şacalii.

— Doi dintre noi, vor trebui să rămână lângă gazela răpusă, zise căpitanul Farrow, ceilalţi doi pot să meargă în întâmpinarea şeicului.

— Petre şi cu mine, vom rămâne lângă gazelă, propuse George. În curând va fi amiază şi oamenii bătrânului şeic vor veni cu caii.

— Bine băieţi, fu de acord căpitanul cu propunerea fiului său. Dar

aveţi mare grijă asupra şeicului El Hohd şi-a oamenilor săi şi mai înainte de toate nu fiţi nechibzuiţi!

Cei patru camarazi se despărţiră cu aceste cuvinte, căpitanul şi doctorul grăbindu-se să ia din nou direcţia nord, în timp ce timonierul şi cu George rămaseră la grupul de stânci. Petre nu-şi pierdu vremea ci deschise gazela şi-i luă pielea în timp ce George căuta să se urce pe stânci pentru ca de-acolo să aibă o perspectivă mai largă asupra împrejurimilor. Nu-i reuşi decât puţin s-o facă, stâncile erau prea abrupte şi piatra nisipoasă cădea uşor, fărâmiţându-se, de câte ori încerca câte un punct de sprijin.

Curând renunţă în această încercare şi se aşează pe o piatră lângă Petre.

Nu trecu mult şi căpitanul şi doctorul de-abia mai puteau fi recunoscuţi ca nişte punctuleţe departe la orizont şi asta dovedea că merseră, nu glumă.

Întrucât deocamdată nu-i pândea nici un pericol, Petre şi George îşi depuseră carabinele rezemate de stânci. George se uita mai mult la ceea ce făcea Petre şi nu acordă mare importanţă împrejurimilor. Deodată se auzi un galop înfundat. Imediat sări în picioare. Călăreţul era deja aproape, el purta peste burnusul alb un voal de mătase care-i cădea ca o glugă pe spate.

Aproape de cei doi albi călăreţul îşi struni calul său falnic. Omul părea tânăr, avea o faţă prelungă, inteligentă, dar cu-o cută de hotărâre săpată pe gură, care era încă accentuată de două linii subţiri laterale care porneau din colţul guri. Ochii săi întunecaţi scoteau fulgere. El îşi ridică mâna dreaptă şi spuse pe un ton rece:

— Sunt şeicul El Hohd. Acum veţi avea prilejul să vedeţi ce înseamnă să-mi câştigaţi duşmănia. Mergeţi la şeicul Bilma, sărbătoriţi acolo şi fiţi fericiţi. De răzbunarea mea tot nu scăpaţi!

El vorbea o engleză ireproşabilă.

George răspunse imediat:

— Ameninţarea ta nu ne sperie. Vezi, n-ar trebui decât să-mi trag pistolul şi să trag şi-ai fi un om mort. Dar de fapt, nu ne-ai făcut nimic. Că noi am văzut-o pe logodnica ta, descoperită a fost numai o întâmplare, aşa a vrut Allah, ar fi fost mai bine ca ea să fi fost în schimb sfâşiată de leul care o urmărea?

— În arta trageri cu pistolul poate că eu sunt mai bun, râse şeicul şi-şi scoase un pistol nou nouţ de marcă engleză.

— Mai bine călăreşte înapoi, îl avertiză George pe oponentul său. Sunt ca şi prietenul meu, aici prezent, un om foarte paşnic, dar cu noi nu se poate glumi chiar aşa!

Fără să mai salute şeicul îşi struni calul şi o luă-n galop.

— Ciudat om, făcu Petre, după o clipă de linişte.

— E un duşman fanatic şi nu de dispreţuit, răspunse tânărul.

— Cred că-i răzbunător dar nu foarte deştept, spuse Petre.

— Prost nu-i în nici un caz, râse George. A ştiut prea bine ce a vrut de la noi. Voia să ne provoace să facem vreo nechibzuinţă, care l-ar fi permis să-şi aţâţe războinicii împotriva noastră.

Petre se dedică din nou muncii la gazelă şi George îi sări în ajutor. De-abia după vreo 20 de minute putură să-şi termine treaba. Îşi frecară mâinile cu nisipul fin, în loc de apă.

Nu le rămase apoi decât să se pună pe aşteptate. Deodată Petre arată spre nord.

— Ia, uită-te domnule George. Au apărut puncte la orizont, care devin treptat tot mai mari. Sigur că-i şeicul Bilma cu războinicii săi, care ne aduc caii necesari.

George privi în jurul său:

— Ia uite, acolo departe, spre sud par să se apropie de-asemenea călăreţi. Bănuiesc că-s oameni şeicului El Hohd. Poate că s-a răzgândit şi vrea să ne prindă acum.

— Întrebarea se pune, cine va ajunge mai întâi aici, spuse calm timonierul.

— Teamă mie de cei din sud, zise George.

— Haide să construim din pietre o mică redută aici. În spate avem oricum stâncile astea care ne protejează.

Nu dură mult până ce pietre mari şi mici au fost adunate şi stocate în aşa fel încât să le acorde celor doi un fel de protecţie dacă se va lăsa totuşi cu împuşcături deşi sperau că nu va fi cazul şi şeicul El Hohd va prefera raţiunea. Poate că voia să-i ia prizonieri pentru a-i folosi ca ostateci împotriva celuilalt trib.

Călăreţii din ambele tabere se apropiară binişor. Acum se putea recunoaşte cai şi călăreţi şi se puteau deosebi între ei.

— Sunt curios dacă şeicul El Hohd conduce singur trupa de războinici sau şi-a trimis numai oameni, spuse Petre.

— O să vedem curând, zise George şi se adăposti în dosul parapetului provizoriu construit de ei înşişi.

După două, trei minute îl puteau însă recunoaşte pe şeicul duşman în mijlocul oamenilor săi.

IV
O VÂNĂTOARE SĂLBATECĂ

DOAR PATRU SUTE DE METRI îi mai despărţeau pe călăreţii veniţi din sud de cei doi camarazi când George se adresă lui Petre:

— N-ar fi mai bine să-ncerc, după ce se vor apropia mai mult să-l rănesc uşor pe şeicul El Hohd? Zău dacă n-ar merita-o!

— Pentru Dumnezeu, nu! spuse Petre. Făcând asta ne-am atrage ura întregului trib pentru toate zilele care vor urma. Vom căuta să

rezolvăm paşnic disputa. Pe de altă parte sunt mai numeroşi. Oamenii şeicului Bilma vor ajunge mult mai târziu aici. Sunt încă destul de departe. Tatăl tău mă va trage la răspundere dacă te las să faci o astfel de nechibzuinţă.

George bombăni ceva, ca pentru el, dar se supuse – gândindu-se la tatăl său – opiniei camaradului său mai vârstnic.

Atacatori călăreau nişte cai minunaţi, care se apropiau repede de grupul de stânci. Iată-i numai la o sută de metri depărtare. În câteva secunde vor trebui să-şi strunească caii sau să cotească lateral. Oamenii şeicului El Hohd nu erau însă atât de paşnici ca şi Petre. Îşi opriră galopul cailor, îşi duseră flintele la ochi şi slobozîră o primă salvă spre stânci şi parapetul construit de ei.

— Acum însă o să răspund şi eu cu carabina! strigă George.

— Nu. Nu. Încă n-o face, îi strigă Petre, mai raţional. George nu prea aprobă asta dar totuşi se supuse.

— Ăla de colo e Tamri căruia i-am tras palma aia ieri, strigă Petre. Acum chiar că mă mănâncă la degete să-i expediez individului un glonte.

Fiul căpitanului începu să râdă.

— Acum nici tu n-o poţi face Petre, trebuie să te comporţi după propria-ţi reţetă!

— Aici ai dreptate, zise Petre şi se adăposti mai bine în dosul parapetului, pentru ca Tamri să nu-l poată ochi direct.

Un moment domni tăcerea. Călăreţi se adunaseră cu toţii în jurul şeicului, probabil că se sfătuiau dacă era mai nimerit să-i atace direct în formaţia lor pe cei doi camarazi sau să descalece, să-i înconjoare şi aşa să năvălească metodic asupra lor.

— Kassa se află şi el printre cei care ne atacă, întreabă Petre în sufletul căruia se dădea o grea bătălie.

I-ar fi arătat bucuros lui Tamri cum se poate nimeri o flintă ca să-i zboare din mână, dar în interesul fiului căpitanului trebuia să se stăpânească.

— Ia uite-te Petre – se retrag!

Petre ridică capul peste parapet. Într-adevăr şeicul El Hohd şi călăreţii săi îşi struniră caii, făcură stânga împrejur şi-acum galopau cu-nverşunare spre stepă, din direcţia din care veniseră.

— Oare vor dispărea Petre? Sau plănuiesc să cadă asupra noastră dintr-o cu totul altă direcţie, care le e mai favorabilă, întreabă George.

— Încă nu ştiu, răspunse calm Petre. Deocamdată bine c-am scăpat de ei. Asta e-un punct în favoarea noastră şi chiar că nu e de dispreţuit.

Călăreţii şeicului Bilma însă se apropiau tot mai mult. Ei călăreau în două grupe înainte veneau patru mauri, apoi la o mică depărtare căpitanul împreună cu bătrânul şeic şi doctorul, înconjuraţi de

numeroşi alţi călăreţi care purtau doi cai înşeuaţi, gata pregătiţi pentru Petre şi George.

— A-ndrăznit şeicul El Hohd să vă atace? El a fost adineaori aici? Au trebuit domni să tragă pentru a se proteja sau n-a fost nevoie?

Erau prea multe întrebări deodată, George povesti pe scurt despre mersul atacului despre vizita singulară a şeicului şi-apoi despre atacului călăreţilor săi.

— Şeicul el Hohd este duşmanul perpetuu al păcii în regiunea noastră, spuse şeicul Bilma. Aş ţine mult ca gura-i să fie pecetluită măcar pentru o vreme. Din cauza lui s-au luat măsuri de pedepsire şi-a altor triburi care nu sunt vinovate cu nimic, de către guvern. I-am oferit numai de aceea pe fiica mea drept mireasă, sperând într-o alianţă şi-un contact prietenesc cu el şi între triburile noastre. Dar poate că nici această căsătorie n-ar fi reuşit s-aducă pacea în ţinuturile noastre deşi mulţi tânjesc după ea. Şeicul El Hohd dispune de cea mai mare şi antrenată armată de războinici dintre toate triburile megieşe. Se ştiu folosi şi de armele moderne. Cum a intrat în posesia pistoalelor şi-a carabinelor de fabricaţie engleză nu ştiu. E suficient că le posedă şi că e dispus să le folosească atunci când nu poate obţine altfel ceea ce vrea. Dumneavoastră, domnilor, sunteţi primi care aţi îndrăznit să-l înfruntaţi. Acum nimbul său de strălucire este puţin atins deşi e departe de-a se da bătut. Cel puţin nu înainte de-a se da o luptă grea.

— De ce şeicul El Hohd s-a retras atât de repede cu războinicii săi, întreabă George.

— Ne-a văzut venind, răspunse bătrânul şeic. Regiunea asta îmi aparţine mie şi el împreună cu războinici săi ar fi încălcat legea, dacă i-ar fi reuşit să vă ia prizonieri aici. I-am putea urmări dar nu-l vom ajunge înainte de graniţa dintre pământurile mele şi-ale lui. Haideţi acum, domnilor, să călărim spre tabăra tribului meu.

George şi Petre se urcaseră-n şeile mândrilor cai, care le fuseră aduşi. Mai întâi trebuiră să se obişnuiască cu ciudatele şei arabe dar se dovedi, puţin mai târziu că se putea sta foarte bine în ele.

George aproape că uită de gazela doborâtă. El călări până lângă bătrânul şeic şi-l întreabă politicos dacă îi poate oferi în numele camarazilor ca un mic cadou, animalul sacrificat.

Bătrânul fu foarte mulţumit şi-şi exprimă bucuria din inimă, făcând un semn apoi oamenilor săi să ia gazela pe unul din cai.

— Înainte, porunci şeicul Bilma şi mica trupă o porni în galop spre nord.

Exerciţiul acesta de călărie şi se părea o binefacere. De abia simţeau căldura soarelui care altfel era atât de greu de suportat, mal ales când erai nevoit să străbaţi deşertul la picior, întrucât nisipul reflecta toată căldura.

Călătoria durâ o oră întreagă. Numai din când în când caii se mai

opriseră din galop pentru a-şi regal respiraţia. După câteva minute îşi reluau din nou galopul.

Peisajul monoton al suprafeţei nisipoase nu se modifică o clipă pe tot acest parcurs. Apoi apăru la orizont o dungă întunecată, care crescu tot mai mult până devin clar că era vorba de-un grup de coline. După ce se mai apropiară îşi dădură cu toţi seama că pe aceste coline creşteau palmieri şi între acestea creştea o iarbă înaltă de-un verde sănătos. O oază!

Oaza se dovedi că nu era altceva decât o vale adăpostită de-o parte de un ţinut deluros, de cealaltă parte de nişte grupuri de stânci.

Nu era atât de mare, dar totuşi mai mare, decât se-nchipuie în occident că este o oază.

Dintr-una dintre stânci izvora un curs de apă, apă care fertiliza pustiul şi care crea chiar un mic lac de acumulare, plasat în centrul oazei. Apa era limpede şi clară.

Între palmieri şi grupurile de tufişuri străluceau corturile galben cu alb ale membrilor familiei şeicului Bilma.

— Ce frumos este aici! strigă uimit George, când ajunseră în oază şi-şi lăsă calul să meargă la trap.

— Un astfel de paradis, cu greu ar fi bănuit aici în mijlocul deşertului, fu de părere doctorul Bertram.

— Asta dovedeşte o dată-n plus câte lucruri contrastante creată natura, spuse entuziasmat căpitanul Farrow.

— Cred că vom rămâne o vreme aici, se bucură fiul căpitanului.

Şeicul arată spre două corturi albe, care evident fuseseră pregătite doar de câteva ore.

— Astea sunt pentru musafirii mei, pe care-i rog să se facă comozi. Masa va fi gata în curând. Aleh, fiica mea va sosi în persoană pentru a-i servi pe musafirii săi.

Asta era o cinste deosebită care în nici un caz nu putea fi refuzată. Camarazii intrară în corturi.

Corturile erau foarte bine înzestrate. Pe jos erau aşternute covoare bogate cu scăunaşe vopsite în culori pestriţe şi câte două pături prevăzute cu blănuri de tot felul.

Căpitanul Farrow împărţi cu fiul său unul dintre corturi, pe când doctorul Bertram cu Petre, celălalt.

În fiecare cort se găseau butoiaşe cu băutură răcoritoare. Pe o măsuţă joasă erau ustensile pentru fumat. Nimic nu fusese uitat, pentru a face sejurul musafirilor cât mai plăcut cu putinţă.

Camarazii se spălară de praful drumului în apa clară a lacului. Deodată, în tabără, se auzi sunetul unui gong, Aleh, de data asta voalată temeinic, păşi spre musafiri săi rugându-i s-o urmeze.

Masa fu aranjată în cortul şeicului, care era şi el foarte mare.

Cele mai bune bucăţi de gazelă fripte între pietre încinse, fură

servite musafirilor. Carnea era foarte gustoasă şi condimentată cu grijă. Doctorul Bertram nu-şi amintea să fi mâncat de curând o masă atât de gustoasă, gătită din vânat.

Se mai serviră plăcinte de meii, deasemenea foarte gustoase, iar ca băutură fu servit vin de curmale.

Camarazii se bucurară din plin de bogăţia şi rafinamentul bucatelor, iar şeicul şi fiica sa la rându-le se bucurară de apetitul oaspeţilor.

După masă au fost aduse vase cu apă în care oaspeţii îşi spălară mâinile. Şeicul le propuse apoi musafirilor să se odihnească puţin să se culce, dacă vor putea să doarmă, bineînţeles că oamenilor de pe „Dox” nu putură refuza o asemenea propunere, mai ales că se simţeau în siguranţă, sub protecţia şeicului Bilma.

— De-ndată ce soarele se va ascunde după munţii din zare, voi da dispoziţii ca domnii să fie treziţi. Tinerii războinici ai tribului meu vor arăta musafirilor lor, un vechi mod de călărie, spuse şeicul.

— O reprezentaţie de călărie, minunat! se bucură doctorul Bertram, care cunoştea foarte bine cutumele şi obiceiurile triburilor nomade nord-africane.

Camarazii mulţumiră pentru prânzul fastuos şi se retraseră în corturile lor, unde întinşi în paturile lor, adormiră curând.

Când mai multe servitoare îi treziră cu puţin timp înainte de sosirea serii, aerul deveni în vale considerabil mai rece. Soarele îşi trimitea razele care luminau blând dintr-un cer fără nori din partea de est a munţilor.

Se aduseră şi caii de care aveau să se folosească camarazii. Şeicul porni apoi cu musafirii săi în galop, părăsind valea.

În depărtare aşteptau deja tinerii, care aveau să-l înveţe pe europeni, vechile jocuri de călărie şi echitaţie.

George citise şi auzise destul de mult despre „fantaziile” arabe în tehnica călăriei şi-acum se bucura foarte mult să aibe prilejul să vadă aşa ceva la faţa locului.

Tabloul era atât de bogat colorat, cum nimeni nu l-ar fi putea descrie. Într-o aparentă dezordine sălbatecă se mişcau călăreţii aplecaţi pe gâturile bidiviilor lor. Scenele reprezentate de acest joc, întruchipau modele de luptă călare în care două tabere se luptau pentru victorie. Cu cât jocul devenea mai înverşunat cu atât se apropiau de finalul său.

În actul final năvala călăreţilor către privitori fu pigmentată de un incident pe care nimeni nu l-a putut prevedea. Călăreţul maur care călărea-n flancul stâng îşi struni brusc calul şi-o coti puţin lateral pentru a o lua apoi în spatele confraţilor săi. Concomitent un răget se auzi dinspre munţi, neobişnuit, ce-ţi băga frica-n oase. Un „Domn cu capul mare”, un leu adică, ce-şi alesese ca şi culcuş una din singurule

grote ale muntelui păru să nu-i priască detunăturile flintelor maure, încărcate cu destulă pulbere şi-o pornise acum în salturi după călăreţul care-l deranjase.

Situaţia putea deveni serioasă, datorită zăpăcelii create. Armele participanţilor la jocurile călăreţilor de tip „Fantazia” erau numai cu pulbere încărcate sau cu cartuşe oarbe.

Totul nu era decât o mimare a luptei sau a scenelor celor mai fierbinţi de vânătoare fierbinţi.

Călăreţii îşi strunirá caii, de-ndată ce auziră răgetul leului şi priviră într-acolo de unde se auzea glasul furios al acestuia. Europenii se-ncinseră cu brâurile lor, în care îşi purtau pistoalele încărcate.

Căpitanul Farrow şi fiul său dădură liber cailor să alerge spre locul unde sperau să dea de regele animalelor.

Doctorul Bertram şi Petre îi urmaseră numaidecât.

Maurul care stârnise leul asupra sa, dăduse bir cu fugiţi şi acum se afla destul de departe spre deşert, dar deşi leul îi luase urma, distanţa ba se micşora ba se mărea, după cum îşi puteau da seama de la depărtarea aceea căpitanul şi însoţitorii săi.

Animalul de pradă îşi puse pasă-mi-te să-l ajungă cu orice chip pe călăreţul nechibzuit, fără să-i mai pese că-n urma sa veneau ceilalţi călăreţi trăgând cu armele lor cu gloanţe oarbe şi încercând să-l sperie.

Un călăreţ mai rapid decât ceilalţi îl ajunse pe George şi acesta trebui să dea pinteni calului său pentru a nu rămâne în urmă, tânărul mirându-se de performanţele acestui maur, care-şi încarcă flinta din mers şi care nu era decât cu câţiva ani mai în vârstă decât el.

George silindu-se din răsputeri, ajunse-n fruntea coloanei care-l urmărea pe regele animalelor, dar pentru a ochi cu siguranţă, n-ar fi reuşit cu nici un chip în acest galop nebun, dacă nu s-ar mai apropia ceva mai mult de leu. Abia atunci, după ce-şi va fi oprit calul, va-ncerca să tragă mai multe focuri unul după altul. Deşi George nu era nici pe departe un călăreţ atât de bun pe cât se dovedeau mauri şi ştia foarte bine că şi aşa calul lui nu dăduse totul, mai avea în potenţial multe resurse de care el încă nu putea beneficia.

Îi strigă calului câteva cuvinte încurajatoare. Dacă văzu că nici aşa nu ajută prea mult îşi înfipse ceva mai energic pinteni în burta calului.

Dintr-odată porni ca o săgeată, dar curând încetini din nou. Atunci îşi luă biciul şi şfichiui energic crupa animalului. Se comportase ca un jocheu în cursa, pe care voia s-o câştige cu orice preţ.

Se dovedea că animalul răspundea mai bine biciului decât pintenilor pe care se pare el, George, nu prea ştia cum trebuie să-i folosească. Mai folosi de câteva ori biciul şi-abia apoi simţi cu adevărat că bidiviul său dădu tot ce putea plămânii şi picioarele sale. În felul acesta fiul căpitanului se apropia tot mai mult de el, care la

rându-i îşi micşorase considerabil distanţa faţă de animalul pe care-l urmărea. Tânărul se hotărî să facă felina să-şi schimbe direcţia. Vânătoarea avansase de acum atât de mult în inima deşertului încât vârfurile muntoase la poalele cărora se afla plasată oaza, nici măcar nu se mai vedea în depărtare.

Cu mâna stângă se ţinea de dârlogi dar frâul îl lăsase slobod şi calului de-abia acum parcă începuse să-i placă alergarea, cursa asta, tot mai liberă şi ameţitoare.

Mâna dreaptă a lui George lunecă-n spre pistol. Dar cine ar putea trage şi ochi cu precizie în acest galop nebun? Aşa că nu-i rămânea altceva de făcut decât să se apropie tot mai mult de regale animalelor.

În cele din urmă îndrăzni să apese pe trăgaci, odată, de două ori. Şi nimeri! Leul se dădu-n năvala goanei peste cap, răgi înfiorător pentru ca apoi să rămână nemişcat. Răgetul felinei atinse de glonte nu păru să deranjeze galopul iepei arabe. Ea făcu chiar un salt lateral şi George care nu fusese atent la ce va urma alunecă din şea. Se rostogoli puţin în nisip înainte de-a se putea ridica în genunchi.

Se ridică imediat în picioare, poziţia în care se afla, aproape de leu, nu era de fel de natură să-i garanteze securitatea în caz că leul nu era rănit sau nu murise încă. Tocmai pentru că fusese împuşcat animalul putea deveni periculos.

Acum însă George îşi luă timpul necesar de-a o ochi, cu mult mai multă grijă. Din nou îşi ridică arma, de data asta, după ce trase de două ori era la sigur că nimerise din plin.

Leul mai gemu odată în nisip, legănându-se încolo şi-n coace. Dar era făcut dintr-un material deosebit de rezistent. Încăodată îi reuşi să se ridice în picioare şi mai răgind încăodată făcu un salt spre George. Dar felina planificase mai mult decât o ţineau puterile, pentru că saltul făcut n-avu amplitudinea necesară pentru a-l ajunge pe tânăr.

Se prăbuşi înaintea acestuia gemând încăodată, pe când învingătorul lui, îi dădu lovitura de graţie. Încăodată puternicul leu mai tresări, cuprins de spasmul morţii, apoi se destinse şi rămase liniştit cu labele din faţă întinse în faţa sa.

Câteva secunde mai târziu călăreţii mauri se apropiară şi când îşi dădură seama că leul era mort, izbucniră în strigăte entuziaste de bucurie. Şi maurul care fusese urmărit se-ntoarse, se apropie de George pentru a-i mulţumi. Dar tânărul respinse râzând mulţumirile, mărginindu-se să constate:

— Chiar dacă ştiu să trag mai bine, sunt un călăreţ mai slab ca voi.

În momentul următor un maur îi aduse iapa lui George înapoi. Tânărul îi mângâie gâtul, vorbi cu animalul şi se aburcă în şea. Bătrânul şeic aleargă spre tânăr spunându-i:

— Ăsta a fost leul care ne-a decimat turmele de mult timp. Pân-acum l-am urmărit zadarnic, reuşind să scape din toate capcanele.

Alah te-a trimis tinere prieten, să ne scapi de el.

George se bucură că putea fi de folos, apoi se apropie de leu, care se dovedi vrednic de porecla de regele animalelor.

Era un exemplar adult cu-o coamă uriaşă şi nu fusese uşor să-l ucidă numai cu gloanţele pistolului său. Căpitanul era cu precădere bucuros de isprava fiului său.

— Păcat că nu s-a putut filma căderea mea din şea! glumi George.

— Poate că despre zborul tău din şea ai vrea să spui, se exprimă şugubăţ Bertram. Doctorul nu se mai osteni să-ntrebe dacă tânărul se rănise datorită „zborului său din şea”.

Era doar un acrobat atât de desăvârşit încât se vedea clar că nu putuse păţi nimic rău. Nu-i vorbă că şi nisipul era moale şi elastic aşa că numai printr-o cădere nefericită s-ar fi putut răni.

— Pe-un cal în plin galop nu poţi să tragi cum trebuie. Sigur c-a fost voia lui Allah că animalul m-a zvârlit din şea. Totul are-n viaţă rolul său şi-ntâmplările mici, motivaţiile lor, trebuie doar să le înţelegi!

— Aşa e, foarte filosofic n-am ce spune, râse doctorul Bertram. Păstrează-ţi această poziţie întreaga viaţă domnule George, atât pentru lucrurile bune cât şi pentru cele rele. Totdeauna se poate petrece ceva mai rău, cum obişnuia să spună unul din profesorii mei şi se pare c-a nimerit esenţa.

Câţiva mauri descălecaseră şi se puseră să-l tragă leului pielea peste cap. Îi aparţinea lui George, prin dreptul vânătorului victorios şi voiau s-o prepare ca să i-o înmâneze acestuia.

Şeicul fu foarte bucuros şi îi propuse lui George şi camarazilor săi să bea împreună cu el şi războinicii săi „pe frăţie” Bruder schaft, întrucât leul fusese o adevărată pacoste pentru tribul său.

— Oferta ne onorează foarte mult! îi şopti doctorul lui George. Şi trebuie s-o primeşti, ca noi toţi de altfel. Aşa se făcu să tânărul răspunse:

— Dacă şicul Bilma şi oamenii săi ne propun să devenim fraţi de sânge, asta mă onorează în mod deosebit pe mine, care sunt încă foarte tânăr şi-mi provoacă o mare bucurie pentru această distincţie.

— Bine spus, îi şopti doctorul pe nemţeşte.

— Allah se va bucura foarte mult când ne vom întoarce acasă cu pielea leului, îşi încheie şeicul Bilma alocuţiunea.

V
ALEH ÎI SALVEAZĂ PE CAMARAZI

LEUL FU DESPUIAT ÎN CURÂND, iar capul îi rămase-n blană. Şeicul îl lămuri că-l vor curăţa temeinic întrucât cunoştea prea bine obiceiul europenilor de-a conserva şi capul fiarei răpuse, pentru a da

mai multă personalitate şi prestanţă trofeului obţinut.

Într-un trap potolit o porniră înspre oază. Numai doi dintre mauri călăreau înainte în galop pentru a duce mai devreme tribului vestea uciderii leului şi a avea timp să dovedească pregătirile pentru primirea eroilor vânătorii.

Când valea apăru în zare aproape că toţi locuitorii oazei ieşiră în întâmpinarea micului convoi. Cu urale necontenite musafirii fură conduşi în corturile lor.

— Dacă suntem fraţi de sânge ai şeicului, atunci aveam în fiecare din membrii tribului cel mai buni prieteni, acum şi în viitor. Cine ştie dacă mai târziu nu vom mai avea ocazia să vizităm din nou locurile astea, încheie doctorul Bertram să-şi exprimă gândurile, odată întorşi în corturi.

— Sunt foarte bucuros s-aud asta, îi răspunse George. Nu mai putem rămâne câteva zile aici, tată? Maurii doar au nevoie încă de câteva zile pentru a prepara cum se cuvine blana leului. Tocmai la blana asta ţin cel mai mult, întrucât nu am mai avut prilejul să ucid un leu în împrejurări ca astea.

— Bineînţeles, se oferi Farrow. De altfel l-am jigni de moarte pe şeic dacă nu am asista la nunta fiicei sale. Sentimentul prieteniei este foarte mare la aceste popoare şi nu trebuie să-l desconsiderăm, dacă nu vrei să ţi-i faci duşmani sau cel puţin să-i amărăşti grav. Şi-apoi nu-i de lepădat de-a asista la o nuntă maură, care va fi, sunt sigur, un spectacol unic şi neuitat.

*

*   *

Seara târziu, ceremonialul înfrăţirii dintre cei patru membrii ai echipajului „Dox” şi tribul şeicului Bilma fu încheiată cu mare fast. Se ţinu cont de toate obiceiurile vechi. Într-un potir de argint în care se culeseră câţiva stropi de sânge de la fiecare participant, se adăugă apă şi apoi toţi cei cinci erau fraţi şi la bine şi la rău şi trebuiau să-şi acorde sprijin la toate chiar cu preţul vieţii.

După o cină îmbelşugată stropită cu vin de curmale, seara se încheie în dansul languros şerpesc, al câtorva fete maure, la lumina faclelor.

Şeicul le dărui fiecăruia dintre cei patru noi fraţi de sânge, pe care îi dobândise, câte un inel de mare preţ, ca simbolul de recunoştinţă a tribului şi de recunoaştere de către membrii său. Căpitanul îi înmână nişte diamante şlefuite, pe care le păstra necontenit asupra sa pentru a-i servi în astfel de ocazii.

Ori de câte ori vreun membru al tribului îl întâlnea pe unul din cei patru camarazi, inelul de recunoaştere le arăta calitatea de fraţi de sânge, cu şeicul.

Această calitate era transcedentală şi urmaşii de drept ai şeicului

trebuiau să recunoască şi ei.

Se făcuse foarte târziu când camarazii se-ntoarseră în sfârşit în corturile lor pentru a merge la culcare. Vinul de curmale îi ameţise şi pe aceştia, deşi nu băuseră decât cu măsură, întrucât îi prevenise anticipat despre efectul băuturii asupra oamenilor care nu erau obişnuiţi cu el.

George şi adormise de-ndată ce se întinse pe patul lui. Dormi însă agitat şi somnul îi fu presărat de cele mai sălbatice tablouri.

Cel mai adesea îi apărea şeicul El Hohd în coşmarurile sale, care-i repeta mereu că e timpul ca răzbunarea lui să se împlinească.

George caută să uite de visul său, dar nu-i reuşi. Subconştientul său era preocupat constant de coşmare asemănătoare în care el nu mia era deloc eroul şi învingătorul care ar fi vrut să fie.

În cele din urmă se trezi. La început nu-şi dădu seama unde se găseşte. Să se fi schimbat atât de mult peisajul în cort, de când se culcase?

De fapt unde se afla? Îşi frecă ochii pentru a-şi veni în fire, întrucât pleoapele-i erau încă atât de grele iar capul îi era încă cuprins de-o mare oboseală, cum nu mai simţise pân-atunci.

Să fi avut vinul de curmale asupra lui un efect atât de devastator? În această clipă auzi în vecinătatea sa un glas:

— Ah, uite că s-a deşteptat! Am crezut pentru o clipă că praful adormitor pe care l-a suflat Tamri în cort a fost dozat mult mai tare decât ar fi fost cazul.

Vorbele astea-l făcură pe George cu desăvârşire treaz, dar se păzi s-o arate. Dimpotrivă, respiră de câteva ori, horcăind, îşi legănă capul de câteva ori încolo şi încoace pentru a rămâne-n clipa următoare complet nemişcat.

Deschizându-şi ochii foarte puţin – cât o linie subţire, văzu cum şeicul El Hohd se apropia de el. Îl auzi spunând:

— La apucat însă rău praful vostru!

Îl chemă apoi pe credincioşii săi servitori Tamri şi Kassa şi le arătă corpul nemişcat. Când şeicul îşi mişcă întâmplător burnusul, George putut vedea că acesta purta pe de desubt o cămaşă de zale foarte fină, ce-l proteja probabil împotriva gloanţelor. Fără de vrere, George se mişcă puţin, când la o oarecare depărtare auzi o-njurătură neaoşă nemţească, spusă de un marinar lung cât o prăjină. Ăsta nu putea fi decât Petre! George se ridică puţin pe coate pentru a putea vedea mai bine unde se găsea prietenul său.

Şeicul şi servitorii săi, ar fi trebuit neapărat să vadă mişcările necontrolate ale tânărului, dacă-n clipa în care Petre începu să-njure atenţia lor nu le-ar fi fost atrasă de acesta.

— Iată încă unul care s-a deşteptat din somnul lui! spuse şeicul cu-o voce ironică.

Tamri şi Kassa care-ngenunchease lângă el, l-ar fi tratat fără-ndoială nu tocmai cu duhul blândeţii ţinând cont de palmele şi pumnii pe care le încasaseră de la uriaş nu cu mult timp în urmă, dacă şeicul n-ar fi fost atât de aproape.

Astfel că nu-ndrăzniră nimic împotriva acestuia fără permisiunea expresă a şeicului.

George ar fi vrut să se apropie de prietenul său şi folosind ocazia când nimeni nu se uita la el să se rostogolească spre Petre, astfel încât să fie mai aproape de acesta. Şeicul din fericire nu-i remarcase manevra.

Îşi îndreptă atenţia din nou asupra lui George pe care-l credea că zace ceva mai departe dar în realitate se-mpiedică de trupul tânărului.

Acum nu se mai putea preface, trebuia să acţioneze! Acum ori niciodată îşi ridică brusc capul şi cu ţeasta lui tare lovi exact în bărbia şeicului de EL Hohd. Lovitura ar fi făcut cinste şi unui boxer profesionist. Şeicul se clătină pe picioare şi căzu la pământ. Fusese făcut K.O. în toată regula. Un urlet de furie izbucni de pe margine din gâtlejurile celor ce asistau la spectacol, dar deasupra tuturor se făcu auzit râsul sonor al lui Petre.

— Bravo domnule George! strigă uriaşul. Nu ştiu dacă am mai văzut vreo scenă atât de comică deşi nu ne găsim într-o situaţie dintre cele mai plăcute.

— Situaţia noastră este destul de gravă, oricum, se auzi glasul căpitanului de undeva din cealaltă parte a locului. Şi lovitura de box a lui George ne-a înrăutăţit-o considerabil.

George tăcu dându-se bătut. Ce-ar mai fi putut răspunde vorbelor tatălui său? Petre care stătea foarte aproape de George îi şopti acestuia:

— Acum mă întorc pe o parte, domnule George! Rămâi culcat liniştit jos! Voi încerca să-ţi slăbesc legăturile. Maurii sunt ocupaţi cu şeicul lor care şi-a pierdut cunoştinţa şi încă nu şi-a revenit. Cel puţin ne vor lăsa în pace.

Puţin mai târziu George simţi cum mâinile prietenului său se străduiau să-i desfacă legăturile.

Dar maurii cunoşteau prea bine arta faceri legăturilor. Pentru un timp şi legăturile lui George nu se slăbiră câtuşi de puţin. Între timp şeicul îşi revenise de-ndată ce fu în picioare vru să se zvârle cu pumnalul ridicat asupra lui George dar Tamri îl reţinu. Şeicul se-ntoarse furios către servitorul său dar acesta îi şopti câteva vorbe. Acesta dădu numai din cap şi renunţă la intenţia lui.

Ei se aşează din nou la foc şi-i spuse fiului căpitanului.

— Necredinciosule, te-ai comportat foarte nechibzuit! Nu te-ai gândit ce urmări va avea actul tău şi că acum nu te mai poţi aştepta la indulgenţă şi înţelegere? O să te căieşti amarnic, vei vedea tu!

Vorbele sale conţineau atâta ură reţinută încât George se cutremură când se gândi la ce-ar putea întreprinde şeicul pentru ca să se răzbune.

La început tânărul nu vru să-i răspundă nimic şeicului dar apoi se răzgândi, nedorind să-l întărâte zadarnic pe şeic şi spuse pe-un ton cât mai indiferent.

— Şeicule El Hohd, toţi va trebui să murim odată şi odată!

Şeicul îi aruncă o privire otrăvită. Realizase chiar contrariul a ceea ce îşi propusese. Calmul şi indiferenţa îl întărâtară şi mai şi pe şeic.

Între timp Petre se străduia din răsputeri să-şi slăbească legăturile dar deocamdată nici urmă de succes. Fiul căpitanului însă îşi făcu socoteala că Petre în câteva minute va fi liber.

Dar vezi că asta nu-i reuşea nici puternicului său prieten! George parcurse-n tăcere, în minte, situaţiile de felul acestora, în care se găsise el şi camarazii săi. Începuse c-o faptă nevinovată, salvarea unei tinere fete de atacul unui leu. De aici se derulaseră toate evenimentele. George îl urmărea pe şeicul El Hohd pe-a cărui faţă se oglindeau toate patimile. Din când în când un surâs răutăcios îi deforma şi mai mult trăsăturile. Îşi luă în cele din urmă privirea de pe faţa şeicului şi privi cerul. După aprecierea lui în două ore cel mult vor răsări zorile. Deodată îi veni o idee. Mai reuşise el şi altă dată, prin vorbe meşteşugite să surprindă băştinaşi, reprezentanţi ai unor popoare primitive.

Era oare posibil şi aici? Cu siguranţă că maurii nu erau oameni atât de primitive ca membrii unor triburi din Africa de mijloc, din insulele Suderhi, din India de nord sau Sud, dar oricum superstiţioşi erau şi aceştia.

La urma urmei nu putea să-i dăuneze cu nimic, dacă va începe să se laude cu puterea pe care o posedă, chiar aşa legat. Gândit şi făcut!

Se-ndreptă pe jumătate, îl privi fix pe şeic până când privirea acestuia fascinantă, se opri asupra lui apoi îi spuse plin de importanţă.

— Şeicule El Hohd, noi dispunem de-o putere mai mare decât poţi tu s-o bănuieşti. Ori crezi c-am sta noi astfel aici, atât de liniştiţi?

Şeicul pufni în râs, dar râsul lui suna puţin artificial.

— Necredinciosule, să nu-ţi închipui că poţi să mă speri cu vorbele tale, cheamă-ţi puterile de care dispui şi care crezi că te vor ajuta, eu nu cred că-ţi vor folosi la ceva!

George observă că Petre tot mai muncea la legături, dar nu cu mult folos, de aceea trebuia să câştige timp. Când se va face ziuă, bătrânul şeic va trimite după dânşii. Se va găsi locul gol. Şi nu va fi greu să ghicească mâna cui este. Întrucât acum erau fraţi de sânge, se va face luntre şi punte să-i salveze.

Tânărul dădu vocii sale un ton înăbuşit pe când zise:

— Şeicule, tu-ţi sfidezi soarta! Vrei într-adevăr să fac apel la forţele care m-ajută ca să năvălească asupra ta şi-a oamenilor tăi?

Servitorii şeicului şi câţiva războinici care erau evident mai superstiţioşi decât acesta se-ndepărtară deja de foc. Neliniştit chiar şeicul privi-n jurul său ca şi cum ar aştepta să apară forţele de care vorbise prizonierul, în chiar secunda următoare, în faţa sa. Dar spiritul raţional al acestuia învinse încăodată superstiţiile ancestrale.

— Încerci să mă faci nesigur, necredinciosule, spuse el de sus dispreţuitor, dar vocea lui tremura puţin când pronunţă cuvintele astea.

Asta simţi lămurit George. După un timp şeicul, care se liniştise reluă:

— Bine străine, cheamă-ţi forţele în ajutor, mă voi lupta cu ele!

Acum tânărul ajunse într-o mare încurcătură, ce trebuia să întreprindă acum?

Dar Petre îi veni tânărului său prieten în ajutor. El prinse să urle, atât de-ngrozitor, încât şi pe George-l trecu cu rece prin şira spinării. Şeicul sărise-n picioare. Privi peste cei doi prizonieri, departe-n stepă întrucât Petre se făcu că urlă în partea aceea.

Oamenii şeicului se răspândiră care încotro prin întuneric după urletul lui Petre în timp ce acesta privea nedumerit în jur. Se găsea singur deja cu cei doi prizonieri şi intenţiona să râdă, dar nu scoase decât o grimasă jalnică. Acum George spuse cu toată seriozitatea de care era în stare:

— Şeicule te previn pentru ultima oară! Noi nu ţi-am făcut nimic şi-am salvat pur şi simplu logodnica din ghearele unui leu care o urmărea. Nu puteam face altfel, întrucât în năvala căzăturii o parte din văl s-a rupt şi ea a trebuit să se arate fără acesta. Gândeşte-te la asta! Am avut de mai multe ori ocazia de-a te doborî, dar n-am făcut-o. De ce s-o fi făcut? Nu am nimic împotrivă-ţi dar între timp mânia ta s-a tot acumulat. Este drept aşa? Crezi că lasă Allah dumnezeul tău aşa ceva nepedepsit?

Din nou Petre scoase urletul său înfiorător. Îşi ţinu gura atât de aproape de pământ încât se păru că urletul vine de departe, din stepă. Şeicul făcu un pas îndărăt. Dar mai apoi păru să-şi dea seama că e o păcăleală. Păşi din nou înainte şi strigă:

— Acum vreau să văd, dacă puterile pe care le tot invoci te ajută cu adevărat!

Spunând asta îşi trase pumnalul. George se crezu de data asta pierdut.

În acelaşi moment apăru la vedere dintre burnusul şeicului şi mâna-i stângă care atârna pe lângă corp, o sabie încovoiată.

Şeicul fu atât de înspăimântat încât începu să se clatine. Se reculese însă şi se-ntoarse pe călcâie. Nu văzu pe nimeni care i-ar fi putut vârî sabia între mână şi corp. Să fi fost de bine puterile care le invoca tânărul său prizonier?

O secundă mai târziu din nou urletul şi un fâşâit.

George el însuşi nu ştiu ce se petrece. Focul de tabără se stinse. Parcă fusese călcat de-o furie care bântuia prin apropiere fără a le dăuna însă prizonierilor.

Din nou simţi la mâna stângă ceva ca o lamă rece pe care George nu şi-o putea explica în nici un fel. Legăturile de la mâini fuseseră tăiate ca şi e le de la picioare.

George sări în picioare. Ce întâmplare?

Ca un vânt al răzbunării, războinicii bătrânului şeic, cu care camarazii legaseră frăţia de sânge fură peste tabăra şeicului El Hohd.

Lângă George apăru brusc o siluetă. În momentul următor flăcările focului de tabără reizbucniră din nou cu putere.

La lumina lor George o recunoscu pe Aleh şi alături de ea pe tatăl ei.

— Tu ai introdus sabia încovoiată între trup şi mâna stângă a şeicului El Hohd, întreabă tânărul. Tânăra maură dădu numai din cap şi spuse:

— Există o veche legendă asupra forţelor oculte pe care le invoci asupra unui duşman, sau al tribului său, de aceea şeicul s-a speriat aşa. Mai întâi ne-am strecurat neobservaţi aici şi am acţionat cum am acţionat.

— Asta a fost aşadar, zâmbi George!

În momentul următor alte facle se aprinseră. Şeicul din El Hohd şi războinicii săi fură aduşi ca prizonieri de astădată lângă foc. Căpitanul, doctorul şi cu Petre stăteau lângă şeicul bătrân, care tocmai descăleca. Şeicul Bilma raportă scurt că fiica sa Aleh se trezise în timpul nopţii extrem de neliniştită şi mergând spre corturile oaspeţilor observă că acestea sunt goale. Valea în care şeicul se retrăsese era foarte cunoscută. Li se înveliră copitele cailor şi-aşa veniră încoace.

Începu acum o negociere îndelungată între cei doi şeici.

În cele din urmă se declară El Hohd gata să-i plătească lui Aleh şi tribului său o sumă mare de răscumpărare şi să lase la o parte toată duşmănia pentru a-şi recăpăta libertatea.

Aleh adeveri că se putea baza pe deplin pe jurământul şeicului El Hohd.

*

* *

Camarazii au mai rămas o vreme ca oaspeţi ai şeicului Bilma şi-a fiicei sale. O nouă întâmplare va fi descrisă în volumul următor.

Aventurile submarinului Dox 229

Hans Warren

I
ÎN DRUM SPRE CAŞMIR

CAŞMIR! Cum mă bucuram de tare să cunosc ţara a căror frumuseţi nu este întrecută decât de anumite regiuni ale Elveţiei! Voiam să străbatem cât mai temeinic Caşmirul şi apoi să ne urmăm calea peste Nepal, în India de Jos.

De la Delhi am luat trenul. Aşa se face că stăteam instalaţi comod într-un vagon de clasa I-a, în timp ce Pongo, de dragul lui Maha, ocupa un vagon de marfă, pe care l-a rezervat anume pentru ei. Altfel, credinciosul nostru ghepard ar fi trebuit să călătorească într-o cuşcă, făcută anume pentru câini şi nu i-ar fi fost tocmai comod.

Deocamdată eram singurii pasageri ai vagonului nostru. Stăteam liniştiţi pe locurile noastre, faţă-n faţă şi priveam minunata panoramă pe care-o străbătea trenul în goana lui, care se schimba mereu.

În Ludhiana ne-am oprit mai mult. Aici a urcat un călător. Un domn mărunţel, de vârstă mijlocie, ne-a întrebat politicos dacă poate lua loc în vagonul nostru. La semnul de încuviinţare al lui Marian, se prezintă:

— Permiteţi-mi domnilor, numele meu este Ronswell, profesorul Ronswell din Bombay.

El făcu o reverenţă ireproşabilă. După asta, pronunţă şi prietenul meu numele noastre, dar destul de neclar, aşa încât îl privi întrucâtva nedumerit. Profesorul Ronswell se făcu el însuşi comod în cea de-a treia parte a compartimentului nostru şi de-ndată ce trenul se puse în mişcare înnodă el însuşi firul unei conversaţii:

— Călătoriţi şi dumneavoastră domnilor înspre Amritsar? Eu merg într-acolo ca să-mi vizitez nepotul. Întrucât plec înspre Caşmir nu vreau să-mi scape ocazia de-al vedea. Pot să mă interesez de ţelul călătoriei domniilor voastre?

Am găsit cam curios faptul că profesorul voia să se intereseze de ţelul călătoriei noastre şi-aveam pregătit un răspuns evaziv la îndemână. Dar Marian mi-o luă înainte spunând:

— Noi vrem să mergem de-asemenea în Caşmir, domnule profesor. Poate că ne veţi spune acum vreo rută mai bună de luat în considerare, la urma urmei sunteţi cunoscător al acestor frumuseţi mai bine decât oricare altul.

— Aşadar, vreţi să călătoriţi şi dumneavoastră în Caşmir! Se potriveşte de minune domnilor. Atunci dacă doriţi v-aş putea lua în automobilul nepotului meu, care vine să ne ia din Amritsar. Drumul cu automobilul printre munţi e mult mai frumos şi mai plăcut decât cu trenul, m-ar bucura dacă mi-aţi ţine tovărăşie.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule profesor că

ne oferiţi această posibilitate. Vom face uz cu plăcere de această ocazie, devreme ce ne-o oferiţi. Vreţi să rămâneţi mai mult timp în Caşmir, vreau să spun, permanent, sau aveţi de rezolvat o problemă acolo doar pentru o scurtă perioadă de timp, sau călătoriţi în interes de afaceri?

— Sunt geolog de profesie, domnii mei şi mă interesează evident şi pietrele Caşmirului. Poate că voi rămâne un an sau mai mult acolo. Cunosc bine ţara şi istoria ei şi poate că sunt în stare să vă ofer un traseu interesant – v-aş putea întreba de unde veniţi acum?

— De la Delhi, domnule profesor.

Marian îi dădu informaţia cerută scurt şi obiectiv. Dacă ar fi cunoscut reacţia profesorului la auzul acestui răspuns, poate că ar fi numit un cu totul alt loc.

Profesorul păru să cugete puţin, numai pentru sine, ne privi câteva momente foarte uimit, după care strigă brusc:

— Dumneavoastră sunteţi domnii Farrow şi Bertram! Dar bineînţeles! Acum mi-e totul clar. La prezentarea de odinioară, nu prea v-am înţeles clar, numele. Nu v-aş fi recunoscut dacă nu aţi fi vorbit despre Delhi. Mă bucură extraordinar că v-am putut face cunoştinţă.

Ne dădu încăodată mâna, ne-o scutură energic şi se bucură ca şi când ar fi făcut o descoperire extraordinară. Mie nu-mi prea convenea că acum Ronswell ştia cine suntem noi. Tocmai de aceea n-am suflat nici un cuvinţel în Delhi, încotro o luăm, tocmai pentru a nu se sesiza nimeni înainte sau la sosirea noastră cine suntem. Am avut de-atâtea ori experienţe neplăcute în această privinţă. Acum se va şti cu siguranţă de aici încă din tren că scopul ultim al călătoriei noastre era Caşmirul.

Marian păru să nutrească gânduri asemănătoare pentru că îl întreabă pe profesor foarte deschis de unde cunoaşte numele noastre întrucât, când ne-am prezentat, n-am făcut-o cu intenţie de-a ne fi reţinute.

— Păi domnilor, ultima dumneavoastră aventură din Delhi este cunoscută peste tot. Întrucât aţi pronunţat cuvântul Delhi şi eu am o grămadă de fotografii cu dumneavoastră nu mi-a fost deloc greu să vă recunosc.

Marian zâmbi şi continuă cu sufletul împăcat:

— Ei, atunci spuneţi-ne, vă rog şi dumneavoastră adevărul domnule profesor. Nu sunteţi geolog, ba poate nici profesor şi călătoriţi cu o anume intenţie înspre Caşmir.

Profesorul se miră destul la auzul afirmaţiei prietenului meu. Chiar şi eu m-am uitat uimit la Marian, care continua să zâmbească:

— Aţi uitat ceva, domnule Ronswell. Asta m-a făcut să cred că aveţi vreo oarecare legătură cu autorităţile poliţieneşti din Bombay. Pe

cufărul dumneavoastră e lipită o etichetă pe care scrie, foarte caligrafic şi citeţ „Comisarul Ronswell”. Aţi omis să îndepărtaţi eticheta. V-aş sugera s-o faceţi acum. Dacă vreţi să călătoriţi incognito în Caşmir ar fi păcat ca identitatea să vă fie deconspirată de un asemenea lapsus, regretabil.

— Dar văd că nu vă scapă nimic, domnule Farrow! Ce-i drept am cam uitat de etichetă. Dar aveţi dreptate, sunt comisarul Ronswell din Bombay. Tocmai de aceea mă bucură şi mai mult c-am recunoscut în dumneavoastră pe domnii Farrow şi Bertram. Aţi auzit despre istoria asta din Caşmir şi dumneavoastră şi de aceea mergeţi într-acolo?

— Nu domnule Ronswell. Vedeţi că eu evit să pronunţ titlul profesiunii pe care-o aveţi. Pentru a nu vă deconspira mai departe. Despre ce istorie vorbiţi?

— Păi e vorba despre „Diavolul din Caşmir”, cel puţin aşa e numit în limbaj popular şi despre ce e vorba, nu-i prea clar. Alăturaţi-vă mie, domnilor, la dezlegarea acestui mister şi totul va fi lămurit mai repede.

— Bine, s-a făcut deci, domnule Ronswell. Povestiţi-ne deci vă rog mai departe, ce-i cu diavolul ăsta!

— În Caşmir se află multe mine. Ţara e bogată în fier, cupru şi plumb. Într-una din mine s-a dezlănţuit în cel mai pur sens al cuvântului, de vreo patru luni, iadul pe pământ. Diavolul a intrat în mină şi nici un om nu mai îndrăzneşte să coboare acolo.

— Mai departe, vă rog!

— Poliţia din Srinagar a bănuit la început că vreo societate concurentă şi-a permis „luxul” de-a face să înceteze lucrul în mină. Dar cercetările întreprinse în această direcţie n-au avut nici un rezultat. Au fost scotocite toate galeriile şi puţurile minei, s-a vorbit cu oamenii. Aceştia au reintrat din nou în mină şi – diavolul şi-a vârât din nou coada! Către amiază, după spusele oamenilor, diavolul a apărut într-unul din puţuri. Acesta s-a prăbuşit puţin mai târziu. De teama „diavolului” minerii au părăsit lucrul în cele din urmă, nemaivrând cu nici un chip să se mai reîntoarcă acolo. Descrierile făcute „acestuia” vin din mai multe surse. Pare să fie foarte înalt şi are păr lung şi zburlit. Câţiva creştini spun chiar c-au văzut urme de copite de cal. Părerea mea rămâne neschimbată, întreaga poveste a fost inventată de-o firmă concurentă, altfel n-ar mai avea nici un sens.

— Din cauza asta aţi fost trimis tocmai din Bombay în Caşmir, domnule Ronswell? Atunci trebuie că-i ceva serios. Ce s-a mai întâmplat în ultima vreme în legătură cu acest caz?

— Încă n-am terminat, domnule Farrow. În ultimul timp câţiva păstori de capre, din munţi, au fost alungaţi, încet, dar sigur din locurile lor. Şi tocmai de acest „diavol”. Apare de-obicei noaptea şi intră în turmele de capre, speriindu-le de moarte. Câinii se comportă

foarte ciudat la apariţia „vedeniei”. Nu atacă, ci se târăsc pe jos, schelălăind jalnic. Vedeţi şi dumneavoastră ce impresie poate face acest lucru asupra unor munteni primitivi şi foarte superstiţioşi. Părerea comună, unanim împărtăşită a oamenilor din preajma locului, este că e vorba de-o răzbunare sau despre vreo pedeapsă dumnezeiască.

— Şi în ce regiune anume, se petrec toate aceste lucruri, domnule Ronswell?

— La est de Srinagar, într-o regiune muntoasă, care precede intrarea în lanţul munţilor Himalaieni. Poliţia locală n-a rezolvat nimic, astfel încât am fost trimis eu însumi din Bombay la faţa locului, să întreprind cercetări.

— Ne-aţi mai putea povesti câte ceva despre Caşmir, domnule Ronswell? Poate că din descrierile ţinutului se pot desprinde câteva indicii referitoare şi la „diavolul” nostru.

— Caşmirul este o regiune muntoasă. În medie se găseşte la o altitudine de 1500 metri. Este înconjurat din toate părţile de vârfuri şi piscuri ale munţilor, acoperite cu zăpadă. Poate că forma provinciei asemănătoare unui ou ar putea fi descrisă mai bine sau mai exact ca o vale „muntoasă” decât ca o regiune muntoasă. Fluvial Djilam fertilizează întregul ţinut, luându-şi din vest şi est apele, de la numeroşi afluenţi care-l alimentează. Lanţul sudic al munţilor care acoperă înălţimi de până la 6470 metri în zona Pir-Pandsal, se învecinează cu munţii Himalaiei, iar la nord-vest, cu munţi Hinducuşi. Trecătorile sunt tăiate abrupt şi stau cam la o mie de metri mai jos decât vârful muntelui. Demne de vizitat sunt lacurile aflate la sud de capitala ţării. Cel mai renumit dintre acestea este lacul Wular, alimentat de Djilam. Din timpuri foarte vechi e cunosc multe cutremure care au avut loc în această regiune. Cel mai puternic dintre acestea a fost cel din 1828, care a fost urmat două luni după aceea de alte câteva, mai mici.

— Cunoaşteţi ţara, după cum văd, destul de bine, domnule Ronswell, zâmbi Marian atunci când comisarul făcu o mică pauză.

— Dacă vreau să trec acolo drept geolog trebuie ca să cunosc cel puţin un minimum necesar. Să vă mai povestesc ceva despre flora şi fauna regiunii? Sau despre industria acestei ţări binecuvântate? M-am informat întrucâtva despre toate aceste domenii. Pe ambele maluri ale Djilamului cresc plopi, cireşi şi nuci. Piersici, caişi şi meri se găsesc într-o mare cantitate. Mai cu seamă abundă duzii a căror frunze constituie hrana pentru viermii de mătase. Călătorul este întâmpinat în valea Djilamului de-un amestec variat de arome florale de tot felul: trandafirilor, iasomiilor şi altor arbuşti sălbateci. Caşmirul este ţara de unde provine uleiul de trandafir exportat şi în oraşul târgurilor Leipzig. Uleiul de trandafir este un parfum deosebit, râvnit de multe

femei şi dobândit de acelea a căror soţi sau rude îşi permit cheltuielile procurării acestuia.

— Din cauza dragostei dumneavoastră excesive pentru uleiul de trandafir aţi uitat complet de renumita lână de Caşmir din care sunt făcute nu mai puţin vestitele şaluri sau fulare de Caşmir, adăugai eu râzând.

— Asta cam aşa e, râse la rându-i şi comisarul. Fularele de Caşmir au fost odinioară încă şi mai renumite decât astăzi. Înainte erau lucrate de mână, acum s-au introdus pe scară largă şi în Caşmir, maşinile. Cu câteva zeci de ani înainte, trei ţesătoare lucrau câte trei săptămâni la un astfel de şal. Numai ieftinătatea mâni de lucru mai face ca azi marfa să fie plătită. Poate că nici nu ştiţi că pentru că pentru confecţionarea şalurilor de caşmir, de fapt pentru lâna acestora se foloseşte părul caprelor din Tibet pentru a căpăta elasticitate, moliciune şi rezistenţă deopotrivă. Există exemplare minunate de astfel de şaluri, exportate mai ales în anumite magazine din Statele Unite şi nu pentru bani puţini, se înţelege. Pentru asemenea lucruri – opere de artă, în adevăratul înţeles al cuvântului se lucrează la un şal câte trei luni. Da, da, la un singur şal! Că, apoi, nu se vinde pe degeaba e doar de la sine înţeles.

Profesorul – comisar ajunse la sfârşitul prelegerii sale. Bineînţeles că ştia mai multe despre ţară şi obiceiurile sale. Şi eu aş fi interesat să aflu mai multe, dar cu siguranţă era de părere că o expunere mai îndelungată ar sfârşi prin a ne plictisi.

Marian îi mulţumi lui Ronswell în numele amândoura şi spuse:

— La cutremurul din 1828 parcă nu-mi iese din cap locuitorii Caşmirului în marea majoritate sunt de religie mahomedană, asta mai voiam să întreb.

— Fără îndoială! În nordul Indiei, islamul s-a înstăpânit şi afirmat peste tot. Numai o fracţiune mică aparţin cultului Hindus.

— Încăodată mulţumiri, domnule Ronswell. Înc-o întrebare pe care ţin să o pun: în povestea asta cu diavolul din Caşmir s-au ivit şi incidente mortale?

— Încă nu, domnule Farrow. Din fericire, nu încă! Dar cred că s-ar fi ajuns şi-aici dacă minerii nu ar fi încetat lucrul în mină la timp. De fapt consider că este cel mai bine dacă ajungem ca turişti în Caşmir, dar Pongo şi cu Maha vor atrage cu siguranţă atenţia.

— Nu pot să-i las undeva, în afara problemei noastre, domnule Ronswell. Ne-a salvat de-atâtea ori în ultimul moment când ne aflam în situaţii aparent fără ieşire încât în nici un caz nu putem renunţa la ajutorul lui.

— Cum ar fi domnule Farrow ca Pongo să treacă drept servitorul meu. Poate astfel ar bate la ochi mai puţin.

— Excelentă idee, domnule Ronswell. Da unde-l lăsăm pe Maha?

Nu are cumva în Amritsar, nepotul dumneavoastră vreun spaţiu potrivit pentru a-l adăposti şi-l îngriji pe ghepardul nostru, în tot acest timp?

— Da, cred că da! Dar cum vom face când ajungem în Amritsar? Mergem împreună sau despărţiţi?

— Cred că-i mult mai bine despărţiţi, domnule Ronswell. Daţi-ne adresa nepotului dumneavoastră şi vom merge la el. Ne întâlnim după căderea întunericului. Unul câte unul. Sper că maşina care ne duce să fie o limuzină în care să nu fim văzuţi. Ronswell ne asigură că e vorba de-un automobil închis, în care nimeni nu ne va recunoaşte.

Spre seară am ajuns în fine la Amritsar. Marian îi dădu de ştire lui Pongo, într-una din staţiile intermediare să fie pregătit.

Aşa că în clipa coborârii din tren, nu ne-am mai interesat de el, ca să nu batem la ochi. Chiar şi Marian şi cu mine am luat-o-n direcţii diferite ca şi cum nu ne-am mai fi întâlnit niciodată-n viaţă.

Ca să fiu sincer m-au uimit aceste măsuri extraordinare de precauţie pe care le lua Marian, dar prudenţa şi spiritul de anticipaţie nu pot dăuna niciodată aşa cum obişnuia el să spună. Până la căderea întunericului am hoinărit prin oraş încolo şi încoace pe străzile animate şi aşa ca şi-n alte oraşe indiene, m-am bucurat de privilegiul pe care-l aveam de-a palpa viaţa inedită în aer liber care se desfăşura acolo. Gândurile mele erau adesea deviate de spectrul „Diavolului din Caşmir” care-mi pătrunsese parcă şi inconştientul.

Aveam şi eu adresa nepotului lui Ronswell şi ştiam regiunea în care locuieşte. Aşa că m-am orientat în aşa fel încât la căderea întunericului să nu fiu prea departe de ţelul meu.

Când am ajuns în faţa casei, uşa mi s-a deschis, fără a mai fi nevoie să bat la ea. Marian sosise cu puţin timp înaintea mea. A fost prezentaţi împreună unui domn pe nume Wood. Comisarul îl încunoştinţase deja pe nepotul său de sosirea iminentă a noastră şi acesta se bucură atât de tare de vizita noastră încât era gata el însuşi să participe la acţiune.

Când în cele din urmă sosi şi Pongo, Wood ne conduse în grădina sa şi ne arătă acolo, o cuşcă prevăzută cu gratii.

— Voiam odată să cresc nişte pui de urs, ne lămuri Wood dar n-am putut face rost de micile animale. Cuşca am construit-o totuşi. Aici putem să-l găzduim pe ghepardul dumneavoastră până la sfârşitul operaţiunii. O să-i aduc eu însumi zilnic hrana şi-o să mă conving că-i bine îngrijit şi nu-i lipseşte nimic.

Pongo îl conduse pe Maha la cuşcă, după ce-i şopti câteva cuvinte la ureche, pe care animalul păru că le înţelege. Îl privi pe Wood cu atâta încredere ca şi cum ar fi recunoscut în el pe noul stăpân provizoriu. Mai târziu, la cină am mai reluat în discuţie subiectul „Diavolului din Caşmir”. L-am întrebat pe Marian înainte de-a merge

la culcare dacă are vreo idee în legătură cu topica discuţiei, dar n-a putut scoate nici o vorbă în plus de la el.

— Bineînţeles că mi-am făcut o idee despre ce ar fi, dar pare atât de deplasată şi aventuroasă încât prefer mai degrabă s-o păstrez pentru mine.

După schimbul ăsta de cuvinte ne-am dus la culcare morţi de obosiţi.

Pe timpul nopţii m-a trezit la un moment dat un zgomot suspect. Se plimba oare cineva acolo prin cameră?

Poate că era Marian care căuta ceva anume şi umbla cât mai încet ca să nu mă trezească?

M-am ridicat în capul oaselor. În cameră domnea un întuneric deplin, aşa că trebuia să mă bazez doar pe simţul auzului. În timp ce ascultam cu atenţie, pipăi cu mâna dreaptă după lampa mea de buzunar pe care-o aşezasem de cu seară pe noptieră.

Din nou am auzit zgomotul de adineaori – un hoţ opera atât de aproape că rămăsesem stupefiat de uimire. În acelaşi moment s-a trezit şi Marian, l-am auzit clar cum se scoală din pat. Mi-am aprins lampa de buzunar. Chiar în mijlocul camerei se afla un indian înalt cât un copac, care în momentul când îl ajunse fascicolul de lumină făcu un salt şi dispăru din încăpere înainte de-a mai avea timpul de-a întreprinde ceva.

Marian sărise-n aceiaşi clipă din pat şi aleargă după indian dar când apărui şi eu pe coridor, indianul nu mai era de văzut nicăieri.

M-am oprit nehotărât în pragul uşi. Marian dispăruse aşa îmbrăcat în pijama cum era, după indian, fără a lua o lampă de buzunar, fără un pistol la el. În momentul următor uşa camerei de alături se deschise. Pongo apăru pe culoar şi-mi şopti:

— *Masser* Bertram, Pongo auzit ceva în grădină. Oameni aleargă, Pongo merge să vadă.

Coborârăm amândoi treptele şi ne găsirăm în faţa uşii care dădea la capătul culoarului înspre grădină, care era deschisă acuma.

Pongo dispăruse deja în grădină, fără să scoată nici un zgomot. Ce era de făcut? Să alerg la rândul meu în grădină din faţa mea şi pe care n-o cunoşteam mai de loc?

Unde să-l caut pe Marian? De ce nu mai dădea vreun semn de viaţă? Trebuie să ştie doar că m-am luat după el.

Acum îmi veni în minte Maha. Dar animalul nu putea găsi urmele în grădină întunecată. M-am hotărât repede şi m-am repezit spre cuşcă. Drumul într-acolo în cunoşteam doar şi-l găseam şi pe întuneric. Pe Maha însă… Nu l-am mai găsit, cuşca era goală. Să fi avut Pongo aceleaşi gânduri ca şi mine? În ciuda pericolului mi-am reaprins lampa de buzunar şi-am început să cercetez împrejurimile. Zadarnic. N-am descoperit nimic şi nici de Pongo şi Marian n-am dat.

În partea din spate a grădinii am auzit un ţipăt înăbuşit, îmi atrase atenţia şi evident că m-am grăbit într-acolo. Lampa continua s-o ţin aprinsă.

Spre marea mea spaimă am dat de Marian – care zăcea fără cunoştinţă la pământ. M-am convins la repezeală, dacă mai era în viaţă. Har Domnului nu era decât ameţit. Am cercetat imediat tufişurile din apropiere. Dac-aş fi ştiut că Pongo fusese pe-aici mi-aş fi cruţat osteneala, dar n-aveam habar, în ce direcţie o luase.

Ca să-ncerc să-l mai urmăresc pe indian mi se păru o pierdere de vreme, aşa că l-am luat pe Marian pe braţe şi l-am dus în casă. Am ajuns în camera mea unde l-am aşezat pe pat. L-am trezit pe Ronswell şi pe nepotul acestuia. Wood fu peste măsură de-nspăimântat că-n casa lui s-a putut petrece aşa ceva şi alarmă de-ndată servitorimea.

Sub comanda acestuia s-a căutat temeinic în grădină, la lumina faclelor, dar aşa cum era de aşteptat, fără rezultat.

Între timp m-am ocupat de Marian. În cele din urmă deschisese ochi. Aproape o jumătate de sticlă de apă de colonie am folosit ca să-i frec fruntea şi pieptul.

— Aţi reuşit să-l prindeţi, a venit prima întrebare a prietenului meu.

Am negat scuturând capul.

— Nu, din păcate. N-am prea fost pe fază, de-abia împreună cu Pongo am intrat în grădină. Te-am auzit chemând şi m-am grăbit spre tine. Pongo încă nu s-a întors.

— Încă nu ştie nimeni că suntem aici, spuse el după o perioadă de reflecţie. Nimeni nu poate să bănuiască că noi, tocmai de „Diavolul din Caşmir” vrem să ne ocupăm. Cine să fi fost indianul? Un hoţ adevărat, un hoţ pur şi simplu, care s-a urcat prin fereastră? Şi cum a putut scăpa? Să fi intrat pe uşa, nu cumva te-a urmărit cineva, ieri prin oraş, Robert?

Am negat! Nu puteam deloc să-mi amintesc, dac m-a bătut vreun om sau altul la ochi, în ziua precedentă, când am hoinărit prin oraş şi nici să mă fi comportat eu însumi într-un fel, care să bată la ochii.

— E foarte posibil ca Ronswell să fi fost urmărit încă de la începerea călătoriei sale încoace şi cu acest prilej se va fi aflat şi cine suntem noi, încheiai eu mica mea explicaţie.

— Nici asta n-ar explica vizita indianului, răspunse Marian şi schimbă tema subiectului, când întreabă. Dar unde să fi rămas Pongo? Să sperăm că nu i s-a întâmplat nimic!

— Presupun că Maha a plecat cu Pongo, întrucât cuşca ghepardului e goală. Cu ajutorul lui, poate că Pongo va reuşi să-l dea de urma indianului, chiar dacă este întuneric. Nu cred că trebuie să ne facem griji din cauza lui Pongo, lui nu-i vine nimeni atât de uşor de hac.

Pe când vorbeam, Pongo reintră în cameră uşor, fără să facă

zgomot, ca de obicei. Ronswell încremeni. Mă pufni râsul văzându-i faţa, când îl recunoscu însfârşit pe Pongo.

— Pongo urmăreşte indian, care luat drum spre Srinagar. Acolo dispărut. Pongo căutat mult, nu găsit nimic.

— Cred că-i aşa, fu de părere Wood, de-ndată ce intră Pongo în cameră. Strada spre Srinagar este un drum de trecere, care traversează sau face legătura cu ambele părţi ale muntelui. Nu-i mare lucru, ca să dispari în condiţiile astea.

— Mâine va trebui să călătorim cu foarte mare precauţie, spusei eu. Indianul ne poate foarte uşor instala o capcană.

Ronswell zâmbi.

— Să călătorim cu precauţie, domnule Bertram? Am de gând mâine să merg cu-o viteză foarte mare, cât poate să dea maşină în condiţiile astea, nu-i prea văd pe indian, punându-ne capcane.

— Dar ar putea uşor să ne blocheze drumul, chiar construind o ambuscadă din pietre, domnule Ronswell.

— Strada nu prea poate fi supravegheată, în continuu domnilor. Şi fără să mă laud trec unul dintre cei mai buni şi îndrăzneţi piloţi ai poliţiei din Bombay.

— Ce părere ai domnule Wood, se va reîntoarce noaptea asta indianul? reintră Wood pe firul conversaţiei.

— Nu cred, mai ales că ştie foarte bine că suntem pregătiţi să-l întâmpinăm cum se cuvine, răspunse Marian. Poate că va aştepta pe drumul acela de legătură. Cred că ne putem duce să ne culcăm liniştiţi, n-o să mai fim deranjaţi în noaptea asta. Domnule Wood dacă vreţi totuşi să fiţi liniştiţi, postaţi doi dintre servitorii dumneavoastră cei mai de încredere, de pază. Cu asta problema era rezolvată.

— Se face, domnul Farrow! A doua oară nu vor mai fi deranjaţi musafirii în casa mea.

Ronswell şi Wood ne urară noapte bună şi se retraseră în camerele lor.

Pongo rămase la fereastră, în camerele noastre şi se uită mai departe, scrutând întunericul.

Eu am adormit în curând, dar somnul meu fu din nou întrerupt. Pongo ne deşteptă, chemându-ne cu glasul şoptit.

— Indianul s-a reîntors! *Massers* scoală repede! A doborât servitori, se furişează-n casă. Pongo iese afară prinde indian.

Marian şi cu mine furăm de-ndată în picioare. Ne-am tras repede pantalonii pe noi, ne-am luat papucii de casă şi-am coborât după Pongo treptele. Când am păşit în grădină am văzut o siluetă cum dispare într-unul din tufişuri. Dacă era indianul sau Pongo, n-am putut fi siguri. Maha apăru brusc înaintea noastră, a executat un salt de câine înspre noi. Sări apoi din nou înainte, se-ntoarse îndărăt şi-apoi o luă din nou din loc. Voia-n felul acesta să ne facă să-nţelegem că

trebuie să-l urmăm. Ne-am luat după el, dar drumul animalului nu ducea înspre tufişul cu pricina, ci înspre partea din spate a grădinii. Tocmai în locul unde-l găsisem odinioară pe Marian inconştient, ni se înfăţişă un tablou grozav privirilor: Pongo stătea sub un copac, ridicat pe vârfurile picioarelor în timp ce-n jurul gâtului său se-nfăşurase un laţ care era fixat de una din crengile cele mai trainice ale copacului.

Pongo gâfâia, ştrangulându-se, dar nu putea să se mişte altfel laţul l-ar fi strâns şi mai tare de gât, luându-i aerul.

Dintr-un salt am fost lângă el, mi-am scos cuţitul din pantaloni, tăindu-i la repezeală, cu lama ascuţită, funia. Uriaşul înghiţi de câteva ori în sec să-şi revină, după asta, reluă încet:

— Pongo n-a avut încotro *Masser!* Trebuie să fi fost doi indieni. Pongo adus Maha, fugit aici. De sus căzut funie, prinde Pongo, ridică sus. Pongo nu poate face nimic. Maha nu poate face nimic. Indienii fugit peste zid. Atunci Maha adus *Massers.*

Ne-am mai revenit din spaimă îndată ce-am intrat în casă. Pe Maha l-am lăsat în grădină să umble liber.

Cei doi servitori şi-au revenit cu ajutorul nostru în simţiri. Nu prea ştiam ce s-a petrecut cu ei şi le-am ordonat să nu mai păşească pe timpul nopţii în grădină. În casă puteau să-şi continue garda, dar în spatele uşilor.

Ronswell şi nepotul său încă nu ştiau nimic de cel de-al doilea atac. Dormeau ca duşi un somn sănătos şi n-am mai găsit de cuviinţă să-i mai trezim, aşa că fără zgomot ne-am retras în camerele noastre.

Indianul sau indienii nu mai puteau pătrunde neobservaţi în grădină, Maha i-ar fi depistat cu siguranţă. Pongo preluă din nou paza la geamul nostru. Aşa că ne-am culcat, oarecum liniştiţi.

Am dormit netulburaţi până dimineaţă, iar Ronswell şi Wood au rămas foarte miraţi când dimineaţa, la micul dejun, le-am relatat despre aventura noastră din timpul nopţii.

Dup-aceea ne-am urcat în automobile şi-am plecat la drum. Cât am parcurs oraşul şi-n apropierea acestuia am rămas, Marian şi cu mine, adăpostiţi în dosul perdelelor maşinii, ocupasem locurile din spate. De-ndată ce strada deveni goală, am tras perdelele şi-am coborât unul din geamuri.

Drumul parcurgea o trecătoare abruptă printr-un defileu. Culmile înzăpezite ale munţilor din faţă luceau în bătaia razelor de soare. Un pictor nu şi-ar fi putut dori un tablou mai maiestuos.

Ronswell conducea cu mare viteză, deşi uneori era silit să mai revină la viteza normală. Lângă el, pe scaunul de lângă şofer stătea Pongo. Am simţit de-ndată că Ronswell era un şofer experimentat. Privirea îi era concentrată asupra traseului dar putea totuşi purta o discuţie cu noi.

— Mă gândesc să vă debarc într-un loc foarte aproape de Srinagar,

domnilor. De-acolo veţi putea intra în oraş ca turişti. Asta bate mai puţin la ochi. Pongo rămâne cu mine. Am aici o hartă exactă a oraşului Srinagar şi a împrejurimilor sale. Luaţi-o domnule Farrow, poate că veţi avea nevoie de ea, pe parcurs. Eu mai am încă una.

Marian împături bine, imediat, harta. Ronswell îşi marcase câteva puncte cu creionul şi ne lămuri asupra lor, pe parcursul călătoriei.

— Vedeţi mina asta, rău famată de pe hartă, domnilor? Se află în mijlocul munţilor, de aceea pentru o apariţie a diavolului e foarte nimerită sunt sălbatice sau dacă vreţi, mai degrabă romantice. Punctele pe care le-am însemnat cu roşu sunt locurile unde „Diavolul" a dat buzna în turmele de capre. Locurile sunt foarte aproape. „Diavolul" pare că se aţine într-o anumită circumferinţă.. Împrejurimile

— Cel mai bine ar fi dacă ne lăsaţi înainte de prima cruce roşie pe care aţi făcut-o pe hartă, propuse Marian. În felul acesta o să ne familiarizăm mai bine cu regiunea în care bântuie diavolul nostru.

— În regulă! Nu cred – deci după întâmplările din Amritsar o să vă pară ciudat – că „diavolul" ăsta omoară vreun om.

— Eu sunt absolute convins c-avem de-a face cu-o imensă păcăleală. De fapt nu cred nici versiunile cu concurenţa, ci sunt de-o cu totul altă părere. Peste cât timp vom ajunge la locul unde trebuie să ne dăm jos? se interesează mai departe Marian.

— Mai durează aproximativ două ore, domnule Farrow, veni răspunsul călătoria dura într-un tempo alert.

— Pitiţi-vă undeva-n maşină, domnilor. Undeva-n faţă văd c-au apărut nişte siluete, zise deodată Ronswell.

Ne-am lăsat pe spate pe scaunele pluşate, moi, pentru a nu putea fi văzuţi, în timp ce Ronswell dădu gaz cât putu de mult, pentru a trece-n viteză de trecătorii de pe şosea. Deodată frână atât de rapid că furăm proiectaţi înainte.

Ne-am ridicat din nou, de jos. Ronswell înjura în toate felurile ca şi un lucrător din docuri. Automobilul se opri.

— Ce s-a întâmplat, întreabă Marian.

— Ia uitaţi-vă domnilor! Asta ar fi putut însemna moartea noastră sigură. Ce ticăloşie!

De-a curmezişul străzii fu trasă o sârmă, care era legată la stânga şi la dreapta de copaci puternici. Am coborât.

— Al treilea atentat! stabili cu obiectivitate Marian. Cine ar fi putut şti că venim tocmai în direcţia asta?

Ronswell nu putut să dea un răspuns mai bun decât noi, la toate aceste întrebări. Am îndepărtat cu grijă sârma. Între timp Pongo cercetă împrejurimile, dar nu dădu de nici o urmă proaspătă, în afara urmelor obişnuite ale pantofilor celor pe care tocmai îi depăşisem.

Ne uitarăm după aceştia, dar între timp, dispăruseră.

— Cu siguranţă trecătorii aceştia au fost cei care au întins sârma, spuse comisarul. Poate c-au dispărut printre stânci. Chiar înapoia noastră începe un teren stâncos. Aici urmele încetează, aşa că n-ar avea nici un rost să mai perseverăm în direcţia asta. Oricum aceştia se descurcă în ţinutul ăsta stâncos mai bine decât noi.

Ne-am urcat în maşină şi-am pornit mai departe. Ronswell conduse acum cu viteză moderată. Şoseaua era mai întortocheată şi de-aceea nu putea merge cu viteză mai mare şi nici vizibilitatea nu era prea bună.

Aici am fi putut foarte bine fi atacaţi, întrucât regiunea se preta de minuna la asta.

— Acum adversarii noştri ştiu sigur că venim, stabili Marian. Poate că ne pun noi capcane!

Trecătoarea le oferea doar cea mai bună posibilitate.

— Ce-am putea face împotrivă, domnilor? Trebuie să fim foarte atenţi şi-atâta tot. În caz de necesitate ne vom baza pe focul pistoalelor noastre.

II
DIAVOLUL SE ARATĂ!

APROAPE DE AMIAZĂ am ajuns la locul unde urma să coborâm. Ronswell opri maşina şi fără a face mare vâlvă, dispărurăm, maşina rămânând curând în afara privirilor noastre.

Ne-am îndreptat înspre două blocuri de piatră şi-am început cu cercetările de-aici. N-am remarcat nimic deosebit.

— De aici un drum duce direct la mină, observă Marian după o vreme. I-am spus lui Ronswell să nu neaştepte la Srinagar. Poate că vom petrece noaptea la mină. Provizii avem destule în rucsacurile noastre. Carabinele nu cred că le vom utiliza, dar de pistoale s-ar putea s-avem nevoie. Înainte, deci, Robert! Drumul până la mină îl putem recunoaşte uşor şi să sperăm că paznicii de la intrarea minei ne vor lăsa să intrăm.

— Nu prea cred să fie paznici pe-acolo, Mariane?

— Dacă sunt paznici totuşi acolo, trebuie să vedem cum ajungem jos fără să folosim ascensorul pentru puţ.

Aproape fără voie, în timp ce ne întreţineam cu jumătate de glas am privit întâmplător în sus. Mi se păru că sus, deasupra stâncilor am zărit o siluetă, pentru o foarte scurtă fracţiune de timp şi i-am atras atenţia de-ndată lui Marian.

Privirea prietenului meu mătură cu atenţie stâncile. Dar în clipa următoare am încremenit amândoi. Deasupra grupului de stânci se-ndreptă silueta uriaşă a unui indian cu partea de sus a corpului dezgolit şi părul zburlit. Acesta ţinea un bloc uriaş de piatră în ambele

mâini îi ridică deasupra capului şi-l azvârli asupra noastră.

De-abia am avut timp să sărim într-o parte, că bolovanul uriaş se şi zdrobi de pământ. Fragmentele săriră în toate părţile şi ne atinseră şi pe noi.

Am vrut să tragem imediat, dar indianul dispăru din raza priviri noastre înainte de-a putea să ne ducem gândul la capăt.

Am aşteptat mai mult timp, dar nimic nu s-a mai întâmplat. În cele din urmă, ţinând în continuu ochii aţintiţi înspre înălţimea stâncilor am păşit încet mai departe. Fiecare cotitură a drumului nostru se cerea cercetată cu atenţie, asta am şi făcut, dar indianul nu se mai făcu văzut.

Au trecut câteva ore până am păşit pe trenul pe care scândurile răspândite peste tot, ne-au dat de ştire că ajunsesem în vecinătatea minei. Aceasta părea absolut părăsită de oameni. Mă trecu un fior când m-am gândit că-ncurând amândoi, Marian şi cu mine, trebuia să coborâm în străfundul puţului. Ce-o să întâmpinăm acolo, mai multe sute de metri sub pământ?

Marian se târî înainte singur şi dispăru într-una din cuştile din lemn care duceau înspre mină. După puţin timp îmi făcu semn dintr-una din ferestrele cuştii. Construcţia părea într-adevăr părăsită. Am început să cercetăm încăperea primitivă şi extrem de veche. „Ascensorul” putea fi pus în mişcare manual şi putea să intre trei oameni deodată.

— Mă gândesc că deocamdată să cobor numai eu singur, Robert, făcu Marian. După cum văd după lungimea frânghiei puţul nu poate fi chiar atât de adânc.

— Şi cum o să ajung eu la rându-mi jos? Nimeni nu va pune „ascensorul” pentru mine în mişcare!

— Să lăsăm coşul jos. Vei fixa frânghia. Puţul nu e mai adânc de 100 metri, te poţi lăsa în jos pe frânghie, când îşi voi da eu semn.

Pregătirăm coşul pentru coborâre. Marian luă loc în coş şi eu îl lăsai în jos. Dură destul de mult până ce atinse solul. M-am aplecat peste marginea puţului. Jos în adâncime am văzut o luminiţă difuză, care, după scurt timp, dispăru. Marian o luase deci într-unul din gangurile minei.

Am mers la una din ferestrele barăcii pentru a mă asigura că afară totul era în ordine. Era de presupus că indianul nu părul zburlit să ne fi urmărit şi-acum ne ţinea în observaţie. Deocamdată însă nu se mişca nimic. Când m-am apropiat din nou de puţ am auzit de jos vocea lui Marian.

— Robert, Robert, vino jos!

M-am convins încăodată că funia ţinea şi era corespunzător legată şi înţepenită şi mi-am dat drumul în jos, spre fundul puţului. Coborârea nu părea să-mi facă cine ştie ce greutăţi şi parcursesem deja ca jumătate din distanţă când de jos am auzit o împuşcătură.

— Grăbeşte-te Robert! strigă Marian. Sus pare a fi cineva. Să sperăm că n-o să taie funia!

Din mişcarea frânghiei mi-am dat seama că sus cineva încerca s-o apuce. M-am lăsat în jos cât am putut de repede. Era şi timpul! Mai aveam frânghia în mână când orice rezistenţă încetă şi aceasta căzu în întregime de sus. Fusese tăiată.

— Şi cum vom urca din nou la suprafaţă? nu mă putui abţine să-ntreb.

— Nu-ţi fă nici o grijă! La nevoie va şti Ronswell unde ne aflăm. Şi Pongo nu se va lăsa până nu vom fi din nou lângă el. Mai mult încă, sunt de părere că nici nu va trebui să ne folosim de puţ pentru a ieşi la suprafaţă, există o a doua ieşire, pe care va trebui s-o descoperim. Asta o foloseşte dealtfel şi „Diavolul din Caşmir".

Mi-am aprins lampa de buzunar şi împreună cu Marian am început să cercetăm primele galerii. Puteam merge normal, unul lângă celălalt. N-aveam de ce să ne temem de ce-i în spatele nostru aşa că puteam cerceta în toată liniştea galeriile minei. Pân-acum n-am dat de nici un sistem de ventilaţie deşi aerul era destul de bun. Poate că galeriile erau alimentate cu aer prin cea de-a doua ieşire, care crea un curent puternic de aer, aşa cum bănuia Marian.

După un timp am dat de locul unde galeriile se prăbuşiseră. Aici trebuia să se fi petrecut vreo explozie întrucât pereţii erau pe alocuri înnegriţi. Ne-am căţărat peste dărâmături şi am ajuns la o grotă mare unde începeau galeriile să se ramifice în continuare.

— Va trebui să cercetăm pe rând toate galeriile, Robert! Poate c-o să dureze mult, dar poate c-o să avem noroc şi-o să găsim mai repede ceea ce caut.

— Ce-a de-a doua ieşire?

— Pe asta încă n-o caut. Doar dacă dăm şi de asta între timp cu atât mai bine.

— Prin urmare ce căutăm acuma Mariane?

— Intrarea pe care o foloseşte „Diavolul din Caşmir".

Am început mai întâi să căutăm prin galeriile care se găseau plasate înspre est, întrucât aici bănuia prietenul meu să dea peste ceea ce voia. Mi-am lăsat privirea de multe ori să rătăcească-n jur, pe când Marian ciocănea un perete sau altul, de parcă ar fi bănuit ceva în spatele acestuia. Galeria, prima pe care am început s-o examinăm se terminase. Ne-am întors aşadar, dai nou în grotă.

— Acum vine rândul la cea de-a doua, mă îndemnă Marian. Înaintasem deja o bună porţiune de drum în cea de-a doua galerie când în urma noastră un râs sardonic, răsunător, se făcu auzit.

Într-o clipă ne-am întors şi-am luminat în spatele nostru, înspre direcţia de unde venise zgomotul.

În acelaşi moment ne-am tras pistoalele. Timp de câteva minute am

încremenit aşa. Nu se vedea nimic. L-am privit mirat pe prietenul meu.

— Cred Robert, „Diavolul din Caşmir” a vrut să ne atragă numai atenţia asupra lui. Trebuie să fie în apropiere. Cunoaşte doar mina, cu toate galeriile ei mult mai bine decât noi.

De-abia-şi terminase Marian fraza când râsul se făcu din nou auzit. Părea să-ţi dea fiori de groază auzindu-l. Direcţia din care venea nu era uşor de stabilit, întrucât ecoul repercuta sunetul de pereţii galeriilor.

— Stinge lampa! îmi strigă Marian.

Stăteam acum în întuneric şi Marian mă trase ceva mai la perete. Am rămas o vreme aşa. Şi din nou răsună râsul cel grozav, dar acum părea să vină de undeva din faţă.

Marian îşi aprinse brusc lampa sa de buzunar, dar în faţa noastră totul era pustiu, în afară de bineînţeles de pereţi din piatră ai galeriilor. Ne-am oprit din nou locului când ceva zbură şi se lovi de peretele pietros. Tocmai acolo unde străbătusem c-o clipă mai înainte.

— Jos! îmi şopti iarăşi Marian.

Stăteam lipiţi de pământ. Cu precauţie, camaradul meu începu să se târască înspre cea de-a treia galerie. Să fi observat ceva acolo?

De două ori la rând se mai auzi râsul diabolic care după opinia mea se asemăna cu râsul unui dement. Din precauţie nu ne-am mai reaprins lămpile.

La intrarea în cea de-a treia galerie ne-am ridicat în picioare. Voiam să-i şoptesc ceva partenerului meu, când râsul răsună din nou. Acum venea destul de aproape. Marian făcu un pas înainte şi concomitent făcui lumină.

Marian înşfăcase un indian mare, care se apăra deznădăjduit.

Îi veni în ajutor prietenului meu. În acest proces îi veni cumva indianului în partea stângă, unde acesta-şi ridicase braţul, străduindu-se s-apuce. Braţul în mişcare al omului nostru îmi lovi lanterna, care se rostogoli departe şi lumina ei se stinse.

Marian strigă ceva, ce n-am putut bine înţelege. Întrucât nu puteam avansa decât pipăind în jurul meu, am înaintat foarte încet. Deodată se făcu lumină. Marian îşi aprinse propria lui lampă de buzunar. Dar indianul dispăruse.

— Cred c-a dispărut în galeria asta, a spus repede Marian. Păcat că ţi-a putut smulge lampa din mână, altfel îl prindeam cu siguranţă. Vezi dac-o găseşti. Am oricum becuri de rezervă la mine.

Marian lumină din nou grota. Ceva mai departe mi-am găsit lampa de buzunar. Un minut mai târziu mi-am înşurubat becul de rezervă. Am declanşat butonul şi funcţiona.

— Indianul nu putea să fi dispărut decât în cea de-a treia galerie, repetă amicul meu, să sperăm că-l vom prinde, atunci vom şti cu

siguranţă mai multe.

Ca un răspuns din nou răsună râsul prea bine cunoscut, părea să vină ce-i drept din cea de-a doua galerie.

Să fie indianul atât de uşuratic încât să-şi trădeze singur, locul unde se adăpostea?

— Ai grijă să mă acoperi Robert, îmi spuse Marian în timp ce ne apropiam de cea de-a treia galerie. Pătrunsesem vreo 20 de metri în interiorul acesteia când m-am întors din nou brusc şi-am luminat cu atenţie în urma mea. Nu mi-a luat toată această operaţiune decât câteva secunde şi totuşi când m-am întors Marian…. Dispăruse.

N-am auzit nici un zgomot. Am rămas ca încremenit locului.

Să fi căzut acesta în vreo capcană? Dar unde?

O altă galerie nu se mai ramifica de aici.

Pe sol nu descoperi nici o gaură. Unde a dispărut Marian?

III
ÎN GHIARELE „DIAVOLULUI”

N-AM ÎNDRĂZNIT SĂ MĂ MIŞC DIN LOC, în timp ce o mie de gânduri îmi treceau prin cap. În cele din urmă am îndrăznit să fac doi, trei paşi înainte. Dar pământul nu se prăbuşi cu mine, solul era solid.

— Mariane, strigai eu cu-o jumătate de voce, sperând totuşi că va apare de undeva aşa cum a dispărut.

Dar drept răspuns n-am primit decât râsul sinistru. Fără vrere m-am rotit pe călcâie voind să mai luminez odată galeria până la grotă. Am încremenit locului însă, neîndrăznind să mă mai mişc, când în faţa mea apăru indianul cel înalt, de parcă s-ar fi ivit din pământ. Înmărmurirea mea dură numai câteva secunde. Am vrut să ridic mâna cu pistolul când un lichid îmi stropi faţa. Am simţit cum îmi pierd cunoştinţa. Foarte neclar, parcă de la o mare depărtare am crezut că percep încăodată râsul sinistru.

Când mi-am revenit în simţiri, am constatat că mâinile şi picioarele îmi erau legate şi un căluş mă-mpiedeca să vorbesc. Un întuneric complet mă-nconjura din toate părţile. Unde rămăsese Marian? Să fi fost scos din luptă după acelaşi procedeu? Am început să mă mişc în stânga şi-n dreapta, până am dat de-un corp. Să fi fost a lui Marian? Cu ajutorul telegrafiei noastre secrete mi-am putut da sema în câteva secunde. Era Marian, care-mi transmise prin Morse, în felul lui cunoscut.

M-am mişcat atât de mult încolo şi-ncoace e sol până am ajuns spate-n spate cu prietenul meu. Poate că ne va reuşi cumva să ne eliberăm reciproc de legăturile noastre, ca-n atâtea alte dăţi.

Marian se trudi îndelung, eu am simţit cum îmi pierd răbdarea până ce am simţit cum legăturile mele se slăbesc treptat.

Acum devenise un fleac să scap definitiv de ele. Nici cu legăturile de la picioare nu m-am chinuit prea mult. În câteva minute eram amândoi liberi.

Pipăind în jur, ne-am examinat temniţa în care ne găseam. Spre mirarea noastră am dat peste rucsacurile noastre şi peste alte lucruri pe care le avusesem asupra noastră, nu lipseau nici măcar pistoalele.

— Să îndrăznim s-aprindem luminile, Robert. Oricum nu s-aşteaptă să ne fi eliberat, de-ar şti numai!

— Numai de nu ne-ar supraveghea de undeva, Mariane!

— Nu prea cred. „Diavolul" pare să lucreze singur. Cred că aici jos şi-a organizat sediul vreo sectă, care nu e lăsată să-şi serbeze cultul oficial de către autorităţile engleze. Mineri probabil că şi de aceia au fost alungaţi. Mina era în plină expansiune şi ar fi tulburat sălaşul practicanţilor acelui cult. Indianul acela mare, care probabil îl întruchipează pe „Diavol" este pe post de sperietoare.

Teoria lui Marian părea destul de plauzibilă.

Acum însă era mai important decât toate să găsim o a doua ieşire din temniţa asta subpământeană.

Ne-am reaprins lămpile de buzunar şi ne-am reluat cercetările. După mai multe examinări zadarnice ale pereţilor galeriei, Marian dădu drumul unui şuierat de satisfacţie arătându-mi o mică crăpătură practicată în peretele stâncos. Îşi scoase apoi cuţitul din buzunar şi-i introduse lama în tăietură – un zgomot uşor, o trosnitură şi peretele din faţa noastră se retrase. Pătrunserăm într-o grotă înaltă, în formă de cupolă, cu pereţi netezi. Spaţiul semăna cu-o cameră de provizii. Marian părea să aibă dreptate cu presupunerea sa.

Dar o ieşire din această grotă n-am mai găsit în ciuda tuturor sforţărilor noastre. În spate erau adunate câteva pietroaie de diferite mărimi. La ce serveau nu-mi puteam explica în nici un chip. Şi prietenul meu se uită lung şi gânditor, într-acolo. În cele din urmă ridică capul şi se uită spre tavan.

— Am găsit Robert! se bucură Marian. Dacă aranjăm pietroaiele într-un anume fel, putem construi nişte trepte care ne vor duce-n spre ieşire. Hai să încercăm.

Pietroaiele nu era prea greu de ridicat şi duceau într-adevăr spre ieşire. Marian urcă şi cercetă plafonul. Eram întrucâtva obişnuiţi cu secretul templelor indiene şi în consecinţă găsirăm nu peste mult o trapă care numai ea singură putea intra în discuţie ca o eventuală posibilitate de ieşire.

Marian deschise înspre sine această trapă, care se dovedi a nu fi asigurată şi se urcă mai departe prin aceasta. Eu îl urmam îndeaproape. Ne găseam într-adevăr într-un templu Indian. Înaintea noastră stătea figura necunoscută a unei zeităţi. Templul primea lumină de pe partea stângă, printr-o lucarnă care pătrundea prin

plafon.

Ne găseam deci pe unul din versanţii muntelui, o galerie ducea de aici mai departe. Poate că tocmai această galerie ducea în cele din urmă la libertate.

Mai întâi am cercetat împreună templul dar acesta n-a arătat că mai există vreo ieşire. Când eram pe punctual de a pătrunde în galerie, am auzit aproape de noi un mormăit înfuriat. Ne-am întors şi-am privit cu groază un uriaş urs brun (cenuşiu) care venea spre noi. După cum ştiam, se mai găseau încă în Caşmir asemenea urşi. Fără-ndoială urşii nu sunt atât de dornici de atac ca şi lei, tigri şi panterele dar aceştia pot deveni foarte periculoşi mai ales că nu le poţi descifra din expresia feţei când au de gând să te atace.

Pot să afişeze o mină cu totul nevinovată pentru ca-n momentul următor să te strivească între labele sale.

Probabil că ursul de-aici era domesticit. El se ridică pe ambele picioare, păşi domol spre Marian şi voii să-l îmbrăţişeze.

Marian nu se trase, aşa cum mi-am închipuit, el privi numai ursul fix în ochi.

Deodată răsună în spatele nostru din nou un mormăit, un al doilea urs păşea spre noi. Acum trebuia să acţionăm repede. Numai cu fuga puteam să ne salvăm de un atac pe două fronturi.

— Repede în galerie, strigă Marian.

Am alergat spre un colţ al încăperii unde am văzut de la bun început primele trepte care duceau în sus. Urşii ne-au urmat bineînţeles dar ne-am dovedit mai rapizi şi curând am ajuns în galeria care se ridica cu vreo şase metri deasupra podelei templului. Aici ne simţeam deocamdată în siguranţă.

Evident urşii nu intenţionau să urce treptele, care pentru ei fiind atât de buni căţărători ar fi fost o nimica toată. S-au aşezat jos în faţa statuii zeului şi şi-au închis ochi pe jumătate. Am avut răgaz să privim în jur. Numai la doi metri depărtare de mine se găsea o lucarnă prin care pătrundea lumina zilei.

Marian se căţără pe umerii mei şi privi afară. După care am schimbat rolurile şi m-am căţărat şi eu pe umerii lui Marian, de-abia-mi putui reţine un ţipăt de uimire la vederea peisajului care s-aşternea în faţa ochilor. Un mic cazan din stâncă înconjurat de pereţi înalţi şi abrupţi de stâncă stătea chiar aproape sub mine. În vale zării o mulţime de căsuţe cu grădini. Oamenii circulau pe drumuri bine întreţinute.

— Minunat Mariane! am exclamat plin de uimire. După ce ne vom fi terminat aici treaba, va trebui să vizităm neapărat această localitate.

Pe Marian îl pufni râsul:

— Crezi cumva, Robert că localitatea asta o s-o găsim noi, aşa, numaidecât? Ia uite-te pe hartă? O vezi cumva localizată?

Prietenul meu scoase harta pe care i-o dăduse Ronswell, cunfrigurare am căutat localitatea-n cauză dar nu era însemnată nicăieri.

— Din ce motiv n-ai tras asupra urşilor Mariane? l-am întrebat eu curios. Acum nu ne mai putem coborî în sala templului fără teama de-a fi atacaţi de aceştia.

— Deocamdată vom rămâne aici, unde cu siguranţă nu bănuie nimeni încă, că ne aflăm. Putem să alegem uşor o poziţie mai comodă, chiar orizontală şi chiar să mâncăm ceva.

Am fost de acord cu propunerea întrucât stomacul mă presa de mai multă vreme. Am luat proviziile din rucsacurile noastre şi-am mâncat pe săturate. N-am pregetat însă să cercetăm constant sala templului. Urşii s-au retras după o vreme, erau cu siguranţă îmblânziţi şi jucau aici numai rolul de paznici. Treptat se făcu întuneric. Lumină nu puteam face în nici un caz, pentru a nu ne pune fără rost vieţile în pericol. Dacă pe timpul nopţii nu se mai petrecea nimica, vom încerca dimineaţă s-o ştergem de aici. Am făcut de gardă cu schimbul. Mai întâi a dormit Marian două ore, apoi am urmat eu. Când mi-am preluat cel de-al treilea schimb am auzit jos sub mine un zgomot. L-am deşteptat de-ndată pe Marian. O dâră slabă de lumină penetra până la noi. După ce ne-am uitat cu precauţie în jos, l-am văzut pe indianul cu părul zburlit, care-l întruchipa pe „Diavol” preocupat să deschidă trapa care stătea chiar în faţa zeităţii stranii, care ducea spre temniţa în care fusesem noi lăsaţi, legaţi întâia oară. Cu siguranţă că va descoperi acuma dispariţia noastră. Ce se va întâmpla?

Indianul dispăru prin deschizătură. După puţin timp reapăru. Se uită în sala templului şi-apoi privirea sa se direcţionă spre galerie. Ne retraserăm însă atât de mult cu spatele încât în nici un caz nu ne mai putea vedea.

După ce „Diavolul” mai privi de câteva ori, jur împrejurul templului, dispăru din încăpere.

— Reprezentaţia va începe de-ndată Robert! Fii atent la ce sentâmplă în templu. Dacă vreunuia îi dă prin gând să se urce în galerie, îl avertizăm întâi şi-apoi tragem.

— Nu ştiu ce idee să-mi fac de toată treaba asta Mariane! Ne aflăm într-un templu care se află foarte aproape de o mină şi ni se oferă un peisaj minunat, care pe hartă nu-i deloc trecut. Nu cunoaştem nici zeitatea care tronează acolo în templu deşi am străbătut India în lung şi-n lat. Nu-mi pot explica toate astea!

— Poate că-i mai simplu decât presupui tu, Robert! Plec de la ideea ca totul să decurgă fără vărsare de sânge. Trebuie doar să ne păzim să nu mai cădem în plasa indianului. Este singurul de care trebuie să ne ferim.

Ei iată că începe!

În templu se făcu deodată lumină ca ziua. Patru indieni prevăzuţi

cu făclii păşiră în încăpere, printre ei şi diavolul nostru. Ultimul păşi înăuntru un indian bătrân cu-o barbă lungă albă, care se opri în faţa statuii zeului necunoscut. Eram căutaţi peste tot, dar nimănui nu-i trecea prin cap că ne putem găsi sus în galerie.

Bătrânul indian în chemă pe „Diavol” la el şi-i vorbi pe un ton agitat. Marian îmi povesti mai târziu că bătrânul îi făcu „Diavolului” reproşuri pentru că presupunea că acesta ne omorâse şi prin asta nesocotea poruncile sale. „Diavolul” însă îl asigură de nevinovăţia sa şi-i promise că ne va găsi cât mai repede cu putinţă.

După un timp indienii dispărură din templu. Ne-am întipărit bine în minte locul pe unde părăsiseră templul, întrucât acolo trebuia să se găsească neapărat ieşirea atât de căutată. Diavolul se postase pe restul nopţii cu siguranţă la pândă, de el nu prea ne temeam acum după ce atacul acestuia se produse, în timp ce urşii continuau să fie o problemă.

— Eu o să mă cobor primul, Robert, fu de părere Marian. Poate-mi reuşeşte să zăvoresc undeva urşii ăştia. Cu siguranţă că se găseşte o cuşcă pe undeva. Cred că numai de aceea sunt lăsaţi pe-afară, pentru că nimeni nu se găseşte în templu, la ora asta.

— N-ar fi mai bine să-l căutăm împreună, Mariane, am întrebat eu, întrucât nu mi se pare drept ca numai unul să rişte.

— E mai bine dacă tu vei avea de grijă de aici de sus, când se întoarce „Diavolul”. Nu trebuie să ne mai lăsăm prinşi de acesta, cu nici un chip a doua oară.

Aşa că am rămas singur în galerie urmărind sala întunecată a templului. Din când în când vedeam lampa de buzunar a lui Marian luminând în jur.

Ştiam în felul acesta, mereu, unde se găsea. În fiecare clipă mi se părea că aud mormăitul înfundat al urşilor, dar totul rămânea liniştit.

Deodată am tresărit cu putere: cineva mi-a atins braţul, dar nu era decât Marian care se strecurase din nou în galerie.

— Urşii dorm în cuşca lor, Robert, îmi şopti el. Am dat de ieşirea pe care-o căutam, care are un cifru secret. O să-ncercăm să dispărem cât mai repede cu putinţă.

— Încotro duce ieşirea? Şi dacă paznicii stau de veghe şi în faţa templului!

— Am căutat peste tot. Ieşirea dă către un perete de stâncă de unde o potecă îngustă duce în serpentine până-n vale. O să ajungem unde voiai înainte, în valea minunată pe care-am văzut-o prin lucarnă.

M-am bucurat s-aud asta – şi-n sufletul meu – ştiam că azi n-o să se-ntâmple nimic neplăcut.

Marian mă conduse spre ieşire, pe care o deschise fără prea multe greutăţi. Când am păşit afară din închisoarea noastră, luna lumina valea, care arăta extreme de paşnică aşa ca situaţia între cei doi

munţi. Camaradul meu zăvorî cu grijă ieşirea şi am început coborâşul în vale. Pe măsură ce ne apropiam de localitate cu atât mai prevăzători deveneam. După o ultimă cotitură prin defileul muntelui, cărarea ducea aţă spre această aşezare. Ne izbi nările un puternic miros de trandafiri şi iasomie. Nu mă putui abţine să nu mă gândesc la cursul ţinut de Ronswell despre Caşmir. Marian se oprise şi trase adânc aerul parfumat în piept, zicând:

— Aici ar trebui omul să-şi petreacă puţin timpul, doar în linişte şi pace făcând abstracţie de restul oamenilor.

— Şi „Diavolul" ce rol joacă în povestea asta, am întrebat eu.

— Aici e ceva cu diavolul ăsta, care supără, Robert.

Am mai vrut să-l întreb ceva pe Marian, dar apăru o siluetă şi-a trebuit să dispărem repede în dosul unei stânci, pentru ca să nu ne vadă.

Încetul cu încetul silueta se apropia de noi şi-acum la lumina lunii am putut recunoaşte făptura „Diavolului din Caşmir".

Întrucât Marian rămăsese pe deplin liniştit, am rămas şi eu tot aşa, deşi tare mi-aş mai fi dorit să mă năpustesc asupra indianului.

Păşea spre templu şi dispăru curând din raza noastră vizuală, când păşi spre locul un de era intrarea. Ce dorea să caute acolo? Ne căuta oare pe noi?

— Să plecăm spre localitate, mă zori Marian.

— Şi crezi că acolo nu vei întâlni nici un duşman, am întrebat.

— Singurul duşman tocmai a trecut pe lângă noi şi nu se va mai reîntoarce înainte de revărsatul zorilor, Robert. Haide, nu ne-a mai rămas prea mult timp.

Spunând asta, camaradul meu îşi grăbi simţitor paşii spre localitatea de vis pe care o văzusem. Mă aşteptam să văd în orice clipă făptura întunecată, care să năvălească asupra noastră, dar totul rămânea liniştit.

În cele din urmă am ajuns la prima colibă mai mare, uşa stătea larg deschisă. Fără să şovăie Marian păşi înăuntru. Am vrut să-l avertizez dar el mi-a făcut semn să-l urmez.

Încăperea în care tocmai intrasem aducea a sală de provizii sau mai degrabă a sală de recuzită de tot felul.

În spate, pe-un plan ceva mai ridicat era plasat un fel de tron. Un tron pe un podium. În tronul fotoliului stătea aşezat un indian bătrân, care ne privea cu-o căutătură fixă. Marian păşi spre el şi rămase la doi metri depărtare de el în picioare. Indianul ne examină îndelung, după care ne spuse într-o engleză fluentă:

— V-am aşteptat domnilor. Ştiu cine sunteţi. Nepotul meu, care şi-a câştigat reputaţia unui „Diavol" mi-a mărturisit despre apariţia dumneavoastră în zonă. Nu mi-ar plăcea să fiu nevoit să trec la măsuri drastice. Nepotul meu este un om cu înclinaţii spre violenţă, căruia-i

place să joace, cu plăcere, rolul conducătorului acestei comunităţi. A semănat discordie peste tot şi-ar dori să mă uzurpe. De câteva luni am observat că mina era ameninţată să avanseze prea mult. Comunitatea noastră este cu desăvârşire necunoscută. Ne-nchinăm unui zeu pe care l-au venerat şi strămoşii noştrii. Templul nostru e construit în aceşti munţi care au suferit cele mai mari transformări cu ocazia cutremurelor de pământ care au avut loc. Pericolul consta, ca după avansarea minei, să fim descoperiţi. Nepotul meu mi-a făcut propunerea de a îndepărta pericolul, dar trebuia ca totul să se desfăşoare după planul său. Cum a procedat, din păcate, am aflat prea târziu. A apărut peste tot în rolul „diavolului”. Dacă n-ar fi apărut nişte împrejurări favorabile, o mulţime de oameni şi-ar fi pierdut viaţa. Am aflat prea târziu ce v-a făcut şi dumneavoastră. Azi dimineaţă mi-a povestit că v-a luat prizonieri. M-am bucurat când am aflat că mai trăiţi. Aş fi preferat să stăm de vorbă, mai degrabă, întrucât vă cunosc ca oameni care-i ajută pe cei în nevoie. Ştiu că nu-mi veţi refuza cererea, dacă va fi vorba de-a proteja o comunitate paşnică. Nepotul meu, vrea să rezolve totul cu ajutorul forţei. Asta nu pot s-o tolerez, sprijiniţi-mă şi ajutaţi-mă să dejoc uneltirile nepotului meu! Lăsaţi apoi comunitatea asta să trăiască în linişte şi pace!

L-am ascultat pe bătrân în linişte:

— Am bănuit toate astea, răspunse Marian. Atât cât stă în puterile noastre o să vă ajutăm pe dumneavoastră şi această comunitate. Cum ar fi dacă printr-un intermediar aş cumpăra mina asta şi-apoi aţi opri-o? Nimeni nu ar mai ridica problema redeschiderii minei. Nimeni n-ar mai bănui apoi că-n spatele minei se află o comunitate ai căror membrii vor să rămână necunoscuţi, întrucât se-nchină la un zeu cunoscut numai de ei.

— Aţi putea şi aţi vrea domnule Farrow să-ncheiaţi afacerea asta pentru mine? întreabă bătrânul. Vă descurcaţi cu astfel de afaceri mai bine decât mine. Cu mijloacele băneşti vă stau, fireşte la dispoziţie. Puteţi cumpăra pe numele dumneavoastră şi puteţi afirma că vreţi s-o exploataţi mai târziu. Procedura vom aranja-o între noi.

Marian se declară de acord ca să joace pe intermediarul. Bătrânul preot ne rugă să ne considerăm oaspeţii săi. Pentru restul nopţii am primit adăpost şi aveam sentimentul că putem dormi liniştiţi.

M-am deşteptat când am văzut zorii zâmbindu-ne printr-o mică fereastră. Încă somnoros m-am ridicat în picioare. În acelaşi moment am văzut un uriaş braţ brun care parcă era îndreptat înspre mine. M-am aplecat repede. Un obiect greu zbură prin aer şi trecu la un fir de păr pe lângă capul meu – cu cuţit fusese aruncat. Dintr-odată am fost pe picioare şi am fugit spre uşă. Prea târziu. De făptuitor nici urmă. Marian se trezi la zgomotul făcut de mine şi se uită mirat în direcţia mea. Arătai spre cuţitul care stătea înfipt deasupra patului, într-un par

de lemn.

— L-ai recunoscut pe agresor? m-a întrebat calm Marian.

— Am văzut numai un braţ, dar nu putea fi decât „Diavolul din Caşmir”.

— Aşadar nepotul nu ascultă de tutorele său, zise Marian. Aşadar lucrurile nu se vor desfăşura aici atât de paşnic pe cât am crezut noi, din păcate. Ciudat e numai că „Diavolul” are cam aceeaşi putere, de care se bucură bătrânul preot.

— Să-i dăm de ştire repede bătrânului preot, dar ce s-a întâmplat acolo, Mariane?

— N-ar avea nici un rost Robert. „Diavolul” va nega-o. Să lăsăm lucrurile-n voia lor. Dacă „Diavolul” ne mai plictiseşte nu voi mai cunoaşte nici o milă altfel pentru noi ar putea fi mult prea târziu.

IV
DISPARIŢIA PROFESORULUI RONSWELL

O ORĂ MAI TÂRZIU ne primi bătrânul preot şi-i înmână lui Marian o sumă de bani generoasă care-i îngăduia să cumpere mina. Înăuntru sufletului meu îmi venea să râd că cunoscutul vântură lume Marian Farrow cumpără o mină în Caşmir, pe care n-are de gând s-o exploateze şi care de fapt nici nu-i aparţinea.

Un preot tânăr ne conduse pe-o cărare izolată care dădea spre capitala Srinagar. Marşul nostru prin dimineaţa însorită a fost o adevărată plăcere. Când am ajuns la hotelul în care ştiam c-a descins Ronswell am aflat că acesta a plecat cu servitorul său dar nu se ştia unde. Cu siguranţă că Ronswell era plecat împreună cu Pongo la mină.

Am hotărât să mergem pe urmele lor. Mai întâi Marian îl caută pe proprietarul vechii mine pentru a negocia vânzarea cu acesta. Proprietarul ne privi cam mirat când Marian îi făcu propunerea de cumpărare a minei.

— Nu pot scădea preţul numai pentru că acolo se petrec lucruri inexplicabile, deocamdată, domnilor.

— Sunt gata să plătesc preţul pe care-l avea mina, înainte de apariţiile despre care vorbiţi.

Proprietarul nu-şi putut reprima un zâmbet pişicher. O astfel de afacere nu dorea evident s-o lase să-i scape printre degete. În două ore, după ce-am vizitat un notar, am fost cu actul de vânzare-cumpărare în mână.

Am mâncat repede în restaurantul hotelului, am închiriat o maşină şi ne-am îndreptat spre noua noastră proprietate. Am coborât chiar în locul în care ne depusese c-o zi înainte Ronswell, am expediat automobilul înapoi şi-am pornit-o spre mină.

Cunoşteam de-acum prea bine pericolele care ne pândeau în defileu

şi de-aceea am fost cu ochii în patru şi-am putut ajunge nestingheriţi la intrarea în mină. Mai întâi Marian se convinsese că Ronswell şi cu Pongo n-au fost aici, mergând într-o gheretă din lemn în care mai fusesem şi noi prima dată. Totul rămăsese neschimbat şi chiar funia zăcea tăiată pe fundul puţului.

— Unde-ar putea fi oare Ronswell şi Pongo, Mariane? Comisarul n-are doar nici o bănuială în legătură cu comunitatea cunoscută de noi.

— N-ar fi exclus ca amândoi să fi fost atacaţi. I-am fi ajuns altfel pentru că nu cred c-au plecat chiar cu noaptea în cap. Numai să nu fi picat în vreo capcană!

— Poate că vom găsi totuşi în una din căsuţele astea de lemn vreun semn de la ei, Mariane.

— Să mai căutăm atunci. Dar dacă apare „Diavolul" din nou, fii fără milă.

Am cercetat din nou capătul funiei tăiate. Deodată Marian scoase un fluierat apreciativ ca şi cum ar fi dat în sfârşit de ceva.

— Nu este aceeaşi funie cu care ne-am lăsat noi în jos, Robert. Ia uită-te la capătul ei! Funia asta e aproape nouă. Cu siguranţă Ronswell şi Pongo au fost capturaţi după ce s-au lăsat şi ei în jos cu funia asta.

Am fost nevoit să-i dau dreptate. Funia pe care-o folosisem noi, era veche.

— Cum să ajungem atunci în puţ? am întrebat eu. Dar nici camaradul meu nu putea da un răspuns la o astfel de întrebare. Am căutat prin toate cotloanele şi-am dat de o baracă cu materiale de schimb. Acolo am dat de-o nouă funie cu scripeţi. Am transportat-o la gura puţului.

— Coboară tu întâi acolo Robert! Eu voi veghea de sus ca funia să nu fie tăiată de cineva, dar fi atent în galerie dacă dai peste cineva.

— Ar fi mai bine, dup-aceea ca să fixăm frânghia puţin lateral, în felul ăsta, voi putea avea o perspectivă mult mai bună-n sus.

— Bine gândit! Aşadar începe coborârea! Opreşte-te, n-ai auzit nimic?

Mi se păru mie c-am auzit un zgomot înfundat. Am stat şi-am ascultat cu încordare. Din nou acelaşi zgomot! Suna de parcă un obiect greu s-ar fi ciocnit de un perete din lemn. Dacă nu mă înşelam, zgomotul venea dintr-a doua încăpere dinspre dreapta.

Ne-am îndreptat înspre sursa zgomotelor, care venea la intervale regulate. În ultima baracă în care se găseai o grămadă de lăzi dezafectate am auzit în afara acelor zgomote regulate şi-un geamăt încet ce părea să vină dintr-una din lăzi. Ni se întinsese o cursă sau vreunul din prieteni era ferecat într-adevăr într-una din lăzi?

Marian găsise-n curând lada, după sursa zgomotelor. Alte două lăzi erau puse deasupra. Le-am dat jos şi-am deschis-o c-o rangă ce se găsea-n apropriere, printre celelalte lucruri ce-a de a treia ladă – când

am luat capacul, l-am găsit înăuntru pe Pongo ce fusese legat şi-n gură avea un căluş.

L-am eliberat repede şi Pongo ne-a povestit, după ce-a tras câteva guri de aer proaspăt în plămâni, în modul său laconic, ce i se întâmplase.

— *Masser*, Pongo mulţumeşte. Pongo ajunge cu profesor aici. Aduce funie şi aruncă în puţ. Profesor coboară jos. Pongo stă sus de pază. Pongo aude oameni cum se strecoară, se-ntoarce. Aici stă „Diavol" negru şi scuipă Pongo lichid în faţă. Pongo nu mai ştie nimic, se trezeşte în ladă închis.

Să sperăm, ne-am spus, ca cel puţin Ronswell să nu fie în pericol în vreuna din galerii sau în templu.

— Pongo trebuie să coborâm din nou în puţ, tu trebuie să stai de veghe, dar să nu te laşi din nou ameţit. Când te vom chema, trebuie să te cobori cât mai repede pe frânghie, jos. Ţine-te spre lateral ca să putem vedea de jos şi să putem trage, în caz că cineva va-ncerca să-ţi taie funia de sus!

— *Massers* poate fi liniştiţi. Pongo a doua oară foarte atent.

Ne putem baza pe Pongo aşa că-ncepem coborâşul. Marian se lăsă primul în jos şi la un semn dat cu frânghia de jos, l-am urmat.

Am aşteptat apariţia lui Pongo şi-ncele din urmă făptura lui uriaşă apăru în deschizătura puţului.

Pongo coborâse pe jumătate, când sus apăru într-adevăr un cap. Pistolul meu şi-al lui Marian detunară concomitent, capul dispăru rapid. Câteva secunde mai târziu, Pongo apăru printre noi şi spuse imediat:

— A fost iarăşi „Diavol". Pongo exact recunoaşte.

— Unde s-o fi putut ascunde Robert, indianul, de ce nu l-am găsit, când am fost sus? întreabă Marian. Doar am căutat peste tot. Intrasem în galerie şi-acum vorbeam cu vocea scăzută. Deodată o bubuitură se făcu auzită lângă noi, un bolovan fusese aruncat de sus, prin gura puţului, de către cineva şi cesta nu putea fi decât „Diavolul".

— Massers aşteaptă aici! spuse Pongo zelos. Pongo caţără repede sus şi prinde pe „Diavolul".

Pongo îşi şi începu pregătirile de-a se urca sus dar Marian îl opri s-o facă, întrucât i se părea actul lui Pongo fără rost.

— Trebuie mai degrabă să mergem să-l căutăm pe Ronswell, cu siguranţă zace pe undeva, legat şi cu căluş în gură şi nu ne poate atrage atenţia în nici un chip, fu de părere prietenul meu.

— Să căutăm şi-n galeria unde am fost noi pentru întâia dată atacaţi, Mariane! De acolo ne putem descurca apoi mai bine.

— Sunt presărate peste tot capcane, Robert. Trebuie să fim foarte atenţi. Să sperăm că-l vom putea prinde uşor pe „Diavolul" ăsta.

Am păşit încet mai departe. Pongo o luase înainte şi a-nceput să

cerceteze cu lampa de buzunar, cu multă atenţie solul galeriei, pereţii şi plafonul acesteia. Fără nici un incident am ajuns din nou la peştera cupolă de unde de ramificau mai multe galerii. Marian îi zise lui Pongo să-nceapă căutarea în cea de-a treia galerie.

— Fii foarte atent! îi şopti cu ocazia asta.

Pongo dădu numai din cap şi se strecoară mai departe, dar rămânând destul de aproape de noi ca Marian să-l poată reţine în cazul c-ar fi ajuns la locul dorit.

— Aici ar trebui să fie, Robert, spuse Marian pe şoptite şi se opri. Să cercetăm peretele din dreapta, pe acolo trebuie să fi venit „Diavolul”.

Am căutat multă vreme, dar n-am putut descoperi nimic.

— *Massers* aici! spuse Pongo încet şi ne arată o crăpătură în perete. Când am îndreptat lămpile noastre de buzunar asupra crăpăturii am văzut că aceasta nu se-ntindea pe o suprafaţă mare. Găsisem uşa secretă.

Marian găsise cu mare uşurinţă uşa secretă, întrucât se exersase destul de mult, în astfel de manevre prin aventurile anterioare. În acelaşi moment în spatele nostru am auzit un zgomot destul de puternic. Mirosea a gaz.

— Nu respira, îmi strigă Marian şi împinse uşa.

Curând dispărurăm îndărătul acesteia. Marian închise din nou uşa.

— „Diavolul” trebuie să presupună că ne-am înăbuşit. El n-a remarcat sunt sigur c-am reuşit să găsesc mecanismul secret şi-am deschis uşa. Trebuie să plecăm repede de-aici!

Ne găseam într-un gang care mergea paralel cu galeria minei. Ne-am grăbit de-a lungul acesteia şi-am ajuns la o uşă de cupru. Am reuşit fără probleme să deschidem toate uşile. Am păşit înăuntru şi ne-am găsit într-o mică încăpere, care de cealaltă pare mai era mărginită de-o altă uşă.

Marian deschise a doua uşă şi iată-ne iar în templul în a cărei galerie am petrecut noaptea anterioară.

— Atenţie urşii! îmi şopti Marian şi se uită cercetător în jur. Se strecură apoi pe lângă perete înainte şi noi l-am urmat. Marian arată apoi în sus, înspre galerie. Urşii stăteau paşnici în cuştile lor, dar uşa acestora era deschisă. Am închis-o şi am urcat treptele spre galerie.

— Dar unde să fi rămas Ronswell, am întrebat eu.

— N-are nici un rost să-l mai căutăm, Robert. Cred că se găseşte exact în aceeaşi încăpere în care am zăcut şi noi legaţi. Sper ca preotul să apară din clipă-n clipă. În fiecare după-amiază se celebrează aici serviciul divin religios, după cum ne-a povestit bătrânul preot.

— Vin oameni mulţi acolo, *Massers,* ne strigă Pongo, care se ridicase sus la înălţimea ferestrei pentru a privi înafară.

Ne-a lipit în aşa fel de pereţii galeriei încât să nu putem fi văzuţi

imediat de-afară. După un timp uşa templului se deschise şi primul păşi prin ea, bătrânul preot. Un mare convoi de oameni îl urma. Preotul se reculese puţin în faţa statuii zeului său, apoi ţinu coreligionarilor săi într-o limbă necunoscută o cuvântare. După ce acesta-şi termină cuvântarea toţi se uitară, plini de aşteptare înspre partea din spate a templului. De-acolo apăru nepotul bătrânului preot „Diavolul din Caşmir”. După el îl trăgea pe comisarul Ronswell.

Ronswell fu depus înaintea preotului care începu acum cu acesta un fel de interogatoriu. El traduse fiecare cuvânt al comisarului comunităţii sale.

— Pe cine căutaţi în vechea mină, întreabă preotul.

— Pe prietenii mei, sosi laconic răspunsul.

Comisarul nu arătă nici o teamă şi-i reproşă chiar tratamentul la care fusese supus de către nepotul preotului.

— Prietenii dumitale sunt în siguranţă şi acum probabil că sunt în Srinagar.

De-abia termină de spus vorbele că „Diavolul” sări în faţă şi răcni furios:

— Nu, aceştia au murit în galerie! Ne-am recâştigat din nou libertatea, omorâţi-l de-ndată şi pe acest om!

— Ţi-am spus să taci! îl întrerupse bătrânul preot. Numai eu am voie să dau ordine aici! Şi dacă o să aflu că tu nu te-ai supus poruncilor zeului nostru şi i-ai omorât pe străini care erau pe cale de-a ne face un mare serviciu, zeul nostru te va pedepsi!

„Diavolul” râse batjocoritor şi strigă din nou.

— Tu nu vei mai avea curând nici un cuvânt de spus, bunicule. Nu te mai pot baza pe toţi cei care sunt aici că-ţi ţin ca odinioară partea. Mulţi te condamnă pentru lipsa ta de energie, pentru moliciunea ta. Vrei să dăm pe tavă comunitatea noastră englezilor, care ne vor interzice de a ne mai venera zeul?

Un murmur străbătu adunarea. Acum îmi bătu la ochi că bătrânul ca şi „Diavolul” vorbiseră până acum englezeşte. Cei mai mulţi dintre cei prezenţi trebuiau să fie supuşi de odinioară ai englezilor.

— Comunitatea noastră va rămâne şi pe viitor netulburată şi secretă, vorbi bătrânul preot. Străinii mi-au promis că vechea mină nu va mai fi pusă niciodată în funcţiune.

Prin rândurile oamenilor străbătu concomitent un murmur de aprobare dar şi de răzvrătire, ceea ce era de neînţeles.

Bătrânul preot vorbi mult timp în limba sa până se păru că toţi cei prezenţi înclină în favoarea sa.

După asta luă şi diavolul cuvântul. Am văzut clar cum un şir întreg de oameni îl aprobau.

Bătrânul îşi aruncă întâmplător o privire-n sus şi din locul său plasat la înălţime ne zări, dar trăsăturile feţei sale nu-l trădară cu

nimic.

Din nou vorbi acesta cu cei din comunitatea sa şi în încheiere ridică mâna înspre galerie şi zise în engleză:

— Veniţi jos, domnilor şi luaţi parte la consfătuirea noastră. Străinilor nu le este interzis să păşească în templul nostru. Să sperăm c-aţi adus veşti bune!

Marian şi cu mine coborârăm, Pongo rămase însă pe mai departe culcat acolo şi ne şopti:

— *Massers* merge singuri. Pongo veghează aici.

Am coborât treptele şi ne-am îndreptat spre bătrânul preot. El ne întinse mâinile după obiceiul european, drept salut şi ni le scutură energic.

În ochii nepotului său se putea citi clar ura.

Marian îi arătă preotului documentul care-l făcea proprietarul minei. Preotul îl citi în faţa oamenilor săi şi le mai spuse în plus câteva cuvinte lămuritoare. Strigăte entuziaste se auziră din toate părţile, pe care „Diavolul" încearcă zadarnic să le acopere prin ale sale.

Eu l-am eliberat între timp pe Ronswell de legăturile sale, ceea ce preotul lasă să se întâmple ca ceva de la sine înţeles. Când „Diavolul" voii să mă împiedice, Marian îl pironi cu pistolul său la faţa locului.

Dacă n-ar fi fost „Diavolul" aventura noastră aici s-ar fi încheiat în mod paşnic. Dar nepotul se lupta pentru tronul unchiului său şi voia ca el însuşi să devină primul preot al comunităţii.

Marian vorbi puţin în şoaptă cu bătrânul preot după care bătrânul se-ntoarse spre nepotul său şi vorbi cu el. Deodată faţa acestuia i se schimonosi groaznic, începu să strige şi să blesteme:

— Vrea să vă ucidă, întrucât se teme pentru siguranţa comunităţii noastre. I-am interzis şi hotărârea finală va fi luată de zeul nostru. El vrea să lupte cu unul dintre dumneavoastră. Dacă învinge, toţi vor trebui să moară. M-am opus unui astfel de duel.

— De ce? întreabă Marian. Suntem pentru lupta în duel. Să sperăm că-i e tot una, cu cine se luptă.

— O să vă trimit pe toţi în iad, urlă „Diavolul".

Marian vorbi din nou cu preotul şi-l rugă să aprobe duelul. După multe codeli acceptă însfârşit. Lupta trebuia să-nceapă către seară pe o pajişte anumită a muntelui.

Adunarea fu apoi dizolvată. Ne-am coborât cu preotul şi cu membrii comunităţii sale în vale, fără a ne mai preocupa de Pongo.

V
DUELUL LUI PONGO

BĂTRÂNUL PREOT NE GĂZDUI PRIETENEŞTE. El ne cumpără

formal mina pentru sine. Fu prevăzut un document pentru acest caz. Spre seară apăru Pongo.

— *Massers,* dă permisiunea ca Pongo luptă cu „Diavolul”, spuse acesta.

— La asta ne-am gândit şi noi, râse Marian. Dar n-aş vrea să-l ucizi, doar să-l înveţi minte.

— Pongo face, spuse uriaşul şi dispăru.

Ne pregătirăm de plecare. Furăm însoţiţi de un alai întreg de preoţi şi astfel ajunserăm la locul destinat desfăşurării luptei. „Diavolul” şi Pongo lipseau încă. Preoţii făcură un semicerc şi se puseră pe aşteptat. În cele din urmă sosi nepotul bătrânului preot. Plin de ură ne măsură cu privirea.

— Cine îndrăzneşte să se lupta cu mine? strigă el.

— Pongo, aici!

Ca din pământ apăru uriaşul negru în faţa acestuia.

„Diavolul” tresări puţin, se reculese şi spuse:

— Mie pe deplin egal, sunt gata de luptă.

Bătrânul preot aduse două cuţite lungi şi-l lasă pe Pongo să aleagă. Celălalt îi dădu nepotului său. Pe pământ se trasă un cerc, pe care luptătorii nu-l puteau depăşi. Începutul luptei îl dădu bătrânul preot. Luptătorii stăteau unul în faţa celuilalt, de parcă erau turnaţi în bronz.

După ce preotul bătu din palme, lupta începu. De-ndată „Diavolul” se repezi năvalnic asupra potrivnicului său, dar o mişcare a braţului lui Pongo, îl zvârli deoparte.

Acum deveni mai precaut şi se apropie cu paşi înceţi. Încearcă din când în când un atac surpriză, dar Pongo era în gardă. Uriaşul negru încă nu luptase, ci-şi încerca numai adversarul.

Deodată indianul se repezi înainte şi încearcă direct să-şi împlânte cuţitul în pieptul lui Pongo. Mai întâi acesta se apleacă brusc, astfel încât cuţitul trecu pe lângă el şi prin forţa impactului, negăsind rezistenţă îşi pierdu echilibru. Acum Pongo ar fi putut împunge cu cuţitul său, dar n-o făcu.

Indianul se ridică cu greutate şi rămase la o oarecare distanţă în expectativă. Îşi înfrânse durerea provocată de căzătură. Când ne văzu feţele zâmbitoare îl apucă furia. Se repezi din nou asupra lui Pongo, care primi atacul cu braţul îndoit şi cu celălalt braţ prinse mâna dreaptă a adversarului său indian.

O smucitură scurtă a lui Pongo şi indianului îi zbură cuţitul din mână. Pongo îşi lasă liber adversarul şi cu-o lovitură de picior îi azvârli acestuia cuţitul în prăpastia care se afla la marginea pajiştei, stabilită pentru luptă.

Îi arată adversarului cuţitul său şi-l azvârli după celălalt. Acum duelul urma să continue fără arme, ceea ce se văzu, nu-i prea convenea „Diavolului”. Dar ura sa, era mai mare, decât raţiunea. Se

repezi asupra lui Pongo şi-l cuprinse în braţele sale, lui Pongo nici că-i păsa se scutură numai descotorosindu-se de adversarul său şi-apoi îl ridică pe sus, ca pe un viţel.

Performanţa lui Pongo scoase preoţilor strigăte de entuziasm. Uriaşul îi dădu adversarului său un brânci uşor care-l împinse cât colo.

— Nu mai este nici o luptă *Masser,* strigă Pongo. Adversar prea slab, Pongo este milă!

El voii tocmai să-l roage pe bătrânul preot să pună capăt luptei când „Diavolul” veni din nou ca din puşcă spre el.

Pongo însă veghease atent! Făcu numai un pas lateral care-l făcu pe indian să se clatine. El căzu la pământ, se rostogoli mai departe şi… căzu peste marginea prăpastiei. Un strigăt de disperare străbătu liniştea serii „Diavolul” dispăru în prăpastie. Se mai auzi încă un urlet deznădăjduit înainte de-a se fi zdrobit de stânci.

— Pedeapsa zeului, vorbi bătrânului preot.

Toţi îşi plecară mâna, mărginindu-se să-i spună.

— Nu e vina ta, Pongo. A fost cu adevărat pedeapsa Domnului.

Prăpastia era cel puţin de două sute de metri adâncime. Indianul îşi pierduse viaţa fără nici o îndoială. Nici măcar nu putea fi înmormântat. În tăcere ne-am reîntors în vale.

— Acum povesteşte-ne te rog, domnule Ronswell, cum de-ai ajuns în puterea „Diavolul”, îl întreabă Marian, întrucât comisarul păstrase până acum tăcerea.

— În acelaşi mod ca dumneata domnule Farrow, răspunse acesta. Când „Diavolul” a tăiat funia, am ştiut că Pongo a fost surprins. Am vrut să vă caut de unul singur, când într-una din galerii am auzit un hohot de râs sardonic. M-am grăbit într-acolo. Mi s-a împroşcat în lină figură un fel de lichid care m-a făcut să-mi pierd cunoştinţa. M-am trezit legat într-una din încăperile pe care n-o cunoştea. Restul îl ştiţi.

— După ce v-am povestit astăzi după-amiază, sper, continuă prietenul meu, că veţi păstra tăcerea asupra acestei aşezări şi-a locuitorilor ei. Va fi suficient dacă raportaţi la serviciu că „Diavolul” este mort şi nu va mai pare. Cu asta, problema s-ar putea considera rezolvată.

— Bineînţeles că-mi dau consimţământul, domnule Farrow, păcat că nu putem afla mai mult despre viaţa acestei comunităţi, făcu Ronswell.

Spre seară se reuniră toţi preoţii. Le-am mai dat încăodată asigurările noastre solemne că nu vom sufla o vorbă despre localitatea şi templul ei. Ca semn de recunoştinţă noi vom fi întotdeauna primiţi ca musafiri, dacă drumul nostru va mai trece prin Srinagar sau prin apropiere.

În zorii zilei următoare am pornit spre casă. Pe cărarea îngustă ne conduse un tânăr preot şi până la intrarea în mină şi-apoi ne luarăm

un călduros rămas bun. Am rămas singuri.

— Mina nu va fi închisă şi aceasta va fi punctul final al aventurii noastre.

Stăteam unul lângă celălalt şi priveam barăcile din lemn. Deodată am simţit un brânci puternic care m-a împins bine, câţiva metri.

Cu Marian şi Ronswell s-a petrecut acelaşi lucru. Întrucât aterizară la câţiva metri depărtare de mine. Concomitent am auzit un bloc enorm de stâncă cum se prăbuşea.

Într-o clipă am fost din nou în picioare. Pe locul unde stătusem se odihnea un imens bloc de stâncă, care numai de sus putea fi rostogolit. Pongo îl observase şi ne-a dat un brânci salvându-ne viaţa.

— Asta numai „Diavolul din Caşmir” ar fi putut s-o facă, zise el cu calm. Sigur nu s-a prăbuşit în prăpastie ci s-a prins undeva, salvându-se. Acum vrea să se răzbune.

Ronswell se uită şovăitor în jur.

— Pongo, trebuie să te urci sus, noi îţi vom asigura de jos spatele, cu armele noastre.

Pongo se puse pe treabă. Am văzut că era teribil de furios pe indian, pe care în duel îl tratase cu blândeţe. Se urcă repede pe stâncă, în vreme ce noi vegheam de jos cu armele pregătite. Pongo ajunse sus, fără nici un incident. Se uită-n-mprejur şi arată apoi cu ochiul spre sud. Să fi fugit „Diavolul” într-acolo?

În clipa aceea se auzi o explozie atât de puternică încât pământul începu să se cutremure. Dinspre barăci izbucni un nor de fum. Prin fum am văzut flăcările. Preoţii au aruncat mina în aer sau au prăbuşit-o, mai bine zis.

— S-a făcut, zise mulţumit Marian, arătând spre barăci şi intrarea în mină. Noi însă va trebui să-l prindem neapărat pe „Diavolul”. Deocamdată sarcina noastră e pe jumătate îndeplinită. Pongo ne făcea semne să-l urmăm.

Să-nceapă urcuşul!

Am început să urcăm, dar n-a fost deloc uşor. Priveliştea care ni se oferi ne recompensă pe deplin efortul.

La poalele noastre se aşterneau minunate pajişti verzi în care erau întreţesute covoare de flori, în toate culorile curcubeului. În depărtare trona vârfurile acoperite cu zăpadă ale munţilor Himalaia.

Nici vorbă să-l vedem pe undeva pe „Diavolul din Caşmir”.

— Avem provizii la noi, zise Marian. Aşa că nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să stăm de pază. Va veni el cu siguranţă îndărăt.

Aici puteam zăbovi o vreme şi ne-am făcut comozi chiar la intrarea în gang, am deschis câteva cutii de conserve şi-am început să mâncăm. Pongo preluase veghea. El şedea pe un bolovan mai mare în faţa peşterii.

Orele se scurseră încet, am început să fumăm şi să ne repovestim

din aventurile noastre mai vechi aşteptându-l pe „Diavol”. Va trebui să stăm toată noaptea în peştera asta? Nu era tocmai comod şi n-aveam nici o pătură la noi. Se apropie seara. Veni şi noaptea. Marian ne dispuse astfel la gura peşterii încât nimeni nu putea trece pe acolo fără ca să ştim. Chiar înăuntru peşterii nu rămăsese nimeni. Eu stăteam în dosul unui bloc de stâncă şi puteam parcurge cu privirea o mare întindere.

Din nou au trecut ore după ore. Să n-aibă de gând „Diavolul” să se întoarcă? Deodată mi-a ajuns la ureche un fluierat uşor. Era semnalul dat de către Pongo. „Diavolul” părea să se afle în apropiere.

Îmi scrutai vederea cât puteam de mult, privind departe în întuneric. Câteodată mi se părea că percep vreo mişcare. Dar ochii-mi jucau o festă. Erau numai umbrele uriaşe ale stâncilor. Acestea nu ne erau favorabile, inamicul nostru s-ar fi putut uşor ascunde în dosul lor. În nou răsună semnalul lui Pongo.

Uriaşul negru o zbughi deodată sus, ca şi catapultat de-o forţă nevăzută. Se repezise asupra cuiva. Am sărit la rândul meu în sus, ca să-i dau o mână e ajutor. Pongo trebuia să se fi înşelat asupra aprecierii distanţei la lumina slabă a lunii, întrucât am văzut o siluetă căutându-şi scăparea în fugă făcând salturi impresionante. Am început să alergăm după acestea în timp ce câteva gloanţe ne fluierară pe la ureche.

— Atenţie, strigă Marian.

Şi noi ne traserăm pistoalele şi-am încercat să tragem după cel care fugea, fără însă a-l putea nimeri. Deodată silueta dispăruse de parc-ar înghiţiţi-o pământul.

— Opriţi-vă, ne strigă Marian care se adăpostise lateral de mine în dosul unei stânci. „Diavolul” se află-n spatele pietroiului ăla mare, din stânga. Între Ronswell şi mine era o depărtare de câţiva metri. Comisarul îşi trase pistolul şi ţinti cu grijă. Două detunături răsunară în noapte. Indianul din faţa noastră trase o înjurătură urâtă. Ronswell trebuie să-l fi nimerit.

M-am uitat din nou la Ronswell. Două gloanţe trecură hăulind pe lângă mine. M-am aplecat cât am putut. Din nou Ronswell trase. Din nou trebuia să fi nimerit pentru că indianul scoase nişte urlete mai puternice decât de prima dată.

M-am uitat după Pongo, dar nu era de găsit nicăieri. Poate s-a strecurat să-i cadă în spate adversarului nostru.

Am mai tras cu schimbul pentru a concentra atenţia „Diavolului” asupra noastră. Şi Marian păru să-şi fi atins ţinta întrucât se auzi din nou urletul „Diavolului”.

Acum venea rândul meu. Am dus arma la ochi şi-am aşteptat cu răbdare s-apară capul sau vreun braţ de din dosul stânci din faţă. Atunci voiam s-apăs pe trăgaci.

Marian şi Ronswell au tras de mai multe ori. Deodată a apărut ceva întunecat deasupra blocului de stâncă. În acelaşi moment căzu dincolo o împuşcătură. Am tras şi eu. Să fi nimerit?

Dincolo nu mai mişca nimic. Să fie oare o viclenie de-a adversarului nostru pentru a ne scoate din rezervă? Glasul lui Pongo se auzi de-acolo, chemându-ne:

— *Massers* vine! Indian grav rănit!

O umbră uriaşă apăru dintre stânci şi ne făcu semn – era Pongo. Am sărit în picioare şi ne-am grăbit într-acolo. „Diavolul din Caşmir” zăcea fără cunoştinţă la pământ.

L-am cercetat, dar pentru el nu mai era salvare. I-am potrivit capul pentru cazul că şi-ar mai fi revenit încăodată în fire. Poate voia să ne spună ceva, pentru ultima oară. Tăcuţi stăteam adunaţi în jurul lui.

Deodată îşi deschise ochi. Încă mai ardea vie ura în ei. Obosit îşi închise din nou pleoapele, apoi ochii i se deschiseră dintr-odată pentru a ne spune, cu multă sforţare:

— Mergeţi… la… lacul Wular. Acolo… găsiţi ceva…. Mai mult n-am putut înţelege. Vocea indianului devenise acum prea slabă. Marian se apleacă peste el. Se scurseră minute. Apoi Marian îi apasă ochi şi se ridică:

— A sosit sfârşitul, spuse el. O să-l îngropăm aici. A fost un fanatic.

Pongo curăţă mica peşteră, unde ne petrecuserăm o mare parte din noapte. Îl transportarăm pe indian acolo şi acoperirăm cu pietre intrarea grotei. Înaintea acesteia am îngrămădit câteva bucăţi de stâncă.

Zorii nu erau departe, când ne-am îndreptat spre Srinagar.

Marian, nu spuse multă vreme nici un cuvânt. L-am întrebat care e motivul tăcerii sale.

— Mă gândesc la ultimele cuvinte ale indianului, Robert. Va trebui să vedem lacul Wular.

— V-aş însoţi cu plăcere dacă mi-o permiteţi, zise comisarul.

— Cu plăcere numai dac-o să aveţi timp, râse Marian.

— Deocamdată am patru săptămâni de călătorie în interes de serviciu, ne lămuri Ronswell.

Ne-a bucurat să-l avem cu noi câtva timp întrucât era curajos şi gândea bine ceea ce făcea.

— Înainte de toate va trebui să-i dăm de ştire nepotului dumneavoastră, domnule Ronswell, ca să ne trimită pe Maha cu automobilul. Poate că vom avea nevoie de el la lacul Wular, mai adaugă prietenul meu.

Când soarele se arătă la orizont, am ajuns şi noi la Srinagar. Am tras la hotelul unde trăsese şi Ronswell închiriindu-ne camera. Ronswell telegrafie nepotului său.

Către seară Maha ajunse la noi.

Uimitoarele aventuri pe care le trăiesc aventurierii noştri la lacul Wular, pentru descoperirea comorii le puteţi citi în volumul următor.

Aventurile submarinului Dox 230

Hans Warren

I

SFÂNTUL MUNTE

PANORAMA UNUI ŢINUT SĂLBATEC şi arid se-ntindea înaintea noastră. Călăream printr-un defileu muntos îngust, care ducea uneori pe lângă prăpăstii înfiorătoare, care se căscau chiar lângă noi şi dacă caii noştri ar fi făcut un singur pas greşit asta ar fi însemnat cu siguranţă moartea noastră subită.

Eram în drum spre Nampa. Marian preferase să scurtăm puţin drumul şi s-o luăm prin munţi într-acolo. Voia să evităm să fim văzuţi, întrucât tocmai treceam graniţa într-un stat nou, independent, aflat totuşi sub protecţia britanică. Nepalul rămânea chiar şi după încheierea primului război mondial un stat aproape închis pentru vizitatorii de origine europeană sau albi în general.

Nu vreau să spun cu asta că li se interzisese oficial europenilor sau americanilor să intre în ţară, dar nu erau bine văzuţi deşi la ora aceea un număr de europeni îşi stabiliseră domiciliul acolo.

Albii erau consideraţi curioşi, inoportuni, străini şi deoarece noi doream să vizităm Nampa cu-n anumit scop, doream să evităm neplăceri ulterioare. Ultima noastră aventură pe care am descris-o în broşura „*Lacul Wula*" urma să-şi aibă continuarea şi sfârşitul dacă era după dorinţa noastră, aici.

De la Srinagar am luat trenul parcurgând localităţile Amritsar, Saharunpar şi Muradabud până la Almora şi de aici am pornit cu o mică caravană.

Marian cumpărase patru cai, mici dar puternici şi curajoşi din renumita rasă Tanga, cu ajutorul cărora nădăjduiam să ne continuăm călătoria. Gazda noastră din Almora ne sfătui să ne luăm un ghid, întrucât altfel ne va fi extrem de greu să nu greşim drumul.

Am dat bineînţeles o adresă greşită ca finalitate a ţelului nostru, pentru a induce în eroare pe duşmanii care eventual ne-ar fi urmărit şi de-aceea ideea cu cercetaşul locului a căzut. Marian preferând să se bazeze pe instinctul şi norocul nostru.

Întrucât eram pe drum din zorii zilei, sperând că Marian va da semnalul pentru pauza de prânz, deoarece stomacul meu începuse cam de mult să-şi ceară drepturile.

A trebuit însă să mai aştept peste o oră până ce Pongo, care călărea în faţă – ca de obicei – şi care aşa cum se afla cocoţat pe calul său făcea o mutră deosebit de comică, dădu însfârşit semnalul de oprire.

Călăream de-o bună bucată de vreme unul în spatele celuilalt aşa că nu prea am avut prilejul să vorbim între noi. Defileul era cum spuneam atât de îngust încât ne absorbea toată atenţia pentru a nu cădea într-una din prăpăstiile fără fund care ne mărgineau.

Eu încheiam convoiul venind imediat după Ronswell şi acum

răsuflând uşurat am descălecat alăturându-mă camarazilor mei, privind cu interes în jur. Ne găseam pe un platou stâncos, mic dar suficient totuşi pentru a ne priponi caii acolo şi-a ne face tabăra pentru o anumită perioadă de timp. O privelişte mai frumoasă nici c-ai fi putut găsi. Munţii Himalaia cu piscurile lor crestate, ninse de zăpadă ne salutau de departe iar jos văile adânci, largi şi verzi ne momeau privirile prin coloritul lor. Aş fi putut sta ore întregi în admiraţie, dacă slăbiciunile trupeşti ca şi foamea, de exemplu, nu mi-ar fi impus alte priorităţi.

Ne-am întins pe jos, pe păturile pe care le adusesem cu noi şi întrucât nu aveam nici o bucată de lemn în jur, ca să facem focul, ne-am mâncat conservele aşa reci, cum erau. Nu aveam a ne teme de nici o surpriză omenească sau de altă natură. Pe de altă parte Maha, ghepardul nostru ne veghea suficient. Acum puteam vorbi netulburaţi. După ce primele accese de foame fură potolite, comisarul Ronswell îl întreabă pe Marian care e ţelul călătoriei noastre. Ştiam doar că Nampa era aceasta, dar de ce tocmai ăsta, Marian nu ne spuse. Acum însă nu-l mai reţinea nimic.

— Pe când ne aflam în pivniţa templului, pe mica insulă a lacului învecinat, la marele lac Wular şi-i spionam pe prizonierii indieni, Lartsa, unul dintre indieni menţionă numele unei localităţi pe care atunci, nici tu Robert, nici eu nu l-am înţeles bine. Mai târziu am înţeles că această localitate era Nampa. Eu auzisem ceva mai bine întrucât mă aflam mai aproape. Pare să fie chiar locul spre care se îndreptau indienii, dar oricum în apropierea acestei localităţi. Trebuia mai departe să ne bazăm pe norocul nostru, care ne-a fost alături atât de des, în ultimul timp.

— Aşadar dumneata eşti absolut convins că indienii nu se vor mai întoarce a lacul Wular? întreabă Ronswell.

— În nici un caz! Altfel n-ar fi aruncat în aer templul şi mina, domnule Ronswell.

— Ce crezi Mariane, am întrebat eu, să fi avut pe drum ceva iscoade pe urmele noastre?

— Nu l-ai observat pe indianul cel bătrân, Robert, care în timpul călătoriei cu trenul stătea în vagonul alăturat?

— Da, da, dar l-am considerat mult prea inofensiv.

— Indianul avea acelaşi drum ca şi noi şi-a cumpărat bilete chiar după noi cu aceeaşi destinaţie. Când ne-am întrerupt călătoria şi am luat trenul următor am făcut-o numai din cauza acestui indian.

— Şi ce-a urmat mai apoi, întreabă Ronswell curios.

— El şi-a întrerupt ca şi noi călătoria şi a continuat-o de abia cu următorul tren, al nostru. Asta să fie tot o întâmplare?

— De ce n-ai spus nimic despre asta, Mariane? L-am fi luat şi noi în colimator, atunci.

— Asta am vrut să şi evit. Nu poţi juca niciodată teatru mai bine decât dacă totul e natural. V-am rugat doar să nu vorbiţi nimic în legătură cu Nepalul.

— Şi cât de mult ne-a urmărit, bătrânul indian, continuă să întrebe Ronswell.

— Până la Almora. Acolo a schimbat câteva cuvinte în taină cu gazda noastră. Din cauza asta i-am dat acestuia o ţintă falsă a călătoriei noastre. Azi dimineaţă nu l-am mai găsit pe indianul nostru deşi am fost foarte atent. Am făcut dinadins un ocol mai mare pentru a ne pierde urmele. Presupun că va trebui să ne petrecem poate şi noaptea în defileul ăsta, de aceea am şi luat păturile astea călduroase cu noi. Să sperăm că vom găsi vreo peşteră undeva sau vreo stâncă mai adăpostită.

— Peşteri poate că vom găsi dar nu cred că vom găsi lemne de foc, spuse Ronswell.

— Ar trebui să evităm focul chiar dacă s-ar găsi lemne, zise Marian, întrucât am atrage atenţia. Indienii cunosc regiunea asta muntoasă mai bine decât noi şi poate că ne pot observa foarte bine din alte defileuri şi trecători pe care noi nici nu le bănuim că există. M-am gândit la ceva care să-i inducă în eroare şi anume să călătorim până noaptea târziu pentru ca aceştia să nu poată vedea unde ne stabilim noi tabăra. Ne căutarăm apoi o peşteră şi rămâneam ascunşi acolo vreo trei zile. Oricine ne-ar fi observat ar ajunge la concluzia că ori am pornit-o cu noaptea în cap ori ne-am rătăcit şi după vreo două zile de căutări zadarnice ne-am reîntors. Atunci scăpăm de orice iscoadă şi putem ajunge neobservaţi în Nampa.

— Te-ai gândit la toate domnule Farrow, spuse Ronswell. Totuşi nu cred c-am fost urmăriţi pân-aici, dar orice precauţie în această privinţă nu are cum să ne strice.

Întrucât voiam să facem o pauză de-o oră aici, camarazii se-ntinseră puţin să se odihnească după călăritul acela obositor. Întrucât eu nu simţeam deocamdată nici o urmă de oboseală am mers să arunc o privire în prăpastia care era cea mai aproape.

O panoramă minunată se deschidea de acolo, în faţa ochilor mei! Munţii Himalaia ne înconjurau din toate părţile (Himalaia înseamnă popasul zăpezilor). Până în înaltul cerului străjuiau culmile sale, străbătute de firişoare argintii de pâraie sau lacuri. Câmpiile erau presărate de mii şi mii de flori îmbobocite, dar pretutindeni nu se vedea ţipenie de om sau animale. Părea că întreg ţinutul acesta este nelocuit.

După aprecierea mea ne aflam la o altitudine de vreo 3000 de metri. Urcuşul nostru fusese pe alocuri chiar abrupt. Mi se părea cum stăteam acolo că sunt un fel de domn al munţilor care-şi priveşte de pe culme întreg imperiul său. Cu ajutorul ocheanului m-am uitat între

munţii învecinaţi. Şi acolo trebuiau să se găsească trecători înguste aşa cum se găsesc cu duiumul în Himalaia. Mai sus începea ţinutul gheţarilor veşnici, pe care probabil că încă n-a pus piciorul nici un om. Mă aflam deci în Nepal, ţara minune. Ce alte minunăţii mai erau încă de descoperit în interiorul ţări?

Deodată Marian strigă după mine.

— Nu trebuie să priveşti atât de evident spre trecătorile celorlalţi munţi din apropiere.

M-am uitat mirat la el şi-acum îmi explică:

— Se pare că-ţi face o bucurie deosebită să te afli însfârşit în munţii Himalaia, Robert. Dar ai uitat ce-i mai important.

— Ce anume Mariane? l-am întrebat eu mirat. Ai descoperit iar ceva?

— Eu nu, dar Pongo… N-a spus de fapt încă nimic, dar l-am observat cu atenţie, pare să fi descoperit totuşi ceva, acolo, la marginea muntelui. M-am uitat prin ochean într-acolo şi am văzut un om pe trecătoarea îngustă, ascuns de altfel destul de bine. De aici şi remarca mea!

Marian avusese deci dreptate când ne vorbise acum câteva minute de-un eventual urmăritor. Acum trebuia să petrecem trei zile încheiate într-o peşteră pentru a scăpa de acesta. Dar era cu-adevărat un urmăritor? Dar dacă nu era altceva decât un biet drumeţ? Am acroşat din nou acest subiect cu Marian care se mărgini numai să râdă şi să-mi spună:

— Dac-am spus că e vorba de-o iscoadă atunci nu e greu de-a recunoaşte una. Şi-a făcut popasul exact în dreptul nostru şi ne observă la rându-i printr-un ochean. Cred că nu se află la o depărtare mai mare de un kilometru. De la această distanţă ne poate recunoaşte foarte bine, aşa că te rog, nu te mai uita atât de insistent în direcţia lui.

— Este un indian Domnule Farrow, preciză şi Ronswell acum, observaţiile sale. Ne-a examinat cu ocheanul de pe poteca cealaltă. Deci ai avut perfectă dreptate.

— Mi-am dat seama cu cine am de-a face, râse Marian. Dar omul va rămâne destul de dezamăgit mâine când nu va mai descoperi nici o umbră de-a noastră.

— N-ar fi mai bine domnule Farrow să călătorim întreaga noapte? întreabă Ronswell. Atunci cu siguranţă că încă de mâine ne va pierde urma.

— Dacă are un bun ochean de noapte, ne poate urmări. Cred că-i mai bine să dispărem trei zile, atunci chiar că nu va şti nimeni pe unde am mers.

Timpul de odihnă se scurse şi Pongo înşeuă caii. Ne-am urcat în şea şi ne-am continuat drumul. Din nou a trebuit să călătorim unul în

spatele celuilalt şi din nou a trebuit să renunţăm să mai schimbăm orice vorbă între noi. Odată trecătoarea urca brusc, alteori cobora dar în medie rămânea la aceeaşi înălţime.

Puţin înainte de lăsarea întunericului ne-am întocmit din nou lagărul, ne-am hrănit caii şi ne-am pregătit cina şi chiar înainte de căderea întunericului după ce-am terminat cu mâncarea, ne-am aburcat din nou în şea şi-am călărit mai departe. Marian calculase timpul atât de precis încât indianul de pe partea cealaltă, care ţinea pasul cu noi, mai putea vedea cum ne-am reluat tocmai marşul. Trebuia să-şi bată singur capul ce fel de ţintă ne vom alege pe timpul nopţii.

Când se făcu atât de întuneric încât deveni periculos să mai mergem călare, am descălecat şi ne-am luat caii de căpăstru. Pongo care mergea în faţă se uită în continuare dacă nu găsea o peşteră mai spaţioasă. Se părea însă că aveam ghinion. Deşi pân-acuma în drumul nostru am întâlnit destule peşteri mari, iată că acum nu mai aveam noroc. Ne gândeam tocmai ce e de făcut, când Pongo fluieră uşor, aşa cum îi era obiceiul. Găsise însfârşit o peşteră pe măsura dorinţelor noastre. Am început să pipăim, la intrare şi abia după ce am pătruns bine înăuntru, am îndrăznit s-aprindem lămpile noastre de buzunar. Peştera avea o adâncime de vreo 30 de metri şi una mai potrivită nici că puteam găsi. O proeminenţă a stâncii ne acoperea atât de bine, încât puteam fi liniştiţi dinspre observatorul de pe partea cealaltă a muntelui.

După ce ne-am dus caii în fundul peşterii ne-am întins păturile pe jos şi am încercat să ne facem un culcuş cât mai confortabil. Pe Maha l-am pus între gura peşterii şi noi, astfel încât bine protejaţi, putea, dormi fără grijă.

În dimineaţa următoare n-am părăsit peştera şi n-am încercat să-l supraveghem pe omul care ne urmărea.

Marian era de părere că ne puteam trăda uşor, printr-o scăpare şi de-aceea era mai bine să nu întreprindem nimic.

Am stat întreaga zi, unul lângă altul şi ne-am istorisit aventurile şi încercările prin care am trecut pe toate cele cinci continente, filosofând asupra unor locuri sau altora. Am discutat şi misiunea pe care-o aveam în faţă.

Dar ce puteam să mai spun în plus? Totul stătea deocamdată sub semnul incertitudinii. Nu ne-am plictisit deloc întrucât şi Ronswell avu destule de povestit din munca migăloasă a poliţiştilor, care din dovezi mărunte şi lucruri mici, trebuiau să desprindă esenţialul şi să refacă mozaicul faptelor, care-l puteau încrimina pe răufăcător. Prima zi a acestui prizonierat deliberat al nostru trecu pe nesimţite. Tot aşa se întâmplă în ziua a doua şi a treia.

Am luat atât de multe provizii pentru noi şi pentru cai încât putem

zăbovi şi-o săptămână în peştera asta.

Înaintea dimineţii celei de-a patra zi, când să ne reluăm călătoria, Marian privi cu luare aminte. Nu am mai văzut picior de urmăritor. Până la Nampa mai aveam încă vreo 50 de kilometri de parcurs, deci încă două zile de mers, întrucât trebuia să fim foarte atenţi pe cărăruia aceasta de munte ca să putem înainta.

Am călărit şi iar am călărit. În timpul zilei nu se întâmplă nimic important. Spre seară am dar din nou de-o peşteră unde ne-am putut petrece noaptea. În seara zilei următoare speram să ne atingem ţinta.

La răsăritul primelor raze ale soarelui, Marian ne dădu deşteptarea spre mirarea noastră, Pongo lipsea. Se-ndepărtase fără să ne spună ceva doar aşa? Nu era felul lui Pongo de a proceda.

— Unde ar putea să fie, fu prima mea întrebare.

— Poate a observat ceva, ce-a crezut că merită să fi cercetat mai îndeaproape. Pongo nu prea pune mare preţ pe vorbe, răspunse Marian.

Ne-am grăbit cu micul dejun, ne-am înşeuat caii şi întrucât ştiam că Pongo ne va urma, dacă la înapoiere nu ne va întâlni aici, i-am luat şi calul lui de dârlogi.

Drumul urca mereu. Curând ajunseserăm la o altitudine de vreo 4000 de metri. M-am uitat în urmă, doar, doar îl voi vedea venind pe uriaşul negru, dar trecu oră după oră şi lucrul acesta nu se întâmplă. Să i se fi întâmplat vreo nenorocire?

De-ndată ce-am mai făcut o cotitură în defileul îngust Pongo apăru ca din senin înaintea noastră şi arătând după obiceiul lui înainte ne zise-n felul său simplu şi precis:

— Pongo găsit în peşteră înainte om singuratec. El se roagă. Pongo la noapte aude zgomot. Maha neliniştit. Pongo merge să vadă, vede umbră de om. Strecoară după el şi găseşte om singuratec.

Marian privi gânditor în faţa sa. Ce înseamnă toate acestea? Voia omul să ne atace şi intenţia i-a eşuat din cauza prezenţei lui Maha?

— Să mergem mai departe, spuse prietenul meu după un timp. Pongo să vină la urmă pentru că băştinaşul sau ce-o fi să nu-l vadă prea repede.

— Crezi că omul acela ar putea fi o santinelă? l-am întrebat.

— Trebuie să-l privesc mai bine, înainte de-a da un verdict, răspunse Marian. Păcat că de-aici nu mai putem face nici un ocol, altfel aş fi evitat s-ajung la peştera acestuia.

Am călărit mai departe. Pongo a rămas cu Maha în spate. Nu dură mult până ce am ajuns la peştera pustnicului. Am descălecat şi am intrat înăuntru.

Pe pământul gol stătea un indian bătrân, care ne privea cu ochii lipsiţi de strălucire. Omul era orb. Asta-mi deveni clar, deşi la început am avut impresia că ne cercetează cu multă luare aminte.

Marian merse cu câţiva metri mai aproape de indian şi-i vorbi pe un ton politicos. Întreabă despre drumul spre Nampa şi lasă să se înţeleagă că ne-am rătăcit. Bătrânul indian continuă să stea nemişcat şi scutură numai capul la cuvintele lui Marian, ca şi cum am fi ales un drum greşit. Firele de păr, lungi şi albe ale bătrânului se mişcau numai încolo şi încoace.

Răbdarea noastră fu pusă la mare încercare, înainte ca indianul să poată spune câteva vorbe.

— Voi veniţi ca şi străini în ţara noastră şi vă urmăriţi numai propriile interese. De ce nu ne lăsaţi în liniştea şi pacea noastră?

— N-am venit încoace ca să vă răpim liniştea şi pacea, răspunse Marian politicos. Am venit, tată, pentru a privi frumoasa voastră ţară şi-a vă cunoaşte oamenii şi obiceiurile.

— Nu veniţi deloc cu pace în ţara noastră, îi răspunse eremitul calm, car nu fără o anumită fermitate. Ştiu c-aţi venit să-i pedepsiţi pe fraţii mei care-au înfăptuit ceva ce contravine principiilor voastre. Deşi ochii mei sunt orbi pot vedea mult mai departe decât voi şi văd moartea voastră, o moarte grea. Dacă nu faceţi cale întoarsă străinilor, prevăd o luptă grea. Văd cum veţi fi măturaţi, cum o să alunecaţi aproape de moarte şi apoi potrivit credinţei voastre vă veţi înăbuşi în flăcările iadului. Întoarceţi-vă străinilor. Nu glumesc cu avertismentul meu. Părăsiţi ţara şi întoarceţi-vă în patria voastră!

Indianul se ridicase pe jumătate pe câtă vreme îşi proferase profeţiile. Apoi căzu din nou în starea lui letargică obişnuită şi păru să nu se mai intereseze de ce era în jur.

Marian nu se lasă tulburat şi-l întreabă încăodată de drumul bun spre Nampa, dar nu primi nici un răspuns, sfântul murmură numai câteva rugăciuni ca pentru sine. Noi încetasem să mai existăm pentru el.

Am părăsit în tăcere peştera, ne-am urcat pe caii noştri şi l-am urmat pe Pongo care o luase o bucată de drum înainte. Maha alerga lângă calul său.

Când am ajuns lângă Pongo acesta spuse netulburat.

— Om singuratec nu om bun. Om singur, poate bine vede.

Marian dădu numai din cap zâmbindu-mi:

— Pongo are dreptate. Şi mie mi s-a părut sfântul ăsta cam ciudat. Dacă te-ai fi uitat cu atenţie la el ai fi observat diferite lucruri cam ciudate.

— Am remarcat dar că prin profeţiile sale dorea să ne reţină să ajungem la Nampa. Dacă este spion atunci nu şi-a jucat cum trebuia rolul, spuse Ronswell.

— Pariez pe ce vreţi că sfântul ăsta este de prima dată în peştera aia. Nu ştiu însă cum de-a aflat de prezenţa noastră aici.

— Poate că stă de câteva zile acolo sus în munţi pentru a

supraveghea trecătoarea. Poate că şi alte trecători care duc spre Nampa şi nu sunt decât câteva trecători, sunt sub supraveghere.

Pongo interveni şi el în discuţie noastră.

— *Masser* întoarce repede, priveşte înapoi. Om singur acolo sus pe stâncă.

Pongo ne arată undeva în spate. Înainte de a ne întoarce pustnicul dispăruse. Ne puteam baza pe ochii lui Pongo. În nici un caz nu s-ar fi putut înşela.

— N-ar trebui să ne-ntoarcem şi să-l dăm pe faţă, fu de părere Ronswell.

— N-ar fi rău, aş şti atunci cel puţin cum stăm, am spus la rândul meu.

— Nu cred că e bine, zise Marian. Sigur c-a dat cuiva un semn şi i-a semnalizat intenţia noastră de-a merge mai departe.

— Atunci trebuie să fim şi mai mult cu ochii în patru, ne lămuri Ronswell.

De aceeaşi părere eram şi eu de aceea am spus:

— N-ar trebui să mai suportăm ce-am pătimit cu banda asta în Caşmir, de aceea prudenţă maximă.

Ne-am reluat marşul dar am fost atenţi la fiecare zgomot şi ne-am încetinit din nou ritmul când coboram abrupt.

În curând drumul deveni atât de lat încât puteam călări alături de Marian. Nici Pongo nu voia să rămână în urma lui Maha aşa că i se alătură lui Ronswell.

Ghepardul aleargă printre cai ca un câine credincios.

Drumul deveni treptat tot mai lat şi avea o pantă descendentă.

Aproape de amiază am ajuns în câmpie. Am fost atât de surprinşi de frumuseţea peisajului încât ne-am strunit caii pentru a ne opri puţin.

II
PRINŢUL LORBU

NE GĂSEAM ACUM ÎNTR-O VALE înconjurată de piscurile abrupte ale munţilor. În faţa noastră cât vezi cu ochii păşuni verzi şi văi verzi, presărate de covoraşe de flori în toate culorile pământului. Din loc în loc creşteau copaci şi undeva în spate se vedea o mică pădurice.

Prin câmpie curgea un râuşor cu ape cristaline, a cărei apă, caii noştri o îngurgitară cu deosebit nesaţ, întrucât tot cuprinsul călătoriei noastre n-au avut decât apă strict raţionalizată din proviziile noastre. Din loc în loc mai dădeam de izvoare dar puţine. Calul lui Marian începu să necheze de bucurie şi celelalte animale i se alăturară.

La marginea pârâului ne-am întins şi noi tabăra. Pongo adună la repezeală lemn uscat şi curând a putut fi aprins un foc, la care ne-am

putut încălzi conservele pe care le mai aveam asupra noastră.

În sfârşit am putut avea şi noi o masă caldă!

M-am sfătuit cu Marian cam pe când am putea fi în Nampa şi-n timpul ăsta Pongo a pornit să exploreze pădurea, numai ce l-am văzut că vine cu salturi mari, îndărăt. Mai întâi m-am gândit c-a dat peste vreun tigru, dar mai apoi mi-am dat seama ce-l urmărea.

Era un rinocer şi de-ndată Marian, Ronswell şi cu mine am dat să ne apucăm armele. Rinocerul ţinea capul aplecat. Pentru a-şi împlânta cornul în trupul lui Pongo, dacă l-ar fi ajuns. L-am înţeles imediat pe Pongo care-n toiul goanei sale îşi schimba brusc direcţia, făcând un ocol. Ne voia ca rinocerul să vină direct spre noi.

Animalul nu păru să observe manevra uriaşului, aşa cuprins de furia asaltului cum era şi-şi continuă drumul.

Mai repede decât am crezut ne şi ajunsese. Printr-o săritură mi-a reuşit în ultimul moment să-l evit. Şi Marian şi Ronswell care sesizară repede situaţia făcură un salt lateral astfel încât turbatul animal împlătoşat ţâşni printre ei.

Datorită saltului brusc casca tropicală îmi căzu de pe cap dar rinocerul o prinse în corn şi-o agită în aer. Mai aleargă cu ea câţiva metri mai-nainte se opri brusc, se-ntoarse şi veni din nou în galop.

Nici Marian şi nici eu n-am găsit răgazul să ne tragem carabinele, întrucât totul se desfăşoară nespus de repede. Nu ne rămase deci altceva de făcut decât să sărim din nou la o parte, lăsând rinocerul să treacă ca o locomotivă pe lângă noi.

Când se mai întoarse încăodată, carabinele le aveam deja bine înţepenite în umăr, am putut ochi cum trebuie şi-am tras. Am nimerit bine, rinocerul căzu în genunchi şi după câteva secunde şi-a dat duhul.

Ronswell care nu mai participase încă la o vânătoare de rinoceri, veni spre noi, cu paşi şovăitori pentru a privi superbul rinocer. Era un rinocer impunător a cărui piele era de culoare alb-gri.

Dar cum de-a ajuns acest rinocer tocmai în această câmpie? Nu ne puteam imagina deloc şi ne întrebam chiar dacă apariţia acestuia nu era cumva în legătură cu duşmanii noştri?

Pongo a privit lupta cu multă stăpânire de sine, ştia el prea bine că şi fără ajutorul său eram în stare să răpunem rinocerul. Ne făcu numai semn şi aleargă din nou în pădure pentru a o cerceta mai temeinic. Acum am găsit prilejul să ne împărtăşim părerile asupra apariţiei neaşteptate a rinocerului. Să se găsească în Himalaia rinoceri? Tigri şi urşi cu siguranţă, dar rinoceri? Nu puteam deloc pricepe enigma asta.

Pongo ieşise între timp dintre copaci ne făcu semn ca să venim repede la el. De-ndată ce-am fost acolo ne spuse scurt:

— *Masser* să mă-nsoţească. Pongo găsit ceva. Ne conduse în pădure, care începea de la un bloc de stâncă şi se întindea la o oarecare

distanţă. Arată spre pământ, spre urmele rinocerului. Până la stâncă am putut, urmări urmele proaspete ale rinocerului săpate în pământ, nu mai departe însă, întrucât acestea se terminau într-un tufiş des. Pongo dădu ramurile şi crengile care blocau intrarea într-o peşteră ascunsă din care trebuia să fi ieşit rinocerul.

— Peşteră nu avut capăt, ne spuse Pongo acum, cu asta voia să zică că peştera avea o ieşire pe partea cealaltă, aşadar era un tunel. Trebuia oare să-l cercetăm?

— Adune caii şi lucrurile noastre Pongo, spuse Marian. Te aşteptăm până vii. Nu putem lăsa animalele prea mult nesupravegheate.

În timp ce Pongo ne aduce caii am cercetat peştera şi-am constatat că se găsesc destule urme în jur din care rezultă concluzia că nu cu mult timp în urmă aici se aflau oameni.

Aşadar am fost tot timpul urmăriţi. Atacul rinocerului puteam să-l apreciem ca un atac asupra noastră, mai ales că aceste animale atacă numai dacă sun înfuriate. Deci probabil că rinocerul fusese artificial aţâţat, înfuriat şi asmuţit apoi asupra noastră.

Pongo aduse repede caii noştri cu bagaje cu tot. Caii i-am legat pentru a nu se îndepărta dar cu funii atât de lungi încât puteau paşte în bune condiţii iarba bogată din jur.

I-am dat şi lui Pongo o lampă de buzunar. De rezervă. Întrucât el a fost cel care a descoperit primul pericolele potenţiale ale peşterii trebuia să fie acum primul care va intra în ea. Avea o lărgime de vreo doi metri şi o înălţime care permitea unui om normal dotat să meargă neaplecat.

Un curent de aer proaspăt veni spre noi, aşadar avea perfectă dreptate când Pongo susţinuse că peştera asta avea şi o a doua intrare. Gangul ducea direct înainte.

Marşul nostru părea să dureze o veşnicie dar totuşi în cele din urmă am văzut o geană de lumină la capătul tunelului. Am stins lămpile de buzunar şi-acum înaintam cu multă băgare de seamă.

Pongo o luase cu Maha destul de mult în faţă şi-acum ne trimise ghepardul. Ne-am oprit uitându-ne la Pongo care părea c-a atins capătul tunelului.

Prietenul nostru negru dispăru, apăru, apoi după un scurt răgaz de timp din nou, şi-apoi ne făcu semn să ne apropiem. Deocamdată nu ne pândea nici un pericol.

Pentru a ajunge afară a trebuit să ne urcăm peste un tufiş des, care masca ce de-a doua intrare în tunel.

Din nou ne găseam într-o vale, de data asta, mai mică decât prima. Stânci abrupte, aproape verticale înconjurau valea de jur-împrejur. În mijlocul acestei văi se ridica un fel de cetăţuie cu turnuleţe în toate cel patru laturi şi prevăzute cu poduri cu şanţ, ca în Europa feudală, de odinioară. Podul traversa şanţul de apărare al cetăţuii care părea s-o

înconjoare.

Cetatea însăşi părea destul de mică, aproape o jucărie, imitaţie sau miniatură după cele de demult, mult mai masive. În jurul acesteia, pe câmpiile şi ogoarele învecinate munceau câţiva oameni. Totul făcea o impresie atât de paşnică încât Pongo începu să râdă.

Ronswell se scărpină în cap şi-l întreabă pe Marian c-o îndoială justificată în glas:

— Mai crezi încă domnule Farrow că aici vom da de duşmanii noştri?

— Tabloul arată foarte paşnic, ce-i drept, admise acesta, dar să nu uităm rinocerul care trebuia să fi venit tocmai de aici.

Trebuia să fi fost observaţi din mica cetate, întrucât doi indieni traversau tocmai podul mobil care fusese coborât.

Ne-am oprit şi i-am lăsat să se apropie. După ce fură înaintea noastră ne-au salutat ceremonios. Unul dintre cei doi ni se adresă în limba engleză:

— Stăpânul nostru prinţul Lorbu vă urează prin intermediul nostru bine aţi venit şi vă oferă prietenia sa.

Marian se-nclină spre vorbitor în timp ce cei doi servitori păşiră înaintea noastră spre cetate.

— Poate că mergem acum în vizuina leului, îmi şopti Marian.

Nu-i împărtăşeam părerea dar faptul că rinocerul venise de-aici dădea totuşi de gândit. Aşa că mi-am potrivit ca să-mi fie mai la îndemână pistolul la cingătoare.

Peste pod am ajuns într-o curte interioară unde un servitor ne luă imediat în primire şi ne salută plin de politeţe.

Podul mobil fusese tras din nou sus astfel încât acum ni se răpise posibilitatea de-a scăpa aşa de uşor de aici. L-am privit întrebător pe prietenul meu care dădu numai din cap încurajator ca şi când ar fi făcut o descoperire plăcută.

Bătrânul indian ne introduse în interiorul cetăţii şi ne rugă să aşteptăm într-un iatac luxos mobilat. Acesta avea piese de provenienţă europeană şi era dotat cu-n birou de scris de tip diplomatic. După toate probabilităţile ne găseam chiar în biroul de lucru al prinţului.

Am privit cu luare aminte în jur fiind pregătit dacă cumva s-ar încerca un atac prin surprindere asupra noastră.

Marian se trânti într-un fotoliu şi părea să aibă ochi acum numai pentru un mare tablou care atârna deasupra biroului. Reprezenta o tânără indiană, îmbrăcată în haine europene. Trăsăturile feţei le avea regulate şi foarte armonioase. Dacă n-ar fi fost pielea mai închisă la culoare ai fi crezut că ai de-a face cu o rusoaică.

Ce interes trebuia să-i fi deşteptat lui Marian tabloul? Cu câteva minute înainte ne avertizase împotriva unui atac posibil, iar acum părea să fi uitat el însuşi de orice măsură de prevedere şi se adâncise

în contemplarea tabloului.

La dorinţa lui Marian, Pongo ne-nsoţise cu Maha în cameră. Poate că asta însemna în ochii prinţului o încălcare a bunelor maniere, să permiţi unui ghepard să intre-n biroul gazdei. În astfel de situaţii Marian punea siguranţa noastră deasupra oricăror politeţuri de salon.

A trebuit să aşteptăm. În cele din urnă o perdea se dădu la o parte în încăperea alăturată şi înăuntru păşi un indian în veşmânt bogat. În purtarea sa se citea demnitate şi nobleţe iar trăsăturile feţei sale erau simpatice. Ne salută în englezeşte ne scutură mâna, nu-l uită nici pe Pongo însă.

— Mă bucur să vă pot primi în casa mea domnilor. Ştiu că-n faţa ochilor mei stau binecunoscuţii domni Farrow, Bertram şi prietenul lor Pongo. Sunt prinţul Lorbu şi vă rog să-mi priviţi modesta-mi casă ca pe propria dumneavoastră casă.

Marian mulţumi politicos şi-l prezintă şi pe Ronswell şi spre mirarea mea ca şi… comisar de poliţie.

— Am comandat să vi se pregătească trei odăi, domnilor, întrucât ştiam că veţi veni încoace. Omul meu de încredere v-a urmărit încă din Srinagar şi-a călătorit în acelaşi tren ca şi dumneavoastră. Dar despre asta mai târziu. Va trebui să vă odihniţi şi revigoraţi după călătoria grea şi anevoioasă pe care aţi întreprins-o. Vă rog deci să vă lăsaţi conduşi de servitorii mei în camerele ce vă sunt destinate.

Prinţul apăsă pe un buton mascat şi de undeva de-afară se auzi o sonerie. Aici totul părea să fie amenajat după bunele obiceiuri europene. Apăru un servitor tânăr căruia Lorbu îi dădu câteva indicaţii. Servitorul se-nclină înaintea noastră şi făcu un semn de invitaţie cu mâna să-l urmăm.

La primul etaj servitorul ne repartiză trei camere alăturate. În toate domnea un lux rafinat şi când mi-am aruncat privirile pe fereastră, totul îmi părea ca o poveste din „O mie şi una de nopţi”.

Într-o grădină alăturată înflorise tocmai cele mai rare şi mai frumoase flori în toate splendoarea lor. Marian care venise lângă mine, la geam rămase şi el copleşit de frumuseţea peisajului.

— Aş vrea să ştiu unde am ajuns Mariane. Mi se pare totul atât de neverosimil încât mai degrabă aş spune c-am ajuns printre prieteni, nu printre duşmani.

— N-avea grijă Robert, deocamdată te găseşti printre prieteni. Am ştiut-o din prima clipa în care am văzut tabloul pictat în ulei din biroul prinţului. Bănuiesc că ne va ruga să-ndeplinim o misiune sau ceva asemănător.

Nu ştiam ce să-i răspund prietenului meu, astfel încât Marian continuă:

— Ia uită-te Robert, am fost aşteptaţi. Asta n-ar fi de fapt suficient ca să-l putem privi pe prinţul Lorbu ca şi pe un prieten. Dar nu eşti de

părere că unul din duşmani noştri ne-au înscenat mai degrabă o cursă decât să fim primiţi în casa sa. Ospeţia este şi va rămâne în India o noţiune sacră. Şi-acum despre tabloul care el însuşi spune o întreagă poveste. Şi însfârşit spontaneitatea prinţului pe care i-am putut-o uşor observa. Ţi-aduci aminte de indianul pe care l-am privit ca pe un adversar şi ca pe un spion. De asemenea santinela de pe defileul alăturat, căruia i ne-am sustras, poate fi un emisar al prinţului. Mă mir numai că nici unul din aceştia n-au venit direct şi sincer să ni se adreseze.

— Şi sfântul munţilor Mariane?

— Cu ăsta-i altă poveste, el aparţine părţii adverse. Avem de-a face cu două partide şi bănuiesc că secretul indienilor de la lacul Wular are de-a face tocmai cu povestea prinţului Lorbu.

De-abia ne-am scuturat de praful de pe drum că ne şi bătu la uşa camerei noastre. Ronswell era cel care-şi cerea permisiunea de-a ne vizita.

— Ce părere aveţi despre întreaga poveste domnilor! începu el fără nici o introducere. Mi se pare c-aş visa. Aţi aruncat o privire pe fereastră?

Marian râse la auzul vorbelor comisarului.

— Da, domnule Ronswell! Dar fii pe pace, nu visezi deloc ci trăieşti doar o primire prietenoasă în ţara asta minunată.

— Şi cum se numeşte prietenul, domnule Farrow? Sau îl ţii de prieten pe un om care asmute un rinocer asupriţi?

Pongo rămase cu Maha în cealaltă încăpere alăturată. Ne-am lăsat conduşi din nou de servitorul care se anunţă prin sonerie în faţa prinţului. În biroul acestuia am luat loc la o măsuţă pentru fumat şi ne-am delectate cu-o foarte bună cafea Mokka, cum de mult n-am mai băut.

— Vorbeaţi mai devreme de un emisar Alteţă, care ne-a acompaniat o bucată de vreme, începând cu plecarea noastră din Srinagar. L-am remarcat dar n-am înţeles motivele prea bine. Ne puteaţi trimite o înştiinţare directă dacă voiaţi să ne vedeţi şi să ne încredinţaţi vreo misiune.

— Mă înconjoară spioni din toate părţile şi pe mine şi cetatea asta domnule Farrow. Aşa că modul în care am procedat mi s-a părut cel mai corect. Am vrut ca să ajungeţi singuri aici. Îmi aparţin multe pământuri în ţara asta, în Nepal vreau să spun. Nu-i de mirare că am duşmani. În această vale înconjurată de stânci, care este necunoscută multora, mi-am căutat refugiul şi l-am găsit. Am o mare rugăminte la dumneavoastră, domnilor. Dacă problema mea ar fi rezolvată de dumneavoastră aş ieşi curând din toate greutăţile şi asta e convingerea mea fermă.

— Înainte de-a începe să relataţi istorisirea dumneavoastră Alteţă

aş prefera să ştiu cine a dat drumul rinocerului să vină peste lagărul nostru, unde aveam proviziile şi caii?

Prinţul Lorbu începu să râdă:

— Eu sunt răufăcătorul. Mi-a părut foarte rău c-a trebuit să sacrifice superbul animal. N-am găsit însă alt mijloc de-a vă atrage aici, fără ca să înştiinţeze vreun om din regiune, care nu pot şti dacă mi-e duşman sau nu. Ştiam că veţi lua urma rinocerului, veţi găsi tunelul şi-l veţi străbate. Nici un străin nu ştie trecătoarea asta. Am trimis un servitor să vă aducă caii şi am închis gura tunelului.

— Mulţumesc foarte mult Alteţă!

Abia acum începu prinţul să ne povestească ce l-a determinat ca să ne facă să ajungem aici. Ne umplu din nou ceştile cu cafea Mokka, arată spre ţigaretele de pe masă şi-şi aprinse el însuşi una, după ce-şi extrase un trabuc dintr-o cutie de aur cu o monogramă franţuzească, confecţionându-şi-o singur.

— La est de Nampa îmi aparţin multe pământuri. Timp de multă vreme am locuit într-unul din castele tatălui meu. Vechile palate indiene sunt sigur că nu vă sunt necunoscute şi ştiţi că conţin anumite secrete. Tatăl meu nu mi-a povestit nimic despre aceste secrete şi a murit dintr-odată fără ca s-o fi arătat dinainte. Locuiam deci în acest palat şi…. Nu-l cunoşteam deloc. Eram căsătorit şi viaţa împreună cu soţia mea decurgea într-o armonie deplină, am avut şi o fiică împreună. De un an ne-a lovit nenorocirea. Soţia mea s-a îmbolnăvit şi a murit după trei luni, nici un doctor n-a putut s-o salveze şi-a murit în mâinile mele. Puţin mai târziu am fost lovit chiar eu însumi de nenorocire. De trei ori s-a rupt cureaua care mă ţinea călare pe elefantul meu când eram la vânătoare de tigri. Odată era să fiu sfâşiat în bucăţi de un tigru şi doar intervenţia curajoasă a unuia dintre servitorii mei mi-a salvat viaţa. Chiar şi în palat s-au încercat atentate la viaţa mea. În cele din urmă am ajuns la concluzia că toate aceste „incidente” să spunem, sunt regizate de unul din adversarii mei. Dar oricât am cercetat, nici azi nu ştiu cine este acel duşman. Noaptea am fost trezit din somnul cel mai adânc. O fiinţă înveşmântată în alb, dansa în încăperea unde dormeam, ca o fantomă, deşi închisesem toate uşile şi ferestrele. Mai întâi am crezut că-mi apare stafia soţiei mele moarte, întrucât îmi făcea semne, dar mai apoi am ajuns la concluzia că un bărbat se ascundea după vestimentaţia aceea. M-am înarmat şi într-una din nopţi am tras în stafia care mă chinuia şi-am nimerit deşi i-a reuşit să dispară. Urmele de sânge lăsate pe covor au fost dovezi suficiente pentru cazul când aş fi crezut că visasem. M-a prins o nelinişte şi-o teamă pe care nu mi-o putui stăpâni. Atunci mi-am adus aminte de ascunzătoarea asta de-aici. Am dat dispoziţie celor mai devotaţi servitori ai mei să pregătească totul pentru mutarea noastră de aici. În această perioadă fiica mea dispăru fără urmă. Am

căutat-o săptămâni întregi. Zadarnic! În cele din urmă m-am mutat singur aici. Am trăit mulţi ani în Europa şi am studiat acolo. La o şcoală superioară tehnică din Germania mi-am luat diploma de inginerie. Atunci fusese un capriciu pentru mine, voiam să-mi umplu timpul liber pe care-l aveam, dar mai târziu studiul mi-a servit mult. Puteam să-mi administrez proprietăţile foarte bine folosindu-mă de cele învăţate în Germania. Am construit mori moderne de apă, poduri, am avut grijă de canalizare şi câte altele. Hobby-ul era telegrafia fără fir şi altele legate de aceasta. Am intrat în posesia unui post de emisie pe unde scurte cu recepţie. În casa mea totul funcţionează pe bază de electricitate. Curentul îl obţin au ajutorul căderilor de apă. Când am primit vestea că sunteţi în Srinagar am şi imaginat planul de a vă aduce încoace. Am telegrafiat omului meu de încredere în Srinagar să vă aducă încoace. De două ori mi-a raportat că la rândul vostru sunteţi urmăriţi de-un inamic necunoscut. Aşa că nu se putea apropia de dumneavoastră fără ca să nu se creeze probleme serioase de neînţelegere. Din fericire aţi ajuns şi singuri fără intervenţia mea. Ajutaţi-mă să-mi recapăt fiica. Lămuriţi lucrurile pentru a mă putea întoarce din nou în palatul tatălui meu.

Marian îi întinse prinţului mâna peste măsuţa de fumat zicându-i:

— Ce stă-n puterile noastre vom face cu plăcere. Dar trebuie să ne răspundeţi exact la nişte întrebări:

— Cu dragă inimă, domnilor!

— Cine va fi succesorul dumneavoastră în caz că vi se întâmplă o nenorocire?

— Un văr care a dispărut însă de mulţi ani.

— Dac-ar apărea brusc ar deveni urmaşul şi moştenitorul universal, nu-i aşa?

Prinţul aprobă dând din cap, numai.

— Fiica dumneavoastră ar primi numai foarte puţin din toată moştenirea dv.?

Din nou aprobă prinţul în tăcere, după care spuse:

— Nu cred că vărul meu mai trăieşte.

— În ce relaţii eraţi cu el Alteţă?

— Din primii ani se născuse o aversiune între mine şi Tinka.

— Cum îl cheamă pe vărul dumneavoastră Alteţă? îl întreabă Marian pe prinţ, acuma.

— Tinka! Cunoaşteţi un om cu numele acesta?

— Încă nu! Dar am auzit numele acestuia menţionat. Dacă este o coincidenţă sau nu, nu pot spune acum. Numele apare într-o conspiraţie în legătură cu furtul tezaurului dintr-un templu.

— Tinka al nostru ar trebui să se aţină în apropierea oraşului Nampa, adăugai eu o informaţie în plus.

— E posibil ca vărul meu că se ascundă în spatele tuturor acestor

lucruri care s-au petrecut şi se vor mai petrece. A iubit aceeaşi femeie ca şi mine, care nu l-a preferat pe el. Asta era înainte de căsătoria mea. Atunci s-a produs principala ruptură dintre noi. Dup-aceea a părăsit ţara. Poate c-a intrat în posesia secretelor castelului tatălui meu, mai repede decât am putut s-o fac eu, s-o fi ascuns pe-acolo şi a apărut ca şi stafie bântuindu-mi nopţile.

— Şi în ce împrejurări v-a dispărut fiica?

— Voiam să întreprindem călătoria încoace puţin înainte de răsăritul soarelui. Când una din servitoare merse s-o trezească a constata că iatacul ei era gol. Uşa fusese spartă întrucât se-nchidea numai pe dinăuntru şi era zăvorâtă. Şi fereastra nu se putea deschide decât din interior. Cum de-a dispărut fiica mea din cameră a rămas până azi un mister. Am rămas cu impresia că s-au folosit de-o viclenie. Am ajuns la concluzia tot mai fermă, în ultima vreme că fiica mea a dispărut numai printr-o uşă secretă pe care n-o cunosc dar care e cunoscută tocmai duşmanilor mei, practicată undeva în interiorul palatului. Dacă vărul meu mai trăieşte şi-şi face mendrele pe undeva prin apropiere atunci această faptă i se poate fără nici un dubiu, atribui lui.

— Ştie vărul dumneavoastră unde vă aflaţi? Sau mai precis are vreo bănuială despre existenţa acestei văi şi acestei cetăţui?

— Presupun că ştie că aici se găseşte o vale înconjurată de stânci, foarte protejată. Dar nu cred că-i e cunoscut şi accesul încoace.

Interveni o pauză lungă în discuţie. Însfârşit Marian ridică capul şi întreabă:

— Alteţă, cunoaşteţi pe vreun sfânt al muntelui, un pustnic ce-şi are sălaşul acolo sus, pe înălţimile defileului, într-o peşteră?

— Nu! Dar voi întreba pe oamenii din personalul de serviciu. Poate că vreunul are cunoştinţă de aşa ceva.

Prinţul se ridică, se scuză pentru cele câteva minute de absenţă şi ne spuse după ce se întoarse:

— Nimeni dintre servitorii mei nu are cunoştinţă despre aşa ceva!

Marian şi pregătise următoarea întrebare:

— Vă sunt cunoscute numele unor bărbaţi ca Biamihto şi Lartsa?

— Bineînţeles! Lartsa a fost unul dintre vechii mei servitori, Biamihto unul dintre intendenţii vechiului meu castel pe care i-am concediat pentru necinste. Cum de aţi ajuns la numele astea domnule Farrow?

— De la aceştia am auzit de numele Tinka. Presupun că Tinka se află în relaţie strânsă cu aceştia doi. Dragă domnule Ronswell ai fi dumneata amabil să rămâi câteva zile în acest paradis pământesc şi să ai grijă de Alteţa sa?

— Cu plăcere domnule Farrow! Dar încotro vrei să mergi?

— La palatul părintesc al Alteţei sale, domnule Ronswell. Dar cred

că unul dintre noi ar trebui să rămână aici, întrucât Tinka şi oamenii săi sunt capabili de orice. Dacă descoperă cumva valea asta, atunci prinţul e primejduit.

— Aş pleca şi eu mai degrabă la celălalt castel domnule Farrow. Mai bine să plecăm împreună la Nampa!

— Unul dintre noi trebuie să rămână neapărat aici, hotărî Marian.

— Numai pentru apărarea mea! zâmbi prinţul Lorbu. Cum ar fi atunci dacă aş veni şi eu cu dumneavoastră? Cunosc oarecum castelul şi vă pot da îndrumări folositoare.

— Se poate aranja asta, Alteţă, dar trebuie să fim foarte prevăzători. Chiar şi valea unde am făcut popas ultima dată e înconjurată de duşmani. Putem numai noaptea şi folosindu-ne de-o stratagemă care să-i inducă în eroare pe adversarii noştri.

— Tunelul e care l-aţi folosit domnilor nu e singurul care duce afară din valea asta. Mai există o ieşire care chiar pentru dumneavoastră va fi greu de găsit. Dacă ieşim pe-acolo mai sunt doar cinci ore de călărie până la Nampa.

Marian întreabă acum despre poziţia exactă a castelului părintesc al prinţului.

— La est de Nampa, răspunse prinţul Lorbu. Nu va trebui să intrăm în oraş. Să plecăm noaptea sau ziua?

— Noaptea Alteţă! răspunse Marian. Pe întuneric, greu ne-ar putea urmări un eventual spion.

— Propun atunci domnilor, ni se adresă prinţul ca să vă mai odihniţi acum câteva ceasuri şi să-ncercaţi să dormiţi chiar. Vom mânca împreună, vom fuma o ţigară după care vom porni la drum de-ndată.

Am fost de acord cu această propunere şi ne-am întors în camerele noastre unde ne gândeam să dormim câteva ore.

III
ZIDIŢI DE VII

— NU NE-AI POVESTIT MARIANE cum ţi-ai dat seama privind portretul că prinţul are o însărcinare pentru noi.

— Foarte simplu, Robert, lângă tablou stătea un buchet proaspăt de flori care numai azi dimineaţă putea fi cules. Pe rama tabloului stătea scris numele fetei şi data naşterii. Dacă ar fi fost moartă, stătea scrisă şi data morţii ei, aşadar mai era încă în viaţă. Se aşază astfel un tablou, numai dacă e vorba despre un mort sau un dispărut. De-aici am dedus că-n persoana prinţului aveam de-a face cu-n om care are să ne roage să-i îndeplinim o dorinţă.

— Bine le-ai mai ticluit, Mariane!

Ne-am dus apoi la culcare, ca să mai prindem câteva ore bune de

somn înainte de căderea seri. La sfatul lui Marian prinţul luă cu el doar un singur servitor şi aproape nici un bagaj.

Pongo înşeuase între timp caii şi-i mână însoţit de către unul dintre servitori într-un loc dinainte stabilit al văii.

Pongo ne deşteptase mai înainte de căderea serii şi după ce-am mai cinat odată cu prinţul eram pregătiţi de plecare.

Înainte de miezul nopţii, cu foarte puţine minute a fost dar semnalul de plecare. Prinţul care-şi ducea propriul cal de căpăstru ne arată la marginea văii un loc şi ne îndeamnă să căutăm ieşirea. Am încercat în fel şi chip dar degeaba. Atunci prinţul apasă pe-un dispozitiv ascuns în peretele de stâncă. Încet, încet un bloc masiv de stâncă se dădu la o parte, eliberând intrarea în tunel. Ne-am aprins lămpile de buzunar şi-am păşit prin acesta, care părea ceva mai lung decât primul care ne permisese intrarea în valea cetăţii.

La ieşire am dat din nou de mecanismul secret care a permis coborârea bucăţii imense de stâncă. De-abia am păşit afară din tunel că stânca revenise automat la loc.

— Ne găsi acum pe un platou stâncos, ne explică prinţul. Vă rog de-acum să fiţi extrem de precauţi. Aici în stânga drumul continuă mai departe dar pe-a locuri devine atât de strâmt că va fi cel mai bine să ne luăm caii de dârlogi. Din fericire nu putem fi văzuţi de către nimeni atâta timp cât ne aflăm aici.

Tânărul servitor al prinţului era în frunte, întrucât drumul îi era familiar. Timp de o oră întreagă ne-am continuat drumul, înainte până ce am ajuns într-o vale din nou şi prinţul Lorbu dădu poruncă să încălecăm din nou.

Am mers deocamdată la pas, presărat ocazional cu-n scurt galop, apoi din nou urma un călărit la pas.

După vreo trei ore am putut vedea oraşul Nampa în faţa noastră, pe care trebuia acum să-l ocolim.

— Într-o jumătate de oră suntem la castel, spuse prinţul.

Va trebui să călărim acum ceva mai repede, dacă vrem să le facem o surpriză oamenilor mei.

Începu un trap provocator şi într-adevăr cam după o jumătate de oră eram în faţa palatului prinţului.

Palatul zăcea cufundat în întuneric, părea că nimeni nu mai rămăsese treaz acolo. Tocmai voia prinţul să pună în funcţiune marea sonerie de la poartă când se hotărî să scoată mai întâi un fluierat uşor, după care se îndepărtă. La primul etaj scapără dintr-odată lumină.

— E camera mea de lucru, ne şopti prinţul. Este închis în permanenţă, când sunt plecat. Dar cine are cheia de la aceasta? Şi cine să fie oare acum acolo?

— Am putea pătrunde-n palat şi printr-o altă intrare decât aceasta, se interesează camaradul meu Marian.

— Bineînţeles! Mai este o intrare laterală şi am din întâmplare cheia la mine. Aşa putem să intrăm neobservaţi în palat.

— Servitorul vostru trebuie să rămână afară şi să păzească caii Alteţă! Poate că-i va reuşi să-i mâne-n parcul castelului, unde cu siguranţă nu vor fi văzuţi de nimeni.

După ce-am descălecat prinţul îi dădu servitorului său o scurtă însărcinare.

Acesta se îndepărtă de-ndată în vreme ce noi l-am însoţit pe prinţ la cealaltă intrare pe care o deschise fără zgomot.

Marian porni înainte şi făcu lumină. Am urcat nişte trepte vechi care păreau să ducă într-o mică încăpere. De aici prinţul putea ajunge străbătând un coridor oricând în biroul său. Ne-am strecurat într-acolo. Înaintea uşii biroului Marian îşi stinse lampa de buzunar. Prin gaura cheii se zărea o geană de lumină. Marian se apleacă pentru a putea privi în cameră.

Imediat dup-aceea se apleacă şi prinţul ca să se uite prin gaura cheii. Când se ridică de şale voii să se repeadă să deschidă uşa dintr-o smucitură dar Marian îl împiedecă s-o facă.

— Uşa este închisă şi zăvorâtă, Alteţă, îi şopti camaradul meu. Va trebui să aşteptăm până de individul părăseşte de bună voie camera.

După ce spuse asta se apleacă din nou şi studie cu amănunţime tot ce făcea omul acela în cameră. În cele din urmă Marian se ridică din nou. Prin gaura cheii nu se mai distingea nici un firicel de lumină.

— Acum putem intra Alteţă, dacă aveţi cheia la îndemână, zise Marian din nou, cu glas scăzut.

Cu-o cheie artistic lucrată, prinţul deschise uşa câteva minute mai târziu lumina electrică se aprinse-n candelabru.

Camera era aranjată într-o ordine desăvârşită. Nimic nu trăda că un om a fost aici, doar de câteva minute. Ce putea să caute oare?

Prinţul declanşă alarma soneriei imediat şi puţin după aceea apăru intendentul, foarte tulburat şi-l privi pe stăpânul său cu ochii mari deschişi.

— Adu-ne cafea Mokka şi lichior. Să nu spui nimănui că sunt aici.

Cu o mină foarte gravă îl urmări Marian pe intendentul care se-ndepărtase.

— De cât timp este acest om în serviciul dumneavoastră, Alteţă?

— De exact un an. De ce-mi pui întrebarea asta, domnule Farrow?

— Trebuie să capăt informaţii cât mai detaliate despre oamenii care fac serviciul la castel. Omul a fost şi el martorul morţii soţiei dumneavoastră?

— Da. Şi pot spune că s-a comportat destul de straniu. În prezenţa mea arăta că-i stăpânit de-o mare tristeţe. Când se simţea neobservat râdea adesea. N-am acordat atunci prea multă importanţă faptului întrucât eram şi aşa preocupat cu ale mele.

Prinţul intenţiona să-şi continue relatarea, dar tăcu acum la un semn al lui Marian. Imediat după aceea am auzit o bătaie în uşă. Intendentul intră în încăpere împingând înaintea lui o măsuţă pe rotile cu cele cerute de către gazda noastră.

Prinţul ne făcu semn să ne servim. Cu destulă poftă am sorbit băutura tare şi fierbinte. Intendentul se-ndepărtase din nou. Am mai vorbit un timp cu prinţul Lorbu apoi ne duse el însuşi în camera de oaspeţi unde trebuia să ne petrecem restul nopţii.

La întrebarea cine fusese în biroul prinţului în toiul nopţii nu căpătarăm încă răspuns.

Ronswell şi Pongo au căpătat fiecare câte o cameră proprie pe când eu şi cu Marian împărţeam aceeaşi încăpere.

Marian îmi făcu semn să nu vorbesc. Se dezbracă şi se vârî în pat. După ce stinse lumina am simţit cum s-apropie de patul meu şi-mi şopteşte:

— Îmbracă-te din nou! Încet! Trebuie să continuăm cercetările!

— Şi Ronswell? l-am întrebat la fel de încet.

— I-am dat de ştire şi lui ca şi lui Pongo. Pongo trebuie să stea de gardă aici. Ne strecurăm din nou în biroul prinţului. Am descoperit ceva acolo.

În două minute am fost gata. Marian mă conduse de-a lungul coridorului şi-l luă şi pe Ronswell din camera lui. Fără să facem cel mai mic zgomot am coborât treptele, covorul gros înăbuşindu-ne foarte bine paşii.

După ce-am intrat în biroul prinţului, Marian încuie uşa pe dinăuntru şi atârnă ceva de clanţa uşii pentru a nu permite cuiva din afară să ne spioneze. Trase jaluzelele grele ale ferestrelor astfel încât nici o geană de lumină să nu poată fi văzute de afară, după care-şi aprinse lampa de buzunar.

Mai întâi am examinat cu atenţie raftul de cărţi dinspre peretele din dreapta.

— Vizitatorul nocturn a dispărut pe partea dreaptă, ne lămuri el, aşadar aici ar trebui să se găsească o ieşire.

Am căutat cu forţe sporite toţi trei dar multă vreme nu am descoperit nimic. Marian dorea chiar ca să întrerupă cercetările până-n zori, întrucât nu mai era mult pân-atunci, când dădu pe neaşteptate de ceva ca o podoabă.

Un sunet metalic slab şi întregul raft de cărţi se dădu la o parte. Stăteam în faţa unei deschideri întunecate pe care prietenul meu o lumină-n secunda următoare. Trepte duceau şi în sus şi în jos. Ronswell se opri între raftul de cărţi şi şopti în timp ce Marian şi cu mine am pornit-o pe trepte în sus.

Acestea mai urcau încă două etaje. În ultimul, am observat de pe lateral cum mija o geană de lumină pe care Marian a stabilit repede că

se strecura pe gaura cheii unei uşi de pe culoar. Încăperea era învecinată cu aceea a dormitorului prinţului.

Marian îmi făcu loc să mă uit şi eu în cameră. Dormitorul era luminat la maximum iar prinţul pe jumătate dezbrăcat şedea într-un fotoliu, părând că cugetă adânc.

Am coborât din nou treptele, am adus raftul în poziţia iniţială şi din nou se auzi clinchetul caracteristic care punea în mişcare mecanismul dispozitivului şi-apoi am părăsit încăperea.

Marian o pornise înainte şi-acum îşi aprinse din nou lampa, coborând de data asta treptele care duceau în pivniţă, acoperite toate cu-n strat gros de praf. Urme de paşi duceau înspre fundul acesteia. Când am ajuns şi-acolo, o uşă masivă care nu avea nici o broască ne bara drumul.

Ce era de făcut? N-o puteam sparge fără să facem zgomot, iar vreun mecanism secret nu prea era la vedere.

Ne-am uitat cu-atâta interes la uşa aceea încât n-am mai dat atenţie la ce se-ntâmpla în jurul nostru. Asta ne-a fost fatal. Deodată ne-am trezit loviţi peste cap şi înainte de-a ne fi putut gândi la apărare, mâini puternice ne-au apucat de gât încercând să ne sugrume. A trebuit să respir de câteva ori pe apucate şi deodată am simţit un miros dulceag. Ni se trăseseră acum nişte saci peste cap conţinând un gaz ameţitor.

Deznădăjduit am căutat să mă agăţ de adversarul meu pentru a mă putea elibera dar am început să-mi pierd repede cunoştinţa.

Când m-am deşteptat, eram legat de mâini şi de picioare dar nu aveam căluş în gură. Spre bucuria mea am auzit glasul lui Marian:

— În sfârşit Robert! Ai zăcut multă vreme fără cunoştinţă. Ronswell s-a deşteptat de mult.

— Unde ne găsim Mariane? am întrebat deşi abia acum mi-am dat seama că nici camaradul meu n-avea de unde să ştie.

— Probabil că într-o pivniţă. Miroase a cărămidă şi mortar, de parcă de curând s-ar fi zidit ceva.

— Eşti legat solid Mariane? Poate ne reuşeşte să ne eliberăm cumva.

— Mâinile-mi sunt amorţite deja. Probabil că zăceam de mult timp aici jos.

— C-am acelaşi lucru se petrece şi cu mâinile mele, am auzit vocea lui Ronswell, venind de undeva din întuneric.

— Poate că vom reuşi să facem ceva cu dinţii. Voi încerca să mă rostogolesc spre tine Mariane.

Când în cele din urmă am simţit mâinile lui Marian sub gura mea am simţit cât de reci erau acestea. M-am apucat de lucru imediat. La început nu părea să-mi reuşească dar mai pe urmă am început să am un succes. După o jumătate de oră, mâinile lui Marian erau libere. Dură însă destul de mult până îşi restabili circulaţia sângelui, după

care se eliberează de legăturile de la picioare şi mă putut elibera şi pe mine şi pe Ronswell.

În timp ce Ronswell şi cu mine ne masam încă mâinile, Marian începu să pipăie pereţii temniţei noastre. Deodată scoase un strigăt de bucurie. Imediat dup-aceea se aprinse lumina lămpii de buzunar pe care o găsise la pământ.

Eram atât de surprinşi că la început n-am putut scoase nici o vorbă. Marian lumină întreaga pivniţă şi cu această ocazie văzu ceva alb pe podea. Camaradul meu o ridică repede şi-ncurând ţinea o scrisoare în mâini.

— Domnilor, spunea scrisoarea. Când veţi citi scrisoarea asta. Vă veţi afla doar ca morţi vii în această pivniţă. Vă aflaţi într-o încăpere subpământeană, adâncă şi nu veţi mai vedea deloc lumina soarelui. Intrarea este zidită. De ce v-aţi băgat nasul în afacerea mea de la lacul Wular şi vreţi ca şi acum să interveniţi în problema care-mi afectează dreptul meu legitim? De aceea v-am hotărât moartea. Veţi muri de foame şi de sete. Şi pe prietenul vostru Pongo o să-l prindem cu siguranţă. N-o să-i reuşească să vă elibereze, degeaba speraţi. În lumea de dincolo vă veţi întâlni cu noul vostru prieten prinţul Lorbu. De ce n-aţi ţinut cont de avertismentul pustnicului de pe munte?

Ne-am uitat unul la altul descumpăniţi, apoi Marian şopti cât putu de încet:

— Pongo şi Maha!

La Maha nu m-am gândit. El ne va găsi cu siguranţă urma şi Pongo nu va cunoaşte liniştea până ce nu ne va fi eliberat. Vai de omul care-i va sta în cale. O uriaşă povară îmi căzu de pe umeri când m-am gândit la el. Aşadar eram sortiţi să flămânzim şi să însetăm după plac. Chiar de pe acum simţeam junghiul foamei şi gâtlejul îmi era uscat ca pustiul Saharei.

Lui Marian şi Ronswell le mergea cam tot la fel.

Poate că mai avea unul dintre noi vreo ţigaretă la el. N-am vrut să-l întreb imediat pe Marian, întrucât acesta cerceta tocmai zidul cel nou. C-o oarecare doză de optimism cunoscută.

— Dacă ne reuşeşte să dislocăm numai o piatră din zidăria asta, celelalte le vom îndepărta mai uşor. Din păcate nu avem nici o unealtă la noi. Voi încerca cu lampa mea de buzunar.

— Mortarul e încă umed, constată Ronswell.

În timp ce luminam zidul, Marian desprinse din cutia lămpii ceva semănător cu-o mică rangă sau unealtă de săpat. Din acelaşi material de tablă şi fier al cutiei îşi confecţionă şi Ronswell ceva similar. Apoi ambii încercară să răzuiască mortarul şi după aproape o oră şi ceva, Marian reuşi să desprindă prima piatră.

— Stinge lumina, îşi şopti Marian. Am putea fi văzuţi de afară.

În întuneric am lucrat mai departe îndepărtând alte pietre până ce

deschizătura fu atât de mare încât ne permise să ne strecurăm prin ea.

IV
FANTOMA LUI PONGO

MARIAN ÎŞI RELUĂ LAMPA, aşa provizorie cum era şi-o aprinse de câteva ori pentru foarte scurt timp. În spatele pivniţei erau nişte trepte de piatră care duceau sus. Am luat-o în sus pe acestea. Păreau să nu se mai sfârşească. În cele din urmă am ajuns la o uşă care se deschise uşor.

Din nou lumină Marian în jur. Asta trebuia să fie pivniţa în care am fost atacaţi şi de aici cunoşteau drumul care duce spre biroul de lucru al prinţului.

Marian îl rugă pe Ronswell să stea de veghe, în pivniţă, în timp ce noi am urcat treptele care duceau după ce ajungeam la o uşă din nou, în camera de dormit a prinţului Lorbu.

Ne-am uitat pe gaura cheii. În cameră ardea ca în fiecare noapte o lampă mică. Prinţul şedea în patul său şi părea să doarmă. Aşadar nu ajunseserăm prea târziu.

Am coborât din nou până-n biroul acestuia şi-am acţionat asupra mecanismului secret, care făcea să se deplaseze raftul de cărţi. Lampa noastră de buzunar devenise atât de primitivă încât nu ne puteam folosi de ea, decât cu intermitenţe.

Marele orologiu din birou arătă ora două a dimineţii. Aşadar ne-am petrecut în pivniţă îngropaţi o zi întreagă. Unde rămăsese Pongo? Nu puteam crede că el n-a întreprins nimic, de-ndată ce a observat că dispărusem. Poate că întreprinderea de unul singur, cercetări în clădirea palatului.

Pe Marian păru să-l intereseze dintr-odată o carte groasă pe care o desprinse din raft. Începu să-ntoarcă şi alte cărţi căutând în locuri diferite şi clătinând neîncetat din cap.

N-am vrut să-l tulbur dar mi-ar fi plăcut mai degrabă dacă am fi încercat să-l găsim pe Pongo. În cele din urmă Marian puse cartea deoparte şi coborî împreună cu mine, din nou, în pivniţă. Ronswell scoase un oftat de uşurare deîndată ce ne văzu.

— Am descoperit nişte trepte care duc deasemenea sus, ne şopti Ronswell, la cealaltă parte se află o trapă pe care am încercat zadarnic s-o deschid.

Marian ne făcu semn şi-am pornit-o cu toţi pe treptele descoperite de Ronswell. La uşile pe lângă care am trecut fuseseră făcute găuri şi astfel am putut constata de afară că în nici o cameră nu ardea lumina, de aceea am coborât din nou în locul de unde plecasem.

— Dacă aş fi ştiut care din trepte duc în camera noastră mi-ar fi plăcut să mă pun repede în legătură cu Pongo.

— Să mai încercăm încăodată trapa, spuse comisarul. După părerea mea de-acolo se poate ajunge din nou în pivniţă sau cine ştie unde.

Cu greu am ridicat capacul şi Marian lumină înăuntru.

Nu erau nici un fel de trepte aici, dar distanţa până la sol era mai mare de trei metri.

— O să sar jos. Sper să pot ajunge de-acolo, neapărat din nou sus.

— O să mă aplec pe pământ şi-o să ţin mâinile întinse spre tine. O să sari cât poţi în sus şi-o să te agăţi de ele. Ronswell o să mă ţină strâns din spate, ca să nu mă prăbuşesc şi eu jos, am propus eu acuma.

Marian îmi făcu semn că nu-i de acord şi sări în deschizătură, am putut urmări doar raza lămpii lui de buzunar. Încăperea nu era mare şi de-acolo se deschideau mai multe uşi.

— Coborâţi şi voi, ne şopti Marian. O să găsim cu siguranţă o ieşire. Dacă nu, o să facem acrobaţie de sală, unul se va urca pe umerii celuilalt; în felul ăsta vom ieşi cumva de aici.

Am deschis uşa care era cea mai apropiată de noi, un miros de rânced şi stătut izbindu-ne în faţă. Aproape imediat am descoperit într-un colţ o făptură învelită în zdrenţe.

Marian îndreaptă lumina lămpii sale asupra persoanei aflată pe jos. Trebuie să fim foarte precauţi întrucât nu posedam nici un fel de armă. Omul de jos nu se mişcă deloc, aşa că am îndrăznit să ne apropiem. Marian ridică pătura într-un colţ. În faţa noastră se afla capul unui mort – un craniu cu alte cuvinte. O cercetare mai completă ne dezvălui că-n faţa noastră se afla un schelet aparţinând unui om care trebuia să fi murit de multă vreme în încăperea asta.

Hainele mortului se prefăcuseră în praf la atingere. Mortul ţinea într-o mână o cărticică, pe care Marian şi-o însuşi.

Trebuia să ne grăbim. În curând se va face dimineaţă şi până atunci trebuia să mai rezolvăm multe probleme.

Uşa următoare era ca şi prima neîncuiată. Şi asta ducea într-o mică încăpere, care nu mai părea folosită de mult, de nimeni. În spatele următoarelor două uşi n-am mai găsit nici o ieşire. În spatele ultimei uşi o scară ducea în sus.

Am ajuns în altă pivniţă din care trei rânduri de trepte duceau în sus, le-am parcurs şi pe acelea, unul după altul. Al doilea rând de trepte, spre bucuria noastră duceau în camerele repartizate nouă. Acestea erau laminate de câte-o lampă cu lumină difuză care ardea în fiecare dintre ele. Ne-am putut recunoaşte bagajele, în care aveam lămpi de buzunar şi pistoalele de rezervă.

Din păcate duceau spre camerele noastre, le puteam vedea, dar nu puteam deocamdată intra în ele.

— Păcat că de aici nu putem ajunge în camerele noastre, îşi exprimă Ronswell regretul. Am avea acces la armele noastre şi la lămpile de buzunar.

— După părerea mea trebuie ca folosind aceste trepte să reuşim să ajungem în orice cameră, aşa cum am putut ajunge în biroul de lucru al prinţului.

Cuvintele astea le spuse Marian, care examină încăodată pereţii. După câteva momente găsi într-adevăr locul mascat unde trebuie să apese. Un zăvor de metal hurui uşor. În faţa noastră peretele se dădu într-o parte. Drumul spre camerele noastre era deschis.

Marian se strecură înăuntru luă din bagajele noastre trei pistoale şi trei lămpi de buzunar şi veni imediat îndărăt. Am acţionat asupra mecanismului astfel încât peretele lunecă la loc.

— Să-ncercăm de-aici s-ajungem în dormitorul prinţului pentru a-l lămuri în legătură cu mersul cercetărilor? am întrebat eu.

— Atunci ar mai trebui să trecem încăodată prin pivniţa unde zace mortul acela. Mai întâi să vedem însă unde duce rândul al treilea de trepte.

Am urcat şi aceste trepte. De-atâta urcat şi coborât treptele mă dureau deja muşchii gambelor şi genunchi. La al doilea etaj am putut privi prin gaura cheii într-o altă cameră.

Era de fapt dormitorul prinţului, privit numai dintr-o altă perspectivă. M-am aşezat în faţa uşii obturând gaura cheii.

Pipăind peretele Marian găsi înc-o deschizătură făcută în el, prin care se putea privi în încăpere. Ronswell păşi în faţa ei. Puteam acum examina camera în linişte.

Deodată dinspre cămin se desprinse o siluetă înaltă, c-o mască pe figură. M-am speriat de moarte întrucât mă temeam pentru viaţa prinţului.

Ronswell îi făcu loc lui Marian să privească în cameră. Silueta se strecoară încet spre patul în care dormea prinţul şi-şi scoase un pumnal de sub veşmântu-i bogat. Cum puteam să-l salvăm pe prinţ? Să batem în perete sau să strigăm nu prea ar fi avut sens, întrucât pereţii erau destul de groşi.

Mă apucă o teamă de moarte. Dar atunci se întâmplă ceva neaşteptat. De pe partea opusă dinspre perete, toată porţiunea ocupată de tablou se dădu deoparte şi apăru o deschizătură întunecată. Din gaura asta apăru o făptură înaltă acoperită de la cap la picioare într-un veşmânt bogat, alb. Făptură arăta întocmai unei stafii şi-acum se deplasă uşor de parcă nici nu ar fi atins pământul spre silueta cu pumnalul, care tocmai se aplecase asupra prinţului. Indianul înarmat nu prinsese încă de veste ce se întâmplase în spatele lui.

Ochii siluetei mascate erau îndreptaţi asupra prinţului care dormea. Deja masca ajunsese lângă pat când se-ntoarse repede pe călcâie. Când observă cea de-a doua siluetă o zbughi pe lângă cămin şi dispăru.

Făptura înveşmântată în alb nu întreprinse nimic pentru a-l urmări pe mascat se-ntoarse la rându-i în jurul axei dispărând în gaura din

perete după care tabloul reveni la loc. Marian şi cu mine ne-am uitat uimiţi unul la altul.

Dar el putu tot atât de puţin să găsească o explicaţie la tot ce se petrece cum am fost eu în stare s-o fac.

Marian se-ntoarse spre Ronswell spunându-i:

— În dormitorul prinţului a apărut mai întâi un asasin mascat şi-apoi o stafie. Fantoma îmbrăcată în cearceafuri albe trebuie să fi coborât de pe treptele peste care-am dat şi noi înainte. Venind printr-o deschizătură practicată în zid. Poate că şi din partea asta există încă un gang secret şi-o intrare pe care trebuie s-o descoperim.

Ronswell şi cu mine am început să-l ajutăm pe Marian să caute mecanismul secret. Strădania noastră fu răsplătită când Ronswell dădu peste o umflătură abia sesizabilă-n zid pe care o presă cu degetele. Peretele din faţa noastră se deschise lăsând o porţiune pe care o bănuiam de intrare în cameră, acum acoperit de un tablou uriaş. Ronswell şi cu mine ne-am oprit în faţa deschizături pe când Marian o porni singur prin aceasta. Căuta probabil un alt mecanism care să permită tabloului din faţă să lunece într-o parte. Aveam deja experienţă în astfel de lucruri aşa că nu dură mult până ce Marian găsi ceea ce căuta. Marian ne făcu semn să-l urmăm. Am făcut să se-nchidă intrândul din perete în faţa căruia stătea acum şi l-am urmat pe camaradul nostru. Tabloul fu repus la loc. De stafie nici urmă.

— Să fi coborât stafia asta albă în pivniţă? întreabă Ronswell.

— Am putea să cercetăm mai întâi acolo şi apoi să ne urcăm în camerele noastre. N-am chef să mă mai joc mult de-a v-aţi ascunselea.

Am adus apoi vorba despre Pongo întrucât îmi făceam mari griji din cauza lui.

— Poate că Pongo însuşi ne pregăteşte o surpriză, spuse Marian. În vocea sa simţi uşoară ironie. Nu ştiam la ce se referă.

În drum spre camera de oaspeţi am mai făcut o vizită în biroul de lucru al prinţului dar am găsit totul neschimbat. Cu secretele tabloului ne-am familiarizat treptat, atât de mult încât numai trepte şi intrări secrete mai foloseam deplasându-ne prin palat în colo şi încoace.

În pivniţă am găsit uşa care ducea spre fosta noastră temniţă, deschisă. Ştiam c-o închisesem când am trecut ultima dată pe acolo. În încăperea de unde se ramificau trei rânduri de trepte, am auzit un strigăt slab pe când treceam pe acolo care ne-a făcut să ne oprim şi să ascultăm cu atenţie dar nimic nu s-a mai auzit apoi. Din ce direcţie venea strigătul n-am putut stabili.

— Încetul cu încetul te-apucă groaza să mai rămâi aici jos, zise Ronswell. Mai degrabă aş lupta în câmp deschis c-o forţă superioară, decât aici, cu una sau două fantome.

— Cred că dinspre stafia îmbrăcată în alb, n-avem a ne teme, spuse Marian. Este una care vrea să ne ajute. Strigătul pe care l-am auzit a

fost scos de cineva care-a văzut tocmai această stafie.

— Dacă nu mă înşel, zise Ronswell strigătul nu venea dinspre unul din rândurile de trepte de-aici. Poate că se mai găseşte totuşi o uşă secretă pe care încă n-am descoperit-o?

Marian ridică prevenindu-ne mâna. De undeva din lateral se auzea clar un râcâit pe pietriş care era întrerupt pe-alocuri de un pufăit uşor.

— Maha, strigă Marian şi cercetă locul de unde venea zgomotul. I-am dat o mână de ajutor şi succesul nu întârzie să vină. Am găsit o trapă de piatră pe care am putut-o deschide.

În lumina lămpii de buznar apăru Maha care-şi mişca coada plin de bucurie şi-şi freca acum capul de genunchi noştri. Dacă Pongo ar fi fost în pericol cu-adevărat, Maha s-ar fi comportat cu totul altfel.

Coridorul în care l-am descoperit pe Maha nu avea decât 70 de cm înălţime.

A trebuit să ne târâm să-l putem cerceta în timp ce Maha o luă înaintea noastră. După câteva curbe sinuoase înaintea noastră apăru o geană de lumină. Ne-am stins lămpile şi la capătul coridorului am zărit lumina roşie a zorilor care-şi trimisese salutul. Coridorul ducea deci afară.

Înainte de-a ieşi afară Marian ţinu să se convingă dacă nu cumva eram observaţi. Intrarea în acest gang era mascată de tufişuri dese aşa că n-ar fi putut fi observat lesne de către cineva. Am putut părăsi gangul şi-am privit în jur. Maha se ghemuise la picioarele lui Marian aşadar nu mirosise nici un duşman.

Ne găseam la poalele muntelui pe care fusese construit palatul prinţului. O cărare îngustă ducea în jos. În jurul nostru se înălţau culmi de munte, despărţite printr-o vale prăpăstioasă, dedesubt. Am mai descoperit un turn de pază care părea pe jumătate prăbuşit. Acestuia Marian îi acordase acum întreaga atenţie.

— Să mergem acolo, ne spuse camaradul nostru, după un moment de tăcere. De-aici slabe şanse de-a mai întreprinde ceva.

Nu mai aşteaptă remarcile noastre ci o porni îndărăt şi după mult timp am ajuns din nou în pivniţa cu trepte de unde puteam merge în camerele noastre dacă am fi vrut-o. Câteva minute mai târziu am deschis uşile camerelor unde Pongo şedea paşnic, zâmbindu-ne radios ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Aduce Maha foarte bine *Masser*. Pongo lăsat Maha în gang, păzit de duşmani. Duşmani însă nu apărut.

Deodată îmi căzu vălul de pe ochi şi-am exclamat numaidecât:

— Deci tu ai fost Pongo, stafia albă din dormitorul prinţului?

Pongo încuviinţă numai şi adaugă:

— Pongo alungat duşman care crezut vine stafie. Pongo întâlnit duşman în pivniţă acesta ţipat speriat şi târât afară. De asta Pongo lăsat Maha în coridor.

— Nu ne-ai căutat Pongo? l-am întrebat eu mai departe.

— Pongo caută *Masser,* Maha furişat prin birou Maha găseşte unde *Masser* Farrow apăsat. Perete dat la o parte, Pongo cu Maha furişat în pivniţă, Pongo auzit cum *Masser* eliberează. Găsit cămara unde multe lucruri vechi. Pongo se îmbracă pe el ca stafie şi caută mai departe. Pongo vede cum duşman vine prin cămin în dormitor de la prinţ şi ştie că *Masser* din altă parte în cameră vede. Pongo găsit buton care lasă din altă parte furişat Pongo în dormitor. Apoi om dispare prin cămin.

Marian nu-l întrerupse de fel pe uriaşul negru. Îl întreabă numai de propriile lui gânduri.

— Şi unde crezi c-ar putea fi ascunsă fiica prinţului, Pongo?

— Pongo crede că vechiul turn de pază. Când din nou vine întunericul Pongo furişează şi eliberează fata.

Ăsta era adevăratul Pongo. Pentru el nu exista greutăţi şi pericole.

V
SALVAŢI

NE-AM SPĂŞAT MAI ÎNTÂI BINE, să scăpăm de murdăria acumulată. Dimineaţa se scurse repede şi n-am mai apucat să ne-ntindem câteva ore.

Prinţul Lorbu dejunase singur într-o stare sufletească deprimantă, gândindu-se la dispariţia noastră.

Când fără nici un preambul am apărut în uşa camerei sale, bucuria lui fu de nedescris.

— M-am gândit să nu vi se fi întâmplat vreo nenorocire, domnilor, când azi dimineaţă servitorul meu mi-a zis că nu vă aflaţi în camerele dumneavoastră.

— Am trecut prin lucruri ciudate, Alteţă. Dar vă asigur că până spre seară totul va fi lămurit. Credem că ştim unde se află fiica dumneavoastră, spuse Marian.

— N-am putea s-o eliberăm imediat? întreabă prinţul cu înfrigurare.

— Asta am putea-o face Alteţă, zise Marian, dar în acest caz nu vă putem asigura că vărul vostru Tinka va putea fi prins. Trebuie să acţionăm cu viclenie. În afară de-asta ni-e grozav de foame, întrucât de alaltăieri seară nu am mai mâncat nimic.

Prinţul apasă pe un buton pentru a-i da intendentului ordinul de-a ne aduce micul dejun.

După câteva minute se auzi o bătaie în uşă. Intendentul apăru. Mutra pe care o făcu când ne văzu şezând la masă n-o voi uita nici dac-ar fi să trăiesc 100 de ani. Se făcu palid ca un mort şi nu putut scoate nici un sunet.

— Ei, ce ţi s-a-ntâmplat? Credeai cumva că vom rămâne pe vecie în

pivniţa aia, zidiţi? N-aveam de gând s-o facem şi chiar în noaptea asta ţi-am arestat complicii.

M-au mirat nespus vorbele lui Marian. Ce spera să obţină în felul acesta?

Dar intendentul căzu în cursă. Repede duse mâna la veşmântu-i bogat de unde scoase un revolver afară. Dar nu mai ajunse să facă uz de armă, întrucât fu apucat de umeri şi tras afară din cameră. Pongo veghease bine. Poate că Marian îl rugase să fie pe fază. Prinţul rămase înmărmurit. În cele din urmă luă cuvântul:

— Omul ăsta face deci parte dintre duşmanii mei?

— Este ucigaşul soţiei dumneavoastră, Alteţă, răspunse Marian. Dar nu se putea bănui. Poate că va mărturisi el singur, mai târziu.

Agitat prinţul îşi împreună mâinile.

— O să-l las să putrezească în cea mai adâncă pivniţă a mea.

Un alt servitor ce nu-l credeam implicat în complot ne aduse micul dejun. În timp ce mâncam i-am povestit prinţului în cele mai mici amănunte ce ni s-a-ntâmplat şi ce am descoperit. Turnul cel vechi nu l-am mai menţionat pentru a nu ne zădărnici planurile, printr-o imprudenţă.

Prinţul promise că-l va răsplăti regeşte pe Pongo pentru că i-a salvat viaţa şi îl întreabă pe Marian ce i-ar putea provoca o bucurie mai mare.

— Dăruiţi-i un pumnal frumos, Alteţă, ceva mai mare decât sunt cele obişnuite, care i s-ar potrivi în mâinile lui.

— O să-l primească. În colecţia mea de arme se găseşte ceva potrivit. Mă gândesc deja la ceva care o să-i producă mare bucurie.

— Cu câţi duşmani credeţi că vom avea de-a face? întreabă Ronswell acum.

— Cred că mai sunt vreo trei. Împreună cu intendentul erau patru. Banda este compusă după părerea mea din vărul dumneavoastră Tinka, Alteţă şi servitorii de odinioară Biamihto şi Lartsa în afară de intendentul Scos din luptă.

— Şi când credeţi c-o să-i puteţi prinde domnilor?

— Azi după amiază, răspunse Marian. Va trebui pentru atingerea scopului nostru să ne-mbrăcăm în veşminte indiene. Pe faţă nu ne putem apropia, ne temem să nu-i facă altfel vreun rău fiicei dumneavoastră, Alteţă. Sper că aveţi pe aici câteva veşminte potrivite.

— Mai mult decât destule! Noi şi altele uzate! Voi porunci tânărului servitor care ne-a însoţit aici şi în care mă pot încrede pe deplin să vă facă rost de hainele cerute. Două ore mai târziu eram înapoiaţi în camerele noastre şi ne-am făcut toaleta, adică ne-am mascat, cum se spune la teatru.

Curând eram astfel travestiţi încât Marian care ne inspecta ţinuta cu-n ochi critic nu găsi nimic de reproşat.

Tânărul servitor care ne-a adus hainele ne-a povestit după ce a fost întrebat că vechiul turn de pază nu a mai fost folosit de mulţi ani şi este în paragină, năpădit de vegetaţia sălbatică. Va fi greu să găseşti uşa pentru a urca în turn, deşi chiar ieri i s-a părut c-a văzut la marginea turnului un om. Dar trebuie să se fi înşelat.

— De ce n-ai spus prinţului nimic despre asta? îl întreabă Marian.

— *Sahib* mă temeam că va râde de mine. Nu poate să fie vreun om în turn, veni răspunsul tânărului indian.

— Mulţumesc. Bine că ne-ai spus acum nouă!

Acum ştim că ne aflăm pe drumul cel bun. A mai rămas să discutăm despre rolurile pe care urmăm să le interpretăm fiecare dintre noi.

*

*   *

Spre amiază au apărut în apropierea turnului doi indieni care se certau puternic între ei. Larma se auzea de la mare depărtare.

În cele din urmă se ajunse la o încăierare. Cel mai slab dintre aceştia îşi trase repede un pumnal din veşmânt afară şi se repezi cu el asupra indianului mai puternic şi mai înalt.

Se clătină însă vru să se repeadă din nou asupra potrivnicului său dar în cele din urmă o rupse la fugă.

Când se văzu în apropierea turnului de control părea să se gândească dacă nu i-ar putea oferi un adăpost temporar. Indianul cel înalt se luase pe urmele lui.

În spatele plantelor agăţătoare indianul mai slab descoperi o uşă mică. Se grăbi spre ea, dar o găsi închisă. Urmăritorul îl ajunse astfel încât în faţa uşii reîncepu din nou lupta.

Indianul mititel se apără cu pumnalul de adversarul lui mai puternic lovi cu putere şi păru să-şi fi lovit adversarul în zona inimi. Fără zgomot indianul cel înalt se prăbuşi la pământ.

Indianul cel mititel fugi în pădure. Se scurse astfel mai mult timp. Indianul lovit rămăsese nemişcat întins în faţa uşi vechiului turn de pază. Deodată uşa se deschise, un indian apăru în prag şi se aplecă asupra mortului. Acest moment păru numai că-l aştepta „mortul”.

Dintr-un salt fu în picioare, cuprinse gâtul indianului care coborâse adineaori şi-i luă răsuflarea. Totul se petrecu cu mult mai repede decât a fost povestit.

Fără cunoştinţă indianul zăcea acum în braţele uriaşului care făcu un semn spre pădure, după care îl depuse pe indian pe pământ şi dispăru în turn.

Indianul cel mare era natural Pongo, care jucase teatru mai înainte cu Marian pentru a înşela vigilenţa adversarilor.

De-abia dispăruse Pongo în turn c-am şi alergat cu toţii, Marian, Ronswell şi cu mine spre uşa de intrare. Ronswell îl târî pe indianul

leşinat în turn unde-l leagă în timp ce Marian şi cu mine am început să percheziţionăm turnul.

Turnul părea să fie numai sălaşul unui singur indian care juca rolul unei santinele aici. Nu dură mult până indianul îşi recăpătă cunoştinţa astfel încât Marian putea încerca să-l interogheze.

L-am recunoscut de-ndată întrucât era vechiul nostru amic Lartsa servitorul de odinioară al prinţului. La început nu voii să răspundă deloc la întrebările puse de Marian, dar când Pongo începu să-l ameninţe cu tortura cedă în cele din urmă.

Fiica prinţului, conform mărturiei lui Lartsa s-ar găsi într-o pivniţă adâncă, ţinută acolo sub pază. Tinka şi celălalt servitor vor veni spre seară în turnul de pază.

I-am ordonat să ne ducă în pivniţa de care vorbise, am eliberat-o pe fiica prinţului şi i-am redat-o părintelui său, care-o cuprinse de-ndată în braţe. Recunoştinţa sa părea să fie fără margini dar şi vărului său îi jură o răzbunare sângeroasă.

Pongo rămase cu Maha în turn unde-i adusesem şi pe intendentul prizonier. În pivniţa unde zăcuse fata i-am închis pe ambii răufăcători.

Spre seară ne-am reluat veghea în turn şi Tinka nu avea de unde să ştie ce-l aşteaptă. Credeam că va apărea puţin după căderea întunericului dar ne-am înşelat.

Stăteam împreună cu Marian aproape de intrare pentru a-l putea scoate din luptă cât mai repede pe Tinka.

Pongo se ascunse afară în desiş, iar Ronswell făcea sus pe indianul în turn pentru a-i înşela vigilenţa şi a ne da şi nouă un semn în caz să-l vedea venind pe duşmanul nostru singur sau însoţit.

Deodată chiar înaintea uşii se auzi un strigăt puternic care ne făcu să sărim speriaţi:

— Sus mâinile.

N-am mai şovăit ci am ridicat mâinile sus. La lumina unei lămpi am văzut doi indieni care stăteau în faţa noastră ambii ţinând pistoalele în mâna îndreptate asupra noastră. Păreau să fi ajuns acolo pe un coridor secret.

— Surpriza pare să ne fi reuşit de minune domnilor, spuse unul dintre indieni ironic şi acesta păru să fie Tinka. Deghizamentul nu e rău, numai că eu l-am recunoscut imediat. Cum a fost posibil să scăpaţi din pivniţa în care v-am zidit? Ţineţi numai mâinile sus, eu nu glumesc deloc! Pistolul are siguranţa trasă. Probabil că v-a ajutat servitorul vostru Pongo. Pe acesta l-am lichidat şi acum îi veţi împărtăşi soarta. Împotriva săgeţilor noastre otrăvite, pe care aţi avut prilejul să le simţiţi la lacul Wular, nu puteţi face nimic chiar dacă aţi avea puteri de urs.

Indianul tăcu. Speram din tot sufletul s-apară Ronswell pentru a ne elibera din situaţia neplăcută în care ne aflam.

Mi-am aţintit privirea ca din întâmplare spre treptele care duceau în sus. Însoţitorul lui Tinka bagă de seamă şi spuse imediat:

— Mai trebuie să fie unul sus. Să-i legăm mai întâi pe ăştia doi! Putem apoi arunca turnul în aer şi cel puţin vărul tău nu-şi va mai vedea fiica niciodată.

— Fă-o repede! spuse Tinka. Şi leagă-i bine.

Însoţitorul lui Tinka în care am crezut c-am recunoscut pe Biamihto ne leagă cu-atâta îndemânare că nu puteam mişca nici măcar un deget. Tinka se repezise în pivniţă. Am bănuit ci-l va elibera pe complicii său, dar se întoarse înapoi singur.

— În cincisprezece minute turnul sare în aer! spuse el rece. Să-l aducem şi pe negru înăuntru. Dup-aceea poate să se prăbuşească totul.

După câteva minute l-au adus pe Pongo în stare de inconştienţă şi-l depuseră lângă noi.

Tinka apăru în faţa noastră, ne privi o vreme, după care spuse:

— Iată-i şi pe renumiţi aventurieri care credeau că sunt superiori tuturor celorlalţi oameni. Vezi Biamihto, eu sunt mai puternic.

Apoi se-ntoarse spre noi:

— Domnilor mă interesează cum aţi reuşit să ieşiţi din pivniţă, v-a eliberat servitorul?

— Pentru asta n-am avut nevoie e ajutorul lui! râse Marian ca şi când s-ar fi întreţinut într-una din cele mai plăcute situaţii cu interlocutorul său. Trebuia să ne legaţi mai bine şi să lăsaţi comedia cu scrisoarea. Pentru a dărâma zidul acela proaspăt ridicat nu-ţi trebuie cine ştie ce artă!

Tinka păru să chibzuiască puţin. Ochii săi luciră pe jumătate furioşi pe jumătate admirativi. În cele din urmă continuă repede:

— Domnule Farrow, ştii că-n câteva minute turnul va sări în aer. O scăpare nu există. Vrei să te supui condiţiilor pe care ţi le impun, ca să-ţi scapi viaţa?

— Asta depinde de condiţii! veni răspunsul calm al lui Marian.

— Nu sunt prea grele sau de neînchipuit. Caut în palat ceva.

— Vrei să spui comoara ascunsă, Tinka. Ştiu că umbli după documentul acela. L-am găsit eu.

— Ce? Domnule Farrow cu asta poţi să-ţi salvezi viaţa. Repede! Dă-l încoace! Unde-i? Te iau de-ndată cu mine din turn.

— Şi cum rămâne cu prietenii mei, domnule Tinka?

Tinka păru să chibzuiască repede. Am văzut cum îi tremura bărbia după care spuse calm:

— Dacă-mi dai cuvântul dumitale de onoare că vei părăsi ţara imediat împreună cu prietenii dumitale îi eliberez şi pe aceştia. Dar te voi ţine prizonier atâta timp, până ce am documentul şi voi găsi comoara.

— Şi dacă nu-ţi vei ţine cuvântul domnule Tinka? Cine-mi

garantează asta? Vei putea să ne laşi liniştiţi să murim aicea de-ndată ce-ţi voi dezvălui taina locului unde se găseşte tezaurul.

— Sunt un prinţ, domnule Farrow! Şi cuvântul unui prinţ are valabilitate în India. Aş putea găsi şi eu documentul dar dacă prin dumneata voi ajunge mai repede la el vă voi cruţa vieţile.

— Vreau să te cred domnule Tinka, spuse Marian. Documentul se găseşte într-un coridor secret care duce de la turn afară. Într-una din nişele laterale vei găsi înscrisul.

Tinka păli.

— În coridorul care duce de aici în afară, domnule Farrow? Atunci va fi greu de ajuns la el.

— De ce? întreabă Marian calm. M-am târât eu însumi prin gang şi am supravegheat prin gura de ieşire turnul.

— Nu te-ai întâlnit cu nici-o… stafie domnule Farrow?

Marian făcu pe miratul.

— O stafie? Nu, domnule Tinka. Crezi că există vreuna? Tinka stătu câtva timp nehotărât. Apoi se apleacă şi-i şopti ceva însoţitorului său. Ştiam acum că el fusese acela pe care-l alungase stafia lui Pongo.

Marian zise acum foarte grav.

— Ar putea fi stafia strămoşului care-a murit, domnule Tinka şi care-şi păzeşte comoara. Sigur că ştie că vrei s-o ridici. De aceea v-a apărut. Pe noi ne-a lăsat în pace întrucât ştie că nu ne pasă de comoara asta.

Tinka era nehotărât, neştiind ce să facă. Din ce în ce se apropia timpul ca turnul să sară în aer. I se adresă încăodată stăruitor lui Marian.

— Ultima propunere, domnule Farrow! Dumneavoastră şi însoţitorii dumitale sunt de-ndată liberi dacă-mi aduci documentul sau comoara din pivniţă. Trebuie să-mi dai cuvântul de onoare. Dacă accepţi puteţi ieşi imediat.

Marian păru să chibzuiască şi nu păru să se grăbească deloc. După o reflecţie temeinică spuse:

— Nu domnule Tinka. Aşa nu merge! În primul rând nu vreau să am de-a face cu o stafie şi-n al doilea rând nu am deplină încredere în dumneata. Nu mi-o lua în nume de rău! O spun aşa cum o simt! Dacă vei avea comoara vei avea puterea şi ne vei putea totuşi ucide. Vreau să fiu foarte sigur. Îţi dau documentul, iar comoara o poţi lua apoi şi singur din pivniţă.

Din nou chibzui Tinka.

— Bine domnule Farrow! Îmi dai documentul şi dacă găsesc comoara sunteţi liberi.

— Propunerea mea a fost, domnule Tinka să ne eliberezi numaidecât şi eu îţi dau doar documentul.

Mai erau câteva minute până să se producă explozia. Am început să

mă neliniştesc şi nu-l înţelegeam pe Marian de ce prelungea atâta discuţia şi negocierile astea!

Ce urmăreşte? Conta încă pe ajutorul lui Ronswell? Putea singur comisarul să le vină de hac acestor doi indieni?

— Uite, ultimul cuvânt, domnule Farrow! Dacă-mi dai cuvântul de onoare că voi primi adevăratul document, eşti liber, imediat! Dar tovarăşi dumitale rămân aici ca ostateci până ce te înapoiezi. Nu, nu aici şi undeva în siguranţă. Dacă vii cu documentul adevărat veţi fi liberi altfel pun să vă ucid.

— De ce trebuie să-ţi dau mai întâi documentul dacă îţi dau cuvântul meu de onoare? Ai încredere în mine tot atât de puţin ca eu în dumneata. Mai bine să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Să nu mai încheiem nici un târg!

Tinka se-nfurie de-acuma.

— Atunci n-aveţi decât să pieriţi! Din partea mea aţi meritat-o! Eu v-am vrut numai binele! Domnilor – se întoarse spre Pongo şi mine – domnului Farrow trebuie să-i mulţumiţi dacă veţi face o călătorie acum în veşnicie. I-am făcut propuneri prieteneşti, domnule Bertram, poţi dumneata să-mi spui unde se găseşte documentul?

— Dacă i-ai fi eliberat pe prietenii dumitale care zac acum legaţi în pivniţă şi care sunt sortiţi să moară odată cu noi atunci prietenul meu n-ar fi fost atât de neîncrezător, domnule Tinka. Bănuieşti de la început trădarea.

Mânia lui Tinka păru să nu cunoască margini.

— Crezi cu-adevărat că v-aş fi eliberat, domnule Farrow? Să-mi ţin cuvântul faţă de voi ar fi fost cea mai mare greşeală şi prostie din partea mea. Voi găsi documentul şi comoara singur. Peste trei minute începe călătoria veşnică. Merg cu mulţumirea c-am pus capăt vieţii celor trei aventurieri primejdioşi. Călătorie sprâncenată, domnilor!

Îi făcu semn lui Biamihto şi se-ndepărtă repede. Înainte de-a pleca au stins lămpile astfel că zăceam într-un întuneric deplin. L-am strigat repede pe Ronswell, dar acesta nu-mi auzi strigătele. Am tras de legături cât am putut dar n-au cedat deloc. Împreună cu Marian am strigat din nou după comisar. De data asta păru să ne audă strigătele. Coborî treptele cu paşi de uriaş cu lampa de buzunar în mână.

Îşi dădu seama imediat de-ntreaga situaţie şi fără a spune nici o vorbă ne eliberă de legături şi începu să-l târască pe Pongo afară din turn.

Sforţându-ne din răsputeri am reuşit să-l transportăm peste 50 de metri. Când deodată în spatele nostru pământul începu să se cutremure urmat de-o detunătură grozavă. Turnul începu să se clatine şi căzu o parte din el zdrobindu-se de pământ, stârnind un nor uriaş de praf.

La o anumită depărtare se auziră două împuşcături, urmate de un

singur strigăt, apoi se lăsase o linişte deplină.

Nu ne făceam griji din cauza lui Pongo ştiind că după un anumit timp îşi va reveni în simţiri. I-am povestit în grabă lui Ronswell ce s-a întâmplat în turn în timp ce el stătea calm de veghe.

— Acuma însă indienii ne-au scăpat, ne zise comisarul când am terminat ce-aveam de spus.

— Dumneavoastră poate, nu şi mie, se auzi o vocea de undeva. Prinţul Lorbu apăru dintr-un tufiş în faţa noastră. Ne-am uitat miraţi la el.

— N-aţi auzit cele două împuşcături de mai înainte domnilor? ne întreabă prinţul, care se găsea în compania tânărului său însoţitor.

— Soţia mea şi răpirea fiicei mele sunt răzbunate. N-am mai avut linişte în camera mea şi m-am luat după dumneavoastră, domnilor. Vărul meu mi-a căzut direct în braţe şi şi-a ridicat deja pistolul să mă doboare. Dar i-am luat-o înainte, lui şi complicelui său.

I-am strâns mâna în tăcere.

*

* *

Mai târziu, când ne-am regăsit împreună în biroul de lucru al prinţului, acesta-i înmână lui Pongo un pumnal minunat şi-i mulţumi încăodată pentru viaţa salvată.

Pongo, care de obicei nu accepta nici o mulţumire îşi puse numaidecât la cingătoare minunata armă. El spuse două cuvinte de mulţumire care erau suficient ca venind de la el ştiind că vin din inimă. După cină ne întreabă prinţul Lorbu ce căutase Tinka în biroul său cu-atâta înverşunare. Marian se duse la raftul cu cărţi, luă cronica cea veche şi ne arată nouă tuturor o pagină însemnată, încercuită jos.

Acolo scria că strămoşul prinţului, cu ocazia izbucniri unei răscoale în regiune a ascuns în gangurile subterane ale palatului o comoară deosebită. După câtva timp prinţul a dispărut fără urmă şi nimeni nu a mai găsit comoara.

— După această remarcă a cotrobăit vărul vostru, Alteţă. L-am găsit în cea mai adâncă pivniţă a platului pe prinţul care se transformase-n schelet. În pumn ţinea o carte în care erau descrise secretele palatului său. La sfârşitul cărţii este marcat locul unde este ascunsă comoara. Dacă vreţi puteţi coborî chiar acum în pivniţă.

— Bineînţeles că putem coborî, deşi nu cred că vom mai găsi comoara. Am considerat întotdeauna povestea asta ca o legendă a familiei şi n-am întreprins nici un fel de cercetări. Totuşi ne putem încerca norocul.

După ce fiica prinţului, care în timpul cinei făcu onorurile casei servindu-ne cafea Mokka şi ţigări, am coborât din nou în pivniţă. Prinţul se minuna de mulţimea coridoarelor secrete pe care le vedea pentru prima oară. În mâna bătrânului prinţ am găsit într-adevăr

descrierea locului unde este ascunsă comoara şi-n cele din urmă am găsit-o şi pe aceasta.

Prinţul Lorbu lăsă totul la locul său şi alese din mulţimea minunăţiilor din faţa lui nişte „nimicuri” de acolo.

Trei inele minunate pe care ni le dădu, mie, lui Marian şi lui Ronswell. A trebuit să le luăm dacă nu voiam să-l jignim pe prinţ.

Am mai rămas câteva zile încă în palat ca oaspeţi ai prinţului şi fiicei sale, apoi ne-am reluat călătoria din nou, spre sud.

Aventurile submarinului Dox 231

Hans Warren

I
UN VECIN DEZAGREABIL

ZIUA A DOUA DUPĂ ÎNTÂMPLAREA cu şeicul El Hohd (vezi broşura nr. 228) începuse. Căpitanul Farrow, fiul său George, doctorul Bertram şi Petre cârmaciul submarinului stăteau pe proprietatea şeicului Bilma, într-o minunată vale din mijlocul deşertului.

În prima zi cei patru camarazi au participat la o vânătoare de hiene pestriţe. Cu această ocazie George reuşi să captureze un minunat cal sălbatec. Îndemânarea lui trezi în sufletele maurilor o mare admiraţie, tot acum bătrânul şeic se făcu, cu tovarăşii săi de pe submarin, frate de sânge şi le-a făcut chiar oferta de a rămâne pentru totdeauna sau pentru mai mult timp pe proprietatea sa.

Aşa ceva era bineînţeles imposibil. Căpitanul Farrow îi luă propunerea zâmbind, în orice caz n-o respinse brutal şi îi explică pe îndelete şi întemeiat de ce el şi tovarăşii săi nu puteau rămâne acolo pentru totdeauna.

Pentru seara asta era programată o sărbătoare a întregului trib. Aleh, fiica şeicului, pe care George o salvase pe când o urmărea un leu, dar care la rândul ei se revanşase salvându-l din închisoarea şeicului El Hohd, trebuia să se căsătorească cu războinicul şi vânătorul căruia ea îi dăruise inima. În special se bucura de aceasta doctorul Bertram şi nu din cauza mâncării şi a băuturii ci pentru că spera să afle cu această ocazie alte obiceiuri şi ritualuri ale triburilor nomade nord africane.

Nici George nu era mai interesat să-şi umple stomacul cu mâncarea prea grea şi grasă şi nici nu-l prea interesa să bea vinul tare şi aromat din curmale şi nici să se uite ore întregi la reprezentaţiile „artistice” ale fetelor şi războinicilor tribului. Aşadar la câteva ore de la începerea sărbătorii găsind ocazia potrivită se ridică de pe scaunul de onoare ce le fusese pregătit celor patru tovarăşi şi se duse încet să dea o raită prin frumoasa oază a nomazilor. Luna învăluia întreaga vale cu o pânză de argint şi totul părea frumos ca în poveşti.

George se plimba încet pe cărăruia estică a drumului ce ducea spre munte. Aici cu toate că el se afla în umbrele lunii putea să vadă până departe. Se bucura de bizarele forme pe care le aruncau palmieri şi tufişurile, umbrele lor părând a semăna când cu animale sălbatice gata să sară în atac când cu groteşti forme sălbatice.

Gălăgia petrecerii se auzea înfundat până la George şi părea se potrivea cu singulara frumuseţe a acestei nopţi cu luna în oaza deşertului.

Deodată fiul căpitanului se opri. Urechile sale fine prinseră parcă o şoaptă. În primul moment se gândi la un pericol. Tribul inamic al

şeicului El Hohd nu-şi ţinea probabil făgăduiala de a face pace.
George înaintă precaut mai departe. Trebuia să se convingă că pe tribul la care ei erau oaspeţi nu-l păştea nici o primejdie.
Şoptitul pe care-l auzise mai înainte deveni tot mai clar. Putea chiar să deosebească vocile. O voce aparţinea cu siguranţă unei femei.
Avea cumva în faţa lui o pereche de îndrăgostiţi care-şi dăduseră întâlnire la poalele muntelui?
Da, vocile sunau ca şi cum în ele nu era nimic duşmănos. George nu dorea cu nici un chip să deranjeze doi oameni care vorbeau despre nişte treburi care-i priveau numai pe ei.
De aceea se hotărî să rămână liniştit. Dar curând se retrase încet. O piatră se desprinse, se rostogoli şi făcu puţin zgomot pe care el l-ar fi evitat, dar ce se întâmpla se întâmplase, nu mai putea schimba nimic.
Imediat vocile încetară. Din umbră apăruseră două siluete.
George nu se mai află acum în umbra care până acum îl protejase. Una din siluete se îndrepta aproape duşmănos spre George. Ce-i rămânea decât să se pregătească pentru o partidă de box?
Silueta neagră se dădu înapoi, George însă strigă în engleză:
— Opreşte-te, nici un pas în plus! Altfel trebuie să fac uz de armă!
Ameninţarea era exagerată deoarece el nu purta acum la el nici o armă. La ce i-ar fi folosit în această vale liniştită a unui trib prietenos cu a cărui şef se făcuseră fraţi de sânge? Astfel George se pregăti de o partidă de box, dar silueta neagră care se retrase mai înainte se îndepărtă. Sigur el deranjase o pereche de îndrăgostiţi. George auzi încă în depărtare o voce femeiască, apoi totul deveni liniştit.
Zâmbind fiul căpitanului mai aşteaptă câteva minute. Deci tocmai deranjase o pereche de îndrăgostiţi. Merse mai departe cu intenţia de a ajunge la capătul văii unde păşteau mustangii maurilor şi unde rumegau turmele de oi ce aparţineau tribului Bilma – şeic. Pe lâna ce o obţineau de la ele ei primeau o sumă destul de frumuşică.
Perechea de îndrăgostiţi – bănuia George, se întoarse pe vreo altă potecă din nou în sat unde petrecerea era în toi.
Ciobanul care avea grijă de oi înţelegea destul de bine engleza pentru că locuise un timp destul de îndelungat pe coastă. Fiul căpitanului se întreţinu mult cu el, când îl întâlnise în timpul plimbări ce-o făcea în vale.
Deodată George se opri din nou. În faţa sa, între oi, se instală o sălbatică nelinişte, animalele behăiau în vreme ce ciobanul bătea cu putere un gong de metal.
Ce poate însemna asta?
George grăbi paşii şi scoase din buzunar lanterna care o purta totdeauna la el. În mâna stângă avea lanterna iar dreapta şi-o ţinea pregătită de luptă. Astfel se grăbea mai departe căci zgomotul făcut de behăitul oilor se accentua tot mai mult.

Din staul izbucni un foc. La lumina lui, George văzu cum două siluete se apropiau de el. Fiul căpitanului se ascunse repede la umbra unei stânci. Când siluetele se apropiară îndeajuns aprinse lanterna şi ce văzu îl făcu să zâmbească în sinea lui – era perechea de îndrăgostiţi pe care tocmai o deranjase.

Fata îi păru cunoscută lui George. Îi amintea de tânăra cu alură de şarpe dar cu o faţă destul de inteligentă pe care o văzuse în compania fiicei şeicului în timpul ceremoniei de căsătorie unde ea jucase un anumit rol. Ea era una din tinerele maure care împreună cu alte fete nu purta ca de altfel şi celelalte femei, un văl pe faţă.

Asta-i sărise lui George în ochi şi de aceea îi ceru o explicaţie şeicului. De la şeful tribului aflase că era vorba de văduve sau de tinere femei care dintr-un motiv oarecare fuseseră respinse de soţii lor. Tiris – aşa o chema pe fată, îşi aminti George şi făcea parte din ultima categorie pomenită de şeic.

George merse în faţă către silueta feminină şi o întrebe pe tânăra maură:

— Ce se întâmplă acolo? Nu te speria! Doar mă cunoşti. Fac parte dintre oaspeţii albi ai şeicului!

Tiris era speriată, iar însoţitorul ei îşi feri faţa de privirea lui George. Ea răspunse repede:

— Să fugim repede la oi. Acolo Gesela!

Gesela? Ce naiba o mai fi şi asta? George ar fi vrut s-o întrebe ce înseamnă acest lucru, dar Tiris şi însoţitorul ei nu-i lăsaseră timp pentru asta. Ei fugiră repede pe lângă el şi se ascunseră într-un tufiş. Nu avea nici un rost să-l strige din nou pentru că era sigur că nu ar mai fi venit.

Gălăgia din staulul oilor se înteţi şi mai mult, la început George se gândi că intrase în staul vreun leu, dar imediat renunţă la idee căci dacă ar fi fost aşa s-ar fi auzit şi răgetul regelui animalelor pe care locuitorii acestui trib îl numeau „regale cu cap mare”.

Sau poate acolo se aflau oamenii din tribul lui El Hohd veniţi să fure oi?

Niciodată nu regreta George mai mult decât acum că nu avea la el o armă. Nu-l putea ajuta pe cioban în nici un fel dacă turma era pândită de un pericol mare.

Totuşi nu-şi încetini pasul, trebuia să ajungă la cioban pentru că acolo era în pericol un om sau nişte animale.

Trebuia să-l ajute.

În sfârşit îl văzuse pe cioban la lumina focului. El bătea în continuare din gongul de metal.

George sări spre el însă nu se putea înţelege cu el din cauza gălăgiei. Când George îl prinse de un braţ bătrânul scoase un urlet şi căzu la pământ. George rămase surprins. Ce se putea oare petrece

aici? Oare căzuse ciobanul la pământul fiindcă îl văzuse pe el? Apoi auzi cum ciobanul murmura rugăciuni.

— Ce se întâmplă aici? întreabă George strigând şi aplecându-se asupra lui.

Trebui să repete de mai multe ori întrebarea până ce fu înţeles de bătrânul cioban.

În sfârşit bătrânul îşi ridică capul, îl privi pe George, respiră adânc şi spuse în vreme ce ridica.

— Mulţumesc lui Allah că te-a trimis aici! Împuşc-o repede pe femeia lui Şeitan pe cumplita Gesela!

Ea ne omoară oile!

Fiul căpitanului ştia că Şeitan însemna satan. Deci nevasta diavolului omora oile. Cu o astfel de explicaţie nu prea putea face nimic. Atunci îl scutură puternic de braţ pe ciobanul distrus şi îl întreabă cât putut de tare:

— Semme, cine este Gesela?

În loc de răspuns bătrânul cioban arată spre staul. Oile se adunaseră într-o mare grămadă lângă foc. Dar din nou printre ele se văzu o mişcare sălbatecă. Behăitul le era plin de spaimă. Behăitul unei oi se opri într-un gâlgâit.

George merse mai aproape de şirul de palmieri ce forma staulul, îşi prinse din nou lanterna pe care o stinsese în vreme ce stătuse pe lângă cioban şi se îndreaptă spre oi. Lui George fu cât pe ce să-l scape lanterna din mână când văzu o oaie stând sub un corp negru. Era o panteră. Se putea aşa ceva? Nu se aflau pe insulele Sunda, unde panterele erau ca să zicem la ele acasă, ci se aflau în nordul Africii!

Pantera îşi întoarse capul spre George şi ochii ei verzi sclipeau spre el. Fără să vrea George îşi duse mâna la cingătoare dar centura cu arme rămăsese în cortul oaspeţilor. Cu pistolul ar fi doborât-o de la distanţă aşa de mică.

George nu se gândea la pericolul ce-l prezenta pentru el şi viaţa lui pantera. Dacă pantera s-ar fi ridicat de pe prada ei din câteva sărituri ar fi ajuns la George.

Dar animalul care făcuse o baltă imensă de sânge, nici nu se gândea să se îndrepte spre omul ce stătea la marginea gardului. Din vale se auzea acum un zgomot care se apropia tot mai mult. Maurii care sărbătoreau fuseseră alarmaţi de gongul păstorului. Sigur cu ei veneau şi tovarăşii lui George. Fiul căpitanului tremura de nerăbdare ca pantera să rămână asupra pradei sale până ce soseau ei. Cu siguranţă că Petre îi aducea centura cu armele sale.

Dar pantera neagră părea să bănuiască că atâta gălăgie nu era un semn bun pentru ea. Neliniştită îşi întoarse capul încoace şi în colo, se ridică mai aruncă o privire spre raza de lumină pe care George o ţinea îndreptată spre ea apoi se întoarse, trecu printre oi, sări peste ele şi

dispăru în întuneric.

George bătu de ciudă din picior. Dacă tovarăşii săi ar fi fost ceva mai rapizi. Atunci cu siguranţă că ar fi omorât felina. Petre veni spre el fugind, aproape fără suflare.

— Domnule George! Domnule George! Ce se petrece aici?

Înainte ca George să fi putut răspunde se grăbiră şi căpitanul Farrow şi doctorul Bertram ca să nu mai vorbim de războinici mauri care le călcau pe urme înarmaţi până în dinţi cu arme vechi sau mai noi.

George le spuse de ciudatul animal de pradă care atacase turma de oi şi îl întreabă pe doctor dacă aşa ceva este posibil? Erau aici şi pantere negre?

— Şi spui că ciobanul a numit pantera neagră Gesela? întreabă doctorul Bertram. Aceasta este o specie închisă la culoarea de leopard. Este foarte rară şi apare tot atât de rar. Păcat că n-aţi avut armele la d-voastră domnule George!

— Nevasta lui Şeitan vine adesea şi ne omoară oile, îi informă bătrânul şeic care venise şi el între timp şi se alăturase grupului strâns în jurul lui George. Semmu, bătrânul cioban a tras de multe ori în ea dar se pare că gloanţele n-au mai avut un efect asupra ei.

— Şi de ce n-a tras şi acum Semmu? întreabă George.

El ar fi putut cel puţin să-l sperie şi să-l alunge până a nu face atâta prăpăd aici.

Şeicul vorbea acum nervos cu ciobanul. Semmu îi arătă cu o figură tulburată vechea sa puşcă. Era ceva de pe vremea bunicilor. Piatra de aprindere se desprinsese de pe cocoşul puştii, astfel încât ea nu putuse fi întrebuinţată.

— Mare păcat! strigă George, dar poate că puşca stricată i-a salvat bătrânului cioban viaţa. Căci dacă ar fi tras de la o aşa scurtă distanţă, cu siguranţă că ar fi fost atacat de această pisică sălbatică.

— Doi tovarăşi de-ai lui Semmu au fost răniţi, spuse şeicul Bilma, când au încercat s-o împuşte pe Gesela.

— Lăsaţi-mi mie şi tovarăşilor mei plăcerea de a o vâna pe Gesela, îl rugă fiul căpitanului pe şeic. Aş vrea să-i am blana. Este o raritate. Chiar mâine vom încerca s-o doboare. Vizuina ei nu poate fi departe de aici şi chiar n-o s-o găsim voi sta s-o pândesc în nopţile următoare.

Şeicul Bilma îi răspunse gânditor:

— Îţi sunt recunoscător tinere prieten, că vrei să alungi urgia aceasta din turmele noastre şi vrei să vânezi leopardul dar ca frate de sânge trebuie să te atenţionez că nu va fi lipsit de pericol. Leopardul atacă în alt mod decât leul. O să-ţi dau mâine dacă totuşi vrei să-l vânezi câţiva dintre cei mai buni vânători ai mei ca să-i căutaţi peştera unde se ascunde peste zi. Unul dintre tinerii mei războinici, vânătorul Asad crede chiar că ştie muntele la poalele căruia se află

peştera unde Gesela, nevasta lui Şeitan, cum o numim noi stă în orele fierbinţi ale zilei. El te va conduce acolo tinere prieten.

Dacă un european ar fi formulat un asemenea răspuns în asemenea cuvinte ar fi fost catalogat caraghios. Dar George ştia că acest del de dialog era foarte preţuit în cercurile înalte ale triburilor de mauri. Ştia că cuvintele bătrânului şeic sunt spuse din inimă.

George se bucură mult de răspuns şi încearcă să-i vorbească politicos şi să-i mulţumească în acelaşi jargon.

Farrow nu-i răspunse direct la întrebare ci îi dădu să înţeleagă că ar fi mai bine să aştepte un nou atac al fiarei în staulul oilor decât să meargă să-l vâneze într-un ţinut pe care abia îl cunoştea. Dar cum se întâmplă de cele mai multe ori George îl convinse să meargă încă de a doua zi dimineaţa la vânătoarea leopardului.

Doctorul Bertram reveni asupra faptului că în nordul Africii era o raritate să găseşti un leopard cu asemenea blană.

— Specia este într-adevăr foarte rară, îi întări şeicul spusele.

— Cu atât mai mult m-ar bucura dacă am reuşi să-l capturăm, spuse doctorul.

Căpitanul Farrow fu de acord să vorbească acum cu tânărul vânător Asad şi cu ceilalţi războinici ce aveau să-l însoţească la vânătoare şi hotărî să facă împreună un plan.

— Nu ne putem permite nici o scăpare, încheie el, altfel această fiară şireată ştiindu-se descoperită şi-ar căuta altă vizuină în care să se adăpostească pe timpul zilei.

Bătrânul şeic îi rugă pe cei de pe submarin să mai rămână o vreme în staulul oilor. Oamenii lui trebuiau să adune oile sfârtecate dintre cele nerănite. George se duse şi el cu ei înainte de a împrumuta din precauţie un pistol de la Petre.

Leopardul negru ucisese opt oi pe cele mai multe printr-o muşcătură în ceafă. Asta era o pierdere destul de importantă pentru bătrânul şeic.

Cât priveşte sălbăticiunea, ea nu se mai vedea cu toate că George lumina toate colţurile staului. Pe pământul pietros nu rămăsese nici o urmă după ce sărise gardul ţarcului de oi.

George îşi spuse că nu-i va fi chiar aşa de uşor să descopere culcuşul acestei pisici sălbatice. Poate că ar fi fost mai bine să urmeze sfatul tatălui său şi să aştepte noaptea viitoare apariţia lui, pentru că era logic că aici o să se întoarcă, unde şi avea hrana asigurată şi de unde putea bea sânge cât dorea. Este cunoscut că leoparzii omorau totdeauna mai multe animale decât le-ar fi fost necesar ca hrană. Ei simţeau probabil o beţie a sângelui când ucideau oile acelea blânde.

Leii şi tigrii nu făceau niciodată aşa ceva, ei omorau atât cât le era necesar să se hrănească.

Cu şeicul în mijloc tovarăşii părăsiră staulul şi se înapoiară din nou

la corturi. Sărbătoarea la nunta fetei şeicului odată întreruptă nu mai putea fi reluată cu aceiaşi bucurie, şeicul îl strigă pe tânărul vânător Asad şi pe ceilalţi războinici care trebuiau să-l însoţească pe George la vânarea leopardului negru.

Tinerii bărbaţi aveau siluete puternice şi feţe îndrăzneţe, cei mai mulţi erau bine înarmaţi, la ei nu se putea vorbi despre ceva ca vechea flintă a ciobanului. Asad, care avea vreo 25 de ani, purta o armă militară franţuzească de ultima modă. Cine ştie cum ajunsese până la el.

El vorbea o engleză precară şi-i răspunse lui George la întrebările privitoare la leopard.

— Eu am văzut pisica sălbatică la poalele muntelui ce se ridică în partea de nord. Ea se face nevăzută de lângă un pârâu care îşi are acolo izvorul. Eu eram însă prea departe pentru a ţinti cu siguranţă. Numai s-o izgonesc n-aş fi vrut pentru că dorinţa mea este să o omor pe această nevastă a lui Şeitan. Animalul dispăru într-o vale a acestui munte care are multe peşteri şi de o parte şi de alta. M-am dus în vale şi am căutat-o dar n-am reuşit s-o găsesc.

George presupuse că tânărul maur nu îndrăznise să se aventureze prea mult în valea stâncoasă pentru a căuta leopardul, nu-i spuse însă nimic de asta, însă continuă:

— Dacă ştii în ce vale se ascunde fiara cu siguranţă că o s-o prindem. Am putea să dăm drumul unei grenade cu gaz în peştera ei iar eu cu lanterna s-o ţintuiesc într-un colţ.

— Allah să fie cu tine! murmură Asad.

Căpitanul Farrow se amestecă în discuţie şi spuse că cel mai bine ar fi dacă ar putea momi leopardul afară din vizuina lui. Vânătorii mauri ar putea ajuta şi ei prin aceea că nu i-ar da voie să urce pe munte obligând-o să rămână în vale. El însuşi o să fie acolo cu camarazii lui pentru a cerceta valea.

II
O VÂNĂTOARE PERICULOASĂ

GEORGE DORMI TOT RESTUL NOPŢII destul de neliniştit. Chiar în vise se ocupa cu leopardul a cărui blană strălucea bătând în negru. Un asemenea trofeu de vânătoare nu putea să-i scape în nici un caz.

Dimineaţa când apăru în faţa tatălui său arăta atât de nedormit încât căpitanul îl întreabă îngrijorat:

— Nu te simţi bine George? Să sperăm că nu ai luat malaria!

George îl asigură că nu este deloc bolnav şi începu să se spele din cap până în picioare. Apa rece făcu minuni cu corpul său, îi alungă coşmarurile nopţii şi când apăru la micul dejun era din nou proaspăt şi vioi. Căpitanul vorbi despre vânătoarea la care urmau să participe şi

expuse câteva posibilităţi prin care ar putea fi omorât leopardul fără ca ei să fie puşi în mare pericol.

Când se adunaseră şi toţi tinerii războinici ai tribului vânătoarea începu. Drumul ducea prin valea oazei, pe lângă staulul oilor pân departe în deşert. Nisipul era alb gălbui şi atât de fin încât uneori piciorul ţi se afunda până la gleznă. Pe tovarăşii de pe submarin îi trecură toate transpiraţiile deoarece Asad, care mergea în faţă, impuse un ritm rapid de mers. Dar ei nu se plângeau şi mergeau neobosiţi mai departe.

În sfârşit apăru în faţă un fel de munte. Asad arată spre înălţime:

— Acolo locuieşte nevasta lui Şeitan. În curând vom fi în valea în care ea dispare. Această privelişte le dădu noi puteri vânătorilor. Îşi grăbiră mai mult pasul dar după cum se vedea mai aveam mai bine de o oră de mers prin nisipul din ce în ce mai fierbinte, până la stânca arătată mai înainte de Asad.

Valea despre care era vorba o evaluă Farrow cam la 500 de metri lungime şi lată numai de 50. Pereţii stâncoşi de o parte şi de alta a văii erau foarte înalţi, cam cât un bloc cu patru etaje dintr-un oraş german.

Erau atât de prăpăstioşi şi gata să se prăbuşească încât leopardul ar fi întâmpinat greutăţi să se caţere pe ei.

După planul lui Farrow războinicii mauri se urcaseră pe peretele stâncos ca nişte pisici şi se împrăştiară în jurul stâncilor. Asad dorea să rămână cu tovarăşii de pe submarin dar căpitanul îi explică că aşa ceva nu era posibil pentru că trebuia să fie în mijlocul oamenilor săi şi la o adică să-i comande. Şi în afară de asta trebuia să supravegheze şi intrarea în vale. Era posibil ca leopardul să se afle încă în afara văii aşa că acolo trebuia să fie un războinic pe care să se bazeze.

După ce Asad ajunsese în vârful muntelui îşi căută o ascunzătoare potrivită încât dacă leopardul ar fi venit direct din deşert să nu-i poată observa când se va apropia de vale.

Ei remarcaseră cu uşurinţă peşterile multe ce rodeau de o parte şi de alta pereţii de stâncă. Cât de adânci erau aceste peşteri nu-şi puteau da seama. În timp ce Petre umbla să descopere urmele leopardului, căpitanul spuse ca mai întâi să cerceteze partea dreaptă şi apoi cea stângă a văii.

Chiar şi pe un teren stâncos ar trebui ca leopardul să lase urme de gheare dacă vine în mod regulat în vale, spuse doctorul Bertram, care îl însoţise pe Petre o bucată de drum şi acum se alăturase căpitanului şi fiului său.

— Dar urmele pot fi adesea foarte greu de descoperit.

Şi savantul începu cu un zel ştiinţific greu de oprit să-i povestească căpitanului care sunt diferenţele dintre leopardul de munte şi cel de câmpie până când acesta îl rugă dacă este posibil acum să stea liniştit

şi să se concentreze mai bine asupra vânătorii ce urmau s-o facă.

Doctorul Bertram nu i-o luă în nume de rău căpitanului fiindcă acesta avea dreptate.

George aruncă o privire văii ce scânteia sub arşiţa soarelui şi apoi şopti:

— Dacă leopardul şi-a adus prada pân aici, ar trebui să găsim în faţa vizuinii oase şi resturi ale prânzului său.

Tot atât de încet doctorul îi explică că în cele mai multe cazuri leopardul îşi sfâşie prada şi-o mănâncă acolo unde a prins-o.

Încetul cu încetul tovarăşii pătrunseră tot mai adânc în vale.

George mergea de-a lungul pereţilor stâncoşi însă până acum nu au putut descoperi nimic care i-ar fi putut conduce la prezenţa leopardului.

Unele peşteri păreau adânc săpate în piatră în timp ce altele nu erau decât nişte adâncituri în stâncă prin care un leopard ar fi putut trece dar pentru un om ar fi fost imposibil.

În faţa fiecărei grote mai adânci Petre se oprea şi arunca pietre ca prin aceasta să sperie fiara în cazul în acre ea s-ar fi aflat acolo. Ceilalţi trei aşteptau cu puştile gata de tragere.

Aşa fuseră controlate o peşteră după alta. În sfârşit tovarăşii ajunseră la sfârşitul părţii stângi a muntelui fără a descoperi nimic. Acum se îndreptară spre partea dreaptă a peretelui stâncos al văii.

Înainte de a ajunge acolo George se întoarse spre tatăl său care mergea lângă doctorul Bertram şi spuse:

— Asad spunea că leopardul ar locui în apropierea unui izvor. Ai văzut până acum vreunul?

În locul căpitanului care dădu uşor din cap îi răspunse doctorul:

— Dacă aici o fi un izvor este de presupus că ar izvorî lângă pereţii de stâncă. În aceste ţinuturi rar ţâşneşte un izvor într-o vale, dar nici să bag mâna în foc nu pot. Dac-ar fi pe aici vreun izvor, sigur ar fi în partea cealaltă a stâncii. De aceea nu-l putem vedea de aici.

Răspunsul era logic din punct de vedere geologic aşa că tovarăşii nu prea puteau face nimic în acest sens.

Între timp ajunseră în cealaltă parte a văii şi începură şi acolo să controleze grotele în care s-ar fi putut ascunde leopardul.

De cele mai multe ori băiatul căpitanului lumina cu lanterna grotele însă după ce controlaseră deja cinci posibile vizuini tot nu găsiră nimic.

A şasea grotă înainta mult în stâncă aşa că lumina lanternei lui George nu-i dăduse de capăt.

Părea un fel de tunel cu mai multe ganguri şi cotituri care pătrundeau adânc în munte.

— Voi arunca o piatră înăuntru, spuse Petre, care stătea ghemuit lângă George să vadă şi el grota la lumina lanternei.

George dădu din cap şi Petre luă o piatră mare cât pumnul şi o aruncă în peşteră. O secundă mai târziu tovarăşii auziră un mârâit furios. Vizuina leopardului fusese găsită.

— Va ieşi imediat afară, este destul de aţâţat! îi şopti Petre lui George.

El caută acum o bucată de piatră mai ascuţită pe care o aruncă cu toată puterea în peşteră. Văzu împreună cu George cum piatra se lovi de peretele stâncos, dar leopardul nu apăru privirii celor doi prieteni.

George aruncă o privire tatălui său care numai asta putea să însemne:

— Şi acum ce facem?

Doctorul spuse:

— Hai să găsim animalul!

— Cred că asta nu va avea succes, răspunse căpitanul imediat. Gangul poate să ducă adânc în munte. Este puţin probabil ca să ajungem până la capătul peşterii. Dacă aruncăm cu gaz nu facem decât să împiedecăm leopardul să iasă prin gura peşterii, ci chiar noi îl obligăm să intre mai adânc unde are aer suficient să respire.

— Ai dreptate tată, răspunse George. Nu-mi rămâne decât să intru eu în peşteră şi să-l omor pe loc acolo sau să-l oblig să iasă singur afară.

Trăsăturile feţei căpitanului deveniră gânditoare şi apoi răspunse:

— Te-ai gândit bine George la ce te expui dacă îndrăzneşti să intri în peşteră? Tu nu ştii cum este în interiorul ei. Gangul poate deveni dintr-odată foarte îngust încât să fi nevoit să stai în patru labe. Cum vei mai putea lupta atunci împotriva leopardului?

— Trebuie să gonim vânatul şi să-l omorâm! spuse George încet. Gândeşte-te tată că şeicul şi tribul său aşteaptă ca noi să răpunem pantera şi să ne păstrăm onoarea în faţa lor.

Farrow dădu din cap şi faţa lui deveni şi mai serioasă.

Atunci Petre se hotărî să meargă el în peşteră în locul lui George şi să hăituiască afară leopardul.

— Viaţa ta îmi este la fel de scumpă ca şi a băiatului meu, spuse căpitanul încet.

— Dar d-voastră ce spuneţi în acest caz? se adresă George doctorului Bertram care întotdeauna la susţinut când era vorba ca să-şi pună în aplicare planurile care mai de care mai îndrăzneţe.

Dar şi faţa doctorului Bertram era în acest moment foarte serioasă. El se uită la căpitan şi apoi la George şi spuse în felul lui cum cântărea el lucrurile:

— Şi tatăl tău şi tu aveţi perfectă dreptate, domnule George. Trebuie să ne reuşească să omorâm leopardul pentru a se păstra onoarea de care ne bucurăm în faţa şeicului şi a tribului sau. Teoretic este uşor dar practic va fi teribil de greu. Sunt foarte cinstit şi vă

avertizez să nu intraţi în peşteră.

George le aminte de un fel de vânătoare ce o practică băştinaşii din America de Sud care porneau la vânarea jaguarului. Ei intrau deasemenea în peşterile pe care aceste animale de pradă le aveau ca vizuini, luminau peştera cu nişte făclii ca să orbească animalul sau prin aruncări îndemânatice îi puneau nisip fin pe faţă şi ochi încât acesta să nu mai vadă. Atunci se puteau apropia de jaguar atât de mult încât puteau să-l omoare chiar şi cu cuţitele.

— Oare vrei tu să te lupţi cu cuţitul împotriva leopardului negru? îl întreabă căpitanul îngrozit.

Acum George nu putut să nu zâmbească puţin cu toată îngrijorarea de pe faţa tatălui său.

— Nu tată, bineînţeles că voi răpune fiara prin împuşcături pentru ca ea să nu mai facă stricăciuni în staulul oilor. Chiar doream să-mi iau pe lângă pistol şi mitraliera. Poate că tunelele din peşteră sunt destul de lungi încât dacă văd din depărtare pantera s-o pot ochi cu un glonţ de mitralieră a cărui putere este desigur mult mai mare decât cea a unui glonţ de pistol.

Şi Petre era foarte îngrijorat în inima lui de intenţiile dragului său George.

Cum oferta lui de a merge în peşteră în locul lui George îi fu refuzată, ceru ca cel puţin să fie lăsat să-i însoţească pe George dacă ar vrea totuşi să intre în peşteră.

— Încă eu nu i-am dat permisiunea lui George să intre în peşteră, spuse căpitanul, pentru că consider întreprinderea aceasta drept foarte periculoasă. Dar dacă mă gândesc mai bine, chiar nu ne mai rămâne altă modalitate de a ajunge la leopard. Bine George, dacă ai atâta curaj, eu nu te pot împiedeca. Şi tu Petre poţi să-l însoţeşti atâta vreme cât consideraţi că nu v-aţi încurca unul pe altul.

George străluci de fericire când auzi cuvintele tatălui său şi spuse numai scurt.

— Hai cu mine Petre! dar rămâi puţin în urma mea atât cât să avem destulă libertate să ne mişcăm fără a ne lovi unul de altul. Peştera se pare că se strâmtorează pe măsură ce înaintăm după cum am putut eu să-mi dau seama la lumina lanternei.

— Să sperăm că peştera nu are şi o altă ieşire. Asta n-ar face decât să-i dăm posibilitatea leopardului să iasă pe acolo şi să dispară în deşert.

Doctorul Bertram alungă această posibilitate. El dori să şi-o întemeieze ştiinţific, dar George dispăru deja în peşteră.

El îşi aprinse deja lanterna pe care o ţinea în mâna stângă. În mâna dreaptă ţinea mitraliera.

Cele două pistoale le avea la centură.

După zece paşi mici peştera începu deja să se strâmteze. Dacă la

intrare George trebui să-şi aplece numai puţin capul acuma trebuia să înainteze cu tot spatele îndoit dacă dorea să meargă mai departe.

Petre ţinea distanţa dorită între el şi fiul căpitanului şi pentru că el era mult mai înalt trebuia să meargă foarte aplecat ba chiar în genunchi uneori.

După zece metri de la intrare, peştera făcu o cotitură. Cu precauţie George luă colţul. După ce înaintă puţin, lumină cu lanterna în faţă pentru a descoperi animalul de pradă, dar el nu era aici. Peştera înainta după cum se părea încă mult în stâncă.

După încă câţiva metri George trebui să cotească a doua oară. O făcu însă cu mai multă precauţie decât prima dată.

Atunci pantera apăru în lumina lanternei, puţi orbită, dar dispăru repede în interiorul peşterii. George dori să-i strige lui Petre că peştera era mult mai adâncă decât crezuseră ei la început, dar renunţă fiindcă se lovi puternic cu capul de tavanul tunelului.

Peştera devenea din ce în ce mai strâmtă. Petre trebuia să înainteze acum în genunchi. Şi George trebui să facă lucru după încă câţiva metri. Acum înaintarea devenea tot mai grea.

Fiul căpitanului înainta în patru labe mai departe. Cu mâna stângă trebuia să umble mai precaut pentru că în ea avea lanterna de care avea neapărată nevoie dacă cumva apărea leopardul, pentru ca cel puţin să-l orbească pentru câteva momente în caz de atac.

Nici mâna dreaptă nu-i era uşor s-o folosească. În cazul în care ar fi trebuit să tragă nu era prea sigur că va lovi ţinta la fix. Totuşi se târa cu vitejie mai departe. Dacă odată s-a pornit la drum trebuia să-l continue, să învingă toate greutăţile, greutăţile care la început nu le credea aşa de mari.

Câţiva metri George trebui să-l parcurgă pe burtă din cauza unei ridicări de teren ce se ivise pe neaşteptate.

Tavanul tunelului rămânea însă la aceeaşi înălţime. Din fericire însă deodată tavanul deveni mai înalt, ceea ce îi lărgea lui George câmpul de acţiune. Totuşi nu putea încă merge în picioare dar în caz că apărea leopardul putea să îngenuncheze, să-şi ducă partea de sus a corpului în faţă şi să tragă cu precizie.

Dar în ultimele minute George nu mai auzi nici un sunet scos de panteră. Sigur ea se retrăsese până la capătul tunelului.

Fiul căpitanului crezu că vedea deja capătul peşterii. În acel moment se auzi din nou mârâitul leopardului. Animalul era probabil foarte aproape pentru că mârâitul lui se auzea acum tare şi ameninţător.

Deodată George văzu laba din faţa a fiarei cum apăru dintr-un tunel alăturat şi dădu peste sursa de lumină ca şi cum ar fi încercat să o stingă.

Atunci luă o scurtă pauză şi aşteptă până când Petre se apropie mai

mult.

— Leopardul stă acolo la dreapta în spatele peretelui, îi strigă George prietenul său. Sigur este vorba despre o fundătură în stâncă de unde nu mai poate fugi. Cred că-l avem în curând.

Petre îi spuse să se retragă o porţiune mică înapoi în aşa fel încât George să aibă destul spaţiu ca împuşcătura lui să fie sigură.

Fiul căpitanului consideră corect acest lucru şi începură să se retragă câţiva metri înapoi întâi Petre şi apoi el.

— Acum îmi voi rostogoli lanterna, zise George încet, ca să ajungă să lumineze şi în tunelul alăturat. Dacă ea se pierde şi n-o s-o mai pot recupera o să te rog să mi-o împrumuţi pe a ta, Petre.

— Hm, mârâi uriaşul.

Cu îndemânare George îşi rostogoli lanterna în faţă. Ea se opri exact unde trebuia.

Lampa rămase fără să se stingă în aşa fel încât lumina chiar tunelul unde presupuneau că se află leopardul.

Dacă nu se înşelau şi tunelul era o fundătură, leopardul avea să reacţioneze imediat.

Şi el reacţionă. Abia se opri lampa din rostogolit că şi apăru o labă care încearcă să ajungă lampa. Dar leopardul se înşelase în aprecierea distanţei. Lampa era mai departe decât ar fi putut-o ajunge el.

Atunci lui George îi trecu prin cap un plan aproape nebunesc. Dacă animalul nu vroia să se arate, trebuia să-l aţâţe. Îşi luă mitraliera sub braţ şi când laba apăru din nou pentru a apuca lampa el trase o rafală iar ecoul ei se lovi de toţi pereţii. Glonţul nimerise laba panterei.

Imediat se auzi un mârâit furios care răsună aşa de înfricoşător încât Petre povesti mai apoi că a crezut că pereţii peşterii se vor prăbuşi peste ei.

Pantera îşi pierduse acum viclenia pe care până atunci o avu în lupta ei de apărare. Ea ieşi fulgerător din ascunzătoare şi acum se afla numai la doi metri depărtare de George. Când ea încearcă să se întoarcă iarăşi în tunelul alăturat George apasă pe trăgaci de două ori una după alta. Leopardul fusese împuşcat mortal căci gloanţele îi atinse creierul, încât pantera căzu pe loc se mai zbătu puţin şi în mai puţin de un minut horcăind îşi dădu duhul.

— Este oare moartă? îl întreabă Petre pe prietenul său mai tânăr, după câteva secunde.

— Cred că da, îi răspunse George.

— Mai aşteptaţi puţin, înainte de a vă apropia de el, îl sfătui cârmaciul submarinului.

— Şi acum cum o să ducem leşul panterei? întreabă George.

— Asta într-adevăr n-o să fie prea simplu.

Totuşi eu voi încerca să-o împing din spate în vreme ce tu vei trage pantera de labele din faţă.

— Hai să încercăm, zise Petre.

Se chinuiră puţin însă în cele din urmă reuşiră. Dar dură ceva timp până când cei doi reuşiră să aducă prada afară. Mai greu le era la cotiturile din tunelul peşterii. De multe ori trebuiră să-şi ea o pauză pentru a respira.

Pentru Petre fu mai greu căci trebuia să împingă leopardul târându-se în genunchi să-şi aibă grijă şi de arma pe care nu o dorea s-o lase în peşteră.

În sfârşit ajunseră la porţiunea unde puteau sta aproape în picioare şi acum jubilau. De afară se auziră strigătele de bucurie şi urările de sănătate ale căpitanului Farrow şi a doctorului Bertram.

Maurii care stătuseră pe stânci auziseră şi ei împuşcăturile din peşteră. Când văzură leopardul mort scos afară din peşteră scoaseră de-a dreptul urlete de bucurie şi coborâră stâncile mai mult rostogolindu-se şi când ajunseră în vale începură să danseze cu braţele ridicate în aer agitându-şi armele.

George şi Petre care erau eroii zilei erau în centrul ovaţiilor cu toate că nu înţelegeau cuvintele, gesturile maurilor vorbeau de la sine.

Abia după un timp războinicii mauri se potoliră încât George putu să povestească pe scurt cum o omorâse pe Gesela.

George se străduia să folosească cuvintele cât mai uşor de înţeles pentru băştinaşii care ştiau mai mult sau mai puţin limba engleză. Dar nici asta nu era o problemă pentru cei care înţelegeau mai bine le traduceau şi tovarăşilor lor care nu pricepeau.

Farrow era foarte mândru de fiul său. Asta se vedea şi de pe faţa sa. Doctorul însă formula în cuvinte clare şi răspicate actul de curaj ce a dus la vânarea leopardului de către George secondat de uriaşul Petre. Apoi începu să se dedice examenului leopardului. El îl studie pe îndelete şi constată că diferenţa dintre exemplarul mort, care în plus mai avea cam aceeaşi mărime ca şi leoparzii negri din insulele Sunda.

— Dar dacă Şeitan soţul Geselei locuieşte şi el pe aici? îl întreabă George pe doctor când acesta trecu pe lângă el.

— Şi asta s-ar putea, dădu din cap omul de ştiinţă care tocmai măsura greutatea şi lungimea panterei. Dar se şi poate ca Gesela să fi trăit singură aici.

Doi mauri se oferiră imediat să scoată pielea prăzi care urma să fie dusă la submarin şi prelucrată acolo.

Apoi ea urma să fie pusă în rafturile de vânătoare ale lui George care atât după regulile nomazilor cât şi după cele ale albilor, el era singurul proprietar, el fiind fericitul vânător.

III
UN NOU DUŞMAN

NIMENI NU OBSERVASE în veselia şi emoţia generală ce urmase reuşitei vânătorii, că tânărul războinic Asad mai stătea încă la punctul lui de observaţie de pe stâncă. Văzuse şi el bineînţeles că George şi Petre o terminaseră pe Gesela. De mult timp însă faţa sa era îndreptată spre deşert unde încordat privea spre ceva.

Tovarăşii de pe submarin şi fraţii săi de trib îşi îndreptară atenţia asupra lui abia când auziră că trăsese câteva focuri de armă în deşert. Care oare îi fusese ţinta? Se apropia oare o nouă sălbăticiune? Se întorceau oare călăreţii şeicului El Hohd care încălcau acum jurământul de pace pe care-l făcuseră?

O nouă împuşcătură se auzi tot în direcţia deşertului, trasă de puşca lui Asad.

Imediat după a doua împuşcătură, Asad îşi împreună mâinile ca şi cum ar fi făcut din ele o porta voce şi strigă cât putut de tare:

— Şeitan! Şeitan!

— Aha! Diavolul! Soţul lui Gesela. Leopardul – mascul, remarcă doctoral.

— Şi dacă şi el este negru? întreabă George, imediat.

— Asta nu putem ştii! zâmbi doctorul Bertram.

Un războinic tânăr din tribul maurilor se amestecă şi el în discuţie şi spuse:

— Şeitan negru este, mai negru ca şi Gesela!

Imediat se trezi din nou în George pasiunea pentru vânătoare.

— Şi pe mascul trebuie să-l terminăm tată! strigă el plin de pasiune şi încântat. Mai ales că este mai întunecat decât femela.

Căpitanul mai calmă entuziasmul fiului său prin aceea că nu-i răspunse imediat şi nici direct, ci îl întreabă mai întâi pe tânărul maur:

— A atacat Şeitan turmele voastre de oi?

— Încă nu! îi răspunse tânărul. Şeitan este foarte viclean şi se retrage imediat ce vede încă din depărtare oameni.

— Dar aici va veni! speră George. Cu siguranţă că a folosit aceeaşi peşteră ca vizuină ca şi soţia sa. Te rog tată, lasă-mă să-l aştept aici. Voi vă puteţi întoarce fără teamă înapoi în oază. Presupun că nu va dura mult până ce va apărea aici. Muniţie mai am încă destulă. Nu se poate întâmpla nimic. Şeitan trebuie să apară ori pe aici ori pe cealaltă parte a văii. Aşa n-are nici o posibilitate să se ascundă pe altundeva. Eu trebuie numai să-l văd la timp şi să-l ochesc şi să trag de la distanţă.

Tânărul războinic maur tocmai auzise exact ce a propus George:

— Bine ar fi dacă şi Şeitan ar cădea sub gloanţele tânărului domn. El este tot atât de periculos ca şi Gesela cu toate că până acum nu ne-a atacat turmele.

— Ai auzit tată, strigă George fericit că şi tânărul războinic maur îi

susţinea prin cuvintele sale planul de o nouă vânătoare.

Căpitanul nu apucă să răspundă fiului său, căci tânărul războinic continuă:

— Tinere domn, eu nu cred că Şeitan va apărea în vale atâta timp cât va vedea vreun om pe aici. O să se întoarcă cu siguranţă în deşert atât timp cât valea nu va fi „liberă”.

George se repezi cu planul său.

— Foarte simplu! Mă retrag din nou în interiorul peşterii. Acolo nu mai pot fi văzut. Leopardul o să ţină cu siguranţă valea sub control până când veţi dispărea de aici. Atunci nu va mai dura mult până va veni la vizuină. Din gura peşterii îl voi putea comod şi sigur împuşca.

— Şi dacă Şeitan va veni de pe stâncă şi te va lua prin surprindere, întreabă doctorul Bertram îngrijorat.

Ca să schimbe discuţia şi să încerce să-şi îndepărteze fiul de la asemenea gânduri, căpitanul Farrow întreabă:

— Nu cumva ţi-e foame George?

Fiul căpitanului dădu din cap.

— Acum, în nici un caz, poate că leopardul va apărea de îndată ce vom părăsi valea. Animalele, mai ales dacă sunt sfioase şi prevăzătoare cum se pare că este şi Şeitan îşi lasă destul timp până se întorc în peşterile sau vizuinele lor. Poate să se însereze până când va veni. Şi de îndată ce se întunecă mi se pare foarte periculos să ataci un leopard în propria vizuină.

Şi eu sunt de aceeaşi părere, întări căpitanul spusele doctorului.

— Când o să se întunece o să ies din peşteră. Este doar atât de simplu, zise George care deja nu mai avea altceva în minte decât această nouă vânătoare.

Între timp Asad se coborî de pe stâncă şi se apropie de oamenii de pe submarin. El îi informă că Şeitan se întoarse din nou în deşert şi este sigur că nu se va întoarce curând în vale.

Acum George nu mai ştia ce să mai inventeze pentru ca tatăl său să-i dea permisiunea să-l vâneze şi pe leopardul negru „tatăl familiei”.

El spuse:

— Dacă Petre merge acum cu voi, când se va întoarce îmi va aduce şi mie ceva de mâncare şi de băut. Cu siguranţă că până atunci nu voi muri de foame şi de sete.

Asad spuse că pentru întoarcere îi va da un cal foarte iute.

— Vezi tată că nici măcar nu stau atât de mult singur.

Apoi Petre va sta cu mine până apare Şeitan. Îţi promit că nu voi rămâne în peşteră în momentul în care se face întuneric. Căpitanul era cu toate că gândea profund, un om dintr-o bucată şi după ce socoti puţin acceptă propunerea din urmă a lui George.

Cei doi bărbaţi care până acum se ocupaseră să ia blana de pe Gesela aproape că terminaseră şi după ce o curăţiră o presărară cu

nisip fin.

Atunci căpitanul dădu semnalul de plecare înapoi la oază. Tovarăşii părăsiră valea şi rămase numai George.

De îndată ce oamenii de pe submarin şi războinicii mauri părăsiră valea, George intră în peştera unde fusese vizuina Geselei şi îl aşteaptă acum pe mascul, care era cu siguranţă mai mare decât ea.

Se sprijinea de peretele peşterii şi privea din întunericul ei la soarele arzător care se reflecta în nisipul alb-gălbui. În curând îl durură picioarele şi începură să-l doară şi ochii şi pentru că nu-şi luase nici un moment privirea de la gura peşterii. De fapt aş putea să mă fac puţin mai comod, se gândi el. Găsi un loc în care se întinse lângă peretele de stâncă şi care îi dădea posibilitatea să-şi mai relaxeze membrele din când în când, fără însă să scape din ochi bucata de vale ce se vedea prin gura peşterii.

Aşa trecură ore şi ore. Răbdarea lui fusese pusă la grea încercare. Leopardul părea că nu are de gând să vină în timpul zilei. Dar asta ce să fie? Dintr-odată sări în picioare din culcuşul lui şi făcu câţiva paşi. El văzu şi auzi cum pe lângă gura peşterii cădeau pietricele de pe stâncă. Atenţia lui era încordată la maximum. Oare leopardul n-a venit de-a lungul văii ci a preferat să vină pe deasupra stâncilor ca să ajungă la vizuina sa. S-ar fi putut să fie aşa datorită timidităţii, vicleniei şi precauţiei sale. Fiul căpitanului îşi potrivi astfel puşca încât dacă ar fi apărut capul leopardului în gura peşterii să şi tragă în aceiaşi secundă. Dar el aşteaptă în zadar. Încă de două ori mai căzură pietrele apoi totul se linişti. George părea că-şi auzea propriul său puls. Respira liniştit şi adânc.

Mâna sa stângă ţinea strâns puşca. Aştepta şi iar aştepta, oare cât? În asemenea momente secundele se puteau transforma în ore şi minutele în secunde.

Dar afară de mult totul era liniştit. Oare îl intuise animalul? Fusese leopardul acolo şi apoi plecase din nou? Totul era posibil. Leoparzii au un miros foarte fin. Foarte posibil ca leopardul să fi inspectat numai împrejurimile fără intenţia de a intra în peşteră cu atât mai mult cu cât simţise prezenţa omului.

George dorea să iasă puţin din peşteră şi să se uite afară dar totuşi se abţinu. În această situaţie răbdarea era singura soluţie. Deodată în vale apăru o umbră. În spatele ei zării un corp întunecat care zbura şi ateriza graţios pe pământul stâncos unde rămase nemişcat. Leopardul! Masculul! Şeitan!

George îşi duse puşca la ochi. Atunci atinse puţin peretele. Zgomotul nu fu mare dar suficient ca leopardul să dispară printr-un salt lung din faţa lui.

Să fugă după el fu singurul gând a lui George. La pericolul care-l pândea dacă părăsea grota nici măcar nu se gândea. Ce mai putea fi

acum periculos? Şeitan fugise iar mult dorita lui pradă se îndepărta. Deci trebuia să-l urmărească.

Din câţiva paşi fu afară şi se uită rapid în direcţia în care dispăruse leopardul. Acesta traversa cu sărituri lungi valea şi se îndepărtase destul de mult, dar cu toate că soarele încă mai strălucea, animalul îi oferea lui George o ţintă bună. Ridică arma şi ţintea sau mai bine zis dorise să ţintească când o funie aruncată i se încolăci pe partea de sus a corpului lipindu-i braţele de trup. Atacul veni atât de neaşteptat încât arma îi căzu din mână. Se uită în jurul lui pentru că crezu că funia fusese aruncată din spate, dar nu văzu pe nimeni. Funia cobora de sus de pe stâncă. George nu mai apucă să se uite în sus căci umbre negre tăbărâră asupra lui şi numai ce se pomeni cu mâinile legate la spate. Apoi fu tras sus pe stâncă. Staturile negre erau nişte bărbaţi puternici care purtau turbane. Ca şi cum n-ar fi avut nici o povară cei doi se îndreptară în aceiaşi direcţie adică spre oaza unde îşi avea reşedinţa şeicul Bilma.

În curând ajunseră la capătul văii. Siluetele o luară puţin spre stânga. Erau şase după cum putut George să-i numere. Acolo îi aşteptau pregătiţi, caii. Repede fură dezlegaţi şi George fu ridicat şi pus în şea. Cu capătul funiei picioarele îi fuseră legate bine de şaua calului. Unul dintre bărbaţi scoase un strigăt de bucurie şi porniră prin deşert.

Caii bine odihniţi zburau parcă fără zgomot pe pământul nisipos. Calul lui George era flancat la dreapta şi la stânga de doi călăreţi. O umbră întunecată mergea înaintea cortegiului în vreme ce o alta o încheia. Dacă oare aceşti bărbaţi erau din tribul şeicului El Hohd. George îşi revenea din şoc, dar în cap îi încolţeau deja gânduri cum ar putea scăpa.

Mai întâi trebuia să ştie unde va fi dus. În curând însă emoţia îi trecu. Nu mai fusese el în asemenea situaţii? Acum aproape că era curios, oare unde îl vor duce bărbaţii aceştia. Călăritul prin deşert dură destul de mult. În sfârşit apăru o oază în zare. George putu chiar să vadă când caii mai alergau în galop, în centru, un mic aşezământ de corturi.

În mijlocul acestei, cum părea înfloritoare oaze, se afla un lac mare a cărui margini erau străjuite de curmali.

O bucurie mare domni în sat atunci când călăreţi trecură cu prizonierul lor pe lângă primele colibe şi corturi.

Bărbaţi, femei şi copii îi înconjuraseră pe cei sosiţi şi făceau o zarvă aşa de mare încât nu puteai înţelege nici un cuvânt.

Când ajunseră într-un loc ce părea a fi centrul satului comandantul celor şase războinici începu să le vorbească celor care stăteau în jurul lui. Ultimele cuvinte le adresă însă călăreţilor, care stăteau unul de-a dreapta şi altul de-a stânga lui George care încă mai stătea legat de

cal.

În sfârşit George fu dezlegat. Bărbaţii îl traseră brutal de pe cal. Încadrat de nişte bărbaţi puternici fu condus într-un cort ce se afla aproape. Acolo fu bine legat şi trântit pe o podea pe care erau aruncate pături şi blănuri de animale. Înainte ca George să poată face ceva îi fuseră legate strâns şi picioarele. Pentru că perdeaua cortului unde se găsea fusese numai pe jumătate trasă, George putu vedea de acolo de unde era tot ce se întâmpla afară. Putea chiar să vadă şi cele două santinele ce-i păzeau cortul.

După ce se mai linişti începu să se gândească intens la cum ar fi putut să se elibereze. La început încearcă să-şi mai lărgească legăturile ce-i strângeau mâinile. Dar maurii îşi cunoşteau meseria aşa încât încercarea sa nu făcu altceva decât să-şi taie pielea şi mai mult din cauza frânghiei.

Deodată George văzu că santinele ce-i păzeau cortul se dăduseră câţiva paşi înapoi. O siluetă, de fapt o siluetă feminină intra în cort. Dar aceasta ea şi George era sigur că nu se înşela, Tiris, Tiris din tribul şeicului Bilma, cea care se afla în apropierea staulului şi pe care o deranjase din plimbarea ei cu acel bărbat în noaptea cu pricina.

O vreme Tiris se uită la George apoi începu să vorbească foarte repede, chiar cu ură.

— Da, chiar eu sunt! Te-am dat pe mâinile şeicului El Hohd pentru a nu mă trăda spunând că m-ai văzut cu un bărbat în tribul şeicului El Hohd pe care îl iubesc. George nu răspunse. De fapt nu avea nici un răspuns. Ce putea el spune în cazul acestor probleme intime?

— Ce i-ai povestit tu bătrânului şeic Bilma? întreabă Tiris nerăbdătoare.

— Chiar nimic Tiris, îi răspunse George, spunând adevărul. Plimbarea ta cu un tânăr nu m-a interesat chiar de loc. În Europa nu este obiceiul să te vâri în problemele personale şi apoi să le povesteşti mai departe, mai ales dacă eşti martor din întâmplare la aşa ceva.

Tiris se mai potoli, chiar deveni aproape gânditoare.

— N-ai povestit nimic? întreabă ea neîncrezătoare.

— Nu, doar ţi-am spus. Şi apoi nici nu aveam de unde să ştiu că tu nu te plimbai cu un tânăr din tribul şeicului Bilma. Şi apoi eu mă plimbam ca să-mi revin puţin fiindcă simţeam că la nunta fiicei şeicului băusem prea mult vin de curmale şi nu mai puteam bea din obligaţie în continuare.

Tiris se ridică. La aceasta nu mai avea nimic de adăugat. Putea ea să recunoască şi să spună deschis că se pripise?

Când se îndreptă spre ieşirea din cort fiul căpitanului o strigă şi-i spuse:

— Hai aici Tiris! Repară ce ai greşit! Tu te-ai înşelat! Fiecăruia i se putea întâmpla, dar acum repară-ţi greşeala.

— Şi cum aş mai putea? ăl întreabă repede Tiris.

— Eliberează-mă! Desfă-mi legăturile! Apoi voi găsi eu o posibilitate să scap!

Tiris făcu doi, trei paşi în direcţia lui George. Aproape că părea că vrea să-i satisfacă rugămintea, dar apoi se opri, se gândi un moment şi spuse:

— Tinere prieten nu te pot elibera, eu nu am voie!

— Ţi-e cumva teamă de oamenii şeicului El Hohd?

— Nu, scutură din cap Tiris.

— Ţi-e teamă de logodnicul tău? Nu trebuie să-i spui ceea ce au făcut, iar eu n-am să te trădez niciodată.

Maura scutură din nou din cap.

— Nu mi-e frică.

— Şi atunci de ce eziţi să-mi îndeplineşti cererea? Ceea ce ai făcut tu este o nedreptate, măcar repară-ţi greşeala.

Tiris se apropie foarte mult de fiul căpitanului şi îi şopti încet dar hotărât:

— Nu pot şi nu am voie să te eliberez. Eşti acum aici prizonier şi soarta ta este să mori aici.

— Să mor aici? râse George.

Tiris dădu din cap a aprobare.

— Nici nu mă gândesc la aşa ceva Tiris!

— Nu-ţi rămâne altceva de făcut!

La un moment George se gândi şi apoi crezu că este mai bine să-i de-a dreptate maurei.

— Inschollach! supse el, cum vrea Allah. Mă consolez cu soarta mea. Dacă Allah îmi vrea viaţa atunci aşa să fie.

Asta o făcu pe Tiris mulţumită şi întorcându-se ieşi repede din cort.

IV
ÎNTR-O SITUAŢIE DEOSEBIT DE PERICULOASĂ

DUPĂ CE IEŞI DIN CORT TIRIS, lăsă perdeaua la fel ca mai înainte încât George putut să vadă cum ea vorbi îndelung cu cele două santinele, apoi se îndepărtă în grabă.

Fiul căpitanului stătea liniştit acum şi se tot gândea cum ar fi putut scăpa acum după ce rugămintea lui fusese respinsă de Tiris Deodată privirea îi căzu pe un ulcior care stătea chiar lângă el. Cum nu se gândise la el mai înainte! Putea să fi fost liber de mult! Sigur că era posibil ca să-şi taie legăturile cu un ciob din acest ulcior. Dar mai întâi trebuia să aibă un ciob din acest ulcior! Cu precauţie se rostogoli către ulcior.

Apoi făcu o mişcare puternică atât cât îi permiteau legăturile.

Prin aceasta reuşi să răstoarne ulciorul care se sparse în cioburi

mari şi mici.

Gălăgia însă o auziră şi cele două santinele din faţa cortului. Ei intrară în cort ca să vadă ce sa întâmplat.

George stătea însă liniştit. El arată numai cu capul ulciorul spart.

— L-am răsturnat din greşeală, spuse el scuzându-se. Cele două santinele se retraseră şi-şi luară din nou locul.

Un sfert de oră George nu îndrăzni să facă nici o mişcare apoi, îşi ridică mâinile legate spre cel mai apropiat ciob.

Ciobul era ascuţit şi tăios ca un cuţit din epoca de piatră. Cu o mişcare rapidă pe cât îi îngăduiau legăturile, luă ciobul, îl strecură în mânecă în aşa fel încât numai o mică porţiune rămânea afară şi pe care oricând dacă era cazul o putea face să dispară.

Cele două santinele din faţa cortului nu observară nimic. Ochii le erau îndreptaţi spre piaţa centrală a satului iar în cort nu aruncau nici o privire.

Ciobul era el ascuţit însă lungimea lui nu-i permitea să taie frânghia aşa dintr-o dată aşa încât fu nevoit să taie bucăţică cu bucăţică lucru ce nu era chiar atât de uşor. Însă George nu-şi încetă lucru. El tăia neîncetat mai departe. Şi în sfârşit avu noroc. Frânghia fu tăiată. Cu mişcări îndemânatice George se eliberă destul de repede. Când legătura de pe încheieturi îi căzu, trebui să aştepte un timp până când încheieturile şi degetele să i se dezmorţească şi circulaţia sângelui să-şi reia activitatea.

Când lui George îi reveni din nou puterea în mâini nu-i fu greu să ia un alt ciob şi să-şi taie legăturile de la picioare.

Îi mai trebuiră câteva minute ca să lucreze cu toată puterea lui de mai înainte. În sfârşit era liber.

Acum trebuia să se gândească repede cum ar putea părăsi încet cortul fără ca cei de afară să-şi dea seama de lucrul acesta. Primul lui gând fu acela de a aştepta până la căderea întunericului.

Dar imediat îl alungă gândindu-se în amănunt la un altul ce-i părea mai bun. El îşi spuse în sinea lui.

Dacă îmi reuşeşte acum într-un fel sau altul să scap va fi zăpăceală printre mauri aşa de mare încât nu-mi poate fi decât folositoare.

Deja dorea să se ridice şi să meargă la un zid al cortului când intrarea în cort se întunecă iar Tiris apăru pentru a doua oară.

Dar de data aceasta nu spuse nimic. Se uită îndelung la fiul căpitanului şi păru că se gândeşte. Oare venise cumva să-l elibereze?

George nu ştia. Tiris se apropie de el cu încă trei paşi. În mână ţinea un cuţit subţire. Oare vroia ea să-l omoare?

Deodată maura spuse:

— Nu, nu am voie să fac asta! Voia lui Allah trebuie să se îndeplinească! Am vrut să-ţi tai legăturile şi să te eliberez. De aceea am mai venit odată. Dar nu mă pot opune voinţei lui Allah!

Acestea fiind spuse, se întoarse şi dispăru din cort. De data aceasta însă trecu repede pe lângă santinele, trase perdeaua cortului aşa încât George putea lucra dea cum nestingherit.

Încet, fiul căpitanului apucă un alt ciob ascuţit, se strecură până la peretele cortului aproape de ieşire şi-l tăie de jos până sus în vârful cortului. Fâş făcu micul ciob dar santinele din faţa cortului nu putură să-l audă.

Cu extremă precauţie George se strecură afară. Aici nu prea văzu multe colibe. Dar aici în această parte mai retrasă a satului domnea o viaţă tumultoasă. George observă o vreme tot ce se petrecea aici. Nu, de aici nu putea scăpa atât de vreme cât era ziuă. Aşa că se hotărî să aştepte până la căderea întunericului şi apoi să îndrăznească să fugă. Timpul trecea acum foarte încet pentru fiul căpitanului chiar mai încet decât atunci când fusese legat. George îşi imagina fuga în tablouri care prindeau viaţă. Dar din păcate nu erau decât produse ale imaginaţiei lui pentru că el nu cunoştea decât superficial sau chiar deloc împrejurimile în care se afla cortul său.

Dar lucrurile preţioase nu-l interesau pe George în acest moment. Îl interesa să găsească un turban şi un burnus pentru a se îmbrăca ca şi maurii şi a trece neobservat printre corturi în încercarea sa de a fugi.

Într-o nişă a cortului găsi ceea ce căuta. Într-o secundă se îmbrăcă în burnus şi-şi puse turbanul pe cap. Cu multă plăcere ar mai fi cercetat George cortul unde se mai aflau încă câteva lucruri preţioase însă îl presa timpul. Trebuia să părăsească repede cortul şi să fugă. Înainte de a ieşi ascultă cu atenţie încă odată pe covorul din faţă. Afară însă totul era liniştit. Acum se gândi că este momentul potrivit să fugă. După ce lasă să cadă perdeaua în spatele lui se uită încă odată în jur. Maurii mai erau încă adunaţi pe malul lacului. Unul dintre conducători şi se pare că era chiar şeicul El Hohd părea că le dă sarcini fiecăruia.

Cuvintele nu ajungeau până la el dar George văzu în lumina flăcărilor de la focurile de tabără acolo în piaţă o siluetă înaltă. Ea stătea aproape nemişcată nimic sălbatec nu era în ea.

După cum îşi propuse George, el se strecoară îndemânatec folosindu-se de umbra corturilor în direcţia vestică.

Când ajunse aproape lângă ultimele colibe şi corturi auzi gălăgie în spatele lui care din secundă se apropia tot mai mult.

George ştiu imediat ce însemna aceasta. El văzu când se întoarse de la o mică depărtare bărbaţii tribului căutând încolo şi încoace şi fugind unul după altul. Fuga sa fusese descoperită. În alte trei colţuri ale satului care până acum fuseseră în întuneric se aprinseră focuri. Fuseseră aprinse pentru a lumina cât mai mult spaţiu din sat şi din oază. Fiul căpitanului profită de distanţa ce mai rămăsese între el şi mauri şi cu câteva sărituri repezi se ascunse în spatele ultimului cort.

Un timp el rămase pândind de acolo. După ce mauri s-au grupat încă odată în jurul a câte unui conducător, George îşi schimbă brusc planul, el se hotărî brusc să pornească spre nord. Aşa ajunse în curând la capătul oazei.

Aici nu mai avea nici o ascunzătoare în care să se ascundă de ochii duşmanilor.

Dacă maurii ar fi venit în direcţia lui pentru a nu fi descoperit cel puţin imediat, George se culcă în nisipul moale al deşertului.

Deodată se auziră cai galopând. Cel puţin trei duzini de călăreţi goneau în şei ca la o sălbatică vânătoare.

Maurii ţineau în mână săbii şi puşti în vreme ce cu stânga ţineau lejer hăţul şi cu picioarele îndemnau caii să gonească.

Grupul de călăreţi trecu razant pe lângă George dar nici unul nu-şi dădu seama de asta, nimeni nu fusese atent la locul unde George se lipi cât putu de tare de pământ. Când călăreţii dispărură în întuneric fiul căpitanului se ridică şi se târî de-a buşilea în deşert cam în aceiaşi direcţie în care o pornise şi maurii.

El îşi spuse că el nu se vor întoarce tot pe unde au plecat şi acesta fu un motiv pentru care alesese acelaşi drum.

Nisipul fin care la început nu fusese atât de adânc începuse să se înalţe tot mai mult. Începură să apară mici coame de dune ca nişte valuri ceea ce-i făceau tot mai grea înaintarea. Ceea ce pentru cai antrenaţi să meargă prin deşert era o nimica toată lui George îi solicita muşchii dar nu numai ci şi inima şi plămânii.

Dintr-o dată George tresări. Auzise un zgomot pe care-l ştia destul de bine. Nu-l scosese nici un maur ci un duşman furios şi mult mai periculos, un leu.

Ce putea face acum fiul căpitanului, neînarmat şi singur în mijlocul deşertului? Cum putea înşela văzut şi auzul acestui rege al animalelor? Oare se putea apăra numai orbindu-l cu lumina lanternei sale? Asta i-ar face numai să câştige puţin timp sau trebuia să stea în continuare lipit de pământ şi să facă pe mortul?

Auzise că leul atacă numai fiinţe vii şi rar se atinge de mortăciuni. Orice ar fi făcut acum tot mai rămânea un risc. Aşa că nu-i rămânea decât să spere că leul se va îndepărta de la sine.

Dar trebuia să şi acţioneze, trebuia să facă ceva dacă vroia să se apere. Îşi aduse aminte de o întâmplare din Africa de Sud.

Acolo o fiică a unei căpetenii ademenise leul prin puterea vocii ei, dar îl şi vrăjise în acelaşi timp. Oare putea şi el să încerce aşa ceva?

Nu putea lua nici o hotărâre se străduia să rămână liniştit când îşi dădu seama că devenea tot mai nervos şi-şi spuse: întâi să aştept să văd dacă într-adevăr apare leul. În timp ce se gândea la toate acestea se auzi din nou un răget, de data aceasta mult mai aproape şi cum îi păru lui George, mai ameninţător. Încerca oare leul să-l atace?

V
SALVAT ÎN ULTIMA SECUNDĂ

CÂND GEORGE AUZI A TREIA OARĂ răgetul leului ce acum părea şi mai doritor de atac şi care se mai apropiase, ştiu că trebuia să acţioneze cumva şi să fie atent ca din neglijenţă să nu se trezească cu leul în spate.

George ştia că pe o stradă întunecată dacă aprinzi un chibrit el se vede de la 200 de metri, iar în cazuri mai fericite de la un kilometru, făcuse această experienţă de mai multe ori cu Petre – oare lanterna de la ce distanţă se putea vedea?

Dacă călăreţii mauri probabil că se aflau acum destul de departe totuşi nu credea că vor mai căuta mult timp un fugar care pe jos tot n-ar fi putu ajunge la capătul deşertului. Deci călăreţii vor înconjura porţiunea şi vor face front comun să găsească fugarul. Cu siguranţă ca vor observa puternica lumină a lanternei şi bineînţeles că-l vor repera şi pe el.

Dar pericolul ce-l prezenta leul era mai mare şi mai aproape. Atunci George îşi aprinse lanterna, lumina întâi spre stânga apoi o porţiune din spate şi văzu leul la numai 60 de metri liniştit, dar privind cu toată atenţia în noapte.

Uriaşa lui coamă îi era zburlită. Precaut se retrăgea pas cu pas în spate. Atunci când aprinse lanterna sa cautâ prezenţa leului văzut în spatele lui un bloc de stâncă.

Dacă îi reuşea să se retragă în spatele lui, acesta îi era salvarea.

Înţelept, fiul căpitanului ţinea lanterna drept în ochii regelui deşertului. Leului nu-i plăcea treaba asta şi tot încerca să iasă din cercul de lumină însă George îl urmărea cu înverşunare. Dacă n-ar fi fost lanterna demult ar fi fost lângă el şi l-ar fi doborât.

Ca urmare a luminii distanţa dintre ei se mări puţin.

Acum George mergea mai repede în spate dar nu îndrăznea să se uite împrejur să vadă dacă se îndrepta în direcţia stâncii sau se îndepărtase de ea. Nu avea voie să scape din ochi nici un moment fiara. Deodată dădu cu spatele, care începu să-l doară, de ceva tare. Era stânca – şi din două mişcări şerpuitoare reuşi să se ascundă după ea în aşa fel încât acum leul nu-l mai putea vedea.

Stinse lanterna – cel puţin pentru moment pentru a-l deruta.

Leul se uită acum încurcat că George dispăruse aşa dintr-odată din ochii lui. Fiul căpitanului văzu asta pentru că tocmai atunci apăru luna luminând ca un argint peste tot deşertul. Era ca într-un tablou fermecat care strălucea de o lumină nefirească. Cine n-a văzut aşa ceva în deşert nu-şi poate nici măcar imagina. George era copleşit de atâta frumuseţe încât uită câteva secunde şi de leul care-l pândea cât

şi de maurii care-l vânau.

Fu scos din această stare de reverie de strigătele însoţite de cai galopând care se auzeau în depărtare şi care se apropiau tot mai repede. Maurii se întorceau. George îi vedea acum în lumina lunii. Şi unde era leul.

El stătea încă pe locul unde era când George dispăruse în spatele stâncii. George fu mai întâi atent în ce direcţie se îndreptau maurii. Ei se îndreptau chiar în direcţia lui şi a leului. Acum poate să fie leul salvarea mea se gândi tânărul din spatele stâncii. Şi leul fu într-adevăr salvarea lui. Când îi auzi pe călăreţii se întoarseră spre el ca şi cum ei ar fi rupt vraja.

Dar maurii îl văzuseră de mult. O parte dintre călăreţi o luară într-o direcţie, cealaltă în alta. George îşi dădu seama că ei vor să înconjoare leul.

Oare ce va face acum regele animalelor, stăpânul deşertului sau stăpânul cu capul mare cum îl numesc triburile nomade?

Va fugi oare pentru a-şi salva viaţa? Se va pregăti să lupte?

Dar leul rămase pe loc. Maurii se apropiară foarte mult şi formau acum un trei sfert de cerc pe care încercau să-l lărgească. Prin asta încercau să-l forţeze să se întoarcă de unde a venit. Leul se îndreaptă acum direct spre stânca din spatele căreia se ascunsese George. Dacă, acum în locul lui s-ar fi aflat Petre ar fi auzit deşertul o teribilă înjurătură. Însă el nu era Petre, încearcă să rămână liniştit în continuare.

Regele animalelor nu-i rămânea altceva de făcut decât să stea pe loc şi să aştepte atacul. Călăreţii se apropiau tot mai mut. Unde oare era ţinta lor. În faţa stâncii? Sau în spatele ei? Leul era în faţa stâncii! Lui George îi căzu o piatră de pe inimă. El urmărea întâmplarea din faţa ochilor săi ca un spectacol la care lua parte şi el. Maurii nici nu bănuiau că fugarul pe care-l căutau atâta se afla atât de aproape, chiar acolo în spatele stâncilor. Aproape în faţa stâncii călăreţii coborâră de pe cai, care rămaseră liniştiţi. Maurii îşi luară flintele gata încărcate în mâini şi se îndreptară spre leu.

Nu doreau atât să tragă de pe cai pentru că le era frică că leul furios ar fi putut sări la gâtul vreunui cal.

Atunci atât călăreţul cât şi calul ar fi fost pierduţi. Leul merse încet în spate îşi întoarse de câteva ori capul ca să se convingă că era înconjurat. Acum se pregătea de luptă!

Dacă regale animalelor ar fi simţit şi gândit ca şi oamenii sigur şi-ar fi spus: îmi voi vinde pielea cât se poate de scump. Sunt pierdut. Dar şi maurii trebuie să moară pentru moartea mea. Caii maurilor se mişcau chiar în spatele stâncii unde era George. Simţeau încordarea luptei, simţeau prezenţa leului şi de aceea erau mai neliniştiţi.

De ce am eu acum nevoie este un cal, îi trecu prin minte lui

George. Cei doi mauri care rămăseseră lângă cai se uitau acum în direcţia luptei; doreau să vadă cum cade leul sub gloanţele flintelor.

Atunci George îndrăzni, sări din spatele stâncii unde se ascunsese şi se îndreptă spre cel mai apropiat cal, îi luă căpăstrul şi foarte uşor sări în şa, apoi îndemnându-l cu picioarele şi trăgând de căpăstru zboară în galop în deşert în deşert care se desfăşura în faţa lui în lumina minunată a lunii.

Îndrăzneaţa fugă a lui George stârni însă gălăgie.

Calul pe care George îl alesese, un pur sânge arab, nechează ascuţit când el îl încălecă. Se auzea şi zgomotul copitelor deşi nisipul deşertului era moale şi adânc.

Imediat cei doi ce păzeau caii îşi îndreptară atenţia spre el, ca de altfel şi ceilalţi. Maurii fugiră spre cai şi încălecară în grabă luând urma lui George. Dar cu această ocazie se ivi printre ei panică şi dezordine ceea ce-l ajută pe George să mărească distanţa dintre el şi cei care-l urmăreau.

Nu numai George dar şi leul pe care-l înconjurară folosi această posibilitate să iasă din cercul făcut în jurul lui.

Mârâind înfundat sperie caii care-şi săltară călăreţii, apoi regale animalelor fugi în deşert în direcţia opusă.

Astfel George salvă viaţa leului şi leul salvă la rându-l viaţa. Leul însă se afla într-o situaţie mai bună pentru că maurii nu-l vânau pe el ci pe George, îl vânau cu aceea înverşunare pe care arabii şi maurii o arătau în astfel de situaţii. George îşi îndemna calul prin scurte strigăte iar acesta alerga de mânca pământul. Un mai bun alergător nici nu şi-ar fi putut alege. Din când în când se uita în spate la urmăritorii săi. Distanţa dintre ei rămânea neschimbată. Acum se punea problema cine va rezista mai mult. Calul lui sau ceilalţi pentru că caii-arabi erau dârzi şi luptau cu aceeaşi energie ca şi călăreţi lor.

Ritmul alergări devenea tot mai rapid. Părea că pământul moale al deşertului zboară sub George. Acum aproape că nu mai era necesar să-şi stimuleze calul. Nobilul animal parcă ştia despre ce este vorba şi îşi punea toată ambiţia pentru a-i depăşi pe ceilalţi care-l urmăreau.

Odată însă calul se împiedecă dar George îl redresă rapid aşa încât nu ajunseră la vreun accident. Împiedecatul calului avu însă o urmare la care George nu se gândise.

Când fiul căpitanului se întoarse o clipă şi se uită în spate observă că trei dintre urmăritorii săi care deasemenea călăreau cai pur-sânge se apropiaseră foarte mult de el. Ceilalţi rămăseseră în urma aşa încât de ei nu-şi făcu acum probleme.

Cei trei însă se apropiau tot mai mult şi părea că este chiar conducătorul şi cei doi apropiaţi ai săi.

Vânătoarea continua. Caii zburau ca vântul în noapte iar deşertul părea în lumina lunii ca suprafaţa unei mări mişcată de mici vălurele.

Pe George îl cuprinse spaima dintr-o dată, simţi cum calul său nu mai putea ţine acelaşi ritm ca şi până acum. Ce avea oare animalul? Sfinte Dumnezeule, el şchioapătă, chiar şchioapătă. George aruncă o privire în spate. Îşi dădu seama că era vorba de câteva minute până la venirea urmăritorilor săi. Acum aveau în el o ţintă fixă dacă doreau să tragă asupra lui. Dar se pare că doreau să-l prindă viu. George îşi încuraja animalul, dar fu în zadar, situaţia nu se îmbunătăţi. Oare era acum totul pierdut, chiar când aproape era de ţelul lui şi de salvarea definitivă?

Deodată George remarcă în faţa lui în depărtare o masă de călăreţi care se apropiau tot mai mult. Încă nu se putea recunoaşte de erau prietenii sau duşmanii lui.

Poate totuşi erau călăreţi din tribul şeicului Bilma. Din nou se uită în spate şi văzu că cei trei călăreţi îşi opriseră caii şi mai văzu că acei călăreţi ce veneau spre el îl aveau în mijloc pe tatăl său, pe doctorul Bertram şi pe Petre, lângă care era bătrânul şeic, fiica acestuia şi războinicul Asad.. Cu o mişcare rapidă îşi dădu jos burnusul şi dezleagă turbanul de pe cap.

Cei trei călăreţi ce-i fuseseră în spate până acum îşi întoarseră caii şi făcură la rândul lor calea întoarsă.

Prietenii lui George sosiră la timp.

Petre strigă:

— Pe aici! Trebuie să-i urmărim!

Dar căpitanul ca şi şeicul dădură din cap. Cel mai mult se bucurau de salvarea lui George fiica şeicului şi Asad.

Toţi se strânseră în jurul lui George care între timp descălecă şi împreună cu un maur din tribul şeicului consultau piciorul calului pe care acesta îl ridica ca şi cum ar fi vrut să spună: aici sunt rănit, aici am dureri.

Maurul strigă ceva unui frate din trib care veni repede cu nişte cârpe cu care legară strâns piciorul calului.

Între timp George povesti în puţine cuvinte tot ce se întâmplase din momentul în care rămăsese singur în peştera pentru a-l vâna şi pe al doilea leopard şi până la fuga lui şi urmărirea lui de către oamenii şeicului El Hohd care cu siguranţă că dacă nu interveneau ei îl prindeau şi îl duceau înapoi.

Grupul de călăreţi se întoarse şi se îndreptau acum spre oaza şeicului Bilma. George călărea acum pe un alt cal care fusese adus pentru el. Armăsarul arab era condus de hăţuri de un maur tânăr. Şchiopăta încă după cum spusese fiica şeicului care se pricepea la aşa ceva, în câteva zile va fi vindecat – după ce se va fi odihnit suficient.

Fiului căpitanului îi devenise drag acest animal superb care-l salvase. L-ar fi luat cu el dar nu se putea din păcate. Cum putea să ia la bordul submarinului un armăsar pur-sânge? Aşa că-l făcu cadou

fiicei şeicului. Ea îi promise că-l va călări numai ea, atunci când va fi vindecat.

Dimineaţa nu era departe când ei ajunseră în tabăra şeicului Bilma. De un lucru se bucura George acum, putea să doarmă pe săturate. La prânz încă nu era sculat, se trezi abia târziu după amiază. Oamenii şeicului pregătiseră un nou ospăţ în cinstea lui unde din nou se mâncă şi se bău vin de curmale iar muzica pe care dansară tinerii războinici şi fetele înveselite în şaluri se auzi târziu în noapte. Fiul căpitanului era pus pe locul de onoare între şeic şi fiica lui şi tânărul ei soţ. Asad le demonstră minunate jocuri de călărie în îngusta piaţă a satului. Doctorul se întreţinea cu însufleţire cu câţiva bătrâni ai satului de la care află câteva obiceiuri şi legende noi despre comunităţile nomade.

Cei de pe submarin mai rămaseră încă două zile acolo apoi se întoarseră pe submarin căruia îi fură necesare trei zile să iasă de pe ţărmurile Senegalului.

Când se termină a treia noapte George întâmpină cu un strigăt de bucurie intrarea în mare.

— Şi acum spre vest! spuse căpitanul cu vocea lui calmă clară şi autoritară.

— În America? întreabă George fericit.

— În America de Sud! întări căpitanul zâmbind.

Aşa se termină prima vizită a lui George pe „Continentul negru” iar o frumoasă aventură se termină din nou cu bine. Ce au mai păţit cei de pe submarin este descris într-unul din volumele noastre viitoare.

Aventurile submarinului Dox 232

Hans Warren

I
COMOARA DIN TEMPLU

ÎNAINTE DE-A ÎNTREPRINDE CĂLĂTORIA plănuită spre lacul Wular, Marian lipsi o jumătate de zi.

— Trebuie să mai vorbesc încăodată cu bătrânul preot, îmi împărtăşi el ţinta demersului său. Voi ajunge înspre după-amiază din nou în Srinagar.

Despre ce voia să vorbească cu preotul nu mi-a spus şi refuză şi participarea mea. În felul ăsta nu-mi rămase altceva mai bun de făcut decât să mă învârt de unul singur prin vechiul oraş Srinagar şi să contemplu tot ce putea el să ofere.

În cele din urmă se hotărî şi comisarul Ronswell să mă însoţească, care continua să se drept profesor de geologie, pentru a nu atrage inutil atenţia asupra sa. (Vezi broşura nr. 229 *Diavolul din Caşmir*).

— Şi ce-o sa avem de văzut noi la lacul Wular, mă întreabă deodată Ronswell.

— Am şi eu o idee personală despre toate astea, domnule Ronswell. „Diavolul din Caşmir" ne-a momit în ultimele secunde din viaţa spre acest lac. Presupun deci că vrea să se răzbune într-un fel sau altul, chiar şi după moarte, îndemnându-ne într-acolo.

N-am auzit chiar foarte exact ultimele lui cuvinte, dar Marian care era mai aproape, păru c-a înţeles mai mult. Tocmai de-a aceea a ţinut să mai facă o vizită înainte de-a pleca la bătrânul preot din valea aceea necunoscută.

Am căutat să vedem împreună cât mai temeinic tot ce avea de oferit în această privinţă, oraşul.

După ce-am ajuns înapoi la hotel şi-am luat loc pe terasă, pentru masă, în după masa aceea, Marian, apăru, ca din pământ, în faţa noastră. Faţa îi strălucea. Trebuia să fi aflat prin urmare o veste îmbucurătoare.

— Vom pleca îndată înspre Nepal, spuse el după ce ne salută.

— Sper că vei veni cu noi, domnule profesor!

Ronswell făcu o figură atât de mirată, că-mi veni să râd. De fapt m-am mirat şi eu de această bruscă schimbare de atitudine a lui Marian. Se pare că nu mai intenţionam s-o luăm înspre lacul Wular, dar privirea cercetătoare a lui Marian mă avertiză că era vorba de-a induce în eroare vreun ascultător sau observator ascuns în mulţimea oaspeţilor de pe terasă şi că de fapt nu vorbise serios.

I-am dat un cot în secret lui Ronswell aşa ca să-şi ţină gura şi am spus:

— Excelent, Marine. Mă bucur de pe-acum de această călătorie. Fireşte că ne-nsoţeşte şi domnul Ronswell. Ca savant şi profesor, poate

dispune cum vrea de timpul său.

Marian se aşezase la masa noastră şi arătă c-o mişcare aproape insensibilă a capului înspre stradă. Ca din întâmplare privii într-acolo şi văzui un cerşetor, neînsemnat, aproape un adolescent, care aparent obosit, se rezemase de gard.

Marian găsi de cuviinţă să ne şoptească acuma:

— Cerşetorul ăsta m-a urmărit în secret o bună bucată de vreme. Aşa că trebuie să fim precauţi! L-am observat din prima clipă când am părăsit aşezarea indienilor din vale şi-am apucat-o pe şoseaua care duce spre Srinagar. După ce m-am întors brusc, păru să privească absent în altă parte dar mi-ar plăcea să ştiu în slujba cui se află de mă urmăreşte.

— Se poate presupune, Mariane, că „Diavolul din Caşmir” mai are aici în Srinagar sau în împrejurimi câţiva adepţi credincioşi cărora le este clar că ne îndreptăm spre lacul Wular.

— Din cauza asta am accentuat atât de tare că Nepalul va fi ţelul nostru imediat. Automobilul nepotului dumitale ne va duce înapoi. Pe drum ne vom coborî din maşină şi o vom lua la picior înspre lacul Wular. De aici nu prea e departe, mă gândesc să tot fie vreo 50 de kilometri. Dacă facem o bună bucată cu maşina, cu siguranţă că spre seară vom ajunge acolo.

Ronswell privi şi el aparent întâmplător spre băiatul care se rezemase de gard. Poate că se simţea observat sau oricum remarcat în vreun fel, pentru că se ridică brusc de-acolo şi dispăru.

— Acum va raporta, cu siguranţă, că n-avem de gând să mergem la lacul Wular, râse Marian. Poate c-a fost schimbat numai în postul lui de către alt observator care se ţine în umbră. Dacă-i dăm drumul acum, atunci, domnule Ronswell, fă bine şi imprimă-ţi cel mai rapid tempo al dumitale la mers pentru ca un eventual urmăritor să nu ne poată lua urma prea repede.

Şoferului trebuie de asemenea să i se spună să-şi păstreze mersul cel mai rapid îndată ce ne lasă undeva pe drum, pentru a nu da prin nimic de bănuit. Va crede că suntem tot în maşină. Ronswell începu să râdă:

— De-abia te-ai întors, domnule Farrow şi ne şi pui nervii la încercare. Ne-am simţit atât de liniştiţi toată după-amiaza asta.

— Cred că de data asta avem de-a face cu adversari foarte periculoşi. Dacă vrei să dai înapoi domnule Ronswell, sunteţi… Dar Marian fu întrerupt imediat.

— Dar ce-ţi trece prin cap! Mă bucur, fireşte, de aventura noastră la lacul Wular, oricât ar fi ea de periculoasă, îl întrerupse comisarul.

— Dacă vom fi suficient de prevăzători şi hotărâţi în acelaşi timp, nu poate să ne meargă prost, adaugă Marian însufleţindu-ne încredere.

— Dac-o fi să mi se întâmple cu adevărat ceva, voi fi pur şi simplu

o victimă a profesiunii mele alese în mod liber consimţit, ne lămuri comisarul. Guvernul britanic o să-mi facă apoi un necrolog nemaipomenit!

— Să sperăm că vestea aceasta va veni cât mai târziu posibil, fu Marian de părere.

— Cred c-ar trebui să-i dăm de ştire şoferului că suntem oricând gata de plecare, spusei eu mai mult ca să schimb tema discuţiei.

— Vezi de te ocupă tu, de chestia asta, Robert! Şi spune-i te rog lui Pongo să fie gata.

L-am căutat imediat pe şofer şi i-am spus cu voce tare, că vrem să plecăm imediat şi că o vom lua înspre Nepal. El se ridică şi se duse să pregătească maşina. Pongo nu avea multe pregătiri de făcut. Împacheta repede puţinele lucruri pe care intenţionam să le luăm pentru tabăra noastră de noapte şi spuse:

— Pongo merge dar revine repede.

— Dar unde vrei să mergi, Pongo? întrebai eu uimit acum. De obicei nu-şi exprima brusc astfel de dorinţe.

— Pongo vrea convinge dacă înşelat sau nu. A văzut ceva de la fereastră.

Deci Pongo stătuse de gardă la fereastră şi l-a observat cu-acest prilej pe micul cerşetor de-a afară. I-am spus că între timp acesta dispăruse.

— Nu acesta, zise uriaşul. Pongo văzut indian, care înconjoară pândind hotelul. Pongo urmăreşte pe el.

Asta era cu totul altceva. Pongo se înşela foarte rar în asemenea ocazii. El părăsi repede încăperea, pe când eu m-am reîntors pe terasă. După ce i-am povestit lui Marian despre convorbirea pe care-am avut-o cu Pongo, faţa i se înăspri când zise:

— Par să fie mai mulţi adversari decât credeam. Să sperăm numai că Pongo nu se va trăda prin ceva nesăbuit. La masa învecinată cu a noastră se aşezaseră doi indieni care nu păreau să se intereseze de noi. Au comandat cafea Mokka şi s-au adâncit în citirea ziarelor lor.

Marian îmi aruncă o privire prevenitoare. I-am dat de înţeles şi lui Ronswell.

Prietenul meu începu să povestească lucruri inofensive, dar nu prea tare, pentru a nu atrage atenţia. Ne spunea tocmai că după vizita noastră în Nepal, ne vom relua călătoria prin India de sud şi-apoi de aici ne vom continua călătoria înspre Sumatra.

Ronswell intră bucuros în joc. Participă la convorbirea noastră, povestindu-ne despre călătoria sa de studii în insulele Sunda şi nu trădă prin nimic că el se gândea la cu totul altceva. În cele din urmă ne detalie cum a ajuns să devină profesor geolog.

După ce m-am mai uitat încăodată de pe terasă după alţi oaspeţi ai hotelului nostru, l-am zărit pe Pongo cum tocmai apăruse în uşa

hotelului. Îmi făcu un semn tainic şi dispăru. Am aşteptat puţin după care m-am ridicat şi-am intrat în camera mea.

— Indianul stă la masa vecină, îmi şopti Pongo. Vorbit afară cu doi indieni. Venit cu unul înapoi în hotel. Ai doilea indian plecat.

Ce voiau aceşti oameni de la noi? Să bănuiască ei oare că scopul nostru adevărat era totuşi lacul Wular deşi vorbisem că ne-ndreptăm spre Nepal? Ce secret ar fi putut să existe în legătură cu lacul Wular ca să ne spioneze şi să prevină descoperirea secretului?

Sau trebuie să fim numai urmăriţi până exista certitudinea că vom părăsi cu-adevărat oraşul.

După un timp, apărură Marian şi cu Ronswell, cărora le-am spus despre ceea ce a observat Pongo.

— Cineva trebuia să fi fost în preajmă atunci când a murit „Diavolul din Caşmir”, spuse Marian. Altfel nu-mi explic de ce atâta vâlvă în jurul nostru, mai ales că nu ne cunoaşte nimeni pe aici.

Cel care a auzit cuvintele muribundului pare să-şi ia acum toate măsurile pentru a ni se asigura o primire călduroasă în cazul că totuşi vom ajunge la lacul Wular.

— Cu atât mai mult mă face asta mai curios despre ce secret o fi vorba acolo, la lacul Wular, dacă au început încă de aici să ne spioneze.

Între timp, şoferul ne anunţă că automobilul e pregătit şi ne stă la dispoziţie. Ne-am luat micul bagaj şi armele şi am coborât în holul hotelului, unde ne-am reglat conturile la recepţie.

Am căutat însă să nu-i pierd din ochi pe cei doi indieni care rămăseseră pe terasă, dar în ciuda eforturilor mele, nu i-am mai putut descoperi. Părăsiseră hotelul înaintea noastră.

Puţin mai târziu eram aşezaţi în maşină şi goneam pe drumul de reîntoarcere, înspre Amritsar. Ronswell s-a aşezat el însuşi la volan şi-acum gonea c-o viteză care ar fi făcut cinste oricărui alergător de curse. Marian şi cu mine ne uitam ocazional îndărăt să vedem dacă ne urmăreşte cineva. De-abia după ce ne-am îndepărtat vreo 20 de kilometri de Srinagar, apăru în urma noastră un motociclist, care mergea c-o mare viteză. Părea să dispună de o motocicletă de curse, pentru că, deşi Ronswell mergea cu viteza lui caracteristică, motociclistul părea că se apropie din ce în ce. Ronswell remarcă aceasta şi spuse:

— Ce-ar fi să-i împuşcăm cauciucurile?

— Dacă aş fi sigur că individul ne urmăreşte pe noi, dar absolut sigur, n-aş zice nu. Aşa însă, întrucât nu cunoaştem intenţiile motociclistului, o cădere bruscă a acestuia i-ar putea provoca moartea şi n-aş vrea să fiu responsabil, spuse Marian.

— O să reduc viteza maşinii şi-o să ne dăm seama, spuse Ronswell.

Motociclistul nu se apropie însă de noi, ci părea că vrea să păstreze

distanţa. De câte ori măream viteza, proceda la fel şi dacă încetineam, încetinea şi el.

— Condu te rog mai încet, spuse deodată Marian. Când îţi fac semn să frânezi şi opreşte-te.

Marian îşi apucă arma şi eu îi urmai exemplul.

Ronswell îşi micşoră atât de mult viteza încât unui om nu i-ar fi fost deloc greu să alerge pe lângă maşină. Marian dădu acum semnalul cuvenit şi maşina se opri.

Aveam acum răgazul să-l examinăm cu atenţie pe motociclist care nu se afla decât la vreo 300 de metri în spatele nostru. După ce ne-am oprit, descălecă din şaua motocicletei şi se făcu că examinează ceva la motor. Marian îşi strecură vârful armei printr-o deschizătură în spatele maşinii şi ochi cu atenţie. Împuşcătura răsună şi am văzut cum motociclistul fu aruncat înapoi, după care se ridică şi îşi examină roata. Marian nimerise cu precizie roata din faţă a motocicletei.

— Dă-i drumul cu toată viteza, domnule Ronswell. Acum cred că vom scăpa de el.

În curând îl pierdurăm din vedere pe motociclist de-ndată ce-am ambalat maşina şi nu după mult timp am ajuns în porţiunea unde trebuia să parcurgem defileul îndărătul căruia era plasată mina, acum părăsită. Am coborât din vehicul, i-am dat şoferului un bacşiş gras, de-ndată ce Ronswell, care stătea la volan opri motorul. După care şoferul trecu el însuşi la volan şi-i dădu drumul cu toată viteza.

De motociclist nu ne-am mai preocupat, nici nu se vedea de altfel. Am trecut prin defileu şi nu după mult timp eram iarăşi la mina părăsită. Platforma care ducea jos se prăbuşise înăuntru, cabanele de lucru erau arse până la pământ Ne-am căţărat repede pe-o înălţime şi-am căutat cărarea pe care „Diavolul din Caşmir” îşi dăduse ultima suflare. Poteca ducea către nord-vest, adică tocmai în direcţia în care, după socotelile noastre, se afla lacul Wular.

Întrucât mai aveam o porţiune bună de drum de parcurs am întins-o voiniceşte la drum. Pongo mergea cu Maha, pe care-l recuperase de la Amritsar, înainte, urmau Marian şi Ronswell, pe când eu, ca de obicei, încheiam grupa. Panorama care se desfăşura în faţa ochilor noştri era impresionantă. Nu eram pentru prima dată în munţi ale căror vârfuri erau ninse de pudra albă a zăpezii, dar rar mai văzusem atâtea frumuseţi naturale adunate la un loc.

Crestele munţilor Himalaia păreau să fie mult mai aproape decât erau în realitate. Aerul rarefiat îi făceau să pară mai aproape în spaţiu. Sub noi, în vale, se întindea un covor multicolor de vegetaţie sălbatecă, florală.

Aproape că se simţea mirosul florilor care păreau că înfloriseră peste tot în jurul nostru. Priveam aceste covoare pestriţe de flori şi turmele de capre care păşteau iarba bogată. Pe aici îşi făcea veacul nu

de mult „Diavolul din Caşmir”.

Eram pe drum de mai multe ore, fără să fi făcut nici o pauză. Soarele coborâse puternic la orizont. În cele din urmă am văzut în depărtare sclipind oglinda apei lacului Wular, dar numai după ce ne-am suit pe cea mai înaltă culme pe care o oferea locul pe care-l traversam.

Marian se opri, fermecat de splendoarea ţinutului pitoresc care se aşternea la picioarele privirilor noastre. După un oarecare răgaz spuse:

— Cred c-ar fi mai bine să nu mergem de-a dreptul spre lac, mai ales că nu ştim cu câţi duşmani avem de-a face şi nici pe unde se aţin. Ar trebui să aşteptăm să vină noaptea şi de-abia apoi să ne strecurăm neobservaţi până la malul lacului.

— În jurul lacului ar putea fi porţiuni mlăştinoase, domnule Farrow, îi atrase atenţia Ronswell.

— Dar sunt şi porţiuni uscate şi asta în special acolo unde Djilamul se varsă în lac, veni răspunsul prietenului meu. De asemenea, în zona canalelor de scurgere, care după părerea mea, trebuie să se găsească undeva-n sud-vest, vom găsi porţiuni de teren uscat.

— Şi-n ce crezi dumneata c-ar consta secretul lacului Wular? se interesă mai departe Ronswell.

— Dacă aş şti m-aş îndrepta numaidecât într-acolo. Propun să facem un mic popas aici, ca să ne mai tragem sufletul. Marşul ne-a solicitat din plin forţele, pe de altă parte mă încearcă o foame neobişnuită, domnule comisar.

De fapt cu mine şi cu Ronswell lucrurile stăteau cam la fel. Între timp, Pongo, care se oprise lângă mine, nu-şi pierdu vremea degeaba. Găsise repede în apropiere un mic izvor spre care ne-am îndreptat şi noi, apoi. Provizii aveam cu noi, destule. Ne-am apucat de mâncat c-o pofta de lup. Apa izvorului era rece ca gheaţa, clară şi limpede şi după oboseala drumului ne-a priit mai bine, decât cel mai de soi vin.

Maha se strecoară pe lângă stânci şi părea să stea de veghe acolo, astfel că eram suficienţi de păziţi, pentru a nu fi luaţi prin surprindere Dar cine ar fi bănuit că ne aflăm aici?

— Ultimele vorbe ale „Diavolul din Caşmir” muribund n-au fost decât o indicaţie, începu Marian, de-ndată ce terminarăm cu masa şi ne aprinserăm câte-o ţigară.

Ne-am îndreptat spre lacul Wular, dar nu acestea păreau să fie ultimele cuvinte ale sale. Toate vorbele au fost spuse aşa de dezlânat că nu mi-a fost clar ce-a vrut să spună, deşi un singur cuvânt l-am înţeles clar „Comoara din templu”.

Astă noapte m-am tot gândit ce poate să-nsemne asta şi am ajuns la convingerea că „Diavolul” a înţeles prin ce-a vrut să spună tocmai ascunzătoarea unde s-ar găsi o astfel de comoară.

Din cauza asta i-am mai făcut azi de dimineaţă înc-o vizită

bătrânului preot, pentru a-l întreba în legătură cu problema asta. Am aflat că comoara pe care preoţii o ascunseră înăuntrul templului lor, fusese furată acum opt luni.

Pân-acum hoţul a fost căutat fără nici un rezultat însă, dar acum după mărturisirea „Diavolului”, hoţul, ar fi putut să fie cel mai probabil el însuşi.

Deci sarcina noastră ar consta în a descoperi comoara asta, care bănuiesc că-i păzită însă cu străşnicie. De asta trebuie să fim foarte prevăzători.

— Şi unde crezi tu, c-ar fi mai probabil să se găsească, comoara, Mariane? De ce n-o fi poate scufundată-n apele lacului.

— Lacul are o mărime de 275 km^2, domnule Farrow, interveni comisarul în discuţie. Vrei să cauţi peste tot cuprinsul lacului?

— Asta ne-ar lua ceva timp, nu? Cred, domnule Ronswell, că vom ajunge mai degrabă la ţelul nostru dacă ne observăm cu multă băgare de seamă potrivnicii noştri Vor comite ei o imprudenţă, care ne va da un fir călăuzitor.

Între timp se făcu întuneric. Ne-am mai odihnit o bucată de vreme, după care Marian propuse, să ne ridicăm şi să ne continuăm drumul. Nu trebuia să ne grăbim peste măsură, întrucât în două ore, socoteam că vom ajunge la lac. Din nou Pongo şi cu Maha au pornit în fruntea micului nostru convoi. Uriaşul negru se opri de câteva ori să asculte cu atenţie zgomotele din jur. Luna strălucea clară, astfel încât puteam recunoaşte foarte bine drumul. După ce Pongo se mai opri odată, îşi ridică, avertizându-ne, mâna: Cărarea făcea o cotitură, astfel încât puteam vedea doar o mică porţiune de drum în faţa noastră. Maha devenise neliniştit şi se lipea în continuu de picioarele uriaşului negru.

Acesta îşi reluă din nou marşul. Prudent spionă în dreapta şi stânga, ne făcu un semn şi… dispăru.

Pongo îl eliberase complet pe Maha din zgardă şi-acum animalul stătea nemişcat pe-acelaşi loc. Dar ce se-ntâmplase cu el de tremura aşa? Să se aţină oare vreun animal de pradă, prin preajmă? Sau poate vreun şarpe pe care ghepardul îl mirosise? Am inventariat toate felurile de animale care s-ar fi găsit la latitudinea asta şi ne-ar fi putut speria până într-atât ghepardul, dar nu m-am putut fixa pe ceva anume.

Ne-am reluat încet drumul. După ce-am trecut de cotitură, am căpătat o perspectivă mai largă asupra drumului din faţa noastră, dar de Pongo n-am descoperit nici o urmă. Ultimele cuvinte ale uriaşului negru au fost „Atenţie”. Marian îmi făcu semn, am aşteptat apoi, ţinându-mi respiraţia.

A trebuit să aştept mult, cam vreo 20 de minute, înainte de-a apare Pongo, ca din pământ, în mijlocul cărărui, pe care tocmai o străbăteam. Ne făcu numai un semn. Cum de-a reuşit s-apară aşa ca

din pământ înaintea noastră? Unde fusese?

Când am ajuns lângă el, ne arată zâmbind înspre o crăpătură într-una din stânci, spunându-ne:

— Pongo, urmărit, urs brun. Stat chiar aici, unde a dispărut Pongo. Urs dispărut în stânci, Pongo căutat zadarnic. Întrucât era vorba de-un urs brun, nici nu era de mirare că pe Maha îl apucase tremuratul. Noi nu trebuia să-l mai căutăm mai departe pe ursul ăsta, ştiut fiind faptul că acesta nu atacă decât atunci când se simte ameninţat. Ne-am reluat prin urmare drumul. După încă zece minute am auzit un mormăit înfundat care venea din spatele meu. Speriat de moarte, m-am întors repede pe călcâie. La o depărtare de vreo douăzeci de metri se aflau doi urşi care păreau să vină domol spre noi.

I-am strigat pe camarazii care îşi continuau drumul netulburaţi.

Aici nu putea să-mi fie de ajutor decât Pongo. La o trântă dreaptă cu ursul, el se pricepea de minune. Deodată Pongo apăru lângă mine.

Nu-şi trase cuţitul de spintecat rechini, cum am bănuit, ci merse liniştit în întâmpinarea urşilor. La cinci metri de aceştia se opri, îşi ridică brusc braţele în sus, le agită deasupra capului şi scoase ţipătul lui de luptă din junglă, care odinioară îmi tăiase respiraţia şi-mi merse până-n măduva oaselor.

Cei doi urşi se opriră mai întâi din mersul lor şi când ecoul strigătului lui Pongo veni repetat înspre ei, se dădură înapoi pe picioarele din spate, se-ntoarseră cu 160 de grade şi-o luară la goană de-acolo.

Aproape că-mi venea să râd de modul cum procedase Pongo cu urşii aceştia. Îi scuturai mâna cu putere de îndată ce fu lângă mine, dar uriaşul zâmbi numai, reluându-şi repede locul în fruntea convoiului.

— Să sperăm că n-a auzit nimeni strigătul ăsta, spuse Ronswell, altfel ne-am putea trăda.

— Chiar dacă ar fi auzit cineva strigătul, nu ne-ar putea dăuna cu nimic, răspunse Marian Nimeni n-ar bănui că un om a fost acela care l-a scos.

— Şi cu strigătul cărui animal ar aduce cel mai mult, am întrebat îngrijorat la rându-mi.

— N-aş şti ce să-ţi răspund, pentru că gorile nu se găsesc prin regiune. Nimeni nu v-ar putea da un răspuns clar. Şi asta-i tot ce ne interesează. În orice caz, n-am fost siliţi să ucidem urşii şi asta mă bucură în mod deosebit.

Drumul nostru urca şi cobora. Câteodată urca destul de abrupt. Alteori abia sesizai şi aşa se-ntâmplă şi în jos. Uriaşul Pongo făcea nişte paşi cu care Ronswell abia dacă putea face faţă. Speram să ajungem la lacul Wular fără alte incidente, dar se potrivi altfel. Din nou ne atrase atenţia Maha, prin comportamentul său ciudat. Ne

găseam tocmai pe-o înălţime: în dreapta se înălţau colţurile stâncilor uriaşe care ne presărau drumul, iar în stânga se căsca o prăpastie.

Cărarea ducea drept înainte, aşa c-o puteam bine supraveghea. Ne încetinisem drumul întrucât Pongo trebuia să examineze cu atenţie nişte crăpături care se căscau în blocurile de stânci. Dispăru ca o felină şi trebuia să ne bazăm pe simţurile lui. Apăru deodată şi-şi ridică mâinile în sus.

Întrucât mergeam chiar în coada convoiului n-am putut să-mi dau seama imediat ce voia să spună. După Marian şi Ronswell, m-am grăbit şi eu acum spre el. În acelaşi moment, păru să se-nalţe în sus. O funie trainică, groasă, i se-nfăşurase peste piept, dar braţele şi le putu elibera, în rest atârna strâns solid în laţ.

În aceeaşi fracţiune de secundă mi-am smucit pistolul şi-am tras spre marginea stâncii unde mi se păruse că văd apărând un cap. Cine ne întinsese cursa asta? Ce voia anume de la Pongo? Sau poate a fost înhăţat numai fiindcă se nimerise. Să fie primul?

Nu puteam să-i venim nici cum în ajutor. Dacă n-ar fi fost tras aşa repede deasupra stâncii de funia aceea, poate am fi reuşit cu câteva împuşcături să nimerim funia. Dar gândurile cele mai bune vin de obicei prea târziu. Acolo sus trebuia neapărat să se afle mai mulţi oameni, întrucât unuia nu i-ar fi reuşit să-l tragă pe Pongo al nostru sus. Mă apucară toţi dracii văzând cum Pongo dispăruse tras în sus de pe masivul stâncos. Cum puteam să-l ajutăm? Ca să urci stâncile astea abrupte şi colţuroase nici pomeneală.

— Ei ce-i de făcut, domnule Farrow întreabă şi Ronswell. Cum să ne urcăm pe stâncile astea?

— N-o să reuşim niciodată. Sper numai…

Marian îşi întrerupse fraza începută. De sus coborâse din nou o funie. Fusese aruncată atât de îndemânatic în jurul umerilor lui Ronswell, încât de-abia se mai putea mişca. O smucitură… Şi pluti tot atât de neajutorat în aer.

Acum sări Marian. Lama cuţitului său sclipi în bătaia razelor de lună şi Ronswell… Căzu la pământ. Cu o tăietură zdravănă Marian sorti eşecului ce-a de-a doua tentativă de răpire a unuia dintre camarazii noştri.

— Ce ticăloşie! urlă Ronswell. Aşteptaţi nemernicilor, numai să ajung eu sus!

— Numai să ajungi, râse Marian.

Deveni din nou grav când pe platoul stâncos auzi un zgomot grozav. Din nou răsunară ţipetele de luptă ale uriaşului negru. Imediat după aceea, zbură prin aer un obiect întunecat semănând cu-n corp omenesc şi care dispăru imediat în prăpastia de alături.

— Pongo şi-a început „munca” sus, am strigat entuziasmat. Marian dădu din cap, păşind puţin deoparte şi privind în sus, unde se auzeau

tot mai multe ţipete. Un al doilea căzu de sus dispărând în prăpastie. Zgomotul de sus se potoli după un ultim strigăt Acum domnea sus o tăcere deplină.

Deodată apăru un cap deasupra crestei stâncoase şi-o voce cunoscută ne strigă:

— *Massers,* aici totul lichidat, Pongo coboară jos acum.

Cum voia s-o mai facă şi pe asta? Dar puteam să mă îndoiesc de vorbele lui Pongo? N-a realizat el lucruri şi mai şi? Dar, just! De sus căzu o frânghie în jos pe care Pongo se coborî imediat. După ce fu jos, ne arată în sus, cu-n zâmbet larg, care făcu să-i sclipească dinţii albi în lumina lunii.

— Oameni de sus proşti. Credeau prinde Pongo. Pongo tace, ca fără cunoştinţă. Aşteaptă până oameni din nou aruncă frânghia jos. Pongo sare, strigă şi aruncă oameni jos.

Asta era raportul scurt şi concis, marca Pongo, în care ne relata lupta de pe platoul stâncos.

— Te-ai descurcat minunat Pongo, îl laudă Marian pe prietenul nostru negru. Ce voiau oamenii aceia de la noi? N-ai auzit ce vorbeau?

— Oameni vorbesc despre lacul Wular. Spune noi nu avem voie trecem. Oameni fac plan rău, vreau prindă pe noi aici. Pongo este mai deştept.

Din nou rânji uriaşul cu faţa ca o lună plină, iar noi îi ţinurăm bucuroşi isonul. Dup-aceea Marian i se adresă din nou:

— Trebuie să mergem mai departe. Mai avem înc-o bună bucată de parcurs.

— Pongo acum bagă mai bine de seamă.

Spunând asta, uriaşul o şi luă înaintea noastră, reluându-şi drumul. Maha mergea alături. După exact două ore de mers am ajuns la malul lacului Wular. Chiar la malul apei nu puteam răzbate întrucât între noi şi acesta se-ntindea o reţea de mlaştină. Am luat-o de-a lungul malului, fără să ştim când o dăm de-un loc uscat de acces.

Marian privi de câteva ori cu ocheanul suprafaţa lacului dar nu putu descoperi nimic din ce am fi remarcat desigur dacă am fi fost la faţa locului O să mai întâmpinăm şi alte surprize, peregrinând aşa-n neştire de-a lungul malului? Dar Ronswell spunea că are o suprafaţă de 275 km^2. Şi ca „profesor de geologie” ar fi trebuit s-o ştie. Ori ca să străbaţi malurile unui astfel de lac, căutând cine ştie ce, nu vedeam cum ar fi posibil.

II
INSULA MISTERIOASĂ

MARIAN SE OPRI ÎN CELE DIN URMĂ şi-şi scoase harta pe care-o studiasem temeinic la lumina lămpilor noastre de bilunar. Prietenul

meu spuse deodată:

— Să fie asta o nouă pistă? Chiar în apropiere este un al doilea lac, mult mai mic decât lacul Wular. Ambele sunt legate printr-un braţ îngust de apă. Cel de-al doilea lac are numai un kilometru pătrat suprafaţa şi în mijlocul său se găseşte o insulă.

Ronswell îi dădu dreptare lui Marian:

— Asta ar putea fi chiar insula care ne interesează pe noi. În jumătatea acesteia sunt indicate mai multe mlaştini, deci o reţea naturală de protecţie.

— Dacă duşmanii noştri şi-au ales ascunzătoarea în această insuliţă, atunci va trebui să găsim vreun mijloc să străbatem prin mlaştini, fu de părere Marian. De altfel trebuie să se găsească un mijloc de-a pătrunde printre ele şi pe acesta trebuie neapărat să-l găsim. Până la insuliţă mai avem vreo oră de mers.

Marian îşi împături din nou harta şi-i făcu lui Pongo un semn cu mâna, spre direcţia pe care voia s-o apucăm. Acesta-l luă pe Maha cu el şi merse ca de obicei înainte, preluând conducerea.

Drumul ducea printre tufişuri dese care ne împiedecau vederea. Devenise atât de îngust încât abia dacă-l puteam străbate în pas de gâscă unul după celălalt. Eu eram din nou în urma convoiului.

După o oră de mers, Pongo se opri şi arată cu mâna întinsă înainte.

— Lacul cel mic, şopti el.

La o mică distanţă apele lacului cel mic scânteiau în bătaia razelor de lună. Din locul unde stăteam, nu ne putem da seama cât de mare era totuşi suprafaţa lacului.

— Pongo cercetează dacă totul, acolo, linişte!

Uriaşul se strecoară, imediat după aceste cuvinte, cu Maha mai-nainte.

Ştiam prea bine că voia să ne elibereze drumul în caz că vreunul din potrivnicii noştri ar fi stat acolo de santinelă. Ne-am oprit pândind în toate părţile şi uitându-ne mai ales spre lac. Tocmai când voiam să-l întreb pe Marian dacă nu era cazul să-i urmăm pe Pongo, iată-l că apăru din nou în faţa noastră fără ca unul dintre noi să-l fi auzit că vine.

— Totu-i în regulă, *Massers!* Insulă mică în lac. Pongo găsit loc ascuns de unde *Massers* poate supravegheze insula.

L-am urmat pe Pongo care păşise de-ndată, din nou, mai departe. Pământul începu curând să aducă cu solul premergător unui ţinut mlăştinos, dar Pongo găsea cu dibăcie acele locuri mai solide în care ne puteam încrede să păşim fără riscuri. Drumul nostru ducea în zig-zag mai departe.

Ne-am găsit destul de curând pe malul lacului, când Pongo ne arată silueta unui copac puternic, pe care începu să se caţere. În lumina pală a lunii nu putui recunoaşte de-ndată despre ce este vorba.

Ştiam doar atât că are coroane bogată şi, pentru a vedea dacă un om stă ascuns în frunzişul acesta, nu puteai recunoaşte nici ziua, la lumina razelor de soare, nicidecum noaptea.

După Ronswell şi Marian, m-am căţărat şi eu în pom.

Speram din toată inima să nu fim nevoiţi să ne petrecem toată noaptea stând de priveghi în pom, urmărind mişcările potrivnicilor noştri.

Când am ajuns lângă camarazii, m-am mirat de ce-am găsit. Pongo pregătise în scurtul răgaz pe care-l avusese la dispoziţie o adevărată lucrare de artă. Din tot ceea ce făcea, se vedea clar că era copilul junglei şi se bucura de tot ce făcea.

În frunzişul des ne amenajase o platformă mai bună decât şi-o putea dori cineva. Cu multă prudenţă am păşit pe platformă dar m-am convins că reticenţa mea era complet neîntemeiată. Podeaua platformei era construită din beţe de bambus, legate măiestrit cu liane.

— Pongo tăiat la mal bambus, mă lămuri uriaşul când îmi văzu faţa uimită.

— Aici nu ne va bănui nici un om, zise Marian, dar va fi şi mai bine dacă Pongo va coborî să ne şteargă urmele, acolo unde au mai rămas.

Pongo dădu numai din cap şi dispăru din nou de pe platformă. Abia acum am avut răgazul să mă uit mai bine-n jur şi să examinez lagărul nostru. Era încăpător şi spaţios şi, ce era mai important, ne ferea cu totul de-a fi observaţi de jos. Pongo, construise totul foarte durabil, aşa că ne puteam mişca în voie, ca într-o cameră. Înspre lac şi spre mal, aşezase crengile astfel încât să nu putem fi deloc remarcaţi. Un mai bun post de observare nici că ne-am fi putut găsi. Deocamdată eram condamnaţi la inactivitate întrucât pe timpul nopţi nici aşa nu puteam vedea mare lucru din insulă. De aceea ne-am pregătit să mai luăm o cină târzie, despachetându-ne iarăşi proviziile.

După un sfert de ora se-ntoarse şi Pongo care-l aduse cu sine şi pe Maha care se-ntinse la marginea adăpostului nostru, făcând acolo de veghe.

— Pongo, distrus urmele, duşmani nu mai găseşte nimic, ne spuse liniştitor uriaşul negru.

După ce-am terminat de mâncat, ne-am decis să ne culcăm. Am tras la sorţi pentru posturile de veghe şi mie mi-a căzut prima gardă. Camarazii s-au întins cât erau de lungi şi curând erau duşi în împărăţia visurilor. Întrucât tot n-aveam altceva de făcut, urmăream suprafaţa lacului. Timpul afectat veghii mele era pe sfârşite, când Pongo care avea un somn extraordinar de uşor se ridică pe jumătate şi ascultă cu atenţie. Îmi făcu semn ca să nu zic nimic şi arată în jos. Chiar şi Maha îşi ridică capul şi se uită peste marginea platformei în jos. Cât despre mine, încă nu sesizasem nimic.

Marian şi Ronswell se deşteptaseră şi ei acum, datorită mişcărilor la care supusesem platforma noastră. Ne-am înţeles doar prin semne. Am încercat să ne încordăm auzul, dar n-am auzit nimic. Să se fi înşelat Pongo şi cu Maha?

Dacă acum s-ar fi găsit sub noi vreun animal sălbatec, Maha n-ar fi rămas în nici un caz atât de liniştit. Ori era vorba de un animal inofensiv ori de vreun om pe care Maha îl simţise. Pongo se mai ridicase cu-n cot mai sus şi acum ne şopti:

— Jos găseşte doi indieni! Stă la copac, Pongo nu ştie de ce.

Din nou se apleacă şi ascultă cu încordare. Curând am auzit şi noi şoapte care veneau de jos, după care liniştea se înstăpâni din nou. Indieni păreau că vor să aştepte pe cineva. Speram să nu ne fi descoperit ascunzătoarea. Probabil că-i mai aşteptau şi pe alţii.

Deodată se auzi sub noi ţipătul unei păsări de noapte, care fu repetat de două ori încă, clar şi puternic. Din depărtare i se răspunse.

Marian îşi duse din nou ocheanul la ochi şi dup-aceea mi-l înmână. Nu-mi putui reţine bucuria când am văzut o mică barcă, care părea că se desprinse de malul mici insule şi-acum vâslea spre noi. Aşadar cei doi indieni erau aşteptaţi pe insulă. Poate că aduceau vestea că noi ne-ndreptam spre Nepal. Îmi veni în minte incidentul cu motociclistul.

Prin faptul că i-am împuşcat roata din faţă, contraziceam doar intenţia noastră. Barca se apropie tot mai mult şi-acum am recunoscut în ea un singur indian. Din păcate, bogăţia frunzişului adăpostului nostru nu ne permise să ne dăm seama în care parte a malului acosta ambarcaţiunea.

M-am îndreptat înspre Pongo pentru a-l întreba ceva, observând chiar în acel moment că nu mai era la locul său. Dispăruse fără să facă cel mai mic zgomot, pentru a spiona în jurul nostru.

N-a trebuit să aşteptăm prea mult până a apărut din nou barca în care şedeau acum trei indieni. Puteam presupune că încă nu ne-au descoperit. În timp ce noi priveam, se întoarse şi Pongo. El ne spuse că cei doi indieni, fără a spune un singur cuvânt au urcat în barcă şi-au plecat. Locul de ancorare al acesteia nu era foarte departe dar era mascat de frunzişul des. Malul nu era aproape deloc mlăştinos. Întrucât înainte de venirea zorilor nu puteam întreprinde nimic, ne-am întins din nou la orizontală. Pongo urma să preia cea de-a doua veghe.

De-ndată ce-am fost deşteptat de către Ronswell pentru a prelua cea de-a doua veghe, zorii nu mai erau departe aşa că m-am apucat să pregătesc micul dejun pentru noi toţi.

În cele din urmă, primele raze de soare răzbătură prin frunzişul bogat şi-i deşteptară şi pe camarazi care încă mai dormeau.

Marian se uită mai întâi spre insulă care încă mai era învăluită într-o perdea subţire de ceaţă. Mă gândeam şi eu, cum am putea ajunge acolo fără a fi descoperiţi prematur, când Marian ridică aceeaşi

problemă. Îl întreabă pe Pongo, care avea aproape întotdeauna soluţii pentru astfel de probleme.

— Pongo înoată într-acolo, până ceaţa rămâne.

— Bună idee! Când te-ntorci ia şi barca ca să putem traversa şi noi. Să sperăm că nu vei fi observat.

— Pongo fi foarte prevăzător.

— Ceaţa va mai rămâne înc-o oră cel mult, Pongo. Crezi că vei putea face totul în acest răstimp?

Pongo dădu numai din cap, în semn afirmativ. Voia tocmai să se îndepărteze, când mi-a venit să propun s-aşteptăm până seara, întrucât la lumina zilei existau puţine şanse de a nu fi descoperiţi.

Poate că indivizii vor observa şi dispariţia bărcii şi vor şti imediat că le-am luat urma.

Marian gândi câteva momente, după care îmi dădu şi el dreptate şi spuse:

— Bine! Să aşteptăm venirea nopţi. Pe timpul zilei putem supraveghea insula. Poate că vom putea constata cu câţi potrivnici avem de-a face. Aşadar să rămânem în ascunzătoarea noastră. Lui Pongo îi este indiferent când trebuia să înoate spre insulă, pe timpul zilei sau pe timpul nopţi.

Timpul pană la prânz se scurse fără ca să se întâmple ceva deosebit După ce se ridică pe deplin ceaţa am putut recunoaşte bine aspectul insulei. Ne-am uitat pe mal şi în jurul acestuia. Nu se vedeau deloc oameni. Păreau să se aţină în interiorul insulei, care la rându-i făcea o impresie cam sălbatecă. Barca care trebuia să fie ascunsă undeva în tufişurile de pe mal, n-o puturăm descoperi. De-abia după-amiază am văzut-o din nou pe apă.

În ea stăteau trei indieni acum. Voiau să părăsească insula şi lacul?

Dacă aşa stăteau lucrurile ne va fi mai uşor să ajungem pe insulă.

Speranţele mele depăşiră chiar aşteptările, întrucât după ce-au acostat la mal, cei trei indieni au părăsit barca şi s-au îndepărtat. Au trecut din nou pe sub copacul nostru.

Pongo se strecură pe trunchiul copacului în jos şi se luă după ei, pentru a stabili încotro se îndreaptă.

Între timp ne-am dat şi noi jos din copac şi ne-am îndreptat spre barca părăsita de cei trei indieni, în direcţia în care presupuse Pongo că se află. Ne-am încărcat repede în ea proviziile şi armele noastre şi-acum aşteptam numai întoarcerea lui Pongo ca să îndrăznim trecerea înspre insulă.

După ce Pongo se arată în sfârşit, se urcă alături de noi în barcă fără a mai spune un cuvânt. Ştiam acum că cei trei indieni nu se vor mai întoarce atât de curând. Cu câteva zdravene lovituri de vâslă, Pongo făcu ca mica ambarcaţiune să se îndepărteze repede de mal. Speram să ajungem la insulă fără vreo altă complicaţie dar, cam la

mijlocul porţiunii de lac pe care-o traversam, dădurăm de-un obstacol neprevăzut. Miraţi, ne privirăm acum unii pe alţii. Să se afle aici în apă, ceea ce să semene cu vreo capcană?

Pongo se apleacă peste bord şi se uită apă. Dar când se îndreptă pentru a ne spune ce-a constatat, barca primi o smucitură zdravănă ceea ce făcu ca uriaşul negru, ridicat pe jumătate din barcă, să-şi piardă echilibrul şi să cadă în apă.

Voiam să-i dăm imediat o mână de ajutor, când apăru în imediata apropiere a lui Pongo un bot imens, cu-n gâtlej pe măsură, deschis. Într-o clipă ne îngheaţă sângele în vine. Ceea ce vedeam era un crocodil uriaş.

Era necesar să acţionăm imediat dacă nu voiam ca Pongo să-şi împlinească chiar sub ochii noştri soarta şi încă într-un mod îngrozitor. Mi-am tras pistolul cât am putut de repede şi voiam tocmai s-apăs pe trăgaci, când reptila blindată se-ntoarse brusc deoarece tocmai acum apăruse capul lui Pongo la suprafaţa apei.

Acum dac-aş fi tras, n-ar fi dăunat prea mult târâtoarei blindate, întrucât gloanţele n-ar fi putut pătrunde prin carapacea groasă.

Pongo, părea pierdut. Cum puteam să-l ajutăm într-altfel? Cu botul deschis, crocodilul ţâşni ca o săgeată spre nenorocitul nostru camarad. Când să-şi ajungă prada, aceasta se scufundă brusc, pentru a apărea în coada uriaşei şopârle din nou. Crocodilul începu să bată apa cu furie, întrucât îi dispăruse ca prin farmec prada din faţa ochilor.

Pongo ridică cuţitul de spintecat rechini deasupra apei şi se scufundă pentru a doua oară.

Atunci am ştiut că Pongo va ieşi victorios în această luptă, care până la început părea pierdută. De fiecare dată reieşea din apă în spatele crocodilului înfuriat, apa înroşindu-se de sânge în jur. Din fericire nu se mai aflau alţi crocodili prin preajmă, altfel ar fi fost atraşi fără îndoială de mirosul de sânge.

Pongo lucrase foarte bine întrucât se-ndepărtase treptat de barca noastră.

Altfel lesne s-ar fi putut întâmpla ca o lovitură de coadă norocoasă a acestui monstru să ne răstoarne barca.

Treptat, puterile crocodilului începură să scadă şi acum acesta să se scufunde dispărând uşor sub valuri, în timp ce Pongo care înotase între timp spre barca noastră, se caţără cu uşurinţă în ea.

— *Masser* foarte bine nu trage, spuse el liniştit. Altfel împuşcătura trădează.

— Aşa ceva mi-a fost dat să văd pentru prima oară în viaţa mea, se miră Ronswell. Unui om îi reuşeşte să despice burta unui crocodil sub apă!

În timpul luptei lui Pongo cu crocodilul, n-am mai acordat fireşte nici o atenţie asupra insulei. Asta cât p-aici să fie pierzarea noastră.

După ce-am acostat am rămas cu impresia că nici o fiinţă omenească nu se mai află pe insulă. Dar n-am pus la socoteală şi viclenia indienilor.

Micul golf în care am mânat barca noastră era aşa de bine adăpostit de crengile căzute şi lăsate-n jos încât făceau o ascunzătoare minunată pentru aceasta şi-n orice caz de pe lac n-ar fi putut fi descoperită.

De-ndată ce-am simţit pământ tare sub picioare, Pongo cercetă împrejurimile până ce găsi o cărare care ducea cu siguranţă în interiorul insulei. Pongo preluase conducerea, iar Maha îl urma de-aproape. Cărarea mergea şerpuită spre interior. Deodată Pongo ridică mâna.

Un tufiş mai mare decât celelalte ne bloca înaintarea, la o cotitură a cărăruii. Cei mai mulţi ar fi încercat să dea tufele într-o parte, dar Pongo fu mai prudent. Din experienţele noastre anterioare, ştiam ce poate să-nsemne asta. Spinii puteau fi îmbibaţi cu otravă, cât de repede acţionează această otravă am avut ocazia s-o simţim de două ori pe propria noastră piele.

Pongo îşi trase cuţitul din cingătoare şi începu să taie temeinic tufele de la rădăcină şi să le îndepărteze cu grijă.

O ramură i-o înmâna lui Marian care-o examină cu atenţie, după care dădu verdictul. Da, spini fuseseră otrăviţi!

Pongo făcea o treabă temeinică. Nu după mult ne-am putut relua drumul, fără a mai fi primejduiţi şi fără a mai fi siliţi să atingem spinii otrăviţi. Ceva bun tot ieşise din treaba asta. Ştiam că suntem pe drumul cel bun.

Cărarea se termină într-un luminiş în care, spre surprinderea noastră, am descoperit un templu în paragină. Templele indiene îşi au întotdeauna secretele lor, asta o ştiam noi prea bine.

În împrejurimile templului am descoperit numeroase urme. Cu toate acestea, nu ne venea să credem că se mai aţine vreun om prin pustietatea asta, de aceea am fost cam neprevăzători.

Marian merse primul spre uşa templului care nu părea a fi închisă. O dădu deoparte şi lumină cu lanterna înăuntru. Întrucât nu dădu de ceva care să-i dea de bănuit, o luă repede înainte. L-am urmat imediat, dar nu înainte de-ai da lui Pongo un semn ca să rămână afară, de gardă. Ronswell veni şi el după mine şi se uita acum foarte curios în interiorul templului.

Nu era însă prea mult de văzut, lipsea până şi statuia zeului. Doar soclul pe care acesta stătuse mai era încă prezent.

Marian păşi înainte şi se opri chiar în faţa acestui soclu. Mă gândeam la trape secrete şi la alte curse pe care le întâlnisem în ocazii asemănătoare şi păşeam acum cu multă precauţie, pentru a fi gata să-i dau o mână de ajutor prietenului meu, în caz c-ar fi pe cale să cadă într-o cursă.

Ronswell păşise alături de prietenul meu şi părea că are o grămadă de întrebări să-i pună.

După ce m-am întors încăodată înapoi şi-am privit înspre uşa templului, un fior de spaimă mă cuprinse. Pongo zăcea chiar lângă uşă cât era de lung şi Maha zăcea alături de el, nemişcat la pământ.

Am vrut să-l avertizez pe Marian, dar gândul mi-a rămas la stadiul de intenţie, întrucât am simţit deodată o slabă înţepătură în regiunea umerilor. Am început să amorţesc, în ciuda tuturor sforţărilor nici un sunet nu-mi ieşea de pe buze. Cât de mult am stat aşa ameţit nu mi-am putut da seama – ciudat era că mintea-mi era cu desăvârşire limpede – până când m-am deşteptat. Dar unde mă găseam? Un întuneric profund mă înconjura.

Eram legat şi aveam căluş în gură, dar legat şi ţintuit de ceva pe podea că nu-mi puteam da seama dacă eram singur sau cu ceilalţi camarazi ai mei, în temniţa mea. Părea că zăceam acolo de ore întregi. Toate sforţările de-a mă elibera de legături fură zadarnice.

Nici căluşul din gură nu-l puteam scuipa. Mi-a reuşit să scot câteva zgomote, gemete, ce-or fi fost, care n-aveau nici o relevanţă cu sunetele scoase de-un gâtlej omenesc. Voiam să mă înţeleg cumva cu camarazii mei dar încercarea îmi râmase zadarnică. În cel din urmă m-am liniştit şi m-am gândi la ce poate să mă aştepte.

III
SCLAVII ALBI

CÂND DUPĂ O LUNGĂ PERIOADĂ DE TIMP, celula mi se lumină, am văzut un indian înalt, probabil originar din nordul ţării, care stătea în faţa mea, examinându-mă cu atenţie.

Se apleacă asupra-mi şi îmi îndepărtă căluşul. Îmi luă apoi pistolul, cuţitul şi tot ce aveam prin buzunare.

Între timp m-am uitat prin încăpere. Eram singur cu indianul, pe camarazi nu-i vedeam nici unde. Unde puteau fi? Dar dacă nu i-o fi ucis deja. Să fi venit indianul să mă conducă şi pe mine pe ultimul meu drum?

Pân-acum individul păstrase tăcerea. Deodată îmi adresă prima întrebare:

— Din ce motiv şi pentru ce scop aţi venit pe insula asta?

Am spus adevărul întrucât o minciună mi-ar fi înrăutăţit situaţia.

— Camarazii mei şi cu mine căutăm o comoară răpită dintr-un templu despre care avem indicii că s-ar găsi tocmai în această zonă.

— Şi de ce tocmai aici? întreabă indianul mai departe.

— Comoara se presupune c-a fost adus în zona lacului Wular.

— Ţi-ai salvat deocamdată viaţa, pentru c-ai spus adevărul. Altfel ai fi fost ucis imediat. Va trebui să mai rămâi totuşi pe insulă pentru

totdeauna, dacă nu vei pieri cumva mai repede. Insula are un secret şi azi o să-l cunoşti.

— Unde se găsesc camarazii mei? am întrebat, îngrijorat de soarta lui Marian, Pongo şi Ronswell.

— Deocamdată trăiesc. Şi ei au spus de la bun început adevărul. Vei împărtăşi soarta lor. O să-i vezi în curând. Indianul puse aici capăt discuţiei şi ieşi. Nu după mult timp se făcu din nou lumină. Un alt indian apăru şi-mi aduse de mâncare. Îmi desfăcu mâna stângă şi se mărgini să spună să fiu cu băgare de seamă să nu comit ceva necugetat pentru că mă va înjunghia pe loc. Spunând asta îmi arată cuţitul său ascuţit.

Mă păzii să fac vreo prostie. Întrucât eram foarte flămând mi-am mâncat hrana cu multă plăcere.

După ce indianul se îndepărtă, am început să mă gândesc la situaţia mea. Nu eram în pericol imediat de-a ne pierde viaţa, dar eram ameninţaţi să rămânem permanent pe insulă.

Adică o veşnicie, o viaţă întreagă. Aşa de mult nu se putea prevedea şi nici dispune, cu atât mai puţin. Senzaţia de saţietate şi aerul cald din încăpere mă făcură somnoros. Aşa c-am adormit de-adevăratelea. De-abia lumina unei lanterne mă trezi. Indianul care m-a vizitat de prima dată, era iarăşi lângă mine. Îmi desfăcu încet legăturile de la picioare. Îmi ţinu apoi un discurs, care era oricum, numai plăcut nu.

Pe insulă părea să fie intrarea într-o mină veche, în care indienii voiau să caute aur. Tovarăşii mei şi cu mine eram sortiţi să lucrăm ca sclavi în această mină. Trebuia să locuim, să lucrăm şi să dormim acolo şi să nu mai vedem niciodată lumina soarelui. Enumerase pedepsele n-am ce zice!

Mai întâi, fie şi-aşa. Şi-apoi după ce vom fi cu toţii împreună, vom mai vedea. Indianul îşi făcu ceva de lucru la picioarele mele. Când m-am ridicat am băgat de seamă că mi-a îndepărtat legăturile dar mi-a pus un fel de cătuşe care-mi permiteau să fac paşi mici, dar trebuia să trag după mine o anumită greutate. Asta-mi înăbuşe dorinţele mele de libertate, întrucât cu-o greutate de vreo zece kilograme care s-o târâi după tine, era ceva cam greu să ţi-o recapeţi. Indianul îmi văzu fata bosumflată, pentru că-mi spuse:

— Legăturile de la mâini ţi le voi lua doar în mină. A trebuit ca greutăţile de la picioare să le iau în mâna dreaptă legată şi aşa să păşesc înaintea indianului. Mă purtă prin numeroase ganguri subpământene, care păreau să fie foarte vechi şi aparţineau stăpânului templului în care am şi fost atacaţi şi luaţi prizonieri.

În cele din urmă am ajuns în faţa unui puţ care ducea perpendicular în adâncime. Acolo stătea un al doilea indian preocupat să potrivească o frânghie groasă. Însoţitorul meu îi strigă câteva vorbe

în timp ce acesta aduse un capăt de funie la marginea puţului. Acest capăt îl înfăşură în jurul pieptului meu. Urmam deci să fiu lăsat în jos, în puţ.

Aşa s-au şi petrecut lucrurile. Foarte curând pluteam astfel legat deasupra hăului negru. Gura puţului prin care eram expediat în jos să fi tot avut vreun metru diametru, înzestrat cu o anumită forţă şi capacitate de rezistenţă, ai fi putut ieşi fără frânghie afară.

Coborâşul nu dură foarte mult întrucât aici puţul nu era prea adânc. Era greu de exprimat în metri ce adâncime avea, dar ţinând cont că ne aflam pe-o insulă, înconjurată de ape, în mijlocul unui lac, galeriile nu se puteau găsi la o adâncime prea mare. Dacă s-ar fi săpat prea mult în adâncime galeriile ar fi sfârşit prin a fi inundate.

Când am simţit din nou teren solid sub picioare, am fost apucat şi tras de-acolo, de-ndată ce funia mi-a fost desfăcută Din nou am fost nevoit să suport greutăţile care mi le atârnaseră şi nici măcar legăturile nu mi le-au luat jos. Era atât de întuneric în puţ, că nu-mi puteam recunoaşte nici măcar însoţitorul. Galeriile prin care eram condus duceau drept înainte. Am mers vreo 200 de metri, când la o oarecare depărtare am văzut mijind o luminiţă.

Am pătruns într-o cavitate sau ceva de felul acesta şi aproape îmi veni să strig de bucurie, zărindu-mi camarazii. Marian îmi făcu un semn de încurajare. Pongo era întins la pământ, părând să doarmă, Ronswell stătea rezemat de peretele stâncos şi privea fără să remarce nimic, în juru-i.

Toţi trei ca şi mine aveau atârnate de picioare astfel încât nu se puteau mişca prea repede. Dar cel puţin nu mai erau legaţi.

Însoţitorul meu era, aşa cum am constatat acum, un indian solid, înalt care ţinea în mâna dreaptă un bici scurt din piele. La cingătoare îi atârnau două pistoale pe care, la o examinare mai atentă, le recunoscui ca fiind proprietatea lui Marian.

Indianul îmi eliberă legăturile de la mâini şi mă împinse înspre camarazii mei. L-am salutat pe Marian şi-am încercat pe complet deznădăjduitul Ronswell să-l încurajez cumva.

Pongo părea aşa cum am remarcat de-ndată puternic ameţit. Probabil c-a opus rezistenţă atunci când a fost adus aici. Marian mă asigură ca Pongo se va deştepta în curând.

Indianul ne făcu semn să-l urmăm. Ne făcu atenţi să nu-ncercăm să evadăm întrucât, în acest caz, va face uz imediat de arme. Sarcina noastră ca să căutăm aici în subteran aur, întrucât indieni spuneau c-au descoperit un filon aurifer. Însoţitorul nostru ne dădu nişte lopeţi, patru la număr şi ne conduse într-o galerie subpământeană care se termina după câţiva metri. Aici trebuia să săpăm, să fărâmiţăm pământul şi să-l ducem la gura galeriei.

Cercetarea primitivă, menită a constata dacă pământul conţine vine

de aur, urma să fie făcută de indianul însuşi. În galerii erau împrăştiate trunchiuri de copaci groase care erau astfel poziţionate încât să susţină galeria. I-am aruncat lui Marian o privire, constatând că nutrea aceleaşi gânduri ca şi mine. Gangul era luminat de către o lămpi de carbid şi era astfel aşezată încât să lumineze peretele la care urma să lucrăm. Ne-am apucat de muncă. Ronswell muncea în tăcere. Până acum nu-mi adresase nici o vorbă şi părea să fi pierdut orice speranţă de-a mai ajunge vreodată la suprafaţă. Deodată am auzit un strigăt puternic venit din văgăună. Pongo se deşteptase din leşinul său. Lui indieni i-au ataşat nişte greutăţi cu adevărat impresionante la picioare.

Picioarele îi erau apoi ferecate cu cătuşe unul de celalalt, ceea ce cu noi nu fusese cazul. Lanţul până la broasca de fier era atât de scurt încât Pongo nu putea în nici un caz să-şi ia greutăţile în mâini, ci trebuia să le târască după el.

Indianul se grăbi din nou înspre văgăuna unde adăstaseră cei trei la început, pentru a-l aduce şi pe Pongo la lucru. De-abia dispăruse indianul că Ronswell se îndreaptă de şale, râse şi zise.

— Mă prefac intenţionat pentru ca indianul să mă creadă laş. Cum credeţi că ne vom putea elibera?

— Trebuie să aşteptam s-ajungă şi Pongo la noi. Numai el singur ne poate scăpa de greutăţile astea.

— Aşadar cât de mult va trebui să ne prefacem că lucrăm aici? Mărturisesc că n-am nici un chef s-o fac.

— Cel mult până diseară, domnule Ronswell. Până atunci vom găsi noi soluţia! Indienii presupun că din cauza legăturilor de la picioare nu putem întreprinde nimic, dar cred că se înşeală amarnic.

Indianul se-ntoarse, împingându-l încet pe Pongo înaintea lui deoarece acesta făcea paşi foarte mici şi trăgea greutăţile sale imense. El râse numai, spunându-ne.

— Pongo dormit mult, acum multa forţă pentru lucru. Uriaşul negru puse mâna pe unul din târnăcoapele existente acolo şi începu să sape în zidul de piatră. Bucăţi mari de rocă se prăbuşiră la pământ şi Pongo le împinse mai încolo, cu piciorul.

Am lucrat aşa o oră, aproximativ, până se petrecu ceva neaşteptat. Indianul care ne supraveghea stătea în urma noastră învăluit în mantia întunericului.

Nu-l puteam vedea întrucât lanterna era protejată astfel încât lumina să cadă asupra peretelui la care lucrau.

Pongo avea ochii mai ageri decât mine. Dedicaţia sa pentru muncă îi servea doar pentru a-i masca mişcările, întrucât se apleca des şi se-ntorcea pe jumătate. Cu ocazia aceasta îl poziţionase cu destulă precizie pe indian.

Din nou azvârli Pongo târnăcopul în perete astfel încât iarăşi bucăţi

mari de rocă se desprinseră. Apoi se aplecă pentru a le-ndepărta. Deodată, un bloc mare de piatră zbură peste capetele noastre, înapoi şi-l lovi pe indian care căzuse fără să mai zică nici pâs.

Marian ridică repede lampa şi-i proiectă asupra-i din plin fascicolul de lumină. Dinspre partea indianului nu mai aveam mult timp a ne teme. Pongo nimerise bine şi indianul zăcea fără cunoştinţă la pământ.

— Pongo încearcă dacă poţi scăpa de greutăţile de la picioare, spuse Marian repede.

Pongo veni înspre noi. El veni mult mai repede-n spre noi ca înainte, ceea ce presupunea că se prefăcuse doar.

Uriaşul încearcă de mai multe ori dar nu-i reuşi oricât s-ar fi încordat să rupă lanţul sau măcar broasca. Deodată lui Ronswell îi veni o idee:

— Domnilor, cred c-am putea proceda altfel. Am găsit aici în buzunarul indianului mai multe chei. Poate că unele se vor potrivi şi pentru „broaştele" noastre.

Ronswell încearcă pe broasca lui şi îi reuşi din cea de-a doua încercare. În câteva clipe îşi desfăcu greutăţile şi lanţul şi-apoi dădu lui Pongo cheile care ne eliberară şi pe noi. Evenimentele ulterioare le puteam aştepta acum mai liniştiţi de-ndată ce pistoalele lui Marian intraseră în posesia noastră şi aşijderea se întâmplă cu cuţitul indianului.

Marian îmi dădu unul din revolverele sale şi pe celălalt şi-l puse la brâu. Pongo primi cuţitul indianului, întrucât cu această armă era mai obişnuit. Ronswell trebui deocamdată să se bazeze pe armele noastre, ceea ce şi făcu, fără să obiecteze.

— Sunteţi da părere să încercăm de-ndată să ne urcăm afară din puţul ăsta, ne întreabă el pe mine şi pe Marian.

— Cred că-i puţin cam devreme, răspunse Marian. Dac-aş şti că cina trebuia să ne-o aducă tot indianul ăsta, sau altul, aş găsi repede o posibilitate de a ajunge sus.

— Nu prea-mi vine să cred, Mariane, că indianul ăsta s-ar duce sus şi ne-ar lăsa pe noi, singuri în puţ, în timpul ăsta.

— Sper să ai dreptate, Robert. Să mergem la gura puţului şi să observăm cu grijă ce se întâmplă. Sigur că există un loc secret unde indieni îşi păstrează comoara furată.

— Pongo caută peste tot, ne propuse uriaşul. Dar *Masser* rămâne fără lumină. Pongo are nevoie de lumină pentru căutat.

Fără lumină nu putea fi nimic descoperit, asta era clar. Am mers tocmai din cauza asta mai întâi împreună prin diferite galerii, căutând peste tot, prin cavităţi şi văgăuni laterale. În cele din urmă i-am încredinţat lampa lui Pongo, iar noi ne-am căutat drumul bâjbâind până la gura puţului. Aici domnea de asemeni întunericul dar totuşi puteam vedea lumina zilei la gura de intrare a acestuia. Era către ora

17. Pentru a nu ne trăda, am mers foarte uşor, fără să provocăm vreun zgomot.

Chiar dacă sus nu auzeam zgomot eram convinşi că la gura puţului se găseşte un paznic care-i străjuia intrarea. Ne-am aşezat pe pământul gol şi ne-am pus pe aşteptat. Aş fi fumat cu plăcere însă în acest răstimp o ţigară de-aş fi avut-o. Trecu o oră fără să se întâmple nimic. După înc-o jumătate de oră, peste marginea puţului se apleacă bustul unui om. Scoase un strigăt asemănător ţipătului unei păsări, aceeaşi pasăre de noapte pe care-o mai auzisem când ne aflam încă în copacul de la marginea insulei, urmărind traversarea apelor luciului de către indian.

Marian se ridicase-n picioare şi dispăru în galerii. Din nou răsuna ţipătul de pasăre de sus. Imediat dup-aceea şi veni răspunsul dinspre galerii. Acelaşi strigăt putea fi scos numai de către Pongo care imita aproape toate ţipetele de animale. Indianul de sus păru că se mulţumeşte cu răspunsul, căci dispăru de la gura puţului. Câteva minute mai târziu pluti pe deasupra un coş cu mâncare în jos. Aşadar nu cobora nimeni la noi. Indianul care se afla la gura puţului avea doar misiunea de-a ne trimite jos mâncarea. Eram puţin cam dezamăgiţi. Dacă acum mai cobora un indian jos, la noi, l-am fi putut repede face nevătămător şi-am fi avut mai târziu un duşman mai puţin.

După ce coşul atinse pământul, îl desfăcurăm din funie după care Marian făcu un semn, pentru a fi trasă afară.

Funia dispăru, într-o clipită, în sus. Ronswell râmase să aibă de grijă singur la gura puţului întrucât eu şi cu Marian am preferat să mergem să-l ajutăm pe Pongo. El îşi reţinu din mâncare, atât cât credea că va putea mânca, cu restul am mers în văgăuna unde-l lăsasem pe Pongo, ca să mâncăm împreună.

Pongo găsise deja un fel de grotă învecinată, care servise iniţial pentru păstratul uneltelor necesare mineritului. Existau şi patru paturi din paie, dar păreau să nu fi fost folosite cam de mult.

Unelte din acelea de care aveam nevoie acuma n-am găsit din păcate, deloc. După îndelungi cercetări am descoperit totuşi o uşă secretă, în spatele căreia am bănuit că se afla o încăpere mai mare. Se găsea şi-o uşă făcută dintr-o bucată de piatră enormă, pe care nici măcar Pongo cu forţa lui n-o putea urni.

— Cu forţa n-o să reuşim aici nimic, Pongo, i se adresă Marian uriaşului. Va trebui să căutăm mecanismul care-o pune în mişcare.

Uşa de piatră se potrivea cu cea mai mare exactitate în deschizătură. Marian luase cuţitul lui Pongo şi-acum căuta cu lama în crăpătură, dar succesul nu se arată. În cele din urma se auzi un clinchet metalic şi Marian putu urni uşa.

Luminarăm precauţi înaintea noastră. Nu ne aşteptam la nimic bun,

dar am fost foarte plăcut surprinşi când în dosul acestei uşi am descoperit comoara furată din templu. O a doua uşă n-am mai găsit. Comoara era plasată într-unul din colţurile încăperii.

— Ce intenţiona să facă „Diavolul din Caşmir” cu comoara asta? se întreabă Marian. Poate că voia s-o păstreze ca pentru a doua şansă în cazul în care nu ar fi devenit căpetenia preoţilor şi chiar să-şi întemeieze cu ajutorul ei o altă sectă. Era însetat de putere şi asta îi stătea înscris în sânge.

— Poate că începutul acestei noi secte îl constituie chiar indieni care sunt pe insulă acum, am remarcat eu. Par să fi conlucrat strâns cu „Diavolul din Caşmir”, altfel nu ne-ar fi momit el încoace.

Marian examinase în tăcere obiectele din metal preţios şi nestematele scânteietoare care se găseau aici şi spuse.

— Nu-i păcat de Dumnezeu, Robert, că astfel de minunăţii, adevărate lucrări de artă, zac îngropate în templele astea indiene Dacă ar fi înmânate unui muzeu, ar fi accesibile tuturor oamenilor.

— Nu trebuie să uiţi însă, Mariane, că toate aceste comori reprezintă pentru India deopotrivă obiecte de cult. Ceea ce aparţine zeilor nu trebuie privit de ochii muritorilor de rând. E suficient că-şi desfată preoţii cu ele, ca să nu mai spun de sentimentul de înălţare ce-i încearcă, ştiind că-s în posesia unor atari bogăţii.

În aceeaşi clipă, răsună din nou strigătul păsării de pradă. Marian luă coşul golit şi dădu fuga în galeria care ducea înspre puţ, în timp ce Pongo răspunse la fel ca mai înainte. După câteva minute, Marian veni înapoi.

— De sus, vom avea acum parte de puţină linişte. Ronswell vrea însă să facă de veghe mai departe aşa că i-am lăsat pistolul meu.

Am mai cercetat şi alte galerii pentru a veni în cele din urmă din nou în locul în care zăcea indianul pe care-l amorţise Pongo cu bolovanul ăla mare şi l-am găsit încă fără cunoştinţă. Marian îl cercetă cu atenţie pe indianul nostru, încăodată şi-i găsi la piept un săculeţ din piele în care se afla un bilet împăturit.

După ce-am desfăcut biletul, am recunoscut că-i vorba de un plan, marcat cu semne necunoscute de noi. Nu ştiam ce vrea să spună, astfel că Marian îl împături şi-l băgă în buzunar.

— Ce mai cauţi încă, Mariane, întrebai eu, de-ndată ce-l văzui pe Marian că mai încearcă încăodată să cerceteze grota, pe care a mai cercetat-o odată.

— Mi-a venit ideea, Robert, observând că aerul de-aici pare mai proaspăt decât în restul galeriilor, deşi nu există nici un sistem de ventilaţie. Aş paria că mai există un puţ de aerisire care ne-ar putea duce la suprafaţă. Poate că nu-i decât o deschizătură îngustă. Pongo care ascultase cu atenţie convorbirea noastră, spuse cu multă certitudine în glas.

— *Massers* caută în mica grotă, unde stau lucruri: De-acolo, curent de aer!

Pongo avusese deci acelaşi gând ca şi Marian şi localizase deja deschizătura. Am mers repede spre grota învecinată. Acolo ne-am putut da seama într-adevăr, că aerul era mult mai proaspăt şi mai curat. Motivul îl găsisem cât de repede.

Tavanul grotei prezenta o deschizătură abia vizibilă prin care venea în continuu aer proaspăt.

Ca să lărgim crăpătura n-ar fi avut nici un rost. Era granit curat. Crăpătura trebuie să se fi format în urma unor cutremure de pământ mai vechi. Poate să fi fost şi vine de sare care, în decurs de milenii, se vor fi topit.

Când am pătruns în grota cea mai mare, Ronswell tocmai venea spre noi. Bâjbâise prin întuneric pân-aici şi-acum ne făcea semne energice să-l urmăm.

— Indianul care se află sus, la gura puţului, trebuie să fi observat ceva, ne şopti el. A strigat de mai multe ori în jos.

— Atunci reprezentaţia va trebui să înceapă, mai curând, decât ne-am gândit noi, domnule Ronswell. Dar nu cred că va trebui să ne temem serios de ceva.

IV
DUŞMANI PRIMEJDIOŞI

CÂND AM AJUNS LA GURA PUŢULUI, nu mai era acolo nimic de văzut, întrucât venise noaptea între timp. Dacă era sau nu un paznic sus, n-aveam de unde şti. Pongo ne făcu propunerea să-ncerce să se urce încet sus. Dacă va ajunge până aproape sus, va rezista cel puţin până ne vom fi urcat şi noi sus. Propunerea era acceptabilă, de aceea m-am mirat puţin că Marian n-o acceptă imediat. În cele din urmă îşi dădu acordul şi Pongo îşi începu urcuşul, aşa cum face orice hornar, care se respectă.

Deşi îşi dădea toată osteneala, anumite zgomote nu puteau fi evitate totuşi. Când parcursese deja jumătate din drum, eram pe cale să cred că câştigasem partida, dar se dovedi că m-am bucurat prematur.

Deasupra apăru lumina unei lămpi de buzunar şi capul unui indian. După ce zăbovi niţel, îşi îndreaptă lumina lămpii sale spre interiorul puţului. Trebuie să-l fi recunoscut pe Pongo pentru că scapă un ţipăt de groază şi dispăru de-acolo.

Acum Pongo nu mai avea de ce să fie precaut, dacă făcea larmă sau nu era totuna, aşa ca se trudi din răsputeri s-ajungă sus.

Între timp indianul apăru din nou la marginea gurii puţului. Am văzut clar c-a aruncat ceva înspre Pongo care, alunecă puţin mai jos.

Lângă noi căzu o bucată mare de stâncă, dar ne-am putut salva la timp, făcând un pas lateral.

— Ne-a descoperit, spuse Ronswell cu obiectivitate. Acum cum naiba să mai ajungem sus.

Lampa ne-am lăsat-o în grotă, aşa că de sus nu puteam fi văzuţi. Deocamdată stăteam tăcuţi unii lângă alţii şi nu îndrăzneam să mai apărem în deschizătura puţului. Doar Marian îşi întoarse capul astfel încât să poată privi în sus.

— Lumina de sus dispăruse, ne spuse acum. Deodată am auzit un zgomot ciudat de parcă cineva s-ar fi lăsat pe gura puţului în jos, să fi îndrăznit indianul să vină-n spre noi ca să ne atace.

Nu credeam în ruptul capului şi aşa ceva.

— Haideţi să mergem cu toţii în grotă, ne propuse Marian. Ne vom lua lămpile şi le plasăm lângă puţ. În fiecare din cele două pistoale sunt nouă cartuşe, aşa că putem trage de optsprezece ori. Vom trage numai dacă avem o ţintă clară. Ne-am dus înspre grotă iar Pongo, care fusese nevoit să revină printre noi, rămase puţin mai în urmă, pentru a ne acoperi retragerea. Ne-am luat lampa şi ne-am întors din nou lângă Pongo. Lampa am plasat-o chiar aproape de gura puţului aşa cum am hotărât şi ne-am retras la adăpostul întunericului. Lampa îşi focaliza acum snopurile de lumină în direcţia de unde ne aşteptam s-apară duşmanii noştri. Pongo însă aleargă spre noi şi ne spuse:

— Atenţie, *Massers!* Indieni lasă tigru în jos!

Marian şi cu mine ne pregătirăm să-i facem fiarei o primire „călduroasă”. Din păcate lumina era destul de slabă şi mă îndoiam că aş putea ochi bine.

După câteva secunde, tigrul apăru într-adevăr la baza puţului. Ne mirosi de-ndată, întrucât se chirci imediat la pământ. Înaintea lămpii se opri, mă gândeam dacă va sări chiar acum sau mai târziu.

În acelaşi moment detună arma lui Marian şi a mea. Tigrul se cutremură, dar sări totuşi peste lampă şi mai făcu câţiva paşi. Abia am avut timp să ne dăm de-o parte, că tigrul şi trecu glonţ, pe lângă noi.

În semiobscuritatea galeriilor nu puteam recunoaşte la timp în ce colţ se aţinea felina. Pongo alergă de luă lampa în mâini şi-o ţinu îndreptată astfel încât să putem vedea în orice clipă fiara. Am văzut de-odată că nu aveam a ne mai teme de asta. Se zvârcolea deja în ghearele morţii şi după câteva spasme în luptă cu moarte îşi întinse, sfârşit, labele înainte. Gloanţele noastre au lovit bine. Pongo propti lampa la locul ei pentru ca să observăm daca era să ni se pregătească o nouă surpriză la gura puţului.

— Oare indienii vor ajunge la concluzia că tigrul ne-a sfâşiat deja? ne întreabă Ronswell.

— Au auzit împuşcăturile şi întrucât nu au mai fost urmate de altele, deduc că am biruit tigrul. Ca să-ncercăm să-i inducem în eroare

trăgând mai multe gloanţe, ar fi lipsit de sens întrucât trebuie să ne cruţăm muniţia.

Pentru noi obiectivul principal rămâne să ieşim din galeriile astea.

Pongo aleargă până la gura puţului şi veni repede înapoi.

— *Massers,* vin multe cobra. Indieni le lăsau în coş pentru noi.

— Câte bucăţi ai numărat, Pongo? întreabă Marian.

— Pongo numărat cinci, încearcă ucide cu cuţit.

Dacă erau numai cinci reptile, le puteam face faţă. Coşul se mai legăna încă atârnat de funie, încolo şi încoace. Şerpii se târâră afară, întrucât legănatul acesta nu le era tocmai pe plac. Se târâră spre lumină şi-n consecinţă spre noi.

Se petrecu atunci ceva nescontat. Lumina pâlpâi în lampă de câteva ori şi-n cele din urmă… Se stinse.

Fuserăm brusc cufundaţi în întuneric. Cobrele nu se vor lăsa intimidate pentru a nu se apropia tot mai mult de noi.

Cum să ne apărăm în situaţia asta? Nu puteam aştepta până ce simţeam o târâtoare din asta pe noi.

— Repede-n grota tezaurului, ne strigă Marian. Acolo reptilele nu ne vor găsi, ne spuse Marian. Aşa era. Uşa se-nchidea atât de ermetic încât nici unui şarpe nu-i va reuşi să pătrundă înăuntru. Marian o luase înainte, în timp ce noi bâjbâiam după el. Spre groaza noastră, Marian îşi dădu seama că, din greşeală, închisese uşa grotei, din nou.

Problema se punea dacă vom putea găsi mecanismul de deschidere destul de repede, pe întuneric.

Marian împrumută cuţitul lui Pongo şi-i plimbă tăişul de-a lungul crăpăturilor. Următoarele secunde trecură foarte greu, întrucât în orice moment cobrele ne puteau ajunge, fără ca noi să băgăm de seamă.

În cele din urmă am auzit un clinchet, după care, uşa zbură în lături şi noi am putut intra repede-n sala tezaurului. Marian trase repede uşa după noi. Deocamdată eram în siguranţă, dar stăteam ca pe gheaţă, ca să spun aşa.

Rămăsesem prinşi în întuneric şi nu puteam îndrăzni să ieşim de aici, întrucât nu ştiam unde se află şerpii.

— Ai văzut, bine Pongo, nu erau decât cinci şerpi, îl mai întrebă Marian pe uriaş în întuneric.

— Doar cinci *Masser,* adeveri Pongo din nou.

— Trebuie să ne gândim cum să facem din nou rost de lumină. Poate că şerpii i-am putea noi ucide şi pe întuneric dar împotriva agresorilor umani suntem fără putere, continuă Marian.

— Şerpii se pot prinde uşor, fu de părere Pongo. Uşa deschide foarte puţin, ascultă până ce un şarpe se strecoară. Atunci şarpe zdrobit cu uşa.

— Eşti în stare s-asculţi tu singur dacă un şarpe se strecoară

încoace, Pongo, l-am întrebat eu.

— Pongo face. *Massers* să rămână foarte liniştiţi.

Ne-am retras în cel mai îndepărtat colţ al încăperi şi am încremenit acolo. Am auzit cum Pongo deschide câţiva centimetri uşa şi imediat dup-aceea o închise cu zgomot. Din nou o deschise şi-a trebuit să treacă iar câteva secunde, cât o eternitate, iarăşi fu închisă uşa cu putere şi Pongo anunţă din nou.

— Un şarpe şi încă unul mort, *Massers.* Acum iarăşi trebuie stat liniştiţi. Cobrele ne luaseră aşadar urma.

Jocul se mai repeta de trei ori şi-n cele din urmă Pongo spuse:

— Toţi şerpii sunt morţi. *Massers* poate merge afară, caută lumină.

Am răsuflat cu toţii uşuraţi dar cum şi unde puteam da de lumină? Pongo spuse asta aşa, de parcă asta ar fi fost cel mai simplu lucru din lume.

Indianul pe care-l scosesem din luptă avea asupra sa chibrite şi Marian aprinse acum unul. La această flacără palidă am văzut cinci cobre ucise de către Pongo pe care acesta le împinse cu piciorul cât colo după care deschise larg uşa. Băţul chibritului se consumă şi flacăra se stinse.

— Pongo face făclie, spuse prietenul nostru negru şi dispăru din sala tezaurului. Marian râse şi zise:

— Pongo a avut acelaşi gând ca şi mine.

Câteva minute mai târziu, uriaşul se-ntoarse cu-o făclie făcută de el însuşi, care făcea ceva lumină-n jur dar mirosea groaznic.

Întrucât era de presupus că nu va arde prea multă vreme am părăsit repede galeria. Poate că între timp indienii ne-au mai slobozit câteva „cadouri”. Pe când eram încă-n grota unde odinioară se depozitaseră uneltele, Pongo, după câteva căutări, scoase la iveală o lampă veche cu petrol.

Am putut s-o reparăm cât de cât şi lumina sa se-mprăştie în împărăţia noastră subpământeană. Cel puţin vom recunoaşte la vreme „surprizele” dacă acestea ne fuseseră expediate.

Din paiele presărate pe jos, ne-am înjghebat nişte culcuşuri în care ne-am cuibărit pentru a ţine sfat de război.

Eram prinşi aici ca într-o cursă de şoareci şi dacă indieni vor arunca bombe sau gaze asfixiante, atunci eram pierduţi.

Trebuia neapărat să-ncercăm să evadăm, încă în această noapte şi-acum trebuia să ne batem capul cum s-o facem.

— Numai c-o viclenie puteam scăpa de aici, fu de părere Marian. Trebuie să-l strigăm pe indianul de sus şi să-i spunem că doi dintre noi au murit. Când acesta se va fi aplecat peste marginea gurii puţului, am putea trage ca să-l scoatem din luptă.

— Atunci locul său va fi luat de altul, am spus eu. Poate c-ar fi mai bine ca unul dintre noi să se urce, aşa cum a făcut Pongo, pe gura

puţului şi când va apărea indianul să tragă atunci. Numai aşa poate ajunge unul din noi sus şi să-i ajute apoi şi pe ceilalţi.

Marian se gândi câteva clipe şi spuse.

— Poate că ai dreptate, Robert. Doar aşa am putea ieşi de-aici. Voi încerca să mă caţăr sus dar va trebui să vegheaţi cu atenţie. Dacă vezi că apare indianul, trage imediat. Şi eu o să ţin pistolul în mână, pregătit. Nu ştiu dacă voi nimeri dacă va trebui să mă şi caţăr, dar de-ncercat putem să încercăm.

Am mers din nou la gura puţului. Pongo pe care-l trimisesem mai înainte acolo să stea de veghe, ne spuse că indianul nu s-a mai arătat sus.

Marian se pregăti de căţărare şi-acum trecu la treabă. Indianul tot nu se arăta şi prietenul meu ajunse deja la marginea de sus a puţului, când am observat sus o dâră de lumină şi imediat o umbra care se aplecase peste marginea acestuia. N-am ajuns să trag întrucât Marian mi-o luase înainte. Împuşcătura detună şi indianul scoase un ţipăt de spaimă. Cu-ndemânare, Marian se urcă mai departe, ajunse curând la bordură şi trecu peste aceasta, dispărând din raza privirilor noastre.

Acum pe Pongo nu-l mai puteam nicidecum reţine. La repezeală, începu să urce şi el în sus şi după câteva minute era trecut şi el dincolo. Am vrut să-l urmez dar când am ajuns să urc am văzut că de sus ni se aruncă o funie. Atunci Ronswell şi cu mine am putut să ne căţărăm foarte uşor afară.

De-ndată ce-am fost sus, nu i-am văzut nici pe Marian nici pe Pongo şi nici măcar pe indianul rănit. O lampă veche şi primitivă zăcea la pământ, răspândind o lumină tulbure.

Am aşteptat până ce Ronswell ajunse sus, am luat lampa şi-am încercat să luminez bolta unde ne găseam.

Ne găseam într-o pivniţă de granit care avea numai o ieşire. Ducea prin acoperiş şi era-n formă de scară. Când mi-am scos capul afară l-am văzut pe Pongo într-o încăpere mică, stând la fereastră şi privind în afară.

M-am apropiat de el şi l-am privit întrebător:

— Pongo caută pe *Massers* Farrow, îmi şopti uriaşul. După ce Pongo sus, *Massers* Farrow, nu mai e aici, nici indian rănit.

Asta era adevărat, întrucât am văzut eu însumi urmele de sânge în pivniţă. Cu siguranţă Marian era pe urmele rănitului Nu puteam sta aici şi să nu facem nimic, Marian presupunea desigur că-l vom urma. Întrucât şi Ronswell ajunsese lângă mine, ne-am strecurat pe-o mică uşă laterală, care era singura ieşire Am deschis încet uşa şi-am privit înăuntru. Înaintea noastră se afla templul în care intrasem înainte de a fi luaţi prizonieri.

Să le fi reuşit indienilor să-l ia încăodată prizonier pe Marian?

Pongo pătrunse primul înăuntru Se strecura încet şi precaut

asemeni unui animal de pradă, ţinându-se mai mult pe lângă pereţi. Ronswell şi cu mine am aşteptat, până ce ne făcu semn După ce am ajuns lângă el, ne arată o uşă de bronz care rămăsese întredeschisă. O deschisei complet şi m-am uitat în încăperea alăturată. Părea să fi fost folosită ca şi cameră de locuit şi-n consecinţă mobilată destul de pretenţios. Covoare preţioase erau întinse pe pereţi şi pe duşumea. După ce m-am convins că încăperea era cu desăvârşire goală, am intrat înăuntru Mi-a atras atenţia imediat o colecţie de arme care erau aşezate pe o panoplie pe partea din stânga, deasupra unui divan.

Privind-o, am uitat aproape unde mă aflu, până când Ronswell mă aduse la realitate. Ronswell îmi arată un mic tapet care atârna pe peretele din fundul camerei şi care era oarecum împins de parcă cineva l-ar fi deplasat din loc. Pongo încă mai era în templu, examinându-l. Împreună cu Ronswell am mers la tapet şi l-a ridicat de la loc.

O uşiţă tot din cupru, se-nfăţişă înaintea ochitor noştri, care se lasă deschisă fără nici o dificultate. Am putut privi într-o a doua încăpere care era mobilată ca şi prima. Şi aici se găsea un divan pe care era întins un indian.

Mi-am ridicat pistolul dar am observat la tâmpla omului, după ce m-am apropiat mai mult, o gaură din care se prelingea un firişor subţirel de sânge. Indianul fusese de curând împuşcat sau se sinucise. Ronswell stătea de pază în timp ce eu l-am examinat pe indian. Puteam fi surprinşi în orice moment, întrucât, cu siguranţă că erau mai mulţi duşmani în preajmă.

După părerea mea, acesta trebuia să fie indianul care a avut sub pază gura puţului din peşteră. Atunci Marian trebuie să-i fi făcut rana de la tâmplă! Dar cum să fi reuşit să ajungă aici?

Dar dac-a fost transportat de ceilalţi indieni, unde erau aceştia acuma?

Eram atât de adânc cufundat în gândurile mele, că am tresărit când Ronswell scoase un mic striga de avertisment. M-am întors repede înapoi şi-am ridicat pistolul.

În spatele încăperii, un covor se dădu deoparte şi… Marian apăru în faţa noastră. Mi-am coborât braţul cu pistolul.

— Am crezut că am ajuns din nou în puterea indianului, domnule Farrow, spuse-n şoaptă Ronswell.

— Nu, domnule Ronswell! Cred că deocamdată suntem singurii oameni de pe insulă. În ciuda întunericului am cercetat totul până la malul insulei, dar n-am putut descoperi nimic. Barca nu se mai găseşte la locul de ancorare Deci câţiva indieni au părăsit insula. Dar unde-i Pongo?

I-am împărtăşit lui Marian cum am reuşit la rândul nostru să ieşim din puţ şi că Pongo încă mai cercetează interiorul templului.

Marian merse înspre indianul mort şi-i cercetă buzunarele. Am găsit două pistoale care erau proprietatea mea. Unde erau însă celelalte lucruri ale noastre, armele, mă refer la carabinele noastre?

Marian îl rănise pe indian şi-l urmărise până-n prima încăpere. Indianul şi-a pus pe tâmplă o batistă ca să nu lase nici o urmă. A fost o minune c-a reuşit s-ajungă până aici. Încăperea în care pătrunsese Marian la început servea drept anticameră şi fusese complet goală. Nişte trepte uşoare duceau în sus. Cu ajutorul unei a doua lămpi pe care o mai găsisem au putut fi cercetate toate camerele descoperite acolo.

Treptele duceau spre turnul templului de unde se deschidea o măreaţă perspectivă asupra lacului. În aceiaşi mod se putea privi şi-nspre interiorul templului. Aşa fusese posibil ca indieni să ne ameţească cu săgeţile lor otrăvite.

Ne-am reîntors înapoi în templu pentru a-l reîntâlni pe Pongo dar nu mai era acolo. Să fi ieşit afară, la aer liber?

Aşa a şi fost. Îi fusese dor de Maha, care acum i se lipea de genunchi.

— Pongo căutat pe Maha şi găsit aici în firidă, unde Maha încuiat. Mâna uriaşă a negrului mângâie blana animalului care ne recunoscu şi pe noi, imediat. Maha se comporta destul de liniştit deci am tras concluzia că nu se mai găseau duşmani prin apropiere.

Marian îl trimise pe Pongo în turnul templului ca de acolo să poată supraveghea marea şi malul. Maha trebuia la rându-i să stea de pază la uşa templului până ce noi am fi căutat. Am mai găsit două încăperi, tot atât de luxos mobilate. Aici am găsi bagajele noastre precum şi armele, ca şi cuţitul şi pistoalele lui Ronswell. O deosebită bucurie ne-a produs găsirea lămpilor noastre de buzunar, pe care le-am pus imediat în funcţiune.

Cu ajutorul acestora puteam cerceta mai repede şi mai bine toate încăperile templului. În cele din urmă se făcu de ziuă. Pongo încă mai făcea de gardă în turnul templului. În bagajele noastre, am găsit conserve încă pe care le-am mâncat cu mare poftă după încercările prin care am trecut. I-am dus sus lui Pongo porţia lui şi-n felul acesta am putu arunca o privire asupra întregului lac, care părea paşnic şi liniştit.

Nu ar fi făcut niciodată impresia că s-ar găsi o mină aici pe insula asta, care părea mai degrabă un paradis pământesc.

Să se fi întins mina asta spre nord, până la celălalt mal? Dacă aşa stăteau lucrurile, de ce n-au prevăzut indienii şi la acest capăt un puţ de intrare în mină? Sau n-am fost noi în stare să-l găsim?

Înspre amiază, Pongo ne mărturisi că la celălalt mal a apărut un indian care intenţiona să folosească barca. Ne-am grăbit înspre mal, pentru a ne-nsuşi barca cu care voiam să părăsim insula.

Puteam fireşte ajunge la malul celălalt şi înot, dar gândul ne rămase tot la crocodilul căruia Pongo era cât p-aici să-i cadă pradă.

Ne-am ascuns în dosul unor tufişuri, aşteptând sosirea indianului. Nu părea să bănuiască ce se petrecuse-n lipsa lui pe insulă întrucât îşi îndreaptă barca fără nici o măsură de prevedere spre mal şi după câteva secunde părăsi barca.

Fără a se mai uita în jur, vru să ia drumul direct spre templu, când, în faţa, lui apăru ca din pământ Marian şi-i împinse pistolul în faţă. Indianul sări un pas înapoi şi-şi scoase pumnalul. Când vru să se repeadă asupra lui Marian, Pongo îl înlănţui din spate cu braţele, astfel încât nu se mai putu mişca şi pumnalul îi scapă din mână.

L-am legat repede, aducându-l în templu. Marian se trudi să afle ce-l aduse pe insulă, dar indianul rămase mut. L-am dus în pivniţă şi l-am legat de-o scândură. Trebuie să aşteptăm să vedem dacă mai apar indieni. Dacă vin ziua nu putem să le luăm barca pentru că atunci vor băga de seamă că aici se petrece ceva, ne spuse Marian.

— *Masser* Bertram duce Pongo la mal cu barca şi vine înapoi cu barca. Pongo se caţără în pom şi aşteptă până vin indieni.

— Planul nu-i rău, zise Marian mulţumit Cred că mai sunt încă doi indieni pe aici pe care-i putem lăsa liniştiţi pe seama lui Pongo. Noi vom mai aştepta, dar nu cred că indienii vor veni mai repede decât după-amiază sau chiar către seară.

— N-ar fi mai bine, domnule Farrow, să-l înştiinţăm pur şi simplu pe bătrânul preot din aşezarea secretă, (vezi *Diavolul din Caşmir*), c-am găsit comoara, singuri tot n-am putea-o transporta.

— Tare aş vrea să fii ambasadorul nostru înainte de-a lichida indienii care ţin de insula asta! Vrei să faci dumneata drumul singur sau să aştepţi până vom fi gata cu indienii?

— Merg şi singur, se oferi Ronswell. Dacă Pongo mă conduce dincolo pot merge chiar acum.

— Va trebui să mergi toată noaptea, îl avertiză Marian.

— Dacă mă grăbesc, voi ajunge în cinci ore, răspunse Ronswell. Fireşte că voi ajunge abia seară acolo. Preoţii vor fi aici abia a doua zi dimineaţa.

Propunerea lui Ronswell ne era convenabilă, întrucât ne scutea de-un drum în plus. Voiam să întreprindem o călătorie spre minunatul Nepal şi Ronswell, care avea patru săptămâni de concediu, intenţiona să ne însoţească. De asta era şi interesat ca să sfârşim odată cu misiunea asta.

Ronswell ne asigură că va găsi şi singur drumul până-n colonie. Ne-am despărţit de el şi l-am condus pe celălalt mal. Pongo se urcă în copac, în timp ce Ronswell dispăruse deja. Urmele debarcări fuseseră şterse cu grijă de către Pongo. Uriaşul negru îşi alese copacul care ne servise odinioară tuturor de adăpost. Eu am adus barca singur la mal.

Marian şi cu mine l-a înmormântat pe indianul mort şi i-am dus celui ameţit în mină, care între timp îşi revenise, mâncare.

Trecu oră după oră. De la Pongo nu veni nici un semn Maha era stăpânul întregii insule şi era cel mai bun paznic al nostru.

V
UN NOU SECRET

SE FĂCUSE DEJA ÎNTUNERIC când am auzit semnalul convenit de la Pongo.

Marian şi cu mine am vâslit spre celălalt mal unde Pongo ne primi c-o mină cam încurcată, de unde am dedus imediat că ceva nu mersese cum trebuie.

— Pongo azi neîndemânatec. Un indian e doborât, aici, altul scăpat.

Uriaşul ne povesti acum ce s-a-ntâmplat. Cei doi indieni au venit unul câte unul, mai întâi cel pe care l-a şi doborât, dar celălalt care trebuie să fi observat totul, a vrut să-l înjunghie pe la spate cu pumnalul. N-a reuşit s-o facă, dar tot a reuşit să scape în tufişuri, unde Pongo nu-l mai putuse găsi din cauza căderii întunericului.

Cel ce zăcea legat la picioarele noastre, era încă inconştient. Ce era acum de făcut? Cel ce scăpase era în stare să aducă ajutoare dacă erau pe-aproape mai mulţi indieni care aparţineau acestei organizaţii.

— Pongo cu Maha îl vor urmări, zise uriaşul negru.

Maha era încă pe insulă. Am mers cu indianul legat pe insulă înapoi şi Pongo îl căută şi-l luă pe Maha. Conduse singur barca, însoţit de Maha. Eu am vrut să-l însoţesc pentru a readuce barca dar Marian îmi spuse că nu e necesar. L-am dus pe indianul prins de Pongo în pivniţă, unde l-am aşezat la o oarecare depărtare de celălalt prizonier şi totodată l-am adus şi pe celălalt prizonier din galeria minei. Am părăsit pivniţa împreună, am stins lămpile de buzunar, dar ne-am strecurat înapoi în pivniţă pentru a-i spiona pe indieni.

Am ajuns pe nesimţite lângă ei şi ne-am lăsat jos. Am avut de aşteptat mult până ce indienii s-au hotărât să vorbească. Prizonierii erau de părere că străinii pe care îi văzuseră la Srinagar adică noi, erau singurii care au pătruns pe insulă. Ultimul indian, cel prins de Pongo părea să aibă un rang mai înalt printre ei, căci ceilalţi doi i se adresau cu deosebită politeţe. Am aflat deci că Lartsa, adică ultimul prizonier, împreună cu Biamihto, au venit împreună spre insulă.

Biamihto a scăpat şi-acum va căuta să-i aducă din nou pe străini în puterea sa. Deodată fu pomenit şi Nepalul. Acum ne-am străduit să nu pierdem o vorbuliţă. Se pronunţă un nume de localitate, dar nu l-am desluşit cum trebuie încât indienii vorbeau în şoaptă. După ce se vor elibera, vor pleca de-ndată în Nepal întrucât Pinka îi aştepta. Cu

siguranţă Biamihto şi pornise într-acolo.

Afacerea lor de pe insulă era oricum compromisă şi deci nu mai avea sens să mai rămână.

La încheierea convorbirii, Lartsa le recomandă subordonaţilor săi, ale căror nume nu le menţiona, să nu mai vorbească între ei pentru că străinii s-audă şi să vină după ei în Nepal. Auzisem ce ne-a interesat să auzim, aşa că ne-am strecurat, cât am putut de uşor, din nou sus.

Funia care ducea jos în puţ am lăsat-o să atârne aşa. Trebuie să menţionez asta ca să se-nţeleagă ce avea să urmeze. Noaptea am petrecut-o în templu, unde am dormit cu schimbul, dar nimeni nu ne deranja somnul deşi mai erau încă forţe active ce voiau să ne distrugă.

Când se ridică soarele, Pongo încă nu se întorsese. L-am trezit pe Marian şi voiam să-i spun că găsesc asta deosebit de ciudat, când iată-l şi pe Pongo, mustind de apă, înaintea mea.

— Pongo trebuit să înoate până la insulă, barca dispărut. Duşman în apropiere. Pongo a regăsit barca dar zdrobită.

Am schimbat priviri cu prietenul meu, destul de nedumerite. Ce voia să însemne asta? Indianul care scăpase de mâna lui Pongo să fi fost atât de îndrăzneţ ca să fi rămas totuşi în apropierea uriaşului? Pongo ne spuse mai departe:

— Indianul frecat cu buruiană, Maha nu poate mirosi, distrus barcă, Pongo nu are pânză de cort, nu poate repara, adus *Massers* în primejdie.

Cum puteam fi în pericol, dacă nici indianul nu putea folosi barca? Pongo nu aşteaptă răspunsul nostru, ci continuă:

— Pongo are mare nelinişte. Când Pongo are nelinişte, atunci are dreptate.

Ne-am strâns împreună în pivniţă pentru a vedea de prizonierii noştri. Pivniţa era goală iar prizonierii dispăruseră. Marian văzu funia care atârna încă în puţ şi ne spuse:

— Repede, jos trebuie să fie acolo o a doua ieşire! Să sperăm că mai găsim comoara la locul ei.

Pongo luă una din lămpi şi se duse de se uită peste marginea puţului, după care se lasă imediat pe funie în jos. Marian îl urmă. Mie-mi strigă să fiu atent sus ca să nu mai fim din nou surprinşi.

Mi-am dat seama că Marian avea dreptate şi pentru a avea o mai bună perspectivă asupra a tot ceea ce se petrecea în perimetrul templului m-am urcat sus în turn.

Am descoperit curând la mal mai multe siluete care strigau înspre insulă. L-am recunoscut pe Ronswell care se-ntorsese cu preoţii coloniei secrete, pentru a prelua comoara.

Cuvintele lui Marian „să sperăm că încă comoara mai e la locul ei” îmi trecură prin cap, să fi reuşit indieni s-o ia? Căutarea dura prea mult pentru câteva persoane. M-am coborât din nou în sala templului,

grăbindu-mă înspre malul insulei unde am vrut să fac stânga împrejur, pentru a-l încunoştinţa pe Marian, acesta venea în întâmpinare.

— Indienii au avut ajutoare, îmi strigă ei. Au încercat să ia comoara dar i-am împiedecat la vreme. De pe malul celălalt exista un gang de legătură, puţul fiind astupat c-o lespede. Aşadar mina se întinde până la mal şi pe câmpie, pe sub lac, evident.

Prin acest puţ sau gură de mină au venit indienii şi, căţărându-se pe funia pe care am lăsat-o noi, dincoace, au putut să-i elibereze pe tovarăşii lor. Uşa de la camera tezaurului stă larg deschisă dar n-a fost înstrăinat nici un obiect.

I-am relatat lui Marian că se adunaseră pe celălalt mal deja preoţii coloniei, pentru a prelua comoara. Nu puteau ajunge până la noi întrucât nu mai aveau barcă.

— O să-i conducă Pongo, Robert şi anume prin gura de mină de pe malul celălalt.

Întrucât Pongo mai era încă în galerii, Marian se mai coborî odată la el. Pongo ieşi la suprafaţă prin al doilea puţ de mină, înconjură lacul şi-i conduse pe preoţii înapoi. Întrucât nu mai aveam pentru ce ne teme, am coborât din nou jos, unde i-am întâlnit pe preoţii care nu mai puteau de bucurie că-şi regăsiseră tezaurul!

Aduseră cu ei o mulţime de saci şi-acum s-au pus pe treabă, au împachetat totul în saci. Pongo îl postase pe Maha de paznic la cel de-al doilea puţ de mină şi-i ajuta pe preoţi să-şi care sacii grei cu podoabe. Voiau să se retragă imediat în colonia lor, deşi mai aveau de făcut un drum foarte greu. Insula propriu zisă o vizită numai bătrânul preot care se miră cum de-a reuşit nepotul său, „Diavolul din Caşmir”, să-ntemeieze aici o asemenea organizaţie.

După ce sacii au fost scoşi la suprafaţă şi depozitaţi la mal, ceilalţi preoţi îl mai aşteptară numai pe conducătorul lor pentru a porni din nou la drum. Nu voiau să-i însoţim întrucât Marian ne făcuse propunerea să mai rămânem până seara în apropierea templului. Recunoştinţa bătrânului preot fu fără margini. Când se despărţi de noi, în cele din urmă, Marian îl însoţi prin galerii, până la ieşirea la suprafaţă.

Ronswell ne povesti cum după un marş extenuant ajunsese noaptea târziu în colonie şi găsise pe toată lumea adormită. De-abia însă se răspândi vestea despre comoara regăsită, că toţii preoţii s-au hotărât să-l însoţească pe preotul cel vârstnic, şeful lor.

— Eu am făcut de două ori drumul şi-acum sunt grozav de obosit. Dacă vreţi să plecăm de aici mâine dimineaţă m-aş întinde să dorm vreo câteva ore. Vreţi să-i mai vedeţi pe indienii de aici? ne întreabă la sfârşit comisarul.

— Să sperăm că nu mai dăm ochii cu ei, cel puţin aici. Presupun totuşi c-o să-i revedem în Nepal şi i-am povestit de-abia acum lui

Ronswell ce-am auzit spionându-i pe indieni în încăperile subterane ale templului.

— Vin şi eu, se-nţelege, în Nepal sublinie încăodată cu convingere Ronswell de voinţa sa.

Între timp Marian revenise. În prima din cele două încăperi luxos mobilate am ţinut un consiliu de război la care Pongo nu lua parte întrucât avea în grijă paza noastră. Din partea sa nu aveam a ne teme, dar ce-a de-a doua intrare în mină, unde făcea Maha de pază. Ne dădea oarecare temeri.

Am hotărât ca a doua zi, dis-de-dimineaţă, s-o pornim spre Nepal. Trebuia s-ajungem mai întâi în Srinagar, de unde luam trenul, cât mai neobservaţi cu putinţă.

În Srinagar, Pongo şi cu Ronswell se vor despărţi de noi, reluându-şi rolurile de profesor şi servitor, dar în tren ne vom putea din nou reuni.

Pongo îl luă pe Maha cu el în interiorul minei. Ghepardul alerga acum prin galerii, păzindu-ne în felul lui.

Astfel Pongo putea să urce sus şi să ia masa cu noi, întrucât se făcuse deja ora prânzului.

Am mai zăbovit puţin împreună. Ronswell voia tocmai să se ducă să se culce când din străfundurile galeriilor am auzit un striga înfiorător.

Am sărit cu toţii în sus şi-am năvălit în pivniţă. Încă se mai auzeau gemete şi ţipete de pe gura puţului, răzbătând până la noi.

Ne-am lăsat s-alunecăm pe frânghii în jos, până la fund. La lumina lămpilor noastre de buzunar, am văzut un tablou înfiorător. Maha stătea cu labele deasupra unui indian întins la pământ, căruia i-ar fi sfâşiat într-o clipită beregata dacă s-ar fi mişcat. Indianul care trebuia să se fi apărat la început, sângera din abundenţă, dar acum stătea complet liniştit, dar ochi săi erau deschişi mari de groază. Privirile i se îndreptară imploratoare asupra noastră. De abia după ce Pongo îl rechemă pe Maha, indianul încearcă cu greutate să se ridice dar în momentul următor căzu din nou lipsit de putere la pământ.

Marian se apleacă spre el şi-i vorbi în cele din urmă.

Indianul se ridică cu cele din urmă puteri care-i mai rămaseră şi spuse:

— Peste câteva clipe nu voi mai trăi dar şi voi străinilor mă veţi urma de-ndată. Nimeni nu vă mai poate salva.

Spunând asta se-ntinse şi după câteva răsuflări îşi dădu sufletul.

Marian ne privi îngrozit şi fugi repede la gura puţului, care ducea în templu, strigându-ne pe drum:

— Repede, repede. Trebuie să ne salvăm pe noi şi lucrurile noastre, înainte de-a fi prea târziu.

Marian şi cu mine am început să ne căţărăm pe gura puţului mare

în sus, în timp ce Ronswell, Pongo şi cu Maha, au luat-o prin gura puţului cel mic.

Armele noastre, împreună cu toate bagajele noastre şi ale lui Ronswell şi Pongo le-am înşfăcat cât am putut de repede, grăbindu-ne spre malul insulei. De aici l-am putut vedea pe Pongo cum aleargă înconjurând lacul cel mic. Voia să-ncerce să repare barca pentru a putea părăsi şi noi insula. Nu va fi însă prea târziu pentru noi s-aşteptăm atâta? Aşteptam din clipă-n clipă să se producă o explozie care ar distruge mina sau chiar întreaga insulă.

Ce noroc că ura indianului izbucnind la suprafaţă ne-a avertizat în ultimele-i clipe de viaţă!

Pongo reuşi să dreagă barca dar numai foarte provizoriu şi în scurt timp fu la noi, o jumătate de minut mai târziu părăsind insula. Pongo astupase găurile din barcă cu ierburi de-aceea trebui să conducă foarte atent, dar în cele din urmă am ajuns la malul celălalt. Pe când mă dădeam jos din barca, în spatele meu am auzit un huruit înfundat, urmat de-o detunătură puternică. Şi la acest mal, dincoace de apă, am simţit presiunea deosebită a aerului. Cu ajutorul ocheanelor ne-am spre insulă. Din clădirea templului nu se mai vedea decât o grămadă de moloz fumegând. Se prăbuşise, în clipa când avu loc şi explozia în mină.

Am renunţat să mai vizităm încăodată insula.

Ne-am urcat în copacul nostru, unde Pongo ne amenajase culcuşuri atât de minunate. Acolo am petrecut, adăpostiţi de coroana bogată a arborelui, restul timpului, până dimineaţa.

Ronswell era atât de obosit încât a adormit imediat ce s-a lăsat în culcuşul său.

Şi noi ne-am bucurat de linişte şi somn până a doua zi.

După predarea comorii preoţilor, eroii noştri pleacă în urmărirea banditilor care au scăpat. Prinderea lor este presărată cu tot felul de peripeţii care vor fi descrise în volumul următor.

Aventurile submarinului Dox 233

Hans Warren

I

O „MICA” SURPRIZĂ

— **PUTEŢI SPUNE CE VREŢI** domnule Farrow, dar eu rămân la convingerea că aici în India, se petrec adevărate minuni, pe care nu ni le putem explica!

Profesorul Reuter, un conaţional, un german deci, înalt şi deşirat, pe care l-am cunoscut aici în Manipur, la clubul englezesc deveni foarte agitat, de câte ori Marian îşi exprima părerea sa, că nu credea în minuni şi-n spatele acestora, se ascunde întotdeauna, o explicaţie naturală şi logică.

— Vă pot relata fapte şi întâmplări, domnule Farrow, pe care le-am trăit eu însumi şi pe care nimeni nu le-ar crede. Sunt profesor de zoologie şi-am venit aici pentru a studia lumea minunată a insectelor. Aproape că mi-am abandonat această preocupare, când am dat peste o problemă, pe care încerc să mi-o explic, deşi m-am găsit pân-acuma nici una. Dac-o să mă întrebaţi despre ce este vorba, nu v-aş putea da nici un răspuns, întrucât mi-am luat angajamentul, de-a nu spune nimănui despre asta. Aş face-o poate totuşi, dacă nu aş mai nutri încă speranţa, să pot lămuri şi singur „minunea” asta.

Marian se mărgini să ridice din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună, că fiecare e liber să-şi păstreze credinţa şi părerile, dar el unul, nu dădea o ceapă degerată pe aceste aşa zise „minuni”.

Mie mi-ar fi plăcut, dimpotrivă să-l iscodesc ceva mai mult pe interesantul profesor, dar întrucât prietenul meu, voia să dea impresie că toate astea nu-l prea interesau m-am adâncit la rându-mi într-o discuţie cu Balling, care ne însoţise şi el la Manipur.

Pe profesor păru însă să-l deranjeze indiferenţa lui Marian, pentru că rămase câteva secunde tăcut, cu fruntea încreţită de gânduri. Deodată, faţa i se lumină din nou şi fără a mai insista asupra vechi teme de discuţie, îl întreabă pe Marian câtă vreme are de gând să rămân în Manipur.

— Poate că vreo două zile, domnule profesor răspunse Marian. Depinde totul de ce ne va fi dat să trăim şi să cunoaştem, prin locurile astea. Ne cunoaşteţi doar după nume şi ştiţi că suntem în căutare de aventuri şi întâmplări, dar acestea par să lipsească aici în Manipur.

Am înţeles intenţia camaradului meu de a-l provoca cumva pe simpaticul profesor, să devină mai deschis. Acesta se gândi câteva minute, înainte de-a spune:

— Vizitaţi mai întâi împrejurimile oraşului Manipur şi veţi vedea că veţi cunoaşte lucruri interesante. Dacă o luaţi spre nord, veţi da de o regiune împădurită, o adevărată junglă, prin care mi-am croit o mică cărare în căutarea insectelor mele. După vreo 45 de minute de mers, pe cărarea asta, daţi de un luminiş cu totul deosebit. Nu veţi regreta

osteneala. Nu se găsesc tigri, sau alte pericole acolo, aşa că puteţi vizita totul în linişte. Eu am putut urmări de acolo lumea minunată a insectelor. Aţi putea merge mâine după masa de prânz şi sunt sigur că nu veţi regreta.

— Ne-ar plăcea s-o facem domnule profesor, mai ales că prietenul meu Robert, este foarte interesat de lumea animală şi fireşte şi de cea a insectelor. Dar ora aceea de după prânz nu este prea călduroasă pentru o astfel de ieşire?

— De-ndată ce veţi da de mica potecă din pădure, nu veţi mai simţi urma de zăpuşeală. Asta ar fi după mine cea mai nimerită oră la care aţi putea merge.

— Ei bine, am să vă urmez sfatul, domnule profesor! Sper să poţi veni cu noi şi dumneata, domnule Balling!

Balling, un om care iubea aventura tot atât de mult, ca şi noi şi pe care-i întâlnisem în Chirang (Vezi vol. *Duşmani periculoşi*) scutură doar capul.

— Ce să caut eu în junglă, domnule Farrow, dacă nici măcar tigrii nu se pripăşesc pe acolo? Şi de-a ieşi pe căldura asta din Manipur, să-ţi spun drept, nu mă prea atrage.

Profesorului păru să-i placă refuzul lui Balling de-a ne însoţi. Îi descrise încăodată frumuseţile acestei excursii lui, Marian şi nu pierdu ocazia de a mă lămuri şi pe mine, de adevărul spuselor sale.

Balling scutură tot timpul neîncrezător capul. M-am mirat la rândul meu că Marian, voia să întreprindă acest drum şi când profesorul încearcă să mă lămurească şi pe mine, mi se păru c-am înţeles stratagema profesorului, care dorea să vizităm noi înşişi luminişul aceia, dar fără să spună el despre ce este vorba.

Ni se mai întâmplase ceva asemănător, cu puţin timp în urmă când colonelul Hendricks Bustel, ne sfătuise să vizităm valea şi albia unui râu, fiindcă pasă-mi-te, pe-acolo bântuie un bondar sau cărăbuşi deosebit.

Am ajuns în valea cu pricina, dar n-am dat de nici un cărăbuşi, ci de cu totul altceva (vezi vol. *Lăncierul)*.

Aşa ceva ni se „cocea” şi acuma. Mai întâi profesorul ne povesti de-o minune, pe care-o trăise aici şi-n momentul următor, ne sfătuia să vizităm un anume luminiş în junglă, aparent doar pentru frumuseţea şi bogăţia vieţii entomologice de aici. Cu siguranţă stătea o taină în dosul tuturor acestor apropouri dar m-am prefăcut ca şi prietenul meu, complet indiferent, dându-mi totuşi consimţământul de-a lua şi eu parte la mica expediţie.

— N-aţi vrea să ne însoţiţi chiar dumneavoastră acolo, domnule profesor? Asta ar fi doar lucrul cel mai simplu, zise deodată Marian.

Profesorul încremenise parcă dintr-odată.

— Nu, nu, domnule Farrow, spuse el în grabă, mâine nu am timp

deloc, mi-am dat întâlnire cu nişte domni. Spre seară ne putem iarăşi întâlni aici şi-atunci veţi putea povesti, cum a decurs excursia.

Nu-mi putui reprima o oarecare bănuială, faţă de acest profesor. Ne făcusem doar destui duşmani, care ne juraseră răzbunare. Nu cumva aparţinea acestora, acest profesor şi voia să ne întindă numai o cursă? Ce ştim noi, despre el? Că obişnuia să frecventeze acest club englez nu spunea multe şi că ne era compatriot, încă şi mai puţin.

E-adevărat că nu arată deloc ca un răufăcător, trăsăturile sale, îi erau chiar bonome şi erau străbătute de o umbră de melancolie, chiar.

Pe scurt, îmi făcuse, o impresie bună, deşi nu mai ştiam ce să cred despre aceste insinuări, care voiau neapărat să ne îndemne să căutăm un anume luminiş în junglă, care putea lesne ascunde o cursă, înainte de-a se despărţi de noi, îşi reînnoi propunerea de-a ne revedea mâine seară şi când Marian îi mormăie, păru să fie foarte mulţumit.

— Vrei cu-adevărat să cauţi pe arşiţa zilei luminişul ăla, domnule Farrow? E-o prostie, zise Balling care se supărase pe insistenţele profesorului.

— Bineînţeles, domnule Balling, că vom face această excursie şi sper că ne veţi însoţi.

— Nu dragul meu, nu mă poţi obliga şi de bună voie nu voi merge.

— Şi totuşi te voi sili s-o faci domnule Balling, răspunse Marian, zâmbind, dar folosind un cuvânt magic, prin care vei vrea să vii, chiar neobligat de nimeni.

— Aşa deci, atunci s-aud cuvântul magic, râse Balling, acum chiar că m-ai făcut curios.

— De fapt sunt trei cuvinte, dragul meu şi astea sună: O nouă aventură.

Balling se uită ca cruciş la Marian, neştiind în primul moment dacă acesta vorbeşte serios sau glumeşte. Însă când prietenul meu dădu cu seriozitate din cap, englezul strigă entuziasmat.

— Presupui deci, că odată-n acest luminiş, ni se va deschide perspectiva unei noi aventuri, domnule Farrow? Da, acum, îmi vine-n minte aluziile acestui profesor. Voia să ne ademenească în junglă, unde menţiona ceva despre un heleşteu în apropierea unui luminiş, dar fără s-o spună explicit. Atunci se-nţelege că particip şi eu!

— Ei vezi că am avut dreptate dragă Balling? Ce-o să găsim acolo, nu ştiu, dar bănuiesc, că vom da de-o mare enigmă, pe care va trebui s-o lămurim.

Între timp am ajuns la hotel şi-am intrat în camera pe care-o închiriasem eu şi cu Marian. Marian îmi zise, c-ar fi mai bine, să-i lase acasă pe Pongo şi pe Maha şi va fi suficient ca uriaşul să ştie încotro ne ducem.

— M-am temut domnule Farrow că până-n Sumatra, unde vreau să ajung şi eu, nu vom mai avea de întâmpinat aventuri. Să sperăm că

vom găsi ceva interesant în luminişul acela, pentru că viaţa plictisitoare şi sedentară, nu-i pentru mine!

Balling se comporta ca electrizat. Cel mal mult i-ar fi plăcut, să pornim de-ndată într-acolo şi Marian avu de furcă să-l lămurească să n-o chiar facem. În dimineaţa următoare l-am lămurit pe Pongo, despre cum stau lucrurile şi acesta a înţeles imediat.

— Dacă *Masser,* nu vine înapoi, până seara, Pongo caută pe profesor, apoi, luminiş în pădure. Pongo găseşte apoi *Masser!*

Astea erau cuvinte, pe care ştiam prea bine, că Pongo şi le va respecta cu sfinţenie. Pongo ne va găsi fără-ndoială, da, în ce stare… Ei bine, asta mai rămânea de văzut.

Puţin după masa de prânz am pornit-o la drum. Am luat cu noi numai pistoalele şi în rucsacuri câteva provizii.

După un marş de vreo două ore, am ajuns într-o regiunea junglei aproape de nepătruns, dar cu toate acestea am dat de cărăruia menţionată, care ne-a dus după vreo 45 de minute la luminişul de care ne vorbise profesorul. Am suferit destul de mult de pe urma zăpuşelii şi nici în pădure nu ne mergea mai bine, ba chiar dimpotrivă, aerul era mai înăbuşitor. O tăcere nefirească ne înconjura din toate părţile şi m-am minunat destul că profesorul avusese curajul, să vină singur până aici.

Poteca făcea numeroase cotituri prin desiş şi-a trebuit să fim cu ochii în patru, pentru a nu ne expune vreunui atac din partea vreunei fiare, întrucât nu prea credeam în cuvintele profesorului că aici nu s-ar aţine tigri.

Nu se petrecu însă nimic. Am ajuns nestânjeniţi la luminişul cu pricina, care era plasat la marginea unui mic iaz. Cât despre frumuseţile asupra cărora ne atenţionase profesorul, n-am descoperit nimic. Cărarea părea că se termină aici, întrucât după ce am înconjurat luminişul, n-am mai găsit pe cealaltă parte nici o continuare a acesteia. Dacă voiam să pornim mai departe ar fi trebuit să facem uz de cuţitele noastre.

Marian nu lăsase nimic necercetat şi acum se aşezase jos la marginea micului heleşteu. Balling şi cu mine i-am urmat pilda şi acum aveam ochiul de apă în faţa privirilor noastre.

— Va trebui să ţinem luminişul sub supraveghere continuă, zise brusc Marian, întrucât dacă e vorba de-o cursă de acolo poate veni doar.

— La asta m-am gândii încă de ieri, Mariane, când profesorul parcă voia să ne silească să venim încoace.

Balling nu spuse încă nimic, dar ţinea ochii aproape închişi ca şi cum ar fi fost obosit, dar ştiam prea bine că nu slăbea din ochi iazul. Am lăsat cu schimbul ca privirile noastre să se alunece spre luminiş, dar când trecuseră aproape două ore, fără ca să se întâmple ceva

deosebii, m-am simţit treptat obosit, tot mai obosit şi-am închis ochii.

Trebuie să fi adormit de-a binelea, întrucât am primit un cot de la Marian, ce m-a făcut să tresar speriat, indicându-mi totodată să mă uit spre iaz, dar făcându-mi semn cu degetul la buze să nu vorbesc.

Nu-mi credeam ochilor, când am văzut ce se petrecea de cealaltă parte a iazului. Acolo unde înainte se găseau doar tufe de arbuşti şi desiş de ne pătruns, în faţa ochilor noştri se întindea acum un teren de iarbă neted, pe care păşea acum, o tânără indiană. Ea păşi până la marginea iazului, îşi lepădă hainele şi se scufundă încet în apele iazului.

Tânăra indiană, a cărei vârstă o apreciam la cel mult nouăsprezece ani, înota cu mişcări largi de jur împrejur. Deodată am văzut cum patru corpuri întunecate, se apropiau de înotătoare, venind din toate direcţiile şi spre groaza mea neţărmurită mi-am dat seama că erau patru crocodili. Înotătoarea nu părea să fie conştientă de prezenţa acestora, întrucât continua să înoate liniştită mai departe. Am vrut să scot un ţipăt de alarmă, dar Marian m-a prins de braţ, constrângându-mă la tăcere.

Crocodilii însă s-au oprit la o oarecare distanţă, privind-o, parcă, ţintă pe indiană. Balling îşi scoase deja pistoalele, dar Marian îi făcu semn, să se liniştească. După un sfert de oră, tânăra ieşi din apă, se înfăşură în vestmânt şi păşi mai departe pe pajişte cu picioarele desculţe. Ca la un spectacol de teatru apărură din toate părţile desişurile cum au fost mai înainte impenetrabile aşa cum fuseseră, iar ţărmul îşi luă aspectul său, paşnic, obişnuit.

Înmărmurit m-am uitat spre Marian şi Balling. Să fi adormit numai şi să fi visat şi totul să nu fi fost decât o nălucire?

— Ce-a fost asta Mariane? am izbutit eu să îngân, două vorbe. Cum de s-au putut da la o parte desişurile şi să apară o plajă în loc?

— Nu asta m-a neliniştit Robert! Cum de crocodilii nu i-au făcut nimic fetei şi de unde au apărut aceştia în acest mic iaz.

Aici e minunea de care vorbea profesorul! Ştia mai mult decât a putut să povestească şi probabil că i s-a smuls promisiunea de a tăcea. Poate c-a izbutit să vorbească cu tânăra indiană!

— Ei, atunci, să mergem să-i căutăm urmele domnule Farrow. Sigur că vom da de una, fu de părere Balling.

— Vrei să-ncercăm să ne croim drum prin acest desiş de nepătruns domnule Balling? îl întreabă Marian, arătând spre malul celălalt înţesat de tufişuri dese. Acolo am putea să ne facem de lucru ore întregi, fără să putem cine ştie cât, răzbate.

— Dar profesorul trebuie să fi găsit el o cărarea şi acolo, în orice caz, cel mai bine ar fi dacă l-am întreba astă-seară.

— Nu ne va spune nimic, întrucât este legat de promisiunea pe care a făcut-o. Va trebui să găsim o altfel de cale, ca să lămurim misterul

ăsta. Prin iaz nu putem ajunge, întrucât ar trebui să ucidem crocodilii. Malul este mlăştinos şi aproape de nestrăbătut şi un drum prin junglă dacă vrem să-l croim noi, ne-ar reţine prea mult. Cel mai bine ar fi dacă am merge înapoi la Manipur şi neam întoarce la noapte, însoţiţi de către Pongo. El va găsi cu siguranţă un mijloc de a ajunge pe matul celălalt.

— Şi să nu-i mărturisim nimic profesorului, domnule Farrow? întreabă încăodată Balling.

— Cred c-ar fi rău, întrucât ne-ar putea trăda, chiar fără să vrea.

Ne-am pregătit de întoarcere. Marian nu scoase nici o vorbă şi întrucât şi ei nu prea aveam chef de vorbă, am parcurs drumul înapoi foarte tăcuţi.

La ora nouă seara, am ajuns în sfârşit, după ce întunericul cuprinde toată firea, în hotelul nostru. Pongo avea consemnul să ne aştepte până la miezul nopţii, apoi să-l caute pe profesor şi să-i spună ce s-a întâmplat. Şi din acest motiv ne-am întors, pentru a nu-l amesteca pe mai departe pe profesor, în acest joc.

Din păcate, nu-l puteam lua deloc pe Maha, cu noi şi de-aceea l-am lăsat în camera lui Pongo.

După o masă copioasă, ne-am îndreptat din nouă, spre luminişul din junglă, unde am ajuns cam după oră, după miezul nopţii. Profesorul trebuie să fi avut dreptate, că pe-aci nu se aţineau deloc fiare sălbatice, fiindcă n-am perceput nici un zgomot care să le trădeze prezenţa, deşi întunericul nopţii puse stăpânire peste tot.

După ce-am ajuns în luminiş, Marian îi arată lui Pongo locul de unde am observat-o pe indiana care a intrat în lac. Pongo se strecoară ca o felină, în jur şi caută un drum de intrare în desişuri, dar totul fu zadarnic. De câteva ori dispăru din raza noastră vizuală, după ce-şi croii drum în desiş, dar de fiecare dată, revenea, scuturând doar capul.

M-am dus până la malul heleşteului şi m-am străduit să privesc, malul opus. Deodată am auzit lângă mine, un plescăit îngrijorător, astfel încât am făcut repede un pas îndărăt. Acum am recunoscut capul a doi crocodili care pândeau chiar lângă mal. Din păcate nu îndrăzneam să-i ucidem cu pistoalele, de teamă că împuşcăturile ne-ar putea trăda. M-am îndreptat din cauza asta, prost dispus către Marian, care se-ntinsese, undeva mai încolo, în iarba înaltă.

— Nu cred Mariane, că vom putea pătrunde de pe partea asta, ci poate mai degrabă de pe celălalt mal, am opinat eu.

— Trebuie să existe o cale Robert şi eu nu merg de aici, până ce n-o voi găsi! Nu m-am aşezat aici să mă odihnesc, ci vreau să cuget asupra unei posibilităţi de care s-a folosit şi profesorul pentru a ajunge pe celălalt mal.

— Dacă l-am fi întrebat totuşi, poate că ne-ar fi spus şi-acum am fi fost pe celălalt mal. Noaptea va trece repede şi la lumina zilei vom fi

cu siguranţă observaţi.

Ca din pământ răsări din nou Pongo în faţa noastră şi la lumina slabă a razelor de lună, am văzut că faţa îi râdea de bucurie.

— *Masser,* Pongo găsii cărarea care duce dincolo! Marian sări repede în picioare şi chiar şi Balling se apropie de noi. Pongo ne conduse, aproape de malul iazului, îndepărtă un tufiş des ce-i sta în cale şi-şi croi drum mai departe.

L-am urmat repede şi-acum înaintea noastră... se afla cărarea îngustă, care înconjura iazul.

— Trebuie să fim prevăzători, ne strigă repede Marian, încă nu ştim cu cine avem de-a face.

Pongo între timp, o luase înainte şi-acum ne-am străduit să mergem mai repede, pentru a-l ajunge. După ce-am înconjurat iazul, Marian ne arată deodată un tufiş foarte des, care stătea lateral de noi. Mâna mea îmi alunecă imediat spre pistol, dar Marian îmi făcu semn să rămân liniştit, pătrunse în desiş, dădu crengile la o parte şi ne arată rădăcinile.

Tufişul stătea într-un cadru, pe care era montat un cărucior, care luneca pe şine. Acum îmi puteam imagina schimbarea bruscă de decor la care asistasem la amiază. Tufişurile erau reale, dar puteau fi îndepărtate exact ca pe-o scenă la teatru.

Acum totul devenea plauzibil şi nu mai avea tenta aceea de poveste sau legendă de mai-nainte şi eram curios, pe cine vom întâlni în această pustietate.

După ce ne-am croit drum prin tufişuri, am găsit terenul plat pe care păşise tânăra indiană. Nu ne-am propus să-l străbatem, ci am rămas în umbra deasă a tufişurilor de pe mal.

Din nou am ajuns la un desiş Încâlcit, dar care de data asta închipuia doar un gard natural. În spatele acestuia se înălţa un zid înalt, pe care nu l-am observat decât când ne-am trezit în faţa lui. Marian îi făcu semn lui Pongo să-l ridice şi privi dincolo. Când ajunse din nou lângă noi, scutură numai capul şoptindu-ne:

— Profesorul a avut dreptate şi sunt foarte curios în legătură cu toată povestea asta. În spatele zidului se găseşte o grădină minunată şi toată vegetaţia luxuriantă pare să se fi întâlnit aici şi e plină de eflorescenţă. Grădina este foarte bine îngrijită şi se pare că face parte dintr-o proprietate mai mare. Poate că nu e bine, să pătrundem aşa aici, întrucât lesne, putem fi consideraţi drept răufăcători şi arestaţi ca atare. Nu ştim nimic despre proprietar, ci doar atât, că o tânără indiană a făcut baie în iaz.

— Dar ce-i cu tufişurile astea mobile? întreabă Balling.

— Poate fi capriciul unui stăpânitor bogat, sau a unei femei bogate. Aş vrea să fac cale întoarsă, dar o voce interioară îmi spune că voi trăi aici o aventură interesantă.

— Atunci să escaladăm pur şi simplu zidul, domnule Farrow, spuse Balling, o să găsim noi mai târziu vreo explicaţie, în caz că va fi necesar.

— Pongo va trebui în orice caz să rămână în afara acestei grădini, asta pentru a ne asigura acoperirea, spuse Marian. Pongo, tu rămâi aici şi dacă nu ne-ntoarcem în două ore, sau nu-ţi dăm cumva de ştire, atunci începi sa ne cauţi.

— Pongo bagă de seamă şi caută *Masser,* ne promise uriaşul.

Am escaladat zidul unul câte unul, ajutaţi de către Pongo. De-ndată ce-am fost jos, de cealaltă parte a zidului, l-am văzut pe Marian care o şi apucase prin grădină, înainte de-a proceda la fel, am considerat să mai arunc o privire spre această minunată grădină. După părerea mea, aparţinea cel puţin unui prinţ şi m-am minunat de hotărârea lui Marian, de a ne forţa drumul aici. Dacă vom fi surprinşi nu ne va folosi la nimic nici o explicaţie şi la fel credea şi Balling, care tocmai acum fusese ridicat de către Pongo, peste zid.

— Nemaipomenit, îmi şopti el la ureche, aşa ceva n-am mai văzui niciodată, exact ca în poveşti!

A trebuit să ne grăbim să ne coborâm de pe zid, întrucât Marian, deja trecuse peste pajişte. Întrucât zidul nu era chiar atât de înalt, am reuşit să-l sărim fără greutate şi-acum ne găseam cu toţi lângă Marian. Acesta ne arată înainte, unde la o oarecare depărtare între arbori înalţi se vedea o clădire maiestuoasă, un adevărat palat.

— Ar fi mai bine să ne-ntoarcem Mariane, i-am şoptit prietenului meu, întrucât mă temeam că vom avea serioase neplăceri, pătrunzând pe teritoriul unei proprietăţi străine.

— Acum e prea târziu Robert, putem să ne continuăm drumul. Dacă facem cale întoarsă, nu vom mai lămuri niciodată misterul acestui iaz şi ne vom bate capul degeaba, regretând poate. Aşadar înainte!

Ne-am continuat aşadar drumul spre falnica clădire. Pentru a nu fi descoperiţi prematur, ne-am aplecat cât am putut sub vegetaţia abundentă tropicală, folosindu-ne de orice acoperire ni se oferea.

În cele din ne-am aflat la o depărtare de câţiva metri de palat, fără să vedem nici un om. Pătrunsesem deja cu toţii în palat, unde putea să stea de veghe vreo santinelă, deşi palatul părea nelocuit.

Am privit cu multă atenţie clădirea. Nimic nu se mişca aici şi nu se părea că palatul era blestemat. Din păcate această linişte ciudată, nu era decât o aparenţă şi de asta ne era dat să ne convingem foarte curând.

II
UN MAHARAJAH CIUDAT

MARIAN SE STRECURĂ MAI DEPARTE mai departe şi ajunse ta o uşă mică, pe care, spre mirarea noastră, o găsisem deschisă. El ne făcu semn şi noi l-am urmat imediat. Marian deschise uşa şi lasă şuvoiul luminos ai lămpii sale de buzunar, să măture încăperea din faţa noastră. O cameră mică, mobilată luxos, se găsea în faţa noastră, dar aducea mai degrabă cu anticameră, sau un coridor. Din nou am vrut să-l fac atent pe Marian, să ne întoarcem, dar acesta şi păşise spre uşa care se afla în faţa noastră.

Din păcate am fost cât se poate de neprevăzători, pe când am dat să-l urmăm. Balling şi cu mine mergeam unul lângă celălalt şi înainte ca mâna lui Marian să atingă clanţa, pământul se surpă sub noi şi ne-am trezit foarte curând într-o pivniţă care părea destul de adâncă.

În timp ce cădeam încă, îmi trecu prin minte că ne vom zdrobi, cu toţii de podea, dar, spre mirarea noastră prăbuşirea fu aproape total amortizată. Am căzut pe nişte saltele căptuşite cu vată şi când mi-am îndreptat privirea în sus, se mai vedea încă arzând lampa lui Marian, care-i căzuse din mână. După părerea mea distanţa de la care căzusem era de cel puţin opt metri!

Trapa secretă se-nchise încetul cu-ncetul deasupra noastră, în timp ce întunericul ne învălui, în timp ce noi zăceam pe saltele.

Am vrut să ridic lampa mea de buzunar şi s-o pun în funcţiune, dar Marian ne opri să vorbim şi pe mine să aprind lampa.

Trecu cam o oră întreagă, fără ca să se-ntâmple ceva deosebit de-aceea am aprins în cele din urmă lampa, începând să percheziţionăm peste tot. Din păcate nu era nici o cale de scăpare decât prin trapa din plafon, la care nu puteam ajunge în nici un fel, chiar dacă ne-am fi urcat unul pe umerii celuilalt.

Mi-am stins lampa de buzunar, acum că am văzut cum stăteam şi am rămas aşa tăcuţi pe întuneric, aşteptând derularea de la sine a evenimentelor.

A mai trecut înc-o oră, după care am auzit paşi deasupra noastră.

— Acesta este Pongo, am strigat eu, cu glas înăbuşit. Va trebui să-l aver… mai departe n-am reuşit să spun nimic. Trapa se deschie din nou şi un corp întunecat căzu peste noi. Ne-am rostogolit repede pe-o parte, pentru că dintr-o dată… Pongo fu lângă noi. Mi-am aprins din nou lampa şi i-am luminat faţa care exprima nedumerirea.

— *Masser,* Pongo aşteptat, apoi sărit peste zid, căutat *Masser!*

— Şi ne-ai găsit, Pongo! râse Marian. Ai căzut şi tu în cursa în care am căzut şi noi, mai spuse el uitându-se amuzat la faţa descumpănită a camaradului nostru.

— Acum să-ncercăm, să ajungem sus, domnule Farrow, fu de părere Balling, până la trapă vom reuşi oricum să ajungem.

— La asta m-am gândit, când l-am văzut pe Pongo, că ni s-a alăturat.

Pentru camaradul nostru va fi o joacă, să ne tragă sus, spuse Marian. Haide Pongo, dacă te-ai odihnit destul, să ne sprijinim de perete şi să formăm o scară.

Uriaşul negru care mai stătea încă nedumerit pe saltea sări acum drept în picioare şi porni spre perete. Am alcătuit repede o scară pe umerii uriaşului, cu Marian vârf de lance. Acesta ajunse, cum era şi prevăzut cu uşurinţă la trapă, dar o găsi zăvorâtă!

Degeaba încerca acesta s-o împingă-n sus, sau s-o tragă înspre interior sau lateral, în speranţa că va reuşi s-o deschidă, nu reuşi În ciuda eforturilor sale, Marian se coborî înfuriat din nou la podea şi împreună am început să căutăm din nou, după vreo uşă secretă. Toate căutările noastre fură sortite eşecului!

Stăteam deja de ore întregi aşteptând să apară cineva, acel care ne indicase cursa aceasta dar… nu apăru nimeni! În curând în cele din urmă, se va lumina de ziuă şi speram ca va apare o oarecare animaţie în palat. Trecu însă şi răgazul acesta şi nimic nu se întâmplă. Domnea atâta linişte în jur, încât se părea că întreg palatul şi împrejurimile sale sunt pustii. Nu se făcea auzit nici un pas, nici o voce şi totuşi trebuia să fi fost vreun suflet de om care să fi instalat această capcană.

Se făcu amiază şi încă nimic nu se întâmplă. Stomacul meu începu să se revolte din cauza foamei şi mă întrebam dacă eram sortiţi să flămânzim aici, sau chiar să murim de inaniţie dacă nu cumva se va fi epuizat aerul înainte.

De-abia mi-am dus gândurile până la capăt, când am auzit în fine un zgomot uşor sus şi o dâră de lumină, străbătu până la jos, la noi. Concomitent căzu şi un coş lângă noi şi de-abia am reuşit să-l desprindem de sfoara de care era atârnat, că aceasta şi fu repede trasă în sus, trapa închizându-se imediat, fără să fi avut posibilitatea de a vedea vreun chip.

— Ei, cel puţin nu vom răbda de foame în văgăuna asta ne strigă Balling. Drace, uite şi două sticle de vin şi asta-i foarte drăguţ din partea directorului temniţei noastre.

— Iată că avem şi ţigări aici, am spus arătând spre o cutie, ce conţinea într-adevăr ţigarete.

— Asta-nseamnă că nu ne vor pedepsi prea tare, zise Marian după ce cercetă coşul în care se găsea suficientă mâncare, pentru patru persoane.

— Binecuvântat fie pământul, strigă amuzat Balling, care şi întinse mâna după un picior de fazan. Să trăiască amfitrionul nostru.

După bogăţia alimentelor din coş, puteam judeca, că, era de aşteptat o pedeapsă nu prea drastică, pentru cutezanţa noastră, ceea ce ne conferi o bună dispoziţie. Deodată îmi trecu prin minte, care aproape că făcu să mi să-nţepenească o bucată de carne în gât.

— Mariane, am spus, după ce-am reuşit să-mi revin oarecum, nu

cumva asta e ultima noastră masă, cea de dinainte de execuţie?

Marian şi Balling încetară deodată să mestece şi mă priviră cu multă gravitate. În timpul mesei ne aprinserăm lămpile noastre de buzunar şi-acum şuvoiul luminos puse mai mult în evidenţă paloarea feţelor acestora.

În cele din urmă Balling se reculese şi zise:

— Ne-ai stricat pofta cu remarcile asta domnule, Bertram! Nu cred defel că asta va fi ultima noastră masă pe pământul ăsta, aşa că îmi voi relua masa.

Nu părea însă să fie prea convins de asta, întrucât în curând îşi puse deoparte hartanul de carne, din care mestecase şi scutură cu îngrijorare capul.

Şi Marian se posomorâse, întrucât nu era deloc exclus şi avea dreptate. Dacă gazda noastră nu şi-ar fi propus nimic rău în privirea noastră, ar fi spus ceva, sau s-ar fi prezentat, aşa puteam deduce, că dorea numai să ne pierdem înainte de vreme forţele.

Am continuat să fumăm în tăcere şi m-am mirat că în ciuda fumului acumulat, aerul continua să rămână proaspăt. Se putea deduce de aici că exista vreun mijloc oarecare de ventilaţie, necunoscut nouă.

L-am atras atenţia asupra acestui fapt lui Marian şi neam pus din nou pe căutat, în întreaga încăpere. După ce-am ridicat saltele am văzut practicate în podea nişte găuri mici, prin care pătrunde aerul.

— Să mai fie oare, aici sub noi, o altă încăpere? întreabă Balling şi arată-n jos.

— N-ar fi exclus, răspunse Marian, după un scurt răgaz de gândire, dar cel mai probabil există, că sub noi se găseşte doar o gură de aerisire. Ar trebui să căutăm în podea, să dăm de gura asta, sau puţul de aerisire pe care-l bănuiesc că există, dar din nefericire, ne lipsesc uneltele.

— Să sperăm numai că nu ne vor gaza, în cele din urmă, am opinat îngrijorat.

Balling tresări furios.

— Prea le vezi pe toate în negru, astăzi domnule Bertram. Întâi ne strici prânzul şi-acum ne mângâi cu ideea că poate o să murim de-o moarte plăcută, otrăviţi cu gaze.

— Spun doar ce s-ar putea întâmpla domnule Balling. Trebuie să luăm în calcul toate posibilităţile şi cred că prietenul meu Marian, gândeşte la fel.

— Ai dreptate, dragă Robert. Asta mi-a trecut prin cap şi mie. Sper însă, că diseară, când ni se va aduce cina, să putem face o încercare de evadare, cu sorţi de izbândă.

Balling şi cu mine, ciulirăm urechile. Să existe cu adevărat vreo posibilitate de evadare din carcera asta şi Marian s-o fi şi luat deja în

considerare?

Pongo care până-n acest moment, zăcea tăcut la podea, ne şopti brusc:

— Dacă diseară, *Masser* se caţără pe umeri lui Pongo, poate ieşi de aici dacă deschide trapa.

— Bravo Pongo, la asta m-am gândit şi eu şi cred ca e singura posibilitate de-a ieşi de aici, strigă Marian. Dar ne vei putea ţine atâta vreme în spinare, Pongo? Ar putea dura destul de mult, până va veni cineva să deschidă trapa.

— Pongo ţine *Masser!* veni prompt răspunsul.

Din nefericire planul nostru nu putu fi dus ta îndeplinire, întrucât chiar înainte de venirea serii, ni se făcu atât de somn, încât de-abia m-am putut abţine să nu închid ochi. Gânduri negre îmi trecură prin minte şi degeaba m-am străduit din toate puterile să rămân treaz, am remarcat deodată că nu-mi mai puteam mişca membrele. Eram ca paralizat. Ultimul meu gând fu la găurile practicate în podea, prin care putea intra gazul otrăvitor, apoi îmi pierdui cunoştinţa.

Când mi-am revenit din nou în simţuri, mi s-a părut că visez.

Nu mai zăceam în binecunoscuta pivniţă, ci într-o încăpere, mobilată luxos şi cu bun gust, care mă făcu să mă gândesc imediat la maharajahul misterios şi palatul lui.

Lângă mine stătea întins Marian, ca şi mine, pe perne de mătase şi părea că doarme. Mirat peste poate, de ceea ce vedeam, m-am ridicat în capul oaselor, pentru a putea privi înjur. Cu ocazia asta, am remarcai că nu eram legat şi că mă puteam mişca în voie. Am vrut să-l trezesc pe Marian, dar n-am reuşit, încă era probabil sub efectul prafului adormitor.

Nu se vedea nici o uşă şi ferestrele erau prevăzute cu gratii solide, aşadar, tot prizonieri!

Nu m-am putut opri să nu mă gândesc la copiosul prânz, pe care l-am privit ca ultima masă, a condamnatului. Amfitrionul nostru nu ne dorea cu siguranţă moartea, întrucât altfel, ne-ar fi putut suprima cu uşurinţă pe când eram prizonieri în pivniţă.

Abia acum mi-am dat seama de lipsa lui Pongo şi a lui Balling. Unde puteau fi aceştia?

Şi ce va face Maha dacă nu ne întoarcem?

Am deschis fereastra, uitându-mă la grădina splendidă care mi se releva în faţa ochilor. Concomitent am constatat, că era din nou ziua-n amiaza mare. Aşadar trebuia să fi stat în nesimţire, sub acţiunea prafului de dormit peste douăsprezece ore.

În spatele meu, am auzit brusc un zgomot şi m-am întors numaidecât.

Nu era decât Marian, care tocmai se deşteptase din letargia sa. Eram tot atât de mirat, pe cât fusesem eu mai înainte şi-acum se ridică

întocmai cum făcusem şi eu şi se-ndreaptă spre geam.

— Bună dimineaţa, dragă Mariane! Ai dormit bine?

— Mulţumesc Robert, chiar foarte bine! Parcă m-am născut din nou, îmi mărturisi camaradul meu, zâmbind cu toată faţa. Dar acum trebuie să mai aflăm unde sunt prieteni noştri, Pongo şi Balling şi mai ales cum scăpăm de aici.

— Astea-s întrebări la care nu ţi-aş putea nici eu răspunde, mai ales, că nu m-am trezit, decât cu câteva minute înaintea ta.

Marian, se duse din nou la fereastră, privi afară după care scutură uimit capul.

— Acum chiar că, cred şi eu în minuni, dragă Robert! Profesorul se pare c-a trăit pe pielea lui toate astea şi ne-a trimis aici, cu-n scop bine determinat. Poate pentru a dezlega misterul.

— Pe mine mă miră cu totul altceva şi anume ce vor oamenii aceştia de la noi. Nu ne pot închide doar aici şi să nu se arate deloc, trebuie să se lămurească odată, cum stau lucrurile.

— Ce vor oameni ăştia de la noi Robert, acum chiar c-ai zis-o!

Mai bine zis, el se-ntreabă, ce vrem noi de la ei, fiindcă am impresia că noi suntem mai degrabă intruşii şi nu aceştia.

Şi cu ţoale acestea proprietarul sau proprietarii nu ne iau drept hoţi, ci mai degrabă… Musafiri.

Din nou se făcu auzit în spatele nostru un zgomot uşor. În toiul discuţiei noastre, o luarăm din nou spre geam, dar acum ne-am întors pe… călcâie şi chiar în mijlocul camerei, unde cu câteva clipe mai înainte nu se găsea nimic, se afla întinsă o masă, cu-n mic dejun copios.

De unde să fi apărut, aşa din senin?

Marian arată spre podea şi spuse doar:

— De-acolo, din podea bineînţeles nu-i nici un mister aici.

— Aşadar ca-n „O mie şi una de nopţi”. Masă aşează-te, masă strânge-te!

— Ceea ce e fascinant că o poveste aici, este fastul şi bogăţia care par mai mari chiar decât cele pe care le-am văzul până acum în palatele indiene. Dar hai să onorăm masa asta, aşa cum se cuvine, simt cum îmi lasă deja, gura apă!

Am luat pilda lui Marian şi n-am iertat nimic, din ce ni se pusese pe masă. Acum eram mulţumit dacă facem abstracţie, de gândurile pe care ni le făceam asupra sorţii camarazilor noştri Pongo şi Balling. Oare să fie şi ei la fel de bine îngrijiţi şi serviţi ca şi noi, sau îşi pierduseră viaţa, înăbuşindu-se prin contactul cu gazul adormitor?

Am început din nou să examinăm încăperea, Marian şi cu mine, dar în ciuda străduinţelor noastre, n-am descoperit nimic, nici o trapă secretă şi totuşi pe undeva trebuia să fi fost aduşi în această încăpere. Prin podea poate, ca şi micul nostru dejun. Mi-am rotit din nou

privirile spre măsuţa, unde mâncasem, aproape într-un gest maşinal, dar am rămas din nou surprins, constatând că măsuţa… Dispăruse! Se impunea deci concluzia că amfitrionul nostru ne examina de undeva, fără ca s-o ştim.

Am vrut să-i împărtăşesc lui Marian gândurile mele. Acesta ridică numai din umeri zicându-mi:

— Am bănuit de la-nceput dragă Robert, fiecare vorbă ce-o spunem e auzită. Din cauza asta, vorbesc nemţeşte.

— Nu cred c-ajută la ceva! Dar s-aşteptam, s-avem răbdare, poate ne vom lămuri în cele din urmă.

— Ai dreptate Robert, aici nu ne rămâne altceva de făcut. Grădina asta mă umple de uimire. Proprietarul trebuie să dispună de-un personal cu înalta calificare în branşă, pentru ca grădina să arate aşa.

Am trecut din nou la geam, uitându-ne afară. Deodată am văzut câţiva oameni, printre care şi pe tânăra indiancă pe care o văzusem la iazul din junglă. Aceasta mergea liniştită, prin aleile îngrijite ale grădinii purtând un bogat vestmânt indian şi bijuteriile încrustate în el, păreau să valoreze sute de mii de lire.

Împrejurările în care vedeam bogăţia exotică a grădinii şi-a întregului anturaj, mă făcură să mă gândesc din nou la vechile basme indiene, populate de prinţese, ca aceea de acum.

Pe când gândurile mele colindau pe tărâmurile feerice ale poveştilor, trei leoparzi îi săriră fetei în faţă, înconjurând-o. Leopardul este un animal adesea domesticit în India şi serveşte ca însoţitor la vânătoare şi-acum aceste feline îmi făceau impresia unor câini credincioşi care-şi întâmpină stăpâna.

La un moment dat, prinţesa se-ntoarse şi privi în sus, spre fereastra noastră. Privirea acesteia nu era nici furioasă, nici mânioasă, ci mai mult o privire rugătoare, plină de îngrijorare. Deodată răsună o chemare sonoră şi parcă înspăimântată, indianca se-întoarse în jur şi-şi continuă drumul.

M-am uitat spre Marian, care îşi clătină la rându-i mirat, capul. Îmi făcu însă un semn tainic, ca să nu vorbesc, bănuia poate pe drept cuvânt că aici ne aflam în plin mister. Din nou am auzit un zgomot uşor şi… De data asta, în mijlocul camerei se afla un tânăr indian. Acesta nu avea nici o armă, în faţă purta numai un şorţ alb. Se pleacă adânc în faţa noastră şi ne zise:

— Prinţul Kalingo, stăpânul şi binefăcătorul meu, îi salută prin mine pe *sahibi* şi îi pofteşte să ia masa de prânz împreună.

— Transmite-i rogu-te, stăpânului dumitale, salutul nostru călduros şi mulţumirile noastre pentru ospitalitatea arătată. Ne simţim onoraţi să luăm masa cu înălţime sa. Am avea însă o rugăminte. Poţi şi ţi-e permis să ne spui unde ne găsim? Se adresă, amabil Marian tânărului Indian.

— *Sahibii* se găsesc în Palatul Basmelor ai prinţului Kalingo. Mai mult nu îmi este permis să spun, răspunse indianul. O să mă reîntorc peste două ore pentru a-i lua pe *sahibi* la masă.

Spunând vorbele acestea, indianul dispăru din nou, de parcă l-ar fi înghiţit pământul. Şi aşa era.

— Ei Robert, ce mai spui acum? Ne aflăm aşadar în Palatul Basmelor al prinţului Kalingo. Aventura noastră are un debut deosebit de interesant, fu de părere prietenul meu.

— Ar fi trebuit să-ntrebi poate de soarta lui Balling şi-a lui Pongo, nu ştim de ce nu pot scăpa de impresia că li s-a întâmplat ceva.

— Nu prea cred Robert; mai dimpotrivă să vezi c-o să-l întâlnim pe Balling la masă.

— Şi cu Pongo, cum rămâne? Poate că fiind negru a fost mai prost tratat.

— Linişteşte-te Robert, Pongo nu va permite nimănui să-l trateze prost aşa că nu-mi fac griji din cauza asta.

Am trecut din nou la fereastră. Indianca, părăsise între timp grădina, dar cei trei leoparzi, mai dădeau târcoale. Un miros aromat de plante veni de jos şi regretam sincer că noi n-avusesem încă privilegiul de-a ne plimba prin grădina asta minunată.

Ne-am întins pe divan şi-am mai sporovăit de unele de altele, până ce tânărul indian apăru din nou în faţa noastră. Cele două ore de aşteptare se scurseseră.

Tânărul o luă înaintea noastră spre un perete, dădu unul din preţioasele covoare ce-l acoperea, la o parte şi bătu de trei ori într-o uşă capitonată, mascată-n zid. Uşa se deschise şi indianul ne făcu semn să-l urmăm. N-am fi găsit niciodată culoarul acesta secret, atât de bine era ascuns în zid.

Am pătruns, prin mai multe încăperi fiind uimiţi de fiecare dată, de bogăţia aleasă a mobilierului autentic indian, fără nici o piesă europeană.

În cele din urmă am ajuns într-o cameră mare, care servea pare-se de sufragerie, iar masa din mijloc era încărcată cu felurite bunătăţi rare şi foarte costisitoare. Uşa se-nchise cu zgomot în urma noastră şi acum ne-am trezit singuri în încăpere.

Am aşteptat la uşă, sosirea prinţului, iar între timp neam familiarizat cu încăperea în care ne aflam. Voiam tocmai să-l fac atent pe Marian asupra rarităţi indiene, când în faţa noastră, o perdea grea s-a dat brusc la o parte şi un indian înalt îmbrăcat într-un vestmânt bogat, pătrunse înăuntru.

Am făcut o plecăciune în faţa acestuia, dar indianul îşi continuă drumul spre noi, ne întinse mâna, împodobită de-asemenea cu inele de preţ şi ne spuse:

— Vă salut domnilor şi vă urez un călduros „bine-aţi venit” în

palatul meu. Ştiu că am în faţă pe domnii Farrow şi Bertram şi mă bucur să vă văd în casa mea.

Indianul vorbea o engleză impecabilă şi dacă n-aş fi avut în faţa ochilor chipul acesta indian, aş fi crezut mai degrabă că vorbele astea sunt spuse de-un demn reprezentant al aristocraţiei engleze. Marian răspunse politicos:

— Vă mulţumesc, înălţime, că ne-aţi primit în acest minunat palat, deşi ne aşteptam la o recepţie mai puţin binevoitoare. Mi-aş putea permite să vă întreb, unde se află tovarăşii noştri?

— Vă rog domnilor, luaţi loc mai întâi. Vom putea discuta despre toate, în timpul mesei, de aceea am dat dispoziţii să se pregătească totul aici, pentru a nu mai fi deranjaţi ulterior.

Spunând asta, ridică castronul, ţinându-l în faţa noastră. O asemenea atenţie din partea gazdei noastre, pe proprietatea căruia am pătruns mai degrabă prin efracţie, nu am aşteptat-o. Puteam acum să-l privesc în voie şi-am citit numai onestitate, în trăsăturile şi privirile sale, iar pe faţa sa simpatică n-am găsit urmă de şiretenie. Puteam să-i apreciez vârsta, la cel mult 40 de ani.

— Pe bună dreptate vreţi să ştiţi domnitor, unde se află camarazii dumneavoastră. Ei bine, ei iau prânzul, ca şi dumneavoastră şi nu-i aşteaptă de asemenea nici o neplăcere. Sigur, aţi pătruns cam forţat să zicem pe proprietăţile mele, dar nu vom mai discuta acest subiect, dacă-mi veţi spune fără ocol, care a fost motivul care v-a împins la aceasta.

— Nu e greu de ghicit Excelenţă, a fost doar simpla curiozitate. Ne cunoaşteţi şi ştiţi că suntem mereu în căutare de aventuri. Din întâmplare am văzut o tânără indiană pe plaja de lângă iazul din junglă şi ne-am bătut capul să aflăm cum a ajuns aici, în regiunea asta, pustie.

Am înconjurat lacul şi-am dat în fine de grădina dumneavoastră. După ce-am aruncat o privire peste zid, am fost fermecaţi de ce am văzut şi nu ne-a mai răbdat inima de-a renunţa să aruncăm o privire mai îndeaproape, era de parcă-am fi ajuns pe tărâmul poveştilor.

La auzul ultimilor cuvinte ale lui Marian trăsăturile feţei prinţului se luminară, tot mai mult pentru ca la sfârşit să ne spună zâmbind:

— Da domnilor, chiar vă aflaţi pe un tărâm al poveştilor şi locuiţi într-un palat al acestora! Dar pentru pătrunderea ilegală aici trebuie să vă aplic o pedeapsă. Aţi putea să-mi spuneţi trei poveşti indiene, pe care eu nu le ştiu deja? Dac-o faceţi, sunteţi din nou liberi, împreună cu însoţitorii dumneavoastră!

Marian deveni dintr-odată foarte grav, îl privi pe prinţ, spunându-i:

— Aş putea să spun o astfel de poveste, poate chiar trei, dar ar avea vreo importanţă, dacă acestea au fost cândva scrise?

— Da, domnule Farrow, pentru mine, are importanţă, ca poveştile

să fie inedite, chiar dacă au văzut vreodată lumina tiparului. Cu asta îmi veţi dovedit că n-au fost inventate. Toate cărţile indiene, cu asemenea teme, le cunosc pe dinafară, întrucât mă privesc pe mine însumi ca pe unul din eroii acestora. Vă dau deci trei zile timp de gândire.

— Şi dacă se va întâmpla ca nici o poveste pe care-o ştiu să-nu fie o inedite pentru înălţimea voastră, ce se va întâmpla atunci?

— În acest caz, vă voi reţine aici. Va trebui apoi să mă ajutaţi să inventez eu noi poveşti, care să fie plauzibile.

M-am uitat dintr-o parte spre prietenul meu. Chipul său devenise grav şi nici eu nu ştiam ce să mai cred despre o asemenea conversaţie. Marian privea tăcut în farfuria sa, părând să chinuiască, deodată îşi ridică capul şi spuse:

— Ştiu cu siguranţă o poveste inedită pentru dumneavoastră Excelenţă, dar o voi povesti mâine, întrucât trebuie să-mi reamintesc cu precizie toate amănuntele. Aş putea însă să vă întreb, ce se va întâmpla cu ghepardul nostru în caz că nu avem permisiunea de-a ieşi de aici? Îi va merge prost, întrucât l-am încuiat în camera însoţitorului nostru, Pongo.

— Puteţi fi liniştit domnule Farrow, Maha al dumneavoastră, se găseşte deja aici. A părăsit într-un fel oarecare camera în care era închis şi v-a urmat până-aici. L-am găsit în faţa zidului, aşteptând acolo, l-am prins şi l-am pus într-o cuşcă, dar este bine îngrijit.

Asta era, aşadar. Acum ne găseam cu toţii în puterea acestui prinţ.

Dar aveam oare să simţim pe pielea noastră, puterea prinţului?

Nu aveam doar altceva de făcut decât să spunem nişte poveşti indiene, după care vom fi din nou liberi.

După masă, prinţul ne însoţi în camerele noastre. Ne promise că vom avea voie să ne plimbăm şi prin grădină, dar în acest caz trebuie să permitem să fim legaţi.

— Oameni atât de periculoşi ca dumneavoastră, nu pot fi lăsaţi să umble noaptea nestingheriţi prin preajma palatului. Aţi putea fugi şi-n acest caz, s-a zis cu poveştile mele, încheie prinţul râzând.

Mai trebuie menţionat aici, că ne-au fost luate de la bun început toate armele; cu toate acestea l-am fi putut lua prin surprindere foarte uşor pe prinţ, dar ne-am fi putut aştepta apoi la o rezistenţă îndârjită din partea numerosului personal al casei. După ce ne-am aflat din nou singuri în camerele noastre, am discutat pe îndelete situaţia noastră. Fireşte în şoaptă, întrucât puteam fi ascultaţi.

— Ce spui de ideea nebunească a prinţului Mariane să ne ţină prizonieri de nu-i vom spune povestea potrivită?

— N-ai observat în afară de asta nimic Robert?

— Că prinţul vorbeşte o engleză perfectă!

— Nu-mi iese din cap ideea profesorului, cu minunea indiană. Aici

trebuie să fie un secret, pe care va trebui să-l lămurim.

Stăteam la fereastră vorbind încet, din precauţie. Din poziţia noastră nu se vedea uşa secretă măcar, cu atât mai puţin să ne reuşească s-o deschidem. Am căutat în toate părţile, dar degeaba.

— Salutare domnilor şi să vă fie de bine, veni brusc o voce şi când am ridicat privirea, în faţa noastră stătea surâzător… Balling.

— Ei dragul meu, cum îţi place, excursia noastră, îl întreabă Marian, după ce-i răspunse bucuros la salut.

— Excelent, domnule Farrow. L-am gratulat însă pe domnul Bertram nu tocmai cu cele mai măgulitoare epitete, după ce ieri ne-a stricat apetitul, vorbindu-ne de cina din urmă a condamnaţilor. Rar am trăit momente mai plăcute, dup-aceea.

— Mă bucur s-aud asta dragă Balling, dar unde a rămas Pongo şi cum de ţi-e permis să ne vizitezi?

— Pongo se găseşte într-o cameră specială, fiindcă oamenii prinţului par să se teamă foarte mult de el. După cum am auzit, prinţul ar dori să-l păstreze pe Pongo pentru sine.

Am râs la ideea asta, întrucât Pongo nu se va lăsa aşa uşor convins.

— Şi ştiţi, sau bănuiţi cumva domnilor, ce a vrut prinţul de la mine, atunci când m-a vizitat, în camera mea? Să-i povestesc unul din basmele indiene, pe care nu le cunoaşte deja.

— Cu noi lucrurile s-au petrecut aidoma, dragă Balling, numai că numărul poveştilor se ridică la trei. Aşadar trebuie să ne gândim în total, la patru poveşti frumoase.

— I-am şi spus una domnule Farrow, dar prinţul vrea numai poveştii scrise, pe care nu le cunoaşte, încă. Şi când mă gândesc că i-aş putea inventa una, foarte frumoasă.

— Ai observat altfel, ceva deosebit în acest palat, domnule Balling?

— Atât doar că prinţul stăpâneşte limba engleză ca nimeni altul şi că are asemenea idei năstruşnice.

— Dar pe tânăra indiancă n-ai mai văzut-o?

— Din păcate nu, dar speram s-o revăd spre amiază, când se va îndrepta spre locul ei obişnuit de baie. Din păcate n-am mai avut timpul s-o fac, întrucât a apărut prinţul şi m-a condus încoace.

— Poate c-a făcut-o intenţionat, domnule Balling. Poţi avea o privire liberă, stingherită, din camera dumitale, de pe cealaltă parte a clădirii în spatele grădinii?

— Bineînţeles şi dacă frumoasă înotătoare, voia să meargă la iazul ei, trebuia să treacă neapărat pe lângă fereastra mea.

— Păcat că prinţul nu i-a permis şi lui Pongo să ne viziteze, va trebui să-l rog pe prinţ să ne îngăduie aceasta, îşi exprimă regretul Marian.

Ne-am înţeles cu Balling, care trebuia să se reîntoarcă în camera sa, să ne reîntâlnim în ziua următoare, în grădină.

După ce Balling a părăsit încăperea am mai stat pălăvrăgind şi fumând la fereastră. Indiana nu mai apăruse, dar Marian spera ca rezolvarea misterului în care ne vârâsem să vină dinspre partea acestei indiene frumoase. Şi într-un fel am avut noroc, întrucât, după amiază târziu, către seară, am văzut-o, de data asta însoţită numai de către două servitoare, leoparzii lipsind de data asta. Trecu de câteva ori, pe sub fereastra noastră, fără să ridice ochii. Dar deodată ridică capul, pentru foarte scurt timp şi ne arată ceva alb ce ţinea în mână, apoi îşi reluă mersul de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, servitoarele care o însoţeau se părea că n-au băgat de seamă nimic.

— Ce-a fost asta, Mariane, ce ne-a arătat de jos fata am vrut să ştiu eu.

— Cred că-i vorba de un bilet şi-acum trebuie să fim foarte atenţi, unde o să ni-l lase, ca să ne parvină.

Aşadar Marian credea că-i vorba de o notiţă, sau un bilet.

Trebuia să fi fost extrem de concentrat şi atent, ca să poată vedea un lucru neînsemnat ca acesta.

Acum indiana se opri în faţa unui tufiş înflorit, ale căror flori ea le cuprinse cu mâna şi la atrase spre sine, ca şi cum ar fi vrut să le miroase mai bine.

Cu ocazia asta, se uită din nou spre noi, iar Marian făcu un semn prevenitor cu mâna, dându-i de ştire că am înţeles. Imediat dup-aceea îşi reluă mersul.

După ce indianca părăsise grădina, Marian îmi spuse în şoaptă:

— Ştii ceva, Robert, tare aş avea chef să mă duc acum în grădină, cu siguranţă că mi-ar veni în minte, mult mai uşor ideile despre povestea pe care va trebui s-o spun.

— Păcat, că nu-l putem încunoştinţa pe prinţ am răspuns cu glas tare, tare aş avea poftă de o gură de aer proaspăt mai ales, că afară s-a răcorit considerabil.

De-abia am terminat de spus ultima propoziţie, când în spatele nostru, din nou se auzi o voce:

— Dacă *sahibii* vor să coboare în grădină, atunci, va trebui să-i însoţesc. Înălţimea sa, renunţă la cătuşe, dacă *sahibii* îşi dau cuvântul că nu vor încerca să evadeze. În afară de asta, vom fi întovărăşiţi de către doi leoparzi.

Marian promise că pe timpul acestei plimbări nu va încerca să evadeze şi-o făcu şi în numele meu. Am luat loc în „ascensorul” care ne duse din camera noastră, în jos şi-am ajuns într-o mică încăpere, a cărei uşă ducea afară, în grădina minunată pe care-o admirasem atâta. Tânărul indian care ne însoţea, rămânea mereu la trei paşi depărtare de noi şi ţinea de lesă în fiecare dintre mâini, câte un leopard. Dacă am fi încercat să fugim, n-ar fi trebuit decât să asmuţe asupra noastră felinele şi nu am mai fi apucat să ajungem departe.

Marian făcu un mare ocol, înainte de a se apropia de tufişul lângă care se oprise, tânăra indiană. El arată spre plantele înflorite şi întreabă pe servitorul indian, dacă-i era îngăduit, să-le miroase, mai îndeaproape. Când acesta, ne bănuind nimic rău, răspunse afirmativ, Marian luă o floare şi-o duse la nas.

În timpul acesta ochii săi rătăceau din floare în floare, până ce ochii săi s-au putut opri, asupra celei potrivite. O împinse puţin în jos şi-n timp ce scoase chipurile o exclamaţie de admiraţie, atrăgându-mi atenţia asupra bogăţiei coloritului, scoase cu îndemânare un mic bileţel dintre frunzele unde-l ascunse indianca şi-l lasă să-i scape în buzunar.

Am mai rămas o oră întreagă în grădină şi-am admirat, nenumăratele feluri de petale, apoi Marian făcu un semn, că doreşte să ne întoarcem în camera noastră şi am fost conduşi pe acelaşi drum pe care am venit, sus, în camerele noastre.

De-abia am fost singuri, că Marian o şi porni spre unul din colţurile camerei şi scoase biletul, am citii împreună următoarele.

— Dacă vă veţi întoarce la Manipur şi veţi vorbi cu profesorul, spuneţi-i că puteţi vorbi deschis cu dânsul, fiindcă acum, o permit. Dacă va fi posibil, vă voi arăta la noapte un mijloc de-a părăsi palatul, împreună cu însoţitorii dumneavoastră. Nu şovăiţi, fiindcă la Manipur veţi afla mai multe decât aici. Ellen G.

Marian îşi puse biletul la loc, izbucnind în râs, la întrebarea mea mirată, el răspunse că misterul începe să se ridice şi că bănuielile sale, încep să se adeverească.

— Dar semnătura nu aparţine unei indience, Mariane şi scrisul e fără nici o greşeală, am observat eu.

— Aşa este Robert şi dacă bănuielile nu mă înşeală scrisul, ca şi semnătura, aparţin pe de-a-ntregul unei englezoaice.

— Aşadar presupui că o englezoaică este ţinută aici prizonieră, care ne dă de ştire prin tânăra indiancă?

— Nu Robert, nimeni nu-i prizonier aici, cât despre tânăra indiancă, dar mai bine, nu, vei avea parte de-o porţie zdravănă de surprize, pe care nici măcar nu le-ai visat!

Deşi am insistat, să-mi spună despre este vorba, n-am reuşit în nici un fel.

— Mai bine gândeşte-te că soluţia este atât de formidabil de simplă, încât am găsit-o încă în timpul mesei de prânz, dar acum te rog, tăcere, întrucât, ne va fi adusă îndată masa de seară.

Într-adevăr, apăru îndată masa şi gustarăm bucatele minunate puse la dispoziţie. Marian vorbi despre lucruri neînsemnate, întrucât bănuiam că suntem spionaţi.

Două ore după masă, ne-am aşezat la orizontală. Ne simţeam confortabil între pernele moi, astfel încât de-abia am băgat de seamă

cum a dispărut lumina. Din nou ni se părea că suntem încontinuu observaţi.

De somn nu putea fi vorba. În întuneric am aşteptat să apară, eliberatoarea noastră, dar trecu o oră după oră, fără să primim nici un semn.

În cele din urmă trecuse bine de miezul nopţii şi am auzit un zgomot uşor, semn că cineva a pătruns în cameră. Foarte neclar am văzut o siluetă, dar nu-mi dădeam seama dacă e indiana sau nu. Am continuat să stau liniştit mai ales că nici Marian nu dădea vreun semn de viaţă.

Uşor silueta se mişca spre Marian, dar numai pentru câteva secunde, pentru că apoi dispăru din nou.

Marian se ridică în capul oaselor şi avansă până-n mijlocul camerei. M-am alăturat prietenului meu şi deja priveam amândoi în mijlocul camerei, în adâncime.

Am găsit uşa dinspre grădină deschisă şi ne-am străduit să ieşim afară. Mereu ascunzându-ne, am alergat spre zid ne-am căţărat pe el şi în curând ne-am găsit în mijlocul junglei. Fără a aştepta însă prea mult, Marian o luă spre stânga, de-a lungul zidului şi spre spaima mea, am văzut două siluete apărându-ne în faţă. Pentru a ne adăposti era prea târziu, dar asta nu fu necesar, întrucât, aceste două siluete nu erau altele decât… Pongo şi Balling.

Am luat-o de-a lungul plajei, unde am ajuns la luminiş şi de-aici înspre drumul spre Manipur.

Marian mi-a spus că tânăra indiană i-a şoptit în cameră, drumul pe care să-l ia înspre libertate şi acelaşi lucru s-a întâmplat cu Balling şi Pongo.

III
ISTORISIREA PROFESORULUI

ÎNSPRE DIMINEAŢĂ, am ajuns la Manipur şi băteam deja la uşa portarului hotelului la care trăsesem. Acesta făcu o figură tare mirată, când ne văzu, dar ne conduse fără să ne întrebe nimic în camerele noastre. Acolo, ne-am întins pe pat, să dormim câteva ore, eu am adormit de-ndată şi nu m-am trezit decât la glasul sonor, al lui Marian, care-mi ura bună dimineaţa.

— Este deja ora 10.00, Robert, trebuie să mergem să-l întrebăm pe profesor, aventura noastră încă nu s-a încheiat, mă urgentă acesta.

— Dar nu poate fi încă în nici un caz periculoasă, prinţul indian pare să culeagă numai istorisiri indiene şi nimic altceva, am contracarat eu.

— Se pare dragă Robert, că n-ai prea înţeles nimic din toate astea, deşi te-am rugat să cugeţi mai profund. Dar te rog nu mai întreba

nimic, vei auzi totul de la profesor.

M-am grăbit prin urmare, cu toaleta mea de dimineaţă şi după ce am luat micul dejun, însoţit de Balling şi Pongo, ne-am îndreptat către reşedinţa profesorului Reuter.

Acesta era acasă şi ne primi, jumătate c-o mină întrebătoare, încărcată de curiozitate şi cu cealaltă jumătate, cu voioşie.

În camera sa de primire ne oferi lichior şi ţigări, dar nu se puse nici o întrebare, aşteptând ca Marian să ia cuvântul.

— Ne-aţi vârât într-o aventură frumoasă, domnule profesor, dar acum a sosit timpul să ne spuneţi ce se ascunde în spatele acesteia.

Profesorul făcu o mină, de parc-ar fi vrut să spună că nu ştie despre ce era vorba.

— Cunoaşteţi deci, prin urmare o damă pe numele de… Ellen G, domnule profesor? îl iscodi neîmblânzit Marian. Profesorul păli şi bolborosi:

— Ellen G? Cine-ar putea fi dama asta? Cunosc mai multe doamne, cu diferite nume, dar una cu acest prenume îmi e total necunoscută.

Marian râse:

— Dragă domnule profesor, acum nu mai e cazul să ne spuneţi nici o… „poveste indiană”, întrucât am însărcinarea să vă aduc salutul acestei doamne şi mesajul că puteţi şi aveţi voie să vorbiţi fără nici o reţinere cu noi. Spunând vorbele astea. Marian înmână şi biletul semnat de Ellen G.

Profesorul Reuter citi mirat biletul, apoi un zâmbet apăru pe faţa acestuia şi zise întinzându-i mâna lui Marian.

— Iartă-mă domnule Farrow, că la început n-am spus adevărul, dar mi-am dat cuvântul asupra acestui lucru. Acum însă lucrurile se schimbă şi veţi afla întregul adevăr. Este o poveste lungă şi a început de fapt în Scoţia…

— Cred domnule profesor că iniţialele de G de pe bilet înseamnă Gutibareck, spuse Marian.

— Aşa este, domnule Farrow şi mă miră că ştiţi acest lucru. Cum de-aţi tras concluzia asta?

— N-a fost chiar atât de greu. Am citit eu în ziare afacerea cu lordul Gullbareck, care e poate cel mai bogat om din Scoţia, dacă nu din întreaga Anglie. După câte ştiu, acum un văr îndepărtat al lordului, administrează castelul.

— Sunteţi pe deplin orientat, domnule Farrow, dar trebuie să vă mai dau nişte explicaţii. Proprietarul de odinioară a castelului Gullbareck, lordul Henry, avea o soră, Lady Ellen, care locuia iniţial în castel, alături de fratele ei. Aceasta şi-a manifestat dorinţa de-a învăţa limba germană şi de-aceea a sosit la castel un profesor din Germania. Tot ce vă spun este deci adevărat. Am citit anunţul pentru practicarea meseriei de profesor la castelul Gullbareck, într-un ziar german şi

întrucât atunci nu aveam o situaţie materială prea roză, am răspuns anunţului şi am fost angajat. Pe scurt m-am îndrăgostit de Lady Ellen, dragoste împărtăşită şi de aceasta, dar nu ne puteam căsători şi de-aceea am ţinut totul în secret. Fratele ei, lordul Henry, se afla în India pe vremea aceea, se interesa mult de ţară şi istoria ei misterioasă. Culegea toate istorisirile indiene, ce-i erau accesibile şi era foarte mulţumit de viaţa pe care o ducea.

Vărul său, care administra acum castelul nu era tocmai bine intenţionat şi câteva accidente care s-au produs s-ar fi putut sfârşi foarte rău pentru lordul Henry şi acestea toate, puteau fi trecute fără rezerve în contul acestui văr. Într-o bună zi, lordul Henry se îmbolnăvi şi deveni, clar că suferă de-o boală psihică. Lecturând ca de obicei o istorisire indiană se prăbuşi brusc la pământ şi când îşi reveni din nou în simţuri, începu să vorbească fără sens, dar când vorbirea lui începu să prindă din nou contur, nu mai spunea altceva decât de poveştile lui indiene. Voia neapărat să plece în India şi să trăiască acolo ca un Maharajah.

Vărul lordului Henry îi luă bunurile în administrare, iar acesta se mută în India unde îşi construi în junglă un palat, pe care dumneavoastră domnilor, l-aţi şi văzut.

— Cele mai multe lucruri, nu sunt însă originale şi veritabile, cum ar fi pietrele preţioase covoarele şi cele de artă. Vărul său s-a ocupat cu tranzacţiile şi fireşte c-a pretins ca şi cum ar fi fost obiecte veritabile. Am observat că acest văr, apare destul de des aici şi-l vizitează în mod secret pe lordul Henry. Lady Ellen l-a urmat aici, în pustietate pe fratele său şi poartă de grijă, ca acesta să ducă o viaţă liniştită. S-a îmbrăcat ca o indiancă şi şi-a vopsit chiar şi pielea, întocmai ca şi fratele său, care se dă drept prinţul Kalingo.

Dar toate astea le ştiţi deja, domnule Farrow?!

— Am bănuit-o doar, domnule profesor. Înainte de toate, mi-am dat seama după scris, că este vorba de-un englez neaoş.

Acum parcă mi-ar fi luat cineva o ceaţă de pe ochi. Cum de n-am bănuit nimic? Dar profesorul îşi continuă istorisirea:

— Prinţul Kalingo, prin urmare lordul Henry, se interesa pe mai departe cu multă asiduitate de povestirile indiene, iar eu am sosit aici nu pentru a mă interesa de insecte şi-a le colecţiona, cum am dat de-nţeles, ci pentru a avea de grijă şi-a o scoate de aici. Ea nu se-ndură însă să-şi părăsească fratele la ananghie, ba mai mult, susţine că a fost otrăvit cu cine ştie ce ierburi indiene şi că există o contraotravă, care ar putea să-i vindece fratele, de fiecare dată, când acest văr apare la castel, fratele ei, lordul Henry se îmbolnăveşte mai tare şi crede că toată tărăşenia asta e-o uneltire a acestuia pentru a intra în posesia moştenirii fiind singura rudă mai apropiată, de sex masculin.

— Afirmaţi prin aceasta, domnule profesor, c-avem de a face cu o

tentativă de crimă şi poate în viitor chiar c-o omucidere?

— Aşa este domnule Farrow, mă aştept la mai rău! Întrucât mi-am dat cuvântul că nu voi spune nimănui nimic despre toate astea, m-am folosit de viclenie şi v-am ademenit la acel iaz, unde ştiam cu siguranţă, că Ellen obişnuieşte să facă baie. Crocodilii au fost însă primii care v-au atras atenţia, deşi nu bănuiaţi atunci, că un grătar de oţel, îi împiedică pe aceştia s-o atace pe prinţesă, sau pe oricine s-ar fi îmbăiat din partea aceea. Grătarul se află sub apă şi doar numai foarte puţin i se văd colţii deasupra apei.

— Şi când credeţi că va sosi din nou acest văr aici în vizită domnule profesor, întreabă Marian.

— Trebuie să sosească în zilele astea, întrucât şi-a comandat deja camerele în Manipur. Cred că tocmai în hotelul în care locuiţi domnule Farrow. Logodnica mea crede că va vizita din nou palatul cu această ocazie.

— Aşadar am sosit chiar la momentul oportun, zise Marian. O să-l supraveghem puţin mai îndeaproape, pe acest aşa zis văr. Cum se numeşte el de fapt, domnule profesor.

— James Gullbareck, tatăl său, a fost unchiul lui Henry. Marian se gândi câteva clipe, apoi i se adresă profesorului plin de încredere:

— Sper că vom rezolva noi, lucrurile, cum e mai bine, domnule profesor. Avea însă o rugăminte de care aş vrea să ţineţi neapărat seama. Nu spuneţi nimănui, nici chiar logodnicei dumneavoastră, că ne interesăm de lordul Gullbareck. Cel mai bine ar fi dacă, în timpul acesta, nu aţi mai merge deloc pe acolo.

— Dar logodnica mea aşteaptă veşti de la mine, domnule Farrow şi va fi foarte neliniştită dacă nu-i dau veşti.

— Cred că cel mai târziu poimâne vom merge din nou acolo, domnule profesor şi atunci puteţi veni cu noi. Oricum lordul Henry nu vă mai recunoaşte.

Profesorul Reuter, îi promise lui Marian, să nu facă deocamdată nimic, să lase totul în seama noastră. El va aştepta până poimâine seara, veşti de la noi.

După ce am ajuns din nou la hotelul nostru, Marian îi ceru portarului caietul cu oaspeţii străini înregistraţi. Îi spuse portarului un nume, interesându-se dacă acest domn sosise deja.

Îi spuse că era un prieten apropiat şi portarul îi promise să-i spună de-ndată, ce acest domn îşi va anunţa telegrafic sosirea.

Marian spusese un nume la întâmplare, doar ca să nu-i deştepte bănuială portarului dar în acelaşi timp se uită cu atenţie în cartea hotelului, pentru a vedea dacă James Gullbareck nu fusese deja înregistrat ca sosit.

Odată ajunşi sus în camerele noastre ne-am năpustit cu întrebările asupra camaradului meu şi acesta de-abia putu răspunde:

— Da a sosit şi de fapt, astăzi devreme, ba mai mult, locuieşte chiar vis-a-vis de noi, în camera cu nr. 264.

— Ei atunci, chiar că poate începe dansul, râse Balling. Mi se pare că aventura noastră de-abia începe. Cu dumneavoastră împreună, chiar că nu are omul timp să se plictisească.

Marian râse:

— Ai dreptate, domnule Balling. Chiar şi eu, nu m-aş fi aşteptat la vreo aventură aici în Manipur.

Nu prea prezintă vreun pericol pentru noi, întrucât lucrurile sunt cât se poate de clare. Acest James Gullbareck vrea cu adevărat să devină stăpânul deplin al proprietăţilor şi pentru aceasta să-l înlăture pe adevăratul stăpân din cale. Mai cred că tulbureala minţii de care suferă a fost provocate de o otravă specifică indiană, dar sper să existe cu adevărat şi-un antidot la aceasta.

— Aţi auzit cu toţi că şi în patria sa, Anglia, lordul Gullbareck a trecut prin câteva capcane, din care a ieşit teafăr dar puteau prea bine, să se termine prost pentru el, interveni Balling. Acest James îi dorea sâmbetele încă de pe-atunci şi cu atât mai mult speră, să reuşească aici în sălbăticie.

— Sunt cu totul de-aceeaşi părere, domnule Balling. Trebuie să-l supraveghem necontenit pe acest James şi pentru asta, cei mai nimerit mi se pare Pongo. O să-l deghizăm în indian, pentru a nu exista nici o suspiciune. James Gullbareck a auzit fără îndoială de aventurile noastre şi-l va recunoaşte altfel pe Pongo, de aceea trebuie să fie deghizat în indian.

— Şi dacă James va alerga de-ndată la palatul vărului său, domnule Farrow? Vrei să-l urmezi pân-acolo.

— Asta în mod cert, întrucât ar fi posibil, ca acesta să întreprindă chiar acum lovitura decisivă. Nu avem până atunci nici o dovadă împotriva acestuia dar poate că vom reuşi să împiedicăm totuşi o nenorocire.

În chiar clipa aceea apăru Pongo pe nesimţite în camera noastră. Luasem trei camere la rând, pentru a nu mai merge, pe coridor, când doream să-l vizităm pe unul sau altul.

Pongo primi de la Marian însărcinarea să supravegheze din camera sa, pe vecinul de la numărul 264. Pongo însă păru să fie observat el însuşi ceva, fiindcă se apropie de noi şi ne şopti enigmatic:

— *Masser* pleacă din camera sa, chiar acum. Este om rău, Pongo simte asta.

Era regretabil că Pongo încă nu era deghizat în indian, ca să-i poată lua de-ndată urma lui James.

Am decis ca Balling, care nu era atât de cunoscut ca şi noi să meargă să cumpere haine indiene pe măsura lui Pongo.

Balling părăsi de-ndată camera cu Marian care voia la rândul său,

să se asigure, dacă James Gullbareck, n-a părăsit între timp hotelul. După câteva minute reveni, spunându-ne că acesta luase loc la fereastră, aşteptând evident pe cineva.

După o jumătate de oră, se-ntoarse Balling, aducând toate cele necesare, pentru a face din Pongo un indian autentic. Deghizarea mai dură o jumătate de oră şi când Pongo se privi în oglindă, mulţumit de înfăţişarea lui, spuse:

— Pongo singur, nu se mai recunoaşte, a devenit altcineva. Aşa era, la o primă privire nu puteai să-ţi dai seama, aşa că-l puteam lăsa liniştit să-şi îndeplinească misiunea. Balling ne spuse acum că James Gullbareck se-ntâlnise pe terasă cu-n indian, cu care se angajase într-o convorbire animală.

Noi înşine nu puteam face nimic, trebuia să aşteptăm întoarcerea lui Pongo. Am avut de aştepta şi de-abia după-amiaza târziu, acesta reveni.

— Pongo avut mult succes, zise ei numaidecât. Om rău, nu mers direct la palat ci adânc în pădure. Acolo colibă mică, unde stau indieni bătrâni. Om rău vorbit mult cu indieni, Pongo nu înţelege nimic indian dă sticlă mică şi primeşte mulţi bani. Om se-ntoarce şi-acum e în camera lui.

Povestirea lui Pongo era un mic roman în sine. Cu siguranţă luase de la indieni din nou otrava pe care voia să i-o administreze vărului său. Am hotărât, să-i facem o mică vizită acestui indian, pentru a afla prin ameninţări ceva de la el.

— *Masser* trebuie prevăzător să fie, acolo este mulţi scorpioni. Indieni au în colibă un animal pe care Pongo nu l-a putut vedea, *masser* să aibă de grijă!

— O să fim cu ochii în patru, Pongo, îi răspunse prietenul meu, în afară de asta, trebuie să vii şi tu cu noi, ca să ne araţi coliba.

— Atunci Pongo va băga de seamă! Aşa era întotdeauna, Pongo al nostru. Petru el nu simţea nici o teamă dar pentru noi, era totdeauna în gardă, să nu ne pască vreo primejdie.

Fără el n-am fi scăpat teferi dintr-atâtea aventuri şi nu de rareori şi-a riscat propria-i viaţă pentru a o apăra pe-a noastră. N-am vrut să mai zăbovim mult şi-am părăsit pe nesimţite hotelul. Maha rămăsese din păcate, pe mai departe închis în palatul lordului Gullbareck, deşi acum ne-ar fi putut fi de un real folos. L-am urmat pe Pongo, care mergea Înaintea noastră, ta o oarecare depărtare.

De-abia după ce pădurea ne feri de privirile străine, neam continuat drumul împreună doar Pongo o luase ceva mai înainte. Îşi luase doar pumnalul în mâna dreaptă, acela care i-l dăruise prinţul Lorbu ca amintire în Nepal, după ce Pongo i-a salvat viaţa. (Vezi vol. *Nepal, Ţara minunilor*). M-am mirat că Pongo mergea astfel înarmat înaintea noastră, dar curând aveam să mă conving de ce proceda aşa.

Ne găseam în desişurile cele mai de nepătruns ale pădurii şi din copaci, spânzurau liane până jos. Deodată pumnalul uriaşului, ţâşni înainte şi taie o astfel de liană, fulgerător în două, care se dovedi spre groaza mea a fi… un şarpe, despicat în două, care se zvârcolea încolo şi-ncoace, pe jos.

Acest lucru se repetă de câteva ori, întrucât Pongo avea ochi foarte ageri şi recunoştea pericolul imediat. Trebuia să ne grăbim pentru că noaptea putea cădea foarte curând. Aşa se-ntâmplă la tropice, noaptea vine aproape brusc şi un marş prin pădurea plină de şerpi nu era o perspectivă dorită, în special pe întuneric.

— Cât mai avem de mers, Pongo? îl întreabă Marian pe uriaş, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile.

— Ajunge îndată ne şopti acesta. Dar trebuie întoarce pe întuneric, curând noapte. Atunci Pongo, trebuie bage şi mai bine de seamă. Pongo ghicise de ce-l întreba Marian de lungimea drumului. Îşi grăbi mersul şi după zece minute se opri brusc, arătându-ne spre un tufiş des.

— *Masser,* acolo colibă! Pongo veghează de aici, dar *Masser* fie prevăzător, animal în colibă, Pongo nu putut şti ce este.

Marian, dăduse între timp la o parte crengile tufişurilor, după care dispăru, nu înainte de-a ne face semn. L-am urmat imediat şi de-ndată ce am depăşit tufişul am văzut pe malul unui mic lac, o colibă şi ea, micuţă. Marian o examină, cu ochi critici şi păşi hotărât către aceasta. Balling şi cu mine l-am încadrat de-aproape, de-o parte şi de alta, pentru a fi gata dacă era să se petreacă ceva neaşteptat. Marian bătu hotărât în uşa colibei strigând puternic „*helo*"

Câteva secunde, totul rămase liniştit, după care am auzit un pas uşor şi-n momentul următor, uşa se deschise larg. Mâna-mi zvâcni spre pistol, dar după ce l-am văzut pe indianul bătrân, care se pleacă adânc în faţa noastră, îmi veni să râd de graba mea, întrucât din partea acestui om nu ne pândea cu siguranţă nici un pericol.

IV
UN PREPARATOR DE OTRĂVURI INDIAN

— A SOSIT *SAHIBI* LA MINE, pentru a se odihni? întreabă, bătrânul fără să bănuie nimic. S-au rătăcit cumva *sahibii* aici în pădure?

Marian răspunse cu nonşalanţă, c-am luat un drum greşit prin pădure şi nu mai ştiam unde ne găseam.

— Vor *sahibii* să intre în coliba mea şi să bea o înghiţitură răcoritoare? Se apropie noaptea şi este greu să găsit drumul drept care duce la Manipur.

Spunând acestea, se dădu puţin la o parte şi ne făcu semn cu mâna

ca să intrăm. Marian şovăi o clipă, aşa se face că ne găsirăm în momentul următor într-o încăpere întunecată, care de-abia dacă primea puţină lumină, printr-o ferestruică. După ce ochii mi s-a deprins cu întunericul, i-am rotit prin toate părţile. Îmi veni în minte avertismentul lui Pongo, că aici se aţine un animal necunoscut, care ne poate deveni primejdios. Coliba trebuia să mai aibă o încăpere de rezervă, întrucât n-am văzut nici un fel de provizii adunate, părea să fie mai degrabă un fel de cameră de lucru şi din mulţimea de sticle şi oale, puteai desprinde lesne ce fel de ocupaţie, avea omul acesta.

Omul se ocupa în mod indubitabil cu dresul plantelor de tot felul, poate chiar cu preparatul de otrăvuri, întrucât după tot ce se găsea aici, puteai trage concluzia că te afli la reşedinţa unui vrăjitor.

Am luat loc pe scăunelele de lemn, pe care ie aduse indianul şi îndată după aceea veni cu o cană cu apă rece şi-o puse pe masă în faţa noastră. Eram bineînţeles foarte însetaţi, dar puteam oare îndrăzni să bem apa asta?

Marian luă primul cana şi-o duse la gură. În timpul acesta se uită cu atenţie la faţa indianului, care rămăsese pe deplin liniştită şi calmă. Abia atunci Marian luă o înghiţitură zdravănă. Când puse cana pe masă, ne făcu semn de încurajare. De-abia după ce ne-am potolit cu toţii setea, Marian îl întreabă deodată pe indian:

— Cum te cheamă pe tine?

— *Sahib* eu nu am nume. Viaţa mea e atât de lungă şi memoria atât de proastă, încât mi-am uitat până şi numele.

— Atunci este bine bătrâne. Dacă memoria ta e atât de scurtă, atunci vei uita de îndată, că te-am vizitat, spuse Marian.

Indianul se uită cumva uimit la noi, după care spuse:

— Aşadar *sahibii* nu s-au rătăcit şi au venit aici anume pentru a mă vizita?

— Da bătrâne. Şi întrucât afacerea noastră pe care trebuie s-o discutăm cu tine, este de aşa natură încât nu trebuie auzită de alte urechi decât de ale noastre, sper că memoria ta este atât de slabă încât să ne putem baza pe lucrul ăsta!

Bătrânul încuviinţă, dând numai din cap. Nu puteam deduce din asta, dacă era numai curios, sau se temea. Marian continuă mai departe:

— Adresa ta ne-a fost dată de-un om care este de părere că ne poţi ajuta. Avem un duşman, care trăieşte…. mai mult decât am dori-o noi!

Acum m-am uitat atent la faţa bătrânului indian. Dar n-am observat nici o tresărire sau vreo schimbare a trăsături feţei sale, acesta ridică numai capul liniştit şi spuse:

— Dar *sahibi,* ce pot face eu împotrivă? Dacă trăieşte atât de mult, ucideţi-i, nu aveţi decât să începeţi cu o ceartă cu omul acesta.

— Asta n-o putem face atât de uşor bătrâne. Omul care m-a trimis

aici, a fost chiar azi aici şi mi-a spus că ştii un mijloc care acţionează pe ascuns fără ca să remarce cineva. Sunt bogat şi pot să-şi plătesc din belşug, serviciile.

Bătrânul indian putea să se stăpânească foarte bine, pentru că nici de data asta nu observai vreo schimbare notabilă pe faţa lui. Şi răspunse calm şi de data asta lui Marian.

— Ce fel de mijloc îmi cere *sahib* mie? Am multe ierburi de leac care prelungesc viaţa omului.

— Am spus deja bătrâne, că nu un astfel de „mijloc" vreau dimpotrivă un „medicament" care să-i scurteze viaţa, nu s-o prelungească.

Bătrânul clătină capul încolo şi-ncoace, de parcă ar fi devenit nehotărât. Şi-acum când Marian scoase un mic săculeţ şi-l scutură în faţa tui, zări pentru prima dată cum un fulger îi străbătu privirea.

— Voi vedea dacă am una la dispoziţie ceea ce-mi ceri *sahib,* spuse el şi merse până-n fundul colibei. Acolo se apleacă îndelung printre nişte oale şi veni cu o sticluţă înapoi pe care-o ţinu în faţa lui Marian.

— Aici *sahib* este un astfel de „mijloc". Acţionează în jumătatea unei secunde.

Marian scutură pe mai departe capul.

— Nu, bătrâne, aşa ceva nu-mi trebuie. Aş vrea mai degrabă un „mijloc" care să acţioneze încet şi care să tulbure spiritul unui om, până ce în cele din urmă înnebuneşte.

Indianul se uită acum la Marian, cu totul alţi ochi.

Am citit în privirea lui o neîncredere făţişă şi mă temeam că se va întâmpla, ceva foarte neplăcut, dar Marian nu se pierdu cu firea şi continuă.

— Omul care m-a trimis aici, mi-a spus că i-ai dat un astfel de „medicament" şi eu aş vrea chiar aşa ceva. El a fost chiar azi aici şi doar te poţi baza pe el.

Indianul continuă să stea nemişcat în faţa noastră şi-l privea ţintă pe Marian, ca şi cum ar fi vrut să-i citească acestuia gândurile.

— *Sahib,* dacă omul acesta a fost azi aici, atunci descrie-mi-l. Trebuie să fiu precaut, pentru că dacă află poliţia engleză că vând otrăvuri, mă arestează.

— Poliţia nu va afla niciodată nimic bătrâne. O să-ţi descriu pe omul care a fost azi aici. Şi Marian se puse să-l descrie pe James Gullbareck, atât de bine, încât îi zugrăvi exact şi culoarea costumului şi-a cizmelor. Indianul ascultă cu multă atenţie, după care dădu încăodată din cap şi spuse.

— Da *sahib,* acesta a fost omul. Îţi voi da acest „medicament" din care nu trebuie să dai decât trei picături.

Dispăru din nou în fundul colibei sale şi scotoci acolo, după o anume sticlă. După ce acesta i-o înmână, Marian îi puse în mână

punga cu monezi de argint.

— Şi-acum încă ceva, bătrâne. Descrie-mi rogu-te efectul acestei otrăvi, ca să mă pot orienta după asta.

— Îi vei da duşmanului trei picături din sticlă, în vin sau în apă. Dac-o bea, va leşina şi când se va trezi va vorbi fără nici o legătură sau înţeles. În fiecare lună trebuie să-i dai otrava, pentru a o sădi în capul lui. Încetul cu încetul, se va îmbolnăvi tot mai mult şi-n cele din urmă va înnebuni, nici un doctor din lume nu-l va mai putea ajuta. Va muri în nebunia sa şi nimeni nu va cunoaşte cauza morţii.

— Ia spune, bătrâne, dacă omul meu cedează şi obţin ceea ce vreau şi nu mă mai interesează moartea lui, ai avea tu un fel de contra otravă care să-l facă din nou sănătos?

— Da, domnule, dar acest antidot, este foarte greu de obţinut. Eu îl am dar nu pot să ţi-l dau, întrucât am nevoie de el din când în când. Dacă-ţi convine voi căuta aceste plante care sunt foarte rare şi când le voi găsi poţi să ai contra otrava dar trebuie să plăteşti foarte bine.

— Bine, bătrâne, voi aştepta. Pe când socoţi că voi putea obţine acest antidot de la tine?

— Vor trece trei săptămâni, până ce voi putea face rost de plante fiindcă nu cresc pe-aici şi trebuie să umblu mult.

— Îmi poţi da, contraotrava pe care o ai la dispoziţie şi pe urmă îţi poţi pregăti alta, în timp de trei săptămâni.

— Nu *sahib,* asta n-o pot face. Acest „medicament” îmi trebuie mie, trebuie să mai aştepţi, domnule!

— Şi-acum poale fi administrată această contra otravă, bătrâne?

— Trebuie puse şase picături în mâncare şi după un sfert de oră, acesta îşi revine din rătăcire şi imediat are capul limpede.

M-am uitat pe ascuns spre Marian. El trebuia în orice caz să facă tot ce se putea pentru a obţine antidotul, nu puteam aştepta săptămâni întregi, în acest timp lordul Henry putea să treacă în rândul celor drepţi.

Balling, care până acum îl privise în tăcere pe indian, îşi pierduse brusc răbdarea, se uită-n spre bătrânul indian şi spuse:

— Acum o să te întreb şi eu ceva, bătrâne! Cred că vrei să faci rost de o grămadă de bani şi să ne dai în schimb o licoare fără nici un efect. Din fericire cunosc lucrurile astea; arată-ne cel puţin licoarea ca să ştiu dacă spui adevărul. Oricum o recunosc după culoare. Dacă într-adevăr este antidotul despre care este vorba, vei primi un avans considerabil şi vei avea răgazul să culegi între timp plantele.

La început indianul îl privi furios pe Balling dar de-ndată ce acesta aminti de-un avans considerabil trăsăturile feţei sale se destinseră ochii săi se luminară, după care merse spre fundul camerei, unde se găsea o plită simplă. Acolo zăbovi, mai mult decât de obicei, scoase o sticluţă şi merse cu ea spre Balling şi o ţinu la lumină.

— *Sahib,* vei recunoaşte de-ndată, că spun adevărul. Asta este antidotul!

— Asta voiam s-o ştiu, dragul meu spuse Balling râzând şi întinse mâna înşfăcând la repezeală sticluţa, pe care o ţinea acum în mâinile sale.

Indianul rămase încremenit la început, apoi vru să se repeadă spre Balling, dar acesta îşi duse mâna imediat la cingătoare îşi scoase pistolul şi-i făcu binecunoscutul salt, după care îndreptă pistolul spre fruntea indianului.

Trebuie să reamintesc cititorului, că pe acest domn Balling l-am cunoscut în Chirang şi era un om căruia îi plăceau aventurile în mod deosebit. Avea şi particularitate, pe lângă că era un excelent ţintaş, înainte de-a trage cu pistolul îşi lăsa pistolul să facă un „salt” prin aer, îl prindea cu îndemânare, înainte de-a deschide focul, spunea că astfel nimereşte mai bine. Îndemânarea lui era atât de mare, încât niciodată n-a greşit ţinta. Cel mai mult ne-a impresionat, când la Chirang, a omorât numai cu pistolul un tigru. (Vezi vol. *Duşmani Periculoşi*).

Acum îşi arată din nou în faţa noastră meşteşugul şi nu-i de mirare că indianul se uită la el, ca paralizat.

— Da dragul meu, te-ai cam înşelat în privinţa noastră! Dacă nu ne dai de bună voie, luăm antidotul, îl luăm pur şi simplu. Cu toate astea o să-ţi iei banii pentru el, dar te-aş sfătui să dispari din regiunea asta, pentru că s-ar putea ca poliţia să te viziteze-n cele din urmă.

Însoţitorul nostru dorea să spună mai multe dar în acest moment se făcu pe deplin întuneric în încăpere, întrucât noaptea căzuse pe nesimţite.

Repede mi-am vârât mâna în buzunar, de unde mi-am scos lampa de buzunar şi Marian făcu acelaşi lucru. Locul unde stătuse înainte indianul era gol acuma, dar mi-am dat seama imediat, că uşa care dădea în încăperea alăturata acum deschisă.

— Repede, scoate-ţi pistolul Robert, vom avea îndată o surpriză, neplăcută.

Nu m-am lăsat de două ori rugat, întrucât mi-au revenit iarăşi în memorie cuvintele lui Pongo, că indianul ţinea în casă un animal, pe care nu-l putuse vedea.

Ne uitarăm toţi trei spre uşa larg deschisă şi asta era cât pe-aici să devină pierzarea noastră.

Am remarcat deodată un miros puternic, aşa cum emană el din cuştile în care sunt ţinute animalele de pradă. Era aşa de puternic, încât, fără voie am lăsat lumina lămpii mele să lunece prin toată încăperea şi-acum era să-mi cadă lampa de buzunar, când, în dreapta, la numai doi metri de mine am văzut o panteră uriaşă pregătită de săritură şi care ne privea cu ochii ei sclipitori. Fasciculul de lumină ai lanternei mele părea s-o fi orbit întrucâtva deoarece închise pentru

câteva secunde ochii ghemuindu-se. Ştiam că acum va sări asupra noastră şi de-abia că aveam spaţiu s-o evităm. Mai bine zis nu prea aveam în această mică încăpere. Am ridicat repede pistolul şi-acum când pantera deschise din nou ochii scăpărători, am apăsat pe trăgaci de două ori, una după alta, concomitent cu Marian şi Balling.

Pantera fu lovită de şase gloanţe şi se prăbuşi înainte de-a executa saltul, deşi era pe cale de-a o face, impactul plumbilor zădărnicindu-i însă intenţia.

În acelaşi moment, uşa se dădu într-o parte şi Pongo năvăli înăuntru. Când văzu pantera, zăcând la pământ, dădu numai mulţumit din cap şi se uită prin încăpere.

Nu trebuia să-i spun nimic, pentru că uriaşul îşi dădu seama şi singur de situaţie, el o porni singur spre încăperea alăturată, de-ndată ce i-am luminat drumul. Aici părea să fie dormitorul indianului, judecând după salteaua ce-i ţinea loc de pat, dar acesta nu era de văzut nicăieri!

Am cercetat repede încăperea dar n-am găsit nimic, decât un plic murdar pe care Marian, după o aruncătură scurtă îl lasă să-i scape în buzunar.

Din încăperea alăturată, în care lăsasem pe Balling am auzit ţipete. Acesta ne chema să venim repede. Ne-am grăbit într-acolo şi l-am găsit pe acesta ocupat să zgâlţâie puternic uşa care fusese închisă. În aceiaşi clipă am simţit un puternic miros de ars iar sfârâitul acoperişului pe care-i percepeam acum, ne dădea de înţeles că indianul îşi dăduse foc colibei după ce ne închise înăuntru.

Pongo se aruncă cu toată forţa în uşă, dar spre uimirea noastră fu aruncat înapoi de parcă ar fi fost catapultat.

Uşa se curbase puţin şi-apoi îşi reluase starea ei iniţială.

Din nou îşi încearcă şansele Pongo dar cu acelaşi rezultat. Ce era de făcut? Flăcările îşi găsiseră un bun combustibil, lemnul uscat şi focul se extinse acum de asupra întregului acoperiş.

Încăperea se umpluse acum cu un fum foarte gros, care abia ne mai permitea să respirăm. Ne-am grăbit s-ajungem în dormitorul indianului, care avea numai o fereastră, însă atât de mică încât un om nu s-ar fi putut strecura pe-acolo niciodată.

Pongo se uită şi-n încăperea asta cu multă luare aminte şi găsi un mare bloc de piatră, care-i servea probabil drept scaun indianului. Pongo îl ridică ca pe un fulg şi-l aruncă cu toată puterea în perete. Se auzi un pârâit groaznic şi bolovanul străpunse peretele ajungând afară. Din fericire peretele făcut din lemn nu era prea solid în această a doua încăpere a indianului, aşa încât lui Pongo îi reuşi în timp scurt să lărgească deschizătura, prin care am reuşit în cele din urmă să ieşim.

În jurul colibei era luminat ca ziua dar pe bătrânul indian nu l-am

mai văzut. Fără a mai întârzia lângă coliba asta arzând ne-am grăbit să ne întoarcem, deşi drumul pe întuneric era încă şi mai greu decât la sosire. Pongo mergea şi de data asta înaintea noastră luminându-ne cu lampa de buzunar, drumul. Destul de des trebuia să desprindă şerpii din copaci şi mă minunam cum de acest James Gullbareck, a reuşit fără să păţească nimic să găsească coliba preparatorului de otrăvuri.

Am ajuns din nou la hotelul nostru, către ora zece seara dar am cinat aici am nou despărţiţi. Cu ocazia asta l-am văzut pe James Gullbareck în restaurantul hotelului privind plictisit perechile care dansau acolo.

V
LA ŢANC

ODATĂ AJUNS LA CAMERA MEA, Marian îmi spuse:

— Ai chef Robert, încă astăzi, să-l cunoşti pe lordul James?

N-are nici o importanţă dac-o facem azi sau mâine. Acum că avem În mâinile noastre contra otrava, acest om nu ne mai poate face nimic. Aş avea mare să-i tulbur somnul în noaptea asta.

— Ca să spun drept şi eu şi nu mă-ndoiesc nici de intenţiile lui Balling. Păi să ne schimbăm şi să mergem jos. O să-i vestesc repede lui Balling.

L-am găsit pe acesta în camera lui şi fu de-ndată de acord, să facem cunoştinţă cu James Gutibareck încă astăzi. Voia să intre primul în sala de bal şi să se aşeze lângă acesta.

Noi urma să venim mai târziu, să ne aşezăm la masa lui, ca bune cunoştinţe ce eram.

Marian n-am nimic împotrivă. Balling se despărţi de noi şi-am aşteptat vreun sfert de oră, înainte de-a coborî în sală. După ce-am intrat, am căutat cu privirile un loc unde să stăm. Am auzit strigătul de bucurie ai lui Balling şi pe acesta cum veni spre noi şi ne salută aşa cum era de aşteptat. Arata spre masa lui şi ne-am dus discutăm într-acolo. Cu ocazia asta l-am observat pe James Gullbareck, care ne privea încordat.

Când am ajuns în dreptul mesei lui, l-am salutat şi am cerut permisiunea de-a ne aşeza jos. James Gullbareck ne-o dădu. Încordarea de pe chipul său, nu dispăru şi când Balling i se adresă prietenului meu cu domnul Farrow, făcu o figură surprinsă şi întreabă politicos:

— Iertaţi-mă domnilor că mă amestec în discuţia dumneavoastră. Am onoarea de-a avea în faţa mea, pe domnii Farrow şi Bertram? Numele meu este lord Gullbareck.

Ne-am prezentat şi noi şi Marian adaugă zâmbind:

— Voiam să trecem neobservaţi aici, dar prietenul nostru Balling

nu ştia asta. Dar nu face nimic, doar nu avem de-a face cu vreun duşman periculos, de care vrem să ne ferim.

— Voiam tocmai să vă întreb despre asta, domnule Farrow, continuă James Gutibareck. Scuzaţi-mi curiozitatea, dar am auzit atât de multe despre d-voastră, încât am rămas convins că oriunde apăreţi e pregătită, gata şi-o aventură pentru d-voastră.

— Aici aveţi perfectă dreptate Lord Gullbareck. Am întâmpinat şi-aici o aventură, nu-i vorba, dar cu totul nevinovata. Şi-acum povesti Marian cum am întâlnit în jungla locală un castel ca din poveşti, al prinţului Kalingo, a cărui prizonieri am fost o vreme. Dar întrucât ghepardul nostru Maha, rămăsese acolo, mai suntem nevoiţi să mai facem o vizita la acel palat.

O umbra păru că întunecă faţa lordului apoi aceasta, dispăru repede, după care adaugă mirat.

— Ştiţi d-voastră, domnule Farrow că şi eu vreau sa vizitez acest castel şi de fapt de-asta am şi venit încoace? Mă interesează mult acest prinţ, am auzit de el şi vreau să-l văd şi eu, odată.

— Atunci am putea merge împreună acolo, lord Gullbareck. Când vreţi să faceţi această vizită?

Lui James Gullbareck nu prea păru să-i surâd propunerea.

— Nu ştiu domnilor dacă s-ar cuveni s-o facem împreună. M-am anunţat pe mâine dimineaţă şi poate că nu-i va plăcea prinţului să vă iau cu mine mai ales c-aţi fost prizonierii acestuia.

— Aici aveţi dreptare, lord Gullbareck. De aceea vă fac o altă propunere. Mergeţi mâine la castel şi ne veţi înştiinţa poimâne, când putem să-i facem o vizită prinţului, ne interesează foarte mult acest castel şi secretul care e legat de acesta.

Din nou tresări ceva pe faţa lordului dar mai apoi se reculese şi spuse cu tot calmul de care era în stare:

— Vă voi da de ştire poimâine dacă mă voi fi întors până atunci. Dar ce secret bănuiţi c-ar exista legat de acest castel sau de persoana prinţului?

— Nu vreau să vorbesc de asta, înainte de vreme, lord Gullbareck, altfel despre ce secret ar mai putea fi vorba? pară surâzând întrebarea Marian, care devie îndemânatec subiectul discuţiei spre alte teme, mai inofensive. L-am părăsit pe lord după vreo două ore şi-acum eram convinşi că-i dădusem de gândit pentru la noapte.

Ajungând în camerele noastre Marian ne împărtăşi părerea lui:

— N-a folosit la nimic, tot ce-am făcut! Trebuie să mergem încă în noaptea asta la palatul prinţului Kalingo, întrucât mâine când va sosi James Gutibareck, va fi probabil, prea târziu.

Balling merse fără o vorbă în camera lui, să se pregătească iar după o jumătate de oră, am părăsit cu toţii hotelul, unul câte unul ca şi mai-nainte, dar de data asta ne-nsoţea şi Pongo.

Trei ore mai târziu, eram din nou în grădina palatului şi ne-am apropiat cu grijă de intrarea, pe unde ultima dată reuşeam să evadăm. Când după câteva minute stăteam nehotărâţi în tufişurile dese şi ascultam cu atenţie, am văzut cum se apropie de noi o siluetă care folosea ca acoperire fiecare ramură de tufiş sau copac. Nu voia să fie nici el văzut, omul ăsta. Aproape că ajunsese la ascunzătoarea noastră când Marian, dădu ramurile unui tufiş la o parte şi-i făcu siluetei un semn. Câteva secunde mai târziu, în faţa noastră stătea… Tânăra indiancă, care în realitate se numea Elen Gullbareck.

— Domnule Farrow, ne spuse ea, v-am aşteptat. Fratele meu parcă a înnebunit de când a descoperit evadarea d-voastră şi l-am putut linişti numai după ce i-am promis că vă veţi întoarce. El vă aşteaptă oră de oră. Cruţaţi-l pe bietul meu frate şi îndepliniţi-i ceea ce vă cere. Profesorul Reuter v-a povestit cu siguranţă totul şi-acum poate vă va fi posibil să lămuriţi acest secret.

— Nu mai este un secret, răspunse repede Marian. Ştim prea bine, despre ce este vorba şi-am aflat că fratele d-voastră a fost otrăvit. Mâine dimineaţă va sosi aici şi vărul dumneavoastră. Am adus un antidot şi până mâine dimineaţă lordul Henry va fi sănătos. Pregătiţi-i însă singură micul dejun, pentru că e foarte posibil ca lordul James să aibă un complice aici.

— Domnule Farrow, nici nu ştii cât de recunoscătoare vă sunt! Voi face tot posibilul pentru salvarea fratelui meu. Credeţi că acest antidot va acţiona atât de rapid?

— După un sfert de oră, Henry va fi în deplina facultate a minţii şi a simţurilor sale. Cel mai bine ar fi dacă noi am apărea îndată după micul dejun să vorbim cu lordul Henry.

— Voi aranja toate astea. Mergeţi prin uşa asta, domnule Farrow şi veţi ajunge cu ascensorul în camera dumneavoastră. Trebuie să mă grăbesc, deoarece fratele meu, ar putea să mă strige în orice moment.

Prinţesa, sau mai bine zis Ellen G îşi luă repede la revedere de la noi, după care am luat-o liniştiţi spre uşa pe care n-am găsit-o închisă. Câteva clipe mai târziu neam aflat din nou în camera noastră.

Întrucât pe timpul nopţii nu puteam face nimic, ne-am aranjat comod pe divan şi foarte curând am adormit.

În dimineaţa zilei următoare, am fost deşteptaţi de către un tânăr indian, care trebuia să ne ducă pe mine şi pe Marian din nou în vizită la prinţ. Din nou am străbătut încăperile luxos mobilate dar acum mi-am dat seama că nimic nu era original, aşa cum ne şi spusese de altminteri profesorul Reuter.

Prinţul, adică lordul Gullbareck, ne primi şi de data asta foarte amabil. Nu ne reproşă nimic cu privire la fuga noastră, ci ne rugă să luăm micul dejun cu el. Voia ca aceasta să ne fie servit în grădină şi ne rugă de aceea să permitem să fim legaţi, întrucât se convinsese de

gradul nostru de periculozitate.

N-am vrut să-l contrazicem, pentru a nu-l înfuria şi de-ndată ce un tânăr servitor apăru şi ne leagă uşor mâinile prinţul Kalingo, spuse râzând:

— Acum veţi trăi şi d-voastră o poveste indiană domnilor.

Eu voi dejuna în grădină şi d-voastră nu veţi primi nimic. Veţi flămânzi atâta până ce-mi veţi spune poveştile promise.

Şi de data asta nu l-am contrazis cu nimic, ştiind că toate astea se vor termina curând. Ne-am lăsat conduşi de tânărul servitor indian în grădină, unde stătea gata pregătit un cort deschis.

Aici luă loc prinţul Kalingo, pe-un fotoliu, în timp ce noi ne-am aşezat pe pământul gol, cu picioarele încrucişate sub noi.

Câteva minute mai târziu apăru Ellen G ca indiană, care începu să danseze în faţa fratelui ei. Întregul tablou ne făcu o impresie de basm, specifică unei poveşti feerice, indiene.

După dans prinţul bătu din palme, aplaudând-o pe dansatoare. Doi servitori au adus o măsuţă, pe care se aflau toate bunătăţile posibile.

Ne-am aşezai acum cu toţi pe scaune, privindu-l pe prinţul Kalingo cum ia masa. Între timp sora sa dispăruse.

Marian era foarte gânditor şi contemplativ. Îl privea pe prinţ cum se delectează cu de-ale gurii. Minutele treceau şi nu se observa nici o ameliorare în comportamentul prinţului. După ce sfertul de oră, de care vorbise bătrânul indian, trecuse, faţa prinţului păli brusc, după care i se înroşi din nou şi deodată începu să se uite mirat în jurul său.

Se uită spre noi, destul de distrat, dar întrucât nici un alt om în afară de noi, nu era în jur ne întreabă pe noi ce se întâmpla. Marian şi cu mine ne eliberasem în secret de legăturile noastre, Marian se ridică în picioare şi-i vorbi cu însufleţire lordului Gullbareck, pentru că din prinţul Kalingo, păru să nu mai fi rămas nici o urmă.

Marian îi povesti totul. Trăsăturile lordului Gullbareck deveniră tot mai proeminente şi când la sfârşit, camaradul meu îi relată despre sosirea vărului său James, lordul Henry îşi strânse pumnii şi spuse:

— Să vină numai şi-o să-l primesc cum se cuvine.

Deodată trăsăturile sale se înseninară şi bucuros sări în picioare:

— Ellen, draga mea soră, cât de mult îţi mulţumesc că nu m-ai părăsit! Acum totul va fi din nou în regulă şi ne vom întoarce împreună în Anglia.

Sora sa venise pe nesimţite. Ea-şi aruncase vestmântul indian şi deasemenea culoarea cu care se vopsise. Numai părul care-o trăda ca pe-o frumoasă englezoaică blondină, îi mai rămăsese încă vopsit în negru. Îi mărturisi cum de-a reuşit să aducă lucrurile pe făgaşul lor normal, povestindu-i profesorului Reuter adevărul.

— Profesorul Reuter, Ellen? întreabă lordul Gullbareck. Nu cumva e acel profesor german, care ţi-a predat ţie?

Ellen încuviinţă:

— Da, Henry, el este şi noi ne iubim. Numai dragostea lui statornică poţi să-i mulţumeşti c-ai fost salvat, pentru că el a fost acela care i-a pus în temă pe domnii Farrow şi Bertram.

Lordul îi întinse mâna surorii sale şi spuse:

— Voi fi bucuros să-mi fie cumnat, dragă Ellen. După ce mă voi fi socotit cu vărul meu, poţi să-l vizitezi în Manipur, pentru că o fi aşteptând cu nerăbdare veşti de la tine.

Lordul Gullbareck vru să ne acopere cu o mulţime de mulţumiri, dar Marian îl sfătui.

Să se pregătească mai bine pentru primirea vărului său. În camera de lucru a avut loc o lungă consfătuire întrucât lordul Gullbareck voia să-i administreze vărului său, o pedeapsă drastică. Voia să-l împuşte pur şi simplu. Marian trebui să se folosească de întreaga lui diplomaţie, pentru a-l abate de la acest gând, ceea ce-i reuşi până la urmă. Pedepsit tot urma să fie acesta, dar în alt fel.

Către amiază, sosi şi James Gullbareck în automobilul său, la castel.

Cu mare greutate, a putut răzbate aici, pe patru roţi. Dar până la urmă i-a reuşit. După ce-l salută pe vărul său, care continua să joace deocamdată, rolul prinţului rătăcit, am intrat şi noi deodată în cameră. James Gullbareck tresări îngrozit.

— Dar cum de-aţi ajuns aici domnilor? Întreabă el mirat. Trebuia să aşteptaţi doar întoarcerea mea.

— Ne-am schimbat planurile, lord Gullbareck, şi-am ajuns cu puţin înainte de d-voastră aici. Prinţul Kalingo ne-a salutat şi primit foarte bucuros şi pare să fii uitat cu desăvârşire că i-am fost prizonieri. Marian se apropie de James Gullbareck şi-i şopti:

— Ştiţi ceva lord Gullbareck, prinţul Kalingo nu-i în toate minţile, pentru că nu-şi mai aminteşte, ce am vorbit acum câteva minute.

— Deci ăsta era misterul pe care voiai să-l dezlegi, domnule Farrow? râse James. Asta am constatat eu ceva mai demult.

— Asta n-o ştiam lord Gullbareck! Am mai observat că prinţul vorbeşte o engleză atât de perfectă, încât l-ai putea ţine de englez.

Din nou râse James Gutibareck, dar de data asta, râsul mi se părea a fi cam forţat. În acest moment se apropie un servitor care anunţă că masa este pregătită şi prinţul Kalingo, ne roagă să-l însoţim în sufragerie. Balling ne însoţi şi el, doar Pongo rămăsese în camera lui.

Minunatele feluri de mâncare, fură aduse din nou şi acum simţeam cu-adevărat colţii foamei. Am auzit imediat vorbele şoptite ale lui Marian la urechea mea:

— Nu mânca din fazan, este felul preferat de mâncare al lui James.

Am înţeles sensul cuvintelor lui Marian şi am transmis mai departe mesajul lui Balling.

Prinţul Kalingo părea să se simtă în largul său pricina să fi fost vinul, pe care-i băuse din belşug sau bucuria primirii lordului James Gullbareck, destul e că prinţul vru să se facă linişte şi spuse râzând uşor:

— Domnilor, azi mă simt minunat, întrucât datorită domnului Farrow am descoperit o nouă poveste. O să v-o povestesc imediat.

Acum începu să-şi povestească viaţa, dar fără să spună nume. Menţionă că un văr, o rudenie de-a sa, îi administrează o otravă prin care îşi pierduse simţul realităţii. Îşi construise un castel minunat trăind în atmosfera de basm indian. Vărul voia de data asta să-i ia cu totul moştenirea şi nu viaţa, decât cum să-i vină de hac, mai bine, fără să stârnească nici o bănuială. Atunci în faţa prinţului rătăcit, apăru o zână care-i promise vindecarea şi care i-o aduce într-adevăr sub forma unui antidot pe care luându-l se vindecase pe deplin.

Tăcu preţ de câteva minute, după ce-şi termină povestea uitându-se fix la vărul său James, pe care-i întreabă:

— Dar ce ai James, de ce nu mănânci mai departe? Este ceva neclar în povestea mea?

Lordul Gullbareck pălise îngrozitor şi-şi plimbă privirile rătăcite de la unul la altul şi când Marian la rându-i îl privi fix, el sări furios în sus.

— Se pare că i-ai spus prinţului o poveste tare sărită, domnule Farrow, ce urmăreşti de fapt prin asta?

— Ei lord Gullbareck, de obicei poveştile se bazează pe realitate şi dealtfel, trebuie să ştii răspunsul la întrebarea asta, mai bine decât mine.

— Ce vrei să spui cu asta, domnule Farrow, nu poţi fi mai explicit?

— O să-ţi explic eu mai bine, reluă discuţia prinţul Kalingo. Dragă vere, nu mai sunt aşa cum sperai, ţicnit, ca să nu mai spun că n-am înghiţit nimic din otrava pe care mi-ai pregătit-o în mâncare. Cu ajutorul domnului Farrow, m-am însănătoşit, ţi-am descoperit mârşăvia şi-am hotărât ceva în privinţa asta. Voind s-ajungi în posesia averii mele, mi-ai pregătit îndelung şi minuţios moartea, care poate ar fi survenit chiar azi, daca un antidot sosit la momentul oportun, nu m-ar fi salvat? Nu vreau ca numele de Gullbareck, s-ajungă astfel mânjit la opinia publică, aşa că m-am gândit sa te pedepsesc cu totul altfel. Vei juca timp de trei ani rolul meu de prinţ cu minţile bolnave, în acest castel şi n-o să întreprinzi nimic împotrivă.

— Ce, să rămân aici, ca prizonier? N-o voi face în nici un caz. Nu poţi să dovedeşti nimic, Henry!

— Am luat totul în consideraţie James şi de-aceea îţi spun că vei rămâne ca nebun, aici.

— Ai şi luat-o James şi în câteva minute, îşi va face efectul. În mâncarea pe care numai tu o serveai se găsea otrava pe care tu mi-ai

administrat-o de-atâta timp.

James Gullbareck ţipă îngrozit. Vru să mai întrebe ceva, dar vocea i se schimbă şi căzu leşinat. Otrava îşi făcuse efectul!

Fu transportat de câţiva din servitorii preveniţi în acest scop, pe când noi, am coborât în gradina unde ne aştepta Ellen.

În după-amiaza aceleiaşi zile, am mers cu toţi împreună la Manipur şi l-am luat cu noi şi pe Maha.

Lordul Gullbareck voia să plece neîntârziat cu sora sa în Anglia, şi să intre în posesia deplină a averii sale Se vindecase pe deplin de poveştile indiene !

În Manipur m-am întâlnit cu profesorul Reuter şi lordul avu o lungă si fructuoasă convorbire cu acesta.

Drept consecinţă fu anunţată logodna dintre profesorul Reuter şi sora lordului.

Am mai rămas trei zile împreună cu aceşti oameni fericiţi apoi ne-am împachetat lucrurile, pregătindu-ne de plecare.

Aventurile submarinului Dox 234

Hans Warren

I

SCRISOAREA UNUI OM CIUDAT

DE LA MANIPUR, am călătorit pe calea ferată, prin Mandalay, spre Rangoon. De acolo voiam să ne continuăm călătoria cu vaporul. Marian devenise foarte tăcut de când am părăsit Manipurul.

Voiam într-un fel, să-i mai ridic moralul.

N-ar fi avut nici un rost să-l întreb asupra motivului. Îl ştiam prea bine pe Marian şi ştiam că-mi va dezvălui motivul, atunci când va crede el c-a sosit timpul.

Cel mai mult mă întreţineam cu Balling, care avea acelaşi fel ca şi noi, adică Sumatra.

În Rangoon se petrecu ceva ciudat. Marian se lăsă pradă unor ocupaţii, care-l făceau să lipsească zile întregi, din anturajul nostru, fără a ne sufla un cuvinţel asupra intenţiilor sale. Asta m-a supărat destul de mult şi mă consultam adesea cu Balling, ce-o fi putând să facă Marian, de unul singur.

În Rangoon am luat trei camere, la un han şi-acum într-o după-amiază târzie şi călduroasă stăteam de vorbă pe balconul nostru.

Pongo rămase-n camera lui, iar Marian plecase ca de obicei de dimineaţă, fără a spune o vorbă.

— Cum îţi spuneam domnule Balling, Marian ne va spune şi singur cu ce se îndeletniceşte, când va crede c-a sosit timpul.

— Şi dumneata domnule Bertram, chiar n-ai nici o bănuială, despre ce este vorba?

— Ia uite-te că tocmai vine Marian! Pare să se grăbească nu glumă! Poate c-o să aflăm acum despre ce e vorba.

Cu paşi foarte repezi, Marian parcurse micul spaţiu, care îl despărţea de intrarea în hotel.

Câteva minute mai târziu, el pătrunse în cameră, ne salută şi merse să-l caute pe Pongo.

Am aşteptat încordaţi să se reîntoarcă. În cele din urmă, apăru pe balcon şi ne spuse cu voce tare:

— Apăsătoare căldură astăzi, nu-i aşa? Veniţi în cameră, pare să fie mai răcoare aici. Peste trei zile părăsim Rangoonul.

Ne-am ridicat fără prea mare tragere de inimă, i-am răspuns pe-acelaşi ton lui Marian:

— Aşa de curând Mariane? Şi eu care speram să rămânem aici cel puţin opt zile.

Marian nu-mi dădu nici un răspuns. De-ndată ce-am fost în camerele noastre, închise uşa care dă spre balcon şi spuse încet:

— Acum a venit momentul să vorbesc. Azi am aflat destule, deşi încă nu totul. Îţi mulţumesc Robert că nu m-ai întrebat pân-acum nimic, despre ce este vorba. Peste o oră, pleacă iahtul cu motor. Pân-

atunci va trebuie să mai aşteptaţi ca să vă relatez totul. Va trebui să ne grăbim să-l ajungem, dar cu multă precauţie, nimeni nu trebuie să ştie de asta.

— Despre ce este vorba, domnule Farrow, întreabă acum şi Balling.

— Am închiriat un iaht, domnule Balling, care ne va duce la Singapore. Într-o oră este gata de plecare. Am ales anume această oră a zilei. Peste douăzeci de minute se face întuneric, aşa că nu vom fi observaţi de nimeni, când părăsim hotelul.

— Şi poliţia portuară? am întrebat eu.

— Ei bine, pe iaht sunt doar trei marinari şi proprietarul domnul Malgren. Vă voi povesti totul amănunţit mai târziu, dar acum ne presează timpul.

— Aşa dar, o nouă aventură!

Rotofeiul Balling îşi strâmbă mutra plasându-şi zâmbetul său, încurcat, pe care-l afişa în atari situaţii.

Obişnuia ca înainte să tragă cu pistolul, să-l lase se descrie prin aer un salt specific. Balling părăsi camera pentru a-şi aduna lucrurile. Noi n-am avut prea multe de adunat întrucât bagajul nostru era mic, Pongo trebuia să părăsească primul hotelul iar Marian îi dăduse deja instrucţiunile.

După ce se întunecă Marian, coborî scările pentru a achita nota de plată. Îi povesti hotelierului că vom lipsi o zi, dar că ne vom întoarce precis poimâine. Am părăsit aşadar unul câte unui hotelul, ne-am grăbit s-ajungem la Malgren care locuia într-o căsuţă pe plajă.

Iahtul său cu motor, botezat „Vulturul” – EAGLE – era o ambarcaţiune luxoasă şi spaţioasă. Avea cabine în faţă şi în spate, deci la pupa şi prova şi era mânat de două motoare Diesel a câte 200 cai-putere, care puteau dezvolta o viteză considerabilă. Iniţial, vasul fusese folosit drept cuter al poliţiei. Malgren construise singur vasul şi mai avea alte două corăbii, pe care le închiria şi care cutreierau uneori prin ţinuturi îndepărtate.

Acesta ne primi în camera sa de lucru. După ce Marian ne prezintă, vru să ne dea câteva lămuriri cu privire la iaht dar Marian îi făcu semn că putea face asta şi mai târziu şi-l întreabă dacă totul era pregătit pentru plecare.

— Putem pleca imediat, domnule Farrow. Am destule provizii la bord şi la dorinţa dumneavoastră, am montat la locul ei mitralieră.

Mi-am ciulit urechile. O mitralieră? Atunci se lasă cu luptă. Chiar şi Balling – îl privi întrebător pe Marian, dar acesta continuă să păstreze tăcerea.

Marian se mărgini să se intereseze de alte dispoziţii pe care le dăduse.

Totul era pregătit, spre mulţumirea sa. Aşadar, călătoria putea începe. Malgren ne conduse în curtea proprietăţii sale, de unde am

văzut cum printr-un canal îngust, care ducea până la şantierul naval propriu, se găsea la capătul acestuia iahtul cu motor.

Am constatat de-ndată că aveam în faţă un vas de nădejde care putea înfrunta mările, sfidând orice furtună care-ar încerca să-l abată din drum.

Ne-am depus bagajele jos în cabină, în una din acestea l-am regăsit pe Pongo şi pe Maha.

Marian îi şopti uriaşului ceva la ureche, iar acesta încuviinţa numai dând din cap. Câteva minute mai târziu, iahtul se puse în mişcare şi alunecă fără zgomot în apele portului.

Malgren nu puse-n funcţiune lămpile de poziţie din spate, întrucât nimeni nu trebuia să remarce c-am părăsit portul. Rangoon nu era situat la marea deschisă. A trebuit să navigăm mai bine de o oră, până am ajuns în golful Martaban. Abia acum îşi aprinse Malgren luminile de poziţie din spate, mărind totodată viteza vasului. Iahtul luneca ca o săgeată, despicând apele şi lăsând în urmă-i o dâră argintie. După aprecierea noastră până la Singapore, aveam de străbătut vreo două mii de kilometri, o cale destul de lungă. Dacă vasul era tot atât de puternic cum ni se păruse şi tot atât ar fi trebuit fără escală, să ne ia vreo două zile întregi să ajungem acolo.

Un marinar care îndeplinea şi rolul de administrator, ne aduse o cină îmbelşugată în cabine. După ce ne-am astâmpărat foamea şi vesela fu luată Marian îşi începu în sfârşit istorisirea, pe care o aşteptam nerăbdători, cu toţii.

— Aţi fost de faţă, când am vizitat pe indianul care fabrica otrăvuri, pentru negustorul lordului James Gullbareck care voia să-şi otrăvească lent vărul, pentru a-l moşteni (vezi vol. *Poveste Indiană)*. Acolo am găsit unele scrisori, pe care le-am luat cu mine, înainte de-a arde colibă. În timp ce tu Robert, împreună cu domnul Balling aţi vizitat oraşul Rangoon, eu am studiat mai bine scrisorile acelea, în care am găsit lucruri interesante. Bătrânul indian practică un comerţ înfloritor cu amestecurile şi otrăvurile sale, pe care le prepara din plante. Acesta îşi livra mărfurile sale în toate oraşele posibile. Am regretat că l-am lăsat să fugă. Am dat o indicaţie poliţiei din Manipur, dar mă îndoiesc că indianul se va mai lăsa văzut pe acolo. Într-una din scrisori un anume „G” din Singapore, comandă o astfel de sticluţă de „Elixir”. Aceasta trebuia livrată imediat mesagerului. Mai departe în scrisoare indianul trebuia să trimită două sticluţe de contraotravă „Gs” în casa unui domn Malgren, care prelua comanda. Nu vă pot arăta scrisorile, întrucât mi-au fost într-un mod inexplicabil furate în Rangoon. De la domnul Malgren am aflat că acum trei luni a fost lăsat un pacheţel, pe care un emisar trebuia să-l predea ulterior unui anume „Gs“. Domnul Malgren nu cunoştea vreun om cu acest nume, însă a luat în primire pachetul, întrucât păstrează câteodată obiectele unor

oameni care se găsesc pe mare. Nu se gândea c-ar putea fi ceva rău în asta. Cinci zile mai târziu a sosit într-adevăr un mesager, care a cerut pachetul în numele acestui „Gs”. Mesagerul era un marinar şi domnul Malgren s-a dus în radă, pentru a vedea corabia cu care venise acesta şi i-a fost dată să vadă un vapor cu două catarge. N-ar fi bănuit nici acum cine ştie ce lucru rău, dar Malgren a observat că coşurile vasului nu erau decât imitaţii. A observat că aşa zisul marinar, care vâslise într-o barcă spre vapor, părăsi împreună cu vasul după trei ore portul. Întâmplarea face că în ziarul local să scrie că-n ultimele trei luni patru vase au dispărut fără urmă. Se crede că s-au scufundat într-un mod misterios, dar câteva săptămâni mai târziu, câţiva supravieţuitori au fost găsiţi dar erau cu mintea rătăcită. Malgren, care stătuse de vorbă cu-n astfel de marinar, a ajuns la concluzia că ceva nu-i în ordine. Marinarul bâiguia ceva despre piraţi şi luă poziţie în faţa oricărui om, pentru a se apăra. Şi acum domnule Malgren, vă rog să povestiţi singur, ce-aţi păţit cu vasul dumneavoastră.

— Da, domnilor, acum mi-a devenit clar, datorită domnului Farrow că întâmplările mărunte aparent nesemnificative îşi aveau importanţa lor. Vasul meu „DOVE” venea dinspre Batavia către Rangoon, sub chiar comanda mea. Voiam să ajungem până-n zori la Rangoon şi ne aflam în apropierea arhipelagului Margui, când apăru lângă noi un vas cu pânze, care părea să ardă. Velierul părea condamnat, incendiul izbucnise parcă din senin, deşi n-am observat când, deşi noaptea era extrem de senină. Am lăsat o barcă la apă şi-am alergat bineînţeles în ajutorul velierului incendiat. Mi s-a părut abia mai târziu ciudat faptul că echipajul nu lansase iniţial apelul SOS şi alerga doar fără rost pe punte, de colo până colo. Am luat parte cu fiul meu la acţiunea de salvare. De-ndată ce ne-am apropiat de vas, ne-a aruncat o scară peste bord. Fiul meu s-a căţărat primul pe bord. De-abia a ajuns sus pe punte c-a şi venit înapoi, ţipând şi urlând. Imediat dup-aceea a apărut sus lângă balustradă, marinari înarmaţi cu carabine, pe care le-au îndreptat împotriva noastră. O voce puternică de bas ne somă să ne predăm. Întrucât agresorii erau în plină lumină, pe când noi eram ascunşi la adăpostul întunericului, oameni mei şi-au desprins pistoalele de la brâu şi-au început să riposteze cu dârzenie. Am auzit strigăte de durere şi câţiva dintre marinari au dispărut de lângă balustradă. Au încercat ei nu-i vorbă să tragă asupra noastră, dar au fost primiţi cu salve bine ţintite din partea noastră. Am fi părăsit corabia în flăcări imediat, dacă fiul meu n-ar fi rămas pe punte. Mă pregăteam tocmai să mă urc pe punte, când de sus căzu un corp greu, care nimeri la câţiva metri în apă de mine. L-am tras din apă pe nefericit şi vă puteţi imagina consternarea mea, când din apă fu scos fiul meu care era în nesimţire. Ne-am grăbit să părăsim corabia în flăcări şi deşi se mai traseră salve în urma noastră am ieşit curând din

raza lor de bătaie. Între timp, se încetă să se mai tragă şi de-abia am fost pe puntea vasului meu, că nimic nu se mai vedea pe mare. Corabia piraţilor – că despre asta era vorba – dispăruse. Fiul meu şi-a revenit din leşin dar a rămas cu mintea tulburată, ca şi alţi supravieţuitori. L-am internat în Singapore, dar până în prezent nu s-a constatat vreo îmbunătăţire a stării sale. Încă de două ori am mai văzut corabia arzând, dar nu m-am mai apropiat ci am făcut un ocol, cât mai mare. Poliţia a depus la rându-i sforţări să-i prindă pe piraţi dar zadarnice, până-n acest moment. Bănuielile mele, că dispariţia celor patru corăbii stă-n legătură tocmai cu corabia în flăcări nu i s-a dat curs. Domnul Farrow aici de faţă mi-a dat dreptate şi speranţa că fiul meu se va însănătoşi. Cred domnule Malgren, interveni Balling, după acest raport amănunţit, că domnul Farrow te poate ajuta. Suntem în posesia contra otrăvii drogului de care s-au folosit piraţii.

— Mi-a spus-o deja domnul Farrow şi mă bucur că şi dumneata eşti de aceeaşi părere.

— Dar cine este acest „Gs”, v-aţi interesat în Singapore, cu privire la asta?

— Nu pentru că n-am făcut la început nici o legătură cu Singapore dar domnul Farrow este de părere că scrisoarea caută pe cineva tocmai în acest oraş.

— Ei şi-acum, ce e de făcut, l-am întrebat pe prietenul meu.

— Mergem spre Singapore, poate că-n drum întâlnim corabia cu pricina. Tocmai de-aceea am hotărât să montăm o mitralieră pe punte!

— E bine aşa, mie nu poate decât să-mi convină, râse Balling. Să mai vânăm, cu schimbul şi piraţi. Singur c-a vâna tigrii este mai amuzant decât oameni, dar nici aceştia nu sunt de lepădat, fac viaţa mai interesantă.

Convorbirea fu întreruptă de apariţia unui marinar, care-i raportă lui Malgren. Acesta se uită uimit la el, sari în picioare şi ne spuse:

— Repede domnilor! Marinarul tocmai mi-a raportat că ne urmează o corabie, care nu are luminile de poziţie.

Am luat ocheanele de noapte şi ne-am repezit pe punte. În spatele nostru, ne urmă ceva întunecat, putea fi un vas cu aburi, întrucât din când în când vedeam zburând prin aer câteva scântei.

— Vaporul o să ne ajungă din urmă, spuse Malgren.

— Să dăm drumul din plin la motoare? se interesă Marian.

— Încă nu! răspunse Malgren. Deocamdată mergem doar cu un motor. Dacă-l punem în funcţie şi pe al doilea cu greu ne va putea ajungă vaporul.

Prin porta voce, Malgren dădu o comandă în sala maşinilor.

Am simţit o zguduitură care traversa vasul. Iahtul începu să meargă cu viteză din ce în ce mai mare.

— Să mai menţinem aşa încă zece minute viteza asta, domnule

Malgren, spuse Marian, după care făcu un ocol mare şi vom încerca s-ajungem în spatele vasului urmăritor. Luna se ascundea tocmai după nori şi acolo va rămâne atunci un timp avem noroc să nu putem fi observaţi.

— Ce fel de vapor o mai fi şi ăsta, domnule Farrow? Corabie de piraţi nu e în nici un caz, spuse Malgren. Să-mi sting şi eu lămpile de poziţie?

Marian fu de acord, aşa că ne continuarăm călătoria în întuneric.

Unul din cei trei marinari ai noştri, trebuia să stea la proră, pentru nu da de eventuale obstacole. Cel de al doilea marinar avea de lucru în sala maşinilor, iar al treilea era la cârmă. Deocamdată Malgren preluase cârma şi nu după mult schimbă cursul cu 40°, aşa că o coti puternic spre vest.

După vreo douăzeci de minute Malgren făcu un ocol spre nord şi după încă zece minute, ţinu din nou cursul spre vest. Acum eram chiar în linie dreaptă în urma vasului cu aburi care ne urmărise. Malgren micşoră viteza vasului său pentru a nu ajunge prea aproape de vas. Între timp luna răsărise dintre nori, aşa c-am reuşit să distingem vaporul, care tot nu-şi poziţionase luminile la bord.

Malgren îşi reduse şi mai mult viteza, vaporul ţinând curs constant spre Singapore. Ciudat era, că vaporul îşi micşorase şi el viteza, ce-l făcu pe Malgren aproape să-şi oprească motoarele.

Misteriosul vas se părea că se-ndreaptă şi el spre Singapore, dar era foarte posibil ca pân-acolo să dispară în dosul numeroaselor insule presărate în cale. Tocmai de aceea era foarte important ca să-l păstrăm constant sub observaţie. Deodată vaporul, îşi aprinse luminile de poziţie, ceea ce făcea urmărirea lui mult mai uşoară.

Luminile vasului din faţa noastră se apropiau tot mai mult, pentru ca dintr-odată şi noi a trebuit să dăm comanda de stoparea motoarelor, întrucât vasul din faţa noastră, se oprise cu totul. Malgren trase o înjurătură, marinărească, în sala maşinilor şi motoarele începură din nou să lucreze.

— Ce s-a întâmplat domnule Malgren?

— Ceea ce-i în faţa noastră nu-i deloc vaporul, domnule Farrow. Par să fie doar nişte semnale luminoase care plutesc deasupra apei şi-atâta tot.

— Convinge-te şi dumneata singur. Iată ocheanul meu!

Marian se uită prin ochean puţin şi-n cele din urmă trebui să-i dea dreptate lui Malgren.

— Vaporul s-a folosit de stratagema asta şi-a dispărut. În apropierea coastei sunt o mulţime de insule. De-abia după ce ajungem în arhipelagul Mergui, vom putea să-l căutăm până ce vom da de el. Se prea poate însă ca la lumina zilei să nu-l mai putem recunoaşte.

— Să ne aprindem şi noi luminile de poziţie. Cine ştie poate că vom

da totuşi de vapor, spuse Malgren.

Marian care găsi logică măsura lui Malgren spuse totuşi:

— Nu prea cred s-avem noroc, ca încă-n noaptea asta să dăm de vas. Am parcurs vreo două sute de kilometri, dar până la arhipelagul Mergui mai avem încă trei sute de kilometri de făcut. Va mai dura până în zorii zilei când ajungem acolo. După vreun sfert de ceas am trecut de-o plută, pe care erau aşezate trei lămpi de bord, puse de către căpitanul vasului urmăritor. Am lăsat pluta în voia valurilor. Noi navigam acum cu luminile de bord poziţionate. Se făcuse târziu, de aceea ne-am hotărât să mergem la culcare. Deşi Malgren ne asigurase că ne putem baza pe deplin pe marinarii săi Marian, a hotărât ca unul dintre noi să rămână în continuu de gardă pe punte, mai ales că nici unul dintre marinarii lui Malgren nu era iniţiat în afacerea noastră.

Întrucât aveam doar a treia veghe, m-am dus la culcare şi datorită stresului acumulat peste zi ochii mi s-au închis numaidecât. M-am trezit de-abia când Pongo, care avusese veghea a doua, m-a trezit. Mi-a împărtăşit că n-a observai nimic deosebit, doar că-n vest a apărut un velier, care avea o cu totul altă direcţie decât acea a noastră, am urcat pe punte. Zorile nu mai erau departe şi mă bucuram de apropierea lor. Cei doi marinari, care nu lucrau în sala maşinilor, stăteau pe punte şi păreau cufundaţi într-o discuţie aprinsă. Pe întinsul mării nu se vedea nimic. Se făcuse ora cinci şi în curând vom fi ajuns la arhipelagul Mergui. Am mers încet spre cei doi marinari, aşa încât l-am auzit pe timonier spunând colegului său:

— Mi-ar plăcea mai degrabă, să vorbesc cu cineva despre asta, dac-aş şti că nu va râde de mine. Chestia îmi miroase urât.

— Despre ce-i vorba aici, am întrebat, de-ndată ce m-am găsit în apropierea acestuia.

Marinarul tresări, apoi râseră amândoi şi unul îmi spuse.

— Ne-am imaginat o poveste marinărească domnule Bertram. Povesteam despre ce mi s-a-ntâmplat mie acum două luni, în arhipelagul Mergui. Dar nimeni nu mă crede, dac-oi spune-o cuiva. Cel mult mă vor lua peste picior.

— Eu în nici un caz nu. Povesteşte mi-o şi timpul va trece mai repede!

— Ei, atunci să-i dau drumul, domnule Bertram. Iată despre ce-i vorba: Fratele meu şi cu mine trebuia să probăm o nouă barcă cu motor, pe care domnul Malgren o construise. Am întreprins o călătorie deci spre arhipelagul Mergui, care cum se ştie se compune din mai multe insule. Câteva sunt foarte mici şi nelocuite. Am ancorat la malul uneia dintre ele şi ne-am pregătit masa de prânz. După masă voiam să ne întindem puţin, cam vreo oră, să ne odihnim. Am tresărit însă foarte speriaţi când am auzit în apropiere un mârâit misterios. Ne gândeam la vreo fiară, aşa că ne-am urcat în barcă să ne luăm

carabinele. Trebuie să ştiţi că eu şi cu fratele meu, suntem vânători pasionaţi. Ne bucurăm să-i putem da domnului Malgren un trofeu frumos de vânătoare. Când am fost din nou pe ţărm şi voiam să pătrundem în desiş, crengile se dădură la o parte şi în faţa noastră ne apăru înainte o… maimuţă acoperită cu păr încâlcit şi stufos. Am crezul la început c-avem în faţă o gorilă, dar aici nu obişnuiesc să ţină asemenea fiare, abia apoi am văzut că aveam acum în faţa ochilor un om acoperit cu păr pe întreaga suprafaţă a corpului. Ţinea ameninţător o măciucă grozavă deasupra capului. Ne-am luat tălpăşiţa, ne-am suit în barcă şi pe-aici ţi-e drumul! Am înconjurat insula şi-am găsii spre partea de est, a acesteia un mic intrând. Tocmai când am vrut s-acostăm acolo, maimuţa apăru din nou, trebuia să ne fi observat tot timpul, dintr-un loc ascuns, am luat arma, făcându-mă că ochesc. În clipa aceea arătarea dispăru în dosul unui bloc de stâncă. Aşadar omul maimuţă cunoştea efectul armelor de foc.

Am tras aer în piept după ce marinarul îşi sfârşi istorisirea şi l-am întrebat, după-un timp:

— Şi n-aţi mai întreprins nimic mai departe?

— Nu, domnule Bertram! I-am povestit întâmplarea domnului Malgren şi-a râs de noi. Cred însă că-i vorba de-un mister aici.

— Un mister? Te referi la ceva în legătură c-o comoară ascunsă sau ceva asemănător?

— Nu cred să fie asta, dar poate că omul maimuţă ar avea o legătură cu alte evenimente care ne privesc şi pe care încă nu le cunoaştem.

— Îmi pare bine, domnule Bertram, că n-aţi râs de mine. Credeţi că domnul Farrow ar fi interesat şi dânsul de insula aceia?

— O să-i vorbesc despre asta, de-ndată ce va apare pe punte. Se va face îndată ziua şi noi ne apropiem de insula misterioasă. Poate c-o să ancorăm acolo, dacă prietenul meu, o să fie de acord.

Cei doi marinari se bucurară la auzul acestei veşti. În fantezia lor, povestea căpătase proporţii magice.

Brusc cum se-ntâmplă la tropice se făcu lumină deplină. Am remarcat cu încântare răsăritul grandios de soare. Era de parcă s-ar fi ridicat chiar din mijlocul apelor.

Nicăieri nu se zărea nici o corabie, doar apă pretutindeni.

După-un timp, apăru şi Marian pe punte. N-aveam nici un chef să mai merg la culcare şi de-aceea am mai rămas să-i povestesc ce mi-au spus cei doi marinari.

II
INSULA MISTERIOASĂ

MARIAN NU SPUSE NICI O VORBĂ, mult timp, după ce am

terminat ce-am avut de spus după care merse pe puntea de comandă îi privi atent pe marinari şi le spuse:

— Credeţi că veţi găsi insula, pe care aţi descoperit omul-maimuţă?

— Bineînţeles domnule Farrow, răspunse cu faţa strălucind de bucurie unul dintre marinari. Să iau curs direct spre insulă?

— Da! Trebuie să ne araţi omul maimuţă.

— Să sperăm că mai trăieşte încă acolo, domnule Farrow. Dacă nu-l mai găsim acolo, probabil că veţi crede că v-am povestit nişte aiureli.

— Nu cred c-aţi intenţionat asta. Luaţi curs spre insulă! Când ieşiţi din schimb? Trebuie doar să mai şi dormiţi!

— Serviciul meu de cart se termină peste o oră. Atunci vrea chiar domnul Malgren să ia în primire cârma. Celălalt camarad al meu doarme încă, dup-aceea trebuie să ia în primire motoarele. Eu nu sunt obosit şi pot rămâne încă la post.

— Cum doreşti! O să-i comunic domnului Malgren că vom face un mic ocol. Cât de mare era intrândul în insula respectivă? Poate intra iahtul nostru acolo?

— Bineînţeles! Dar nu ştiu totuşi cât de mult duce golful în interiorul Insulei.

— Cam cât de mare este insula aceea?

— Nu mi-am format o părere, voiam doar să luăm masa acolo şi-atâta tot!

— Ei, atunci, o să ne dăm şi singuri seama! Dar cu grijă rogu-te, să nu trecem pe lângă insula cu pricina.

Marian şi cu mine, am coborât sub punte, după care prietenul meu, bătu la cabina lui Malgren.

— Îmi permiţi să te deranjez un moment domnule Malgren? îl întreabă Marian, după ce proprietarul iahtului spuse intră şi noi am intrat, înăuntru. Malgren sărise îndată în picioare.

— Îndată se face ora 7.00. Cel mai bine ar fi să luăm împreună micul dejun, în cabina mare, spuse el.

Am luat-o împreună în cabină, unde ne reuneam de obicei cu toţi, Balling şi Malgren, au intrat deodată. Amândoi au ascultat cu atenţie ce le spunea Marian în legătură cu ce auzise de la marinarul de cart. Am gustat din micul dejun copios, care ne fusese adus, până ce un semnal, ne cheamă pe toţi pe punte.

Marinarul care era la cârmă ne arată două dungi subţiri undeva în faţa noastră.

— Aici începe zona insulelor, domnilor, ne spuse Malgren. În curând vom ajunge în preajma primei insule. Voi înlocui pe marinarul de cart eu însumi, ca să poată şi el să mănânce. Poate că pe insulă cu pricina vom da de vaporul misterios pe care l-am urmărit.

— Marinarul dumitale este de părere, domnule Malgren, că, într-o oră vom fi în dreptul insulei.

Marinarul înlocuit de Malgren rămase numai zece minute ocupat cu micul dejun, întrucât era şi el curios dacă vom găsi insula lui. Henriksen, marinarul, cu pricina luă din nou cârma în primire. Am trecut printre mai multe insule, care erau toate locuite. Mai târziu am trecut pe lângă altele mai mici, care păreau să fie doar o scurtă escală, pentru majoritatea călătorilor. Henriksen, arată spre una din acestea:

— Uite-o acolo este, aceea cu grupuri de palmieri deşi din dreapta.

Să mă îndrept spre ea, sau s-o înconjurăm de la distanţă.

— În regulă Henriksen, dar încet şi cu prudenţă, să dăm ocolul insulei. Poate-l vom vedea pe omul nostru chiar de pe vas.

Marinarul ocoli, aşa cum am conveni insula şi-n tot acest timp, am examinai constant cu binoclul malul acesteia, dar n-am putut descoperi nimic.

Parcursesem deja, o bucată din drum, ocolind insulă pe jumătate, când Henriksen ne arată un mic intrând, după care îl privi întrebător pe Marian. Prietenul meu dădu din cap aprobator. Da, să intrăm încet cu iahtul în acest golfuleţ! Îl cheamă pe Pongo, dându-i instrucţiuni să se pregătească. Nu se ştia ce putea apare.

În timp ce Henriksen încetini turaţia motoarelor Pongo îşi făcu apariţia la proră, conform indicaţiilor lui Marian.

Am pătruns cu turaţia redusă a motoarelor în golf, în timp ce în stânga şi-n dreapta se ridicau grupuri de arbori imenşi care împiedecau vizibilitatea. În curând malul păru să urce şi noi ne-am condus vasul de-a lungul unor pereţi înalţi din stâncă.

De sus puteam fi atacaţi cu uşurinţă, fără să izbutim să ne apărăm cu succes. Am vrut să-l avertizez pe Marian să nu intre mai adânc în acest golf capcană, când după o cotitură traiectul golfului se termină. Înaintea noastră am putut vedea un mic lac.

— Un ascunziş minunat pentru piraţi, râse Malgren, dar nu se vede totuşi nici o corabie. Ei ce spui, acostăm, domnule Farrow?

Marian cercetă scrutător cu privirea malul, după care arată spre o proeminenţă stâncoasă care putea acoperi iahtul şi-l împiedeca de a fi văzut, de pe mal, se-nţelege.

— Acolo putem ancora fără grijă, domnule Malgren. Cred că-n locul ăsta au mai ancorat şi alte vase.

Henriksen conduse vasul astfel încât să facă un ocol şi câteva minute mai târziu ne aflam la adăpost. Nu puteam găsi un loc mai bun. De pe punte puteam ajunge nemijlocit pe uscat. Marian arată spre câteva pete de ulei care se vedeau plutind pe apă şi spuse:

— De curând a acostat un vapor aici, ce părere ai dumneata ca specialist, domnule Malgren? Proprietarul iahtului se uită la pata aceea colorată-n toate culorile curcubeului şi spuse:

— Ai dreptate, domnule Farrow, n-a trecut mult, de-atunci şi în apă liniştită a acestui golf după câteva zile pata se dizolvă.

— Poate că vaporul a fost chiar noaptea trecută aici, am spus eu. Să sperăm că nu ne blochează drumul, fiindcă în acest caz, am picat în capcană.

— Vom merge pe uscat şi vom cerceta mai temeinic împrejurimile golfului şi insula. Pongo va trebui să stea de veghe întrucât este singurul dintre noi care poate să-i facă faţă omului maimuţă.

— Dacă Pongo, întâlneşte om maimuţă, dă imediat semn la *Masser*, răspunse uriaşul şi sări pe mal dispărând în dosul stâncilor crestate.

Marian, Balling, Malgren şi cu mine am mers pe uscat în timp ce cei trei marinari au rămas să stea de veghe pe iaht.

Noi ceilalţi am mers pe uscat, luând-o spre vest, atenţi la orice zgomot, care ni se părea suspect. N-am descoperit însă nimic care să ne dea de gândit. După vreo zece minute de mers am ajuns la marginea unui luminiş, unde ne-am oprit încremeniţi. În mijlocul luminişului, erau ridicate câteva colibe, deasupra acoperişurilor vălătuci de fum se urcau spre cer.

Înaintea colibelor, oameni preocupaţi, alergau încolo şi încoace, unii purtând găleţi cu apă, pe care le purtau cu mare grijă. Alţii aduceau lemne în colibe. Totul făcea o impresie paşnică. Dintr-una din colibe, ieşi o femeie care strigă ceva unuia dintre bărbaţi. Acesta se duse la un tufiş şi reveni, purtând în mână o legătură de plante.

Oamenii păreau să aparţină unor rase diferite; păreau să fie printre ei malaiezieni, indieni, chinezi şi chiar câţiva albi.

Marian ne făcu semn să stăm deocamdată adăpostiţi la marginea luminişului. Voia să se ducă singur spre colibe. Înainte de-a merge hotărât înainte, ne mai făcu un semn, arătând spre armele noastre: asta însemnând:

— Ţineţi pistoalele pregătite.

Merse încet spre colibe. Câţiva dintre oameni care lucrau acolo, se uitară la el, dar nu-şi părăsiră munca în care erau adânciţi. Când Marian ajunse la primul grup de oameni, salută politicos şi le adresă câteva cuvinte.

S-au uitat la el, ca şi cum n-ar fi înţeles despre ce era vorbă după care nu i-au mai acordat nici o atenţie.

Prietenul meu îşi continuă drumul, dar se pare că şi cu alte grupe de oameni păţise la fel. Intrase chiar în câteva colibe dar ieşise apoi afară, clătinând numai capul. În cele din urmă ne făcu şi nouă semn să ne apropiem.

De-ndată ce-am fost lângă ei ne-a spus:

— Se pare că oamenii ăştia sunt ţicniţi. Bănuiesc că sunt cu toţii otrăviţi. Mă bucur c-am adus cu noi contraotrava indianului. O s-o administrez unuia sau mai multor oameni ca să vedem efectul. Apoi vom mai vedea.

Marian nu se despărţea cu plăcere de lucruri atât de importante,

cum ar fi acest antidot. Intră în prima colibă, reveni repede, din nou intră într-una, pe care, după ce-o părăsi ne spuse:

— Curând vor lua micul dejun. Pregătirile în colibe sunt în toi, pentru asta. Dacă vom avea noroc, unii dintre ei vor fi din nou oameni normali. Bănuiesc că sunt oameni, proveniţi de pe corăbiile dispărute.

— Dacă teoria asta este adevărată, avem de-a face cu o ticăloşie fără pereche, care nu poale fi pedepsită îndestulător de nici un tribunal, îşi exprimă părerea şi Balling.

Ne-am strecurat pană la marginea luminişului şi-am aşteptat desfăşurarea evenimentelor. N-a durat mult, până ce câteva femei au ieşit din colibă şi le-au înmânat oamenilor de-a afară mâncare. Aceasta fu devorată cu lăcomie. După încă un sfert de oră, îşi făcu efectul antidotul, la câţiva oameni. Mai întâi au pălit, apoi s-au ridicat încurcaţi de pe movilitele de iarbă pe care se aşezaseră pentru a-şi lua masa, după care au privit curioşi şi scuturând din cap, lucrurile dimprejur.

Marian a mers apoi către ei şi începu o discuţie din care reieşea că nu-şi aduceau aminte cum au ajuns pe insulă.

Ultima amintire era că se opriseră în faţa unei corăbii în flăcări dar de-ndată ce au ajuns pe punte, au fost doborâţi.

Marian îi lămuri ce se întâmplase în realitate. Cu forţe unite am reuşit să-i readucem la realitate pe toţi oamenii de pe insulă care se aflau acolo, cu mintea rătăcită.

Bucuria acestor oameni, fu de nedescris. Toţi voiau să părăsească cât mai repede insulă pentru a căuta pe stăpânii vasului în flăcări şi a se răzbuna sângeros.

În special cu-n irlandez înalt se întreţinu mai mult Marian din această colonie. Despre un posibil om maimuţă nu ştia nici el şi nici ceilalţi. Oamenii ne-au ajutat cu dragă inimă, să cutreierăm insula în lung şi lat în speranţa găsirii acestui om maimuţă.

Departe presărate printre stânci am găsit câteva colibe răzleţe. Toate erau goale dar în nişte hrube subterane, asemănătoare pivniţelor, căutând încoace şi-ncolo am descoperit într-una din ele o blană de maimuţa. Acum totul era clar şi nu era greu să-ţi imaginezi şi restul. Omul maimuţă nu era decât un deghizament pentru unul din locuitorii insulei şi care urmărea un anumit scop cu asta.

Poate că era unul dintre paznicii insulei care-şi speria în acest fel musafirii nepoftiţi.

Dar unde era omul în momentul de faţă? În colibe erau stivuite multe provizii cu de-ale gurii. Piraţii erau interesaţi aşadar că prizonierii să nu moară de foame.

Pentru noi se ivise o problemă gravă. Toţi oamenii, bărbaţi şi femei deopotrivă voiau să părăsească insula cu iahtul nostru. Marian i-a convins cu greu pe oameni că acest lucru nu este posibil. Îşi alese trei

oameni vânjoşi care să plece cu vasul nostru, urmând să se întoarcă mai târziu şi să-i ia pe toţi ceilalţi de pe insulă. Pe cei rămaşi i-am sfătuit să-şi facă întăriri solide din crengi de copac, pentru ca în cazul întoarcerii piraţilor să se poată apăra cu succes împotriva lor. Marian le dădu sfaturi folositoare cum să-şi învingă prin viclenie duşmanii. Trebuiau să se comporte ca şi cum ar fi în continuare tulburaţi psihic şi doar în ultimul moment să se năpustească asupra duşmanilor lor.

Pongo stătuse de pază tot timpul şi ochilor lui ageri nu-i putea scăpa nimic. După ce-am ajuns din nou pe vas a putut fi schimbat din locul său de veghe dintre stânci.

Ne-am înţeles deocamdată să nu înştiinţăm poliţia pentru că ne-ar fi îngreunat misiunea de a da peste acest „G” în Singapore. Malgren avea pe insula Selang, care se găsea chiar în faţa golfului Kilong, o cunoştinţă ce avea mai multe corăbii de negoţ. Pe el voiam să-l rugăm să ia pe oamenii noştri vindecaţi, de pe insulă. Pentru a acosta însă în Puket, trebuia să traversăm strâmtoarea Papra.

De-ndată ce-am intrat din nou în marea deschisă, părăsind golful adăpostit din insulă, marinarii care stătuseră de veghe au putut merge la culcare. Cei pe care i-am luat cu noi, le preluaseră serviciul. Ne-am convins că Marian făcuse o alegere bună, întrucât îşi cunoşteau bine, meseria de marinari.

Cu viteză sporită, am pornit la drum, sperând ca insula Selang s-o atingem în nouă ore – era deja ora 13.00 – aşadar după coborârea întunericului. Faptul că ajungeam noaptea, ne convenea de minune, având în vedere, că dacă piraţi aveau spioni pe-acolo, ne-am fi putut strecura mai uşor. Ziua trecu pe nesimţite. Am trecut pe lângă diferite nave, dar n-am dat de velierul pe care-l urmăream. Am luat o cină bogată şi ne-am culcat întrucât voiam către ora 22 să fim din nou la posturi şi nu ştiam dacă nu va trebui să ne sacrificăm toată noaptea pentru evenimentele ce vor urma. Am avut un somn fără vise şi m-am deşteptat doar când m-a trezit Pongo.

Deşi era noapte, pe punte domnea o căldură zăpuşitoare, eram doar la opt grade latitudine, deci foarte aproape de ecuator. Iahtul avusese un parcurs bun şi Malgren ne spuse că peste o jumătate de oră vom traversa strâmtoarea Papra, iar de-acolo până la Paket nu mai aveam mult. Înainte de-a ajunge în strâmtoarea care desparte insula Selang de continent, am observat înaintea noastră un vapor, care venind dinspre vest, avea aceeaşi ţintă ca şi noi, strâmtoarea Papra. Malgren reduse viteza vasului şi începu să-l examineze prin ocheanul de noapte. Să fi fost acelaşi vapor pe care-l şi care ne urmărise.

După ce acesta dispăru în strâmtoarea Papra, l-am urmat încet, păstrând distanţă, având doar grijă să nu-l pierdem din ochi, traversarea strâmtorii dură aproape o oră. Când am ajuns în golful Kilong, vaporul coli puţin către sud. Malgren care cunoştea bine

regiunea, ne spuse c-acolo se găseau grupuri de insuliţe răzleţe şi probabil că una dintre ele, era şi destinaţia vasului. Trebuia să fim cu ochii în patru pentru ca să nu ne scape din vedere.

Deşi îl urmăream tot timpul prin ocheane, la un moment dat, vasul dispăru din vederea noastră.

— Şi-a stins luminile de poziţie şi-acum vrea să se ascundă după una din insule. Ar fi greu să-l urmărim pân-acolo întrucât sunt multe stânci submarine şi nu vreau să primejduiesc vasul. S-o luăm spre Paket?

— Nu ne rămâne nimic altceva de făcut, domnule Malgren, răspunse prietenul meu.

Am luat curs spre Paket unde am ajuns după o oră. Am fost bucuroşi c-am putut pătrunde-n port fără a fi văzuţi de poliţia portuară. Am ancorat la locul indicat de Malgren şi-am părăsit iahtul. N-am avut de mers mult, întrucât cunoştinţa lui Malgren locuia pe-aproape. Am povestit multe cu acesta şi i-am zugrăvit în culori vii, tot ce pătimisem, acesta ne promise că-n dimineaţa zilei următoare va trimite un vas spre insula indicată de noi. Am lăsat unul din oamenii luaţi de pe insulă, ca să servească de ghid. Noi am plecat cu iahtul lui Malgren, înainte de revărsatul zorilor. La plecare am văzut o barcă mică cu motor care ne urmărea, dar n-am putut stabili dacă nu aparţinea poliţiei.

Am mers cu toată viteza, până la Singapore mai aveam o mie de kilometri de parcurs şi ne va lua cu siguranţă două zeci de ore s-ajungem acolo. Era sortit să ajungem la Singapore din nou, noaptea ceea ce ne convenea şi de data asta. La răsăritul soarelui ne aflăm departe de Selang şi-acum ne îndreptam spre strâmtoarea Malaca. Curând vom ajunge pe liniile de comunicaţii dintre Singapore şi Madras. Pe acest itinerar, precis că nu vom întâlnii piraţi, aşa că Malgren, dădu comanda să mergem cu toate motoarele din plin!

III
ÎN SINGAPORE

SINGAPORE – ÎN GERMANĂ, înseamnă oraşul leilor. Este una din insulele aparţinând părţii de sud a peninsulei Malaca. Un canal îngust, o separă de uscat. Populaţia covârşitoare majoritară e formată din chinezi şi mulatri, dar există fireşte albi, europeni şi americani. Capitala insulei, cu acelaşi nume, e locuită de chinezi, malaezi şi are şi un cartier european. Dintr-un cuib de piraţi, cum era odinioară, s-a dezvoltat ca un centru comercial şi este reşedinţa guvernatorului britanic.

— Pirateria practicată de sute de ani, a făcut din chinezi o pătură prosperă, ne povesti Malgren. Dacă mai există din când în când

lăcaşuri de piraţi, atunci cu siguranţă că e vorba de piraţi chinezi. Este greu chiar şi astăzi să stârpeşti pe deplin pirateria.

— Acest „Gs” îmi pare a fi o căpetenie de bandă care are tocmai această îndeletnicire, fu de părere Marian.

— Mi se pare curios cum vrei dumneata să dai de acest „Gs” tocmai în acest oraş imens atâta vreme, cât nu-i cunoşti nici măcar numele adevărat, se miră Balling.

— Ar fi mai simplu să mergem la poliţie şi să obţinem câteva informaţii, dar deocamdată trebuie să facem abstracţie de autorităţi. Dacă putem aranja astfel că sosirea iahtului nostru să fie remarcată mâine în zori, poate că unul dintre membrii bandei, ni se adresează de la sine, fără ca să fim nevoiţi să-l căutăm noi.

— Înţeleg, zâmbi Balling. În felul acesta ar fi simplu şi nu ne-ar rămâne decât să ripostăm.

Întrucât căldura devenea tot mai mare, ne-am hotărât să ne culcăm, pentru ca la noapte, să putem fi proaspeţi şi în formă. Se făcuse deja ora 15.00.

M-am culcat în cabina răcoroasă şi m-am deşteptat, când mai era foarte puţin până ajungeam la Singapore. Înainte de a mă scula, m-am întins de câteva ori şi m-am străduit să-mi amintesc, cât de multe ştiam în legătură cu acest „Gs” pentru a nu mai fi nevoiţi să-l căutăm atâta. Aproape c-am adormit din nou, dar o ciocnire puternică care ameninţa să mă dea jos din pat, m-a făcut să-mi sară somnul numaidecât. Să ne fi ciocnit de-o stâncă?

M-am îmbrăcat repede şi-am urcat pe punte. Iahtul naviga liniştit, iar motoarele erau oprite. Marian şi Malgren erau pe punte şi aproape concomitent cu mine, au apărut Balling şi Pongo.

— Ne-am ciocnit de ceva, dar nu de o stâncă, ci de o mică plută. Henrikson s-a dus să cerceteze.

M-am dus la balustradă l-am văzut pe Henriksen coborând pe scara de frânghie, când voia tocmai să pună piciorul pe plută de care ne ciocnisem. Atunci am strigat din toate puterile mele.

— Repede înapoi, Henriksen! Zburăm de nu, cu toţi în aer. Repede înapoi!

Henriksen încremeni şi se-ntoarse după câteva secunde în care stătuse ca paralizat de spaimă înapoi, pe punte. Marian mă întreabă ce se întâmplase. Am lăsat snopul de lumină al lanternei mele să cadă din plin pe plută şi atunci au putut vedea şi ceilalţi că pe plută era aşezată o bombă, care avea menirea ca la ciocnirea de iaht să explodeze.

Malgren înjură şi strigă:

— Să fie bomba asta amplasată pentru noi?

— Aşa se pare, domnule Malgren, spuse Marian grav. Am fost deci reperaţi. Să dezamorsăm drăcia asta, pentru ca să nu dea un alt vas de ea şi să păţească ceva. Malgren se declară de acord şi spuse:

— Nu-mi dau seama cum de-au reuşit ticăloşii să planteze pluta tocmai în direcţia de mers a vasului nostru. Puteam trece foarte bine, la câţiva metri de aceasta, dar o concluzie, se impune totuşi. Piraţii nu sunt departe de aici. O să dezamorsez chiar eu bomba, după ce voi coborî pe plută.

Prietenul meu coborî pe scăriţă, de bord şi păşi cu atenţie pe plută. Cu un cuţit tăie frânghia în două cu care bomba fusese legată de plută, trăgând-o la marginea plutei şi aruncând-o în apă. Câteva secunde mai târziu, Marian era din nou la bord.

Malgren dădu ordin de continuarea călătoriei. L-am aşezat pe Pongo la proră pe post de observator. Cu ajutorul unei lămpi de buzunar, trebuia să lumineze din când în când suprafaţa mării, pentru a recunoaşte un pericol similar, repede şi la timp. O oră mai târziu, am intrat în rada portului Singapore şi căutam un loc bun de ancorare. Poliţia portuară apăru pe punte şi controlară hârtiile şi actele de bord ale vasului, precum şi documentele personale. De-ndată ce Marian înmână paşaportul său, comisarul însoţitor al patrulei, strigă bucuros.

— Ah, domnul Farrow! Atunci domnul Bertram şi însoţitorul dumneavoastră Pongo, nu pot fi departe. Mă bucur că am prilejul să vă întâlnesc.

— Am o rugăminte care v-o formulez imediat, domnule comisar, spuse Marian pe loc. Aţi putea să repartizaţi trei oameni de pază pe vasul nostru? Mă tem de un atentat.

— Bineînţeles, domnule Farrow! Dar ce se-ntâmplă de fapt, aveţi un anume scop cu cererea asta?

Marian zâmbi.

— Deocamdată nu vă pot spune nimic despre asta dar v-am fi recunoscători dacă ne-aţi recomanda un hotel unde am fi în siguranţă şi-am avea linişte.

— Cel mai bun hotel de prin partea locului este al chinezului Gishangs. Acolo veţi fi trataţi bine, mulţi călători europeni trag la dânsul.

— Aveţi cumva acolo, vreo cunoştinţă prin care să-i transmiteţi c-am dori cel mai mult să nu fim deranjaţi? Cel mai bine ar fi dacă v-aţi face timp pentru o oră să fiţi musafirul nostru acolo şi-atunci veţi putea vorbi personal cu hotelierul.

— Cu plăcere. Bineînţeles că vă pot acorda între o oră şi două ore pentru o convorbire în legătură cu serviciul meu, presupunând că vom avea un schimb fructuos de informaţii.

— Parţial se poate şi asta, domnule comisar. V-aş pune doar câteva întrebări la care mi-aţi putea da eventual un răspuns, iar la rândul meu, vă pot da, un pont. Aşadar să mergem mai bine la hotel.

Comisarul dădu dispoziţii la trei dintre oamenii săi, să rămână pe vas. Cei cinci oameni ai noştri puteau să-şi facă somnul în vremea

asta. Noi ne-am luat bagajele şi după câteva minute, urmându-l pe comisar, am intrat într-un hotel arătos unde am primit câteva camere bune. Pe Maha l-am lăsat pe vas, întrucât într-un hotel de lux nu putea fi primit. Pongo voia să rămână cu Maha, dar Marian voia că uriaşul negru să rămână în Singapore mereu în apropierea noastră.

Prin băiatul de serviciul Marian comandă o sticlă de vin. După ce-am ciocnit, îi întrebă prietenul meu pe comisar dacă-n oraş, cunoaşte pe cineva, care s-ar semna cu iniţialele „Gs”.

— Aici se găsesc o mulţime de oameni, care se semnează cu „G” sau „Gs”. Mai bine povestiţi-mi despre ce este vorba, poate atunci voi fi mai în măsură să vă dau o informaţie utilă.

Deşi Marian, iniţial nu voia să înştiinţeze poliţia, în legătură cu ultimele evenimente, îi relată totuşi comisarului, tot ce ni se întâmplase, începând cu Manipur. Funcţionarul ascultă încordat şi interesat raportul lui Marian şi când acesta termină, vru să alarmeze toată poliţia pentru prinderea piraţilor. Marian îi arată zădărnicia unei astfel de tentative, atâta timp cât nici nu ştim identitatea şefului bandei. Comisarul păru să cadă în cele din urmă de acord cu Marian.

— Pân-acum am crezut, ne mărturisi comisarul că navele dispărute s-au scufundat. Acum văd că lucrurile stau altfel. Mă bucur domnule Farrow că dumneata împreună cu însoţitorii şi prietenii dumitale vreţi să ne ajutaţi.

— Noi apelăm la ajutorul poliţiei, domnule comisar. Atâta vreme cât nu cunoaştem omul care se semnează cu „Gs”, trebuie să ne folosim de viclenie. Mâine vom face cunoscut, că suntem pe urmele unor piraţi, pe care-i bănuim că-şi are sălaşul în Singapore, sper ca după asta, şeful bandei, să se „anunţe” în felul său, nouă.

— Dar va încerca un atac împotriva dumneavoastră! ne şi avertizează comisarul.

— Tocmai asta şi aşteptăm! răspunse Marian. Prin asta se va trăda. N-avem de gând să ne lăsăm atât de uşor ucişi!

— Totuşi e foarte primejdios, zise comisarul scuturând capul.

— Vom fi cu ochii în patru domnule comisar. Oricum, bănuim că adversarii noştri ştiu de mult că noi am debarcat în Singapore. Atentatul cu bomba, tocmai ne arată, întrucât nu am căzut jertfă atentatului se ştie deja şi am fost urmăriţi. N-ai observat vreun vas care a intrat în port, imediat după noi, domnule comisar?

— Imediat după dumneavoastră a intrat în port vasul de curse al bogătaşului chinez Lu Hang. Acesta face dese curse, mai ales în timpul serii şi nopţii. Chinezul trece unul dintre cei mai bogaţi oameni din Singapore şi nu-l prea văd deloc în postura de căpitan de piraţi.

— Nu spuneţi asta domnule comisar! Tocmai oamenii foarte bogaţi, au câteodată asemenea „marote”, prin care îşi sporesc averea. De fapt nu cred că Lu Hang, are vreo legătură cu „Gs”.

— Despre alte vase, nu cred că e cazul să luăm vreunul în consideraţie. O să-mi întreb colegii ce vas a mai sosit în port după dumneavoastră.

— Mâine, poate, că vom obţine informaţii noi, de la poliţie domnule comisar? Astăzi nu mai are rost să culegem informaţii, dar mâine aşteptăm tot ce e nou la hotel.

Cu promisiunea de-a ne ajuta după cât îi va sta în puteri, comisarul îşi luă rămas bun. După ce comisarul părăsi încăperea am stat câteva momente toţi tăcuţi, apoi, Marian se strecoară pe furiş afară pentru a se asigura că comisarul părăsise într-adevăr hotelul.

— Ai vreo bănuială Mariane, ai motive să nu-i acorzi încredere poliţistului?

— În asemenea cazuri n-am încredere în nimeni Robert. În noaptea asta ne vom convinge dacă ne putem baza pe ajutorul comisarului.

— Cum poţi să afli lucrul ăsta Mariane? Vrei cumva să-l urmăreşti?

— Asta ar fi prea greu, Robert. Dacă însă Poliţia este înţeleasă cu piraţii, vom afla în noaptea asta. Pongo va trebui mai cu seamă să fie ochi şi urechi!

Balling care pân-acum nu spuse nimic, zise în felul său liniştit:

— Eu, cred că bucuria comisarului a fost sinceră. Din cauza asta, nu cred că face casă comună cu piraţii.

— Nici eu nu cred, domnule Balling, dar pe de altă parte, ţin să mă asigur. După aceea regretele sunt târzii!

Malgren nu spuse nimic. El îşi luase pistolul său de calibru mare pe care-i purta la brâu şi-l privi, cu înţeles…

Cu excepţia experienţei sale, avute cu corabia piraţilor, el mai avea o răfuială proprie cu acesta. Acesta îi îmbolnăvise fiul şi acum l-ar fi culcat la pământ pe căpitanul piraţilor, dacă l-ar fi avut în bătaia armei sale.

În ziua următoare intenţionam să-l vizităm pe fiul lui Malgren, la spital. Speram că-n acest caz, bolnavul se va însănătoşi, datorită antidotului luat de la indian.

Ne-am dus repede apoi la culcare, între timp Pongo prelua paza de noapte. Fără zgomot el merse dintr-o cameră în alta, fiind atent la orice amănunt. Fuseserăm prea adesea surprinşi în somn deşi credeam c-am luat toate măsurile de siguranţă.

În noaptea asta nu se întâmplă nimic. Ne trezirăm proaspeţi şi comandarăm prin chelnerul chinez, micul dejun în cameră. Aveam o poftă de mâncare nu glumă şi m-am supărat de-a binelea, când Marian, ne interzise printr-o ridicare a mâinii să atingem vreunul din felurile de mâncare.

Când eram pe cale de-a protesta, acesta îşi luă din buzunar o hârtie de turnesol şi-o cufundă în ceaiul adus, hârtia înroşindu-se imediat. Îngrozit m-am uitat spre prietenul meu.

— Chiar şi-n cel mai bun hotel de prin partea locului se poate întâmpla aşa ceva, Robert, râse acesta. Nu ştiu pe cine am putea bănui din personalul de serviciu. Chelnerul poate fi nevinovat dar totuşi o să-l încerc.

Ca şi mine, erau deopotrivă uimiţi Malgren şi Balling. Dar Marian, nu provocă o discuţie lungă pe această temă.

Apasă pe butonul soneriei şi chelnerul apăru din nou.

— Ceaiul pe care ni l-ai, adus era rece, strigă el. Se obişnuieşte la hotelul vostru aşa ceva?

Tânărul chinez bâlbâi câteva cuvinte neînţelese, puse mâna pe ceaşca de ceai şi-o pipăi.

— Scuzaţi-mă domnule, spuse într-o engleză cursivă, dar ceaiul este încă fierbinte.

— Atunci gustă ca să te convingi, îi spuse Marian.

M-am aşteptat ca băiatul să băiatul să tresară îngrozit, însă rămase perfect liniştit, goli până la jumătate lichidul din cană, într-o ceaşcă goală, pe care o duse mai apoi la buze. Dacă Marian n-ar fi intervenit ar fi băut-o.

— Perfect, spuse Marian. Am vrut să mă conving dacă ceaiul este bun. Poţi să pleci. Totul este în regulă!

Mirat chelnerul îl privi pe Marian, făcu o plecăciune şi părăsi în tăcere, camera.

— Este nevinovat, Mariane! am strigat de-ndată.

Acesta râse numai, mărginindu-se să-mi răspundă.

— Nu ştiai că, chinezul fără să tresară numai şi-ar merge la moarte sigură pentru stăpânul său? Conform religiei lor moartea nu este ceva înspăimântător. Gândeşte-te mai bine, cum se numeşte proprietarul hotelului!

— Dacă am înţeles bine, numele lui este Gishangs. Ei drace! Abia acum îmi cade fisa. „Gs” poate fi chiar iniţialele numelui său. Balling şi Malgren, care asistaseră la discuţie priviră spre camaradul meu, dar acesta le descurajă intenţia.

— Trebuie să fim atenţi la toate domnilor, asta e tot! Cu toate astea nu cred că acest Gishangs ar fi omul nostru, întrucât nu-l cred atât de naiv să se trădeze în felul acesta, semnând cu numele său. M-am gândit la o farsă care ne-ar putea pune pe urmele piratului.

Marian îşi spuse planul pe care l-am făurit cu toţi demn de a-l urma.

După ce comisarul, o jumătate de oră mai târziu, veni, în vizită, noi zăceam cu toţi „inconştienţi” în cameră. Numai Marian putu bolborosi câteva cuvinte, informându-l pe comisar că noi toţi am fost otrăviţi, bând ceaiul. Comisarul trebuia să ne ducă într-un spital fu chemat proprietarul hotelului, chinezul Gishangs. Am observat că acesta era în interiorul lui foarte agitat, deşi se cunoştea proverbiala stăpânire de

sine, a chinezilor. Ştia oare ceva de acest atentat!

Comisarul îşi îndeplini îndatoririle foarte repede, încât la nici o jumătate de oră, eram în spital. Am fost duşi într-o cameră în timp ce doi medici au începui să ne examineze amănunţit.

În timp ce voiau să-i dea o injecţie, Marian sări râzând în picioare, ceea ce făcurăm şi noi imediat. Doctorii voiau să-i facă reproşuri severe prietenului meu, pentru ceea ce credeau ei că-i o farsă de prost gust, când Marian îi luă deoparte şi vorbi cu ei pe-un ton convingător.

Doctorii se uitară uimiţi unui la celălalt, în cele din urmă zâmbiră şi se apropiară de noi, salutându-ne. Marian îi mai rugă să facă cunoscut că noi suntem foarte bolnavi şi sunt puţine speranţe să putem scăpa cu viaţă. Doctorii l-au îndepărtat pe comisar din fericire, înainte ca acesta să ne examineze astfel încât în afară de aceştia, nimeni nu cunoştea starea reală a sănătăţii noastre.

Doctorul şef Kingston, purtă cu noi o lungă convorbire, apoi Marian se interesa de fiul lui Malgren, care – fericită coincidenţă – era în acelaşi spital şi aşa află că în ce-l priveşte pe acesta doctorii îl socoteau un caz enigmă.

— Ar fi posibil domnule doctor, să-l trimiteţi pe tânăr până la noi, pentru a-i permite tatălui său, să-l vadă?

— E posibil, dar vă avertizez, că nu-şi va recunoaşte tatăl. Vorbeşte despre o anumită corabie cu pânze şi vrea neapărat să se lupte cu-n adversar imaginar. A trebuit ocazional să-l mutăm într-o celulă de siguranţă, întrucât era pe punctul de a distruge totul.

— Poate că stă-n puterea noastră de-al vindeca pe acest tânăr, domnule doctor, spuse Marian. Am umblat prin India şi cunoaştem datinile de-acolo foarte bine. Sunt de părere că tânărul a fost otrăvit.

— Atunci ar trebui să aveţi antidotul, domnule Farrow. Asta nu-i uşor de procurat şi chiar mai greu de preparat. Am încercat tot ce ne-a stat în putinţă, dar deocamdată din păcate fără succes.

— Poate se-ntâmplă o minune, zâmbi Marian. Vrem doar să-l cunoaştem şi noi pe tânăr.

De-ndată ce doctorul Kingston părăsi camera pentru a-l aduce pe fiul lui Malgren, tatăl întreabă:

— Oare-l va ajuta antidotul pe fiul meu, domnule Farrow?

— Întrucât antidotul a ajutat pân-acum tuturor celor otrăviţi de acest „Gs” cu siguranţă nu va eşua nici în cazul fiului dumitale, îl linişti Marian pe proprietarul iahtului. Nu trebuie să-l agităm inutil pe bolnav aşa că stăpâneşte-te domnule Malgren, când intră fiul dumitale.

Malgren ne promise că va face tot ce-i stă în putinţă. Câteva minute mai târziu apăru medicul şef însoţit de un tânăr, care după înfăţişare aducea cu Malgren. Bătrânul Malgren, rămase complet liniştit şi-şi examină numai fiul cu ochi cercetători.

Tânărul Malgren, nu ne dădu nici o importanţă murmura numai cuvinte neînţelese. Marian îl împinse uşurel să ia loc într-un fotoliu, scoase sticluţa cu antidotul şi pune câteva picături într-un pahar cu apă. Cu prudenţă duse paharul la gura tânărului care bău, fără să opună nici o rezistenţă.

— Trebuie să aşteptăm acum, îi spuse Marian doctorului Kingston. Într-un sfert de oră se va decide soarta lui. Poate că pân-atunci veţi avea amabilitatea de-a vă îngriji de un mic dejun copios. Azi nu am mâncat deloc.

Doctorul părăsi pentru câteva clipe camera. După câteva minute apărură unul dintre asistenţi şi o soră, aducând pe o masă rulantă, mâncare şi ceai din belşug.

După ce trecu sfertul de oră aşteptat, tânărul se făcu alb ca ceară şi aproape că alunecă de pe fotoliul pe care şedea.

Apoi faţa i se coloră din nou şi uimit privi în jurul său. Îşi recunoscu tatăl şi-i căzu în braţe, antidotul îşi făcuse deci efectul.

— Ei vedeţi, că am avut dreptate, se bucură Marian. Suntem în posesia antidotului care în astfel de cazuri aduce vindecarea. Acum însă să mâncăm cu toţi liniştiţi.

Doctorii îşi luaseră rămas bun. La micul dejun i-am povestit tânărului, întâmplările recente prin care am trecut iar Malgren junior îşi aduse aminte c-a văzut pe corabia în flăcări un alb, în timp ce restul echipajului părea să fie chinezi. Corabia însăşi n-arsese însă. Era vorba de-un praf care se aprindea şi producea şi-un miros greu.

Mai mult n-a putut observa, întrucât a fost doborât de alb. De-abia după ce-şi venise în fire, îşi dădu seama că nu ştie ce s-a întâmplat cu el. Istorisirea fu întreruptă de venirea medicului şef care se apleacă şoptindu-i lui Marian la ureche.

— Aţi primit o vizită simandicoasă, domnule Farrow. Lordul Abedreg a auzit de atacul asupra dumneavoastră şi ţine să vă vorbească urgent. A promis spitalului o mare recompensă dacă va reuşi să vă facă din nou sănătos.

Lordul Abednego? Abednego! Acum ştiam despre cine era vorba! Îi eliberasem odinioară fiica din mâinile chinezului Fu Dan şi cu ocazia asta l-am cunoscut pe Pongo (vezi broşura nr.38). Lordul Abednego locuia în Singapore şi auzise despre atacul asupra noastră. Marian se gândi câteva clipe apoi îi şopti ceva la urechea medicului şef care dispăru imediat din cameră.

Ceva mai târziu îşi făcu apariţia şi lordul Abednego, dar nu mai era însoţit de către doctor. Lordul se opri uimit în uşă privindu-ne cu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Marian se ridică şi se duse râzând spre acesta.

— Mă bucur nespus de mult domnilor că vă pot saluta şi sunteţi atât de sănătoşi, i-o luă lordul înaintea lui Marian. Am crezut că

sunteţi bolnavi şi viaţa vă este în primejdie.

Marian îi prezentă pe Balling şi pe Malgren senior şi junior. După ce lordul luă loc la masa noastră Marian îl lămuri asupra adevăratelor stări de lucruri.

— Dacă aveţi vreo bănuiala asupra comisarului, domnule Farrow, spuse Lordul Abednego, atunci de data asta vă înşelaţi profund. Acesta este unui dintre cei mai destoinici oameni ai noştri. Puteţi conta pe el şi oamenii lui.

— Asta mă bucură s-aud. În discuţia de faţă, plec de la bun început de la premisa neîncrederii. Aveţi vreo bănuială cine ar putea fi periculosul pirat?

— Am auzit că proprietarul hotelului în care aţi fost cazaţi a fost supus unui interogatoriu. Afirmă că nu are nici o legătură cu atacul. În această privinţă-n cred întrucât nu s-a mai dovedit pân-acum c-ar fi capabil de aşa ceva. Îl cunosc pe Gishangs de multă vreme.

Marian se gândi o vreme, după care-l întreabă pe lord pe neaşteptate:

— Îl cunoaşteţi cumva pe-un anume Lu Hang Milord?

— Fireşte domnule Farrow. Se ocupă cu comerţul de ceai. Îl bănuiţi şi pe acesta?

— Nu, dar, a intrat chiar după noi în port. După atacul cu bomba amplasată pe plută, veţi înţelege de ce ne interesează acest om?

— Lu Hang face în fiecare seară o călătorie, cu vasul său de curse, domnule Farrow. Cred că nu-i părtaş la treaba asta în nici un fel.

— Aşadar spuneţi că ne putem baza întru totul pe comisar, schimbă Marian cursul discuţiei. Mă voi pune-n legătură cu el pentru a lua împreună toate măsurile necesare, pentru a scoate din circulaţie pe-aceşti piraţi. Cel mai bine ar fi dacă domnii Malgren şi cu mine, ne-am deghiza, aşa am putea căuta nestingheriţi prin port, de fapt căutăm un vas cu două catarge, care…

— Un vas cu două catarge domnule Farrow? Păi un astfel de vas, a intrat chiar azi în rada portului.

Am sărit în sus ca electrizaţi. Malgren întreabă repede:

— Are şi două coşuri, nu-i aşa? Astea nu sunt decât de faţadă. Am văzut vasul şi ştiu ce vorbesc.

Lordul Abednego adeveri că vasul avea două coşuri de fum. Nu putea şti însă dacă erau doar imitaţii sau erau reale, nu s-a interesat îndeaproape de chestiunea asta.

În orice caz a trebuit să mergem în port. Lordul Abednego promise ca în scurt timp să ne trimită vestminte indiene şi materiale cosmetice necesare, pentru a ne vopsi pielea aşa cum intenţionam.

Lordul spuse că-l trimite la noi pe comisar, de care aveam acum nevoie.

După ce lordul ne-a părăsit, i-am făcut reproşuri lui Marian că pe

mine n-a vrut să mă ia.

— Dragă Robert, spuse el, disculpându-se ceea ce am de gând, nu e deloc primejdios. Mult mai important e să am o bună acoperire. Dacă mi se întâmpla ceva, am trei oameni hotărâţi care să mă salveze.

După o oră, comisarul veni la noi. Lordul Abednego îl puse la curent cu toate problemele noastre. Se vedea că se bucură văzându-ne sănătoşi. Marian se-ntreţinu cu el mai multă vreme. De mai multe ori scutură capul, dar în cele din urmă fu-nţeles planul prietenului meu. După încă o oră, medicul şef aduse-n cameră un pachet, care conţinea lucrurile trimise de către lordul Abednego. Conţinea trei vestminte indiene şi tot ce era necesar pentru vopsitul pielii. Curând Marian şi cei doi Malgren se deghizară în indieni, ce nu puteau fi deosebiţi de cei adevăraţi.

Balling îi privi pe cei trei, mărturisindu-ne că-n această deghizare n-ar fi bănuit niciodată nişte europeni. Între timp se făcuse ora prânzului. După masă, Marian părăsi primul spitalul.

Medicul şef îl conduse prin grădină, pe-o poartă izolată, în stradă. Urmau apoi să iasă la intervale anumite cei doi Malgren, tatăl şi fiul. Balling şi cu mine am cerut de la medicul şef un joc de şah şi după-un timp eram atât de mult cufundaţi în joc încât am uitat de noţiunea timpului şi-am tresărit speriaţi numai când Pongo a apărut brusc lângă noi.

— *Masser,* trecut mult timp. Pongo are frică. *Masser* Farrow nu păţit ceva. Am sărit în sus. Ceasul meu arăta ora şase după amiază.

Marian voia să lipsească doar vreo trei ore, în caz contrar ne-ar fi dat de ştire.

— Să mergem repede la poliţie şi în port! am strigat eu. Ne-am sfătuit la repezeală şi-am ajuns la concluzia să părăsim spitalul nedeghizaţi. Ne era de-acum indiferent dacă vom fi sau nu recunoscuţi, important era de-a ne găsi camarazii şi de-ai elibera din mâinile piraţilor, dacă au căzut cu-adevărat în capcană.

L-am anunţat pe medicul şef care ne conduse, prin poarta izolată din grădină. Costumele lui Marian şi-ale celor doi Malgren, le-am luat cu noi, pentru a le lăsa-n custodia poliţiei. Comisarul a rămas surprins, când i-am spus că Marian şi cei doi Malgren nu s-au întors.

Ne-a spus că cei trei voiau să spioneze numai vasul cu cele două coşuri de fum.

— Se mai găseşte încă-n port, vasul ăsta? l-am întrebat eu.

— De două ceasuri a ridicat ancora şi-a părăsit portul domnule Bertram. Trebuia să fi arătat destul de consternat, pentru ca ofiţerul de poliţie să-mi spună dintr-o suflare.

— Doar nu bănuiţi, că cei trei camarazi au fost luaţi prizonieri şi au fost răpiţi la rândul lor? N-aveţi nici o grijă domnilor, corabia asta nu poate fi a piraţilor, doar aparţine negustorului de ceaiuri, Lu Hang.

— Lu Hang, acel care ieri noapte, a intrat în port după noi?

— Se pare că-l bănuiţi încă, domnule Bertram! Vă pot spune cu siguranţă că Lu Hang n-are nici o legătură cu vasul piraţilor!

IV
NEGUSTORUL DE CEAI LU HANG

— DAŢI-NE, VĂ ROG, adresa negustorului Lu Hang, domnule comisar. Vrem să mergem în vizită la acesta. Ce nume poartă vasul negustorului?

Comisarul începu brusc să se bâlbâie, întrucât bănuia neplăceri dacă l-am fi vizitat pe Lu Hang. I-am promis să nu-i amintesc numele şi doar aşa ne dădu adresa şi numele vasului. Ne promisese să ne ajute în toate felurile posibile dar nu uită să menţioneze că-n legătură cu Lu Hang suntem pe-o pistă cu totul greşită.

Am ajuns la casa negustorului cu un taxi. Locuia în mijlocul oraşului într-o casă mare, înconjurată de-o grădină. După ce-am sunat ne deschise un chinez uşa, care ne spuse că stăpânul său nu este momentan în oraş şi că se află într-o croazieră cu vasul său.

A trebuit să renunţăm şi ne-am întors la casa lordului Abednego. Fiica să se căsătorise între timp şi nu mai locuia în Singapore. L-am mărturisit deschis temerile noastre şi anume că Lu Hang era implicat în povestea asta şi că bănuiam că vasul cu cele două coşuri de fum false erau proprietatea lui.

— Credeţi cu adevărat că prietenii noştri se găsesc că prizonieri pe vas? ne întreabă lordul.

— Presupun că da.

— Atunci să urmărim vasul. Poliţia portuară trebuie să ştie în ce direcţie au luat-o.

— Va trebui s-o luăm mai degrabă în direcţie contrară, pentru că dacă ăsta e vasul cu pricina, cu siguranţă c-au dat poliţiei un itinerariu fals.

— Ai dreptate, domnule Balling, spuse lordul. Vreţi să vă însoţească şi poliţia, sau vă încercaţi norocul singuri?

— Cred că e mai bine s-avem poliţia de partea noastră, poate că au oficialităţile portuare vreun cuter rapid.

— Uiţi, domnule Bertram că dispunem noi înşine de-un vas rapid care se găseşte-n port, de iahtul nostru cu care putem continua urmărirea.

— Nu uit asta, domnule Balling, dar mai cred că vasul a nostru a fost scos din circulaţie cel puţin pentru o primă călătorie.

— La bord au rămas de pază poliţişti, răspunse Balling.

Cu toate acestea aveam rezerve şi am spus:

— Cu toate astea n-ar fi bine să navigăm singuri. Se poate ajunge la

o luptă pe mare şi nu ştim cu câţi duşmani avem de-a face.

— Voi vorbi cu comandantul poliţiei, ne promise lordul Abednego. Îl cunosc bine. Daţi-i drumul cu iahtul înainte. Într-o jumătate de oră sper să demarez lucrurile.

Ne-am despărţit mulţumindu-i călduros lordului Abednego şi-am plecat spre port. Cu iahtul nostru era totul în ordine, nimeni nu încercase să pătrundă cu forţa pe bord şi nici în secret.

L-am concediat pe cei trei poliţişti şi i-am adunat pe cei cinci marinari ai noştri pe punte. Întrucât şi Balling era de aceeaşi părere le-am împărtăşit şi oamenilor noştri despre ce era vorba. Le-am atras atenţia să fie foarte atenţi.

I-am înarmat pe oamenii noştri, care erau foc şi pară, pentru acţiune şi le-am repartizat amănunţit sarcinile.

Lordul Abednego apăru pe puntea vasului nostru, spunându-ne că totul e-n regulă şi că putem pleca. Un cuter al poliţiei ne va urma în secret, un vas rapid şi puternic. El ne va da ajutor dacă va fi să ajungem la strâmtoare, poliţiştii erau în civili îmbrăcaţi pentru a nu da de bănuit, dar bine înarmaţi având şi-o mitralieră montată la bord. Nu mai avea rost să mai zăbovim mult în port şi după ce ne-am luat rămas bun de la lord, am pornit pe marea deschisă. Balling stătea lângă mine pe punte pe când părăseam portul, în timp ce Pongo coborâse în cabină pentru a-l vedea pe Maha.

Vaporul pe care-i urmăream avea ca ţel al călătoriei Batavia pe insula Jawa. Am luat-o deci în direcţia contrară, adică din nou prin strâmtoarea Malaca. Între timp căzuse întunericul şi se făcuse seară. Lordul ne aduse hârtie pe care puteau fi localizate luminile de semnalizare pentru vasul poliţiei, ca să nu ne piardă urma. Acesta ne urma la o distanţă de vreo mie de metri. Chiar când era să intrăm în strâmtoarea Malaca în faţa noastră apăru un vas de curse care făcu un mare ocol înaintea noastră. Mă întrebam dacă nu cumva era vasul rapid de curse al lui Lu Hang.

Balling ridică din umeri de-ndată ce-i împărtăşii bănuiala mea.

Am dat ordinul de-a mări viteza. Pongo apăru brusc lângă noi, după ce se strecurase neauzit pe punte. Îl ducea pe Maha de zgardă.

— *Masser,* acolo vas cu motor care ne urmăreşte! Maha neliniştit trebuie să fie duşman!

Am pus să mi se aducă din cabina lui Malgren ocheanele de noapte cu care am încercat să urmărim mişcările vasului.

— Vas se apropie repede, vrea vorbească cu noi, spuse Pongo din nou.

Pongo avea dreptate, vedeam şi eu lucrul acesta. Am redus turaţia motoarelor şi-acum aşteptam încordat ce avea să ne spună proprietarul vasului.

De-abia apăru marinarul cu ocheanele, când vasul cu motor,

ajunse-n dreptul nostru şi ne strigă ceva, de la o depărtare oarecare. Am oprit nava noastră, vasul străin apăru lateral de noi, în timp ce un chinez bine îmbrăcat apăru cerându-ne permisiunea de-a ne vorbi, pentru câteva minute.

L-am rugat s-o facă, o scară de frânghie a fost lăsată jos pe care chinezul se caţără cu repeziciune.

— Mă cheamă Lu Hang. Am onoarea de-a vorbi cu domnul Bertram, întreabă el. M-am prezentat atât eu cât şi pe Balling şi-am coborât împreună în cabină. De-abia după ce-am luat loc în fotolii, Lu Hang începu să vorbească.

— Am auzit că aţi sosit la Singapore pe-acest iaht. Împreună cu domnul Farrow, spre regretul meu, am aflat că domnul Farrow a dispărut. Am recunoscut iahtul dumneavoastră, întrucât am trecut pe lângă el şi vă pot face o destăinuire. Am observat azi după-amiază în port cum trei pachete lungi, cilindrice, destul de mari pentru ca în ele să se găsească un om, au fost încărcate pe-o corabie care a părăsit puţin mai târziu portul. Eu urmăresc de-o bună bucată de vreme un vas de piraţi şi de-aceea nu am avut timp să încunoştinţez autorităţile. Am urmărit cu vasul meu cu motor corabia cu pricina. A luat curs spre Batavia, deci în direcţia contrară. Între timp am ajuns în portul Singapore, unde am reclamat ce-am văzut, aflând cu această ocazie despre dispariţia însoţitorilor dumneavoastră. Sunt de părere că cei trei dispăruţi se găsesc pe bordul navei care se îndreaptă spre Batavia. Poliţia mi-a promis să trimită un cuter rapid în urmărirea acestuia. Eu mi-am luat misiunea de-a vă încunoştinţa. Mi-ar cădea o piatră de pe inimă dacă piraţii ar fi prinşi în sfârşit întrucât şi eu am cinci vase cu marfă care sunt constant urmărite de aceştia.

— Cele mai călduroase mulţumiri, domnul Lu Hang. V-aş mai întreba ceva. Spuneţi că v-aţi întors din Singapore dar mi s-a părut c-aţi venit din direcţie contrară şi-aţi făcut un ocol, pentru a ne ieşi în întâmpinare.

Lu Hang ne lămuri fără ca o singură cută a feţei sale să tresară.

— Aveţi dreptate, domnule Bertram. Am navigat din prevedere mult mai spre sud, pentru a fi sigur că vă ajung. Abia mai apoi când mi-am dat seama c-am trecut pe lângă vasul dumneavoastră, am făcut un mic ocol, pentru a vă ieşi în întâmpinare.

Balling nu luase pân-acum parte la discuţie, privindu-l numai în tăcere pe chinez. Pentru el, ca şi pentru mine, era mai potrivită ideea că vasul lui Lu Hang luase curs în direcţia Batavia.

Balling îl întreabă direct pe chinez:

— Mie mi-e de neînţeles din ce motive spuneţi că un vas e în drum spre Batavia. Doar era propriul dumitale vas, domnule Lu Hang.

Abia acum chinezul păru să ajungă în încurcătură înainte de-a răspunde Lu Hang îl măsoară pe Balling c-o căutătură furioasă.

— Vrei să spui cu asta, domnule Balling, că prietenii dumitale răpiţi se află pe vasul meu? Atunci nu mai trebuia deloc să vă caut!

— Asta ar putea avea un cu totul alt motiv, domnule Lu Hang! Îţi voi spune pe şleau ce gândesc. Te bănuiesc foarte mult că eşti pe-o mână cu căpitanul piraţilor. Vasul dumitale cu cele două coşuri – faţadă, ne-au făcut să fim de la început bănuitori. Bănuiala ni s-a întărit când pe drumul spre Singapore s-a comis un atentat împotriva noastră şi în acelaşi timp dumneata ai trecut pe lângă noi, intrând în port. Acum cred că vrei să ne îndrepţi într-o direcţie greşită. Aşadar nu cred o vorbă din ce ne spui, prea sunt multe contradicţii.

Lu Hang sări de pe fotoliul său drept în sus.

— Asta-i mulţumirea, pe care mi-o arătaţi! Din fericire, există o poliţie şi-o justiţie pe lumea asta. Voi depune o plângere pentru calomnie.

— Asta se poate face, zâmbi Balling. Trebuie doar să aşteptaţi s-ajungem la Singapore.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta, domnilor? strigă agitat chinezul.

— Sper că veţi rămâne, domnule Lu Hang de bună voie fără a ne sili să aplicăm forţa.

— Voi părăsi imediat nava! strigă Lu Hang şi merse repede spre uşa cabinei şi-o deschise. În faţa uşii dădu de Pongo care-i arată mut să-şi reia locul în cabină.

— Ce vrea negru ăsta de la mine? strigă Lu Hang speriat.

Pongo nu se lasă intimidat de strigătul chinezului şi din câteva mişcări îl imobiliză pe chinez, îl leagă şi-l puse într-un fotoliu în cabină.

În timp ce chinezul înjura pe toate tonurile, Balling îşi aprinse liniştit pipa şi începu să fumeze. Aveam motive suficiente de-al reţine pe chinez?

Deodată Pongo scoase de sub fotoliul pe care stătea chinezul un mic pachet la iveală, pe care ni-l dădu spunându-ne. Omul fals ascuns pachet în fotoliu, vrut distrugă iahtul.

Înspăimântat, m-am uitat la Balling care luase pachetul şi-l apropie de ureche.

— O maşinărie infernală! continuă el cu zâmbetul său veşnic incert. Prevăzut cu un ceas cronometru. Domnule Lu Hang cu asta te-ai dat de gol!

Acum un protest oficial pe lângă autorităţi iar fi folosit prea puţin. Aveam dovadă în mână. Am continuat să-l presăm cu întrebări pentru a lua informaţii în legătură cu prietenii noştri, dar chinezul tăcea cu încăpăţânare. El pleacă capul şi nu mai spuse nimic, nici când am început să strig la el. I-am ridicat bărbia în sus dar Lu Hang nu mai era în măsură să spună nimic. Nu mai era printre cei vii, îşi luase singur viaţa, înghiţind otravă. Asta era cea mai bună dovadă a rolului

care-i juca în această afacere. Balling o pornise între timp, în mare grabă cu pachetul pe punte, de-ndată ce-am fost lângă el, acesta începu să facă semne spre cuterul poliţiei care ne urma, cu semnale luminoase. Cuterul ne ajunse-n câteva minute şi se alinie lângă noi.

Locotenentul Wellwood urcă la bord şi lui i-am raportat întâmplarea cu chinezul.

Locotenentul era înmărmurit, niciodată nu l-ar fi bănuit cu ceva rău pe Lu Hang. După ce cercetă pachetul cu amănunţime trebui să recunoască că era într-adevăr vorba de-o mică maşină infernală. Aruncă, cu o mişcare rapidă, pacheţelul, departe, peste bord. Cercetă apoi cabina, în care Lu Hang stătea mort în fotoliul lui. A trebuit să-l lăsăm deocamdată acolo şi-am încuiat uşa. Locotenentul se-ntoarse pe cuterul său. Am pornit din nou motoarele, după ce-am remorcat vasul chinezului. De-ndată ce m-am regăsit lângă Balling pe puntea de comandă, ei îmi spus pe tonul lui calm:

— Ce-ar fi să mergem noi doi cu vasul ăsta mic de curse, înainte, domnule Bertram! Nu trebuie să ne mai temem de vasul cu cele două coşuri false întrucât vor bănui că e Lu Hang.

Am găsit propunerea bună. Acest mic vas de curse, mai curând o barcă mare cu motor, cuprindea uşor patru persoane şi avea ş-o mica cabină. Am hotărât să-l luăm cu noi şi pe Pongo. Am îmbrăcat vestmântul chinezului, pentru siguranţă, i-am dat de ştire lui Pongo, încredinţând iahtul marinarilor lui Malgren, ca să ne urmeze îndeaproape. Pe Pongo l-am băgat în cabină şi-am pornit-o cu viteză în direcţia în care bănuiam c-o luase vasul chinezesc.

V
SCUFUNDAREA VASULUI CHINEZESC

CU VITEZĂ SPORITĂ noul nostru vas spinteca apele, dispărând în întuneric. Deşi nu eram marinari experimentaţi, speram să dăm repede de corabia misterioasă. După estimările mele aveam nevoie de vreo patru ore pentru a o ajunge, dacă urma neabătut cursul pe care-l bănuiam.

Am depăşit pe parcurs vase mai mici sau mai mari, dar nici unul nu se asemăna cu corabia pe care-o căutam. Către ora 21.00 am plecat din Singapore şi-acum era aproape de miezul-nopţii. Trebuia să ne grăbim dacă voiam să ajungem corabia înainte de ivirea zorilor. Balling fu acela care rupse primul tăcerea:

— Să-ncercăm s-ajungem pe corabia piraţilor încă-n timpul nopţii sau să aşteptăm zorile.

— La adăpostul nopţii mi se pare mai bine să lucrăm, domnule Balling. Teamă mi-e numai să nu trecem de corabia piratului, dacă acesta nu-şi aprinde luminile de poziţie.

— În apropiere nu are unde să se ascundă, domnule Bertram. Altfel ne-ar trebui zile de căutare.

— Mă gândeam tocmai la vaporul care ne-a urmat pe drumul spre Singapore şi a dispărut în dreptul insulei Selang, domnule Balling. Dacă e-n legătură cu piraţii? Poate ar trebui să căutăm acolo.

— Dacă nu dăm de pirat în strâmtoarea Malaca, propun s-aşteptăm iahtul şi s-o luăm spre Selang. Apoi va trebui să cercetăm întreg grupul de insuliţe.

Trecu oră după oră. Ne uitam la apa întunecată din faţa noastră şi tăceam. Nu se vedea nici urmă de corabie, deşi după calculele mele ar fi trebuit demult s-o ajungem, dacă păstrasem cursul exact.

Dimineaţa nu mai era departe şi noi nu realizasem nimic. Am redus turaţia motoarelor şi ne ţineam de-a lungul coastei peninsulei malaieziene. De la plecarea noastră din Singapore, făcusem vreo 500 de kilometri şi în curând aveam să dăm de insula Pulo Pinang pe care englezii le numesc insulele Price of Walles.

Ambarcaţiunea chinezului funcţiona bine, bine întrucât şi iahtul nostru avea motoare bune, speram că acesta ne va ajunge din urmă înainte de-a trece de insula Pulo Pinang, dacă nu cumva în ultimul moment ne va fi dat să zărim corabia piraţilor. De-ndată ce se ridică soarele am zărit în depărtare coasta malaieziană. Am aşteptat iahtul vreo două ore şi acesta apăru în sfârşit. Am ţinut un scurt consiliu de război cu marinarii şi-am hotărât s-aşteptam aici sosirea cuterului poliţiei pentru a naviga împreună spre insulele Selang. Marinarii cunoşteau regiunea unde dispăruse vaporul misterios şi ne vor găsi cu siguranţă.

Până la insula Selang, mai aveam de parcurs cam 500 de kilometri conform hărţii aşa că mai aveam nevoie de vreo şapte ore, până s-ajungem acolo. Ne-am despărţit şi-acum am pornit cu vasul de curse într-acolo în timp ce iahtul rămase s-aştepte cuterul poliţiei.

În timp ce vasul mergea cu toată viteza, speram s-ajunge la Selang după vreo patru ore, aşadar către ora 11.00. Întrucât în ciuda viteze noastre sporite n-am apucat să vedem corabia piraţilor la orizont şi am redus turaţia motoarelor. Aveam încă să ne gândim dac-am luat-o pe drumul bun sau nu. L-am întrebat pe Balling să-mi spună, care este părerea lui, întrucât eu când mă gândeam la situaţia lui Marian şi-a celor doi Malgren, simţeam cum îmi pierd cumpătul. Balling era însă liniştea şi calmul întruchipat şi era de părere că vom găsi cu siguranţă corabia în această zonă.

Lu Hang era chiar dovada c-am ales calea cea bună. Din nou trecură ore. Şi-n cele din urmă apăru o insulă la orizont, care nu putea fi decât Selang. Am făcut un mic ocol spre vest, pentru a găsi golful Kilong. Aici pierdusem vaporul misterios din ochi. Insulele mici au început să apară peste tot, din care unele păreau nelocuite. Tocmai

aici aveam de gând să căutăm temeinic căci acestea ofereau o ascunzătoare minunată pentru piraţi, în caz că găseau o ascunzătoare potrivită.

Am căutat ore întregi şi eram aproape deznădăjduiţi, dar până la urmă am găsit o insulă corespunzătoare, stâncoasă, pe care creştea doar din loc în loc câte un copac şi tufişuri răzleţe.

În partea de vest avea un mic intrând. Balling fluieră uşor mulţumit când o descoperi.

— Se pare c-am ajuns la ţel, domnule Bertram. Să ne bazăm pe forţele noastre sau să aşteptăm ajutoarele promise?

Am ajuns totuşi la concluzia c-ar fi mai bine să aşteptăm sosirea iahtului nostru şi-a cuterului poliţiei, dar îl putem trimite pe Pongo ca avangardă pentru a pregăti terenul. Pongo trebuia să cerceteze insula de la est spre vest în timp ce noi intenţionam să mai mergem o bucată pe mare.

După două ore, am văzul venind şi iahtul şi după încă o jumătate de oră sosi şi cuterul poliţiei. Din nou se formă un mic consiliu de război, după care am pornit-o hotărâţi spre insulă. În timp ce iahtul şi cuterul aşteptau în faţa intrândului, noi am înconjurat cu vasul insula.

În partea de est a acesteia l-am văzut pe Pongo care ne aştepta făcându-ne semn să ne apropiem. După ce neam apropiat suficient, el ne strigă bucuros, dacă să pătrundă în interior sau nu. Descoperise un mic lac cu cale de acces dinspre mare, prin labirintul de stânci, unde stătea ancorat un mic vas cu aburi. Corabia piraţilor n-o văzuse până acum. La o oarecare depărtare de lac se găseau colibe din lemn în care locuiau vreo 20 de oameni, de toate naţionalităţile, chinezi, malaezi, precum şi albi.

În intrândul cu pricina fusese postată o santinelă, care se schimba la fiecare două ore. Puteam intra de-acum peste ei dacă consideram că e cazul, dar atunci trebuia să luăm în considerare că aveam adversari toată populaţia de pe insulă, ba mai mult şi de pe vasul cu abur, ne puteam aştepta la o rezistenţă acerbă întrucât avea montat la prova un mic tun. Cred că adevărata corabie a piraţilor este încă aşteptată. Trebuie să evităm deocamdată luptă directă şi să negociem. Santinela n-a observat pân-acum prezenţa noastră altfel cred că am fi fost atacaţi pân-acum. Aşadar să mergem repede la oamenii noştri înapoi pentru a le spune poliţiştilor şi marinarilor că pot să debarce, fu de părere Balling.

Propunerea acestuia mi se părea bună L-am lăsat pe Pongo de santinelă pe insulă şi-am mers înapoi şi l-am înştiinţat pe locotenentul Wellwood care aprobă planul nostru şi după o jumătate de oră toate forţele noastre disponibile debarcară pe insulă.

Balling şi cu mine am intrat cu vasul de curse în interiorul insulei.

Balling s-a ascuns în mica cabină a vasului şi nu era de văzut la

bord, decât un chinez adică eu. Speram ca pentru întreaga adunare de pe insulă să trec drept Lu Hang.

După ce am ajuns la micul lac, de care-mi vorbise Pongo, n-am văzut nici un om prin preajmă. Numai pe vasul cu aburi am văzut o santinelă care-mi făcu un semn pe care nu l-am înţeles, am îndreptat ambarcaţiune noastră astfel încât să acostez lateral de vasul cu aburi, ştiind prea bine, că în momentul când vor apărea după mine celelalte două vase se va da de-ndată alarma pe insulă.

Alesesem poziţia cea mai bună, când vasele au fost în sfârşit recunoscute de către santinelă, care scoase un strigăt de alarmă.

Al doilea nu mai reuşi să-l scoată fiindcă un foc de pistol plecat de la fereastra cabinei noastre îi tăie elanul, făcându-l să se prăbuşească jos unde rămase nemişcat.

Izbucni însă imediat dinspre insulă o larmă care creştea din ce în ce. Au răsunat împuşcături, au izbucnit strigăte şi o voce autoritară de comandă caută să se impună.

Dintr-odată şi pe vasul cu aburi, se stârni agitaţie. Câţiva chinezi au apărut pe punte încercând să coboare pe nişte scânduri care formau un podeţ la ţărm. Atunci se puse în mişcare mitraliera cuterului poliţiei, astfel încât bandiţilor nu le mai rămăsese nimic altceva decât să se predea.

După un scurt răstimp, echipajul micului vas cu aburi care debarcase, între timp pe insulă fu silit să se predea. Câţiva au căzut sub ploaia de gloanţe, fiind răniţi, restul a fost luat în custodia poliţiei. Acum trebuia să percheziţionăm repede vasul, întrucât corabia piraţilor putea sosi în orice moment. Cuterul poliţiei avea un personal de deservire de opt oameni, în iahtul nostru şase ambele ambarcaţiuni erau pregătite, pentru a face piraţilor o primire cât mai „călduroasă”.

Cele două vase ale noastre, nu trebuiau să se arate şi să pătrundă în golf, decât după ce corabia piraţilor ar fi pătruns ea mai întâi în intrând.

Pe vasul cu aburi n-am mai găsit nimic altceva decât provizii din belşug. Piraţii trebuiau să aibă deci un ascunziş unde-şi duceau prăzile. Împreună cu Balling am căutat în cabina căpitanului descoperind imediat un dulap practicat în perete. Într-un compartiment al acestuia am găsit câteva documente pe care le-am făcut să dispară-n buzunarul meu în momentul când locotenentul Wellwood intrase în cabină.

— Corabia piraţilor n-am găsit-o, ne spuse locotenentul. Poate că ne trădează ascunzătoarea prizonierii pe care i-am luat. Conducătorul acestora, a căzut în luptă, poate că acesta ne-ar fi putut spune mai multe.

— Bandiţii preferă să moară mai bine decât să trădeze ceva spuse cu amărăciune Balling.

În momentul acela intră un poliţist în cabină.

— Ce s-a întâmplat Holger? îl întreabă Wellwood.

— Cuterul tocmai a semnalizat că s-a ivit corabia piraţilor domnule locotenent.

— Venim imediat. Ai grijă ca toţi oamenii să se ascundă cât mai bine şi s-a apară numai după ce aud un foc de revolver.

Se ascunseră cu toţi la bordul vasului cu aburi, cum putusem mai bine. Numai Balling şi cu mine am mers pe vasul de curse al lui Lu Hang şi ne-am îndepărtat puţin din locul nostru.

Balling se ascunsese-n cabină, dar eu stăteam la cârmă şi mă străduiam să-l imit cât mai bine pe Lu Hang. Trecu însă o jumătate de oră până ce corabia piraţilor pătrunse încet în micul lac. Pe punte se aflau zece chinezi care pregăteau manevra de ancorare. La cârma lângă un chinez uriaş stătea un alb care-mi făcea bucuros bezele.

Am răspuns gestului cu mâna şi-am făcut un mare ocol în jurul corăbiei. În acest timp mi-am mascat faţa cum am putut mai bine. Corabia ancoră lângă micul vas cu aburi iar după ce fixară vasul cu otgoanele chinezii au coborât pe uscat. Coşurile pe care corabia le avusese încă-n rada portului Singapore au fost îndepărtate, ceea ce dădea vasului un cu totul alt aspect.

Albul împărţi câteva comenzi, după care dispăru sub punte.

Numai chinezul uriaş mai rămăsese pe puntea de comandă.

Momentul mi se părea favorabil pentru a-i ataca pe piraţi.

Mă gândeam că şi locotenentul va ajunge la aceeaşi idee şi va da el semnalul printr-un foc de pistol.

Dar interveni ceva la ce nu m-am gândit. Pe calea de acces a intrândului apăru cuterul poliţiei care se-ndreaptă repede spre corabia piraţilor. Mi-am îndepărtat propria ambarcaţiune din nou spre vasul piraţilor.

Voiam să-mi salvezi prieteni cât de repede se putea, chinezul uriaş rămas de pază, recunoscu imediat cuterul poliţiei şi scoase un ţipăt de avertizare. Îşi luă o biciuşcă din piele de hipopotam în mână şi sări spre prova vasului. Oare se găseau aici prizonierii piraţilor?

Chinezul voia să dispară printr-o trapă de pe punte când Pongo apăru în spatele său după-un ghemotoc imens de otgoane împletite, sărindu-i în spate. Chinezul mai făcu câteva mişcări deznădăjduite cu mâna şi dispăru împreună cu Pongo sub punte. Alarmaţi de semnalul de alarmă dat de chinez ceilalţi care debarcaseră o luaseră la goană îndărăt spre propria corabie. Dinăuntrul lucarnei deschise au început să apară alţi oameni pe punte. Toţi erau înarmaţi şi hotărâţi să nu se predea uşor.

Dinspre cuterul poliţiei şi a iahtului nostru au început salvele mitralierelor. Abia atunci au hotărât chinezii să se predea. De-ndată ce locotenentul Wellwood cu oamenii săi au apărut pe puntea cuterului

poliţiei s-a ivit şi Pongo trăgându-i după el pe Marian şi pe cei doi Malgren. Toţi trei mai erau îmbrăcaţi încă în vestminte indiene. Locotenentul Wellwood care nu ştia de treaba asta vru mai întâi să-i ia prizonieri, întrucât credea că-s piraţi. Marian lămuri greşeala, zâmbind.

— Lu Hang ne-a urmărit probabil, imediat după ce-am ieşit din clădirea spitalului, ne mărturisi el. Am fost doborâţi într-o străduţă laterală şi ne-am trezit de-abia aici pe corabie, sper c-ai adus costumele noastre, Robert!

Costumele, bagajele şi armele se găseau pe iahtul lui Malgren ceea ce i-am şi spus-o prietenului meu.

— Asta-i bine, spuse el. Trebuie să plecăm repede mai departe. Am aflat ceva pe corabie ce trebuie să cercetăm. Albul nu se găseşte cumva printre prizonieri? Nu-l văd, nu cumva şi-a luat tălpăşiţa?

Chiar după o percheziţie amănunţită a vasului nu l-am putut descoperi pe căpitanul piraţilor. Şi doar l-am văzut clar când a dispărut sub puntea vasului. Unde ar putea fi?

După ce-am ajuns pe mal i-am povestit prietenului meu de ce am ajuns să port haine chinezeşti. A fost foarte bucuros să afle că Lu Hang s-a judecat singur.

— Ai aflat ce-nseamnă iniţiatele „Gs” Mariane? l-am întrebat pe camaradul meu, având răgazul cuvenit acum.

— Da Robert, Gaston Solbre aşa se numeşte căpitanul piraţilor. Dar ce fac poliţiştii pe iahtul lui Malgren? Parcă au scos un cadavru pe punte.

— Este Lu Hang şi-l duc probabil pe cuterul poliţiei, îndărăt la Singapore. Printre prizonieri chinezi, era un băiat care striga acum, neobosit după Marian.

Prietenul meu, merse la el, râzând şi-i taie legăturile. Tânărul varsă lacrimi de bucurie şi-i şopti ceva camaradului meu.

— Atenţie, atenţie! ne avertizează Marian acuma Daţi-vă jos de pe vas. Va sări repede în aer! Adăpostiţi-vă!

Am trecut la treabă imediat. Cuterul poliţiei şi iahtul au luat-o spre marea deschisă, cei care erau pe uscat s-au adăpostit în dosul stâncilor. Dar unde era barca de curse a lui Lu Hang? Acum am văzut-o ca o săgeată trecu pe lângă noi şi prin intrând şi-n această nu se găsea altcineva decât Gaston Salbe, căpitanul piraţilor. Am vrut să sar în sus, dar Marian mă reţinu. În acelaşi moment o explozie se făcu auzită, de ne ţiuiră urechile şi corabia piraţilor sări în aer. Câteva secunde mai târziu o ploaie de lemn şi bucăţi din corabie căzură-n apele lacului. Din corabia nemernicilor mai rămase un morman de lemnărie arsă. După ce ne-am tras răsuflarea, Marian ne-a lămurit că băiatul chinez a fost obligat de către piraţi să-i însoţească şi-acum prin mărturisirea acestuia ne scăpase viaţa. Îl sfătui pe locotenent s-o ia

printre insulele Selang către Puket şi să-l caute acolo pe cunoştinţa lui Malgren pentru a organiza expediţia pe insulă unde erau ţinuţi ceilalţi prizonieri ai piraţilor. Îi va putea aduce sănătoşi la Singapore.

Noi înşine, nu mai voiam să întârziem aici, întrucât Marian voia să-l urmărească pe Salbre în caz că acesta, nu va fi prins pe mare de către cuterul poliţiei.

În după-amiaza aceleiaşi zile ne-am îndreptat spre Sumatra, pe iahtul lui Malgren care părăsise insula. Balling voia şi el în Sumatra să-şi viziteze o cunoştinţă aşa că ne însoţi, de asemenea şi băiatul chinez. Întâmplarea a făcut ca-n zilele următoare am ajuns din nou în regiunea unde l-am cunoscut mai întâi pe Pongo. Drumul nostru fu hotărât de documentele pe care le-am găsit în cabina micului vas cu aburi. Pe căpitanul de Piraţi Salbre am avut prilejul de a-l revedea.

Aventurile submarinului Dox 235

Hans Warren

I
PIRATUL URMĂRIT

— CE-MI VĂD OCHII? Domnii Farrow şi Bertram! Mă bucur atât de mult să vă revăd, după toţi aceşti ani. Pe unde aţi mai cutreierat între timp. Intenţionaţi să rămâneţi mai mult timp la mine? Sau doriţi adăpost numai pentru o noapte?

Olandezul Diersch, vechea noastră cunoştinţă ne potopi cu tot acest şuvoi de-ntrebări, de-ndată ce ne salută. Cam din preajma sa a început lunga noastră călătorie presărată cu aventuri în jurul globului. (vezi broşura nr. 38: *Fantoma din Pădure*). Ne strângea mâinile încontinuu cu efuziune, în timp ce ochii îi străluceau de-o bucurie sinceră. Aproape că nu ne lăsa să-i răspundem cât de multe întrebări avea de pus. În cele din urmă apucă şi Marian să spună ceva, dar numai după ce Diersch se epuizase în cel mai adevărat înţeles al cuvântului.

— Şi noi ne bucurăm domnule, să te întâlnim bine şi sănătos. Dacă vom rămâne aici vreo zi sau mai multe, depinde de veştile pe care le va aduce prietenul nostru Pongo. Îl cunoşti şi pe el, nu?

— Nu domnule Farrow, personal nu-l cunosc, dar am citit multe despre el. Pe vremea când aţi fost pe la mine nu aveaţi nici un însoţitor – asta a fost acum doi ani, nu-i aşa?

— E-adevărat domnule Diersch? Cu toate acestea îl cunoşti pe prietenul nostru foarte bine. El a fost de câteva ori pe aici, dar dumneata aveai un atât de mult respect faţă de înfăţişarea lui că aproape că ne-am amuzat faptul acesta. Pongo este negrul care a ucis pantera cu suliţa-i uriaşă.

— Pongo este omul-maimuţă, domnule Farrow? Şi pe acesta îl numiţi dumneavoastră prietenul şi însoţitorul vostru?

— Şi încă cum! Este un prieten minunat din toate punctele de vedere, acest om! De nenumărate ori ne-a salvat din cele mai imposibile situaţii în care aproape nu mai vedeam nici o ieşire. De fiecare dată şi-a riscat propria viaţă sa viaţă pentru asta. M-aş bucura domnule Diersch dacă l-ai considera şi dumneata printre prietenii dumitale, spre c-o vei face!

Diersch se speriase odinioară de uriaşul negru şi de aceea simţeam că hotelierul nu prea credea în ruptul capului c-ar fi posibilă o conciliere cu acesta, cu atât mai puţin să-l numere printre prietenii săi.

Am ajuns la locurile unde am început acum doi ani aventurile noastre, fiind aduşi până la Kota Radja de către constructorul de nave Malgren, cu iahtul său Egale. Balling însoţitorul nostru în timpul ultimei noastre aventuri, un ţintaş neîntrecut cum nu cred să se mai găsească vreun altul, voia şi el să-şi viziteze o cunoştinţă în Sumatra.

Se despărţise deci de noi în Kota Radja cu promisiunea de-a ni se alătura de-ndată ce va cunoaşte adresa noastră exactă.

Noi urmărisem până la Kota Radja pe căpitanul piraţilor Gaston Solbre (vezi vol. Nr. 234 *Corabia Piraţilor*). Acesta scăpase vigilenţei noastre şi-şi căutase scăpare în fugă cu ajutorul vasului de curse – mai bine spus o barcă modernă cu motor, care aparţinuse chinezului Lu Hang. De la Kota Radja urma ducea în munţi. Pongo îşi luase singur urmărirea piratului. Noi trebuia să-l aşteptăm în Selimeum, la hotelul olandezului Diersch, vreo două sau trei zile.

Dacă Pongo nu venea de unul singur trebuia totuşi să ne dea în vreun fel sau altul de ştire.

Marian şi cu mine aveam convingerea că Solbre se va reîntoarce din nou la Kola Radja. Poate că-n munţi avea o ascunzătoare unde obişnuia să-şi ducă prada.

Faptul că-n itinerariul nostru s-a ivit Kota Radja şi-apoi Selimeum, a fost o pură întâmplare. Dar întrucât tot eram prin partea locului n-am vrut să pierdem ocazia de-al vizita pe bunul nostru prieten Diersch.

Eram pe de altă parte bucuroşi să ne odihnim câteva zile după oboseala acumulată-n ultimul timp. Nu era de aruncat nici ideea de-a regăsi „*entre-nous*” atmosfera de acum doi ani, care marcase începutul aventurilor noastre. Ne puteam baza pe Pongo în toate privinţele şi ştiam că n-o să-i piardă urma piratului orice s-ar întâmpla.

Pe terasa hotelului am sta mult de vorbă la o ceaşcă de ceai tare cu gazda noastră Diersch. Marian îi povesti lui Diersch cum ajunsese Pongo de ne câştigase prietenia, încetul cu încetul. Din ce în ce se lumina faţa hotelierului, până în cele din urmă strigă entuziasmat:

— Dacă Pongo e aşa cum îl zugrăveşti dumneata domnule Farrow, atunci acesta e pe de-acum prietenul meu, chiar fără să fi avut posibilitatea de-ai strânge mâna şi-al saluta. Un om ca acesta se găseşte foarte rar în viaţă!

Marian povesti mai departe din peripeţiile noastre de-a lungul şi de-a latul pământului. Fu întrerupt de către hotelier care zise:

— Când am citit pentru prima oară-n gazete că v-a reuşit s-o eliberaţi pe fiica lordului Abednego, am dat pentru prima dată de numele acestui Pongo. Nu ştiam pe atunci cine era de fapt acesta. În cele din urmă Marian izbuti să abată discuţia pe făgaşul preocupărilor noastre actuale. Îl întreabă dacă în ultimul timp a văzut prin zonă vreun om care să corespundă înfăţişării căpitanului de piraţi Gaston Solbre, dar Diersch nu-şi putut aminti.

După estimările noastre Solbre dăduse bir cu fugiţii în munţi, unde avea complici. Marian îi povesti hotelierului ultima noastră aventură cu corabia piraţilor. Acesta asculta încordat, pentru ca la un moment dat să exclame:

— Cunosc un om care corespunde pe deplin descrierii dumneavoastre. Acesta are în Kota Radja un hotel, dar mai vine ocazional în părţile astea la vânătoare de tigri. Nu se numeşte Solbre ci Roal.

Alte amănunte despre acest Solbre nu putea oferi din păcate domnul Diersch.

— Am făcut cunoştinţă şi am stat de vorbă în împrejurări neobişnuite şi numai pentru foarte scurt timp. O să mergem să-l vedem pe acest Roal. De ce-ar fi atât de neobişnuit ca un căpitan de piraţi să fie managerul unui hotel?

— Poate că vă aduce Pongo mai multe informaţii cu privire la ascunzătoarea acestui pirat, spuse Diersch. După cum l-aţi descris, prietenul vostru îi va descoperi cu siguranţă ascunzătoarea, dac-o are, bineînţeles.

Marian schimbă tema discuţiei. Îl întreabă pe amfitrionul nostru dacă există vânat interesant în împrejurimi. S-a mai văzut din nou vreo panteră neagră?

— Aţi venit exact la timp domnilor, răspunse imediat Diersch. De circa trei săptămâni o pereche de pantere face regiunea asta nesigură. Cunoaşteţi prea bine porţiunea de junglă la care mă refer. Acolo unde Pongo a ucis pantera neagră cu suliţa îşi face veacul o pereche de feline din acelaşi aluat. Numeroşi vânători au încercat să ucidă măcar masculul dar nu le-a reuşit.

— Mariane ce-ar fi dac-am pleca chiar acum?

Fiorul vânătorii mă cuprinse şi pe mine.

Marian râse numai de grabă.

— Atunci ar trebui să ne grăbim foarte tare, Robert. Drumul până la locul unde se aţin felinele durează o oră şi jumătate şi în patru ore se lasă întunericul.

— Şi tot ne mai rămân două ore pentru vânătoare, am socotit eu.

Prietenul meu, fu de acord, aşa că am mers în camerele noastre, ca să ne luăm carabinele. Diersch promise că ne va aştepta cu cina.

După ce-am străbătut depresiunile aluvionare, mlăştinoase ale fluviului Atjeh, ceea ce ne luă o jumătate de oră, am ajuns la liziera centurii de verdeaţă a junglei. Locul în care obişnuia să bântuie perechea de pantere se găsea la o depărtare de-o de mers de aici, în imediata apropiere a vulcanului Sejawa Djanten. Am mers voiniceşte mai departe până ce am ajuns în luminişul în care l-am văzut pentru prima dată pe Pongo, vânând pantera.

Mai departe nu voiam să pătrundem în desiş. Poate că pantera va apare şi ea, aici. Am aşteptat timp îndelungat, dar zadarnic. Gândurile mele s-au întors în trecut… Locurile în care mă găseam mă predispuneau la asta. Mi-aduceau aminte până-n cele mai mici amănunte. Scena pe care-am trăit-o după ce prietenul meu apropiat de

astăzi, uriaşul Pongo, scoase strigătul său victorios care ne-ngheţase sângele-n vine şi nu ştiam ce poate însemna. Imediat apăruse un tapir în luminiş şi-apoi dup-aceea…

— Fii atent Robert, îmi şopti Marian la ureche în aceeaşi clipă.

Am auzit la rându-mi frânturi uşoare de crengi şi-am înălţat ca şi prietenul meu carabina în sus.

Prin desiş se strecura şi acum un tapir mare, care până la greabăn măsura un metru şi jumătate înălţime. Străbătu mişcându-şi trompa încolo şi-n coace, prudent luminişul. Tapirul este prada cea mai râvnită a unei pantere. Aşa s-a-ntâmplat că am avut noroc. Şi-am putut vedea una din cele două pantere.

Greoiul tapir nu bănuia deloc în ce pericol se aflã. Iarba luminişului îi plăcea. Din când în când îşi ridica trompa de jos, culegând câteva frunze căzute din copaci sau rupea câte-o mlădiţă a vreunui arbore tânăr, care constituia pentru el, o delicateţe. Malaiezi au un nume pentru tapirul bălţat ei îl numesc „*Saladang*".

— Aproape c-atunci decurg lucrurile şi acum, nu m-am putut opri să nu mă gândesc. Nu mai lipsea decât s-apară din tufiş o panteră neagră, care să sară-n spatele tapirului şi imediat dup-aceea s-apară şi uriaşul negru cu suliţa lui.

N-am putut să mai evoc prea mult amintirile trecute întrucât realitatea momentului de faţă îşi cerea drepturile. Am tresărit puţin speriat când crengile aplecate ale unuia dintre arbori trosniră şi de pe-o ramură a aceluiaşi copac pantera neagră sări exact în spinarea tapirului. Animalul atacat guiţă tare şi-ncercă să-şi arunce din spate povara nedorită, zbughind-o într-un desiş. Pantera însă îşi înfipse maxilarul în gâtul victimei sale şi rupse cu ghearele vena jugulară a acestuia. Tapirul se prăbuşi, făcu câteva mişcări disperate să se ridice şi apoi nu se mai mişcă deloc.

Pantera neagră, un minunat exemplar de „*Matjang tutul*" care înseamnă „tigrul pătat" sta călare pe spinarea prăzii sale privind în sus spre perechea sa, care trebuia să se găsească deasemenea undeva-n copac. În privire şi mişcare zăcea o provocare întrucât consoarta nu răspundea imediat domnului şi stăpânului ei. Pantera lăsă să-i scape un mârâit ameninţător.

Puteam distinge clar, din locul unde stăteam, femela care stătea tolănită pe creanga unui pom. Se-ntoarse mai întâi cu prudenţă ca şi cum s-ar fi pregătit de săritură, descoperind şi ea o pradă demnă de-nşfăcat.

Am remarcat însă prea târziu că pantera ne descoperise. Marian ridică brusc carabina sa, dar pantera asta uriaşă fu mai repede. Cu-n salt spectaculos sări jos din copac şi… dispăru în desiş.

Neîncrezător acum, masculul se uită-n jurul său. Ochii săi rămaseră aţintiţi asupra noastră. Acum nu mai aveam voie să ratăm – aproape

concomitent detunară împuşcăturile noastre peste luminişul junglei. Am nimerit bine. Pantera mai încearcă să mai facă un salt asupra noastră, dar se prăbuşi la pământ înainte de aşi desăvârşi zborul aerian. De câteva ori mai scormoniră ghearele imense pământul din jur, apoi felina îşi întinse membrele înainte. Pantera murise.

— Atenţiune Robert! îşi strigă Marian, surprinzându-mi intenţia de-a traversa luminişul pentru a vedea îndeaproape vânatul. Cea de-a doua felină ne va ataca, acum cu siguranţă. Am zăbovit mult timp la poalele rozmarinului sub care ne adăpostisem, dar cea de-a doua panteră nu se mai arată. Marian arată spre luminiş şi spuse:

— Haide să mergem încet dincolo! Unul din noi va trebui să stea de pază, în timp ce celălalt îi va trage blana peste cap, felinei doborâte. Vezi de te ocupă de blană!

Cu multă prudenţă am străbătut luminişul, mergând spre pantera care zăcea pe cealaltă parte. În timp ce eu m-am apucat de-ndată de treabă Marian supraveghea terenul. Pantera aparţinea familiei panterelor negre de Sunda, care în limba băştinaşilor înseamnă, sau mai degrabă se pronunţa „*Matjang tutul itum*".

Gloanţele noastre nimeriseră pantera în frunte, astfel că întreaga blană era nevătămată.

Am lucrat până ce transpiraţia începuse să-mi curgă pe şira spinări. Dacă voiam să părăsim regiunea de junglă înainte de căderea întunericului trebuia să mă grăbesc. Nici Marian nu prea avea chef s-o mai lungească pe-aici. Mă zorea mereu, nevoie mare. În cele din urmă am terminat cu munca mea anevoioasă. Am împachetat blana, pe care mi-o aruncai în spinare, pregătindu-ne de întoarcere.

Am ajuns de-abia la marginea regiunii împădurite, când se lăsă întunericul. În curând va fi noapte deplină pentru că la tropice nu există o perioadă lentă de înserare, ca-n zonele temperate.

Drumul prin terenul mlăştinos nu putea fi prea primejdios, de aceea Marian îşi mai domoli mersul, mai ales după ce eu am început să oftez de câteva ori sub povara grea a blănii ce-o purtam.

Femela – perechea panterei ucise – nu mai apăruse. De-ndată ce-am ajuns la hotel olandezul ne primi foarte agitat. Motivul era… Pongo, care-n absenţa noastră sosise şi el la hotel.

Diersch se speriase grozav când uriaşul negru apăru brusc lângă el. Apoi încearcă să se-mprietenească repede cu el, mai ales că acum Pongo vorbea mult mai fluent engleza ca pe vremea când îl întâlnisem prima dată. Înţelegea ce i se spunea. Se bucură hoţeşte când Diersch îi mărturisi ce teamă nemăsurată i-a insuflat acum doi ani când apăruse-n regiune pentru prima oară. Pongo aduse o veste importantă. I-a reuşit să-l urmărească pe Gaston Solbra până în munţi, departe şi de fapt până ce acesta dispăru din faţa ochilor săi fără urmă. Pongo caută îndelung să-i găsească urmele.

În cele din urmă descoperi gura peşterii măiestrit mascată de către pirat, dar nu-ndrăzni să intre, întrucât era sigur că intrarea a fost prevăzută cu multe semnale de avertizare. Pongo aşteptase ore întregi până ce piratul ieşise din nou la lumina zilei şi-o pornise spre Kota Radja. Odată ajuns acolo se opri în faţa unei căsuţe, situată în afara oraşului. După un timp ieşi – pe deplin schimbat ca aspect exterior – din nou din casă, după care intrase în hotelul Roal.

Pongo se împrietenise repede cu-n servitor al hotelului. Acesta îi spuse că domnul care tocmai a intrat e chiar stăpânul hotelului. Herr Roal în persoană. Ne-am uitat la Diersch! Bănuiala sa era perfect întemeiată. Nu ne mai rămânea altceva decât să mergem la Kota Radja pentru a-l demasca pe Roal. Asta ne propusesem s-o facem în ziua următoare.

Pongo a început încă din seara zilei să tăbăcească pielea pentru a proteja deteriorarea ei. O întinse în grădina din spatele hotelului unde trebuia să se usuce până a doua zi.

Am mai stat tăifăsuind toată seara cât am cinat, împreună. A mai trebuit să povestim cu schimbul, eu şi Marian despre faptele lui Pongo şi mai cu seamă despre întâmplările petrecute în Africa, când a trebuit să luptăm pentru moştenirea lui de drept (vezi vol. 33-35).

Diersch se miră că Pongo a rămas cu noi şi după ce a fost instalat ca şi căpetenie a tribului său.

A mai trebuit să-i povestim hotelierului amănuntele morţii chinezului Fu Dan (vol. 236 – *Rechinul Mării Sudului*). Diersch adunase de acum suficient material ca să aibă ce povesti musafirilor săi viitori, despre faptele eroice ale lui Pongo şi prietenia care-l lega de noi. Se făcuse foarte târziu când ne-am despărţit, Diersch însuşi ne conduse în camerele noastre. Am fost încartiruiţi exact în aceeaşi cameră ca la prima noastră vizită. Totul rămase neschimbat aici cu excepţia faptului că încăperea învecinată nu mai era locuită de chinezul Fu Dan.

Am dormit fără griji. Pongo ieşise în grădină pentru a vedea de blana argăsită. După câteva minute păşi în camera de alături în care locuia el însuşi. Am adormit repede şi am visat despre Fu Dan, înaintea căruia fusesem adus legat m-am trezit scăldat în sudoare pentru a auzi afară în grădină un mârâit furios. Aproape imediat am auzit bătăi uşoare la uşa noastră. L-am recunoscut pe Pongo care cerea permisiunea să intre. Am sărit repede din pat şi-am deschis uşa. Şi Marian făcu la fel. Lumina lunii cădea în cameră din plin, aşa că nu era nevoie să facem lumină. Pongo avea minunatul pumnal cu lama lungă pe care i-l dăruise prinţul Labru (vezi vol. 231 *Nepal Ţara Minunilor*), în mână şi arătând spre fereastră spuse încet:

— *Masser,* pantera este-n grădină şi urlă la blana de la soţ.

Marian şi cu mine am dat s-apucăm carabinele noastre. Iar prin

fereastră puteam vedea destul de bine o parte a grădinii pe care lumina lunii o lumina ca ziua.

Blana panterei răpuse a fost întinsă în grădină. O împuşcătură trasă prin fereastră ar fi fost prea nesigură. Am decis să ne strecurăm prin fereastră în grădină. Pongo deschise foarte încet cea de-a doua fereastră, dar pantera auzise totuşi şi acest zgomot uşor şi se-ndreaptă în salturi spre fereastră, astfel încât o aveam acum chiar în faţa ferestrei. Asta era o împrejurare extrem de favorabilă pentru noi. Trebuia să deschidem fereastra mai mult şi fiecare mişcare în plus ne-ar fi trădat prezenţa şi-ar fi putut speria animalul. Cu toate astea am reuşit să deschidem geamul, tocmai în clipa când pantera neagră se pregătea de săritură. Blana neagră strălucea în lumina lunii ca şi catifeaua. Îşi alesese fereastra lui Pongo drept ţintă. Prietenul nostru negru recunoscu imediat pericolul şi trecu la noi. Ar fi putut răni cu pumnalul său pantera după săritură, dar lupta care ar fi urmat ar fi fost prea periculoasă. În timp ce pantera căzu în cameră Pongo ne şopti:

— Repede *Masser* să sărim pe fereastră în grădină. Fereastra o închidem din afară. C-o săritură Pongo fu afară, noi l-am urmat repede şi-am închis ambele geamuri. Pongo privi prin sticlă şi zise:

— Acum pantera prizonieră, nu mai poate ieşi afară!

— Iar noi nu mai putem intra în camere, Pongo. Nu prea puteam trage bine prin sticlă. Ar trebui să facem cumva lumină ca să avem o ţintă mai bine conturată.

— Dacă pantera nu mai găseşte ieşirea, va sări cu siguranţă prin fereastră, Mariane, am spus eu, îngrijorat.

— Linişte Robert! Ce-i asta?

Am auzit în casă un strigăt puternic. Se trânti o uşă. Fereastra care era alături de cea a lui Pongo fu deschisă şi c-o repeziciune la care nu m-aş fi aşteptat din partea corpolentului Diersch, acesta sări în grădină.

— Ce s-a întâmplat în casă, domnule Diersch, l-a întrebat Marian.

— Bine că sunteţi aici, domnilor! Imaginaţi-vă ce mi s-a întâmplat. Am auzit în casă un zgomot ciudat şi-am deschis uşa camerei mele, pentru a privi pe culoar. Atunci ieşea din camera d-voastră o panteră neagră. Am închis cu zgomot uşa camerei mele şi am sărit pe fereastră.

— N-ai închis bine uşa camerei noastre Pongo, a întrebat Marian încet.

— Pongo nu ştie bine, poate numai apropiat, răspunse uriaşul negru.

Deci asta era. În casă se plimba ca-n codru, pantera neagră, în timp ce noi eram afară şi nu puteam face nimic. Trebuia să întreprindem ceva şi încă repede, întrucât în afară de noi mai erau în hotel alţi trei

călători a căror viaţă era primejduită.

Dac-ar fi deschis întâmplător uşa camerei lor, ar fi fost pierduţi. Diersch făcu să s-aprindă instalaţia electrică care lumina hotelul. Din considerente de comoditate îşi instalase un comutator şi-n camera sa. Întrucât uşa care da spre coridor era larg deschisă, cădea lumina şi-n camera noastră.

În camera noastră pantera nu se vedea nicăieri, de-aici am dedus că nu putea fi decât pe coridor.

— Trebuia să-i facem panterei o ieşire, zise Marian în grabă.

Pongo ştia exact cum trebuie să facă lucrul acesta.

— Noi urcarăm în camera de la Masser Diersch, de acolo prin coridor, pantera împuşcă sau alungă.

Prietenul nostru negru, deschise ambele ferestre ale camerei noastre, larg. Planul lui Pongo era bun. Pongo rămase la fereastră pentru a ne asigura acoperirea, în timp ce eu şi Marian ne-am urcat înăuntru. Ne-am strecurat apoi până la uşă. Am ascultat cu încordare şi am auzit paşii fiarei care se mişca încoace şi-ncolo pe culoar. După ce paşii se-ndepărtară Marian deschise prevăzător uşa camerei lui Diersch şi privi prin deschizătura de-un lat de palmă, afară. O închise repede la loc, broasca se închise cu zgomot. Asta trebuia s-o fi auzit şi ceilalţi locatari ai hotelului dacă n-aveau cumva somnul unui mamifer polar.

Diersch începu să se teamă pentru securitatea musafirilor săi.

— N-ar fi mai bine ca să-i înştiinţeze şi să-i trezesc pe oaspeţii mei? Pot s-o fac de-aici din grădină, dacă bat tare în geam.

Tocmai era pe punctul de-a părăsi camera când tresări speriat şi strigă:

— Dar unde este Pongo? Parcă stătea doar aici lângă fereastră.

N-am auzit nici unul dintre noi când Pongo s-a îndepărtat.

În timp ce ne priveam uimiţi, am auzit cum bubuia puternic la uşa noastră. Pantera trebuia să fi sărit asupra ei.

Va trebui să părăsim din nou camera, zise Marian când auzi din nou o zguduitură puternică la uşa camerei noastre. Deodată se auzi din casă un strigăt puternic. Acesta era Pongo! El a putut să părăsească camera noastră probabil prin culoarul hotelului. Pe culoar am auzit din nou mârâitul panterei, apoi iarăşi tăcere. Imediat dup-aceea se deschise uşa camerei lui Diersch. Pongo apăru în deschizătura uşi şi stinse lumina.

— Pongo ademeneşte pantera prin altă cameră în grădină. Dispăru repede de la fereastră şi-o închise. Aproape, în casă pantera îşi mai făcea rondurile ei regulate şi părea să supravegheze fereastra.

— Vom merge în camera noastră şi vom închide fereastra, zise Marian, nu-mi vine să cred că pantera va sări afară prin cadrul geamului.

Pongo era deja-n camera noastră, fiind pe punctul de-a ajunge şi-a închide fereastra. Întrucât noi nu aveam cu toţii loc, în camera lui Diersch la geamul acestuia l-am urmat pe Pongo. Poate că se va ivi prilejul de-a deschide încăodată repede geamul şi-a trage un glonte bine ochit.

Marian păru să-mi ghicească gândul pentru că îşi strigă:

— Fii cu ochii-n patru, Robert! Deschide geamul numai cât o palmă, atât cât să scoţi vârful carabinei afară.

Pongo deja stătea la fereastra camerei mele, când am intrat. Acesta-mi zise:

— *Masser* Bertram, pantera obosit, acum merge acasă. Pantera sărit gardul nu mai este în grădină.

M-am grăbit spre fereastră şi-am putut vedea cum pantera sărea tocmai dintr-o lovitură gardul care înconjura proprietatea hotelului.

Vânătoarea se sfârşise. Speram ca cel puţin pantera să nu fi deteriorat blana pusă la uscat. Marian observase şi el dispariţia panterei şi-acum veni la noi în cameră. Diersch era atât de agitat încât numai era capabil să se culce din nou. Peste două ore urma să apară zorile. Ne-am hotărât ca nici noi să nu ne mai culcăm, ci mai degrabă să bem o ceaşcă de cafea tare, preparată de Diersch. Băutura aburindă fu gata câteva minute mai târziu. Marian turnă lapte din belşug în cafeaua sa, în timp ce eu o beam neagră dar c-o cantitate de zahăr dublă. Am continuat să ne depănăm amintiri din aventurile noastre trecute şi până şi Diersch ne povesti ceva din viaţa lui. Deodată gândul hotelierului fugi din nou la panteră.

— Sper să nu se mai întoarcă, după ce veţi fi plecat domnilor, spuse acesta agitat.

— Fii liniştit, domnule Diersch, pantera asta ne cunoaşte pe noi prea bine, dacă va vedea că nu suntem aici, nu-ţi va mai deranja oaspeţii.

— Cum de-a găsit pantera asta blana tovarăşului ei de viaţă ucis? vru să ştie Diersch.

— Pantera se ia după miros. Noi am luat blana perechii ei ucise şi atunci devine totul de înţeles. De neînţeles e numai faptul că nu ne-a atacat în junglă şi că azi de dimineaţă a dispărut din nou.

Am hotărât să mergem cât mai curând posibil la Kota Radja pentru a rezolva odată şi pentru totdeauna cazul Solbre-Roal.

De-abia dup-aceea voiam să ne întoarcem la Selimeum pentru a relua vânătoarea asupra celei de-a doua pantere.

II
ÎN HOTELUL ROAL

DIMINEAŢA DEVREME ne-am regăsit cu toţii în Kota Radja. Am

tras împreună cu Marian la „Hotelul Roal”. Am luat două camere învecinate. Pe Pongo nu l-am luat cu noi ci l-am adăpostit într-o casă mică de oaspeţi sau han cum i se mai spune. Asta pentru că Solbre-Roal l-ar fi remarcat numaidecât. Ne-am dat nume fictive când ne-am înregistrat în registrul personal al hotelului spunând că suntem vânători de animale mari şi că aveam de gând să străbatem regiunea sălbatică din jurul vulcanului Sejawa Djanten, pentru a ne găsi vânatul.

La masa de prânz am avut prilejul să-l vedem pentru prima dată pe proprietarul hotelului Roal. Acest întruchipa o prezenţă elegantă şi nu aducea nici pe departe cu căpitanul piraţilor. Marian scutură numai capul cu îndoială. Părea să se îndoiască chiar el de versiunea noastră.

Mai târziu am făcut cunoştinţă cu Roal şi ne-am întreţinut la o ceaşcă de cafea de Mocca, despre una şi despre alta. Brusc Marian interveni în discuţie:

— Vrem să-ţi spunem adevărul domnule Roal. Ne-am dat nume false când am tras la hotelul dumitale, dar am încredere în dumneata cât să-ţi spun asta: urmărim un criminal care se aţine prin Kora Radja.

Roal păli, dar se stăpâni cu succes şi ne-ntreabă cu calm în voce:

— Aş putea să vă ajut în vreun fel? Domnii sunt cumva agenţi secreţi britanici? Aţi descoperit vreo urmă pân-acum?

— Nu suntem agenţi britanici, dar în interesul liberei circulaţii pe mare, vrem să punem capăt carierei unui faimos pirat.

La auzul cuvântului „pirat”, urmat de-o scurtă pauză, cât să-şi tragă sufletul, a lui Marian, Roal deveni neliniştit şi răspunse c-o grabă nedisimulată:

— Şi ce interes aveţi în această problemă domnilor, mai ales că nu sunteţi de la poliţie?

— Întrebarea n-o prea înţeleg bine, domnule Roal, răspunse Marian. Să presupunem că faceţi o călătorie pe mare, sunteţi atacat de către piraţi, doborât şi legat, dar vă eliberaţi apoi. N-aţi pune totul în mişcare pentru a-i prinde şi deferi justiţiei pe ticăloşi?

Prietenul meu dansa pe-o gheaţă foarte subţire. El îi zugrăvi lui Roal cu exactitate tocmai experienţa noastră cu corabia piraţilor. Roal se-ngrozi de faptele de cruzime pe care le auzi. Era oare cu-adevărat îngrozit sau juca teatru? Aveam şi eu serioase îndoieli că Roal era căpitanul de piraţi căutat.

— Poate că ne cunoaştem deja după nume. Mă numesc Farrow iar prietenul meu de-aici este Bertram. Roal sări bucuros în sus, după care se aşază din nou în fotoliu, spunând cu-n oftat:

— Dacă este aşa, atunci e pierdut!

— O să fiu deschis cu dumneata chiar domnule Roal, continuă Marian netulburat – oare nu-ndrăznea prea mult prietenul meu, acum? Bănuiam chiar c-ai fi putut fi dumneata căpitanul piraţilor. De-abia pe

parcursul acestei discuţii pe care-am avut-o, am ajuns la concluzia că ne înşelăm. Mi se pare totuşi că ai o oarecare legătură cu problema asta, mai mult decât ţi-ar fi plăcut s-o ai. Aş putea glumi chiar, că piratul Solbre este fratele dumitale, la care ţii totuşi. Gândeşte-te însă la faptele de cruzime pe care le-a comis şi le comite încă. Ştiu că pentru dumneata este foarte greu să-ţi trădezi propriul frate dar în interesul comunităţii te rog să reflectezi mai adânc la răspunderile pe care le ai pentru societate, pentru ceilalţi semeni ai dumitale.

Roal îşi luă capul în mâini şi se uită fix ca încremenit parcă, înainte. Deodată se uită direct la Marian şi-i spuse:

— Îmi cereţi cu adevărat domnilor să-mi trădez fratele, carnea şi sângele meu? Da, Solbre este fratele meu geamăn. Îmi seamănă, e adevărat, foarte mult. N-am avut nimic în comun niciodată cu faptele sale. Cât de des i-am făcut reproşuri şi l-am rugat să renunţe la viaţa pe care o ducea şi să-nceapă o altă viaţă. N-a folosit însă la nimic, îi plăcea viaţa liberă, plină de aventuri. Dacă aş fi ştiut cu adevărat la ce fapte se dedă în realitate, m-aş fi îndepărtat cu totul din preajma lui, dar să-l trădez? Nu, domnilor, asta nu pot s-o fac, este doar fratele meu.

— Nu trebuie să-l trădezi domnule Roal! O informaţie mi-ai putea totuşi da, pentru a nu-l mai confunda pe viitor chiar cu dumneata. V-aţi întâlnit ieri într-o mică căsuţă din afara oraşului şi-aţi avut o convorbire. Pongo, prietenul nostru v-a observat, cu acest prilej. Ce voia fratele dumitale de la dumneata?

Roal luptă o vreme cu sine însuşi, după care spuse cu glas potolit:

— Fratele meu mi-a cerut 20000 de guldeni, imediat, bani lichizi. S-a-ncurcat cu poliţia şi trebuia repede să părăsească regiunea. Ca şi contravaloarea pentru banii primiţi, mi-a oferit obiecte pe care le avea ascunse undeva în munţi – prada a faptelor sale. Am refuzat oferta bineînţeles. Cei 20000 de guldeni i-am promis că-i voi da, dar mai ales că m-a lăsat să-nţeleg c-ar putea face o aluzie la poliţie că eu fratele lui sunt un pirat. Asta ar însemna ruina mea sigură. Deocamdată nu prea ştiu cum aş putea să adun atâţia bani lichizi, dar sper totuşi s-o pot face până mâine seară.

— Unde vrei să te-ntâlneşti cu el pentru a-i înmâna banii domnule Roal?

Roal zâmbi dureros:

— N-o să-l trădez pe fratele meu, chiar dacă-l aşteaptă spânzurătoarea! Nu pot demult să mai dorm o noapte liniştită. Am un singur gând. De şi-ar folosi aceşti bani, să-şi schimbe cu-adevărat viaţa. Sper din tot sufletul c-a cu aceşti bani, să-şi închegheze o nouă existenţă şi nu să se mai teamă de lumina zilei.

— Fratele dumitale nu ne va scăpa, domnule Roal. Sper să nu fi supărat din cauza aceasta şi să înţelegi poziţia noastră. Trebuie să

procedăm aşa.

Înspăimântat Roal îl privi pe Marian şi apoi ne spuse:

— Nu pot împiedeca prin nimic ceea ce va urma şi deci e inutil să-mi mai fac reproşuri. L-am avertizat destul. Cunoaşteţi deja locul unde se aţine?

— Aproximativ domnule Roal. Spre seară voi porni cu prietenul meu Robert şi cu Pongo, să-l prindem pe fratele dumitale.

— Am totuşi o rugăminte domnilor. Treceţi sub tăcere că eu sunt fratele piratului. Nu voi recunoaşte niciodată asta în faţa poliţiei. Fratele meu nu mă va trăda. Nu posedă hârtii pe numele de Roal. Asemănarea nu-i o dovadă, dubluri se găsesc peste tot.

— Întrucât n-ai nimic de-a face cu pirateria se-nţelege că vom păstra tăcere. Pongo care a supravegheat ieri casa de-ntâlnire din afara oraşului credea că dumneata eşti piratul şi de-aceea te-a urmărit. Dacă nu v-ar fi confundat am fi ştiut încă de pe acum unde se aţine fratele dumitale. În acest caz n-am fi tras la hotelul ăsta. Până mâine îi vom fi găsit ascunzătoarea.

Roal dădu din cap în tăcere, se sculă însă după un timp în picioare, se scuză pentru că spunea el, trebuia să se ocupe de afacerile lui. După ce ne părăsi, Marian îmi şopti:

— O să-l informeze repede pe fratele său. Trebuie ca Pongo să-l urmărească. O să ştim astfel unde se ascunde piratul. Tu vizitează oraşul până o să-i transmit chiar eu mesajul lui Pongo. Ne întâlnim pe urmă în port la cafeneaua Rollert.

Am fost imediat de acord cu propunerea lui Marian. Îmi place să cutreier oraşe necunoscute pentru a observa obiceiurile şi viaţa care forfotă în acestea, să intru în cafenele unde domni cultivaţi îşi citesc ziarul în timp ce doamnele fermecătoare mănâncă prăjituri cu frişcă, iar orchestre bine înzestrate cântă cele mai noi şlagăre. Am părăsit împreună hotelul şi ne-am despărţit într-o străduţă laterală. Am colindat prin oraş şi-am ajuns curând în regiunea portului. Cafeneaua Rollert nu era încă populată, când am intrat eu. Mi-am putut alege un loc favorabil mascat, de unde puteam observa totul dar eu nu eram văzut.

Am comandat imediat la chinezul zelos care s-a interesat de doleanţele mele, o cafea Mocca şi un Brandy de piersici, rugându-l să-mi aducă câteva numere din ultimele ziare. Nu citisem de mult presa şi eram curios ce se mai întâmplase pe suprafaţa pământului. M-am cufundat până într-atât în lectură încât am uitat şi de locul şi de împrejurarea căruia-i datoram că mă aflam aici, pierzând complet noţiunea timpului. Am tresărit speriat când chelnerul veni la masa mea şi-mi înmână un pliculeţ pe numele meu. Numele meu stătea într-adevăr pe faţa plicului, dar Marian n-ar fi scris aşa meşteşugit cuvintele. Cine altcineva decât Marian ar fi ştiut de prezenţa mea aici

şi mi-ar fi putut trimite un astfel de mesaj?

Am deschis plicul şi-am citit: „Dacă vreţi să-l prindeţi cu-adevărat pe piratul Solbre, veniţi în noaptea asta la restaurantul *La Raci*. Acolo îl veţi găsi.”

Notiţa nu purta nici o semnătură. Mirat am ridicat privirea şi-am vrut tocmai să-l caut pe chelner, să-l întreb de unde ştia că mă numesc Bertram, dar chiar în clipa aceea Marian îşi făcu intrarea în cofetărie, căutând cu privirea în jur. M-am făcut remarcat. De-ndată de-a luat loc şi el la masa mea, i-am arătat imediat plicul. Marian citi notiţa şi râse uşor, numai.

— E o cursă! I-am dat instrucţiuni lui Pongo. Roal n-a părăsit pân-acum hotelul. Ori că se pune-n contact telefonic cu el sau piratul se aţine şi el în hotel.

— Solbre ştia dinainte, în orice caz mai degrabă decât am bănuit noi, dovada este chiar scrisoarea.

— Presupui cu alte cuvinte, Mariane, că scrisoarea provine chiar de la Solbre, am întrebat eu uimit.

— Bineînţeles! Am fost remarcaţi când am părăsit hotelul. Nimeni nu ştia încotro ne îndreptăm. Dacă ar fi destul de şiret ar părăsi cu următorul vas Kola Radja.

— Şi dacă n-o face! Poate doar să presupună că poliţia îl va aresta de îndată ce va părăsi portul.

— Uiţi prada adunată de acest pirat, Robert? Ai lăsa comorile astea, aşa, în paragină?

— Şi încă cum! Mai întâi m-aş îngriji de propria mea securitate şi-apoi când atmosfera ar fi curată aş lua şi lucrurile preţioase.

— Solbre crede că nu şi-a ascuns bine comoara. Acum va presupune c-a fost urmărit şi noi ştim exact unde şi-o păstrează. Aşa că nu va încerca s-o salveze mai întâi.

— Deci să mergem la noapte „La Raci”. După câte-am văzut asta e-o cârciumă portuară, în care se-nvârte un public îndoielnic.

— Aşa cum arătăm acum o vizită în acest local ar echivala c-o sinucidere. Dacă mergem trebuie să alegem o îmbrăcăminte adecvată. Treaba asta îmi repugnă, doar nu suntem detectivi. Mai bine să evităm spelunca aia, nu cădem nici într-o capcană, iar pe Solbre îl putem prinde şi altfel.

Ştiam că prietenului meu nu-i plăcea să acţioneze după metodele previzibile ale poliţiei şi deasemenea, nu prea recurgea la ajutorul acesteia decât în cazuri excepţionale. Ceea ce putea să fie sigur, cu ajutorul meu şi al lui Pongo îi aducea mult mai mare bucurie.

— Ce părere ai avea Robert, dacă la noapte am părăsi pe furiş hotelul şi-am merge în munţi acolo unde l-a urmărit Pongo pe Solbre? Piratul va presupune că dormim în hotel sau că vom merge la cârciumă. Vom cerceta între timp comoara lui Solbre şi-i vom pândi

întoarcerea. Pongo ne aşteaptă în faţa oraşului.

Am găsit planul prietenului meu excelent. Întrucât nu voiam să pierdem timpul degeaba am hoinărit prin oraş pentru a mai vedea ceva din construcţiile deosebite, ca arhitectură ale oraşului.

Seara când am ajuns în camerele noastre de hotel, Marian rămase la uşă şi mă împiedecă şi pe mine să mă apropii şi să intru repede-n cameră.

— Aici a fost cineva Robert, îmi şopti el. Bagajul nostru este controlat, s-a cotrobăit prin el. Ar putea fi chelnerul făptaşul. Dacă-i aşa îşi va pierde repede postul. Poate c-a fost chiar Solbre care a aflat prin fratele său, numerele camerelor noastre.

— Nu cred, Mariane, că Roal i-a dat fratelui său numerele camerelor noastre. Mi-a făcut o impresie prea bună pentru asta.

Roal nu trebuia să-i fi spus neapărat el şi poate că nici n-a ştiut de asta. Era suficient să-l întrebi pe recepţioner ce camere a repartizat domnilor noi sosiţi. Să-l sunăm oare pe Roal c-a să se convingă ce pune de fapt la cale propriul său frate?

Marian merse spre bagajele noastre de unde am auzit mişcări ciudate.

— Şerpi?

— Să nu facem nici un tămbălău din cauza asta. Cât despre Roal îmi pare rău de el, dar nu-i putem reproşa lui faptele asociate ale fratelui său. Dacă se găsesc şerpi în bagajele noastre va trebui să-i ucidem cu cuţitul.

Marian deschise mai întâi rucsacul său de unde se ivi capul veninos al celei mai răspândite cobre din India. Dintr-o smucitură îi despărţi capul de trup. Am aşteptat un anumit timp, întrucât nu se mai ivi un al doilea şarpe am căutat şi conţinutul rucsacului, dar nu fusese decât o târâtoare.

Am cercetat şi rucsacul meu unde am dat din nou peste un şarpe, care a avut aceeaşi soartă ca şi primul.

Întrucât n-am găsit nimic în cameră, am răsuflat uşuraţi şi-n paturi ne-am uitat cu luare aminte întrucât nu odată adversarii noştri ne strecuraseră sub pătură asemenea „musafiri”. Am cinat apoi în restaurantul hotelului unde mai târziu Roal veni să nu se alăture. N-am mai amintit de istoria cu piraţii deloc. Numai Roal ne-a întrebat scurt ce intenţionăm să facem în problema „ştiută”. Marian evită un răspuns direct spunând că mai întâi trebuie să dormim bine pentru a câştiga claritate în ceea ce vom hotărî mai apoi. Directorul hotelului ne însoţi el însuşi în camerele noastre, pentru a se convinge că toate sunt pregătite pentru o bună odihnă.

După o jumătate de oră am auzit o bătaie uşoară în uşă. Roal fusese şi ne puse o întrebare de ordin general. Voia deci să se convingă că mersesem la culcare.

Am deschis uşa şi m-am scuzat că-l primesc în pijama. Voia însă să se convingă de asta. Zâmbi mulţumit şi se retrase cu decenţă după ce ne ură încăodată odihnă plăcută.

Am stins lumina şi-am aşteptat mai mult decât o oră. Apoi ne-am sculat şi ne-am îmbrăcat repede şi-a părăsit hotelul fără să atragem deloc luarea aminte asupra noastră.

Pe holul hotelului ardea doar o singură lampă de noapte care răspândea exact atâta lumină cât să putem păşi de pe pervazul ferestrei pe acoperişul unui hangar. De aici puteam ajunge în proprietatea vecină. Câteva minute mai târziu ne aflam într-o străduţă laterală şi-am luat-o spre strada principală la capătul căreia trebuia să ne aştepte Pongo.

III
ÎN VĂGĂUNA PIRATULUI

UN CEAS SONOR CU CUC, ce dintr-unul din turnurile oraşului, bătu miezul nopţii, pe când noi tocmai părăseam oraşul. La locul convenit l-am găsit pe uriaşul Pongo aşteptându-ne:

— Aici mulţi vagabonzi! ne zise Pongo, după ce l-am salutat.

N-am stat prea mult de vorbă la locul de-ntâlnire ci am pornit călăuziţi de prietenul nostru pe cărări ocolite în munţi. Uriaşul cunoştea drumul întrucât pe-acesta îl urmărise pe Solbre.

Deoarece aveam un drum de cel puţin cinci ore înaintea noastră, aşa cum ne spunea Pongo, am mărit ritmul de mers al nostru, pentru a fi acolo, încă înainte de venirea zorilor. Nu puteam să stăm de vorbă, întrucât trebuia să cercetăm în continuu drumul pe care ne conducea Pongo acum.

Pongo mergea atât de sigur de parcă ar fi parcurs de nenumărate ori acest drum. Când apărură în sfârşit zorilor, eram departe de acum de Kota Radja iar Pongo era de părere că mai aveam vreo jumătate de oră până să ajungem la peştera unde-şi păstra piratul comoara.

Drumul ducea în pantă dulce, dar din ce în ce mai sus. Puteam fi cam la 1000 de metri deasupra nivelului mării. Câteodată ni se deschidea printre pereţi de stâncă o minunată panoramă.

În depărtare sticlea oglinda mării între şirurile de munţi iar dedesubtul nostru se-ntindeau nenumăratele covoare ale văilor presărate cu flori şi pomi fructiferi.

Drumul făcea o cotitură de aproape 90º grade. După ce-am trecut de acest meandru, am văzut cum în faţa noastră apare apa cristalină a unui lac de munte. Apa era atât de transparentă încât puteam să vedem până-n fundul lacului. Emoţionaţi de frumuseţea locului ne-am oprit pentru o clipă. Asta era cât p-aci să fie pierzania noastră. Pongo a cărui ochi supravegheau o suprafaţă mult mai mare, ne dădu o

îmbrâncitură care ne mână până la marginea peretelui stâncos. În acelaşi timp am văzut o umbră uriaşă care tăbărî asupra tovarăşului nostru, care sări dintr-odată în apa clară a lacului.

Eram înmărmurit de cele întâmplate, mai ales că-n umbra întunecată am recunoscut o panteră neagră, care-şi calculase exact săritura până-n spatele camaradului nostru, dacă în ultima fracţiune de secundă nu s-ar fi ferit. Pantera încearcă să se prindă cu ghearele ascuţite de marginea drumului dar nu reuşi şi se rostogoli în lac. Marian şi cu mine am dus mâna la carabine. Totul se petrecu atât de repede încât nu putusem interveni cu nici o secundă mai devreme. Când ne-am uitat în apa lacului ne-a venit prima dată să zâmbim. Ne aşteptam ca Pongo să se lupte-n valurile lacului cu felina, dar nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Pongo înota liniştit în mijlocul lacului, pe când pantera se străduia din răsputeri s-ajungă la mal. Pongo făcu o întoarcere şi se-ndreaptă spre felină ţinându-şi cuţitul între dinţi.

Panterele înoată îndeobşte bine, dar poate că aceasta se rănise în timpul prăbuşirii. Pongo înota mai bine şi mai repede aşa că fu imediat în spatele panterei, dar nu-i fu dat s-o ajungă. Uriaşa pisică atinse repede marginea joasă a malului şi se căţără într-o clipă dispărând după stânci. Pongo clătină numai capul, prost dispus, când ajunse la mal. Uriaşul îşi recăpătă buna dispoziţie, ne făcu semn râzând şi se grăbi să ne ajungă.

L-am aşteptat pe Pongo chiar în locul unde era să ni se-mplinească sorocul, dar acum când am vrut dă-i mulţumim pentru că ne-a salvat, scutură numai capul încurcat:

— Pongo văzut numai întâmplător pantera. *Masser* să nu se supere pentru îmbrâncitură, Pongo trebuia facă.

Am reluat marşul. După o jumătate de oră Pongo se opri şi ne lămuri că aici era locul unde dispăruse fără urmă Solbre.

Am început să căutăm un loc de acces în peşteră. Am căutat o vreme singuri, după care Pongo merse spre un bloc de stâncă se opintii până-l mişcă din loc şi arătat spre o deschizătură întunecată care deveni vizibilă. Aceasta ducea şerpuind de-a lungul printre stânci şi apoi în interiorul acestora.

— Aici intrare *Masser!* Pongo nu poate să se târască, aici sunt sârme subţiri care duc înainte.

Am cercetat cu lămpile noastre de buzunar intrarea în peşteră şi-am descoperit mai multe sârme subţiri care se prelungeau atât de meşteşugit de-a lungul stâncilor încât de-abia puteau fi observate.

Marian era de părere că fie se datorau unor semnale de avertizare, fie erau menite s-arunce în stâncile în aer, în anumite împrejurări. La sfârşit fu de părere că mai degrabă ultima variantă era adevărată, întrucât un semnal de larmă n-ar fi avut sens atâta vreme cât Solbre

însuşi nu era acolo.

— N-avem voie să rupem firele în nici un caz, spuse Marian. Poate c-atunci zboară toate stâncile în aer. Dacă găsim cuibul principal, poate că nu ne va fi greu să scoatem din funcţiune dispozitivul ăsta drăcesc cu explozie.

Peştera era atât de spaţioasă încât puteam să ne mişcăm în voie deşi puţin aplecaţi. Sârmele mergeau mai departe şi trebuia să ne străduim şi să ne punem la-ncercare întreaga măiestrie pentru a nu le atinge.

Pongo rămase afară la propunerea lui Marian ca acoperire şi rezervă în caz de primejdie la gura peşterii. Tunelul care ducea în inima peşterii mergea în zig-zag uneori, dar tot mai adânc în interiorul muntelui. După ce-am parcurs vreo sută de metri am ajuns într-un mic cazan, care era mobilat ca şi camera unui tânăr celibatar, aici părea să se găsească locuinţa secretă a piratului. Marian urmări însă traseul sârmelor până ce aceste îl conduseră la o lădiţă în care se găsea o baterie.

Taie două sârme care duceau la o altă lădiţă din fier, unde se părea că se afla explozibilul. Se confirmau astfel bănuielile lui Marian.

Acum sârmele nu mai erau periculoase. Marian lasă să se plimbe fascicolul luminos al lămpii sale pe podea, pereţi şi plafon. Voia să se convingă mai întâi dacă peştera avea o a doua ieşire sau alte încăperi alăturate. N-am găsit nimic.

Mobilierul era impersonal. Lângă un perete stăteau două saltele şi în mijloc o masă din lemn peste care atârna de sus o lampă cu petrol. În spatele peşterii am găsit trei lăzi mari pe care voiam să le cercetăm mai în amănunţime.

Două lăzi nu erau închise. În ele se găseau conserve şi alte bunuri alimentare care aveau calitatea de-a nu se strica repede şi un număr mare de arme moderne. Cea de-a treia ladă era asigurată printr-un lacăt special şi nu se putea deschide.

— Comoara Piraţilor! exclamă Marian. Păcat că n-o putem vedea acum. Poate că-i va reuşi lui Pongo mai târziu s-o deschidă.

Am căutat şi-n saltelele acoperite cu pături pentru a găsi o eventuală ascunzătoare. Marian păşi în faţă şi ridică una din saltele sus.

— O ascunzătoare trebuie neapărat să fie pe aici, Robert, îmi spuse prietenul meu. Cea de-a doua saltea ne spuse că un al doilea bandit doarme aici. Asta n-ar fi un lucru prea înţelept din partea lui Solbre, dacă acesta n-ar poseda un sistem de ascunzătoare secretă pe care acesta nu-l cunoaşte.

— Sub saltele nu-i decât pământ, Mariane. Poate că una din saltele să conţină un dispozitiv secret.

— Haide să căutăm repede Robert! Timpul nostru e măsurat.

Fiecare îşi luă una din saltele pe seama sa. Dar oricât am căutat după vreun ascunziş secret în acestea, n-am găsit nimic.

— Ei şi acum ce propui, Mariane?

— Să căutăm mai departe, ce altceva? Ascunzătoarea trebuie doar să fie pe undeva. Trebuie doar s-o găsim şi asta din considerente bine motivate. Dacă ascunzătorile secrete nu se găsesc în saltele, trebuie să fie în alt loc din peştera asta. Pongo ne va da de ştire la timp dacă se apropie cineva.

Am căutat din nou împreună, cercetând toată peştera. Nici o crăpătură în peretele din stâncă nu scăpă atenţiei noastre. Căutările noastre rămaseră infructuoase.

— Plecăm poate de la o presupunere falsă, Mariane. La ce-i mai trebuie lui Solbre şi-o ascunzătoare secretă?

— Aş putea paria cu tine Robert că se mai găseşte o ascunzătoare aici, dar unde să mai căutăm?

Marian scutură înciudat capul, rotindu-şi privirea prin încăpere.

— N-ar fi mai bine s-aprindem lampa cu petrol, Robert, ca să mai cruţăm bateriile noastre de buzunar.

— Lampa e singurul obiect pe care nu l-am cercetat, Mariane! am strigat eu râzând, apropiindu-mă de masă. Marian scoase un fluierat uşor de surpriză şi se apropie repede de masă.

— Cred că ai dreptate, Robert. În lampă se află şi ascunzătoarea. Ia uită-te la balonul ăla uriaş pentru păstrarea petrolului. Aşa ceva nu se prea vede la lămpile obişnuite cu petrol. M-am urcat pe masă şi-am desprins lampa din cârligul de care atârna. Am început s-o examinez împreună cu Marian de-ndată ce m-am dat jos. Am desfăcut capacul şi-am privit în bol. Trebuie să aibe un fund dublu. Cu-n beţigaş de lemn Marian îi încercă lungimea. Curând dădu de fund. Am ridicat lampa sus şi-am privit cu atenţie. După ce-am încercat s-o deşurubăm secretul ni s-a dezvăluit numaidecât. Găsisem ascunzătoarea secretă a lui Solbre.

— Am scos diferite obiecte afară: un carnet gros de notiţe, un minunat colier de perle, trei inele preţioase, o tabacheră şi-un desen. Marian cercetă obiectele găsite cu atenţie, în timp ce eu am înşurubat la loc lampa şi-a atârnat-o de tavan. Marian îmi spuse:

— Lanţul de perle are cu siguranţă valoare unui sfert de milion. Cele trei vechi inele indiene valorează cam tot atât, poate că provin din proprietatea unui Maharajah, sau sunt furate dintr-un templu. Mica tabacheră conţine o pulbere galbenă fără miros presupun că e otravă. Poate că e chiar otrava cu care Solbre le tulbură echilibrul mintal al victimelor sale. Cele mai preţioase lucruri mi se par a fi carneţelul de notiţe şi desenul. La sfârşitul carnetului este vorba de-o altă ascunzătoare, din care a fost luată şi lădiţa zăvorâtă de-aici. Totul e-n forma unei ghicitori. Rezolvarea ne va da încă multe bătăi de cap.

Din hartă nu mă prea aleg cu nimic, nu ştiu ce poate reprezenta. Vom lua lucrurile cu noi, ar fi o prostie să le lăsăm aici. Pân-acum am găsit şi aşa destule. Să mergem îndărăt la Pongo! M-a apucat foamea şi n-ar fi rău să mâncăm ceva!

Cu asta eram foarte de acord. Am părăsit cu Marian peştera.

Deşi ne-am străduit să mergem încet, Pongo tot ne-a auzit.

Afară nu se-ntâmplase nimic deosebit. Pongo ne conduse pe-o cărare numai de el ştiută înafara stâncilor, loc de unde aveam o perspectivă bună asupra munţilor din jur. Aici ne-am stabilit tabăra, dar am constata că nu eram singurii care mai poposisem în aceste locuri.

— Solbre poate, cu oamenii săi să fi poposit aici, fu de părere Marian. De-aici avea o privelişte excelentă şi nu erau nevoiţi să stea tot timpul în peştera întunecată.

— N-o să ne-o ia în nume de rău dacă ne luăm şi noi micul dejun aici, am râs eu.

Pe Maha îl lăsasem în oraş la Diersch, în oraş nu ne-ar fi fost de prea mult ajutor. Acum însă ne-ar fi putut fi de un real folos dacă l-am fi avut cu noi. Dar ca să-l recuperăm ne-ar fi trebuit vreo jumătate de zi, ceea ce nu ne puteam permite.

Vorbeam cu voce potolită şi de abia dacă acordam atenţie la ce era în jurul nostru, întrucât ştiam că Pongo este atent şi pentru noi, iar ochii săi rătăceau în continuu încoace şi-ncolo.

După ce-am mâncat Marian scoase carnetul de notiţe şi se cufundă în lectura lui. Citi pagină cu pagină, răsfoi apoi paginile îndărăt, pentru a compara diferite date, în cele din urmă spuse:

— Solbre a comis o groază de fapte care de care mai nebuneşti. Chiar aici a fost ţinut un prizonier în peşteră. Ai văzut inelul de fier din peretele din dreapta, Robert? De ăsta era legat prizonierul. Este vorba de un profesor care-a găsit în Sumatra o vână, un filon de aur. Solbre l-a luat prizonier şi l-a torturat să-i trădeze secretul. Se pare că n-a izbutit să-l afle până la urmă.

— L-a ucis pe profesor, Mariane, l-am întrebat între timp.

— De asta nu scrie nimic aici. Dar din lecturarea mai departe a rândurilor de jos reiese că profesorul a fost dus în altă parte, într-un loc pe insula Nias. Cred că acest Solbre ne poate implica şi în alte evenimente, este un om extreme de periculos. Trebuie să citeşti şi tu însemnările astea, cuvânt cu cuvânt.

— Vrei s-aşteptăm aici până ce se-ntoarce Solbre, Mariane? Sau să cercetăm mai întâi lada încuiată?

— Solbre nu va putea fi aici înainte de amiază. O să-l luăm pe Pongo cu noi în peşteră şi cu ajutorul lui poate reuşim să deschidem lădiţa.

— Dar unde să ne lăsăm carabinele între timp, Mariane? În peşteră

nu le putem duce, iar să le lăsăm afară ar fi prea imprudent!

— *Masser* Pongo ştie ascunzătoare bună pentru arme, spuse Pongo, care împacheta deja resturile care mai rămăseseră din masa noastră.

În timp ce ne-ndreptam din nou spre peşteră, uriaşul ne arată un bloc mic de stâncă.

— Înăuntru este o scobitură potrivită *Masser*. Pongo găsit când căutat urma de la pirat.

Uriaşului nu-i veni deloc greu să ridice piatra. El ne arată mica gaură, care se ivi după stâncă. Acolo Pongo înghesui armele noastre şi bagajul. Când Pongo voii să-nchidă din nou gaura, Marian îşi scoase obiectele pe care le găsise în bolul lămpii, din buzunar şi le aşează lângă celelalte lucruri.

— Cei bine nu-i rău! spuse el după aceea. Nu se ştie niciodată cum vor evolua lucrurile cu Solbre. Pongo închise gaura. Pistoalele şi cuţitele ni le păstraserăm asupra noastră şi trebuia să ne ajungă ca şi arme.

Înainte de-a intra în peşteră, Pongo se mai sui încăodată pe platformă pentru a scruta întreaga regiune, dar până hăt departe nu se vedea picior de om. Puteam îndrăzni deci, să pătrundem pentru a doua oară în peşteră.

În micul cazan al peşterii, care servise piratului de locuinţă am aprins din nou lampa cu petrol şi-am arătat lui Pongo care dintre lăzi trebuia s-o deschidă. După multe încercări nereuşite, reuşi să-i spargă lacătul. Cu-n trosnet puternic, am ridicat capacul. Ne-am aplecat imediat deasupra lăzii şi i-am luminat interiorul cu ajutorul lămpilor noastre de buzunar. Era să izbucnim aproape în strigăte de admiraţie.

În lada aproape plină până la margine scânteiau şi străfulgerau: perle, pietre preţioase, nestemate şi podoabe, căni de argint şi sfeşnice de aur – toate zăceau cale peste grămadă. Conţinutul părea să valoreze sute de mii. M-am mirat de ce Solbre le lăsa să zacă aici în loc să le valorifice.

Când m-am gândit la cât sânge s-a vărsat pentru obiectele astea înainte de-a ajunge aici m-am cutremurat.

Marian luă câteva din obiectele care se găseau în ladă şi le privi, una câte una. N-am mai dat atenţie deloc la ce se întâmpla în jurul nostru şi nici circumstanţelor cărora ne aflam aici, ci eram cu toţii preocupaţi şi fermecaţi de obiectele de valoare găsite.

Am tresărit speriaţi când în spatele nostru o voce rece ne somă:

— Sus mâinile!

Pe gangul peşterii se desena şi prinse contur patru siluete care ţineau ţevile pistoalelor lor îndreptate asupra noastră. Erau doi albi şi doi chinezi. Unul dintre cei doi albi putea fi chiar căpetenia de piraţi Solbre. Am urmat imediat somaţia şi am ridicat mâinile sus. Chiar şi Pongo căruia-i citeam mânia pe faţă că n-a fost suficient de atent şi s-a

lăsat şi el orbit de splendoarea bogăţiilor din ladă. La ordinal unuia dintre albi – trebuia să fie Solbre – unul din chinezi se apropie de noi şi ne scoase pumnalele şi cuţitele din cingătoare. Le aruncă fără să se uite la ele, pe masă, apoi intră în rândurile complicilor săi.

— Aşa, domnilor, acum e rândul meu, luă cuvântul Solbre. Acum o să mă răzbun pentru scufundarea vasului meu. Cu ochi curioşi ne cercetă pe rând şi în bloc pe noi toţi apoi spuse:

— Ştiam că mă veţi căuta aici, numai că mi-e în continuare neclar cum aţi reuşit să găsiţi peştera. Păcat că n-aţi venit la „La Raci”. Aş fi vrut să ofer camarazilor mei un mic divertisment.

Marian se uită cu atenţie la rându-i, examinându-l pe Solbre, căruia nu-i plăcu gestul camaradului meu.

Când acesta făcu o pauză, Marian zise cu o voce severă:

— Ar trebui să-ţi fie ruşine Solbre, ca să-l înşeli în felul acesta pe fratele dumitale. Nu ţi-a mai rămas nici un simţământ omenesc?

Solbre râse scurt şi continuă:

— Să te intereseze mai degrabă soarta dumitale, de ce să faci speculaţii pe seama sentimentelor mele umane. Soarta voastră nu e roză deloc. Cu câteva gloanţe din revolverele noastre nu ne putem considera răzbunaţi îndeajuns. Se-ntoarse apoi către cei doi chinezi ordonându-le:

— Legaţii bine pe domnii ăştia!

În timp ce cei doi chinezi au început să-l lege mai întâi pe Pongo, Solbre ne ţinu în şah, ameninţându-ne cu pistolul.

Nu ne puteam apăra în nici un fel, de-ncercam ar fi însemnat moartea noastră sigură. Trebuia să aşteptăm un moment mai favorabil. După ce Pongo fu legat, am urmat noi şi apoi am fost legaţi de inelul de fier din perete.

După ce Solbre s-a convins că nu ne mai putem elibera se puse cu cei trei camarazi de închise din nou lada. Cu puteri sporite o transportară apoi pe gangul peşterii.

M-am uitat la Marian. Acesta păru să nu nutrească prea mari speranţe că ne-am putea elibera curând de aici. Am citi asta pe faţa lui, pe când Pongo supărat moşmondea ceva la legăturile sale. După un timp Solbre se înapoie şi ne spuse:

— Domnilor după cum aţi văzut am asigurat lada cu comori în primul rând, întrucât constituie piese care-mi amintesc de ocupaţia mea liberă pe mare. Vă voi părăsi acum. Către seară mă voi întoarce. Până atunci puteţi să vă decideţi ce fel de moarte preferaţi sau mai bine spus, imaginaţi-vă ce fel de moarte vă este destinată. Cine ghiceşte va căpăta un premiu – va muri mai repede decât ceilalţi.

Părăsi râzând locul care-l ocupase şi înconjurând masa, merse de deşurubă partea de jos a bolului lămpi care mai ardea încă. Când văzu că înăuntru acestuia nu se mai găseşte nimic scoase o înjurătură

groaznică şi ne privi îngrozit. Am făcut o grimasă mirată.

— Unde ne sunt obiectele din lampă? strigă aproape vorbele astea după ce se convinse că obiectele dispăruseră cu-adevărat şi nici în peşteră nu erau.

Marian zise calm:

— Ce fel de obiecte domule Solbre? Crezi cumva că suntem atotştiutori şi ţi-am descoperit dintr-odată toate secretele? Atunci ar trebui s-avem lucrurile astea cu noi!

Cu paşi repezi Solbre se năpusti literalmente asupra noastră şi începu să ne cerceteze cu atenţie şi să ne percheziţioneze pe rând cu cea mai mare meticulozitate. Chipul său era deformat de mânie:

Marian nu-l lasă să spună ceva ci reluă:

— Ce cauţi de fapt dumneata, domnule Solbre? Lada ţi-ai asigurat-o doar acuma! Dacă-ţi lipseşte ceva, trebuie să te gândeşti mai degrabă la prietenii şi complicii dumitale! Poate unul din ei a fost martor când ai deşurubat lampa.

Solbre nu mai ştia ce să spună. Întrucât nu găsise nimic asupra noastră, putea presupune fireşte c-a fost furat de către unul din oamenii săi. Mânios îşi încleştă pumnii şi strigă:

— Câinele o să mi-o plătească! Trebuie să-mi regăsesc lucrurile, orice-ar fi!

Înjurând mereu, mai cercetă odată peştera, fără a găsi fireşte nimic.

În cele din urmă se pregăti de plecare:

— Când mă voi întoarce ne vom socoti! Mai întâi însă trebuie să-mi recapăt lucrurile.

Stinse lumina lămpii cu petrol. Am mai auzit cum paşii se-ndepărtară pe gangul peşterii. Marian se-ntoarse spre mine şi-mi spuse pe nemţeşte:

— Să nu vorbim nimic între noi, Robert! Am putea fi spionaţi. Încearcă să-ţi slăbeşti legăturile, deşi va fi foarte greu întrucât suntem legaţi cu foarte multă dibăcie.

Trecu oră după oră, oricât de mult au intrat funiile lor în pielea noastră, am căutat din răsputeri să ne eliberăm. Nu ne-a reuşit nimic şi nici Pongo n-a avut un succes mai mare.

Nici de vorbit n-am mai îndrăznit. Aşa că mă puteam gândi în linişte ce fel de moarte ne hărăzise acest Solbre? Sigur că ne va dezlega ca să ne expedieze într-o lume mai bună şi acest moment trebuia exploatat cum se cuvine. Situaţia noastră deveni treptat chinuitoare. Faptul că stăteam de multă vreme în picioare cu picioarele legate ne crea un disconfort tot mai mare, întrucât nu puteam nici măcar să schimbăm greutatea de pe un picior pe celălalt.

Deodată am văzut cum scapără o lumină înaintea noastră. Nici nu l-am auzit venind pe Solbre. Aşadar Marian avea dreptate când spusese că piratul se va întoarce pe furiş pentru a ne spiona. Cât de

mult stătuse acesta ascuns pândindu-ne, nu puteam şti. Îşi aprinse mai întâi lampa după care ne cercetă legăturile. Chipul său mai exprima încă furie. Mânios îi replică acum şi lui Marian care-l întreabă în legătură cu obiectele pierdute:

— Ţineţi gura! Ce-ţi pasă de asta!

Simţi apoi nevoia să se descarce.

— Numai Johnny putea să fie! El trebuie să aibă obiectele! Din păcate am fost prea repezit! Şi-a primit pedeapsa, dar nu mai poate vorbi de acuma. Unde sunt obiectele încă nu ştiu.

Marian remarcă cu calm:

— Dar asta nu-i chiar atât de greu de ghicit!

Solbre ascultă cu interes cuvintele lui Marian şi zise imediat:

— Ce vrei să spui cu asta domnule Farrow?

— Exact ce-am spus, răspunse prietenul meu.

Solbre se plimbă în faţa prietenului meu şi strigă la el:

— Vrei să spui cu alte cuvinte că ştii unde se află lucrurile mele?

— Nu. Nu vreau să spun chiar asta, domnule Solbre. Dar dacă aş şti pe unde s-a aţinut mai mult acest Johnny aş putea bănui unde se află obiectele însuşite.

În ochii lui Solbre se strecură o luminiţă şireată, când spuse:

— Ai căuta chiar dumneata lucrurile, dacă ţi-aş spune pe unde obişnuia să umble Johnny? Şi mi-ai înapoia apoi lucrurile?

— Pentru asta ar trebui să fiu liber domnule Solbre, iar dumneata vrei să mă ucizi. Nu ştiu în această situaţie cum ţi-aş fi de folos.

— Şi dacă te eliberez? Ai să-mi dai cuvântul de onoare că-mi vei căuta obiectele şi mi le vei înapoia? întreabă piratul.

— Libertatea mea, numai nu-mi va folosi la nimic, trebuie ca şi camarazii mai să fie liberi..

— Nu, nu, asta nu poate intra în discuţie, domnule Farrow. Vrei doar să scapi, asta e singurul motiv al ofertei dumitale. O să-mi caut singur lucrurile pe acolo unde Johnny obişnuia să stea mai mult. Aproape că m-aş fi lăsat păcălit – bun la suflet aşa cum sunt – păcălit de dumneata şi să-ţi redau libertatea. Ai fi mers exact la Kota Radja, şnur la poliţie şi-ai fi asmuţit-o contra mea. Mi-am imaginat o noapte atât de frumoasă pentru voi, încât ar fi păcat să n-am prilejul s-o duc la îndeplinire.

— Sunt foarte curios de asta, domnule Solbre, zâmbi Marian.

Calmul lui Marian îl scoase din sărite pe pirate.

— O s-o simţiţi pe pielea voastră, domnilor!

Spunând asta Solbre luă un mic pachet şi-l dezveli. Am văzut un ceas. Am ştiut de-ndată la ce fel de moarte se gândise Solbre. Trebuia ca să sărim în aer odată cu peştera. Chinul morţii consta în aceea că noi puteam număra cum se scurge minut cu minut timpul până-n clipa din urmă.

Solbre aşează micul ceas pe masă şi-ncepu să-şi facă de lucru cu bateriile. Scoase câteva sârme şi leagă ceasul de explozibil. După ce termină, ne explică:

— Totul e pregătit pentru moartea voastră, domnilor. Acum este ora 20. Exact la miezul nopţii peştera va sări în aer. Veţi fi îngropaţi sub dărâmături, scăpare nu mai există. Vă las singuri şi vă doresc călătorie plăcută în lumea de dincolo. Aveţi vreo dorinţă pe care pot să v-o îndeplinesc?

— Da, domnule Solbre, fireşte! râse Marian.

Piratul rămase foarte mirat că-n atari împrejurări mai izbutea să şi râdă. Nu-mi puteam nici eu suprima un zâmbet.

— Nu-nţeleg domnilor cum de mai puteţi râde încă.

— Fireşte că-mi vină să râd, domnule Solbre, pentru că te voi face pe dumneata, de-ţi vine să crezi sau nu, executorul meu testamentar. Ai întrebat tocmai dacă am vreo dorinţă. Am una. Grăbeşte-te la Kota Radja, adă un notar aici şi vom putea vorbi de moştenite, în mod oficial.

Mânios Solbre se-ntoarse să plece. Remarcase prea târziu că în ciuda situaţiei sale deznădăjduite prietenul meu îşi bătuse joc de el.

Ne aruncă o privire încărcată de ură şi dispăru din peşteră. Patru ore mai aveam până maşina drăcească făcea să sară în aer peştera, în acest timp se puteau petrece multe. Până acum am încercat zadarnic să ne eliberăm de legături. Am încercat din nou cu toată energia dar n-am făcut decât să-mi rănesc degeaba încheieturile mâinilor aşa încât am renunţat.

— N-are nici un rost Robert. Funiile astea sunt date cu catran şi răşină şi nu se rup. Singura noastră speranţă poate fi numai Pongo care se poate elibera în felul său.

La lumina lămpii cu petrol, pe care Solbre o lăsase aprinsă, puteam urmări numai ora dar şi mişcările ciudate pe care le făcea uriaşul cu picioarele. După ce-mi văzu privirea întrebătoare, acesta zâmbi şi-mi spuse:

— *Masser* Bertram, fie fără grijă. Pongo îndată liber, trebuie numai mişte picioarele mai întâi. Îşi reluă apoi muţeşte lucrul pe care-l urmăream interesat. De Pongo atârna acum viaţa şi libertatea noastră.

IV
LUPTA CU PANTERA NEAGRĂ

LUMINA LĂMPII CU PETROL scălda şi se reflecta paşnic asupra armelor noastre care mai stăteau încă pe masă, unde Solbre în agitaţia de care fusese cuprins aflând de pierderea obiectelor sale, le uitase.

Mă simţeam ca Tantalus din lumea mitologică grecească, atât de aproape de bunurile pe care le râvneam atât – acum un simplu cuţit şi

totuşi să nu mă pot apropia de el. Alături ticăia implacabil mecanismul ceasului bombei. Arătătorul se mişca încet, dar fără nici o pauză. Când m-am uitat din nou spre Pongo, am văzut cum tocmai acesta se descotorosise de legăturile de la picioare şi mâini, care căzuseră pe jos. El zâmbi mulţumit şi ne spuse:

— *Masser* acum nu greu pentru Pongo. El poate folosi mâini şi picioare.

Se propti din nou cu picioarele răşchirate pe podea şi trase din nou de legăturile sale. Dar astea nu se rupseră. Nu încă. Pongo trebuia să facă câteva minute o pauză. Scutură mânios capul, încearcă din nou a doua oară, dar nici de data asta nu avu nici un succes. Ne era sortit oare să pierim aici? Poate că de data asta puterile lui Pongo nu erau de-ajuns să ne elibereze?

M-am uitat în cealaltă parte unde stătea Marian. Privirea mea căzu atunci întâmplător pe gangul care ducea înăuntru, al peşterii. Acolo stătea şi ne privea – o panteră neagră!

Marian şi cu Pongo văzură şi ei uriaşa felină! Deci pentru noi nu mai exista nici o posibilitate de salvare! Eram fără scăpare. La ce-ar fi folosit acum dacă Pongo şi-ar fi putut elibera şi mişca picioarele?

Încet, încet pantera se apropia de noi şi ne examina cu ochi scânteietori. Animalul părea să fie mai vechea noastră cunoştinţă. Mi se părea că recunosc asta după forma corpului.

Fără să vreau am închis ochii, stând complet nemişcat. Nici Marian şi nici Pongo nu se mişcară. Asta-i păru ciudat panterei, căci acum când am deschis foarte puţin pleoapele, am văzut cum pantera trecu pe lângă noi şi se aşază la doi metri depărtare de Pongo, pe jos, privindu-l ţintă.

Pongo încremenise ca un stâlp. Muşchii săi se-ncordau însă. Ce intenţiona oare să facă?

Uriaşul negru trebuia să fi făcut vreo mişcare imperceptibilă, deoarece feline se ridică imediat în picioare şi merse spre el. Când feline mai era doar la o distanţă de o jumătate de metru de uriaşul negru, se întâmplă ceva ce n-aş fi crezut niciodată cu putinţă.

Piciorul drept al lui Pongo, care era încălţat într-o cizmă grosolană dar tare – ţâşni înainte şi-i lovi bărbia cu atâta forţă încât am auzit că ceva plesnise.

Urlând pantera zbură puţin îndărăt şi se-ndepărtă de Pongo. Am presupus că-n momentul următor, după ce se va ghemui va sări din nou asupra uriaşului, dar nu se întâmplă aşa, ci rămase jos, corpul fiindu-i străbătut de câteva tresăriri spasmodice.

— Este moartă? l-am întrebat eu în şoaptă.

— Nu moartă, răspunse Pongo, pantera revine curând. Pongo trebuie să se grăbească.

După ce spuse cuvintele astea, uriaşul se aruncă înainte şi aproape

că zbură prin toată încăperea. Smulse din zid inelul cu cârlig cu tot. Pantera se-ntinse părând să-şi revină între timp. Încă urlând îi aruncă lui Pongo priviri scânteietoare în timp ce acesta se grăbea spre măsuţă.

Animalul cabră şi se aruncă din nou asupra lui Pongo, care se apleacă, dându-se totodată deoparte. Când pantera căzu pe pământ se porni din nou să urle jalnic.

Pongo trebuia s-o fi rănit serios, de urla aşa. Dorinţa de răzbunare a panterei se amplifică. Din nou se ridică în picioare, căutându-şi din priviri potrivnicul. Prietenul nostru negru mai era încă legat cu ambele mâini la spate. El apucă, mergând de-a îndărătelea un cuţit ce stătea acolo şi-ncepu să-şi taie legăturile pentru a-şi elibera mâinile. După ce mai evită încă un asalt al panterei dezlănţuite, uriaşul se putu descotorosi în fine de legături. Deşi încă situaţia noastră era extreme de primejdioasă, ne făcu semen încurajatoare din cap. Pantera părea să aibă mari dureri întrucât renunţase deocamdată la un nou atac asupra camaradului nostru. Avea însă mare poftă să-şi îndrepte atenţia spre noi. Când trecu pe lângă mine, trebuie c-am tresărit fără voie, că feline se ridică-n două picioare, cât era de lungă aşezându-şi labele pe umerii mei. Am simţit dureros cum îi intră ghearele în carnea mea şi-mi şi vedeam sfârşitul aproape. Atunci a sărit Pongo din spate asupra panterei, o apucă de umeri şi înainte de-a şti ce se întâmplă, o aruncă ca pe o minge în fundul peşterii. Din nou urlă pantera uriaşă de surprindere şi de durere, sărind în picioare, dar Pongo fu mai repede. El îşi luase repede pumnalul cel lung de pe masă şi când pantera mai făcu încă o încercare de-a sări, Pongo îi şi înfipse lama ascuţită în trup.

Lovitura nu fusese imediat mortală. Încăodată pantera caută să se ridice. Pongo o apucă de ceafă însă şi-i dădu capul pe spate. Din nou dădu pantera din labe cu frenezie, dar uriaşul evită cu-ndemânare să fie rănit de ghearele ascuţite şi reuşi să mai implânte în plus, de două ori cuţitul în regiunea inimii felinei. După asta pantera se linişti.

Noi am urmărit cu încordare lupta dusă de Pongo, care nu-şi îngăduia acum nici o pauză. Se repezi spre noi şi ne tăie repede legăturile. I-am strâns mâinile cu recunoştinţă.

Marian opri imediat ceasul de la explozibil şi îndepărtă firele care duceau spre cutia cu dinamită. Puteam să părăsim imediat peştera, dar Pongo dorea să ia cu el blana panterei. Se puse repede pe lucru, dar noi între timp am părăsit peştera pentru a ne lua armele împreună cu bagajele şi obiectele găsite în lampa lui Solbre. Ne-a reuşit cu multă greutate să deplasăm blocul de stâncă pe care Pongo îl deplasase adineaori singur şi doar în joacă.

La intrarea în peşteră l-am aşteptat pe Pongo. Între timp îmi veni un gând în minte:

— N-ar fi mai bine, Mariane, să punem din nou bomba în funcţiune? Dacă Solbre se mai întoarce aici va putea presupune că ne-am pierdut viaţa în explozie şi nu va mai putea controla.

— Iată o idee bună, Robert! Să sperăm că nu va trece nimeni între timp prin apropiere căruia să-i dăuneze explozia. Voi fixa acele ceasornicului astfel încât detonaţia să se producă cât mai repede posibil.

Pongo ieşi curând cu blana panterei din peşteră. Marian hotărî să reintre singur înăuntru, în timp ce noi, trebuia să găsim poteca de întoarcere şi să-l aşteptăm acolo.

Totul se petrecu repede şi Marian fu lângă noi aşa că ne-am putut mări ritmul de marş. Trebuia să ne grăbim cât puteam întrucât explozia se putea petrece în orice clipă. După şapte sau opt minute, pământul începu să se cutremure sub noi, în timp ce ecoul detunăturii umplu pretutindeni văzduhul.

Se instală apoi, imediat tăcerea. Peştera, ascunzişul secret al căpeteniei de piraţi nu mai exista.

Pe drum ne băteam capul cum ar fi fost mai bine să procedăm pentru a-l prinde şi demasca pe bandit. Să fi rămas încă în Kota Radja, încercând să-i smulgă banii fratelui său?

Probabil, întrucât credea cu siguranţă că odată ce noi nu mai suntem în viaţă, nimeni nu-l va putea demasca.

Deodată am tresărit speriaţi. În urma noastră venea făcând salturi mari un animal. O panteră, cum mi-am dat seama imediat. Mi-am ridicat carabina pentru a trage, când Pongo îmi prinse mâna spunându-mi:

— Nu trage *Masser* Bertram! Ăsta-i Maha!

Maha! La asta chiar că nu m-aş fi putut gândi. Cum a ajuns el aici?

După ce ghepardul ne ajunse, ne salută în felul său specific, lipindu-se de genunchii noştri. Marian îl mângâie pe credinciosul animal şi spuse:

— Ţi-a fost dor şi te-ai plictisit fără noi, nu-i aşa Maha? Ne-ai căutat şi ne-ai găsit, Bravo Maha!

— La Kota Radja nu-l putem lua pe Maha, Mariane. Prea ar bate la ochi. Ce facem atunci? Să-l ducem îndărăt la Diersch şi să ne sfătuim acolo, ce-i de făcut?

— M-am gândit deja la un plan, cum îl putem prinde pe Solbre.

— Altă direcţie s-alegem *Masser,* spuse şi Pongo, când auzi că vrem s-o luăm spre Kota Radja.

— S-o luăm spre nord, am zis eu.

— *Masser* vine cu mine, Pongo cunoaşte alt drum care duce la *Masser* Diersch. Uriaşul alese o cărare laterală, pe care se părea c-o cunoaşte. Poate că pe-aici o luase când l-a urmărit de prima dată pe Solbre, în munţi.

Spre dimineaţă am ajuns la hotelul olandezului care ne adusese imediat un mic dejun întărit şi cu o cafea tare.

Dispariţia lui Maha n-o observase încă.

La micul dejun i-am povestit lui Diersch cum a decurs întâlnirea noastră cu Solbre. Diersch susţinea că cel mai bine ar fi dacă am asmuţi poliţia asupra piratului.

— Nu-mi prea place asta, domnule Diersch, îi spuse Marian. După ce-l prindem da, îl putem preda autorităţilor. Am ajuns la concluzia că cel mai bine ar fi ca într-o deghizare bună să tragem din nou la hotelul lui Roal pentru a observa dacă Roal şi Solbre sunt sau nu în legătură.

— Şi unde să rămână Pongo, Mariane? E doar mai bine din toate punctele de vedere să rămână-n preajma noastră, am spus la rândul meu.

— Pongo trebuie să sosească mai târziu decât noi, cu câteva ore îmbrăcat ca indian. Şi noi trebuie să ne dăm drept negustori bogaţi indieni. Vom acţiona separat şi ne vom întâlni numai dacă unul din noi are informaţii importante, utile pentru ceilalţi.

Pongo fu pe loc cucerit de idee. Pongo se deghiză cu plăcere şi se pare că avea talent înnăscut pentru actorie, lucru pe care ni-l dovedise odată strălucit când îl interpretă pe „Mesagerul morţii” vezi vol. 188 „*Mesagerul morţii*”.

V
UN SFÂRŞIT ÎNGROZITOR

ÎN HOTEL S-AU ÎNTÂLNIT în ziua următoare la amiază doi indieni bogaţi, care-şi luaseră la primul etaj trei camere închiriate. După ce servitorul ne aduse bagajele şi am rămas singuri, am trecut la fereastră pentru a aştepta sosirea lui Pongo, care deghizat deasemenea ca indian trebuia să sosească din clipă în clipă.

Pe Roal încă nu-l văzusem la faţă. Asta nu putea decât să ne convină, căci preferam să-l supraveghem de la distanţă. La ora cuvenită sosi şi Pongo care-şi luă o cameră lângă noi. Din păcate camerele nu erau legate prin uşi ca să putem trece nestingheriţi dintr-o încăpere în alta.

Pongo îşi juca rolul excelent şi mă minunam peste poate de talentul său actoricesc. Marian arunca cu bacşişuri în dreapta şi-n stânga.

El voia să facă impresia unui om foarte avut şi-şi atinse ţelul.

Am luat masa de prânz în sufrageria uriaşă a hotelului. Aici l-am văzut din nou pe Roal. Acesta se schimbase considerabil în două zile, chipul său devenise mai ascuţit. Pielea feţei îi devenise pământie şi nesănătoasă. Povestea cu fratele său trebuie să-l fi marcat profund. Ne salută politicos şi trecu de la o masă la alta. Şi în faţa lui Pongo făcu o plecăciune, la care uriaşul negru răspunse cu demnitate. Marian avea intenţia de-a schimba câteva cuvinte cu Roal. Voia s-aducă cumva

discuţia asupra piratului, în speranţa că va descoperi noutăţi. Când după masă, cei mai mulţi dintre oaspeţi se retraseră-n camerele lor sau părăsiră hotelul noi am rămas la masă, comandând câte-o cafea Mocca.

În cele din urmă apăru şi Roal în sala de mese, de data asta pentru a doua oară. Se apropie de masa noastră. Marian îl întreabă politicos dacă a auzit cumva că-n apropierea oraşului Kota Radja au apărut într-adevăr tigri. Ne apucase patima vânătorii, pasămite.

— Aţi putea să ne recomandaţi cel puţin un om care să cunoască împrejurimile, întreabă – indianul – Marian în încheiere.

Roal răspunse că aşa ceva se poate aranja şi va povesti din propria lui experienţă de vânător de tigri. În apropierea vulcanului şi-au făcut apariţia şi pantere negre, deşi el însuşi n-avut şansa de-a întâlni vreuna.

Marian schimbă discuţia pe probleme de afaceri şi spuse că este negustor şi are trei corăbii de negoţ pe mare. Dar în ultima vreme se întâmplă multe lucruri neplăcute, una din corăbiile sale a dispărut pur şi simplu, fără urmă.

La început a crezut că s-a scufundat, dar mai apoi poliţia din Singapore i-a spus c-a fost acostată şi capturată de către piraţi. Mai mulţi piraţi au fost prinşi, dar căpitanul acestora, un anume Solbre izbutise să scape.

Preţ de câteva secunde sticli ceva în ochii lui Roal, apoi spuse c-a auzit şi el de lucrurile astea. A mai auzit că acest Solbre şi-ar fi pierdut viaţa acum două zile cu prilejul prăbuşirii peşteri în care se ascunsese. A trebuit să mă stăpânesc şi să prezint o faţă indiferentă, întrucât această veste cu prăbuşirea peşterii era o surpriză pentru mine. De unde putea Roal să ştie lucrul ăsta? Prin urmare fratele său fusese pe-aici. Marian auzise destule de acum. El se interesă unde este amplasată peştera. Rola îi dădu o descriere foarte exactă a locurilor, de unde se putea deduce că Roal fusese cel puţin odată acolo cu fratele său.

Voia să-l protejeze pe fratele său trâmbiţând vestea c-ar fi mort?

Am mai comandat încă o Mocca cu Roal împreună după care ne-am luat rămas bun. În camerele noastre Marian îmi făcu semn să nu întreb nimic deocamdată.

El povesti – ca şi pân-acum într-o englezească stâlcită – lucruri total inofensive. Se tema oare c-am putea fi spionaţi?

Deodată amuţi, merse repede-n spre uşă şi-o deschise brusc.

Afară stătea un chelner care se tocmai ridica şi pe care acum Marian îl examina cu severitate.

— Ce faci aici la uşă? Ne spionezi pe noi cumva?

Chelnerul se scuză c-un pretext ridicol, după care se retrase. Imediat după aceea veni micul boy de-a lungul coridorului.

Marian îl strigă să vină-n camera noastră. Băiatul chinez care primise câteva bacşişuri grase de la noi, făcea o figură foarte inteligentă, spera să facă cu noi afaceri bune.

— Poţi să-ţi ţii gura la nevoie? l-a întrebat Marian.

— Ku Ling tace ca mormântul, ne asigură râzând boy-ul.

— Atunci ascultă cu atenţie aici. Mai întâi ia-ţi te rog răsplata! Acum însă trebuie să ne dai informaţii foarte precise. Cum se numeşte chelnerul care a plecat tocmai acum de la uşa noastră.

— Se cheamă Rollert. Este numai de două zile aici şi caută cu toţi oamenii ceartă şi gâlceavă. Om rău! spuse cu sinceritate boy-ul.

— Asta o cred, Ku Ling. Acum ascultă mai departe: dacă faci exact ceea ce îşi spun vei primi o răsplată deosebită. Dacă mă trădezi îţi va merge foarte prost. Te duci în casa chinezului Fan Dan în port şi întrebi după tânărul chinez pe care eu l-am adus acolo. El trebuie să vină aici la hotel şi să ne anunţe la noul său stăpân.

— Ku Ling are grijă de tot! spuse tânărul. Poate să vină boy-ul chiar acum sau când?

— El poate veni azi la ora 21. Şi nu uita Ku Ling că trebuie să taci, altfel….

Tânărul dădu numai cu înfrigurare din cap.

— Tace ca mormântul!

Boy-ul făcu o adâncă plecăciune şi ieşi mulţumit din camera noastră.

Am stat câteva clipe tăcuţi acolo. Am vrut să-l întreb pe Marian ceva, când am auzit un strigăt de durere:

— Băiatul chinez, Mariane! am strigat eu şi m-am repezit iute spre uşă. Marian m-a urmat imediat. De-ndată ce-am deschis uşa am fost martorii unui tablou ciudat: chelnerul Rollert care mai înainte pândise la uşa noastră şi ţinea strâns de braţ pe băiatul chinez. În timp ce pe el îl înşfăcase de braţ un indian uriaş. Pongo căci el era, nu-l tratase chiar cu blândeţe, pentru că faţa chelnerului era schimonosită acum de durere. Pongo îi strigă chelnerului:

— Lasă-l imediat pe micul chinez, altfel rup braţ la tine!

Chelnerul dădu imediat drumul braţului micului chinez şi caută să se smulgă din strânsoarea uriaşului.

— De ce te-a oprit acest om, îl întreabă Marian.

— Mi-a cerut să-i spun ce-au vrut domnii de la mine, răspunse băiatul chinez.

— E-o minciună! se roscocobăi chelnerul furios. L-am întrebat numai unde a sta atât. Trebuia să lucreze în altă parte. Îţi vei primi încă porţia de bătaie, să nu crezi, leneşule.

Pongo care continua să ţină strâns braţul chelnerului ca într-o menghină, îi spuse doar băiatului:

— Dacă om bate la tine hai la mine! Îi voi zdrobi oasele la el

bucăţică cu bucăţică.

Aproape-n joacă „apasă” pe braţul chelnerului ceva mai tare ceea ce-l făcu pe chelner să ţipe de durere. De abia acum îi dădu drumul braţului, Pongo.

În acest moment veni proprietarul hotelului Roal, care ne întreabă ce-nseamnă larma asta.

Obraznic chelnerul îi raportă şefului său c-a fost atacat de către domnul şi arătă spre Pongo. Motivul a fost c-a vrut să-i aplice o mică corecţie boy-ului chinez.

— Nu-i adevărat ce spune chelnerul, întrerupse Marian, explicaţia acestuia. Acest om întâi a spionat la uşa noastră şi-apoi a căutat să afle de la băiat ce i-am spus. Pe băiat l-am trimis să ne ia câteva ţigări. Boy-ul n-a vrut să spună şi de-aceea l-a luat la bătaie.

Chelnerul voi să mai spună ceva dar Pongo merse încet lângă el, ceea ce-l făcu pe chelner să spele putina. Înainte de asta îi aruncă lui Roal o privire pe care acesta o înţelese întrucât îi răspunse cu una asemănătoare.

Ne-am retras în camerele noastre şi l-am făcut pe Marian atent cu privirile pe care şi le schimbaseră Roal şi chelnerul.

— M-am mirat şi eu. Să nu fie Roal omul de onoare drept care l-am ţinut? Acum treaba asta nu-mi miroase deloc a bine. Cred că la noapte trebuie să fim foarte atenţi.

— Din ce motive l-ai convocat pe băiatul chinez la noi, în seara asta, Mariane? Vrei să-l laşi să doarmă aici?

— Tânărul îl cunoaşte foarte bine pe pirat şi poate să ne ajute să-l găsim, Robert!

Pe băiatul chinez l-am luat cu noi de pe corabia piraţilor (vezi broşura nr. 234) unde trebuia să servească forţat de către piraţi. După debarcarea la Kota Radja, Marian l-a încredinţat unui chinez onest acum voia să-l aibă pe lângă el pentru a-l ajuta să-l identifice pe Solbre.

După-amiază târziu, băiatul chinez de la hotel se anunţă din nou la noi, pentru a ne spune că şi-a îndeplinit însărcinarea. Şeful său l-a chestionat, ne mărturisi băiatul cu ce misiune l-am însărcinat de fapt. El i-a spus aşa cum susţinuse şi Marian că fusese trimis să facă rost de-o anumită marcă de ţigarete, care se găseau doar în câteva prăvălii. Pe drumul spre port, chelnerul Rollert s-a luat după el, dar l-a observat la timp, aşa că a intrat într-o drogherie şi-a cumpărat un pachet de ţigări. Chelnerul care-l supraveghease se retrase mulţumit după asta. Pe lângă ţigări însă îşi îndeplinise şi misiunea principală.

Marian îl laudă pe inteligentul băiat şi-i dădu un onorariu generos, aşa cum îi promisese. Băiatul ne asigură încăodată că nu va trăda niciodată misiunea la care participase şi se retrase foarte mulţumit.

— N-ai remarcat cumva că mai nou, Roal nutreşte o vădită

bănuială cu privire la noi, Robert? De ce l-ar mai fi întrebat încăodată pe băiat ce misiune a primit?

Roal parcă a devenit un cu totul alt om, Mariane. Să-i fi povestit fratele său că noi nu mai trăim?

— Eu în locul tău aş umbla mai cu mănuşi cu proprietarul şi-aş încerca să scot cât mai mult de la el.

— Întocmai asta-mi propun să fac astă seara, Robert! De-acum trebuie ca băiatul chinez, de pe vasul piratului să fie prezent aici. Poate că Roal îl cunoaşte şi se va trăda, eventual.

Cu două ceasuri înainte de masa de seară, Pongo se strecoară în camera noastră.

— *Masser,* Pongo descoperit asta, Roal om rău, prieten de la chelner.

— De unde ştii tu Pongo, asta, îl întreabă Marian mirat.

— Pongo observat pe chelner în camera de la Roal, vorbit secret, ţigări fumează şi băut vin.

— Ai prins ceva din convorbirea lor Pongo?

— Pongo auzit numai că-n seara asta masser Roal ceva întreprinde.

— Asta era deci! Roal nu părea să fie omul pe care-l ţineam noi. Cu siguranţă era pe-o mână cu fratele său. Dar cum puteam noi să-l dovedim. După ce-o să-l dovedim pe Solbre, vom putea apoi să vedem şi ce-o să întreprindem contra fratelui său.

Pongo ne părăsi tot pe furiş cum venise. Am început să studiem până la cină din noi carnetul de notiţe al lui Solbre. Pe ultima pagină era zugrăvit locul unde se găsea lada cu comori. Stătea scris cam aşa:

„Acolo sus, unde diavolul îşi arată chipul străinilor, stă averea mea. Dacă apuci cornul diavolului, poţi s-ajungi la mine. Pa-pa, aşa-l cheamă copilul pe tatăl său. Cuvântul poate servi ca îndreptar. În apropiere de Pa-pa stă diavolul la pândă.

De el poţi trece, dacă treci de mănăstirea veche exact la miezul nopţii când iese luna nouă şi apare dragonul ce-ţi arată calea."

— Ce-i abracadabra asta Mariane? Din asta nu pot să trag nici o concluzie.

— Nu spune asta, Robert! M-am străduit tot timpul să dezleg şarada asta. Pa-pa este foarte clar scris! Cu liniuţă de legătură! De liniuţa asta de unire depinde totul. Este foarte importantă ca şi Padang-Padang.

— Bravo Mariane! Nu poate fi vorba de-un alt loc evident. Acum ştim locul misterios unde trebuie adusă lada. Dar a găsi diavolul şi al prinde de corn mi se pare o treabă mult mai grea.

— Diavolul şi omul său nu-l putem găsi decât la faţa locului.

Presupun că vreuna din stânci are forma acestui diavol. Stânca trebuie să fie pe-acolo întrucât presupun că Solbre vrea să-şi ascundă comoara iarăşi în vreo peşteră.

Gongul care ne chema la masa de seară se auzi melodios prin culoarul hotelului. Ne-am coborât în sala de mese a restaurantului unde ne-am ocupat locul rezervat deja. Pongo stătea cu trei mese mai încolo şi se comporta ca un mare senior.

După masă, Roal veni la masa noastră şi ne povesti c-a găsit un bun conducător pentru noi, care cunoaşte regiunea şi ne poate duce în regiunea dominată de junglă a vulcanului Sejawa. Acest om mai participase la vânătoare de tigri. Ne va lua mâine de dimineaţă dacă eram de acord. Marian începu să se bucure şi părea cuprins cu totul de febra vânători. Nu fu pomenit deloc incidental de la amiază. Pe când eram gata să ne întoarcem în camerele noastre, Marian îl întreabă politicos pe proprietarul hotelului dacă-i va fi îngăduit să-l invite la un pahar de vin.

Roal consimţi bucuros şi dădu ordin să se aducă vin în camera noastră. Alese el însuşi o marcă deosebită pe care ne-o recomandă ca cea mai bună.

Între timp se făcuse ora 8, 30. Puteam conta că în curând va sosi şi băiatul chinez. În camera noastră fură reluate subiectele de discuţie având ca temă principală vânătoarea. Cu spontaneitatea unui om ce trăise prin ţările Sudului, Marian povesti acum o întâmplare în care a reuşit ca-n decurs de-o jumătate de oră să răpună doi tigri. Deodată Marian întreabă de-a dreptul!

— Îi cunoaşteţi pe prietenii mei germani domni Farrow şi Bertram, care voiau să vină şi ei aci la Kota Radja?

Nu voi uita niciodată chipul înspăimântat al lui Roal la auzul unei astfel de-ntrebări, la care evident că nu se aşteptase, bolborosind cu mare greutate un răspuns.

— I-am cunoscut pe domnii aceştia acum două zile. Dacă nu mă-nşel voiau şi dânşii să vâneze-n aceeaşi regiune dominată de junglă.

— Am atins cu întrebarea mea ceva neplăcut, întreabă Marian. Pari atât de înspăimântat domnule Roal.

Hotelierul îşi revenise la timp şi acum zise:

— Nu, nu! M-am gândit fără voie la ceva în timp ce-mi spuneaţi numele acestor germani, la ceva ce m-a înspăimântat!

— La fratele dumitale, piratul Solbre, întreabă brutal Marian.

Roal sări drept în sus de pe scaun, exclamând:

— Cine sunteţi dumneavoastră domnilor? Ce fel de secrete posedaţi? Fratele meu e mort. Cred şi sper că circumstanţele morţii sale nu vor ajunge să fie date publicităţii. Dar ceva tot a ieşit la iveală. Au vorbit domnii Farrow şi Bertram? Mi-au promis doar că numele meu să nu ajungă-n convenienţă cu afacerea piraţilor.

— Domnule Roal, o să-ţi spun ceva. Domnii Farrow şi Bertram au fost ucişi de către fratele dumitale. Zac în peştera care a aparţinut fratelui dumitale şi pe care acesta a aruncat-o în aer. Pe cei doi nemţi

şi pe însoţitorul lor, fratele dumitale i-a legat în peşteră şi-a programat-o să sară în aer. Fratele dumitale însă nu e mort, el trăieşte şi dumneata ştii pe unde se aţine.

Roal deveni alb ca varul, voii acum să se ridice de la locul său, dar Marian îl împinse înapoi în fotoliu.

— De unde ai fi ştiut altfel că fratele dumitale a fost îngropat sub dărâmături? Dacă nu ne spui imediat unde se află fratele dumitale o să înştiinţăm poliţia şi-o să punem să te aresteze.

Pe când Roal voii să spună ceva la uşa se auziră bătăi. Marian strigă „Intră". Prin uşa deschisă intră băiatul chinez de pe Corabia Piraţilor.

Când îl văzu Roal, se uită la el ca la o stafie şi vru să ajungă dintr-un salt la uşă. Şi ajunse, dar nu putut părăsi camera, întrucât în uşă stătea.... Pongo.

Câteva secunde mai târziu, Roal era din nou aşezat în fotoliu său Pongo îi prinsese mâinile şi i le întoarse la spate.

Boy-ul îl privi foarte atent pe Roal, după care merse la Marian şi-i şopti la ureche:

— Acesta este *Masser* Solbre, care mă bătea mereu.

— Nu, nu, tinere acesta-i fratele lui geamăn, îi răspunse prietenul meu.

Dar chinezul nu se lasă şi-o susţine una şi bună:

— Este piratul şi-l recunosc prea bine după cicatricea pe care o are la ochiul drept şi pe care-a primit-o într-o luptă la care am luat şi eu parte. A trebuit să-i bandajez ochiul. În afară de asta pe braţul stâng are un semn tatuat „Gs".

Am rămas înmărmurit pe când Marian zâmbea satisfăcut. Îi făcu semn lui Pongo care-i suflecă numaidecât mâneca hotelierului. Am recunoscut imediat însemnul „Gs". Aşadar Roal era piratul Solbre.

Solbre-Roal continua să stea mut în fotoliul său şi nu îndrăznea nici să se mişte. Îşi dăduse seama şi singur că partida era pierdută.

— Admiţi domnule Roal că eşti piratul Solbre? îl întreabă Marian.

Căpitanul de piraţi dădu numai din cap, ne mai auzind nimic. Nu voia să spună nimic în plus.

Pongo îşi luă sarcina de a-l păzi pe Roal-Solbre pe când noi am mers în camera alăturată şi ne-am dat jos deghizamentul de indieni.

Ne-am întors ca Farrow şi Bertram în camera în care stătea piratul. Când văzu cu cine are de-a face sări în picioare, înjură şi vru s-o ia la fugă, fără să-i reuşească.

Marian se puse-n legătură telefonică cu poliţia spunându-şi numele adevărat şi rugă să se trimită un comando poliţienesc la hotelul Roal.

Comisarul promise c-o va face.

— Şi-acum Solbre unde ţi-ai lăsat propriul tău frate? îl întreabă Marian pe pirat.

Acesta nu se-nvrednici să-i răspundă lui, ci preferă să meargă în linişte cu poliţiştii. Cu ajutorul comisarului am cercetat întreg hotelul. Chelnerul care deservea camerele dispăruse brusc fără urmă. Băiatul chinez angajat la hotel a văzut cum acesta a părăsit hotelul prin ieşirea personalului de serviciu. Într-una din pivniţe poliţia a găsit cadavrul proprietarului hotelului Roal, fratele geamăn al lui Solbre. El îl omorâse cu sânge rece pentru a-i prelua rolul şi-aş conduce mai departe afacerile din Kota Radja.

*

*   *

Cu ajutorul unui taximetru ne-am deplasat la hotelul prietenului nostru olandez Diersch, unde am petrecut câteva zile liniştite. Ambele blănuri de panteră neagră le-am lăsat acestuia, când am pornit din nou în călătorie. Diersch ne promise să ni le trimită, când îi vom solicita asta şi vom avea o adresă mai stabilă.

Marian păsase poliţiei toate obiectele de preţ pe care le găsise în bolul lămpii piratului. Când ne-am pregătit de plecare n-aveam decât un singur ţel în vedere: să dăm de urma lăzi cu comori a piratului Solbre.

Solbre după cum am aflat mai târziu a fost spânzurat pentru piraterie şi fratricid.

Înainte de-a găsi locul unde a fost ascunsă comoara am mai întâmpinat câteva aventuri. Prima dintre ele va fi descrisă într-unul din volumele viitoare.

Aventurile submarinului Dox 236

Hans Warren

I
SUBMARINUL BOMBARDAT

— VOM ACOSTA ÎN INSULA ACEEA DIN FAŢĂ, a anunţat căpitanul Farrow.

— Să sperăm că nu va fi necesar să pătrundem prea adânc în ea, insula este destul de mare, şi-a dat cu părerea George. Judecând după vegetaţia abundentă ce o înconjoară, cred că apa potabilă se găseşte chiar la ţărm.

Submarinul a ocolit o îngustă limbă de pământ ce înainta în mare şi care înconjura un golf mărişor. Câţiva arbori înalţi împiedecau vederea în partea cealaltă.

— Acolo se află un vapor, a strigat deodată George. Ne vom întâlni cu el la intrarea în golf.

Printr-o spărtură a desişului s-a putut observa pentru o secundă un mic cargo ce părea a fi ancorat în golf. Ambarcaţia se afla la o depărtare de vreo patruzeci de metri de submarin. Partea lui superioară se înălţa cu puţin deasupra tufişurilor.

O corabie în această insulă necunoscută? Căpitanul şi-a încruntat ochii.

— Ne găsim departe de căile obişnuite de navigaţie a vapoarelor, a spus el gânditor, va trebui să fim prudenţi. Stop maşinile!

Submarinul a alunecat încet în jurul promontoriului ajungând până la optzeci de metri de prova vasului străin.

— Cu toată viteza înapoi! a răsunat dintr-odată comanda căpitanului. Alarmă, scufundarea!

Marinarii aflaţi pe punte au dat năvală înainte spre intrarea în turn. Încă în timpul în care se închidea chepengul submarinul începuse să se scufunde. George s-a convins printr-o privire rapidă că toţi camarazii erau în interior, apoi l-a urmat pe tatăl său în cabina de comandă.

Turnul submarinului nu se afla sub apă când de pe cuter a izbucnit o fulgerare şi s-a apropiat vâjâind un proiectil care a explodat lângă corpul de oţel al submarinului. Un al doilea proiectil a bubuit scurt în apă în faţa prorei. Explozia a zguduit întregul vas.

Căpitanul Farrow a privit fix cu dinţii încleştaţi la batometru. Erau abia la trei metri.

A venit văitându-se un nou obuz, dar nici acesta n-a nimerit submarinul.

— Drace, a izbucnit căpitanul Farrow, pur şi simplu am fost luaţi prin surprindere. Am ajuns doar la o adâncime de patru metri.

— Tunul este ascuns pe puntea superioară, a spus George şi ei trebuie să ne fi aşteptat, asta n-a fost ceva întâmplător.

— Apă în cala de la proră! S-a raportat de la postul de comandă. Spărtură la babord!

— Mă duc în faţă, tată şi George s-a repezit într-acolo. În cală a dat de inginerul Hagen, care se apucase de treabă cu oamenii săi. Apa ajunsese la zece centimetri deasupra podelei, dar fusese oprită printr-un perete etanş să se reverse în alte compartimente.

— E mare pericol, domnule Hagen? a întrebat George agitat.

— Ultimul proiectil a explodat aşa de aproape de submarinul nostru încât a perforat ambii pereţi ai vasului. Spărtura este cam de mărimea unui pumn. Însă dumneata îţi dai seama cu câtă forţă presează apa la această adâncime.

El a examinat locul, pe care marinarii îl căptuşeau cu o placă de oţel şi cauciuc.

În difuzorul de bord a răsunat glasul căpitanului Farrow:

— Ce se întâmplă, ne ameninţă vreo primejdie?

— Spărtura a fost reparată, a raportat inginerul Hagen şi apa nu mai poate să pătrundă. Desigur, nu ne putem scufunda la o adâncime mai mare.

— Aş vrea să ne scufundăm până la zece metri, ca să nu mai putem fi văzuţi.

— Încă cel mult cinci metri, domnule căpitan, altfel presiunea apei ne va smulge garnitura etanşă.

În aceeaşi clipă s-a resimţit o nouă zguduitură, camarazii erau cât pe ce să cadă pe podea. Submarinul atinsese fundul.

Pe vas s-a aşternut tăcerea. Toţi ascultau cu încordare. Pe deasupra lor măcina apa elicea agresorilor. Oamenii de pe submarin şi-au ridicat fără voie capul. Dacă aceştia se hotărau să arunce o bombă în apă la această adâncime mică, ar fi primit o lovitură mortală. Totuşi zumzetul elicei s-a îndepărtat. George s-a grăbit cu inginerul Hagen spre postul de comandă.

Căpitanul Farrow s-a uitat la ei. În ochi i se citea neliniştea:

— În ce fel vezi lucrurile Hagen? De cât timp ai nevoie ca să sudezi spărtura?

— De patru ore domnule căpitan. Lucrarea trebuie executată cu multă băgare de seamă. Am pus deja placa, însă presiunea ar putea-o totuşi desprinde.

— Am putea face reparaţia în timpul mersului, a fost de părere căpitanul. În vreo patru ore ce spui? Atunci n-am avea de aşteptat aşa de mult. Submarinul trebuie totuşi să fie gata de acţiune ca să începem urmărirea.

— Să sperăm că vom ajunge la vreme corabia şi-a exprimat George părerea.

— Îi vom ajunge, George, i-a spus tatăl său şi a păşit spre periscop. Domnule Rindow ne vom înălţa puţin ca să pot observa prin periscop.

Submarinul s-a ridicat uşor, îndepărtându-se de locul de staţionare. Căpitanul Farrow a aşteptat câteva minute, după care a dat ordin de oprire. A înălţat prudent periscopul deasupra apei însă l-a retras imediat.

— Se mai află aici şi ne caută, a anunţat el scurt. Ei, bine, indivizii sunt într-adevăr periculoşi!

— Tată, trimite-le totuşi o torpilă! George voia să fie nimiciţi imediat.

Totuşi căpitanul a negat din cap.

— Nu, dragă, nu vom proceda aşa de nechibzuit. Nu suntem siguri că l-am da la fund de la început.

A ridicat apoi din nou periscopul.

— Au pornit mai departe. Banditii cred că suntem scufundaţi sau a început să le fie teamă. George vino şi priveşte cuterul ca să te convingi.

George s-a apropiat de periscop, a privit afară şi a putut să vadă lămurit cum cuterul se îndepărta tot mai mult spre sud. Submarinul a ieşit la suprafaţă şi camarazii s-au grăbit să coboare pe punte. Inginerul Hagen a apărut cu oamenii săi care aduceau cu ei uneltele trebuincioase. Învelişul exterior al submarinului purta într-adevăr o zgârietură vizibilă.

— Va trebui să închidem partea dinspre babord a submarinului, s-a adresat căpitanul Farrow inginerului Hagen, altfel nu veţi ajunge până la spărtură.

— Asta nu va fi posibil, domnule căpitan, pentru că dându-l prea mult pe o parte s-ar răsturna.

— Ce ar fi să umplem cu apă balasturile de la pupa, ca să ridicăm prova? a sărit George.

— Ideea aceasta este bună, George.

Căpitanul s-au urcat în turn, urmat de fiul său.

— Se pare, tată, că în apropiere mai există o insulă. E posibil ca vasul agresor să se fi îndreptat într-acolo.

— La asta m-am gândit şi eu. I-ai cu tine pe Petre şi Kard, împreună cu încă zece camarazi şi faceţi o cercetare pe insula aceasta.

În timp ce George cobora în interiorul submarinului ca să-şi înştiinţeze camarazii, căpitanul a ordonat la patru marinari să se pregătească pentru o debarcare pe uscat. Imediat după aceea a apărut George cu camarazii săi. Aproape, chiar lângă submarin, se înalţă din mare o limbă de pământ abruptă, aşa că nu era nevoie de ajutorul bărcilor.

După debarcare, George s-a uitat îndărăt, apoi s-a aşezat în fruntea coloanei. El şi-a condus oamenii de-a lungul promontoriului, până la locul unde fusese ancorată corabia necunoscută. Pe plaja de nisip erau numeroase urme, care duceau toate spre desişul din vecinătate.

Camarazii s-au apropiat prevăzători de începutul unei poteci.

George s-a oprit pe loc.

— Dacă echipajul cuterului îşi are aici refugiul, se vor găsi precis şi alţi oameni pe insulă.

— Lăsaţi-mă să pornesc înainte, domnule George, a cerut Petre, dar acesta a negat printr-un semn.

— Nu este cazul, pentru că nu-i pentru întâia oară când ne înfruntăm cu un duşman necunoscut.

El a păşit deci primul pe cărarea lată şi curată care ducea spre mijlocul insulei printr-o curbă mare. După ce aventurierii au intrat vreo cinci sute de metri au auzit deodată înaintea lor un strigăt. Chiar în apropiere se auzi o înjurătură. Se puteau distinge lămurit trei voci care se apropiau de locul unde apăruseră cei de pe submarin.

— Ne vom rândui pe ambele laturi ale potecii, a murmurat George. Când oamenii vor ajunge lângă mine, voi păşi înainte. Îi vom prinde atunci în cleşte. Kard, dumneata vei sfârşi cu ei.

Aventurierii s-au pitit imediat după tufişurile de pe amândouă părţile drumului. Au aşteptat cu încordare apariţia din clipă în clipă a necunoscuţilor. George, care trebuia să iasă cel dintâi l-a văzut în sfârşit pe primul ocupant al insulei.

Era un bărbat foarte solid, cu faţa pe jumătate ascunsă de o barbă stufoasă, cu o expresie neliniştită şi iscoditoare în ochi.

Foarte aproape de acest om, George a rămas cu totul uimit în faţa acestor personaje. Erau vreo trei sau patru inşi care aveau cu toţii un aer la fel de sălbatec ca primul.

George s-a ghemuit şi mai adânc, deoarece trebuia ca oamenii să ajungă mai întâi cu toţi lângă el, dacă vroia să-i surprindă. Primul din ei s-a oprit şi s-a întors.

— Chestiunea nu mi se pare clară, s-a adresat el încet celui din spate. Sadler ne-a ameninţat că va coborî pe ţărm.

— Dacă va reveni pe neaşteptate ne va merge rău de tot, a răspuns omul.

— Eu găsesc că este extrem de ciudat că şi-a luat cu el şi străjile care de obicei rămâneau mereu pe insulă.

— Aşa e, numai că în acest caz este ceva putred. Loviturile de tun lasă presupunerea că au apărut pe neaşteptate nişte duşmani de ai lui.

— Eu am auzit doar tunurile lui Sadler. Totuşi se poate să fi lăsat câţiva indivizi şi va trebui să chibzuim încă o dată ce să întreprindem împotriva lor.

— Însă Edward, el dispune de un echipaj întreg împotriva căruia nu putem face nimic. Faţă de armele lor, noi suntem neputincioşi.

George a rămas cu totul surprins de această discuţie între cei doi oameni din preajma lui. Ei nu păreau să fie membri ai bandei, având aerul că doar se adăpostiseră aici, pe această insulă.

Acum primul bărbat s-a apropiat chiar lângă George şi după aceea şi ceilalţi trei. Îmbrăcămintea le era zdrenţuită, totuşi George nu s-a lăsat înşelat de asta. Chiar dacă aceşti oameni trăiau pe insulă ca prizonieri, ei nu lăsau nicidecum o impresie prea bună.

Când ultimul om a trecut de George, tânărul a ieşit afară din desişul în care era ascuns. Într-adevăr pe George nu-l părăsise cu totul neîncrederea faţă de aceşti oameni, aşa că şi-a scos prudent pistolul ţinându-l în mână gata de tragere.

— Bună ziua domnilor, a spus el calm, servindu-se de asemenea de limba engleză, vă rog să ridicaţi braţele, deoarece aşa vom putea discuta mai bine.

Cei patru oameni s-au întors, au şovăit o fracţiune de secundă, apoi au ridicat repede mâinile. În faţa şi alături de ei au apărut şi ceilalţi camarazi.

— Cine… Cine sunteţi? s-a bâlbâit primul bărbat care părea a fi şeful.

— Sunt George Farrow, iar îndărătul dumitale se află Petre şi pe ceilalţi camarazi nu-i cazul să vi-i prezint.

— George Farrow? Asta… Asta nu-i totuşi imposibil?

— Vedeţi că este cu putinţă. Submarinul nostru se află lângă insulă, iar tatăl meu se găseşte în el.

— Căpitanul Farrow? Ura, atunci suntem salvaţi! a strigat omul bucuros. Aşadar Sadler s-a repezit asupra dumneavoastră. I-aţi distrus?

— Din păcate nu, atacul a venit pe neaşteptate. Acest Sadler a tras în noi şi ne-a produs o spărtură în corpul submarinului. Avaria va fi înlăturată, după care vom începe urmărirea.

— Aceasta îi va fi sfârşitul! Ascultaţi oameni buni, acum Sadler îşi va căpăta răsplata ce o merită. El s-a dat de gol şi de aceea şi-a luat toţi oamenii cu el.

— Noi n-am ştiut că insula e locuită şi cu atât mai mult, de un astfel de răufăcător, altfel n-am fi venit încoace atât de fără grijă. Totuşi cine sunteţi d-voastră?

— Eu mă numesc Edward Barth şi sunt proprietarul şi căpitanul unui mic cargobot cu care fac comerţ cu insulele din vecinătate. Aceşti trei oameni aparţin echipajului meu. Trei marinari mi-au fost împuşcaţi când mi-a fost capturat cuterul.

— Aşadar Sadler este un pirat?

— El face de toate. Jefuieşte vase şi face rost de lucrători pentru plantaţii. Vă daţi seama desigur ce înseamnă asta. Sărăcirea oamenilor prin jaf apoi revinderea lor. Stanley Sadler este un diavol cu chip de om, fiind cunoscut şi sub numele de Rechinul Mării Sudului.

George a scos un fluierat. Fireşte că auzise de mult de acest nume.

— Lăsaţi braţele jos, a spus el amical. Vă cred. Mă bucur să am putut să vă eliberăm pe dumneavoastră şi pe cei ce vă însoţesc. Aşadar

Sadler îşi are aici vizuina?

— Da, tabăra lui se află în centrul insulei.

— Atunci acolo este desigur şi vreun izvor?

— Nu-i nevoie să mergeţi aşa departe. Chiar în desişul din apropiere, din care aţi ieşit, puteţi face rost de apă. Vă voi arăta locul.

George a dat aprobator din cap.

— Cunoaşteţi întâmplător unde a dispărut Sadler? El a plecat spre sud după ce a tras asupra noastră.

— Spre sud? Da, ştiu care-i treaba. Nu prea departe de aici se găseşte o insulă. Acolo el are un fel de filială.

— Filială? Aşadar se ocupă şi de comerţ? a întrebat George mirat.

— Nu ştie nimeni ce este în realitate, a spus Barth înverşunat. Sadler are în insula aceea un asociat, care conduce acolo o agenţie de comerţ. Acesta pare să fie informatorul lui Sadler, deoarece de îndată ce acesta află de un transportator cu marfă valoroasă, se poate şti că deîndată Sadler o va captura ceva mai târziu în largul mării.

— Ce nemernic! George şi-a strâns pumnii. Îi vom strica cu totul socotelile. Veniţi, va trebui să ne reîntoarcem repede la ţărm. E necesar ca eu şi dumneata să-l informăm pe tatăl meu.

Camarazii au luat-o uite pe potecă. Ei l-au încadrat îndeaproape pe Barth şi oamenii lui, căci chiar dacă se încredeau în ei, nu strica un pic de prudenţă.

Căpitanul Farrow se afla cu doctorul Bertram pe uscat.

Ei i-au privit uimiţi pe cei ce se apropiau. George i-a prezentat pe cei patru oameni şi a povestit pe scurt ce s-a întâmplat.

Căpitanul a ascultat informarea, după care a scuturat mâna lui Barth şi a celorlalţi oameni.

— Fiţi bineveniţi, Mister Barth. Doriţi să ne mai împărtăşiţi ceva?

— Nu am o dorinţă mai mare, domnule căpitan, decât aceea de a vă ajuta din toate puterile noastre.

— Cât de departe a ajuns inginerul Hagen cu reparaţiile? a întrebat George.

— Încă o oră şi învelişul va fi reparat. Se va pompa apa afară dintre cele două învelişuri, apoi vom putea pleca. El s-a întors spre Barth:

— Cât de mult aţi fost ţinuţi în captivitate?

— Să fie vreo patru săptămâni, domnule căpitan. În acest timp am stat sub pază numai în tabără. Nu doriţi să vedeţi locul?

— Fireşte că vreau să ne conduceţi într-acolo.

— D-voastră aţi vrea să ne arătaţi un izvor de unde să putem lua apă, a întrebat George.

— Asta poate s-o facă unul din oamenii mei, iar eu între timp vă voi conduce în tabără.

Căpitanul Farrow a fost de acord cu această propunere. El l-a însărcinat pe Kard cu adusul apei. Apoi, împreună cu doctorul

Bertram, George şi Petre l-au urmat pe Barth, care a luat-o înainte.

Acesta, ajuns de căpitanul Farrow a spus:

— Luminişul se găseşte în mijlocul insulei. Sadler are acolo cinci barăci unde locuieşte el şi oamenii săi. În două mari depozite se află mărfurile capturate în ultimele lui expediţii.

— Rechinul Mării Sudului nu mai are şi prizonieri? a întrebat căpitanul Farrow.

— Are numai marfă furată. Cred că el fie a ucis echipajele care s-au opus, fie că le-a predate prietenilor săi canaci.

— Vai ce monstru! a strigat indignat căpitanul. Mă miră totuşi că va adus aici.

— Noi eram ancoraţi şi ne-a surprins în somn. I-a ucis în schimb pe cei de pază.

Căpitanul Farrow asculta tăcut şi păşea repede alături de bietul om. În sfârşit au ajuns în luminiş.

Locul era foarte întins şi înţesat de construcţii felurite. Sadler îşi crease aici o ascunzătoare splendidă.

Aventurierii s-au interesat mai întâi de cele două depozite. Acestea erau solid asigurate. Totuşi Petre le-a spart cu ajutorul unui drug de fier.

Conţinutul magaziilor demonstra clar că lăzile, obiectele şi butoaiele proveneau din vasele dispărute. Probabil că Sadler intenţiona să le valorifice cândva.

Căpitanul Farrow s-a îndreptat să cerceteze cabana lui Sadler. Aceasta se afla ceva mai departe şi bine construită. Era acoperită de plante agăţătoare multicolore şi din verandă se deschidea o privelişte idilică. Nimeni n-ar fi bănuit că în această cochetă cabană locuia un pirat sângeros.

Camarazii au forţat uşa şi au pătruns zgomotos în interior. Sadler o aranjase confortabil cu mobilier ce provenea cu siguranţă de la navele prădate. Lui George i-a atras atenţia un birou de scris masiv şi mai ales conţinutul acestuia. Involuntar s-a ocupat de un sertar secret, totuşi osteneala sa a rămas fără rezultat. Întâmplător a pipăit o ieşitură ornamentală şi a auzit un clinchet metalic. El şi-a dublat strădania şi-a văzut că sertarul se dă îndărăt singur.

Căpitanul Farrow s-a apropiat de el.

— Ai găsit ceva, George?

— Nu ştiu, tată, dacă este ceva important.

George a aşezat o mică foaie de hârtie pe masa de scris. Camarazii au examinat gânditori desenul ce se afla pe hârtie.

Acesta-i totuşi golful în care am fost surprinşi noi, a constat George, iar aici e pro motoriul.

— Şi ce ar putea însemna crucea notată la oarecare depărtare de insulă? s-a întrebat contrariat căpitanul Farrow.

— Trebuie să fie ceva deosebit. De ce Sadler să fi pus pe hârtie semnul?

— Dacă este ceva acolo în fundul mării? a întrebat într-o doară Petre.

— Într-adevăr ar putea fi, a sărit George. Aceasta cruce are importanţă.

Barth s-a apropiat de căpitan:

— S-ar putea să cunosc eu vreo explicaţie.

Înainte cu două săptămâni l-am observat pe Sadler cum transporta un cufăr greu pe mare. N-a avut voie să-l urmeze nici un om. Sadler s-a reîntors abia după trei ore şi n-am mai văzut cufărul la el.

— Asta-i o indicaţie interesantă, s-a bucurat căpitanul. Vom găsi mai lesne locul indicat pe schiţă. El a vârât hârtia în buzunar.

După aceea camarazii au părăsit barăcile şi s-au reîntors la ţărm.

II
COMOARA PIRATULUI

HAGEN I-A PRIMIT CU ŞTIREA că submarinul este gata de funcţionare.

Căpitanul Farrow i-a strâns mâna:

— Vom porni imediat în larg. S-au reîntors cei cu apa?

— Toţi oamenii sunt la bord, domnule căpitan.

— Atunci nu vom mai aştepta mult, haideţi!

Camarazii au sărit pe puntea submarinului şi căpitanul Farrow a dat imediat ordin de scufundare. Rindow, care se afla lângă căpitan, a clătinat mirat capul:

— Doriţi să examinaţi dacă spărtura a fost astupată ermetic?

— Nu dragă Rindow, s-a opus căpitanul Farrow. Noi am dat de ceva, care sperăm că ne va face să avansăm un pic în această afacere.

Apoi el i-a povestit pe scurt primului său ofiţer despre schiţa descoperită de George.

— E posibil aşa să fie. Te rog să preiei acum comanda, eu am să merg în cala de la prova.

Căpitanul Farrow i-a mai făcut un semn cu capul primului său ofiţer, după care a pornit cu doctorul Bertram, George şi Petre spre prova, unde a poruncit să fie dat la o parte oblonul metalic de la fereastra prin care se putea vedea afară, în apă. După ce a fost aprins proiectorul, în faţa camarazilor s-a arătat fundul mării.

— Continuaţi să înaintaţi încet, a cerut căpitanul postului de comandă.

Submarinul aluneca prin apă cu cea mai mică viteză posibilă. Camarazii stăteau la cele două ferestre şi priveau ţintă afară. Acum trebuia ca submarinul să se găsească pe locul unde Sadler îl însemnase

pe schiţă.

— Opriţi! a strigat deodată George, acolo, în faţă se află ceva.

Căpitanul Farrow şi-a îndrumat submarinul chiar lângă cufărul căutat. George şi cu Petre îşi şi puseră deja costumele de scafandru. După câteva minute au şi părăsit submarinul prin încăperea de scufundare de la babord, dar nu tot atât de lesne avea să intre aici şi cufărul, când aveau să se înapoieze. Totuşi, cel mai mult au pătimit ca să-l ridice până la submarine. Sadler trebuia să fie un om cu o forţă fizică ieşită din comun dacă putuse singur să-l aducă până aici.

Căpitanul Farrow a aşteptat până ce George şi cu Petre s-au dezbrăcat din costumele de scafandru. Între timp a dat ordin de ieşire la suprafaţă şi de reluare a urmăririi lui Sadler.

Hagen s-a alăturat camarazilor şi a început să examineze cu băgare de seamă încuietoarea cufărului.

— Aceasta-i o lucrare executată fără cusur, a spus el şi va cere multă osteneală pentru a deschide capacul. El i-a făcut un semn lui Petre: Va trebui să confecţionăm o cheie specială.

— Va dura mult? a întrebat căpitanul.

— Cel puţin o jumătate de oră. O să vă dau curând de ştire.

Inginerul Hagen a plecat cu Petre în micul atelier, în timp ce căpitanul Farrow şi cu George s-au urcat în turn.

Submarinul ieşise la suprafaţă şi pornise spre sud.

După aprecierea lui Barth trebuiau să ajungă la insulă într-o oră. Până atunci aveau să se afle ce conţinea cufărul. N-a trecut bine jumătatea de oră când inginerul Hagen a raportat că şperaclul era terminat.

Căpitanul Farrow i-a lăsat din nou comanda lui Rindow şi a coborât jos cu George, unde i-a întâlnit pe ceilalţi camarazi. Hagen s-a apucat imediat de treabă şi după cinci minute el a deschis cufărul.

Căpitanul Farrow a ridicat capacul. Cufărul era plin până sus. O pânză ceruită oprea pătrunderea apei până la conţinut. Cufărul era însă excelent lucrat, deoarece nici un pic de umezeală n-a putut fi observată înăuntru. Când a îndepărtat învelişul, au apărut mai multe casete din lemn şi metal.

Căpitanul Farrow a scos afară o casetă şi a deschis-o. În aceeaşi clipă, cei de lângă el au scos o exclamaţie de uimire. În faţa lor se aflau cele mai minunate pietre preţioase pe care le văzuseră până atunci.

— Într-adevăr aici sunt de tot soiul, a întrerupt doctorul Bertram tăcerea. Asemenea bijutieri le putea strânge doar unul ca Sadler.

— Într-adevăr, aşa e, i-a răspuns căpitanul Farrow. El s-a uitat mai îndeaproape la casetă. Minunatele giuvaeruri l-au orbit cu strălucirea lor.

În total cufărul conţinea opt asemenea casete, umplute vârf cu

bijuterii. În fund de tot, căpitanul a găsit în sfârşit o hârtie, pe care a parcurs-o uşor cu privirea. Mâna îi tremura uşor când le-a făcut cunoscut însoţitorilor săi ce conţinea nota.

— Sadler are aici o mărturisire vie a nelegiuirilor pe care le-a comis. Câştigul cel mai mare l-a obţinut din transportul lucrătorilor, a negrilor africani, pe care i-a ridicat de pe meleagurile lor şi i-a vândut pe plantaţii, unde sărmani oameni au fost puşi să muncească întocmai ca nişte sclavi. Aşadar, un negoţ cu sclavi în toată regula. Despre piraterie sa avem deja informaţii. Staţi! Aici am găsit încă ceva. El a jefuit până şi câteva temple indiene. Prin urmare de acolo provin aceste frumoase podoabe.

După ce căpitanul a terminat, au urmat câteva clipe de tăcere. Apoi Petre a mormăit un blestem greu.

— Când acest diavol va ajunge în mâna mea....

— Diavolul, acesta-i adevăratul termen, a strigat Barth. Numai că nu înţeleg de ce şi-a notat toate aşa de amănunţit. Probabil pentru a se oferi el însuşi spânzurătorii.

— Aceasta-i o deprindere ciudată a criminalilor, explică Bertram. În cele mai multe cazuri pe aceşti oameni îi atrage îndărăt amintirile faptelor lor. Este curios că în intelectul animalelor se poate observa această particularitate. Unii dintre ei sunt chiar îmboldiţi să revină încă o dată la locul faptei.

George cerceta tăcut depărtările. El se afla în turnul submarinului şi ţinea binoclul la ochi. Privea încordat înainte. Era frământat. El trebuise să lupte împotriva a o mulţime de criminali, dar acest Sadler părea că este unul dintre cei mai cruzi.

A apărut în turn şi căpitanul Farrow. El şi-a pus mâna pe umărul fiului său şi George a simţit că tatăl său gândeşte întocmai ca el.

În sfârşit, la orizont a ieşit din valuri un punct foarte mic, care trebuia să fie insula unde Sadler, după afirmaţia lui Barth, îşi avea antrepozitele. Căpitanul Farrow a dat ordin de intrare în imersiune. Fără îndoială că piraţii dispuneau de ocheane foarte puternice cu care ar fi descoperit îndată sosirea submarinului.

Insula prindea mereu un contur tot mai desluşit şi după un sfert de oră căpitanul Farrow a putut deja descoperi prin periscop un mic golfuleţ în care piratul îşi putea avea sălaşul. Cuterul nu se vedea, în schimb căpitanul a observat mai mulţi oameni care stăteau pe ţărm şi cercetau marea. El l-a chemat pe Barth la periscop.

— Acesta-i golful în care Sadler îşi are aşezarea?

Barth s-a uitat prin periscop:

— Da, domnule căpitan, eu îi cunosc vasul, dar nu-l descopăr nicăieri.

— Nu l-am văzut nici eu, pe semne că Sadler a întins-o. Sau poate că n-a trecut pe aici.

— Nu cred asta, altfel n-ar fi aşa de mulţi oameni pe ţărm. Totul arată de parcă ne-ar aştepta pe noi.

Chipul lui Barth a luat o înfăţişare gânditoare.

— Câţiva oameni poartă arme în mâini, domnule Farrow.

— Credeţi că locuitorii aşezării sunt de partea lui Sadler?

— Nu sunt convins de asta, dar pot să mă înşel. De aceea trebuie să fim prevăzători.

Căpitanul Farrow se apropiase destul de mult de insulă. A observat o vreme forfota de pe mal.

— Ceva nu mi se pare în regulă, a murmurat el. De un de aflat Sadler că noi îl vom urmări?

— Să nu cutezăm să-l subapreciem pe Sadler, a spus Barth. Oamenii săi au o teama superstiţioasă de el. Sadler are un fel de al şaselea simţ în faţa primejdiei.

Căpitanul Farrow i-a replicat:

— Trebuie cu toate acestea să îndrăznim, altfel nu ajungem prea departe. Oamenilor care sunt de partea lui Sadler le vom da un răspuns pe măsură.

Submarinul înainta încet în interiorul golfului şi găsindu-se foarte aproape de suprafaţa mării, căpitanul Farrow observa încordat oamenii de pe ţărm. Deodată a făcut o mişcare bruscă. Braţul i-a căzut de pe periscop, în timp ce sus puştile s-au înălţat şi în aceiaşi clipă turnul a primit câteva lovituri. Căpitanul a retras imediat periscopul; nu voia să se expună primejdiei ca lentilele ocularului să fie făcute ţăndări de vreun glonţ. Apoi a dat ordin de ieşire la suprafaţă. Vasul s-a ridicat rapid. El a văzut că cei mai mulţi dintre oameni s-au îndepărtat în grabă de ţărm, dar au rămas totuşi vreo opt, care şi-au înălţat nehotărâţi armele.

Căpitanul a urcat repede scăriţa metalică şi a deschis chepengul. Fără a se lăsa văzut, el a strigat cât a putut:

— Oameni buni, ce se petrece, de ce trageţi asupra noastră?

— Ieşi numai afară, piratule, a urlat un glas şi vei căpăta ce meriţi.

— Mai încet, a răspuns căpitanul, eu sunt căpitanul Farrow, presupun că aţi auzit deja de mine. Cine v-a spus gogoşi că suntem piraţi?

Câteva secunde a domnit tăcerea, apoi s-au stârnit de-a valma nişte voci. În cele din urmă un glas grav a rostit o poruncă.

— Cu puţin înaintea d-voastră a fost aici domnul Sadler cu cuterul său şi ne-a avertizat să ne păzim de dumneavoastră.

— Sadler? a râs căpitanul Farrow. Ştiţi că acest Sadler este de fapt Rechinul Mării Sudului?

Din nou s-a aşternut tăcerea pe ţărm şi oamenii s-au uitat unul la alţii.

— Ieşi să te vedem, căpitanul Farrow, a strigat în cele din urmă cel

ce vorbea, eu îţi cunosc înfăţişarea.

Căpitanul a ieşit afară din turn şi a făcut cu mâna un semn spre ţărm.

— Da, acesta-i căpitanul Farrow, a strigat omul. Oameni buni, el este. Veniţi pe uscat, domnule căpitan, această neaşteptată întâlnire trebuie sărbătorită.

— Noi avem puţin timp, i-a răspuns căpitanul, deoarece va trebui să ne luăm după Rechinul Mării Sudului. Cunoaşteţi pe unde se învârte?

Vorbitorul a dat câtorva o poruncă, după care aceştia au dispărut imediat din vedere.

Căpitanul a pornit cu barca înspre plajă în compania doctorului, a lui George, Petre şi a lui Barth. Cei de pe insulă i-au primit cu bucurie.

— Eu mă numesc Charles Thompson, s-a prezentat omul cu vocea adâncă. Sunt ales de ceilalţi şef al coloniei de aici. D-voastră spuneţi că Sadler este în realitate jefuitorul Rechinul Mării Sudului?

— Da, am pe vasul meu dovezi zdrobitoare. Printre altele, pe bord se află patru oameni pe care i-am eliberat din ascunzătoarea lui. Ei vor fi garanţia adevărului.

— Acest ticălos ne-a dus cu vorba că veţi năvăli pe insula noastră. Eu cred că noi putem să vă ajutăm ca să-i daţi de urmă.

— Sadler are totuşi aici o filială comercială.

— Foarte adevărat, domnule căpitan, eu am şi trimis vreo câţiva oameni ca să-l aducă aici pe omul care îl reprezintă. Iată că şi vin de acum.

S-au apropiat patru oameni, dintre care unul încerca mereu să scape din mâinile celorlalţi.

— Voia să dispară când am apărut noi, a explicat unul din cei ce-l aduceau.

Căpitanul Farrow a examinat omul cu o privire pătrunzătoare:

— Să ne spui pe unde se învârte Sadler?

— Nu ştiu, a răspuns el temător, într-adevăr nu cunosc defel.

— Ştii sau nu că Sadler este un pirat şi că se îndeletniceşte cu comerţul de carne vie?

— Nu, aud de asta pentru prima oară.

— Şi ce ţi-a transmis mereu Sadler prin radio?

Omul s-a îngălbenit şi n-a dat nici un răspuns.

Căpitanul Farrow a continuat fără să-i lase răgaz:

— Sadler a tras asupra submarinului nostru, ceea ce este o mârşăvie ce întrece măsura. De aceea eu nu voi cunoaşte mila. Dacă nu vorbeşti, te voi sili să o faci.

— El… a plecat mai departe spre sud, s-a bâlbâit omul.

— Pentru mine asta nu-i deloc precis.

— Acolo e un labirint de insule mari şi mici.

— Omule, eu nu am timp de pierdut. Ori îmi spui acum foarte exact unde s-a dus Sadler, ori îi voi pune pe marinarii mei de aici să te întrebe în felul lor.

— Nu cunosc totuşi locul, a strigat omul disperat, ştiu că pe o insulă locuieşte un trib al cărui căpetenie se numeşte Mubonta. La el va merge Sadler.

— Pe căpetenie o cunosc, a intervenit Barth, deoarece am făcut nişte escale pe insula lui.

— Credeţi că e posibil ca acesta şi cu Sadler să fie asociaţi? a întrebat căpitanul Farrow.

— S-ar putea căci băştinaşii de acolo sunt foarte perfizi şi cruzi. Eu pot să vă călăuzesc până acolo, domnule Farrow:

— Voiţi într-adevăr să ne însoţiţi până acolo, domnule Barth. Oamenii dumitale şi-au exprimat dorinţa de-a rămâne aici pe uscat.

— Nu le pot lua în nume de rău. Cu mine este cu totul altceva. Dacă îmi îngăduiţi, voi rămâne cu dumneavoastră.

— Cu plăcere, domnule Barth. Pentru mine orice om curajos şi hotărât este binevenit. Căpitanul a arătat cu mâna. Şi-apoi dumneata cunoşti şi drumul.

— Da, va trebui s-o luăm direct spre sud. Mubonta cu tribul său îşi au aşezarea pe a treia insuliţă dintre cele pe care le vom întâlni.

Căpitanul Farrow s-a întors din nou spre Thompson:

— Aş putea să vă rog ca cei trei marinari pe care noi i-am salvat să rămână deocamdată aici până vor putea pleca cu vreun vas. Eu le-am oferit suficienţi bani pentru a se întreţine. Oamenii vă vor însoţi pe insula în care Sadler îşi are ascunzătoarea. Aş dori ca marfa furată şi depusă acolo să fie comercializată în mod corect.

Thompson a făgăduit că va înştiinţa autorităţile, apoi aventurierii s-au despărţit de aceşti oameni.

Între timp au debarcat pe uscat şi cei trei marinari şi şi-au luat rămas bun de la camarazi.

La scurt timp după asta motoarele au început să uruie şi mărindu-şi iuţeala, submarinul a ocolit insula şi a luat-o spre sud.

III
ATAC PRIN SURPRINDERE

CÂND SUBMARINUL S-A APROPIAT de insula căpeteniei Mubonta, căpitanul Farrow a dat ordinele de imersiune. El dorea ca mai întâi să facă ocolul insulei pe sub apă.

— Pregăteşte o torpilă la babord, i-a spus căpitanul lui Rindow. Dacă vom întâlni cuterul şi Sadler va trage din nou asupra noastră, atunci îi vom spune o vorbuliţă.

Rindow a pornit imediat spre provă ca să execute ordinal. Sadler

nu va mai putea de această dată să execute un atac laş prin surprindere, deoarece acum aventurierii erau pregătiţi.

Căpitanul a lăsat submarinul să se apropie până la un kilometru de insulă, apoi i-a schimbat direcţia spre est şi a înconjurat încet insula de la această distanţă. Spre marea sa dezamăgire, n-a descoperit cuterul. Cu toate acestea, exista posibilitatea ca vasul piratului să fie ascuns în vreun golf.

Peste trei ceasuri se va lăsa întunericul, a spus căpitanul clor din jur şi abia atunci mă voi apropia de insulă. Este foarte cu putinţă ca în desiş să se afle posturi de pază ale bandei, cu binocluri puternice, care să supravegheze marea.

— Sadler bănuieşte că îl vom urmări, a aruncat o vorbă doctorul Bertram. Va fi foarte prudent, căci se poate gândi că noi îi vom da o lovitură hotărâtoare.

— Eu vă voi conduce apoi în sat, a spus Barth, care-i lesne de găsit.

Căpitanul Farrow a negat din cap:

— Aş vrea să vă rog să rămâneţi pe submarin. Dumneata nu eşti familiarizat să te mişti în cea mai adâncă tăcere pe timpul nopţii prin desiş. Totuşi poţi să-mi faci o mică schiţă, după care să ne orientăm.

Englezul n-a fost prea entuziasmat de această hotărâre, dar s-a văzut nevoit să fie de acord că avea dreptate căpitanul Farrow. El a făcut rost de o hârtie şi un creion şi a terminat desenul.

— N-ai reuşit să descoperi încă nimic? a întrebat George pe tatăl său, care se uita încordat prin periscop.

— Într-adevăr, nu-i nimic suspect, George. Din nefericire nici periscopul nu e în stare să mă ajute. Din pricina suprafeţei frământate am fost nevoit să mă apropii cam prea mult de uscat.

Dar abia a pronunţat căpitanul aceste cuvinte că solida lentilă a periscopului s-a spart. În acelaşi timp, au răsunat câteva lovituri pe carapacea de oţel a vasului, ca şi cum ar fi căzut picături grele ploaie pe un acoperiş.

— O mitralieră, a izbucnit căpitanul. Netrebnicul a ieşit la iveală ca excrementele unui câine şi ne-a descoperit periscopul. Scufundarea!

Imediat cârma a răspuns prompt la comandă şi submarinul s-a lăsat şi mai la adâncime. Căpitanul a tras în jos periscopul.

— Asta nu va face misiunea noastră prea uşoară, a socotit doctorul Bertram.

— În schimb cunoaştem cel puţin că piraţii se află pe insulă, a răspuns George.

Căpitanul Farrow a hotărât să schimbe direcţia de mers şi a luat-o spre est, abia după trei sferturi de oră mai târziu a ieşit la suprafaţă. Acum nu mai putea fi văzut submarinul de pe insulă, nici cu cel mai puternic binoclu. Inginerul Hagen şi cu oamenii săi s-au apucat să monteze o nouă lentilă.

— În sfârşit iată-mă că sunt şi eu părtaş la aventură, a spus râzând lui George, care se afla alături în turn.

— Aşa e, domnule Hagen, pentru că de obicei acţionaţi înăuntru submarinului.

La scurtă vreme după aceea avaria era remediată şi submarinul s-a lăsat la fund, ca să se îndrepte spre insulă.

Căpitanul Farrow s-a apropiat de ea din aceeaşi parte. Îl interesa să observe desişul, el era gata ca să retragă periscopul într-o fracţiune de secundă, dacă s-ar fi observat vreo mişcare suspectă.

Acum submarinul se găsea doar la vreo sută cincizeci de metri de locul unde fusese trasă rafala. Nu se observa nici o mişcare. Mai erau o sută de metri, dar totul rămânea liniştit. Oricât de pătrunzător iscodea înaintea sa căpitanul Farrow. El nu reuşea să descopere nimic, ceva care să arate vreo prezenţă omenească.

Căpitanul a cerut să se încetinească înaintarea.

Acum se afla la cincizeci de metri şi curând, patruzeci şi treizeci. Atunci a dat ordinul de oprire. Desişul se afla acum la o depărtare de cel mult douăzeci de metri.

Căpitanul cerceta fiecare frunză a desişului, dar în învălmăşeala de crengi şi frunze nu simţea prezenţa nici unui duşman. În cele trei sferturi de oră de când submarinul se îndepărtase de insulă, piraţii au profitat ca să fugă.

Căpitanul a tras periscopul şi a dat ordin de ieşire din imersiune. Submarinul s-a ridicat încet la suprafaţa mării, pompând cu gâlgâituri apa din rezervoare. George a sărit primul pe scară în sus şi a împins prudent chepengul turnului. El a scos pistolul din toc şi l-a ridicat în sus.

Pe insulă nu se simţea nici o mişcare. Atunci George s-a lăsat pe scară în jos până la punte. Adăpostit mereu după turn, el observa ţărmul.

— Nu pare să mai fie cineva ascuns în desiş, a strigat el în sfârşit cu voce tare, piraţii s-au decis să părăsească insula.

Imediat au ieşit pe punte şi ceilalţi camarazi.

Jan Brike s-a grăbit să ajungă la tunul de la prova, de pe care a dat jos husa şi i-a îndreptat ţeava ameninţătoare spre desiş. Acum puteau să vină piraţii!

Căpitanul a tras submarinul chiar lângă mal, deoarece apa era îndeajuns de adâncă. Aventurierii puteau sări direct pe uscat.

George a aşteptat până ce Petre şi cu Kard au ajuns lângă el, apoi a intrat împreună cu ei în desiş. Au găsit deîndată locul de unde s-a tras asupra submarinului. Se putea observa desluşit că aici fusese instalată o mitralieră. De pe un spaţiu liber pornea prin hăţiş o potecă îngustă.

George s-a întors grăbit îndărăt, unde căpitanul Farrow debarcase deja împreună cu zece marinari. Chiar şi doctorul Bertram se afla pe

ţărm gata de marş.

— Piraţii au luat-o la picior, i-a informat George, le-am găsit amplasamentul mitralierei.

— Să sperăm că nu e o cursă şi-a exprimat părerea căpitanul, pe acest Sadler îl cred capabil de orice.

— Va trebui să fim deosebit de precauţi, tată. Mă tem că Sadler îl va asmuţi pe Mubonta împotriva noastră.

— Aşa socot şi eu, însă tocmai Mubonta va fi nevoit să ne ajute dacă noi nu-i vom mai întâlni pe piraţi.

— Tu presupui că el ar putea să ne ofere informaţii despre locul unde se găseşte piratul Mării Sudului, pe motivul că Sadler nu-i privit cu încredere de nici un băştinaş?

— Dacă Sadler s-a refugiat până aici, trebuie să existe totuşi o legătură între ei. Cred că noi vom obţine vreo lămurire. Dar nu-i mai puţin adevărat că şeful tribului nu va vorbi de bunăvoie, dar cu o oarecare insistenţă cu siguranţă ca se va lăsa convins.

— Atunci să ne grăbim, până nu se face întuneric de-a-binelea.

George a pornit repede înainte spre locul unde începea poteca. Urmat de ceilalţi camarazi participanţi la expediţie, el a pătruns cel dintâi în junglă. Chiar îndărătul lui mergea Petre, apoi urmau căpitanul Farrow şi doctorul Bertram. Ariergarda era formată de Kard cu cei zece matrozi.

George era pregătit să se întâlnească în fiecare clipă cu posturi de pază. Era cu putinţă ca şeful băştinaş să fi trimis pe oamenii săi ca să observe orice mişcare a camarazilor. Totuşi nu se arăta nimic.

Deodată George s-a oprit pe loc. În faţa sa se întindea un luminiş mare năpădit de tufe.

— Ciudat, a murmurat Petre, care a păşit alături de George, ar fi trebuit de mult să fi întâlnit vreun om. Nu ne-or fi atacat încă fiindcă am venit în număr mare.

Ceilalţi camarazi s-au apropiat şi ei s-au oprit aşteptând lângă cei doi prieteni.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat căpitanul Farrow.

— Nu-mi place deloc acest luminiş, tată şi în afară de aceasta, e de mirare că n-am dat încă peste nici un băştinaş.

— Vrei să ne întoarcem?

— Nu, tată, în nici un caz. Am să pornesc cu Petre ceva mai înainte şi voi să ne urmaţi îndeaproape.

Căpitanul Farrow a zâmbit, dar n-a socotit de cuviinţă să pună vreo întrebare. El ştia că putea să se bizuie pe oamenii săi, că aceştia nu vor da înapoi din faţa primejdiei.

— Ţineţi-vă armele gata de tragere, le-a cerut el şi dacă vom fi atacaţi să trageţi imediat fără nici un ordin.

George şi Petre au pornit hotărâţi, ieşind din încâlceala junglei şi

au străbătut luminişul pas cu pas.

Din când în când se opreau şi examinau tufişurile din jur. Căpitanul Farrow şi cu ceilalţi însoţitori îi urmau la cinci metri.

Totuşi, oricât de ager supravegheau aventurierii în jur, ei n-au descoperit siluetele întunecate care, răspândite prin tot luminişul, pândeau din spatele tufelor. Băştinaşii se mişcau cu o asemenea dibăcie încât nici o ramură nu le trăda prezenţa.

Acum aventurierii ajunseră pe la mijlocul luminişului. În urma lor se închidea un cerc de făpturi negricioase. În mâini purtau măciuci grele şi uni erau înarmaţi cu cuţite şi lănci. Chipurile le erau zugrăvite atât de ciudat încât păreau a fi nişte diavoli.

George s-a oprit deodată:

— Nu suntem singuri, Petre, simt o agitaţie în jurul nostru, dar până acum n-am descoperit nimic.

— Şi eu la fel, domnule George. Este de-a dreptul neliniştitor. Avem de-a face cu un duşman foarte periculos.

— Eu cred că… George n-a mai putut să continue, deoarece dintr-o dată în preajma aventurierilor a răsunat un răcnet pătrunzător.

Din dosul unui tufiş din faţă a ţâşnit un individ vânjos şi s-a repezit asupra camarazilor, agitându-şi arma. În mai puţin de o secundă a domnit un infern diabolic.

A răsunat o singură împuşcătură, întrucât atacul indigenilor a avut loc atât de brusc şi din apropiere încât camarazii, cu toată pregătirea lor pentru un atac neaşteptat, au fost total surprinşi. Înainte ca marinarii să înţeleagă despre ce era vorba, s-au pomenit angajaţi într-o înspăimântătoare luptă corp la corp.

Primul gând al lui George la atacul sălbatecilor a fost să se dea imediat înapoi. Însă într-o clipă s-a văzut înconjurat de o mulţime de băştinaşi. Petre s-a aruncat asupra lor dar calea îi era tăiată. De după un tufiş răsărit asupra lui George un individ uriaş şi doar o instinctivă aplecare a capului l-a putut scăpa pe fiul căpitanului de lovitura mortală a suliţei.

George l-a împuşcat în şold pe atacator. Omul a căzut grămadă cu un răcnet. Însă de acum, din cealaltă parte veneau asupra lui alţi trei-patru băştinaşi.

George nu mai putea să proceda fără menajamente. El a tras şi a golit întreg încărcătorul pistolului, apoi a sărit într-o parte. Spre el năvălea un nou agresor. George n-a mai avut vreme să-şi scoată altă armă.

Băştinaşul, un bărbat peste măsură de voinic a pornit în iureş asupra tânărului agitând o măciucă grea. Nu era nici o posibilitate de a-l evita. Într-o clipă s-a hotărât să se arunce asupra omului. Acesta a rămas surprins pe loc, neaşteptându-se să fie el însuşi atacat.

George a profitat de clipa de spaimă a canacului. El a înţeles

imediat că singura doar apărarea împotriva superiorităţii numerice a indigenilor era zadarnică. Din partea camarazilor nu se putea aştepta la ajutor şi deşi lupta hotărât şi nefiind doborât încă, totuşi cu greu putea să mai reziste mult timp. Numai pentru că el şi cu Petre s-au aflat ceva mai în faţa celorlalţi camarazi, numai datorită acestui fapt nu s-a pomenit antrenat în centrul încăierării generale. În aceste împrejurări, doar scăparea prin fugă era singura posibilitate de a-i ajuta mai târziu pe camarazi.

George s-a aruncat într-o parte, a dat buzna printre câţiva indigeni spre marginea luminişului. Asupra lui s-au mai aruncat doi atacatori dar de această dată George îşi avea cel de al doilea pistol în mână. Apoi a ajuns în desiş şi a pătruns mai mulţi metri înăuntru, oprindu-se cu răsuflarea tăiată.

IV
PRIZONIERI LA SĂLBATECI

MINTEA LUI GEORGE LUCRA FEBRIL. Din desiş se mai auzea încă vuietul luptei. Totuşi treptat împotrivirea camarazilor slăbea. Pentru fiecare camarad veneau patru până la cinci băştinaşi, ceea ce era prea mult pentru aceşti oameni curajoşi.

După o scurtă chibzuială, George s-a căţărat într-un copac. De pe cea mai înaltă cracă el a putut să arunce o privire asupra luminişului, fără a fi văzut el însuşi. I s-a strâns inima atunci când a observat că sălbatecii izbutiseră datorită superiorităţii lor numerice.

Petre zăcea la pământ şi se zbătea în timp ce şase canaci încercau să-l lege. Căpitanul Farrow şi doctorul Bertram erau deja imobilizaţi ca de altfel şi ceilalţi camarazi. Câţiva zăceau nemişcaţi prin iarbă. Fie că erau grav răniţi, ori ucişi.

Băştinaşii i-au adunat grămadă pe aventurierii căzuţi prizonieri. Fireşte, în luptă au căzut câţiva indigeni şi George a numărat opt care zăceau întinşi. Un ins înalt, care desigur era căpetenia Mubonta, a examinat la rând, cu privirea întunecată legăturile oamenilor din echipaj. Apoi a dat nişte porunci.

Imediat doi indigeni au ridicat pe unul din cei răniţi şi au pornit cu el. Alţii purtau morţii. Încet – o întreagă coloană s-a pus în mişcare. Aceasta a trecut chiar pe lângă copacul în care se afla George.

George s-ar fi aruncat cu plăcere asupra siluetelor brune, dar totuşi s-a stăpânit. Într-o luptă deschisă el ar fi fost înfrânt de aceşti oameni şi atacul său ar fi adus puţin folosesc camarazilor săi. Aşa că a aşteptat până ce a trecut pe sub el ultimul băştinaş, apoi s-a dat jos din copac. Canacii au dispărut liniştiţi, fără frică. Aceştia au mers vreo zece minute în lungul unei poteci şerpuitoare, după care au ajuns într-un luminiş în care se găsea satul băştinaş. George s-a furişat într-acolo şi

a observat dintr-un tufiş pe sălbateci.

Învingătorii au fost primiţi cu strigăte de bucurie, amestecate repede cu tânguiri la apariţia celor care purtau morţii. Locuitorii s-au repezit cuprinşi de furie asupra prizonierilor, totuşi un ordin sever al lui Mubonta i-a făcut să se dea înapoi.

George a observat printre două colibe cum camarazii au fost depuşi într-o piaţă întinsă din faţa unei colibe mari. Apoi toţi locuitorii s-au adunat în semicerc în jurul căpeteniei.

George n-a mai aşteptat să termine băştinaşii ceea ce aveau de gând să facă şi s-a strecurat precaut prin jurul satului. Mai întâi a plănuit să se reîntoarcă la submarin, ca să aducă alţi camarazi dar mai apoi i s-a părut că era mai important să rămână în preajma camarazilor prizonieri. Mâniaţi de moartea membrilor tribului, canacii puteau în furia lor să pună în primejdie pe camarazii fără apărare.

În cele din urmă George a renunţat să ajungă în cealaltă parte a satului. În faţa lui se găseau mai multe colibe, apoi urma căsoaia lungă în faţa căreia fuseseră întinşi la pământ camarazii. Cu siguranţă aceasta era coliba sfatului, în care bărbaţii tribului aveau să se retragă pentru a se consfătui.

George s-a lăsat la pământ şi s-a târât afară din desiş. În aceeaşi clipă s-a lăsat brusc întunericul. Tânărul s-a folosit imediat de această ocazie. El a făcut un salt şi s-a furişat printre două colibe.

Drumul îi era întipărit în minte. Cu ceva mai înainte băştinaşii aprinseseră un foc, el găsindu-se pe partea opusă a colibei destinată întrunirilor. Peretele acestora era făcut doar dintr-o simplă împletitură. Lui George nu i-a trebuit prea multă osteneală ca să taie o gaură cu pumnalul prin care să pătrundă în interior.

George a lucrat în cea mai desăvârşită tăcere. El şi-a vârât mai întâi capul prin deschizătură şi a ascultat atent în întunericul dinăuntru. Afară în piaţă ardea de-acum un foc mare şi printr-o intrare îngustă pătrundeau în colibă pâlpâiri de lumină. Aceasta era goală şi în spaţiul ei imens nu se afla nici un om.

A trecut mlădiindu-se prin spărtură şi a alunecat repede şi fără zgomot spre ieşire de unde putea cuprinde cu privirea întreaga piaţă. L-a o depărtare de cel mult doi metri zăceau camarazii capturaţi. La capătul opus al pieţii satului ardea focul. Lângă el stătea căpetenia şi vorbea aprins cu bărbaţii din trib, însoţindu-şi cuvintele cu gesturi vioaie. Consătenii îi urmăreau expresia cu exclamaţii gălăgioase.

George a descoperit cu cea mai mare bucurie că lumina focului nu era prea puternică, doar atât cât să-i permită să-i vadă pe prizonieri. Pe lângă asta băştinaşii nu se siliseră să instaleze vreun post de pază. Ei se simţeau într-o siguranţă deplină.

George s-a întins repede la pământ şi s-a lăsat precaut printre primii doi oameni legaţi.

— Domnule George, a rostit bucuros uriaşul, dar şi-a potolit îndată vocea. Am fost cuprins de gânduri când nu v-am văzut printre prizonieri.

George şi-a tras cuţitul şi i-a tăiat frânghiile prietenului său.

— Ce-i cu ceilalţi camarazi, Petre, unde se află tata?

— Tatăl d-voastră are o rană la braţ dar nu-i periculoasă. Doctorul Bertram şi cu Kard n-au păţit nimic.

— Dar tu?

— Ceva fără importanţă despre care nu merită să vorbesc. De altfel noi am avut destul noroc, până ce Lange şi Hubner au fost loviţi rău de tot. Dacă nu le vom da repede ajutor, viaţa lor va fi în primejdie.

George şi-a strâns pumnii:

— Unde-i tata?

— Ceva mai încolo, apoi vine doctorul Bertram. Kard se găseşte în celălalt capăt.

George a tăiat deasemenea legăturile marinarului de lângă Petre.

— Vă mulţumesc mult domnule George, a şoptit marinarul.

— Rămâi aşa liniştit Hahnen, deocamdată trebuie să-i eliberez şi pe ceilalţi. George s-a întors iar spre Petre şi i-a dat un pistol; am să merg între timp prin colibă şi dacă va interveni ceva, ştii ce ai de făcut. Eu mă întorc îndată.

— Am să aştept până o să-l găsiţi pe tatăl dumneavoastră, i-a spus Petre în şoaptă protejatului său.

George s-a târât spre locul unde erau culcaţi tatăl său şi cu doctorul Bertram.

— Eu sunt tată, a spus el de-abia auzit.

— Slavă Domnului, George, ai făcut o treabă minunată. Doctorul Bertram mi-a tălmăcit ce le-a spus Mubonta oamenilor săi. Ne va ucide în chinuri peste trei zile.

— Mubonta va avea o surpriză. Am să-ţi tai legăturile, tată şi am să-ţi las pumnalul. Nu pot să-ţi dau un pistol, deoarece i-am dat de-acum unul lui Petre. El mă aşteaptă aici în colibă.

— De acolo el poate mai bine să ne apere. E bine să stăm întinşi la pământ, până vom ajunge din nou în posesia armelor.

— O vom face şi pe asta, tată.

George l-a dezlegat pe tatăl său şi pe doctorul Bertram. Doctorul a întins imediat după aceea pumnalul şi l-a eliberat şi pe vecinul său.

— Toţi să rămână culcaţi la pământ, a ordonat căpitanul Farrow, vom ieşi din colibă numai când am să strig eu.

Ordinul a fost transmis în şoaptă mai departe.

George s-a târât din nou îndărăt şi s-a oprit în colibă, lângă Petre.

— Mubonta şi-a terminat pălăvrăgeala, a şoptit uriaşul şi acum primejdia va spori. Sper că se vor elibera toţi camarazii până se va întâmpla ceva.

— Tata spune că trebuie să vă ridicaţi armele, iar ele sunt dincolo, în coliba căpeteniei.

— M-am gândit la asta, fără arme nu putem întreprinde nimic aici.

— Am să mă strecor până acolo şi apoi în caz de primejdie îi vom prinde în cleşte din două părţi.

— Asta am s-o fac, dumneata, domnule George, rămâi aici, ia-ţi din nou pistolul, deoarece când voi fi dincolo, voi avea şi aşa destule arme.

— Bine, Petre şi-a dat George consimţământul. Eu am croit în partea opusă a colibei o trecere şi poţi fără grijă să ieşi afară prin ea.

În timp ce Petre părăsea coliba, George a examinat cu luare aminte împrejurările. Există într-adevăr posibilitatea ca nu toţi băştinaşii să se afle în piaţă. În acest caz, Petre se putea da de gol şi Mubonta ar fi fost prevenit.

Căpetenia îşi sfârşise cuvântarea. El s-a întors şi a arătat spre prizonieri. S-a înălţat o furtună de răcnete. Câţiva au năvălit spre aventurieri. George şi-a ridicat pistolul ca să poată interveni imediat, însă Mubonta a strigat un ordin sever şi oamenii au făcut stânga împrejur.

George a răsuflat uşurat, primejdia fusese cu atât mai mare cu cât nu toţi camarazii se eliberaseră încă. Deodată rândurile s-au desfăcut şi George, urmărindu-i pe băştinaşi cu privirea, a văzut un personaj ciudat care s-a apropiat de foc.

Era vrăjitorul. În jurul corpului îi atârnau şnururi cu amulete bizare. Pe cap purta o scufiţă lătăreaţă şi purta un toiag înalt în mai multe culori, în vârful căruia era fixată o măciulie colorată şi ea. Chipul vraciului spre deosebire de ale celorlalţi membri ai tribului era zugrăvit înfiorător.

Vrăjitorul a rămas câteva secunde înaintea lui Mubonta, după care s-a răsucit şi s-a apropiat de prizonieri prin ţopăieli caraghioase. Era urmat la o depărtare de cinci metri de căpetenie. În timp ce ceilalţi indigeni nu îndrăzneau să avanseze.

Vrăjitorul s-a oprit pe loc în faţa căpitanului Farrow, gesticulând sălbatec cu braţele prin aer. George şi-a ridicat mâna cu pistolul gata de tragere, dacă vrăjitorul ar fi devenit periculos.

Mubonta s-a apropiat şi i-a spus ceva, iar acesta a dat din cap şi a rămas liniştit cu totul înaintea căpitanului.

— Tu vrei prins de pe Sadler? a şuierat vraciul într-un groaznic pidgin-english. Tu trebuie mori!

— Voi îl ajutaţi pe acest criminal, l-a auzit George pe tatăl său răspunzând. Aşadar, veţi fi pedepsiţi ca şi el.

Vrăjitorul a izbucnit în râs:

— Tu prizonier şi tu mori. Mulţi războinici de la noi murit, toţi trebuie răzbunare. Voi muriţi!

— Voi ne-aţi atacat, deşi noi n-am venit încoace ca să ne războim.

— Asta insula noastră şi nici una din voi nu-l îngăduit să vină încoace.

— Voi aţi oferit ajutor unui criminal.

— Sadler prietenul meu, s-a amestecat în vorbă căpetenia, eu ajut prieten.

— Tu ai ştiut că el e criminal şi de aceea ai să fi pedepsit.

Căpetenia l-a privit şovăielnic pe căpitan, surprins că omul alb folosea asemenea cuvinte dure, cu toate că el era legat.

— Tu eşti fără apărare în puterea mea, a izbucnit căpetenia.

— Nu ţipa aşa de tare, Mubonta, pentru că prin aceasta curajul tău nu va deveni mai mare.

Căpetenia s-a dat înapoi tresărind:

— Îmi cunoşti numele?

— Da, îţi ştiu numele, la fel după cum ştiu că Sadler a venit să se adăpostească aci. Tu n-ai să scapi de pedeapsă. Probabil că Sadler ţi-a adus şi sclavi!

Vrăjitorul s-a repezit înainte cu un strigăt, având în mână un cuţit lung. Prin cuvintele căpitanul nimerise drept la ţintă.

George şi-a dat seama că viaţa tatălui său era pusă în primejdie.

În furia sa, vrăjitorul era hotărât să-l înjunghie. El şi-a ridicat fulgerător pistolul, dar înainte de a-şi descărca arma, a trosnit din cealaltă parte o împuşcătură. Vrăjitorul a scăpat arma din mână.

Omul a rămas pe loc îngheţat de spaimă. Atunci a tras şi George. El aluat ca ţintă podoabele de pe capul vrăjitorului. Din cinci focuri i-a spulberat întreaga claie de zorzoane ce-i acoperea părul.

Mubonta şi-a recăpătat primul prezenţa de spirit. Revenindu-şi a început să strige şi a vrut s-o ia la fugă, dar din nou a fulgerat pistolul lui Petre şi căpetenia a căzut la pământ cu un ţipăt. Petre se rănise la picior.

— Repede, cu toţi în colibă, a strigat căpitanul.

Camarazii au sărit în sus. Căpitanul l-a apucat pe vrăjitor şi l-a doborât, apoi împreună cu doctorul Bertram l-a tras în colibă.

George s-a dat câţiva paşi într-o parte, ca să facă loc camarazilor ce năvăleau în interiorul colibei. Kard şi cu trei marinari i-au cărat pe răniţii Lange şi Hubner.

De-abia au ajuns răniţii în colibă că indigenii şi-au revenit din starea de uluială şi s-au pregătit să atace. Ei au dat buzna spre coliba cu strigăte sălbatice.

George a introdus un nou încărcător în pistol şi a pornit să tragă sistematic asupra asaltatorilor. Petre a deschis şi el focul din partea opusă şi n-a avut nevoie de mult timp ca să-i oprească, apucând de fiecare dată o nouă armă când cea din mână i se golea.

Apărarea era atât de nimicitoare încât băştinaşii au rupt-o într-o

fugă dezordonată. Peste puţin timp, piaţa a fost complet goală, nemai văzându-se nici un canac.

George i-a dat pistolul tatălui său, apoi a alergat dincolo la Petre. Trebuia să se profite de confuzia indigenilor pentru a se înapoia din nou armele camarazilor. Prietenul său găsise o zdreanţă mare, în care a înfăşurat într-un pachet toate armele. George l-a pipăit cu mâna.

— Repede, Petre, până nu-şi revin sălbaticii. Le ai pe toate?

— Da, e timpul să-i dăm drumul.

Petre a înnodat colţurile legăturii şi a aruncat-o pe umăr. Au ajuns cu bine la prietenii din colibă, unde Petre a împărţit repede armele. George s-a apropiat de tatăl său, care se afla lângă doctorul Bertram şi privea cum acesta îi îngrijea pe cei doi grav răniţi.

— Sunt în primejdie? a întrebat George îngrijorat.

— Îi pansez şi deocamdată asta-i cel mai bine, i-a răspuns doctorul Bertram. Îndată ce ne vom înapoia pe submarin cred că-i voi putea salva. Aşa şi acum, mă voi îngriji de ceilalţi răniţi.

La intrare a bubuit pistolul lui Petre şi a răsunat un răcnet. George s-a grăbit spre prietenul său.

— Mubonta a vrut să se îndepărteze târâş, l-a informat uriaşul furios, asta a încercat dar n-a reuşit.

Căpitanul Farrow a venit şi el acolo.

— Situaţia noastră nu este tocmai bună. Nu vom putea părăsi coliba în timpul nopţii. În adâncul junglei am fi pierduţi.

— Eu m-aş întoarce pe furiş la submarin şi aş aduce întăriri, a spus deodată George.

— Nu poate fi vorba de aşa ceva. Aici suntem în stare să ne apărăm foarte bine. Eu iau în considerare faptul că sălbaticii nu vor cuteza deocamdată să ne atace şi-apoi avem captura şi căpetenia.

Atunci a izbucnit în râs vraciul, care zăcea legat între doi marinari.

— Voi ucişi, a izbucnit el batjocoritor. Mubonta nu plăcut, acum căpetenie fiul meu Koru. El mă va elibera.

— Kard, mergi până la peretele din spatele colibei şi observă acolo, strigă George, apoi s-a îndreptat cu tatăl său spre vrăjitor.

— Deci aşa, bătrâne amice, a spus căpitanul, acum vom sta un pic de vorbă. Ştii că noi dorim să aflăm unde îl putem găsi pe Sadler?

— Eu tac, a şuierat bătrânul, eu nu vorbeşte.

— Aşadar, tu ştii unde este. Asta mă bucură.

— Tu nu aflat defel.

— Ai să te aprinzi vorbind, a intervenit George, altfel te vom sili s-o faci.

Vraciul n-a dat nici un răspuns. George a păşit înainte, l-a apucat în tăcere de picioarele legate şi l-a târât la lumina de la intrare. Apoi s-a aşezat înaintea lui a ridicat rapid pistolul şi a tras odată, de două ori, de trei ori, pe lângă capul vrăjitorului.

Vraciul a răcnit speriat şi a bătut sălbatic din picioare.

— Nu, nu... nu! a scos el un bâlbâit. Nu împuşca, eu vorbesc!

Omul tremura din toate încheieturile.

— Dar repede şi nu încerca să ne minţi.

— Eu nu pot spune decât puţin. De o zi şi o noapte de când a plecat până la insula aceea cu un vas.

— Cu un canu?

— Nu, cu corabie şi motor.

— Continuă! Acolo îşi are Sadler ascunzătoarea?

— El acolo mult stă, ştie căpetenia. Bonda bine.

— Şi cât de puternic este tribul lui?

— Nu aşa mare ca noi.

— În ce direcţie să mergem?

— Tot spre răsăritul soarelui, apoi golf mare, apoi potecă scurtă şi sat.

George l-a examinat cu luare aminte pe vrăjitor. Acesta lăsa impresia că spunea adevărul.

— Acum spune-mi şi numele insulei.

— Noi îi spune Jontu, acolo multe insule. Jontu e cea mai mare în mijloc. În acelaşi timp, insula este cu spiritul dealului?

— Spiritul dealului? Ce vrei să spui cu asta?

— Pe insulă deal fără rotund. Acolo locuieşte demonul Inc Tabu.

— Asta nu ne va ţine pe noi la distanţă. George s-a întors spre tatăl său. Îţi este cunoscută insula?

— Nu-mi stăruie în memorie acest termen, îmi voi aminti îndată văzând insula de pe submarin.

— Aş vrea să fi fost acum acolo. Cocoaşa lui Sadler ar fi atunci şi mai mare ca dealul acela.

Deodată George s-a răsucit speriat. Dinspre ieşire a zburat în interior o săgeată şi sa înfipt în stâlpul din mijlocul colibei, pe care se sprijinea acoperişul.

— La pereţi! a poruncit căpitanul Farrow. Tăiaţi-vă creneluri de tragere în împletitura pereţilor.

Şi deodată pretutindeni în jurul colibei au izbucnit răcnetele canacilor. Pistoalele lui Petre şi Kard au făcut să răsune şi strigătele de durere. Pereţii din afară au început să pârâie. Băştinaşii au copleşit casa sfatului cu o ploaie de săgeţi. Acestea ca şi lăncile nu puteau totuşi să răzbată prin împletituri. Câteva săgeţi au pătruns cu toate acestea înăuntru prin deschizătura intrării, dar din fericire n-au nimerit pe nici un apărător.

— Nu staţi chiar lângă pereţi, pentru că ar putea să pătrundă vârfurile lăncilor pe care le aruncă, a strigat George.

Căpitanul Farrow şi cu George s-au grăbit spre intrare. Ceea ce au văzut i-a făcut să li se taie respiraţia. Din fundul pieţii se apropia spre

ei un perete întunecat.

— Împing încoace o grămadă mare de vreascuri şi ei se ascund după acestea, a strigat George.

— Vor să se ferească în acest fel de gloanţele noastre. Şi căpitanul şi-a şters fruntea. Acum va fi cam neplăcut.

— Ne găsim prinşi într-o cursă, domnule căpitan. Eu am să mă urc pe acoperiş.

— Asta-i o idee bună, Petre. Deoarece dacă duşmanii noştri ar da năvală vom fi pierduţi. De data aceasta în setea lor de răzbunare nu ne putem aştepta la nici o cruţare.

Petre s-a căţărat în sus pe solidul stâlp din mijlocul încăperii. Uriaşul a tăiat cu cuţitul o gaură în frunzele de palmier cu care era făcut acoperişul. De-abia şi-a scos capul prin deschizătură că l-a şi retras rapid înapoi. La o secundă după aceea, asupra lui s-a abătut o nouă ploaie de săgeţi.

— De pe acoperiş nu pot face nimic, domnule căpitan, a raportat Petre, ar fi curată sinucidere, dar voi rămâne aici sus şi voi fi atent ca să nu fim luaţi prin surprindere.

În timpul acesta marinarii îşi croiseră creneluri de tragere prin pereţi şi deschiseră focul spre cei de afară. Au răsunat iarăşi răsunetele de durere ale atacatorilor.

George se afla la ieşire lângă tatăl său. Grămada de vreascuri se apropiase până la douăzeci de metri. Aventurierii trăgeau însă întruna. Fără a-şi pierde nădejdea ei ţinteau asupra oricărei părţi a corpului, ce se ivea de după peretele de apărare. Totuşi, deşi au răcit vreo câţiva sălbatici, înaintarea lor nu a fost stăvilită.

— Ce ar fi dacă ne-am retrage prin spate, a strigat George.

— Nu merge, i-a răspuns Kard şi pe acolo sunt ascunşi.

Acum indigeni se aflau la o depărtare de doar cincisprezece metri de colibă. George se chinuia să găsească o cale de ieşire, dar nu-i venea în minte.

— Dacă am avea măcar nişte grenade cu gaz, a spus căpitanul Farrow, sau dacă ar mai veni camarazii de pe submarin.

— Numai zece metri! a murmurat George, acum vor porni imediat asaltul.

Nu-şi terminase bine spusele, când de la marginea pieţii satului a bubuit o salvă de arme. Apoi a răsunat vocea puternică a lui Barth.

— Pe ei, camarazi!

Ceea ce a urmat s-a desfăşurat foarte repede. Înainte ca băştinaşii surprinşi că-şi dea seama de ceea ce se petrece cu adevărat, douăzeci de marinari sub conducerea căpitanului englez au năvălit în luminiş. După câteva minute piaţa era goală, băştinaşii părăsindu-şi în panică satul.

V
PE CORABIA PIRAŢILOR

CĂPITANUL FARROW A ALERGAT în întâmpinarea oamenilor săi şi i-a strâns mâna lui Barth.

— Vă mulţumesc. Aţi sosit în ultima clipă.

Barth s-a opus cu modestie.

— Îi ştiu pe băştinaşii de aici. Când am văzut că nu vă mai întoarceţi mi-am dat seama îndată că vi s-a întâmplat ceva. Deoarece îmi era cunoscută aşezarea satului, domnul Rindow mi-a încredinţat comanda oamenilor săi. Sper că am procedat bine.

— Dacă aţi procedat bine? Vă mulţumesc încă o dată, domnule Barth.

— Aţi reuşit cel puţin să aflaţi încotro s-a îndreptat Sadler?

— Ştim asta. Acum ne vom înapoia repede la submarin, deoarece nu ne mai ameninţă nici un atac.

— Ce facem cu vraciul, a întrebat George.

— Îl lăsăm în colibă şi cu siguranţă că cei din tribul său îl vor elibera îndată.

S-au reîntors cu toţii la ţărm în cea mai mare grabă. Deşi Sadler avea înaintea lui un avans de patru ore şi vasul său era foarte rapid, totuşi căpitanul Farrow spera să-l ajungă pe pirat.

Submarinul s-a desprins încet de locul de acostare, după care a pornit cu toată viteza pe direcţia est.

Căpitanul s-a îndreptat spre cabina sa, unde pe harta de navigaţie figura insula ce o căuta. Îndată după aceea, pe vas s-a lăsat liniştea. Fără nici o altă întârziere, submarinul a pornit cu forţe noi în întrecerea finală ce-l aştepta.

Se făcuse după amiază târzie când submarinul s-a apropiat de arhipelagul cu pricina. Nu era de crezut că va izbuti să-l ajungă pe Sadler în timpul mersului. George se afla la prova, unde folosindu-se de un binoclu, căuta atent în faţă. El se străduia să descopere insula cu ciudata configuraţie a dealului, în care se pretindea că sălăşluieşte un demon.

Aventurierii trebuiau să fie în orice moment pregătiţi ca să-l descopere cei dintâi pe piraţi şi de aceea Jan Brike era mereu gata de tragere la tunul de la prova.

George s-a reîntors în grabă în turn, unde se găsea tatăl său.

— Dacă piraţii se aflau pe insulă, cu siguranţă că supraveghează mereu marea dinspre vest. De aceea, va trebui să facem un ocol şi să ne apropiem din partea de răsărit.

— Ai dreptate, George, a fost de acord căpitanul Farrow, ideea nu-i deloc rea.

Între timp la orizont au început să iasă la suprafaţă insulele

arhipelagului. Căpitanul Farrow a pornit cu submarinul să-şi schimbe direcţia spre nord, apoi când insulele s-au scufundat după orizont şi-a reluat cursul îndărăt. În această vreme a examinat harta maritimă de la nord şi a constatat că insula pe care o caută se află spre sud.

Puţin mai târziu insulele au început să iasă tot mai mult din mare la orizont şi veghea de pe punte l-a vestit imediat despre asta pe căpitanul Farrow. Deja se puteau observa detaliile de pe ele, dar totuşi nu se vedea încă ciudatul deal pomenit de vrăjitorul din satul lui Mubonta. Înălţimea ar fi trebuit să bată la ochi neapărat de la cea mai mare depărtare.

Căpitanul Farrow a condus submarinul în mijlocul unui grup circular de insuliţe. Atunci George a arătat jubilând spre vest:

— Aceea dea colo trebuie să fie insula, se observă clar movila de pe ea, tată, insula aceea din stânga. Vrăjitorul n-a minţit.

— Mărturisesc că ai şi de această dată dreptate, a recunoscut căpitanul Farrow şi mi-ar plăcea să-i întâlnesc şi să nu fi părăsit locul.

— La ce te gândeşti tată?

— Sadler poate să se fi reîntors iarăşi la vechea lui ascunzătoare. El are acolo documente ascunse, de care vrea neapărat să scape.

— Nu cred asta, tată. Ştie bine că-l urmărim, aşa că socoate că am anunţat cu siguranţă autorităţile despre ascunzătoarea sa. O reîntoarcere ar fi foarte riscantă pentru el.

— Nu uita de schiţa cu semnul acela. El a fost nevoit s-o lase plecând în mare grabă şi acum are multe dureri de cap. Este cu atât mai probabil că Sadler se va duce în primul rând la bârlogul său ca să-şi asigure liniştea.

— L-aţi pus în încurcătură pe fiul d-voastră, a râs Barth aflat în turn lângă căpitan.

— Până acum noi am avut mereu noroc în această afacere, mister Barth. Nădăjduiesc şi de această dată că-l vom surprinde pe Sadler.

Submarinul se apropia tot mai mult de ciudata insulă.

George s-a urcat încet în turn.

— E o formă de relief destul de neobişnuită, tată.

Căpitanul a confirmat din cap şi a privit-o curios.

— Da, însă ce vrei să spui cu asta?

— Se pune întrebarea dacă nu-i ridicată de mână omenească. În natură nu se găseşte aşa ceva, într-o conformaţie atât de proporţionată.

— S-ar putea să ai dreptate, George, a fost de acord căpitanul Farrow cu fiul său, dacă mă gândesc la templele subterane budiste şi indiene, pe care le-am văzut până acum.

— Dar în această regiune e posibil aşa ceva? Mi se pare totuşi destul de neprobabil, a spus căpitanul Barth, negând din cap.

— Noi, mister Barth, am trecut prin multe alte întâmplări şi dacă

vom încheia cu bine aventura cu Rechinul Mării Sudului atunci vom examina mai îndeaproape această movilă.

Submarinul s-a apropiat de insulă şi s-a oprit. Aşadar aici trebuia să sălăşluiască căpetenia Bonda. Aventurierii au observat cu binocluri puternice coasta răsăriteană a insulei. Pădurea tropicală se lăsa până spre plajă. Au pornit din nou cu viteza cea mai redusă, aşteptându-se mereu să fie întâmpinaţi cu foc prin surprindere.

Căpitanul Farrow, doctorul Bertram, George şi cu Petre examinau marginea desişului, Jan Brike îşi încărcase tunul şi se adăpostea în dosul turnului, aşteptând să primească ordinul căpitanului de deschidere a focului. În spatele lui se aflau marinarii care făceau parte din detaşamentul de debarcare.

Submarinul se apropia tot mai mult de coasta duşmănoasă pe care desişul rămânea nemişcat. Deodată a fulgerat ceva dintr-un tufiş. Aventurierii au dispărut într-o fracţiune de secundă după parapet. Proiectilele se izbeau cu zgomot de turn, ricoşeurile bâzâind jalnic pe lângă acesta. Un glonţ deviat a zbârnâit destul de aproape de locul unde se găseau Jan Brike şi marinarii.

Mitraliera lătra sec în văzduhul cuprins de arşiţă. În ciuda gloanţelor şuierătoare, Jan Brike a sărit până la turn, i-a îndreptat ţeava spre cuibul de mitralieră şi l-a descărcat cu o bubuitură scurtă.

Proiectilul s-a spart cu o explozie puternică şi în aceeaşi clipă schijele au secerat tufişurile, aruncându-le cât colo.

Din partea aceea n-a mai rămas nimic odată cu încetarea împuşcăturilor dinspre ţărm asupra submarinului. Căpitanul Farrow a schimbat cu îndemânare direcţia de mers a submarinului, în aşa fel încât să vină cu bordul în lungul ţărmului. Apoi elicea s-a învârtit în sens invers, aşa încât a fost frânată înaintarea şi submarinul s-a oprit domol, precum un rechin uriaş, lângă coasta abruptă. Cei din detaşament au părăsit bordul cu sărituri de pantere.

George a fost cel dintâi, el a alergat cât a putut de repede spre un boschet mare. A colo se aflau sfărâmăturile unei mitraliere şi doi morţi. În spatele adăpostului pornea o potecă bătătorită, destul de lată.

George a rămas pe loc şi i-a aşteptat pe camarazi. Când au ajuns, s-a pus în fruntea lor şi a pornit încet pe cărare. Căpitanul Farrow i s-a alăturat.

— Să fii prevăzător, George. Acum piraţii au ajuns în strâmtoare şi se vor apăra cu disperare.

— Eu mă prind că Sadler s-a retras, tată şi poate fi posibil ca să-i surprindem încă pe indivizi la cuterul lor.

Drumul făcea un ocol mare spre sud şi în depărate se auzea larmă. Se părea că se apropiau de satul băştinaş. Acum se cerea să fie deosebit de atenţi. Aventurierilor le ajungea îndeajuns experienţa cu

Mubonta.

George a observat deodată o mişcare uşoară într-un tufiş. Şi-a ridicat imediat cu dreapta pistolul, deoarece s-a auzit un foşnet puternic printre crengi, chiar în direcţia unde se ascundea satul.

— Acum vom fi atacaţi şi-a exprimat George părerea râzând, nu pare să fie foarte curajos, omul lui Bonda.

— Asta nu va trebui să ne lase fără griji, i-a avertizat căpitanul, să nu uităm că piraţii se găsesc încă prin preajmă.

După câteva minute au ajuns la sat. Băştinaşii au fost extrem de surprinşi când s-au ivit aventurierii, totuşi se observa lămurit că nu jucau cu toţii decât teatru.

— Fiţi prudenţi şi-a prevenit căpitanul Farrow însoţitorii, ţineţi armele gata de tragere.

În întâmpinarea lor a venit un băştinaş bătrân foarte înalt, care şi-a ridicat în sus ambele mâini în semn de bune intenţii. Cu toate acestea, când a vrut să-şi înceapă cuvintele de salut, doctorul l-a întrerupt tăios:

— Bonda, nu ne duce cu vorba! Unde sunt oamenii albi?

— Eu… eu… despre ce vorbiţi?

— Nu te preface! Ştim totul. Unde sunt oamenii albi? Dă-i drumul, n-avem vreme de pierdut cu vorbării!

— Oamenii albi? Aici în.…

N-a mai putut să bâlbâie în continuare, deoarece pe neaşteptate dindărătul lui a izbucnit o împuşcătură. Bonda s-a încordat, a făcut ochii mari şi a căzut grămadă la pământ cu un ţipăt horcăit.

— Cu toţii la adăpost! a urlat căpitanul Farrow şi printr-un salt s-a aruncat cu tovarăşii săi înapoi în desiş.

N-a trecut nici o secundă şi dinspre colibele băştinaşilor au fulgerat alte şi alte împuşcături. Acolo era ascuns Sadler cu echipajul său. Era grăitoare brutalitatea sa, prin felul cum a împuşcat pur şi simplu pe căpetenie, atunci când acesta şi-a pierdut stăpânirea de sine.

Camarazii de pe submarin au răspuns şi ei cu foc. Căpitanul Farrow şi-a dispersat oamenii. Sărind şi târându-se, au încercat să ajungă în spatele lui Sadler. George aflat mai încolo, pitulat după un tufiş, urmărea un ţel. În minte îi venise o idee îndrăzneaţă.

A privit cu băgare de seamă în jur şi a constatat că nu se mai găsea nimeni prin vecinătatea sa. Cel mai apropiat camarad era lungit la o depărtare de vreo zece metri dar nu putea să-l vadă. Atunci George s-a ridicat şi a pătruns şi mai adânc în desiş. El a ocolit satul printr-un cerc larg şi a ajuns în cele din urmă în spatele banditilor. Totuşi tânărul nu s-a preocupat de criminal ci s-a grăbit mai departe.

Îndărătul satului George a descoperit o potecă bine întreţinută şi a pornit pe ea. Drumul ducea spre partea nordică a insulei. Tânărul a rămas încântat când a ajuns la capătul desişului. Foarte aproape de el

se întindea ţărmul şi chiar lângă malul abrupt, era legănat de undele mării cuterul lui Sadler. Golfuleţul în care se afla vasul avea o intrare foarte îngustă. Astfel încât nu putea fi văzut din afară.

Fâşia de ţărm lângă care fusese tras vasul era în întregime acoperită cu tufăriş des. Multe din crăcile lui atârnau chiar deasupra punţii cuterului. În faţă, la prova, stătea un om. Aşadar, Sadler îşi lăsase în urmă lui un paznic.

George a examinat totul cu amănunţime şi-a dat seama că era foarte greu să ajungă pe vas.

Straja privea cu încordare înainte, unde în depărtare împuşcăturile începuseră să se mai rărească.

Fără a scăpa omul din ochi George s-a furişat spre pupa. Aceasta se afla ceva mai sus decât ţărmul. Apoi printr-un salt rapid şi în profundă tăcere, tânărul a ajuns pe puntea cuterului. Imediat s-a strecurat după o grămadă de lăzi.

Paznicul a auzit ceva. A venit încet spre pupă şi s-a uitat bănuitor în jur. Şi întrucât totul a rămas liniştit s-a dus din nou în faţă.

George a remarcat că omul era foarte agitat şi când acesta nu s-a mai mişcat de la locul său, ci a continuat să asculte atent vuietul luptei din depărtare, fiul căpitanului a ieşit cu îndrăzneală din ascunzătoarea lui.

A pornit târâş spre mijlocul dunetei, unde a descoperit un locaş acoperit pentru tunul de la bord. El a dat la o parte o tăblie şi s-a silit să ajungă la tun. Nu mai putea fi văzut de la prova.

Tunul era acoperit cu o velă. George a dat la o parte prelata şi a lăsat liberă culata. Prin câteva manevre el a făcut închizătorul de nefolosit, apoi a aşezat totul în ordine, ca la început, aşa încât nici un om să nu poată observa că cineva a umblat la piesa de artilerie.

Între timp zgomotul luptei a încetat, dar paznicul a rămas în continuare pe locul său. Numai din când în când răsuna vreo împuşcătură. George trebuia să acţioneze, fiindcă bandiţii puteau apare curând în faţa sa. În faţa sa în suprastructura vasului se afla o uşă care dădea spre interiorul cuterului. Din trei salturi mlădioase George a ajuns la intrare şi s-a lăsat repede pe o scăriţă metalică în jos. El a ajuns pe culoarul din mijlocul navei.

George s-a grăbit spre prova ca să ajungă în sala maşinilor. A dat însă peste o uşă deschisă, a rămas imediat ca împietrit. Înaintea lui se afla încăperea rezervată armamentului.

George a intrat repede înăuntru, uitându-se fugar peste armele şi muniţiile pe care bandiţii le depozitaseră aici. La lumina slabă ce pătrundea printr-un hublou, tânărul a observat, spre bucuria sa, o ladă cu grenade de mână în formă de ou.

George a ezitat o clipă, apoi a scos mai multe afară şi le-a vârât în buzunar. După aceea a părăsit grăbit magazia.

Mai încolo urma o scară ce ducea dedesubt, la sala maşinilor. Ambarcaţia era dotată cu un motor Diesel deosebit de puternic, pe care George l-a remarcat imediat. De aceea Sadler putuse să se afle în insulă cu mult înainte ca aventurierii să-l ajungă din urmă.

George s-a învârtit pe lângă motor şi a chibzuit cum să-l scoată din funcţiune, fără ca să se bage repede de seamă. Când a văzut conducta de alimentare cu motorină, ce lega motorul cu rezervorul, a ştiut îndată ce avea de făcut. George a găsit repede un cleşte. Într-un loc unde nu era prea uşor de ajuns el a strâns cu putere ţeava astfel ca maşina să poată primi doar un pic de combustibil.

De-abia şi-a terminat treaba că sus pe punte s-au auzit paşi mulţi, semn că piraţii se şi înotaseră. S-a retras imediat în umbră, după nişte butoaie aflate într-un colţ. N-a durat mult şi paşii s-au apropiat, coborând jos pe scăriţă. S-au ivit doi bandiţi, care au început să umble la motor.

— Haideţi băieţi, a răsunat un glas răguşit, prin portavoce, daţi-i drumul cu forţă. Până va fi aici Farrow cu submarinul său, trebuie să dispărem printre insule.

George a răsuflat uşurat. Aşadar bandiţii nu izbutiseră să-i biruie pe camarazi. Deocamdată era nevoit să aştepte desfăşurarea evenimentelor.

— Stone, e o chestiune neplăcută, a murmurat unul din maşinişti, cred că de această dată Sadler este ameninţat de un mare pericol.

— Aşa gândesc şi eu, a răspuns Stone, acest Farrow se ţine scai de noi. Începe să mă neliniştească, deoarece se află mereu pe urmele noastre.

— Şi mai neliniştitor este că n-a căzut în nici o cursă.

— Haideţi băieţi, mai repede! s-a auzit glasul lui Sadler prin portavoce.

— Avem o problemă! a dat Stone răspunsul.

— Fără glume, umblaţi ca melcul!

— Totuşi, şefule, aşa este. Nu ştiu ce s-a întâmplat, însă motorul funcţionează neregulat.

De sus s-a auzit o înjurătură.

— Nu i-o fi înfundată de murdărie pompa de alimentare? a întrebat Sadler foarte întărâtat.

— Totuşi până acum motorul a mers bine, noi nu i-am făcut nimic, a strigat Stone, cuprins de spaimă.

— Aveţi încă două minute, apoi vin eu.

— Corner, omule, să ne grăbim, a murmurat Stone către tovarăşul său, altfel e de rău. Când Sadler e cuprins de furie, nu mai ştie nimic de el.

— Încet Stone, noi nu avem nici o vină. Sadler ar fi trebuit să ne lase aici, ca să verificăm motorul. În loc de asta el ne-a poruncit să

pornim împotriva lui Farrow.

— Pe el nu-l interesează asta, dacă nu găsim defecţiunea, ne culcă la pământ.

— Va trebui să se gândească bine la asta, n-are decât şase oameni, iar noi doi suntem singurii care putem porni motorul.

Cei doi piraţi examinau cu înfrigurare motorul din toate părţile; cu toate acestea nu găseau defecţiunea.

Atunci au răsunat paşi pe scăriţă. A apărut un om scund şi îndesat. El s-a repezit la cei doi maşinişti cu faţa schimonosită de furie.

— Ce s-a întâmplat aici? a răcnit el.

— N-am putut găsi încă nimic, s-a dezvinovăţit Stone, parcă-i vrăjit.

Sadler s-a încruntat, apoi a ocolit motorul ca să nu fie văzut. În mâna dreaptă îşi ţinea pistolul gata de tragere.

— Bandă blestemată, a mârâit el, l-aţi sabotat?

— Doar am fost toţi împreună, a strigat Stone cuprins de spaimă.

— Nu-i nimic bun de capul vostru, nătărăilor.

Sadler s-a oprit pe loc.

— Nu-i în ordine ceva cu pompa de injecţie, de aceea tuşeşte motorul. Cred că-i înfundată, s-o curăţăm repede.

— Pompa e în bună stare, a vorbit din nou Corner, i-am făcut de la început o scurtă verificare. Este de neînţeles că până acum a funcţionat, iar aşa deodată nu mai merge.

— Totuşi se simte că motorul nu primeşte suficient carburant.

— Atunci trebuie să fie ceva cu conducta de alimentare.

— Dacă şti asta, de ce n-ai găsit încă defecţiunea, a întrebat Sadler ameninţător.

— Gata, asta e, a strigat Stone, conducta de alimentare este strânsă, trebuie doar puţin îndreptată.

— Atenţie şefule, a apărut în vedere submarinul, s-a auzit prin porta voce.

— Fir-ar să fie! a izbucnit Sadler, la tun, vin şi eu.

El a dat năvală pe scară în sus.

— Acum este în regulă, a spus cu voce tare.

Corner i-a aruncat o privire sumbră:

— Te-ai uitat cu mai multă atenţie la conductă?

— Da, de ce?

— Nu ţi-a bătut nimic la ochi?

— Desigur, ţeava era strivită şi nu venea prin ea suficientă motorină.

— Asta-i totul?

— Ce ţi se pare totuşi ciudat?

— Stone, omule, te-ai uitat la conductă? Cum se poate ca ţeava să fie strivită dintr-o parte? Tu ai făcut-o?

— Eu? Nu, de ce aş fi făcut-o? Stone a tresărit deodată puternic. Corner! a răcnit el. Asta-i mâna lui Farrow, cineva de la el se află pe vas şi îi ascuns pe undeva.

— Aşa trebuie să fie. Haide, pune conducta în stare de funcţionare. Iar eu o să merg sus ca să-l informez pe şef.

Corner a dispărut sus pe scări, lăsându-l pe Stone nehotărât:

— Nu, a murmurat el, nu sunt totuşi smintit, n-am să stau în nici un caz aici dedesubt. Fără tine!

Aşa că şi el a şters-o sus.

Acum George trebuia să acţioneze imediat, după primirea informaţiei, Sadler va porni în căutarea sa. Nu era nici în un caz timpul să cadă în mâinile piraţilor.

George tocmai voia să-şi părăsească locul, când au venit iarăşi jos, ce-i doi mecanici.

— Omule, a spus Stone, abia auzit, ai văzut privirea lui Sadler?

— E terminat, a răspuns Corner, sunt bucuros ca nu trebuie să stau sus.

— Tunul e de nefolosit, Farrow se află în vecinătate, motorul nu funcţionează şi acesta-i sfârşitul. Încep să cred că Sadler ne va face una cu pământul. Repară ţeava, în timp ce eu voi fi atent în jur.

Maşiniştii se aflau îndărătul motorului, cu spatele întors la George. Fiul căpitanului a ţâşnit afară de după butoaie şi s-a apropiat hotărât de cei doi oameni:

— Sus mâinile! a răsunat rece şi puternic vocea lui George.

În vreme ce le-a ridicat speriat, Corner s-a aruncat cu un strigăt în lături. George a tras imediat, deoarece a văzut cum omul apucase pistolul. Corner a răcnit din nou, deşi George nu-i pusese în primejdie viaţa.

Atunci Stone a prins curaj. El s-a lăsat să cadă la pământ şi s-a rostogolit fulgerător într-o parte.

George se găsea într-o situaţie periculoasă. Nu se aşteptase ca piraţi, în disperarea lor să reacţioneze în acest fel. Alături de el se găsea o uşă. Dintr-un salt a ajuns la ea. A vârât mâna în buzunar şi a scos o grenadă, i-a smuls inelul de siguranţă, după care a aruncat-o în sala maşinilor. George a mai auzit cum cei doi maşinişti urcau pe trepte, răcnind. Apoi el a alergat prin depozitul de mărfuri ce se întindea în faţa sa.

Sus au izbucnit două împuşcături. Au urmat nişte strigăte şi foarte aproape pe scândurile punţi s-au prăbuşit două corpuri. George a fost cuprins de fiori de groază. Probabil că cei doi mecanici fuseseră împuşcaţi de Sadler. Pe la mijlocul vasului George a dat peste încă o scară, s-a urcat pe un coridor şi a fugit înainte.

În clipa aceea a explodat şi grenada în sala maşinilor.

Nava s-a cutremurat din toate încheieturile. Au răsunat răcnete

speriate printre care s-a auzit şi vocea lui Sadler, care a sărit înainte cuprins de turbare. George n-a înţeles ce striga.

Acum George a ajuns la încăperea de la prova. Fără să şovăie prea mult, el a azvârlit o a doua grenadă de mână şi s-a aruncat în jos prin bocaport. Apoi s-a întors şi a vrut s-o ia înapoi, dar a rămas pe loc, împietrit. În faţa lui apăruseră în coridor doi oameni.

Surpriza a fost de ambele părţi. Toţi trei şi-au smucit pistoalele şi au răsunat asurzitor câteva împuşcături. George a simţit o lovitură puternică la cap. El s-a poticnit, a căzut grămadă ca izbit de un talaz şi s-a pierdut…. Pierdut….

VI
OSPĂŢ ÎNTRE RECHINI

CÂND GEORGE S-A DEZMETICIT a văzut ţeava unui pistol.

În faţa lui stătea Sadler şi-l privea fix cu ochii plini de ură.

— Ridică-te tinere, i-a spus domol piratul, deşi vocea îi arăta că acesta îşi reţinea cu greu furia.

George s-a sculat buimăcit, cu capul greu. El s-a şters peste frunte. Când şi-a retras mâna, aceasta era mânjită cu sânge.

— Haide, porneşte înainte, a poruncit Sadler. Te vom duce pe capota timoneriei ca să te vadă tatăl dumitale.

Apoi George a ajuns pe acoperişul cabinei de comandă împreună cu Sadler. În depărtare a descoperit periscopul submarinului. George şi-a ridicat mâna şi a făcut un semn.

— Aşa, acum e în regulă, tinere, a spus cu ironie Sadler, mai gesticulează cu braţul ca tatăl tău să vadă că eşti în puterea mea.

George nu a luat în seamă spusele individului. El a aruncat o privire în jur. De la puntea pupa a cuterului ieşea un nor negru de fum. Trebuia să fi luat foc motorina. În faţă, vasul se lăsase ceva mai adânc în apă.

— Priveşte ce treabă bună ai făcut, a izbucnit Sadler. Nava este pierdută. La prova s-a produs o spărtură. Dacă locul nu va fi inundat repede, atunci focul va ajunge în zece minute la depozitul de muniţii şi totul va zbura în aer.

— Treaba dumitale, a spus George calm. Nu vei mai putea scăpa.

— Aşa crezi, Sadler a râs cu hohote. Am un plan foarte bun. Tatăl tău şi-a dat seama că eşti al meu şi deci nu va întreprinde nimic deocamdată împotriva mea.

— Nu-l cunoşti pe tatăl meu.

— Da mă cunosc pe mine. Noi vom părăsi acum cuterul cu barca de salvare şi vom pune capul spre insula învecinată. Pe aici există un curent destul de puternic care ne va mâna în scurt timp la insula din faţă. Tatăl tău nu va putea observa când vom părăsi uscatul.

— Totuşi te va ajunge din urmă pedeapsa.

— Nu-ţi face griji pentru mine, i-a tăiat-o grosolan Sadler fiului căpitanului.

— Acum ajungem la esenţa planului meu. În scurtul timp ce voi părăsi vasul, tu vei rămâne aici. Sau te vei îneca, ori vei zbura în aer.

— N-ai găsit ceva mai bun? George a privit cu îndrăzneală faţa criminalului. Ce te aştepţi să obţii cu asta?

Sadler s-a uitat nedumerit la George:

— Nu ţi-e frică deloc de moarte?

— Şi dacă îmi va fi teamă nimeni nu va vedea asta.

— Cu atât mai bine, eu nu sunt defel sensibil la durerea omenească. Piratul şi-a încruntat ochii. Cu toate acestea nu-ţi voi oferi o moarte prea uşoară. Te gândeşti încă la tatăl tău?

— Gândeşte-te mai bine dumneata la tatăl meu, el mă va răzbuna. Pedeapsa lui va fi înspăimântătoare.

— Asta s-o crezi tu. Tatăl tău nu se va atinge de nici un fir de păr de-al meu. El nu va şti că tu te-ai scufundat cu vasul.

— Cu toate acestea el va relua urmărirea. În acest caz va fi deosebit de prompt.

— Poate să se ţină fără grijă după mine, nu mi-e teamă. Mă vei apăra tu.

— Aha, am înţeles, tatăl meu trebuie să creadă că eu mă aflu în mâinile dumitale şi presupui că atunci el nu va întreprinde nimic. Nu-i aşa?

— Foarte adevărat, ai totuşi un cap luminat. Însă păcat de el. Deoarece nu vei mai fi în viaţă, cu siguranţă că nu te va găsi şi va trebui să accepte ideea că eu te păstrez în siguranţă în vreun loc oarecare. Prin urmare, eu voi fi mereu la adăpost.

Sadler a urmărit cu atenţie chipul lui George, totuşi acesta nu-şi schimba deloc înfăţişarea.

— Dumneata ar trebui să te grăbeşti, altfel vei sări în aer împreună cu mine.

Sadler a scăpat o înjurătură şi l-a împins pe George pe scară în jos pe punte. Acolo se aflau nişte bandiţii care se pregăteau să lase pe apă o barcă de salvare, încărcată în grabă cu fel de fel de lucruri. Suprastructura vasului îi ferea pe aceştia să fie observaţi de pe submarine.

Privirea lui George era atrasă de zorul ce-i apucase. Sadler stătea lângă el şi tot mestecând nervos capătul unei ţigări, dădea ordine cu glas răguşit. Din când în când privirea lui scrutătoare cerceta chipul lui George.

Apoi a chemat la el doi bandiţi şi le-a dat poruncă să-l lege pe tânăr. În acelaşi timp şi-a ridicat pumnul ca să-l lovească în faţă pe George. Acesta a încercat să se ferească, dar s-a pomenit doborât la

pământ. În aceeaşi clipă cei doi oameni au năvălit peste el şi l-au legat într-o clipă, zoriţi de spaima ce le stătea în ceafă. În timp ce-l imobilizau, tânărul s-a încordat îndepărtându-şi puţin membrele, însă din fericire bandiţii n-au băgat de seamă. Se grăbeau să-şi termine treaba ca să părăsească repede bordul. Ei ar fi fugit cu siguranţă de mult, dacă Sadler nu i-ar fi reţinut laolaltă cu o mână de fier.

Întins pe jos, George nu s-a agitat cu toate că ştia ce avea să urmeze. Liniştea i-o dădea siguranţa că va putea scăpa repede de legături. Flăcările se întindeau, cu un vuiet înfundat şi pârâituri, dinspre duneta cuterului către magazia de armament. Sadler s-a întors încordat spre el.

— Petrecere plăcută, băiete! i-a strigat acesta batjocoritor. Aş putea totuşi să te împuşcă, dar ai sfârşi-o mult prea repede. Va trebui să mai înduri încă oleacă de frică înainte ca explozia să te sufle în cer. *Cheerio, my boy*!

S-a îndepărtat de el râzând, s-a urcat în barcă şi a dat ordin de plecare. Piraţii au apucat grăbiţi vâslele şi au început să vâslească cu disperare.

George şi-a dat jos vijelios frânghiile şi s-a târât la adăpostul timonei. De aici el s-a apucat să urmărească ambarcaţia piraţilor. Aceasta era supraîncărcată şi se lăsase în apă până la marginea de sus a bordajului. Apoi a văzut aripile dorsale ale câtorva rechini trecând fulgerător prin apropierea bărcii.

Piraţii erau tot mai neliniştiţi. Sadler înjura răsunător, dar îşi pierduse dominaţia asupra oamenilor săi. Pe ei îi stăpânea doar un singur gând: uscatul. Înaintea lor se întindea ţărmul, aflat la o depărtare de doar treizeci de metri. Dar şi între barcă şi uscat mişunau rechinii. Unul dintre ei tocmai se apropiase aşa de mult de barcă, încât valurile erau cât pe ce să-l arunce în ea peste bord.

Sadler şi-a dat seama de primejdie. Dacă bestiile se loveau de barcă şi pe oamenii lui îi lăsau nervii, era deajuns ca la cel mai neînsemnat incident de acest fel barca să se răstoarne. Era suficientă doar o mişcare nechibzuită. Fără să şovăie el a scos pistolul şi a tras asupra unui rechin ce înota prin faţă, în imediata apropiere.

Lighioana s-a învârtit în jur şi a biciuit cu coada suprafaţa apei, colorând în roşu creasta valurilor. Atunci au dat năvală din toate părţile alte hiene de mare şi s-au repezit la ruda lor rănită. Piraţii priveau cu ochii holbaţi la drama ce se juca atât de periculos de aproape de ambarcaţia lor. Se întâmplase tocmai ceea ce Sadler voise să îndepărteze.

Deodată… George şi-a tras capul între umeri… corpul unui rechin s-a izbit de barcă şi a răsturnat-o în apă. În văzduh s-au înălţat brusc mai multe răcnete, întrunite într-unul singur, asurzitor. Piraţii s-au prăbuşit peste bord într-o grămadă zgomotoasă. Deasupra, marea

clocotea. George şi-a închis îngrozit ochii.

Când şi i-a deschis din nou, înaintea lui marea era iarăşi liniştită, doar aripi înotătoare se mai agitau pe mare. La o oarecare distanţă barca de salvare se balansa cu chila în sus. Spre epavă erau mânate de talazuri câteva catrafuse ale piraţilor. Nici unul dintre piraţi nu scăpase cu viaţa. „Rechinul Mării Sudului" fusese devorat de rechini!

Totuşi George s-a întors cu gândul la curioasa şi periculoasa lui situaţie. S-a uitat pripit în jurul său. Focul se apropiase deja periculos de mult de jumătatea navei, unde se afla depozitul de muniţii. Cuterul îşi aplecase prova tot mai mult în adânc.

George a privit din nou pe mare. Curentul mâna vasul rănit tot mai aproape de coastă. George aprecia că se găsea la o depărtare de numai cincizeci de metri. Cu toate acestea nu se gândea să treacă dincolo înotând. Se gândea cu groază la cele pe care tocmai le trăise.

Deşi avea nenoroc, îi surâdea şi norocul! La vreo treizeci de metri mai încolo se înălţa un banc de corali, unul îngust, lung de câţiva metri, unde putea avea şansa de scăpare. Vasul se mişca într-una în direcţia aceea.

George a trecut peste balustradă şi s-a apucat de marginea acesteia. Încă douăzeci de metri. Încă zece… se ţinea strâns cu o mână de balustrade şi se sprijinea cu picioarele de marginea bordurii, fiind gata în fiece clipă să se avânte.

Acum bancul de corali se găsea doar la o depărtare de şase metri. În momentul acela a izbucnit o explozie uriaşă, care a rupt vasul în două.

George şi-a aplecat involuntar capul după balustradă, unde de şoc a aerului trecând dincolo de el. Prova s-a lăsat încet într-o parte. Atunci George şi-a dat drumul în apă. Printr-un salt lung s-a aruncat în apă, scufundându-se îndată.

Când tânărul a ajuns din nou la suprafaţă, se găsea doar la doi metri de bancul de corali. Prin dreapta sa tăia apa aripa dorsală a unui rechin. George s-a azvârlit înainte printr-un efort supraomenesc, a reuşit să se apuce de bancul de corali şi s-a ridicat pe el în sus. Foarte aproape în urma sa a dat buzna în ultima clipă rechinul.

George s-a întors răsuflând uşurat. Cuterul tocmai se scufunda în valuri, urmându-l pe criminalul său căpitan. În depărtare plutea submarinul. George a început să facă semen cu mâinile. El nu putea să-şi dea seama dacă l-au văzut camarazii săi, totuşi, cu puternicele lor binocluri trebuia precis să-l descopere.

Cu toate acestea, situaţia lui George era extrem de primejdioasă. Bancul de corali se ridica doar cu vreo câţiva centimetri deasupra apei. Până la ţărm mai erau încă vreo douăzeci şi cinci de metri! În jurul lui se foiau siniştrii răpitori, care frecau tot mai des refugiul tânărului. Cu siguranţă că adulmecaseră noua victimă. Pe stânca lui

îngustă, George era neputincios în faţa unui atac.

Fiul căpitanului a descoperit cu spaimă că începea fluxul. Apa se înălţa şi în scurt timp avea să scalde reciful de corali şi atunci era pierdut. Submarinul se afla încă la mare depărtare. George a înţeles că ai săi se apropiau de el cu toată viteza, dar nu mai puteau ajunge prea curând.

Minutele se scurgeau, apa creştea tot mai mult, gleznele lui George erau deja scăldate de valuri şi aripile de pe spinarea rechinilor treceau tot mai aproape de bancul de corali.

Atunci şi-a adus aminte de grenadele de mână pe care se mai purta încă în buzunare. A scos una fără a întârzia nici o clipă măcar.

A tras siguranţa focosului şi a zvârlit grenada înainte, după care s-a ghemuit jos. A izbucnit în sus o imensă coloană de apă. Puhoiul spumegând era cât pe ce să-l ia cu el. Totuşi a văzut cu bucurie că rechinii au luat-o la goană cuprinşi de o spaimă năprasnică.

Până la ţărm sunt douăzeci şi cinci de metri, a reflectat George şi dacă aş arunca o grenadă de mână în apă, aş putea să ajung la insulă mai înainte de-a reveni rechinii.

Tocmai voia să-şi pună intenţia în aplicare, când primele dihănii se şi întoarseră. Nu, n-avea timp deajuns la dispoziţie.

De el s-a apropiat un exemplar nemaivăzut de mare şi s-a oprit înaintea tânărului, pândindu-l. Din fericire, n-a putut să mai înainteze, deoarece reciful se întindea oleacă sub apă. Însă George îşi dădea seama că această sălbăticiune s-ar arunca asupra lui chiar şi pe uscat ca să-şi înşface prada.

Rechinul îl urmărea pe tânăr cu o privire vicleană. Era un animal foarte mare, având o lungime de peste patru metri. Spinarea sa înaltă şi neagra lui aripă dorsală se ridicau mult deasupra apei. Rechinul albastru vede foarte bine, are un auz ascuţit şi simţul mirosului este mai puternic decât al altor peşti. El vânează în largul mării cu o dibăcie neliniştitoare şi numai voracitatea lui nemărginită face cu putinţă să fie capturat.

George şi-a pipăit toate buzunarele. El a căutat vreun obiect pe care să-l arunce asupra rechinului. Acesta se uita tot mai insistent. Rechinul nu se mişca din loc, dar îşi agita nervos coada. Din când în când îşi deschidea botul tivit cu dinţi ascuţiţi ca briciul.

George a găsit încărcătorul pistolului său, care fusese aruncat de pe cuter în adâncuri, l-a azvârlit cu putere asupra lighioanei. Acesta s-a dat puţin îndărăt, dar nu şi-a părăsit locul.

Deodată George a auzit îndărătul său un plescăit şi s-a sucit rapid. De el se apropiaseră trei rechini care au început să se învârtească în jurul recifului, biciuind cu cozile apa învolburată.

Acum situaţia devenise şi mai ameninţătoare, rechinii încercând toate manevrele ca să-l dea jos de pe micul banc de corali şi era doar o

chestiune de timp până când îl vor arunca în apă ca să-l înşface. Acesta se ţinea dârz în faţa monştrilor ce-l pândeau.

George a scos cu hotărâre din buzunar ultima grenadă de mână, a dezamorsat-o şi a aruncat-o în mijlocul haitei dinaintea sa. Apoi s-a făcut una cu pământul.

Explozia a provocat o uriaşă fântână arteziană, ce s-a ridicat spumegând spre înălţimi. Prin aer se învârteau corpuri de rechin. Reciful a fost izbit de un şuvoi însângerat de apă şi George a putut doar în ultima clipă să se ţină pe loc. S-a ridicat repede din nou pe bancul de corali. În oase îi intrase spaima.

Explozia a vrut un efect înspăimântător printre rechini, apa fiind presărată cu o mulţime de cadavre, lighioanele rămase în viaţă se străduiau să fugă în larg.

Submarinul se afla la mai multe sute de metri şi puntea îi era plină de marinari înarmaţi. Dar distanţa era încă destul de mare ca George să fie scăpat de primejdie prin împuşcături bine ţintite. Tânărul a făcut semne energice cu braţele şi a arătat într-o parte unde răsăriseră noi aripi dorsale ale bestiilor lacome de pradă.

Acestea nu s-au lăsat mult aşteptate. Lăcomia le era mai mare decât teama de moarte. George vedea cum îşi scoteau capetele din apă şi-şi desfăceau înspăimântătoarele lor boturi. Submarinul se apropiase la vreo două sute de metri şi au început să trosnească focuri de armă. Împrejurul lui George ţâşneau în sus mici fântâni arteziene şi apa începea să clocotească furios. Rechinii se luptau fiecare unul împotriva altuia. Mirosul de sânge îi întărâtase cu totul şi George urmărea cu cea mai mare oroare această bătălie bestială, care se apropia periculos de mult de el.

Submarinul era aproape. La o depărtare de câţiva metri căpitanul Farrow a ordonat ca motoarele să frâneze vasul. Deja se şi aruncase spre George un colac de salvare legat de o parâmă. Înainte de a-şi da bine seama, mâinile zdravene ale mateloţilor l-au tras pe bord. L-au întâmpinat o mulţime de mâini întinse, gata să-l ajute ca să iasă din apă.

George s-a oprit o clipă pe punte şi şi-a şters faţa udă de stropi.

— Eh, e bine chiar şi în ultima clipă! a spus el, apoi după ce şi-a revenit, a pornit spre turn.

Primul care l-a întâmpinat aici a fost tatăl său:

— Trebuie să recunoşti că, spre norocul tău, am ajuns totuşi la timp. De altfel asta se poate observa şi în privirea ta.

— Dacă eu nu m-aş fi furişat pe cuterul lui Sadler, voi l-aţi fi scăpat, a replicat el cam îmbufnat.

— Tu ştii foarte bine că nu-mi plac asemenea escapade, care-ţi pun viaţa în joc. Cândva noi l-am fi înhăţat pe Sadler într-un mod mai puţin primejdios! Apropo unde sunt piraţii?

George a arătat spre apă:

— I-au înşfăcat rechinii. După ce am incendiat cuterul lui Sadler, acesta a plecat şi m-au lăsat pe epavă ca să mă duc cu ea la fund. Dar oamenii săi au încărcat peste măsură barca de salvare. Un rechin a lovit ambarcaţia şi aceasta s-a răsturnat.

Căpitanul a ascultat prezentarea lui George şi apoi l-a întrebat:

— Totuşi, pentru ce ai mers la cuter? Când ne-am adunat, noi ţi-am descoperit lipsa şi doar lui Petre i-a venit în gând că s-ar putea să te fi dus la cuter. El te cunoaşte foarte bine pe tine.

George a râs:

— M-am gândit că-i puteaţi face inofensivi pe piraţi cu ajutorul grenadelor cu gaz.

— Totuşi, nu puteam face asta pentru că după toate aparenţele te găseai pe bord!

— Ei, atunci ar fi avut şi el cel puţin o dată douăzeci şi patru de ore de odihnă, a spus cu înţeles doctorul Bertram.

Au râs cu toţii şi s-au destins ca prin farmec.

— Băiete, te vei duce frumuşel şi vei sta sub punte, l-a ameninţat căpitanul Farrow, râzând la fiul său. Totuşi te-aş invita ca pe viitor să fii ceva mai puţin nechibzuit. Dar ce ai acolo la cap?

Căpitanul şi cu doctorul s-au apropiat de el.

— Vai, nu-i nimic prea grav, doar o rană superficială de glonţ, a răspuns George făcând un gest cu mâna.

— Ei, dar e o zgârietură în toată regula. Vino cu mine imediat în cabina infirmeriei. Hubner şi cu Lange vor fi încântaţi de compania ta. Ei merg din ce în ce mai bine.

Cu aceste cuvinte doctorul Bertram a coborât din turn, George a mai rămas un pic şi adresându-se tatălui său a arătat spre insulă:

— Tată, nu crezi că această aventură ar fi dusă la bun sfârşit dacă am da o raită pe la movila aceea?

— Să-ţi iasă din cap, altfel îmi vine să-mi smulg părul din cap de disperare!

George a dispărut râzând din turn. Căpitanul Farrow la urmărit gânditor cu privirea…

Pirateria este o acţiune pe mare întreprinsă de echipajul unei nave în scopul jefuirii altei nave. Ea a apărut din cele mai vechi timpuri, odată cu primele călătorii pe apă şi cu negoţul. Istoria a consemnat înflorirea tâlhăriei maritime, îndeosebi în Mediterana, pe ţărmurile estice ale Africii, în Marea Caraibelor, Oceanul Indian, în mările Chinei, Japoniei şi Indoneziei.

De la jumătatea veacului al nouăsprezecelea şi până în zilele noastre, activitatea piraterească a devenit sporadică, mai ales datorită eficacităţii mijloacelor de combatere a acesteia.

Ultima fortăreaţă a pirateriei clasice a fost arhipelagul malaiez, dar după anihilarea ei, aceasta şi-a continuat existenţa printre insulele şi atolii îndepărtaţi ai Oceanului pacific. În fruntea pirateriei din Mările Sudului s-au situat indivizi albi, degeneraţi. Ale căror victime au fost în primul rând băştinaşii simpli şi încrezători.

Aventurile submarinului Dox 237

Hans Warren

I
ALARMĂ ÎN JUNGLĂ

ÎN SEMIOBSCURITATEA VERDE a uriaşei păduri virgine africane mergeau trei oameni. Zăpuşeala apăsătoare a pădurii tropicale nu părea să-i marcheze. Stropii care cădeau de pe vegetaţia căţărătoare, luxuriantă, a copacilor, în mod constant, nu făceau decât să le grăbească paşii pentru a părăsi cât mai repede regiunea aceasta bântuită de friguri galbene şi-n general nesănătoasă.

Aceşti trei oameni eram noi. Marian Farrow, Robert Bertram şi negrul uriaş, Pongo.

— După un marş neîntrerupt de câteva ore, am hotărât să luăm o scurtă pauză, astfel că ne-am oprit într-un luminiş străjuit de tamarinzi uriaşi.

De câteva zile bune, depăşisem fluviul Ngoko, graniţa naturală dintre Camerun şi Congo. Ţelul nostru rămânea încă localitatea Ikelemba, unde voiam să ne întâlnim cu locotenentul francez Pierre Gaston, pe care-l cunoşteam de mai multă vreme şi care ne solicitase de fapt această întâlnire.

Pongo se şi apucase să-ncropească un focşor, la care avea de gând să rumenească apetisanta coastă de antilopă pe care-o purtam cu noi. Un râuşor vesel din apropiere ne oferea o apă rece şi cristalină, astfel încât, după ce ne-am astâmpărat foamea şi setea, intenţionam să ne odihnim vreo jumătate de oră. Din păcate, nu ies toate aşa cum îţi propui, aşa că asta ni s-a-ntâmplat şi nouă, când am fost brutal deranjaţi.

Mugetul înăbuşit părea să răzbată din coroanele bogate ale arborilor, umplând văzduhul, năpădindu-ne din toate părţile. Era zgomotul unor bătăi sacadate de tobă.

Prietenul nostru negru ascultă cu încordare, ochii săi iscodind în toate părţile în semiobscuritatea verde a junglei. El care fusese odată regele ţinuturilor acestora centrafricane părea să-nţeleagă fireşte semnificaţia acestor mesaje, exprimate prin limbajul tobelor. Pongo părea uşor neliniştit acum, îşi scutură de mai multe ori capul cu neîncredere şi pe trăsăturile feţei sale, apăru o grimasă.

— *Masser,* tobele spun război, ceartă între triburile Ngota şi Ngombe. Ne-am uitat instinctiv după armele noastre, în timp ce Pongo părea să asculte cu atenţie în continuare.

După-un timp ne spuse pe-un ton foarte grav.

— *Masser,* mai bine pleacă de-aici. Vine duşmani din Lionesa şi Mene, tabăra noastră între aceste localităţi.

Am înăbuşit repede focul, ne-am înşfăcat lucrurile imediat şi ne-am reluat marşul.

Instinctiv, Pongo optă pentru o altă cărare, care era însă mult mai puţin practicabilă, plină de spini şi liane căţărătoare. Întrucât păşea de obicei în frunte izbea acum cu furie, în vegetaţia încâlcită care ne bara calea, cu macheta lui. Fără încetare ridica iar şi iar lama ascuţită, iar noi îndepărtam resturile plantelor cum puteam mai repede.

Ne sufocam literalmente prin acest iad verde, în timp ce hainele noastre erau înmuiate de transpiraţie, iar plămânii lucrau cu toate pompele la turaţie maximă. De abia puteam să ne târâm cu multă greutate înainte, în timp ce zgomotele provocate de tam-tam-uri, se apropiau din ce în ce.

— La naiba, cărarea asta nu are capăt! bombăni Marian, luându-şi de pe cap şi aerisindu-şi casca tropicală. Voia tocmai să-şi şteargă transpiraţia de pe frunte, când lângă el vâjâi o suliţă care se-nfipse într-un palmier de Rotang. Ne-am adăpostit imediat şi-am deschis focul, în direcţia de unde venise arma primitivă a sălbatecilor.

Pongo dispăruse imediat dup-aceea. Să fi descoperit el în ciuda vizibilităţii reduse pe suliţaşul vrăjmaş?

Din nou fură aruncate, una după alta, mai multe suliţe. Începuse concomitent intonarea unui cântec de luptă, întrerupt de zgomotul ameninţător al bătăilor de tobă. În ciuda prevederii noastre se-ntâmplase exact de ce ne temeam mai tare: nimerisem între cele două fronturi de luptă al taberelor rivale.

Strigăte sălbatice de război, se auziră din toate infernele pădurii, în timp ce imediat dup-aceea ne-a fost dat să auzim gemetele răniţilor sau războinicilor care erau pe moarte. Pongo încă nu se întorsese, dar în ciuda acestui fapt ne-am continuat drumul ştiind prea bine că uriaşul ne va găsi oriunde. Ştia prea bine ce făcea şi acţiunile sale îi erau întotdeauna bine motivate.

Din depărtare se mai auzeau încă strigătele de luptă şi-acum ştiam prea bine, că suliţa care fusese azvârlită spre noi, nu ne era adresată nouă. Un zgomot de crengi rupte, ne făcu să ne-ntoarcem brusc.

Pongo se afla în faţa noastră. Îşi ţinea lipită o frunză de palmier, de umărul rănit şi respira cu greutate.

Acum ne relată în felul său laconic, ce l-a determinat să dispară aşa deodată.

— Pongo văzut umbră de la om, vrut imediat urmărească. Om de trib Nagala. Faţa de la el vopsit cu culoare roşie şi galbenă. Pongo recunoscut după suliţă, că războinicul de la trib canibal este.

Prietenului nostru, îi scăpărară dinţii scoţând câteva înjurături în dialectul natal al patriei sale. Am început să-i bandajez umărul prietenului nostru negru, în timp ce acesta continua să ne povestească. Marian se uită gânditor spre Pongo şi spuse, pe un ton agitat.

— Ai observat cu atenţie dragă Pongo, scena luptei? Nu cumva e vorba totuşi de-un atac banditesc şi nu de un război adevărat, între

triburi, unul cu obiceiuri canibale şi unul care opunea rezistenţă?

Pongo se uită foarte serios spre mine şi Marian şi spuse fără dubii:

— *Masser* Farrow are dreptate. Război pornit împotriva misionari şi preoţi care interzic mâncat carne de om. Oameni aceştia acum în mare pericol.

Marian se-ntoarse spre mine zicându-mi grav.

— Trebuie să ne străduim să mergem cu orice preţ mai departe, dragă Robert. În direcţia asta se găseşte o misiune şi poate că oamenii de-acolo au neapărat nevoie de ajutor.

Am început să ne grăbim cât puteam, pe drumul nostru atât de anevoios croit şi deja se făcuse întuneric, când ne-am regăsit la marginea unei plantaţii de cacao, care aparţinea după toate probabilităţile misiunii.

Luna strălucea din plin la marginea pădurii şi-acum Pongo ne putea indica cu claritate direcţia din care se distingea un nor de fum, care se ridica tocmai din spatele câtorva clădiri care se profilau ca nişte umbre întunecate.

Un simţământ neplăcut de nelinişte mă cuprinse treptat.

— Mariane, am spus eu, cu limba aproape împleticită! Aici ceva nu pare în regulă, acolo în spate, par să ardă câteva clădiri.

Pongo o luă din nou în mare grabă, înainte. Miros de ars şi de pierzanie ne împresura acum şi când am apărut în fine între mine şi uriaşul negru se putea vedea ca o fantomă uriaşă care se strecura printre zidurile arse. Era foarte agitat şi ne făcu semne disperate, să ne apropiem în grabă.

Nu-l voi plictisi pe cititor, zugrăvindu-i toate aceste scene de coşmar, pe care le puteam vedea, conduşi de către Pongo, doar atât aş putea spune. Rar am mai putut vedea în timpuri de război, astfel de cruzime.

Chiar şi credinciosul nostru Pongo care avea nervi mult mai puternici decât noi, stătea ca încremenit înaintea masacrului groaznic comis după toate aparenţele cu cel mal deplin sânge rece asupra celor asediaţi. Întrucât acest inamic perfid trebuia să se găsească încă în apropiere ne dădeau de ştire însăşi ruinele fumegânde şi sunetele sacadate ale toboşarilor războinici care păreau să-şi serbeze chiar acum victoria într-un dans lugubru, aducător de moarte şi ruină.

Cu armele pregătite pentru orice, ne-am întors îndărăt în junglă, mergând cu urechile ciulite, pe-o potecă croită cu mult timp înainte de-o specie de rinoceri pitici.

După un marş continuu de-o jumătate de oră, eram atât de epuizaţi încât ne-am prăbuşit jos literalmente de-ndată ce-am ajuns într-un luminiş mai mic.

Pongo pe care marşul nostru nu păru să-l obosească în nici un fel, se urcă într-un copac înalt, pentru a ne aranja acolo un adăpost pentru

noapte. Era atât de versat în astfel de exerciţii, încât nu dură mai mult de-o jumătate de oră, până ce ne amenaja un culcuş minunat între crengi, legându-le pentru siguranţă cu liane şi căptuşindu-l cu frunze pentru a ne fi cât mal comod. Alesese un copac în care de-ai fi privit de jos să ne facă perfect invizibili pentru eventuali urmăritorii.

Ne-am lăsat să cădem cu atenţie în acest adăpost natural de verdeaţă şi de data asta am renunţat la santinele întrucât culcuşul nostru n-ar fi putut descoperit de jos decât printr-o pură întâmplare.

În ciuda acutei stări de oboseală, în care mă găseam, n-am izbutit s-adorm. Sunetul îndepărtat al bătăilor sacadate de tobă şi zgomotele obişnuite ale nopţii pădurii seculare, tropicale, mă ţineau încă treaz. Simţământul că prietenii mei, se găseau încă lângă mine, m-au liniştit întrucâtva şi treptat ochii au început să mi se închidă. Am rămas şi întreaga dimineaţă a zilei următoare în adăpostul nostru sigur din copac, urmărind ce se întâmplă înjur, cu simţuri încordate. Deodată am simţit o izbitură puternică în casca mea tropicală, pe care-o auziră şi camarazii mei, iar când ne-am uitat mai bine, am văzut cu uimire o specie de gândac uriaş de aproape cincisprezece centimetri lungime care căzuse pe spate în faţa mea şi acum bătea aerul nebuneşte cu picioarele. Am izbucnit în râs cu toţi şi l-am ajutat pe bietul animal să-şi reia zborul. După-aceea am luat un mic dejun întăritor, dar rece, întrucât ne temeam s-aprindem focul.

Abia apoi ne-am reluat marşul. După aprecierea noastră eram la câţiva kilometri depărtare de Ikelemba. Ne abătuserăm câţiva kilometri de la ţintă, rătăcind prin zone mlăştinoase, dar pe la ora trei după-amiază am ajuns în sfârşit la Ikelemba, unde locuitorii făcură ochi mari la vederea noastră. Ne-am îndreptat spre garnizoana militară, unde ne-am anunţat imediat locotenentului Gaston, care ne primi imediat, urându-ne „Bun venit”. I-am relatat ultimele evenimente şi întrucât locotenent era o personalitate puternică cu-n caracter pe măsură, am putut ajunge repede la un numitor comun. Acesta poseda capacitatea de-a trage concluzii juste şi-ale aplica la momentul oportun. Aprecierea situaţiei a fost următoarea: întreaga regiune dintre Congoul francez şi ţinutul junglelor Ituri, se găsea în alarmă de luptă, în câteva locuri ale acestui imens spaţiu, populaţii întregi căzuseră în noaptea canibalismului cum de a fost aşa ceva posibil? Care fusese motivul?

Un servitor ne aduse băuturi răcoritoare de la gheaţă, Locotenentul se lăsă să recadă-n fotoliul lui de piele şi-şi aprinsă o ţigaretă.

În timp ce-şi urmărea propriile rotocoale de fum, care pluteau deasupra capetelor noastre, începu să povestească.

II
RĂPIREA UNEI FETE

— **ÎNAINTEA CU CÂTEVA ZILE** a fost răpită o tânără de naţionalitate belgiană ce către oamenii tribului Ngombe. Tatăl acesteia este membru a ambasadei Belgiene la Leopoldville. A dispărut brusc şi-am fost făcut răspunzător de dispariţia fetei, întrucât teritoriul se afla sub jurisdicţia mea.

Locotenentul Gaston deşi avea o statură robustă, în ciuda tinereţii sale, vârsta o apreciam la vreo douăzeci şi şapte de ani, părea să fie un om sentimental.

— De ce s-a neglijat de ani întregi problema populaţiei negre? spuse el resemnat. Aceşti oameni au fost trataţi ca şi vitele de muncă, i-au minţit pe bieţii oameni, domnule Farrow. Ştii şi dumneata domnule Farrow, cât de mândri pot fi oamenii ăştia din tribul Ngola, Wute, Ngombe, Duala şi cum s-or mai fi numind.

Locotenentul privi ceva mai împăcat spre ferestrele apărate cu plase pentru ţânţari şi zâmbi cu amărăciune:

— Acum aceşti băştinaşi se răzbună, omorându-i pe misionari. A trebuit să-i trag la răspundere pe câţiva dintre aceştia pe care-i aveam noi ca ostateci, interogându-i cu privire la răpirea fetei. A trebuit să şi spânzur pe câţiva dintre aceştia, deşi mi-a părut rău, să-i văd legănându-se încolo şi-ncoace, în bătaia vântului, cu toate că…

Marian se ridică şi-l întrerupse pe francez:

— Ce-ai făcut locotenente? Ai spânzurat oameni nevinovaţi?

Prietenul meu se uită mânios la tânărul locotenent apoi i se păru că atitudinea lui fusese totuşi prea aspră, aşa că adaugă încet.

— Crezi cu adevărat, domnule locotenent că prin atari procedeu ai putut să-i îmbunătăţeşti cumva soarta tinerei fete?

Marian se reaşează şi-l privi întrebător pe tânărul ofiţer.

— Mă miră sinceritatea dumitale, domnule Farrow. Asta te onorează şi mai mult în ochii mei, dar uiţi că trebuie să mă supun ordinelor primite de la superiorii mei. Ofiţerul armatei coloniale franceze îşi drese vocea şi-şi aranjă câteva hârtii, netezindu-le c-o mişcare înfrigurată a mâini, înainte de-a continua.

— Superiorii mei din Panzi şi Bruxelles ne cer nouă subordonaţilor de rang inferior să acţionăm cu tot mai multă duritate şi cu hotărâre. Câteodată îmi vine să las totul baltă şi să plec, dar ştiu că-n locul meu poate ajunge altul care va avea fără îndoială încă şi mai puţine scrupule decât mine.

În sinea mea n-am putut decât să-i dau dreptate ofiţerului şi-am simţit instinctiv că şi Marian era de părerea mea. Prietenul meu scoase din buzunarul de la piept o hartă, a regiunii Congoului pe care-o desfăşură pe masă, după care reluă dialogul.

— Te cred domnule locotenent şi-ţi înţeleg îndoielile. Uită-te le rog la regiunea în care se găsesc triburile răsculate. Depăşesc chiar

dimensiunea Franţei. Această imensă suprafaţă, ce constituie în mare parte din păduri seculare în care nici un om alb n-a pus piciorul vreodată. E un întreg imperiu al întunericului, al superstiţiilor şi vrăjitoriei. Cum crezi dumneata că-ţi vei putea exercita autoritatea acolo, o regiune care sfidează orice omenie şi orice logică?

Marian se uită câtva timp în tăcere la faţa ofiţerului francez care nu dădu nici o replică ci se uită numai parcă transportat în alte lumi la harta din faţa sa.

De-aceea Marian reluă:

— Tânăra belgiancă se găseşte probabil în acest ţinut de infern, în care şansa supravieţuirii unei femei albe e aproape nulă, mai ales acum, când s-a dezlănţuit măcelul. Intervenţia rapidă se impune de la sine.

M-am uitat spre Marian şi-am văzut cât de încordat era, în timp ce acesta îşi împături din nou harta şi întorcându-se spre mine, îmi zise:

— Robert, va trebui să-ncercăm s-o găsim pe această tânără belgiancă şi dacă e posibil s-o eliberăm.

Prietenul meu se ridică acum şi după ce-i dădu mâna tânărului ofiţer care-l privea uimit, mai adaugă laconic:

— Multe mulţumiri pentru ospitalitate domnule locotenent şi pot spune că ne-am bucurat să te revedem.

Ofiţerul se uită consternat la Marian spunând:

— *Monsieur* Farrow, sunt surprins şi nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Orice sprijin, de orice fel, de care ai nevoie, e de mai-nainte asigurat.

Marian zâmbi oarecum sarcastic când spuse.

— Domnule locotenent acest sprijin şi farmecul dumitale francez nu este solicitat deocamdată. Cu excepţia poate pe moment a unei bune mese gătite după reţete culinare… franţuzeşti!

Locotenentul Gaston se ridică din spatele biroului său şi ne zâmbi bucuros.

— Voi nemţii sunteţi oameni ca din topor, dar plini de surprize. Dar să mergem la restaurantul francezo-belgian singurul de pe aici.

Îndată dup-aceea stăteam în faţa unei mese încărcate cu ruladă de porc şi viţel asortate cu salată, alături de câteva carafe de vin roşu. Pentru Pongo am comandat un picior mare de batal, întrucât acesta nu prea punea mare preţ pe felul de mâncare pe care-i comandasem noi.

După ce am discutat cu simpaticul locotenent Gaston toate cele trebuincioase, acesta ne înmână la plecare câteva hârtii importante pentru perioada în care ne vom afla în Congoul Belgian, menite a le arăta la nevoie autorităţilor în drept. Abia apoi ne-am îndreptat spre hotelul nostru unde am început să facem preparativele pentru plecarea noastră planificată pentru a doua zi de dimineaţă.

Nu mică ne-a fost surpriza când în dimineaţa următoare tocmai pe când voiam să părăsim hotelul, un automobil se opri cu frânele

scrâşnind, stârnind un nor de praf chiar în faţa noastră. Din automobil sări locotenentul Gaston cu faţa roşie care ne privi îngrijorat:

— *Monsieur* Farrow! *Monsieur* Bertram! Veniţi cu mine la fortul Roussel. Vom zbura cu avionul spre est peste Slanleyville către Ayacubi.

Acum era rândul nostru să fim luaţi prin surprindere. În timp ce ne întorceam la hotelul nostru, locotenentul ne relată ce se întâmplase şi de ce era necesară o asemenea schimbare de plan.

Dintr-un izvor demn de încredere aflase că fata fusese răpită în apropiere de pădurea Huri de către un aviator belgian, contra unei mari sume de bani!

Marian se uită neîncrezător la interlocutorul nostru:

— Pentru o mare sumă de bani, de către cine? întreabă prietenul meu, uimit şi el întorsătura asta a lucrurilor.

— N-avem deloc timp de pierdut, domnule Farrow, răspunse Gaston. Îţi voi da lămuriri complete asupra acestor lucruri, în timpul zborului nostru spre Ayacubi.

— Asta înseamnă că intenţionezi să vii şi dumneata cu noi? l-am întrebat la rândul meu, pe ofiţer, surprins.

— Bineînţeles. Credeţi că vă las singuri la greu?

Un soldat din tribul Bantu - aşa zis Bantu Askari conduse automobilul într-o cursă fantastică în direcţia fortului Roussel. Era atât de cald, încât deşi dimineaţa de vreme, cămaşa mi se lipise de piele.

— *Monsieur* Gaston vrei să fii amabil să ne explici cine se ascunde după această bizară afacere cu fete răpite, l-am întrebat eu pe locotenent reluând întrebarea de adineaori a lui Marian.

Acesta se-ntoarse spre noi şi ne privi cu ochii obosiţi, zicându-ne:

— Se bănuieşte că-ndărătul acestei răpiri stă un vraci bătrân, dar influent. Aparţine tribului Balunda şi este un adversar neîmpăcat al administraţiei coloniale. Domnii din Bruxelles şi Paris, nici nu-şi dau seama despre ce este vorba aici. Reprezentantul meu din Ikelemba are acum o sarcină dificilă şi ingrată şi nu-l invidiez deloc. Trebuie să reprime brutal revolta, dar ăsta este un alt capitol. După ce termină ce avea de spus se-ntoarse în direcţia mersului nostru.

În fortul Roussel ne-am urcat într-o avionetă militară cu două motoare, a cărui pilot ne salută c-o mină gravă. Zborul dură mai multe ore, cu escală în Coquillhatville şi Stanleyville. Dădu peste noi şi-o furtună tropicală care ne legăna aparatul încoace şi-ncolo. Se făcuse târziu noaptea când am izbutit s-aterizăm pe-un câmp petrolier luminat sărăcăcios. Un maior belgian care se urcase le Stanleyville se răsti la pilot. Ajunsesem în sălbăticie. Marian privi-n spre Pongo care era ca şi noi bucuros că putea să-şi pună iarăşi picioarele pe teren solid. Ne găseam în localitatea Ayacubi un sat Bantu, prevăzută cu o

secţie de poliţie, condusă de-un alb şi cu doi negri Bantu. Sergentul de poliţie se prezintă drept Luis van Berger. Ne arată una din barăcile goale şi după ce Pongo, o caută să n-aibă insecte, ne-am trântit pe saltele curate pe care ni le aduse o negresă Bantu şi-am adormit curând, buştean.

III
CONSPIRAŢIA

DUPĂ CE ZILE ÎNTREGI am mărşăluit prin junglele întunecate ale regiunii Ituri, trecând peste teritoriile populate de piticii Ifi şi Mbuti, am ajuns în cele din urmă, în ţinuturile unde locuiau triburile Balunda şi Zonde, care în noaptea întunecată a existenţei lor mai cultivau superstiţiile legate de cultul Woodoo. Tocmai de la pigmeii Ifi am aflat că membri tribului Balunda au revenit de curând la canibalism şi că tânăra belgiancă se afla tocmai la un astfel de trib, adică aşa cum bănuise Gaston la acel trib unde era mare şi tare vraciul Kliu. Acesta o răpise pe fată, pentru a organiza un festin deosebit, oferind jertfă tocmai trupul tinerei şi asta pentru a-şi întări şi mai mult autoritatea asupra membrilor tribului său.

Pongo, care nu cunoştea limbajul poporului de pitici Ifi, înrudit cu Mbuti, se folosea de dialectul Ki-swahili. Băgase de seamă că unul dintre pigmei pronunţase foarte des, cuvântul *indaba*. Acest cuvânt avea semnificaţia unei întâlniri oficiale. Se putea trage concluzia, că toate triburile din zonă, aveau de gând să se întâlnească. La această opinie se ralie şi locotenentul Gaston.

M-am uitat sceptic fa Marian, care voia să pună aceiaşi întrebare.

Cum am fi putut noi s-o scoatem pe fată din mâinile acestor sălbateci? M-am uitat meditativ la prietenul meu, dar acesta i se adresă lui Pongo:

— Pongo ai încercat să explici, celor din tribul Ifi că hotărârea celorlalte triburi va avea o consecinţă mare nu numai asupra lor, asupra triburilor în cauză, ci şi asupra popoarelor megieşe, aici chiar pitici Ifi?

Pongo încuviinţă după care dădu din umeri.

— Pongo spus căpetenie de la Ifi, mare ospăţ de la Bantu fiind, mare nenorocire. Aduce război şi foame pentru toţi. Sacrificiu de la femeie albă, foarte rău fie. Căpetenie înţelege şi acum supărat foarte tare pe Bantu.

— Dar de unde să ştim dacă tânăra belgiancă mai este în viaţă sau nu?

Marian îşi examină prudent tăişul ascuţit al machetei sale.

O întrebare legitimă, al cărui răspuns pozitiv urma să-l căpătăm în curând.

Jungla devenea pe alocuri atât de deasă, încât eram nevoiţi pur şi simplu să ne oprim, ca nişte prizonieri în hăţişul verde. Uneori mă apuca fobia spaţiului îngust, care aproape că-mi înăbuşea respiraţia. Lianele păreau nişte şerpi verzi, care apăreau din toate părţile ca şi capelele Hidrei şi care n-aveau alt scop decât să ne înţepenească locului pentru a nu mai putea niciodată să scăpăm din acest iad verde.

— Mai departe, ne mâna din urmă Marian. Nu mai sunt decât trei mile până la fluviu.

Din nou începu zborul machetelor şi din nou, ne-am repezit asupra tufişurilor încâlcite, parcă apucaţi de amoc.

În cele din urmă în faţa ochitor noştri se deschise un mic luminiş, unde orhidee albe şi roşii ne luminau în culori de smarald perspectiva apropiatei înserări. Ştiam prea bine că-n aceste locuri obişnuiau să se aţină, speriosul okapi. Un şarpe piton lunecă numai la o jumătate de metru de faţa mea dintr-un trunchi mâncat de vremuri şi acoperit aproape în întregime cu muşchi. Pentru câteva secunde am rămas ca încremenit dar mi-am adus aminte că aveam pentru astfel de cazuri asupra mea, cuţitul ascuţit, cu care-aş fi putut lesne descăpăţâna reptila, dar atât eu cât şi Marian aveam în sânge mai mult instinctul unor prinzători de animale decât de vânători.

De-aceea n-aveam nici un chef de-a omorî şarpele.

În coroanele copacilor ţipau ca din gură de şarpe, maimuţele Columbus, întrucât mârâitul unui leopard din apropiere le alarmase. O pasăre rinocer luneca fără zgomot prin lumea verde a vegetaţiei seculare. Nori de musculiţe înţepătoare ne asaltau deja însetate de sânge, dar datorită lui Pongo care ne procurase zilnic frunze speciale cu care ne frecam, nu-ndrăzneau nici una să se aşeze pe pielea noastră.

Duduitul îndepărtat al Tam-tam-ului în pădurea seculară ne adusă din nou în subconştient scopul şi finalitatea acţiunii pentru care eram aici, dar molcomul şi susurul apelor fluviului din apropiere ne făcu să uităm pe moment chemarea ameninţătoare.

După consultul hărţii noastre, nu putea fi decât Aruwimi, unul din afluenţi marelui fluviu Congo. După încă un sfert de oră, sclipea şi scânteia printre tufele de ferigi şi palmieri.

Ajunsesem la fluviu. Marian purta tocmai o mică discuţie cu locotenentul Gaston, pe când Pongo, supraveghea cu atenţie împrejurimile. Pe ţărmul năpădit de buruieni şi trestie zăceau ca nişte trunchiuri pântecoase de copaci, crocodili uriaşi. Păsări de apă plonjau pe deasupra bancurilor de nisip, dând un nimb de linişte şi pace, aşa după cum ni se părea nouă acum. Părea omul tulburat de ceva? Cât de fals se prezenta acest tablou idilic ne fu dat să aflăm câteva secunde mai târziu, când izbucni în pădure o luptă sălbatecă între un leopard şi unul dintre crocodili. Târâtoarea încerca din răsputeri să târască cu

sine în apele fluviului felina, care se împotrivea din răsputeri. Ambele animale uitaseră cu totul în încleştarea asta pe viaţă şi pe moarte de prezenţa omului.

Pentru o clipă se desprinseră din încleştare. Cu capul plin de sânge, legănându-l grotesc, încolo şi-ncoace, leopardul dispăru în trestiile dese, în vreme ce crocodilul se scufundă în apă plesnind din coadă.

— Nu-i tocmai potrivit locul ăsta pentru tabăra noastră.

Nu observasem că Marian stătea-n spatele meu şi fusese martor la tot acest spectacol.

Pongo şi cu Gaston vânaseră în timpul acesta câteva raţe sălbatice dar a trebuit să mai facem un marş de aproape o milă, până când am găsit un loc mai sigur de popas.

Deşi din multe puncte de vedere o înnoptare în copaci ar fi fost de preferat, aici nu era posibil din cauza abundenţei de şerpi veninoşi care se aciuaseră tocmai în aceşti arbori.

În cele din urmă am găsit un loc potrivit, înconjurat de tufe de bambus de jur împrejur, cu sol năpădit de vegetaţie. Am hotărât să înnoptăm aici.

În vreme ce locotenentul se ocupa cu pregătirea mesei, Pongo începu să dureze din beţe de bambuşi şi trestie, o colibă mică, dar trainică.

În cele din urmă ne-am repezit asupra raţelor fripte la focul domol şi a bananelor coapte. Rar ne-a priit o cină ca şi asta şi l-am ridicat în slăvi pe bucătarul nostru francez, dar acesta se sustrase modest mulţumirilor.

— *Monsieur,* raţele nu sunt coapte chiar destul, cel puţin asta este părerea lui Pongo. Acum Pongo fu acela care încurcat privi în lumina pâlpâitoare a micului nostru foc, spunând:

— Locotenentul Gaston fie cel mai bun bucătar, din Franţa.

Am izbucnit cu toţi într-un râs sănătos dar dup-aceea ne-am căit imediat întrucât ne-am dat seama că prin această izbucnire necontrolată, ne-am trădat locul unde ne făcusem ascunzătoarea, expunându-ne pericolelor nevăzute ale junglei. Doar ne găseam într-o regiune unde prudenţa era legea supremă. Puteam spune că ne găsim într-o zonă de război. Pongo se duse imediat să inspecteze împrejurimile, preluând totodată şi prima veghe. Am trecut înc-o dată în revistă în detaliu situaţia prezentă, împreună cu locotenentul, înainte de-a ne lăsa odihnei binemeritate. Oboseala îmi turnase plumb în mădulare şi în curând am alunecat într-un somn fără de vise.

Am fost deşteptat destul de brusc. Era Pongo, care-i deşteptase de-o potrivă pe Gaston şi Marian. Uriaşul era ud tot.

— Ei, ce este, întreabă Marian înşfăcând într-o clipă carabina.

Zgomotul sacadat al tobelor care răsunară deocamdată chiar în apropierea noastră ne oferi şi răspunsul. Am întins mâna ca şi

locotenentul, după armele noastre. Prietenul nostru negru, mai izbuti să ne şoptească:

— Pongo văzut cum oameni de la Ifi şi trib Zonde fac mare sfat. Atunci Pongo, înoată să pândească. Ifi anunţat de frică sosirea noastră dar refuzat daruri.

Marian se uită uimit la uriaşul nostru prieten Pongo. Prietenul meu ştia tot atât de bine ca şi mine, cât de periculoasă fusese acţiunea luată pe cont propriu a lui Pongo.

Ca să înoţi într-un fluviu plin de crocodili, numai pentru aţi arăta ataşamentul faţă de camarazii tăi, iată o faptă nu uşor de egalat.

— Mulţumesc dragă Pongo, ne-ai făcut servicii minunate. Marian îi scutură uriaşului cu recunoştinţa mâna. Din mărturia lui Pongo se detaşa o concluzie clară pentru noi, nu ne puteam baza în totalitate pe membri tribului de pigmei Ifi. Bineînţeles că-nţelegeam motivele acestora. Nu erau împotriva noastră, dar nici pentru noi. Trebuia însă să ne ferim de membrii tribului Bantu, întrucât aceştia ne juraseră nouă albilor, moarte. Ne sărise cu totul somnul. Locotenentul propuse să ne facem tabără undeva în interiorul junglei. Cât de periculoasă era situaţia noastră, o puteam judeca din comportamentul lui Pongo, care asculta cu încordare orice zgomot care răzbătea din împărăţia verde pe care-o străbăteam acum sub clar de lună.

Zgomotul monoton al apelor fluviului avea un efect de somnifer asupra psihicului meu.

Bătăile îndepărtate ale tam-tam-ului, se contopeau uneori cu plescăitul apelor fluviului Aruwimi.

Am început să-mi pregătesc rucsacul pentru a porni la drum. Deodată de-afară au răzbătut împuşcături, care ne-au făcut să sărim în sus.

Suliţe au început să penetreze printre pereţii subţiri de bambus ai colibei noastre.

IV
MÂNCĂTORII DE OAMENI

M-AM NĂPUSTIT CU ARMA pregătită afară. Marian, Pongo şi Gaston stăteau adăpostiţi în spatele unui trunchi de copac şi trăgeau în şirurile de negri Bantu care ne asaltau. Aceştia erau cam vreo treizeci şi traversaseră fluviul pe trunchiuri de copac. În acelaşi timp, am deschis şi eu focul asupra unor sălbateci din tribul Zande care o porniseră şi aceştia spre noi, ţipând cât îi lua gura:

— Carne! Carne! Carne!

Cuvânt care făcu să mi se-ncreţească pielea.

— Dumnezeule, gemu deodată Gaston lângă mine şi se rostogoli pe-o parte. O suliţă îi perforase braţul iar o alta îl lovi pieziş în piept.

M-am ocupat imediat de rănit, care în ciuda suferinţei sale continua să tragă, foc după foc, din pistoletul său. Am îndepărtat suliţa scoţându-i-o din rană, pe care-am legat-o cum m-am priceput mai bine.

În acelaşi moment un alt trunchi de copac, căzu de-a curmezişul peste fluviu. Războinicii însă nu mai aveau de loc chef să se lase împuşcaţi de către noi, întrucât aşa cum am stabilit în zorii dimineţii următoare, pierderile lor erau foarte mari.

Supravieţuitorii o luară la fugă în toate părţile, urmăriţi de către gloanţele noastre şi încercau să traverseze cât mai repede fluviul. Întrucât de pe partea cealaltă dădeau năvală alţi războinici, se produse o busculadă. Chiar în mijlocul fluviului, odată ajunşi călărind pe trunchiul lor de copac, acesta din urmă se răsturnă. Într-o clipită apa se umplu de capetele crocodililor care înfometaţi stăteau la pândă şi acum se repeziră asupra lor. A fost un tablou groaznic dar n-am mai putut ajuta cu nimic pe-acei care au fost astfel condamnaţi la moarte.

Apa se-nroşi curând de sângele muribunzilor şi înainte de-ale fi putut fi acordat ajutor, totul devenise prea târziu.

Pigmeii Ifi au putut observa din ascunzătoarea lor lupta şi probabil că rezultatul acesteia i-a umplut de satisfacţie. De-abia au ajuns supravieţuitorii tribului Bantu pe malul opus nou, c-au şi fost întâmpinaţi c-o ploaie de săgeţi otrăvite trase din arcuri sau sarbacane.

Între timp se apropiau zorile noii zile. Pongo şi cu mine ne-am apucat să cercetăm morţii şi răniţii, pe când Marian şi cu locotenentul Gaston discutau ce să facem în continuare. Epuizaţi ne-am decis să ne odihnim puţin, după care am părăsit acest loc al groazei.

Am pătruns din nou în jungla întunecată şi deci soarele se ridica tot mai sus pârjolind totul, n-am ţinut deloc cont de asta în marşul nostru. Pongo preluase conducerea din nou, dar de-abia am parcurs câteva sute de paşi în interiorul junglei, că-n spatele nostru am auzit brusc, strigăte. Ne-am oprit şi-am ascultat cu atenţie. Răsuflarea gâfâită a unor fiinţe urmărite, răzbătu până la urechile noastre. Ne-am oprit pitindu-ne după nişte arbuşti deşi încât bănuiam că totul nu-i decât o cursă a duşmanilor noştri.

Când am văzut însă siluetele demne de milă ale unor negrii fugari ne-a apucat mila.

— Pongo, fii atât de bun şi vorbeşte tu cu oamenii ăştia, spuse Marian, în timp ce-şi atârna din nou carabina pe umăr. Uriaşul nostru camarad le ceru negrilor să se aşeze pe jos şi noi ne-am aşezat de-asemenea pe pământul got, faţă în faţă. În timp ce Pongo începu discuţia cu aceşti oameni, Gaston, care-şi revenise oarecum de pe urma răni de suliţă pregăti o masă rece din conserve şi slănină. Nimeni dintre noi n-avea poftă de mâncare. Pongo veni-nspre noi şi ne spuse ce-a aflat de la negrii. Aceştia erau membrii ai tribului Ngombe

şi cei din tribul Zonde i-au convins cu multe argumente să participe alături de ei la război. Le-au promis un stat liber în Congo, distrugerea albilor şi stârpirea pigmeilor care erau oricum dispreţuiţi de către toţi membrii tribului Bantu.

Acum aceşti Ngombe îşi ofereau serviciile de purtători de bagaje, pentru o recompensă cât de mică. Suma cerută era atât de mică, încât am bănuit imediat că-n spatele acesteia stătea mai degrabă dorinţa acestora de-a se bucura de protecţia noastră.

— Dacă negrii din tribul Ngombe nu sunt spioni, ci doar fugari din calea tribului Zonde, pe care l-am alungat astă noapte peste fluviul Aruwimi, pot să rămână la noi pe post de cărăuşi.

Am încuviinţat şi noi şi propunerea lui Marian fu adoptată. Eram bucuroşi cu toţii că scăpasem de greutatea poverilor. Marian vorbi din nou cu Pongo, care li se adresă iarăşi negrilor Ngombe, negociind cu ei şi acum aceştia săriră în sus de bucurie. Cu asta încetă discuţia între cele două tabere, noi ne-am îndreptat din nou atenţia asupra prânzului nostru constituit din conserve şi slănină, după ce Pongo le împărţi şi noilor noştri însoţitori, câteva din conservele noastre.

Deoarece acum aceşti negri Ngombe care făceau şi ei parte din marele trib Bantu se găseau pe picior de război cu foştii tor camarazi, membrii ai altor triburi Bantu, pentru noi constituia o garanţie, că aceşti oameni erau de încredere. Pongo era convins că aceştia erau cu adevărat negri Ngombe pur sânge, întrucât el era deasemenea Bantu le recunoscuse apartenenţa după tatuaje.

Cu toate astea prietenul nostru Pongo, nu renunţă să fie prevăzător, pentru orice eventualitate, supraveghindu-i pe aceşti noi aliaţi.

Pongo se simţea responsabil pentru aceşti Ngombe. Bagajul nostru fu împărţit în mod egal între cei cinci războinici şi era vorba despre rucsacurile noastre, vesela şi ustensilele pentru gătit, precum şi cortul locotenentului Gaston.

Mambu hi Mambu he, hela Mambu, tawufenni…

Cu acest cântec monoton îngânat de cărăuşii noştri ne-am reînceput marşul în adâncul păduri africane. Dispoziţia noastră era excelentă şi eram pe cale de-a traversa un afluent al fluviului Aruwimi, când Pongo care păşise deja pe ţărmul opus, se opri brusc şi ridică mâna.

Ne-am oprit pe loc şi ne-am pregătit armele pentru atac sau apărare Pongo părea să observe cu mare atenţie malul opus, care era înţesat de tufişuri dese de bambus şi copaci din timpul Pandanus. În afara plescăitului valurilor, ne-nconjura liniştea de peste tot. Întrucât fluviul nu era foarte larg, îl puteam vedea foarte bine pe prietenul nostru.

Deodată lângă el apăru o mică siluetă, în care am recunoscut de-ndată pe unul dintre Ifi. Purtători noştri de bagaje au început să murmure şi să vorbească ceva între ei.

— Ţineţi-vă gura, le aruncă Gaston furios în Ki-swahili.

Pongo părea să se întreţină îndelung cu piticul. Marian şi cu mine urmăream scena prin binoclu. Au mai apărut doi pigmei şi-acum se-ncinse o discuţie aprinsă între cel patru.

— Dar de ce să stăm noi aici şi să ne udăm picioarele exclamă, fără reţinere locotenentul Gaston care stătea până la genunchi în apa puţin adâncă. Dar Marian îi dădu să înţeleagă francezului că Pongo avea motivele sale să ţină să vorbească numai el cu băştinaşi. Trecu ceva timp, până ce uriaşul ridică mâna făcându-ne semne că putem veni. Pigmeii dispăruseră îndată şi Pongo ne zâmbi acum pişicher. Ne relată acum ce discutase cu aceştia în felul său specific.

— Oameni Ifi nu vrut ca oameni albi şi negri Ngombe asiste la discuţie. Ei foarte reţinuţi. Pongo îşi drese vocea. Apoi traduse direct şi în limba bantu pentru ca purtători noştri de bagaje să nu se simtă excluşi. Apoi se-ntoarse din nou către noi.

— Oameni de la Ifi descris exact drum unde adună triburi. Este la zece kilometri de fluviu. Vraciul Kliu vrea sacrifice atunci femeie aibă. Încă douăsprezece fete Ngombe vor fi sacrificate tot atunci marelui zeu Woodoo.

Marian privi gânditor spre cei cinci negri vânjoşi din tribul Ngombe şi-acum, după ce se-ntoarse spre mine şi Gaston zise:

— Cum ar fi dacă am câştiga şi mai mult încrederea acestor oameni, întrucât pot surveni întâmplări în care fiecare fărâmă de ajutor, nu e de dispreţuit.

Eu am fost de-ndată de acord cu propunerea lui Marian, pe când locotenentul Gaston păru să aibă câteva reţineri.

— Nu-mi prea par nişte eroi oamenii ăştia, remarcă el sceptic.

Marian se reazemă de unul dintre copaci, îşi scoase casca colonială după care trase câteva înghiţituri din sticla sa de campanie. După ce bău, îşi aprinse o ţigaretă.

— Dacă nu putem câştiga încrederea acestor oameni, atunci nu are nici un rost să-i folosim pe post de cărăuşi.

La observaţia asta, locotenentul nu putu sau nu voii să răspundă. Deşi locotenentul era foarte tolerant, nu se putea dezbăra cu totul de mentalitatea lui de colonialist.

Atâtea atacuri viclene, lovituri din umbră şi masacre, ale căpeteniei de triburi contribuiră şi ele la formarea acestei mentalităţi. Marian ştia prea bine asta şi de-aceea nu i-o lua francezului în nume de rău.

— Mai avem încă o distanţă considerabilă de parcurs, spuse el gânditor. Din ce în ce mai adânc se înfunda mica noastră caravană în jungla umedă şi fierbinte a regiunii Huri.

Speriaţi de apariţia noastră o mână de cimpanzei se refugie în coroanele arborilor.

După o oră de marş, când eram pe cale să facem popas, Pongo se apropie în faţa unei gorile uriaşe. Blana neagră cu fire lungi a

maimuţei, se zburli. Mârâind gorila făcu câţiva paşi spre Pongo, dar acesta nu se mişcă din foc, ţinând în mâna dreaptă uriaşul cuţit de spintecat rechini, gata de-a da la nevoie lovitura de graţie. Ca o statuie din oţel negru stătea acum uriaşul Pongo în faţa gorilei.

Inima mea începu să bată nebuneşte. Stăteam ca încremeniţi acolo, aşteptând ce-o să se întâmple.

În cele din urmă, pe neaşteptate, cu mişcări anevoioase şi parcă-n silă, recunoscându-şi înfrângerea, gorila se întoarse pe călcâie şi se retrase în desişul păduri. Am răsuflat uşuraţi cu toţii. Negri Ngombe însă au început să-l aducă osanale lui Pongo, pentru atitudinea lui exemplară de erou şi războinic adevărat. Prietenul nostru însă îşi puse liniştit înapoi în teacă cuţitul pe care-l ţinea în mână, ca şi cam incidentul acesta periculos n-ar fi fost decât unul banal, de fiecare zi.

Am evitat să-i aducem laude de data asta ştiind că l-am pune şi mai mult în încurcătură.

V
ÎN VALEA GROAZEI

TÂRZIU, ÎN DUPĂ-AMIAZA ACEEA, am ajuns într-un luminiş străbătut de-un râuşor vesel şi unde ne-am stabilit pentru noaptea în curs.

După ce-am mâncat şi-am hotărât posturile de veghe, în care ieşisem primul, ceilalţi camarazi s-au dus la culcare.

Negrii Ngombe şedeau în faţa unui mic foc, unde-şi prăjeau un porc sălbatec, pe care Pongo l-a vânat pentru ei. Luna îşi dăduse silinţa să lumineze prin acoperişul de frunziş, ridica umbre fantastice încolo şi-ncoace. În timp ce eu pândeam cu încordare în întuneric, cineva mă bătu uşurel pe umăr. Am tresărit, îndreptând imediat arma spre figura surâzătoare al unui negru Ngombe pe care l-am recunoscut numaidecât.

— Buana, nu trage, murmură negru şi-mi întinse pe-o frunză proaspătă de banană o bucată apetisant-mirositoare de carne friptă. Abia acum am remarcat cât de îndemănatec şi fără zgomot, se pot strecura aceşti negri.

Când Marian care urma după mine, auzi întâmplarea, scutură numai capul.

— Niciodată nu-i târziu să-nveţi ceva nou, Robert!

Noaptea trecu fără nici un alt incident. În zorii dimineţii următoare am pornit degrabă la drum. Pongo era în dimineaţa asta foarte nervos. Marian mă privi întrebător, dar eu n-am putut decât să ridic din umeri.

Cum îl cunoşteam prea bine pe prietenul nostru negru, asta nu prevestea nimic bun.

Am mers în tăcere de-a lungul unui râu puţin adânc care era acoperii asemeni unui tunel de copaci înalţi care-şi ridicau coroanele bogate de-o parte şi de alta.

Pongo care-o luase o bucată înainte reveni repede spre noi. Ţinea în mâini două măşti de lemn vopsite în culorii vii, deşi Marian voii să i le ia din mână şovăi să se despartă de aceste obiecte groteşti.

— Ce drăcovenie ţii în mână Pongo şi nu vrei să te desparţi de ele? De ce nu ni le dai şi nouă? am spus eu mirat.

Pongo scutură energic capul său creţ, după care foarte agitat şi pe-o voce emoţionantă ne şopti:

— *Masser* Farrow, *Masser* Bertram, ţinu cu-n gest dramatic cele două măşti la înălţime. Măşti închipuie doi zei foarte răi, de la Woodoo, toţi foarte periculoşi pentru *Masser* şi nu trebuie atins, zei de la Woodoo sunt tabu.

Noi, Marian, eu şi Gaston împreună cu negrii Ngombe, am făcut un cerc în jurul lui Pongo.

Fascinaţi şi temători se uitau negrii purtători de bagaje la uriaşul nostru camarad, pe care-l ţineau în sinea lor drept unul din maeştri vrăjitori.

Marian şi cu mine ştiam că acum Pongo purta cu sine un talisman atotputernic care, aşa cum ne asigurase el odinioară îl va păzi de viitor de Magia neagră a cultului Woodoo.

Puterea, care venea din această vrajă ne era binecunoscută, fie că cineva credea că e posibil sau nu.

Numai la privirea acestor chipuri fioroase şi m-am şi cutremurat de groază şi oroare.

Pongo ne povesti acum în ce împrejurări găsise aceste două obiecte.

— Pongo crede, dincolo este vale, aude ape cum curge. Ţinut nu mirosit bine şi Pongo vede peste tot în copaci atârnă capete de mort. Pongo crede atac asupra sate din vale petrecut. Măştile rele de la tribul Duala, atârnă de copaci.

Marian privi gânditor cele două măşti fioroase, după care-i privi întrebător pe Pongo.

— Aşadar sunt semne de avertisment, constată el prost dispus.

Pongo aprobă, convingerea prietenului meu şi remarcă pe-un ton aprins:

— Pongo trebuie îngroape măşti. Loc trebuie foarte adânc, altfel vine la suprafaţă şi răzbună.

Marian nu răspunse nimic, îi părea rău să-l contrazică în privinţa asta pe Pongo. Eram doar în cel mai întunecat colţ al Africii şi aici domneau alte legi şi reguli. Ce căuta aici superficiala noastră civilizaţie, al căror purtători de cuvânt încercau să lămurească totul cu logică pură? Am avut de învăţat destule în această privinţă. Ce drept

aveam noi albii, să apărem aici în postura unor judecători, emiţând judecăţi de valoare? Ce ştim noi despre problemele reale, necesităţile şi grijile acestor populaţii băştinaşe?

Nu erau oare aceste confuzii şi termeni rezultatul unui regim dictatorial – colonial, continuu?

În timp ce mă gândeam la toate astea şi Pongo era pe cale să-şi îngroape moaştele, Marian veni spre mine, c-o faţă destul de îngrijorată.

— Ei dragă Robert, în problemele care privesc Africa să ne lăsăm mai bine sfătuiţi de către Pongo.

Am început să discutăm cu locotenentul următorii paşi ai expediţiei noastre. Am luat spre consult o hartă amănunţită a regiuni Ituri.

Pongo se oferi s-o ia înainte, să-nlăture piedicile şi să observe în general cu atenţie terenul pe care urma să-l străbatem şi noi. Îşi luă ca însoţitori şi doi negrii Ngombe, despre a căror îndemânare m-am putut convinge încă de seara trecută. Pongo le dădu acestora cu încuviinţarea noastră fireşte, permisiunea să poarte arme asupra lor. Cu foarte mare rapiditate îşi confecţionară în momentul următor, suliţi, săgeţi şi arcuri.

Ne-am hotărât să ne facem tabăra într-un loc bine protejat. Locotenentul, care avea un cort propriu, ne ajută, să ne ridicăm şi noi o colibă. Pongo dispăruse de mult timp şi soarele coborî roşu printre copaci, la orizont.

Noaptea, cu secretele ei înfricoşătoare, puse repede stăpânire peste lumea cuvântătoarelor şi-a celor necuvântătoare.

O turmă de elefanţi cu trompele lor pendulând încolo şi încoace îşi făcu apariţia prin desişul de trestii şi păpuriş, coborând până la apele fluviului. Marian se-mprietenise între timp bine, cu unul din negri purtători de bagaje şi se-ntreţinea acum cu acesta în Ki-swahili.

Tocmai când eram pe cale de-a aprinde un foc apărură la câţiva metri lateral de noi trei siluete înarmate dintre tufişuri. Repede ca fulgerul am dus mâna la armele noastre.

Nu era însă necesar, pentru că era doar Pongo cu cei doi negri Ngombe, care se întorceau din marşul lor de avangardă.

— *Masser,* repede stinge foc, oameni din copaci ne vede Pongo îşi puse mâna pe umărul unuia dintre negri Ngombe şi spuse cu mândrie, „Zacai a doborât patru cu săgeata lui, din copaci” iar apoi, arătând spre celălalt negru Ngombe care-i însoţise adaugă – iar Banda, speriat leul cu piatra. Cei doi lăudaţi de către camaradul nostru bătură din palme şi se-aruncară înaintea lui Pongo pe pământ.

— *Bwana bukaba! Bwana bukaba!* strigară cei doi cu-n respect mergând până la idilizare.

Mare maestru, mare maestru (într-ale magiei) suna traducerea literară a acestei expresii şi ne puteam da seama ce impresie făcuse

Pongo asupra celor doi Ngombe. Prietenul nostru negru, ne relată în amănunţime, ce a descoperit în expediţia lor, mai-nainte încheiată.

Am ascultat cu toţi impresionaţi relatarea lui Pongo.

Rezulta de-aici că teritoriul pe care-i aveam de străbătut era un imperiu al morţii în care masacrele, incendiile şi crimele şi-au lăsat amprenta lor.

Acest teritoriu pustiit de război se-ntindea în adâncime vreo cincisprezece mile şi-apoi se prelungea la sud de Aruwimi până la Motokolea o localitate în sudul ţinutului Huri.

— Ai mai descoperii ceva deosebit, îl întreabă locotenentul Gaston care trăgea liniştit din pipa lui de parc-ar fi fost în mijlocul unui local parizian.

— Da, Masa Gaston, peste tot se găsesc urme de la mâncători de oameni.

Locotenentul ne privi acum cu multă seriozitate.

— După cum vedeţi domnilor, temerile noastre au fost pe deplin justificate. Bătu cu degetul în pipa aproape stinsă, după care spuse uitându-se spre Pongo de-abia auzit.

— Cred şi mi-e teamă *Messieurs* c-am sosit prea târziu.

Se făcuse între timp întuneric deplin şi-o ploaie fină începu să prelingă picături de apă pe coliba noastră căptuşită cu iarbă şi frunze de palmier.

Ne-am uitat câteva momente tăcuţi spre Gaston după care Marian spuse, uitându-se cu atenţie la harta care înfăţişa regiunea Muri:

— Ştiu ce crezi dumneata, domnule locotenent. Eu însă sunt de părere că ceremonia propriu zisă n-a avut încă loc şi mai cred că acel vraci, Klui, blufează numai şi vrea s-o folosească pe tânăra belgiană doar pentru şantaj. Vrea pur şi simplu să atragă asupra sa atenţia autorităţilor din Bruxelles. Pe scurt Kliu ăsta, este un megaloman, dacă nu chiar nebun.

Gaston zâmbi ironic şi completă:

— Ceea ce în esenţă, înseamnă acelaşi lucru.

La acest punct a trebuit să-i dau dreptate lui Gaston.

După ce-am dezbătut problema mai multă vreme şi după ce-am împărţit străjile ne-am dus la culcare. Eu am mai rămas treaz o vreme. Cu groază mă gândeam la ziua următoare ce-o să ne aducă nou?

Din nou îmi apăru masca grozavă a lui Kliu în faţa ochilor. În noaptea aceea am fost chinuit de coşmaruri neîntrerupte.

Ceaţa umedă a dimineţii mă făcea să tremur. Mi-am tras pătura peste cap, dar tremuram încontinuu. Să fi căzut pradă unui atac malefic? Se făcu însă din ce în ce mai cald. La început căldura umedă mă îmbrăţişă ca şi-o apă călduţă, apoi încetul cu încetul deveni de nesuportat. Totul era ud în jurul meu. Mă găseam în căldarea tropicală şi-i simţeam efectele.

Îmi veni în minte vechea întrebare pe care mi-o pusesem în timpul anilor de şcoală: Ce este mai bine? Frigul care te răcoreşte plăcut, ori căldura care te-ncălzeşte, desfătându-te.

— Trezeşte-te, leneşule, râse Marian care intră acum în coliba.

El mi-aduse suc rece de fructe, pe care l-am băut cu lăcomie. Abia acum i-am văzut pe cei patru pigmei care stăteau în pragul colibei noastre.

Marian care-mi surprinse faţa dezorientată, zâmbi cu înţeles:

— Da Robert, avem musafiri. Cei din tribul Ifi ne-au oferit ajutorul lor. O să-ţi povestesc totul mai târziu. Scoală-te acum, n-avem nici o clipă de pierdut.

Spunând asta, părăsi coliba.

Am sărit repede din culcuş, am alergat la fluviu, m-am spălat şi m-am îmbrăcat. Totul era pregătit pentru plecare. M-am mirat cât de bine mă simţeam acum.

Locotenentul Gaston făcuse rost nu ştiu de unde, de o capră şi deabia mai târziu am aflat, că acest animal era un cadou de la Ifi, pentru noi.

— Ambele animale se simt foarte bine la noi, domnule Bertram, spuse francezul, bine dispus.

Mirat m-am uitat în jur, întrucât nu-l puteam vedea pe cel de-al doilea animal.

— Ei, ei, îmi atrase atenţia locotenentul care privea amuzat, salturile pe care le făcea ieduţul. Cel de-al doilea animal se găseşte deja în stomacurile negrilor Ngombe, care l-au servit la micul dejun, azi de dimineaţă.

Curând mica noastră coloană se puse-n mişcare în direcţia sud-vest spre localitatea Motokolea.

După o jumătate de oră de mers, prin pădurea deschisă am trecut pe lângă o regiune mlăştinoasă care era acoperită cu trestie şi cu arbuşti pitici.

Un miros de putreziciune se ridica împreună cu ceaţa dimineţii dinspre mlaştini.

Marian se opri. Gaston şi cu mine ne-am grăbit s-ajungem în locul unde se oprise camaradul meu şi pigmeii Ifi, ni s-au alăturat repede pe urmă. Pongo ne depăşise cu mult, împreună cu purtători de bagaje, el lăsase mlaştinile în dreapta, în partea de sud a direcţiei sale de mers.

Aşadar deocamdată, acesta nu putea fi lângă noi.

Poate că-şi avea motivele sale să procedeze astfel.

Sub conducerea lui Marian am pătruns încet şi cu prudenţă în interiorul regiunii mlăştinoase. Pigmeii dispăruseră, dar au apărut ceva mai târziu pe partea laterală a zonei cu trestie. Întrucât Gaston cunoştea mai bine limba Ki-swahili, purtă el, discuţia care urmă cu pigmeii. Locotenentul se rezemase cu spatele de-un trunchi de copac şi

asculta acum vorbele liliputanilor Ifi. Punea din când în când câte-o întrebare, dădu numai din cap, pe când expresia feţei sale se posomora vizibil.

Unul dintre Ifi descrise cu braţele sale un arc mare şi striga: *Bundu! Bundu! Pongo! Pongo!* Arătă apoi spre sud spre o direcţie unde desimea tufişurilor părea impresionantă şi făcu gestul tăierii gâtului.

Am înţeles semnificaţia gestului prea bine, fără a mai aştepta explicaţiile ulterioare ale francezului. Voiam însă să ne convingem cu ochii noştri, de adevărul celor auzite de la Ifi.

Aceştia ne conduseră spre un mare luminiş care era plasat în mijlocul unei mici păduri de arbuşti. Mirosul de putreziciune care domnea aici ne tăie respiraţia. Ca într-un coşmar ne-am uitat la scenele de groază care se ofereau privirilor noastre. Aş vrea să-l cruţ pe cititor de descrierea unor amănunte macabre. Vreo cincizeci de cadavre zăceau presărate încolo şi-ncoace năpădite de frunze şi bălării ca şi de ferigi sălbatice. Toate cufundate în mlaştină.

Câteva minute am stat nemişcaţi acolo, de parcă cineva ne luase piuitul în faţa acestui adevărat câmp al morţii. După ce-am cercetat mai cu atenţie, ne-am dat seama că e vorba de membrii aparţinători tribului Ngombe. Deci Pongo ocolise cu bună ştiinţă acest loc pentru a nu tulbura fără rost pe cărăuşii noştri, care aparţineau aceluiaşi trib. Cu cât pătrundeam mai adânc spre sud cu atât mai înfiorătoare deveneau scenele macabre încotro priveam vedeam numai asemenea vestigii funeste. Pe când ne-ndreptam atenţia, spre un mic afluent al fluviului Aruwimi pe care doream să-l străbatem prin vad, privirea ne-a fost atrasă de-un şir uriaş de bambuşi care avea spânzurate printre crengi între fetişuri şi stârvuri de păsări şi numeroase cadavre umane.

Gaston nu prea vorbise în ultimele minute, dar acum la vederea noii grozăvii nervii îi cedară.

Începu să înjure şi să se agite, sărea încolo şi-ncoace ca un apucat, se opri apoi deodată, uitându-se fix spre Marian. Acesta încearcă să-l liniştească prin vorbe potolite, zadarnic însă, acesta-şi ridică arma şi şi-o îndreaptă împotriva prietenului meu.

Deodată un obiect greu zbură prin aer, care căzu cu zgomot pe casca colonială a francezului, apoi făcu un mic arc de cerc, prin aer şi-apoi se căzu pe pământ. Locotenentul însuşi făcu o semipiruetă spre dreapta, apoi căzu cu-n zgomot înăbuşit, pe iarba mlăştinoasă. O măciucă căzu lângă el pe iarbă.

Pongo se apropie şi spuse cu părere de rău:

— Pongo pare foarte rău de *Buana* Gaston, dar nu avut ce face, de-asta aruncat măciuca.

— Mulţumesc Pongo. Prin gestul tău, mi-ai salvat mie, sau poale lui *Buana* Gaston viaţa.

Pigmeii se retrăseseră speriaţi undeva-n spate, întrucât nu-şi puteau

explica comportamentul ciudat al oamenilor albi.

Fără a mai pierde timpul, l-am ajutat pe tulburentul locotenent să se ridice de jos. Acesta respira cu greutate şi pieptul i se ridica şi cobora spasmodic. Marian îi umezi fruntea cu apă din sticla sa de campanie.

Pongo confecţionă cu ajutorul purtătorilor de bagaje un fel de targă pe care intenţionam să-l aşezăm.

— Da Robert, spuse Marian cu resemnare. Nu ne mai rămâne nimic altceva de făcut decât să-l transportăm aşa pe locotenent. Presiunea psihică a ultimilor ore se pare că a fost prea mult şi pentru un om robust cum e francezul.

Căldura necruţătoare, mirosul pestilenţial de cadavre, ţipătul necontenit al păsărilor mâncătoare de stârvuri şi mai ales câmpii şi pomi aceştia presăraţi cu leşuri, au fost prea mult pentru el. N-a mai putut suporta.

De la accesul de furie căruia îi căzuse victimă francezul nu trecuse mai mult de o oră şi Marian dădu din nou semnalul de plecare.

De data asta le-am lăsat pigmeilor să preia conducerea. Pongo ne tălmăci ce-nseamnă toate semnele astea. În două zile urma să-nceapă marea sărbătoare a sacrificiului şi întreaga ceremonie de magie neagră a cuţitului Woodoo. Asta aflase Pongo de la Pigmei Ifi şi asta ne relatase el acum.

Gaston îşi revenise între timp, dar nu-şi reamintea ce se petrecuse cu el, iar noi n-am găsit de cuviinţă să-i spunem. Francezul ne privea cam neîncrezător, poate câteva din amintirile-i macabre îi reveneau în minte dar nu ştia unde să le plaseze.

— *Men Dieu!* Doar nu sunt invalid, îi scapă acestuia o înjurătură.

Mergeam deja de-un sfert de oră prin ţinutul ăsta mlăştinos. Se ridicase un vânt uşor care mânase mirosul acolo de putreziciune şi descompunere, care se răspândise ca un linţoliu peste tot. Nu m-am putut opri să nu mă gândesc la sărmana fată. Ce se-ntâmplase cu ea? Mai era oare în viaţă? Gaston se-ndoise de data asta în zilele trecute şi eu eram de părerea acestuia.

După părerea mea, ajunsesem prea târziu. Dar opoziţia mea nu era determinată cum remarcase Marian sarcastic. Acesta nu se-ndoia de loc că fata mai era încă în viaţă.

Spre seară am ajuns în valea propriu zisă. Din depărtare, am auzit din nou obsedantele bătăi de tobă, ale negrilor.

Nu departe de-aici ardea ca o torţă un sat, strigăte de spaimă şi râsete sardonice, se amestecau cu cântecul îndepărtat şi cu crescendo-ul şi descrescendo tam-tam-urilor.

Marian merse către purtători de bagaje, pentru a se întreţine cu Gaston, în timp ce Pongo care mergea alături de mine arată spre satul prefăcut în scrum şi cenuşă.

— *Masser* Bertram, spuse uriaşul cu amărăciune. Am sosit. Acesta sat Monokolea.

Am dat numai din cap la vorbele lui Pongo.

Pongo îşi vopsise capul cu roşu şi galben, pentru a-l păzi de duhurile necurate, după cum ne-a explicat el. Înaintea noastră la celălalt capăt al văii, începea iarăşi jungla africană. Din această zonă răzbătea fără contenire loviturile sacadate al tobelor.

Eram perfect conştient că ţelul nostru se afla în această zonă a junglei. Acolo în dosul lizierei verzi se adunau şefii de triburi din ţinutul Congolez şi se punea la cale marea conspiraţie africană. Tot acolo-şi dăduseră întâlnire, cei mai şireţi vraci, tămăduitori, şamani şi vrăjitori, pentru cea mai importantă ceremonie a istoriei Congoleze, ce trebuia regizată.

— Acolo, departe, este Kliu cu fata sărmană, zise Pongo strâmbându-şi faţa într-un rictus, care-i dezveli dinţii perlaţi. Pongo răpeşte fata de la vraci şi ucide pe Klui.

— Dacă fata mai trăieşte încă, am spus eu.

C-o figură serioasă, Pongo examină peisajul pustiit şi spuse pe-un ton melancolic:

— *Masser* Bertram, fata încă vie, dar mare pericol.

După ce spuse cuvintele astea, se grăbi să-şi reia locul printre pigmei, care se pare că-l interesau în mod deosebit.

Am făcut popas într-o coliba spaţioasă goală. Locotenentul care putea merge într-o oarecare măsură din nou şi care făcea altfel o impresie de om puternic şi sănătos, ne spuse mai multe planuri de acţiune, pe care le-am studiat cu atenţie, dar am fost nevoiţi să le respingem. Planurile locotenentului erau de tentă militară şi cu implicaţii politice reflectând mentalitatea unui ofiţer în armata colonială. Noi voiam s-o eliberăm pe fată, fără vărsare de sânge. Intervenţia oficialităţilor coloniale belgiene n-ar fi făcut decât să primejduiască inutil viaţa tinerei fete. A trebuit să ducem muncă de lămurire în această privinţă cu ofiţerul francez.

Marian propuse, ca la adăpostul nopţii să pătrundem în junglă sub conducerea pigmeilor. În timp ce Marian ne explica planul său, Pongo îşi începu tratativele cu negrii pitici Ifi.

Am luat cu toţii mica gustare, deşi nu simţeam din motive Ieşene de înţeles nici o poftă de mâncare, după care am aşteptat la marginea satului, căderea nopţii. Am discutat toate amănuntele expediţiei noastre încă o dată. Din păcate a trebuit să-l lăsăm pe Gaston care se simţea încă destul de rău, în grija, unui cărăuş în afara planului nostru. Francezul protesta foarte energic, întrucât era un om de acţiune.

— De ce-am străbătut întreg drumul din Congou-ul francez până aici? Să stau într-o colibă şi să aştept să fiu măcelărit de către

canibali? Ar fi o ironie a sorţii *Messieurs,* dacă eu ca şi maestru bucătar, aş sfârşi la rândul meu într-o oală!

Marian a trebuit să-şi desfăşoare întreaga putere de persuasiune pentru ca Gaston să-nţeleagă justeţea demersului nostru. În cele din urmă francezul se dădu bătut şi ne ură drum bun şi succes.

Soarele se-nvălui într-un nor tivit cu galben, pe când uneori în tam-tam-ul obsedant care răzbătea spre noi din depărtare, se amestecau şi frânturi de cântece. Înserarea coborî repede şi pigmeii se pregătiră acum de expediţie verificându-şi dispozitivele unde-şi ţineau otravă-curara, anume pregătită pentru înmuierea vârfurilor săgeţilor lor. Curara era transportată în oale speciale.

Aceşti Ifi ştiau cu exactitate ce urmăresc şi-acum dispărură atât de repede de parcă i-ar fi înghiţit pământul.

Pongo mai schimbă şi el câteva cuvinte cu Marian, după care dispăru la rândul lui. Patru negri Ngombe înarmaţi până-n dinţi îl urmau la o anumită distanţă.

După ce ne-am despărţit la rându-l nostru de locotenentul Gaston, am luat-o şi noi în aceiaşi direcţie.

Satul Monokolea era acum ars de tot, doar din loc în loc mai mocnea câte-un rest de colibă. Ţineam pregătite în ambele mâini pistoalele noastre Parabellum. Cine ar fi îndrăznit să ne aţie calea şi ne-ar fi apărut brusc în faţă, ar fi fost un om mort. Nervii noştri erau încordaţi la maximum şi nu ne părăsea de ceasuri întregi simţământul că suntem supravegheaţi. Se făcuse întuneric beznă şi nimerisem acum într-o câmpie presărată cu spini. Am nimerit deodată peste un fel de masă cleioasă şi când am îndreptat lumina lămpii mele în jos am avut surpriza să privesc faţa rânjind sardonică a unui mort.

Marian fu numaidecât lângă mine şi fascicolul luminos al lămpi sale, se plimbă de colo până colo pe trupul mortului. După tatuaj ne-am putut convinge că era vorba de-un om din tribul Ngola.

Din ochiul mortului ieşea capătul unei săgeţi. Marian cercetă mai îndeaproape săgeata morţii şi-ajunse la concluzia că e vorba de una din săgeţile pigmeilor noştri.

— Eşti sigur? l-am întrebat pe prietenul meu, dar acesta nu răspunse nimic, ci mă-ndeamnă doar s-o luăm repede la picior, întrucât ne dasem întâlnire nu departe de locul ăsta cu Pongo şi pigmei care-l însoţeau.

— De-ar înceta odată cu bubuitul ăsta sacadat al tobelor, care mă scoate din sărite, am murmurat eu mai mult pentru mine, decât pentru prietenul meu.

Deodată statura impozantă a lui Pongo apăru în faţa noastră, cerându-ne să-l urmăm neîntârziat. Cu cât ne apropiam mai mult de pădure cu-atât devenea mai clar răpăitul tobelor şi cântecul se auzea mai clar. După exact o oră am ajuns la marginea păduri şi-acum

Marian îl întreabă pe Pongo, unde se aţin negri pitici, Ifi. Nu mai era cazul să vorbim în şoaptă, întrucât cântecul se auzea, din ce în ce mai tare. Uriaşul ne asigură că totul mergea după plan, dar din păcate nu s-a putut evita vărsarea de sânge aşa cum ne doream cu toţi, Pongo îşi ridică resemnat umerii spunându-ne aceasta.

— Spioni este peste tot. Ne arată nişte copaci, care abia se profilau ca nişte umbre în întunericul nopţii. Ifi veghează în copaci.

Uriaşul pipăi trunchiul copacului, sub care stăteam. Fără vrere, privirea ne fugi în sus în coroane copacului. De fapt Ifi erau chiar aici şi acum în ciuda întunericului, ni s-a părul că-i puteam recunoaşte cât decât. Aceştia se coborâră unul câte unul şi ne salutară cu multă reţinere.

— Trebuie să mergem mai departe, ne spuse uriaşul. Am continuat să pătrundem în interiorul junglei pentru ca numai la câteva sute de metri înaintea noastră să distingem clar flăcările sclipitoare a focului de tabără. Mirosul de carne friptă, adusă de vânt, ne zgândări nările. Pongo adulmecă aerul pentru a-mi spune strâmbându-se, cu-n glas şoptit la ureche.

— *Masser* Bertram, Pongo miroase carne de la om!

Am început să ne strecurăm tot mai aproape de tabăra duşmană.

Aveam de-a face cu canibali şi-acest gând ne provoca un adevărat şoc. În acest moment au apărut din tufişuri patru siluete Marian şi cu mine ne-am pregătit pistoalele dar am observat la timp că erau negri noştri Ngombe. Unul dintre aceştia, vorbi câtva timp cu Pongo, după care uriaşul dădu din nou semnalul de plecare. Am continuat să ne târâm cu băgare de seamă înainte, în tot acest timp, tobele răpăind fără încetare. Deodată Marian sări în sus ca muşcat de şarpe şi gemu înăbuşit:

— La naiba, au fost cele mai inofensive cuvinte folosite, după care îşi agită mâinile, ca un apucat. Brusc am început şi eu să fiu chinuit de-o mâncărime foarte dureroasă. Ca un fulger mi-a trecut prin minte ceea ce citisem cândva despre „furnicile peregrine”.

Dădusem în marşul nostru peste o armată de furnici călătoare, care sunt capabile să roadă carnea şi de pe-un animal mare în mai puţin de câteva ore, până la os. Pongo îl înşfăcă pe Marian de umăr şi aleargă cu acesta până la un râuşor care curgea prin apropiere, unde eliberându-se rapid de haine putu să scape de furnici, intrând în apă. Am plonjat şi eu în apa răcoritoare. Ceva mai târziu am căpătat de la piticii Ifi o alifie care ne amelioră repede durerile.

După acest incident neplăcut, care era cât pe-aici să ne fie fatal am luat din nou în discuţie, planul nostru de atac. Ţelul nostru rămânea s-o eliberăm pe belgiancă, dar unde se găsea aceasta? Pe de altă parte voiam să le salvăm şi pe fetele tribului Ngombe care urmau să fie sacrificate împreună. Eram atât de aproape de duşmani noştri, încât

am putut recunoaşte cu ochii liberi, oamenii adunaţi într-un luminiş mare asemănător unui amfiteatru.

Era o adunătură pestriţă, dar numai prieteni noştri indigeni şi-ar fi putut da seama cu precizie căror triburi şi semiţii aparţin duşmani lor. Priveam fascinat costumele şi travestirile luptătorilor, muzicienilor şi dansatorilor adunaţi acolo şi Marian făcea la fel.

Noi, adică Marian, Pongo şi cu mine eram bine mascaţi îndărătul unui tufiş des, dar incidentul cu furnicile călătoare, ne făceau să simţim repulsie la orice atingere a solului acestei jungle.

Păream că stau ca pe arcuri şi precis că şi prietenului meu. Marian, nu-i mergea mai bine.

Focul uriaş arunca, umbre fantastice peste peisajul nocturn al junglei, iar un disc lunar firav îşi arunca lumina ei specifică peste toată această învălmăşeală de oameni.

— Mariane, de-o oră, de când ni s-a-ntâmplat incidentul cu furnicile, pigmeii Ifi, parc-au intrat în pământ. Nu cumva vor să ne joace o festă?

Mi se pare cam ciudată, toată treaba asta, i-am şoptit în urechea camaradului meu.

Marian privea încordat acest tablou caleidoscopic şi-mi răspunse fără să se uite la mine:

— Nu te preocupa de asta Robert, dac-ar fi ceva serios Pongo ne-ar fi prevenit.

Pongo stătea însă linişti în iarbă alături şi privea prin ocheanul de noapte ceremoniile acestor triburi sălbatice.

Răpăitul ritmic de tobă, era acum amplificat şi de cântece.

Cam la cincizeci de oameni se legănau în tactul muzicii în cinci şiruri ca la comanda unui solist care ieşise în faţă.

Deodată unui dintre Ifi apăru din întuneric lângă Pongo şi-i şopti acestuia ceva la ureche. După câteva minute de pândă uriaşul negru se-ntoarse şi-i şopti la rândul lui ceva în urechea pigmeului care dădu numai din cap, aprobându-l. Era un tablou de încredere reciprocă absolută. Pigmeul dispăru din nou în dosul tufişurilor şi Pongo se târî spre noi, relatându-ne evenimentele. Acestea erau în esenţă că primisem întăriri şi-n jur de şaizeci de pigmei erau deja în copaci pregătiţi, înconjurând din toate părţile tabăra canibalilor.

Pigmeii au aflat în colaborare cu prietenii lor din tribul Bantu, locul unde erau deţinute fetele răpite. Acestea se găseau deocamdată într-o stare fizică bună. Ceremonia de sacrificare urma să-nceapă cam peste o oră.

Larma produsă de flauturi şi cimbale, naiuri şi tobe căpătase o amplitudine tot mai mare, ca un flux în crescendo, încât acum ne surzise urechile.

Deodată siluetele celor care dansau, începură să facă în iarbă,

mişcări groteşti, care-mi aminteau de spectacolele văzute cu un an în urmă în Noua Guinee.

— Mariane, am şoptit eu, putem să ne încredem în piticii ăştia?

Marian care urmărise cu-ncordare întreaga ceremonie a adversarilor noştri mă privi uimit, dintr-o parte şi-mi răspunse: De ce eşti atât de sceptic, dragă Robert?

— Pentru că am mai fost odată înşelaţi de către Ifi, ai şi uitat de asta? am răspuns eu mai brutal decât mi-aş fi dorit.

Prietenul meu privi încă o dată tevatura din faţa noastră. Părea pierdut în gânduri, când îmi spuse:

— Aia era cu totul altă situaţie. Atunci era în joc soarta lor şi nu ne cunoşteau pe noi şi pe Pongo, personal. Acum e vorba c-avem inamici comuni.

Da, poate că anii petrecuţi în Africa m-au făcut să devin neîncrezător. Intrigile nesfârşite ale triburilor de negri, jocurile false pe care făceau administraţiile colonialiştilor albi mi-au subminat şi doza de încredere pe care o aveam.

Deodată se dezlănţui din nou zgomotul infernal. Tăcerea care se pogorâse mai-nainte îmi părea mai teribilă şi mai plină de ameninţări decât larma de-acuma. Să fi fost deja descoperiţi? Sau chiar trădaţi? Scepticismul meu să fi căpătat o bază solidă?

Marian şi cu Pongo, nu se sinchisiră prea mult deşi ştiau prea bine, că venise clipa jertfei, clipa satanică când toate forţele răului reprezentat de şamani şi vrăjitor erau pe punctul să izbucnească.

Din nou au apărut cei patru negri Ngombe în faţa noastră şi-au începui să se sfătuiască cu Pongo. Aceştia părură să se certe cu prietenul nostru. După argumentări ample, în care Pongo păru să aibă câştig de cauză, cei patru negri Ngombe îi porniseră cu capetele plecate, dispărând în pădure.

De-abia după ce-au dispărui aceştia Pongo ne spuse subiectul disputei. Cei patru războinici Ngombe insistaseră să pătrundă ei patru mai întâi în lagărul duşmanului şi să încerce să le elibereze pe fetele Ngombe sortite sacrificiului.

Pongo încercase să-i lămurească că o astfel de acţiune ar dauna şi-ar face să eşueze întregul nostru plan de acţiune. Conducătorul cărăuşilor îşi dădu singur seama de asta şi ceilalţi trei negri Ngombe se lăsară până la urmă convinşi, deşi cu şovăire.

Uriaşul negru se ridică.

— Pongo, veghează asupra cărăuşi, spuse acesta şi dispăru apoi în noapte.

Ciudat, cum cărăuşii noştri într-un timp foarte scurt s-au transformat din sclavi docili în războinici dornici de răzbunare, îmi trecu prin cap acum.

Marian îmi atinse braţul şi-mi arată flăcările focului care ardea-n

tabăra inamicului, cum îşi schimbaseră culoarea devenind oranj, semn că ceremonia morţii începuse.

În şiruri lungi, aşezate unul lângă celălalt, reprezentanţii diferitelor triburi centrafricane aşteptau cu răbdare începutul propriu zis al sacrificiului.

Începu din nou un cântec plin de melancolie. Atenţia noastră fu captată de un par înalt de trei metri decorat cu felurite fetişuri, un fel de totem. Acest par nu era plasat departe de trunchiul unui copac uscat. De acest copac era legală o capră, animalul smucindu-se behăind, în timp ce tam-tam-urile începură să bată din nou.

Apăru un şaman c-o mască îngrozitoare pe faţa vopsită în culorile războiului.

Acestuia îi atârna din toate părţile cozi de jder de copac. Am ştiut instinctiv că acesta era Kliu, renumitul preot vrăjitor. Bătaia tobelor îmi provoca dureri de urechi şi cântecul atinse cote infernale.

Vrăjitorul dansa ca un idiot de colo-colo, ca şi cum ar fi vrut să-i ademenească şi să-i umilească în acelaşi timp, pe cei prezenţi. Acum apărură şi doi oameni puternici, a căror trupuri erau vopsite în roşu şi alb. Aceştia duceau cu ei o fată Ngombe care striga isteric şi se apăra din răsputeri.

În cele din urmă fu legată strâns de copac. Şi după cum mă cheamă Robert Bertram Halm, atât de exactă, e şi povestirea pe care-o relatez cititorului. Muzica încetă cu totul, Preotul Woodoo îşi îndepărtă masca de pe figură, astfel că i-am putut vedea faţa, deşi stăteam la vreo cincizeci de metri depărtare de locul acţiunii. Marian îmi făcu un semn cu mâna să mă apropii mai mult de locul procesiunii.

Am început să ne strecurăm cu mare băgare de seamă mai aproape şi când am fost la douăzeci de metri, ne-am adăpostit în dosul unor ferigi uriaşe, până când apăru Pongo. Acesta se aşează lângă noi şi privi şi el scena.

— Om rău, vrăjitor Kliu este, şopti el de-abia auzit.

Preotul sau vrăjitorul Kliu, ţinu acum c-o voce scrâşnită o cuvântare, al cărui înţeles doar Pongo îl pricepea. După ce-şi termină cuvântarea, Kliu îşi repuse masca fioroasă din nou pe faţă. Acest adevărat preot al diavolului începu să danseze în jurul copacului agitând tot timpul un pămătuf făcut din păr de gorilă. Faţa-şi legăna fără încetare capul, încolo şi încoace, părând să se găsească într-un fel de transă. Acum şamanul s-apropie mai întâi de capră. Deodată, apăru un pumnal în mâna lui, dreaptă, iar mulţimea păru să-şi ţină respiraţia.

Apoi repede ca fulgerul şi c-o dezinvoltură, de parcă ar fi înfăptuit asta de mii de ori, împinse lama de oţel ascuţită până-n plăsele în gâtul animalului. Sângele se împrăştie peste tot şi-n acest moment se petrecu ceva cutremurător… capra ţipa atât de sfâşietor încât un fior

rece mă trecu pe şira spinării. Ea ţipa îndelung şi persistent c-o voce de… fată, vocea fetei de-alături. În acelaşi moment, fata behăi aşa cum face o capră, capul îi căzu jos, murise. Un geamăt străbătu mulţimea, trupul păru să fi încremenit pentru câteva secunde.

Vraciul îşi întinse ambele mâini în sus şi se adresă mulţimii. Pongo traduse pentru noi, ultimele vorbe ale lui Kliu. „Ceea ce aţi văzut cu ochii voştri proprii şi aţi auzit cu propriile voastre urechi, fraţilor, vă demonstrează, puterea mea. Sunt cel mai mare vrăjitor al tuturor timpurilor. Duşmanii se târăsc în ţărână înaintea mea, alţii tremură la vederea mea, iar membri tribului Ngombe imploră îndurare. Eu sunt Kliu, cel mai puternic. Voi sacrifica zece fete din acest trib, după care mi-o voi face soţie pe femeia albă. Dacă se va opune, o voi transforma şi pe ea într-o capră moartă.”

Marian scutură numai capul, constatând atâta aroganţă. În acest moment mi-ar fi plăcut ca locotenentul francez să fie aici, pentru a-l vedea şi el pe acest şarlatan megaloman în acţiune. Din nou atmosfera din faţa noastră se însufleţi. Fata moartă fu îndepărtată şi-acum se procedă la împlântarea în pământ a mai multor pari. Apărură mai mulţi vrăjitori şi vraci, practicanţi ai cultului Woodoo şi-şi probară măiestria. Tot acest Hocus-pocus, era susţinut de melopeea tânguitoare a cântecului intonat. Kliu dădu ordinul să fie aduse fetele Ngombe.

Erau zece fete bine făcute, statuare, care, spre deosebire de prima nu opuseră nici o rezistenţă şi păşiră mândre spre martiriul lor sub supravegherea a douăzeci de războinici din tribul Zonde.

Din nou capra deveni piesa de interes a întregii ceremonii. Dar de data asta erau capre. Aşadar se voia reprezentarea amplificată a primului scenariu. De data asta pe Kliu îl asistau alţi zece vraci din tribul său.

Vopsiţi în diferite culori şi fiecare făcându-şi apariţia în ritmul său propriu, vracii şi vrăjitori cultului Woodoo apărură pe scenă. În dosul măştilor groteşti se ascundeau căpetenii influente, politicieni negri şi figuri anonime ale lumii africane. Am dat la o parte plasa pentru ţânţari care atârna de marginea căşti mele coloniale, întrucât îmi împiedeca să am o vedere amplă a evenimentelor în desfăşurare.

Pongo stătea pregătit pentru saltul de atac, cu toţi muşchii şi tendoanele sale pregătite pentru acţiune. Ca şi-o panteră neagră, în bârlogul lui, cu mâna pe cuţitul de spintecat rechini a cărui lamă scânteia-n bătaia razelor de lună.

În afară de behăitul caprelor, domnea o tăcere deplină. Doar acordurile ţipătoare ale muzicii se mai auzeau, la intervale.

În regia vrăjitorului şef, Kliu, ceilalţi vraci îşi începură dansul având o direcţie bine stabilită – acolo unde stăteau legate victimele lor. Deodată apărură patru războinici puternici din tribul Wnega al

căror trupuri erau vopsite în culoarea albastră. Aceştia purtau o platformă de lemn, pe care era aşezată o siluetă învelită în văluri albe. Trupa celor patru se apropie cu paşi legănaţi în ritmul dansului către vraciul Kliu, care făcu o plecăciune, adâncă, în timp ce războinici Wnega, aşezară larga cu silueta înveşmântată, direct în faţa lui Kliu.

Acesta se apropie până la o lungime de braţ de tânăra înveşmântată şi cu-o mişcare bruscă sfâşie vălul.

Dar preotul diavolului se dădu înapoi îngrozit: Cadavrul unei femei bătrâne, îi rânjea de sub văl acum, sardonic.

Un oftat străbătu mulţimea, urmat de-un urlet îngrozitor. Kliu se repezi furios asupra războinicilor Wnega dar aceştia îl atacară ei înşăşi pe vraciul demon.

Ceilalţi zece şamani asistenţi ai lui Kliu, tăbărâră la rândul lor asupra celor zece fete legate din tribul Ngombe, pentru a le ucide, dar săgeţile pigmeilor le zădărnicise intenţia şi-acum aceştia căzură unul după altul la pământ, scoşi din luptă. Mulţimea nu mai ştia ce se petrece şi nici cum să reacţioneze. Deja cei patru războinici Wnega, care nu erau decât oamenii din tribul Ngombe, instruiţi de către Pongo, îl legaseră pe vraciul şef Kliu şi-l târâseră într-un tufiş din apropiere.

În fracţiunea unei secunde, uriaşul negru fu lângă cele zece fete Ngombe şi le tăie la repezeală legăturile. Abia acum îşi reveniseră din şoc cei prezenţi, suliţe şi săgeţi începură să zboare prin aer.

— Haide Robert, acum nu mai trebuie să pierdem nici o secundă, îmi strigă Marian. Am tras şi noi o ploaie de gloanţe asupra negrilor atacatori şi ne-am îndreptat spre pădure. Un pigmeu Ifi apăru din întuneric în faţa noastră şi arată-n spre desişul junglei strigând câteva cuvinte pe care nu le-am înţeles.

— Ce doreşti, am întrebat eu în Ki-swahili.

Pigmeul îşi agită arcul strigând *„Kururu, Kururu, Buana" şi* dispăru iarăşi de parcă l-ar fi înghiţit pământul. Dispăruse şi Marian din câmpul meu vizual, doar cei patru negri Ngombe mergeau cu prizonierul lor, urmaţi de fetele eliberate. Alergam cu toţi cât ne ţineau picioarele toţi în direcţia satului Motokolea.

Ţipete venite de pretutindeni, ne ajungeau la urechi parcă o panică se dezlănţuise-n jur care ne contaminase şi pe noi.

Am fost încă din copilărie un bun alergător şi încercările prin care trecusem, mi-accentuară această calitate. Voiam neapărat să vorbesc cu Pongo, fiind că nu-mi dădeam seama prea bine, ce se petrecea aici. Ca şi când mi-ar fi ghicit gândurile, uriaşul Pongo îşi încetini goana şi după ce-am ajuns să alergăm umăr la umăr, printr-un luminiş acoperit cu iarbă rară eu i-am spus gâfâind:

— Dragă Pongo, îl avem, pe mare vrăjitor Kliu, în puterea noastră, dar n-am putut-o elibera încă pe fată.

Pongo îşi încetini goana, după care se opri cu totul, ceea ce am făcut cu toţi, negri Ngombe şi fetele eliberat şi ne-am îngăduit o pauză de respiraţie, prăbuşindu-ne pur şi simplu pe iarba umedă.

— Masser Bertram, fata albă este eliberat de către oameni Ifi. Acum *Masser* Farrow ia fata, ascunde-n copaci. Pongo construit în secret acolo adăpost, Ifi ajută.

Acum îmi veni în minte, pigmeul Ifi de dinainte. Acesta voia de fapt să-mi arate drumul spre Marian. Aşadar pitici o eliberaseră pe belgiancă în timpul absenţei sale, Pongo construise, prin urmare un adăpost, cu ajutorul pigmeilor, pentru fată. Marian ştia de la bun început că eu sunt împotriva unui plan riscant de eliberare a fetei, de aceea îmi tăinuise totul. Deşi simţeam o anumită amărăciune pentru neîncrederea prietenului meu. Am lăsat deoparte gândurile negre.

— *Masser* trebuie să mergem mai departe, îmi şopti Pongo. Am dat doar din cap, în semn că am înţeles şi-am început să-mi reiau goana, cu respiraţia întretăiată. N-auzeam în spate paşii urmăritorilor noştri, totuşi strigătele ameninţătoare ale acestora, păreau să se apropie din ce în ce mal mult.

Nu puteau decât să mă uit la Pongo şi la prieteni săi africani, care trecuseră peste aceste întâmplări de parc-ar fi fost totul la ordinea zilei. Mă refer la goana asta prin pădurea seculară şi la tot ce-a precedat-o.

Îmi făceam griji în privinţa lui Marian care-şi asumase şi de data asta cea mai grea parte a planului nostru. Nu puteam decât să sper că totul va mergea ca pe roate şi-n curând îmi va fi dat să-l întâlnesc.

VI
O PEDEAPSĂ BINEMERITATĂ

DEODATĂ BUBUITUL OBSEDANT al tam-tam-urilor se auzi din nou în junglă. Urletul dezlănţuit al duşmanilor urmăritori deveni din ce în ce mai aproape şi răsuna tot mai puternic.

Când eram aproape de liziera pădurii o grupă de vreo treizeci de africani din tribul Balunda ne blocau drumul.

Erau războinici masivi vopsiţi în culorile roşu, galben şi alb arătând ca arlechinii. Îşi pregătiseră suliţele pentru aruncat împotriva noastră. Dar şi negrii noştri Ngombe îşi ridicaseră hotărâţi armele împotriva duşmanilor lor.

Pongo şi cu mine am făcut câţiva paşi în direcţia războinicilor Balunda.

— Ce vreţi de la noi oameni ai junglei? le strigă Pongo cu glas tunător în Ki-swahili, o limbă pe care-o înţelegeam şi eu întrucâtva.

Un negru Balunda, cu-n moţ impunător, îşi ridică capul proeminent şi suveran din ceata lui de războinici îşi agită ameninţător suliţa şi

strigă:

— Daţi-i drumul lui Kliu dacă vă e dragă viaţa, altfel veţi muri cu toţi. Mai ales aceste insecte Ngombe.

Pongo mai făcu câţiva paşi spre negri vrăjmaşi îşi ridică uriaşul cuţit de spintecat rechini şi răspunse cu vocea lui de bas.

— Mă maimuţă împopoţonată cum de-ţi trece ţie prin minte, să ne ameninţi? Dacă eşti atât de curajos, atunci hai şi ia-ţi singur vraciul şi peste asta luptându-te cu mine. Negrul înmărmurise. Printre adversarii noştri începu să se şoptească ceva. Nu păreau a fi de acord cu propunerea şi totuşi în rândurile lor se instalase incertitudinea. Kliu aparţinea tribului Balunda, poate că era chiar vraciul acestui trib. Faptul că vraciul lor îl găsea în puterea unor străini îl făcea să fie expuşi oprobriului şi dispreţului altor triburi, ceea ce nu le convenea de loc.

Pongo, care observase şovăiala în rândurile oamenilor tribului Balunda, ridică mâna şi spuse:

— Oameni ai tribului Balunda. L-am luat prizonier pe vraciul vostru. Această creatură e un ucigaş şi o să-l predăm tribunalului din Leopoldville. Faceţi aşadar loc pentru că merită moartea de-o mie de ori, dacă încercaţi să-l eliberaţi îi grăbiţi numai moartea unul din oameni mei îi va tăia numaidecât gâtul.

În rândurile negrilor se stârni o rumoare. După câteva minute se adresă din nou negrul cu moţul împăunat la Pongo, agitându-şi suliţa cu aroganţă.

— Să-ţi fie clar, om cu faţă de gorilă, că noi Balunda nu putem fi intimidaţi, nici cu vorba nici cu ameninţări, aşa că eliberaţi-l pe loc pe Kliu sau…

Negrul Balunda îşi ridică suliţa şi era pe cale s-o arunce asupra lui Pongo. Deodată se prinse cu mâinile de gât şi horcăind se-ntoarse în jurul propriei sale axe după care căzu cu faţa la pământ şi nu mai mişcă de loc.

— Curara, îmi trecu mie prin cap, amintindu-mi şi de vracii care au căzut unul după celălalt, înainte când tocmai se oficia ceremonia.

Ne-am aruncat repede la pământ. Suliţele zburară deasupra capului nostru. Negri Ngombe îşi aruncară acuma cu putere suliţele lor în rândurile vrăşmaşe. Am deschis şi eu focul şi mi-am golit încărcătorul. Dar inamicul avea o superioritate atât de mare, încât am fost nevoiţi să ne-adăpostim repede în pădure când deodată răsună o comandă militară spusă-n limba franceză. Am ridicat privirile uimiţi. Eram înconjuraţi de un mare număr, de soldaţi în uniforme, aşa zis askari. Locotenentul Gaston ne zâmbi, pufăind impasibil din pipa lui. Am alergat imediat la acesta scuturându-i mâna cu recunoştinţă. Pongo se bucură mai ales, în mod deosebit întrucât se-nţelegea foarte bine cu francezul. Între timp vraciul fu predat soldaţilor poliţişti, iar negrii

Balunda au fost dezarmaţi. De abia a ajuns Kliu în mâinile Askarilor c-a a şi sărit în sus, de parcă l-ar fi muşcat vreo tarantelă. Îşi tăie repede legăturile de baioneta unui Askari care-i stătea în preajmă şi se repezi cu faţa schimonosită de furie, scrâşnind din dinţi, asupra lui Pongo. Acesta ca şi cum s-ar fi aşteptat la un astfel de atac, îi şi desprinse capul de trunchi, cu-o singură lovitură a imensului său cuţit de spintecat rechini.

Ca şi cum puterile răului, care-şi făcuseră cuib în acest corp n-ar fi vrut să-l părăsească, se rostogoli acum acest trup fără cap în direcţia locotenentului Gaston. Încă multă vreme îşi mişcă membrele corpul descăpăţânat, ca şi cum ar fi vrut să dovedească, că nu degeaba a fost socotit el în viaţă unul dintre cei mai mari şamani vrăjitori.

Pongo săpă puţin mai târziu o groapă adâncă, în care arse resturile trupului vrăjitorului.

— Cred dragă Pongo, că acest Kliu şi-a primit binemeritata lui pedeapsă. L-am privit pe uriaş în timpul macabrei lui preocupări. Acum uriaşul negru mi se adresă.

— Acum putem fie sigur, om rău, vrăjitor mort este, totdeauna.

După câtva timp am pornit împreună cu războinici lui Gaston şi poliţişti Askari, fetele eliberate Ngombe, care nu mai voiau să se despartă de Pongo şi vitejii noştri cărăuşi de bagaje spre Monokolea sau mai bine spus ceea ce-a mai rămas din aceasta.

Totul în afară de câteva colibe fusese ars până la rădăcină şi-acum noi priveam la marginea salului distrus cum trupa care ne sosise în ajutor, ridică o uriaşă tabără din corturi, în zilele următoare urma să plece o expediţie de pedepsire în junglă, pe urmele tribului rebel.

Între timp, Pongo ne pregăti şi nouă tabăra. Se-ntuneca deja şi aşteptam cu nerăbdare sosirea prietenului meu Marian şi-a fetei eliberate. De-abia spre dimineaţă când zorile se-ngânau încă cu noaptea şi eu eram mort de ostenit, mai picotind încă, îşi făcu apariţia şi acesta, cu protejata lui. Tânăra lui însoţitoare şedea într-un scaun confecţionat din trestie şi bambuşi, purtată de doi negri Balunda. Ifi, credincioşii noştri pigmei, stăteau mândri lângă aceasta. Gâfâind negri Balunda au aşezat lângă noi preţioasa lor povară.

Bucuroşi de oaspeţi am înconjurat pe noii sosiţi, Gaston înmânând fetei un splendid buchet de orhidee.

— Bine-ai venit Madeleine! strigă el emoţionat şi despovărat totodată.

— Lăsaţi-mă să respir puţin, se apără Marian. Se vedea că este obosit dar entuziasmul era mare pentru toată lumea.

— Mariane, ne bucurăm cu toţii, c-aţi sosit în sfârşit.

Pongo şi cu mine i-am strâns mâinile cu căldură. Gaston şi cu fata se-mbrăţişară şi toţi cei prezenţi au bătut din palme. Deodată un domn mai în vârstă apăru dintre cei prezenţi, trecând în faţă.

— Madeleine, *ma cherie!* El îşi întinse braţele spre fata care înmărmurise de mirare.

— *Pappi!* strigă aceasta şi căzu în braţele tatălui său.

După cum îmi povesti Marian mai târziu, tatăl şi fiica, zburară cu un avion la Leopoldviile. La asta n-am mai asistat întrucât dormeam dus, legănat în împărăţia viselor. Din nou mi se perindă în faţă, ceremonia sacrificiului, preoţii cu măşti îngrozitoare dansau într-un ritual macabru, apropiindu-se tot mai mult de mine. Lamele pumnalelor scânteiară în lumina pală a razelor de lună. Auzeam cum zburau săgeţile din sarbacane, unse cu curara.

Când am deschis ochii se făcuse după-amiaza târziu şi eu eram culcat într-un cort spaţios. Marian, Gaston şi Pongo stăteau pe scăunele de trestie împletită la o măsuţă. Doi poliţişti şi askari stăteau la uşa cortului de veghe. Un ventilator cu baterie bâzâia aducând aer proaspăt şi-acum i-am auzit vocea lui Marian.

— De când Kliu nu mai este printre cei vii, triburile se războiesc între ele. Toţi îşi aplecară capetele către o hartă întinsă pe masă.

— Unde este tânăra belgiancă? am întrebat eu somnoros, ridicându-mă încet din pat. Marian zâmbi pe sub mustaţă.

— N-am vrut să te trezim Robert. Madeleine a părăsit cam de-o oră Monokolea cu-n avion, în tovărăşia părintelui ei. Ţi-a transmis calde salutări.

Am privit dezorientat în cortul în care mă găseam.

Pongo mi-a adus un mic dejun de extra clasă, pe care l-am îngurgitat c-o mare lăcomie. M-am uitat întrebător la Marian şi acesta, încuviinţă din cap. Era timpul ca noi la rândul nostru să ne luăm „Rămas bun”. Circumstanţele deveniseră pentru noi prea minunate nuanţate, din punct de vedere politic. Câştigasem însă mulţi prieteni mai ales printre negri Ngombe şi pigmeii Ifi.

Ne-am luat un călduros „Rămas bun” de la locotenentul Gaston. Acesta ne venise doar în ajutor într-un moment foarte greu, punându-şi în joc reputaţia, reuşind să urnească încoace trupele autorităţilor în drept. Prin asta a salvat multora dintre noi viaţa şi-i datorăm mulţumirile noastre, sincere.

Pe un drum de ţară, croit în junglă, au fost montate de către askari câteva lămpi cu carbid. Se aştepta sosirea unui avion al poştei, cu care voiam să ne reîntoarcem la Leopoldville.

Se făcuse întuneric şi dinspre tabăra de corturi se auzea muzica unui gramofon.

Puţin mai târziu, bubui deasupra capetelor noastre avionul poştei. În câteva zile sau săptămâni, totul va fi dat uitării.

Poliţia colonială mergea mai departe. Sus deasupra junglei africane, noi zburam liberi şi independenţi. Razele de argint ale lunii se reflectau de blindajul aparatului nostru aerian. Duduitul neîntrerupt

al motoarelor te îmbiau la somn, iar Pongo şi Marian, chiar asta şi făceau. Câteodată îmi apărea în faţa viaţa ca un tablou grotesc, al unui vis ce mai continua încă. Poate nu-mi păreau acum decât o imensă iluzie.

Am rămas cam o săptămână în Leopoldville la cunoscuţi de-ai noştri, când ne sosi o depeşă de la vechiul nostru prieten John Fleet. Trebuia să sosim repede la Ceylon, în legătură c-o afacere misterioasă care necesita spre rezolvare neapărat aportul nostru. Am trimis la rândul nostru o telegramă, dându-ne, fără să şovăim acordul…

Aventurile submarinului Dox 238

Hans Warren

I
ÎN LIMA

AM PĂŞIT CU GRAVITATE pe sub marile portaluri de bronz ale renumitei catedrale din Lima. Păşeam cu mare atenţie pe dalele de piatră, întrucât ecoul paşilor noştri produceau o rezonanţă puternică, ce impieta oarecum asupra locului în care ne aflam. Pe cât de strălucitoare arăta această catedrală de afară, pe atât de întunecată şi pustie ni se părea pe dinăuntru. În ciuda numeroaselor sfeşnice cu lumânări, ce împânzeau bolul, umbre păreau că se ridică peste tot. O tăcere evlavioasă ne cuprinse în clipa în care am ajuns la prima capelă luterană, pentru a privi moaştele principale ale acestei clădiri, oraş sau chiar stat.

Francisco Pizarro!

Sicriul cu rămăşiţele sale pământeşti, este expus aici Un sicriu din marmoră cu ferestre din sticlă, permite oricui să-l vadă pe marele cuceritor de odinioară al Perului, sau cel puţin moaştele sale. Este un schelet subţire, pe care pielea neagră şi scrijelita, apare uscată ca la mumii.

Pe scări, trona plin de prestanţă un leu din bronz şi sub acesta se găseau bocitoarele, sculptate dintr-un metal de culoare închisă. Se puteau încă foarte bine distinge şi citi următoarele înscrisuri:

Căpitan general
Don Francisco Pizarro
Fundaro de Lima
En 18 de enero de 1535
Muerto en 26 de Junio de 1541

Ceea ce în traducere înseamnă: *Căpitanul General Francisco Pizarro. Întemeietorul oraşului Lima la 18 ianuarie 1535, mort la 26 iunie 1541.*

Marian şi cu mine, am stat câteva minute, contemplând scheletul acestui cuceritor medieval, în tăcere. Aproape patru sute de ani au trecut de la moartea lui Pizarro şi iată că încă omul îl mai putea contempla, pe cel mai mare bărbat din istoria statului Peru. O tăcere pioasă ne înconjura. Puţinii vizitatori, păşeau cât mai silenţios posibil, ca şi cum n-ar fi vrut nici ei să perturbe liniştea aceasta solemnă.

Am păşit şi noi în tăcere, mai departe, neschimbând nici o vorbă între noi. Abia când am fost afară şi larma vechiului oraş deveni brusc perceptibilă, Marian se uită cu seriozitate spre mine.

Aveam simţământul de-a fi transportaţi dintr-un trecut mort de mult, revenind la viaţă după ce-am colindat o vreme prin împărăţia umbrelor şi-a morţi.

Acum viaţa asalta iarăşi, din toate părţile. Eram deja de două zile în capitala Perului. Spre marea noastră surprindere n-am găsit în port,

iahtul nostru, aşa cum neam înţeles deja cu căpitanul Hoffman. Deasemenea John Fleet, care se găsea la bord şi cu care trebuia sa ne întâlnim n-a lăsat nici o înştiinţare.

Vizitasem oraşul, încă de dimineaţă. Acum ne îndreptam spre parcul minunat care se găsea în apropierea catedralei. Ma mira abundenţa palmierilor uriaşi şi a araucarienilor, pentru că în Peru nu plouă niciodată. Şi totuşi, totul înfloreşte aici, întrucât plantele şi copacii sunt umezite din interior de către fluviul Rimac, care adună apele din ţinuturile muntoase. Canalele multiple împânzesc oraşul. Fiecare copac de pe marginea bulevardelor largi, stă într-o adâncitură cimentată, ca într-un răsad de flori, iar dimineaţa serviciul de stropit îşi intră în funcţie.

Dimineaţa, la amiază şi seara, se-ndeplineşte acest ritual al stropirii şi fiecare copac este udat. Iată cum acest oraş. Care domină Statul Peru – de cinci ori mai întins decât Germania – prosperă, ca o oază într-un deşert, dar dacă sistemul de canalizare ar lipsi oraşul ar pieri în ruină.

— Cât de mult vrei să rămânem în Lima, Mariane? l-am întrebat pe amicul meu, de-ndată ce-am luat loc pe-o bancă situată undeva la umbră. Acesta ridică numai din umeri:

— O să transmit mâine o radiogramă către Hoffman, dragă Robert, îmi fac griji din cauza lui şi-a lui John Fleet. Furtunile din ultimele săptămâni, au fost deosebit de puternice.

— De căpetenie nu putem afla nimic Mariane. Câteva vase se mai găsesc ce-i drept în pericol, vasul nostru nu figurează printre acestea. Pe de altă parte nu prea cred că John Fleet ne aşteaptă să sosim atât de devreme în Lima. Ne-am întâlnit doar cu el, ultima oară acum aproape o săptămână.

— Totuşi căpitanul Hoffman ar fi trebuit să fie demult aici. Această aşteptare incertă, mă neliniştește foarte mult.

— Ei, noi nu suntem obişnuiţi să ne irosim timpul asta e tot, Mariane, am râs eu. Oraşul l-am vizitat deja şi aduce foarte mult, cu oricare oraş european, mare. De mult n-am mai fost în regiunea asta, dar între timp nu prea s-a schimbat.

Marian nu părea să fie prea atent la ce-i spuneam. Mă aproba numai, dând din cap distrat, pentru a adăuga apoi:

— Ar fi poate mai bine, dac-am merge spre Cullao, dragă Robert.

— Cullao este portul oraşului Lima, situat la o depărtare de oraş, cam de nouă kilometri. Într-un sfert de oră, putem ajunge până acolo.

M-am uitat uimit la prietenul meu.

— Ce să facem acolo, Mariane? Hoffman şi Fleet ştiu prea bine că ne-am luat camere la „Curtea madrilenă”. Ne vor da acolo, neîntârziat de ştire, de-ndată ce vor ajunge în oraş.

— Vreau să merg din nou la căpitănie, Robert. Neliniştea de care

sunt cuprins de-o bucată de vreme se amplifică. Mă gândesc să nu ne pască o nenorocire.

— Bine, Mariane, să mergem la Cullao, dacă asta te va mai linişti, deşi nu cred că vom mai afla ceva în plus de la funcţionarii portuari.

— Încă azi, vreau să dau radiograma aia. Poate că într-o ora vom afla, unde se găseşte iahtul nostru. Putem să luăm un automobil până acolo.

— Şi Pongo.

— El ştie prea bine că nu ne vom reîntoarce decât către seară, aşa că nu e cazul să-l mai înştiinţăm.

Prietenul meu se ridică de pe bancă şi-acum o luă repede prin parc. M-a mirat graba de care fusese apucat. Zece minute mai târziu, eram aşezaţi într-un automobil, închiriat, care o luă grăbit spre port. Marian dăduse drept ţel al călătoriei căpetenia, sau administraţia portuară, unde am şi ajuns un sfert de oră, mai târziu. După cum era de aşteptat aici, încă nu se ştia nimic de soarta iahtului nostru.

Marian ceru permisiunea de-a expedia o radiogramă. Totul fu executat. Şi-acum am pornit să revenim după o oră să-ntrebăm de rezultat.

Am mers pe jos până-n port, care era plasat într-un golf îngust, dar era protejat foarte bine de insula San Lonrezo împotriva vânturilor şi valurilor înalte ale fluxului şi refluxului Aici erau ancorate multe vase. Şi domnea deja o vie animaţie. Am privit o vreme viermuiala asta din port, după car e ne-am îndreptat spre o cârciuma în care şi c-o zi mai înainte servisem masa. Proprietarul era un olandez gras, care ne recunoscu imediat şi ne salută, ca pe nişte prieteni vechi. Ne conduse într-o încăpere alăturată, care nu era atât de înţesată de consumatori.

Doar lângă fereastră luaseră loc trei oameni, un căpitan şi doi timonieri. Au privit doar trecător spre noi, de-ndată ce-am păşit înăuntru, după care îşi reluară discuţia.

Nu le-am mai dat atenţie. De-abia după ce ospătarul ne-a adus băuturile, Marian mă înghionti, făcându-mă atent.

Căpitanul tocmai spunea:

— Vă repet înc-o dată: îndărătul acestora nu stă altceva decât o bandă de contrabandişti. Poţi să spui ce vrei tu, Treek, dar de fantome şi spirite, nu prea cred că-i vorba aici. Când eram un tânăr marinar, mai credeam şi eu în superstiţii din-astea.

Cel căruia îi fusese adresată întrebarea, aşa numitul Treek, ridică numai din umeri:

— Atunci indivizii care mi-au vândut pontul, trebuie să fi umblat cu cioara vopsită. „Grota diavolilor roşii” e renumită şi nu-i de mirare că oamenii cred ce aud.

— Nu mă face să râd Treek! Eşti doar un cap deştept. Arătările alea, nu erau decât închipuiri, adică cineva a regizat cu intenţie întreg

spectacolul pentru a alunga marinarii. Eu nu prea am chef să vizitez insula. N-au decât să se preocupe autorităţile de cazul acesta.

— Păi au şi făcut-o, odată spuse al doilea timonier: Poliţia portuară a fost de trei ori pe-acolo şi-a cercetat totul foarte temeinic.

— Şi, se-nţelege că n-au găsit nimic, râse căpitanul.

Am urmărit cu interes discuţia. Marinarii vorbeau englezeşte şi după câte am aflat mai târziu nu aparţineau uneia şi-a aceeaşi corăbii:

— Din păcate, da, n-au găsit nimica căpitane, dar tocmai asta a fost să facă chestiunea mai misterioasă. În „Grota diavolilor roşii” umblă cu-adevărat stafiile.

— Ei dacă vă face plăcere, puteţi să credeţi în asta, băieţi dar la mine nu se prinde. Ei ce spuneţi de astă domnilor?

— Mai întâi ar trebui să ştim despre ce este vorba, se angajă în vorbă Marian. Am auzit doar părerea dumitale în legătură c-o chestiune despre care nu ştim încă nimic.

— Ei, da, n-aţi auzit pân acum nimic de „Grota diavolilor roşii” domnilor? Sunteţi cumva străini de locurile astea?

— Suntem numai de două zile în Lima şi venim tocmai din munţi.

— Ei atunci se explică, dar treaba asta se poate aranja.

Căpitanul se-ndreaptă de şale. Mai dete pe gât o duşcă din paharul său, se şterse cu satisfacţie pe gură şi începu:

— La sud de-aici, cam la zece mile depărtare de Cullao, se găseşte în peisajul abrupt şi stâncos o grotă, despre care pân-acuma nici un om nu ştia că există. De vreo patru săptămâni, grota asta, este pe buzele tuturor marinarilor, care trec pe lângă coastă. Mulţi au văzut pe timpul nopţii în grotă un focşor în jurul căruia dansau făpturi ciudate, pe care marinarii superstiţioşi le credeau diavoli. Nu-ţi vine să mori de râs din asta domnule?

— Hm, apariţiile astea au fost frecvente, domnule căpitan? se interesă mai îndeaproape prietenul meu.

— Da, de mai multe ori şi de fiecare dată, de alţi marinari. Relatările au fost foarte asemănătoare. Marinarii cred de-acum că dacă văd aceste apariţii, vasul lor se scufundă, ceea ce s-a-ntâmplat ce-i drept în două cazuri. Evident că furtuna puternică a fost cauza, care-a aruncat vasele pe stânci. Marinari o ţin însă pe-a lor şi pace. Dau vina pe „Diavolii din grotă”. Autorităţile au cercetat-o mai de multe ori, dar n-au găsit nimic.

— Dumneata crezi mai degrabă că vreo bandă de contrabandişti şi-a făcut veacul pe-acolo? întreabă Marian.

— Dacă cineva locuieşte acolo, apoi numai o astfel de bandă ar putea fi, cine ar avea altcineva interesul să răspândească povestea asta cu fantome.

— Totuşi tocmai o astfel de istorie cu fantome, ar atrage atenţia mai mult domnule căpitan. Contrabandiştii s-ar fi trădat mai degrabă

printr-o astfel de publicitate.

— Asta susţin şi eu, intră-n discuţie şi Treek. Contrabandişti lucrează pe ascuns şi evită un astfel de teatru. Niciodată nu le-ar trece altfel prin cap autorităţilor să cerceteze grota cu pricina.

— Şi totuşi e vorba de-o bandă, îi contrazise căpitanul. Puteţi spune voi ce vreţi, dar în stafii eu nu mai cred de mult.

— Bineînţeles că nu-i vorba de stafii. Lucrurile se vor lămuri într-un fel sau altul.

— Totuşi trebuie să recunoaşteţi că-n dosul acestei istorii se ascunde ceva. „Diavolii ăia Roşii” urmăresc un scop anume, cu acest Hocus Pocus.

— Cât de mulţi au fost văzuţi, se interesă iarăşi Marian.

— Patru.

— Şi cum i-aţi descrie?

— Sunt nişte oameni, cu capete de animale. Dar asta e-o prostie. Cu cât se vorbeşte mai mult despre asta, cu atât se aprinde fantezia oamenilor.

— Eu i-am văzut pe „Dracii roşii” cu ochi mei, intră în vorbă şi-al doilea timonier.

— Ei atunci te rog să povesteşti domnilor tot ce-ai văzut Wottman. Dar nu te abate mult de la realitate.

— N-am ce exagera căpitane. Eram cam la o milă marină depărtare de coastă, când am trecut prin faţa grotei. Eu tocmai eram de veghe, pe punte, când am văzut focul roşu aprins pe coastă. La început am crezut ca e vorba de un incendiu. Dar după ce mi-am dus ocheanul la ochi, am recunoscut grota, de care auzisem atâtea. M-a apucat frica şi l-am deşteptat şi pe căpitan, care dormea. Am stat amândoi, lipiţi de balustradă şi i-am privit pe diavolii roşii care dansau Păreau să fie goi şi-aveau capete de animale, în special de bivoli, în loc de scăfârliile umane, pe care le cunoaştem cu toţi. Am fost bucuroşi când n-am mai văzut focul şi-n cele din urmă am intrat în raza portului Marian mă înghionti uşor. Fireşte că ne interesa povestea marinarilor în legătură cu grota asta. Am fost la început înclinat să-i dau dreptate căpitanului, că aici era vorba de-o afacere de contrabandă. Apoi mi-am spus că aceşti oameni ar fi de-a dreptul nebuni, s-atragă astfel atenţia asupra lor, chiar dacă prin asta ar fi speriat câţiva marinari slabi de îngeri.

— Când au fost fantomele astea văzute ultima dată?

— Acum două zile marinarii de pe „England” le-au văzut. Vasul mai este încă ancorat în port. Alţi marinari au intrat între timp în încăpere, aşa că discuţia noastră a fost întreruptă.

Căpitanul îi cunoştea pe toţi aceştia, aşa încât nu mai putu întreţine discuţia cu noi. Între timp mai trecuse o oră şi trebuia să ne grăbim să vizităm căpetenia. Deîndată ce-am intrat în sediul acesteia, căpitanul bătrân, care era de serviciu acolo, ne salută.

— Iahtul dumneavoastră e-n drumul său încoace şi în două ore trebuie să sosească. Am primit numaidecât răspuns la radiograma pe care aţi dat-o.

Vestea ne bucură mult, desigur şi-am hotărât să rămânem în Cullao pentru a ne aştepta prietenii. Marian se puse-n legătură telefonică cu hotelul nostru din Lima şi-i transmise lui Pongo să vină şi el aici. O jumătate de oră mai târziu sosi şi uriaşul negru, care se bucura şi el de veştile primite. Am început să ne plimbăm încolo şi-ncoace pe chei, discutând între noi de problema „Grotei diavolilor roşii”. Marian era de părere că cinevaşi permisese să facă o glumă cu marinarii, a căror superstiţie e prea bine cunoscută. În concluzie problema nu ne mai interesa şi nu aveam de gând de a o urmări mai îndeaproape.

Lucrurile însă au evoluat cu totul altfel. De-ndată ce iahtul nostru intră-n raza portului şi fu ancorat pe chei, am urcat cu toţii la bord, pentru ca să-i salutăm pe camarazii noştri. Căpitanul Hoffmann ne strânse mâinile Nu-l vedeam pe John Fleet şi m-am interesat ce-i cu el.

— Da domnule Bertram Mr. Fleet a coborât undeva pe parcurs. L-am aşteptat zadarnic. De-ndată ce-am primit radiotelegrama, am decis să mă grăbesc încoace, pentru a vă lua pe bord.

— Dar ce s-a întâmplat anume dragă Hoffmann, întreabă îngrijorat Marian. De ce a părăsit Fleet vasul?

— Hm, am văzut noaptea o apariţie ciudată, domnilor. Pe coastă s-a aprins deodată un foc roşu, în jurul căruia…

— Au început să danseze, „Diavolii roşii”, nu-i aşa, completă Marian.

Hoffmann ne privi uimit.

— Ştiţi deci despre ce-i vorba, domnule Farrow? întreabă acesta.

— Da, despre „Grota diavolilor roşii” am auzit de-abia de trei ore. Dar te rog continuă. Ce-aţi făcut după ce-aţi văzut strania apariţie?

— Fleet a luat o barcă şi-a vâslit spre coastă, însoţit de Johny. L-am urmărit o vreme prin ochean, după care au dispărut. Am aşteptat zadarnic întoarcerea lor şi între timp s-a făcut ziuă – focul a dispărut tot atât de brusc pe cât apăruse, cam după doua ore. Dimineaţa am lansat o a doua barca, cu trei oameni în ea spre coasta. Am găsit grota. Şi am cercetat-o temeinic. N-au găsit nici o urmă de Fleet şi de marinarul care l-a însoţit. Nici de barcă n-am dat nicăieri. Am aşteptat toată ziua şi spre seara, am primit radiograma d-voastră. Şi aşa se face c-am alergat încoace să vă relatez totul.

— Să pornim imediat la locul întâmplării hotărî, prietenul meu. O să mă pun în legătură cu hotelul, pentru a le face cunoscută intenţia noastră într-o jumătate de ora, putem pleca.

Marian aleargă încăodată la ţărm, dar se întoarse repede îndărăt. Imediat dup-aceea iahtul nostru se puse-n mişcare şi-am părăsit portul. Am navigat aproape de coastă şi-am luat direcţia spre sud.

Noaptea nu era departe şi căpitanul era de părere că la lăsarea întunericului vom fi chiar în dreptul Grotei cu pricina.

II
DIAVOLII ROŞII.

MAI ERAM LA VREO CINCI SUTE DE METRI, de locul unde se găsea grota, când căzu întunericul. Asta ne era convenabil Ne-am sfătuit pe parcurs ce trebuie să facem pentru a-i recupera pe Fleet şi pe Johnny, întrucât eram convinşi că fuseseră reţinuţi, împotriva dorinţei lor.

Nu era exclus ca Fleet să fi ascuns undeva barca, departe de ochii trecătorilor obişnuiţi, dar Marian nu credea într-o astfel de probabilitate, susţinea ca Fleet l-ar fi trimis pe Johnny cu barca la vas, pentru ai da de ştire căpitanului Hoffmann.

Navigam intenţionat fără luminiţe de poziţie. Întrucât în lung şi-n lat, nu se vedea nici un vas, rula aceasta, fund cu obstinaţie evitată de navigatori Căpitanii de vas preferau să facă un ocol mare, mai degrabă, decât să aibă mai târziu de-a face cu superstiţia marinarilor lor. Marian dădu comanda de stopare a motoarelor şi acum întrucât era vreme frumoasă, iahtul nostru aproape că plutea fără prea multe mişcări, pe suprafaţa apei. Cu ajutorul ocheanelor ne-am pus să urmărim coasta. Colţurile stâncilor se profilau ca nişte umbre întunecate, în faţa noastră, dar grota încă nu se vedea de fel. Hoffmann ne descrisese locul exact şi întrucât vasul nostru se găsea cam la aceeaşi înălţime nu era exclus ca să poată fi văzut la rândul lui de pe uscat. Faptul că nu înaintam de loc putea de-asemenea să bată la ochi.

— N-ar fi mai bine să lansăm o barcă la apă şi să vâslim spre coastă, am întrebat eu. Nu putem doar să rămânem noaptea întreagă aici să urmărim coasta cu ocheanele. Şi poate că tocmai în noaptea asta, fantomele nu-şi mai vor face apariţia, ca un făcut.

— M-am gândit şi eu la asta, Robert Ne-am putea continua călătoria încă vreun kilometru şi apoi încet, pe lângă coastă. Ne urcăm tu, Pongo şi cu mine, într-o barcă mică şi-o luăm spre ţărm.

— Nu vrei să mă iei şi pe mine, domnule Farrow? întreabă Hoffmann.

Marian refuză cererea sub pretextul că un căpitan de vas nu se cădea să-l părăsească.

— Ar putea s-apară evenimente care-ar face imposibilă reîntoarcerea noastră pe iaht şi atunci şi corabia rămâne fără comandant. Dumneata eşti mai de preţ aici pe vas decât pe uscat dragă Hoffman, îşi justifică amicul meu refuzul.

Acesta văzu temeinicia spuselor prietenului meu. Vasul îşi reîncepu

mersul, după care se apropie de coastă şi cam la vreo două sute de metri de acesta, aruncă ancora. Marinarii noştri ne-au asigurat că aici n-aveam de-a face cu stânci sau recifuri periculoase. O a doua barcă de pe vas, fusese echipată şi ne-am instalat în aceasta. Şi musul nostru, Goliat, voise să ia parte la expediţie dar Marian îl sfătui să n-o facă. Am văzut că prietenul meu era foarte îngrijorat din cauza dispariţiei lui Fleet şi se temea pentru ce era mai rău.

Nu-i plăcea povestea asta cu fantomele, dar din păcate noua încă nu ni se arătaseră, ca să putem ajunge noi înşine la vreo concluzie.

Pongo vâslea încet pe lângă mal, de care mai eram despărţiţi doar de vreo zece metri. În ciuda întunericului ne putem orienta destul de bine. Odată mi se păru că văd umbra unei siluete umane apărând undeva pe plajă şi dispărând imediat. Când am trecut pe-acolo se dovedi că m-am înşelat. Acum grota trebuia să apară în orice moment în faţa noastră, să fi fost vreo cincizeci de metri, pân-acolo, când deodată liniştea nopţi fu întrerupta de ţipătul unei păsări. Pongo se opri imediat din vâslit şi ciuli urechile.

Am aşteptat şi noi încordaţi. Se scurseră câteva minute, după care, strigătul păsării de noapte se repetă, apoi iarăşi se instaura tăcerea. Nu se mai auzea decât plescăitul valurilor de faleza ţărmului stâncos.

— *Massers,* nu pasăre ţipat, oameni fost.

Am bănuit asta de la început şi ştiam că putem să ne bizuim pe mărturia prietenului nostru Pongo, care recunoştea glasul multor animale. Pongo îşi reluă cu şi mai multă prudenţă munca la vâsle şi când am fost la doi metri depărtare, ne-am oprit. Foarte aproape de barca noastră, am dat de intrândul într-un golf mic, în dreptul căruia părea să fie plasată grota. Aşadar eram aproape de ţel.

În acest moment am auzit din nou ţipătul păsării de noapte şi îndată dup-aceea totul se lumină în jurul nostru.

O lumină roşiatică strălucitoare vie, aruncându-şi razele spre mare. Umbre au început să danseze cu frenezie, după care au dispărut din nou.

Ne-a apucat o emoţie vie. Ne era dat să vedem din nou pe dracii roşii?

Marian îi făcu un semn lui Pongo, să mâne barca-n golf. Ceea ce am văzut în momentul următor ne-a surprins în aşa măsură, încât noi înşine am început să credem că-n faţa noastră aveam stafii.

În micul golf în care intrasem se deschidea un cazan spre apele golfului, ce dădeau către un fundal stâncos, de unde începea grota propriu zisă. Aceasta era luminată, puternic, dar n-am descoperit nici un foc, ci doar o rază roşie ţâşnea în afară. În faţa acestei grote dansau patru vietăţi, pe jumătate om pe jumătate animale. Trupurile păreau să fie omeneşti pe când capetele aduceau cu capete de vită, din care ieşeau coarne, ca de diavol.

Îmbrăcămintea acestor fiinţe consta din podoabe felurite, de forme fantastice. Ne-am dat seama imediat că avem de-a face cu indieni, care din motive necunoscute, practicau aici un ritual ciudat. Ceea ce mă nedumerea însă era focul. De unde izvora raza aceea? Am mai observat că din grotă se mai ridica şi un fum roşietic.

Am stat nemişcaţi şi-am privit ciudatele apariţii.

Aproape o oră întreagă, a durat dansul ăsta de marionete. Din nou am auzit strigătul păsării de noapte, fiinţele se grăbiră înăuntrul grotei şi dispărură din vederea noastră în acelaşi moment se risipi şi pieri cu totul şi focul roşu, întunericul înstăpânindu-se peste tot.

Marian şi cu mine, ne-am privit surprinşi. Ce însemnau toate astea? Nu era de mirare că marinarii considerau că au de-a face în mod real cu fantome.

Am mai aşteptat zece minute, după care Marian făcu un semn lui Pongo, să mâne barca spre golf. Acesta o făcu încet şi cu prudenţă, pe când pe mine mă-ncerca un simţământ ciudat, pe parcursul acestei manevre. Fără voie m-am uitat spre stânci în momentul următor i-am prins braţul prietenului meu şi-am arătat în sus. Văzusem capul unei astfel de fiinţe ciudate, iţindu-se deasupra masivului stâncos şi spionându-ne cu atenţie.

De-ndată ce Marian se uită la rându-l lui în sus capul dispăruse, i-am şoptit ce-am văzut dar acesta scutură neîncrezător capul. Fuseserăm observaţi aşadar şi după reprezentaţia cu dansul, „diavolii" postaseră o santinelă acolo sus, pentru a ne ţine sub observaţie.

Pongo se puse acum pe vâslit serios, astfel încât, repede am străbătut apele golfului. Am atins repede malul şi-am sărit pe ţărmul stâncos ţinând strâns în mâini revolverele şi lămpile de buzunar. Ne temeam de un atac asupra noastră, dar valea în formă de căldare, rămase liniştită. Ca un al doilea gâtelje, în spatele grotei apăru o nouă deschizătură.

M-am uitat din nou în sus, spre stânci. Dar un al doilea cap n-a mai apărut încă. Această apariţie certifică faptul că fusesem observaţi. Diavolii roşii au fost aceia care ne-au surprins pe noi şi nu invers. Şi de-aceea trebuia să fim pregătiţi în orice moment.

— Pongo, supraveghează te rog stâncile de sus, îi şopti Marian uriaşului negru. Noi între timp o să explorăm grota. După cum bine ştiam indivizii n-au apucat să spele putina. Dacă totuşi au făcut-o, atunci cu siguranţă mai trebuie să fie o a doua ieşire din grotă, pe care va trebui s-o găsim.

Această idee am avut-o şi eu, altfel cum ar fi putut apărea acest cap al creaturii brusc în spatele nostru!

Am străbătut repede căldarea aia închisă, până la intrarea în grotă, fascicolul de lumină al lămpi lui Marian, plimbându-se colo şi-ncoace pe pereţii zdreliţi Grota era cu desăvârşire goală, aşa cum ne-am şi

aşteptat, câteva blocuri răzleţe de stâncă fiind presărate împrejur, dar în spate se profilau câteva spărturi în peretele stâncos. Acolo trebuia să se găsească ieşirea dacă era vreuna.

Nu era exclusă nici posibilitatea ca ciudatele creaturi să se fi ascuns pe undeva, pentru a tăbărî pe noi, la momentul oportun.

Am pătruns pas cu pas înăuntru, cu privirea îndreptată-n spre stânci, dar şi spre spărturile practicate în acestea. Mi-am aprins la rându-mi lampa de buzunar, luminând înjur.

Zece minute mai târziu şi eram convinşi că aici nu se putea ascunde nimeni. Nişele din stâncă nu erau adânci şi am terminat repede şi cu explorarea acestora.

Unde să fi rămas creaturile astea? Marian mă scoase din nou afară, în mica vale închisă, numind-o în termeni geografici, „căldare” şi am început şă cercetăm blocurile de stâncă, şoptindu-mi cu această ocazie:

— În întuneric, poate că indivizi au putut părăsi grota dar nu şi valea asta, altfel ar fi trebuit să-i vedem.

Ştiam acum ce căuta Marian. Acesta bănuia că există nişte trepte care duceau în afara văii, de care s-au folosit „dracii” ca să disparã fără urme.

Dar cercetările în această zonă s-au dovedit zadarnice, astfel că stăteam în faţa unei enigme. Am intrat din nou în grotă şi am cercetat-o din nou, dar n-am putut descoperi nimic.

— Ce-ar fi dacă l-am folosi pe Maha, Mariane? am propus eu. Ghepardul ne va arăta îndată drumul, pe care te-au luat diavolii dansatori.

Marian mă aprobă îngândurat şi-apoi îmi spuse:

— Cu asta mai putem aştepta. Prietenul meu se oprise brusc în mijlocul peşterii şi-acum trăgea aerul, încet pe nări.

— A ce miroase aici, după părerea ta, Robert? mă întreabă el.

Am simţit şi eu mirosul şi-am răspuns:

— Ţine de focul din grotă, Mariane, doar am văzut cu toţii fumul care ieşea de-aici.

— Da, fireşte şi totuşi, a ce-ţi miroase acest… ars?

Nu-mi puteam da seama la ce face referire amicul meu.

— Te-ai jucat şi tu de anul nou, ca orice copil, dragă Robert, continuă Marian.

— Focul bengal, ştii acum Mariane, am strigat brusc. Da, da, ai dreptate, recunosc acum acest miros.

— Aşadar s-a lămurit cu problema focului roşu. Deci aici s-au aprins focuri bengale. Numai că până în prezent n-am găsit nici o urmă care să ateste asta.

— Poate c-au fost aprinse într-un butoi oarecare, după care acesta a fost transportat în altă parte, am încercat eu o explicaţie.

— Posibil ar fi şi cum spui tu. Mă-ntreb numai, de ce toată comedia asta, cu dansul acestor momâi indiene. Dansul a durat o oră întreagă, după care protagonişti au dispărut fără urmă. Să fi îndeplinit numai un ritual vechi, războinic? Trebuie să fie destul de ciudaţi indieni care să au aciuit aici.

— Şi unde să fi rămas John Fleet, Mariane?

Prietenul meu nu-mi dădu imediat răspuns ci mai întâi îşi reluă cercetările Ne-am convins în curând că toate cercetările noastre vor rămâne fără rezultat. Aici, în grotă, nu era nimic de găsit şi nici o a doua ieşire n-o descoperisem.

— Trebuie să cercetăm la lumina zilei, întreaga regiune Mariane, am spus eu. Fleet trebuie doar să fie ascuns pe undeva. Acum noaptea nu mai are rost, nu găsim nimic şi în plus am putea fi şi lesne surprinşi şi atacaţi.

— La lumina zilei lucrurile se schimbă, vom vedea mai bine şi în plus nu ne vor putea uşor ataca.

Marian îmi dădu dreptate, cu toate acestea, nu se putea despărţi uşor de grotă. De-abia după înc-o oră de căutări zadarnice se hotărî să se reîntoarcă alături de Pongo şi de mine la barcă. Pongo la rândul său, nu descoperise nimic deosebit sus pe stânci. Am fi urcat şi noi sus, pentru a căuta şi-acolo, dar am hotărât s-amânăm operaţiunea pe-a doua zi.

Am luat loc în barcă, dar gândul meu a rămas la „dracii roşii". Fireşte că trebuia să fie indieni mascaţi dar ce scop urmăreau? Ce rol avea dansul acestora şi-l practicau aceştia când nu se ştiau observaţi?

Deodată am tresărit înspăimântat. Mi se părea c-am văzut în apă o lumină stranie. Acum dispăru din nou dar iarăşi după o vreme reapăru. L-am făcut atent pe Marian, dar acesta nu observase nimic.

— Prostii, dragă Robert. Acum ţi se năzare şi ţie să vezi stafii, râse acesta. Luna se reflectă-n valuri. Şi-atâta tot. Sau cumva îţi închipui c-acolo pe fundul mării oamenii au pornit-o la plimbare? Există şi peşti fosforescenţi nu-i vorbă, dar nu se găsesc prin apele astea.

Întrucât nu-mi puteam oferi mie singur, nici o explicaţie, nu mi-a rămas decât să cred că e vorba de-o reflexie a razelor de lună în apă, într-adevăr. Ne am, continuat drumul şi-am ajuns în scurtă vreme pe iaht.

Căpitanul Hoffman se agită, după ce i-am povestit cele întâmplate. Şi el era de părere c-ar trebui să-l luăm pe Maha, ghepardul nostru. Animalul ar putea să găsească lesne, urmele lăsate de indieni. Marian scutură numai capul.

— Ştiu întâmplător că poliţia portuară s-a folosit de serviciile unui patruped, dar nu a avut succes. Nici Maha nu va avea succes. Indivizii care-şi fac mendrele pe-aici, s-au asigurat pentru toate, întrucât nu vor să fie descoperiţi.

— Sigur că l-au atacat pe Mr. Fleet şi l-au târât undeva domnule Farrow, se hazardează Hoffman. Propun mai degrabă să-i pândim pe indivizi când dansează, sa năvălim atunci asupra lor şi să-i împuşcăm pur şi simplu, dacă vor să fugă.

— Să-i împuşcăm nu, dar de tăbărât asupra lor da. Tare-mi mie numai că vor băga bine de seamă şi nu vom avea timp să ne finalizăm intenţiile. Au văzut doar că ne apropiem de ei şi totuşi au dat spectacolul.

— Poate că nu cred că cineva e atât de curajos încât să vrea să-i atace, contrazise Hoffman.

Marian se uită la mine, apoi dădu din cap.

— Bine, vom încerca mâine noapte şi treaba asta, ce părere ai Robert?

Am fost de acord, cu propunerea lui Marian.

— Deci mâine o să-l căutăm pe John Fleet, am adăugat eu.

— Bineînţeles, dragă Robert. Trebuie să ştim şi ce s-a întâmplat cu barca noastră. Cred că indienii au ascuns-o pentru a şterge toate urmele.

— Să rămânem ancoraţi aici domnule Farrow? se interesă Hoffman. N-ar fi mai bine să căutăm cu iahtul un golf mai adăpostit. Unde să nu fim observaţi, de către nimeni?

— Propunerea e bună, dar cum vei găsi dragă Hoffman un astfel de loc, acum noaptea? Tot va trebui s-aşteptăm să se facă ziua pentru asta.

— Atunci vom putea fi văzuţi şi de alţii domnule Farrow! Nu, mai bine, s-o facem acum. Vom naviga cu prudenţă şi mă voi aţine mai mult pe lângă coastă şi nu cred că nu voi găsi în scurt timp, ceva convenabil pentru scopurile noastre.

Marian fu de acord în cele din urmă. Sigur că era periculos să navigăm pe un timp de noapte pe lângă coastă dar, căpitanul Hoffman îşi asumase răspunderea. După o jumătate de oră am găsit un golf îngust, înconjurat din toate părţile de pereţi de stâncă. Întrucât n-avea nici un rost, să mai încercăm să întreprindem azi ceva, ne-am retras în cabinele noastre, pentru a ne culca. Mult timp n-am putut adormi, gândurile fugindu-mi mereu la „Diavoli roşii”.

Nici în vis n-am scăpat de nălucirile astea. M-am trezit când soarele era sus pe cer. M-am îmbrăcat repede şi m-am urcat pe punte. Aveam intenţia să fac o baie de dimineaţă pentru a mă răcori, spre marea mea mirare, l-am văzut pe Marian care era deja sus şi el având aceeaşi intenţie.

Ne am aruncat amândoi în apă.

După micul dejun am luat loc din nou în barcă, pentru a cerceta iar grota.

Acum, la lumina zilei, puteam vedea mult mai bine, descoperind

numeroase alte golfuri şi tăieturi în stâncă şi m-am mirat că nu erau stânci subterane, care să primejduiască navigaţia. Marian îi făcu semn lui Pongo să se oprească cu vâslitul, luă ocheanul şi examină cu multă luare aminte ţărmul stâncos, deşi eram doar la câţiva metri distanţă de acesta Şi aici se găsea un mic golf, dar atât de îngust încât numai cu bărcile se putea intra.

M-a mirat iniţiativa lui Marian şi când l-am întrebat ce caută anume, el m-a răspuns zâmbind:

— Nu aici era locul, unde ai văzut umbrele alea, dragă Robert?

— Poate că m-am înşelat Mariane, i-am răspuns.

— Cu privire la lumina aceea sub apă, nu-i aşa? a adăugat el.

Am continuat cu vâslitul şi am ajuns îndată la golful unde era situată grota. Acum la lumina zilei, totul părea inofensiv şi lipsit de aura-i misterioasă din timpul nopţii. După ce-am cercetat din nou peştera, ne-am urcat pe stânci. Pongo găsise un loc pentru ascensiune, pentru a ajunge în vârful unei stânci înalte de douăzeci de metri. Am fost curând sus şi ne-am uitat împrejur.

N-am găsit nici alte urme ale unor oameni, ceea ce era deosebit de enigmatic. Nu ne mai rămânea altfel decât singura posibilitate, de-a merge direct la sursa: să încercăm să-i surprindem pe indienii dansatori şi să-i luăm în puterea noastră. După trei ore de cercetare ne am întors. Eu eram dezamăgit dar Marian afişa o mină încrezătoare. Pe când treceam pe lângă celelalte golfuri, prietenul meu îl rugă pe Pongo să intre cu barca înăuntru. Îmi venea să zâmbesc Marian credea aşadar în umbrele acelea nocturne, pe care am spus că le am văzut.

Am debarcat şi aici şi am cercetat golful întrucât pământul era peste tot stâncos, n-am putut găsi nici o urmă. Aşa că după-un scurt răgaz ne-am reluat drumul.

III
SCHOONERUL MISTERIOS.

CONTRABANDĂ! Asta spusese căpitanul pe care-l cunoscusem la cârciuma din port, când venise vorba despre „Diavolii roşii”. Şi la această afirmaţie mă mai gândeam încă, pe când luam masa de prânz Marian continua să rămână tăcut, aşa că mă întreţineam mai mult cu căpitanul Hoffman.

— Da, pe dracu, trebuie să facem ceva pentru Fleet şi Johnny. Doi oameni şi-o barcă, nu pot dispare aşa de parcă ar fi înghiţit pământul, izbucni căpitanul făcându-l pe Marian să ridice capul!

— Se va face dragă Hoffman, răspunse Marian. În noaptea care vine, n-o să prea avem timp de somn, aşa că te-aş ruga să-mi urmezi sfatul, dragă Robert aşază-te la orizontală în după-amiaza asta. Eu voi proceda la fel şi cine ştie poate ne vine o idee bună-n timpul

somnului, zâmbi el.

Hoffman orânduise straja pe punte, pentru că voia să ţină sub observaţie şi marea. Tocmai pe când ne ridicam de la masă, veni Goliat, musul nostru să ne anunţe că-n depărtare apăru un vas de tip Schooner, care se ţinea însă, la mare depărtare de coastă. Nu era cine ştie ce eveniment, dar am mers totuşi de ne-am luat ocheanele pentru a putea urmări vasul. Am descoperit că şi acolo căpitanul şi doi marinari ne urmăreau la rândul lor iahtul cu ocheanele, sau poate coasta, în orice caz nu aveau o viteză prea mare de navigaţie.

Am ajuns la concluzia că iahtul nostru avea puţine şanse de-a putea fi observat, chiar şi prin ochean. Întrucât ne pitisem îndărătul unei stânci solide, care ne masca suficient de bine.

Am mai văzut, că deodată s-au dat semnale de pe vas cu ajutorul steagurilor. N-am putut să le descifrăm şi nici Hoffman nu ne putu fi de mare ajutor, în această privinţă.

Îndată dup-aceea, fură înălţate mai multe pânze pe vas şi viteza acestuia crescu simţitor, în direcţia sud.

— Semnalele n-au fost date înspre grotă, observă căpitanul, care mai urmărea încă atent vasul.

— Nu, cred că schoonerul a dat mai degrabă semnalele cu steagurile înspre golful, în care ai zărit tu, dragă Robert ieri noapte, umbrele alea, zise Marian întorcându-se spre mine.

Păcat că n-am înţeles ce voiau să spună.

— Nu cred că-i vorba de golf, Mariane. „Dracii roşii” mai degrabă au instalat o santinelă lângă ţărm şi aceluia i-au fost destinate semnalele, l-am contrazis eu.

— Nici nu era prea greu de ghicit Robert, râse amicul meu. Redevenind serios spuse cu îndoială. Chestiunea asta, devine din ce în ce mai enigmatică. Să fi avut totuşi dreptate căpitanul din port, când vorbea despre o operaţie de contrabandă?

— Ar putea fi foarte uşor şi aşa ceva, spuse Hoffman. Cel puţin, schoonerul dă această impresie, prin comportamentul său.

— Mă mir numai. Cum de-şi permite să apară la lumina zilei, în vecinătatea coastei? am întrebat eu.

— Este fără îndoială o mare imprudenţă din partea lor, mai ales că se vorbeşte atât de „Diavolii roşii” şi grota lor, pretutindeni, în zonă. E-o prostie atât de mare, încât mă face să cred, că nu-i vorba deloc de contrabandă aici, ci de cu totul altceva.

Marian avea dreptate. Contrabandiştii nu ard deloc de dorinţa de a li se face publicitate şi-a şi asmuţi poliţia portuară pe cap.

Trebuia ca noi, în noaptea următoare, s-ajunge mai devreme în grotă, decât „Diavolii roşii” să-i aşteptăm şi să-i surprindem.

I-am împărtăşit lui Marian ideea mea şi acesta îmi dădu dreptate. M-am dus să mă întind puţin după masă, aşa cum am fost sfătuit.

Pongo m-a deşteptat abia pe la ora şase.

Am cinat repede. Pentru a fi gata să plecăm odată cu lăsarea întunericului. De data asta urma să ne însoţească şi Goliat, care era numai foc şi pară şi care ne demonstrase de-atâtea ori că poseda curaj şi era un tânăr de nădejde.

Eram deja în barcă când se lăsă întunericul Pongo începuse deja munca sa la vâsle Douăzeci de minute mai târziu, barca noastră intrase golful, în dreptul căruia se găsea grota.

Am debarcat, în timp ce Goliat, conform înţelegerii, se îndepărtă cu barca din locul acela, prea vizibil pentru inamicii noştri. Voiam să ne ascundem în peşteră şi să sărim asupra indienilor, în momentul, când aceştia îşi vor face apariţia.

Am fost însă profund dezamăgiţi. Ore întregi am rămas ascunşi dar nimeni nu-şi făcu apariţia. Eram convinşi că n-am fost remarcaţi de data asta şi nu ăsta era motivul pentru care „Dracii" nu apăruseră. Mult după miezul nopţii i-am dat semnalul luminos cuvenit lui Goliat, ca să apară cu barca şi câteva minute mai târziu ne-am regăsit în barcă. Deodată Pongo se opri din vâslit şi arată înainte. M-am îngrozit când am văzut conturul unui vas mare, care nu se găsea la nici cinci sute de metri depărtare de coastă, plutind liniştit pe apă.

— Schoonerul, îmi şopti Marian.

— Şi iată că se găseşte exact în acelaşi loc, unde a şi dat ieri semnalul cu steagurile, am adeverit eu. Aşadar semnalul a fost descifrat în sensul că va sosi pe timpul nopţii aici.

— Şi din nou, asta ne face să credem că e vorba într-adevăr de contrabandă, Robert. Bine că nu putem fi văzuţi întrucât suntem plasaţi în zona umbroasă, proiectată de stânci.

Am început sa examinăm vasul cu ocheanele noastre de noapte.

Vedeam marinari, mergând încolo şi-ncoace, la bord, dar nu ne dădeam seama exact ce făceau. Mă aşteptam s-apară o barcă spre sau dinspre coastă, dar nu se întâmplă deloc aşa.

Scăpărară câteva luminiţe, apoi se auzi un pârâit de catarge. Pânzele fură ridicate şi schoonerul se legăna uşor acum în briza mării, pornind ca o corabie fantomă spre sud. Nu-şi poziţionase deloc luminile de bord şi după-un timp, dispăru în întuneric.

Am rămas ascunşi o oră, ca să observăm suprafaţa scânteietoare a mării. Întrucât nu se mai întâmplă nimic, am pornit-o înainte, spre mijlocul golfului. Dar n-am descoperit nici o urmă de fiinţă vie, aşa că ne-am întors pe iaht.

Hoffman fu foarte dezamăgit când i-am împărtăşit insuccesul nostru.

— Din cauza acestui schooner, nu apar nici „Dracii roşii", fu el de părere. Sunt ocupaţi în altă parte.

Marian îi dădu dreptate şi trebuie să mărturisesc că eu nu m-am

gândit încă la acest aspect. Speram să-i vedem pe „Draci” în noaptea următoare. Când mi-am exprimat speranţa, Marian îşi scutură capul:

— S-o luăm mai bine îndărăt la Cullao, dragă Robert.

— Vrei cumva să iei legătură cu poliţia, Mariane! Ai ajuns şi tu la concluzia că aveam de-a face cu contrabandişti?

— Am altă convingere despre care însă mă abţin să mă pronunţ deocamdată. Ai văzut ce făcea schoonerul misterios în micul golf?

— Nu, dar probabil au transportat marfă la mal şi aşteaptă doar un semnal.

— Am stabilit cu totul altceva Robert. S-ar putea să mă înşel deaceea te rog nu mă întreba azi nimic în această privinţă. În Cullao poate că voi afla dacă am sau nu dreptate. În acest din urmă caz, există o explicaţie pentru toate.

— Şi pentru „Grota diavolilor roşii”?

— În primul rând pentru aceasta.

— Şi ce se va întâmpla cu John Fleet?

— Mâine noapte îi vom căuta din nou aici şi-apoi vom mai vedea. Trebuie sa ne pregătim însă pentru cercetarea care urmează şi în primul rând să facem rost de… focuri bengale.

Marian zâmbi, văzându-mi figura uluită.

— Da, focuri bengale, roşii, repetă el. Da, mi-am propus ceva dragă Robert, pentru noaptea următoare. În afară de mâine dimineaţă nu vom putea afla nimic în port, aşa că pân-atunci propun să dormim liniştiţi.

— Ai de gând să împărtăşeşti şi autorităţilor, presupunerile tale în legătură cu schoonerul, Marian? l-am întrebat, mai departe.

— Nu, Robert. Chiar atât de importantă nu-i problema asta. Ceea ce presupunem noi, poate fi eronat. Şi noi am acostat aici şi am mers pe ţărm, aşa că şi alţi pot presupune la fel de bine despre noi, că suntem contrabandişti. De ce n-ar face şi alţi marinari aici, cercetările lor, ca şi noi?

A trebuit să-i dau în sinea mea dreptate. M-am dus în cabina mea şi m-am întins pe pat. N-a trecut mult şi-am adormit, iar a doua zi de dimineaţă, când m-am trezit, am văzut iahtul nostru plutind în apele portului Cullao.

Marian mă aştepta deja pe punte şi mă salută bine dispus.

Îmi arată un vas ancorat la o oarecare depărtare de noi.

— Recunoşti vasul ăsta, mă întreabă el.

M-am uitat cu atenţie în direcţia acestuia. Era tocmai schoonerul misterios.

— Nu e chiar vasul pe care l-am văzut în noaptea trecută, l-am întrebat eu uimit.

— Bine-nţeles că este. Vine din Chile şi a ancorat c-o oră înaintea noastră.

— Bine, dar noi am văzut vasul luând-o în direcţia sud, Mariane.

— Aşa este. Căpitanul a făcut un ocol mai mare, după care a luat-o spre portul Cullao. Am căutat să obţin informaţii mai complete cu privire la vas şi echipajul său. După cum vezi, marinarii n-au prea mult de lucru. Umblă şi ei creanga, pe punte.

— Poate pentru că încărcătura a fost transportată pe timpul nopţii Mariane, am spus eu zâmbind.

— Hm, după cum văd, eşti convins că-n faţa noastră se află un vas de contrabandă, nu-i aşa Robert?

— Fireşte! Dar nu pricep ce-are asta a face, cu comedia asta de „Dracii roşii” care dansează?

— Poate că-ţi voi da eu o explicaţie, dar mai întâi să luăm micul dejun. Mâine înainte de masă am să-mi completez informaţiile de care am nevoie. Între timp te rog să le îngrijeşti de lucrurile pe care ţi le-am notat aici, că am nevoie.

— Păi să nu te însoţesc Mariane? Am întrebat eu uimit întrucât se întâmpla foarte rar ca să nu mergem împreună.

— Nu, ceea ce am de gând să fac, voi face-o singur. Pe de altă parte, nu prea avem timp, fiind că cu puţin înainte de lăsarea întunericului trebuie să pornim din nou la treabă.

— Te rog numai să nu uiţi de „Focurile bengale”, spuse el zâmbind, în încheiere.

Aş fi vrut să ştiu ce plănuia prietenul meu, dar ştiam că vrea să mă surprindă şi nu-mi va spune nimic.

Am luat micul dejun împreună şi-am evitat să rămân supărat.

Voiam tocmai să mă ridic când apăru Pongo cu informaţia că schoonerul aparţinea unui nord-american, pe nume Charton, care era deopotrivă şi căpitan şi proprietar. Acesta sosise doar de câteva zile în portul Cullao.

— De câteva zile, întreabă Marian? a cărui faţa exprima nedumerirea.

— Da *Masser* Farrow, înainte cu opt sau nouă zile, îl lămuri Pongo.

— Şi ce-ai mai aflat?

— Vasul vine de la San-Francisco şi face de câteva luni curse pe coastă.. Echipajul are nouă oameni, mai mult n-am putut afla.

— Sunt pasageri la bord?

— N-am putut afla *Masser* Farrow. Cred că da, am văzut alt om alături de căpitan. Dar nu cred că e marinar. Poartă haine albe.

— Bine. Trebuie să ţii pe mai departe sub observaţie schoonerul, Pongo. Dacă debarcă cineva pe uscat, trebuie să-i urmăreşti. Nu ştii cumva, cât rămâne vasul în port?

— Nu, *Masser* Farrow.

Marian îmi dăduse o notiţă pe care erau scrise toate lucrurile pe care voia să le cumpăr. Cuvintele „focuri bengale” era subliniate c-o

linie groasă. Am părăsit iahtul înaintea prietenului meu şi mărturisesc că-mi veni gândul de a-l urmări în taină, să văd unde merge, dar am renunţat la asta, simţindu-mă ca şi cum aş fi fost un trădător. Am căutat să-mi vă de treabă şi să-mi fac cumpărăturile. Dar din păcate am fost nevoit să plec la Lima ca să găsesc cele necesare. Folosindu-mă de ocazie, am mai trecut pe la hotelul nostru, să-i anunţ încăodată, în legătură cu absenţa noastră. De-abia după masă m-am putut reîntoarce pe vasul nostru.

Marian sosise deja şi citea un ziar, având alte câteva alături pe masă. Când mă văzu îmi făcu semn să mă aşez, adună vraful de ziare, înmânându-le lui Goliat, să le ducă în cabină.

— Cauţi ceva, anume acolo, Mariane? Am întrebat eu.

Marian scutură numai capul.

— Ziarele sunt foarte vechi de trei ani, dragă Robert. Le-am cumpărat în Lima de la redacţia ziarului.

— Şi ce vrei să faci cu ele, l-am întrebat uimit.

— Am vrut numai să mă conving dacă ideea pe care am avut-o este corectă, atâta tot, se mărgini să răspundă acesta.

— Şi corespunde?

— Cred că da.

— Crezi, sau ştii cu siguranţă?

— De asta o să ne convingem de-abia la noapte. Ai cumpărat „focurile bengale"?

— Fireşte, doar chiar tu ai insistat asupra acestui punct. Este asta, atât de important pentru tine?

— Da, fiindcă am nevoie de ele, încă-n noaptea asta într-o oră părăsim portul, pentru a ne reîntoarce din nou la locul nostru pitit, de lângă coastă.

— Atât de devreme?

— Da, fiindcă la ora şapte, părăseşte portul şi schoonerul.

— Ei gata, spune-mi despre ce este vorba Mariane. Tu văd că ştii ce se petrece aici. Nu te gândeşti că John Fleet şi la Johnny pe care trebuie să-i salvăm?

— Încă în această noapte o să-i eliberăm, dragă Robert, altceva, nu pot să-ţi mai spun din păcate. Gândeşte-te tu singur la toate şi mai cu seamă la un incident căruia nu i-am dat la început mare importanţă. Şi tocmai acesta m-a dus mai târziu pe calea cea dreaptă.

— N-am uitat nimica Mariane şi totuşi nu găsesc nici o explicaţie. Aş paria cu tine pe orice, că aici e vorba de contrabandă. Schoonerul face deplasări dea lungul coastei şi dă semnale nocturne. Numai asta şi-l face foarte dubios. Ieri a livrat cu siguranţă, marfa sa, undeva pe coastă.

— Sunt convins, dragă Robert, dar totuşi nu e vorba de contrabandă.

— Atunci nu mai înţeleg nimic m-am ridicat eu de la masă, mânios, dar amicul meu, mă linişti punându-mi o mână pe umăr.

— Ia gândeşte-te, spuse el. Repet încăodată. Poţi să găseşti singur soluţia, dacă îţi aminteşti un incident aparent neimportant. Mai mult nu-ţi pot spune pe moment.

M-am dus în cabina mea şi-am luat loc la masa mea de lucru, începând să mă gândesc înc-o dată la toate amănuntele, dar nu-mi veni nimic în cap, aşa că am urcat din nou pe punte.

Iahtul nostru tocmai se pregătea de plecare şi l-am privit cu uimire pe Marian, când Hoffman o luă-n direcţia nord. Mi-am spus c-a făcut-o, pentru a induce în eroare schoonerul, făcând un ocol mai mare şi-apoi reîntorcându-se în locul nostru adăpostit de la sud. Am mers câteva mile-n spre nord, după care căpitanul Hoffman o luă spre largul mării. De-abia după ce n-am mai putut fi văzuţi de pe coastă, se-ndreaptă spre sud.

Patru ore mai târziu, venind din direcţia sud, am ajuns la locul nostru secret, de lângă coastă. Tocmai când am aruncat ancora, căzu şi întunericul.

— Am cam întârziat niţel, mărturisi Marian. Am intenţionat să vizitez grota, încă la lumina zilei, dar acum nu se mai poate. Dar să ne grăbim totuşi, altfel vom ajunge prea târziu.

Întrucât cinasem deja mai-nainte, am coborât în mica barcă, în care, călăuziţi de Pongo, care trecu la vâsle ca de obicei, am luat-o spre grotă Şi de data asta l-am luat pe Goliat, care avea misiunea ca şi c-o noapte înainte să ascundă ulterior barca noastră undeva pe coastă Am găsit şi de data asta, grota goală şi ne-am ascuns. Eram convinşi că nimeni, deocamdată, nu e prin preajmă. Apariţia „dracilor roşii”, nu era prevăzută în program decât în apropierea miezului nopţii.

Stăteam ascunşi undeva în spatele unei stânci masive, pe când Marian se ascunse, în altă parte a grotei. Lângă mine, pe pământ erau aşezate câteva grămăjoare de focuri bengale, pe care voiam să le aprind la sosirea indienilor. Pongo îşi găsise şi el nu departe un ascunziş, într-o scobitură a stâncii. Din nou răbdarea ne-a fost supusă la grea încercare, acele ceasornicului meu, înaintând cu greu spre miezul nopţii. Credeam tocmai că am ratat şi încercarea asta, când am auzit un zgomot slab, de piatră scrâşnind pe potecă Şi deodată peştera se lumina de-a binelea. Focul roşu care izbucnise, îmi lua aproape vederea.

M-am ascuns şi mai mult după bucata de piatră inima începând să mai bată nebuneşte în piept, când i-am văzut pe indieni în travestiul lor drăcesc. Am scăpărat un chibrit şi-am aprins pulberea presărată lângă mine. Concomitent se aprinse şi din cealaltă parte unde stătea Marian.

Indienii se opriră din mişcările lor groteşti pentru a privi înjur.

Atunci ne-am ridicat cu revolverele întinse.

— Sus mâinile, bubui vocea prietenului meu, în grotă.

Se pare că indienii cunoşteau semnificaţia acestor cuvinte, pentru că mâinile lor, se ridicară în sus. I-am împins spre pereţii grotei pe indivizii vopsiţi, somându-i că la orice încercare de fugă, tragem imediat. Îndărătul nostru mai ardea încă focul roşu. Voiam tocmai să-l mai invit pe uriaşul negru să-i lege pe indivizi, când am auzit în spatele meu, strigătul lui de avertizare. Marian şi cu mine, am tresărit şi ne-am întors cu 180° grade pentru a vedea cum alţi trei bărbaţi, albi, de data asta, tăbărâră asupra noastră. Doi dintre aceştia ţineau bastoane de cauciuc în mână, gata să lovească.

Marian şi cu mine am îndreptat armele asupra lor, dar înainte de-a putea face uz de ele, am fost apucat din spate. În momentele de surpriză care au urmat, am uitat cu desăvârşire de indieni, Ne-au aruncat armele din mâini, imobilizându-ne. Bastoanele de cauciuc şfichiuiră aerul. Am simţit o puternică lovitură la cap. În acelaşi moment am auzit o împuşcătură. Am mai văzut cum credinciosul nostru Pongo intervenea în ajutorul nostru, dar se prăbuşi la pământ, în acelaşi moment pierzându-mi cunoştinţa.

IV
PRIZONIERI

CÂND M-AM TREZIT, am crezut că mai visam încă. Eram cu puţin înainte de ivirea zorilor. Marian şi cu mine zăceam legaţi în faţa grotei, în vreme ce în jurul nostru dansau, cu mişcări groteşti, trei indieni îmbrăcaţi ca şi draci.

Mi-am amintit ce s-a petrecut şi ultima secvenţă a fost prăbuşirea lui Pongo, în clipa când a răsunat o detunătură. Pongo zăcea lângă mine. M-a apucat o furie atât de grozavă, încât am încercat să-mi rup legăturile imediat, dar acestea erau bine făcute. Indienii s-au oprit din dansul lor şi ne-au târât înăuntrul peşterii, unde ni s-au acoperit capetele. Am fost luaţi pe sus şi transportaţi undeva, iar din zgomotul făcut am dedus că traversam un gang. În cele din urmă, am fost depuşi jos şi ni s-a luat acoperemântul de pe cap.

Nu ştiam unde ne aflăm, dar în jurul nostru domnea un întuneric de nepătruns. Se instală o tăcere deplină, întreruptă de respiraţia noastră doar.

— Mariane, l-am strigat încetişor, pe prietenul meu.

— Da, Robert. Am fost păcăliţi. Nu ne-am gândit c-ar mai putea fi oameni în fundul grotei, spuse abătut prietenul meu.

— Şi credinciosul nostru Pongo? Am scrâşnit eu.

— L-am văzut prăbuşindu-se, Robert, când indivizii au tras asupra lui. Să sperăm că este numai rănit.

— Atunci ar fi lângă noi, Mariane. Mă tem de ce e mai rău. Mă tem că ticăloşii l-au ucis.

— Nu trebuie să ne gândim totdeauna la ce e mai rău, dragă Robert. Deşi modul în care s-a prăbuşit, îmi dă destul de gândit.

— Goliat va aştepta zadarnic întoarcerea noastră. Păcat că indienii n-au mai rămas să danseze în faţa grotei, poate aşa ne-ar fi putut vedea.

— Nu cred că vom putea fi găsiţi aici. Se pare că mai există o a doua ieşire pe care n-am putut-o descoperi, în ciuda sforţărilor noastre.

— Am văzut ieşirea asta. E-o gaură practicată-n stâncă, mascată de o alta bucată de stâncă de un metru înălţime. Prin această gaură au apărut aceşti indieni, care nici măcar nu sunt ceea ce par.

— Cum adică Mariane, nu sunt indienii.

— Sunt albi şi înţeleg prea bine engleza, altfel la somaţia noastră, nu s-ar fi speriat atât de tare.

— Nu crezi c-ar fi timpul să-mi spui, despre ce este vorba, aici Mariane? Vezi în ce situaţie ne găsim? De-aş fi ştiut mai dinainte…

— Dragă Robert, te rog nu-mi face reproşuri chiar acum! Nu cred că aceşti oameni sunt bandiţi. Faptul c-au tras asupra lui Pongo s-a datorat mai degrabă surprizei şi legitimei apărări. Ar fi putut de mult să ne ucidă, în caz că ar fi vrut-o. Probabil că ne vor da drumul când îşi vor fi terminat treaba aici.

— Ce fel de treabă, Mariane?

— N-aş vrea să vorbesc acum despre asta, Robert, e chiar mai bine, că nu ştii şi tu, despre ce este vorba. Dar linişte, vine cineva lasă-mă pe mine să vorbesc, voi termina-o eu şi cu contrabandişti ăştia.

Marian accentuase cuvântul contrabandişti. Omul care intrase acum în încăpere, râse încet, părând să fi auzit cuvintele lui Marian. Nu-l puteam vedea, întrucât n-adusese lumină.

— Aşadar domnilor, v-aţi deşteptat deja? Aţi dormit cam mult şi mă tem că v-am lovit cam tare. De-aceea v-am lăsat puţin la aer proaspăt ceea ce cred că v-a făcut bine.

— Cine eşti dumneata şi ce vreţi de la noi, îl întreabă Marian.

— Păi tocmai asta am vrut s-o aflăm de la dumneavoastră, domnilor. Ne taxaţi de contrabandişti, după câte am auzit. Cum aţi ajuns la concluzia asta?

— Nu e oare destul de clar? Când am văzut „Diavolii roşii” dansând în faţa grotei, am bănuit imediat c-ar putea fi aşa ceva. Vreţi să-i speriaţi cu comedia asta pe toţi marinarii, pentru a fi stăpâni pe toată regiunea în felul acesta vă puteţi continua nestingheriţi afacerile.

Omul râse din nou, spunând apoi:

— Păreţi a fi extrem de ageri, domnilor. Aţi ghicit-o dar de ce-aţi năvălit asupra noastră! Voiţi să ne arestaţi, sunteţi de la poliţie?

— Nu, curiozitatea ne-a mânat încoace şi voiam să ştim dacă avem dreptate cu bănuielile noastre. Voiam mai întâi de toate să lămurim spectacolul ăsta cu „Dracii roşii”.

— Şi cum de-aţi nimerit chiar aici? De pe mare nu veniţi în nici un caz.

— Nu, venim de peste munţi.

— Da, dar, acum două zile, aţi venit c-o barcă mică, pe care aţi condus-o în golf. Aţi cercetat grota de mai multe ori, chiar şi la lumina zilei, n-am dreptate?

— Da, aşa este, dar de data asta am venit dinspre uscat pentru a nu putea fi văzuţi.

— Îmi pare rău, că trebuie să vă ţinem aici un anumit timp, dar vă dau ocazia să nu vă pierdeţi timpul de pomană, ne puteţi ajuta.

— La contrabandă?

— Da, la contrabandă, dar nu veţi avea deloc de-a face cu marfa. Acum va trebui să vă las până diseară singuri şi atunci vă veţi bucura din nou de companie. Nu veţi avea nimic de suferit, dacă sunteţi raţionali şi ne urmaţi sfaturile.

— Ne-aţi împuşcat însoţitorul, este rănit grav? Se Interesă Marian.

— N-are decât o zgârietură. M-am speriat şi eu crezând că unul din oamenii mei l-au ucis, dar negrul ăsta are o căpăţână tare. S-a deşteptat acum o jumătate de oră. Şi nu-i prea păsa de rana căpătată. Acum se găseşte-n serviciul meu.

— Să fie adevărat? continuă prietenul meu să-l iscodească.

— Bineînţeles! Credeţi că vă mint? Va asigur că mi-ar fi părut foarte rău, dacă i s-ar fi întâmplat ceva. Pentru rană o să-i plătesc mai târziu şi-o recompensă.

Mi-ar fi plăcut să aflu ceva şi cu privire la Fleet, dar dacă Marian nu menţionase nimic, n-am adus nici eu vorba. Necunoscutul, care după părerea mea, aparţinea unei categorii sociale superioare, se retrase după ce ne promise că la amiază, vom primi un prânz întăritor. După ce-am fost sigur că nu putem fi auziţi, l-am întrebat, cu respiraţia întretăiată, pe Marian.

— Crezi, ce-a spus omul, cu privire la Pongo, Mariane?

— Da, tipul nu ne a minţit, dragă Robert. Subliniez încăodată, că nu avem de-a face cu bandiţi. Ne-am pierdut doar libertatea şi trebuie să aşteptăm până să ne-o recâştigăm iar, asta-i tot.

— Dacă până atunci nu ne vom fi eliberat şi singuri, am spus eu.

— Ţi-ai examinat deja legăturile, draga Robert? Fă-o şi dup-aceea vom putea constata dacă ne vom putea elibera reciproc. Poate că vom primi ajutor din afară, sau trebuie s-aşteptăm până aceşti… contrabandişti vor fi gata cu treaba lor.

Eram bucuros că lui Pongo nu i se întâmplase nimic şi-mi recăpătasem din cauza asta optimismul.

— De ce n-ai întrebat nimic despre John Fleet, Mariane, am vrut să ştiu eu.

— Crezi că este în mâna acestor oameni, Robert? Dac-ar fi aşa, atunci am fi primit răspunsul aşteptat: că-i merge bine şi va fi şi el eliberat la timpul potrivit.

— Crezi c-ar fi posibil ca Fleet să fie încă liber? Am întrebat eu uimit.

— Şi de ce n-ar fi dragă Robert? Nu i-am găsit barca şi numele lui Fleet n-a fost menţionat şi cred c-ar fi făcut-o dacă ar fi fost prizonier, ca şi noi.

— Nu pot să răspund la asta, dragă Robert. Dacă tot n-avem ce face, aş propune să dormim, cine ştie, poate că la noapte o să fim din nou ocupaţi.

— În slujba acestor… contrabandişti?

— Poate că într-a noastră. Acum e de-abia dimineaţă de vreme. Până la ora douăsprezece, nu cred că ni se va aduce prânzul. Aşa că ar fi mai bine să-ncercăm să dormim până atunci.

Am urmat sfatul prietenului meu, pentru că toată tevatura de noaptea trecută m-a obosit destul de mult. Am fost treziţi la intrarea unui al doilea necunoscut care ne-a adus prânzul. Nu l-am putut vedea deşi avea cu el o lanternă oarbă. Raza fascicolului luminos era îndreptată asupra noastră, pe când el însuşi rămăsese în întuneric.

Mâncarea era bună. Omul ne dezleagă atât cât să putem mânca, Dar ne ameninţă că ne va doborî ta pământ dacă încercăm să ne eliberăm cu forţa. N-aveam deocamdată intenţia asta. După ce-am mâneai omul ne leagă din nou la loc şi părăsi încăperea.

Am mai vorbit o vreme cu Marian, pe urmă am adormit din nou, fără să vreau.

*

*   *

Când, după câteva ore, m-am trezit din nou, nu mi-am putut da seama la început, unde mă aflam. Un miros ciudat, îmi gâdilă nările. M-am ridicat în sus, de-ndată ce mi-am dat seama, că nu mai eram legat. Ochii mi-au lunecai cercetători, în jur. Mă găseam într-o încăpere mică, luminată, de afară printr-o mică lucarnă.

Mă găseam prin urmare la bordul unei nave! M-am frecat la ochi, crezând că mai visez încă. Mi-am dat seama ce fel de miros pătrunsese până la nările mele nu era altceva decât mirosul de corabie. Răşina, catran, apă şi aer sărat.

Am sărit de pe patul meu, repezindu-se la mica fereastră. Spre marea mea mirare am văzut că vasul se afla în plin mers şi că pluteam în largul mării, vasul, legănându-se încolo şi încoace.

Am alergat la uşă şi-am încercat s-o deschid. M-am mirat, c-am găsit-o deschisă. Înaintea mea se afla un gang, foarte slab luminat. L-

am parcurs şi-am urcat pe nişte trepte, spre punte. Din nou nici un om prin preajmă. Odată ajuns pe punte, am constatat că mă găseam la bordul unui schooner, care gonea pe apă, cu toate pânzele ridicate. Câţiva marinari alergau cu treburi, încolo şi încoace. În stânga mea, rezemat de balustradă, stătea un om pe care mi se părea că-l cunosc. Acum se-ntoarse spre mine şi... îmi zâmbi, poate la vederea mutrei stupide pe care-o afişasem.

— Bună dimineaţa Robert, te-ai sculat însfârşit? Mă întreabă acesta.

Era Marian, aşa c-am mers repede spre el.

— Nu-l recunoşti? Este schoonerul care a ancorat lângă noi în Cullao şi-a dat semnalele luminoase, noapte, atunci, pe coastă.

— Corabia contrabandiştilor?

— Chiar aia.

— Şi cum de am ajuns noi aici?

— Pot doar să ghicesc. Probabil că ne-au administrat un somnifer în mâncare. M-am deşteptat cam c-o oră înaintea ta şi am rămas şi eu foarte uimit. Te-am văzut întins lângă mine, dar n-am vrut să te scol. Am găsit uşa deschisă, am urcat pe punte, unde l-am găsit pe căpitan. Acesta este-un om prietenos care şi-a cerut scuze că facem o călătorie pe care n-am voit-o. Are însă ordine foarte stricte de a ne duce pe-o insulă anume, unde probabil vom duce pentru perioadă o viaţă de adevăraţi Robinsoni.

— Şi Pongo? Şi el este pe vas. Rana de la cap, nu e periculoasă, dar l-a scos din competiţie pentru o vreme.

— Ce s-aude de Fleet?

— Pe el încă nu l-am văzut, dar nu e decât o oră de când mă aflu pe punte. Te-am aşteptat să apari şi tu şi uite-i colo, vine şi căpitanul. Probabil că vrea să te salute personal.

M-am uitat cu atenţie la cel vizat. Acesta făcea o impresie plăcută mă salută cu prietenie şi-şi ceru de asemenea scuze.

— Aşadar, urmează să fim depuşi pe-o insulă izolată, m-am interesat eu.

— Numai pentru o foarte scurtă perioadă de timp, Sir. Veţi găsi acolo, tot ce-aveţi nevoie. Nu trebuie să vă temeţi că veţi suferi de foame.

— Şi unde se găseşte plasată insula asta?

Un zâmbet fugar trecu pe faţa omului cu care vorbeam.

— În largul mării, spuse el scurt. Regret că nu vă pot da mai multe amănunte. Sunteţi musafirii mei, dar nu încercaţi să întreprindeţi ceva împotriva noastră acest caz va trebui să vă închid.

După ce spuse vorbele astea îndepărtă imediat.

— Frumoase perspective, n-am ce zice, Mariane! Am fost aduşi aici noaptea, căpitanul Hoffman îşi va bate capul, unde am dispărut, am

spus eu.

— Să sperăm că nu va face nici o prostie. N-aş vrea să înştiinţeze poliţia din Cullao. Situaţia de-aici o vom rezolva-o noi şi singuri.

— Pe insula aia solitară Mariane?

— Nu vom rămâne mult acolo, dragă Robert.

— De unde ştii asta?

— Mi-a venit o idee, să-l rog pe căpitan să nu ne lase pe insula aceea, ci mai degrabă să ne păstreze la bordul navei.

— Asta nu poţi să i-o impui.

— De impus nu, dar totuşi va face-o.

— Cred că ne aflăm pe drum de vreo şase sau opt ore. Păcat că la bord nu există o staţie de emisie-recepţie. Voi vorbi totuşi cu căpitanul, pe la ora douăsprezece şi până la miezul nopţii am putea ajunge din nou la coastă. Dacă-l înduplec.

— Ai fi un mare vrăjitor, dac-ai reuşi asta, Mariane.

— Va naviga spre coastă Robert, poţi fi sigur. Nu uita ce ţi-am spus şi contează pe asta.

— Contez dar continui să am îndoieli cu privire la reuşită.

— S-aşteptăm! Acolo în spate se află Pongo.

Acesta privi spre noi şi eu i-am făcut un semn amical din cap, la care răspunse imediat pe aceiaşi lungime de undă.

Nu părea să fie prea grav rănit.

— Era şi el sub influenţa sedativelor când a fost adus pe bord Mariane? M-am interesat eu.

— Da şi el, a fost adormit după masă. Dar să vizităm nava, căpitanul ne-o permite. N-avem voie să cercetăm sub punte şi nici să mergem altundeva, cu excepţia cabinelor noastre.

— L-am urmat pe Marian şi cu ocazia asta i-am examinat pe furiş pe marinarii care lucrau la bord. Nu-mi făceau o impresie nefavorabilă deloc. Aceştia mergeau tocmai până la proră să ia o ladă mare acoperită cu un capac.

— Marfa de contrabandă Mariane, am zâmbit eu pe sub mustaţă.

— Nu Robert, aici te înşeli iarăşi. Dar te rog nu mă mai întreba nimic, o să-ţi povestesc totul mai târziu.

Vroiam chiar să-i pun o întrebare. Dar prietenul meu se întoarse pe călcâie şi o luă din loc. Am dat în schimb de Pongo şi m-am interesat cum stă cu rana. Acesta râse bucuros şi spuse că s-a supărat că nu ne putuse ajuta la momentul oportun. Corabia îşi menţinea pe mai departe cursul stabilit. Se părea că nimeni nu ne bagă în seamă şi lotuşi aveam senzaţia că suntem discret supravegheaţi.

Aşa se făcu amiază. Am remarcat că-n afară de armele noastre, nu ni se luase nimic. Aveam asupra noastră portofelele, lămpile de buzunar şi alte celea lucruri. Marian privi la ceasul brăţară, era chiar 12 fix. Căpitanul veni şi ne pofti politicos la masă.

Veţi lua masa cu mine, domnilor. Subliniez încă odată, că sunteţi musafirii mei. Vreţi să mă urmaţi în cabina mea?

Păşii alături de noi, discutând despre lucruri indiferente. După ce-am stat faţă-n faţă la masă şi marinarul de servici aduse mâncarea, Marian începu să vorbească.

— Domnule căpitan vreţi neapărat să ne duceţi pe o insulă izolată.

— V-am spus doar că sunt obligat s-o fac.

— Hm. Vă voi face o propunere, care va fi numai în avantajul voastră.

— Nu, nu sunt coruptibil, domnule râse căpitanul. Propuneri, se pot face, dar nu le voi accepta.

— Mi-ar părea rău s-aud asta, domnule căpitan. Dealtfel deja suntem în cunoştinţa de cauză în noaptea asta între orele 12 şi unu (noaptea) vă veţi întâlni cu poliţia portuară, la al doilea golf şi veţi aduce scafandri. Noi am fost îndepărtaţi pentru a nu-i deranja pe „Dracii roşii" care nu sunt deloc indieni. Poliţia va prelua o parte din sarcină, întrucât ştie exact unde zace nava.

Căpitanul se uită uimit la prietenul meu, nevenindu-i să creadă.

— Dumneata, dumneata ştii totul, Sir?

— Păi cum ai auzit înainte. Şi poliţia portuară este înştiinţată. Dacă ne depui acum pe-o insulă oarecare, la întoarcere vei fi reţinut de poliţie, care va lua foarte serios dispariţia noastră şi lucrurile ar putea lua o întorsătura nefericită.

Căpitanul încetă să mai mănânce şi ne privi cu sprâncenele strânse. Deodată se ridică în picioare se scuză faţă de noi şi părăsi cabina.

— Acum o să schimbe direcţia navei, dragă Robert, o să vezi c-o să obţin ce am vrut. Problema cu poliţia portuară a fost numai un bluf al meu.

— Dar chestiunea cu vasul? Ce-a însemnat asta?

— Despre asta, mai târziu. Ah, căpitanul se întoarce.

Acesta reintră din nou în cabină.

— Vreţi aşadar să-mi faceţi o propunere Sir, spuse el. Mă rog vreau s-o aud.

— Duceţi-ne înapoi spre coastă şi atunci nu vom lua poziţie în problema poliţiei. Aţi vrut să ne răpiţi şi ca şi căpitan ştiţi ce-nseamnă asta.

— Vă voi duce înapoi spre coastă, Sir. Dar vă spun clar că nu vă voi depune la ţărm. Credeţi într-adevăr că noi facem ceva ilegal acolo?

— Nava se găseşte în apele teritoriale ale Statului Peru, domnule căpitan. Dacă d-voastră şi domnul care conduce toată afacerea asta, aveţi temei legal, atunci de ce toate aceste măsuri de siguranţa?

Căpitanul nu răspunse nimic, dar am văzut că era puternic marcat de spusele lui Marian. El se opri de-a mai mânca şi aştepta ca noi să terminăm cu masa. După ce am golit farfuriile el se ridica şi ne lămuri.

— Cum stau lucrurile în prezent, nu vă mai pot considera drept musafirii mei. Ne-aţi trădat şi prin urmare vă declar consemnaţi în cabinele voastre.

— Cum doriţi, domnule căpitan. Urmările vă vor fi atribuite dumneavoastră.

Omul nostru, adică, căpitanul nu răspunse nimic. Marian şi cu mine am luat-o de-a lungul coridorului şi-am intrat în cabinele noastre.

Prietenul meu fu foarte mulţumit de bluful său, mai ales că nava-şi schimba cursul într-adevăr, judecând după poziţia soarelui. Şi-acum se îndrepta în mare viteza spre coastă.

— Către miezul nopţii, o să ajungem la coastă, Robert. Mai avem lămpile de buzunar asupra noastră şi cu ajutorul lor, putem să-i facem semne căpitanului Hoffman. El are o staţie radio. În două sau trei ore funcţionarii de la Poliţia portuară vor fi la faţa locului. Acum trebuie să ne grăbim, altfel aceşti oameni îşi vor termina lucrarea lor.

— Şi despre ce lucrare tot vorbeşti Mariane?

Din nou refuză prietenul meu sa vorbească. Asta va contribui la ridicarea tonusului stării mele emoţionale, desigur.

V
SECRETUL DRACILOR ROŞII

AM AUZIT ÎN SPATELE NOSTRU un zgomot uşor la uşă. Am alergat la uşă şi-am văzut că aceasta a fost închisă pe dinafară. Aşadar eram din nou prizonieri. Lui Marian nu-i păsa deloc de incident şi-acum a început cu mine, să discute despre toate aventurile posibile şi imposibile, pe care le-am trăit împreună. Numai despre „Dracii Roşii” nu spuse nimic. De-ndată ce l-am făcut atent, că suntem din nou prizonieri, el mă avertiză la rându-i, arătându-mi uşa. Bănuia fireşte că suntem spionaţi din partea cealaltă. Două ore mai târziu, ne am întins pe paturi, cât eram de lungi şi-am adormit.

Prietenul meu, numise acest somn, de rezervă, pentru că era de părere, că-n noaptea care va urma, nu vom mai avea deloc timp, pentru aşa ceva.

M-am deşteptat târziu. Marian era deja în picioare şi-şi lipise ochiul de lucarnă. Sosise şi noaptea, dar luna şi stelele luminau puntea, ca ziua, o zi întunecată, se-nţelege.

La mare depărtare, am văzut un mare vapor, trecând pe lângă noi. Vasul nostru avea şi el o viteză considerabilă.

— O să ajungem la coastă mai repede decât am socotit eu Robert, îmi şopti Marian. Să sperăm că Hoffman e lângă coastă şi ne observă semnalele. Ar trebui pentru asta să ajungem pe punte şi să nu fim observaţi dinspre ţărm. Principalul rămâne totuşi ca Hoffman să reacţioneze imediat.

— Crezi c-a sosit timpul să mă iniţiezi şi pe mine. Mariane? l-am presat eu. S-au petrecut cele mai neobişnuite lucruri şi dacă eu continui să le ignor total ne vom găsi într-o situaţie foarte neplăcută destul de curând. Eu continui sa cred că oamenii aceştia fac contrabandă.

— Am părăsit de multe zile asemenea gânduri, Robert, dar ai dreptate. Poate e mai bine să ştii şi tu. Nu pot însă vorbi tare, fiindcă sunt în continuare convins că suntem auziţi de din dosul uşii. Când am intrat în cârciuma din port şi-am auzit despre povestea asta, nu m-a interesat deloc povestea. De-abia după ce l-am reîntâlnit pe Hoffman şi ne-a relatat de dispariţia lui Fleet, mi-am dat seama c-am putea fi amestecaţi într-o chestiune foarte primejdioasă. La început am crezut şi eu în contrabandă, dar mi-am spus curând că indivizii ar fi dat semn de-o mare prostie, să atragă astfel atenţia asupra lor în loc să lucreze în întuneric şi secret şi-ar fi atras toate privirile marinarilor asupra lor De-aceea nu în am gândit c-ar putea fi contrabandişti şi m-am concentrat doar asupra faptului cui i-ar putea folosi o asemenea comedie. Am vizitat grota şi i-am văzut pe „Diavolii roşii". Mai târziu am găsit grota goală. Mi-ai spus apoi ceva de o umbră. Am crezut mai întâi că te-ai înşelat, dar când mi-ai spus şi de descoperirea ce-ai făcut-o în apă în legătură cu lumina aceea.

— Lumina pe care-am crezut c-am văzut-o sub apă, Mariane? l-am întrerupt eu pe prietenul meu. La asta nici eu nu m-am mai gândit apoi.

— Asta a fost greşeala, fiindcă tocmai aceea lumină m-a pus pe drumul cel bun. Dacă ai văzut o lumină subacvatică, atunci cu siguranţă că se găseau şi oameni acolo şi aceştia nu puteau fi decât scafandri. Dar ce căutau aceştia acolo? Mai târziu apăru şi schoonerul, care transmise semnale spre coastă. Noaptea apăru din nou, aproape de apele golfului. Asia mi-a dai de gândit Ne-am întors în timpul zilei la Cullao şi ţi-am dat de lucru toată ziua între timp am căutat redacţia unui ziar binecunoscut. Acolo am aflat că acum trei ani o nava care transporta lingouri de aur s-a scufundat aici şi venea din Chile. Echipajul s-a înecat, dar timonierul mai reuşise să se salveze. Nu putuse indica unde s-a scufundat vasul şi acest timonier se numea… Charton.

— Charton? Nu aşa se numea căpitanul schoonerului Mariane?

— Aşa este şi e vorba de acelaşi timonier. El cunoştea foarte bine poziţia navei şi şi-a căutat ajutoare, pentru a găsi şi ridica comoara din lingouri de aur. Căutarea a început. Fiindcă totul trebuia să rămână secret, scufundători mergeau noaptea de pe mal în apă, ca să caute vasul în urma unei furtuni groaznice care s-a produs atunci, nava din Chile, a fost mânată spre coastă şi după părerea mea, s-a scufundat cam la vreo o suta cincizeci de metri de aceasta. Scafandri

au găsit vasul şi comoara scufundată, dar n-au dus-o pe uscat ci au aşteptat s-apară schoonerul care încărcat marfa la bord şi şi-a continuat drumul. Până-n prezent comoara nu e prea bine ascunsă. Întrucât alte vase le puteau deranja căutarea au pus în scenă, reprezentaţia cu „Dracii roşii" Aceştia mizau pe superstiţia marinarilor, care făceau un mare ocol cu vasul lor, doar să evite grota cu pricina. Grota o descoperiseră întâmplător şi ce-a de-a doua ieşire o mascaseră cu multă îndemânare. Aşa că atenţia tuturor se concentra asupra Grotei, când nici cinci sute de metri mai departe, continua căutarea nocturna după comoară. Nu sunt îndreptăţiţi să posede comoara şi ştiu ca fac ceva ilegal. Timonierul a minţit autorităţile când a susţinut că nu cunoaşte locul accidentului maritim. Trebuia doar să fi înotat mult, în mare, până să fi ajuns în cele din urmă pe uscat. Aşa stau lucrurile draga Robert, deşi nu-i tocmai clar, unde au rămas Fleet şi Johnny. Ori aceştia se află şi ei în mâinile căutătorilor comorii, sau s-au ascuns la rândul lor căutând să descopere şi ei secretul.

— Mă miră tot ce mi-ai spus aici şi nu m-aş fi putut niciodată gândi la aşa ceva, am recunoscut eu deschis.

— Şi doar era atât de uşor de ghicit, dar tu nu le-ai mai gândit de loc la lumina subacvatică, pe care văzut-o.

— Aşa este, am ajuns să cred că era vorba totuşi de-o reflexie în apă a razelor de lună.

— Da. Principalul e că acum trebuie să acţionăm foarte repede. Mai suntem încă prizonieri, dar sper că-n foarte scurt timp ne vom putea elibera iarăşi. Hoffman recunoaşte semnalul şi ne va da imediat răspuns. Va putea apoi, în câteva secunde să transmită semnalul nostru la Cullao.

Vorbisem foarte încet astfel încât un eventual spion nu ne-ar fi putut auzi. Acum uşa fu brusc deschisă şi apărură doi marinari, care ne aduceau cina. Păreau inofensivi şi când Marian îi întreabă ceva, răspunseră imediat. Din partea lor nu ne aşteptam la ceva rău. De-ndată ce s-au îndepărtat Marian îmi şopti.

— Aceşti oameni par să n-aibă habar de ce se petrece la bord. Cred că sunt marinari oneşti angajaţi în San Francisco Cine ştie ce basm le va fi povestit căpitanul, în legătură cu ce au ei de lucru la coasta asta. Am mâncat ce ni se aduse după care am trecut din nou la mica fereastră, practicată în cabina noastră. În depărtare se zărea deja linia subţire a coastei.

— Într-o oră, ajungem acolo, Robert. Să sperăm că schoonerul va naviga spre golful unde este ancorat iahtul, nostru, altfel ne va fi foarte greu să-i dăm semnalele cuvenite lui Hoffman.

Aceste temeri le nutream şi eu mai de mult, dar nu le împărtăşisem tui Marian. Cu atât mai încordaţi urmăream în ce zonă ne apropiem

de coastă. O jumătate de oră mai târziu, Marian exclamă, c-o jumătate de gură:

— Navigăm direct spre golful nostru, Robert, fi numai atent la stâncile alea colţuroase, care se văd acolo!

Mai trecu un sfert de oră şi l-am putut vedea prin ochean şi pe marinarul de gardă, plasat pe stâncă. Aşadar iahtul nostru, se afla cu-adevărat în golf. Câteva minute mai târziu, Marian îşi aprinse şi reaprinse lampa de buzunar într-un anumit cod, în timp ce eu continuam să-l supraveghez pe marinarul de gardă. Acum acesta dispăruse şi se-ntoarse, însoţit de un alt om, în care mi s-a părut că-l recunosc pe căpitanul Hoffman.

Din nou începu Marian, limbajul Morse, cu lampa sa. Am observat cum căpitanul Hoffman, îşi ridică braţul în sus, semn c-a înţeles ce i s-a apus. Imediat dup-aceea a şi dispărut. Încă înainte de-a intra în micul golf, anunţul căpitanului nostru, Hoffman şi zbură prin eter.

Acum nu mai aveam de ce ne teme şi puteam aştepta în linişte, după vreo două ore, sosirea poliţiei portuare la faţa locului. Schoonerul îşi retrase între timp o parte din pânze ceea ce am putut bănui, după zgomotul făcut. Viteza vasului se micşoră şi câteva minute mai târziu se opri în faţa micului golf, în timp ce o ancora zbura în adâncime.

Am privit spre mal. După câteva minute de-acolo porni o barcă, a cărei ocupanţi păreau extrem de dornici s-ajungă la bord. Imediat dup-aceea am auzit paşi pe bord.

Apoi se instala o tăcere. După puţin timp uşa noastră fu deschisă şi noi am fost invitaţi de către doi marinari să-i urmam, până la cabina căpitanului.

După ce-am intrat, doi oameni care-l însoţeau pe căpitan, ne priviră cu feţele întunecare.

— Deci ăştia sunt trădătorii? izbucni unul dintre ei, care rămăsese ascuns mai în întuneric. O să facem un proces scurt cu ei, să-i luăm pe uscat. Unde e negrul?

— La bord. Pare să fie ascultător şi probabil va rămâne la mine, îi lămuri căpitanul.

— Bine, dar supraveghează-l. Îţi vei relua marşul de îndată, ştii doar spre ce port te-ndrepţi. Acolo aşteaptă-mi instrucţiunile. Între timp, o să pun ordine, în toate aici. Dacă va sosi totuşi poliţia aici, nu va găsi nimic. Va bănui e a fost dusă de nas de aceşti oameni.

Căpitanul aprobă, încuviinţând din cap. Cei doi oameni îşi traseră pistoalele de la brâu şi ne somară, s-o luăm înainte. Am fost obligaţi să coborâm scările. Pe punte m-am uitat după Pongo. Nu era de văzut şi-am crezut că i să a dat ceva de lucru, sub punte.

A trebuit să luăm loc într-o barcă mică, în care mai stăteau încă alţi doi oameni. Ceilalţi doi ne-au urmat şi ei împreună am luat-o spre

coastă. Între timp, schoonerul ridică ancora îşi înalţă pânzele şi-o luă spre larg.

Asta era supărător, întrucât va mai dura cel puţin o oră până ce poliţia portuara va sosi aici. Şi aparent indivizii voiau, aşa cum au spus-o, să lichideze repede conturile cu noi. Am ajuns în golf. Dar în momentul când indivizii săriră pe uscat au apărut, ca din pământ două siluete. O voce aspră îi somă. Sus mâinile. Patru guri de revolvere însoţeau această somaţie.

Indivizii, bărbaţii, cu care veniseră rămăseseră năuciţi şi se supuseră fără crâcnire.

— Luaţi-le revolverele, domnule Farrow şi domnule Bertram. Eram şi eu uimit, dar m-am supus. Acum eram amândoi înarmaţi şi ceilalţi nu mai puteau să ne facă nimic.

Cele două siluete salvatoare, nu erau decât John Fleet şi Johnny.

Potrivnicii noştri au fost la rândul lor legaţi şi aşa au trebuit s-o ia înainte. Fleet părea să cunoască regiune destul de bine şi ne conduse acum într-o mică adâncitură, „scobitură” în stâncă, pe care atunci când am scotocit golful n-am putut-o descoperi, atât era de meşteşugit ascunsă. După o mică plimbare ne-am regăsit într-un defileu aşezat în mijlocul unei adâncituri în formă de cerc. Acolo se găseau două peşteri mici, care le serviseră probabil de „dormitoare”. În cea de-a treia peşteră am găsit mai târziu două costume de scafandru în excelentă stare de funcţionare.

— Unde sunt ceilalţi indivizi indieni? întreabă Marian.

— Aceştia tocmai şi-au reluat reprezentaţie. După ce-au terminat îi luăm aici în primire.

— Va trebui să-i dăm de ştire lui Hoffman, pentru a nu scăpa din ochi, schoonerul, l-am sfătuit eu.

— Nu va scăpa, ştiu deja spre care port se-ndreaptă domnilor. Am stat aici mai multe zile la pândă şi i-am observat au atenţie pe aceşti oameni. Am observat când aţi umblat pe-aici, dar n-am putut interveni pentru a nu-mi deconspira ascunzătoarea.

— Într-o oră va sosi aici, politia portuară, le împărtăşi vestea Marian. Povesti pe scurt aventura noastră şi cum a reuşit să-l determine pe căpitan să se întoarcă. Fleet încuviinţă zâmbind.

— Sunt în total opt oameni aici. Pe patru dintre aceştia i-am şi luat prizonieri, ceilalţi le vor împărtăşi soarta în scurt timp. Atunci nu vor mai fi fantome.

— Ştii şi despre ce e vorba aici, Mr. Fleet, m-am interesat eu.

— Bineînţeles, că e vorba de lingourile de aur. N-am crezut că ne va fi dat să ne-ntâlnim aici, domnilor, vă credeam încă pe insula Anzi.

Acum unul dintre prizonier luă cuvântul, încercând să ne mituiască, oferindu-ne jumătate din aurul scufundat. Nu şi-a găsit oamenii şi Fleet îl ameninţa că-i va pune căluş în gură, dacă va mai

încerca să vorbească.

Am vrut să-l anunţăm pe căpitanul Hoffman, dar Fleet m-a rugat să aştept. În orice moment de-acum, se puteau întoarce falşii indieni. Johnny stătea la pândă pentru a ne anunţa la timp, sosirea acestora.

Un sfert de oră mai târziu, apărură într-adevăr. I-am surprins şi i-am legat ca pe ceilalţi. Abia acum am luat loc în bărcuţa care ne-a dus spre iaht. Hoffman m-a salutat cordial. L-am rugat să vină cu iahtul în celălalt golf pentru că totul era sub control. Eu am rămas la bord şi-am parcurs mica distanţă cu iahtul.

Deodată am văzut dinspre mare, cum vine schoonerul spre noi.

— Schoonerul nu ne va scăpa de-acum, dragă Hoffman. Acesta are lingourile la bord.

Hoffman nu ştia despre ce lingouri era vorba, dar era dispus sa colaboreze la interceptarea vasului cu pânze. Am luat-o în direcţia vasului, dar acesta nu făcu nici o tentativă de-a ne evita şi-acum când am fost destul de aproape, pentru a vedea ce se petrece la bord, l-am văzut pe credinciosul nostru Pongo stând în mijlocul echipajului şi făcându-ne semne prieteneşti. Zece minute mai târziu schoonerul arunca ancora în faţa micului golf.

Am urcat pe punte. Aici am aflat cum Pongo i-a convins pe membrii echipajului ca se află pe-o corabie care făcea contrabandă şi că fuseseră angajaţi de către răufăcători. Se organizase o revoltă şi căpitanul fu luat prizonier, după care vasul îşi schimbase cursul.

I-am strâns uriaşului recunoscător mâna. Puţin după aceea, au sosit dinspre Cullao patru vase rapide cu poliţişti. Fleet i-a predat pe prizonieri şi a raportat ce se petrecuse, după ce în prealabil le dăduserăm de-nţeles prin semnale unde să ancoreze.

Schoonerul fu cercetat minuţios şi s-au găsit lingourile. Căpitanul a fost arestat. Comisarul care conduse misiunea, veni pe iahtul nostru şi-am luat curs, îndărăt împreună, spre portul Cullao. I-am povestit în amănunţime aventura noastră. El era acela care cercetase de mai multe ori „Grota Diavolilor roşii” dar n-a găsit nimic. Acum ne era fireşte recunoscător, c-a rezolvat misterul. În Cullao, vestea despre arestarea „Diavolilor roşii” stârni mare agitaţie. Toţi marinarii superstiţioşi care au crezut în fantome s-au simţii ruşinaţi. S-au văzut cât de uşor puteau fi păcăliţi oamenii.

Câteva zile mai târziu Fleet împreună cu noi ne-am reîntors din nou la Lima unde voiam să rămânem câteva zile.

Aveam multe să ne spunem şi intenţionam ca următoarea călătorie s-o facem împreună. Din păcate nu s-a ales nimic din planul nostru, pentru că Fleet a fost din nou chemat undeva telegrafic.

Aşa s-a sfârşit aventura noastră cu „Dracii roşii”.

Aventurile submarinului Dox 239

Hans Warren

I
PE INSULA MANNAE

— SE POATE SPUNE C-AM AVUT din nou noroc domnule Farrow, vremea s-a schimbat şi mă temeam că vom întâmpina lucruri neplăcute. Căpitanul Hoffmann ne făcu un semn cu capul mulţumit, figura sa înseninându-se vizibil.

— Şi ce fel de insulă se profilează acolo, înaintea noastră, dragă Hoffmann? în întreabă Marian arătând undeva înainte, în largul mării.

— Nu poate fi decât Mannae, domnule Farrow, una dintre insuliţele aparţinând arhipelagului Hervey. Nu cred că-i nevoie s-acostăm acolo, luăm numai cursul în direcţia acestei insule, întrucât mă tem că vremea rea să nu ne ajungă din urmă. Vrem doar s-ajungem la insula Rarolonga, după cum v-aţi exprimat dorinţa. Aşadar să luăm cursul în direcţia nord.

— Ei acum, dacă se pune aşa problema, n-ar strica deloc dac-am face o vizită pe insuliţa asta, prietenul meu Robert ar vrea să ştie ce fel de animale se propăşesc p-aici. O zi încolo sau încoace nu mai contează aşa de mult.

— Prea multe animale nu se găsesc pe-aici domnule Bertram, mi se adresă Hoffmann. Am debarcat şi eu odată şi am cercetat insulele Hervey, mai cunoscute azi şi cu numele de Cook, dar asta se-ntâmpla pe când comandam vasul meu de cinci catarge. Prea multe animale n-am văzut, cu excepţia animalelor marine, peşti, crabi, crustacee şi câte altele, care se găsesc câtă frunză şi… apă. Pe insulele Rarotonga şi Ritutaki veţi mai întâlni bineînţeles şi mulţi pescuitori de balene, care frecventează încontinuu aceste insule.

— Ai zăbovit pe-atunci mult, pe insulele Hervey, Hoffmann? se interesă Marian. Care anume dintre insulele Hervey propui s-o vizităm sau, cu alte cuvinte, serveşte mai bine scopului nostru, dragă Hoffmann? Ştii prea bine că prietenul nostru se interesează cel mai mult de lumea insectelor din care are la bord o întreagă colecţie pe care-ai avut prilejul s-o vezi şi dumneata.

— Ei, dacă ne oprim la Rarotonga, acolo se găseşte un camp larg de acţiune numai că ne va trebui timp să străbatem insula.

— Şi ce ne poţi spune despre băştinaşi?

— Sunt oameni paşnici din familia tahitienilor. Au un trecut destul de războinic, au fost întotdeauna luptători dârzi şi consecvenţi, dar azi au câştigat mult în cultură şi e demn de menţionat că rolul principal în pacificarea aceasta e atribuită fără echivoc misionarilor. Pe aceste insula nu veţi avea ocazia să întâmpinaţi evenimente interesante ori vreun incident de orice fel.

Marian mi-aruncă o privire. Mi-era foarte plăcut, desigur, c-aveam

prilejul să-mi reiau studiile întrerupte. Prea adesea am fost implicaţi în felurite aventuri, rămânându-mi foarte puţin timp de-a mă informa mai bine cu privire la lumea animalelor. Acum însă se punea problema c-aveam şi prilejul de-am îmbogăţi colecţiile mele cu noi piese din lumea animală. Mă-nţelesesem doar cu Goliat, musul nostru să mă-nsoţească şi să mă ajute în peregrinările mele de acest fel, mai ales că şi pe Goliat îl interesau cărăbuşii şi fluturii.

Încercase chiar să-şi încropească o colecţie proprie din cauza căreia ajungea des la ceartă cu prietenul său Pongo. Uriaşul îi propusese doar, mai degrabă să colecţioneze lei şi tigri decât aceste gângănii inofensive, dacă el, Goliat era un „mare erou” aşa cum nu înceta o clipă s-o afirme.

Îmi era prin urmare foarte plăcută propunerea lui Marian de-a ne opri în insulele Mannae. Aici puteam să-mi fac mendrele. Marian nu era necesar să mă însoţească, îmi ajungea Goliat.

Mi-am făcut aşadar toate preparativele pentru debarcare şi incursiunea pe uscat care mă aştepta. Nu bănuiam că tocmai pe insuliţa asta ne aştepta o mare aventură periculoasă. Mi-am luat ocheanul în mână pentru a supraveghea ţinutul de care ne apropiam tot mai mult. Acesta era foarte împădurit. N-am văzut oameni pe ţărm. La întrebarea pe care i-am pus-o căpitanului Hoffmann mi se răspunse că de fapt insula era locuită, dar băştinaşii se aţineau pe coasta de sud.

— Se găsesc şi albi pe insulă, domnule Hoffmann? m-am interesat eu.

— Sunt, dar numai izolaţi. În nordul insulei trăieşte un savant englez cu consoarta, venit de mulţi ani pentru a studia locul şi oamenii la faţa locului, cum se spune. N-a mai vrut să se reîntoarcă în lumea civilizată şi de-atunci a rămas aici.

— S-ar putea ca între timp să fi părăsit totuşi insula, nu uita c-au trecut ani de când n-ai mai fost pe-aici dragă Hoffmann, zise Marian.

— Aşa este, au trecut între timp zece ani, domnule Farrow. Am vorbit atunci cu Mister Lennert şi mi-a spus, foarte convins că nu are deloc intenţia de-a mai părăsi insula.

— Câţi ani avea pe-atunci Lennert ăsta?

— 40 de ani, azi trebuie să fi atins cincizeci, domnule Bertram.

— Şi soţia lui?

— Ea este cu zece ani mai tânără decât soţul ei şi la rândul ei se simţea foarte fericită aici.

— Atunci ar trebui să facem o vizită acestei perechi, domnule Hoffmann. Ţine, te rog, vasul puţin mai aproape de coastă ca să poată vedea prietenul meu Robert cât mai mult din uscat.

Totul îmi convenea de minune, acest savant şi cercetător mi-ar fi putut fi foarte util, dându-mi câteva observaţii preliminare de care

aveam nevoie.

Trei ore mai târziu Hoffmann ne lămuri că-n câteva minute vom ajunge în dreptul golfului, în dreptul căruia *Mister* Lennert îşi avea locuinţa. Ne arată o limbă întinsă de pământ, care se-ntindea departe în largul mării.

— Chiar după „peninsula” asta se află golful nostru, domnilor, în zece minute vom ajunge şi acolo.

Eram foarte curios să ştiu mai multe despre această pereche de albi care trăia de mulţi ani aici, asistaţi numai de un servitor şi un băştinaş. După ce ne spusese Hoffmann rezulta că el singur îşi muncea plantaţia cu propriile-i mâini.

Aşadar proprietatea asta nu putea fi prea mare. După ce-am trecut de limba de pământ am putut vedea chiar aproape de ţărm un mic bungalow, pe-o înălţime, înconjurat de palmieri înalţi. Înaintea casei se găsea un loc liber în care se amenajase o mică grădină cu straturi de flori, care străluceau de prospeţime în toate culorile curcubeului.

— Un mic paradis, îmi şopti Marian. Aici se poate trăi confortabil şi fără griji toată viaţa.

— Mai ales dacă băştinaşii sunt oameni paşnici, interveni şi căpitanul Hoffmann care-i auzise cuvintele.

Iahtul nostru fusese remarcat şi dinspre bungalow. Un om îmbrăcat în haine albe, ne urmărea prin ochean. I-am făcut un semn prietenesc de salut, la care ni se răspunse în acelaşi mod.

Omul se-ntoarse pe călcâie şi intră în casă, după care se-ntoarse însoţit de-o femeie, care ne urmări la rându-i cu multă atenţie. Zece minute mai târziu am aruncat ancora în micul golf şi-am coborât apoi pe uscat. Omul care ne salutase adineauri, coborî din verandă şi veni pe plajă, încet, pentru a ne întâmpina chiar acolo.

Ne salută încăodată călduros şi se prezentă atât de ceremonios de parcă ne-am fi cunoscut într-o staţiune balneară.

Ne invită numaidecât în casă şi se interesă dacă nu dorim să-i fim musafiri câteva zile. Marian ridică din umeri.

— Sincer să fiu încă nu ştiu cu exactitate *Mister* Lennert, o să rămânem până ce vom fi bineveniţi. Căpitanul nostru domnul Hoffmann ne-a povestit de d-voastră întrucât a mai fost acum zece ani aici.

— Mister Hoffmann, un german, nu-i aşa?

Lennert strigă apoi bucuros, după ce se gândi puţin.

— Da, acum mi-amintesc, Mr. Hoffmann m-a vizitat, atunci conducea un vas cu cinci catarge care a rămas un timp în larg, în timp ce el era pe uscat.

— Căpitanul nostru va veni şi el mai târziu să vă salute *Mister* Lennert. Am văzut doar din depărtare că aici trăiţi ca într-un mic Paradis. Cum s-a-mpăcat soţia dumneavoastră cu clima insulei?

— Slavă Domnului, ea s-a aclimatizat chiar mai bine decât mine. Soţia mea e sănătoasă tun şi se bucură că poate trăi în singurătate alături de mine.

— Trebuie însă că lucraţi foarte mult. Aşa cum mi-a spus căpitanul Hoffmann. Aveţi grijă singur de plantaţia d-voastră? Nu-i aşa?

— Aşa este, altfel n-aş avea nici o preocupare şi doar munca îl face pe om fericit. Ei dar acum e timpul să v-o prezint pe soţia mea, ea se bucură deopotrivă că avem musafiri. Ne va aduce aici pe verandă o băutură pe care-am inventat-o chiar eu pe aceste meleaguri.

A luat loc în veranda umbroasă. Acum ni se alătură şi doamna Lennert care ne salută. Am primit fiecare câte-o băutură răcoritoare pe care doamna Lennert ne-o turnă dintr-o cană făcută din bostan golit de sâmburi, bineînţeles.

Avea un gust minunat şi mai cu seamă ne-a dat o senzaţie de răcorire neobişnuită. Lennert se bucură când i-am adus elogiile noastre şi se vedea cât colo că era foarte mândru de „invenţia sa”.

După puţin timp stăpâna casei se ridică pentru a merge să prepare masa de prânz. Am fost şi noi invitaţi la masă ca şi Hoffmann de altfel şi care urma să ni se alăture. Lennert îl cheamă pe servitorul său Fibu şi-l trimise pe plaja din faţa golfului pentru a-i da de veste căpitanului. Între timp ne dădu câteva lămuriri.

— De câteva zile s-au petrecut câteva lucruri neplăcute, domnule Farrow. Cu trei ani în urmă a murit brusc servitoarea soţiei mele, principalul ajutor în casă. Din fericire am găsit o tânără băştinaşă care îndeplinea cu bunăvoinţă toate instrucţiunile soţiei mele. Am băgat de seamă imediat că Fibu era foarte reţinut faţă de aceasta şi-o trata cu mult respect şi veneraţie. Mai întâi am crezut că se-ndrăgostise de fată, dar mai apoi s-a-ntâmplat un incident care-mi dădu de gândit. L-am observat pe furiş într-o zi pe Fibu. Stătea de vorbă cu Manah, fata în casă şi-i vorbea cu însufleţire. La început n-am acordat mare importanţă dar am văzut cum Manah se supărase şi-acum îi riposta lui Fibu foarte energic.

Acesta se-aruncă deodată la pământ în genunchi în faţa ei părând a fi acum foarte smerit. Nici de data asta m-aş fi acordat prea mare importanţă acestui lucru dacă Manah n-ar fi scos brusc un baston la iveală, începând să-l lovească pe Fibu. Am vrut să intervin imediat întrucât mă temeam că acum Fibu va vrea să se răzbune şi-o va ucide pe fată dar nu se-ntâmplă deloc aşa. Fibu lasă să se abată ploaia de lovituri asupra sa fără să riposteze deloc. Manah se-ntoarce în cele din urmă pe călcâie şi îi strigă în limba ei, pe care-o stăpânesc şi eu, aproape la perfecţie: „Mangaia îţi porunceşte să asculţi.” Acest nume Mangaia îmi dădu de gândit. Cunoşteam istoria insulelor Hervey şi ştiam că Mangaia fusese un rege care stăpânise peste un trib destul de mic. Ce puteau să-nsemne vorbele tinerei fete? Am continuat să mă

gândesc la tot ce ştiam despre lucrurile astea şi-n timpul acesta am continuat să-l privesc pe furiş pe Fibu. Dar acesta se strecoară ca o umbră de-acolo şi de multe ori l-am surprins privindu-mă cu ochii încărcaţi de tristeţe. În cele din urmă mi se făcu milă de el şi l-am întrebat ce are. Se feri să dea un răspuns concludent, mărginindu-se să-mi spună că e bolnav. Atunci l-am întrebat de-a dreptul: „Te temi de puterea lui Mangaia, Fibu?” Omul se-nspăimântă atât de tare încât am crezut că vrea s-o ia la fugă. Mă privi îngrozit şi buzele sale murmură doar atât: „Tuan Fibu nu ştie, ce întreabă *tuan*”. „Nu-l cunoşti deloc pe Mangaia, Fibu? A fost regele tău, căpetenia tribului tău”, am continuat eu. Asta-l încurcă pe omul meu şi mai mult. Am încercat să-l descos mai departe, dar Fibu rămase perseverent la ideea că nu-l cunoaşte pe Mangaia. Am continuat să-l supraveghez cu atenţie. Mi-am dat seama c-a vorbit cu Manah în legătură cu întrebările mele pentru c-o vedeam supărată şi neliniştită temându-se tot timpul să nu fie supravegheată. Asta s-a petrecut acum vreo trei zile pentru că ieri am băgat de seamă că Manah a dispărut de-acasă. Trebuie c-a părăsit plantaţia ieri noapte pentru că până azi n-a mai reapărut. Din cauza asta soţia mea trebuie să pregătească totul de una singură ceea ce nu-i uşor de fel.

— Nu l-aţi întrebat pe Fibu dacă nu ştie unde a dispărut Manah, Mr. Lennert, se interesă Marian.

— Bine-înţeles că l-am întrebat, dar Fibu nu mi-a putut sau n-a vrut să-mi dea nici o lămurire în acest sens.

Între timp însă a devenit şi mai speriat. L-am surprins cum se uită cu teamă în jurul său şi chiar dând târcoale noaptea pe afară ca şi cum nu şi-ar mai putea găsi somnul.

— Aşa dar pe insulă se găsesc mai multe triburi fărâmiţate Mr. Lennert?

— Da în partea de sud a insulei se aţin câteva, dar pân-acum n-am auzit de vreun rege Mangaia sau ceva asemănător.

— Nu-i nevoie să fie chiar rege, unele căpetenii se-mpopoţonează numai cu titlul ăsta, râse prietenul meu.

— M-am interesat de numele ăsta şi i-am întrebat pe indigeni dar aceştia sau speriat atât de tare şi s-au retras de parcă aş fi contactat o boală molipsitoare. Nu ştiu sincer ce să mai cred şi eu.

— N-aţi încercat să angajaţi o nouă fată, Mr. Lennert?

— Ba da, dar nu s-a mai prezentat nimenea, de parcă ar evita orice indigen să mai aibă de-a face cu mine.

— De unde ştiţi că pe fată o cheamă într-adevăr Manah?

— Din satul ei de baştină, aşezat lângă coastă. Era orfană, nu avea alte rude apropiate şi trăia izolată într-o colibă. A fost bucuroasă când i-am propus să vină pe plantaţie.

— Nu prea înţeleg nici eu atunci Mr. Lennert, spuse Marian. Se mai

găsesc în junglă aşi alte triburi necunoscute?

— Nu, nu cred aşa ceva.

— Deci nu sunteţi sigur?

— Sincer să fiu nu. Nu ştiu exact. Şi totuşi când mă gândesc ce mi s-a întâmplat mie şi lui Fibu, când am făcut o incursiune în pădurea seculară, mai că n-aş exclude nici ipoteza asta. Fibu se comporta şi cu această ocazie ca unul care se aştepta la un iminent atac pentru ca în cele din urmă să dispară. Am aşteptat cu răbdare într-un luminiş până ce s-a întors, în fine, după două ore. S-a scuzat faţă de mine spunându-mi că s-a rătăcit în pădure pe când căuta o cale de acces. Şi ştiam doar oricare băştinaş.

— Altceva n-aţi mai observat în pădure?

— Câte odată mi se părea că aud strigăte slabe în depărtare dar de fiecare dată mă consolam că m-am înşelat. Asta s-a întâmplat când am fost nevoit să-mi fac tabăra în mijlocul luminişului pentru o noapte întreagă.

— În noaptea aceea a dispărut şi Fibu, nu-i aşa?

— Da, exact în noaptea aceea a dispărut şi acesta, ceea ce m-a mirat, bineînţeles.

— Şi Manah nu s-a întors deloc de-atunci, aşa cel puţin susţin localnicii.

— Nu prea credeţi c-a putut fi vorba de vreun accident, *Mister* Lennert?

— M-am gândit la început că Manah obişnuia să vină în fiecare dimineaţă în acest golfuleţ din apropiere şi că a căzut victimă atacului vreunui rechin. N-am găsit însă hainele ei la mal aşa c-am renunţat la ideea asta.

— Dar poate că s-a retras în coliba ei izolată, Mr. Lennert.

— M-am gândit şi la varianta asta, dar atunci şi-ar fi luat câteva rochii cu ea, ceea ce n-a fost cazul. Singura explicaţie e c-a fost răpită în timpul nopţii de pe plantaţie.

— Răpită, repetă Marian, încruntându-şi sprâncenele.

— Da şi eu m-am gândit anume la regele Mangaia, domnule Farrow. Am ajuns la concluzia că undeva în munţi, în mijlocul junglei poate se mai află un trib de băştinaşi stăpânit de către regele Mangaia, poate un urmaş al vechilor regi, stăpânitori ai acestor insule. Sper să nu greşesc.

Marian nu respinse deloc ideea asta, ba chiar părea s-o admită pentru că se mărgini să dea numai din cap. Întrucât în acest moment îşi făcu apariţia căpitanul Hoffmann pe care Lennert îl salută foarte cordial, discuţia fu întreruptă cel puţin acum, pe timpul mesei. Prietenul meu se mulţumi doar să-mi arunce o privire de parc-ar fi vrut să-mi spună c-o nouă aventură mijea şi de data asta pentru noi. Nu-mi displăcea perspectiva dar n-aşi fi vrut să renunţ nici la căutările

insectelor mele. În timpul mesei am cerut lămuriri amfitrionului nostru cu privire la acest subiect. Mr. Lennert deveni brusc foarte volubil şi-am putut afla că el însuşi era un pasionat căutător de cărăbuşi şi fluturi ca şi alte insecte.

— O să vă arăt după masă colecţiile mele, domnule Bertram şi mă bucur nespus că avem interese comune. Aici pe insulă se găseşte un adevărat paradis al insectelor. Am descoperit chiar un cărăbuş pe care nu-l cunoşteam şi căruia i-am dat denumirea de Lennert.

Acum începu plantatorul să-mi vorbească de adevărata lui bucurie, ca şi cum ar fi uitat cu totul de Manah şi regele Mangaia. Cu ochii străluminaţi de entuziasmul interior, Lennert începu să povestească şi nu părea obosit deloc, vorbind despre hobby-ul său. Marian îmi făcu cu ochiul ştiind că mă pasionează deopotrivă subiectul şi că acum navigam însfârşit în apele mele.

După masă am vizitat insectele domnului Lennert. Am fost întrucâtva dezamăgit de cărăbuşul Lennert care mi se părea destul de insignifiant, deşi, ce-i drept nu ştiam să se fi catalogat pe undeva. Acesta era de-un cenuşiu deschis, avea o trompă şi-un mic corn.

Englezul îmi promise că va avea grijă ca să primesc şi eu câteva exemplare şi ne-am propus chiar, a doua zi să mergem să prindem câţiva. M-am bucurat s-aud propunerea asta, deşi n-a fost să fie, întrucât evenimentele se precipitaseră în aşa măsură încât nu ne-a mai ars deloc de asta.

II
DISPARIŢIA LUI GOLIAT

ÎN DUPĂ-AMIAZA ACELEIAŞI ZILE am vizitat plantaţia. Aceasta era destul de mică dar foarte bine îngrijită şi oferea un bun exemplu de dăruire de muncă şi abnegaţie în slujba unei reuşite. Se vedea cât de mult au lucrat aici soţii Lennert. A debarcat pe insulă şi echipajul vasului nostru, dar i-am atenţionat în secret pe oameni să nu pătrundă prea adânc în interiorul insulei întrucât nu ştiam încă cu exactitate ce fel de pericole îi pasc.

Un băştinaş fanatic sau un şef de trib care nu vedea cu ochi buni penetraţia albilor pe insulă le-ar fi putut crea probleme.

Întrucât plănuisem în zilele următoare o ieşire în pădure la „vânătoare" de insecte, împreună cu Mr. Lennert i-am transmis lui Pongo rugămintea de-a ne însoţi.

O făceam din prevedere întrucât în excursia astfel proiectată nu prea aş fi dat atenţie altor lucruri care n-ar fi fost în directă legătură cu „hobby-ul" meu, iar pe Pongo Mă puteam bizui în orice privinţă, el ar fi echilibrat balanţa.

După-amiaza trecu repede şi ne regăsisem iarăşi către seară, pe

verandă, de data asta şi-n compania căpitanului Hoffmann, dar acum n-am mai adus vorba de regele Mangaia.

Deja căpitanul dăduse de mult ordinul ca toţi membrii echipajului să se-ntoarcă la bord, întrucât în două ore se va întuneca deplin.

Deodată l-am văzut pe Klaus şi pe John alergând de-a lungul malului şi dispărând în curând în pădure.

Am auzit strigându-se numele lui Goliat, care pare-se nu se-ntorsese încă la iaht.

Marian sări în picioare şi-i făcu lui Hoffmann un semn.

— Interesează-te te rog, dragă Hoffmann, ce s-a-ntâmplat. Sper că Goliat n-a pătruns prea adânc în junglă.

— Asta am interzis-o cu desăvârşire, domnule Farrow. Cred şi sper că Goliat a întârziat şi nimic altceva.

Întrucât Hoffmann nu ştia ceea ce aflasem noi de curând şi din cauza asta nu era prea îngrijorat, cu toate că începuse s-o ia el însuşi la pas de-a lungul ţărmului, pentru a-şi ajunge unul dintre marinari.

Îl ajunse mai întâi pe John, care-i strigă ceva, în goană, după care aleargă mai departe. După un timp Hoffmann se reîntoarse şi ne spuse că băiatul nu apăruse pe punte. William îl observase, pe când acesta alerga după un fluture pe care ţinea cu tot dinadinsul să-l captureze pentru a şi-l adăuga colecţiei sale.

— Poate că s-a rătăcit aici, n-are de ce să se teamă chiar dacă e în pădure, fu de părere Hoffmann. Dacă întâlneşte totuşi un indigen acesta o să-i arate drumul până la coastă.

— Nu spune asta, dragă Hoffmann, interveni Marian acum, în ultimul timp s-au petrecut mai multe lucruri pe insulă care mi-au dat serios de gândit. Ei. Dar iată-l pe Pongo, acesta va alerga el însuşi în ajutorul prietenului său. Hai Pongo, hai mai repede la noi, îl urgentă prietenul meu pe uriaşul negru.

Marian se ridică şi ieşi în întâmpinarea acestuia, vorbind ceva, în şoaptă cu el. Pongo se mărgini să dea doar din cap, după care dispăru din nou şi de fapt în direcţia în care William şi John îl văzuseră ultima dată pe băiat.

Mă cuprinse un sentiment de nelinişte. Dacă Goliat dispăruse cu-adevărat atunci trebuie să-l căutăm încă în decursul acestei nopţi. Din fericire nu se găseau fiare sălbatice pe insulă, dar oamenii s-au dovedit de-atâtea ori mai periculoşi decât acestea.

— Goliat poartă revolvere cu el, aşa c-ar fi trebuit s-auzim focul lui de armă dacă cumva a pătruns prea adânc în pădure, fu de părere Marian.

— Poate că n-a mai apucat să facă uz de armă Mariane, am răspuns eu.

Şi căpitanul Hoffmann se nelinişti acum.

— Dac-aş fi ştiut, n-aş fi dat permisiunea de-a părăsi vasul,

oamenilor mei, ne spuse, scuzându-se oarecum. Am crezut că insula este neprimejdioasă şi acum…

— E-n regulă, dragă Hoffmann nu te trage nimeni la răspundere, responsabilitatea ne revine nouă, care-ar fi trebuit să te avertizăm. Nici noi n-am crezut într-un pericol real. Poate că tot va reuşi Pongo să-l găsească pe dispărut.

— Iată-l că vine Fibu, ne spuse Lennert. A aflat şi el că unul din oamenii dumneavoastră a dispărut, o să-l întreb ce crede că e necesar de făcut.

El îi făcu semn să se apropie. Băştinaşul se apropie temător de verandă şi ne privi foarte încurcat atât pe noi cât mai ales pe stăpânul său.

— A dispărut un om din echipajul domnilor Fibu, îl lămuri el, unde crezi c-ar putea să fie?

— Fibu nu ştie, răspunse acesta şi probabil că avea dreptate.

— E posibil să fi fost atacat în pădure, Fibu?

Indigenul îi aruncă lui Marian o privire surprinsă şi în loc de a răspunde puse la rându-i o altă întrebare:

— Cine să-l atace, *Tuan?*

— Mangaia, Fibu!

Fibu se dădu înapoi, de parcă ar fi primit o lovitură, după care se reculese însă rapid şi spuse:

— Fibu nu cunoaşte nici un om care se cheamă aşa.

Lennert voia să-l facă mincinos şi era pe punctul de-a izbucni când Marian îi făcu semn să se reţină.

— E-n regulă Fibu, eşti liber, mai spuse doar Lennert. După care indigenul se-ndepărtă, se-ntoarse înspre Marian şi-l întreabă uimit, de ce n-a fost cazul măcar să-mi exprim părerea în legătură cu minciuna lui, domnule Farrow?

— Întrucât nu vrem să ne bănuie prematur că bănuiam totul de la început. Nu trebuie să ne arătăm toţi aşii din mânecă, mai ales faţă de Mangaia.

— Ce fel de aşi, domnule Farrow?

— Avem de gând să vă ajutăm să lămuriţi cazul ăsta, răspunse zâmbind Marian. Cred că povestea asta e mai periculoasă decât pare. Cred că Manah n-a fost decât o spioană în casa asta.

— O spioană?

— Da, presupun că asta a fost. Poate că acest Mangaia intenţionează să întreprindă ceva, ceva împotriva albilor. Nu mai locuiesc pe insulă şi alţi europeni?

— Ba da, dar în partea de est a insulei. Nu merg prea des acolo din cauza unei porţiuni de junglă prea greu de străbătut.

— Poate c-ar fi cazul să-i vizităm acum, Mr. Lennert şi pe ceilalţi albi. Cu iahtul nostru am putea înconjura cu uşurinţă insula. Mai întâi

însă trebuie să-l găsim pe Goliat. Dar ia uite-l, se apropie Pongo.

M-am uitat spre junglă, dar nu l-am putut vedea pe uriaşul nostru prieten negru, dar imediat dup-aceea tufişurile dese se dădură la o pare şi el păşi spre plajă. Marian trebuie să-l fi observat mai degrabă decât mine. Pongo veni repede spre noi şi când ajunse în dreptul verandei ne spuse numaidecât:

— Pongo a văzut multe urme în junglă. Urme de la oameni localnici care ţinut adunare acolo. Urmă de la Goliat.

— A avut loc o luptă acolo Pongo?

— Pongo nu poate ştie exact, dar crede că nu.

— Atunci condu-ne repede într-acolo, vrem să vedem şi noi urmele lăsate în luminiş. L-ai strigat pe Goliat de-acolo?

— Da, Pongo ţipat pe glas de pasăre, Goliat ştie şi recunoaşte, ştie că-i aproape.

Ne-am ridicat pentru a coborî în pădure, Lennert intenţionând să ne-nsoţească, dar Marian la sfătuit c-ar fi mai bine să rămână acasă şi să bage bine de seamă ca Fibu să nu ne urmărească. Uriaşul negru ne conduse repede la locul cu pricina. Şi căpitanul Hoffmann hotărî să rămână în casă pentru a-i fi de ajutor gazdei noastre, în caz că se vor petrece evenimente neprevăzute. De-acum puteam să ne aşteptăm la orice. Am ajuns la locul pe care-l găsise după un sfert de oră, locul unde Goliat fusese văzut pentru ultima dată. Pongo ne arătă urmele din iarba înaltă, demonstrându-ne că nu s-a dat nici o luptă aici. Urmele lui Goliat se-ncrucişau doar cu acelea ale sălbaticilor. Un lucru era clar, tovarăşul nostru şi indigenii s-au găsit faţă-n faţă la un moment dat.

Am încercat să ne ţinem de urmele lăsate de Goliat, dar n-am reuşit mare lucru. Acestea se pierdeau la un moment dat tot în pădure. Era aproape de asfinţit şi ştiam că întunericul o să cadă imediat, aşa că ne-am resemnat cu-atâta şi-am decis să ne întoarcem la locuinţa lui Lennert.

Aşadar speranţa noastră de-al găsi pe Goliat în junglă se dovedise zadarnică. Noaptea iminentă ne-mpiedeca să ne continuăm cercetările. Cu treaba neterminată ne-am întors pe plantaţia lui Lennert şi-am luat din nou loc pe verandă pentru a-i ţine acestuia companie. Pongo însă nu se dădu bătut, se întoarse, preumblându-se de-a lungul plajei, observând orice mişcare ar fi apărut de-a lungul coastei, intenţionând să se intereseze mai departe de soarta amicului său Goliat şi având totodată grijă să ne păzească pe noi de vreo surpriză neplăcută.

Se apropia deja de miezul nopţii când ne-am luat rămas bun însfârşit de la Lennert şi soţia acestuia. Voiam, a doua zi de dimineaţă, cât de devreme să-ncepem să dăm ocol insulei.

Vroiam să-l găsim pe Goliat chiar de-ar fi să-l smulgem din gaură de şarpe, în cazul acesta, din ghearele lui Mangaia.

Marian luase-n considerare deja ca acest rege necunoscut nouă până-acum să-l fi luat ostatec pe Goliat, tovarăşul nostru. Voiam tocmai să ne culcăm când Pongo ne sperie apărând brusc. De data asta era în culmea bucuriei întrucât ne mărturisi că Goliat apăruse brusc şi voia neapărat să stea de vorbă cu noi, numaidecât.

Am urcat din nou pe punte, în întâmpinarea micului nostru marinar. Acesta râdea nepăsător şi se comporta de parcă nu nea-m fi făcut deloc griji din cauza lui.

— Pe unde ai hoinărit Goliat, l-a întrebat Marian.

— Goliat fost în pădure. Goliat văzut multe, *Signor* Farrow nu trebuie fie supărat, Goliat aduce multe veşti bune.

— Ei dacă-i pe-aşa, dă drumul veştilor, băiete, e târziu şi-am vrea să mergem la culcare.

— Goliat urmărit fluture dar acesta scăpat, ne mărturisi el. Goliat vrut să se-ntoarcă dar atunci auzit aproape zgomot, atunci Goliat ascuns, până vorbe cum se aude. Fost sălbatici, care caută pe Goliat dar el stă ascuns bine, sălbateci nu găseşte. Căutat în luminiş după Goliat apoi dispărut în pădure. Sosit apoi fată tânără, iarăşi băştinaşi apărut în luminiş şi aşteptat. Sosit apoi băştinaşi ce are haină ca şi căpitan Hoffmann şi pălărie mare. Vorbit mult cu fata, apoi fata părăsit luminiş, dar băştinaşii rămas să aştepte. După multă vreme dispărut şi ei. Goliat luat după ei, a vrut să ştie unde se duce om mare cu pălărie. Băştinaş dus mult în pădure, dar Goliat frică urmăreşte, frică nu mai găseşte cale acasă.

Se dovedea potrivit spuselor tânărului că Marian avusese dreptate cu temerile sale. Omul îmbrăcat în haine de căpitan trebuie să fi fost Mangaia, care plănuia ceva contra plantaţiei lui Lennert.

Marian îl trimise pe Goliat la culcare, avertizându-l că mâine va trebui să ne-nsoţească pentru a ne arăta unde a dispărut anume, băştinaşul bănuit a fi şef. Poate că degeaba acolo pe Manah. Ea avea însărcinarea să caute ceva la plantaţie.

— Să caute? Crezi prin urmare că Lennert şi-a însuşit ceva ce-i aparţine regelui Mangaia?

— Poate că fără să-şi dea seama ce face a luat ceva ce însemna foarte mult pentru Mangaia, poate ceva sfânt. Asta e părerea mea, dar pot să mă înşel.

— Atunci nu ne mai rămâne decât să-l întrebăm mâine pe Lennert dacă aşa stau lucrurile, Mariane.

— Gândul, i-a venit numai după ce-am ascultat ce-a spus Goliat. Băiatul trebuie să fi pătruns adânc în junglă dacă n-a auzit când Pongo a strigat după el.

— Dar Lennert a luat-o pe fată de pe coasta de sud, Mariane.

— Poate că locuia numai acolo. Într-un fel sau altul trebuia să fie în legătură cu Mangaia, altfel n-ar fi stat de vorbă în luminişul ăla.

Lennert ne-a confirmat doar că după dispariţie nu s-a mai întors pe coasta de sud.

— Sunt curios ce-a putut lua învăţatul Lennert de la Mangaia, cred că-şi va aminti până la urmă.

— Poate vreo raritate de mare însemnătate pentru indigeni. Dar har Domnului că acum putem să ne culcăm fără griji, întrucât Goliat e iarăşi printre noi.

— Vrei să-l iei mâine cu noi?

— Numai atât cât să ne arate drumul, apoi poate să se-ntoarcă pe vas.

— Îl ştii şi tu prea bine pe Goliat, Mariane, nu va voii să se întoarcă ci ne va urmări în secret.

— O să am grijă de asta. Pongo îl va urmări o bucată de drum pentru a se asigura de intenţiile lui. O să-l ameninţ c-o pedeapsă severă dacă nu va asculta pe data asta, drept măsură suplimentară.

Am ridicat din umeri. Ştiam prea bine interesul pentru aventură al micului Goliat, nu se-nspăimânta de nimic şi se dădea mereu de exemplu ce mare erou este el, din cauza asta ajungând în serioase dispute cu Pongo, care la urma urmei, nu era decât nişte ciondăneli prieteneşti.

În dimineaţa zilei următoare, după ce m-a deşteptat Pongo, m-am grăbit să mă duc pe punte, unde deja m-aştepta Marian. Totul era pregătit pentru călătorie. Îi promisesem lui Lennert că vom lua micul dejun la plantaţie, aşa că ne-am, grăbit să debarcăm. L-am găsit pe acesta pe verandă unde soţia sa tocmai aşeza masa. Ne-a salutat cu bucurie şi s-a interesat dacă aveam veşti de la marinarul nostru dispărut. Când a aflat că acesta se-ntorsese pe vas, bucuria lui deveni şi mai mare.

— După cum se vede ţi-ai făcut griji degeaba, domnule Farrow, râse el.

— Nu tocmai degeaba Mr. Lennert. Goliat al nostru l-a urmărit într-adevăr pe regele Mangaia.

— Pe cine? întreabă înspăimântat gazda noastră.

— Goliat a dat de regele Mangaia în junglă şi l-a urmărit întrucât i s-a părut suspectă comportarea acestuia. S-a rătăcit însă-n pădure şi n-a mai găsit drumul de întoarcere. De-abia spre seară a reuşit s-ajungă la vas.

— Aşadar credeţi că acest…. Mangaia, rege Mangaia are de gând să vină încoace? întreabă Lennert înspăimântat.

— Aşa se pare Mr. Lennert. Nu ştiai aşadar că tribul lui Mangaia îşi face veacul în junglă?

— Nu, n-am ştiut nimic despre asta.

— Acum te rog ceva foarte important, Mr. Lennert. Nu cumva ai luat dumneata ceva de la indigeni, ce-ai crezut că reprezintă interes?

— Nu de la regele Mangaia pe care nu-l cunoşteam.

— Atunci de la alt indigen.

— Nici de la altul. Am găsit însă odată ceva ciudat. În mijlocul unui luminiş am găsit un mormânt vechi, poate că era mormântul unei căpetenii. Deasupra pe mormânt se afla un par răsturnat de care era înţepenită o mască, aducea cumva cu masca unui vraci. Masca asta am luat-o cu mine pentru a o studia, întrucât am considerat-o de interes pentru ştiinţă.

— Ei atunci s-a lămurit problema. Ai luat ceva preţios pentru indigeni, poate ceva sfânt şi treaba asta a fost descoperită numai de curând.

— Dar nu ştie nici un om că am luat masca aceea.

— Unde o ţi-i deci ascunsă?

— S-o ţin ascunsă? Nici vorbă! Atârnă doar la vedere în biroul meu de lucru.

— Acum totul mi-e cu desăvârşire clar. Manah a văzut masca şi i-a spus totul regelui Mangaia. Despre masca aia e vorba Mr. Lennert. Dacă o înapoiaţi nu mai ai de ce te teme.

— Nici nu-mi trece prin cap, trebuie s-o păstrez, întrucât e foarte importantă pentru studiile mele.

— Mai importantă decât viaţa dumitale şi-a soţiei dumitale, Mr. Lennert?

— Aşadar crezi că indigenii vor fi în stare să mă omoare pentru asta?

— N-ar fi prea greu de crezut asta Mr. Lennert. Dumneata în primul rând ca cercetător şi savant al obiceiurile acestor triburi primitive ar trebui s-o ştii primul.

Lennert ridică numai din umeri, fusese destul de superficial în a aprecia consecinţele unei astfel de fapte, dar prea multe învăţăminte din asta nu trăsese.

— Eu te-aş sfătui să depui din nou masca mortuară pe mormântul căpeteniei Mr. Lennert.

— Nu, asta n-o s-o fac, răspunse cu încăpăţânare englezul. Spunând asta, se uită la noi atât de provocator de parcă noi am fi fost adevăraţii lui duşmani. Am bănuit c-aveam de-a face cu un colecţionar fanatic, care nu se dădea de la nimic în lături când era vorba de hobby-ul său. Micul dejun a fost luat în tăcere. Marian mi-a mărturisit mai târziu că aproape c-a fost pe punctul de-a se ridica să plece, dar n-a vrut să-şi jignească gazda şi ştia că-i vorba de-o manie de colecţionar. Imediat după masă am plecat. Lennert voi să-şi repare grosolănia invitându-ne la cină, dacă pân-atunci ne vom întoarce din expediţia noastră. Marian dădu numai din cap nu dădu un răspuns precis şi se despărţi de Lennert foarte repede.

De-ndată ce ne-am regăsit în pădure Marian scutură capul mânios.

— E-o treabă serioasă Robert şi poate deveni foarte primejdioasă dacă Lennert continuă să rămână atât de încăpăţânat. Eu în locul lui aş repune masca din nou pe mormânt. Poate s-o vadă din nou dacă vrea de pe mormânt nu va fi luată.

— Ai dreptate şi-ar fi trebuit să i-o spui omului.

— N-ar fi avut nici un rost, mi-am dat seama de la început.

— Şi-acum vrei să-l cauţi pe regele Mangaia? Dar nici măcar nu vei putea să te-nţelegi cu el, Mariane.

— Cred că va putea vorbi puţin englezeşte sau o fi învăţat ceva de când a cunoscut-o pe Manah.

— Cred că-i înrudit cu fata, poate e chiar fiica lui.

— Dar nu locuia cu el, avea locuinţa undeva pe coasta de sud.

— Poate că asta are legătură tocmai cu masca subtilizată, dragă Robert, poate că tocmai ea avea obligaţia să păzească mormântul. Când a dispărut masca nu s-a mai putut întoarce în casa părintelui său până nu va recupera pierderea. Manah a găsit masca în casa lui Lennert şi s-a pus în legătură cu tatăl său, Mangaia.

— E-o superstiţie interesantă dar rămâne de demonstrat, am zis eu, cum le potriveşti tu, Mariane toate şi-ar găsi o logică.

— Timpul ne-o va spune Robert. Dar să ne grăbim. Pongo şi cu Goliat ne-au luat-o înainte.

Am ajuns repede-n luminişul cu pricina şi Goliat ne arătă pe unde a luat-o el.

O cărare îngustă mascată de-un tufiş mare ducea în interiorul insulei. Fără să ne mai oprim am pornit-o înainte.

III
ÎNCONJURAŢI DE PRIMEJDII

AM ÎNAINTAT TOT MAI MULT în pădure. M-am minunat de capacitatea tânărului Goliat de a se orienta atât de bine aici.

Cărarea se termina curând dar micul Goliat continua să meargă înainte. După trei ore se opri şi ne spuse că de-aici s-a întors îndărăt. Am făcut o mică haltă pentru a ne sfătui.

Când Marian i-a spus tânărului că de-acum poate face cale întoarsă spre iaht acesta se-ntristă şi se rugă de prietenul meu să-i permită să ne însoţească. Era însă prea periculos şi trebuia s-avem grijă de el pe tot cuprinsul expediţiei. De-aceea Marian nu cedă şi-l trimise înapoi.

După ce Goliat dispăru, Pongo primi un semnal de la Marian să-l urmărească. Uriaşul negru înţelese prea bine ce voia prietenul meu şi dispăru la rândul lui.

Am aşteptat o vreme întoarcerea lui Pongo care ne mărturisi că Goliat nu ne păcălise şi se-ndreptase într-adevăr spre iaht. Liniştiţi în privinţa asta ne-am continuat drumul.

Continuam să mergem în direcţia în acre mersese regele Mangaia şi

speram să dăm curând de „reşedinţa” acestuia.

Se făcuse deja amiază când Pongo ne reţinu. Trebuia să fi observat ceva pentru că se oprise-n faţa unui tufiş des şi se uită la ceva ce nu puteam recunoaşte. De-abia după ce-am privit la rândul nostru, cu atenţie prin crengile tufişului, ne-am dat seama că stăteam în faţa unui mormânt străvechi, poate chiar în faţa aceluia pe care l-a jefuit Lennert. O fată tânără era îngenunchiată înaintea acestuia, o băştinaşă. Spunea vorbe în şoapte, vorbe neînţelese pentru noi şi se ridică în picioare după o vreme.

După ce aceasta părăsi mormântul Pongo ne făcu semn să-l aşteptăm. El însuşi dispăru îndărătul tufişului pentru a o urmări pe fată care, fără să se-ntoarcă înapoi îşi continuă drumul liniştită şi fără grabă.

Ne-am oprit şi ne-am uitat după Pongo cât timp l-am putut urmări cu privirea. Când după un timp dispăru din câmpul nostru vizual l-am întrebat în şoaptă pe Marian:

— Crezi că ne aflăm în apropierea satului de băştinaş?

— Nu pot afirma cu precizie dar e sigur că aceştia se găsesc prin apropiere. Pongo ne va da un răspuns mai complet, cât de curând. Poate câţiva indigeni s-au şi dus spre plantaţie să-şi reia masca. Lennert ar trebui înştiinţat în acest caz.

— Am făcut-o deja, Mariane. În afară de asta căpitanul Hoffmann se găseşte-n apropierea lui şi-l va putea proteja pe acesta cu marinarii lui.

— Dacă va fi atacat prin surprindere nu văd cum îi va fi de prea mult folos.

— Atât de repede nu vor ataca nici indigenii. Mangaia va încerca mai întâi să-l ameninţe pe Lennert să-i dea masca.

— Dacă Lennert ar fi un om raţional totul ar decurge normal, dar ştii cât de încăpăţânat poate fi, aşa că va refuza cu siguranţă, dragă Robert.

— Atunci va trebui să se descurce singur…. M-am oprit întrucât l-am văzut pe Pongo cum venea în salturi mari în direcţia noastră. În acelaşi moment am auzit în urma acestuia ţipetele sălbaticilor care păreau să-l urmărească. Îndată dup-aceea Pongo ajunse la noi şi spuse în mare grabă:

— Vin *Massers,* repede-n copaci, acolo nu caută.

N-am mai avut vreme să-l întrebăm mai departe, întrucât sălbatecii se apropiau din ce în ce mai mult.

Într-o clipă am şi fost sus, căţărându-ne în doi arbori de-abia acum am remarcat că Pongo rămăsese jos. A aşteptat ca băştinaşii să sosească-n apropierea lui după care a luat-o din loc.

Mi-am dat seama ce intenţiona. Voia să-i îndepărteze pe băştinaşi de lângă noi după care să se reîntoarcă.

Aceştia se apropiau în goană şi-am putut număra opt sălbateci care, când îl văzură pe Pongo au scos chiote pornind în urmărirea lui. Acesta dispăru repede pe după un copac iar sălbatecii au trecut pe sub noi în urmărirea lui Pongo.

Am continuat să rămânem liniştiţi în copaci. L-am putut vedea pe prietenul meu Marian cum îi spiona de sus pe sălbateci. După un sfert de oră s-a reîntors şi Pongo care s-a căţărat lângă noi în copac. Întrucât alesese copacul unde se urcase Marian m-am plasat în aşa fel pe creanga mea ca să-l pot urmări pe Pongo şi să-l aud ce avea să spună:

Râzând Pongo se sprijini mai în voie pe creangă şi spuse:

— *Masser* băştinaşi foarte proşti, lăsat păcăliţi de Pongo nu se întorc aşa de repede aici.

— Ce-ai constat în timp ce-o urmăreai pe tânăra fată Pongo, l-a întrebat Marian.

— Pongo observat opt băştinaşi care stat în pădure, dar i-a văzut foarte târziu, ei stat jos, pe pământ. Ei ridicat repede când văzut Pongo, care vine la *Massers.* Ei caută încă în pădure Pongo. Deci deocamdată nu trebuie să ne temem de aceştia dar totuşi e de dorit să nu ne-ncrucişăm drumurile cu ei altfel nu mai putem înainta spre satul lor. Trebuie să vorbim cu Mangaia pentru ca aceştia să înceteze actele de duşmănie contra familiei Lennert.

Marian voia să-i promită restituirea măştii deşi ştia că acest lucru nu era uşor de realizat.

Trebuia să rămânem încă în copaci întrucât băştinaşii puteau să se întoarcă în orice moment. Cât de adevărată era presupunerea asta aveam s-o constatăm curând.

Marian ne arătă în jos. Nici cinci paşi depărtare de copacul unde ne aflam apăru un sălbatec, care spiona cu multă luare aminte în jur. Acesta purta o uniformă veche de căpitan în care l-am recunoscut imediat pe regele Mangaia. Fusese înconjurat de oamenii săi, care nu l-au putut urma atât de repede.

— N-ar fi mai bine să coborâm şi să vorbim cu el, am şoptit eu. Marian scutură doar capul.

— Nu, n-are nici un rost, băştinaşi se pot întoarce oricând şi să ne ia prizonieri. Dimpotrivă dacă ajungem de bună voie în aşezarea băştinaşilor nu ne poate lua prizonieri, altfel ar încălca legea ospitalităţii. De-abia după ce-i vom părăsi proprietatea ar putea să ne urmărească.

— Şi aşa, rămâne primejdios, Mariane, am spus eu.

— Mangaia trebuie doar să ştie că noi n-am fost părtaşi la furtul măştii cu pricina. O aveam pe Manah de martoră, care poate certifica că noi n-am fost pe insulă în vremea aceea. Îi vom face lui Mangaia un mic cadou şi-i vom promite că-l vom ajuta să-şi recupereze masca.

Aveam impresia că prietenul meu Marian prea lua lucrurile uşor. Un simţământ ciudat m-a cuprins când l-am văzut jos pe acest Mangaia.

Mi se părea extrem de fioros şi-n uniforma lui veche de căpitan făcea impresia unui bandit care-şi pândeşte prada.

În acelaşi moment apăru lângă el şi tânăra fată care i se adresă cu câteva cuvinte. Mangaia se răsti la ea strigându-i câteva cuvinte. Manah se dădu îndărăt ca şi când ar fi primit o lovitură. Atunci băştinaşul dădu un ţipăt căruia i se răspunse imediat din depărtare. După câteva minute au apărut şi ceilalţi sălbateci care s-au oprit plini de respect în faţa căpeteniei. Acesta le strigă ceva şi arată spre fată. Aceştia se repeziră asupra ei, o doborâră la pământ după care au legat-o fedeleş.

M-am uitat îngrozit la Marian şi-mi venea să mă dau jos din copac, s-o eliberez pe fată, dar prietenul meu îmi făcu semn să tac şi să mă liniştesc.

Tânăra fată fu dusă de-acolo de către cei ce-o atacaseră. Mangaia îi urmă încet şi-n curând dispărură cu toţii în dosul tufişurilor dese.

— Pongo coboară ca să urmeze sălbatecii, ne spuse uriaşul negru.

Marian încuviinţă. Era mai bine pentru noi dacă ştiam ce au de gând indigeni ăştia şi-n această privinţă se poate baza în totalitate pe-nsoţitorul nostru. Era extrem de prevăzător şi nu se lăsa atât de uşor prins.

Se coborî de-a lungul trunchiului de copac uitându-se tot timpul în jurul său, cu atenţie. Voia să stabilească numai decât direcţia în care-o luaseră Mangaia şi oamenii săi, pentru ca să putem părăsi la rândul nostru şi noi copacii. Poate că acesta se-ndrepta spre satul său.

Am crezut că Pongo se va întoarce după un timp dar m-am înşelat.

Au trecut două ore şi noi îl mai aşteptam încă în copac. Ştiam că şase sălbateci au mai rămas în pădure să-l caute pe Pongo şi dacă nu ar fi fost aceştia am fi coborât jos.

Voiam tocmai să mă sfătuiesc cu Marian în legătură cu lipsa lui Pongo când sub noi şi-au făcut apariţia patru băştinaşi.

Veneau din interiorul junglei şi aparent renunţaseră să-l mai caute pe camaradul nostru. După ce-au dispărut Marian îmi şopti:

— Acum mai sunt doi sălbateci care-l caută pe Pongo, poate am putea îndrăzni să coborâm.

— Poate că se-ntorc în curând şi aceştia doi. Mai bine am aştepta întoarcerea lui Pongo.

— Ar fi trebuit să se fi întors de mult, dragă Robert. Am observat că ai devenit şi tu neliniştit între timp, asupra sorţi sale. Poate că totuşi i s-a întâmplat ceva.

Am fost de acord cu ce spunea prietenul meu şi-am convenit să mai aşteptăm vreo jumătate de oră. Dacă în acest timp nu se-ntorcea

Pongo sau nu reapăreau cei doi indigeni am hotărât să ne dăm jos din copaci.

Se scurse minut după minut. Nici un zgomot suspect nu s-auzea din interiorul pădurii, aşa c-am presupus că ne găseam deocamdată singuri în această zonă.

Marian se uită atent la ceas pentru a vedea dacă jumătatea de oră convenită s-a scurs sau nu şi dacă în ultima clipă poate surveni o schimbare a situaţiei.

Nimic notabil nu se petrecu însă, aşa că Marian îmi făcu semn şi începu să coboare din copac. L-am urmat după ce acesta fu jos şi a cercetat bine de jur-împrejur. După câteva minute am ajuns şi eu lângă el apucând-o amândoi în direcţia în acre dispăruse regele Mangaia.

Pe traseu speram să găsim vreun semn lăsat de prietenul nostru negru întrucât ne era greu să credem c-a căzut direct în braţele băştinaşilor care-l căutau.

Trebuia în continuare să fim foarte atenţi întrucât îi aveam încă în spatele nostru pe cei doi din suita căpeteniei Mangaia. Marian mă rugă chiar să am grijă să mă uit mai mult în spate pe când el era preocupat să găsească calea de înaintare.

Dacă vorbesc de cale sau drum asta nu înseamnă că aveam de-a face cu aşa ceva, aici în junglă. Nici vorbă!

Trebuia efectiv să ne croim drum prin tufişurile desecare ne stăteau în cale. Din fericire găseam la fiecare pas urmele pe care le lăsaseră indigeni care-şi croiseră la rândul lor drum înainte. Crengi şi ramuri aplecate, ferigi călcate ne arătau, la tot pasul, drumul. Câteodată Marian îmi atrăgea atenţia asupra unei crengi aşezate astfel încât s-arate într-o anumită direcţie şi acest lucru nu putea fi făcut decât de uriaşul nostru prieten negru.

Acesta prevăzuse aşadar că n-ar fi exclus să-l urmărim şi ne arătase în felul lui calea. Asta îmi dovedea odată-n plus cât simţ de prevedere şi clarviziune avea.

Mergeam în spatele lui Marian şi mă uitam des înapoi. Pe cei doi indigeni rămaşi în urma noastră nu mi-a mai fost dat să-i văd sau să-i aud.

În curând am intrat într-o zonă deluroasă. Acum trebuie să fim deosebit de precauţi întrucât tocmai o astfel de porţiune de teren era foarte nimerită pentru o aşezare omenească.

Aici trebuia să se găsească şi apă mai ales că în depărtare am văzut nişte stânci uriaşe, foarte abrupte.

Deocamdată am ajuns într-un luminiş foarte mare, situat la poalele unei coline, înconjurat din toate părţile de pădurea deasă.. În mijlocul acestei văi curgea un râuleţ care dispărea uneori lateral în junglă.

Am examinat valea cu foarte mare luare aminte dar n-am găsit nici

o aşezare omenească. Marian însă scutură neîncrezător capul şi nu-i venea să meargă mai departe deşi îi făceam semn să ne continuăm marşul de explorare.

— Sălbatecii ăştia trebuie să-şi aibă satul lor aici în apropiere, Robert, zise el. Am şi observat o umbră care-a dispărut repede, acolo în faţă. Cred că-i vreun băştinaş pus de pază.

— Şi crezi că ne-a observat?

— Nu, cred că era pe cale să intre în pădure şi-a fost o întâmplare că l-am văzut pentru o clipă. De altfel poţi vedea şi tu aici în luminiş se găsesc o grămadă de urme care duc în toate direcţiile, nu pot fi decât cele lăsate de indigeni.

Da, asta o remarcasem şi eu, dar ciudăţenia era că urmele duceau mai mult spre stânga şi-apoi dispăreau în pădure. Cu ajutorul binoclului puteam urmări traseul ăsta până departe, încă.

— Se pare că oamenii noştri au urmat cu toţi poteca asta şi se pare că străbate întreg luminişul.

— N-ar fi mai bine să-nconjurăm mai departe luminişul ăsta Mariane. Sigur nu-i o treabă uşoară să ne croim iarăşi drum prin tufişurile dese dar tot mi se pare mai bine decât să înţepenim locului.

Marian ridică numai din umeri. Tocmai când era pe cale de a-mi răspunde am auzit în urma mea zgomote. Să se fi întors cei doi băştinaşi care voiau s-ajungă în satul lor? Şi Marian auzise la timp zgomotele şi încă arătă un tufiş des în spatele căruia intenţionam să ne ascundem. Ne-am făcut una cu pământul şi aşteptam aşa lungiţi apropierea intruşilor. Aceştia nu păreau să bănuiască nimic întrucât vorbeau destul de tare unul cu altul. Acum apărură însfârşit în câmpul nostru vizual, după care trecură, fără să bănuiască nimic, mai departe. De îndată ce-au ajuns în luminiş ne-am ridicat din nou în picioare pentru a-i observa mai bine.

Voiam să vedem exact în care capăt al luminişului aveau de gând să dispară. Ca doi oameni care n-au de ce să se teamă, băştinaşii păşeau peste iarba luminişului luând aceeaşi cale, bătătorită de mai înainte. Iarba şi mai ales ferigile erau aici atât de înalte încât dacă te aplecai puteai să rămâi o vreme ascuns.

Îmi veni o idee bună pe care i-o spusei prietenului meu, pe când îi ţineam sub observaţie pe cei doi.

— N-ar fi mai bine s-o luăm şi noi pe poteca asta, Mariane? Dacă ne aplecăm suficient de mult, nu vom putea fi văzuţi, ferigile ne vor proteja suficient în cazul acesta.

— Ferigile se vor mişca şi ele pe măsură ce înaintăm şi nici prea uşor nu ne va fi să ne urmăm drumul într-o astfel de poziţie aplecată, aproape de nivelul pământului.

— Totuşi e mai bine decât s-o luăm prin junglă, ocolind şi tăind-o de-a dreptul prin tufişurile astea dese, Mariane.

— Aşa e. Dar să aşteptăm până ce ambii băştinaşi vor fi dispărut, înainte de-a porni şi noi.

Aceştia însă nu se grăbeau. Câteodată se opreau chiar pentru a vorbi mai bine. Probabil se-nţelegeau ce să-i spună lui Mangaia întrucât era de presupus că acesta va fi foarte supărat că străinii nu au fost capturaţi.

Străinii? Abia acum mi-am dat seama că Mangaia nu apucase să ne vadă şi că acesta ştia doar de existenţa lui Pongo. Şi totuşi, poate că ştia ceva dacă plantaţia fusese pusă sub observaţie de către oamenii lui. În sfârşit cei doi din garda lui Mangaia ajunseră la cealaltă parte a luminişului. În acest loc să dispară în junglă o luară brusc la stânga dispărând din vederea noastră. Luminişul trebuia aşadar să facă o cotitură în stânga pe care n-o puteam vedea de aici. Speram c-a acolo vom da de satul indigenilor şi ne vom putea apropia suficient de mult, fără ca aceştia să ne observe.

IV
PRIZONIERI

— **HAIDE ROBERT,** să-ncercăm să străbatem iarăşi luminişul, poate că vom reuşi să ne apropiem ca şi indienii. Dar să fim atenţi peste cine dăm.

Ne-am uitat peste tot, dar n-am descoperit nimic, pe de altă parte ştiam că alţi băştinaşi n-au mai rămas în junglă.

Ferigile ne-ntreceau în înălţime aşa cum stăteam noi acum, cu peste douăzeci de centimetri aşa că nu era pericol de-a fi văzuţi. Înaintam foarte încet şi mi-am făcut socoteala că va mai dura o oră până să străbatem întreg luminişul. De câteva ori Marian se ridica ca să cerceteze totul mai cu luare aminte dar nu descoperea nimic nou.

Străbătusem jumătate din drum când am auzit zgomote. Prietenul meu mă reţinu şi ridică puţin capul. Imediat îmi şopti:

— Băştinaşii vin către noi, Robert. Repede să dispărem din drumul lor, dar ai grijă să nu mişti prea tare ferigile, altfel ne trădăm. Sunt cam la vreo douăzeci de inşi.

Nu mai aşteptă răspunsul meu ci dispăru imediat în desişul de ferigi. Pentru a nu lăsa urme în plus am aşteptat pân-a dispărut el apoi l-am urmat pe acelaşi drum. Nu trebuia să ne-ndepărtăm prea mult întrucât ferigile ne adăposteau suficient. Am stat ascunşi la vreo doi metri de cărare, spionându-i pe sălbatecii care urmau să treacă pe lângă noi. Se apropiau încet dar nu-şi vorbeau. Mulţumeam cerului că aceştia nu erau indieni altfel ne-ar fi descoperit ascunzătoarea cu uşurinţă deşi am încercat din răsputeri să-mi şterg urmele.

Băştinaşii au trecut mai departe fără să ne bage-n seamă şi am respirat uşurat auzindu-le paşi cum se îndepărtează.. După un timp

Marian îmi făcu semn s-o luăm din nou pe cărare, ceea ce am şi făcut imediat.

Marian îmi şopti repede la ureche:

— Acum va trebui să ne grăbim. Trebuie s-ajungem în sat înainte ca sălbatecii să se reîntoarcă. Să sperăm că nu s-au dus să asedieze locuinţa lui Lennert. Comportarea lor mi se pare ciudată şi mă pune pe gânduri.

Băştinaşii se înarmaseră cu măciuci, arcuri şi săgeţi ca şi cum ar fi mers la război. Erau numai războinici unul şi unul de parcă Mangaia şi i-ar fi ales anume.

Marian se strecura încă înaintea mea. Se grăbea cât putea de tare să ajungă la cotitura în dosul căreia, spera să găsească satul băştinaşilor.

După ce-am ajuns acolo, fără nici un incident am stabilit că, aici, cărarea se bifurcă. O ramură ducea în pădure, drept înainte şi ce a de-a doua bifurcaţie, undeva în stânga. Marian stătea pe gânduri încă, deşi din apropiere se auzeau destule zgomote care ne-ar fi îndrituit să credem că nu departe de noi se află un sat.

Marian se hotărî să ia ramificaţia poteci care ducea înainte, spre pădure, unde am ajuns după câteva minute, vreo zece minute, după socoteala mea. Aici sub acoperirea arborilor ne-am putut ridica din nou în picioare, începând să examinăm împrejurimile cu multă atenţie.

Marian avusese dreptate. La vreo cincizeci de metri de cotitura din poiană se vedea satul indigen. Colibele erau căţărate pe pari şi satul părea să freamăte de viaţă. Locuitorii păreau preocupaţi să sape o groapă adâncă în mijlocul satului.

Nu ştiam cu ce scop dar un simţământ neplăcut de insecuritate mă cuprinse când mi-am adus aminte de Pongo al nostru. Să fie groapa asta sortită lui?

Ca şi când mi-ar fi ghicit gândurile Marian îmi spuse încet:

— Cred că Pongo al nostru se găseşte în mare primejdie, groapa se sapă pentru el, întrucât îi e frică că acesta să nu se elibereze. Din groapa asta, dacă e destul de adâncă nu poate să iasă afară.

— Şi ce crezi că-i de făcut, am întrebat cuprins de îngrijorare la rândul meu.

— Deocamdată să aşteptăm. Altfel mi-am închipuit eu lucrurile. Nu putem pătrunde în sat fără a fi văzuţi. După cum ne spunea şi Lennert, sălbatecii nu ne vor face nimic dacă intrăm în sat ca oameni liberi. Dacă ne prind, doar cu puţin înainte de sat atunci ne duc prizonieri înăuntru.

— Ciudate obiceiuri Mariane, am scuturat eu din cap, cu neîncredere. Mangaia ar trebui doar să fie bucuros dacă prin intermediul nostru şi-ar recăpăta masca mortuară.

— N-o să ne creadă dacă-i suntem prizonieri, de aceea trebuie să

intrăm ca oameni liberi în sat. În acest caz trebuie să ne trateze ca musafiri atâta timp cât suntem la el.

— Şi dacă starea asta protocolară, de musafiri, ne dă-n gând s-o prelungim un an întreg Mariane?

— Rămânem în continuare musafirii săi, contra cărora el nu poate întreprinde nimic. Nu ne poate nici alunga nici reţine.

— Acum se pune problema cum putem să ne strecurăm neobservaţi până-n sat, Mariane.

— Am putea aştepta până se face noapte, dar atunci se vor închide porţile. După cum vezi un băştinaş stă tot timpul la intrarea în sat de pază, ca şi cum Mangaia n-ar dori deloc să fie surprins.

Am rămas o oră întreagă, ascunşi acolo în spatele unui tufiş, observând cu atenţie lagărul sălbatecilor. Groapa deveni tot mai adâncă şi sălbatecii care-o săpau nu se mai vedeau de fel. Omul care stătea de pază îşi luase slujba în serios pentru că acum atenţia lui în loc să scadă sporise şi-şi rotea capul în toate părţile spionând în jur. Se părea după toate aparenţele că Mangaia aştepta o vizită care-i fusese anunţată.

— Cred că nu ne mai rămâne altceva de făcut, Robert, decât să aşteptăm căderea nopţii, îmi şopti Marian. Să ne-ntindem aici lângă tufişul ăsta şi să ne-narmăm cu răbdare. Poate c-o să-l vedem. Pongo nu s-a împotrivit pentru a evita o vărsare de sânge ce i-ar face cu siguranţă pe băştinaşi să ne poarte şi nouă pică, ulterior.

— Şi despre Manah ce părere ai Mariane?

— Va trebui s-avem grijă s-o eliberăm şi pe ea. Rămân la părerea mea că este fiica căpeteniei sau cel puţin o rudă foarte apropiată, dar acest grad de rudenie n-o împiedică să fie pedepsită. Nu degeaba Mangaia a poruncit să fie legată şi-a fost transportată aşa în sat. Şi Manah se găseşte, ca şi Pongo, în mare pericol.

— Dacă l-am putea convinge pe Lennert să înapoieze masca aceea din cauza căreia s-au întâmplat toate acestea, atunci totul s-ar rezolva..

— Aşa este şi voi avea eu grijă la întoarcere s-o capăt chiar de-ar fi să i-o iau cu forţa.

— Şi eu te voi susţine. E-o mare lipsă de responsabilitate din partea lui Lennert că nu se gândeşte cel puţin la familia sa, pe care-o expune unor mari pericole.

Aceşti băştinaşi nu se vor da înlături de la nimic.

Orele se scurseră încetul cu încetul. Spre seară groapa care-o săpară băştinaşii fu atât de adâncă încât lucrătorii numai nu ajutorul fraţilor lor izbutiră să iasă afară. După părerea mea avea o adâncime de trei metri, aşadar atât de adâncă încât Pongo nu mai putea ieşi singur de-acolo.

La căderea serii am fost martori la un spectacol ciudat. Se dădu un

semnal şi toţi bărbaţii şi femeile se adunară în faţa unei colibe. În faţa acesteia după ce se adunară mai mulţi locatari, apăru Mangaia în vechea uniformă militară şi le ţinu un discurs, întrerupt de câteva ori de strigăte şi aclamaţii puternice. Dădu apoi o poruncă şi şase războinici îl aduseră pe Pongo al nostru întâi în faţa colibei după care îl purtară ca în triumf spre groapă, unde îl şi lăsară să alunece.

Era legat şi cu siguranţă nu se putea elibera.

Marian îmi făcu semn din cap, cu gravitate şi-mi puteam da şi singur seama că nu era aşa uşor lucru să-l eliberezi pe uriaşul negru din groapa aceea.

Coborî noaptea. Cei şase indigeni au mai rămas la marginea groapei uitându-se în adâncime. Strigau ceva şi mureau de râs aruncând mici pietricele şi crenguţe, bucurându-se ca nişte copii când nimereau ţinta. M-a apucat ciuda pe acest amuzament groaznic şi-mi venea să mă reped la ei ca să-i învăţ minte, dar Marian m-a liniştit spunându-mi că pe Pongo, giumbuşlucurile astea nu puteau decât să-l amuze.

Deveni întuneric beznă şi nu după mult timp s-a aprins un foc. Sălbatecii se retraseră în colibele lor dar lăsaseră totuşi un om de pază la marginea gropi pentru a-l veghea şi-n condiţiile astea pe uriaşul negru. De evadare nici nu putea fi vorba, mai ales că Pongo pe lângă că era păzit mai era şi legat pe deasupra.

— Ei şi-acum Mariane? am întrebat în şoaptă.

— Acum ne strecurăm în sat, ce altceva? zâmbi acesta. Poarta este închisă, dar poate găsim vreo posibilitate de-a penetra gardul prin vreo breşă oarecare. După aceea totul va deveni simplu. Vom deveni musafirii căpeteniei.

— Dac-ar fi aşa cum spui tu, dar dacă Lennert se înşală?

— Nu cred să se înşele. Am mai citit asta undeva şi triburile astea ştiu să-şi respecte tradiţia.

— Poate că n-ar fi greu s-ajungem în sat, apoi principalul lucru care va trebui să-i…. N-am mai apucat să-mi termin propoziţia întrucât din depărtare se auziră strigăte puternice, la care răspunseră locuitorii satului. Toţi băştinaşii ieşiră afară din colibele lor, regale Mangaia apăru şi el şi începu să dea ordine. Poarta cea mare fu deschisă şi mulţi locuitori ai aşezării indigene ieşiră în întâmpinarea celor ce soseau. Era de parcă s-ar fi întors războinicii victorioşi, care urmau să fie primiţi sărbătoreşte.

Marian mă apucă de mână.

— Mi-a venit o idee, îmi şopti el. Ne târâm până aproape de poartă şi dăm pur şi simplu buzna prin ea. Băştinaşii vor fi atât de surprinşi încât nu se vor mai gândi să întreprindă nimic şi vom putea ajunge astfel nestingheriţi în faţa lui Mangaia.

— E-o încercare cam temerară, Mariane, m-am îndoit eu.

— Trebuie să reuşească. Haide repede până nu se închide iarăşi poarta.

Fără a mai aştepta răspunsul meu, Marian o zbughi într-acolo aşa că nu-mi mai rămase decât să-l urmez. Aplecaţi ne-am strecurat printre ferigile înalte şi nu eram obligaţi să ne mai târâm. Luna răsărise şi luminişul stătea încă în întuneric.

Am ajuns lângă gard pe lângă care ne-am strecurat mai departe, intrarea fiind doar la trei metri, mai încolo. Aici stăteau mai mulţi locuitori, care aşteptau să se-ntoarcă semeni lor victorioşi dinspre luminiş. Unde anume se găsea Mangaia n-o ştiam bineînţeles, important era numai ca să reuşim să pătrundem fără multă tevatură în sat.

Acum era cazul să ne-aplecăm mai mult şi să ne strecurăm bine mascaţi înainte. Mai erau doi metri, încă unul şi jumătate şi încă nu fusesem descoperiţi. Marian se-ntoarse spre mine şi-mi dădu semnalul convenit. În secunda următoare o luă din loc ca din praştie. L-am urmat şi-am mers împreună pe poartă. Băştinaşii se dădură surprinşi înapoi şi-acum eram deja în satul acestora.

În continuare locuitorii aşezării indigene rămaseră atât de surprinşi încât ne priveau doar în tăcere. În cele din urmă au văzut că suntem albi aşa că se dezlănţui o larmă de nedescris. Nu ne-am sinchisit prea mult de asta, noi îl căutam pe Mangaia, pe care în cele din urmă l-am descoperit. El stătea cocoţat pe-o bucată de stâncă şi se uita cu nerăbdare spre poartă. Voia să-şi primească războinicii aureolaţi, tocmai din această poziţie. Când dădu cu ochii de noi, începu să urle şi dădu un ordin. Am început să înaintăm spre el dar n-am mai apucat s-ajungem până la Mangaia. O grămadă de braţe s-au năpustit asupra noastră şi ne-au trântit la pământ. Marian mi-a şoptit repede să nu mă-mpotrivesc pentru a nu leza dreptul la ospitalitate, pe care voiam să-l invocăm mai târziu.

Nu intrasem dar cu ostilitate în sat ci am intrat doar pur şi simplu înăuntru.

Se pare că nu se mai ţinea cont se asta întrucât am fost legaţi fedeleş şi duşi în faţa lui Mangaia, care ne privi c-o faţă întunecată. Marian îl privi numai zâmbind spunându-i în limba engleză:

— De ce sunt legaţi oaspeţii regelui Mangaia?

Spre surpriza noastră acesta răspunse în aceeaşi limbă:

— Pentru că nu sunteţi oaspeţii mei, ci prizonierii mei.

— Noi am venit ca şi musafiri la tine rege Mangaia şi ţi-am adus şi daruri.

— Voi sunteţi prizonierii mei, strigă încăodată Mangaia, după care dădu un semnal oamenilor săi, care ne luară pe sus şi ne duseră d-acolo. Două minute mai târziu ne găseam într-o colibă în care se procedă şi la legarea picioarelor noastre.

Ceilalţi războinici dispărură din nou cu excepţia unuia care făcea de pază afară. Totul se petrecuse atât de repede încât de-abia acum am putut judeca la rece.

— Frumoasă primire Mariane, ce zici de asta?

— Să mă fi înşelat oare? murmură Marian. Nu, nu cred.

Cred mai degrabă c-am picat într-un moment nepotrivit şi Mangaia ne-a îndepărtat pentru a nu fi martori la primirea care-o va face războinicilor săi şi la discuţia care va urma cu-acest prilej. Să aşteptăm ce se va mai întâmpla, mai departe.

— Oare vom rămâne o noapte întreagă legaţi aici, Mariane?

— Probabil. Legăturile noastre nu sunt prea strânse şi cred că ni le putem îndepărta, mai ales dacă ne ajutăm reciproc. Băştinaşii nu ne-au luat totuşi nimic din ce avem asupra noastră, nici măcar armele şi asta spune ceva, nu?

Şi pe mine m-a mirat lucrul ăsta. M-am aşezat în aşa fel încât Marian să poată ajunge la legăturile mele. Nu dură mai mult de un sfert de oră până ce-am reuşit să fim liberi şi asta se întâmplă chiar în momentul când războinici au intrat în sat.

Ne-am strecurat până la intrarea-n colibă şi-am privit după rogojină ce se petrece afară. Spre mirarea noastră am remarcat că nu se-ntoarseră numai douăzeci de războinici în sat, ci mult mai mulţi, vreo cincizeci în total, înarmaţi până în dinţi.

— Mangaia a primit ajutoare, probabil că se pregăteşte s-atace plantaţiile oamenilor albi, Robert. Se pare că Mangaia vrea să devină cu-adevărat regele acestei insule.

— Ar rezulta cu adevărat o baie de sânge şi toate astea declanşate de sustragerea măştii mortuare. Dacă Mangaia vrea cu-adevărat să-i omoare pe toţi albi, atunci perspectivele pentru eliberarea noastră sunt cât se poate de proaste.

— Nu dorim numai să ne eliberăm pe noi înşine vrem să negociem cu Mangaia pentru ca acesta să renunţe la planul său dacă-şi recapătă masca mortuară. Dacă răscoala plănuită nu are nimic de-a face cu obiectul pierdut, atunci lucrurile stau într-adevăr prost. Am continuat să-i supraveghem cu atenţie pe războinici.

Printre aceştia era un om care părea să fie extraordinar de puternic şi foarte înzestrat fizic, după toate aparenţele conducătorul războinicilor noi sosiţi. Acesta luase loc lângă Mangaia şi stătea de vorbă cu el, în timp ce războinicii săi erau aşezaţi într-un semicerc. În cele din urmă păru să se fi încheiat un consens între cei doi, întrucât Mangaia se ridică şi strigă din nou un ordin, care fu primit cu strigăte de bucurie din toate părţile. Fu adus vin de palmier şi se-ncinse un mare chef.

Unii dintre războinici au mers până la groapa unde fusese depus Pongo şi se uitară înăuntru, mirându-se de parcă ar fi capturat o fiinţă

venită de pe altă lume. Noi nu bănuiam pe atunci că prietenul nostru credincios dormea pur şi simplu nesinchisindu-se de băştinaşi. La rândul lor aceştia nu se sinchiseau deloc de noi. În cele din urmă, aceştia s-au aşezat pe jos să doarmă, după beţia încinsă. Mangaia după toate aparenţele nu povestise nimic noilor sosiţi despre capturarea noastră, fiindcă ar fi fost pus într-o situaţie jenantă întrucât ştia prea bine că după obiceiurile tribului său trebuia să ne fi considerat musafirii săi. Eram foarte curios ce ne va spune acesta a doua zi de dimineaţă.

Ne-am aşezat din nou jos şi… am adormit. Ne-a deşteptat un mare tărăboi. Ne-am ridicat repede şi ne-am repezit spre rogojină pentru a arunca o privire afară. Am văzut că războinici erau pe cale de-a părăsi aşezarea. Ne-am speriat grozav întrucât credeam că lupta împotriva albilor era pe punctul de a începe. Mangaia rămânea însă pe loc. Să fi fost acesta un laş, care conducea operaţiile pe mâna altui conducător, mai tânăr şi mai hotărât? Trebuia să ne convingem de asta imediat, nu puteam rămâne pe mai departe inactivi în această colibă, mai ales că nimeni nu avea de gând să se preocupe de soarta noastră.

Pentru a nu ne trăda că ne-am eliberat noi înşine, ne-am pus legăturile la loc, la mâini şi la picioare, dar desigur nu atât de strânse încât să nu ne putem din nou elibera cu uşurinţă. Nu dură mult şi apărură doi băştinaşi care ne-au adus de mâncare. Am refuzat să mâncăm şi întrucât oamenii nu înţelegeau ce le spuneam, cei doi băştinaşi au dispărut din nou pentru a-l întreba pe Mangaia ce să facă. După o jumătate de oră aceştia au apărut din nou, ne-au dezlegat şi ne-au îndemnat s-o luăm înaintea lor. Am coborât scara care ducea jos şi-am luat-o spre blocul de stâncă pe care trona Mangaia, înconjurat de războinicii săi. Aproape de acesta zăcea Manah legată, la picioarele sale, implorându-ne parcă s-o ajutăm.

Pe faţa ei se zugrăvea o spaimă de nedescris ca şi cum ar fi ştiut ce urma să se-ntâmple cu ea.

Mangaia ne privi c-o faţă nesigură şi ne întrebă:

— De ce aţi refuzat mâncarea?

— Ca şi oaspeţi ai tăi am aşteptat să luăm masa cu tine. Regele Mangaia a încălcat datinile strămoşeşti şi ale părinţilor săi cu privire la ospitalitate. Vom povesti peste tot că regele Mangaia nu este un rege adevărat şi un exemplu bun pentru oamenii săi.

Băştinaşi care ne-nconjurau nu puteau înţelege ce spunea acum Marian în engleză aşa că acesta putut spune ce voia.

Lui Mangaia nu-i convenea de loc afrontul primit de la Marian şi voia să se eschiveze.

— Voi nu sunteţi oaspeţii mei, ci numai prizonieri, remarcă el încăodată.

— Este o minciună, am venit în satul tău de bunăvoie. De-abia

odată ajunşi aici, războinicii tăi au tăbărât asupra noastră, la ordinul tău. Nu ştie oare regele Mangaia că prin asta a încălcat legea ospitalităţii?

— Aţi fost luaţi prizonieri de către oamenii mei, în faţa satului, încearcă din nou Mangaia să scape c-o minciună.

— Ştii prea bine că-i o minciună şi în felul ăsta n-o să poţi să-ţi recapeţi masca mortuară.

— Masca… mortuară, ce ştie omul alb de asta, întreabă Mangaia speriat.

— Am sosit aici pentru ca în calitate de oaspete al tău să vorbim despre restituirea măştii, rege Mangaia, dar numai în calitate de musafiri. Văd acum că m-am înşelat, fiindcă Mangaia, regele Mangaia este un om cu două feţe.

— Nu sunt cum spuneţi voi, strigă acesta. Lui Mangaia oameni spus că războinici albi au luat prizonieri în faţa satului de la mine. Voi v-aţi rupt legăturile şi-apoi spus că venit oaspeţi.

— Cine ţi-a spus această minciună Mangaia? strigă aspru Marian. Arată-mi pe acest om ca să-l pot pedepsi pentru minciunile sale.

— Omul ieşit cu alţi războinici afară, spuse cam nesigur Mangaia, uitându-se în jur.

— Bine, atunci te vom părăsi şi nu ne va mai păsa dacă-ţi recapeţi masca mortuară sau nu. Suntem mai puternici decât tine, tu nu ne poţi reţine, dacă vrem să plecăm, plecăm.

Am făcut o mişcare smucită şi mâinile noastre erau deja libere. Mangaia ne privi cu uimire, dar înainte de a da un nou ordin ca să fim legaţi ne-am scos pistoalele şi le-am îndreptat asupra lui.

V
MASCA MORTUARĂ

MANGAIA SĂRI ÎN SUS şi vru să strige, dar nici un sunet nu-i ieşi din gâtlej. Îngrozit ne privea cu ochi ieşiţi din orbite, ştiind că moartea poate să-i vină chiar din micile noastre arme, care produceau un bubuit puternic şi puteam doborî cu proiectilele lor pe cel mai puternic dintre oameni.

M-am uitat pe furiş la Manah a cărui ochi începură să strălucească tainic de-ndată ce Marian începu să vorbească de masca mortuară.

I-am zâmbit, dând doar din cap în direcţia ei, ceea ce păru s-o liniştească încă şi mai mult.

— Ei ce spui, suntem sau nu oaspeţii tăi, se auzi glasul aspru a lui Marian.

Mangaia se înăbuşea pur şi simplu şi-n acel moment nu ştiu efectiv ce să spună. Însfârşit în momentul când Marian începu să ţintească spre capul său, dădu din cap şi spuse cu vocea gâfâind:

— Oamenii albi sunt oaspeţii regelui Mangaia.

— Bine! Dacă-i asa, condu-ne în coliba ta, ospătează-ne, rege Mangaia! Ce vrei să-i faci tinerei fete, care-i legată alături?

— Ea şi-a meritat moartea! strigă căpetenia de-ndată. Din cauza ei masca mortului a fost pierdută. Om alb a jefuit mormântul. Toţi oameni albi trebuie să moară.

— Şi împreună cu tine, rege Mangaia, răspunse zâmbind Marian. Nu uita că şi noi suntem oameni albi.

— Tu... tu... eşti oaspetele meu, regele Mangaia nu-ţi face nimic.

— Poţi decide mai târziu asupra sorţii tinerei fete fiindcă suntem musafirii tăi trebuie ca să se audă şi vocile noastre, atunci când te vei hotărî să dai o sentinţă. Mi-e foame, ai ceva să ne oferi, rege Mangaia?

Ştiam prea bine că nu vom fi în siguranţă decât în clipa sau mai bine zis după ce vom fi luat masa împreună cu căpetenia. Fără plăcere se ridică „regele" luând-o la pas înaintea noastră. Nu se simţea deloc în siguranţă cu noi pe urmele sale, mai ales că Marian ţinea în continuare pistolul în mână.

Cât ce-am ajuns în faţa colibei celei mari, căpetenia ne făcu semn să urcăm treptele scării după el. L-am urmat repede întrucât ne temeam să nu fim atacaţi din spate. Întrucât între timp Mangaia nu li se mai adresase oamenilor săi, aceştia nu puteau bănui care-i sunt intenţiile în ceea ce ne priveşte. Au văzut fireşte că regele lor a fost ameninţat cu pistolul de către Marian dar n-au cutezat să ne atace întrucât ştiau prea bine că i-am fi putut culca la pământ mai repede decât ar fi putut interveni ei.

Ne găseam în interiorul colibei destul de spaţioasă a regelui. Două femei erau pe cale să coacă tocmai un fel de prăjitură. Mangaia le strigă ceva şi femeile aşezară mâncare direct pe podea, după care dispărură repede din încăpere.

Ne-am aşezat pe jos, pe pământ lângă căpetenie şi-am aşteptat până acesta începu să mănânce. Mangaia mai şovăia încă, dar când se uită la faţa hotărâtă a prietenului meu ne invită printr-un semn al mâinii să-ncepem să mâncăm.

După ce-am luat prima îmbucătură, ştiam că din acel moment nu vom mai avea de ce ne teme de băştinaşi. Mangaia însuşi ne adeveri asta:

— Oamenii albi sunt de-acum musafirii regelui Mangaia, declară acesta pe-un ton aproape solemn. Duşmanii regelui Mangaia sunt şi duşmani de la oameni albi. „Oameni albi sunt siguri în satul lui Mangaia. Nimic rău nu se petrece."

— Asta o ştiu eu prea bine, Mangaia, de altfel am venit în satul tău nu să te atac pe tine sau pe oamenii tăi ci ca să îţi ajut să-ţi recapeţi masca mortuară. Să vorbim despre asta.

Ştii unde se găseşte acum masca?

— Da, Mangaia ştie. Omul alb care are colibă pe malul de nord are masca.

— Şi de ce nu i-ai cerut să ţi-o înapoieze?

— Mangaia o s-o ia mâine, el adus mulţi războinici, toţi oameni albi şi femei albe trebuie să moară.

— Asta nu se va mai întâmpla, Mangaia, altfel nu-ţi mai primeşti masca. Dacă tu vei ucide pe oamenii albi, atunci tu vei fi luat prizonier ce către oamenii albi care vin pe corăbiile de fier şi vei fi spânzurat. Dacă vei fi paşnic îţi vei recăpăta înapoi masca.

— Mi-o va aduce înapoi chiar omul alb?

— Da, ţi-o va aduce înapoi, dacă-mi vei îndeplini condiţiile pe care le cer. Trebuie să-mi promiţi că nu vei întreprinde nimic contra oamenilor albi. În acest caz vei fi la rândul tău chemat ca oaspete pe plantaţiile albilor, unde vei fi ospătat cu mâncare bună şi vin.

— Asta.… asta nu crede de loc regele Mangaia, oamenii albi or să mă omoare.

— O să-ţi dovedesc că nu se va întâmpla aşa, dar ce se va întâmpla cu tânăra fată?

— O sa moară!

— Chiar dacă masca îţi va fi înapoiată, Mangaia?

— Chiar şi atunci. Dac-ar aduce ea singură masca, atunci poate trăi.

— Este Manah fiica ta Mangaia?

— De ce mă întrebi, e tot una dacă e fiica mea, ea a permis ca să se fure masca mortuară.

— Dacă permiţi ca fiica ta să moară, nu vei mai revedea niciodată masca, asta ţi-o pot promite cu siguranţă.

— Mangaia trebuie să facă aşa cum ne-a poruncit strămoşi, se scuză regele.

— Vrei ca noi să nu ne amestecăm, de ce nu ne-ai primit de la început ca oaspeţi? De ce ne-ai minţit apoi?

— Mangaia urăşte pe toţi oamenii albi, care i-au furat pământurile. Spunea asta c-o ură deloc disimulată care-l răzbătea până şi-n voce şi ştiam că trebuie să fim cu ochii în patru.

— Aşadar ăsta este târgul Mangaia. Tu primeşti de la noi masca mortuară şi-n schimb păstrezi pacea şi nu te mai preocupi de oamenii albi. Ce faci apoi cu fiica ta, te priveşte, dar nu va fi vina noastră dacă după aceea masca o să dispară din nou. A doua oară nu ţi-o mai putem aduce.

Regele Mangaia păru să chibzuiască. Era extrem de interesant să-i urmăreşti expresia feţei marcată de deliberările interne, care se petreceau în conştiinţa lui. Trebuia să fi găsit o rezolvare diabolică că deodată faţa sa se destinse, se lumină în ansamblul ei şi ne spuse aprobând chiar cu prietenie:

— Mangaia va face tot ceea ce cer oamenii albi, o să-i trimit pe ceilalţi războinici din nou acasă cu condiţia să primească masca. Când au de gând oamenii albi să i-o aducă?

Sigur că se gândise la vreo viclenie. Dacă părăseam satul nu mai eram musafirii săi şi-n acest caz putea să ne ia din nou prizonieri. Marian îl dibuise numaidecât, dar zâmbi mulţumit, mărginindu-se să spună:

— O să-ţi aducem masca la noapte, Mangaia.

Regele se ridică acum şi ne invită să-i vizităm satul.

— Trebuie să spun tuturor războinicilor mei că sunteţi musafirii mei. Nimeni n-are voie să vă facă vreun rău, atâta vreme cât rămâneţi în sat. Haideţi să mergem.

Am coborât din nou scăriţa. În faţa colibei se adunaseră între timp mai mulţi localnici care ne priveau stingheriţi. Bănuiau că trebuie să fi devenit oaspeţi regelui şi că nu aveau voie să ne facă nimic.

Deodată toţi războinicii izbucniră în urale şi se înapoiară în colibele lor. Regele Mangaia se-ntoarse zâmbind spre noi şi ne spuse:

— Aţi văzut cum s-au bucurat oamenii mei că sunteţi oaspeţii regelui Mangaia. Acum o să vă arăt tot satul.

Câteva femei mai stăteau încă pe-afară şi ne priveau cu curiozitate. Noi nu ne-am sinchisit de ele şi l-am urmat pe rege. Satul nu era cine ştie ce, dar regele părea să fie foarte mândru de ce ne arăta.

Am ajuns şi la groapa cea adâncă. Am privit cu curiozitate înăuntru şi-am văzut cum Pongo al nostru stătea înăuntru legat. Acesta ne zâmbi bucuros din fundul gropi dar nu spuse nimic şi se comportă aşa de parcă nu ne-ar cunoaşte.

— Pe cine ţi-i tu aici, Mangaia, îl întreabă Marian arătând în jos.

Mangaia se-ndreaptă mândru de şira spinării şi spuse:

— Aici zace cel mai mare duşman al regelui Mangaia pe care l-a învins el însuşi şi l-a legat. Regele Mangaia e foarte mândru de asta şi e temut de toţi vrăjmaşii.

— Te cred că sunt, răspunse zâmbind Marian. Dacă tu singur l-ai învins pe-acest duşman, atunci trebuie că eşti foarte curajos şi puternic. Asta era o laudă care-l măgulea pe băştinaş foarte mult.

Dădu din cap, plin de sine şi merse mai departe. N-a băgat de seamă că Marian şi-a aruncat repede cuţitul în hrubă.

Am rămas pe parcursul întregii zile în sat. Cu puţin înainte de căderea întunericului am fost din nou musafirii regelui Mangaia. Acesta se mai interesă încăodată când vrem să părăsim satul şi se bucură când i-am spus c-am ales miezul nopţii să facem aceasta. Nu m-a bucurat foarte tare să aud cum ne asigură că ne aşteaptă nerăbdător din nou în satul lui. Şi că se va bucura mult să ne revadă cât mai curând. După cină ne-am întors în colibele noastre, pregătite de Mangaia pentru oaspeţii săi.

Aici urma să aşteptăm miezul nopţii şi aparent să mai dormim câteva ore până atunci. Nu ne gândeam însă la asta. Doream să-l eliberăm pe Pongo şi pe Manah.

De-ndată ce-am fost singuri, Marian îmi explică ce-a observat.

— Manah a fost dusă în ultima colibă, Robert, trebuie să ne târâm pân-acolo şi s-o eliberăm. Am vrut să merg singur dar e mai bine dacă mă însoţeşti. Mangaia a venit în întâmpinarea dorinţelor noastre poruncind oamenilor săi să se culce devreme, aparent pentru a nu ne deranja. Sunt pe deplin convins c-a fost trimis un grup de războinici deja, în secret, să ne intercepteze şi să ne ia prizonieri, imediat ce ieşim din sat.

— În cazul ăsta Mangaia nu va ajunge în posesia măştii sale mortuare, am spus eu.

— Nu crede că i-o vom aduce de-adevăratelea, ne consideră emisari trimişi pentru a-l spiona. Acum vrea să-ntoarcă foaia, crede că noi nu bănuim că de-ndată ce părăsim satul poate să nu ne mai considere musafirii săi.

— Şi să vrea să-şi omoare propria fiică, Mariane. Asta zău că nu mi-aş fi închipuit-o.

— Vom afla de la Manah ce fel de rude sunt. Ia uite c-am dreptate. Câţiva băştinaşi se furişează spre poarta satului, pe care vor să-l părăsească în taină..

Noi stăteam ascunşi după rogojina colibei noastre privind satul.

Totul părea să se fi liniştit, nici un foc nu mai ardea în piaţa centrală ceea ce pentru noi era deosebit de convenabil. Oricât de mulţi războinici de-ai lui Mangaia ar fi părăsit satul, pe noi nu ne deranja. Nu stătea în socoteala noastră să părăsim satul pe poartă ci pe furiş tocmai pe partea opusă, căţărându-ne pur şi simplu pe gard.

— Haide, e timpul s-o pornim, îmi şopti Marian. Să ieşim prin spatele colibei, sub acoperirea întunericului. Ne strecurăm pe lângă colibe ca să ajungem până la ultima, în care a fost dusă Manah.

— Şi Pongo, Mariane?

— O să-l căutăm mai târziu, cred că între timp s-a eliberat. Cu privire la Pongo nu-mi fac nici o grijă.

Cu mare prudenţă am ieşit pe la partea din spate a colibei. Am lărgit spărtura până într-atâta încât să ne putem strecura fără probleme afară.

Marian ieşi primul şi mă aşteaptă până ce-am ieşit şi eu. Era atât de-ntuneric de de-abia am putut desluşi contururile colibei următoare. Tocmai când doream să ne strecurăm mai departe în faţa noastră apăru ca din pământ o umbră întunecată. Credeam că planul nostru eşuase când am recunoscut vocea lui Pongo care ne şoptea:

— *Masser,* băştinaşii azi tare proşti, nu pus strajă la groapă, Pongo putut ieşi singur afară.

I-am strâns mâna şi Marian îl lămuri ce intenţionam să facem. După ce află despre ce-i vorba, dispăru în întuneric. Vedea mai bine decât noi şi avea o îndemânare mai bună pentru astfel de tentative. Curând ne-am găsit în faţa colibei unde era ţinută Manah. Întrucât acesta nu-l cunoştea pe Pongo şi s-ar fi putut speria de apariţia acestuia, Marian decise să intre singur în colibă. Se urcă pe umărul lui Pongo, produse o gaură-n peretele colibei, suficientă cât să se strecoare înăuntru. Între timp eu aveam de grijă, uitându-mă în toate părţile să nu fim descoperiţi. Nu dură mult şi apăru băştinaşul pus de pază care fu luat numaidecât în primire de către Pongo. Peste puţin timp ieşi afară Marian urmat de fată, care urma să ne arate cum se poate ieşi mai uşor din satul ăsta, căruia ea îi cunoştea evident toate secretele. Fusese convinsă de Marian să ne urmeze pentru a-i înmâna personal tatălui său masca mortuară, beneficiind astfel de graţiere. În partea din spate, întunecată a satului, Manah ne arată o bucată mare de stâncă, pe care cu ajutorul lui Pongo am putut-o îndepărta. Pe aici se putea ieşi neobservaţi din sat. Se dezveli o gaură prin care ne-am putut strecura cu toţii. De-aici puteam să facem câţiva paşi pe lângă împrejmuire ca să ajungem apoi în pădure.

Pentru Pongo gaura fusese prea strâmtă, aşa că acesta fu nevoit să sară peste gard. Pongo aşează bolovanul la locul lui, pe când noi am rearanjat lucrurile cum erau pe dinafară, pentru a nu putea fi descoperiţi repede c-am fugit. Manah la rândul ei, cunoştea o potecă pe care folosise mai demult şi şi-o croise singură cu multă muncă. A trebuit să-nconjurăm un mic deluşor pentru a ajunge acolo, dar cel puţin aveam siguranţa că nu ne vom întâlni cu războinicii trimişi de Mangaia să ne prindă. Tocmai când am ajuns în pădure, răsunară din sat ţipete şi urlete. Se descoperise fie evadarea noastră fie a lui Manah.

Sau poate că unul dintre băştinaşi aruncase o privire în hruba unde era deţinut Pongo şi nu-l mai văzuse. În scurt timp întregul sat fu cuprins de agitaţi. Am auzit vocea lui Mangaia care dădea ordine după ordine. Fu deschisă poarta cea mare şi-acum dădură năvală toţi războinicii afară. Din fericire n-o apucaseră în direcţia noastră şi nimeni nu bănuia încotro o apucasem. Acum că fuga noastră fusese descoperită, Mangaia fusese parcă apucat de amoc, de furios ce era, răcnea ordine după ordine. Din fericire Manah cât şi Pongo preluaseră conducerea astfel încât nu ne puteam rătăci. Nu voi mai descrie drumul pe care l-am făcut în noaptea aceea. De-abia după două ore Manah îşi îngădui să facă o pauză şi ne rugă să-i dăm ceva de mâncare. Nu primise nimic de la tatăl său de mâncare, toată ziua, întrucât urma să fie ucisă. Marian se interesă exact dacă aceasta era cu adevărat tatăl ei. Era doar tatăl vitreg întrucât se căsătorise cu văduva unui alt războinic. O ura pe Manah care devenise un fel de preoteasă. Ea trebuia să păzească vechiul mormânt din pădure.

Ea ne asigură că dacă va aduce masca mortuară din nou în sat, va fi din nou văzută bine şi nu ar avea de ce să se teamă.

Războinicii o vor venera chiar mai mult şi-o vor păzi în caz că Mangaia ar fi vrut să-i facă vreun rău.

Asta ne linişti pe deplin. Nu aveam de gând să-l mai vizităm pe Mangaia, dar intenţiile acestuia de-a dezlănţui un război împotriva albilor ne creea serioase îngrijorări. Manah încearcă să ne liniştească şi afirma că dacă va redeveni preoteasa războinicilor îi va preveni că-i aşteaptă o mare nenorocire în caz că vor duce la îndeplinire intenţiile tatălui său vitreg.

După o oră, ne-am reluat marşul şi ocolind constant cărările pe care le puteau lua războinicii lui Mangaia am ajuns c-o oră înainte de răsăritul zorilor la plantaţia lui Lennert. Nu ne-am anunţat deloc ci am rămas ascunşi în dosul tufişurilor dese, pentru că acum venea partea cea mai grea. Masca mortuară trebuia să fie luată fără ca Lennert să bage de seamă.

Pe urmă nu ne mai interesa ce se-ntâmplă cu masca, întrucât Manah era prevenită că Lennert va face orice să intre din nou în posesia ei.

Pongo se oferi să ia masca el însuşi şi dispăru încurând în bungalow-ul lui Lennert. Dură o jumătate de oră până se întoarse cu treaba făcută, având masca la el. Am examinat-o şi noi cu atenţie, apoi i-am înapoiat-o lui Manah care ne mulţumi călduros. Câteva minute mai târziu dispăru iarăşi în junglă, pe când noi am luat-o spre micul golf unde se afla ancorat iahtul nostru. Soarele răsări imediat trezindu-i pe oameni şi animale. Deşi eram foarte obosiţi n-aveam intenţia să mergem la culcare ci, mai întâi să vorbim cu Lennert. Voiam ca în cursul după-amiezii să părăsim insula, întrucât nu mai puteam conta pe prietenia plantatorului a cărui mânie de colecţionar nu mai cunoştea nici o limită, dat fiind faptul că nu-i păsa că-şi sacrifică familia de dragul acesteia.

Când ne-am salutat puţin mai târziu am văzut imediat că descoperise furtul. Când Marian îl întreabă ce crede despre toată povestea asta englezul ridică din umeri.

— De fapt sunt foarte bucuros că a dispărut, domnule Farrow, eu nu m-aş fi putut despărţi niciodată de vreo piesă din colecţia mea, asta mi-ar fi zdrobit inima. Dacă băştinaşii se liniştesc, atunci nu-i un preţ prea mare pentru pierderea măştii.

— Era o mască mortuară, domnule Lennert, accentuă acest lucru Marian. Nu uita, rogu-te asta! Cât de uşor ţi-ar fi putut aduce nenorocirea!

Lennert dădu din cap, încuviinţă în tăcere uitându-se la soţia sa care îi zâmbea aprobator.

Ştia ea singură cât de mare era patima de colecţionar a soţului ei şi

mulţumea cerului în tăcere c-a putut până la urmă să renunţe la mască.

Pe la amiază am părăsit insula. Din păcate nu-mi reuşise să prind vreunul din cărăbuşii lui Lennert pentru că din excursia proiectată nu se alesese nimic. Îmi şi pierdusem între timp tot cheful. Acum voiam să mergem spre Tahiti. Acolo ne va fi dat să cunoaştem o tânără indigenă care va fi mai primejdioasă decât Manah.

Voi povesti aventura noastră în Tahiti cu altă ocazie.

Arhipelagul Cook de Sud (Hervey)

Insulele Cook au fost descoperite de navigatorul englez James Cook în 1973 şi sunt divizate în grupurile Cook de Nord şi Cook de Sud.

În ceea ce priveşte Cook de Sud, acesta este un arhipelag compus din atoli de corali, cu excepţia insulei Rarotonga, care-i vulcanica şi cea mai întinsă şi mai populată. Cele şapte insule: Aitutaki , Mangaia, Aitu, Hauke, Mitiaro, Takutea şi Mannae, aceasta din urma cu o suprafaţă de 6,2 km^2.

Insulele sunt populate de polinezieni, au soluri fertile şi o vegetaţie luxuriantă, în care domină cocotieri, bananieri, ananasul, portocali ş.a.

La început a fost colonie engleză, dar ulterior deveni teritoriu liber asociat cu Noua Zeelandă.

Aventurile submarinului Dox 240

Hans Warren

I
O DESCOPERIRE MACABRĂ

MOTORUL DUDUIA VESEL făcând ca barca cu motor să despice valurile ca o săgeată, lăsând în spate doar încreţitura înspumată a undelor.

Era o zi minunată şi astfel căpitanul putea să-şi ţină făgăduiala dată cu o zi înainte.

— În ordine, cercetaţi aşadar puţin insula care apare la orizont, zise el, luându-şi rămas bun de la George, Petre şi doctorul Bertram. Dar, adaugă el înainte de despărţire, trebuie să-mi promiteţi că veţi fi aici în golful ăsta cel mai târziu în seara asta. Dumnezeu ştie cum se poate schimba vremea în regiunea asta şi poate că nu vom putea veni repede astfel în ajutor.

Submarinul fusese destul de serios avariat în cursul ultimei furtuni şi acum trebuia reparat înainte de aşi relua călătoria.

Acest timp mort voiau să-l folosească acum cei trei camarazi pentru a putea cerceta puţin ţinutul mai îndeaproape.

— Mă simt de minune azi, ca un canibal care tocmai şi-a devorat prada, mărturisi cu satisfacţie doctorul Bertram, întinzându-şi cât era de lung picioarele.

Întrucât această călătorie o priveau cu toţi mai mult ca o excursie nu-şi luaseră provizii decât pentru o zi, ambele carabine şi pistoale, un compas şi-o hartă şi nimic altceva.

Şi George, care stătea cu ochii închişi se dezmorţea fără grijă la soare, care-şi trimitea razele tot mai puternice, perpendicular pe pielea lui goală. Petre uriaşul era ca de obicei la cârmă şi nu părea să asculte altceva decât zumzetul motorului său.

Erau pe drum de trei ore şi înconjuraseră aproape insula care se desfăşura în faţa lor.

— Cred că aici ar fi bine să debarcăm, tulbură Petre liniştea celor doi camarazi. Un râu, uite că-şi croieşte albia până la mal!

— Un râu e bun întotdeauna şi asta pentru că ne scuteşte de mers pe jos, exclamă George, care sărise pe mal şi examina acum ţinutul, se-ntoarse apoi spre doctor:

— Ce părere ai domnule doctor, n-ar fi mai bine s-o luăm împotriva curentului şi să studiem din apă ţinutul ăsteia?

Petre îi explică că din barcă dacă vor vâsli împotriva curentului se vor putea apăra dar cu foarte mare greutate împotriva unui atac băştinaş dat pe neaşteptate, dar degeaba:

— Nu fi caraghios, îl ironiză George aprins de propria-i propunere. Doar suntem trei oameni şi încă bine înarmaţi. Şi-apoi ce-ar putea să vrea de la noi? Totul este atât de paşnic de parcă insula n-ar fi deloc

locuită.

— Poate fi liniştea dinaintea furtunii, îl avertiză iarăşi Petre.

Întrucât camarazii săi se deciseră pentru acest mijloc de transport, lui Petre nu-i mai rămase decât să ridice resemnat din umeri şi îndreaptă barca în îmbucătura râului, făcând o mică întoarcere şi-ncetinind totodată viteza.

— George, măsoară te rog adâncimea apei la proră iar dumneata domnule doctor nu slăbi din ochi malul stâng, iar eu voi face acelaşi lucru cu cel drept.

Petre era conducătorul bărcii şi era de la sine înţeles că atât George cât şi doctorul Bertram i se subordonau în această calitate.

— E adâncă, suficient de adâncă, strigă George măsurând cu-n băţ adâncimea apei. Curentul nu era prea puternic astfel încât puteau înainta, fără greutăţi deosebite. Aşa au străbătut deja douăzeci de minute în susul râului, când George ridică mâna dându-le un semn:

— Înaintea noastră văd o barcă care vine-ncoace. Ai grijă Petre ca să-o interceptăm.

Petre aprobă dând din cap şi mânui astfel barca lor încât să vină de-a curmezişul bărci care cobora spre ei. Aşadar insula nu părea chiar atât de nelocuită cum lăsase să se-nţeleagă George.

Doctorul Bertram se ghemui în faţa lângă George, ducându-şi la ochi binoclul. Un moment se uită el încordat într-acolo, după care-i dete binoclul lui George strigând:

— Dacă nu mă înşel zace ceva sau cineva întins în barcă.

— Într-adevăr, adeveri şi George. Trebuie să facem tot ce ne stă în puteri să prindem barca aia.

— Se face, bombăni Petre şi mânui propria barcă cu mai multă vioiciune. În momentul următor acceleră şi cârmi cu atâta abilitate încât bloca pe-ntreaga lungimea ei parcursul ambarcaţiuni adverse.

— Ptiu, drace, lasă să-i scape doctorul Bertram care observase că-n barca cu pricina sta lungit un băştinaş. Acesta era legat de mâini şi de picioare cu funii puternice. Era culcat în barcă cu faţa-n jos şi nu se mişca deloc.

Negrul fu ridicat cu grijă şi aşezat pe-o pătură. În timp ce George şi Petre îl dezlegau, doctorul Bertram îşi consultă inopinatul pacient. Din fericire îşi luase trusa de prim ajutor şi-acum putea să se ocupe cu şanse de acest nefericit.

— Am mare poftă de-a lămuri povestea asta şi-a vedea cine se ascunde în spatele mârşăviei ăsteia, zise George, privind în susul râului. E clar că făptuitorul a vrut să scape pe vecie de negrul ăsta pentru că dacă n-am fi apărut noi întâmplător, barca ar fi intrat în mare şi ce s-ar fi putut petrece nu-i aşa greu de ghicit.

Petre dădu din cap, aprobând: „Căpitanul n-ar fi de acord cu asta dar nici nu sunt de acord ca fapta asta să nu rămână nepedepsită.

Probabil că-n interiorul insulei domneşte un despot care înţelege să-şi exercite puterea”.

George se gândi puţin, apoi scutură negând capul:

— Nu cred că-i vorba de asta, cred că mai degrabă e vorba de un indigen, care posedă un secret şi s-a vrut să i se închidă gura. Nici un prinţ indigen n-ar îndrăzni să facă un astfel de act de autoritate.

Toate astea se pot afla şi s-ar organiza imediat o expediţie de pedepsire.

Petre porni din nou motorul şi îndreaptă barca în susul curentului. Barca negrului fu lăsată să plutească mai departe. Doctorul Bertram îi luă pulsul băştinaşului şi îl privi încordat în faţă.

Cele două injecţii începură să-şi facă efectul. Negrul îşi deschise ochii şi se uită întrebător în jur. Omul voii să se ridice în capul oaselor dar recăzu gemând înapoi:

— Trebuie să-i lăsăm ceva timp să-şi revină, îl preveni doctorul pe George care se apropie curios de băştinaş.

Aşa mai trecură zece minute. Băştinaşul îşi deschise ochii şi se uită fix spre cer, neuitându-se deloc în stânga sau în dreapta.

George deveni nerăbdător, întrucât înainte de a ajunge pe uscat trebuia să afle câteva amănunte de la băştinaş. Cu mare grijă se ghemui lângă negru întrebându-l:

— Mă poţi înţelege, întreabă el în englezeasca pidgin obişnuită, care era vorbită de cele mai multe triburi de băştinaşi.

Negrul îşi întoarse capul lateral şi lui George i se păru că vede un zâmbet mascat pe faţa acestuia.

— Ei, poţi să mă înţelegi? Suntem prieteni şi vrem să te ajutăm!

— Itaho mulţumeşte! foarte slab se percepu de pe buzele negrului – tu eşti prietenul meu – eu sunt prietenul tău.

— Slavă Domnului, cel puţin că mă înţelege! răsuflă George uşurat, ridicându-se-n picioare. În acelaşi moment tufişul des care mărginea malul se dădu la o parte şi-o faţă sălbatecă vopsită violent apăru privind spre barcă. Schimonosit de ură, izbucni un ţipăt care penetră auzul:

— Atenţie – Petre – acolo!

Petre îl văzuse însă pe omul de pe mal şi îndreaptă barca cu motorul huruind într-acolo. Doar numai o secundă şovăi necunoscutul după care-şi duse o ţeavă lungă la gură şi ţinti.

— Jos, la adăpost, negrul trage cu săgeţi!

Petre putu să evite-n ultimul moment săgeata, aruncându-se la pământ. Dacă nu ar fi făcut aşa, ar fi fost cu siguranţă atins de minuscula săgeată. Necunoscutul de pe ţărm dispăruse de mult, astfel că Petre putu să-şi repună barca în mijlocul curentului.

— Om foarte rău, Şaman puternic! Asta a fost totul ce-a putut fi scos de la Itaho cu privire asupra atacului de adineaori. Negrul zâmbi

chiar şi-l asigură pe George de prietenie lui dar nu putut afla nimic mai mult.

Resemnat se-ntoarse spre amicii săi:

— Ce-i de făcut, prieteni? Poate că atacul de mai-nainte nici măcar nu l-a vizat pe Itaho. Se poate să fi fost un băştinaş care surprins a încercat, cum ştia el, să se apere.

Petre încuviinţă dând din cap şi doctorul îşi exprimă punctul lui de vedere:

— Dacă luăm în considerare timpul cât a zăcut Itaho în barcă, putem deduce că atacul asupra acestuia a avut loc cu mult în interiorul insulei. E puţin probabil să presupui că barca a fost urmărită de pe mal, mai ales că aici curentul are o viteză destul de mare şi cu greu ar fi ţinut nişte sălbateci pasul cu ambarcaţiunea.

— Cu toate acestea trebuie să fim foarte atenţi, zise George. N-aş vrea să cădem într-o capcană.

De-abia termină de vorbit c-o nouă ploaie neaşteptată de săgeţi din sarbacane se abătu asupra lor din tufişurile de pe mal. De data sta trăgătorii necunoscuţi au stat ascunşi până la momentul oportun. Din fericire pentru pasagerii bărcii, toate săgeţile căzură în mijlocul râului fără să dăuneze nimănui. Cu toate acestea camarazii făcură imediat uz de arme şi imediat dup-aceea au şi auzit un ţipăt din rândurile agresorilor.

Cinci bărci rapide cu câte un echipaj fiecare de zece oameni ţâşniră acum dintr-un mic golf plasat la unul din îmbucăturile râului luând curs spre barca cu motor. Vâslaşii trudeau de zor pe când trei dintre pasagerii fiecărei bărci aveau pregătite ţevile de suflat. Concomitent se ridică un al doilea nor de săgeţi din tufişurile care mergeau paralel cu râul.

— Să dispărem cât mai repede de-aici. Repede!

— Petre, domnul doctor are dreptate, să-i dăm drumul cu toată viteza în susul râului.

Petre afirmă, dând din cap şi ambală motorul la maximum. Cu mare viteză ţâşni barca înainte şi-i lăsă pe sălbatecii băştinaşi cu mult în urmă.

— Aşa, acum am picat bine în capcană, spuse Petre resemnat, când după un sfert de oră lăsă barca să-şi mai micşoreze viteza.

Sălbatecii ştiu prea bine că noi va trebui să ne întoarcem dacă vrem să ajungem la mare. N-au decât să ne aştepte până ce venim şi să ne atace atunci.

Fără ca cei trei prieteni să observe Itaho se sculase şi se apropie de ei.

— Ei, despre ce-i vorba prietene negru? îl întreabă George şi-i zâmbi sălbatecului.

— Itaho vrea să vă ajute, el spune tot, bolborosi negrul căutându-şi

cuvintele şi privindu-l rugător pe George.

Acesta îl încurajă şi-i asigură că vor face tot ce le va sta în putinţă de-al proteja împotriva tovarăşilor de trib sau a altor duşmani pe care-i va avea. Negrul mai aruncă câteva priviri înspăimântate asupra tufişurilor dese de pe mal, se gândi câteva clipe, apoi îşi învinse teama:

— A fost Matjang – Tigrul, scrâşni el. Se-ndreptă de şale, îşi muşcă buzele şi spuse c-o voce hotărâtă: Mă cheamă Itaho şi sunt în serviciul Poliţiei. I-am făcut nevătămători pe mulţi din oamenii lui Matjang şi pentru asta am fost sortit unei morţi groaznice. Am trecut prin suferinţe îngrozitoare, de-aia trebuie ca Matjang să mi-o plătească.

În timp ce doctorul Bertram îl privea pe negru destul de neîncrezător, George şi Petre îşi aruncară priviri uimite. Cele afirmate de Itaho schimbau cu desăvârşire aspectul problemei.

Dar de ce n-a spus nimic la început? De ce nu a răspuns la întrebările camarazilor?

George clătină descurajat capul, mărginindu-se să spună:

— Dacă ne-ai fi avertizat din timp Itaho, n-am fi căzut în cursa asta.

— N-am ştiut nici eu cu cine am de-a face. Negrul zâmbi. Aţi fi putut să aparţineţi şi voi de Matjang.

— Să aparţinem lui Matjang?

Petre încremeni – asta înseamnă că Matjang lucrează mână în mână cu albii?

Itaho afirmă, dând din cap cu însufleţire.

— Chiar aşa! Matjang şi oamenii săi s-au alăturat unei bande de albi care terorizează şi fac întreaga regiune nesigură.

Cei trei prieteni se uitară cu înţeles unul la altul, iar doctorul Bertram trase concluzia:

— Na ţi-o bună că ţi-am tras-o! După ce se trudeşte omul să pacifice şi civilizeze o insulă, nu durează mult şi apare o bandă de mişei care reduc la zero tot lucrul bun făcut între timp.

Itaho arată în susul râului şi zise să mai meargă o bucată înainte:

— Trebuie să ne apropiem de cartierul general al lui Matjang, asta în cazul că vreţi să mă mai ajutaţi.

— Se-nţelege că te ajutăm şi George îl bătu prieteneşte pe umăr pe băştinaş, în vreme ce camarazii săi făcură acelaşi lucru. Ei şi-acum te rog să ne dai mai multe amănunte.

Itaho le mărturisi că era de câţiva ani în serviciul Poliţiei coloniale olandeze, îngrijindu-se pentru linişte şi ordine.

Lucrurile au decurs normal ani de zile. De câtva timp au apărut pe insulă veşti ciudate. Negustori şi oameni de afaceri care sosiseră pe insulă cu marfa lor pentru a face comerţ nu s-au mai întors niciodată, fără a se mai auzi de ei. O primă expediţie formată din patru soldaţi

şi-un sergent au început să caute regiunea râului dar n-a putut găsi nimic. În cele din urmă a fost trimis Itaho aici pentru a cerceta regiunea el însuşi, dat fiind că se putea înţelege cel mai bine cu băştinaşi.

— Iată că am sosit aici. N-am spus fireşte nimic că sunt în solda poliţiei, dar am dat de înţeles c-am fost urmărit de autorităţile olandeze pentru furt şi de-aceea am fugit de pe insula vecină. Am câştigat astfel încrederea lui Matjang şi puţin mai târziu am aflat ce se petrece aici. Albii, contrabandişti şi piraţi, care se-ndeletnicesc cu atacarea micilor vase de negoţ şi-au înjghebat aici pe insulă cartierul lor general. Matjang şi banda sa i-au ajutat. Imediat ce Matjang se convinse de „fidelitatea" mea – şi aici Itaho surâse – mi-a dat sarcini foarte importante de îndeplinit. Mai întâi a trebuit să iau parte la două atacuri pentru pradă, apoi a trebuit să păzesc prada şi însfârşit a trebuit chiar să ucid un om. Asta a fost punctul culminant şi-acum a trebuit să mă retrag mulţumindu-mă cu cele aflate pentru a înştiinţa secţia de poliţie. În noaptea fugii mele se întoarse unul dintre albi care a vorbit mult timp cu Matjang. Puţin după aceea am fost atacat înainte de a mai putea duce la îndeplinire planurile de evadare.

— V-a să zică ai fost recunoscut drept spion al poliţiei, se interesă Petre.

— Exact! Albul aflase printr-un om al său infiltrat în poliţie că aceasta avea la rându-i un om de-al lor infiltrat printre băştinaşi. Bănuiala lor căzu asupra mea şi în aceeaşi noapte am fost doborât la pământ, legat şi pus în barca pe care aţi descoperit-o. Nu putea fi o moarte mai sigură şi mai grozavă. Aş fi fost dus în largul mării unde aş fi murit de foame şi sete dacă n-aş fi înnebunit mai întâi din cauza soarelui necruţător.

George îi strânse cu putere negrului mâna.

— Mulţumim sorţii că ne-a făcut să apărem aici tocmai în acest moment. Dar cum Matjang şi banda sa trebuie să-şi primească binemeritata răsplată. Şi asta ţi-o promit solemn.

II
ÎN CAPCANĂ

GEORGE ÎŞI DĂDEA SEAMA PREA BINE cât de periculoasă era întreprinderea la care tocmai se angajase. Petre mai mână cam o jumătate de oră barca respectând indicaţiile lui Itaho, până ce-au găsit un golf mai puţin adânc unde au tras la mal. După spusele lui Itaho, după doi kilometri ajungem în zona cartierului general al lui Matjang. Patru oameni împotriva unei bande întregi de piraţi şi răufăcători, iată ce promitea această luptă inegală. Se bazau pe surpriză şi armele lor. Au sărit pe mal cu toţii şi pătrunseră în junglă. George o pornise

primul dar se aţinea în umbra tufişurilor a căror vegetaţie bogată reuşea să-l mascheze.

De mai multe ori trebui să-şi smulgă cuţitul de la brâu pentru a-şi croii drum prin desiş. Procedă la tăierea crengilor şi-a spinilor cu-atâta fineţe încât chiar Petre care venea imediat după el abia dacă-l putea auzi. Din când în când George se oprea preţ de câteva secunde pentru a asculta cu atenţie. Aşa cum prevăzuse Itaho, după câteva minute am dat de-o potecă îngustă care mergea paralel cu cursul apei.

Drumul era uşor şi era de prevăzut că era folosit şi de către Matjang. Era de prevăzut că Matjang postase santinele şi chiar dacă nu, cel puţin erau prevăzute capcane menite a scoate din luptă de la început un eventual intrus.

În găuri abia vizibile, scobite-n pământ pândeau capete de suliţe şi săgeţi otrăvite. Gropi în adevăratul sens al cuvântului nu erau de luat în considerare întrucât pământul aici era destul de mlăştinos.

— Atenţie! Chiar la momentul potrivit se auzi avertismentul lui Itaho şi George se opri de parc-ar fi prins rădăcini.

Itaho se târî înainte şi arătă câteva mlădiţe încărcate cu spini, care la prima vedere păreau destul de inofensive iţindu-se aşa din crengi.

— Astea-s otrăvite. Şi pot să recunosc cu precizie care sunt.

George se strădui să privească cu atenţie şi nu–şi dădu seama imediat de culoarea diferită a acestor câţiva ţepi.

Acum băştinaşul merse înainte şi tăie cu cuţitul lui o liană subţire şi cu-n salt neaşteptat mlădiţa plină de ţepi sări de-a curmezişul cărăruii.

Camarazii erau deja preveniţi. Cu cât înaintau mai mult pe cărarea îngustă cu atât erau mai precauţi. Parcursese deja cinci sute de metri şi-acum devenea clar să trebuiau să-şi dubleze atenţia, întrucât erau în apropierea bârlogului lui Matjang. Petre îşi tăie o joardă groasă de un deget şi lungă de mai mulţi metri cu care îşi „pipăia” drumul înainte. Spera ca în acest mod să dibuie pericolele şi să le poată înlătura la timp pentru a nu primejdui siguranţa tuturor.

Itaho o zbughea mereu înainte şoptind:

— Nu suntem departe de tabără. Dacă mai mergem puţin pe cărarea asta, vom da de santinele. Propun să ne tăiem o nouă cărare prin desiş.

Petre se uită sceptic la ceas, după care spuse:

— Va dura mult timp ca s-o facem. Este deja amiază şi trebuie să ne gândim şi la drumul de înapoiere. Propun mai degrabă să renunţăm la intenţia noastră şi să ne croim un drum spre coastă.

— Ei, ce-i Petre, te-a apucat frica dintr-odată? îl întreabă doctorul Bertram. Acest zâmbet nu era deloc ironic, întrucât doctorul ştia prea bine că Petre era ultimul care să se teamă. Avea el însuşi un sentiment neplăcut şi-ar fi vrut fireşte ca să aibă acoperirea necesară din partea căpitanului Farrow şi-a oamenilor săi.

George scutură la rândul său capul.

— Nu. Nici nu poate fi vorba! Banda e cu siguranţă avertizată de-acuma şi ne-a barat drumul de reîntoarcere. Nu există pentru noi altă posibilitate decât de-a ne continua drumul înainte. Poate că avem noroc şi vom găsi tabăra lui Matjang nu chiar atât de bine apărată. Matjang şi-o fi trimis doar războinicii să ne pândească mai jos la îmbucătura râului.

După o scurtă consfătuire, sfatul lui Itaho fu acceptat şi au părăsit cărarea. Acum înaintau cu mare greutate, întrucât lianele şi plantele căţărătoare erau trainice ca şi pielea. Cu multă osteneală îşi croiau drum, metru cu metru, iar braţele începură să-i doară curând. George o luase din nou înainte dar după ce parcurse astfel o sută de metri au trebuit să se oprească întrucât pământul începu să se surpe sub greutatea joardei cu care tânărul pipăia înaintea sa.

Valurile de pământ plescăiau în apă. George sări imediat înapoi, ascultând încordat. Nu se petrecu însă nimic aşa că pipăiau din nou cu joarda. Dădu de-o groapă adâncă de vreun metru şi jumătate care acum se umplea încet cu apă. Înainte însă ca apa să umple complet groapa, putu distinge vreo patru sau cinci pari ascuţiţi. Tânărul râse cu amărăciune. Asta era o nouă capcană pusă de către Matjang.

— Lui Matjang ar trebui să-i vină idei noi. Cu astfel de gropi chiar artistic mascate cum a fost asta, nu ne poate împiedeca să ne vedem de planul nostru. Acum însă mai avem o grijă în plus, trebuie să fim atenţi nu numai la spinii otrăviţi dar şi la gropile mascate, fu de părere George.

Dar se pare că Matjang îşi epuizase arsenalul de metode de profilaxie pentru că nu mai descoperiră nimic. Ajunseseră până la marginea unui luminiş, dar sub acoperirea unui tufiş foarte înalt şi des presărat din belşug cu ţepi naturali, au tăiat cu multă grijă o gaură în acest desiş, pentru a fi protejaţi din toate părţile, acum când spionau luminişul. Au descoperit multe colibe şi George aproape că nu-şi putut reţine un strigăt de triumf când constată că nici un om nu părea să se afle-n apropiere.

— Aşadar am ajuns la bârlogul fiarei. Propun să deschidem de-aici focul asupra colibelor după care Itaho, eu şi cu Petre vom da năvală, în timp ce domnul doctor ne va asigura acoperirea de aici.

Doctorul Bertram scutură capul:

— Nu e raţional să ne expunem astfel. Cine ne poate garanta că aşezarea asta e cu adevărat părăsită?

— Aşa este, spuse George, s-ar putea ca avertizaţi de sosirea noastră indivizii să stea pitiţi în colibe aşteptându-ne şi-apoi trăgând prin ferestre. Dar aveţi voi o propunere mai bună? Nu putem aştepta aici toată ziua.

Nu era aşa de uşor să se găsească soluţia salvatoare. În cele din

urmă Itaho făcu o propunere care deşi c-o oarecare şovăială, înclinau s-o accepte.

— O să mă strecor, târându-mă prin luminiş. Mă pricep la asta. Voi avea grijă să evit capcanele şi să ajung la prima colibă. Dacă nu se mişcă nimeni, veniţi după mine.

Ca un şarpe mlădios se strecură Itaho prin iarba, din fericire, destul de înaltă a luminişului. Câteodată stătea lipit de pământ şi asculta, după care îşi continua mişcarea cotind-o spre dreapta când spre stânga după caz. „Acum a dat de-o capcană şi-o evită” şopti George prietenilor săi.

— Trebuie să fim atenţi şi s-o luăm pe acelaşi drum pentru a nu nimeri la rândul nostru într-o capcană.

Dar totul pare liniştit, nu se mişcă nimic.

Doctorul Bertram căpătase între timp încredere şi se ridică în picioare. Prin această mişcare tufişul cu spini începu să se mişte. Dacă marginea îndepărtată a luminişului era într-adevăr ţinută sub observaţie de cei prezenţi în colibe, atunci cu siguranţă că această mişcare ar fi putut fi observată.

Itaho ajunse între timp la prima colibă şi se oprise pentru o scurtă pauză. Se ridică apoi şi intră în colibă. O secundă mai târziu, capul acestuia se ivi în cadrul uşii şi le strigă triumfător:

— Totul este în ordine, tabăra este părăsită!

Fără să-şi mai facă probleme cei trei camarazi au străbătut în picioare de astădată luminişul. N-a căzut nici un glonte şi nici o săgeată. Totul era liniştit, mult prea liniştit.

George avu brusc simţământul că era privit din toate părţile, că fiecare pas al său fusese înregistrat.

Cu curaj îşi reprimă acest incipient simţământ nelămurit de teamă şi-şi continuă drumul, privind spre marginea luminişului şi spre colibe. Dacă Matjang nu le pregătise totuşi o capcană aici la colibe, atunci se dovedea cam uşuratic, după părerea lui.

Sau poate că nu era decât un adăpost de odinioară a lui Matjang pe care-l părăsise pentru un altul mai sigur? Această posibilitate nu era deloc nefondată şi-acum George îi şopti lui Petre: „Cred că vom mai avea parte de surprize”.

Itaho, ajunse între timp la cea de-a doua colibă. În mijloc pe patru pari stătea cocoţată o colibă destul de mare. Negrul se comporta astfel de parcă nu l-ar fi pândit nici un pericol.

Plin de încredere se căţără pe scara primitivă care ducea sus şi de-acolo le făcu semn camarazilor.

— Veniţi încoace! Nu mai există nici un pericol, tabăra este total părăsită.

Câteva secunde mai târziu camarazi se aflau lângă băştinaş. Şi ei se simţeau în siguranţă fie şi pentru că erau înconjuraţi de scânduri din

toate părţile, fiind în felul acesta protejaţi din orice parte s-ar fi comis un atac cu săgeţi.

— Totuşi nu înţeleg, îi mărturisi George lui Petre, toate îmi par cam ciudate.

— Îi vom da de capăt, fi pe pace, domnule George îl linişti Petre, examinând cu atenţie pereţii colibei bungalow-ului, pentru că cu aşa ceva aveam de-a face, nu era prevăzută cu ferestre, ci doar cu-o uşă solidă. Camarazii stăteau acum în veranda acestuia, cam la trei metri deasupra solului.

Pândind George îşi lipise urechea de uşă, dar când nu auzi nimic, vru să deschidă uşa cu mâna. Chiar în ultimul moment Itaho îl împiedecă s-o facă.

— Atenţie, cine ştie dacă nu tocmai în această colibă se ascunde vreo drăcie a lui Matjang. Poate tocmai de aia a lăsat totul aşa de paşnic la prima vedere, ca intrusul să se simtă în siguranţă.

— Ai dreptate, făcu George recunoscător. Uşa era zăvorâtă cu-n lacăt simplu şi tânărul se aplecă, aşezându-se pe burtă.

De-abia cu degetele putu să atingă de jos lacătul.

Cu multă precauţie milimetru cu milimetru începu să tragă de el, spre sine. Într-o fracţiune de secundă, când lacătul se deschise, se deschise şi uşa, în interiorul colibei păru să se fi declanşat un mecanism. Uşa se prăbuşi înăuntru, în timp ce un nor de săgeţi otrăvite ţâşni pe deasupra lui. Literalmente în ultima secundă George putu să se salveze, aruncându-se înapoi.

Tânărul se ridică de jos ştergându-şi fruntea de năduşeală:

— Am avut noroc şi de data asta. Matjang este mai viclean decât am bănuit.

Itaho intrase între timp să colibă, cotrobăind peste tot. După ce-a ieşit, le spuse uşurat tuturor:

— Nici o grijă de-acum, totul este în regulă.

Percheziţionarea colibei nu le dădu nici un punct de plecare în ce priveşte locul unde s-ar fi putut aţine Matjang cu oamenii săi.

Interes pentru dispozitivul drăcesc folosit pentru aruncarea săgeţilor, dar nu era cine ştie ce sofisticat. Se baza pe câteva perechi de arcuri îndoite, care se destindeau la deschiderea uşi, aruncându-şi săgeţile pe principiul oricărui arc din lume.

Era de hotărât ce-aveam de făcut în continuare.

— Propun să ne reîntoarcem şi să vedem dacă ne putem croi din nou drum de-a lungul râului până la marea deschisă, spuse Petre. Doar nu putem aştepta aici o zi întreagă.

— Nu-mi place deloc, Petre, scutură George neîncrezător capul. Am impresia că ne va mai fi dat să trăim aici multe surprize neplăcute.

În timp ce se mai sfătuiau încă se auzi de undeva de la marginea luminişului un ţipăt sălbatec. Cel puţin cincizeci de negri şi zece albi

se năpusteau acum în luminiş după care s-au oprit, ca la o comandă, aţintindu-şi armele spre colibe.

— Acum începe spectacolul! scrâşni doctorul Bertram şi-şi duse de-ndată mâna la armă. Ceilalţi camarazi precum şi negrul Itaho, se aruncară imediat la pământ, ţinându-i sub observaţie pe atacatori. Dar aceştia în loc să atace, se retraseră acum să ţină sfat. Aveau timp suficient şi nu le mai păsa dacă trebuie s-aştepte o zi sau două, cei patru oameni din colibă căzuseră în capcana mortală din care nu mai se vedea nici o portiţă de scăpare.

Aşa gândea George şi acum şi totuşi greşea! Matjang avea cu totul alte gânduri. Era mult mai viclean şi rafinat decât presupuseră camarazii. La un semn al acestuia câţiva din oamenii săi se dispuseră în jurul colibelor şi după ce-au răscolit puţin pământul se deschideau pretutindeni gropi şi puţuri de câte-un metru adâncime. Camarazii au putut constata c-aveau de-a face din nou cu pari şi săgeţi otrăvite, aşezate în acestea.

— Atenţie! Adăpostiţi-vă!

La un semn al lui Matjang sălbatecii aruncară din gropile care se deschiseră o mulţime de pari asupra colibelor, a căror pereţi subţiri trosniră sub impactul acestora. Din nou răsună o comandă a lui Matjang şi din nou zbură un nor de săgeţi asupra colibelor. Camarazii nu le rămaseră altceva de făcut decât să se facă una cu podeaua pentru a nu fi atinşi, cel puţin deocamdată.

Matjang îşi terminase probabil toată muniţia întrucât din nou făcu semn şi oamenii săi se retraseră până la marginea luminişului.

— Mă mir numai de ce albi care-l însoţesc n-au deschis de-ndată focul cu armele lor asupra noastră, îşi mărturisi nelămurirea George. Ar fi fost mult mai simplu şi mai sigur aşa. Itaho încuviinţă dar le dădu o explicaţie:

— Nu departe de-aici este o instituţie de misionari. Săgeţile omoară fără să facă zgomot, pe când împuşcăturile pot fi auzite şi îi pot trăda!

Petre care ciulise urechile îl întreabă acum pe negru:

— Spui deci că undeva în imediata noastră vecinătate se mai găsesc oameni?

— Nu departe de aici se găseşte o staţiune de misionari, spuse Itaho. Matjang şi-a ales tocmai aici sediul pentru că apropierea acestor misionari îl făceau să se simtă oarecum în siguranţă cu privire la eventualele cercetări. Spunea mereu că o bună vecinătate îl vor păzi mai bine de curioşi.

— Atunci asta ar trebui să lucreze acum în favoarea noastră. Vom face atât de multă larmă încât să le atragem atenţia misionarilor, care să trimită de-ndată ajutoare.

Imediat îşi puse gândul în practică. Îşi îndreptă arma asupra indivizilor de la marginea luminişului şi slobozi câteva gloanţe unul

după altul. Intenţionat trase mai multe focuri, unul după altul pentru ca bandiţii să nu bănuiască că au de-a face numai c-o forţă mică, compusă din patru oameni, ci c-o trupă mult mai numeroasă. Încercarea lui avu succes, întrucât exemplul său fu urmat imediat şi de ceilalţi camarazi, inclusiv Itaho, care-i făcu pe oamenii lui Matjang să devină foarte nervoşi. În ciuda încurajărilor căpeteniei lor, o zbughiră de-ndată cât putură de repede în desişul din junglă, pentru a se pune acolo la adăpost.

— Haideţi acuma! Se coborâră cât de repede au putut, prin spatele colibelor, pentru a alerga la rândul lor în desişul pădurii.

Salva trasă de camarazi a reuşit să-i năucească pe sălbateci, pentru început, atât de bine încât au putut să-şi ducă nestingheriţi planul la îndeplinire. Ştiau că acum totul se baza pe iuţeală şi noroc. Matjang avea doar suficientă autoritate asupra oamenilor săi ca să reuşească să-i strângă din nou împreună şi nu va întârzia să constate că între timp colibele s-au golit. Cei patru, de-abia au făcut câteva sute de metri în interiorul junglei când au şi auzit în spatele lor strigătele dezamăgite ale sălbatecilor.

— Repede, mai repede, îi zorea acum Itaho. Dacă ne ajunge acum Matjang se va răzbuna cumplit.

Fu în întregime meritul cunoştinţelor lui Itaho că după câteva ore de marş forţat au putut ajunge la misiune. Matjang îi pierduse acum, sau în mod deliberat, nu-i mai urmărea.

Misionarii au rămas muţi de uimire când au aflat noutăţile. Nu-şi puteau imagina cum vecinul lor, îndatoritorul şi colonistul Matjang nu era decât căpetenia unei bande de ticăloşi. De-abia după ce Itaho pe care-l cunoşteau bine adeveri la rândul său şi se legitimă ca reprezentant al poliţiei coloniale le dădură dreptate.

— Este îngrozitor ce-am auzit, spuse unul dintre preoţi. Dar ce-i de făcut acuma?

— Cel mai bine *pater,* este să nu întreprindem nimic deocamdată. Cerem un mijloc de transport pentru a ajunge până la submarin. Dacă va apărea Matjang şi va întreba de noi veţi răspunde simplu că nu ne-aţi văzut.

Misionarii căzură de acord asupra acestui plan. Barca cu motor pe care aceştia le-o puseră la dispoziţie nu era nici pe departe atât de rapidă şi de încăpătoare ca a lor, dar cu toate astea era un mijloc bun de-a ajunge după câteva ore la submarin.

Camarazii promiseră să înapoieze barca cât de curând şi-o porniră la drum. Mai aveau un drum lung şi anevoios în faţa lor, dar sperau ca înainte de căderea întunericului să fie în faţa micului golf, unde stătea ancorat submarinul, care avea nevoie de câteva reparaţii.

III

DIN NOU PE SUBMARIN

— **CE SĂ SPUN,** sunteţi nişte ghinionişti, îi mărturisi râzând căpitanul Farrow fiului său. Aţi plecat să petreceţi o zi liniştită şi v-aţi întors urmăriţi şi în plus aţi pierdut şi barca cu motor.

— Totuşi am stârnit o bandă de ticăloşi în vizuina lor şi-acum o să ne ducem misiunea până la sfârşit şi-o să-i facem nevătămători. Nu eşti de aceiaşi părere tată?

— E de datoria noastră de-al neutraliza pe Matjang şi banda lui, fireşte. Dar fără Dox-ul nostru suntem cam neputincioşi.

Doctorul Bertram interveni în discuţie:

— Cum aşa căpitane? Chiar nu putem face uz de submarin, am putea cel puţin să le facem nemernicilor acestora o a doua vizită, în mai multe bărci cu motor.

Căpitanul aprobă ideea dând din cap.

— Este o posibilitate, admit şi asta. Dar vezi, nu ştiu în definitiv e treaba poliţiei coloniale, de ce să ne amestecăm în lucruri care nu ne privesc?

Căpitanul rămase la această părere, oricât s-a străduit George să i-o schimbe. Autorităţile au fost informate prin radio cu privire la treburile murdare ale lui Matjang şi-ale bandei sale.

Când căpitanul se întoarse din cabina radiotelegrafistului unde dăduse mesajul, se-ntoarse din nou spre doctorul Bertram care-i stătea pe-aproape întrebându-l:

— Ei şi ce-i de făcut de-acuma doctore?

Doctorul Bertram nu-nţelese nimic. Mirat îl privi pe căpitan din nou cu ochi mari. Să-i fi schimbat totuşi George părerea?

— La ce te referi, domnule căpitan?

— Dumnezeu ştie! În cel mai scurt timp vom avea nevoie de efortul tuturor oamenilor noştri pentru a relua călătoria.

Cu aceste cuvinte misterioase căpitanul Farrow se despărţi de doctor şi reintră în cabina sa.

Se făcuse ora două noaptea. La bordul submarinului domnea o linişte perfectă, dar undeva în largul mării apăreau şi dispăreau luminiţe. Luminile proiectoarelor se schimbară deodată în galben şi-apoi iarăşi în roşu. Santinela postată de căpitanul Farrow nu dădu mare însemnătate acestor semnale luminoase. Îşi spunea desigur că nu sunt decât semnale obişnuite schimbate între navele care se găseau pe mare.

Dar santinela se înşela amarnic în această privinţă!

Două braţe vânjoase îl apucară din spate şi-l trântiră jos. Nu izbuti nici să scoată un semnal de avertisment. Imediat dup-aceea paşi grei clăpăiră la bordul vasului, se auzi zăngănit de arme şi-apoi din nou linişte.

Pe mal, în picioare stătea Matjang. Figura sa masivă şi impozantă lucea în bătaia razelor de lună. Comenzile le dăduse deja cu voce scăzută, dar imperativă. Santinelele de la bordul vasului fuseseră deja făcute inofensive şi legate ca nişte colete.

Se coborî într-o barcă şi dispăru tot atât de încet şi fără zgomot pe cât apăruse.

De data aceasta bărcile îşi continuară drumul fără să mai aprindă luminile de marcaj obişnuite, Matjang cunoştea prea bine drumul.

*

* *

Soarele stătea sus pe cer când George pe jumătate adormit şi nebănuind nimic, se urcă pe punte pentru a respira aer proaspăt.

La început nu remarcă lipsa santinelei, dar mai apoi când nu-l văzu nicăieri pe omul de gardă se repezi pe scări cât putu de repede, pentru a-l preveni pe tatăl său.

— Tată, ai retras tu astă noapte santinelele?

Căpitanul Farrow sări în sus.

— Nu, cum de-ţi trece aşa ceva prin cap?

George ridică numai din umeri.

— Nu ştiu, dar n-am văzut pe nici una dintre santinele afară.

Acum totul se petrecu cu iuţeala fulgerului. Căpitanul alarmă întregul echipaj şi deasemenea şi pe mecanici australieni. Un minut mai târziu vreo douăzeci de oameni mişunau de colo până colo, pe punte. Era posibil ca santinele să fi dispărut numai pentru foarte scurt timp, dar cu cât căutau mai mult ajungeau la concluzia că santinelele dispăruseră fără să lase nici o urmă.

Doctorul Bertram i se adresă acum căpitanului Farrow:

— Se prea poate ca Matjang să-l folosească drept ostatec pe marinarul nostru. Ştie că nu vom renunţa la omul nostru şi vom fi nevoiţi să-i acceptăm toate condiţiile.

— Asta vom mai vedea noi! strigă furios George şi bătu cu piciorul în podea. N-o să jucăm noi după cum ne cântă Matjang.

— Calm, calm tinere, îl potoli căpitanul. Cu furia şi nesocotinţa nu putem rezolva nimic. Matjang prin atacul său a dovedit că este un adversar de temut şi dacă vrem să-l învingem atunci trebuie să chibzuim temeinic, am spus… temeinic.

Camarazii s-au convins mai întâi că marinarul răpit nu era în pericol de moarte. Era mult prea important viu, ca ostatec, ca Matjang să-l sacrifice inutil.

S-au aşezat deci liniştiţi la micul dejun hotărând să dezbată problema cu cea mai mare seriozitate.

— Cel mai bine ar fi tată, dacă am lua câteva bărci şi am merge pe insulă. Cu forţa armelor noastre suntem superiori lui Matjang şi-l putem supune voinţei noastre.

— Propunerea nu e rea, George, spuse căpitanul. Dar de unde să luăm atât de multe bărci?

Doctorul Bertram interveni în discuţie:

— Avem doar două bărci de aluminiu aici. Fiecare barcă poate duce şase oameni. Cred că doisprezece oameni bine înarmaţi şi hotărâţi îl pot pune la respect pe Matjang.

Căpitanul clătină puţin încrezător capul şi spuse:

— Cu doisprezece oameni suntem totuşi prea puţini. Dar ce părere aveţi dacă de fiecare barcă cu motor remorcăm câte-o barcă de cauciuc? În felul acesta mai putem lua de două ori câte patru oameni, deci opt oameni în plus.

— Aceasta-i rezolvarea tată, strigă George izbindu-se cu palma peste şold. Cu douăzeci de oameni ne război şi cu diavolul.

Câteva minute mai târziu căpitanul îşi adună oamenii sus pe punte şi le împărtăşi planul său:

— Fac apel la voluntari, spuse el, dar ca întotdeauna se întâmplă şi de data asta. Toţi, ca şi unul voiau să ia parte la expediţie. Alţii protestară chiar energic că nu vor să fie trecuţi cu vederea ca şi cum în alte dăţi, căpitanul şi George îşi dădură multă vreme osteneala ca să-i consoleze pe cei decepţionaţi care erau sortiţi să rămână pe submarin.

Îşi alese el însuşi dintre aceştia pe cei mai puternici şi îndemânateci. Fiecare din ei, fu aprovizionat cu arme şi minuţie din belşug. Marinarii de pe distrugătorul australian fuseseră martori uimiţi la tot ce se întâmplă, după care veniseră la căpitan spunându-i că vor să facă şi ei parte din expediţie.

— Îmi pare rău prieteni, spuse căpitanul. Nu sunteţi doar sub comanda mea şi nu-mi pot lua răspunderea de-a vă lua cu mine.

— Atunci întrebaţi, vă rugăm, pe ofiţeri care comandă distrugătorul şi veţi primi cu siguranţă aprobarea, spuse sergentul care comanda echipa de mecanici.

Căpitanul Farrow trebui să refuze şi această cerere. Distrugătorul era departe în larg şi-ar fi avut nevoie de cel puţin două ore înainte de-a sosi aici, în acest golf. Rămaseră aşadar la planul iniţial. Douăzeci de oameni să pornească în expediţia contra lui Matjang, în timp ce restul oamenilor să rămână la bord pentru a-i ajuta pe mecanicii australieni la operaţiunile de reparare ale submarinului.

— De data asta vom pune trei santinele. Fiecare va veghea într-un sector anume. Nu ne putem permite ca în absenţa noastră Matjang să întreprindă o altă incursiune asupra vasului şi să ne cauzeze noi pierderi.

Cam pe la ora zece dimineaţa mica trupă de marinari era gata de plecare.

Ambele bărci uşoare de aluminiu, încărcate până la refuz,

prevăzute cu motoare suplimentare, o luară pe apa mării, din fericire netedă acum ca şi oglinda. În urma acestora veneau tractate două bărci de cauciuc, care se legănau încolo şi încoace sub greutatea oamenilor, ce glumeau pe socoteala asta.

Sperau că vor ajunge curând pe uscat şi vor simţi pământul tare sub picioare.

— Submarinul rămâne submarin, se exprimă unul dintre marinari şi scutură râzând capul. În vreme ce un val îl stropi din cap până la picioare, udându-l de tot.

— Mai degrabă o călătorie de zece zile sub apă, decât una într-o barcă de cauciuc de felul ăsteia, spuse altul.

Soarele care se ridică tot mai mult pe cer se făcea simţit şi de-aceea oamenii îşi dădură jos hainele, până la lenjeria intimă, lungindu-se şi gâfâind după aer în bărcile lor.

Căpitanul Farrow împărţi băuturi răcoritoare şi-i preveni pe oameni să-şi ţină capul încă acoperit. Gemând uşor, oamenii se supuseră întrucât şi-au dat seama de importanţa acestui lucru. Ore întregi călătoriră astfel apropiindu-se lent de ţel. Petre care mergea alături de căpitan făcu semn să se apropie cea de-a doua barcă, condusă de către George. Când ajunse acesta la o distanţă de la care se puteau înţelege, acesta le strigă:

— Căpitanul este de părere că am putea arunca ancora în apropierea staţiunii de misionari. De acolo ne putem continua drumul până la luminiş pe uscat. Ce părere ai?

George se gândi puţin, după care spuse:

— În regulă Petre, ia-o înainte şi eu te urmez.

A mai durat înc-o oră până când însfârşit apăru şi insula atât de aproape încât am putut vedea toate contururile acesteia.

Cam treizeci de minute mai târziu barca ancora la mal.

— Toate bărcile trebuie ridicate şi legate bine, ordonă căpitanul.

Sosirea camarazilor a fost observată fireşte şi-n incinta misiunii şi câteva minute mai târziu, doi misionari…

………………………………………………………………………

Căpitanul Farrow dădu dispoziţiile necesare. Simţea pe propria lui piele, cât de obosiţi se vor fi simţind şi camarazii săi şi cât de bine le-ar face o oră de somn profund.

Aşa se face că trupa formată din optsprezece marinari îşi făcură un luminiş propriu, tăind tufişurile de jur împrejur şi baricadându-se-n dosul acestora. Trei oameni trebuiau să stea de veghe, în timp ce ceilalţi se-ntinseră pentru o binemeritată odihnă.

Se făcuse un întuneric ca păcura când Farrow îşi deşteptă oamenii.

— Sus prieteni! Să-i dăm drumul!

Fără să facă prea mult zgomot tufişurile şi desişurile pline de ţepi

care-i baricadau fură date la o parte şi-o luară, unul pe urmele celuilalt îndărăt pe cărarea îngustă, care trebuia să-i ducă la cartierul general al lui Matjang.

IV
O EXPEDIŢIE ÎNDRĂZNEAŢĂ

— DIAVOLUL ĂSTA, scrâşni George, adresându-se lui Petre. Sunt sigur că nu te-nşeli. Matjang şi-o fi asigurat colibele atât de bine încât să distrugă pe oricine i-ar lua urma sau cel puţin să-i reducă considerabil rândurile. Poate c-a lăsat totuşi din greşeală vreo urmă care să ne ducă spre lagărul lui. George îşi aprinse lampa de buzunar luminând parii colibei. Cercul luminos se focaliză încet spre interiorul colibei. Aşa cum o şi bănuia peste tot erau săgeţi şi pari otrăviţi, arcuri încordate, care de-abia aşteptau o presiune oarecare spre a se putea destinde.

— A dracului treabă! Dispozitivul ăsta deşi primitiv, e genial conceput şi ne arată întregul potenţial al vicleniei lui Matjang care şi-a reînnoit imediat capcana.

Se reîntoarse la tovarăşii săi.

— Din păcate nu se mai poate constata nimic. Să-i chemăm pe tata şi pe camarazi pentru ca să putem cerceta şi restul colibelor şi abia apoi ne vom sfătui ce trebuie să facem mai departe.

Apoi nu ne mai rămâne de făcut altceva decât să ne croim o nouă cărare prin desiş către sud.

Căpitanul Farrow cu matrozii săi trecură uşor mai departe în timp ce al doilea grup cu Itaho şi doctorul, rămase de cealaltă parte a luminişului. Colibele care au rămas au fost repede cercetate.

Toate erau prevăzute cu arcuri gata de tragere, la cea mai mică solicitare. Săgeţile erau otrăvite şi cu siguranţă de curând puse.

Căpitanul Farrow chibzui puţin:

— Matjang şi-a părăsit cu bună ştiinţă bârlogul ăsta pentru că are precis un al doilea mai bun şi mai bine protejat. Dar unde?

— Înclin să cred că-n apropierea golfului cel mare, pe care ni l-au descris misionari.

Câteva strigăte l-au făcut să-şi întoarcă capul. Itaho şi doctorul se apropiau în fugă. Negrul, în ciuda vitezei, se uita tot timpul foarte atent în pământ, întrerupându-se doar în momentele când îşi întorcea capul în stânga şi în dreapta ca şi cum ar fi bănuit un pericol iminent. Doctorul îl făcu atent, după ce sosi asupra unui lucru.

— Itaho a descoperit mai jos o potecă îngustă, folosită foarte mult, care duce-n sus. E lesne de presupus că ia duce la cel de-al doilea bârlog al bandei.

Farrow se opri luând pe loc hotărârea:

— Foarte bine, tocmai ne aflam la o răscruce în privinţa planurilor noastre. Matjang ne-a întins în acest prim ascunziş o cursă diabolică.

— Bine c-am ajuns noi pe-aici, altfel s-ar fi pierdut multe vieţi omeneşti. Acum să-i dăm drumul să ne eliberăm camaradul şi să-l prindem pe Matjang împreună cu banda sa.

Camarazii păşiră de-ndată pe cărarea îngustă care nu permitea decât mersul în şir indian. George o luă primul preluând conducerea micului grup deşi Itaho îl conjură să-i încredinţeze lui această sarcină. George mergea încet, uitându-se în toate părţile cu sentimentul că ceva hotărâtor era pe cale de-a se produce.

Câteodată se oprea spionând în întunecimea nopţii.

Poteca care la început o ţinea drept începu acum să facă multe cotituri. Mai cu seamă acolo se oprea mai mult tânărul iscodind în toate părţile, convins că la fiecare cotitură putea să dea peste vreo santinelă postată de Matjang sau peste vreo capcană drăcească.

Banditul se părea că sa bazat prea mult pe capcanele vechiului loc de tabără întrucât nu găsea nimic care să-i dea de bănuit. Fără a fi în vreun fel deranjaţi, camarazii înaintau continuu. După o oră de mers am ajuns la marginea unui mic luminiş unde George zăbovi un timp. Numai cu foarte multă prudenţă se hotărî el să înainteze câţiva metri, uitându-se mereu şi târându-se pe brânci. Tot timpul căuta să fie mascat de câte un tufiş, făcându-se una cu pământul.

Uşor şi mlădios ca un şarpe, căpitanul se strecură lângă el şoptind:

— M-am mirat cum de-am putut înainta fără piedici pân-aici, dar de-acum cred că luminişul ăsta nu-l vom mai putea trece fără pericol de moarte. Dacă nu mă înşel aici şi-a plasat Matjang cea mai diabolică capcană.

— Ar fi mai bine dacă l-am străbate tată, luminişul ăsta târâş, uitându-ne cu băgare de seamă în dosul fiecărei tufe pentru a nu da de santinele. Să pornim, n-am deloc timp de pierdut!

Fără să facă zgomot deloc, tânărul o şi porni înainte cu pistolul pregătit în mâna dreaptă iar în stânga ţinând lampa de buzunar. Camarazii îl urmară la o distanţă ceva mai mare, dar nu se putea evita producerea unor zgomote din când în când. Trosnea vreo creangă, foşneau frunzele într-un tufiş sau câteodată scrâşnea bocancul vreunui camarad frecându-se de pământ. George şi ajunsese în mijlocul luminişului când auzi un zgomot slab înaintea lui. Ridică mâna şi camarazii se opriră. Cu respiraţia întretăiată tânărul spionă în întunericul din faţa lui. Un zâmbet îi apăru pe buze când îi şopti tatălui său, care-i stătea mai aproape:

— Aici sforăie cineva!

— Dar cu siguranţă nu doarme somnul drepţilor, replică Farrow, zâmbind la rându-i.

Zgomotul se repeta la intervale regulate şi era fără îndoială ca

sforăitul unui om care dormea profund. Probabil că indivizii serbaseră victoria lor cu băuturi alcoolice şi rezultatul nu întârzie să apară: era una din santinelele bandiţilor care adormise.

George şi tatăl său îşi reluară înaintarea, cum zgomotul făcut de cel care dormea se intensifică. Tânărul îşi aprinse lampa şi lumină, fără a-şi face mari probleme, tufişul din faţa sa. Mascat pe jumătate între ramurile unui tufiş unul dintre băştinaşi dormea, într-adevăr şi era unul dintre oamenii lui Matjang.

Acesta clipi înspăimântat când văzu fascicolul luminos. În aceeaşi clipă mâinile uriaşe ale lui Petre îl apucă de gât şi-i tăiară respiraţia. Omul se muie ca o cârpă.

Petre îl trase cu băgare de seamă din desiş pe cel leşinat fără a face mult zgomot întrucât sentinela era o mărturie e faptului că se afla în apropierea cartierului nemijlocit al bandei. Băştinaşul fu legat şi i se puse un căluş în gură apoi l-au ascuns în tufe. Era exclus să se elibereze de unul singur şi în plus Petre se mai asigură legându-l cu două liane groase de un tufiş. Spini ascuţiţi constituiau un argument dureros şi mai convingător decât orice legătură.

— Îmi voi continua mersul, şopti George. Sunt cu siguranţă mai multe santinele dar dacă avem noroc vor dormi toate.

Petre scutură capul cu neîncredere dar nu-l reţinu pe prietenul său ci-l urmă doar îndeaproape pentru a interveni prompt în cazul unui pericol.

Mai mult decât până acum acordă atenţie tânărul la posibilele tufe cu spini otrăviţi, întrucât era sigur că dat fiind apropierea de lagărul său Matjang nu se bazase numai pe sentinelele sale.

— Cărarea se termină aici, ce facem mai departe?

Tot atât de nedumerit rămase George ca şi Petre. Cărarea se sfârşea brusc.

Să fi căzut din nou în una din capcanele lui Matjang? George nu păru să agreeze această variantă.

— Nu, nu, nu cred. Santinelele au dovedit contrariul. Matjang n-ar fi instalat santinelă dacă ar fi vorba de-o simplă capcană.

— Şi dacă totuşi? întreabă Petre.

— Poate că santinelele au doar misiunea de a-l avertiza când trecem pe aici. E posibil ca Matjang să vrea să ne taie calea.

George cercetase cu grijă în tufişurile din dreapta şi stânga.

Deodată izbucni în râs:

— Aici toate frunzele sunt uscate. Chiar aşa de proşti cum ne crede Matjang nu suntem nici noi.

George îşi întrerupse fraza şi-l prinse de mână pe Petre îndreptându-şi arma şi lampa spre tufişuri. Din cealaltă parte se auzea un zgomot ca şi cum s-ar fi strecurat cineva printre crengi.

Cei doi prieteni de-abia îndrăzniră să respire, aşteptând plini de

încordare. Din nou un zgomot de astădată mai tare. O singură privire schimbată între ei şi cei doi se despărţiră. Ştiau că un om îşi croieşte drum spre ei.

După o jumătate de minut o făptură mică îşi făcu loc printre tufişurile dese şi înainte ca băştinaşul să-şi dea seama de pericol şi zăcea nemişcat în mâinile lui Petre. Intrusul fu legat şi i se puse căluş în gură fiind depus mai apoi la marginea cărării... Între timp se apropiaseră şi ceilalţi camarazi.

— Excelent, făcu căpitanul, până acum cei doi membri ai bandei au fost făcuţi nevătămători. Dacă merge tot aşa poate că nu vom avea de dus o luptă grea cu cei rămaşi.

— N-o prea cred, fu de părere doctorul. Când totul mergea strună la început, atunci să ştii că greul vine la urmă. Rămâi pe viitor în gardă, George!

— Ştiu că de-abia acum se-ngroaşă gluma, spuse George râzând, întorcându-se apoi spre tatăl său, îi zise:

— Pân-acum a fost o joacă de copii, sau pe-aproape. Dacă copii aceia se joacă cu săgeţi şi pari otrăviţi, spuse Petre pe-un ton sec. După care se duse şi îndepărtă crengile astfel încât camarazii să se poată strecura fără zgomot prin golul format. Aşa cum o crezuse şi George, îndărătul tufişului gros plantat acolo, cărarea ducea mai departe. Era atât de lată încât doi oameni puteau trece comod unul lângă altul.

Petre trecu imediat lângă George, ceilalţi camarazi rămânând ceva mai în spate. Ca nişte feline se târâră cei doi camarazi înainte, după cinci sau şase paşi, oprindu-se pentru a asculta cu atenţie. Domnea o obscuritate destul de mare în spatele acestor tufişuri din junglă şi de multe ori trebuiau să-şi pipăie drumul de-a lungul cărăruii. Tabăra bandiţilor nu putea fi prea departe. Cărarea făcu brusc o cotitură. În acelaşi moment George auzi un zgomot uşor în faţa sa şi-şi aprinse lampa de buzunar. Scoase un ţipăt de prevenire, se aplecă şi-l trase şi pe Petre după el la pământ. Asta a fost norocul lor. Foarte aproape deasupra lor zumzăiră un nor de săgeţi trase de către trei băştinaşi care orbiţi de fascicolul de lumină, venit dinspre lampa de buzunar a tânărului, dădură drumul la săgeţi din arcurile lor încordate. Iată că santinelele lui Matjang erau înarmate acum nu numai cu ţevile de suflat dar şi cu arcuri şi săgeţi otrăvite. După ce săgeţile zburară pe deasupra capetelor lor, George şi Petre săriră în faţa sălbatecilor. Cei doi loviră fără cruţare cu paturile armelor lor.

Doi dintre adversari lor zăceau deja la pământ, pe când cel de al treilea a fugit pe cărare, strigând ca din gură de şarpe. George alerga după el şi-l ajunse din vreo câteva salturi, dar răul era făcut.

Strigătele băştinaşului le zădărnicise planul întrucât acum bandiţii erau preveniţi.

Cuprins de mânie George-l lovi cu patul pistolului pe fugar, care-şi pierdu cunoştinţa, căzând în desiş.

George se opri şi îl aşteptă pe Petre.

— Cei de făcut acum? întreabă el în şoaptă. Acum Matjang ştie că suntem în apropierea taberei sale şi-şi va lua cu siguranţă contramăsuri.

— Mai întâi să-l legăm cât mai bine pe individul ăsta, care-a dat buzna peste noi. Nu-i plăcut să ai un adversar liber în spate! Zis şi făcut! L-au legat pe canac, zdravăn ca să nu se poată dezlega singur.

George care spionase cu atenţie între timp, în toate direcţiile, păru să distingă zgomote slabe la o oarecare depărtare. După ce ceilalţi camarazi au ajuns lângă el, George deveni mai sigur pe ce auzise. Le povesti şi celorlalţi ce se întâmplase aici.

— Aşadar ştim că banda este avertizată, spuse căpitanul. De-acum n-avem prea mult timp de pierdut, fiindcă Matjang o să ne ucidă camaradul pentru a nu constitui o povară pentru el.

Cu prudenţă camarazii o porniră mai departe. După zece minute de mers şi după ce-am trecut de-o cotitură a potecii, înaintea lor se văzu o lumină pală. Putea fi un alt luminiş, luminat slab de razele de lună. Nu se auzea nimic din direcţia aceea, dar era de presupus că ucigaşii stăteau la pândă acolo. Petre clătină nedumerit capul.

— Cred că ne paşte un pericol de moarte. Vom fi atacaţi imediat ce vom păşi de pe cărare în luminiş, Matjang şi-a dispus gărzile cu siguranţă de ambele părţi ale potecii şi de-aceea aş propune să ne-mpărţim în două grupe şi s-o luăm prin tufişuri ca să surprindem deodată pe santinele de-acolo.

— Nu e cazul să ne facem scrupule. Cine vede un inamic trage. Dacă vor vedea că suntem superiori, poate vor da bir cu fugiţii.

— Şi dacă vântul bate din direcţia cea bună, vom putea arunca grenadele noastre cu gaze, dar pentru asta trebuie să fim siguri, interveni căpitanul Farrow, amendând planul lui Petre.

Ordinele fură date în şoapte, George şi Petre o şi porniră la stânga şi la dreapta cărării, mai departe. Tânărul pipăia solul cercetându-l cu grijă, chiar dacă pierdeau timp făcând asta. Din fericire Matjang se bazase pe ascunzătoarea sa. Şi pe santinelele puse şi nu mai descoperi nici o capcană. Şi Petre înaintase cu bine aşa că ambii prieteni s-au întâlnit aproape concomitent la capătul cărării.

Pe când Petre tocmai îşi ridica capul pentru a se uita în toate părţile, pe cărare, văzu nu departe lângă tufişuri câteva siluete îngrămădite. Putu auzi după ce-şi încordă auzul, un foşnet uşor de crengi, provocat de George în deplasarea lui. Deci şi el îşi atinsese ţelul. Petre se repezi înainte după care aproape concomitent duseră mâna la cingătoare trăgând o salvă rapidă asupra asasinilor care stăteau la pândă. Intenţionat n-au ţintit decât asupra picioarelor, dar

după primele împuşcături au auzit ţipete de spaimă şi durere. Trei băştinaşi s-au prăbuşit la pământ şi-au rămas acolo nemişcaţi, ceilalţi şi-au căutat salvarea cu fuga. Întrucât vizibilitatea se mărise considerabil în luminiş, cei doi, Petre şi George aveau o ţintă admirabilă pentru ochit. Fiecare glonte nimeri şic ei ce fugeau se prăbuşeau atinşi pe iarbă. Din cei şase ucigaşi care pândiseră aici, nici unul n-a mai apucat s-ajungă la marginea luminişului.

George ţintise asupra şoldurilor victimelor sale, pentru ca aceştia să nu mai aibă chef de luptă în viitorul apropiat.

La primele împuşcături, căpitanul şi oamenii săi se grăbiră să le vină în ajutor şi-acum se alăturară celor doi camarazi trăgând foc după foc. George se apleacă asupra unui băştinaş căzut şi vru să-l lege. De-abia acum văzu cât de rezistenţi erau aceştia. Abia putut să se deie-n ultimul moment la o parte, pentru a scăpa de-o lovitură perfidă c-o săgeată otrăvită, pe care-o încearcă rănitul. Tot atât de repede lovi şi George cu patul pistolul său. Îl auzi pe Petre înjurând ceea ce-l făcu să creadă c-a păţit acelaşi lucru. Când s-au apropiat şi ceilalţi pentru a le da o mână de ajutor, cei trei prizonieri erau deja legaţi.

Căpitanul Farrow şi George examinară cu atenţie luminişul şi colibele. În acelaşi moment auziră în spatele lor trei împuşcături. Cei trei răniţi, împuşcaţi de George şi Petre în luminiş, s-au prăbuşit fără viaţă la pământ.

— Am văzut cum şi-au ridicat arcurile spre noi. Depărtarea nu e mare şi săgeţile lor ne-ar fi nimerit cu siguranţă. Şi doar sunt otrăvite.

Itaho, că el era cel care trăsese, îşi puse pistolul din nou la cingătoare şi se retrase la locul său.

Petre între timp sondase direcţia vântului şi scutură neîncrezător capul.

— N-are nici un rost domnule căpitan. Vântul bate neprielnic, tocmai spre noi.

— Atunci nu mai rămâne decât o posibilitate ca nişte camarazi să înconjoare luminişul şi să arunce grenadele de mână din spate, fu de părere George. Cred că voi merge eu împreună cu Petre. Ce zici, eşti de acord?

Căpitanul zise:

— În regulă George, dar te rog fii foarte atent.

Trebuie presupus că Matjang vrea să fugă pe cealaltă parte. Şi dacă daţi faţa cu banda asta laşă, atunci veţi fi în inferioritate. Matjang nu va cunoaşte mila.

— Ce-ar fi domnule căpitan dacă dumneavoastră şi camarazii veţi ţine sub foc colibele şi noi ne-am folosi de ocazia favorabilă ca astfel acoperiţi să aruncăm grenadele?

Căpitanul fu de acord şi cu această propunere şi dădu ordinele corespunzătoare. Cum era de aşteptat Itaho se alătură lui George şi lui

Petre. Primi şi el două grenade pentru a contribui la succesul comun.

Farrow şi oamenii săi se desfăşurară într-un cerc larg. Acum era care pe care şi pe figurile lor se putea citi hotărârea.

La porunca căpitanului fiecare al doilea om începu să tragă. În timp ce unii încărcau, ceilalţi trăgeau. În felul acesta se creea impresia unui foc neîntrerupt, menit să-l impresioneze pe Matjang. Cleştele începu să se strângă. Gloanţele se-nfigeau în colibe într-un tempo susţinut. La început se porniră câteva salve dinspre colibe împotrivirea părând serioasă, dar apoi deveni din ce în ce mai slabă. Nimic nu se mai mişca acum. Sub acoperirea salvei de gloanţe, Itaho, George şi Petre se apropiau din spate. N-au întâmpinat nici o împotrivire din partea banditţilor întrucât Matjang şi oamenii săi erau preocupaţi să răspundă atacatorilor. Se auzea clar glasul lui Matjang care căuta să-şi îmbărbăteze oameni, dara ceştia puneau preţ mai degrabă pe pielea lor decât pe poruncile lui Matjang. George văzu cum Matjang îşi trase pistolul împuşcându-şi proprii lui oameni. Doi dintre aceştia căzură la pământ. Dar nici acest înspăimântător exemplu nu-i putut determina pe oamenii lui Matjang să adopte o altă atitudine.

Fără zgomot camarazii se strecurară prin spate, după care, ca la un semnal grenadele au fost aruncate înainte, gazul alb-gălbui cuprinzând tot perimetru colibelor. Ceaţa se împrăştie şi cuprinse întreg luminişul.

— Puneţi-vă măştile de gaze! George auzi cuvintele tatălui său şi în acelaşi moment atât el cât şi Itaho şi Petre îşi traseră pe figură măştile, după care se năpustiră înainte. Înainte de a ajunge chiar lângă colibe se auziră dinspre acestea alte împuşcături cu regularitatea unui ceasornic, un pistol domina cu zgomotul său.

— Haideţi, să-i dăm drumul! şi George o porni înainte.

În cele din urmă au ajuns la colibe. În timp ce camarazii de pe partea cealaltă trăgeau cu schimbul George, Petre şi Itaho şi-au asumat dificila sarcină de-a se urca pe scările de bambus şi de a pătrunde în interiorul colibelor. C-o smucitură George trase uşa din balamale. În fascicolul luminos al lămpii sale văzu trei băştinaşi stând întinşi pe jos. Toţi erau morţi când lăsă lumina să se plimbe mai departe, încolo şi încoace, descoperiră într-un colţ întins un alb. Acesta mai trăia încă, dar se vedea că era grav rănit şi că n-avea şanse să scape cu viaţă.

— Unde este Matjang, îl întreabă răstit Petre, pe individ.

Un rânjet perfid schimonosi faţa, deja marcată de umbrele morţii, ale rănitului.

— Căutaţi-l otrepelor, căutaţi-l! N-o să-l găsiţi niciodată! Matjang vă este superior!

Muribundul îşi apleacă capul într-o parte şi muri. Afară împuşcăturile încetaseră. Între timp căpitanul Farrow sosi la faţa locului, împreună cu restul camarazilor.

— Matjang pare să fi scăpat! Vulpea asta vicleană trebuie s-a avut o ieşire secretă, făcută în desiş şi mascată cu grijă. De furişat s-a furişat din colibă, tot printr-o spărtură în peretele din spate al acesteia.

George se-ntoarse pe călcâie, neîncrezător. Lumină cu această ocazie deasupra ferestrei colibei şi găsi o spărtură pe potriva înălţimii unui om. Sări dintr-o singură opinteală sus şi văzu că putea cu uşurinţă să se prindă de creanga unui copac, care stătea chiar lângă colibă.

— Aşadar pe-aici a fugit Matjang! A spălat putina în ultimul moment şi şi-a lăsat prietenii aici în restrişte.

— Prieteni? întreabă căpitanul. Aş spune mai degrabă că erau toţi o apă şi-un pământ în ticăloşie. Despre prietenei şi fidelitate nu se prea poate vorbi aici.

George se agăţă de creanga tare, se lasă legănat încolo şi încoace şi se lasă să cadă la pământ. Jos descoperi urme de sânge. Concomitent descoperi o potecă îngustă pe care dispăruse cu cea mai mare probabilitate Matjang.

Fără a se mai preocupa de ceilalţi George o porni pe cărare. Fusese în aşa măsură apucat de febra vânătorii încât lasă la o parte orice măsură de precauţie. Nu se mai gândea la eventualele capcane. Era de presupus că nici Matjang nu se mai gândise să le pună.

La început a mai descoperit încă urme de sânge, întrucât Matjang se grăbise foarte tare, mai tare decât i-ar fi plăcut.

Timp de un sfert de oră aleargă George pe cărare. Din timp în timp se oprea pentru a asculta cu atenţie în jur şi a căuta urmele pe cărare.

Cărarea îngustă înconjura acum un copac. Deodată George avu senzaţia unui pericol iminent. Se opri, auzi o respiraţie grea lângă el dar era prea târziu. Din copac o siluetă întunecată sări asupra-i şi-i înconjură pieptul cu ambele braţe, trântindu-l pe George la pământ. Cu-o clipă înainte de aşi pierde cunoştinţa tânărul văzu un chip schimonosit de furie şi-un pumn ridicat în sus în care văzu patul unui pistol.

O lovitură năucitoare îl proiectă în nefiinţă.

*

*   *

Peste o jumătate de oră a fost găsit de către căpitanul Farrow. Camarazii au fost de-ndată alarmaţi de dispariţia lui, au cercetat luminişul, descoperind cu ocazia asta poteca îngustă.

Căpitanul s-a gândit imediat că George a luat pe cont propriu urmărirea lui Matjang. S-au grăbit cât au putut dar cu toate astea au ajuns prea târziu. Atacul pe care-l suferise George se produsese şi acesta zăcea încă leşinat la pământ.

— Aprindeţi lămpile de buzunar, ordonă căpitanul.

Locul fu scăldat într-o lumină vie. N-a fost greu de stabilit că

Matjang dispăruse. Dar asta nu era important pe moment, acum trebuie să-l examinăm repede pe George.

Dr. Bertram se apleacă asupra tânărului câteva minute, apoi se ridică şi spuse pe-un ton liniştit:

— Nu-i chiar atât de grav. Tânărul are un cucui la cap şi-a suferit un şoc serios. În câteva minute îşi va reveni, la constituţia pe care o are.

Când George îşi reveni, prima întrebare fu în legătură cu Matjang:

— A scăpat!

— Haideţi după el!

— Calm, calm, zâmbi căpitanul. Acum avem alte griji. Oricum nu poate fi departe.

Camarazii s-au reîntors la luminiş unde îi aştepta Itaho, care le aleargă entuziasmat înainte:

— L-am descoperit pe marinarul nostru, luat prizonier de către Matjang. Stătea legat fedeleş într-o groapă.

— Slavă Domnului! Matjang l-a uitat acolo în focul luptei, altfel n-aş mai fi dat o ceapă degerată pe viaţa lui.

Căpitanul aleargă cât de repede putu în direcţia marinarului eliberat. Nu putut afla nimic mai precis de la acesta. După ce s-a deşteptat din leşin s-a trezit pur şi simplu legat de mâini şi picioare cu faţa-nspre pământ, în groapă, aici.

Abia acum s-a mai interesat cineva de soarta lui.

După ce lucrurile se mai liniştiră, căpitanul putut face în linişte o evaluare a situaţiei, în adevăratul sens la cuvântului. Cine n-a căzut direct în lupta dintre membrii bandei lui Matjang şi-a pierdut viaţa în timpul fugii. Matjang însuşi i-a culcat la pământ pe fugari, trăgând asupra lor. Nu-i păsa dacă-i trimite pe toţi la moarte atâta timp cât nu erau dispuşi să-şi dea viaţa pentru el.

Câteva ore mai târziu erau din nou în faţa misiuni şi răspundeau întrebărilor lacome ale misionarilor şi celor două santinele lăsate de veghe acolo.

— Restul vi-l voi povesti mai târziu, se apără Petre. Acum trebuie să dormim şi să ne odihnim.

N-am putut însă dormi, tensiunea era atât de mare încât căpitanul a-nceput să le zugrăvească aventura. În acest timp epuizarea îşi făcu efectul şi unul după altul camarazii căzură într-un somn binefăcător.

În dimineaţa zilei următoare, foarte devreme, de-ndată ce soarele se urcă pe cer, se pregătiră de reîntoarcerea la golf. De data asta drumul pe apă nu păru atât de obositor, mai cu seamă că toate aventurile şi luptele le lăsaseră undeva în urmă.

— Mă enervează numai faptul că Matjang a izbutit să scape, spuse George.

— Aşteaptă! Ăsta a fost singurul răspuns pe care i l-a dat căpitanul.

Puţin mai târziu bărcile au intrat în golf unde au acostat. Au reînceput întrebările şi-au continuat cu istorisirile şi răspunsurile şi când au fost gata şi cu astea sergentul, comandantul mecanicilor le-a raportat că reparaţiile sunt şi ele terminate.

— L-am şi înştiinţat pe comandantul distrugătorului meu, pentru ca să vină să ne ia.

— În ordine, zâmbi căpitanul. Mai am o singură rugăminte. Itaho trebuie să ajungă la staţia colonială de poliţie. Poate c-o să-l luaţi pe distrugător.

Sergentul a fost de acord. Puţin mai târziu apăru şi vasul de război în mare viteză, făcu un ocol elegant după care aruncă ancora. Primul ofiţer îl salută pe căpitanul Farrow şi-l asigură de prietenia lui. Când acesta auzi de aventura trăită de camarazi, scutură doar capul:

— Am avut din totdeauna convingerea că nu dumneavoastră, ci aventurile vă caută pe dumneavoastră, domnule căpitan. Dumneavoastră şi camarazii dumneavoastră trebuie că sunteţi oameni deosebiţi!

— Deosebiţi? căpitanul scutură zâmbind capul. Nu suntem decât nişte oameni obişnuiţi dar ne ţinem ochii deschişi pentru a putea deosebi totdeauna între bine şi rău.

V
UN SFÂRŞIT MERITAT

LĂSÂND O DÂRĂ DE SPUMĂ groasă la proră, Dox-ul părăsi golful şi luă curs spre larg. Maşinile funcţionau ca unse şi răspundeau la orice comandă cu cea mai mare promptitudine.

Căpitanul Farrow stătea în turn şi deşi nu spunea nici o vorbă i se citea pe faţă marea bucurie de care era cuprins, văzându-şi vasul din nou gata de acţiune.

— Totul este pregătit pentru scufundare, se auzi vocea lui, adresată celor de jos, după care părăsi turnul mergând în cabina de comandă.

— Urmară şi alte comenzi, după care submarinul dispăru încet sub valuri, reintrând în elementul său. Prin periscop Farrow urmări în linişte distrugătorul care îl însoţea. Putea vedea foarte clar cum pe puntea vasului de război, echipajele de intervenţie erau pregătite, pentru ca în cazul unei nereuşite a Dox-ului în exerciţiul de manevră, să poată interveni prompt. Dar mecanicii lucraseră foarte bine, în ciuda greutăţilor, astfel încât submarinul trecu cu bine focul probelor impuse. Nici un picur de apă nu mai pătrunse în spaţiul maşinilor.

— Ridicarea la suprafaţă! Respirând uşurat, căpitanul îşi luă privirea de la tabloul de comandă.

— Totul e din nou în ordine? întreabă George, care pe tot cuprinsul manevrei de scufundare fusese în sala maşinilor, privind porţiunea de

sudură a metalelor şi-n general cele remediate.

— Slavă Domnului că da, răspunse căpitanul. Suntem din nou liberi şi independenţi. Eu zic să ne luăm adio cât se poate de repede de la noii noştri prieteni australieni şi-apoi să ne îndreptăm în sfârşit, către insula odihnei.

George ridică numai din umeri:

— Mie nu-mi iese din cap cum de-a putut scăpa Matjang. Ar fi pentru prima dată că un criminal ar scăpa cu faţa curată.

— Şi cum să-l căutăm pe individ? A dispărut doar fără urmă şi nu putem răscoli toată insula. E aproape sigur că s-a refugiat undeva în junglă şi-şi râde acum în pumni.

Doctorul Bertram apăru pe neobservate în cabina de comandă. Fără să vrea fusese martor la discuţie dintre căpitanul Farrow şi fiul său. De aceea luă cuvântul:

— Chiar dacă Matjang este în junglă momentan, mai devreme sau mai târziu, trebuie să ajungă pe coastă. Nu cred că un răufăcător de talia acestuia va suporta multă vreme singurătatea. Din contră se va gândi la răzbunare şi va recurge la toate faptele reprobabile care i-ar trece prin minte pentru a-şi atinge scopul şi a se remarca.

Înainte ca Farrow să dea un răspuns la afirmaţiile doctorului, Dox-ul se ridică la suprafaţă Petre care se uitase prin periscop, făcând o examinare exhaustivă de jur împrejur, zise acum.

— Totul este în regulă, domnule căpitan. Distrugătorul se găseşte la o depărtare de vreo milă la tribord. Să încercăm s-o luăm paralel cu acesta?

Căpitanul a fost de acord. Înainte de-a se urca în turn, spuse zâmbind:

— Australienii nu-i nevoie să ştie de planurile noastre. Pentru ei, aventura noastră s-a terminat, s-a înţeles?

George şi doctorul Bertram îşi aruncară priviri pline de-nţeles. Se părea că căpitanul le pregăteşte o surpriză şi nu se înşelau. La bordul distrugătorului căpitanul Farrow mulţumi încăodată din inimă comandantului pentru ajutorul prietenesc acordat, îşi achită costurile reparaţiei cu-n CEC, după care îşi luă rămas bun.

De trei ori sună sirena de pe distrugător ca semn de adio şi salut, la despărţirea de submarin. Distanţa dintre cele două nave se mări din ce în ce mai mult şi după un ultim rămas bun, iniţiat de pe cele două nave, Dox-ul se îndreaptă hotărât în larg.

— Cu toată viteza înainte! comandă căpitanul şi nu după mult timp, vasul de război australian dispăruse la orizont.

Căpitanul Farrow făcu un ocol mai larg, după care o luă din nou spre insulă. La o depărtare cam de o milă de acesta îl cheamă pe Petre şi doctor în cabina sa, unde îi aştepta deja George.

— Dacă Matjang vrea să-şi ia rămas bun de la insulă pentru

totdeauna, atunci după părerea mea, nu-i rămâne decât o singură posibilitate, începu el discuţia.

— Evident, el trebuie să ceară o barcă de la misionarii mănăstiri şi-apoi să caute să debarce undeva, a fost de părere doctorul Bertram.

— Sau poate va aţine calea vaselor de linie cu aburi din această regiune, unde se va da drept un naufragiat, este destul de versat să povestească căpitanului şi echipajului o istorioară atât de credibilă, încât cu siguranţă îi va duce pe toţi de nas.

— Părerea lui Petre e destul de întemeiată, spuse căpitanul. Aşadar toţi suntem de acord că Matjang va face uz de calea maritimă şi prin urmare are nevoie de-o barcă!

George râse:

— În acest caz totul e simplu. Vom înconjura staţiunea de misionari şi când apare Matjang, punem mâna pe el.

Căpitanul scutură capul cu seriozitate:

— Vezi lucrurile mult mai simplu decât sunt în realitate. Se apără de obiecţiile lui George ridicând mâna:

— Nu! Ascultă! Trebuie să luăm în consideraţie faptul că Matjang supraveghează încă de-acum întreg perimetrul misiunii. Dacă ne vede cumva venind, poţi să deduci singur ce se va întâmpla.

Doctorul Bertram interveni şi ceea ce spuse avea suficient miez pentru a impune:

— Chiar dacă ne reuşeşte să înconjurăm misiunea fără a fi văzuţi, în clipa când Matjang ne va remarca, se va transforma din nou în ucigaş răzbunător. Putem noi oare să-i expunem pe misionari unui astfel de pericol? Eu cred că nu!

Toţi camarazii ridicară privirea spre căpitanul Farrow. În definitiv el era acel care dădea cursul evenimentelor.

— Propun să rămânem liniştiţi în apele acestea şi să examinăm permanent prin periscop dacă apare ceva. Când va apare Matjang şi va trebui până la urmă s-o facă, n-o să fie mare lucru să-l capturăm. Bărcile noastre sunt mai rapide şi superioritatea noastră covârşitoare, astfel încât nu-i va mai rămânea altceva de făcut decât să ridice mâinile şi să se predea.

Soarele asfinţise între timp şi după o scurtă perioadă de înserare o noapte neagră se coborî peste mare. Nenumăratele stele sticleau pe cer. Vasul se legăna uşor pe apă încolo şi-ncoace, apa plescăia uşor la suprafaţa mării, în realitate erau cuprinşi cu toţii de febra aşteptării nici un minut nu lăsară cei trei marinari puşi de pază în turn, ocheanele de noapte din mână, cu care examinau suprafaţa mării. După o jumătate de oră au fost schimbaţi întrucât căpitanul ştia prea bine c-o veghe îndelungată pe timp de noapte cu ocheanele la ochi slăbeşte atenţia şi oboseşte psihicul mai mult ca orice. La efectuarea schimbului nu s-au schimbat deloc cuvinte, întrucât atenţia oamenilor

ar fi putut fi astfel sustrasă.

— Mi s-a părut c-am văzut în clădirea misionarilor scăpărând o lumină, raportă Petre la predarea schimbului său lui George. Se poate că mă fi înşelat întrucât luminiţa n-am văzut-o pâlpâind decât o fracţiune de secundă.

— Poate că unul din preoţi s-a trezit, spuse George, luându-şi ocheanul de la ochi. Oricum trebuie să-i dăm de ştire căpitanului.

Petre era tocmai pe cale de-a dispărea sub punte pentru a-l deştepta pe căpitan însă fu chemat îndărăt de-un apel al lui George.

— Tocmai am văzut şi eu luminiţa aia – uite acum din nou! O să-l scol pe căpitan. Ţine luminiţa sub observaţie.

Petre coborî scăriţa turnului câteva minute mai târziu, căpitanul apăru şi el sus.

Petre deşteptase între timp pe toţi camarazii şi aceştia aşteptau doar ordinele căpitanului cu nervii încordaţi.

— Acum nu se mai vede lumina! Nedumerit George îşi lăsă în jos ocheanul, frecându-se la ochi. Să ne fi înşelat oare?

Căpitanul Farrow scutură capul:

— Nu prea cred. Presimt că acum Matjang îşi va căuta o barcă.

Ca şi cum ar fi vrut să adeverească cuvintele căpitanului se auzi deodată duduitul puternic şi clar al unei bărci cu motor. În liniştea nopţii toate zgomotele aveau o rezonanţă dublă şi nu puteau fi puse la îndoială. Se putea auzi chiar cum se ambala motorul.

— Ei, deci! şi căpitanul îl bătu pe umeri pe George. Ce ţi-am spus! Matjang face exact ceea ce am prevăzut. Dacă el…

Mai departe nu apucă să spună nimic întrucât la prora bărci cu motor, se puse-n funcţiune un reflector care mătura suprafaţa mării la mai mult de trei sute de metri depărtare.

— Alarmă de scufundare – alarmă!

Repede ca fulgerul căpitanul apreciase situaţia şi acţionase în consecinţă. Dacă Matjang ar fi recunoscut submarinul în lumina reflectorului său, din toată veghea asta s-ar fi ales praful. În acest caz va dispărea în junglă.

De-abia părăsi tânărul George ca ultimul om turnul şi chepengul se-nchise, trupul de oţel al Dox-ului dispărând sub valuri. Mai rămânea doar periscopul.

Petre şovăi acum mânuindu-l. Dacă Matjang între timp şi-ar fi stins proiectorul său, n-ar fi reuşit doar cu periscopul să mai localizeze barca.

— Slavă Domnului! Petre-i făcu semn căpitanului, care deliberase ca şi Petre. Merge cu lumina aprinsă. A poziţionat chiar barca cu luminile verzi şi roşi, semn că se consideră foarte sigur pe el.

— Ghinionul lui, rânji George. Ce curs a luat ticălosul?

— A luat cursul direct spre noi.

— Ţine barca sub control şi anunţă de îndată ce observi o schimbare de curs. O să navigăm o sută de metri înapoi, pentru ca să fie destulă apă între noi şi coastă.

Electromotoarele zumzăiau încet, împingând submarinul îndărăt. Matjang o luase direct spre el, nebănuind nimic şi prea sigur pe sine şi pe viclenia sa.

Căpitanul îşi luă singur în primire periscopul urmărind cu încordare barca cu motor, calcula din cap unghiul, aşteaptă câteva secunde după care strigă:

— Ridicaţi-vă la suprafaţă!

O singură privire schimbată între el şi George fu suficientă, ştiau ce au de făcut. De-abia ieşi turnul din apă, când se deschise cu zgomot şi chepengul. O masă înspumată de apă se grăbea spre ei. Dox-ul fusese atât de exact manevrat şi-a apăru chiar la momentul potrivit, încât ca un uriaş izvorât din ape, apăru deodată în faţa bărcii lui Matjang.

George fu primul în turn de unde strigă spre barcă:

— Opreşte motorul! Sus mâinile!

În acelaşi timp trase două gloanţe, orbeşte în direcţia bărcii.

Căpitanul Farrow puse-n funcţiune câteva secunde mai târziu proiectorul uriaş al Dox-ului. L-am putut vedea astfel pe Matjang cum în prima clipă şi-a închis ochii orbit de lumină.

În cele din urmă şi-i deschise din nou, agitând sălbatec şi ameninţător pumnii.

Matjang strigă ceva. Dar n-am putut înţelege de zgomotul salvei lui George. În loc de-a se supune ordinelor, se ghemui din nou la motor. C-o viteză dublă barca acestuia trecu ca o săgeată pe lângă prora submarinului.

— Opriţi! Vrea să intre într-o ciocnire directă cu noi!

Dar evenimentul se şi petrecuse. Lemnul subţire al bărcii cu motor zbură în ţăndări sub impactul ciocnirii. Se auzi un scrâşnet de metal şi-o explozie extraordinară zgudui aerul, în vreme ce o trâmbă de foc şi fum se urcă la cer.

Orbit George închise ochii.

Rezervorul de benzină a explodat şi Matjang a pierit în flăcări.

— Poate că este mai bine aşa, spuse căpitanul şi stinse reflectorul în a cărui lumină se mai vedeau bucăţi de lemne şi epava bărcii care mai plutea pe apă.

În ziua următoare căpitanul Farrow transmise prin radio autorităţilor coloniale despre deznodământul dramei. Dox-ul luă apoi viteză deplasându-se cu toată puterea motoarelor sale spre vest.

Aventurile submarinului Dox 241

Hans Warren

I
Prizonierii vânătorilor de capete

— Rindow, se adresă George primului ofiţer urcând pe platforma turnului submarinului.

A coborât apoi încet pe punte şi a pornit în faţă, spre provă, apropiindu-se de Petre.

— Am înaintat de acum foarte departe spre nord, domnule George.

Şi Petre şi-a luat binoclul de la ochi.

— Tocmai i-am spus domnului Rindow că ne vom opri la cel mai apropiat sat. Ai reuşit cumva să descoperi pe insulă vreo semnalizare cu fum?

Petre a negat din cap:

— De obicei vânătorii de capete se împrăştie de îndată cu albii luaţi prizonieri şi ca de obicei şi de această dată s-au făcut nevăzuţi.

George şi-a strâns buzele; era frământat de gândul eliberării tatălui său, a doctorului Bertram, a lui Edward Barth şi a celor cinci marinari aflaţi în puterea vânătorilor de capete.

Petre a pus mâna pe umărul protejatului său:

— Îi vom găsi pe camarazii noştri, domnule George. Malaita nu-i chiar atât de mare!

— Dacă am reuşi măcar să descoperim un loc ascuns de debarcare, a spus George, altfel cu siguranţă nu vom afla nimic! Dar până găsim unul s-ar putea să fie prea târziu.

Petre nu ştia ce putea să îi răspundă şi şi-a dus iarăşi binoclul la ochi, privind în faţa sa. Deodată a scăpat un strigăt:

— Ce s-a întâmplat, Petre? a întrebat George.

— Acolo, înainte, este un kanu cu un băştinaş.

— Ei şi? Omul pesemne că pescuieşte.

— S-ar putea şi ăsta. Însă lângă el mai stă cineva.

— Poate că-i femeia lui.

— Cel de alături e un bărbat şi mai exact, un alb.

— Un alb?

George a apucat binoclul de campanie pe care i l-a întins Petre şi a privit atent într-acolo.

— Într-adevăr, e un alb.

— Ştiu că în Malaita nu prea locuiesc mulţi europeni.

— Nu cunosc multe despre asta, însă ştiu că până acum puţini albi au reuşit să pună piciorul aici. Oricum asta dă de gândit.

George s-a întors şi a făcut un semn cu mâna spre turn, unde Rindow urmărea şi el kanu-ul.

— Ne vom apropia, domnule George, să vedem dacă nu cumva

acela este un naufragiat.

— Nu cred asta domnule Rindow. Trebuie să fie un alb care locuieşte pe această insulă.

Apoi întorcându-se spre Petre, zise:

— Am o nouă speranţă.

Uriaşul nu voia să îi spulbere nădejdea prietenului său:

— E posibil totuşi ca el să ne ajute. Sper să primim nişte informaţii. Un european care trăieşte aici trebuie să se înţeleagă foarte bine cu indigenii şi de aceea am putea afla câte ceva de la el despre locul unde sunt ţinuţi camarazii noştri.

Între timp submarinul s-a apropiat de kanu până la douăzeci de metri.

Europeanul s-a ridicat în picioare:

— Văd bine? a strigat el bucuros. Bine aţi venit, domnilor! N-am mai văzut nici un alb de mai mulţi ani!

Camarazii au putut recunoaşte după accent că aveau de-a face cu un englez. Băştinaşul şi-a împins kanu-ul mai aproape.

— N-am ştiut că în Malaita locuiesc albi, i-a replicat George. Veniţi, vă rog, la bord!

Omul s-a străduit să ajungă pe puntea submarinului şi i-a strâns mâna lui George.

— Mă numesc Morton şi sunt misionar, s-a prezentat el.

— Misionar? a exclamat uimit George. Aici, la Malaita, asta-i ceva ieşit din comun. Precis că nu prea aveţi mari şanse printre vânătorii de capete.

Chipul bărbatului s-a luminat de un surâs:

— Nu-i nimic imposibil, chiar şi vânătorii de capete sunt oameni şi au un suflet.

— Iertaţi-mă, s-a încurcat George, nu am avut asta în vedere, mă refeream la strădania de a elimina barbara lor deprindere.

Morton a arătat spre băştinaşul său:

— Vedeţi, acolo stă Baga, ajutorul meu şi el a fost vânător de capete, iar acum e creştin. Tribul lui l-am convertit deja.

— E o treabă grea, părinte Morton, eu îţi doresc să o poţi duce până la capăt. Totuşi, acum trebuie să mă recomand şi eu, numele meu este George Farrow, al celui de aici e Petre, iar acolo în turn se găseşte primul ofiţer, domnul Rindow.

— Submarinul lui Farrow? a exclamat Morton fericit. Am aflat de pe acum multe despre dumnealui. Baga merge destul de des cu barca dincolo, la Guadalcanal şi-mi aduce de acolo chiar şi ziare, aşa că aflu destule informaţii despre dumneavoastră.

El i-a strâns mâna lui Petre şi s-a întors spre Rindow, urcând în turn.

— Am dorit întotdeauna să-l întâlnesc pe căpitanul Farrow şi să-i

strâng mâna acestui om curajos. Unde-i tatăl dumitale, domnule Farrow?

Chipul lui George a devenit grav:

— El, cu alţi şapte camarazi, a ajuns prizonier la vânătorii de capete. Nu ştiu nimic unde au fost duşi. Trebuie să fie pe aici, prin apropiere.

— Aici, în apropiere? s-a mirat pastorul. Eu nu cunosc nimic. Ştii tu ceva, Baga?

— Pot să-i întreb pe tovarăşii mei de trib. Vă voi da de ştire, a răspuns băştinaşul într-o engleză fără cusur.

— Se află de o zi pe aici, a spus George şi sălbaticii nu au dat încă nici un semnal.

— Vom reuşi şi te voi ajuta, domnule Farrow.

Morton i-a informat că în apropiere se găseşte un golf.

— Aţi putea acosta acolo şi staţiunea nu-i prea departe. După aceea aţi fi de acord să deveniţi oaspeţii mei?

George a confirmat bucuros din cap.

— Dumneata îmi dai speranţe, părinte Morton. Acceptăm invitaţia cu plăcere.

Morton a îndrumat submarinul până în apropierea ţărmului, de unde camarazii puteau să debarce numai duşi de o barcă. De aici, el i-a condus mai departe pe George, Rindow, Petre, Kard şi cinci marinari, spre reşedinţa misiunii din apropiere. Aceasta se afla în vecinătatea pădurii, împrejmuită de o palisadă înaltă. Impunătoarea clădire, o adevărată fortăreaţă, se înălţa pe o fundaţie de piloni şi avea în jur un balcon. După un gard de uluci erau pitite mai multe anexe gospodăreşti.

George a clătinat din cap când a dat ochii cu această construcţie:

— Îţi faci treaba aici, părinte Morton, dar nu numai sub ocrotirea lui Dumnezeu, a remarcat el zâmbind.

— Ar fi o nechibzuinţă de necugetat să-mi las casa fără apărare. Am obţinut această clădire cu ajutorul umililor băştinaşi, a spus el plin de mândrie. Aşadar, poftiţi, veniţi mai aproape!

El i-a călăuzit pe oaspeţii stăpână la etajul de sus, spre care. Ducea o scară uşoară dintr-un soi de frânghie împletită. În cazul unui atac o trag sus, a ţinut să precizeze misionarul. În curtea misiunii lucrau mai mulţi canaci. Aceştia i-au salutat bine dispuşi pe noii veniţi. George şi tovarăşii săi le-au răspuns prin câte un gest. Apoi au păşit în interior şi au rămas surprinşi de mobila confortabilă, deşi simplă pe care s-au aşezat.

— M-am aranjat aici cât mai plăcut, aşa cum a fost cu putinţă, s-a scuzat Morton. După cum vedeţi, mai sunt încă în legătură cu civilizaţia.

Rostind aceste cuvinte, el a pus pe masă nişte pahare de vin şi o

sticlă plină, de un nivel promiţător totul, pe care a destupat-o.

— O mică înghiţitură nu ne va dăuna, în ciuda arşiţei, i-a liniştit el râzând. În sănătatea dumneavoastră, domnilor!

Când paharele au fost din nou umplute, George a spus:

— Mă mir mult, părinte Morton, mai ales nu numai că eşti în viaţă, dar şi că locuinţa dumitale mai există încă aici.

Pastorul a clătinat cu seriozitate din cap:

— Nu a fost prea uşor şi chiar în momentul de faţă nu este încă, domnule Farrow. Am convertit vreo cincizeci de insulari, care-mi sunt fideli. Baga este ajutorul meu, el se îngrijeşte mult de asta, aşa că sunt liniştit. Desigur că el a reuşit numai prin faptul că mă prezintă ca pe un mare vrăjitor alb. Trebuie să spun că asta mă mâhneşte foarte mult.

Şi misionarul a râs dureros.

— Totuşi, părinte Morton, cinstit vorbind, el are într-un fel dreptate, deoarece aţi convieţuit atâta vreme ca vrăjitor printre aceşti sălbatici înrăiţi. Dar existenţa dumitale nu va fi poate de acum înainte cu mult mai sigură.

— Într-adevăr, aceasta pare îndoielnic. În vecinătatea mea există un trib socotit foarte sălbatic şi mă aştept în fiecare zi ca acestuia să-i dispară reţinerea.

George i-a aruncat lui Petre o privire scurtă:

— Dacă vrem să-i găsim pe camarazii noştri, acolo va trebui să atacăm.

— Vă rog fără nici o violentă, domnule Farrow şi văd că fără voie m-am vârât într-o încurcătură. Soarta mă va duce spre locul ce-mi este destinat. Totuşi, acum prefer să vă sfătuiesc cum puteţi să vă regăsiţi tovarăşii.

— Va trebui să mergem în satul lui Baga şi să obţinem informaţii de acolo, a aruncat George o vorbă.

— Exact, tocmai la asta m-am gândit şi eu, a fost de acord Morton. Putem porni de îndată?

— Suntem mereu gata, părinte Morton.

Pastorul l-a strigat pe Baga. Acesta a intrat înclinându-se.

— M-ai chemat, părinte?

— Vrem să-ţi vizităm satul, Baga, poate că vreunul din tribul tău ştie ceva despre prizonierii europeni.

— Vă voi conduce eu însumi într-acolo, părinte.

Băştinaşul a vrut să iasă din nou afară, însă George l-a chemat înapoi:

— Eu îmi dau seama, Baga, că părintele tău Morton se află într-o mare primejdie. Se pare că pe aici se găsesc nişte triburi care ar vrea să-i distrugă casa şi să-l ucidă.

Baga a răsuflat adânc:

— Aşa este, însă de când sunt cu părintele, eu l-am protejat.

— N-ai putea să-mi spui şi altceva, Baga, a insistat Morton, cum stau lucrurile cu adevărat?

— Până acum, părinte, ţi-am ascuns, totuşi nu vreau s-o mai lungesc. Căpetenia Manto şi-a convins războinicii că vraciul cu care umblu eu nu este puternic. Ugo, cel mai diavolesc om al tribului, a făcut nişte vrăjitorii mari ca să-ţi nimicească puterea. Mă tem că războinicii lui Manto vor veni aici foarte curând.

— Nu sunt primul misionar care a murit pentru credinţa sa.

— Dar, părinte, nu trebuie să mori, a strigat Baga agitat. Eu am doborât mulţi războinici care au vrut să te omoare, deşi tu m-ai învăţat că nu-i îngăduit să ucid. Dar a trebuit să o fac, altfel capul tău ar fi fost acuma atârnat în coliba unuia din ucigaşi. Am să pregătesc mai mulţi tineri din tribul meu şi ne vom apăra. Desigur că Manto are războinici mai numeroşi şi nu ştiu, totuşi, dacă îi vom învinge.

— Te vom ajuta, Baga, l-a liniştit George, punându-i mâna pe umăr. Manto este neputincios împotriva armelor noastre.

— Nu vreau o asemenea rezolvare, Baga şi misionarul şi-a ridicat mâna în semn de împotrivire. Printr-o muncă de ani de zile am făurit o operă paşnică şi acum să-mi fie distrusă prin violenţă? Am să merg la Manto şi voi vorbi cu el.

— Părintele Morton este foarte bun, exclamă George. Generoasa dumitale intenţie faţă de băştinaşi te onorează. Ai făcut din Baga şi tovarăşii lui de trib, în chip miraculos, nişte creştini credincioşi. Mă gândesc însă că la Manto fiecare vorba bună este aruncată în vânt. Şi te rog să primeşti mulţumiri în numele tatălui meu şi a celorlalţi camarazi ai noştri, dar cu vorbe paşnice nu-i poţi elibera.

Misionarul s-a uitat înaintea sa, după care a spus cu greutate:

— Vom vedea ce vom face mai târziu, când ne vom reîntoarce. Acum vom merge în satul lui Baga.

Baga i-a călăuzit pe aventurieri spre marginea pădurii, de unde pornea o potecă îngustă. Între timp băştinaşul o luase repede la picior pe drumul acesta socotit sigur, urmat ceva mai încet de Morton. Foarte aproape de el păşea Kard, căruia George i-a făcut semn să nu-l scape din vedere pe misionar. Îndărătul lui veneau cinci marinari. Convoiul era încheiat de George, cu Rindow şi Petre.

— E o treabă fără nici un rost, a mormăit Petre.

— La ce te gândeşti când spui asta?

— Noi trebuie să-l căutăm pe tatăl dumitale, ca şi pe ceilalţi camarazi şi iată că-l pândim pe Morton. Omul s-a şi hotărât şi va merge la vânătorii de capete.

— De asta îl cred în stare şi eu. Morton e atât de convins de misiunea lui, încât este gata să nu vadă nici o primejdie.

— Eu găsesc că face pe grozavul! şi-a dat cu părerea Rindow. Cum

este cu putinţă ca pastorul Morton să ducă la capăt o treabă de o atât de mare importanţă prin convertirea acelui şef înrăit al vânătorilor de capete.

— Nu-mi dau seama, a spus George. De aceea am şi început să îmi pierd răbdarea.

Oamenii păşeau tăcuţi înainte. Deodată, coloana s-a oprit la un strigăt venit din faţă. George s-a izbit de ceilalţi camarazi de dinaintea sa. S-a grăbit să ajungă acolo şi a rămas înlemnit, scăpând o exclamaţie de spaimă. Înaintea sa zăcea nemişcat la pământ Kard şi nu se vedea nici o urmă de Morton. George a simţit că îl străpunge prin inimă un fior de gheaţă. Tânărul s-a aplecat jos şi l-a pipăit pe Kard. Uriaşul zăcea pe o parte şi George a răsuflat uşurat când i-a simţit bătaia pulsului. Kard era deci numai ameţit. Rindow şi Petre s-au apropiat şi ei.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Rindow alarmat.

— Nu se ştie încă, a răspuns unul dintre marinari. Mă aflam la o distanţă de vreo zece metri de Kard. Gând am ajuns aici, chiar la cotitura potecii, el era întins la pământ şi misionarul dispăruse.

— Dar pe băştinaşul pastorului nu l-ai văzut?

— N-am auzit nici măcar un foşnet dinspre el.

Pe când Petre se interesa, vorbind cu ceilalţi camarazi, George a aruncat o scurtă privire înspre locul în care se aflase pastorul. A descoperit nişte urme, însă acestea dispăreau la scurtă distanţă. Vânătorii de capete se ascunseră cu atâta măiestrie în desiş, încât nu-şi trădaseră nici cu cel mai mic semn prezenţa. Apoi tânărul s-a reîntors la ceilalţi camarazi, a îngenuncheat la pământ lângă Kard şi l-a frecat pe frunte. Acesta s-a ridicat cu greu şi s-a sprijinit de Petre.

— E o treabă neplăcută, domnule George, pentru că nu pot spune nimic despre ce s-a petrecut.

— N-ai văzut şi n-ai auzit ceva, Kard?

— S-a petrecut totul aşa, deodată. În faţa mea a ţâşnit din desiş un braţ cu o măciucă şi înainte de a putea înţelege ce este, am primit o lovitură care m-a lăsat fără cunoştinţă.

George l-a privit pe Kard:

— Urmele duc până la vreo zece metri şi mai departe nu se observă nimic. Avem de-a face cu adversari foarte periculoşi. Poţi să umbli Kard?

— Fireşte, nu renunţ. Totuşi nu sunt chiar scos din luptă. Acum trebuie să dau de acest băştinaş cu două feţe.

— Să fi mers oare în satul său? s-a întrebat Rindow.

— Asta-i una din posibilităţi, să fi continuat drumul mai departe. Totuşi, Baga este un om inteligent şi îmi pun în el întreaga speranţă.

Aventurierii îşi reluaseră deja mersul şi deodată şi au tras piedicile de la pistoale, ridicându-şi braţele înarmate la apariţia lui Baga. El i-a

privit pe toţi speriaţi:

— Unde este părintele Morton?

George l-a informat pe scurt ce i se întâmplase. Băştinaşul a pătruns în desiş şi a examinat urmele observate mai înainte de George. După doar câteva clipe s-a şi reîntors. La rândul său nu a putut să desluşească nici o urmă mai departe.

— Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat cu adevărat.

— E vorba de Manto? l-a întrebat George.

— Da, războinicii lui.

— Atunci, într-adevăr trebuie să-i facem o vizită acestei căpetenii. Dar de unde ştii asta atât de precis?

Baga l-a privit pe George cu ochi mari, plini de mândrie:

— Trebuie să mărturisesc că nu am fost în satul meu de mai multe, zile şi acum când mă reîntorceam spre el, cineva de-ai noştri întâlnit în cale mi-a dat nişte veşti. La noi ştirile umblă repede, domnule. Aşa am aflat adineauri ceva şi anume că undeva sunt ţinuţi prizonieri opt oameni albi.

— Aceştia sunt camarazii noştri, a sărit George tulburat. Ai aflat în care trib?

— Da, domnule, războinicii lui Manto îi ţin închişi în satul acestuia.

— Baga, cunoşti drumul spre satul lui Manto?

— Cunosc un sat şi nu se află departe de aici.

— Manto locuieşte cumva în două sate?

— Da, unul în apropiere de mare şi unul mai departe, în interiorul ţinutului; acolo se retrage tribul său când îi ameninţă o primejdie.

— Vrei să ne conduci până acolo? Călăuzeşte-ne, Baga!

Băştinaşul a confirmat din cap, apoi a pornit înaintea camarazilor. Au mai străbătut o scurtă porţiune de potecă, după care băştinaşul a cotit la dreapta. Când ultimul din coadă a pătruns pe această potecă, mai şerpuită, atunci Baga s-a îndepărtat de capul coloanei doar atât cât să poată fi văzut. De această dată George a păşit înaintea camarazilor săi, hotărât şi fără zgomot, cu pistolul la îndemână, gata să îl folosească. Examina cu băgare de seamă tufişurile din ambele părţi. Aproape de tot, în spatele lui, îl urma Petre, cercetând atent la rândul său în preajmă, deşi îl mai ajuta şi pe Kard.

Deodată, Baga s-a întors spre aventurieri şi le-a făcut semn cu mâna să se apropie în linişte. Când au ajuns lângă el, acesta a dat la o parte ramura unui arbust, astfel ca tânărul aflat în faţă să poată privi înaintea lui.

George a văzut atunci o colină ce dădea într-o vale, toată acoperită cu tufişuri foarte dese. Pe acest loc se afla satul căutat şi părea însufleţit de oarecare mişcare.

Însă George a mai văzui şi altceva. Aproape de tot stătea rezemat

de lancea sa un vânător de capete.

Tânărul i-a făcut semn lui Petre, arătându-l pe pândar:

— Trebuie să-l îndepărtăm cât se poate de repede, i-a şoptit el, dar fără nici un zgomot. Mă voi apropia de el pe furiş şi îl voi înhăţa. Tu ai să mă urmezi de aproape, dar ai grijă să nu fii simţit.

Înainte ca Petre să poată răspunde, George a şi dispărut printre două tufişuri în direcţia sălbaticului. Uriaşul l-a urmat, dar nu chiar atunci şi observând o creangă uscată, a frânt-o între degete. Deşi zgomotul produs a fost foarte uşor, vânătorul de capete şi-a încordat tot corpul şi s-a întors fulgerător pe jumătate.

În aceeaşi clipă, George s-a năpustit asupra lui şi-a doborât. L-a apucat prin surprindere de gâtlej şi l-a strâns din toate puterile, până ce acesta a început să se piardă, însă tânărul a observat numaidecât că avea de-a face cu un adversar îndemânatic şi foarte puternic. Vânătorul de capete l-a apucat pe alb de încheietura mâinii şi s-a răsucit înjur ca un şarpe. George era de acum conştient că dacă slăbeşte strânsoarea doar o secundă, atunci l-ar fi scăpat imediat..

În aceeaşi clipă, prin faţa tânărului a trecut ceva repede, s-a auzit o izbitură surdă şi corpul din mâinile lui s-a făcut moale. Petre observase încleştarea şi a intervenit la timp, lăsându-l nemişcat pe sălbatic cu o lovitură sigură.

George l-a părăsit pe omul întins la pământ şi Petre l-a târât pe leşinat în tufiş, unde l-a legat şi i-a pus un căluş. În vremea asta tânărul şi-a concentrat întreaga atenţie asupra satului şi a împrejurimilor sale şi a înţeles că acolo se petrece ceva, dar nu-i lăsa impresia unei curse. Ce-i drept, războinicii se agitau confuz, de parcă s-ar fi aşteptat la un atac.

Petre n-a întârziat să ajungă lângă protejatul său:

— Ai putut să descoperi ceva, George?

— Nu-i văd nici pe prizonieri şi nici pe misionar.

— Poate că se găsesc în celalalt sat.

— E posibil, dar cu toate acestea, trebuie mai întâi să ne încercăm norocul aici.

— Nu putem să întreprindem ceva imediat, până nu ştim exact unde se află camarazii. Dacă am ataca acum, Manto i-ar ucide pe prizonieri.

George a arătat înspre partea opusă a marelui luminiş:

— Dincolo, pe lizieră, se află o colibă mare. Acolo locuieşte Ugo, marele vraci, a intervenit Baga, care se apropiase de George. În caz că prizonierii se găsesc în sat, atunci s-ar putea să fie numai în coliba aceea.

— Dacă-i aşa, să mergem să facem o cercetare, a propus George.

— E o treabă primejdioasă, domnule George, a atras atenţia Rindow încruntându-se, pentru căci cu siguranţă sunt instalate multe

străji în jurul satului.

— De treaba asta ne vom ocupa numai eu şi cu Petre.

Rindow şi-a ridicat mâinile în sus zicând:

— Asta nu pot să accept.

George a trebuit să râdă şi Rindow s-a stăpânit întocmai ca tatăl său.

— Dacă am pătrunde toţi deodată în desiş, am fi repede descoperiţi, domnule Rindow. Pentru mine şi Petre asta-i o chestiune foarte simplă.

— Iar noi vom rămânea aici şi vom privi cum o veţi încasa de la vreunul.

— Dumneavoastră ne veţi asigura acoperirea. Dacă cineva ne va observa şi vom fi în primejdie, atunci va trebui să trageţi. Veţi deschide focul chiar din acest loc.

George s-a răsucit spre Baga:

— Vrei să ne însoţeşti?

— Da, domnule, vă voi putea fi folositor.

— Alegeţi momentul potrivit când veţi putea trece pe lângă paznici, le-a atras încă o dată atenţia Rindow.

— S-ar putea întâmpla să-i şi ucidem, a spus George încrezător, făcându-i un semn când a pornit cu Petre şi Baga.

Băştinaşul s-a îndreptat spre sat, păşind uşor împreună cu cei doi albi, chiar pe marginea luminişului. Tufişurile de aici erau destul de îndepărtate unele de altele, ceea ce înlesnea deplasarea fără zgomot, dar deveneau destul de dese pe lângă sat, ca să-l protejeze.

Pe măsură ce înainta tânărul era stăpânit de gânduri negre. Se strecura totuşi hotărât în spatele băştinaşului. Se afla oare aici tatăl său, iar ceilalţi camarazi mai erau încă în viaţă?

Deodată, Baga a dat înapoi când a observat un arc mare, destul de primitiv, îndreptat în direcţia lor. De cum l-a văzut pe pândar, l-au şi ocolit. Au trebuit încă o dată să mai evite o strajă şi numai după aceea, luând-o pe altă parte a luminişului, s-au apropiat de coliba şamanului. Baga s-a oprit deodată după un tufiş şi s-a lăsat în jos. George se uitase şi el înainte, însă nu văzuse nimic în apropiere şi ar fi murit dacă mai înainta. Asta ar fi însemnat şi sfârşitul său.

Înaintea sa, lângă un tufiş des, răsărise un chip întunecat de după o tufă. Braţul lui George a aplicat mecanic o lovitură puternică cu pistolul în creştetul paznicului. Izbitura era atât de viguroasă încât tânărul a scăpat arma din mână. Prin umăr i-a trecut o durere pătrunzătoare şi apoi prin întreg corpul. Braţul îi atârna în jos neputincios, în aceeaşi clipă, prin faţa tânărului a alunecat iute un cuţit. Dar o săritură fulgerătoare l-a ferit de lama sclipitoare.

Agresorul era un individ uriaş, un vânător de capete foarte puternic. Acesta s-a năpustit imediat din nou asupra tânărului. Însă şi

de această dată fiul căpitanului a putut să evite înspăimântătoarea lovitură ce-i ţintea inima, deşi durerea din braţ îi stingherea mult orice mişcare.

Sălbaticul ţinea în mâna stângă o măciucă scurtă şi zdravănă, cu care a încercat deodată să-l lovească. Greaua şi puternica bucată de lemn i-a atins în treacăt tâmpla. Clătinându-se, gata să cadă, George a dat înapoi şi a simţit că-şi pierde cunoştinţa. Numai printr-un ultim efort a putut sa se menţină în picioare.

Mai mult dintr-un gest instinctiv şi-a scos pumnalul cu mâna stânga şi cu un ultim efort al braţului l-a repezit spre vânătorul de capete. Vârful tăişului a pătruns adânc în antebraţul sălbaticului, care a dat drumul hangerului său cu un strigăt de furie.

Cu toate acestea, vânătorul de capete a izbit din nou cu măciuca înainte, nimerind iarăşi, dureros, de această dată umărul lui George. Din fericire, lovitura nu a fost aplicată prea puternic, însă îndeajuns ca tânărul să cadă în genunchi. Prin faţa ochilor i-au jucat scântei sclipitoare. Totuşi a reuşit sa se răsucească, ajutat de întreaga energie care îi mai rămăsese, deşi nu îi mai ajungea un singur braţ ca să se apere.

Şi atunci a venit salvarea. Deja vânătorul de capete ridicase din nou ghioaga şi tânărul a rămas îngheţat de spaimă, dându-şi seama că începe să-l înfăşoare vălul negru al morţii. Sălbaticul a rămas câteva secunde nemişcat, apoi s-a prăbuşit dintr-o dată grămadă.

George şi-a pipăit braţul şi învingându-şi cu toată voinţa greaţa ce îl stăpânea, a început să vadă clar în faţa sa. L-a recunoscut pe Baga cu lungul său cuţit atârnându-i la şold.

— Tânărul domn alb a avut un mare noroc, a spus băştinaşul. Pentru că el n-ar fi scăpat altfel cu viaţă.

— Îţi mulţumesc, i-a răspuns George încă foarte buimăcit, acest atac s-a petrecut atât de surprinzător, încât n-am mai putut să mă opun.

Petre s-a apropiat şi el şi văzându-l pe vânătorul de capete întins la pământ, l-a privit speriat pe tânăr:

— De ce n-ai rămas, domnule George, alături de Baga? Sunt foarte supărat că am băgat de seamă prea târziu.

Din cuvintele sale răzbăteau neliniştea şi mustrarea. Şi privindu-l insistent pe protejatul său, l-a întrebat:

— Ţi s-a întâmplat cumva ceva rău?

— Mi-a şi trecut, Petre, însă fireşte că mâna mea dreaptă nu o pot încă folosi. El s-a aplecat şi şi-a ridicat pistolul.

— Atunci vei rămâne aici până ce eu şi cu Baga ne vom furişa în coliba aceea.

— Nu se pune o asemenea chestiune, a protestat George cu energie. Pot încă să mă folosesc de braţul stâng.

Petre ştia că era zadarnic să mai insiste. Odată ce apuca să ia o hotărâre, tânărul rămânea de neclintit, aşa că nu a mai lungit discuţia.

Baga o luase de acum înainte. Când cei doi prieteni l-au ajuns din urmă, el le-a arătat în faţă:

— Coliba se află acolo, dincolo de tufişurile astea şi mai avem până la ea doar câţiva metri.

— O iau înainte, a spus Petre. Apoi ai să mă urmezi tu cu Baga. Veţi aştepta îndărătul ultimului tufiş, ca să-mi asiguraţi apropierea. Nu putem pătrund toţi trei deodată în coliba vraciului.

George a fost nevoit să-şi dea seama că propunerea lui Petre era bună, astfel că s-a supus. El urma să aştepte până ce uriaşul ajungea la ultimul arbust din faţa colibei, după care avea s-o ia nevăzut, împreună cu Baga, în jos pe pantă.

Înainte de a porni, Petre i-a şoptit prietenului său:

— Nădăjduiesc că vom ave noroc, George.

— Eu mă opresc şi ne întâlnim aici, Petre.

Uriaşul s-a ridicat şi printr-un salt înainte a ajuns la colibă, repezindu-se vijelios înăuntrul acesteia. George îi urmărea încordat fiecare mişcare. Ţinea în mâna dreaptă pistolul cu piedica trasă, cu toate nimic nu lăsa să se creadă că pătrunderea lui Petre fi fost observată de cineva. N-a trecut mult şi uriaşul a ieşit afară. În interiorul cocioabei nu găsise probabil pe nimeni şi fără să-i ofere tânărului vreo explicaţie, Petre a dispărut printre celelalte colibe ale satului.

El şi cu Baga au aşteptat tăcuţi minute în şir şi deja tânărul începuse să fie cuprins de nelinişte, când deodată de după colţul colibei vraciului a ieşit fără zgomot o siluetă. George şi-a smucit cu repeziciune pistolul deşi îl stânjeneau durerile. S-a liniştit când a auzit de undeva chiotul reţinut de bucurie al uriaşului şi recunoscând în acelaşi timp că arătarea de lângă colibă era un marinar de pe submarin! După aceasta a apărat imediat un al doilea, apoi al treilea…

Deodată, dinspre sat a izbucnit un strigăt de alarmă.

— Suntem descoperiţi, a atras atenţia Baga.

— Aici, încoace! a strigat George, făcând semn marinarilor. Să-i conduci repede în pădure, i-a cerut el băştinaşului.

Au apărut curând în faţă alţi doi marinari, aproape în acelaşi timp cu doctorul Bertram şi căpitanul Farrow. Aceştia erau urmaţi de Petre şi Barth.

— Tată, a izbucnit George fericit, deşi nu era de loc şi timp pentru îmbrăţişări, pentru că se năpusteau deja asupra lor mai mulţi vânători de capete.

George a tras de câteva ori Asupra sălbaticilor aflaţi în urmărire. La rândul său, Petre, alăturându-se tânărului, a deschis şi el focul. Vânătorii de capete au luat-o la fugă.

— Înainte de a pătrunde în sat a trebuit să scot din joc încă un paznic, a spus în mare grabă Petre.

— Nu l-ai găsit şi pe Morton în coliba aceea?

— Nu, numai pe tatăl tău şi pe ceilalţi, dar ai grijă să tragi cu economie…

— Să plecăm de aici, a strigat căpitanul cuprins de îngrijorare.

Tocmai atunci războinicii porniseră un nou atac, dar George şi cu Petre nu-şi puteau părăsi locul, fiind singurii care îi reţineau pe sălbaticii tot mai numeroşi. Spre uşurarea lor, din partea opusă, dinspre vale, a pornit un ropot asurzitor de împuşcături. Intervenise în luptă Rindow cu oamenii săi. Ce-i drept, era cam mare distanţa pentru a ochi cu pistoalele lor de acolo, totuşi, vânătorii de capete fiind surprinşi de noii adversari iviţi, s-au retras derutaţi spre primele colibe. Folosind acest moment de răgaz, George şi cu uriaşul şi-au dat drumul vertiginos spre povârnişul văii. Înainte de a ajunge într-un desiş din faţa sa, George a făcut un semn de recunoaştere spre cei din partea opusă. De acolo s-a balansat o mână cu o şapcă. Era Rindow, care-i vestea că înţelesese. Toţi camarazii îi aşteptau pe cei doi. În sfârşit, tatăl l-a strâns cu căldură în braţe pe tânărul său fiu. El i-a atins fără să ştie umărul lovit, încât George a scăpat un strigăt de durere.

— Ce ai acolo? l-a întrebat căpitanul îngrijorat.

— O lovitură de măciucă, nu-i nimic grav, l-a liniştit tânărul, făcând un semn de negaţie cu cealaltă mână.

— Trebuie să-i dăm drumul mai repede, i-a zorit Petre, mai târziu vom avea vreme îndeajuns să ne împărtăşim bucuria.

George mergea alături de tatăl lui şi i-a oferit unul din pistoalele sale, informându-l în acelaşi timp pe fugă cum a izbutit atât de repede să dea de urma lor. Apoi s-a apropiat şi Rindow cu ceilalţi camarazi. Domnea o bună dispoziţie şi cordialitate generală, iar careva dintre oameni a observat că era o mare fericire să-l aibă din nou alături pe căpitan.

Baga s-a apropiat de George:

— Părintele Morton nu era în colibă?

— Nu, Baga, trebuie să fi fost târât în celălalt sat.

Chipul băştinaşului s-a mohorât:

— Nu-mi dau seama unde zace acum.

— O vom afla, Baga, dar pentru astăzi desigur că e prea târziu.

— Ce vrei să faci acum, domnule?

— Ne vom reîntoarce la submarin.

Deodată faţa lui Baga a luat o înfăţişare speriată:

— Casa părintelui Morton nu este îndeajuns de păzită şi Manto ar putea s-o devasteze.

— Atunci va trebui să ne grăbim.

George a făcut câţiva paşi şi a privit înapoi spre sat.

— Totul pare destul de liniştit aşa că nu sunt prea îngrijorat.

— Manto este speriat, dar şi viclean, a spus Baga şi trebuie să fim cu mare băgare de seamă.

— Va avea de-a face cu pistoalele noastre, care îl vor pune la punct. Vino, Petre, vom prelua conducerea coloanei.

II
Asaltul misiunii creştine

Convoiul înainta străduindu-se să respecte toate măsurile de precauţie. Baga îi călăuzea pe camarazi pe o potecă îngustă ce ducea înspre mare. După vreo zece minute de mers, au ajuns la intrarea într-un luminiş destul de întins. George lăsase grupul în urmă, în interiorul pădurii şi pornise în cercetare urmat de uriaşul Petre. S-a oprit în foc, adăpostit după un tufiş şi a cercetat cu luare aminte spaţiul liber din faţa sa. Liniştea ce domina locul l-a convins că nu exista nimic suspect şi a făcut câţiva paşi înainte. Era cu neputinţă să nu-i ameninţe nici o primejdie, îşi spunea el. Dacă Manto se hotărâse totuşi să-i urmărească, atunci el nu putea să se afle decât înapoia aventurierilor. Cu toate acestea, fiind încă bănuitor, tânărul nu le-a făcut semn tovarăşilor săi semn să-l urmeze. Şi a fost inspirat, deoarece din tufişurile din partea opusă a alunecat ca un şarpe o siluetă întunecată, iar foarte aproape de capul tânărului au zburat câteva săgeţi. George şi a dat seama imediat ce primejdie îngrozitoare plutea deasupra camarazilor săi. Manto făcuse un ocol şi le-o luase înainte, blocându-le calea. Tânărul s-a întors fulgerător şi a luat-o la fugă în zig-zag înapoi în desiş.

— Am intrat în încurcătură, a mormăit uriaşul.

— Era cât pe ce s-o păţeşti, George.

— Acest Manto e un mare şmecher şi ne-a tăiat drumul.

— N-are să reuşească, nu ne va opri.

— Să fim totuşi prudenţi, Petre, i-a atras atenţia George. Cât de perfidă este căpetenia, ţi-ai putut da seama deja. El nu se va lăsa, ci dimpotrivă, va continua prin toate mijloacele să ne închidă calea.

— Dai aşa, dintr-odată înapoi? i-a reproşat Petre.

— Eu trebuie să mă întorc împreună cu tata la submarinul nostru. Am fost despărţiţi atâta vreme şi nu mai vreau să mai risc nimic.

— Doar fiul său poate fi prudent într-o asemenea măsură, a făcut observaţia doctorul Bertram.

Căpitanul Farrow a arătat cu capul spre George:

— Ai dreptate, nu trebuie să riscăm experimente.

Petre a ridicat din umeri.

— Acum stăm aici faţă în faţă, noi şi duşmanii noştri şi în acest

moment nici una dintre părţi nu are vreun folos. Cu siguranţă că Manto a pregătit pe undeva mai încolo vreo baricadă, pe unde nu vom reuşi să trecem neobservaţi. Hei, Baga, l-a strigat George, putem găsi vreun alt drum, mai scurt şi mai sigur?

— Cunosc un drum mai bun, domnule.

George a privit încă o dată spre luminiş. Vânătorii de capete dispăruseră brusc. Poate se aşteptau la un atac al albilor, sau e posibil, ca apariţia lor sa fi fost numai un şiretlic ca să-i atragă pe camarazi în loc deschis. George se şi hotărâse să iasă în luminiş Urmat de ceilalţi, când deodată a rămas pe loc încremenit. Pin tufişuri s-au ivit câteva trupuri negre. Vreo cincisprezece sălbătici s-au strecurat afară şi au început să înainteze prin ierburi ca nişte şerpi, lipiţi de pământ. Când aceştia au ajuns în mijlocul luminişului, din acelaşi desiş a apărut un al doilea şir de războinici.

George a tras câteva focuri. Apoi s-a întors repede, fiind întâmpinat de uriaş:

— Să nu zăbovim nici o secundă şi să pornim! a spus acesta. Dar ce s-a mai întâmplat acolo, George?

— Vânătorii de capete au pornit din nou.

— Atunci e vremea ca să ajungă aici!

— Au adoptat o tactică cu totul nouă. Manto i-a pus pe războinicii lui să avanseze târându-se în rânduri succesive.

Petre a dat drumul unui fluierat uşor:

— La naiba, atunci e nevoie să luăm repede măsuri! Să-i prevenim mai întâi pe ai noştri.

Şi s-au grăbit să-i ajungă din urmă pe camarazi.

Pe chipul căpitanului s-a întipărit îngrijorarea când a auzit de apropierea vânătorilor de capete. El i-a cerut lui Baga să conducă grupul cât putea mai repede spre bungalowul lui Morton. Acum Baga nu a mai făcut ocolul ce-i propusese şi a luat-o de-a dreptul prin hăţiş. Ajuns repede la palisadă el a strigat din toate puterile. În balconul de sus au apărut deodată câteva din ajutoarele misionarului. Bieţii oameni au luat cunoştinţă, dârdâind de spaimă, de venirea războinicilor duşmani. Cei de pe submarin s-au grăbit să urce la etajul clădirii, în timp ce Baga şi persoanele de serviciu au închis totul şi s-au pregătit de apărare.

— Treceţi în camere. De Ta ferestre veţi avea un câmp bun de tragere! a ordonat căpitanul Farrow, în ciuda oboselii ce îl stăpânea.

— Crezi aşadar, tată, că vom avea de-a face cu un atac?

— Fără nici o îndoială. Manto este destul de şiret şi de hotărât, aşa socotesc eu. Poziţia lui e destul de puternică. Este greu de crezut că se va împăca cu gândul că ne-am eliberat din satul lui. Vino în încăpere. Acolo poţi să-mi povesteşti mai amănunţit întâmplările prin care ai trecut după ce ne-am despărţit.

Căpitanul Farrow şi cu fiul său au pătruns în bungalow. Ei au examinat instalarea camarazilor şi poziţia fiecăruia, de unde se putea observa şi trage când se va da ordin de deschidere a focului. De îndată ce au intrat cei doi în camera ce şi-o aleseseră, au privit întâmplător afară pe fereastră şi au rămas înlemniţi. Jos în curte, chiar în interiorul gardului de bambus se aflau vreo zece vânători de capete, George şi-a smuls cu stânga pistolul, deoarece dreapta nu putea să o folosească şi s-a pregătit să tragă… Putea oare să doboare atâţia războinici de-ai lui Manto?

Dar sălbaticii stăteau fără grijă, grămadă şi nu acordau nici o atenţie fortăreţei din faţa lor. George i-a văzut cu uimire pe Petre şi pe Baga pornind spre grup şi a respirat uşurat. Deci se putea trata prieteneşte cu băştinaşii!

N-a trebuit mult să rămână stăpânit de îndoieli, întrucât Baga a dispărut cu aceşti oameni în desiş şi la scurt timp după asta Petre a intrat în încăpere.

— Ne-au venit ajutoare, a dat el de ştire.

— L-am văzut, sunt băştinaşii din satul lui Baga?

— Da, oamenii vor supraveghea staţiunea timp de trei zile, dar nu au adus ştiri despre Morton.

— Ce vrea să facă Baga cu războinicii lui?

— Îşi va instala oamenii în semicerc în preajma staţiunii. Când va sosi Manto, acesta va fi prins ca într-un cleşte.

— Asta-i destul de bine. Atunci să fim gata de luptă.

George s-a pregătit aducându-şi un scaun lângă fereastră, de unde intenţiona să tragă în jos. Astfel putea să supravegheze un spaţiu întins, fără ca el însuşi să fie văzut. Căpitanul Farrow şi cu Petre i-au urmat exemplul. Apoi George i-a povestit tatălui său ultimele aventuri, fiind ascultat cu atenţie de căpitanul Farrow.

Timpul trecea repede şi George ajunsese cu lunga sa informare la sfârşit, dar încă nu vedea nici un războinic de-al lui Baga care să aducă vreo veste despre apropierea duşmanului. Voia tocmai să se ridice pentru a se interesa dacă totul este în ordine, când iată că din desişul de vizavi a ieşit Baga şi a făcut un semn scurt spre clădire.

— Sosesc! a strigat băştinaşul către George. A durat destul de mult…

— Manto este prevăzător, i-a răspuns tânărul, cu siguranţă că se va grăbi să ne atace cât mai curând.

Baga a dispărut iarăşi. Aventurierii priveau încordaţi spre desiş. Curând s-a produs o mişcare uşoară într-un boschet. Un războinic al lui Manto, bine ascuns la marginea hăţişului, pândea spre staţiune. Apoi vânătorul de capete a ieşit afară din desiş. Deşi acesta era foarte tânăr, mişcările lui demonstrau dibăcie şi putere. A rămas liniştit pe loc şi a examinat pentru o clipă casa. Apoi a înaintat păşind încet.

— Omul are curaj, a şoptit George, în acest fel vrea să se ofere ca un manechin pentru tragere.

— Sper ca Baga să nu facă vreo prostie şi o să-l lase în pace, a spus Petre observându-l atent pe războinic.

Tânărul sălbatic se apropia mereu şi s-a oprit tocmai sub balconul din jurul clădirii. Prin intervalele peretelui de bambus se putea vedea bine silueta sa. A rămas minute întregi nemişcat şi a cercetat din nou, meticulos, casa. Apoi s-a întors şi a ridicat un braţ.

În aceeaşi clipă, la marginea hăţişului au ţâşnit vreo douăzeci de trupuri întunecate. Printr-un salt înainte, sălbaticii au şi ajuns în spaţiul liber al curţii.

Căpitanul Farrow a păşit pe fereastră, a ridicat arma şi bubuitura pistolului său a împrăştiat liniştea.

— Foc! a strigat el în acelaşi timp.

Câteva secunde după aceea a răsunat un ropot prelung de împuşcături de la ferestrele bungalowului. În spatele asaltatorilor au izbucnit aproape simultan strigătele de luptă ale oamenilor lui Baga.

Războinicul de sub balcon şi-a înăbuşit spaima şi printr-un răcnet strident şi-a aruncat lancea spre una din ferestre. Însoţitorii săi i-au urmat de îndată gestul, silindu-i pe aventurieri să se adăpostească de ploaia de lănci pentru o scurtă clipă.

Îndată spre vânătorii de capete adverşi au zbârnăit săgeţile oamenilor lui Baga. Ţipetele ce răsunau demonstrau că multe dintre ele îşi găsiseră ţinta. La rândul lor, oamenii de pe submarin au revenit la ferestre şi au tras din nou. De data asta n-au mai ţintit spre capete, ci mai ales au urmărit să-i rănească pe sălbatici, pentru a-i face incapabili de luptă.

George a părăsit fereastra şi a ajuns la balcon. În aceeaşi clipă, foarte aproape de el s-a înfipt în perete o lance, unde a rămas vibrând. Tânărul războinic era ascuns după o ulucă şi îşi apăra partea superioară a corpului cu un scut lunguieţ, vopsit în culori ţipătoare, iar în cealaltă mână ţinea o a doua lance, gata să o arunce.

George i-a observat chipul schimonosit de furie. Podoabele ciudate şi zugrăveala înspăimântătoare îi dădeau o înfăţişare diavolească. Acesta trebuia să fie un fel de şef, judecând după felul nechibzuit în care atacatorii au dat buzna după el, când i-a îndemnat să atace.

În momentul acela din dreapta au răsunat noi strigăte. George a privit câteva secunde într-acolo şi a văzut un al doilea val de vânători de capete înaintând în staţiune.

— Atenţie, George!

Lângă el a trosnit o împuşcătură de la fereastră.

La avertismentul tatălui său, tânărul s-a aruncat fulgerător într-o parte. Pe lângă umăr i-a trecut o nouă lance, care s-a înfipt în peretele casei. Dar căpitanul Farrow îl răzbunase de acum pe fiul său. Printr-o

împuşcătură precisă l-a întins la pământ pe tânărul sălbatic.

George a fost nevoit să se reîntoarcă în încăpere, întrucât noii. Atacanţi copleşeau bungalowul cu o grindină de săgeţi. Însă acum apărătorii le dădeau un răspuns descurajator, asaltul fiind primit cu un foc bine ochit şi la ţintă.

Şi din nou Baga cu oamenii săi i-au prins în cursă. Războinicii s-au oprit brusc, reţinuţi de o poruncă răsunătoare. Noul asalt îi adusese mai aproape, cu toate acestea războinicii nu se apropiaseră decât cu câţiva metri şi strigătele de luptă se transformaseră în strigăte de durere. Cei teferi şi-au încercat scăparea prin fugă, vânaţi din urmă de gloanţele aventurierilor.

Situaţia se răsturnase în primul rând prin intervenţia lui Baga şi a oamenilor săi. George se temea acum ca nu cumva aceştia, îmbătaţi de victorie, să se răzbune în chip îngrozitor pe cei căzuţi. A coborât în grabă jos, pentru că nu vroia ca cineva să facă vreun rău războinicilor căzuţi.

Totuşi îngrijorarea tânărului Farrow era de prisos. A văzut cât de adânc pătrunse învăţătura creştină în sufletele simple ale băştinaşilor. Munca lui Morton se încununa în aceste minute tragice.

Baga s-a grăbit să adune cu oamenii săi pe duşmanii răniţi sau morţi, fără a face cuiva vreun rău.

La rândul lor şi camarazii au părăsit bungalowul, iar doctorul Bertram a început imediat să bandajeze răniţi.

— Dintre noi este cineva rănit? a întrebat George.

— Nişte zgârieturi neînsemnate pe care le-am şi oblojit.

Apoi Petre a arătat spre tânărul sălbatic care fusese transportat şi el de către oamenii lui Baga:

— Războinicul întins acolo e acela care era cât pe ce să te ucidă.

George s-a apropiat de sălbatic a cărui rană de la picior sângera puternic.

— Te doare?

Mirat, acesta l-a străpuns cu privirea pe George, apoi şi-a întors capul şi nu a răspuns.

Baga a păşit spre George:

— Domnule, ştii cine-i acesta?

— Un adversar primejdios care trebuie respectat.

— El e fiul lui Manto.

— Atunci aşa se explică şi cutezanţa lui. Acum nu i se poate întâmpla nimic rău pastorului Morton.

Petre, aplecându-se asupra tânărului sălbatic întins jos, ca să-i panseze rana, a spus:

— Iată că am făcut o captură bună. Poate vom reuşi să-l schimbăm cu Morton.

— Acum e cu putinţă, deşi nu cred că Manto va fi de acord cu asta.

Vânătorii de capete nu au legături de familie între ei.

Petre a trebuit să prindă braţul tânărului sălbatic ca să-l poată pansa. De alături îl ajuta şi George. Deodată vânătorul de capete s-a încruntat şi a smuls faşa cu care îl bandajase uriaşul.

Între timp a sosit şi căpitanul Farrow. El a rămas foarte încântat aflând de această captură.

— Acum e vremea să ajung la bord George, vrei să vii şi tu cu mine?

— Eu am o altă propunere, tată. După această înfrângere, Manto se va decide cu siguranţă să se îndrepte spre cel de-al doilea sat al său. Dacă ne vom lua după urmele lăsate de vânătorii de capete fugari, atunci vom da peste această aşezare. Sunt mai mult decât sigur că acolo se află Morton.

— Propunerea ta e bună, totuşi aş mai dori să aştepţi până mâine dimineaţă.

George l-a privit mirat pe tatăl său:

— Până mâine dimineaţă? Nu pot înţelege de ce?

— Pentru că eu sunt la capătul puterilor, George. Cât am fost prizonier m-au ţinut neîntrerupt în picioare.

Pe chipul lui George s-a aşternut dezamăgirea, dar cu toate acestea, trebuia să-i dea dreptate tatălui său. I-a venit atunci în ajutor Petre:

— Putem totuşi să mergem cu oamenii noştri, domnule căpitan. Între timp, dumneavoastră o să vă odihniţi.

— Dar atunci cine îi va păzi pe prizonierii de aici?

— Asta poate să o facă Baga cu oamenii lui. Sub supravegherea lor captivii sunt asiguraţi.

Căpitanul Farrow a clătinat din cap:

— Într-adevăr, văd că treburile noastre par a merge ca pe roate, dar acum trebuie să ne întrebăm unde ne vom reîntâlni dacă ne despărţim?

— Vom cerceta numai satul, după care ne reîntoarcem aici fără întârziere, tată.

Căpitanul a dat din mâini râzând:

— Cunosc asta, George, nu mă mai păcăleşti.

— S-ar cuveni să merg şi eu, a intervenit Edward Barth.

— Şi dumneata? Cred că ai încă nevoie de repaos.

Barth l-a privit grav pe căpitan:

— Credeţi în presimţiri?

— Cum ai ajuns să spui asta?

Barth a ridicat din umeri:

— Nu ştiu, însă sunt cuprins în întregime de o ciudată nelinişte. Parcă mă prăbuşesc cu fiece clipă.

Căpitanul a tras aer adânc în piept:

— Dacă vei mai continua aşa am să încep să încărunţesc. Dar să fii

prudent!

George s-a întors spre Petre:

— Va trebui să-l întrebăm pe domnul Rindow dacă vine şi el cu noi. Te ocupi tu de asta?

— Am să vorbesc şi cu Baga, ar fi foarte bine dacă ni se va alătura.

În timp ce Petre dădea o raită ca să adune oamenii, George s-a îndreptat împreună cu Barth spre marginea pădurii, pe unde se retrăseseră atacatorii în desiş.

III
Întreceri vrăjitoreşti

Urmele lăsate pe potecă de către vânătorii de capete erau lesne de observat, astfel că George s-a luat repede după ele. La rândul lor şi ceilalţi camarazi s-au pus foarte repede în mişcare după ei fără zgomot.

Baga s-a grăbit să depăşească cu câţiva metri fruntea coloanei, dar nu chiar foarte departe de aceasta încât să piardă legătura cu ea.

— Judecând după urme se poate vedea că fugarii noştri gonesc ca o furtună, a apreciat George. Aleargă, însă tot în direcţia vechiului sat, pe care îl cunoaştem acum. Presupun, Petre, că ceata lor se va despărţi, dar stai, par să se fi oprit aici.

— Şi de aici au luat-o pe trei direcţii diferite, George!

— Nu-i greu de înţeles. Una dintre poteci duce înspre satul de care nu avem nevoie, a doua potecă o ia înapoi, spre sediul misiunii. Aşadar vor încerca să-şi elibereze prizonierii şi înainte de toate, pe fiul căpeteniei. Socoteşti, Baga, că războinicii tăi vor face faţă unui atac prin surprindere?

— Da, domnule. Te asigur că vor fi observaţi.

— Atunci e bine. În cazul acesta vom urma cea de a treia potecă, care duce spre nord-vest. Acolo trebuie să se afle cel de-al doilea sat şi tot acolo poate îl găsim şi pe Morton.

Baga l-a privit îngândurat pe George:

— Domnule, nu-i tocmai aşa de simplu. Se zice că în această direcţie se găseşte un lac, iar pe el se află o insuliţă foarte împădurită. Numai acolo s-ar putea construi colibe ascunse de ochii străinilor.

— Totuşi, ai fost vreodată pe această insulă, Baga?

— Nu, domnule, locul nu-i tocmai sigur.

George l-a privit pe Petre:

— Ai auzit? Se pare că locul acela e tabu. Aşa sunt toate locurile de pe aici, unde cineva are ceva de ascuns. Va trebui să cercetăm insula cu de amănuntul.

Petre s-a declarat de aceeaşi părere:

— O vom face şi încă prin surprindere.

Au continuat sa se ia după urme. La vreo jumătate de oră, Baga s-a oprit pe loc, aşteptându-i pe camarazi să-i ajungă din urmă.

— Îndată suntem la destinaţie, domnule. De aici urmele o iau la stânga, spre malul unde se găseşte insula.

George şi cu Petre, împreună cu Baga, au ieşit la marginea desişului. Înaintea lor se înfăţişa un lac întins, iar la o distanţă de vreo treizeci de metri se înălţa insula. Ţărmul acesteia era năpădit de tufişuri care nu permiteau să se vadă nimic în interior. Iar trestia scundă de pe lac împiedica orice apreciere a întinderii acestui petic de pământ.

— Pe timpul zilei nu vom putea ajunge nevăzuţi acolo, a fost de părere Petre.

— Dar când se va lăsa întunericul, atunci…

Şi George s-a uitat la ceas.

— Nu va mai dura mult.

— Vrei să…?

— Fireşte, mai stai la îndoială? Vom căuta o ascunzătoare bună unde să ne poată aştepta camarazii până la înapoierea noastră.

Şi George s-a întors spre Baga:

— Cunoşti vreun loc unde să ne putem ascunde?

Baga a confirmat din cap şi i-a condus pe aventurieri înapoi, spre interiorul junglei. În timp ce oamenii s-au apucat să mănânce, Petre a stabilit străjile pentru noapte. Toţi şi-au ocupat locurile cât mai în linişte cu putinţă, deoarece era posibil ca oamenii lui Manto să hoinărească prin regiune. Barth se aşezase lângă George şi alegea fără chef un pesmet.

— Ce se întâmplă, căpitane Barth? Ai o înfăţişare de parcă te-ai săturat de viaţa.

Barth a încercat să schiţeze un râs chinuit:

— N-am nimic, domnule Farrow. Nu vă îngrijoraţi de chipul meu.

— Cu toate acestea faţă de tatăl meu te-ai arătat destul de pesimist.

— A fost o prostie din partea mea. Când cineva îmbătrâneşte, atunci are înclinaţii spre presimţiri mohorâte.

— Dumneata te socoteşti deja bătrân? a protestat George. Încă nu prea se observă aceasta.

— Am trecut de cincizeci de ani, domnule Farrow.

Şi căpitanul făcu un semn a lehamite cu mâna.

— Îţi urez mulţi înainte, căpitane Barth. George n-a mai vrut să-l iscodească pe om, cu toate că ştia că acesta era cuprins de o deprimare subită, cu atât mai mult cu cât, în ultimele zile şi săptămâni, fusese bine dispus.

George se rezemase de un copac şi îşi închisese ochii. Vroia sa se destindă câteva minute înainte de a porni în incursiunea pe care şi-o propusese. În acest timp auzea, ca printr-o perdea, discuţia reţinută a

camarazilor. Apoi s-a lăsat dintr-o dată noaptea şi conversaţiile au încetat. George s-a ridicat şi de îndată a fost în picioare şi Petre. Barth li s-a alăturat şi el.

— Vrei cumva să vii cu noi? l-a întrebat George.

— E de la sine înţeles, sunt în stare, nu m-am hodorogit cu totul încă.

— Şi cine ne va asigura retragerea?

Barth a mormăit încurcat:

— Nu m-am gândit la aceasta.

— Vom avea nevoie de un om de nădejde pe care să ne bizuim dacă ni se vor încurca iţele.

— Vă puteţi baza pe mine.

— Atunci e bine, căpitane Barth.

Şi George i-a întins mâna.

— Dacă apare ceva grav, va trebui să te duci la submarin.

— Ce ai de gând? I-ai făgăduit totuşi tatălui dumitale că…

— E numai o recunoaştere, l-a întrerupt tânărul. Haide, Petre, a venit vremea.

Cei doi prieteni s-au strecurat unul după altul prin desiş şi s-au oprit la marginea lacului.

— E de-a dreptul romantic aici, a şoptit Petre. Luna luminează uşoarele unduiri ale apei, ce clipesc scânteietor în noapte…

George nu-şi credea urechilor auzind spusele uriaşului.

— O adiere mai răcoroasă ar alunga arşiţa zilei, l-a corectat tânărul.

— Cântă greierii în tufişuri şi fluturii de noapte fâlfâie…

— Spune odată, dragul meu, este ceva ce nu îţi convine?

Petre a scuturat nemulţumit din cap:

— Nu-i prea multă nevoie să mă iei peste picior, încă n-am ajuns pe insula asta…

— Cu drăgălaşii ei vânători de capete şi George a făcut un efort ca să-şi reţină râsul. Îmi imaginez că cineva de dincolo ne va întâmpina cu imnuri şi încă cu câte altele.

Petre a mormăit ceva de neînţeles. Fără a rosti vreun cuvânt, el s-a uitat în jur şi a păşit pe marginea lacului, unde umbra pădurii seculare se întindea până la insulă. Acolo, el şi-a dat drumul în apă şi George l-a urmat.

La mal, lacul era puţin adânc, astfel că apa le ajungea celor doi prieteni numai până la şold. Solul de la fund era alunecos şi acoperit cu plante acvatice, ce le încurcau picioarele.

Petre mergea înaintea lui George şi deodată a dispărut din vedere. Tânărul a rămas pe loc speriat şi s-a lăsat în jos. Dar chiar atunci pe suprafaţa lacului s-a ivit capul uriaşului.

— Atenţie, aici e o adâncitură!

— Mi-am dat seama şi eu, i-a şoptit prietenul său. De acum voi fi mai prevăzător.

Ştia totuşi că depresiunile nu se vor sfârşi şi deodată simţi că îi fuge şi lui pământul de sub picioare şi apa i-a trecut de creştetul capului. Când a ajuns din nou la suprafaţă a văzut figura lui Petre rânjind răutăcios.

— Să ne luăm speranţa că vom scăpa de aici într-o săptămână, Petre.

Uriaşul a devenit serios:

— Ai dreptate, George, am procedat cu uşurinţă.

După strădanii îndelungate şi mişcări bine calculate, uriaşul a ajuns cel dintâi la insulă. Aici nu se auzea nici un fel de zgomot. Curând cei doi prieteni s-au văzut împreună pe ţărm şi nimic nu arăta că în hăţişul sălbatic din apropiere ar fi pitit vreun băştinaş.

Urmat de aproape de George, Petre a trecut primul de perdeaua de trestii.

— Locul pare să fie curat, a şoptit el după câteva minute. Am să înaintez mai departe.

Uriaşul a mai înaintat şi simţind pământul tot mai solid sub picioare şi-a găsit adăpost sub acoperişul de crăci al unui copac. George a răzbit şi el până lângă acesta, s-a apropiat înspre urechea uriaşului şoptind:

— Mi se pare că văd acolo în faţă o licărire luminoasă.

Petre a confirmat din cap:

— Tocmai vroiam să te fac atent la asta.

George s-a ridicat şi s-a strecurat în direcţia aceea printre două tufişuri. După câţiva paşi a dat peste o potecă îngustă. Tânărul a aşteptat până ce l-a ajuns Petre şi i-a arătat acestuia cărarea. Uriaşul a făcut semn că a înţeles şi că George a pornit hotărât mai departe, cu cea mai mare precauţie.

S-au scurs doar câteva minute şi tânărul s-a oprit.

Prin stufăriş desluşea lumina unui foc. Cei doi s-au întins iute la pământ şi au înaintat târâş înainte, până ce au descoperit un loc de unde puteau îmbrăţişa cu privirea totul în faţa lor. Celor doi camarazi li s-a înfăţişat o privelişte de necrezut. Printre nişte colibe mici, dar bine construite, pâlpâia un foc slab, alimentat cu lemne. În jurul acestuia şedeau mai mulţi vânători de capete, iar printre ei se afla nimeni altul decât Morton!

Misionarul le vorbea zelos oamenilor, fiind întrerupt uneori poate pentru lămuriri. El conducea în realitate discuţia, dar din păcate George nu înţelegea nimic. Totuşi, din gesturi se putea desluşi limpede că pastorul încerca să le explice credinţa creştină.

George şi cu Petre au rămas încremeniţi şi judecând după chipurile sălbaticilor, ei şi-au dat seama că vorbele lui Morton îi impresiona pe

ascultători. Deodată, de la celălalt capăt al insulei a răsunat foarte clar un strigăt. Vânătorii de capete au sărit în sus şi feţele lor au căpătat o expresie de îngrijorare. Câţiva băştinaşi s-au îndepărtat în grabă, în timp ce alţii, împreună cu Morton, s-au refugiat în coliba cea mai apropiată de Petre şi George.

După câtăva vreme, s-au ivit peste douăzeci de vânători de capete care s-au lăsat jos lângă foc. Atrăgea îndeosebi atenţia un războinic care îi întrecea pe toţi ceilalţi prin înălţimea şi robusteţea lui. Cu siguranţă că acesta era chiar căpetenia Manto.

Vânătorul de capete a luat loc în tăcere. Curând în cercul luminos al focului a intrat un personaj straniu. Acesta purta un ornament ciudat pe cap, iar faţa îi era vopsită fiu galben şi roşu. De grumaz îi atârnau fel de fel de oase şi rădăcini, precum şi sculpturi de forme neobişnuite, acestea având desigur destinaţia să-i alunge pe demoni.

George l-a atins cu mâna pe Petre şi i l-a arătat pe ultimul sosit. Uriaşul i-a înţeles semnul: omul acesta era cel mai primejdios duşman al pastorului şi asta i se cât sa îndeosebi în privire.

Războinicii s-au tras timizi înapoi când vrăjitori a apărut la lumină. Numai Manto a rămas liniştit la locul său, deşi se vedea bine că nu se simţea în largul lui.

Vrăjitorul a păşit încet spre foc şi a aruncat ceva peste flăcări, care au scăpărat scântei galbene. Au răsunat strigăte de spaimă.

— E un mare escroc acest vrăjitor, a murmurat George, dându-şi numaidecât seama despre ce e vorba. Este doar sare curată!

I-a făcut iarăşi semn lui Petre; îi încolţise dintr-o dată în minte o idee:

— Petre, stai aici culcat, eu o să mă reîntorc curând.

Înainte ca uriaşul să mai apuce să răspundă ceva, tânărul a şi dispărut înghiţit de întuneric.

Între timp şamanul a mai prezentat şi alte trucuri destul de simple ca să fie descoperite; însă în sufletele naive ale băştinaşilor lăsau urme puternice. Mişcările vraciului deveneau tot mai ritmice, mereu mai sălbatice, acesta învârtindu-se în jurul focului tot mai furtunos.

Deodată, s-a oprit în loc şi a pronunţat ceva cu glas foarte strident. Imediat mai mulţi războinici au dat năvală în coliba în care se afla Morton. Aceştia n-au zăbovit mult şi au ieşit cu misionarul.

În aceeaşi clipă, lângă Petre s-a strecurat cineva. Uriaşul a tresărit puternic, dar şi-a revenit când l-a recunoscut pe George, care tocmai se înapoiase.

— Totuşi, unde ai fost?

George a pus un deget la gură şi a arătat spre vrăjitor, care stătea în picioare înaintea lui Morton şi îi arunca triumfător nişte cuvinte.

Misionarul îi răspundea liniştit şi dispreţuitor arătării schimonosite din faţa sa.

Şamanul s-a dat înapoi gesticulând aprig cu mâinile în jurul său, sub privirile nepăsătoare ale lui Morton.

— Omul are curaj, a şoptit Petre, în această situaţie ar putea chiar şi să râdă.

— Ce crezi că ar putea să i se întâmple?

— Ce mai încolo, până la urmă aici e o chestiune de viaţă şi de moarte, nu-ţi dai seama?

— Totuşi, Petre, în acest conflict vom avea parte de o surpriză.

— Şi ce…

George l-a întrerupt şi i-a atras atenţia printr-un gest, arătând ceva în faţă.

Şamanul a făcut iar să izbucnească scântei din foc. Stăpânit de trufie, el observa efectul produs asupra albului.

Păstorul Morton nu s-a lăsat impresionat. El a făcut un pas înainte, a ridicat mâna dreaptă şi a deschis pumnul. Din foc s-a ridicat sus de tot o flacăra care a orbit toate privirile. Vânătorii de capete au sărit în picioare răcnind, după cum a făcut-o şi vrăjitorul.

— Unu la zero pentru Morton, a rostit George satisfăcut.

— Cum a reuşit asta? s-a grăbit Petre să întrebe.

George s-a căutat şi a scos un tub de cartuş.

— Pulberea este mult mai eficace decât sarea.

— L-ai dus-o dumneata lui Morton?

— Da, însă el nu a vrut să mă urmeze şi s-a hotărât să îl prindă în cursă pe vraci.

Morton a rostit un cuvânt cu voce răsunătoare. Pe feţele vânătorilor de capete se puteau vedea întipărite efectele variate ale întâmplării la care asistaseră. Manto îl privea fioros pe misionar, având-ul alături pe şaman. Privirea i se întuneca din ce în ce mai mult.

— Întrucât nu i-a mers bine, a şoptit Petre, ar trebui acum ca el să spună vreo minciună.

În timp ce o parte dintre sălbatici comentau favorabil „minunea”, Manto a sărit în sus şi i-a aruncat în faţă lui Morton un cuvânt. Cu toate acestea misionarului nu i s-a clintit nici o trăsătură a feţii.

Atunci căpetenia şi-a smuls de la şold cuţitul său lat şi l-a învârtit ameninţător, pe ici şi pe dincolo, prin faţa lui Morton. George şi-a strâns pistolul, pândind fiecare mişcare a căpeteniei.

Deodată a ieşit din desiş şi a păşit înspre foc o siluetă leoarcă de sudoare, slobozind un strigăt răsunător.

George de abia s-a reţinut să nu sară în sus de uimire. În faţa lui, în piaţa satului, se afla fiul căpeteniei!

Totuşi, nu era cu putinţă, se gândea George, el nu avea cum să fie aici. Era posibil să se fi eliberat singur, ori îi dăduseră drumul războinicii lui Baga? Tânărul nu era în stare să dezlege această enigmă. Fiul căpeteniei a rostit câteva cuvinte poruncitoare şi imediat

războinicii au stins focul şi peste tufişuri s-a aşternut întunericul.

George l-a atins pe Petre cu mâna. Cei doi prieteni pândeau la ceea ce se întâmplă în faţa lor. A răsunat din nou glasul fiului căpeteniei, apoi s-a auzit o lovitură înăbuşită şi un geamăt surd.

Tânărul şi-a încleştat degetele, fiind convins că Morton era cel doborât. În apropierea locului unde se aflau adăpostiţi cei doi prieteni, s-au auzit curând nişte paşi. Alunecând întocmai ca o pisică, cineva se apropia de ei. George s-a lăsat, sprijinindu-se pe genunchiul drept. De bună seamă că Petre strivise fără voie vreo creangă uscată. Deodată paşii s-au oprit. La o depărtare de numai câţiva metri înaintea celor doi stătea un om ascultând bănuitor în jur.

S-au scurs câteva minute grele şi George simţind o atingere într-o parte, a tresărit puternic, dar şi-a revenit când Petre apropiindu-se, i-a şoptit la ureche:

— George, individul e un pândar.

— Te-am înţeles, i-a răspuns tânărul la fel de încet.

— Să părăsim pe nesimţite locul, vino, va trebui acum să ne interesăm de soarta lui Morton.

Cei doi prieteni s-au târât centimetru cu centimetru. După vreo jumătate de oră de strădanii, au ajuns la coliba cea mai apropiată. Era întuneric beznă, luna se ascunsese după nori... George s-a tras lângă Petre şi a şoptit:

— E o linişte suspectă...

Uriaşul i-a pus mâna la gură. În clipa aceea a răsunat un strigăt pătrunzător. S-au auzit mai multe exclamaţii de spaimă şi a răsunat o împuşcătură.

George a vrut să sară, dar Petre l-a tras cu toată puterea îndărăt. Pe neaşteptate chiar în faţa lor o voce a dat o poruncă şi alte câteva glasuri i-au răspuns. Pe platou părea că se găsesc mai mulţi vânători de capete. Petre i-a făcut semn lui George să pornească, luându-i-o înainte. Ajuns lângă colibă, uriaşul s-a izbit de un corp, pe care l-a doborât imediat şi a intrat înăuntru, trăgându-l după sine pe omul leşinat. Tânărul a întârziat doar o secundă, apoi s-a luat după prietenul său în aceeaşi direcţie.

— Părinte Morton, a şoptit Petre, răspunde-mi unde eşti!

— Sunt aici, s-a auzit un geamăt slab.

Afundându-se din ce în ce mai mult în întunericul colibei, a vrut să vadă a cui e vocea, dar s-a împiedicat de ceva.

— Aici mai zace cineva, Petre, cu siguranţă încă un prizonier.

— Acela-i un vânător de capete, stătea de pază în faţa colibei.

Prin intrarea colibei se strecura lumina focului aprins din nou. În sfârşit tânărul putea să se orienteze în jur. El l-a observat pe Petre îngenuncheat într-un colţ lângă Morton.

— E grav, Petre?

— A primit o lovitură zdravănă în cap, dar pare să meargă bine.

Uriaşul l-a ajutat pe misionar să se ridice.

— Ce s-a întâmplat de fapt acum? a întrebat Morton oftând.

— Probabil că a avut loc un atac asupra oamenilor noştri adăpostiţi în junglă, i-a răspuns George abia auzindu-se.

Tânărul s-a grăbit spre ieşire şi dând uşor rogojina la o parte, a examinat cu privirea întregul platou. Mai încolo, în faţa sa stăteau în picioare cei cinci marinari, dar Barth şi cu Baga lipseau. I s-a urcat sângele în cap de necaz, li venea să răcnească nu alta. Barth nu era prezent, devenise oare o victimă a vânătorilor de capete?

— Dar cine o fi ţipat aşa?

— Nu ştiu, dintre camarazi nu pare să fi primit nimeni o rană serioasă, dar atenţie!

Cu o mişcare rapidă Petre l-a smucit pe tânăr înapoi. Tocmai văzuse cum şamanul se apropia de colibă.

Petre l-a rostogolit până mai încolo pe vânătorul de capete aflat fără cunoştinţă. Tocmai se ghemuise împreună cu George lângă perete, la adăpostul uriaşului scut multicolor al războinicului, când rogojina a fost smulsă şi vrăjitorul a păşit vertiginos înăuntru. El s-a îndreptat hotărât, cu paşi de felină, drept spre colţul unde era sprijinit de perete Morton având capul rănit. Acesta putea să vadă prea puţin prin întunecimea colibei. Şamanul i s-a adresat în silă prizonierului şi pastorul i-a răspuns cu reţinere. George şi cu Petre nu puteau înţelege nimic din discuţie, dar oricum au desluşit după ton că vrăjitorul îi cerea ceva misionarului, ceva pe care acesta nu era dispus să îl ofere, în orice caz, vocea acestuia devenea tot mai hotărâtă.

Supărat şi foarte nemulţumit de spusele misionarului, vraciul scrâşnea din dinţi. Petre s-a ridicat încet şi apropiindu-se neobservat, l-a apucat de gât cu mâinile lui puternice pe băştinaş şi l-a învârtit în jurul său. Acesta se holba la arătarea gigantică, la fantoma albă ivită aşa, deodată, din întuneric, cu o groază de nedescris în ochi. Din gură îi ieşeau nişte bâlbâieli de neînţeles.

Petre a înălţat pumnul şi l-a lovit pe om în creştetul capului şi şamanul s-a lăsat în genunchi. Uriaşul a intenţionat să îi mai dea un pumn, dar părintele Morton i-a reţinut braţul gata să cadă.

— Opreşte-te, opreşte-te! a strigat el îngrijorat. Loviturile au să-l ucidă pe acest om!

— Fii liniştit, l-a domolit Petre, te înştiinţez că de mult plănuiam asta.

Oricum, pentru şaman întâmplarea prin care trecuse îi era de ajuns. Deodată, printr-un salt rapid şi neaşteptat el a fost în picioare. A slobozit un răcnet turbat de mânie şi Petre a încercat să-l răstoarne, însă vrăjitorul a fost mai iute. Din trei sărituri a ieşit afară şi ţipând ascuţit, a stârnit alarma pe întreaga insulă…

IV
Sfârşitul unui şarlatan

— Să vedem acum dacă vom trece cu bine şi peste asta! a mormăit Petre.

— Aş vrea totuşi, să-mi ierţi nechibzuinţa mea, s-a scuzat pastorul Morton.

— E în regulă, acum după ce l-am scăpat pe vrăjitor, numai putem face nimic. Priveşte acolo, ce furnicar s-a stârnit.

— Dar ce s-o fi întâmplat cu camarazii, Petre?

— Nu pot să-i mai văd. Probabil că au fost închişi într-o colibă de alături.

George a examinat încăperea în care se găseau. Aceasta era construită din material uşor, dar oferea totuşi o stavilă împotriva armelor primitive ale vânătorilor de capete.

— Dacă nu va fi cu putinţă să oprim aici un atac al sălbaticilor, atunci ne vom găsi un alt loc, a fost de părere tânărul.

— Într-adevăr e groaznic, a şoptit pastorul, aşadar, veţi trage?

— Fireşte, a mormăit Petre, iar dacă nu vom trage, atunci va trebui să o păţim…

— Nu puteţi să ochiţi în aşa fel încât numai să-i speriaţi?

— Acum avem de apărat propria noastră piele!

Petre a privit afară după care l-a chemat pe misionar cu un gest nervos:

— Te rog să vii încoace, dumneata cunoşti totuşi dialectul acestor băştinaşi.

Morton s-a apropiat încet la chemarea uriaşului.

— Acum e prea târziu, părinte Morton, cei doi băştinaşi ce puteau fi auziţi de aici s-au îndepărtat.

— Am să vorbesc cu războinicii, a spus Morton, trebuie totuşi găsită o cale pentru a împiedica o vărsare de sânge fără rost.

— Îndepărtaţi-vă de la intrare, i-a avertizat George, vânătorii de capete au şi pornit!

George făcuse o deschizătură îngustă în peretele subţire şi a deschis fără să şovăiască focul asupra şuvoiului de sălbatici ce năvăleau spre colibă.

La rândul său şi Petre a scos capul afară şi a înţeles exact că viaţa tuturor era în joc. Dacă de această dată sălbaticii biruiau, în furia lor, cu siguranţă că aveau să-i ucidă pe toţi fără îndurare.

Împuşcăturile precise ale celor doi au rărit rândul atacatorilor şi sălbaticii s-au împrăştiat care încotro.

— Şi-au dat seama că nu o vor scoate la capăt în felul acesta, a fost de părere George.

— De aceea acum vom proceda cu siguranţă în alt mod, a spus Petre, introducând un nou încărcător în pistol. Pe măsură ce trece timpul va fi tot mai greu să rezistăm.

— Se poate, însă din partea lor nu prea văd semne îngrijorătoare…

— Aşa crezi tu? şi Petre a tras aerul pe nas. Miroase a ars. Pot paria că în curând coliba noastră va fi cuprinsă de flăcări.

— Asta-i totuşi… într-adevăr, acum vom putea să-i observăm mai bine pe lumină.

— E o situaţie neplăcută. Mă întreb cum voi mai scăpa de aici?

— Am să vorbesc cu vânătorii de capete, s-a oferit încă o dată pastorul. Eu ies afară.

— Vei fi întâmpinat de săgeţi chiar de la primul pas.

Şi George l-a prins pe misionar de mână.

— Rămâi aici, n-are nici un rost acest sacrificiu.

— Dar va trebui totuşi să ieşim. Ne aflăm cu toţii prinşi într-o capcană.

— Vom ajunge cu bine afară, părinte Morton. Priveşte, Petre este pe cale să o şi facă.

Coliba era plină cu un fum usturător şi uriaşul cerceta peretele din dos al acesteia, pe care începuse să se prelingă de pe acum o flacără subţire.

— De ce tocmai prin spate, unde s-a înteţit atât de mult incendiul?

— Nu-ţi dai seama că focul a fost pus anume în dosul colibei, deoarece se doreşte a fi scoşi afară prin faţă. Sau poate că încercăm să părăsim coliba pe uşa? Aici în spate nu ne aşteaptă nimeni.

— Eşti foarte prudent, domnule Farrow, mi-am făcut un calcul greşit.

Petre s-a aruncat de mai multe ori cu întregul său corp înainte, până când, în cele din urmă, acesta a cedat şi s-a prăbuşit cu zgomot. În acelaşi moment îl lovi în faţă un val de căldură şi bucăţi aprinse. Uriaşul şi-a adunat toate puterile şi a ţâşnit afară prin deschizătura făcută. Fumul des îl împiedica pe George şi pe pastor să mai vadă ceva.

— E vremea să o zbugheşti şi dumneata, părinte Morton, ca să ajungi nevăzut direct în desiş pe după colţul colibei.

Şi tânărul l-a împins pe misionar spre spărtură.

— Însă nu pot să te las singur, eu…

— Haide! Haide! Grăbeşte-te!

George aproape că l-a îmbrâncit, astfel încât acestuia nu i-a rămas altceva de făcut decât să sară prin spărtura din perete. Norii de fum îl sufocau, aşa că George a sărit imediat după el. Scânteile şi aşchiile aprinse îi pârjoleau părul de pe cap. Fumul îi împiedica vederea, orbindu-l. A iuţit paşii şi s-a lăsat de îndată ameţit la pământ. Însă înainte de a-şi putea da seama că nimerise într-o cursă, a primit o

puternică lovitură de pumn şi a căzut Într-o parte. O mână i-a astupat gura şi l-a împiedicat să scoată vreun strigăt.

George a dat din picioare încercând să se smucească, dar a fost în zadar. Prin faţa ochilor a scânteiat lama unui cuţit şi a fost târât lângă focul mocnit. La scurt timp după asta cineva l-a adus alături şi pe Petre.

Pe platoul aşezării au răsunat strigăte de bucurie când focul a fost aţâţat. Câţiva vânători de capete au încercat să stingă incendiul de la colibă, dar nu au izbutit.

Manto era aşezat aproape de foc când i-au fost aduşi George şi Petre. Şeful tribului i-a examinat pe cei doi prieteni, apoi i-a făcut un semn vrăjitorului. Şamanul s-a apropiat cu o privire înverşunată. Ochii îi scânteiau de ură.

— Individul ne mănâncă din priviri, a spus Petre, trebuie să-i meargă cam prost.

— A suferit un eşec mare, Petre şi încearcă acum să şi recapete prestigiul.

— Asta-i neplăcut pentru noi, mai ales pentru mine. În sfârşit am destulă tărie ca să îl înfrunt!

— Taci, a şuierat şamanul, nu vorbi decât atunci când îţi poruncesc!

— Nu ne poate porunci o sperietoare ca tine şi încă una care vorbeşte, i-a întors-o uriaşul.

— Petre, l-a prevenit George, situaţia noastră nu este chiar aşa de bună.

— Mă voi reţine, George, dar când îl văd pe acest individ, sunt gata să plesnesc.

— Te sfătuiesc să taci şi să vedem ce se mai întâmplă.

Vrăjitorul se umfla în pene, arătându-se plin de importanţă.

— Acesta îşi dă din nou aere, a spus Petre, cu siguranţă că nu m-a înţeles încă.

— Linişte, a mârâit şamanul şi a păşit lângă uriaş.

— Fii atent, a strigat George către vraci, trage-te înapoi!

Acesta l-a privit mirat, dar s-a oprit.

— Retrage-te, a repetat tânărul avertismentul. Albul este şi el un vrăjitor foarte mare şi te poate termina pe loc.

Şamanul a izbucnit în râs:

— Cum poate fi un mare vrăjitor, el nu are nici un mijloc care să îl ajute.

— N-are nevoie de el, i-a explicat George, îi ştie numele. Numele acestuia îi dă puteri şi îl face de neatins.

— Trişorule, mârâia Petre între timp, netrebnicule şi şarlatanule!

Cele auzite păreau să nu-l facă chiar prea sigur pe vrăjitor şi din prevedere, a dat un pas înapoi. N-a părăsit însă câmpul de bătaie,

altfel ar fi fost blamat întotdeauna de întregul trib.

Petre a găsit între timp o nouă stratagemă şi a început pe neaşteptate să-şi clatine capul încolo şi încoace. Aceasta l-a nedumerit pe vraci care a făcut un pas înapoi. George a rămas şi el surprins, de abia reţinându-şi râsul de naivitatea acestor oameni primitivi, fot ceea ce nu înţelegeau, cum era de aşteptat, le tulbura în chip spectaculos încrederea. Un om, care era destinat să moară, îi făcea să fie cuprinşi de frică. Dacă el n-ar fi procedat aşa, atunci ar fi fost pierdut. Având această comportare, Petre l-a speriat pe vrăjitor. Când acest personaj intenţionează să îi păcălească pe consângenii lui de trib, aceştia socotesc că tot ceea ce li se spune sau li se cere porneşte de la o putere supranaturală.

În acea clipă căpetenia s-a ridicat şi păşind spre vrăjitor, a poruncit ceva cu voce răsunătoare.

— Dacă aş putea să înţeleg ce vorbeşte, aş fi cineva, a chibzuit George.

Vraciul s-a apropiat imediat de Petre. Chipul îi era asemănător cu o mască. L-a privit fix pe uriaş, apoi a mai făcut câţiva paşi înainte. George îl observa pe indigen cu atenţie şi şi-a dat seama neîntârziat că acesta era silit să ia o hotărâre supremă, dacă vroia să-şi menţină în continuare încrederea tribului său. Altfel, convingerea în puterea vraciului de a săvârşi vindecări şi miracole ar fi părut fără speranţă în viitor şi s-ar fi năruit.

Cam toate acestea au trecut prin mintea lui George. Un vrăjitor care dă greş nu mai are nici o nădejde. Aşadar, în caz contrar vraciul ar fi fost fără valoare, eliminat şi în acelaşi timp, i-ar fi făcut un mare serviciu pastorului Morton.

Şamanul a apucat în mână o secure de o formă ciudată şi balansându-şi încet capul, a început să danseze de pe un picior pe altul.

— Mişcările lui au un rost, a strigat Petre. Vraja sa e simplă, cine îi pune la îndoială puterea, trebuie să fie ucis!

Vrăjitorul nu i-a acordat însă atenţie şi a început să-l ocolească încet pe Petre. Uriaşul a rămas însă liniştit pe locul său şi nu lăsa să i se vadă nici o slăbiciune. Se afla chiar lângă George, care acum era prevenit.

Tânărul chibzuia febril cum să poată îndepărta primejdia de moarte ce-l ameninţa pe protectorul său, dar nu-i trecea nimic prin minte. Pistoalele le fuseseră luate de sălbatici şi zăceau undeva pe jos. Tânărul îşi dădea seama că în orice clipă se putea dezlănţui infernul.

Deodată, şamanul ajungând foarte aproape, în spatele lui Petre, s-a aplecat spre el ameninţător. George şi-a ridicat neliniştit capul şi uriaşul i-a înţeles gestul. Dacă ar năvăli amândoi dintr-o dată asupra unui asemenea om laş, a socotit el, această aventură ar fi însemnat un

risc mare, dar şi o speranţă de salvare.

Vraciul şi-a înălţat securea şi-a încordat corpul pentru a lovi, însă a rămas dintr-o dată aşa ca împietrit.

Uriaşul aştepta un semn de la George, însă acesta nu mai venea. Tânărul îşi fixase o privire nedumerită în direcţia în care se află vrăjitorul. Ce se întâmplase?

George a înţeles cel dintâi ce se petrecuse: el a văzut o săgeată subţire înfiptă între omoplaţii şamanului. Dar cine trăsese în el?

Vânătorii de capete s-au grăbit să se apropie, îmbulzindu-se în jurul vrăjitorului întins la pământ. În ochi li se citea groaza. Manto a rostit din nou cu voce tunătoare o poruncă către războinicii săi şi aceştia au ridicat corpul celui doborât.

George rămăsese pe locul său fără a fi băgat în seamă. Şi-a aruncat repede privirea în jur, dar nu se uita nimeni la el. Era cea mai bună ocazie de a fugi de acolo. Deja vroia să se furişeze într-o parte, când deodată pe umeri i s-a aşezat o mână.

— Rămâi, a spus un glas poruncitor.

Tânărul a privit chipul hotărât al căpeteniei.

— S-a terminat cu vrăjitorul, a mârâit mânios Manto. Un neputincios. Voi i-aţi întins cursa! În aceeaşi clipă a izbucnit în desiş ţipătul de moarte al unui om. George a tresărit puternic. Imediat s-a gândit la săgeata aceea ucigătoare şi la Baga. Era cu putinţă oare ca acesta să-şi găsească sfârşitul acum? A răsunat din nou un strigăt întrerupt subit, iar din altă parte a trosnit o împuşcătură. George s-a uitat nedumerit în preajmă şi chiar căpetenia Manto s-a înfiorat brusc.

Petre s-a apropiat încet:

— E Barth, a şoptit el lui George.

Şi adresându-se lui Manto, a spus mai tare:

— Suntem mulţi şi puternici şi vrem să te facem prietenul nostru.

Şeful s-a arătat foarte îndârjit şi a clătinat energic din cap:

— Manto n-are teamă, în colibă sunt prizonieri albi, Manto e puternic.

Petre şi-a încruntat privirea. În jur se află doar câţiva vânători de capete, s-a gândit el, oare putea să-l doboare pe Manto, sări elibereze pe camarazi şi să fugă? Uriaşul a chibzuit timp de o secundă. Dar chiar atunci s-au reîntors ceilalţi vânători de capete ai lui Manto, aducându-l cu ei pe… Baga.

— Baga, trebuia mai bine să fi dat o raită până la submarin, a murmurat Petre. Acum nimeni de acolo nu ştie ce s-a întâmplat cu noi.

Vânătorii de capete l-au adus pe ajutorul pastorului până lângă cei doi camarazi. Băştinaşul se ţinea mândru, cu capul sus.

George s-a întors spre el:

— Avem parte de un mare ghinion, Baga, acum părintele Morton a

scăpat, în schimb ai ajuns tu prizonier.

Chipul băştinaşului a rămas neînduplecat:

— Eu l-am ucis pe omul diavolului şi nu-mi mai este teamă de fel!

În acest timp câţiva sălbatici s-au adresat căpeteniei, vorbindu-i cu însufleţire. Se vedea că Manto nu ora impresionat de cele auzite.

— Ce vor aceşti indivizi? a întrebat George.

— Ei sunt fraţii celor doi oameni pe care i-am ucis eu în desiş, a spus Baga liniştit şi acum îmi cer capul.

— Manto pare să fie de acord cu asta, l-am văzut aprobând din cap.

— El şi-ar păstra bucuros capul meu pentru sine.

— Cu siguranţă că le-ar dori şi pe ale noastre, a adăugat Petre, asta l-ar satisface în întregime.

— Spune, Baga şi George a păşit chiar în partea unde se găseau cei doi băştinaşi răzbunători, te pot ucide chiar imediat?

— Da, domnule, nu mai este vreme pentru o petrecere triumfătoare.

În faţa lui Baga, foarte aproape de el, se proţăpea un vânător de capete gigantic. În mână ţinea o secure, pe care o răsucea jucăuş încolo şi încoace. Un al doilea vânător de capete stătea mai la o parte şi îi vorbea răstit lui Baga.

George şi-a lăsat în jos buza inferioară, fiind gata în orice clipă să intervină. Nu putea admite ca Baga sa fie ucis pur şi simplu, l-a aruncat o scurtă privire lui Petre. La fel şi prietenul său era pregătit. Acesta stătea aplecat înainte, ceva mai în faţa vânătorului de capete cu securea. Tânărul cunoştea această poziţie. Dacă adversarul schiţa vreo mişcare, atunci uriaşul ar fi sărit cu cea mai mare promptitudine.

Cu toate acestea n-a fost nevoie să intervină. Deodată în văzduh a răsunat un strigăt înspăimântat. Baga a luat-o la fugă urmărit de privirile lui George şi Petre şi s-a oprit mut de emoţie la marginea desişului.

Spre el venea agale pastorul Morton.

V
Salvare scump plătită

— O asemenea cutezanţă e de necrezut! s-a mirat George.

Baga s-a grăbit spre pastorul Morton şi s-a înclinat în faţa acestuia. Încurcat, vânătorul de capete cu securea nu mai ştia ce să facă. Pe faţa lui se citea că]i era teamă de Morton.

Misionarul le-a explicat celor doi camarazi îndată ce s-a apropiat:

— Am aflat că se intenţiona ca Baga să fie ucis şi de aceea am revenit.

— Credeam că acum erai la submarin, i-a întors-o George supărat.

— Nu puteam, totuşi, să vă las singuri.

— Părinte Morton – şi George a respirat adânc – acum suntem cu toţii prizonieri, însă dacă ai fi făcut de îndată un drum până la tatăl meu. Poate chiar în ultima clipă am fi fost până la ultimul din noi eliberaţi.

— Eu nu sunt un luptător, domnule Farrow şi gândesc în alt fel. Îmi este nesuferită orice violenţă. Dacă pe aceşti oameni de aici i-aş putea aduce în acest timp pe calea credinţei, atunci n-ar fi nevoie de constrângere. Forţa nu convinge, pe când pilda mea aduce supunere şi umilinţă. Nu voi îngădui ca cineva să-l omoare pe Baga, atunci ar trebui ca mai întâi să fiu eu însumi ucis.

Pastorul a păşit spre Manto şi a rămas lângă el. Apoi a început să vorbească, în timp ce Baga s-a alăturat celor doi camarazi, cu care a deschis la rândul său o discuţie.

— Manto, nu vreau să curgă iarăşi sânge, a spus Morton. Nu-i mai bine să fim prieteni?

— Tu îmi eşti duşman, omule alb, din rândul acelora în care nu găsim nici un prieten.

— Pentru ce te gândeşti întotdeauna numai la moarte? Nu este mai frumos dacă ai putea trăi liber, fără teamă, fără a fi nevoit să te fereşti mereu ca din spatele celui mai apropiat tufiş să nu te pândească moartea?

Manto a strâmbat din nas:

— Eu nu tremur în faţa nimănui, altora le e teamă de mine.

— Te socoteşti aşadar de neatins?

— Cine ar putea să-mi facă ceva? Aici se face numai ce îngădui eu.

— Gândeşte-te la Ugo, la vrăjitor. Chiar şi el a putut să moară.

— Ce înseamnă un slujitor al spiritelor faţă de un şef ca mine? Eu sunt Manto şi stăpânesc vreo câţiva prizonieri albi, care trib mai are aşa ceva?

— Eşti trufaş, Manto. Te avertizez că există o forţă mai puternică decât tine, care l-a judecat şi pedepsit până şi pe vraci.

— Ugo a murit, el a fost un om ca toţi ceilalţi.

— Şi cu toate acestea, tu te temeai de el.

Căpetenia a întârziat cu răspunsul:

— Trebuia să o fac pentru că aveam nevoie de Ugo pentru planurile mele. Şi acum mi le-am împlinit.

Morton aridicat disperat ambele braţe în sus:

— Manto, îţi atrag atenţia că nelegiuirea te va nimici.

Căpetenia s-a ridicat în întreaga sa măreţie impunătoare:

— De ce mă ameninţi cu lucruri care nu există? Eu nu văd pe nimeni care să mă poată pedepsi. Dacă te omor acum, cine m-ar împiedica să o fac? Strig-o atunci pe puterea aceea ca să te ajute.

Manto şi-a scos deodată un cuţit lung şi i-a ridicat sus, deasupra capului. George a vrut să se repeadă asupra căpeteniei. Petre s-a dat

puţin la o parte ca să-i deschidă calea printre doi vânători de capete. La rândul său, Baga s-a ghemuit gata să sară. Totuşi a intervenit ceva neaşteptat. Chiar înainte ca mana lui Manto să poată cădea, din desiş a răsunat o împuşcătură, una singură. Manto a scăpat un ţipăt şi cuţitul i-a căzut din pumn. El şi-a lăsat braţul în jos şi a privit holbat la mâna străpunsă. În ochii se citea spaimă şi nedumerire.

Atunci s-a auzit din locul de unde pornise împuşcătura un strigăt.

— Barth, a spus cu voce joasă uriaşul şi George a confirmat clătinând afirmativ din cap.

Vânătorii de capete stăteau încremeniţi pe locurile lor şi se uitau speriaţi la căpetenie. Totuşi deodată feţele lor au luat o expresie ameninţătoare. Deja privirile au început să se fixeze asupra albilor de lângă foc. Barth a înţeles primejdia şi pistolul său a fulgerat de patru, cinci ori şi la fiecare împuşcătură îi zbura câte unui vânător de capete arma din mână. Atunci Morton a strigat ceva, cât a putut spre sălbatici şi i-au răspuns răcnete de groază. George s-a grăbit să ajungă lângă Baga, ca să afle ce se întâmplă.

— Ce le spune?

— Le cere să fugă cât mai repede.

Baga a urlat şi el nişte cuvinte, ca ieşit din minţi, spunându-le vânătorilor de capete să-şi caute adăpost. Orbiţi de teamă, aceştia au străbătut desişul, apoi s-a auzit cum corpurile lor plonjau în apă.

George şi cu Petre se uitau după ei, apoi au prins să râdă în hohote răsunătoare. Barth a ieşit afară din desiş şi a început să râdă împreună cu ei. Chiar şi pastorul Morton nu s-a putut reţine şi s-a alăturat veseliei generale.

— Ce le-ai strigat sălbaticilor în realitate? a vrut să afle George.

— Acum vă va lovi o pedeapsă ucigătoare, l-a lămurit Morton şi fireşte că nu mi-am închipuit că vorbele mele vor avea un asemenea efect.

— De asta se face vinovat şi Baga, care le-a strigat să fugă. Şi acum îi vom elibera pe cei cinci marinari ai noştri.

Bucuria prizonierilor a fost mare. Ei nu putuseră să şi dea seama de mersul evenimentelor, de vreme ce fuseseră legaţi şi închişi în colibă. Apoi au pornit cu toţii spre drumul de întoarcere spre misiune. Oamenii se grăbeau prin junglă, cu lămpile de buzunar aprinse şi pistoalele în mâini, cu piedicile de siguranţă trase. Baga călăuzea coloana, deoarece fără ajutorul băştinaşului ar fi pierdut cu mult direcţia. Totuşi, la un moment dat, băştinaşul s-a oprit pe neaşteptate. El s-a întors spre Morton, care păşea în urma lui George, la coadă:

— Părinte, nu mai cunosc regiunea asta.

— Asta-i rău, George a răsuflat adânc. Ştii cel puţin în ce direcţie se află marea?

Baga a ridicat din umeri:

— Cerul e acoperit de nori şi nu se prea văd stelele. Dacă va sufla vântul, atunci îmi voi da seama.

— De obicei Baga este o călăuză sigură, a intervenit Morton şi până acum niciodată nu s-a rătăcit.

— Întrucât nu ne poate ajuta acum, va trebui să ne continuăm drumul până vom da de vreun luminiş. Haide, Baga, ne vom descurca cumva.

Oamenii şi-au reluat marşul la noroc şi într-adevăr, au ajuns îndată într-o rarişte. Petre a clătinat din cap când a privit la stele.

— Cu ceva stăruinţă, vom reuşi cu ajutorul lor să dibuim polul nord.

— Dar atunci Baga va trebui să îngheţe, a zâmbit George pe sub mustaţă. Domnii mei, poftiţi pe direcţia o sută douăzeci de grade!

— De acord cu asta, s-a pronunţat Petre, mai ales că, după părerea mea, suntem destul de departe de pol.

Camarazii s-au avântat la întâmplare pe noua direcţie şi şi-au reluat mersul cu hotărâre.

Un marş nocturn este cu totul ceva aparte şi cere eforturi supraomeneşti. George era obosit, dar şi torturat de gânduri negre, însă nu din pricină că se confruntase cu acel vrăjitor atât de ciudat, ci pentru simplul fapt că se afla pe o insulă locuită de nişte oameni atât de cruzi şi de barbari. De aceea se impunea să fie şi pe mai departe vigilent..

În sfârşit, camarazii au ajuns la mare. Dar ţărmul nu era neted şi accesibil ca cel din faţa bungalow-ului lui Morton. Dimpotrivă, aici stâncile se ridicau drept în sus din mare şi o parte din ele se îngrămădeau haotic, răsturnate pe plaja îngustă.

— Cunosc acest ţărm, i-a informat pastorul. Avem de parcurs încă o cale lungă până la misiune.

— Atunci să-i dăm drumul înainte, după ce ne vom mai odihni puţin, deoarece mersul prin desiş a fost extrem de anevoios.

— Asta mi se pare corect, domnule Barth, s-a declarat de acord George, bucuros de propunere, deoarece şi pe el îl cam dureau picioarele.

Aşadar, aventurierii s-au instalat la marginea stâncilor doborâte. Sub ei, la o adâncime de vreo zece metri, marea se izbea de stâncile prăpăstioase ale falezei. Vuietul monoton al talazurilor îl îndemna să adoarmă.

— Cât de mult doriţi să rămâneţi aici? a întrebat George.

— O jumătate de oră, s-a grăbit să-şi dea părerea Petre.

Tânărul a confirmat energic din cap şi a închis ochii. Era timp de ajuns pentru a-şi recăpăta puterile. Apoi s-a lăsat jos ca să aţipească puţin. L-a dezmeticit o atingere uşoară pe umeri şi de îndată s-a trezit de-a binelea. A deschis încet ochii şi l-a văzut pe Petre întins alături de

el. Prietenul său i-a arătat un loc unde, la o depărtare de vreo treizeci de metri, erau îngrămădite nişte pietroaie:

— Acolo este cineva.

George şi-a încordat privirea dar nu a putut desluşi nimic.

— Ai observat demult asta?

— De acum cinci minute.

Tânărul a privit îngrijorat la ceas:

— Am dormit totuşi peste două ore.

— Nu-mi dau seama, domnule George. Ceilalţi mai dorm încă, chiar şi Baga.

— Dar Bath este treaz?

— Da, dar nu mi se pare tocmai în toane bune. Umblă nervos şi mormăie de unul singur nişte vorbe de neînţeles.

— O fi bolnav. Să-l mai întreb o dată, Petre?

— Mai târziu, domnule George, acum trebuie să supraveghem locul acela.

— Dar, totuşi, ce ai văzut?

— Chipul unui vânător de capete. Acesta privea încoace, înspre noi.

— Să fie oare şi alţii?

— Poate fi numai o presupusă figură produsă de lumina lunii, dar stai, ce face acolo Barth?

— Şade, hai să-l deranjăm puţin.

— Hello, căpitane Barth, l-a strigat Petre şi ridicându-se, a păşit spre englez, care privea în gol... Unde te uiţi, căpitane?

Barth şi-a întors capul:

— Am o durere de cap de nesuportat.

— Eu mă gândeam la altceva, de vreme ce priveşti atât de insistent înainte.

— Lasă-mă doar puţin, s-a scuzat insistent Barth, sunt cam obosit. Am să încerc o scurtă plimbare. Asta îmi va face bine.

— Desigur, dar să fii atent să nu părăseşti locul, noi te vom urmări cu privirea.

— E cumva iarăşi vorba de vânătorii de capete? Indivizii aceştia au păţit-o însă nu de ajuns. Deşi au ispăşit-o, se pare că o iau iarăşi de la capăt.

Petre l-a tras pe englez iute la pământ. Mai târziu el a văzut o gaură provocată de o săgeată în interiorul bluzei lui Barth. În aceeaşi clipă a trosnit pistolul lui George şi printre stânci a răsunat un ţipăt.

— L-ai observat? a întrebat uriaşul.

— Da, însă în altă parte, nu acolo unde ai spus. Probabil că l-am lovit în umăr.

— Atunci e o ocazie favorabilă şi Barth a făcut un salt, năpustindu-se spre stânci...

Petre şi cu George au luat-o la goană după el însă nu au putut sa îl

ajungă şi Barth a dispărut după primul bloc de stâncă.

— Aşteaptă, ticălosule, s-a auzit răcnetul lui Barth, după care a răsunat un strigăt reţinut.

Ajunşi la stâncă, George şi Petre au cotit şi ei după ea. Deodată prin faţa lor a zbughit o siluetă întunecată. George s-a aruncat asupra fugarului fără să şovăie şi l-a apucat pe băştinaş cu mâna de umăr. Acesta şi-a pierdut echilibrul, a căzut la pământ şi s-a rostogolit pe o parte.

— L-ai prins? a strigat Barth, reîntorcându-se în fugă.

— Da, zace aici, a răspuns tânărul, dar fii atent cu el, Mister Barth. Englezul a pornit spre sălbatic însă înainte de a ajunge, acesta s-a ridicat şi a sărit într-o parte. Dar în acea clipă s-a ivit un om, un om, un nou adversar. Din fericire, cel ce se apropia era Baga, gata să intervină şi el în luptă.

— Ridică-te, a strigat Petre, uitând că băştinaşul nu avea. Cum să-l înţeleagă.

În clipa aceea George l-a recunoscut pe războinic.

— Acesta-i fiul căpeteniei Manto!

— Atenţie, George, vrea să sară în mare!

— Nu-i ajută la nimic, Petre, sunt doar atâtea stânci în apă! Şi dacă va încerca îl voi opri.

Totuşi, avertismentul a fost prea târziu. Vânătorul de capete l-a ocolit pe tânăr printr-o mişcare bruscă, dar şi-a pierdut echilibrul şi s-a rostogolit în gol, spre stâncile de pe ţărm.

— Nu-l mai putem ajuta! Şi George s-a aplecat şi a privit în jos, spre mare. O clipă, iată, se vede ceva.

— Într-adevăr, el este, a confirmat Barth, înclinându-se şi el ceva mai mult, e întins pe muchia îngustă a unei stânci, dar din fericire nu a ajuns până jos.

— Trebuie să-l salvăm numaidecât, însă cum?

— Am să mă cobor eu agăţându-mă de stânci.

— Dumneata, mai primejdios decât asta nu poate fi nimic, Mister Barth. Stânca este foarte netedă şi în afară de asta extrem de alunecoasă.

— Vreţi oare să-l lăsam să zacă acolo în plata Domnului? Poate că e posibil să mai fie salvat.

— Fireşte că vom încerca cu toţii să-l scăpăm. Pentru aceasta treabă avem nevoie de o frânghie.

— Înainte de toate ne trebuie un om care să-i dea fără întârziere ajutor, a ţinut-o pe a lui Barth. Eu cobor!

— Cred că e necesară foarte multă prudenţă, a intervenit uriaşul, deoarece există pericol de alunecare şi prăbuşire. Oricum, cineva trebuie să se hotărască.

George a clătinat din cap, nu putea să-i schimbe hotărârea

englezului, aşa că s-a întors spre uriaş:

— Ne vom folosi de o frânghie lungă de pe submarin. Cred că Baga dacă s-ar grăbi ar putea să o aducă în scurt timp.

— Asta aşa e, îi voi spune chiar eu.

În timp ce Petre îi explica băştinaşului ce i se cerea, George îi informa pe camarazi, care se treziseră şi ei, despre nefericita întâmplare ce avusese loc. Nu-l scăpa însă din ochi pe Barth, observând cum englezul păşea încolo şi încoace chiar pe muchia stâncii prăpăstioase.

Petre s-a apropiat de Barth:

— Aşteaptă, totuşi, stânca este aici foarte alunecoasă.

— Nu pot suporta să ştiu că acolo jos zace un om care are nevoie de ajutorul nostru. Stai, ai auzit?

— N-am auzit nimic.

— A gemut. Am înţeles chiar destul de desluşit.

— Cu toate acestea nu am auzit nimic, căpitane Barth. Mai aşteaptă, vom încerca să ne unim toate forţele ce ne stau la îndemână.

— Se mişcă, a strigat Barth, iar foarte tulburat. Dacă va continua atunci se va prăbuşi şi s-a terminat cu el.

Şi fără să-l poată reţine uriaşul, el a început să coboare. Câţiva oameni îl luminau deja de sus cu lanternele, urmărind cu răsuflarea tăiată drumul urmat de englez.

George a vrut să-şi dea drumul după el, dar Petre l-a oprit din toate puterile:

— N-are nici un rost, George. Ce folos ar fi dacă ai să ajungi la băştinaş, fără nici o posibilitate de a-l ajuta.

— Dar Barth este mult mai neajutorat decât noi. Aşadar, ce va face el de unul. Singur?

Petre a ridicat din umeri:

— Asta nu o ştiu. Nu-i chiar atât de neputincios încât să moară din asta.

— Oricum ar fi, nu pot trece atât de uşor peste asta, Petre. Dar ia stai, de ce ne-o fi urmărit fiul lui Manto?

— Cu siguranţă că a intenţionat să e răzbune pentru rănirea tatălui său.

— Hello, părinte Morton, strigă-l pe băştinaş şi spune-i să rămână acolo nemişcat, a ajuns de jos glasul lui Barth. Spune-i că nu merg să-l ucid, ci să-l ajut.

Morton s-a aplecat înainte şi a transmis spusele lui Barth. I-a răspuns o exclamaţie de mirare şi părintele a repetat cuvintele englezului. Vânătorul de capete a rămas liniştit pe locul său. De bună seamă că înţelegea că orice mişcare nechibzuită l-ar pierde.

Barth a coborât tot mai jos şi îl despărţeau numai vreo doi metri de cel căzut.

— Aproape că a ajuns, a murmurat George, însă i se cere foarte multă atenţie.

— Nu l-am subestimat niciodată pe Barth, a afirmat Petre, putem fi mândri cu un asemenea tovarăş.

— Iată, că a ajuns chiar lângă băştinaş, va avea oare loc unde să stea?

George a observat că englezul se găsea, în sfârşit, exact la locul unde trebuia. Picioarele lui Barth se sprijineau pe numai zece centimetri din muchea stâncii şi se proptea de peretele stâncos ca să nu cadă. Sălbaticul a arătat spre mâna sa stângă. Barth a confirmat din cap, înţelegând că rănitul avea braţul rupt. Printr-un semn l-a făcut pe om să priceapă că trebuie să se ridice.

Era o treabă grea şi periculoasă, iar Barth a fost nevoit să-şi adune toate puterile pentru a ajunge până la ol. Acum cei doi oameni se aflau alături, într-o oarecare siguranţă.

Englezul şi-a scos pumnalul, iar sălbaticul l-a privit cu spaimă. Dar albul i-a făcut un semn râzând.

— Vreau să te ajut, i-a vorbit el liniştitor indigenului. Haide, dă-mi braţul ca să-l pansez.

Barth i-a întins pumnalul pe antebraţul fracturat scoţându-şi batista, a înfăşurat-o cu băgare de seamă pe locul rupturii. Acum mâna îi era cât de cât protejată, astfel încât o mişcare neprevăzută să nu îi provoace dureri prea mari.

— Hello, Mister Bart, a strigat George de sus, putem să facem ceva pentru dumneata?

— În momentul de faţă nimic.

— Pot să cobor jos la voi?

— Nu mai ai loc aici, n-are sens, mulţumesc mult.

Aventurierii hotărâseră ca mereu doi dintre ei să lumineze spaţiul până jos cu lămpile de buzunar, pentru ca Barth să poată vedea. Înainte de toate era nevoie ca ei să-şi concentreze întreaga atenţie asupra a ceea ce se întâmpla cu cei doi. Oricum Barth şi cu vânătorul de capete aşteptau pe locul unde se găseau şi nu riscau să facă nici o mişcare, deşi celor doi nu le rămânea de urcat decât vreo cinci metri până sus. O cădere de la înălţimea aceea ar fi însemnat cu siguranţă moartea…

*

*   *

Timpul trecea încet. Barth simţea cum îl copleşea oboseala. Îşi ţinea cu greu ochii deschişi, privind ţintă înspre marea presărată cu stânci ascuţite. A încercat să-şi alunge gândurile negre; acum, aici în Malaita, se afla împreună cu un vânător de capete, oricând în primejdie să se prăbuşească peste stânci. Era o situaţie ciudată. Cu puţin înainte duşmani, acum hotărâţi să se ajute reciproc. Şi deşi

alături unul de altul nu puteau nici măcar să se înţeleagă între ei.

Pe măsură ce gândurile îl părăseau îl lăsau treptat şi puterile. Deodată a tresărit din toată fiinţa şi era cât pe ce să se răstoarne. Numai mişcarea rapidă a băştinaşului, care l-a apucat cu mâna validă, i-a împiedicat căderea în ultima secundă.

Atunci englezul a fost auzit vorbindu-i. El îi povestea despre patria sa. Sălbaticul îl asculta atent. Ce-i drept nu înţelegea nici un cuvânt, dar vocea gravă a lui Barth avea pentru el ceva încurajator.

Au trecut aşa patru ore de aşteptare dureroasă.

Apoi s-a crăpat de ziuă şi s-a făcut dimineaţă. Curând după asta a apărut în sfârşit şi Baga. Cu el a venit căpitanul Farrow, doctorul Bertram şi cinci marinari. Aceştia duceau destulă frânghie pentru salvarea celor doi. S-a dat drumul imediat unei funii, la capătul căreia era prins un fel de scaun pentru şezut.

Cuprins de bucurie, Barth a făcut un semn cu mâna spre cei de sus şi a strigat:

— A durat destul de mult!

— N-a mers chiar aşa de repede, i-a răspuns căpitanul Farrow, ca să te scăpăm din situaţia dumitale atât de neplăcută şi de prelungită.

Cum era de aşteptat, Barth l-a ajutat mai întâi pe vânătorul de capete să ia loc pe instalaţia improvizată. Apoi a cerut ca omul să fie ridicat şi acesta a ajuns sus fără nici un incident. Doctorul l-a luat imediat în primire. Băştinaşul nu s-a opus să fie bandajat şi a rămas în continuare pe loc, nedând semne de îngrijorare după ce doctorul şi-a terminat treaba, între timp a fost lăsată în jos frânghia pentru Barth.

— Cu băgare de seamă şi încetişor, Mister Barth, i-a strigat George, vrem să te avem iarăşi sus, sănătos printre noi.

Barth a făcut semn să fie mai aproape de el funia, ca să-l poată prinde capătul acesteia, cu locul de aşezat, în cele din urmă a apucat-o şi a aruncat un picior peste fragmentul de lemn ce ţinea loc de scaun, pentru a se aşeza pe el. Când a vrut să-l treacă şi pe celălalt picior, s-a agăţat de frânghie cu tocul încălţămintei. Scaunul a fugit înainte şi cu mâinile întinse în gol, el s-a dat instinctiv înapoi, pierzându-şi echilibrul. Barth n-a mai avut pe ce să se sprijine şi s-a prăvălit în adâncul de sub el.

George a rămas ca împietrit secunde lungi, apoi a răcnit îngrozitor marinarilor ce ţineau frânghia:

— Opriţi-l! Şi, fără să şovăie o clipă, a apucat odgonul şi s-a lăsat pe el în jos. Marinarii i-au dat drumul încetişor, până ce tânărul a ajuns la Barth. Englezul zăcea pe o parte pe una din stâncile din mare. El l-a privit pe George cu ochii mari.

— Domnule Barth, ce-i cu dumneata?

— S-a terminat... George... s-a sfârşit totul.

— Am venit să te ajut. Te poţi mişca?

George a păşit până la jumătatea corpului în apa ce se lovea în talazuri de stânci, pentru a-l trage înspre el.

— S-a sfârşit, George… nu mă mai poate ajuta nimeni…

Tânărul s-a prins cu putere de stâncă.

— Acolo sus a venit doctorul Bertram, el poate sigur să te ajute.

— Nu George... coloana vertebrală… aah! Şi a început să spună ceva pe şoptite. Ascultă… George… în portofelul me… e o hartă… însemnări despre nişte aur… eu l-am… găsit, l-a mai auzit tânărul murmurând.

George nu ştia ce să mai spună şi se uita la chipul crispat de durere al omului pe care nu putea să-l ajute.

Apoi a sosit şi doctorul Bertram. George i-a făcut loc acestuia fiind împins de un val. Doctorul l-a examinat cu băgare de seamă.

— Care-i situaţia, doctore?

Bertram şi-a încruntat privirea câteva secunde, apoi s-a uitat grav în ochii lui George:

— Edward Barth a murit!

*

* *

O coloană tristă şi tăcută a ajuns la curtea misionarului Morton. Pe o targă improvizată fusese adus corpul neînsufleţit al lui Edward Barth. Fiul lui Manto s-a dus direct spre targă şi s-a oprit la căpătâiul răposatului.

— Îi vom săpa o groapa aici, a vorbit primul pastorul Morton.

Căpitanul Morton s-a declarat întru totul de acord, în vreme ce Petre şi Kard erau ocupaţi cu săparea gropii, George i-a povestit tatălui său despre harta pe care i-o încredinţase Barth.

Căpitanul Farrow s-a grăbit să ia hârtiile englezului, vrând să afle dacă cel dispărut avea pe undeva vreo rudă sau moştenitori care să fie înştiinţaţi.

Apoi Edward Barth a fost înmormântat. Pastorul Morton a rostit o rugăciune, iar căpitanul Farrow a socotit că era cazul să ţină un scurt discurs în memoria camaradului şi curajosului luptător pentru dreptate. În onoarea lui marinarii de pe submarin au tras o salvă cu cartuşe oarbe deasupra mormântului.

George a suspinat adânc, cuprins de mâhnire. Se înţelesese foarte bine cu englezul şi în cele câteva săptămâni de când Barth se afla pe submarin se legase între ei o relaţie strânsă de prietenie. Aşa se face că tânărul nici nu băgase de seamă că la funeralii el împărtăşise durerea cu un războinic din satul lui Manto.

De îndată ce s-a stins ecoul salvei, George a ajutat la acoperirea gropii. După asta, el împreună cu Petre şi cu ceilalţi s-au retras în staţiune, unde au isprăvit ultimele treburi. George a privit cu inima uşurată chipul tânărului sălbatic, pentru care Barth s-a jertfit ca să-i

salveze viaţa. Lângă fiul lui Manto se afla Baga.

— Domnule, a spus Baga, trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Fiul marelui Manto nu va mai lupta niciodată împotriva oamenilor albi. În afară de asta, el se va îngriji ca nimeni să nu mai facă vreun rău casei părintelui Morton şi mormântului de aici. Fiul marelui Manto doreşte să împărtăşească credinţa stăpânului meu şi îi va aduce la ea şi pe ceilalţi din tribul său.

George i-a întins mâna băştinaşului:

— Asta-i minunat! Spune-i, Baga, că mă bucur foarte mult.

Baga i-a tradus vorbele după care cei doi indigeni au părăsit staţiunea misionarului.

Aventurierii au mai rămas încă două zile în Malaita şi au putut să se convingă că fiul lui Manto se ţinea de cuvânt. Influenţa lui era atât de mare, încât chiar şi tatăl său a acceptat să devină prietenul misionarului.

Apoi aventurierii au pornit mai departe. Duceau cu ei amintirea unui şir de lupte împotriva unor oameni sălbatici şi necruţători. În faţă, îi aştepta noi provocări, alte primejdii, poate mult mai înfricoşătoare…

Aventurile submarinului Dox 242

Hans Warren

I
PE INSULA DIAVOLULUI

CU O PRIVIRE GRAVĂ, doctorul Bertram, medic şi savant pe submarinul Dox al căpitanului Farrow privi înspre insula pe lângă care tocmai treceau şi spuse:

— Aceasta-i Cayenne aşa numită „Insulă a Diavolului" unde francezii îşi deportează cei mai periculoşi răufăcători ai lor.

— Şi poate că acolo viaţa chiar seamănă cu o tortură diavolească, spuse George, fiul căpitanului Farrow, care stătea chiar lângă doctor, în turnul vasului.

— Mai întâi din pricina climei ucigătoare de acolo şi tot i s-ar îndreptăţi numele insulei ăsteia, confirmă doctoral.

— Mă întreb dacă e permisă vizitarea insulei, reluă George, dornic de a o cunoaşte mai îndeaproape. Şi bineînţeles, vizitarea chiar şi a deţinuţilor, continuă el nestăvilit.

— Munca foarte grea în jungla insulei reclamă şi ea un tribut substanţial de vieţi omeneşti, se amestecă căpitanul în discuţie, continuând ideea doctorului Bertram.

— Prin urmare, Franţa trage foloase serioase de pe urma administrării acestei insule şi a prizonierilor săi, vru să ştie George.

— Păi, să ne gândim numai la recoltele de piper, dădu un răspuns imediat doctorul. Cine altul s-ar mai oferi să lucreze din propria iniţiativă la aşa ceva?

— Piperul cu marca Cayenne e renumit în întreaga lume, spuse Farrow. Şi poate că-i mai bine ca să nu se ştie de către oricine care foloseşte acest condiment de câtă mizerie şi suferinţă e legată exploatarea lui.

— Asta cam aşa-i, spuse iarăşi doctorul. Şi nu numai insula se bucură de o reputaţie proastă ci şi apele din jur. De n-ar fi decât speranţa şi dorul de libertate înecat în sânge cu prilejul încercărilor de evadare ale acestor prizonieri nenorociţi, sfâşiaţi de rechini, dintre care se remarcă cele mai fioroase hiene ale mărilor, rechinii tigru, care mişună literalmente în jurul insulei. Uite-i chiar acolo! Un regiment întreg!

Şi doctorul arătă cam la vreo două sute de metri de Dox-ul lor, o mulţime de dungi negre care se dovediră aripile dorsale ale spinărilor în formă de triunghi a acestor monştrii. Într-un continuu dute-vino.

Rechinii reprezintă coşmarul marinarilor şi pe bună dreptate, de vreme ce atâţia au plătit tributul lor de sânge datorat acestor monştri. De aceea George cu elanul său tineresc şi spiritul său justiţiar de care era animat propuse pe loc:

— Ce-ar fi dacă ne-am tăia drum chiar într-acolo şi am mai

împuşca câţiva dintre ei?

— N-avem voie să tragem cu arma aici. Prea suntem aproape de Cayenne, îi răspunse imediat căpitanul. Dacă n-ar sta lucrurile tocmai aşa. Demult i-aş fi ordonat lui Jan Brike să le „mângâie” cu o ghiulea de-a noastră puţin spinările…

— Aici în partea sudică a insulei Cayenne nu sunt numai jungle impenetrabile ci sunt amenajate şi tabere pentru soldaţi sau funcţionari ai administraţiei insulei, care ar auzi tot tărăboiul, întări doctorul Bertram spusele căpitanului.

Farrow se simţea îndreptăţit să păstreze distanţa cuvenită de Cayenne. Francezii îl mai urmăreau încă, întrucât nu-şi predase submarinul cum fusese stipulat în protocolul de încheiere a ostilităţilor între vechile puteri beligerante. Ba mai mult. Îşi căutase un refugiu într-una dintre insuliţele de atoli din Mările Sudului, împreună cu tot echipajul său care îşi adusese până la urmă şi familiile.

George scoase deodată o exclamaţie de surpriză:

— Uite acolo, a apărut un om la ţărm!

Doctorul Bertram îşi duse de îndată ocheanul la ochi pentru a privi în, ai atent în direcţia arătată de George.

— Poartă încă veşmântul dungat de deţinut, spuse el cu voce tare. Ptiu, drace! Individul s-a aruncat pur şi simplu în apă şi înoată spre larg.

— Nenorocitul! strigă George. Ar trebui să-l salvăm, tată, înainte de a fi atacat de rechin!

Farrow porunci de îndată schimbarea cursului şi vasul se îndreptă spre deţinut, care se afla la o depărtare de vreo cinci sute de metri de primul grup de rechini. Poate că hienele mărilor nu-l vor remarca totuşi pe înotător şi-şi vor vedea liniştite de drum. În cazul acesta, n-ar fi fost nici o dificultate să-l pescuiască din apă.

Înotătorul părea să fi remarcat submarinul, deşi poate că nu-şi dădea seama ce fel de vas avea în faţă. Submarinele sunt vase de război şi trebuia să fi ştiut că va fi predat neîntârziat imediat ce va fi cules din apă.

Se părea cel puţin deocamdată că rechinii nu l-au remarcat.

— Poate că deţinutul a fost urmărit şi fuga lui raportată de mult, zise George. În acest caz se pare că preferă moartea în gâtlejul rechinilor decât să se întoarcă din nou pe insulă.

— Rechinii par să-l fi mirosit totuşi pe înotător, spuse căpitanul. Nu cred că vom mai ajunge la timp la faţa locului pentru a-l salva pe bietul om.

Triunghiul negricios prevăzut cu înotătoare dorsale ale unui rechin făcu o piruetă în apă, după care ţâşni glonţ urmat de o cohortă de rechini spre prada lor potenţială. Dacă nu poseda un cuţit, înotătorul

era pierdut. De altfel, chiar dacă ar fi avut unul, ar fi trebuit să se dovedească un luptător şi un înotător extrem de abil ca să izbutească în lupta cu rechinul.

Înotătorul la rândul său păru să vadă pericolul iminent în care se găsea. Se ridică puţin din apă ca pentru a adulmeca mai bine primejdia, după care o zbughi înot înapoi spre mal.

Ca nişte torpile lunecau acum prădătorii mărilor pin apă, simţind că s-ar putea să-şi piardă prada, de care erau la un moment dat atât de siguri. Captivaţi de urmărirea care începu, camarazii priveau din turn întrecerea asta pe viaţă şi pe moarte, întrucât malul nu era departe şi existau şanse ca omul să scape cu viaţă. Rechinii mai aveau câţiva metri până să-şi fi ajuns prada. Cât de mult mai aveau până la mal, camarazii nu puteau stabili cu precizie, aşa cum se aflau în turn.

— Tată, n-ar fi mai bine să-l chemi pe Jan Brike să trimită o ghiulea spre rechini? I-ar putea speria serios prin asta.

— Înainte de a fi Jan Brike pe punte şi a-şi pregăti tunul, soarta omului nostru se va fi decis oricum, zise căpitanul cu obiectivitate. Omul e un înotător excelent, fireşte, dar împotriva rechinilor nu ajută prea mult nici asta.

— Uită-te, tată, primul rechin aproape că l-a ajuns!

— Uită-te că înotătorul nostru s-a scufundat repede şi a păcălit bestia!

— Iată-l din nou la suprafaţă! Acum ajunge pe mal şi rechinul a rămas cu buzele umflate. Excelent!

Numai datorită scufundării rapide şi manierei de a înota în zig-zag i-a reuşit deţinutului să scape teafăr. Preţ de o secundă, omul rămase la mal şi se uită după rechinul care se înapoia acum în apele mai adânci din larg. În cele din urmă omul se întoarse pe călcâie şi dispăru în desiş.

— Nu vrei să debarcăm, tată, îl întreabă George pe tatăl său, care era pe punctual de a schimba direcţia vasului. Poate că îl vom putea lua la bord pe omul acesta disperat. Nu cred că n-a reuşit să ne vadă.

— Bine, vom debarca, dar nu în apele acestea puţin adânci o să ne plimbăm Dox-ul nostru. Vezi, puţin mai în stânga se vede un golf în care apa poate fi mai adâncă. Altfel ar trebui să ne folosim de o barcă de aluminiu şi n-aş prea vrea să o fac din cauza că oricând pot apărea reprezentanţii autorităţilor care să ne vadă. Dacă ne văd şi ne recunosc ar fi posibil ca în curând să avem pe urmele noastre din nou un distrugător francez.

— În zona asta există atâtea insuliţe unde ne-am putea ascunde, aşa că un distrugător n-ar fi sfârşitul lumii, căută George să-l înduplece pe tatăl său.

Căpitanul nu se mai deranjă să răspundă. Submarinul se apropia încetişor e insulă. Rechinii o luaseră între timp din loc. Mai erau vreo

sută de metri până la ţărm, când căpitanul strigă în portavoce:

— Opriţi! Maşinile la turaţie maximă înapoi!

Ochii săi ageri descoperiseră la timp conturul unei stânci submarine către care se îndrepta aţă vasul său dacă n-ar fi dat comanda de stopare. Aşa însă vasul se apropia periculos de aproape însă de obstacolul submarin.

— Încă o dată am scăpat teferi ca prin urechile acului, spuse Farrow acum, adresându-se oamenilor săi. N-ar fi lipsit mult ca să petrecem câţiva ani frumoşi pe insula asta a diavolului. Acum va trebui să lansăm o barcă de aluminiu la apă, n-are ce să ne strice prea mult. Să sperăm că deţinutul nu a pătruns prea mult în desiş.

Câteva secunde după ultimele cuvinte ale căpitanului, deţinutul care îşi încercase scăparea în înot, ieşi din nou la mal, după care se întoarse de câteva ori şi se uită în jur. Probabil că-şi auzea deja urmăritorii care se apropiau încet, dar sigur, de mal. Intră din nou în apă până ce putut să înoate ca lumea, după care luă de îndată direcţia submarinului.

— Ei, în felul ăsta suntem scutiţi de efortul montării unei bărci de aluminiu, spuse mulţumit căpitanul, de îndată ce omul ajunge pe punte ne putem scufunda, aşa încât, dacă gardienii ajung la mal să nu aibă timp să ne vadă.

Înotătorul se apropiase ca la vreo cincizeci de metri de submarin, când doctorul Bertram scoase un ţipăt de spaimă arătând spre dreapta. De acolo îşi făcu apariţia din nou triunghiul negricios al înotătoarei dorsale a unui rechin atât de mare încât nu putea fi decât un rechin tigru. Era atât de aproape de omul din apă încât acesta nu mai avea timp să atingă malul. Rechinii tigru sunt renumiţi tocmai prin asta, că se aţin uneori prin ape puţin adânci şi atacă oameni care se cred, de altfel, în siguranţă. Înotătorul recunoscu primejdia pe dată. Îşi dublă eforturile de ajunge la submarin, dar se vedea că nu are nici o şansă, întrucât şi rechinul îşi iuţi considerabil viteza.

— Ce vrei să faci, îi strigă căpitanul fiului său, care şi sărise peste balustrade turnului.

Petre sărise şi el jos urmându-l pe tânăr, care mai apucă să-i strige căpitanului:

— Să-l salvez pe omul ăsta!

După ce spuse cuvintele astea îşi luă pumnalul din cingătoare şi îl puse între dinţi.

George se aruncase în apă în întâmpinarea înotătorului, care nu era decât la vreo treizeci de metri depărtare de submarin. Nici mai târziu n-a ştiut să spună cărui imbold lăuntric a cedat.

Rechinul tigru, după săritura din apă a tânărului devie puţin de la direcţia iniţială. Era destul de aproape de prada sa şi în următoarele momente ar fi atacat. Acum însă rechinul făcu o manevră de ocolire şi

veni în întâmpinarea noului său duşman.

George rămase liniştit, doar înota cu mişcări regulate spre monstrul care îşi părăsise prada sigură preferând si-l înfrunte pe noul potrivnic. Tânărul ştia prea bine cu ce fel de duşman periculos avea de-a face, dar căpătase experienţă în astfel de lupte. Nu toţi rechinii se lasă pe o parte pentru a-şi înhăţa prada, unii dintre aceştia se aruncă de-a dreptul cu gura deschisă asupra ei. Rechinul tigru face parte din această ultimă specie. Nici această specie nu face excepţie. Tânărul era pregătit pentru orice variantă. Dacă rechinul nu intenţiona să facă nici o mişcare era pregătit să o iniţieze el însuşi.

Foarte aproape de rechin, George se scufundă atât de adânc încât corpul monstrului îl atinse doar în treacăt. Se îndreptă de şale şi îşi luă în mână pumnalul pe care îl purta între dinţi şi-i împlântă cu toată forţa lama ascuţită în corpul fusiform al uriaşului rechin. În acelaşi timp se împinse cu toată puterea pentru a se îndepărta de trupul fiarei rănite. Rechinul rănit ţâşni înainte, ceea ce avu drept urmare că lama cuţitului îi făcu o rană lungă de vreun metru în pântece. George se strădui să ţină cu o mână de fier pumnalul. Foarte aproape de rechin, capul lui George apăru la suprafaţa apei, în timp ce aceasta se colorase în roşu deja. Rechinul se zbătea cu furie în stânga şi în dreapta de aceea tânărul făcu un ocol destul de mare pentru a se îndepărta de vecinătatea primejdioasă.

Zvârcolirea rechinului ar fi putut atrage alţi rechini de acelaşi calibru, care de abia aşteptau să se înfrupte din carnea celui rănit. Tocmai de acest lucru se temea George acum cel mai mult.

Aproape concomitent cu deţinutul ajunse şi George la submarin. Susţinuţi de Petre, cei doi se aruncară peste balustradă.

— Repede în turn! comandă Farrow în aceeaşi clipă. Trebuie să ne scufundăm!

Pompele începură de îndată să pompeze cu toată puterea apa în tancurile de balast şi Dox-ul o porni din loc în viteză. George îl apucă pe evadat de mână şi-l târî în turn, întrucât submarinul începu să se scufunde. Ambii ajunseră cu bine în turn.

— Repede! Jos! Coboară şi dumneata pe scări în jos, îi strigă George.

Jos se opri uimit la ce i se oferea ochilor, în timp ce tânărul fiu al căpitanului trase chepengul, după care strigă:

— Totu-i gata pentru scufundare.

Era chiar timpul întrucât şuvoaiele de apă năpădiseră puntea iar turnul dispăru din ce în ce mai mult sub valuri. Electromotoarele începură de îndată să zumzăie, pe când Dox-ul lua adâncime.

— Nu trăim aici ca într-un palat, urlă George deţinutului, care încă mai continua să se minuneze.

De abia acum avu şi el timp să-l privească mai cu atenţie pe omul

pe care tocmai îl salvase. Acesta era încă tânăr şi avea trăsături plăcute şi o expresie francă întipărită pe faţă, deşi suferinţa şi chinul sufletesc săpase cute adânci pe faţa acestuia.

Lui George îi plăcu omul şi nu credea că ar fi fost capabil să fi făptuit vreo ticăloşie. De aceea îi întinse mâna şi îi spuse în franceză:

— Bine ai venit la bordul vasului nostru, domnule. Numele meu este George Farrow şi sunt fiul comandantului acestui vas.

— Iar numele meu este Rene Armand, se prezentă deţinutul. Numele Farrow mi-e prea binecunoscut. Aşadar mă aflu la bordul submarinului căpitanului Farrow.. Vă mulţumesc din inimă pentru generozitatea de a mă fi salvat şi luat la bordul vasului dumneavoastră.

George respinse încurcat mulţumirile deţinutului şi spuse:

— O să ţi-l prezint pe tatăl meu. Şi va trebui să ne povesteşti mai în detaliu despre soarta şi viaţa dumitale, în colonia asta de pedeapsă.

— Este iadul pe pământ, zise cu hotărâre Armand. Clima este insuportabilă. Dar şi funcţionarii şi soldaţii trebuie să o rabde. Nici o mirare că sunt uneori atât de prost dispuşi.

Căpitanul stătea lângă periscop, când apăru George cu tânărul deţinut.

— Se vede o agitaţie serioasă pe mal, le spuse el, toţi se uită cu atenţie în largul mării, probabil că au văzut rechinul tigru rănit şi acum fac tot felul de presupuneri în legătură cu evenimentul derulat. Dar iată că se apropie alţi trei rechini. Aceştia se aruncară pur şi simplu asupra semenului lor rănit sfâşiindu-l. Unul dintre gardieni tocmai a făcut un gest cu mâna, a lehamite, asta probabil vroia să însemne că şi-au dat seama că evadatul a fost sfâşiat de rechini. Gardienii se întoarseră acum în interiorul insulei, dispărând în desiş.

— O să ne continuăm drumul mai departe, fără grabă. Preia, te rog, cârma, dragă Rindow! Vreau să stau puţin de vorbă cu omul pe care l-am salvat. Dar, ia, uite-l că vine!

— Tată, ţi-l prezint pe domnul Rene Armand!

— Bine ai venit pe Dox-ul nostru, domnule Armand. Nu pari a fi un criminal periculos, care să-şi petreacă restul zilelor pe Insula Diavolului. Ai fost cumva condamnat pe nedrept? Nici măcar justiţia nu e infailibilă. Şi judecătorii sunt oameni şi greşesc adeseori. Dacă stă-n puterea mea, o să te ajut să-ţi dovedeşti nevinovăţia, dacă, într-adevăr eşti nevinovat.

II
NEVINOVAT PE INSULA DIAVOLULUI

DEŢINUTUL STRÂNSE CU CĂLDURĂ mâna oferită de căpitan şi spuse:

— Vă mulţumesc din suflet pentru cuvintele calde pe care mi le-aţi adresat. Într-adevăr am ajuns deportat nevinovat pe insula Cayenne, cu adevărat nevinovat. Ieri noapte am reuşit să evadez după ce am alergat toată noaptea prin tufişuri. Atunci am văzut pe mare ceva întunecat şi mi-am închipuit că este un vas, fără să-mi fie clar despre ce ar putea fi vorba. M-am aruncat în apă pentru a nu mai ajunge niciodată în colonia de pedeapsă şi m-aş fi lăsat sfâşiat de rechini dacă vasul dumneavoastră nu s-ar fi îndreptat spre mine. Numai din acest motiv m-am înapoiat pe ţărm salvându-mă de aceştia, întrucât în mine a renăscut speranţa că, poate, voi fi salvat. Fireşte că mă bucur că am izbutit să mă salvez, dar bucuria mea nu e deplină, ştiind că fratele meu încă se chinuieşte acolo. De îndată ce voi ajunge în Franţa voi încerca să îi dovedesc nevinovăţia cu ajutorul unor avocaţi buni. Se înţelege că voi încerca cu tot ce îmi stă în puteri să-l eliberez chiar mai repede pe fratele meu de acolo, care acum trebuie să suporte totul, numai de unul singur. Omul acela înalt pe care l-aţi văzut pe mal, domnule căpitan nu poate fi decât Jacques Thibaut, supraveghetorul şi gardianul şef. Acesta va face tot posibilul să se răzbune pe fratele meu, chiar dacă este convins că eu am fost sfâşiat de viu de către rechini.

— Vom încerca să îţi eliberăm şi fratele, spuse calm căpitanul. Vom debarca în noaptea viitoare, poate o să reuşească să o facem. Mai întâi trebuie să fim foarte atenţi dacă se va forma o echipă de lucru care să fie trimisă în junglă pentru defrişări. Dacă vom putea abate atenţia paznicilor altundeva, atunci vom avea o bună şansă de a-ţi elibera fratele.

— Mai sunt şi alţi deţinuţi care vor vrea să profite de situaţie şi credeţi-mă, nu sunt oameni a căror societate să o doriţi.

— Nici nu voi lua mai mult de unul, răspunse Farrow sec. Dar acum povesteşte-ne, te rog, cum ai ajuns dumneata pe insula asta.

— Am fost condamnat pentru vina de a-l fi ucis pe unchiul nostru, eu şi fratele meu, le povesti emoţionat Armand. Deşi noi am trăit cu dânsul în cea mai bună înţelegere întotdeauna. Cred că ştiu cine-i ucigaşul şi cred că o mai pot dovedi. Dar pentru asta ar trebui să ajung în Franţa.

— Te vom putea debarca undeva în America de Sud şi de acolo vei putea găsi cu siguranţă vreo posibilitate de a ajunge în Europa. Pe insula Cayenne autorităţile te vor declara mort, deci nu se vor mai face cercetări. Acum însă va trebui să încercăm să îl eliberăm şi pe fratele dumitale. Cum stau lucrurile pe insulă? E posibil să scoţi pe cineva neobservat afară din baracă?

Armand răspunse cu resemnare:

— Nu cred că-i posibil. Lagărul e înconjurat cu sârmă ghimpată electrificată pe timpul nopţii. În interiorul perimetrului delimitat de

către sârma patrulează încontinuu gardieni înarmaţi. Cred că-i absolut exclusă posibilitatea de a intra neobservat în lagăr. În fiecare baracă sunt vreo treizeci de deţinuţi. Uşile sunt zăvorâte pe dinafară, cheia purtând-o paznicii. Chiar dacă toate aceste impedimente ar putea fi înlăturate, la intrarea în baracă toţi deţinuţii s-ar trezi şi ar vrea să evadeze cu toţii.

— Şi dacă vor observa că noi n-avem deloc intenţia de a-l lua cu noi vor face dinadins gălăgie, îl completă căpitanul. Cu toate acestea ne vom sfătui în timpul nopţii asupra acestor lucruri. Ar trebui să fim în apropiere de lagărul deţinuţilor când apar zorile. Mai sper ca fratele dumitale să fie trimis la lucru undeva în interiorul insulei.

— Pentru asta garantez, domnule căpitan, zise Armand. Toate treburile care se fac în interior, la bucătărie, la întreţinerea taberei de pedeapsă, sunt foarte râvnite şi constituie o recompensă, dar Thibaut se va îngriji să-l trimită pe fratele meu la cele mai grele munci în interiorul insulei. Mai ales acum după evadarea mea. Mai sunt multe locuri de desţelenit şi de ridicat plantaţii.

Rindow, primul ofiţer, dăduse comanda de oprire a motoarelor în timp ce se purta această discuţie. Cu toate acestea Farrow fu de părere că este mai bine să navigheze o bună bucată în larg, decât să stea pe fundul mării, în apropierea insulei Cayenne. Înspre seară s-ar putea reîntoarce.

— Cunoşti cumva un loc favorabil, un golf potrivit unde ne-am putea scufunda, dar aproape de mal, domnule Armand? Căpitanul îşi încheie astfel seria de întrebări menite de a strânge cât mai multe informaţii utile.

— Nu, din păcate domnule căpitan. Am fost adus cu un vapor de transport şi abia acum am avut ocazia de a vedea marea.

— În acest caz vom debarca cu ajutorul unor bărci uşoare din aluminiu, hotărî căpitanul. Vom putea pătrunde de aici cel mai bine prin desiş pentru că şi supraveghetorii şi-au croit drum cu cuţitul pe aici până la ţărm.

— L-am văzut doar pe Thibaut înarmat chiar cu acest obiect.

— Da, acesta poartă cu el o macetă sud-americană, spuse Armand. Dispune de o mare forţă şi am fost personal martor la cu câtă uşurinţă îşi croieşte drum prin desiş. L-am auzit deja chiar când m-am aruncat pentru a doua oară în mare. Atunci era la o depărtare destul de mare de ţărm. Şi totuşi a ajuns destul de repede la mal.

Asta recunoscu şi în sinea lui şi căpitanul. Se adresă acum lui Rindow, primul ofiţer, spunându-i să dea direcţie ceva mai spre sud Dox-ului lor.

— Când insula va dispărea la orizont vom putea din nou să ne ridicăm la suprafaţă. Nici acum nu cred că am putea fi văzuţi de pe insulă dar ce e sigur, e sigur.

După o jumătate de oră submarinul ajunsese destul de departe de coastă. Întrucât, cât se vedea cu ochii nu se zărea nici o ambarcaţiune, căpitanul ordonă ridicarea vasului la suprafaţă. Reintră în turn însoţit de musafirul său şi de Brun, cel de-al doilea ofiţer care aducea unul din schimburile sale de haine, întrucât avea cam aceeaşi statură şi grosime.

— Aerul libertăţii miroase cu totul diferit, zise Armand. Nu găsesc cuvinte prin care să-mi exprim recunoştinţa, domnule căpitan. Cine e trimis nevinovat să se căznească în iadul din Cayenne, suportă totul mai greu decât cel vinovat.

Ceva mai târziu intrară în interiorul submarinului unde luară micul dejun.

— Cum era mâncarea în colonia de pedeapsă? îl întrebă Farrow.

— N-am răbdat de foame, dar nici n-am fost răsfăţaţi, asta e sigur, domnule căpitan.

— Atunci serveşte-te cu de toate. Recompensează suferinţele şi nevoile trupeşti, recâştigându-ţi forţele, totodată.

Armand făcu toate onorurile mesei care-i fu servită.

Căpitanul se bucură nespus văzându-l cu câtă poftă mănâncă.

După masă, doctorul Bertram îl examină cu atenţie pe Armand găsindu-l puţin slăbit. Îl trimise mai întâi la culcare pentru a se reface întrucâtva. Perioada de lucru pe insulă, ţinând cont de climă era prea lungă.

Pentru noaptea următoare, Armand trebuia să fie oarecum în formă, întrucât era de la sine înţeles că el, ca unul ce cunoştea rosturile, trebuia să fie prezent la eliberarea fratelui său. În plus marinarii Dox-ului nu-l cunoşteau pe Lucien Armand, fratele ocnaşului evadat. După ce Armand se urcă în patul infirmeriei şi în curând adormi, doctorul Bertram urcă mulţumit scăriţa care ducea în turn.

— Sărmanului om îi lipsesc în primul rând vitaminele, îi mărturisi doctorul căpitanului Farrow. Chiar şi sucul meu de mere îl poate ajuta în acest caz.

Căpitanul dădu numai din cap gânditor, apoi spuse, mai mult pentru sine decât pentru cei ce-i stăteau în preajmă:

— Trebuie să încercăm cu orice chip să-l eliberăm pe fratele lui Armand.

— Asta nu ne va fi deloc simplu şi trebuie să ne fie clar că noi înşine ne vom expune unui mare pericol. Am putea ajunge în anticamera iadului şi chiar că nu-i o figură de stil.

— Ştiu doctore, cum şi cât de periculos este. Şi la ce riscuri ne expunem şi de aceea te întreb dacă vrei să vii şi dumneata?

— Bineînţeles! strigă uimit doctorul. Am luat întotdeauna parte la toate expediţiile, aşa că nu văd de ce aş rămâne de data asta acasă.

— Mă bucur că vezi lucrurile aşa, dar am întrebat ca să nu te expui

fără rost riscului. Trebuie să alcătuim un plan laborios pe care să-l urmăm cu stricteţe, altfel încercarea este sortită de la bun început eşecului. Cayenne e un teren neprielnic pentru noi, iar gardienii sunt bine înarmaţi şi ştiu să mânuiască armele. Ceilalţi deţinuţi, camarazii lui Lucien, constituie un pericol pentru acesta, întrucât dacă nu vom voi să-i luăm cu noi vor deveni duşmanii noştri înverşunaţi. Poate că vom reuşi să-l răpim pe Lucien, când va pleca la lucru cu detaşamentul său în interiorul insulei.

— Dacă vom ajunge cu fratele lui Armand undeva în desişurile junglei, atunci bătălia e ca şi câştigată, deoarece în condiţii de junglă ne mişcăm mult mai repede decât toţi paznicii la un loc, domnule căpitan.

— Ce spui de ideea de a ne croi drum într-acolo prin două grupe, doctore? îl întrebă Farrow pe interlocutorul său. În prima grupă mergem noi amândoi, însoţiţi de George şi Petre. Rindow va conduce cea de-a doua grupă. Vom avea cu noi grenade cu gaze pentru a-i ameţi la nevoie pe amici pentru douăzeci şi patru de ore.

— Rindow şi cea de-a doua grupă ne va asigura nouă retragerea, spuse doctorul. Păcat că Armand nu are nici o fotografie cu fratele lui. Dacă se va alătura grupului nostru şi vom fi nevoiţi să aruncăm grenadele, atunci Rindow cu ai săi ne vor putea recupera, dar tot nu-l va putea recunoaşte pe fratele lui Armand, pentru a-l elibera. O a doua încercare e exclus s-o mai facem.

— Cel puţin va trebui să lăsăm să treacă o îndelungată perioadă de timp, până ce spiritele se vor linişti, râse căpitanul, după care continuă cu seriozitate.

— Lucien Armand ar avea de suferit în acest caz toate represaliile posibile, întrucât Thibaut ar trage concluzia care se impune, anume că fratele său nu a murit sfârtecat de rechini ci el se află la originea încercării de eliberare. Aşadar prima încercare trebuie să reuşească neapărat.

O vreme în turn domni tăcerea, după care Farrow adăugă:

— Chiar acum voi trage la sorţi oamenii care vor constitui grupa a doua, sub comanda lui Rindow.

Cei zece oameni pe care i-au decis sorţii erau extaziaţi de perspectiva aventurii apropiate, deşi nu ignorau pericolul de care era legată aceasta.

Căpitanul le recomandă prudenţă maximă şi le zugrăvi în amănunţime pericolele la care se expuneau.

Toţi s-au angajat să fie prudenţi şi căpitanul ştia că se putea baza pe ei. În continuare au fost eliberaţi de sarcini pentru a se putea pregăti şi odihni, întrucât nu era exclus să rămână în Cayenne pentru mai bine de douăzeci şi patru de ore. Pentru nerăbdarea de care era cuprins George ziua trecu îngrozitor de încet, în cele din urmă se

pogorî înserarea.

Masa de seară fu servită mai repede decât de obicei. Când întunericul puse stăpânire de-a binelea, au fost aduse componentele a trei bărci uşoare de aluminiu pe punte şi asamblate. Dox-ul se apropiase în ultimele ore de Cayenne, ultima porţiune fusese străbătută fără a întâlni alte ambarcaţiuni pe mare. Era posibil ca Thibaut să fi postat santinele, înlocuite tot la doua ore, pe toată circumferinţa insulei. Până la căderea întunericului căpitanul urmărise prin periscop coasta insulei, dar nimic ce să-i dea de bănuit nu putu fi semnalat. Liniştea şi pacea domnea peste tot, nimic suspect nu apăru în tufişurile de pe mal. Era improbabil de presupus că vor rămânea de strajă santinele în desişurile de pe mal, întrucât deşi nu erau animale de pradă, insecte veninoase mişunau cu duiumul.

Când Dox-ul se apropie suficient de mult de mal, cele trei bărci uşoare de aluminiu fură lansate la apă. Camarazii coborâră în ele şi cu mişcări uşoare de vâslă se apropiară de ţărm.

Din fericire luna rămăsese ascunsă după un nor dens. După cele trei bărci atinseseră nisipul plajei, marinarii încremeniră pentru un timp locului, ascultând şi pândind în liniştea nopţii. Întrucât nimic nu se mişca, căpitanul dădu poruncă oamenilor săi să debarce.

George fu primul pe plajă. Fără să se oprească deloc el alergă la marginea desişului care începea de acolo. Voia să descopere poteca pe care şi-o croise Thibaut prin junglă. Dacă o găseau şi-ar fi economisit o parte importantă din forţe.

Din spiritul de prevedere, căpitanul Farrow îşi ascunse bine bărcile cu care venise. Doi dintre marinari fură postaţi de pază lângă ele, întrucât în caz de nevoie acestea ar fi constituit singurul mijloc de salvare. Marinarii aveau misiunea de a pune repede bărcile pe linia de plutire, dacă ar fi primit semnale acustice în acest sens de la camarazii lor, eventual urmăriţi de către oamenii lui Thibaut. Toate eventualităţile au fost cântărite şi luate în considerare, aşa cum scrie la carte.

După ce la rându-i căpitanul coborâse pe uscat, alergă spre George, care păşea încă la marginea desişului.

— Aici este o spărtură destul de mare, tată, îi spuse acesta, după ce tatăl său fu lângă el. Pare a fi locul pe unde supraveghetorul a apărut şi a dispărut în colonie.

— Aşa par să stea lucrurile. Mi-am întipărit bine în minte locul unde a apărut şi apoi a dispărut Thibaut cu oamenii săi.

Au mai trecut câteva minute până ce marinarii au tras bărcile în desiş şi le-am mascat cum se cuvine.

Rindow avea sarcina să mai zăbovească cu oamenii săi încă vreo două sau trei ore, pe mica potecă pe care şi-o croise Thibaut, înainte de a porni pe urmele primei grupe. El trebuia să înainteze până la

marginea coloniei de pedeapsă şi să intervină numai dacă era absolut necesar.

George a luă pe mica cărăruie înainte. Drumul era departe de a fi uşor şi uzul lămpilor de buzunar nu era permis decât la indicaţia căpitanului. Cea mai mică rază de lumină ce ar fi putut răzbate prin desiş ar fi putut fi trădătoare. Astfel că celor patru camarazi la care se alătură şi Rene Armand nu le rămânea altceva de făcut decât să înainteze pe bâjbâite, de-a lungul tufişurilor. Deşi cărăruia fusese croită cum trebuie, acum pe întuneric hainele camarazilor şi pielea acestora avură de suferit de pe urma spinilor de tot felul şi a scaieţilor pe care îi întâlneau pe drum.

Li se întâmplase chiar de vreo câteva ori să prindă între degete chiar şi insecte, care după atingere le ardeau pielea şi lăsau un miros neplăcut. Puteau să se aştepte oricând să întâlnească şi şerpi, care stăteau la pândă aşteptându-şi prada. Drumul era considerabil îngreunat astfel, dar cu toate acestea se apropiau încet de colonia de pedeapsă pe care Rene Armand o localizase foarte bine.

Mai aveau o jumătate de kilometru până să ajungă la plantaţia care fusese lucrată de deţinuţi. Aceasta se întindea pe o porţiune de cinci kilometri. Abia apoi ar fi trebuit să atingă colţul sudic al gardului de sârmă ghimpată prin care, pe timpul nopţii trecea un curent electric de înaltă tensiune şi prin urmare mortal.

Gardul fusese gândit şi ca un prim semnal de alarmă. Orice întrerupere a trecerii curentului sau alt deranjament ar fi declanşat în clădirea principală aprinderea unor beculeţe roşii care ar fi dat alarma.

Prin forţă nu s-ar fi putut trece fireşte, dar George avea un plan şi pentru a înfrânge o asemenea provocare. Se gândea să-şi construiască din câteva crengi trainice de copac nişte picioroange cu care spera să ajungă nevătămat de cealaltă parte a gardului, fără a-l atinge cât de puţin.

Parcurseră deja jumătate de drum, George preluând conducerea micului lor grup, fiind mereu înainte, avântului său juvenil neputându-i face faţă nici măcar obstacolele naturale, de care am amintit adineaori. Dacă îşi propunea ceva atunci îşi ducea întotdeauna ideea până la capăt. Deodată urechea tânărului auzi un sunet cu care era deja familiarizat: sâsâitul unui şarpe! Tânărul ştia prea bine că în desişurile junglei din Cayenne fusese naturalizaţi şerpi veninoşi a căror lungime varia între trei şi patru metri, originari din Brazilia. Împotriva unui astfel de şarpe şi a muşcăturii sale nu exista salvare. Acum era momentul pentru a aprinde pentru scurt timp lampa de buzunar. O apucă în mâna stângă, iar în dreapta ţinea pregătit pumnalul. Când fascicolul de lumină căzu pe lighioană şi nu era decât un animal relativ mic, de un metru şi jumătate, în primul moment

reptila fu năucită, pentru ca apoi să-şi mişte limba furioasă spre George, care ştia de-acum cum se umblă cu astfel de târâtoare. Se aplecă puţin înainte şi lovi cu toată forţa. Şarpele încercă un al doilea atac dar lovitura fusese precisă şi puternică. Lama ascuţită despicase chiar lângă ceafă capul şarpelui de trup, care acum se zvârcolea încolo şi încoace în convulsiile morţii.

Capul şarpelui cu colţii veninoşi zbură într-o parte. Lupta nu se derulă tocmai în linişte, de acea camarazii se opriră un timp pentru a asculta dacă nu provocaseră vreo alertă. În cele din urmă căpitanul le şopti celorlalţi camarazi:

— Nu pare a fi nimeni prin apropiere care ar fi putu auzi ceva. Aşadar înainte!

Încă mai prevăzători decât înainte, camarazii păşiră înainte.

III
GEORGE DEŢINUT

ÎN SFÂRŞIT AJUNSERĂ LA PLANTAŢIA de cafea şi mirodenii. Arbuştii fuseseră aranjaţi cu multă regularitate, între aceştia fiind spaţii de acces. Pe nici o altă plantaţie de la tropice n-au putut întâlni mai multă ordine, metodă şi curăţenie.

Întrucât luna ieşise dintre nori, la lumina razelor ei pale, am putut admira întreaga plantaţie în ansamblul ei. Ţinându-se în umbra desişurilor cultivate au reuşit să se târască înainte, în direcţia coloniei. Într-o oră sperau să ajungă la gardul cu sârmă ghimpată. Petre, căruia George îi împărtăşise ideea sa în legătură cu escaladarea gardului se uita deja după câţiva pomi mai subţiri adecvaţi scopului propus. Găsi până la urmă câţiva de grosimea încheieturii unei mâini de om, pe care-i mai ciopli cu cuţitul său solid de marinar. Ramificaţiile au fost îndepărtate şi acum s-au putut contura o pereche de cârje uriaşe de lungimea necesară.

Armand nu-şi putea imagina cum ar putea reuşi George cu ajutorul acestor beţe să escaladeze gardul care mai era şi electrificat pe deasupra.

După exact o oră ajunseră la destinaţie. Cu multă atenţie, camarazii spionară activitatea din curte şi în curând observară cum două santinele patrulau agale, încolo şi în coace cu armele în spate, dincolo de gardul de demarcaţie. Cei doi paznici vorbeau între ei de ceva vreme, astfel încât camarazii pitiţi în tufişuri au putut înţelege despre ce era vorba.

— Thibaut e foarte prost dispus astă seară, spuse unul dintre ei.

— Şi îi de mirare? îl interpelă celălalt. Morala care va trebui să o îndure de la comandantul coloniei va fi greu de suportat. Doar a evadat unul dintre deţinuţi, nu?

— Este primul caz după foarte multă vreme că un prizonier i-a scăpat atât de uşor.

— Să-i fie de bine!

— Dacă ar mai fi scăpat şi cu viaţă atunci sărmanul Thibaut ar fi avut ce trage.

— Va fi cu atât mai vigilent cu fratele celui răposat. N-aş vrea deloc să fiu în pielea acestuia.

— Comandantul va întări paza pentru cei care lucrează în junglă.

— Asta înseamnă mai multă bătaie de cap pentru noi şi, crede-mă mi-ajunge şi cât am!

— Ei, mai avem un an! Nimeni nu mă va mai obliga să mai rămân mai mult de atât aici. Mai bine îl omor!

— Păi de-abia atunci vei avea mai mult timp de petrecut pe mica noastră insulă! Aşa că mai gândeşte-te!

— Mâine Thibaut vrea să-i arate fratelui celui evadat locul unde rechinii i-au venit de hac acestuia.

— Câtă fineţe! Asemenea torturi omeneşti n-ar trebui permise!

— Asta numai ca să-l descurajeze de-a mai încerca el însuşi ceva asemănător.

Vocile celor doi gardieni se pierdură în noapte. Camarazii se târâră din ascunzătoarea lor, apropiindu-se de gard, de îndată ce oamenii de pază se îndepărtaseră.

Petre legă cele două trunchiuri cioplite din copaci cu frânghii de cânepă rezistente la capete, astfel încât să semene cu braţul unui compas, rămânând la fel de flexibil. Desfăcu apoi picioarele, ţinându-le cu toată forţa mâinilor sale, în timp ce George se căţăra pe unul dintre ele. Căpitanul îi dete fiului său un al treilea par, pe care acesta îl ridică cu grijă, lăsându-l să cadă de cealaltă parte a gardului. Capătul său subţire îl legase cu meşteşug cu celelalte două capete de prăjină. Se alcătuia astfel un fel de tripod stabil, care era petrecut cu un picior peste gard. George se lăsase cu toată greutatea trupului său pe cel de-al treilea braţ şi se găsi curând de cealaltă parte a gardului, în interiorul coloniei de pedeapsă.

— O idee magistrală, şopti Armand încântat. Şi la urma urmei atât de simplă! Dar lucrurile cele mai simple sunt şi cele mai grele. Acum o să trecem cu toţii dincolo?

— Mă gândesc ce e mai bine, şopti căpitanul. Unul dintre noi trebuie să rămână aici de veghe.

— Trebuie să ascundem tripodul nostru pentru timpul cât ne vom afla în colonie, spuse doctorul Bertram. Nu cred că vom fi înapoi până ce cei doi gardieni îşi fac rondul şi se întorc.

— Ultimul care trece dincolo va trebui să desfacă legăturile prăjinilor, mai întâi a celei de dincolo de gard. Apoi să le ascundem bine pe toate trei, mai întâi pe cea de dincolo de gard, apoi pe cele

două rămase aici de către marinarul de pază. Dacă avem noroc şi ne putem întoarce repede cu fratele dumitale, domnule Armand, atunci părăsirea coloniei nu va fi o problemă. Cel ce rămâne aici va ridica cele două picioroange, iar noi pe cel de-al treilea. George, ca fiind cel mai uşor, va trece dincolo, în timp ce noi vom ţine prăjina de partea noastră. Apoi el va reface legăturile care ţin prăjinile laolaltă şi iată-ne pe toţi îndărăt.

— E mai uşor s-o spui decât să o faci, fu de părere doctorul.

— Mă declar de acord să rămân aici pentru că n-aş fi prea util în interiorul lagărului.

— Excelent, aprobă căpitanul, să ne grăbim atunci!

Trecerea peste gard a căpitanului, a lui Petre şi în cele din urmă a lui Armand însuşi decurse mai bine decât îşi imaginase francezul. De îndată ce cei trei fură de cealaltă parte a gardului, tripodul fu îndepărtat, prăjinile ascunse, iar expediţia putea continua acum în jurul taberei de deţinuţi.

Camarazii se strecurară acum prin tufişurile din jur, spre barăcile unde erau deţinuţii. În cea de-a treia baracă se presupunea a fi fratele lui Armand. Fiecare baracă era supravegheată de către doi gardieni. Schimbul gărzii fusese efectuat doar de foarte puţin timp. Mai aveau încă o jumătate de oră bună, întrucât la tropice schimbul se făcea la fiecare oră.

Căpitanul avea îndoielile sale că ar reuşi să învingă şase santinele şi să-l elibereze pe prizonier după ce ar fi deschis cu forţa uşile. Nu era simplu să-l iei cu tine pe Lucien Armand din mijlocul copărtaşilor săi la suferinţă.

Când prima baracă apăru în câmpul lor vizual, camarazii se pitiră cum au putut mai bine în dosul unui tufiş stufos, privind apoi cu atenţie într-acolo. Cei doi gardieni tocmai trecuseră mai departe, după ce s-au întreţinut foarte animat între ei. De îndată ce aceştia dispărură din câmpul lor vizual, marinarii de pe Dox au început să păşească pe pietrişul cu care era presărat drumul, ţinându-se în umbra barăcii.

Din nou se auziră paşii scrâşnind ai santinelelor.

Petre şi George stăteau de acum lipiţi de colţul clădirii, aşteptând cu muşchii încordaţi gata de săritură.

Cele două santinele odată apărute, ca nişte pisici, nefăcând nici un zgomot, cei doi prieteni săriră înainte.

George îl luă în colimator pe primul soldat, expediindu-i o directă de stânga direct în bărbie. În materie de box, având-ul ca profesor pe Petre, era de acum maestru ca şi în jiu-jitsu.

Soldatul căzu grămadă fără a mai zice nici pâs.

Şi Petre îşi scoase adversarul din luptă şi acum după ce îl aşezase cu grijă jos, c-o sfoară subţire dar rezistentă, pe care o avea totdeauna pregătită în buzunar îl legă şi pe omul lui George, îndesându-le câte

un căluş în gură, după care îi târî într-unul din tufişurile apropiate.

Acum se îndreptară spre cea de-a doua baracă, unde lucrurile se repetară întocmai.

Armand nu mai contenea mirându-se. El îi şopti căpitanului:

— Acum parcă îmi vine să cred că Lucien o să fie liber totuşi până la urmă.

— Să sperăm că totul va continua la fel ca până acum, veni răspunsul şoptit al căpitanului.

Cu santinele de la cea de-a treia baracă se întâmplă exact ca şi cu celelalte. După ce-i târî pe ultimii soldaţi în tufiş, le luă armele de pe umeri, sperând că folosindu-se de ţevile lor de fier să forţeze în caz de nevoie uşa barăcii.

Zăvorul nu le puse multe probleme, dar cu lacătele de la uşă avură de muncit. Dar şi pentru astfel de situaţii Petre avea pregătită soluţia. În magazia submarinului îşi confecţionase un număr suficient de passepartout-uri – chei false – pe care – le-ncercă pe rând. La a patra încercare avu noroc şi lacătul se deschise. În interiorul barăcii deţinuţii auziseră deja zgomotele produse cu zăvoarele uşii. Şoaptele care se auzeau crescuseră de acum în intensitate.

Petre deschise uşa din prevedere numai puţin şi-l strigă uşor prin deschizătură pe omul căutat.

— Lucien, Lucien, haide repede! Aşa cum eşti! Dar repede!

În clipa următoare uşa fu împinsă cu putere şi mai mulţi deţinuţi ieşiseră afară.

— Suntem liberi, exclamară aceştia pe un ton înăbuşit. Putem şi noi să scăpăm din iadul ăsta?

De asta se temuse cel mai mult căpitanul. Era absolut exclus să-i poată lua cu el pe toţi oamenii aceştia. Dar se gândise la o soluţie şi pentru asta.

— Sunteţi liberi! zise el încet arătând spre uşa principală. E deschise! Dar încet! Haide, daţi-i drumul!

Din ce în ce mai mulţi deţinuţi ieşeau din baracă alergând în direcţia indicată, adică în direcţia contrară de unde veniseră camarazii şi înspre care voiau imediat s-o pornească.

În cele din urmă se repezi afară un tânăr zvelt, care căzu în braţele fratelui său Rene.

— Repede! Înainte! îi grăbi căpitanul. Lagărul va fi în curând tot o revoltă! Lăsaţi-i mai întâi pe ceilalţi deţinuţi să o ia înainte.

Un individ uriaş se opri lângă camarazi şi le strigă agitat:

— De ce nu fugiţi şi voi într-acolo? E adevărat că poarta principală e deschisă?

— Cum am fi putut astfel intra aici? spuse căpitanul. Fugi, nu mai zăbovi, noi mai avem de lucru aici. Şi ceilalţi vor să fie eliberaţi. În port e ancorat un cuter, echipajul e instruit şi foarte curând ridică

ancora!

Uriaşul ridică ameninţător braţul:

— Aici ştie oricine că lunganul Jules nu ştie de glumă!

— Nu mai pălăvrăgi atâta! Dă-i drumul odată! îi strigă Farrow mânios. Întrucât uriaşul îi răpea prea mult timp. Asta-i mulţumirea că am pătruns până aici să vă eliberăm? Baraca e goală, camarade! Repede, până la următoarea!

Fără a se mai interesa de uriaşul Jules, camarazii alergară cu cei doi Armand până la următoarea baracă. Se aplecară să meşterească la uşa zăvorâtă spionându-l pe individual cel înalt, care se hotărî în sfârşit să o pornească în direcţia porţii principale. De îndată ce acesta dispăruse camarazii parcurseră drumul înapoi. Acum trebuiau să vegheze să nu cadă în mâinile celeilalte patrule care avea în custodie perimetrul gardului. În curând au ajuns la capătul coloniei. Se pitiră mai întâi în desiş şi ascultară cu atenţie.

George îi şopti prietenului său Petre aflat lângă el: „Caţără-te tu primul peste gard! Eu te voi acoperi de aici!"

Petre vru să protesteze, dar George i-o tăie scurt cu o mişcare bruscă de mână.

Cei doi gardieni apărură mergând fără să bănuiască nimic, chiar pe lângă locul unde erau ascunşi camarazii. Imediat ce dispărură din vedere, Petre luă cea de-a treia prăjină din ascunzătoarea sa şi-o ridică în sus, chemându-l încet pe partenerul său de dincolo de gard.

— *Hello,* domnule doctor, repede!

Imediat ieşi şi doctorul Bertram dintr-un tufiş cu celelalte două prăjini legate împreună. Petre apropie capătul prăjinii sale de celelalte două, în locul unde acestea făceau un corp comun şi se căţără cu îndemânare pe deasupra. Când fu sus înţepeni şi cea de-a doua prăjină. Apoi alunecă încetişor de cealaltă parte a gardului. Urmară cei doi Armand, apoi căpitanul. George stătea lipit de tufişul ce servise drept ascunzătoare camarazilor. El îşi sprijinise piciorul de partea inferioară a prăjinii pentru ca aceasta să nu alunece. În momentul în care el însuşi vroia să încalece gardul, simţi un pumn în ceafă şi o mână în gât, astfel încât nu putu scoate nici un sunet. În plus se simţi tras îndărăt. În depărtare se auziră împuşcături şi alarmele sirenelor începură să sune. Întreg lagărul de pedeapsă se găsea se picior de alarmă.

— Încoace, încoace, zbieră omul care îl ţinea încă strâns pe George. L-am prins pe unul dintre ei! Ceilalţi sunt de cealaltă parte a gardului. Încoace!

George nu-şi pierdu prezenţa de spirit sub imperiul momentului şi încercă să îşi tragă pumnalul pentru a-şi lovi adversarul în antebraţ dar o lovitură care o primi din spate în cap îl lăsă lat la pământ. În timp ce el deschise încă o dată ochii, realiză că el se găsea în puterea

acelui deţinut cu care vorbise tatăl său, numit Jules. Când George se trezi, nu putut aprecia cât fusese fără cunoştinţă. Îşi putut da seama că se găsea într-o cameră luminată puternic de nişte becuri electrice. Stătea în picioare dar nu datorită propriilor sale puteri ci era sprijinit. Un pumn puternic îl înşfăcase de braţ şi-l ţinea în picioare. Înaintea sa văzu o masă lungă la care erau aşezaţi mai mulţi ofiţeri francezi.

— Cine eşti dumneata? îl întrebă cel mai mare în grad dintre aceştia cu o voce rece şi tăioasă.

George abia auzi vocea care suna destul de neplăcut. I-ar fi plăcut mai bine dacă cel din faţa lui urla sau ar fi făcut scandal. Preferă prin urmare să joace pentru încă câteva secunde rolul omului încă ameţit pentru a-şi întârzia răspunsul. Poate va auzi ceva între timp ce îi va putea folosi. George începu să geamă şi să se clatine pe picioare.

— Jules i-a aplicat o lovitură prea puternică, remarcă ofiţerul care îi sta celui vârstnic mai îndeaproape. Omul ăsta poate să beneficieze de toate favorurile de vreme ce ne-a înlesnit prinderea acestui individ care ne poate furniza atâtea informaţii interesante.

În acelaşi moment apăru Jules urmat de către un paznic.

— Uite-l că a sosit! exclamă ofiţerul. Tânărul din faţa noastră pare să dispună de arme excelente, piese interesante pentru colecţia mea! Pumnalul acela pare să facă parte dintr-o veche colecţie indiană şi are o lucrătură minunată. Ei, Jules, spune-ne tu cum s-au petrecut lucrurile.

Deţinutul Jules îi vorbi ofiţerului frumos cu apelativul *mon General.* Un alt ofiţer pusese o scurtă întrebare generalului, adresându-i-se pe numele de Fravais. Generalul se adresă soldatului care îl ţinea pe George:

— Scutură-l pe individ puţin mai tare! S-a trezit doar! Cred că-i zumzăie încă capul, dar o să-i treacă. N-am nici un chef să-mi pierd toată vremea aici din cauza poveştii ăsteia. E şi aşa destul de târziu.

George fu scuturat cu atâta râvnă încât capul i se mişca încolo şi încoace de parcă i-ar fi prins de trunchi doar cu o aţă subţire şi nu cu ditamai gâtul. Atunci se hotărî să se trezească în sfârşit.

— Ei, bine, mi-am revenit! Cu ce vă pot fi de folos domnilor?

— Mai întâi prin a te comporta cum se cuvine, îi reproşă generalul.

Timp de câteva secunde stăpâni liniştea. George se uită de la o faţă la alta a ofiţerilor adunaţi acolo şi nu văzu decât priviri reci.

— Ai încercat să eliberezi un deţinut, spuse generalul esenţialul. În plus ai permis deţinuţilor de la o altă baracă să-i atace pe deţinuţii de la poarta principală. S-au înregistrat treisprezece răniţi. Ce ai de spus în apărarea dumitale? Dar pe scurt, te rog!

— Am ajutat la eliberarea unui nevinovat, spuse cu îndrăzneală George. Fraţii Armand pot să-şi dovedească nevinovăţia şi o vor face în Franţa. Am făcut-o din dragoste faţă de aproapele meu şi mă declar

nevinovat.

— Asupra acestei fapte părerile noastre diferă, veni răspunsul simplu şi rece al generalului. Ca o consecinţă a faptei dumitale m-ai silit să impun stare de necesitate asupra întregii colonii. Acum va urma doar sentinţa Curţii Marţiale în faţa căreia stai. Aşadar cine eşti dumneata de fapt?

— Refuz să răspund la această întrebare!

— Asta nu ne deranjează prea mult. Vei purta numărul 819. Aşa că vei fi condamnat 819. Ce ai de spus în apărarea dumitale?

— Am spus tot ce-am avut de spus!

— Noi suntem de altă părere. Aceasta sună cam aşa: complicitate la eliberarea unui deţinut, instigare la rebeliune a unui număr de deţinuţi. Pentru asta e prevăzută pedeapsa cu moartea. Luând în considerare vârsta dumitale tânără, poate vom fi mai îngăduitori. Căpitane Ficheau, prezintă alocuţiune.

Un ofiţer mai în vârstă, cu o faţă de pergament, uscată de soarele tropicelor şi probabil suferind de ficat. Aşa cum se citea pe expresia înveninată a feţei sale, se ridică în picioare şi îşi începu peroraţia pe un ton uniform.

— Acuzatul prezintă circumstanţele agravante care nu fac decât să-l incrimineze şi mai mult. Îşi motivează faptele de o manieră copilăroasă, romantică. Aş recomanda pedeapsa cu moartea dar având în vedere vârsta acuzatului mă rezum la închisoare pe viaţă sau cel puţin douăzeci de ani muncă silnică pe insula Cayenne.

Imediat se ridică şi apărătorul, un tânăr locotenent care nu era de crezut că ar mai fi putut înclina cu ceva balanţa dezechilibrată atât de mult în sensul acuzării.

Generalul se ridică în picioare şi se retrase cu doi dintre ofiţerii săi într-unul din colţurile încăperii pentru consultare. Toţi se ridicară de pe locurile lor când ofiţerii care deliberaseră se întoarseră să-şi ia locurile. Generalul dădu citire sentinţei tribunalului Curţii Marţiale, adhoc constituită.

— Acuzatul cu numărul 819 a comis infracţiunea de complicitate la evadarea deţinuţilor şi instigare la revoltă. Ţinând cont de tinereţea lui este condamnat la cincisprezece ani de pedeapsă cu muncă silnică pe insula Cayenne. Condamnatul va fi găzduit în baraca cu numărul trei, de unde a înlesnit fuga deţinutului.

Domnii ofiţeri componenţi ai Curţii Marţiale se reaşezaseră. Generalul se întoarse către uriaşul Jules:

— Ascultă aici, vreau ca deţinutul să rămână în viaţă, s-a înţeles? Poate că ne va trăda complicii săi. În rest poţi să-l iniţiezi în îndatoririle pe care le va avea ca deţinut. Puteţi pleca!

Aşa se sfârşi pentru George tentativa de eliberare a lui Lucien Armand. Acum devenise el deţinut pe Insula Diavolului. Fu condus

într-o mică încăpere unde fu dezbrăcat de haine şi şurluit din cap până în picioare. I se înmână costumul de deţinut pe care trebuia să îl îmbrace pe loc. Urmă apoi tunderea la zero. Un supraveghetor tot atât de solid ca Jules îl luă în primire:

— Aşadar ai vrut să eliberezi un deţinut? Nu te-ai gândit că poţi ajunge tu însuţi în locul lui? Jules, ţi-l încredinţez ţie să-l iniţiezi în toate.

— Prea bine domnule Thibaut, răspunse Jules.

Aşadar acesta era acel Thibaut pe care îl cunoştea din descrierile lui Armand.

Gardianul şef îşi lăsă mâna sa grea pe umărul lui George spunându-i:

— Nu trebuia să îşi vâri nasul în treburile altora! O să-ţi blestemi ziua în care te-ai gândit la asta! Cum a putut evadatul Armand să scape de furia rechinilor? Doar nu era nici un vas în apropiere.

George nu-i răspunse, dar Jules chicoti nervos:

— O să-l fac pe micuţul ăsta să ciripească până mâine!

— Din partea mea n-ai decât! Dar ai auzit ce a spus generalul, zise Thibaut. Trebuie să rămână în viaţă. Interoghează-l mai cu duhul blândeţii. Hai acum cu mine, micuţule, la baraca cu numărul trei!

IV
VIAŢA PE INSULA CAYENNE

GEORGE ERA ÎNCĂ AMEŢIT când păşi alături de cei doi oameni înalţi către baraca cu numărul trei. Nu-i venea să creadă că e posibil ca în ultimul moment, când reuşita evadării lui Lucien Armand era dincolo de orice dubiu, el să sfârşească prin a fi capturat. Scurtul drum parcurs prin răcoarea nopţii îi făcu bine concomitent îşi dădu seama că îl aştepta o soartă grea. Thibaut îl ura şi Jules va face totul ca să-l chinuiască pe protejatul său întrucât numărul 819 îl păcălise să o ia spre poarta principală, în noaptea evadării. Tânărul îşi propuse să nu se lase în nici un fel intimidat sau înfrânt. În acest din urmă caz ar fi purtat o viaţă întreagă pe corp relicvele acestei situaţii. Se bucura că pe mare se antrena zilnic cu Petre şi devenise un boxer desăvârşit şi stăpânea şi arta asiatică de jiu-jitsu. Vroia să-i arate lui Jules de ce este în stare în caz că acesta ar fi avut de gând să-l provoace.

Înaintea barăcii stăteau patru soldaţi cu armele pe spinare, iar pe alţi patru, George îi văzu dispărând după colţul clădirii, făcându-şi rondul. Aşadar baraca era păzită cu străşnicie.

— S-au liniştit deja păsărelele? îl întrebă Thibaut pe unul dintre gardieni.

— S-au potolit deja, veni prompt răspunsul. Ăsta este unul nou? E tânărul care a luat parte la încercarea de eliberare? Păsărelele noastre

se vor bucura grozav să aibă plăcerea de a-l saluta. Aş vrea să văd ce mai rămâne întreg la el mâine dimineaţă!

— Generalul vrea să rămână în viaţă pentru a fi apt la diferite întrebări. Jules va avea de grijă ca să nu i se întâmple nimic.

Soldatul dădu numai din cap, râzând. Uşa fu deschisă. Din interiorul barăcii răzbăteau gemete uşoare.

— Aceştia sunt numai câţiva răniţi uşor, îl lămuri Thibaut. Au luat prea în serios sfatul vostru. Acum, timp de 15 ani vor găsi ei timpul, locul şi mijloacele prin care să regleze conturile. Înăuntru cu el! Jules, tu să-i areţi patul lui. Va primi efectele deţinutului evadat.

Uşa se închise cu zgomot. George se găsea deja înăuntru barăcii de unde fu întâmpinat doar de priviri de ură şi dorinţi de răzbunare.

— Ia ascultaţi aici, strigă Jules aprinzând lumina în dormitor. Aici e păsărica pe care am prins-o tocmai când vroia să facă huşti peste gard. Am fi fost cu toţii liberi dacă indivizii nu ne-ar fi indicat o direcţie falsă. Ei nu vroiau altceva decât să-l ia cu ei pe Lucien.

Mai multe siluete se ridicară de pe priciurile lor cu pumnii ridicaţi spre George.

— Ei şi acum, linişte! încercă Jules să-i potolească pe ceilalţi deţinuţi, cu o voce încărcată de potenţiale ameninţări. Generalul i-a mers tipul drept la inimă. Păsărica asta trebuie să trăiască până ce va ciripi îndeajuns ca să afle cine a pus totul la cale. Înapoi! O să mă socotesc şi eu mai târziu personal cu el. Acum însă, stă sub aripa mea protectoare. Nimeni să nu-l atingă! Înţeles? Hai la fereastră, micuţule, să-ţi arăt vizuina ta!

— Domnilor, se-ntoarse George politicos către ceilalţi deţinuţi. Vă salut şi sper să ne înţelegem bine împreună.

Câţiva deţinuţi izbucniră într-un hohot de râs batjocoritor.

— De fapt, nu eu v-am spus că poarta principală e deschisă. A făcut-o căpitanul meu şi împotriva lui nu aveam voie să crâcnesc. Aşa că nu fiţi nedrepţi cu mine. Din partea mea, puteţi fi liberi cu toţii. Voi nu mi-aţi făcut nimic.

Dintr-un colţ al barăcii se ridicară murmure aprobatoare.

— Jules, micuţul are dreptate! Doar nu dorea ca mai târziu să simtă pe spinarea lui odgonul căpitanului. De aceea nu şi-a putut contrazice căpitanul, spuse un om îndesat, dar înalt şi puternic. Dacă suntem prizonieri aici, nu trebuie să-i nedreptăţim pe alţii. Micuţul îmi place aşa că fi raţional, Jules!

— Ar fi cu totul altceva dacă l-am avea aici pe căpitanul lui. Pe tânăr lasă-l aşadar în pace!

— Fii bucuros că te las eu pe tine în pace! mârâi Jules. Am de la general şi de la Thibaut misiunea de a-l lăsa să trăiesc, dar să-l fac să vorbească. Şi chiar asta am de gând să fac! Dacă o să-i fac ceva atunci nu ceva serios, care să-i dăuneze. Deocamdată!

George era bucuros că uriaşul îl dusese în colţul barăcii, având în spatele lui fereastra zăbrelită. Avea astfel spatele acoperit, ceea ce îi putea fi de folos mai târziu.

Jules credea probabil că o să fie floare la ureche să se joace cu el şi că nişte palme zdravene ar fi meritat el oricum. Aceasta n-o să-i dăuneze prea mult sănătăţii. De aceea, se îndreptă spre el acum, cu mâna ridicată. Dar tânărul era în gardă. Când laba greoaie a lui Jules lovi, George se întoarse cu îndemânare într-o parte astfel încât lovitura căzu în gol. Jules însă se clătină ameţit din cauza forţei inerţiale. În clipa următoare trunchiul superior al uriaşului zvâcni înapoi, după o izbitură straşnică. Ceea ce el nu considerase posibil, se întâmplase. Tânărul care făcuse impresia unui slăbănog de statură medie tovarăşilor lui, îl pocnise cu toată forţa în bărbie, ceea ce uriaşului nu i se mai întâmplase în întreaga lui carieră. George îşi pusese toată forţa în lovitura sa, dar uriaşul era destul de stabil pe picioare ca să nu se prăbuşească imediat, cum ar fi fost normal cu oricine altcineva de gabarit mai redus. Jules fusese scuturat puternic, dar încă se mai ţinea pe cei doi stâlpi solizi care erau picioarele sale. Asta nu-i convenea deloc lui George, întrucât nu era greu de presupus că omul întărâtat îşi va da toată silinţa şi nu îl va cruţa deloc.

De aceea fiul căpitanului Farrow nu avea deloc intenţia să-l lase pe uriaş să-şi revină, ci voia să-şi exploateze până la capăt primul succes. Din nou sări la acesta care respire de acum cu greutate. O a doua lovitură în bărbie, nu mai puţin puternică decât prima, îl zgudui din temelii pe Jules. Spectatorii aplaudară entuziaşti. Asta era o luptă dreaptă pe placul lor…

Aşa ceva îi despăgubea puţin după dezamăgirea pe care o suferise după încercarea de răzvrătire şi evadare. Sigur că-i doreau lui Jules, pe care îl pizmuiau, o corecţie straşnică din partea insignifiantului tânăr intrus.

Jules urlă de furie, se repezi înainte şi lovi ca un sălbatic în jur. Dar loviturile sale, puternice ca barosul fierarului, nimeriseră în gol, întrucât George se eschiva cu îndemânare. O a treia lovitură a lui George îl nimeri pe uriaş, care se încolăci de durere. Ca o gorilă se repezi acum Jules spre George căutând să-l înghesuie înspre pat, unde tânărul nu s-ar fi putut apăra cum trebuie. În felul acesta George ajunsese într-o situaţie ce îi putea deveni periculoasă. Dar nu degeaba se antrenase el atât de mult. Mai întâi căpătă un pumn de la Jules, făcând o eschivă graţioasă după ce-i prinse mâna dreaptă şi-l împinse cu toată puterea într-o mişcare de răsucire înapoi. Jules ţipă ca muşcat de şarpe.

Aplauzele pentru George urcară până la cotele cele mai înalte. Individual solid şi îndesat care intervenise primul în favoarea lui George strigă cât îl ţineau bojocii:

— Bravo tinere! Tăbăceşte-i cojocul! Nu-l slăbi deloc, căci o merită, prostănacul!

Câteva îndemnuri veniră din toate zonele încăperii pentru a-l termina pe Jules, dar George se întoarse spre deţinuţi şi le spuse:

— Cred că ajunge de acum! Am vrut numai să-i arăt că folosindu-te de mobilitate şi dibăcie poţi să învingi şi forţele uriaşe pe care fără îndoială le posedă Jules. Eu nu vreau să-i fac rău, mai mult chiar vreau să fiu un camarad de nădejde, mai ales că ne aşteaptă împreună o soartă grea.

George merse după ce spuse cuvintele acestea ascultate în tăcere de toţi cei prezenţi, înspre Jules, care stătea ghemuit de durere, îi puse mâna pe umăr şi îi zise:

— Ei, acum ajunge, nu-i aşa? Poţi să şi continui, dar de ce să ne batem între noi pentru plăcerea altora? Am vrut doar să arăt că ştiu să mă apăr.

Spunând acestea îi întinse mâna dreaptă. Şovăind însă, uriaşul îşi puse laba sa de urs în mâna micuţă a lui George. În momentul următor uşa fu dată la o parte. O voce atotstăpânitoare începu să ţipe:

— Ce s-a întâmplat aici? Unde este novicele?

Era căpitanul care citise actul de acuzare în procesul Curţii Marţiale. George făcu câţiva paşi înainte şi se aplecă uşor:

— Dacă de mine e vorba, iată, sunt aici!

— Văd că sângerezi la mână. Ce s-a întâmplat aici?

George se uită la mâna lui, de unde într-adevăr se prelingea un firişor roşu de sânge. Nu se gândise însă să-l trădeze pe Jules ci numai spuse:

— Probabil că m-am rănit de marginea patului.

Căpitanul francez nu prea credea asta, se uită mai întâi la uriaşul Jules, se uită la faţa acestuia, care mai purta urmele luptei, se uită din nou la George clătinând numai din cap, după care părăsi baraca fără a mai spune nici un cuvânt. În urma lui uşa fu închisă de afară.

— Ai brodit-o şi de data asta, micuţule, spuse individul îndesat vorbind pe un ton potolit. Dacă ai fi mărturisit deschis că te-ai bătut cu Jules aţi fi încasat amândoi trei zile de arest sever pentru asta.

Jules se apropie de George şi-l bătu încetişor cu laba sa pe spate:

— Nu mi-o lua în nume de rău, spuse el în cele din urmă.

În felul acesta, prin eroismul său şi prin spiritul de camaraderie arătat ulterior, George se făcu peste tot simpatizat. Iată cât de repede poţi să schimbi impresia oamenilor. Când George intrase în baracă fiecare deţinut l-ar fi omorât cu plăcere, acum era bine văzut şi respectat de către toţi cei prezenţi.

— Mă numesc Pierre şi sunt din Marsilia, se prezentă individul îndesat. Cum te numeşti tu?

George reflectă bine. Sigur că nu era dine dacă s-ar fi recomandat

ca şi fiul căpitanului Farrow. Aşa că spuse simplu:

— Mă numesc Renee ca şi unul dintre cei doi Armand şi sunt elev marinar sau mus, cum se spune pe un cuter. Căpitanul meu l-a pescuit pe Armand care evadase de prima dată şi acesta a jurat pe cei are mai sfânt că el şi fratele lui au fost trimişi nevinovaţi pe insula Cayenne. Aşa că s-a intenţionat ca şi celălalt frate să fie eliberat. Păcat că am fost prins de către Jules.

— Ai avut ghinion, atâta tot, spuse Pierre compătimitor. Ţi-aş fi dorit să fi scăpat mai uşor. Cincisprezece ani pe insula Cayenne este un timp îndelungat. Poate că vor încerca camarazii tăi să te scape, dar acum va fi al dracului de greu.

— Poate că va face căpitanul meu o petiţie la autorităţile franceze competente. Dacă cei doi Armand îşi pot dovedi nevinovăţia, atunci propria mea vină poate fi pe jumătate absolvită.

— Ai dreptate, te pot graţia sau te pot transporta de la Cayenne în Franţa pentru a petrece vreo câţiva ani într-o închisoare normală.

Pierre păru să mai chibzuiască o vreme la situaţia lui, după care se întoarse pe priciul său zicându-i:

— Noapte bună, micuţule! mai veni urarea din zona unde se întinsese acesta.

De asemenea şi ceilalţi deţinuţi se îndreptară spre paturile lor. Unul dintre aceştia stinse lumina. Prin ferestrele zăbrelite se filtra lumina de afară, zugrăvind figuri rocamboleşti pe pereţii barăcii sau poate pe podea. Deţinuţii din baraca numărul trei erau cu toţii marcaţi de comportamentul lui George. Nu pentru tinereţea lui sau pentru că beneficia de o educaţie mai bună, ci pentru simplu fapt că după ce-l învinsese într-o luptă dreaptă îi întinsese mâna. Pierre şi ceilalţi câţiva încercară să-i facă lui George traiul mai comod. Câţiva dintre ei aduseră câteva pături pentru ca micuţul lor să nu fie jenat de rama goală a patului din lemn. George nu ştia ce să facă cu atâtea pături, dar nu le refuză pentru a nu-i jigni pe Pierre şi pe simpatizanţii ceilalţi pe care şi-i câştigase. Ştia el prea bine că şi duşmănia lor era tot aşa de uşor de dobândit. Se înveli în pături şi în curând adormi, în timp ce mulţi deţinuţi mai vârstnici se gândeau cu nostalgie la viaţa lor trecută.

V
O EVADARE ÎNDRĂZNEAŢĂ

A DOUA ZI DIMINEAŢĂ, când George se trezi într-un vacarm îngrozitor, nu-şi dădu seama de prima dată unde se găseşte. Când se ridică însă în capul oaselor şi văzu toate acele siluete în jurul lui străduindu-se să se îmbrace şi să se spele, îl trecu un fior de groază. Aşadar aici, printre aceşti oameni îngrozitori să fie el sortit să

ispăşească cincisprezece ani de muncă silnică? Nu va rezista atâta. Oricât de robust ar arăta el din punct de vedere fizic, din punct de vedere psihic va claca cu siguranţă. Bineînţeles că tatăl său şi cu toţi camarazii săi vor încerca tot ce le va sta în putinţă pentru a-l scoate de aici. El însuşi va trebui să îşi bată capul cum i va putea face, doar să evadeze de aici. Mai întâi vor trebui liniştite spiritele autorităţilor franceze şi ale ofiţerilor implicaţi. Atâta timp cât generalul nu va ridica starea de necesitate nu se putea nici gândi la o posibilitate de scăpare. Foarte mult starea aceasta de alarmă nu putea dura şi vor veni timpuri normale pentru lagărul de pedeapsă din Cayenne.

— Ai dormit bine, Rene? îl salută Pierre.

Prietenos, deţinutul cel îndesat merse înspre George întinzându-i mâna. Veni şi Jules pentru a-l iniţia în treburile cotidiene care-l aşteptau în baracă. Cele de rutină, fireşti. Deţinuţii se pregăteau tocmai să-şi împăture cuverturile cu grijă, când supraveghetorul şef Thibaut intră în baracă.

George nu se întoarse înapoi ci îl privea numai din lateral şi îşi făcu mai degrabă de lucru cu păturile sale. Deodată auzi o voce aspră în faţa lui zicându-i:

— Cum de ai reuşit să aduni toate păturile?

George se făcu că nu aude şi îşi continuă treaba începută. Primi însă o izbitură în spate încât se întoarse cu iuţeala fulgerului pe călcâie, încât Thibaut tresări înspăimântat atât de mobilitatea extremă a tânărului cât şi de focul arzător care-i scăpără din priviri. Cu o voce aspră îl întrebă pe supraveghetor:

— Stă în atribuţiile dumitale de serviciu ca să-l loveşti pe deţinut brusc şi fără prevenire în spate?

— Nu ţipa atât de tare! zise Thibaut, întrucât George vorbise cu o voce atât de înaltă încât vocea sa răzbătuse sigur prin uşa deschisă şi putea fi auzită de afară.

— Aşa se comportă un cetăţean al glorioasei naţiuni franceze? îl întrebă George tot atât de puternic mai departe.

— La dracu, încetează odată, scrâşni Thibaut, bătrânul este în apropiere.

George zări prin uşa deschisă, în curte, o uniformă de ofiţer. Cu aceeaşi voce puternică de mai înainte îl repezi pe gardianul şef:

— Prin bătrân vrei să spui de domnul general? Scuză-mă, dar mă pot obişnui cu greu cu jargonul dumitale. De fapt mă mir că ai îndrăznit să-mi aplici lovitura aici, direct în spate, ştiind că domnul general se găseşte pe undeva prin apropiere.

— Este chiar aici, răsună de afară o voce rece, tăioasă. Ce se petrece aici Thibaut?

Cel întrebat nu putu scoate nici un sunet de îngrozit ce era. Atunci generalul se îndreptă spre George:

— Spune prin urmare dumneata număr 819!

Thibaut îşi găsise din nou darul vorbirii:

— L-am atins pe acest tânăr uşor pe spate întrucât pe patul lui erau mai multe pături decât prevedea regulamentul.

— Îmi pot imagina ce înseamnă atingerea dumitale Thibaut. Dar să lăsăm asta. Număr 819, nu ştiai că fiecare deţinut are dreptul numai la două pături şi trebuie să se limiteze la asta? Pe viitor ţine cont de asta Thibaut poartă-te cumsecade cu numărul 819, am aflat tocmai cum s-a comportat el cu Jules. Tot respectul, număr 819!

— Cu privire la pături mă voi conforma pe viitor strict prevederilor regulamentului, spuse George privindu-l franc pe general, fără teamă, în faţă.

— Foarte bine, veni răspunsul sec şi rece al generalului.

Înaltul ofiţer era pe punctul de a se despărţi de George când fiul căpitanului Farrow i se mai adresă odată:

— Domnule general, pot să primesc pumnalul meu înapoi după ce voi fi făcut cei cinsprezece ani de pedeapsă? Reprezintă pentru mine un suvenir nepreţuit din India de o factură cu totul personală. O tânără fiică de prinţ mi l-a făcut cadou.

— Armele sunt rechiziţionate, spuse generalul pe un ton aspru. Deocamdată stă deasupra biroului meu pe perete şi stă bine acolo. De fapt pare să reprezinte cu adevărat o piesă foarte valoroasă.

Fără a mai aştepta poate un răspuns din partea interlocutorilor, generalul se roti pe călcâie şi părăsi cu paşi mari dormitorul prizonierilor din baraca cu numărul trei.

Thibaut luă poziţia de drepţi până când generalul trase uşa după el şi adjutantul său o închise, se întoarse înspre George ca şi cum ar fi voit să-i mai spună ceva. Se răzgândi însă şi nu-i mai zise nimic. Se putea imagina că n-ar fi fost un cuvânt de mulţumire.

O perioadă domni liniştea în încăpere, apoi supraveghetorul şef spuse tuturor, dar era vizat în special George:

— Azi avem program de desţelenire!

— Ei, atunci am prilejul de a învăţa ceva nou. Niciodată nu se ştie la ce-ţi foloseşte, se adresă George celor din jur.

Câţiva deţinuţi începură să chicotească pentru că deşi cuvintele acestea au fost spuse pe un ton absolut nevinovat şi foarte cuviincios ştiau ei prea bine ce nuanţă de batjocură ascundeau ele.

Thibaut îi repezi pe câţiva, dar aceştia nici măcar nu erau obişnuiţi cu mai puţin de atât.

— Veţi primi cafea, mai spuse el înainte de a părăsi dormitorul. Pe George nu-l mai învrednici cu nici un afront, îşi dădea seama că tânărul acesta îi era superior ca pregătire şi nu voia să mai încaseze o înfrângere. Îi ajungea ce i s-a întâmplat în dimineaţa asta în baraca cu numărul trei.

— Minunat micuţule, se entuziasmă Jules, de îndată ce Thibaut părăsise încăperea.

— Eşti dat dracului, Rene! râse şi Pierre. Nu te lăsa călcat pe coadă de Thibaut! Este cel mai sălbatic dintre supraveghetori, dar ai dovedit că îl poţi pune la punct, dacă vrei. A fost o mare bucurie pentru noi toţi să vedem cum l-ai pus la punct. De asta poţi fi convins.

Cu mult entuziasm doi dintre deţinuţi îl ajutară pe George să aranjeze păturile, aşa cum cerea regulamentul.

Jules care era cel mai în vârstă ţiui printre dinţi. Deţinuţii păşiră unul după altul în rând. În acest fel se merse înspre cantină, unde George îşi primi cafeaua de dimineaţă şi setul de tacâmuri pentru mâncare. Toţi gardienii, precum şi deţinuţii din celelalte barăci îl examinară pe George cu mare atenţie, se puseră foarte repede în temă cu evenimentele din noaptea precedentă. Şuşoteala aici funcţiona de minune şi mai repede nu ar fi putut-o face nici un ziar din lume.

George nu se sinchisi de interesul pe care o stârni persoana sa. Îşi luă tacâmurile şi apoi cana cu cafea de la al treilea ghişeu primindu-şi apoi pâinea de grâu. Cu toate acestea merse cu paşi de gâscă de la baraca numărul trei până la cea mai scundă din complexul de locuinţe, în dispozitiv, acolo unde la două mese lungi de lemn se lua micul dejun.

După douăzeci de minute vasele de bucătărie au fost spălate în baracă şi aşezate pe poliţe. Şi pentru aceasta erau necesare indicaţii şi prescripţii care trebuiau neapărat păstrate. Jules se ocupă de George, spunându-i nici amabil dar nici cu ură ce are de făcut pentru a nu-şi atrage asupra sa mânia supraveghetorilor.

Thibaut îşi făcu intrarea cu carneţelul său de notiţe în mână şi repartiză munca pe plantaţie. Câţiva deţinuţi dintre care Piere şi 819 fură repartizaţi la defrişarea terenului.

Faţa lui Thibaut arăta un triumf ironic atunci când le făcu tuturor cunoscut planul de muncă.

George rămase netulburat şi zâmbi. Thibaut se apropie de el, rămase cam la o distanţă de un metru de acesta şi spuse încetişor aproape sufocându-se de mânie:

— De ce râzi nr. 819? Nu cumva râzi de mine?

— N-aş îndrăzni să râd niciodată de dumneata, domnule Thibaut! veni răspunsul prompt de pe buzele tânărului. Mă bucur dacă-i permis să o spun franc, de munca asta!

— Aşteaptă tu numai, omule! scrâşni Thibaut.

George se uită spre un punct nedefinit în aer.

— Răspunde omule, strigă Thibaut cu o voce mai sonoră, decât i-ar fi plăcut s-o facă.

Când se uită la făptura tânărului trebuia să se stăpânească din răsputeri, pentru a nu reizbucni într-un acces de mânie.

— De ce taci număr 819? i se adresă direct supraveghetorul.

— La mine te referi când ai spus, omule? veni răspunsul politicos al lui George. Scuză-mă te rog, dar nu mi-am dat seama.

Deţinuţii rânjiră, când şi-au suprimat bărbăteşte râsul direct şi batjocoritor. În afară de asta îl văzură aproape pe tânărul locotenent care-l apărase în timpul procesului. Acesta urmărea scena dintre Thibaut şi numărul 819.

— De tine era vorba 819, a căror vine proeminente se evidenţiaseră pe fruntea şi pe gâtul său, dar în special în jurul tâmplelor. Tânărul locotenent îl scuti pe George de a mai da un răspuns, în clipa în care apăru lângă cei doi. Lui îi plăcuse curajul tânărului. Thibaut sări la raport, dar locotenentul îl pofti să ia pe loc repaus şi i se dresă lui George:

— Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta mai mult număr 819, dar faptele dumitale te-au apăsat ele însele prea mult.

— Am spus numai adevărul, spuse George cu o privire serioasă. Oricum, vă mulţumesc pentru bunăvoinţă.

Ofiţerul nu răspunse nimic la toate acestea şi se întoarse spre o altă grupă de prizonieri. Deţinuţii îi aruncară lui George priviri admirative.

Thibaut dăduse mai departe comenzile sale. Toţi au putut constata că supraveghetorul era foarte furios pe George, dar nu îndrăzni să-l provoace.

Mica grupă care fusese constituită pentru desţelenire îşi luă dintr-o magazie diferite unelte, sape, hârleţe, topoare, fierăstraie….

Pierre care mergea înaintea lui îi şopti lui George:

— Număr 819! Thibaut o să-ţi repartizeze cu siguranţă cel mai gros copac pe care să-l tai. Dar te voi ajuta pe cât pot, oricum, mă pricep mai bine la astfel de treburi.

Printr-o mică poartă în partea din spate a gardului de sârmă se putea ajunge la o plantaţie destul de curată, plasată în junglă. În afară de Thibaut îl însoţeau pe acesta şi câţiva soldaţi foarte bine înarmaţi. Aceştia aruncară câteva priviri bănuitoare înspre liziera din junglă profilată în faţă. Parcă ar fi bănuit că tovarăşii micuţului ar fi încercat să-l elibereze pe acesta. Şi Thibaut părea să aibă aceleaşi temeri pentru că spuse cu o voce mai puternică decât s-ar fi impus:

— Dacă se arată partenerii numărului 819, camarazi, trageţi fără somaţie! Acum nu există cruţare!

După câteva minute Thibaut porunci să se lase uneltele jos. Abia acum îşi împărţi sectoarele de lucru deţinuţilor. După ce făcu totul, veni înspre George şi-i spuse:

— Număr 819, vezi tu copacul ăla gros de teak de acolo? Pe ăla vreau să-l tai. Până diseară treaba trebuie să fie gata. Să nu-mi spui că eşti obosit! Dă-ţi toată silinţa, altfel deseară vei rămâne fără cină!

— Am înţeles! spuse George şi păşi direct înspre copacul pe care

Thibaut i-l indicase.

Câteva tufişuri care îi împiedică accesul le îndepărtă cu câteva lovituri precise de topor. Ocoli apoi copacul, pentru a găsi locul propice de unde putea porni asaltul. Câteva secunde mai târziu, toporul deţinutului cu numărul 819 începu să muşte în lemnul tare de teak, al copacului. Curând George trebui să constate că treaba pe care i-o atribuise Thibaut depăşea puterile unui singur om şi nu putea fi terminată pân seara. Lemnul de teak este deosebit de tare şi duritatea lui creşte pe măsură ce te apropii de măduva lui. În afară de asta, avea o circumferinţă atât de mare încât nici doi oameni cu braţele întinse nu l-ar fi putut înconjura. George însă lucra fără să se lase intimidat. Unul dintre soldaţii care-l păzeau se uita acum cu arma sprijinită lângă el, minunându-se cum de în ciuda staturii sale fragile acest tânăr era atât de viguros şi începuse lucrul cu atâta dăruire. Thibaut veni destul de des în apropierea locului în care muncea George dar nu găsi nimic care să-i reproşeze. Înspre amiază, George găsea o oboseală amară ce i se înscăunase în mădulare, dar nu se dădu bătut, strânse numai din dinţi, munci mai departe până când toţi luară o pauză de masă de o oră.

Atunci găsiră numai răgazul să-şi şteargă sudoarea deţinuţii care munciseră neîntrerupt de pe chipurile lor arse de soare, sub o căldură care te toropea, venită dinspre un cer albastru fără pic de norişor pe el.

Prizonierii se aşezară în iarba înaltă, după ce înainte cercetară cu atenţie locul pentru a nu se pomeni cu vreun şarpe în apropiere. Se repeziră asupra pâinii cu slănină şi băură cafea din gamele în care băutura devenise călduţă şi searbădă.

Pierre care luase loc chiar în apropierea lui George pentru a se bucura de umbra unui copac cu coroană bogată, îi zâmbi şi îi spuse arătând înspre copacul gros de teak:

— Nu ştiu cum faci, dar văd că ai spor mai mare decât mine, deşcă bătrână. Şi în general ca noi toţi. Thibaut e supărat foc. Cum reuşeşti?

Supraveghetorul şef stătea un pic mai departe, arăta o mutră dezolată şi-şi făcea de lucru la ciolanul de curcan rece cu care staff-ul superior de comandă se aprovizionase pentru prânz. Destul de des privea înspre numărul 819 dar acesta se făcea că nu-l vede. Desigur că Thibaut arunca numai priviri furişe, pentru a nu crea impresia că îl interesează vreun deţinut în mod deosebit. În cele din urmă în ciuda fierbinţelii amiezii Thibaut se ridică în picioare şi începu sa în transă să se plimbe de colo până colo.

— Sunt foarte curios ce-o mai inventa, îi şopti Pierre lui George. Coace ceva, asta-i sigur!

Trecuse o jumătate din timpul alocat pauzei de masă când Thibaut se apropie de George şi se opri chiar în apropierea acestuia. De mai

multe ori păru că vrea să-i vorbească. Dar întrucât George nu se uita la el şi nici nu afişa vreo mutră batjocoritoare, ci părea preocupat numai să-şi rumege bucata de slănină cu pâine, acesta renunţă în cele din urmă şi se îndepărtă. Scuturase numai capul şi se îndepărtase. Faptul că nu putuse să-i adreseze nici o vorbă, nici măcar unui individ atât de tânăr ca George, spunea ceva. Nu i se mai întâmplase niciodată.

— Da, da, clima asta ucigătoare, îi trecu lui prin minte. Omul îmbătrâneşte aici prea repede, nu ar trebui să mă agit prea mult pentru toate nimicurile! Asta-mi dăunează sănătăţii! Trebuie să mă transfer cât mai repede de pe insula asta blestemată!

Când la un semnal dat de fluierul care şi-l agăţase Thibaut la gât, toţi deţinuţii se ridicaseră în picioare, semn că pauza de masă se terminase, o făcu şi George împreună cu ceilalţi, şoptindu-i lui Pierre la ureche:

— Ei şi acum să vedem cum putem doborî copăcelul ăsta!

— Tinere eşti un as, îi şopti Pierre repede, înainte de a se duce la vechiul său loc de muncă.

Fără să fi obosit, numărul 819 lucră întreaga după masă. Aproape fără pauză răsunară loviturile lui de secure auzindu-se până la marginea junglei. Soldaţii care treceau pe lângă el se minunau cât era de îndemânatic acesta la munca cu toporul. Asta nu i-o bănuiseră în nici un caz micuţului.

— Da, da, ştiu că ăsta este un elev marinar cum nu s-a mai văzut altul, gândiră aceştia.

Câteodată George se uita pe furiş în desiş. Spera necontenit să vadă acolo figura prea binecunoscută a tatălui său sau a lui Petre, dar nimic din toate astea nu se petrecu. Poate că tatăl său va încerca în noaptea următoare ca să adoarmă întreaga colonie cu grenade cu gaze. Spera ca la deşteptare să se trezească direct în cabina tatălui său. George era acum aproape convins că aşa vor decurge lucrurile şi prin urmare nu mai dădu nici o atenţie tufişurilor înconjurătoare. Deodată auzi undeva în spatele său ciripitul ciudat al unei păsări, care aici pe insula Cayenne nu avea ce căuta. Thibaut şi soldaţii săi nu prea erau ei experţi în zoologia insulei pentru a-şi da seama. Toporul aproape că îi căzu din mână lui George, când dintr-un tufiş din spate se ivi drept în faţa lui Petre.

— Domnule George, şopti timonierul, retrage-te acum în spate, ocazia e favorabilă, toţi urmăritorii sunt reţinuţi.

George mai aplică câteva lovituri puternice de topor copacului care începu să se clatine după care se retrase cu iuţeala fulgerului în dosul desişului. Aici îi găsi pe Petre şi pe tatăl său. Puţin mai în spate pândeau cincisprezece camarazi de pe submarin asupra a tot ce se putea întâmpla. Grenadele cu gaze le aveau cu toţii pregătite în mână.

Salutul dintre George şi căpitan consta într-o strângere puternică de mână. Apoi căpitanul îi şopti repede:

— De îndată ce vor observa dispariţia ta supraveghetorii vor fi în apropierea desişului. Vom putea apoi porni în linişte spre coastă de unde bărcile de aluminiu ne vor duce la Dox-ul nostru.

— Trebuie mai întâi să-mi recuperez armele, îl contrazise George. Acum sunt la general.

Farrow încuviinţă:

— Pumnalul Sanjei nu l-aş lăsa aici nici eu! Cât despre pistoale nu-i nici o pagubă!

— Dă-mi o grenadă cu gaze şi pistolul, îl rugă tânărul pe tatăl său. O să-mi iau singur ce-mi aparţine. Aşteptaţi-mă puţin înainte de căderea întunericului în locul unde am încălecat prima dată zidul. Voi fi cu siguranţă acolo.

George ascunse grenada şi pistolul în veşmântul larg de puşcăriaş şi se târî înspre copacul gros de teak, unde îşi reluă imediat lucrul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Thibaut veni în clipa următoare încet înspre el. Din nou i se păru lui George că ar avea o întrebare pe buze, dar păstră totuşi tăcerea. Îl privi mohorât doar cum lucra. Poate că îl necăjea faptul că în curând va fi gata cu munca pe care i-o atribuise. George îşi dădea seama că copacul putea să se prăbuşească în orice moment, de aceea lucra cu îndârjire mai departe. Nimeni dintre soldaţi sau deţinuţi nu era atât de aproape încât să fie periclitat la o eventuală prăbuşire a copacului. Thibaut stătea într-un unghi care nu-l putea expune pericolului, dar George se gândea că o mică spaimă nu i-ar strica nici acestuia, ba i-ar prinde chiar bine. Nu-l avertiză prin urmare, ci se opinti pentru a mai face câteva crestături în trunchiul copacului gros. Când deodată copacul se înclină mai întâi încet, apoi mai tare, soldatul care stătea mai aproape izbucni într-un strigăt ascuţit. Thibaut se deşteptă ca dintr-un vis urât, se uită în sus, văzu pacostea vegetală venind peste el şi se salvă exact la timp, făcând câteva sărituri laterale. Lui George îi trebuiră numai doi, trei paşi laterali pentru a evita să fie strivit. Cu un bubuit puternic trunchiul copacului se prăbuşi la pământ. Thibaut pălise, buzele sale livide tremurau. Ca vrăjit mai stătea acesta privind copacul care era cât pe aici să-l strivească. George păşi alături de el şi-i spuse:

— Scuză-mă te rog că nu te-am avertizat la timp. În toiul lucrului nu mi-am putut închipui că ai putea fi atât de aproape. Trebuia doar să încerc să dau gata copacul până la sfârşitul zilei de lucru, dacă nu vroiam să renunţ la cină. Acum am o foame grozavă. Sunt foarte bucuros că ai putut scăpa cu viaţă, altfel aş fi fost învinuit şi de moartea dumitale.

— Eşti un om dat dracului, numărul 819, spuse Thibaut răsuflând

greu. Faci pe mironosiţa dar în realitate eşti foarte periculos.

Lui George îi venea să râdă în sinea lui.

— N-am văzut, pe cinstea mea! spuse el şi-n vocea lui nu se distingea nici o notă de falsitate.

O spuse pe jumătate încurcat, dar cu toate acestea Thibaut simţi instinctiv că-n vocea tânărului era şi o doză bună de ironie. De aceea răspunse:

— Fie cum zici! Dar ai grijă! Voi merge cu tine la general pentru raport.

Asta-i convenea de minune lui George deoarece nu mai trebuia să inventeze un motiv ca să ajungă la general. Thibaut se întoarse pe călcâie, se folosi de fluier cât îl ţineau bojocii strigându-şi şi celorlalţi deţinuţi:

— Încetarea! De ajuns pentru astăzi! S-a făcut şi aşa prea târziu!

Deţinuţii se aranjară pentru încolonare şi marş. Pierre care păşea în urma lui George îl întrebă în şoaptă:

— Ce s-a mai întâmplat, tinere? Thibaut pare să se fi întreţinut cu tine cu foarte multă ardoare.

— E de părere că am încercat să las să cadă peste el copacul acela gros de teak. De aceea vrea să raporteze generalului.

Pierre bine dispus că George reuşise să dea de capăt de unul singur sarcinii grele impuse de supraveghetor încercă să îl consoleze:

— Nu-ţi face griji pentru asta. Poate vei primi o săptămână de celulă solitară. Pâinea şi apa oricum nu-ţi vor lipsi. Când vei ieşi de acolo îţi va prii cu atât mai mult mâncarea pe care o vei primi.

— Mă bucur oricum, poate mă vei înţelege mâine mai bine.

— Linişte, bubui Thibaut, care observase că în rândurile deţinuţilor se şoptea şi era mare agitaţie. Altfel numărul 819 va fi închis cu o săptămână în plus.

George îi zâmbi supraveghetorului cu prietenie. Dar pentru a nu-l aţâţa în plus îşi coborî capul cu resemnare şi păşi tăcut înainte. Când coloana deţinuţilor ajunse la lagăr, aproape că se înnoptase. În timp ce ceilalţi deţinuţi depuneau uneltele pentru a se pregăti pentru cină, dispărând în interiorul barăcii cantină, Thibaut îl luă pe George cu el la comandament. Se anunţă la general şi menţionarea numărului 819 avu efect, întrucât cei doi fură introduşi numaidecât.

— Ce-a mai făcut iar numărul 819, zise generalul, după ce Thibaut păşi în faţa lui.

Vocea lui suna severă, dar lui George i se păru că mai conţinea şi o notă de amuzament.

— Numărul 819 nu m-a avertizat căci copacul pe care-l tăia era aproape să cadă, deşi el ar fi trebuit să vadă că stau în direcţia în care urma să se prăbuşească.

— Nu l-am văzut pe supraveghetorul şef, dădu George răspuns

chiar înainte de a i se da dreptul la replică.

De îndată ce intrase în încăpere George se uitase cu luare aminte în jur, fiind bucuros să constate că armele sale erau aşezate pe o măsuţă în apropiere, în vreme ce pumnalul Sanjei atârna undeva de perete, în spatele încăperii.

Generalul vru să spună ceva, dar George îi completă franc cu cuvintele:

— Mi-am făcut şederea aici cât mai plăcută se putea, totuşi v-aş ruga domnule general să-mi daţi armele înapoi, vreau acum să plec cât mai repede de aici!

Generalul sări ca muşcat de o tarantulă drept în sus şi era pe cale de a scoate pistolul. Dar George fu mai rapid. Deja ţeava armei sale era îndreptată asupra pieptului generalului.

— Sus mâinile! strigă el.

Generalul era atât de surprins încât în prima fază nu digeră apelul sau somaţia tânărului din faţa lui. Thibaut ridicase mâinile ca la comandă deşi nu asupra lui era îndreptată arma.

— Thibaut, treci lângă domnul general, spuse George cu răceală.

Ţinându-i pe amândoi sub observaţie, George păşi repede lângă măsuţă şi-şi încinse brâul cu arme, apoi păşi la perete de unde îşi luă pumnalul Sanjei, după care se deplasă înapoi înspre uşă, luă cu mâna stângă una din grenadele cu gaze, rupse cu dinţii piedica şi le-o aruncă celor doi francezi la picioare.

— George Farrow vă salută, mai strigă el nu foarte tare.

Explozia nu fu deloc puternică, astfel că prin uşa capitonată din celălalt birou nici el nu o putu auzi. Când după o fracţiune de secundă de la explozie, cei doi, Thibaut şi generalul căzură la pământ fără a mai apuca măcar să mai scoată un cuvânt. George se năpusti afară pe uşă. Anticamera era goală ceea ce îi convenea de minune. Fără să fie observat, tânărul ieşi din clădirea administraţiei, întrucât cele două santinele tocmai dăduseră colţul. În uşa barăcii cu numărul trei stătea Pierre, care voia să-i spună ceva. Dar George nu-i dădu răgaz, ci îi spuse numai:

— Rămâi cu bine, Pierre! Acum trebuie să plec!

Dispăruse în întuneric înainte ca acesta să apuce a-i spune vreo vorbă. Se îndreptă în grabă spre partea din spate a gardului, aşteptând până ce santinelele se îndepărtară şi păşi înainte. Camarazii îl aşteptau deja. Deja se şi ridicase tripodul, George se căţără pe el şi după câteva minute era liber.

Fără să mai facă nici o oprire, camarazii se îndreptară direct spre plajă.

Trecuseră deja de plantaţie când în spatele lor izbucniră sirenele care dădeau alarma. Camarazii nu mai puteau fi prinşi. Se urcară repede în bărcile de aluminiu care şi fuseseră trase pe plajă şi câteva

minute mai târziu au fost pe submarin. Dox-ul se scufundă repede şi o porni în larg.

Ce-au mai întâmpinat George şi echipajul Dox va fi povestit în broşura viitoare.

Guyana franceză şi Insula Diavolului

Se află în partea de nord a Americii de Sud, mărginită de Oceanul Atlantic la N, de Surinam la V şi de Brazilia la E şi S. Ocupă o suprafaţă de 91.000 km^2 şi are o populaţie de circa 200.000 de oameni. Trei sferturi din suprafaţă este acoperită cu păduri ecuatoriale.

A fost colonizată de către Franţa în 1603. În 1763, 12.000 de francezi debarcă aici cu speranţa îmbogăţirii pe pământul celui ce părea pe cale să devină un El Dorado bogat în aur şi diamante. Nepregătiţi pentru greutăţile traiului într-o climă tropicală au murit cu miile. Traiul greu, clima insuportabilă, furtunile tropicale, malaria şi alte boli au făcut ca numi 2.000 să supravieţuiască după primul an. Aceştia şi-au găsit salvare pe un grup de trei insule aflate la circa 16 km de coastă, numite de atunci Insulele Salvării. Cele trei insule sunt Royale, Sfântul Joseph şi cea mai mică dintre ele, Insula Diavolului.

Datorită bandelor de sclavi evadaţi ca atacau permanent coloniştii, a condiţiilor vitrege şi a climei ostile, nimeni din metropolă nu mai dorea să se stabilească în Guyana Franceză. Napoleon al III-lea decide să rezolve această problemă transferând prizonieri politici aici. Condiţiile fiind deosebit de vitrege, la început nu au fost transferaţi decât africani şi arabi. Dar după 1884 au început să fie aduşi şi albi, mulţi deţinuţi de drept comun.

Au fost organizate mai multe penitenciare şi colonii de muncă. Cele mai cumplite atrocităţi s-au petrecut în exploatațiile de cherestea, a colo unde condamnaţii erau nevoiţi să muncească ziua întreagă în apă până la brâu, asaltaţi de ţânţarii purtători de malarie şi expuşi soarelui necruţător. Norma zilnică era de un metru cub de lemn, cei care nu o îndeplineau primeau la masă doar pâine uscată iar a doua zi trebuiau să recupereze, asta în afară de norma din ziua respectivă.

În aceste condiţii, mulţi condamnaţi alegeau să-şi încerce norocul evadând. Existau două posibilităţi, pe mare sau prin junglă, ambele la fel de dificile şi riscante. Nenumărate probe de curaj şi dăruire au însoţit aceste încercări disperate ale condamnaţilor, mulţi dintre ei criminali periculoşi, gangsteri sau scursori ale societăţii, de a scăpa din sistemul concentraţionar dus la extrem. Până la închiderea penitenciarelor în 1946, din cei 80.000 de condamnaţi ce au trecut prin Guyana Franceză mai puţin de un sfert au supravieţuit.

Dintre cei ce au ales calea evadării nenumăraţi au plătit cu viaţa. Pentru cei ce alegeau calea pe uscat, greutăţile erau nenumărate prin jungla plină de primejdii. Dacă reuşeau să treacă râul Moroni infestat de peştii piranha, riscau să cadă în mâinile soldaţilor din Guyana Olandeză care i-ar fi înapoiat francezilor. Cealaltă rută pe uscat era prin Brazilia, dar aici aveau de parcurs sute de kilometri prin junglele de nepătruns până la primele oraşe. Pe apă, situaţia era la fel de dificilă. Cu o canoe sau o altă ambarcaţiune improvizată, la mila valurilor şi a soarelui necruţător, veşnic ameninţaţi de lipsa de alimente şi de apă, precum şi de pericolul de a fi capturaţi de vreo navă de coastă franceză, mulţi şi-au încercat soarta. Pedepsele pentru cei capturaţi erau cumplite. Cei cu trei încercări de evadare erau clasificaţi ca şi „incorigibilii" şi supuşi unui regim de exterminare în cele mai oribile tabere de recluziune, cum ar fi cea de pe Insula Diavolului. Ziua erau nevoiţi să muncească până la epuizare, iar noaptea şi-o petreceau în lanţuri.

Unii dintre cei ce au reuşit să evadeze şi-au descris chinurile în încercările în romane autobiografice ce au devenit bestselleruri în întreaga lume. Henri Charrier în *Papillon* îşi descrie cele nouă evadări, iar Rene Belbenoit în Dry Guillotine, îşi rememorează drumul lung spre libertate presărat cu nenumărate încercări şi situaţii duse la extrem.

Aventurile submarinului Dox 243

Hans Warren

I
ÎNTÂMPLĂRI CIUDATE

— NU TE MAI ÎNTOARCE ÎNAPOI, Robert! Doar nu trebuie să se observe că ştim că suntem urmăriţi! Malaiezul care vine în spatele nostru e extrem de precaut! Potrivnicii noştri invizibili par să dispună de oameni de o excelentă factură!

— Eşti sigur de faptul că malaiezul ne urmăreşte pe noi, Mariane? Poate că-i numai o întâmplare că a apărut aici. Nimeni nu ştie în oraş de ce venim în Palembang, mai ales căci convenisem cu comisarul Gregok din Padong-Padjang să nu ne anunţe prezenţa.

— Chiar şi aşa. Malaiezul ăsta ne urmăreşte încă din port, Robert! Hai să intrăm în cafeneaua aia micuţă de acolo! Vom vedea mai apoi dacă acesta dispare sau ne aşteaptă!

Mi se părea că prudenţa lui Marian era cam exagerată, dar i-am urmat sfatul şi nu m-am mai uitat îndărăt. Am intrat pălăvrăgind de una, de alta, în micuţa cafenea de alături şi am luat loc pe terasă, de unde puteam avea o perspectivă asupra întregii străduţe. Malaiezul nu se opri din mers, dar după puţin timp se întoarse şi reveni de pe străduţa care cădea perpendicular pe cea unde era plasat localul. Ce dorea de la noi? Avea misiunea de a ne urmări în secret? Şi cine i-o încredinţase?

În Padong-Padjang comisarul ne povestise câteva cazuri ciudate care s-au petrecut în Palembang, odinioară primul centru comercial al Sumatrei. Ne-a rugat să venim încoace şi să-l vizităm pe colegul său Rollow, care ne va povesti el însuşi lucrurile mai în amănunt.

Marian fu foarte interesat de cele ce află şi tocmai de aceea, în dimineaţa următoare, am venit cu iahtul nostru la Palembang. A trebuit, fireşte, să trecem prin strâmtoarea Sunda şi apoi Banaka. Palembang nu se afla plasat pe coastă, ci undeva la patruzeci de kilometri în interior. Oraşul fusese construit parţial pe piloni, din cauza numeroaselor posibilităţi de inundaţii. Şi astăzi se mai păstrează relicvele acestui mod de construcţie, destul de ciudat. Tocmai la aceste construcţii mă uitam cu atenţie, când Marian mi-a şoptit că suntem urmăriţi Chiar la debarcare am zărit un malaiez, sus la fortificaţii, ce supraveghea cu atenţie rada portului şi orice vas care apărea în zonă Din cauza asta Marian nu-l luase cu el pe Pongo, întrucât, prin statura sa înaltă, de-a dreptul uriaşă, ar fi stârnit şi mai mult interesul. Voiam să-l căutăm pe comisarul Rollow în mare taină pentru a discuta cu el cazurile ciudate petrecute în Palembang.

Malaiezul veni a treia oară pe partea cealaltă a străzii, uitându-se destul de atent în direcţia noastră. Pentru cineva care trebuia să şi exercite calitatea de urmăritor proceda cam prea dătător la ochi. Poate

vroia cu tot dinadinsul să ne atragă atenţia asupra lui, pentru a nu fi atenţi la altceva?

Marian păru să aibă aceleaşi gânduri ca şi mine, pentru că-mi spuse imediat:

— Nu prea-mi pot imagina ce vrea malaiezul ăsta. Înainte a procedat extrem de inteligent, pentru ca acum să facă exact pe dos! Mi se pare, de parcă ar vrea cu tot dinadinsul să atragă atenţia asupra lui. Mi-ar plăcea să-l întreb făţiş ce doreşte de fapt!

— N-ar avea nici un rost, Mariane! Oricum nu-ţi va spune adevărul. Propun să mergem liniştiţi la poliţie. Lasă-l pe malaiez în plata Domnului, ne-a recunoscut şi nu mai avem ce-i face.

— Se prea poate ca înştiinţarea primită de la comisarul Gregok să fi ajuns pe mâna cui nu trebuia. Aşadar, să mergem la poliţie!

După ce am plătit consumaţia şi am păşit în stradă, malaiezul o luă în direcţia opusă. Poate că nu observase că am părăsit cafeneaua. Ne-am folosit de ocazie şi am dat repede colţul, dispărând într-o străduţă laterală.

— Am avut noroc, zise Marian. Când malaiezul va trece din nou prin faţa cafenelei, se va tot mira că nu ne mai vede.

— Va apărea din nou, dacă ştie încotro ne îndreptăm. Oare cine ar putea sta în umbra acestei acţiuni?

Ne-am grăbit să ajungem la sediul poliţiei. Când am pătruns în curtea interioară a clădirii, am rămas foarte surprinşi. În faţa noastră apăru brusc… malaiezul care ne urmărise.

I-am spus portarului pe cine căutam, acesta dădu un telefon scurt şi ne rugă să aşteptăm câteva minute. Nu se interesa deloc de soarta malaiezului care păru să fi sosit cu foarte puţin timp înaintea noastră.

N-a durat mult până când telefonul sună din nou şi portarul ne-a rugat să-l urmăm, întrucât comisarul Kollow ne aştepta.

Am fost conduşi la etajul cinci, unde comisarul îşi avea biroul său. Acesta şi apăru întâmpinându-ne cu foarte multă bucurie şi salutându-ne călduros Mirat, Marian îl întrebă dacă ştia de undeva că venim. Ne spuse că da, întrucât colegul său Gregok îi trimise o telegramă, anunţându-l de sosirea noastră.

— Cine mai ştie în afară de dumneata, domnule comisar, de sosirea noastră aici? îl întrebă Marian de îndată.

— Nimeni, domnule Farrow! N-am arătat telegrama nimănui. Stă de cinci zile în buzunarul costumului meu de serviciu. Dar de ce întrebaţi? În drum spre sediul nostru aţi observat ceva ce să vă fi dat de bănuit?

— Nimic altceva, în afara faptului că începând din port, am fost urmăriţi constant de către un om, de fapt de către un malaiez, care stă chiar acum în curtea sediului poliţiei.

Comisarul Rollow izbucni în râs.

— Un malaiez care v-a luat în primire chiar din port? Acesta nu-i decât unul dintre cei mai de nădejde agenţi secreţi ai mei, care îi întâmpină încă din port pe oricare dintre străinii care-i bat cel mai mult la ochi. După întâmplările misterioase care ne-au făcut amară viaţa în ultima vreme, nu-i de mirare că a devenit de două ori mai activ, l-aţi bătut cu siguranţă la ochi, prin aceea, domnilor, că aţi sosit cu un iaht propriu în port.

— Şi n-am făcut decât să devenim şi mai bănuitori în ochii lui, prin aceea că i-am tras clapa, ieşind dintr-o cafenea pe nesimţite, aşa încât ne-a pierdut urma, am râs eu la rândul meu.

— Dacă vă convine, domnilor, îl chem acum să urce sus în biroul meu, pentru a-i spune că nu mai este necesar să vă urmărească de acum încolo.

— Foarte bine, domnule comisar. Ne-ar fi mai plăcut să nu ne simţim urmăriţi pas cu pas. De altfel, aş vrea să-l cunosc personal pe omul acesta, să ştiu pe cine ne-am putea baza la nevoie.

Rollow puse din nou mâna pe receptorul telefonului. Puţin după aceea se auzi un ciocănit la uşă.

— Intră!

În acea clipă, „malaiezul nostru” îşi făcu apariţia în birou.

— I-ai urmărit pe domnii aceştia încă din port, Tinna? îl întrebă comisarul.

Malaiezul confirmă înclinând capul.

— Domnii sunt cunoştinţe de-ale mele şi pot să se plimbe prin oraş după pofta inimii, spuse comisarul.

Tinna se uită la noi după care spuse:

— Ştiu; domnule comisar. Nu i-am urmărit pe aceşti domni din alte considerente, decât de a şti dacă nu sunt urmăriţi de către alţii, i-am protejat, aş putea spune mai bine.

— Deci, îi cunoşti pe aceşti domni, Tinna? se miră comisarul. Atunci spune-mi, rogu-te, cine sunt?

— Sunt domnii Farrow şi Bertram, domnule comisar. Le-am văzut pozele în multe ziare şi reviste, aşa că i-am recunoscut direct din port. Dacă-mi pot exprima un gând, domnule comisar: poate că aceşti doi domni să ne ajute în legătură cu întâmplările misterioase care s-au petrecut aici.

Marian se gândi câteva secunde dacă îşi putea permite să vorbească în prezenţa lui Tinna, după care întrebă:

— Despre ce fel de întâmplări e vorba de fapt aici, domnule comisar?

Tinna fu invitat să ia loc, după care comisarul Rollow începu:

— La douăzeci de kilometri de aici se găseşte lacul Sokatti, care de câteva luni a căpătat o faimă rea. Plasat idilic într-un ţinut de semi junglă, odinioară era un loc de agrement foarte căutat pentru cei ce

locuiau în oraşul Palembang. Turişti şi vânători petreceau la marginea acestuia ore minunate, până ce s-a dus vestea că trei oameni au fost mâncaţi la malul acestuia de către crocodili. Până atunci nu fusese raportată prezenţa nici unui crocodil în lac, ale cărui ape au un mic canal de scurgere care duce la fluviul Moesi. Pentru a nu pune în primejdie turismul, am început de îndată cercetările, dar n-am găsit nici un crocodil. S-a scurs ceva timp fără a se mai întâmpla ceva, astfel încât lacul a început din nou să fie vizitat ca şi mai înainte. Ca şi în trecut, în lac a început din nou să se facă baie. Dar din nou au apărut crocodili. Câţiva domni, cunoştinţe de ale mele din Palembang, i-au văzut ei înşişi. Au fost chiar martori când aligatorii au târât în adâncuri pe doi dintre cei ce făceau atunci baie. Acum numai era nici o îndoială că în lacul Sokatti sunt prezenţi crocodili. Apariţia crocodililor nu avea nimic de-a face cu întâmplările misterioase. Încă nu. Mai ciudat era faptul că tocmai acum a apărut un om care a făcut autorităţilor propunerea de a cumpăra lacul. El aparţine de fapt statului. Pe lac era plasată o mică insulă pe care omul acesta şi-o alesese ca să fie viitorul domiciliu. Voia să muncească acolo netulburat, aşa cum susţinea el. Întrucât nici un om nu mai vizita lacul, liniştea aceasta era tot ce îşi dorea. Contractul de cumpărare nu a fost posibil să fie încheiat, dar cu toate acestea omul, un cercetător ştiinţific indian, pe nume Labuta, concesionă insula pe cinci ani şi îşi construi pe mica insulă o casă. Nici acest lucru nu ar fi fost deosebit dacă acest Labuta n-ar fi fost observat că face zilnic baie în lac, fără a da impresia că se teme de apariţia crocodililor. Înota departe de insula lui şi a făcut-o chiar atunci când autorităţile i-au atras atenţia că-şi pune viaţa în pericol. Întrucât indianul făcea baie zilnic în apele lacului, din nou se răspândi vestea că lacul este liber de crocodili şi câţiva inşi mai curajoşi au început din nou să facă baie în acesta. Dar au dispărut fără urme. Concluzia a fost că aceştia au fost târâţi în adâncuri de crocodili. Labuta continua să facă zilnic baie. Astea s-au petrecut acum trei luni. Cercetătorul indian îşi înălţă un zid în jurul casei – întrucât după cum mi-a spus chiar el – intenţiona să ţină pe lângă casă, de dragul studiului, câteva animale sălbatice. După ce zidul a fost înălţat, nu l-am mai putut vedea pe Labuta. Nu mai făcea baie în lac şi rareori mai apărea dintre zidurile acelea. Odinioară făcea el însuşi cumpărăturile în Palembang şi era un musafir frecvent al cafenelei oraşului. Acum însă îşi angajase un servitor, care îi făcea cumpărăturile în colonia cea mai apropiată. Acesta nu vorbea niciodată despre stăpânul său şi dacă era întrebat scutura numai din cap. Şi acum vin întâmplările misterioase, domnilor, pe care nu le-a putut nimeni explica. Din curiozitate, doi domni au încercat să îl viziteze pe Labuta pe insulă. Cu o barcă uşoară au traversat apele lacului direct spre insulă. Înainte de a ajunge acolo, au apărut patru

crocodili care le-au atacat barca. Oamenii, înspăimântaţi, au dat bir cu fugiţii pentru a-şi scăpa pielea. Crocodilii n-au fost mai puţini rapizi decât barca. Aşa se face că au însoţit-o o, neslăbind-o din ochi pe tot parcursul. Deodată, o lovitură zdravănă de crocodil o făcu să se răstoarne. Câteva secunde mai târziu, cei doi îndrăzneţi au fost sfâşiaţi de către aceştia. Toată întâmplare a fost observată de către un vânător care i-a însoţit pe cei doi la barcă, dar n-a urcat alături de ei. Când mi s-au adus toate acestea la cunoştinţă, am lansat la apă două ambarcaţiuni solide, stabile şi am plecat cu patru funcţionari de poliţie să-l căutăm pe Labuta. Fără a bănui nimic rău, am căutat să intrăm pe poarta grea, construită-n zidul menit să protejeze proprietatea indianului. M-am dat înapoi când patru tigri mi-au apărut în faţă mârâind ameninţător. La apelurile noastre repetate a apărut malaiezul, servitorul indianului, care ne explică cum că stăpânul său era plecat într-o călătorie şi se va întoarce abia peste trei săptămâni. Am vrut să intru cu toate astea în casă şi l-am somat pe malaiez să închidă tigrii. Malaiezul s-a împotrivit. A trebuit să ne întoarcem fără să rezolvăm nimic. N-am zărit nici pe drumul de întoarcere vreun crocodil în lac, cum n-am constatat nici la plecare. Bărcile le-am ascuns pe mal, acoperindu-le cu crengi, întrucât vroiam să-i întorc vizita lui Labuta peste trei săptămâni când se va fi întors din călătoria sa. Opt zile mai târziu, un funcţionar al poliţiei anunţă că făcuse o descoperire macabră. În pădure zăcea o fată albă a cărei inimă fusese scoasă afară. Nu putea fi decât o crimă şi prima mea bănuială fu Labuta. Mi-am propus să-l vizitez din nou pe Labuta, am căutat bărcile, le-am găsit, dar… în alt loc dosite. Fără îndoială fuseseră între timp folosite. La început asta nu m-a supărat prea tare. Am plecat cu oamenii mei să fac ceea ce îmi propusesem. După ce am parcurs vreo patruzeci de metri, un strigăt înfiorător m-a făcut să mă întorc. Izbucnise din cea de a doua barcă, care acum începuse să se scufunde. S-a scufundat atât de repede încât dispăru de la suprafaţa apei înainte de-a izbuti eu să-i vin în ajutor. Oamenii mei sunt înotători excelenţi şi au putut ajunge la mal fără să păţească nimic, deşi la oarecare depărtare se zăreau crocodili. Am dat ordinul de întoarcere, pentru a debarca alături de oamenii mei care se salvaseră cu înotul, când… în fundul bărcii mele se deschise o trapă prin care apa începu să intre cu furie. Cu toate acestea am izbutit să ajungem şi noi cu bine la mal. Acesta fusese un atentat clar la vieţile noastre. Venit din partea cui? Din partea lui Labuta? Puteam să întreprind ceva împotriva lui atâta timp cât nu aveam în mână nici măcar umbra unei dovezi palpabile? Am început să-l supraveghez pe Labuta. Tinna a început să supravegheze insula zi şi noapte. Cu prilejul acesta făcu câteva observaţii interesante. Dar cel mai bine ar fi să-l rog chiar pe Tinna să povestească el însuşi.

Agentul secret malaiezian, care până acum îşi ţinuse ochii aţintiţi înspre podea, ridică privirea înspre noi şi începu să povestească:

— Poate că cele ce vă voi povesti vă vor părea poveşti fantastice, dar am văzut totul cu proprii mei ochi şi ştiu că nu mă puteam înşela. Trei zile şi trei nopţi întregi pe care le-am petrecut pe malul lacului n-am putut reţine nimic deosebit. Nu mă odihneam decât câteva ore la amiază şi din cauza oboselii şi suprasolicitării am vrut să mă întorc în cea de-a patra noapte în Palembang. În cea de a patra noapte se întâmplă ceva cu totul deosebit, pentru care nici până astăzi nu am găsit vreo explicaţie. Stăteam cocoţat într-un copac înalt de unde aveam o largă perspectivă asupra întregului lac. Cu ocheanul meu de noapte am putut observa şi particularităţile insulei foarte bine. Cam la o oră după miezul nopţii, au apărut la vreo sută cincizeci metri depărtare de mine doi oameni din desiş care au început să scruteze insula cu foarte multă băgare de seamă. Pe insulă se aprinsese un foc care lumină pentru câteva minute, apoi se stinse, pentru a se reaprinde din nou. Asta nu putea fi decât un semnal. Cei doi oameni stăteau nemişcaţi pe mal continuând să se uite înspre insulă. Timp de o secundă se aprinsese pe insulă o luminiţă roşie şi cei doi oameni au dispărut în desiş. Eram pe punctul de a coborî din copac pentru a-i urmări pe cei doi care dispăruseră din raza mea vizuală, când aceştia au reapărut aducând cu ei încă trei. De data asta, pe insulă se aprinsese o lumină verde. Cei cinci oameni au sărit brusc în apă, dispărând din vedere. Am cercetat cu ocheanul suprafaţa lacului, dar n-am putut descoperi nimic. Am înregistrat însă altceva: la o oarecare depărtare de mal, patru crocodili înotau în apă, fără a face nici o încercare de a-i urmări pe cei cinci înotători. Oamenii au rămas dispăruţi pentru că nu i-am mai zărit apărând la suprafaţă lângă insulă. Dimineaţa am cercetat cu multă luare aminte locul unde apăruseră înotătorii în noaptea precedentă. Nu mi-am putut da seama ce s-a întâmplat cu ei.

Tinna tăcu. Marian nu spuse multă vreme nimic, după care întrebă:

— Ai putut observa cam ce fel de oameni erau, albi sau coloraţi?

— Erau indieni, domnule Farrow, asta am putut stabili cu uşurinţă.

— Întâmplările s-au petrecut acum câteva luni, domnule comisar S-a mai întâmplat ceva între timp, care să aibă legătură cu insula şi cu locuitorii săi?

— Ascultaţi, domnilor, sfârşitul povestirii, care din păcate, este adevărat. După ce Tinna mi-a dat raportul, am plecat cu zece oameni şi trei bărci şi am acostat la ţărmul insulei lui Labuta. Casa acestuia era goală, iar tigrii dispăruseră. Totul indica faptul că proprietatea fusese părăsită în mare grabă. În locul în care Tinna îi văzuse pe cei cinci oameni dispărând în apă am găsit numeroase urme de picioare, Tinna neputându-se astfel înşela. Au trecut şase săptămâni fără ca să

se mai întâmple nimic, când moartea tinerei fete adusese totul în actualitate. Am adus fireşte cele două cazuri cu Labuta şi fata la un numitor comun, dar din păcate nu am putut găsi nici o urmă a cercetătorului indian în ale ştiinţelor naturii. În urmă cu două săptămâni am primit o înştiinţare de la doi vânători care văzuseră lumină pe insulă. Am cercetat încă o dată proprietatea lui Labuta, în speranţa că acesta se întorsese între timp. Totul însă părea să fi rămas în părăsire, ca la precedenta mea vizită. Nici o urmă de Labuta. Şi simt cum mi se zbârleşte părul numai povestind, acum opt zile a fost descoperită iarăşi o tânără fată asasinată în apropierea lacului Sokatti. Ca şi în cazul primei victime, inima tinerei fusese smulsă din piept. Populaţia începu să se agite. Mie mi se făcuseră reproşuri amare că n-am reuşit să supraveghez cu atenţie mare activitatea locuitorilor insulei. Aceasta e întreaga poveste. Puteţi să vă faceţi o idee despre toate acestea?

Comisarul se uită din nou la noi, plin de aşteptare, în timp ce Tinna, care tăcea şi el, privea în continuare în pământ.

— Cine sunt fetele, domnule comisar? Au putut fi ele identificate?

— Sunt necunoscute în Palembang, iar în împrejurimi nu ni s-a raportat de nici o fată dispărută.

Multă vreme nu se mai schimbă nici o vorbă în încăpere, apoi Marian ceru o hartă a regiunii. Tinna a trebuit să însemne locurile unde fusese plasată casa indianului de pe insulă şi unde oamenii misterioşi au sărit în apă de mal.

— Va trebui pentru început să vizităm şi noi lacul, fu de părere Marian, după un moment de pauză.

Comisarul ni-l oferi pe Tinna ca însoţitor, dar Marian refuză politicos, mulţumindu-i totuşi pentru ofertă.

— Ar bate prea mult la ochi să apărem în compania agenţilor poliţiei în apropierea lacului, domnule comisar. În trei zile sper să vă pot oferi o explicaţie asupra evenimentelor de pe insulă. Şi acum trebuie să ne luăm la revedere, întrucât trebuie să chibzuim temeinic asupra celor auzite şi ale celor ce vom întreprinde.

Comisarul îl privi puţin uimit pe Marian, auzind de dorinţa acestuia de a pleca atât de repede. Pe stradă, Marian îmi spuse:

— Am o idee, Robert şi trebuie să ne grăbim. Pentru a şterge orice urmă, propun să părăsim portul cu iahtul nostru. Cred că suntem urmăriţi. Mai târziu o să-ţi spun ce mi-a trecut prin cap.

Ne-am grăbit să ajungem la iaht, unde Marian dădu ordinul ca în zece minute să fie gata de plecare. Alerga de unul singur în cabină, apoi apăru pe punte, ţinând un plic în mână. Merse apoi pe uscat, strigă unui tânăr înalt să vină la el şi începu să-i vorbească cu însufleţire. Tânărul înclină de mai multe ori din cap, apoi dispăru din regiunea portului.

După ce Marian fu la bord, motoarele porniseră a dudui John, matrozul nostru, era în sala maşinilor, în timp ce Marian însuşi deservea cârma. Am părăsit portul Palembang în timp ce Marian privea tot timpul ţărmul prin ochean. În cele din urmă, lăsă ocheanul din mână şi se întoarse spre mine zâmbind:

— Aşa, Robert, acum îţi pot spune la ce m-am gândit în biroul comisarului. Noi vom rezolva mult mai uşor cazul dacă nimeni nu bănuieşte că ne străduim să-l dezlegăm. Tocmai am vrut să i-o spun comisarului, când mi-a atras privirea Tinna. I-am trimis acum o scrisoare foarte politicoasă cum că ne-am răzgândit în această privinţă. Nu suntem detectivi şi nu vrem să avem de-a face cu această dublă crimă. Din acest motiv am părăsit imediat oraşul. Plicul pe care l-am dat tânărului malaiez trebuie să-i parvină repede lui Rollow. După ce neam îndepărtat o bună bucată de chei, am observat cum un malaiez matur s-a apropiat de tânăr, a vorbit cu el, i-a dat o monedă şi-a preluat plicul. Malaiezul era… Tinna.

— Hm, bănuieşti că Tinna nu este cel care se dă, că ştie mai multe despre caz, ori poate chiar el însuşi este implicat aici.

— Cu siguranţă, Robert, Părăsim fluviul acum şi o luăm de-a lungul coastei. Într-un golf mascat ne ascundem iahtul şi purcedem la cercetări.

— Fără ca însuşi Rollow să bănuiască ceva.

După două ore am ajuns în strâmtoarea Bangka. Marian preluă el însuşi cârma, după ce până aici o deservisem eu.

II
LA LACUL SOKATTI

AM TRECUT PRIN STRÂMTOARE BANGKA, luând-o în direcţia vest, de-a lungul coastei, ajungând după o oră într-un golf tăiat adânc în limba de pământ, în care afluează fluviul Lalang. Marian îşi conduse iahtul în aşa fel încât după o oră să găsească un loc numai bun de ancorare. Regiunea de vărsare a fluviului era mlăştinoasă. Am deviat pe un braţ lateral unde am găsit un loc minunat, ferit de privirile indiscrete, fie dinspre uscat, fie dinspre apă, pentru ancorarea iahtului nostru. Solul era destul de solid pentru a permite incursiunea în interior. Harta pe care o studie Marian ne arăta că până la lacul Sokatti nu aveam de străbătut o distanţă foarte mare.

— Cam cinsprezece kilometri, Robert, pe care îi putem parcurge uşor în patru ore. Cel mai bine ar fi să aşteptăm venirea întunericului, întrucât bănuiesc că sunt postaţi paznici pe insulă, cu privire la sosirea noastră în Palembang.

— Dacă Tinna nu-i de încredere, vor afla curând şi ce era scris în scrisoarea ce-i era destinată.

— După opinia mea, Tinna va crede că nu mai vrem să ne ocupăm de afacere. Cu toate acestea, cred că-i mai bine să aşteptăm noaptea. Vom ajunge acolo cam pe la miezul nopţii, dacă plecăm odată cu lăsarea întunericului.

— Ei, dacă-i aşa, atunci să dormim zdravăn în după-amiaza asta, dacă vrem să fim proaspeţi la noapte.

— E o propunere bună, Robert. John ne poate trezi în jurul orei 19.

— Vrei să-i iei pe Pongo şi pe Maha cu noi, Mariane?

— Numai pe Pongo. Trebuie să ajungem la insulă şi dacă sunt tigri pe acolo, ghepardul numai ne-ar stânjeni.

Pongo ar trebui să doarmă şi el câteva ore.

Chiar la ora 19 fix, John a venit să ne trezească. Am mai mâncat încă o dată temeinic şi apoi am părăsit iahtul cu puţin înainte de ora 20, după ce i-am încredinţat iahtul lui John, matrozul nostru. Marian i-a făcut câteva recomandări, în caz că nu ne-am fi întors într-un interval de 24 de ore.

În marşul nostru de noapte ne-am lovit de foarte multe obstacole, pe care Pongo ştiu cum să le înlăture. Drumul ducea printr-o regiune de junglă deasă. Dar simţul de orientare al lui Pongo era excelent. Când, după un marş de patru ore, am străbătut brâul de junglă ajungând la capătul lui, în faţa noastră se deschidea oglinda unei ape întinse care nu putea fi decât lacul Sokatti. N-am îndrăznit să ne apropiem mai mult de malul lacului, întrucât puteau fi postate santinele pretutindeni.

Cu ajutorul ocheanelor de noapte am examinat insula care făcea o impresie paşnică şi părea părăsită.

— O să căutăm una din bărcile poliţiei şi o să alegem una dintre ele, pe cea mai mică, pentru traversare. Să sperăm că astăzi nu o să se arate crocodilii.

Luna răsări în această clipă de după nori scăldând apele lacului într-o lumină pală. Ca un răspuns la afirmaţia lui Marian, din apă apărură patru capete de dihănii. Crocodilii erau la posturile lor, la pândă.

Pongo se îndepărtase fără zgomot de lângă noi pentru a căuta bărcile poliţiei. Comisarul Rollow ne arătase pe hartă locurile unde ar fi putut sta ascunse.

— Unul dintre crocodili tocmai s-a mişcat, îmi şopti prietenul meu. M-am gândit mai întâi că stăpânul insulei a aşezat capcanele astea pentru a-i împiedica pe curioşi să traverseze lacul.

— Dacă Labuta este pe insulă sau n-a părăsit-o deloc, în nici un caz nu-l va bucura vizita noastră şi nu trebuie să ne aşteptăm la o primire cordială.

Un nor gros acoperi luna, astfel încât în curând ne înconjură un întuneric adânc. Am aşteptat pândind. Privirea lui Pongo şi după un

timp am auzit loviturile uşoare de vâslă care s-au apropiat de locul unde stăteam noi.

Pongo sosi cu un kanu îngust în care de abia am putut încăpea. În schimb, barca avea o mobilitate mare şi de abia puteam scăpa de un atac al crocodililor. Pongo îşi trase barca la mal, şoptindu-ne:

— *Masser,* dincolo, într-un copac, stă un om. Pongo a mers uşor, om nu aude. Acum aşteaptă până apare lună şi dispare din nou. Atunci mare întuneric.

M-am uitat spre boltă şi a trebuit să-i dau dreptate uriaşului negru. Luna trebuia să apară iarăşi şi apoi, după un timp, să dispară. Peretele noros, în spatele căruia urma să dispară astrul nopţii, era destul de gros. Timpul trebuia să-l exploatăm cu îndemânare, pentru a traversa apele lacului înspre insulă.

— Încă două minute! şopti Marian. O să vâslim înspre insulă venind dinspre dreapta. Poate că nu ne remarcă crocodilii.

— Poate că vom reuşi să-i scoatem din funcţiune pe aligatorii ăştia cu ajutorul pistoalelor cu gaz, care nu fac zgomot.

— Mai bine ar fi să nu-i întâlnim. Repede în barcă, luna a ajuns după nori!

După câteva minute, eram în barcă şi am început să vâslim. Pe crocodilii ascunşi în întuneric nu i-am putut vedea şi acum căutam să ieşim cât mai repede din vecinătatea primejdioasă.

Pongo vâslea atât de încet, încât era puţin probabil ca omul ascuns în copac să audă cum ieşea vâsla din apă şi stropii care ulterior cădeau înapoi.

Nu după multă vreme, am ajuns pe partea de nord a ţărmului insulei, înţesată de tufişuri dese.

Încet, Pongo îndreptă barca spre ţărm, pe care l-am atins fără nici o întâmplare neprevăzută. Marian şi cu mine ne-am tras pistoalele cu gaz, ţinându-le pregătite, pentru a riposta fulgerător unui eventual atac.

Pongo, mlădios ca o pisică, coborâse din barcă, pândind cu luare aminte în toate părţile. Era pe punctul de a ne face un semn că putem veni liniştiţi, când avu loc un eveniment la care nu ne-am aşteptat nici unul.

Prietenul meu şi cu mine ne-am ridicat în picioare pentru a părăsi barca, când barca fu ridicată dintr-o parte, răsturnându-se. Noi am căzut în apă. Primul gând a fost: crocodilii! Poate că am fi fost complet pierduţi, dacă Pongo nu ne-ar fi venit în ajutor.

Am simţit noroi sub picioare, aşa că nu mi-a fost aşa uşor să urc malul. Ultima mea speranţă rămăsese Pongo, căruia i-am întins mâna. El reuşi să mi-o prindă şi mă trase întâi pe mine, apoi pe Marian la mal. Exact în momentul în care crocodilii căscaseră gura să ne înşface.

Din două salturi ne-am îndepărtat de locul primejdios. Respirând

cu greutate am privit înspre apa din care se iţeau capetele a doi crocodili.

I-am scuturat cu recunoştinţă mâna lui Pongo. Imediat după aceea am remarcat cu spaimă că-mi scăpasem în apă pistolul cu gaze.

— Mi-am pierdut pistolul cu gaze, Mariane! am spus eu, aproape prea tare şi m-am uitat înspre Marian care nu avea nici el pistolul cu gaze în mână.

— Păcat, Robert! Şi eu mi l-am pierdut pe al meu şi nu cred că le vom mai găsi în terenul acesta mlăştinos.

Dar mai aveam celelalte pistoale.

— Bine că n-am luat cu noi şi carabinele!

— *Masser,* Pongo caută pistoalele mai târziu, când este ziuă şi crocodilii lipseşte, ne consolă Pongo.

— N-are nici un rost, Pongo, solul e prea noroios. Să sperăm că nu ne-a auzit nimeni pe insulă, altfel ne putem aştepta la o rezistenţă înverşunată.

— Te referi la tigri, Mariane? Nu cred că vor veni. Comisarul Rollow spunea că aceştia au fost închişi în curtea interioară.

— Asta nu înseamnă nimic. Labuta îi poate atâta oricând, dacă observă cumva debarcarea noastră secretă. Trebuie să ne bazăm pe Pongo, care va observa la timp apropierea acestora. Atunci va trebui să ne căţărăm repede în copaci, dacă nu vom mai apuca să ajungem în barcă.

— *Masser,* Pongo nu observă tigri pe insulă, dar mulţi şerpi Pongo omorât şarpe veninos.

Observasem de fapt cum uriaşul negru îşi făcuse ceva de lucru la un tufiş. Fără să vreau, mă trecu un fior de groază ascultând vorbele camaradului nostru. Crocodili, tigri şi acum şerpi şi noi trebuia să străbatem tufişurile dese fără să fim observaţi, totul într-un întuneric deplin.

— *Masser,* va fi bine dacă aşteaptă până apare lună iarăşi, ne spuse Pongo în şoaptă, şovăind el însuşi să înainteze. Dacă luna iese, Pongo poate vedea bine.

Am aşteptat aşadar uitându-ne spre crocodili, care nu schiţau nici o mişcare cum că ar avea de gând să reintre în apă. Oare barca noastră uşoară mai era întreagă? Sau fusese sfărâmată de colţii dihăniilor ăstora?

După un sfert de oră luna apăru din nou de după nori. Pongo cercetă cu precauţie tufişul. Deodată, el fluieră uşor. Ne-am apropiat pe direcţia din care venise fluieratul. Prietenul nostru negru ne arătă o potecă ce ducea în interiorul insulei. Puteam aşadar să o luăm comod de-a lungul ei fără a ne mai teme de şerpi. Pongo o luase cu trei paşi înaintea noastră. La o cotitură el se opri şi ne arătă ceva înainte. La lumina lunii am văzut un zid înalt care înconjura proprietatea lui

Labuta.

Pongo se apropie încet de zid. Totul rămase liniştit şi nimic nu arăta că proprietatea ar fi locuită. Marian se căţărase pe umerii lui Pongo şi acum privea peste zid. Nu putu descoperi nimic ce să-i dea de bănuit.

— Trebuie să îndrăznim, îmi şopti el când reveni lângă mine. Haide să pătrundem în casă, în timp ce Pongo va rămâne în afara zidului drept acoperire.

— *Masser,* Pongo crede că mai bine el strecoară primul în casă să vadă dacă e pericol!

Uriaşul negru spuse repede vorbele astea şi dispăru repede în spatele zidului.

Ne-am pus pe aşteptate să reapară sau să ne dea cumva de ştire. Trecu o oră fără ca el să apară. Am început să îmi fac griji serioase în ceea ce-l privea. Marian nu scotea nici o vorbă, ceea ce era de asemenea un semn că lipsa îndelungată a uriaşului negru începuse să-l neliniştească grav şi pe el. Deodată, am auzit dincolo de zid un zgomot uşor ca şi cum cineva ar căuta să se caţere pe zid Ne-am retras repede în umbra unui copac solid, scoţându-ne pistoalele. Peste zid apăru un cap şi apoi partea superioară a trunchiului unui om, în care l-am recunoscut pe Pongo. Câteva secunde mai târziu, acesta stătea lângă noi, spunându-ne:

— *Masser,* Pongo văzut în casa din faţă lumină slabă. Uşă încuiată. Pongo nu poate intra. Oameni în casă!

— De unde ai tras tu concluzia că sunt oameni în casă, Pongo? îl întrebă Marian.

— Pongo văzut geană de lumină, răspunse uriaşul negru.

După o scurtă meditaţie Marian zise:

— Bine, Pongo! Rămâi tu aici în timp ce noi vom căuta să pătrundem în casă. Dacă peste trei ore nu suntem înapoi, vii după noi.

Uriaşul negru încuviinţă. El îl înţelese foarte bine pe Marian şi acum va fi cu ochii în patru.

În următoarele clipe ne-a ridicat unul câte unul peste zid, aşa că l-am putut escalada cu uşurinţă. Am sărit în curte fără să facem mult zgomot. Întrucât Pongo mai fusese aici, ne-am apropiat fără teamă de casă. Ne-am ţinut totuşi în umbra clădirii.

Ferestrele din spatele clădirii erau zăbrelite astfel că nu am putut arunca nici o privire în interiorul casei Ne-am strecurat făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă. În jurul ei şi am ajuns puţin mai târziu la uşa de intrare în faţă. Un lacăt masiv zăvora uşa împiedicând accesul, întrucât nu aveam nici un instrument la noi pentru a forţa lacătul, trebuia să ne îngrijim de alte mijloace pentru a putea pătrunde înăuntru. Şi în partea din faţă a casei ferestrele erau asigurate cu obloane, pe care nu le puteam forţa fără să facem zgomot.

Ne gândeam tocmai ce e de făcut când în urma noastră am simţit un zgomot uşor, ca un fel de ţârâit. Ne-am întors repede pe călcâie pentru a privi în ochii a doi tigri maturi care ne scrutau la rândul lor cu priviri scânteietoare. Am vrut să trag imediat, dar Marian mi-a apăsat mâna, şoptindu-mi:

— Nu trage, Robert! Tigrii sunt domesticiţi! N-o să ne facă nimic dacă nu-i atacăm la rândul nostru! Trebuie să fi fost observaţi cumva, pentru că Pongo n-a pomenit nimic de tigri. Să încercăm să ne retragem încet înspre zid.

Am aruncat încă o dată o privire înspre uşă şi... am tresărit înspăimântat. Uşa era larg deschisă, dar nu se vedea nimeni.

— Mariane, uşa-i larg deschisă! i-am şoptit eu amicului meu. Ce-ar fi să intrăm?

Marian se uită spre uşă, apoi înspre tigri, după care ridică din umeri şi păşi în direcţia uşii. Eu îi urmam îndeaproape. Am pătruns în camera din faţă, potrivit de mare. Am vrut să trag uşa după mine, dar tigrii aproape mi-au sărit în spate, sărind până la uşă, aşa că m-am lăsat păgubaş. Tigrii însă au pătruns după noi în casă, neslăbindu-ne din ochi.

M-am uitat spre Marian aşteptând un sfat, dar şi acesta stătea descumpănit lângă mine. În fundul camerei se mai găsea o uşă. Marian păşi încet într-acolo, zicându-mi mi încet în limba germană:

— Haide lângă mine, Robert! Dacă uşa de acolo este deschisă, vom dispărea repede în încăpere înainte ca tigrii să ne poată urmări. Trage uşa după tine, chiar dacă tigrii suni pregătiţi de săritură.

M-am uitat cu multă grijă după tigri şi am proiectat fascicolul de lumină al lămpii mele drept în ochii lor. Prin asta au fost orbiţi pe moment şi nu au băgat de seamă că am dispărut în dosul uşii. Aceasta nu era închisă.

Marian şi dispăruse în prima încăpere. Am sărit după el trăgând uşa după mine, înainte ca tigrii să mă poată urma. Am răsuflat uşurat: scăpasem de ei.

În ultimul moment, mă apucă spaimă din nou. Priveam acum în ochii altui tigru care se afla de la bun început în încăpere. Ba chiar şi al doilea era prezent acolo.

Marian era tot atât de debusolat ca şi mine, stând nemişcat acum, în timp ce scruta camera cu ochii, i-am urmat exemplul şi am zărit undeva lateral nişte trepte din lemn care duceau la etaj. Părea să fie unica noastră scăpare. Pas cu pas ne-am retras înspre treptele de lemn fără ca fascicolele lămpilor noastre de buzunar să le mutăm de pe feţele tigrilor, care se retrăgeau şi ei încet spre o parte a încăperii.

Stăteam la marginea treptelor şi am început să le urcăm, fără ca tigrii să facă vreo încercare de a ne împiedica. Sus era o uşă. Nici aceasta nu era zăvorâtă. Marian o deschise privind imediat înăuntru.

Am răsuflat uşuraţi că aici nu erau tigri.

Camera în care ne găseam era mobilată şi avea caracteristicile unei camere de lucru. M-am mirat de unde avea proprietarul mobilierul şi cum izbutise să-l aducă aici.

Marian lumină fiecare colţ al camerei, apoi merse spre birou, unde era aşezată o coală de hârtie. El o ridică şi îi parcurse conţinutul rapid. Mai privi apoi uimit şi îmi zise:

— Bună treabă! Am căzut în capcană! Potrivnicii noştri ne-au aşteptat de mult şi chiar au hotărât asupra destinului nostru. Dar citeşte singur.

Şi am citit… condamnarea mea la moarte. Pe foaia de hârtie nu erau scrise multe cuvinte, dar acestea erau suficient de clare în ceea ce ne priveşte: „Dacă domnii Bertram şi Farrow vor încerca să pătrundă în casă, vor fi spânzuraţi fără întârziere, în zorii zilei de mâine."

Marian râse încet, dar râsul său era cam forţat.

— Ar trebui să fim şi noi de faţă la execuţia noastră!

Orice s-ar fi spus, încă nu eram prizonieri şi eram înarmaţi. Dar cum am fi putut părăsi oare casa? Jos păzeau tigrii care nu ne-ar fi lăsat să scăpăm nevătămaţi, iar încăperea nu avea altă uşă decât ieşirea spre trepte Am deschis uşa foarte puţin, numai pentru a asculta ce se petrece, dar am închis-o imediat la loc, pentru că foarte aproape de asta stăteau… cei doi tigri.

— Să-i împuşcăm oare pe tigri? i-am şoptit eu prietenului meu.

Acesta scutură numai capul spunând:

— Deocamdată nu ne fac nimic. Şi apoi mi-ar părea rău de animalele astea frumoase. Păcat că ne-am pierdut armele noastre cu gaze. Am fi dispus de o cu totul altă mobilitate în casă, posedându-le.

— Dar nici nu putem rămâne la nesfârşit în casă, Mariane! Ce crezi de scrisoarea asta?

— Avem de-a face cu un duşman fără scrupule, care nu glumeşte cu ce spune. Dar hai să cercetăm biroul, dacă tot suntem aici. Poate găsim niscaiva documente sau instrumente care ne vor lumina cu privire la evenimentele misterioase de pe insulă.

— Asta nu v-aş sfătui să o faceţi, am perceput imediat o voce venită din spatele nostru.

Ne-am întors pentru a privi în ţevile a două pistoale, pe care un malaiezian solid le îndrepta asupra noastră. Acesta stătea tocmai în pragul uşii pe care intrasem, dar acum era flancat de ambele părţi de câte un tigru.

— Depuneţi imediat armele pe masă, domnilor! sună imperativ ordinul omului.

N-avea nici un sens să nu ne supunem. Înainte de a ne fi ridicat noi armele noastre, individul ar fi apăsat pe trăgaci. Nu voiam să ne riscăm vieţile atât de uşor.

— Mulţumesc, domnilor! continuă să vorbească malaiezul. Şi acum luaţi loc pe fotolii. Mai am încă ceva să vă spun.

Ne-am aşezat în timp ce tigrii stăteau strâns lipiţi de picioarele noastre. Nu era un sentiment prea plăcut! Malaiezul se aşeză el însuşi în fotoliul de la birou. El ne privea acum cu un zâmbet plin de superioritate pe când continuă să ne vorbească pe un ton relativ calm şi paşnic.

— Poate vă miraţi că vă cunosc, domnilor? Ştiam de sosirea dumneavoastră în Palembang înainte de a pune piciorul în oraş. Şi nici întoarcerea aceea precipitată a iahtului nu m-a convins deloc. V-am observat de când aţi ajuns pe malul lacului. Aproape că aţi plătit cu viaţa, întrucât crocodilii mei v-au urmărit. Insula mea e bine păzită. M-am mirat şi sunt foarte sincer, de uşurinţa cu care aţi pătruns aici.

Marian se mărginise să asculte până acum. Când malaiezul făcu o pauză făcu îl întrebă:

— Dumneata ai scris biletul acesta plasat pe birou?

Malaiezianul dădu din cap aprobând:

— Condamnarea la moarte va fi executată în zori, spuse el gânditor.

— Aşa deci, pari să fi foarte hotărât în această privinţă. Atunci povesteşte-ne câteva din secretele acestei insule, dacă tot trebuie să murim.

Malaiezianul se gândi câteva clipe, apoi râse, după care replică:

— Fie şi aşa! O să vă treacă timpul mai repede, povestindu-vă despre… cercetările mele. Mi-am atins ţelul, ca să spun aşa. Aţi auzit vreodată de poporul care trăieşte pe insula Sumatra?

— Nu!

— Piticii din pădurile seculare ale Sumatrei depozitează comorile culturale şi ştiinţifice ale băştinaşilor, ca şi europenii, de secole. Chiar şi Marco Polo pomeneşte de ei când s-a întors din călătoria sa din China. Olandezii au finanţat mai multe expediţii pentru a da de urma acestor locuitori. N-au avut nici un succes, deşi s-a instituit un premiu pentru oricine îi va aduce un astfel de pigmeu, mort sau viu. Rajahul din Rokau, un prinţ pe care olandezii l-au lăsat să domnească, au fost unul dintre acei care au constatat în 1912 prezenţa acestor pigmei, ascunşi adânc în pădurea seculară. Mie mi-a reuşit, domnilor, să-i găsesc pe aceşti pigmei! Sunt cu aceştia într-un contact direct şi chiar fac comerţ cu ei! Pigmeii sunt, pe de altă parte, posesorii unor bogăţii însemnate ale Pământului. Pe acestea vreau să mi le însuşesc. Cu câţiva dintre reprezentanţii acestui popor mă înţeleg foarte bine, le cunosc locul lor de tabără şi mă pot duce acolo când vreau. Când voi da publicităţii rezultatele cercetărilor mele, n-ar fi exclus ca poporul acesta de pigmei să fie în pericol de a-şi pierde identitatea, ba chiar să

mai existe!

— Asta-i foarte frumos, n-am ce zice, zâmbi Marian ironic. Pe de altă parte, tu vorbeşti de pe poziţii de interes comercial şi material, amintind de bogăţiile pigmeilor. Şi despre ce fel de bogăţii este vorba, dacă îmi este permis să întreb?

— Nu e permis să fiu întrebat despre asta! veni răspunsul brutal.

— Din istorisirea dumitale nu mi-e clar la ce îţi trebuie insula asta, domnule Labuta, nu-i aşa?

— Da, mă numesc Labuta. Scuzaţi-mă dacă nu m-am prezentat. Dar presupuneam că mă cunoaşteţi. De ce îmi trebuie insula asta? O să vă lămuresc imediat. Vreau să folosesc obiceiurile şi datinile acestui popor de pitici pentru a intra în posesia bogăţiilor lui. Piticii, de exemplu, mănâncă în zilele de sărbătoare cu mare plăcere inimi de animale şi chiar de… oameni. Piticii cunosc prea bine pe ceilalţi confraţi ai lor. Pe restul oamenilor, dar nu vor să fie văzuţi de aceştia, fiindcă se tem de ei. Piticii folosesc drept arme mici săgeţi otrăvite pe care le trag din spate asupra potrivnicilor lor. Apoi le smulg cu multă îndemânare inima din piept. Întrucât otrava atinge toate organele, înainte de a fi mâncată trebuie pregătită şi îndepărtată otrava din carne. Trece drept cea mai mare delicatesă.

— De aceea ai poruncit să fie ucise tinerele fete, pentru a le dărui inimile pigmeilor, domnule Labuta?

— Recunosc că da, domnilor! Dacă dăruiesc pigmeilor trei inimi de fete tinere, atunci capăt de la aceştia bogăţiile râvnite.

Rece şi fără nici o implicare emoţională, malaiezianul îşi mărturisea toate mârşăviile Acum era convins că dimineaţa ne va aştepta o moarte îngrozitoare, dacă nu ne va elibera nimeni până atunci.

— Şi insula? îşi repetă Marian întrebarea. Dar tigrii şi crocodilii?

— Insula o folosesc pentru a atrage tinerele fete încoace. Trei oameni de încredere îmi livrează „marfa”. Mai întâi am discreditat lacul, populându-l cu crocodili. Pot să-i închid şi să-i las în apă după dorinţă. Am cumpărat sau mai bine spus am arendat lacul, iar pe insula aceasta mi-am făcut casa, care este una specială. Pentru a fi sigur că nu voi primi vizitatori nocturni mi-am adus şi cei patru tigri aici.

— Ai fost văzut, domnule Labuta, când ai primit musafiri nocturni. Oamenii au dispărut la mal, în apă şi nu au mai apărut la suprafaţă. Cum s-au petrecut lucrurile astea?

— Ăsta e secretul meu şi n-o să-l spun nimănui, râse malaiezianul.

— Şi deci mâine dimineaţă vrei să ne omori? Dumneata singur pe amândoi?

— Nu vă mai bateţi capul cu amănuntele astea! Pentru a vă linişti vă pot spune că voi avea ajutoare. Veţi fi duşi în spatele casei unde va

fi executată pedeapsa. Veţi avea o privelişte minunată în ultimele clipe ale vieţii.

E de mirare că mi-ar fi plăcut să-i trântesc un pumn în faţă malaiezianului ăsta? Numai tigrii m-au reţinut să o fac!

Marian nu mai spuse nimic. Părea să se fi resemnat cu soarta lui.

Deodată, Labuta se ridică în picioare şi apăsă pe un buton practicat în mobilierul biroului, care scăpase atenţiei noastre. Acum se deschise într-un perete al camerei o uşă ascunsă, prin care păşiră înăuntru doi malaiezieni, unul dintre aceştia fiind chiar Tinna!

Marian izbucni într-un scurt acces de râs, când îl văzu şi îmi zise:

— Dacă Labuta are mai mulţi oameni în slujba sa ca acest Tinna, atunci curând se va număra şi poliţia printre proprietăţile sale. De fapt, ştiam încă din Palembang că Tinna face parte din rândul adversarilor noştri.

— Cum? strigă Labuta. Tinna s-a trădat? Ştiaţi de atunci că este omul meu?

— Fireşte! De aceea am şi părăsit oraşul Palembang. Cu acest aliat de-al dumitale nu voiam să avem de a face.

Cu ochii scăpărând de furie, Labuta privi înspre Tinna. „Agentul secret” al poliţiei vru să mai spună ceva drept scuză, dar stăpânul casei continuă:

— Ne socotim noi mai târziu, Tinna! Ţi-am spus-o de mai multe ori că eşti superficial! Dacă domnii de aici te-au recunoscut de la început cine eşti, nu va dura prea mult până când însuşi comisarul îşi va da seama cine eşti.

Tinna ne aruncă priviri furioase. Labuta ordonă să fim legaţi, iar Tinna o făcu cu atâta râvnă, încât legăturile aproape că ne tăiau pielea.

III
EXECUŢIA

DEŞI PUŢIN MAI TÂRZIU ne aflam singuri în biroul de lucru al lui Labuta, deocamdată orice încercare de evadare ne era interzisă, întrucât continuam să fim flancaţi de cei doi tigri. Aşa că singura noastră soluţie rămânea Pongo. El mai făcuse în trecut şi alte lucruri formidabile, aşa că de ce să nu sperăm în continuare.

Trecu oră după oră şi acum zorii nu puteau fi departe întrucât Labuta ne confiscase lămpile de buzunar, zăceam într-un întuneric deplin. Marian mă rugase de la bun început să nu-i pun nici o întrebare, aşa că am păstrat tăcerea. Ne gândeam amândoi la o cale de salvare, dar nu ne trecea nici mie, nici lui Marian nimic prin gând.

Unde putea să fie Pongo acum? Sau să-l fi capturat şi pe el potrivnicii noştri? La gândul ăsta sângele mi se ridica în cap. Nu mai

puteam să păstrez toate gândurile astea pentru mine, aşa că a trebuit să-l întreb pe Marian ce crede despre toate astea.

— Labuta crede că Pongo a rămas pe iahtul nostru, nu l-a văzut când a debarcat. Presupun că Labuta vrea să intre în posesia iahtului, după ce noi vom fi fost executaţi. Deocamdată, Pongo nu poate interveni aici, tigrii îl împiedică să o facă. Sper ca până mâine să se schimbe situaţia noastră.

— Crezi în existenţa pigmeilor pe insula Sumatra. Mariane?

— Am auzit de asta şi mi-ar plăcea s-o văd cu proprii mei ochi.

— După ce ne vom fi eliberat, de ce nu? Eu particip cu plăcere. După o perioadă de semiobscuritate scurtă, se făcu dintr-o dată lumină în încăpere. Puteam vedea foarte bine şi în primul rând ne-am uitat la tigri. Aceştia stăteau liniştiţi la picioarele noastre şi păreau să doarmă.

În curând se deschise uşa şi Labuta pătrunsese în cameră urmat de alţi trei malaiezieni.

Aşadar, venise momentul execuţiei noastre.

— Au cumva domnii o ultimă dorinţă? O să v-o îndeplinesc, spuse Labuta, cu o mină foarte serioasă.

Marian începu să râdă:

— Nu-i nevoie să te prefaci în legătură cu noi. Bineînţeles că avem o ultimă dorinţă, dar asta nu ne-o vei îndeplini dumneata.

— Dacă stă în puterea mea, voi încerca să o fac. Vorbiţi deschis, fără ascunzişuri, domnilor!

— Ne-ar face plăcere să-i vedem pe pigmeii pe care ni i-ai descris – şi privi râzând la interlocutorul său.

— Dorinţa asta nu-mi stă în putere să v-o îndeplinesc, domnilor! Şi la ce v-ar folosi, dacă într-o oră veţi muri? Vreţi să luaţi eventual micul dejun?

Numai tigrii şi legăturile strânse care mă ţintuiau în fotoliu m-au ţinut să nu-l apuc de beregată.

Doi malaiezieni m-au ridicat pe sus pentru a mă duce de acolo. Tigrii nu ne-au mai urmat, ceea ce mă liniştise puţin. Aceştia m-au dus pe trepte în jos şi m-au lăsat în curte. Legăturile de la picioare mi-au fost tăiate, dar cele două pistoale aţintite asupra mea, mi-au tăiat orice poftă de a întreprinde ceva.

Curând şi Marian stătea lângă mine, după ce i-au fost tăiate şi lui legăturile de la picioare. Am străbătut curtea ieşind în spaţiu liber.

Pe ascuns, ferindu-mă cât puteam, mă uitam după Pongo, dar nu puteam să mă uit prea des pentru a nu mă trăda.

Tinna ţinea două funii solide în mână, cu care trebuia să fim spânzuraţi. Ne privea furios tot timpul şi dacă ar fi fost după el, ne-ar fi hărăzit unei morţi şi mai chinuitoare.

Ne-am oprit într-un mic luminiş, în faţa unui copac bătrân şi solid, ale cărui crengi aproape că atingeau pământul. În timp ce Tinna,

îndemânatic ca o pisică, se urca în copac pentru a fixa frânghiile, ceilalţi trei ne ţineau cu pistoalele în şah. Tinna fixase frânghiile într-o clipită şi Labuta mă somă mai întâi pe mine să mă duc sub copac.

M-am uitat la Marian. Era oare posibil? Râdea într-adevăr? Voia prin asta să-i necăjească pe duşmanii noştri sau îl descoperise undeva pe Pongo? Am păşit aşadar pe cât de liniştit am putut în situaţia dată sub copac şi am lăsat ca lanţul să se încolăcească în jurul gâtului meu. În momentul în care malaiezul a vrut să strângă lanţul, s-a întâmplat ceva ce nici eu nu am luat în calcul. Un fâşâit se auzi prin aer şi malaiezul care urma să joace rolul călăului se prăbuşi fără să spună nici un cuvânt la pământ. Un cuţit era împlântat în pieptul acestuia. Înainte ca ceilalţi malaiezieni să-şi revină din şoc, răsună strigătul de luptă al lui Pongo, strigăt pe care-l folosea în junglă. Era acel strigăt al gorilei, strigăt care răsună înfiorător în zorii acelei dimineţi. Şi iată-l pe el însuşi în faţa celor doi malaiezieni, ciocnindu-i unul de altul, de parcă ar fi fost două marionete.

Unul dintre aceştia căzuse nemişcat la pământ, în timp ce Labuta o pornise la fugă, în salturi mari, înspre casa lui. Pongo nu-l putea urmări imediat pentru că Tinna mai stătea încă în copac. El nu purta nici un pistol, dar din brâu îi atârna mânerul unui cuţit. Pongo se întoarse mai întâi spre copac, dar înainte de a ajunge acolo, Tinna sări cu vivacitatea unei pisici şi dispăru în tufişuri.

L-am cercetat pe malaiezul rămas nemişcat la pământ. Acesta era rănit, dar nu de moarte, deci nu avea rost să ne pierdem timpul să-l legăm, ştiind că în starea asta nu era posibil să ne producă vreo neplăcere. Încotro dăduse bir cu fugiţii Tinna? Nu ştim. Mai rămânea deosebit de periculos Labuta, cu tigrii săi. Trebuia să ajungem cât mai repede în casă, dar nu aveam arme pentru a ne împotrivi cu succes tigrilor.

— Pongo merge în casă, aduce arme, se oferi uriaşul negru, de parcă ar fi ştiut ce ne doare.

— În casă sunt patru tigri, îl avertizam pe prietenul nostru. Sunt domesticiţi, dar la comandă pot ataca un om.

— Pongo merge totuşi, râse uriaşul şi se strecură în casă.

Uşa care dădea în curte era larg deschisă, tot aşa şi aceea care permitea intrarea în casă. Unde era capcana? Ori Labuta uitase în marea lui grabă să închidă uşile? Am pătruns cu prudenţă în prima încăpere şi am găsit-o. Totuşi, puteam să contăm pe faptul că cele patru feline, din moment în moment ne vor ataca. Am aşteptat o vreme, dar nu se întâmplă nimic. Casa părea părăsită. Am intrat în cea de-a doua încăpere. Nici aici, nici o urmă de Labuta şi tigrii săi!

— Să se fi ascuns sus, Mariane? l-am întrebat pe prietenul meu, întrucât tăcerea era suspectă.

— Nu cred, altfel şi-ar fi lăsat tigrii jos. Presupun mai degrabă că a

fugit cu tigri cu tot.

Pongo o luase pe scări în sus. Şi biroul era gol. Pe măsuţa acestuia mai zăceau armele noastre, pe care Pongo ni le adusese şi ni le înmână. Acum nu ne mai temeam de nici un tigru. Am început să cercetăm casa cu temeinicie, dar totul rămase în zadar. Labuta dispăruse! Cum şi încotro reuşise să fugă acesta cu cei doi tigri?

Marian stătea în mijlocul camerei, uitându-se în direcţia uşii secrete, de unde duceau nişte trepte în pivniţă. Deodată el ridică privirea, zicând:

— Să coborâm din nou în pivniţă, Robert! Cred că nu am căutat bine de la început! Bănuiesc că din prima pivniţă se mai ramifică una!

— Pongo rămâne sus, în caz că vine Tinna, spuse uriaşul negru, care îl credea pe Tinna „agentul secret” capabil de orice. În pivniţă Marian cercetă încă o dată solul cu mare atenţie. În sfârşit, i se păruse că găsise ceva demn de luat în seamă, pentru că mă chemă la el. Podeaua era alcătuită din dale de piatră, puse strâns una lângă alta. Marian găsise un loc de unde lipsea patina cenuşie de mucegai, semn că se umblase pe acolo de curând. Prietenul meu îşi continuă drumul până găsise o trapă în podea. De îndată ce am deschis-o, ne-a întâmpinat un întuneric profund, pe care l-am risipit cu lumina lămpilor noastre de buzunar. Erau trepte acolo care duceau în adâncime.

— Ştii ce am găsit noi aici? mă întrebă Marian foarte bucuros.

— Un gang sub pământ, i-am răspuns eu imediat.

— Aşa este! Dar în acelaşi timp secretul insulei! Gangul acesta merge mai departe pe sub lac, până pe mal, chiar sub suprafaţa apei! Oamenii pe care i-am văzut dispărând fără urmă nu aveau decât să se scufunde pentru a căuta gangul, care printr-un dispozitiv anume împiedica pătrunderea apei.

— Crezi cumva că Labuta a construit gangul secret?

— Nu, Robert! Pe insula aceasta cu mulţi ani în urmă era construit un templu şi preoţii au prevăzut o ieşire în caz de urgenţă. Labuta l-a găsit şi l-a exploatat în folosul lui. Haide să urcăm din nou şi să percheziţionăm biroul cum se cuvine. Poate o să mai găsim câteva documente interesante.

Am potrivit la loc trapa în aşa fel încât să nu poată fi folosită de vreun musafir nepoftit, care ar fi apărut de dedesubt. Ne-am urcat din nou în birou şi ne-am apucat să-l cercetăm temeinic.

IV
ÎN VIZITĂ LA PIGMEI

AM GĂSIT MAI MULTE DOCUMENTE scrise pe care Marian le luă cu el. Unul dintre ele, pe care mi-l înmână, prezenta un loc însemnat

cu o steluţă şi simboliza un templu, iar de la acesta era indicat gangul punctat, care ducea pe sub apele lacului, până la mal.

Prin urmare, Marian tot avusese dreptate cu presupunerile lui.

Întrucât nu am mai găsit nimic în casă ce putea să ne satisfacă curiozitatea, ne-am hotărât să părăsim insula. Înainte de asta, Pongo făcu încercarea de a ne găsi pistoalele cu gaz. Solul era foarte anevoios, iar crocodilii se retrăseseră. Deodată, Marian mă făcu atent că barca noastră cu vâsle nu mai era la locul ei.

— A luat-o Tinna! îmi spuse el, arătându-mi urmele lăsate pe nisip.

Deci pe acest drum dispăruse Tinna! Se punea problema numai dacă acesta se reîntorsese în Palembang pentru a-şi relua slujba sau nu!

Prin gangul subpământean am ajuns repede la mal, dar la părăsirea acestuia eram cu toţii uzi. Gangul avea la capetele lui două supape. Una dintre ele nu permitea accesul apei în tunel. Costumele noastre s-au uscat destul de repede, întrucât era deja dimineaţa devreme şi era foarte cald. După patru ore prânzeam pe iahtul nostru, deoarece Pongo se apucase de gătit şi o făcuse chiar cu rezultate excelente.

Puţin mai târziu, stăteam întinşi la soare în şezlongurile noastre, pufăind câte o ţigară. Acum îşi scoase Marian documentele pe care le luase din biroul lui Labuta şi le întinse pe toate pe o măsuţă alăturată. Câteva documente relatau despre prezenţa acestui popor legendar de pitici şi erau elaborate de însuşi Labuta, care descria acolo când şi cum i-a întâlnit el pe reprezentanţii acestor pigmei.

Într-o zi, se spunea acolo, a întâlnit adânc în interiorul insulei Sumatra, la vreo 200 de kilometri est de Palembang, un omuleţ, cam de statura unui copil, care se îndrepta direct spre el. Dar la înfăţişare, mers şi comportament, era asemeni unui adult. Nu era îmbrăcat cu nimic, avea o piele deschisă, roşie, iar părul îl purta lung. Omuleţul părea să alerge nepăsător spre el, până ce dispăru la un moment dat în desişul de pe malul unui lac. Patru zile a pândit acolo până a reuşit să localizeze alt pitic. Apoi după încă o încercare reuşi să prindă pe unul dintre aceştia, deşi încercarea aproape că l-a costat viaţa.

Piticul dispunea de o ţeavă de aruncat, o sarbacană, cu care putea azvârli mici săgeţi otrăvite. Labuta descrise mai departe că nu putea înţelege limba acestora şi că s-a înţeles cu ei prin semne. Mica fiinţă se rugă pentru viaţa lui şi în schimbul acesteia i-a oferit un dar. Labuta l-a lăsat să plece şi l-a aşteptat două zile mai târziu, în acelaşi loc. Piticul a apărut din nou şi i-a adus un bol de aur, încât de abia îl putea duce. Între Labuta şi pitic s-a putut dezvolta un comerţ în toată regula. Cu acest prilej Labuta a aflat că piticii mâncau cu mare plăcere inimile animalelor. De aceea a adus de numeroase ori inimile animalelor ucise de el, primind în schimb aur.

Din raport se desprindea ideea că Labuta devenea tot mai lacom şi

voia să posede tot mai mult aur. Aceştia îi dădeau numai dacă vor primi inimile unor oameni, în special ale unor femei albe. În schimbul acestora, Labuta urma să primească ceva cu totul deosebit.

Labuta comise o crimă. Fata fusese atrasă pe insulă cu ajutorul unui complice al său, căruia îi spusese despre înţelegerea cu piticii. Cadavrul n-a fost îngropat, ci dus în pădure în speranţa că animalele sălbatice îl vor lichida. Inima o duse piticului, care i-a dat o grămadă de aur pe ea.

El i-a propus lui Labuta o nestemată de mărimea unui pumn, dacă-i va aduce cinci inimi de fete. Labuta dorea acum să câştige piatra cu orice preţ. Lăcomia sa atinse apogeul şi nu s-ar fi dat în lături nici de la comiterea unei duzini de crime, doar pentru a obţine răsplata.

Nu fără a ne cutremura am citit jurnalul acestui om, care, deşi criminal, se vedea instruit şi cult.

— Vrei, într-adevăr, Mariane, să dai de urmele acestui popor de pitici? l-am întrebat eu în cele din urmă.

— Asta am hotărât demult! Cred că vom reuşi cu acest prilej să-l prindem pe Labuta, pentru a-l împiedica să comită şi alte grozăvii.

— Şi când vrei să pornim? Pentru cei 200 de kilometri, ai nevoie de cel puţin cinci zile.

— Mâine dimineaţă devreme părăsim iahtul! Pe John îl vom trimite înapoi cu o scrisoare la comisarul Rollow. Asta o va putea rezolva şi singur împreună cu Li Tan. Nu văd vreo altă ieşire, deoarece trebuie să-l oprim pe Labuta. Să ne grăbim să i-o luăm înainte!

— Vrei să-i raportezi lui Rollow evenimentele de pe insulă şi despre trădarea omului său Tinna?

— Da, Robert! Mai vreau ca Rollow să trimită forţe ca să ocupe insula pentru ca acesta să nu aibă aici un nou loc de retragere. Şi crocodilii trebuie împuşcaţi, nu sunt decât patru în total. Vreau mai departe ca Rollow să vină încoace şi să ne aştepte împreună cu John. Dacă vom izbuti să-l prindem pe Labuta, vreau să-l predau chiar aici şi să nu mă mai întorc la Palembang.

În dimineaţa următoare am pornit devreme. În Pongo şi Maha posedam acum doi apărători excepţionali, care ne protejau de foarte multe pericole. Marian îi dăduse lui John, marinarul nostru, toate informaţiile necesare precum şi o scrisoare pe care să o înmâneze căpitanului Rollow. De data asta am luat carabinele şi ne-am înţesat rucsacii cu provizii, ceea ce ne îngreuna destul de mult la mers.

Contam pe aceea că timp de douăsprezece zile sau chiar mai mult n-o să întâlnim vreo aşezare omenească şi deci trebuie să prevedem totul. Străbaterea junglelor de tot felul am zugrăvit-o destul în istorisirile anterioare, de aceea renunţ să o mai fac.

După cinci zile am ajuns în locul în care, potrivit descrierilor lui Labuta, trebuia să se fi întâlnit cu primul pigmeu. Locul, descris destul

de bine, se găsea în mijlocul junglei, astfel încât am avut destul de lucru până am ajuns acolo. Poate că Labuta cunoştea un alt drum, întrucât conform celor spuse de el, fusese de mai multe ori aici. Pongo găsise după mai multe căutări locul unde un om îşi putea pregăti un loc de campare. După urmele lăsate în pregătirea bucatelor, puteai spune că fusese amplasat de către un alb. Băştinaşii din insulele Sunda au un fel de procedeu de a pregăti pietrele pentru vatra focului de gătit. Aici ne-am stabilit şi noi locul pentru tabăra noastră, lăsându-l de veghe pe Maha.

Pongo a căutat o plantă cu care ne-am frecat faţa şi mâinile. Sucul plantei avea un miros ascuţit dar foarte plăcut şi avea proprietatea de-a ţine la distanţă ţânţarii şi alte insecte supărătoare. Întrucât nu vroiam să dormim pe pământul gol, ne-am suit într-un copac înalt, din al cărui frunziş, crengi şi liane, ne-am făcut o platformă, care ne susţinu pe toţi. Pongo era expert în astfel de amenajări.

După lăsarea întunericului, ne-am suit în copac Maha a fost tras şi el sus de către Pongo Puteam să nu ne temem nici de muşcăturile şerpilor, deoarece zeama cu care ne unsese Pongo ţinea departe de noi şi reptilele.

Cu toate acestea, am vegheat cu schimbul, pentru a nu fi atacaţi de alte animale la fel de neplăcute. Când vor apărea piticii, ceea ce presupuneam că se va întâmpla la lumina zilei, voiam să fim ascunşi şi să-i urmărim pentru a da de aşezarea lor în junglă. Noaptea s-a scurs în linişte. Micul dejun l-am luat la sol unde Pongo a aprins un foc mic pentru a ne fierbe ceaiul. Apă se găsea din belşug. Chiar în apropiere curgea un râuşor cu apă limpede, care avea un gust foarte plăcut.

Pongo şi cu Maha erau mereu la pândă, iscodind în toate părţile, pentru că piticii se puteau întoarce în orice moment. În acest caz, Pongo trebuia să-i urmărească şi să ne lase în urmă indicii clare, pentru a ne permite şi nouă să-l urmăm. Iarba înaltă şi tufele de ferigi, încă şi mai înalte, ne ofereau o bună ascunzătoare şi totodată un loc de observaţie. Ore întregi am aşteptat zadarnic şi eram pe punctul de a renunţa pentru a ne pregăti prânzul, cana Pongo ne făcu semn cu mâna. La o anumită depărtare apăru un străin dintre copaci. Acesta nu era pitic ci… Labuta. Mi-a fost teamă că acesta îşi va căuta vechiul loc de observaţie, pe care ni-l însuşisem noi acum, dar acesta se lasă jos, undeva la marginea râuleţului şi începu să privească înspre vest, ca şi cum ar aşteptat pe cineva din direcţia aceea.

Acum era imposibil să mai aprindem vreun foc şi trebuia deci să renunţăm la mâncarea caldă. Ne-am uitat curioşi spre Labuta. Care părea să fie foarte nervos. Se ridica din când în când de jos şi o lua pe malul râului, având totuşi grijă să nu se îndepărteze prea mult de locul pe care şi l-a ales. Se făcuse deja după-amiază şi deodată începu să se îndepărteze spre vest, dar după câţiva paşi se opri din nou.

Piticul pe care probabil îl aştepta trebuia să fi sosit.

M-am îndreptat puţin de spate şi l-am văzut pe pigmeu care apăruse ca din pământ în faţa lui Labuta. Putea să tot aibă vreo şaizeci de centimetri înălţime, avea păr pe corp, dar pe cap nu. Fruntea sa era netedă şi bărbia de abia dezvoltată. Culoarea pielii destul de deschisă, nasul plat, sprâncenele groase, gâtul scurt în comparaţie cu braţele foarte lungi, exact aşa cum îi descrisese Labuta în însemnările sale. Era complet gol. După cum am aflat mai târziu, pigmeii sunt numiţi de către băştinaşi „*oran pendeh*", ceea ce se traduce prin „om mic". Ştiinţa admite că pigmeii sunt o verigă de legătură între oameni şi maimuţe sau, forme denaturate ale propriei noastre rase, care nu se trag direct din maimuţa.

Piticul părea să-l cunoască bine pe Labuta întrucât acum se întreţineau amândoi într-un limbaj vioi. Piticul scotea din când în când câteva sunete ascuţite prin care vroia să-şi exteriorizeze sau să-şi sublinieze spusele. Din semnele pe care le făcea, se părea că Labuta nu a adus ceea ce a promis. De aceea piticul era foarte supărat şi se întoarse pe călcâie, dorind să dispară, dar Labuta l-a înşfăcat repede, ţinându-l strâns. Pigmeul vroia să se apere, iar trăsăturile sale s-au înăsprit de furie.

Labuta îl ridică sus pe pitic privindu-l râzând. Piticul purta în jurul şoldului legat un săculeţ. În timp ce Labuta îl privea râzând, mâinile pigmeului alunecară în pungă şi apoi izbucni imediat strigătul de furie al lui Labuta, care-l lăsă pe interlocutorul său jos. Acesta vru ca să se îndepărteze repede, dar părea rănit, cu faţa schimonosită de durere şi căzu la pământ. Labuta îşi scoase la rândul său cuţitul de la cingătoare şi vru să dea cu el lovitura de moarte.

Tocmai în clipa în care vru să-şi ducă la îndeplinire intenţia, răsună împuşcătura din pistolul lui Marian şi cuţitul zbură undeva prin aer. Descumpănit, Labuta privea la mâna sa însângerată, începu apoi să tremure şi se prăbuşi încet la pământ.

Într-o clipă am fost la locul scenei. Labuta, în crampele morţii voi să-l distrugă pe micul potrivnic, dădu să-l apuce, dar a trebuit să intervenim noi pentru a-l elibera. Rana de moarte pe care o căpătase Labuta nu provenea de la pistolul lui Marian ci de la una din săgeţile piticului, pe care le purta asupra sa.

Marian îl examină pe pigmeu, constatând că acesta picase foarte nefericit, scrântindu-şi câteva oase. Am încercat să i le îndrept, după care durerile îl mai lăsară pe pigmeul astfel molestat. Era de înţeles că durerile vor mai persista o vreme şi că încă nu trecuse de ceea ce era mai rău. Pigmeul încercă să ne spună ceva cu vocea sa ascuţită, dar fireşte că nu am înţeles nimic. Poate voia să ne mulţumească pentru ajutor. Marian începu la rândul lui o „convorbire" cu piticul, care înţelese repede ce voia de la el. Acesta scutură cu putere capul fiind

total împotrivă de a ne duce în satul lor. Arată însă că noi îl puteam aştepta aici, el se va întoarce repede pentru a aduce ceva. De îndată ce omuleţul dispăru am aşteptat puţin, după care l-am pus pe Maha şi pe Pongo să-l urmărească. Marian îl chemă înapoi, deoarece nu vroia decât ca ghepardul să se obişnuiască cu mirosul pigmeilor, pe care poate împrejurările ne vor sili să-i vizităm.

După două ore pigmeul apăru din nou şi aduse un bulgăraş cu el pe care ni-l făcu cadou. Era aur pur şi mă întrebam dacă piticii cunoşteau valoarea acestuia.

Marian îi mulţumi zâmbind, dar piticul încercă să se târguiască cu el. Ne făcu şi nouă oferta cu inimile de oameni. Marian îi promise în aparenţă tot ce acest a-şi dorise, astfel că piticul se retrase mulţumit.

— Crezi cumva, Mariane, că vom găsi singuri satul pigmeilor? Păcat că nu am luat cu noi nici un aparat de fotografiat!

— Mai întâi trebuie să pregătim „cina”, mai ales că am sărit prânzul. Apoi ne vom retrage în „vila” noastră, iar mâine după-amiază vom vizita satul pigmeilor.

— Să sperăm că aceştia nu se vor arăta foarte duşmănoşi cu noi şi nu ne vor primi cu săgeţi otrăvite! N-aş vrea să sfârşesc ca şi Labuta.

— Nici eu, Robert! Dar aş vrea să-i cunosc pe aceşti pigmei interesanţi.

Pongo săpă pentru Labuta un mormânt. Am rostit o rugăciune, după care mormântul săpat de Pongo fu acoperit. (Noi purtăm întotdeauna în bagajele noastre o lopată demontabilă, iar în junglă ne-a adus numeroase servicii în timpul peripeţiilor noastre).

De îndată ce ne-am întors la locul nostru pe care ni-l amenajasem drept lagăr, am putut constata încă din depărtare că avem musafiri. Cel puţin o duzină de pitici se aşezaseră în jurul focului, printre care şi cunoştinţa noastră, care se pare că se bucura de o oarecare prestanţă în rândurile celorlalţi. Când piticii l-au zărit pe Pongo şi pe Maha au sărit înspăimântaţi în sus. Fiecare dintre pitici ţinea ceva ca un beţişor în mână. Marian îi făcu semn lui Pongo să rămână în spate cu Maha şi abia apoi se îndreptă calm înspre grupul de pigmei. Ne-am aşezat jos pe pământ şi i-am rugat prin semne şi pe pitici să procedeze la fel.

În timp ce Marian se angajă într-o discuţie pe cont propriu cu piticii, dusă mai mult prin semne.

Eu am avut tot timpul să-i examinez cu atenţie. Am luat de la unul dintre pitici, „beţişorul” din mână şi l-am examinat cu atenţie. O astfel de armă n-am mai avut prilejul să văd până acum. Sus era scobită, dar mânerul de jos, masiv. Dintr-o parte laterală putea fi umplut spaţiul gol cu o mică săgeată cu otravă, săgeată cioplită din lemn. Acum putea fi folosită ca o praştie. După cum am remarcat mai târziu, piticii îşi câştigaseră o adevărată îndemânare în a nimeri cu precizie orice ţintă. Ne-am exprimat încă o dată dorinţa de a vizita satul lor, dar am

fost din nou întâmpinaţi cu un refuz energic. Ne-au ameninţat chiar că în acest caz vor face uz de armele lor.

Marian râse şi le arătă pistoalele sale, pe care piticii le priviră la rândul lor cu mult interes. Prietenul meu arătă înspre o creangă mare şi noduroasă, care crescuse pe unul dintre copaci, ridică pistolul şi creanga uscată căzu îndată la pământ.

Efectul împuşcăturii fu devastator. Câţiva pitici căzură pe spate, privindu-ne îngroziţi. Marian îi linişti şi le arăta creanga căzută la pământ. Doi pitici o aduseseră încoace privind-o cu mult interes, iar Marian făcu din nou încercarea de a primi permisiunea pentru vizitarea satului În acest timp se juca nepăsător cu pistolul în mână. Piticii se sfătuiră o clipă privind chiorâş spre arma prietenului meu. În cele din urmă cunoştinţa noastră ne făcu cunoscut că a doua zi dimineaţa vom fi luaţi pentru a le vizita satul.

Puţin înainte de apusul soarelui, piticii au dispărut. Ne-am căţărat după ce am cinat în culcuşul nostru din frunze şi crengi, unde am petrecut noaptea în linişte. În dimineaţa zilei următoare am aşteptat zadarnic apariţia piticilor sau măcar a cunoştinţei noastre. Ei nu apărură până la amiază. Marian îmi spuse:

— Piticii ne-au păcălit! Sigur se tem pentru locuinţele lor. O să-i căutăm zadarnic.

— Nu crezi că Maha va găsi şi singur drumul până în satul lor?

— Cred că vom găsi satul părăsit. Poate că vom găsi ceva de văzut, ceea ce n-au reuşit piticii să ascundă. O să pornim după prânz să le căutăm satul. Dacă avem noroc, ne întoarcem imediat pe iahtul nostru, unde să sperăm că îl vom găsi şi pe comisarul Rollow.

Maha găsi urma piticilor destul de repede şi ne conduse cam o oră încheiată prin desişurile junglei. Am dat de tot felul de trunchiuri în verdeaţă pe care numai piticii le-ar fi putut face. Nu puteam să trecem prin ele şi acum înaintam foarte încet, întrucât trebuia să evităm orice zgomot. Voiam să-i pândim şi să-i surprindem pe pitici fără ca ei să ne simtă.

Pongo o luă cu Maha doi metri înainte şi ne deschise drumul. Deodată, el ridică mâna, arătă înainte şi zâmbi. Când am ajuns lângă el ne-am uitat prin frunziş şi am văzut într-un luminiş câţiva pitici care se întreţineau într-un limbaj foarte animat.

Pongo a rămas cu Maha în spate în timp ce noi ne-am apropiat de marginea luminişului. Iarba înaltă şi ferigile ne mascau destul de bine. Curând am ajuns într-un loc care ne oferea o perspectivă mai largă. În jurul luminişului am zărit mai multe movilite de pământ, nu mai înalte de 80-90 de centimetri. Acestea erau locuinţele piticilor! Fiecare moviliţă de pământ avea o deschizătură în faţă. Dintr-una ieşea, târându-se afară, o mică fiinţă. Era vorba de o femeie care se bucura de o mare prestanţă în rândurile piticilor masculi, pentru că aceştia au

sărit cu toţii în picioare şi au început să-i vorbească cu însufleţire.

Femeia pitic începu să dea indicaţii. Unii dintre pitici au sărit în picioare şi au început să aducă diferite obiecte. Aduceau lemn şi în mici butoiaşe cu apă. Ţineau în mâini şi două păsări pe care le depuseră jos, lângă movilita tinerei doamne.

Din alte moviliţe ieşiră la iveală alţi omuleţi, bărbaţi şi femei, care o salutau plini de respect pe cea care stătea în faţa lor şi despre care bănuiam că este regina satului.

Deodată, izbucni printre piticii din luminiş o vie însufleţire. Toţi au început să alerge şi au dispărut curând sub moviliţele de pământ. Să ne fi remarcat în cele din urmă prezenţa? M-am uitat întrebător la Marian şi am văzut că privirea lui devenise fixă şi direcţionată spre dreapta. De asemenea, mi-am îndreptat şi eu privirea pe direcţia ochilor lui Marian şi am văzut, la nici patru metri depărtare de noi, un uriaş piton. Era în drum spre satul piticilor, de unde dorea să-şi ia o victimă. Acum îi stăteam noi în drum şi puteam să scăpăm de el numai printr-o fugă grabnică. Apreciam lungimea lui la şapte metri. „Îmbrăţişarea” acestuia ar fi fost mortală, chiar şi pentru un om obişnuit, darămite pentru piticii ăştia! Deşi nu sunt otrăvitori, presiunea acestora ar zdrobi oasele oricui.

Ne-am retras puţin şi am sărit deodată în sus. Pitonul începu să ne urmărească Ne-am retras până în zona lui Pongo, care mai venise de hac şi altor şerpi numai cu cuţitul său. Acesta se pricepea de minune să lupte cu ei. Nu voiam să ne trădăm trăgând cu arma şi i-am indicat lui Pongo să-l omoare fără zgomot. Pongo dădu numai din cap, în timp ce Marian îi şopti câteva cuvinte. Îşi trase uriaşul său cuţit de spintecat rechini şi dispăru.

L-am urmat fără întârziere şi am văzut cum deodată stătea chiar în faţa şarpelui. Deodată se repezi şi îi reteză acestuia capul dintr-o lovitură, o singură lovitură puternică şi bine ţintită.

Corpul şarpelui începu un dans turbat de încolăciri. Pongo trebuia să se ferească din calea lui repede. Nu dură mult până ce zvârcolirile încetară şi abia atunci ne-am apropiat de el şi l-am examinat şi noi. Într-adevăr, avusese o lungime chiar mai mare de şapte metri.

După acest incident ne-am strecurat din nou la marginea luminişului, pentru a-i observa pe pitici. N-am mai văzut nici o mişcare, semn că stăteau pitiţi în muşuroaiele lor de pământ şi nu mai îndrăzneau să iasă. Două ceasuri am aşteptat zadarnic numai să se petreacă ceva până ce Marian se ridică şi pătrunse în luminiş. L-am urmat repede, dar acesta îmi spuse spre surprinderea mea:

— Şarpele ne-a jucat un renghi nedorit, piticii au plecat. Aceştia şi-au părăsit în mare grabă muşuroaiele lor de pământ şi au intrat în apa râuleţului pentru a nu lăsa urme. Poate că au observat prezenţa noastră deopotrivă cu a şarpelui şi acum se tem atât de noi, cât şi de

reptilă. N-are nici un rost să-i urmărim, deoarece aceştia vor fi şi mai precauţi decât înainte şi în caz că se vor simţi ameninţaţi, nu vor ezita să facă uz de săgeţile lor otrăvite. Asta n-aş dori să se întâmple.

Am cercetat muşuroaiele a căror deschizături le-am lărgit oarecum. Interiorul nu era mai mare decât un stat de om în lungimea lui. Deşi piticii au plecat în mare grabă, n-au lăsat nimic din ce era demn de luat. Au luat totul cu ei. Ne-am convins că avutul lor constă doar din cele necesare traiului.

Nu mai aveam ce căuta aici, aşa că am luat drumul înapoi înspre iahtul nostru, unde am ajuns fără întâmplări deosebite, după câteva zile. John şi-a îndeplinit misiunea foarte bine şi acum pe iaht ne aştepta comisarul Rollow, căruia i-am povestit amănunţit toate peripeţiile noastre. Acesta făcu în cabina iahtului un protocol pe care l-am semnat cu toţii.

Labuta era mort, dar Tinna deţinea încă postul de „agent secret”. El se întoarse în Palembang şi îl înştiinţase pe comisar că l-am minţit şi că ne-am întors în secret pe insulă. Probabil că făcusem front comun cu Labuta şi că el, Tinna, reuşise să omoare doi dintre complicii lui Labuta.

Când John îl căutase pe Rollow în oraş, Tinna nu fusese prezent, aşa că nu aflase de sosirea acestuia. Comisarul fu foarte uimit de ce-i scrisesem şi părăsi oraşul imediat ce primise scrisoarea noastră.

— Cum să-l dovedim pe Tinna, domnule Farrow? Nu aveţi nici o dovadă palpabilă împotriva lui! spuse Rollow în încheiere.

— L-am putea dovedi numai dacă am spune că l-am luat pe Labuta prizonier. Poate în felul acesta se trădează singur, veni răspunsul lui Marian.

— Păcat că poporul acesta de pigmei şi-a părăsit locul său de baştină. Acum nu mai există nici o dovadă că un astfel de popor ar fi putut exista în Sumatra.

— Şi eu am auzit de asta, dar m-am îndoit întotdeauna de veridicitatea zvonurilor, declară comisarul.

— Există mai multe triburi de astfel de pitici, domnule comisar. Aţi auzit poate de DOX-ul căpitanului german Farrow.

— Bineînţeles, domnule Bertram. Căpitanul german a fost căutat multă vreme de autorităţile engleze şi franceze ca o pasăre rară, dar până acum a reuşit mereu să scape. Eu personal îl respect foarte mult, deoarece unde apare, îi ajută pe cei nefericiţi.

— Căpitanul Farrow mi-a povestit el însuşi unele dintre peripeţiile şi aventurile sale. Aşa a întâlnit el pe Insula Tigrilor din Ceylon un popor de pigmei care-şi aleseseră să trăiască în copaci. Poate că vom avea noi înşine timp să vizităm Insula Tigrilor, pentru a căuta acest misterios popor.

— Aş vrea să duc o viaţă ca a dumneavoastră domnilor, oftă

comisarul Rollow. Călătoriţi încoace şi încolo, după dorinţă, trăiţi întâmplări interesante, rămâneţi mai mult oriunde vă place. Noi trăim ani de-a rândul în acelaşi oraş şi murim mai mult sau mai puţin în fiecare zi, la serviciu nostru plictisitor.

— Chiar aşa de idilică nu-i nici viaţa noastră de globetrotter, domnule comisar, zâmbi Marian. Am ajuns deseori în situaţii dintre cele mai periculoase şi am fi murit demult dacă nu i-am fi avut alături de noi pe credinciosul nostru Pongo şi ghepardul nostru de încredere Maha.

— Mi-ar plăcea să pornesc chiar eu în căutarea acelui popor misterios de pitici, spuse deodată Rollow. Voi raporta autorităţilor că dumneavoastră aţi descoperit acest neam de pigmei, dar aceştia au dat bir cu fugiţii. Poate voi căpăta permisiunea de a organiza chiar eu o astfel de expediţie.

Marian se mulţumi să zâmbească ca pentru sine, întrucât se vedea clar cât de tare îl cuprinsese dorul de aventură pe comisar. Ne-ar fi însoţit chiar de pe acum în toate peregrinările noastre.

— Unde intenţionaţi să o apucaţi acum, după ce veţi părăsi oraşul Palembang? se interesă Rollow mai departe.

— Mai avem ceva de rezolvat în Batavia, răspunse Marian. Apoi unde vom mai pleca de acolo, nici noi nu ştim. Poate că din Java vom pleca spre Borneo. Dacă nu se va întâmpla nimic neprevăzut.

Urmă o pauză.

— Aş vrea să vă rog să-mi faceţi un serviciu, continuă Marian. Echipajul nostru constă dintr-un cârmaci, John şi un băiat chinez, Li Tan. Dar întrucât de multe ori suntem noaptea pe drum, avem nevoie de un om de încredere. Puteţi să ne indicaţi vreun om care să ştie ceva din nobila artă a navigaţiei?

— Depinde, domnule Farrow, de ce fel de om aveţi nevoie. Dacă doriţi un om tânăr, îndrăzneţ sau un om mai în vârstă, experimentat şi înţelept. Cunosc în Palembang un fost căpitan, de fapt un compatriot de-al dumneavoastră, numit Hoffmann. Acesta ar prelua cu siguranţă un vas mai mic. Dacă îl angajaţi, veţi dobândi nu numai un marinar experimentat, ci şi un camarad bun la bord.

— Cât de în vârstă este acest Hoffmann, domnule comisar?

— În jur de patruzeci de ani. Este în putere ca un tânăr în floarea vârstei şi este specialist în meseria lui.

— Foarte bine, domnule comisar. Vom căuta să-l vedem pe acest om. Nu vrem să ne petrecem tot timpul pe iaht, dar vreo câteva luni tot vom mai fi siliţi să navigăm, mai ales că dorim să vizităm un întreg şir de insule. Dacă mai târziu vom fi nevoiţi să petrecem mai mult timp pe uscat, se va găsi şi pentru omul nostru ceva util de făcut.

Ideea lui Marian de a angaja un marinar bun, un căpitan la bord, era foarte bine venită, întrucât noi nu eram marinari experimentaţi şi

am avut până acum un noroc cu vremea. Dacă era să vină un uragan, doar un căpitan cu experienţă ar fi putut-o scoate la capăt.

Comisarul Rollow ne-a rugat să nu ne aruncăm ancora direct în portul Palembang, ci undeva mai înainte. Voia să-l demaşte pe Tinna şi de aceea nu dorea să apărem prematur, avertizându-l prin prezenţa noastră.

V
DEMASCAREA LUI TINNA

CU DOI KILOMETRI ÎNAINTE DE ORAŞ am aruncat ancora şi ne-am strecurat nevăzuţi în biroul lui Rollow. Tinna nu se întorsese din expediţiile sale şi de aceea comisarul trimise pe unul dintre oamenii săi pentru a-l ruga să vină în clădirea poliţiei pe căpitanul Hoffmann.

O oră mai târziu apăru şi acesta şi întrebă uimit despre ce este vorba. Rollow ne făcu cunoştinţă şi spuse pe un ton glumeţ:

— N-ai avea chef, domnule căpitan, de a comanda din nou un vas?

Chipul căpitanului foarte serios şi foarte crispat până acum, se lumină dintr-o dată. Cu o emoţie de abia stăpânită întrebă imediat:

— Dacă aş avea chef? Şi încă cum! M-am săturat de viaţa pe uscat şi aş vrea să o părăsesc cât mai repede cu putinţă. V-aş fi profund recunoscător dacă mi-aţi oferi posibilitatea de a-mi relua vechea îndeletnicire. Dar domnii armatori nu mai vor să ştie nimic despre mine!

— E vorba despre cei doi domni prezenţi aici, domnule căpitan, ale căror nume le cunoaşteţi deja. Posedă un mic iaht şi caută un căpitan destoinic. Le-am propus să convenim împreună asupra problemei.

Căpitanul Hoffmann îmi devenise imediat simpatic. Cu o privire foarte serioasă se uită la noi, spunându-ne:

— Este adevărat, domnilor, că aş putea relua serviciul de marinar pe vasul dumneavoastră? Am cele mai bune referinţe şi doar din motive familiare m-am retras din marină. Dacă mă veţi angaja, mă voi strădui să vă câştig cât mai repede încrederea.

— Sunteţi compatriotul nostru, îi spuse Marian căpitanului, uimit acum de faptul că acesta i se adresase în limba germană şi comisarul Rollow v-a recomandat. Vă angajăm începând de azi ca şi căpitan al iahtului nostru. Când puteţi veni la bord?

— Imediat, domnule Farrow! Acum înţeleg mai bine. Sunteţi prin urmare acei domni Farrow şi Bertram despre care ziarele au scris atât de mult în ultimele zile! Vă mulţumesc pentru încrederea acordată şi voi fi fericit să servesc pe vasul dumneavoastră!

Ne strânse mâinile cu putere. Cu Rollow făcu în acelaşi fel.

— Când trebuie să mă prezint pe iaht, domnilor?

— Împachetaţi-vă liniştit lucrurile acasă, domnule căpitan. Dacă

peste două ore veţi fi aici va fi excelent. În acest timp, vom încerca să mai rezolvăm aici o problemă. Aşadar ne revedem peste două ore.

Căpitanul Hoffmann părăsi încăperea.

— Ei, sunteţi mulţumiţi, domnilor? ne întrebă comisarul după ce se închise uşa în urma căpitanului.

— Cred că nu puteam găsi un om mai bun, domnule comisar. Dar să revenim la subiectul anterior. Ce facem dacă nu apare Tinna? Ce are acesta de făcut în afara oraşului?

— Este în urmărirea unor conspiratori care îşi au ascunzişul tocmai în regiunea aceasta, unde se întâlnesc săptămânal. Să sperăm că nu aparţine el însuşi acestora, ceea ce aş putea uşor presupune de acum.

— Dacă Tinna s-a obişnuit cu jocul dublu, nu-i exclus, domnule comisar!

— Dacă se întoarce ne vom ascunde după uşa de acolo. Apoi puteţi să-i puneţi întrebări. Noi vom apărea la sfârşit pentru ca să-i facem o surpriză.

Aţi lăsat o vorbă portarului ca să vă anunţe când se întoarce Tinna?

— O s-o facă în orice caz. Dar aş mai putea să-i spun să nu-i trădeze lui Tinna prezenţa dumneavoastră aici.

În timp ce Rollow îi telefonă portarului, acesta tocmai îl anunţă că Tinna venise. Ne-am ascuns repede şi nu mult după aceea Tinna intră în cameră, anunţând că făcuse descoperiri importante. Cinci kilometri în afara oraşului se afla o casă în pădure, singuratică, ce noaptea era vizitată de o grămadă de oameni. ÎI rugă pe comisar să-l însoţească noaptea viitoare pentru a i-o arăta.

Rollow dădu din cap în semn că acceptă.

— Acum, povesteşte-mi, te rog, ce au făcut domnii Farrow şi Bertram pe insulă.

— Da, presupun aproape cu certitudine că au făcut front comun cu Labuta. Mi s-a părut ciudat că au dispărut aşa brusc din oraş şi v-au trimis o scrisoare prin care anunţau că renunţă la caz. A fost o comedie. Eu însumi am alergat la lac şi i-am văzut pe insulă, după ce au schimbat semnale. Imediat după aceea a apărut o barcă ce i-a dus pe insulă. Eu însumi am reuşit să ajung acolo cu una din bărcile cu vâsle ascunse ale poliţiei. Aici am reuşit să-i surprind pe cei doi pe insulă. Într-un schimb animat de focuri am reuşit să scot din luptă doi bandiţi. Labuta cu cei patru tigri ai săi şi cu cei doi aventurieri au scăpat cu fuga. Cred însă că se vor întoarce din nou pe insulă.

— Asta nu mai cred, Tinna, deoarece Labuta a fost arestat.

Pielea lui Tinna îşi schimbă culoarea în ciuda faptului că era colorată. Am putut vedea acest lucru printr-o crăpătură a uşii în spatele căreia ne ascunsesem.

— L-aţi… arestat… pe, pe… Labuta? bâlbâi descumpănit Tinna.

— Se înţelege, dar din cauza asta nu trebuie să te sperii atât de tare

Domnii Farrow şi Bertram mi l-au adus încoace şi vor sosi imediat şi ei la faţa locului cu acesta. Spuneau de o surpriză pe care mi-o rezervă!

Buimăcit, Tinna stătea în faţa superiorului său, nemaiştiind ce să spună. În cele din urmă îşi veni în fire şi continuă:

— Cei doi aventurieri îndrăznesc să se arate aici şi să-l predea pe Labuta? Atunci, domnule comisar trebuie să-i arestaţi şi pe aceştia, fiindcă au tras asupra mea. Numai printr-o întâmplare fericită am putut scăpa cu viaţă.

— Ştii, Tinna, ce mi-au spus aceşti doi domni? Nu vreau să-ţi spun chiar acum. Îi aştept să apară în orice clipă de acum şi-i vei putea acuza cu ei de faţă.

— Aşa voi şi face, domnule comisar! Vă rog acum să-mi permiteţi să fug repede până acasă. Mă întorc repede. Dacă domnii aceştia vin între timp, reţineţi-i până ajung şi eu.

Tinna vru să se îndepărteze repede, dar comisarul îi făcu semn să se apropie.

— Rămâi te rog mai bine aici, Tinna! S-ar putea să nu te mai întorci atât de repede. Domnii aceia sunt aici!

La ultimele vorbe ale comisarului am apărut de după uşa unde ne ascunsesem şi am blocat uşa astfel încât Tinna avea retragerea tăiată. Acesta a tresărit puternic şi ne privea total debusolat.

— Ei, acum, povesteşte-ne te rog, încă o dată Tinna cum s-au petrecut lucrurile pe insulă! zâmbi Rollow.

Tina tăcea însă, căutând zadarnic o cale de scăpare. În cele din urmă, spuse aproape sfidător:

— Unde l-au prins domnii pe Labuta, domnule comisar?

— În junglă, la tribul de pigmei, despre care ştii la fel de bine! Gata cu minciunile, Tinna şi admite că ai lucrat cu Labuta împreună. Domnul Farrow are documente compromiţătoare în acest sens.

Tinna însă continua să nege totul şi prezentă ce s-a întâmplat ca pe o eroare de-a noastră de interpretare. Nu recunoscu că el însuşi a fost acela care ne petrecuse frânghiile în jurul gâtului. În cele din urmă, comisarul ordonă la doi subalterni să-l scoată din birou.

— Aş vrea, domnilor, să mai rămâneţi încă o zi în Palembang. Pentru a-i dovedi sau pentru a-i smulge o mărturie lui Tinna. Fără mărturia dumneavoastră, nu putem să-i facem nimic. Unde sunt tigrii lui Labuta, domnilor?

— Nu ştim să răspundem nimic la asta!

Mai târziu, la propunerea lui Marian, ne-am dus să vedem casa singuratică din pădure. Aici am putut surprinde patru oameni, care stăteau de multă vreme sub bănuiala că ar fi conspiratori. Rollow găsi destule dovezi precum şi o listă cu nume printre care şi… Tinna.

Acum Rollow poseda destule dovezi împotriva lui. Când, la urmă am găsit într-o cuşcă mare, în spatele casei, pe cei patru tigri

domesticiţi ce aparţineau lui Labuta, cercul de dovezi împotriva lui Tinna se închisese. Comisarul arestă astfel câţiva membrii marcanţi ai conspiraţiei.

Când, către seară, ne-am reîntors la sediul poliţiei, căpitanul Hoffmann aştepta de multă vreme sosirea noastră. L-am trimis imediat cu o scrisoare pentru John la iahtul nostru. În scrisoare făceam cunoscut că de acum Hoffmann va fi căpitanul iahtului. Pe John îl numisem timonier, ridicându-i corespunzător leafa. Căpitanul Hoffmann primise prima misiune de a aduce iahtul în port şi de a ne aştepta acolo.

Am petrecut o seară împreună cu comisarul Rollow, care printre altele a vrut să ştie mai multe întâmplări din viaţa noastră. Dintre toate a manifestat un interes deosebit pentru aventurile întâmpinate de noi în Kota Radja.

Pe la miezul nopţii ne-am reîntors pe iaht, unde căpitanul Hoffmann ne-a întâmpinat cu o faţă radiind de bucurie.

Iahtul îi plăcuse foarte mult, astfel încât vroia să rămână pe veci căpitanul nostru, mai ales că se înţelesese de la bun început foarte bine cu John, acum timonierul nostru. John se bucurase şi el de sosirea căpitanului, întrucât acum puteam să-l mai luăm şi pe el ocazional în escapadele noastre. De fapt, căpitanul Hoffmann şi John se cunoscuseră înainte. John fusese angajat pe un vapor al cărui căpitan fusese chiar Hoffmann. Când acest vapor s-a scufundat, John se dovedise unul dintre cei mai curajoşi şi mai destoinici membri ai echipajului. Şi noi, de când îl cunoşteam, puteam depune, mărturie în acest sens.

În dimineaţa aceea am părăsit degrabă portul Palembang şi, parcurgând trecătoarea Bangka, ne-am îndreptat spre Java.

Indonezia şi Sumatra

Indonezia este o ţară insulară, formată din aproximativ 13700 de insule şi insuliţe, din care circa 6000 sunt locuite. Suprafaţa este de 1,9 milioane km şi populaţia de 240 milioane locuitori (a patra din lume). 85% de religie mahomedană, făcând din Indonezia cea mai mare ţară islamică de pe glob.

Insulele indoneziene se întind pe 5000 km pe direcţia E – V şi pe 2000 km pe direcţia N – S. În compunerea Indoneziei intră insula Kalimantan (împărţită cu Malaiezia şi sultanatul Brunei, 540000 km^2), Sumatra (470000 km^2), Sulawesi (189000 km^2), vestul insulei Noua Guinee, insulele Sondele Mici şi Sondele Mari şi insula Maluku).

Teritoriul este muntos, de origine vulcanică, Indonezia situându-se pe Centura de Foc a Pacificului Tot aici se află cel mai celebru vulcan din lume, Krakatau sau Krakatao. Erupţia acestuia din 26 august 1883, urmată de explozia care a aruncat în aer două treimi din insula cu acelaşi nume, a fost cea mai mare din epoca modernă. A fost auzită la o distanţă de peste 3000 km, iar cenuşa s-a înălţat la o altitudine de 27 km, de unde s-a lăsat până la o distanţă de 6000 km. Valul tsunami iscat a avut o înălţime de 37 de metri şi a provocat 36000 de victime.

La mai bine de o sută de ani, la 26 decembrie 2004, un alt val tsunami, provocat de un cutremur submarin, 3 făcut peste 200000 de victime, majoritatea din Indonezia (aproximativ 130000).

În primele secole. Indonezia este dominată de cultura indiană, de regatul Srivijaya (sec,

VII – XIV). În secolele XIII – XVI, islamul pătrunde devenind religia dominantă, mai puţin în Bali, care rămâne dominată de hinduism. În 1511. Portughezii stabilesc centre comerciale la Malacca, urmaţi de olandezi (1596) şi englezi (1600). În 1610 olandezii i-au silit pe portughezi să se retragă în estul Timorului, rămânând să se confrunte cu englezii pentru poziţia dominantă în arhipelag (1610-1623) Până în secolul XX, olandezii exploatează nestingheriţi resursele indoneziene. Cu toate acestea, o mişcare de gherilă exista încă din 1825.

Indonezia a fost ocupată de japonezi în al doilea război mondial (din 1942 până în 1945) După capitularea Japoniei, Sukamo proclamă independenţa, olandezii se opun şi începe un conflict de patru ani care se va încheia în noiembrie 1949 cu recunoaşterea independenţei sub preşedinţia lui Sukarno. Administraţia acestuia a fost marcată de ineficienţă, corupţie şi haos. În 1962, el a trimis paraşutişti în Noua Guinee Olandeză, forţând olandezii să cedeze provincia sub administraţia ONU, apoi, în urma unui referendum, această provincie intră în componenţa Indoneziei sub numele de Irianul de Vest, schimbat ulterior în Papua în scurtă vreme, izbucneşte o gherilă ce urmăreşte independenţa Irianului de Vest.

În 1965, o lovitură de stat comunistă face necesară intervenţia armatei, care îl aduce în prim plan pe generalul Suharto în acea perioadă se estimează că peste 750000 de persoane şi-au pierdut viaţa. În 1967, Suharto îl înlocuieşte pe Sukarno la conducere şi rămâne preşedinte până în 1998, când demisionează în urma protestelor studenţeşti.

În 2002 îşi dobândeşte independenţa Timorul de Est, colonia portugheză ocupată între 1975-1976, dar care nu a încetat să se opună ocupaţiei. Timorul de Est a devenit astfel cel mai tânăr stat de pe harta lumii.

În insula Sumatra se află unul dintre cele mai mari parcuri din lume, Leuser Naţional Park. Aici este teritoriul urangutanilor, gibonilor, tigrilor, elefanţilor şi rinocerilor de Sumatra. Tot aici, în junglele impenetrabile ce acoperă această insulă, au fost descoperite triburi de pigmei, foarte asemănători cu rudele lor aflate în număr mai mare în Africa Ecuatorială Aceşti pigmei asiatici mai pot fi găsiţi şi în Filipine (insula Luzon), Ceylon (Sri Lanka), dar în număr redus mai pot fi întâlniţi şi în alte regiuni din Asia şi Oceania.

Bătălia de la Halhin Gol
(20-31 august 1939)

Armata Roşie pătrunde pe teritoriul Mongoliei în urmărirea ruşilor albi în lunile iunie iulie ale anului 1921. Transformând această ţară într-un protectorat sovietic. De cealaltă parte, Japonia ocupă Manciuria zece ani mai târziu, transformând-o în statul marionetă Manchuko şi îşi continuă avansarea în interiorul Chinei. Era inevitabil ca cele două puteri să ajungă la conflict.

Primele incidente la graniţa devenită comună au avut loc în 1938, bătălia de la lacul Khasan desfăşurându-se între 29 iulie şi 9 august. Tensiunile au continuat, ajungând la apogeu un an mai târziu. După câteva ciocniri şi recunoaşteri reciproce în luna mai, la 1 iulie 1939 japonezii avansează şi reuşesc să treacă râul Halka. Dar în seara de 3 iulie, trupele sovietice conduse de generalul, viitor mareşal. Gheorghi Jukov, reuşesc să-i respingă înapoi până la râu. La jumătatea lui august, sovieticii consideră că a sosit momentul decisiv. Jukov desfăşoară la Halhin Gol aproximativ 50000 de soldaţi sovietici şi mongoli din Corpul Special 57. Cu cavaleria mongolă protejându-i flancurile.

În zorii zilei de 20 august, 150 de bombardiere se reped asupra poziţiilor japoneze, a rezervelor din spatele frontului şi a liniilor de comunicaţii. Blindatele sovietice însoţite de infanterie au atacat flancurile japonezilor reuşind să-i încercuiască. Timp de cinci zile. Japonezii au încercat să spargă încercuirea, refuzând capitularea, dar au fost nimiciţi de artileria lui Jukov. La 31 august, trupele sovietice revin la vechea frontieră, iar la 16 septembrie se semnează un acord de încetare a focului.

Bătălia de la Halhin Gol a fost prima demonstraţie de Blitzkrieg (război-fulger), aplicată de sovietici cu zece zile înainte de invazia Wehrmachtului în Polonia. Aceeaşi tactică, de lovituri combinate executate de divizii de blindate susţinute de aviaţie, vor duce la căderea Poloniei, Franţei şi a unei părţi a Uniunii Sovietice în următorii ani. Din punct de vedere strategic, înfrângerea suferită i-a făcut pe japonezi să îşi mute privirile de la întinderile siberiene la coloniile bogate în materii prime ale puterilor europene angajate în războiul cu Germania. Dar pentru asta trebuia neutralizată o altă mare putere în Pacific. Aşa s-a ajuns la

Pearl Harbor.

Aventurile submarinului Dox 244

Hans Warren

I
O DEFECŢIUNE CU URMĂRI GRAVE

— HEI, DOMNULE CĂPITAN, am făcut tot ce mi-a stat în puteri, mai mult nu sunt în stare!

Căpitanului Farrow i se adresase această constatare venită din partea inginerului său de bord Hagen, care oarecum descumpănit tocmai îşi freca tâmpla, puţin deasupra urechii:

— Chiar nimic, dragă Hagen?

Inginerul se mărgini să scuture numai din cap, după care urmă:

— Ne cunoaştem de prea multă vreme, domnule căpitan ca să ştii că am făcut tot ceea ce e omeneşte posibil în această situaţie. Aş putea doar „cârpi” elicea principală cât să ne ţină până ajungem în cel mai apropiat port.

— Da, dar cel mai apropiat port se află tocmai în Noua Caledonie, pe insula principală a grupului insular Loyalty, constată Farrow cu obiectivitate şi vădit deconcertat de propriile sale spuse. Dacă se-ntâmplă să avem ghinion înainte de a ajunge acolo? Blestemată fie stânca aia submarină! Numai aici, în calea submarinului nostru şi-a găsit să fie plasată?

— Ghinionul nu se va sparge dacă vom cădea în plasa deznădejdii, încercă Hagen să dreagă busuiocul, consolându-şi în felul său, căpitanul. Înainte de toate trebuie să ne asigurăm c-am reparat, cel puţin provizoriu, toate stricăciunile.

— Şi cum crezi c-ai putea înlocui elicea principală, dragă Hagen, doar este chiar inima Dox-ului nostru!

— Fireşte, spirele elicei nu mai pot fi îndreptate decât într-un atelier performant de tinichigerie, ceea ce nu ne va fi dat să-l găsim în proximitatea noastră. Trebuie să aibă un anume diametru şi să fie din cel mai bun oţel, dar mă gândesc c-or fi existând pe insula principală Numea destule magazine unde am putea găsi piese de schimb, fireşte, administrate de autorităţile coloniale franceze. Dacă căutăm unde trebuie vom găsi cu siguranţă şi cilindrul de oţel care trebuie în primul rând înlocuit.

— Şi-ai ajuns să îţi imaginezi că francezii ne vor livra tocmai nouă aceste importante materiale, după ce s-au dat de ceasul morţii urmărindu-ne pe toate mările Pământului? Ar fi ca şi cum ar ajuta la zădărnicirea propriului lor plan, de-a ne încolţi şi sili să depunem armele.

Hagen zâmbi pişicher pe sub mustaţă:

— Ei, chiar aşa de-a dreptul nu ne-ar ferici ei!

— Dacă am înţeles bine, Hagen, te bazezi să le jucăm renghiul, aşa cum am făcut-o de atâtea ori până acum.

— Asta n-ar fi o premieră pentru noi şi după câte ştim nici George n-ar avea mari scrupule.

— Pe George aş prefera să nu-l amestecăm deloc în povestea asta, zâmbi la rândul său căpitanul. Dar apropo, Hagen, cât timp crezi că-ţi va răpi să „cârpeşti” aşa cum singur ai spus-o, elicea?

— Mâine, dis-de-dimineaţă sper să fiu gata cu reparaţia. Apoi va trebui să navigăm încet şi cu prudenţă. Mare noroc că ruptura s-a produs într-un loc care-mi permite totuşi să intervin pentru o vreme. Ar fi putut fi însă şi mai rău.

— Aşadar o mică lucrare de artă reparatura asta, se miră căpitanul. Noroc că te avem la bord, dragă Hagen, constată cu obiectivitate Farrow.

— Ei, nici chiar aşa, domnule căpitan, făcu pe modestul inginerul. Oricare specialist în domeniu cât de cât stăpân pe munca sa, ar trebui o astfel de treabă s-o ducă la bun sfârşit. Acum, te rog, să mă scuzi, domnule căpitan, dar trebuie să mă întorc la lucru.

— Mult succes! îi ură căpitanul inginerului său.

După indezirabila ciocnire cu stânca subacvatică, care le-a marcat pe moment destinul, Dox-ul lor a fost purtat de curenţii submarine până-n proximitatea unei insuliţe, unde au putut găsi un golfuleţ adecvat, unde să se poată piti.

Pentru moment se impunea să se stabilească dacă mica insulă, aparţinând Mării Sudului, este sau nu locuită.

Uneori vasul lor acosta atât de aproape de ţărm, încât nici nu se mai punea problema de a ajunge pe uscat cu vreuna din bărcile lor de salvare.

Aşa s-au petrecut lucrurile şi acum.

George, fiul căpitanului de submarin Farrow a putut ajunge fără ajutorul vreunei bărci pe uscat, unde îşi găsi de-ndată o ocupaţie constând în aceea de a examina nisipul alb al plajei, provenit fără îndoială din sfărâmarea şi fărâmiţarea recifului de corali.

Nu-i trebui mult până ce descoperi urma unui picior gol. Apoi alta şi încă una. În curând acestea de dovediseră suficient de multe pentru a trage concluzia că aborigenii obişnuiau să vină adesea pe plaja asta.

Dra de ce nu se arăta nici unul dintre dânşii? Existau două explicaţii pentru asta. Fie că se apropia căderea întunericului, să tot fi fost vreo patruzeci de minute până atunci, socoti el, sau poate că indigenii au şi semnalat prezenţa submarinului şi s-au retras dintr-un sentiment firesc, de teamă de necunoscut şi din nevoia de securitate.

George examină cu luare aminte marginile celui mai apropiat desiş de plajă.

În vegetaţia abundentă tânărul nu a putut descoperi nici o mişcare suspectă, dar nu ştiu de ce, avea senzaţia că perechi de ochi aparţinând făpturilor cu piele neagră ale acestui ţinut îi urmăreau

mişcările de la adăpost.

Îşi forţă încă odată vederea pentru a putea străpunge desişurile vegetale, dar nu-i reuşi nimic.

Întrucât nu scăpă nici acum de presentimentul care-l domina de ceva vreme, se hotărî să rămână prudent pentru moment, aşteptând cel puţin până i se va alătura voinicul şi deşiratul ajutor de timonier, prietenul său cel mai bun, Petre.

Abia după aceea, păşi alături de uriaş înspre tufişuri, şoptindu-i acestuia:

— N-avem de ce ne teme! Chiar de-ar fi aşa şi cu cei câţiva locuitori tuciurii ai insuliţei ăsteia vom termina noi repede, dacă au de gând să se dea la noi.

— Ei, atunci se schimbă treaba! Dar nu cred că e cazul. Pe un petec de pământ ca ăsta?

Căpitanul tocmai îi ajunsese pe cei doi şi prinse ultimele cuvinte ale lui Petre. Îi reuşi chiar să-i împiedice înainte ca aceştia să-şi croiască drum în tufişuri, cum se părea că intenţionaseră.

— Aşteptaţi o clipă! Ne aflăm doar pe una dintre insulele aparţinând grupului Loyalty, aflată în posesiune franceză. Sper s-ajungem la pace cu francezii, dar încă nu sunt pregătite condiţiile. Aşa că prudenţă! Putem să rămânem în zona plajei şi să nu ne aventurăm în interiorul insulei. Mai bine veniţi înapoi pe vas!

Lui George nu-i scăpă adevărul spuselor căpitanului, cu toate astea, tare ar mai fi dat o raită în tufişurile plajei, doar pentru a se convinge dacă sunt sau nu indigeni ascunşi acolo.

Întrucât îi promisese tatălui său să renunţe la a fi imprudent şi prea cutezător când nici nu era cazul, mai ales că recoltase în ultima vreme o ploaie de neplăceri de pe urma asta, ascultă până la urmă de glasul raţiunii şi se căţără înapoi pe puntea Dox-ului, propunându-şi în schimb o partidă de pescuit în apele golfului. Ca premiu de consolare!

Apa era doar atât de limpede încât se putea vedea până la fund cum înoată peştii mari alături de cei mici, într-o joacă continuă.

Îşi urmă îndemnul inimii şi succesul nu întârzie să se arate. Captură câţiva peşti de toată frumuseţea care cu siguranţă vor îmbogăţi lista de bucate de la bord. În timp ce pescuia, George lăsase să-i scape privirile adesea înspre tufişurile adiacente plajei, întrucât nu-şi putuse lua de tot gândul de la indigeni, locuitori ai acestei insuliţe!

Pe timpul nopţii căpitanul hotărâse o pază dublă pe punte, întrucât proximitatea uscatului şi a unor eventuali indigeni îl îndemna la prudenţă.

Garda urma să se schimbe la fiecare oră. Deocamdată pe punte îşi şi luase postul în primire cinci marinari. La sfârşitul primului schimb pe punte se înstăpânise liniştea.

Căpitanul tocmai vroia să se urce în turn când auzi o bătaie în uşa

de la sala de mese. La somaţia „intră” a căpitanului, îşi făcu apariţia unul dintre marinari.

— Domnule căpitan, cei cinci camarazi pe care voiam să-i înlocuim au dispărut de pe punte.

Preţ de câteva secunde, cei aflaţi în sala de mese au rămas muţi de uimire, după care s-au repezit cu toţii, dând năvală, ca la comandă, pe punte.

Brun, ofiţerul secund care-i avea în subordine pe cei cinci, nu putut da nici o lămurire cum s-a făcut c-au dispărut fără să lase nici o urmă marinarii săi.

Lui George îi trebui ceva mai mult pentru a ajunge pe punte, întrucât se repezise în cabina sa pentru a-şi lua lampa de buzunar.

După ce intră în posesia ei, plimbă fluxul luminos de-a lungul punţii. Curând, fluieră satisfăcut printre dinţi, repezindu-se jos lângă balustrada de fier forjat, de unde culese un obiect mic: o podoabă făcută din os de porc, aparţinând desigur unui băştinaş.

— Mai bine am fi cercetat cum trebuie insula asta tată, îi reproşă George căpitanului, arătându-i micul obiect pe care-l găsise.

Căpitanul scutură uimit capul, după care adăugă grav:

— Aş vrea să ştiu numai cum de-au reuşit băştinaşii ăştia să-mi surprindă oamenii, de-aşa manieră încât nici unul dintre ei n-a reuşit să dea măcar un semnal de alarmă. Marinarii noştri nu sunt deloc novici în de-alde astea! Tuciurii de pe insuliţa asta trebuie prin urmare să posede calităţi de războinici încercaţi şi vicleni, nevoie mare, ceea ce-i de mirare totuşi. Fireşte că acum nu avem încotro şi vom debarca întrucât ar fi inutil să ne petrecem noaptea fără a face nimic. Deşi, chiar şi aşa pe întunericul ăsta, nu prea văd cum am putea descoperi ceva.

— Rindow, se adresă el primului ofiţer, pregăteşte 15 marinari. Fiecare dintre aceştia să aibă asupra lui două grenade cu gaz, în caz de nevoie vom face uz de ele.

După câteva minute, cei cinsprezece oameni solicitaţi erau deja prezenţi pe punte. În afară de aceştia mai urmau să debarce alături de căpitan, fiul său George şi doctorul Bertram, bun cunoscător al dialectelor vorbite pe insulele acestea şi bineînţeles Petre, în calitate de prieten şi însoţitor şi nu de puţine ori îngerul păzitor al lui George.

Întrucât nu era exclus ca o parte din băştinaşi să-i aştepte chiar în desişul cel mai apropiat şi întrucât adia tocmai un vânticel favorabil care bătea în direcţia uscatului, Farrow ordonă să se arunce câteva grenade cu gaze într-acolo.

Fireşte, după aruncare grenadelor cu gaze, se va mai scurge o jumătate de oră până ce camarazii ar putea pătrunde în desiş, dar cel puţin căpitanul vroia să fie sigur că nu-şi va primejdui oamenii datorită unui atac viclean şi neaşteptat.

Fără a-şi folosi lămpile de buzunar, toţi camarazii care luau parte la mica expediţie de pe uscat se apropiară cu băgare de seamă până la o depărtare de douăzeci de metri de brâul de verdeaţă care începea acolo.

La un semn al căpitanului, cei patru marinari desemnaţi pentru a arunca grenadele, păşiră în faţă după care şi-au executat misiunea, iar grenadele explodară cu o detunătură înfundată foarte aproape de tufişuri.

Dacă cei cinci marinari răpiţi care făcuseră de gardă pe punte Dox-ului erau cumva în apropiere îşi puteau da seama de-acuma că li se forţa eliberarea.

De-abia după ce-a trecut o jumătate de oră, marinarii de sub comanda căpitanului şi-au reluat înaintarea. Şi-au conectat lămpile de buzunar care n-au întârziat să lumineze tufişurile, tulburând pentru început o armată de gângănii şi lighioane de mai mici dimensiuni, care aveau toate motivele să se sperie de lumină.

În cele din urmă fluxul luminos zăbovi asupra câtorva siluete întunecate care zăceau în desiş.

Aceştia făceau parte, fireşte din avangarda băştinaşilor sau erau oamenii lor de pază, dar de abia după douăzeci şi patru de ore se vor fi trezit, fără să aibă de suferit urmări de pe urme gazului.

Şase siluete au fost găsite în total, înarmaţi cu toţii cu ghioage şi cuţite, arme tocmai potrivite pentru lupta corp la corp în desişuri.

George, care întotdeauna o luase înaintea camarazilor săi dădu în curând peste o cărare îngustă care şerpuia printre tufişuri. Tânărul se opri imediat şi îşi chemă tovarăşii să se apropie printr-un fluierat uşor, aşa cum conveniseră cu toţii împreună.

Curând alături de George au venit căpitanul împreună cu doctorul Bertram.

— Cărăruia asta duce până în satul indigenilor, care se află cu siguranţă de partea cealaltă a insulei.

— N-ar fi mai bine să ocolim pe apă insula, tată? În felul ăsta o să-i prindem în cleşte! Teamă mi-e că dacă continuăm să înaintăm pe cărare vom da curând de santinelele băştinaşilor, care au auzit cu siguranţă detunăturile grenadelor noastre.

— Dacă va fi să mai aruncăm şi alte grenade cu gaze vom putea răzbi până la oamenii noştri, care vor face înconjurul insulei, fu de părere doctorul Bertram.

— Asta n-ar fi cine ştie ce, replică căpitanul. Dacă marinarii care dau ocolul insulei în barcă vor auzi exploziile grenadelor n-au decât să vâslească în larg, unde pot aştepta în linişte împrăştierea gazului.

— Planul tău nu-i rău de loc, George! Cine dă o fugă până la submarin să anunţe oamenii? Două bărci cu câte cinci oameni fiecare vor fi de ajuns. Vrei tu să conduci mica noastră echipă, George?

Fireşte, dacă-mi promiţi că nu faci ceva necugetat! În caz că ajungeţi în sat ceva mai devreme decât noi, ceilalţi, nu vă precipitaţi la acţiuni singulare. Ne va trebui aici ceva timp pentru a străbate prin desişuri şi a ajunge fără mare tam-tam la ţintă şi socot că asta lasă suficient răgaz pentru cei din bărci să-şi facă treaba lor.

George fu fireşte de acord să conducă cea de-a doua grupă de marinari şi-l rugă pe Petre, credinciosul lui tovarăş să-i fie secund în această misiune, ceea ce căpitanul consimţi pe loc.

— Grăbiţi-vă cât puteţi! strigă Farrow în urma lor, în timp ce George şi Petre se despărţeau de grup pentru a se reîntoarce pe Dox.

Odată ajunşi la bord, George dădu comenzile necesare şi două mici bărci de aluminiu au fost lansate la apă.

Fură desemnaţi opt oameni ce urmau să-i însoţească pe cei doi, George şi Petre, care preluând conducerea celui de-al doilea grup, o porni cu încredere şi exuberanţă de-a lungul coastei, îndemnat de imboldul de a-şi elibera camarazii.

— Când vom ajunge în partea de nord a insulei, îi sfătui George pe cei trei marinari în barca cărora se afla împreună cu Petre, v-aş ruga să vâsliţi cât se poate de încet, pentru a nu deştepta vreo bănuială.

Înconjurul insulei până înspre partea ei nordică se făcea destul de repede. Cele două bărci lunecau acum aproape fără zgomot pe suprafaţa apei, în timp ce George, care stătea la cârmă, arunca priviri înfrigurate pe mal şi mai departe înspre desişuri. Tânărul credea că la ora asta în satul băştinaşilor, care după părerea lui nu putea fi situat decât în partea de nord a insulei, activitatea de seară era în toi. Ar fi trebuit să fie aprinse focuri de gardă, de tabără sau de pregătire a cinei şi prezenţa lor s-ar fi putut face remarcată dacă aceştia erau atenţi.

Mai străbătură încă vreo câteva sute de metri de-a lungul capului nordic al insulei, până ce în sfârşit lui George îi reuşi să distingă lumina flăcărilor.

Spotul luminos nu era mare deloc, ceea ce impunea o singură concluzie. Satul nu era plasat chiar în apropierea plajei, ci undeva mai adânc în interior. Asta nu putu decât să-l bucure pe George şi pe mica lui echipă.

Vor putea debarca fără grija de a nu fi surprinşi de santinelele plasate la mal.

George îi povăţui pe marinarii din barca sa să-şi încetinească ritmul de vâslire pentru a-i aştepta pe cei din barca a doua, care serveau de rezervă şi veneau ceva mai în urmă.

Curând se putea constata că între plajă şi sat se întindea un brâu destul de des de verdeaţă care la nevoie ar fi putut oferi destule oportunităţi de mascare. Întrucât pe mal nu se vedea că ar fi dispuse santinele, iar dinspre sat răzbăteau chiar şi până la ei zgomotele,

evident estompate de distanţă a unui mare tărăboi, singura concluzie care se impunea era că locuitorii tuciurii ai insulei continuau să se bucure de luarea în posesiune a prizonierilor lor albi.

Prin semne George îşi dirijă barca înspre plajă şi sări primul pe malul presărat cu nisip alb, coraligen, care strălucea la lumina razelor de lună.

Aşteptă până ce Petre cu cei trei marinari îl ajunseră, apoi o porniră înspre brâul de verdeaţă din faţa lor. Vântul bătea înspre ei, aşa încât în cazul unui atac al băştinaşilor deocamdată nu puteau fi folosite grenadele. Pentru a nu fi detectaţi prematur de către vreun locuitor rătăcit al insulei, se impunea totuşi să înainteze cu maximă prudenţă.

George îşi croi drum preluând conducerea grupului şi nu trecu mult până ce putut să admire locaţia satului. Acesta nu era tocmai mare, era plasat sub nişte palmieri înalţi, sub care erau ridicate colibele băştinaşilor.

Chiar în mijlocul satului zăceau legaţi cei cinci camarazi ai lor, răpiţi de pe Dox şi în jurul acestora dansau cuprinşi de frenezie mai multe făpturi umane.

Un individ deosebit de masiv şi foarte înalt dansa de parcă era cuprins de amoc. Îşi apucase cuţitul în mâna dreaptă şi şi-l flutura ameninţător încolo şi încoace. Întrucât nu era deloc exclus ca în cele din urmă să se repeadă la prizonierii săi şi să-i rănească în demenţa lui furibundă, George ca o măsură de siguranţă îşi pregăti pistolul.

La un moment dat când socoti că-i prielnic, tânărul îşi vizualiză cu grijă ţinta şi apăsă pe trăgaci. Cuţitul zbură din mâna întinsă a matahalei, descrise în semicerc prin aer şi căzu în tufişuri.

Detunătura şi evenimentul în ansamblul lui îi surprinse atât de mult pe sălbatici, încât aceştia au amuţit pentru câteva minute de uimire, nemaiştiind ce să creadă.

După pauza impusă de prima surpriză, se dezlănţui iadul. Mai mulţi băştinaşi o zbughiră înspre tufişuri, făcând o hărmălaie de nedescris, agitându-şi şi braţele înarmate cu ghioage şi cuţite.

Alţi câţiva se grăbiră să-i târască pe prizonieri în colibe.

George şi Petre sloboziră de îndată câteva gloanţe de avertisment. Înspăimântaţi, cei câţiva negri care se pregăteau să-i remorcheze pe prizonieri la adăpost în colibe, i-au lăsat în plata Domnului pe locurile unde găseau.

George se pregătea să tragă focuri de avertisment în faţa atacatorilor care se năpustiseră între tufişuri, dar gloanţele nu erau menite să-i rănească ci erau ţintite înspre pământ din care bucăţi mari săreau în faţa acestora în aer. De spaimă, primul atac fu zădărnicit, dar mai apoi răsunară comenzi cu o voce autoritară, ceea ce avu drept consecinţă că tot mai mulţi băştinaşi au îngroşat rândurile

atacatorilor. Situaţia devenise critică pentru George şi camarazii săi întrucât acum se impunea o pauză pentru a-şi reîncărca armele.

Din fericire, tocmai acum s-au apropiat camarazii din barca a doua care auziseră împuşcăturile şi s-au grăbit cât au putut pentru a fi prezenţi cât mai repede la faţa locului.

Aceştia intrară la rândul lor în luptă trăgând una după alta câteva salve, dar care s-au pierdut peste capul negrilor înfierbântaţi, undeva în pădure.

Se înţelege că panica stârnită de gloanţele, care totuşi nu-i atinseseră, îşi făcu din nou efectul. George şi cu Petre, care apucaseră să-şi reîncarce primii armele, fură nevoiţi să facă repede uz de ele, întrucât un alt grup de sălbatici au schiţat din nou tentativa de a se apropia de prizonieri.

George îşi dădu până la urmă seama că el împreună cu oamenii săi nu vor putea stăpâni situaţia, mai cu seamă co nu voia să omoare, nici chiar să-i rănească pe locuitorii acestei insule. Întrucât şi marinarii din barca a doua au trebuit până la urmă să instituie o pauză în exercitarea salvelor lor de avertisment, pentru a-şi reîncărca la rândul armele, rândurile atacatorilor băştinaşi care au profitat de asta s-au îngroşat simţitor.

Părea că satul dispune de rezerve suficiente de războinici încercaţi, de vreme ce rândurile acestora continuau să se îngroaşe.

Ce era de făcut şi mai ales, ce trebuia să ordone el, George oamenilor săi?

În momentele cele mai critice îi percepu la urechi cum trupa de sub comanda căpitanului tatăl său, îşi făcu simţitor prezenţa la faţa locului, auzi pârâit de crengi, trosnetul ramurilor frânte, apoi primele bubuituri ale grenadelor cu gaze. Sălbaticii încremeniră imediat ce au perceput în spatele lor zgomot de luptă.

Folosindu-se de momentele de uluială care-i cuprinsese pe sălbatici, auzind un al doilea front care se deschisese în spatele lor, George şi camarazii reuşiră să încarce armele din nou după care sloboziră alte câteva salve în faţa lor, menite să-i înspăimânte şi să-i facă să dea înapoi.

Ceea ce aceştia şi făcură, nimerind până la urmă în raza gazelor ameţitoare.

În curând au început să cadă de pe picioare ca muştele, bărbaţi, femei şi copii.

— Gazul ajunge până la noi! strigă George din toţi rărunchii.

— Înapoi, camarazi! îl susţinu Petre, dând primul exemplul retragerii.

Negrii care se apropiaseră de prizonieri au căzut la rândul lor victimă gazului ameţitor în timp ce George cu camarazii săi s-au grăbit cât au putut că-şi croiască drum prin desiş pentru a ajunge cât

mai repede la bărcile lor de aluminiu. De îndată ce-au făcut-o, au început să vâslească din răsputeri înspre larg.

După ce s-au depărtat două sute de metri de ţărm, au mai cotit-o înspre vest după care şi-au mai încetinit ritmul drăcesc pe care şi-l impuseseră.

Aici gazul nu-i mai putea ajunge, întrucât acesta o va lua purtat de vânt cu siguranţă înspre ţărm, apoi departe în largul mării.

Aşteptară o jumătate de oră după care şi-au reluat vâslitul îndreptându-se din nou înspre insulă.

Căpitanul şi oamenii săi erau deja la faţa locului, când îşi făcură apariţia George şi Petre împreună cu cei opt marinari ai lor.

Doctorul Bertram îşi făcuse de lucru examinând siluetele nemişcate ale negrilor doborâţi de puterea gazului, pentru a constata dacă vreunul dintre aceştia fusese rănit de vreun foc de armă. Din fericire nu era cazul.

Cei cinci camarazi ai lor, prizonierii sălbaticilor, zăceau şi aceştia nemişcaţi ameţiţi de gaze, dar au fost repede dezlegaţi şi duşi în bărcile de aluminiu.

Doctorul Bertram constatase că fiecare dintre aceştia avea un cucui zdravăn la cap, ceea ce demonstrase faptul cum de-au putut fi sustraşi fără zgomot de pe punte.

II
LUPTE ÎN TUFIŞURI

LUI GEORGE ŞI PETRE le încredinţă căpitanul pe cei cinci prizonieri încă ameţiţi, întrucât transportul acestora era mai facil pe apă. Fireşte cu această ocazie, câţiva marinari s-au alăturat în schimb trupei lui Farrow.

Au fost stinse la porunca căpitanului toate focurile aprinse de către băştinaşi, ca nu cumva la o toană a rafalelor de vânt să izbucnească un incendiu imposibil de controlat.

Întrucât nu era exclus ca o parte din războinicii băştinaşi să fi scăpat totuşi acţiunii gazelor şi să revină pe puntea vasului său, căpitanul întări paza şi-i preveni cum se cuvine pe oamenii săi, dar nimic nu se petrecu totuşi până în toiul zilei.

Inginerul Hagen muncise neobosit toată noaptea alături de oamenii săi, dar spre ziuă îi mărturisi totuşi căpitanului său că încă nu dovedise lucrul şi că-i mai trebuia ceva răgaz înainte de a fi gata cu reparaţia, chiar aşa provizorie cum era ea.

Înainte de a-şi mai petrece încă o zi aici, Dox-ul nu va fi în stare să-şi reia cursul, a fost concluzia firească.

— Hm, făcu căpitanul gânditor. Astăzi băştinaşii îşi vor veni din nou în simţiri, apoi după un prânz întremător vor voi din nou să ne

atace. Ne putem aştepta la o noapte agitată aceea care se profilează la sfârşitul zilei.

— Am putea să remorcăm submarinul cu ajutorul câtorva bărci, ceva mai în interiorul golfului pentru a nu fi accesibil chiar de pe plajă, fu de părere George. Aşa sălbaticii ăştia nu ne mai pot face nimic. Sau putem pune un lanţ de santinele bine înarmate pe plajă, îşi expuse părerile George.

— Cu remorcarea Dox-ului parcă n-aş fi de acord, afirmă căpitanul. Dacă izbucneşte o furtună pe neaşteptate, n-aş mai putea ajunge la mal fără stricăciuni serioase. Submarinul s-ar putea desprinde de ancoră şi să fie aruncat cu putere înspre mal. N-aş vrea să risc aşa ceva. Propunerea cu păstrarea unui lanţ de santinele mai trebuie încă digerată. Oricum mai e vreme până diseară. Lui George îi mai veni o idee, caracteristică felului său cutezător şi totodată juvenil de a gândi, o idee, care nu era totuşi de lepădat. El propuse pur şi simplu de a se reîntoarce în satul băştinaşilor şi de-ai lega pe acei ce zăceau de acum în nesimţire. O parte dintre aceştia ar putea fi luaţi drept ostateci, care fireşte ar putea fi eliberaţi atunci când, în fine, Dox-ul va putea porni în larg.

Doctorul Bertram, ca un împătimit cercetător, colecţionar botanist ce era, făcu la rândul său o propunere ca să se folosească de prilejul oferit pentru a explora mai amănunţit această insuliţă plantată în zona Mărilor Sudului. S-ar putea afla, remarcă el cu entuziasm, examinând obiectele folosite de către băştinaşi, dacă aceştia s-au născut pe insulă aceasta sau o colonizaseră cu mult timp în urmă sau dimpotrivă au colonizat-o de curând.

Căpitanul se decise la o nouă expediţie în satul indigen, dar nu înainte de-a verifica dacă nu cumva au mai rămas războinici rătăciţi în tufişuri, care s-au putut sustrage acţiunii grenadelor sale.

De data aceasta fură luaţi alţi camarazi, care nu luaseră de prima dată parte la expediţie, pe care-i povăţui să dea dovadă de multă prudenţă.

Abia apoi o luară din nou înspre brâul de verdeaţă. George, acelaşi ca întotdeauna, o luase înainte. Îl secondau căpitanul şi doctorul, iar Petre de data asta încheia micul lor convoi.

Lui Petre îi revenea misiunea dificilă de a asigura ca să nu fie atacaţi din spate şi tocmai de aceea fusese el cel ales, ca un om de mare experienţă.

După ce făcură câţiva paşi în desiş, George se opri pentru a trage puţin cu urechea la cel mai mic zgomot suspect. Ştia şi el cât de primejdioşi s-ar putea dovedi sălbaticii aceştia dacă ar putea apărea brusc în faţa lui ţâşnind dintre tufe. Nu se arătă şi nu se auzi nimic suspect însă, ceea ce le întări convingerea că toţi băştinaşii sfârşiseră prin a fi ameţiţi de gaz.

Neîmpiedicaţi de nimeni au ajuns în sat, unde s-au pus să-i lege zdravăn, cu frânghiile anume luate în acest scop de pe submarin, pe războinicii adormiţi.

I-au legat de copaci pentru a nu se putea ajuta reciproc să se elibereze. Din acest ultim motiv au fost nevoiţi, spre marea lor părere de rău să le lege şi pe femei şi copii, întrucât cu siguranţă ar fi dezlegat celor dintâi legăturile.

Numai după ce această muncă neplăcută a fost dusă la îndeplinire, camarazii de pe Dox au început să cerceteze colibele. Armele şi obiectele găsite l-au convins pe doctorul Bertram că aceşti sălbatici veniseră de undeva mai de demult, de undeva dinspre nord. Poate c-au fost ţinuţi sclavi pe corăbiile unor neguţători ce se ocupau cu un astfel de comerţ abject şi de aceea era explicabilă ura şi pornirea lor împotriva albilor.

Până după-amiază petrecură oamenii lui Farrow în satul băştinaşilor şi de-abia atunci căpitanul fu sigur că a putut împiedeca şi anticipa, zădărnicindu-le orice intenţie de atac venit dinspre aceştia.

Îşi petrecu restul după-amiezii pescuind şi prada a fost tot atât de bogată ca dăunăzi. În felul acesta li s-a asigurat tuturor o cină bogată, care a avut harul de a-i binedispune.

Imediat după masă, căpitanul Farrow propuse să inspecteze încă o dată şirul de santinele pe care-l orânduise totuşi pe plajă. Oamenilor care făceau de gardă li s-au dat instrucţiuni să nu se apropie prea mult de brâul de verdeaţă, care începea după terminarea porţiunii de plajă, întrucât riscul de a exista băştinaşi încă neameţiţi de gaze, nu era cu totul exclus. Dacă acesta era cazul, atunci se puteau aştepta fireşte ca toţi ceilalţi războinici să fie eliberaţi de legături şi împreună cu ceilalţi să întreprindă un nou atac asupra vasului.

Când Farrow se apropie cu fiul său de prima santinelă, acesta le raportă în şoaptă că a perceput în tufişuri zgomote suspecte care cu siguranţă nu puteau fi produse de către animale.

Farrow ordonă de îndată ca santinela să se reîntoarcă pe Dox şi acelaşi lucru le ordonă şi celorlalţi oameni rămaşi din gardă. George ardea de dorinţa de a se repezi şi de a explora brâul adâncit de verdeaţă, dar căpitanul nu o îngădui.

— Sunt convins că nu e vorba doar de un singur om care se strecoară prin tufişuri, ci de un număr mult mai mare. Un om singur ar fi făcut uz de cărare în loc de a-şi croi drum prin tufişuri.

Se interesă la cea de-a doua santinelă dacă a perceput şi el ceva ca şi primul ceva zgomote suspecte în desiş. Doi marinari din zona aripii de stânga a lanţului de santinele îi confirmară spusele primului.

Asta îi întări căpitanului convingerea că aveau de a face cu mai mulţi oameni deodată care se ascundeau prin desişuri.

— Dacă băştinaşii vor să mai încerce iarăşi un atac asupra noastră,

este încă un semn asupra dorinţei lor arzătoare de răzbunare pe oamenii albi. Probabil că-i ţine bine căpetenia sub control dacă şi-au învins spaima după lansarea atacului nostru cu gaze.

George propuse ca în cazul în care negrii se vor fi hotărât să atace să nu se mai mărginească la a-i alunga cu salve de ameninţare ci să-i urmărească adânc prin tufişuri.

— Asta n-ar fi prea înţelept, dragă George. Pe întuneric în tufişuri nu v-aţi putea apăra.

— Iată-i că vin din nou, a întrerupt George avertismentele tatălui său.

Vederii agere a lui George nu-i scăpară cele câteva siluete care s-au desprins dinspre brâul întunecat de verdeaţă. Imediat după aceea şi răsună comanda căpitanului, după care urmă salva de gloanţe menite să-i intimideze pe băştinaşi şi să-i facă s-o ia la goană înspre satul lor.

Într-adevăr, conturul siluetelor se estompă dintr-o dată în noapte.

— După ei! comandă Farrow. Nu trebuie să aibă timp să-şi revină şi să plănuiască un nou atac. Numai maximă prudenţă şi ţineţi-vă împreună, nu vă răsfiraţi!

Camarazii o porniră imediat la comanda căpitanului, George ca întotdeauna pătrunzând primul în tufişuri. Înaintea sa auzi cum pârâiau şi cum trosneau crengile.

După cum şi-a dat seama, sălbaticii o rupeau la fugă acum cu toţii înapoi în sat şi spre surprinderea tuturor, căpitanul dădu acum o poruncă uluitoare.

— Toată lumea înapoi!

Băştinaşii puteau presupune că alibi sunt în imediata apropiere a satului.

George făcu ultimul cale întoarsă după ce iscodi vreme de câteva minute dacă nu numai băştinaşii îi urmăreau. Abia apoi se întoarse.

Se străduise cât mai mult să nu facă zgomot şi de aceea la rândul său încremeni atunci când dădu peste un băştinaş care se pitise acolo pentru a nu fi copleşit de către camarazii aflaţi pe urmele lor.

De uluială, uitase să-şi tragă pistolul, iar băştinaşul profită imediat de asta. Îi dădu o lovitură de măciucă direct în faţă şi o lovitură de măciucă în umărul stâng de-l făcu să vadă stele verzi. Braţul stâng îi era ca şi paralizat, dar mai dispunea încă de cel drept. Cu acesta îi apucă tuciuriului o lovitură bine ţintită de-l făcu pe acesta să se poticnească. Încă în cădere îl azvârli într-unul din tufişuri.

Abia acum George făcu cale întoarsă, dar nu fără a supraveghea cu atenţie tufişurile adiacente pentru a nu se mai lăsa surprins a doua oară. Nu se mai întâmplă însă nimic astfel încât ajunse fără alte incidente la plaja unde se adunaseră deja toţi camarazii săi.

— Urcăm la bord! hotărî căpitanul. Luna va străpunge curând perdeaua de nori, astfel încât vom putea supraveghea de acolo plaja.

Odată ajunşi la bord, marinarii care au alcătuit expediţia pe uscat au fost schimbaţi cu alţii care avuseseră tura liberă. Farrow hotărî şi aici să-şi pună lucrurile în bună orânduială.

Decise ca patru oameni să stea de veghe la proră şi doi la pupă. Iar ceilalţi doi să patruleze neîncetat între proră şi pupă şi să fie atenţi la orice mişcă. În felul acesta se asigurau că lucrurile sunt în ordine.

Hagen apăru pe punte pentru a-i raporta căpitanului său că va fi gata cu reparaţia pe la miezul nopţii, astfel că imediat după aceea vor putea părăsi golful.

George rămăsese de bună voie pe punte. Aştepta desigur atacul indigenilor, dar acestora părea a le fi pierit cheful după ultima confruntare pe care o avuseseră cu alibi. Orele s-au scurs în linişte şi în sfârşit sosi mult aşteptatul anunţ că din punct de vedere tehnic Dox-ul lor putea pleca în orice clipă.

Motoarele urmau să fie folosite numai la un sfert din puterea lor nominală pentru a exclude orice riscuri.

Aşa se făcu că minunatul corp fusiform, patria lor plutitoare, părăsi încetişor apele golfului în care se adăpostiseră.

George se retrase în cabina lui, puţin dezamăgit. Iubea aventura oricât ar fi fost ea de periculoasă, chiar şi cea de pe insula aceasta, parcă nu avusese sare şi piper.

Toată ziua următoare, Dox-ul lunecă liniştit prin valuri şi de-abia după căderea întunericului apărură contururile insulelor Loyalty. Aici domnea o activitate febrilă din punct de vedere al navigaţiei, astfel încât Farrow, care stătea în turn, dădu de câteva ori ordinul de-a ieşi din calea navelor care i se iviseră în faţă.

Căpitanul dorea să debarce într-un loc mai obscur, mai puţin frecventat din Noua Caledonie în apropiere de Numea. Chiar pe timpul nopţii voia ca împreună cu Hagen şi George, poate însoţiţi de doctorul Bertram şi de prietenul şi protectorul fiului său, ajutorul de timonier Petre, să ajungă în oraş pentru a comanda o elice de oţel.

Fireşte că trebuiau să ajungă în oraş cât mai natural cu putinţă fără a stârni vâlvă sau bănuieli. Din fericire erau cu toţi buni vorbitori de limbă franceză. Mai urmau ca înainte de plecare să-şi lepede veşmintele marinăreşti şi să îmbrace haine potrivite climei tropicale.

Puţin înainte de miezul nopţii Farrow ochi un golfuleţ bine adăpostit, în care-şi putea plasa mascat Dox-ul.

Puţin mai departe înspre vest sclipeau luminile oraşului Numea, a căror port mişuna de-o mulţime de nave de toate calibrele, care-l făceau ca toată noaptea să rămână în activitate. Golful se dovedi a fi potrivit ca o mănuşă intenţiilor căpitanului.

Vasul său putut să alunece fără oprelişti chiar până la mal ceea ce-l cruţa de impedimentul de a lăsa o barcă de aluminiu la apă. Comanda pe timpul nopţii în absenţa lui Farrow o preluă Rindow, primul său

ofiţer. Camarazii păşiră aşadar fără grabă pe uscat şi după o bună jumătate de oră au şi ajuns la marginea oraşului.

Au întâlnit fireşte mai mulţi oameni care nu s-au dovedit curioşi şi nu s-au interesat de identitatea grupului. Când o apucară pe una dintre primele străzi pavate se şi apropie de ei un trecător care-l întrebă:

— Cum de-aţi ajuns aici? Nu ştiţi oare că noaptea este interzis să mergeţi pe străzile care duc la magazinul central?

— Motorul vasului nostru a suferit stricăciunile şi a trebuit să-l părăsim înaintea de a arunca ancora. Sunt aici împreună cu oamenii mei pentru a mă interesa de unde pot cumpăra o elice de oţel. Ştiţi cumva cui m-aş putea adresa în această privinţă?

Străinul replică pe un ton foarte serios şi plin de importanţă:

— Sunt comisarul Paysan din Poliţia Secretă. Cu cine am onoarea, dacă mi-e permis să întreb? Unde se găseşte acum vasul dumneavoastră? De unde veniţi şi încotro mergeţi? Aveţi documente de identitate?

— Căpitan Fondeur de pe vasul Birondelle, se prezentă cu o prezenţă de spirit remarcabil Farrow. Aducem copra de pe insula Suava. Chiar aici ni s-a rupt elicea. De unde putem face rost de alta, domnule comisar?

Spunând cuvintele astea Farrow îşi scoase tabachera şi i-o întinse comisarului pentru a se putea servi.

Comisarul şovăi un moment apoi îşi alese una dintre ţigările de foi braziliene. Conversaţia avusese loc sub unul dintre felinarele străzii aşa încât comisarul îşi dădu seama că ţigările proveneau de la o marcă foarte scumpă. Cine fuma astfel de ţigări trebuia să fie un om de vază.

Farrow răsuflă uşurat de îndată ce comisarul luă ţigara. Pacea era acum încheiată. După ce pufăi primele fumuri comisarul i se adresă lui Farrow pe un ton mult mai conciliant.

— Hei, domnule căpitan, ca să faci rost aici de o nouă elice nu-i deloc uşor. Desigur sunt aici câteva magazine de specialitate dar sunt proprietate de stat şi nu vând persoanelor private. Trebuie să vă adresaţi administratorului Glande. Îl cunosc destul de bine şi poate că dăm de el în localul lui preferat.

— Pot îndrăzni să vă rog să-mi fiţi oaspete în localul cu pricina? îl întrebă Farrow cu extremă politeţe. Mi-ar face onoare şi plăcere deopotrivă. Acolo vom da poate peste persoana menţionată mai devreme.

— Cu plăcere! Veniţi aşadar cu mine. Localul ăsta se găseşte chiar în apropiere.

Camarazii avuseseră chiar noroc c-au dat peste omul potrivit. Cel puţin erau feriţi de tot soiul de neplăceri dacă se găseau sub protecţia omului forte a poliţiei. Şi cine ştie, poate le va fi de folos şi-şi vor

procura elicea dorită.

Localul în care comisarul îşi condusese oaspeţii era mai bine mobilată şi făcea o impresie mai prietenoasă decât s-ar fi aşteptat prin această parte a tropicelor.

Odată intraţi în sală comisarul îi conduse înspre o masă mai stingheră unde stătea deja un domn gras cu bărbuţă neagră. Acesta era chiar Glande administratorul şi şeful, dacă se poate spune aşa al magazinului învecinat.

Îndată după ce se făcură prezentările Farrow comandă două sticle din cel mai bun vin franţuzesc şi abia după aceea, după ce băutura începu să-şi facă efectul căpitanul îi făcu cu ochiul comisarului pentru ca acesta să abată discuţia în direcţia dorită, adică a modalităţii procurării elicei de oţel dorită.

Paysan purtă vreme îndelungată o discuţie şoptită cu cunoştinţa sa, după care zâmbi şmechereşte:

— Elicea de oţel vă stă la dispoziţie, domnule căpitan, de orice dimensiune doriţi. Dar nu este tocmai ieftină. Aşa că mai gândiţi-vă! Când doriţi să intraţi în posesia ei?

Căpitanul vru să bată fierul cât e cald, de aceea fu prompt cu răspunsul.

— Oricât de repede este posibil. Chiar şi imediat! Vorbesc foarte serios! Doresc să termin cât mai repede cu reparaţia pentru a intra normal în port. Cât despre preţ nici nu mai e nevoie să mai discutăm. Vă spun de pe acum să mă voi arăta recunoscător. Foarte recunoscător chiar! Banii nu sunt în cazul acesta o problemă!

Cu ocazia asta căpitanul îi făcu din nou cu ochiul comisarului, care îşi reluă şuşotitul cu cunoştinţa sa. Abia apoi luă cuvântul administratorul:

— Foarte bine, domnule căpitan. Veţi primi bucata asta de oţel. Chiar în noaptea asta. Cu două cărucioare care s-o transporte, al căror preţ fireşte se va adăuga costului elicei. Dintre oameni, din păcate, nu vă pot pune acum la dispoziţie, în acest moment, pe nimeni.

— Bine, domnule Glande, îl asigură Farrow. Voi fi ajutat şi de restul echipajului meu. Pot chiar acum să vă înmânez suma întreagă care acoperă atât costul elicei cât şi transportul.

El îi înmână administratorului un pachet gros de bancnote mari şi-i vârî câteva în mână şi comisarului, care nu se burzului fireşte.

Cu mulţumire, contemplă mutrele uimite ale celor doi gratulaţi astfel:

— Pot să-mi permit să mai comand două sticle de vin pentru domniile voastre? Noi trebuie să ne întoarcem pe vasul nostru de-acum, dar bănuiesc că ne vom revedea după câteva zile, după ce vom fi terminat cu reparaţiile necesare vasului.

— Sunteţi un om de treabă, izbucni Glande pe un ton de

confidenţialitate. Veniţi cu mine să căutăm împreună elicea. Din magazin o putem lua noi destul de uşor, dar apoi dumneavoastră trebuie să o transportaţi până la vas. Să ne grăbim, deci!

Mulţumiţi, camarazii s-au ridicat în picioare pentru a-l urma pe administrator şi pe comisar, care păşiseră înainte.

Au luat-o din nou vreo zece minute de-a lungul străzii pe care veniseră, abia apoi strada făcu o cotitură la stânga. Doctorul Bertram s-a despărţit de grup pentru a se reîntoarce la vas ca să aducă zece marinari ce trebuiau să ajute la transportul elicei. Cei rămaşi i-au urmat pe cei doi străini până ce-au ajuns în faţa unui gard de sârmă ghimpată. Vocea unei santinele se auzi somându-i, dar Glande îi dădu răspunsul cuvenit astfel încât soldatul salută şi deschise poarta grea din fier forjat.

III
ÎN CAPCANĂ

GLANDELE ÎI CONDUSE pe camarazi într-o mare hală, unde se găseau din belşug materii prime de toate soiurile şi calibrele.

În curând inginerul Hagen găsi elicea potrivită atât ca formă cât şi ca tărie şi ca rezistenţă.

În ciuda alcoolului îngurgitat administratorul păstrase suficientă claritate în raţionament pentru a se minuna de perspicacitatea inginerului Hagen care ochi dintr-o privire tot ce-i trebuia şi încă de cea mai bună calitate.

Îşi îndreptă privirea înspre el şi spuse surprins:

— De aşa oţel puternic aveţi nevoie? Aşa ceva se întrebuinţează numai pentru submarine!

— Am primit un motor nou foarte puternic, îi explică Hagen, vechea elice nu mai corespundea oricum noilor uzanţe şi de aceea aş prefera un soi de o calitate superioară. Dacă vrem să frânăm puţin la viteza pe care o poate prinde vasul la un moment dat trebuie să dispunem de o elice care rezistă din plin presiunilor apei sau oricărui alt inconvenient ce poate surveni pe parcurs.

— Faceţi cum credeţi de cuviinţă, domnule inginer. Dinspre partea mea, toate cele bune. Acolo aveţi materialul şi dincolo mijloacele adecvate de transport.

— Ei, la lucru, domnilor!

Camarazii aveau toate motivele ca să părăsească cât de curând acest magazin militarizat aşa că nu mai şovăiră ci-i dădură zor, nevoie mare, aşa încât în curând, elicea cea grea din oţel era aşezată pe cele două cărucioare aduse anume pentru a uşura scoaterea ei afară din incinta magazinului.

De aici intrau în lucru oamenii aduşi de către doctorul Bertram care

aveau misiunea să o transporte până în golful unde era pitit submarinul. Drumul era destul de prost până acolo şi n-ar fi putut face uz de cărucioare.

Glande şi Paysan apăruseră din nou după câteva minute şi-şi luară rămas bun exprimându-şi dorinţa de a-i revedea în curând. Apoi se îndepărtară din nou înspre oraş cu siguranţă în localul unde îi aşteptau deja cele două sticle cu băutură fină pe care le comandase deja Farrow pentru dânşii. Poate că vroiau să se turtească complet pentru noaptea în curs, ceea ce fireşte era privilegiul lor, la urma urmei.

— Pe toţi dracii, dar ştiu că am avut noroc! exclamă încântat căpitanul Farrow. Aşa de repede nu prea credeam să meargă. Să sperăm că vor sosi în curând camarazii noştri de pe submarin, ca să putem şterge repede putina.

— Nu ni se poate întâmpla nimic, fu de părere şi George. Am cumpărat elicea la un preţ bun, deşi în circumstanţe mai puţin obişnuite şi în procedură de…. Urgenţă. Oricum, ne putem baza pe mărturiile comisarului şi ale administratorului Glande.

— Asta rămâne de văzut! afirmă căpitanul. Ca să fiu sincer n-aş prea vrea să mă bazez pe asta.

— Iată că vin marinarii noştri, tată! îl făcu atent George pe Farrow, care era pe punctul de a continua discuţia.

Doctorul sosise într-adevăr însoţit de cei mai vânjoşi camarazi. În curând micul grup s-a pus în mişcare. Deodată George, care se opintise lângă ei, se opri, fără vreo pricină aparentă.

Pumnalul său, preţioasa amintire de la Sanja, fiica prinţului indian, dispăruse. Trebuia neapărat să-l găsească. Îşi amintise cu precizie că-l avusese la plasarea elicei pe unul dintre cărucioare. Pumnalul îl deranjase şi-l împinsese ceva mai în spate în brâul său.

Atunci sau poate pe drum, probabil că-i căzuse de nu-l mai avea acum.

— Trebuie să mă întorc puţin îndărăt, zise George fără a-şi fi stăpânit enervarea, întorcându-se înspre tatăl său. Mi-am pierdut pumnalul. O să revin cât de repede pot.

— Vrei din nou să intri în magazin? îl întrebă tatăl său, întunecat. Asta chiar că nu-i plăcut! N-ar fi mai bine dacă l-ai căuta pe drumul pe care l-am parcurs de la magazin încoace? Dacă nu-l găseşti înseamnă că l-ai pierdut în incinta magazinului. Atunci ar fi mai bine să te reîntorci în oraş şi să vorbeşti cu administratorul Glande. Uite, iată aici bani pentru trebuşoara asta! Strecoară-i lui Glande câteva hârtii din astea nou nouţe în buzunar şi roagă-l să te însoţească în magazin. Dacă te însoţeşte şi Petre aproape că mă simt mai liniştit.

— Vom căuta să fim cât mai repede înapoi, îl asigură tânărul.

George îşi aprinse lampa de buzunar şi-o apucă atât de repede

înapoi încât chiar uriaşului Petre îi venea greu să ţină pasul cu el. Amândoi căutară cu febrilitate de-a lungul şi de-a latul drumului pe care veniseră, dar n-au reuşit să găsească pumnalul nicăieri. Când au ajuns la cotitura drumului de unde ducea o străduţă în linie dreaptă până la magazin, George se opri şi spuse după ce chibzui niţel.

— Putem să mergem până în faţa magazinului însă, Petre, santinela ne va recunoaşte cu siguranţă. Dacă nu-l găsim pe cale, fireşte va trebui să ne reîntoarcem în oraş şi să-l aducem pe administratorul Glande.

— Haide, mai avem puţin de mers.

Lui Petre nu-i prea convenea propunerea lui George. Dac-ar fi fost după el, el s-ar fi dus mai degrabă în localul de unde îl puteau recupera pe Glande.

— Hei, până la gard putem merge, Petre ce dracu! Îmi aduc aminte că am ocolit o groapă mai mare în pavaj, la un moment dat. Dacă-l găsim acum atunci ne poate scuti de neplăcerea de a-l mai deranja pe Glande încă odată.

— Până la gard putem să mergem, consimţi Petre, după o oarecare şovăială. Mai departe însă, în nici un caz. Să sperăm că nu vom da de santinele. Înainte, însoţiţi de administrator, a fost cu totul altceva. Acum însă ne-am putea alege cu neplăceri serioase.

Încet, cei doi prieteni s-au apropiat de magazine. George nu lăsă întreg fluxul de lumină al lămpii sale de buzunar să mături strada, ci puse degetele pe lentilă pentru a putea direcţiona fâşia luminoasă numai atât cât era necesar.

În cele din urmă am ajuns la locul unde bănuia George că şi-a pierdut pumnalul. Aici însă îi aştepta o cruntă dezamăgire. Pumnalul nu era nicăieri!

— Atunci, dacă nu-i aici, trebuie să-l fi pierdut în hala magazinului, se pronunţă George. Trebuie să-l aduc pe Glande. Vii cu mine sau preferi să mă aştepţi aici?

— Mai bine vin şi eu, se hotărî Petre. Deja ne-am întâlnit pe drum cu nişte indivizi pe care mi-ar plăcea mai degrabă să-i văd la lumina zilei.

Deodată ca la o comandă, ca din pământ, sclipi lumina unei lămpi de buzunar în faţa celor doi camarazi, care de abia au putut remarca că venea din direcţia a doi indivizi, pe care nu-i puteau identifica. Înainte de a putea să se reculeagă, o voce dură îi luă la întrebări:

— Ce căutaţi aici?

— Am pierdut pe drum ceva! spuse George.

— Ce anume?

— Un pumnal preţios. Mi-a căzut pur şi simplu din teacă.

— Şi cine eşti dumneata?

— Sunt fiul căpitanului Fondeur de pe vasul Birondelle. N-am putut

intra în port întrucât ni s-a frânt elicea. Administratorul Glande ne-a ajutat cu una nouă. Cu ocazia transportului mi-am pierdut pumnalul. Este un obiect deosebit de preţios la care ţin mult, de aceea m-am întors să-l caut.

— Administratorul Glande v-a vândut elicea? Întrebarea veni pe un ton neîncrezător, tărăgănat.

— Fireşte, am spus-o doar!

— Tinere, asta nu pot s-o cred!

— Şi totuşi e purul adevăr!

— Mergi împreună cu tovarăşul dumitale până în faţa porţii. Treaba asta necesită o cercetare mai amănunţită. Numai că nu încercaţi să fugiţi. La somaţia mea, soldatul care mă însoţeşte va trage imediat. S-a înţeles?

În acelaşi moment George şi Petre percepu cum însoţitorul celui care îl luase la rost îşi desfăcu piedica carabinei sale. Tonul celui care-l întrebase precum şi gestul omului său fuseseră îndeajuns de edificatoare. Totuşi George nu cedă uşor. Puţin descumpănit întrebă:

— Scuză-mă domnule, dar dumneata cine eşti de ne iei aşa la rost? Nu ai decât să-l întrebi pe administratorul Glande sau pe santinelele din post. Amândoi îşi vor putea adeveri că spun adevărul!

— Sunt căpitanul Escamoteur, veni răspunsul. Mie îmi aparţine magazinul. Veţi înţelege de ce vă pun întrebările atunci când veţi afla că administratorul Glande nu este autorizat să facă nici un negoţ. Ca să nu mai spun că totul s-a petrecut în toiul nopţii. Aşadar înainte! Păşiţi până în faţa porţii! Vă avertizez încă o dată să nu faceţi vreo prostie. Soldatul care mă însoţeşte este un trăgător excelent.

Asta suna cât se poate de neplăcut în urechile lui George. Ce ghinion! Căpitanul se pare că nu avea nici o intenţie de a sta cu ei de vorbă. Glande, aşa cum George bănuia de altfel, le-a vândut elicea fără a dispune de autorizaţia necesară. Prin urmare va fi o cercetare amănunţită şi în decursul acesteia numitul căpitan Fondeur îşi va revela adevărata identitate. Tocmai ceea ce voiau să evite.

O încercare de evadare nu avea sorţi de izbândă. Pentru moment lui George îi veni ideea de a se arunca împreună cu Petre în tufişuri şi să-şi caute scăparea prin fugă, dar renunţă imediat la idee întrucât santinelele de gardă ale magazinului ar fi fost alertate într-o clipă.

Poate că în turnul de control se găseau reflectoare suficient de puternice pentru a lumina tot ţărmul. Şi cum nu oferea de loc oportunităţi de mişcare ar fi fost repede descoperiţi. Pentru a scăpa basma curată trebuiau să uzeze de viclenie, dar una rafinată, pentru a-l putea surprinde pe căpitanul care-i interoga.

De îndată ce ajunseră în faţa porţii, căpitanul o şi întrebă pe santinelă:

— I-aţi văzut astă seară pe aceşti doi domni? Au fost cumva însoţiţi

de administratorul Glande?

— Eu personal nu i-am văzut pe aceşti doi domni, dar abia am intrat în tură, tocmai i-am schimbat pe cei dinaintea mea.

— Atunci să mergem la turnul de control.

George era convins că santinela de acolo va adeveri prezenţa lor, puţin mai devreme acolo. În cel mai rău caz el şi cu Petre ar putea fi avertizaţi să nu mai încerce pe viitor să sustragă sau chiar să cumpere materiale fără autorizaţia necesară.

Spre stupoarea sa santinela pe care o recunoscuse după voce, negă că i-ar fi văzut vreodată pe acolo.

— Dacă au fost – sugeră acesta – atunci desigur pe una din porţile laterale, dar şi acestea erau zăvorâte.

Oricum oamenii din grupul de gardă treceau la fiecare zece minute prin faţa acelor porţi lăturalnice.

— Omule, dar domnul Glande a vorbit personal cu dumneata, îi strigă George iritat. Ai deschis chiar dumneata poarta grea a magazinului şi puţin mai târziu ne-ai revăzut transportând elicea pe cele două cărucioare ieşind din curte. Comisarul Paysan ne însoţea şi el.

— Eu n-am văzut nimic! De unde le scoţi domnule de colo pe toate astea nu pot să ştiu? N-aveţi decât să-l întrebaţi personal pe administratorul Glande şi pe comisarul Paysan. Ei vor adeveri spusele mele, domnule căpitan.

— Situaţia asta trebuie lămurită, bineînţeles! Cât despre dumneavoastră, domnii mei, vă puteţi considera prizonieri, până ce voi lămuri totul cu Glande şi Paysan. Vă rog să predaţi armele! Aici, teaca pumnalului ăluia preţios. Fireşte, dacă şi pumnalul se aseamănă îmbrăcăminţii sale, atunci e de înţeles de ce te-ai întors, domnule Fondeur. Pumnalul trebuie să se găsească undeva în perimetrul halei, dacă nu îl vei fi pierdut undeva pe drum. Dar prin asta vei fi demonstrat fără tăgadă că ai mai fost odată cel puţin aici. Până acum mi se pare că povestea asta e cusută cu aţă albă. Dacă s-ar rezuma totul numai la asta aţi scăpa basma curată, numai cu un simplu avertisment. Dacă însă se va găsi cu adevărat pumnalul în perimetrul halei, se pune altfel problema. Va trebui să răspundeţi în faţa unui tribunal militar pentru intruziune într-un magazin ce aparţine autorităţilor insulei.

Abia acum realiză George că ar fi fost mai înţelept să fi ascultat glasul raţiunii şi să-l deranjeze pe Glande. Acesta, în schimbul unei recompense i-ar fi recuperat fără alte incidente pumnalul.

Gândurile tânărului fură din nou întrerupte de intervenţia căpitanului:

— Vom merge acum în hala un se găsesc piesele din oţel aliat. Ar fi în interesul vostru dacă nu am găsi acolo pumnalul. Între timp o să-l

chem încoace pe Glande şi pe comisar. O să-i găsesc cu siguranţă în localul preferat. Daţi-i drumul! Înainte! Aveţi grijă soldaţi ca cei doi să nu vă scape!

Acum George spera în adâncul sufletului să nu-şi găsească pumnalul. De-abia a aprins căpitanul lumina electrică în marea hală a magazinului când şi exclamă surprins:

— Ia te uită ce-avem aici! O armă albă minunată! De unde ai piesa asta unicat, domnule Fondeur?

— De la o prinţesă indiană căreia i-am salvat odată viaţa, îi dădu răspunsul conform adevărului de altfel, George. Pumnalul înseamnă foarte mult pentru mine!

— Te cred şi eu! Dar cu toate astea trebuie deocamdată să-l confisc. Şi dumneata vei compara în faţa unui tribunal militar. Prin asta s-a făcut dovada că aţi fost noaptea în locuri neautorizate. Pe toţi dracii! Uite că lipseşte într-adevăr o elice de submarin! Ce înseamnă asta? La ce v-a trebuit la urma urmei o elice?

George repetă explicaţia pe care i-o servise ceva mai devreme inginerul Hagen administratorului Glande. Se vede treaba că pe acest căpitan nu-l puteai duce atât de uşor cu zăhărelul. Făcu mai întâi o mutră nedumerită, apoi se pronunţă:

— Hm, aşa va să zică. O elice de-o astfel de anvergură, numai pentru un biet vas? Mai rămâne de văzut! O să dau ordine pentru a se cerceta zona de coastă. Tatăl dumitale va trebui şi el interogat. Dar acum să aşteptăm sosirea lui Glande şi a lui Paysan. Nu-mi pot totuşi imagina ca cei doi să fie copărtaşi la mizeria asta.

În aceeaşi clipă un soldat îşi anunţă superiorul că mai lipsesc încă două cărucioare mobile. Căpitanul francez se bătu cu palma uluit peste frunte, apoi se mărgini să constate:

— Din ce în ce mai frumos!

Se vedea clar că ofiţerul era hotărât să rezolve întreg misterul. Era suficient să-i priveşti faţa încruntată pentru a trage o asemenea concluzie. Spera din tot sufletul ca tatăl său să nu poată fi găsit. N-avea decât căpitanul Escamoteur să-şi bată şi singur capul unde a putut dispărea elicea.

Micul grup de oameni se îndreptă iarăşi înspre turnul de control.

George şi Petre rămăseseră să aştepte acum împreună cu ceilalţi sosirea administratorului şi a comisarului. Va interveni Glande în sprijinul lor? Poate e totuşi îndreptăţit să ajute cu materiale unele nave aflate în dificultate. Desigur căpitanul Farrow plătise un preţ mai mult decât piperat pentru elice, dar diferenţa dintre preţul real şi cel obţinut, George era convins că intra în buzunarul administratorului Glande. Pe de altă parte era mai mult decât ciudat că santinela nu adeverise prezenţa lui George şi Petre în incinta magazinului, deşi soldatul din turnul de control le deschisese el însuşi cale liberă la

intrare.

Nu era deloc exclus ca asemenea vizite nocturne în incinta magazinului să mai fi fost şi în acest caz desigur că santinelele erau copărtaşe la câştigurile ilicite.

În cele din urmă au apărut Glande şi Paysan. Deşi era clar că se mai cinstiseră ei acolo, în restaurant, acum erau cu desăvârşire treji. Situaţia devenise prea serioasă pentru un comportament nedemn. Păreau să fi evaluat corect situaţia, întrucât îl salutară la rândul lor pe George şi pe Petre, prin urmare nu negau cunoştinţa lor anterioară.

În momentul când căpitanul Escamoteur îi întrebă dacă îi cunoşteau pe camarazi, comisarul luă primul cuvântul:

— I-am întâlnit pe aceşti domni la intrarea în oraş şi i-am interpelat. Întrucât treceau noaptea în proximitatea magazinului, fapt interzis de comunitatea locală. Tatăl acestui domn pedant de aici, un prezumtiv căpitan Fondeur, mi-a relatat cum vasul său stătea imobilizat undeva pe coasta de sud, întrucât chiar înainte de a ancora şi-a zdrobit elicea. Voia să cumpere de aici o nouă elice. L-am preluat cu mine în localul nostru preferat prezentându-l prietenului meu administratorul Glande. Glande a sta de vorbă cu căpitanul Fondeur. Mai multe despre aceşti domni nu pot să vă spun. I-am însoţit pe aceşti domni o bucată de drum, în timp ce se întorceau pe vasul dânşilor. În drum treceau pe lângă magazin. Noi ne-am întors apoi în oraş. E ceva în neregulă cu aceşti domni, domnule căpitan? Mie mi-a făcut însă o impresie favorabilă.

— Tocmai de aceea poate că ascund mai multe decât arată, constată sec căpitanul. Domnule Glande, ce vreţi dumneavoastră să spuneţi în legătură cu problema noastră?

— Eu am fost de la început de părere că acest căpitan Fondeur merita să fie ascultat. De aceea l-am sfătuit să revină dimineaţa şi să vi se adreseze. În decursul discuţiei mi-a bătut la ochi că dânşii aveau nevoie de o elice foarte puternică, dintre acelea de care se folosesc numai la submarine. Mi-am permis să-mi fac câteva notiţe şi observaţii asupra acestui aspect pe care vroiam să le înmânez dis-de-dimineaţă, domnule căpitan. Pe ansamblu nu pot decât să subscriu celor afirmate de către domnule comisar Paysan. Prima impresie pe care mi-au produs-o aceşti domni n-a fost deloc nefavorabilă.

Spunând astea, Glande îi înmână căpitanului caietul său de notiţe, pe care Escamoteur îl parcurse în grabă, zăbovind asupra unei pagini anume. Dădu mulţumit din cap, apoi adăugă zâmbind:

— Tânărul de aici spunea că tatăl său a şi cumpărat deja o elice foarte puternică. Potrivit spuselor sale, dumneavoastră domnilor, i-aţi fi ajutat la cumpărarea şi transportul elicei, împreună cu marinarii sosiţi de pe vasul avariat. Ce aveţi de spus în legătură cu asta?

George îşi spuse că Glande şi Paysan jucau o piesă de teatru

excepţională.

Cei doi se priviră unul pe altul, aparent foarte surprinşi, apoi Glande reluă hotărât:

— Tânărul a îngurgitat prea mult vin dacă poate să spună aşa ceva. Asta este o....

Se întrerupse însă în mijlocul cuvântului de parcă i-ar fi fost foarte greu să găsească expresia potrivită pentru a caracteriza situaţia creată. Paysan reluă la rându-i pe un ton rece şi decis:

— Se pare că flerul meu în ce privesc oamenii a început să mă lase în ultima vreme. Din păcate asta e situaţia. Dacă tânărul aici de faţă minte cu atâta seninătate probabil că aici se ascunde mai mult decât pare la prima vedere. Aş vrea să dau de urmele acestei afaceri dacă-mi veţi permite, domnule căpitan.

— Nici nu-i nevoie de asta, comisare, îi replică căpitanul. Am vrut numai să mă conving dacă tânărul ăsta minte într-adevăr şi te-a acuzat pe nedrept. În ce te priveşte pe dumneata, Glande, da, ai dreptate, lipseşte o elice de submarin şi două cărucioare pe deasupra. Mai rămâne să ne convingem cum le-a reuşit furtul ăsta domnilor de faţă.

Administratorul păru la început deosebit de surprins, apoi luă o mină descumpănită, care se transformă treptat într-una aprinsă de furie sfârşind prin a spune că nu-şi poate imagina cum au putut să încerce un furt de o asemenea anvergură. Căpitanul Escamoteur îl linişti pe Glande asigurându-l că e în afara oricărei bănuieli şi că este crezut în întregime.

George şi Petre îşi clamară zadarnic mai departe nevinovăţia, dând de înţeles că fără ajutorul administratorului n-ar fi putut pătrunde în incinta halei, cu atât mai puţin să sustragă elicea.

Orice obiecţie a acestora fu din start desconsiderată şi cei doi camarazi au sfârşit prin a fi încarceraţi în două celule separate, dar care erau plasate una lângă alta, astfel încât prin bătăi în peretele despărţitor se puteau înţelege.

George îi împărtăşi prietenului său că în ce-l priveşte va face tot posibilul să spele putina la cea dintâi ocazie ivită. Fără arme, dar mai ales fără pumnalul Sanjei nu voia să plece de aici.

Pumnalul îl confiscase căpitanul Escamoteur şi-l ţinea într-unul din oficiile aflate în perimetrul magazinului. Ca fiind vorba de un obiect atât de preţios, căpitanul îl va ţine încuiat, era de la sine înţeles.

Mai întâi trebuia să se întâlnească tribunalul militar pentru a delibera în cazul celor doi, repetă din cele spuse ultima dată de către căpitanul Escamoteur.

Va fi oare posibil ca tribunalul să poată fi convins că sustragerea elicei na putut fi posibilă decât prin a cordul de vânzare mijlocit de către administratorul Glande însuşi?

Dezbaterile din incinta tribunalului militar de a doua zi n-au făcut

decât să confirme cele mai negre temeri ale celor doi camarazi. Amândoi au fost condamnaţi la muncă silnică pe durata a doi ani de zile pe insulă.

Singura mângâiere a lui George a fost că trupa de comando trimisă pentru depistarea submarinului în vecinătatea coastei nu a dat nici un rezultat. Unde a dispărut elicea continua să rămână o enigmă pentru membrii juriului militar. Poate că aceea sentinţă a fost atât de drastică ca un act de răzbunare. Camarazii au rămas cazaţi într-una din cazematele magazinului, urmând să muncească alături de alţi deţinuţi la lărgirea perimetrului acestuia. Urma în acest scop să se defrişeze o zonă împădurită, un calvar îngrozitor la această temperatură tropicală. Sergentul care îi luă în primire după pronunţarea sentinţei le explică în ce va consta munca lor. Părea să fi rămas puţin dezamăgit de dezinteresul manifestat de către noii deţinuţi privind perspectiva noii munci care-i aştepta. George era chiar mulţumit, mai întâi c-au rămas în perimetrul lagărului de magazine şi apoi că va munci în aer liber în junglă, care-i va oferi cu siguranţă mai multe oportunităţi de evadare decât dacă ar fi fost închis într-o celulă a unei închisori oarecare din oraş.

IV
ÎNCERCARE RATATĂ DE EVADARE

CHIAR ÎN ZORII ZILEI URMĂTOARE au fost trimişi la muncă. Ceilalţi deţinuţi îi priveau pe George şi pe Petre cu destulă neîncredere, deşi parcă ţinuta lui Petre le era mai pe plac şi poate de aceea chiar în curtea cazematei câţiva din noii lor tovarăşi i-au şoptit lui Petre şi nu lui George cum că supraveghetorul este o jigodie de care trebuie să se ferească.

Erable, supraveghetorul se opri în faţa celor doi, îi examină de aproape după care le zise:

— Dacă în viaţa voastră de dinainte nu aţi mai lucrat veţi învăţa s-o faceţi cu mine. Defrişăm jungla. Am câţiva copăcei frumoşi pentru voi, pe care trebuie să-i tăiaţi. O să vă placă, garantez eu asta! Acum treceţi în frunte! Trebuie să luaţi totul ca o deosebită onoare care vi se aduce, m-aţi înţeles?

Rânjetul celorlalţi deţinuţi părtaşi la această introducere spune multe. George şi Petre bănuiau că atunci când supraveghetorul vorbea despre nişte copăcei frumoşi, nu putea fi vorba decât despre nişte uriaşi ai junglei, dar nu le păsa de asta. Îşi propuseseră să arate atât supraveghetorului cât şi celorlalţi deţinuţi că nu se temeau de muncă.

Fiecare deţinut primi un topor mare şi câte un fierăstrău, cu care trebuiau să dovedească copacii. De-abia au părăsit perimetrul lagărului unde era plasata magazinul că George şi începu să tragă cu

ochiul scrutând împrejurimile. Spera în adâncul sufletului să-i vadă pitiţi pe vreunul dintre camarazii săi de pe Dox, dar nu zări pe nimeni.

Cu siguranţă căpitanul Farrow se interesase între timp de soarta celor doi. Eliberarea nu putea reuşi decât uzând mai degrabă de viclenie decât de forţă, dar de un punct de plecare aveau nevoie oricum.

Jungla în care deţinuţii mai vechi lucrau, era un luminiş destul de mare şi ieşi curând la iveală. Erable îi conduse pe George şi Petre în faţa unui luminiş dominat de câţiva copaci gigantici care-l străjuiau de pe margine, copaci care în ciuda experienţei acumulate în junglele tropicale ce către cei doi, rar mai văzuseră.

Erable arătă înspre unul din aceştia şi le spuse:

— Copacul să fie doborât până diseară. Altfel vă raportez pentru trândăvie.

— Gaston şi Paolo, le strigă el celor doi soldaţi care îi însoţiseră, aveţi grijă ca aceştia doi să muncească cum trebuie. Înainte de pauza de prânz nu se admite nici o clipă de odihnă! S-a înţeles?

Petre care privise copacul uriaş o vreme se întoarse înspre George şi zâmbi pişicher. Supraveghetorul va avea o surpriză. Cei doi camarazi erau obişnuiţi cu munca grea sub soarele arzător al tropicelor. Dacă îşi împărţeau munca raţional trebuiau să dea gata trebuşoara asta, îşi spuse Petre, lunganul ajutor de timonier.

Poate chiar mai devreme decât socotise Erable.

Fără să mai adauge nici un cuvânt cei doi porniră să-şi ia lucrul în primire şi primele lovituri de topor le dădu chiar Petre.

— Nici chiar aşa de aprig! strigă Erable către cei doi. Altfel capotaţi amândoi. Aveţi de grijă, Gaston şi Paolo nu-i slăbiţi din ochi şi nu le îngăduiţi pauze nepermise!

Supraveghetorul mai privi câteva minute înspre George şi Petre, care nu-i mai acordară nici o importanţă, văzându-şi numai de lucrul lor.

Petre mai ales se apucă cu râvnă de treabă şi acum ştiau ce trebuie să facă pentru a doborî gigantul pădurii. În primul rând trebuiau să-şi drămuiască cu folos forţele. După două ore de muncă neîntreruptă George şi Petre au reuşit să sape un şanţ adânc în trunchiul copacului care începea de la înălţimea brâului lui George şi se sfârşea pieziş la firul ierbii.

Acum foloseau toporul la intervale din ce în ce mai mari, pentru a nu-şi termina treaba prea curând şi a câştiga timp pentru a găsi modalităţi de evadare. George îi făcu semn lui Petre pe furiş înspre cei doi soldaţi care din cauza căldurii şi lipsei de activitate păreau toropiţi şi gata să adoarmă. Gaston şi Paolo îşi luaseră carabinele de pe umăr, aşezându-se la umbra unui copac sprijinindu-se cu braţele de armele înfipte în pământ.

— Desişul junglei e bogat şi are suficientă protecţie şi posibilităţi de mişcare, îi şopti Petre prietenului său între două lovituri de topor.

— Aşa e, dar şi noi vom putea înainta în acest hăţiş doar cu mare greutate.

— De aceea vom avea nevoie de baionetele soldaţilor de gardă de acolo, poate vor veni mai aproape de noi, veni prompt replica lui Petre. Ni le însuşim!

— Păi atunci să ni le însuşim!

— Da, da, dar mai întâi pentru asta trebuie să-i dovedim pe cei doi paznici, domnule George!

— Asta oricum va trebui să o facem dacă vrem să fugim.

— Da, dar cum?

— Întâi trebuie să aruncăm topoarele în ei, Petre!

— Poate, dar asta poate că le fie fatal şi aşa ceva nu vrem să se întâmple, nu-i aşa?

— Putem arunca un topor în apropierea acestora, aşa ca din greşeală. Atunci unul dintre noi va merge acolo să recupereze toporul şi-i culcă la pământ pe cei doi cu o lovitură de box.

— Ei bine, atunci lasă-mă pe mine să o fac, domnule George!

— Din partea mea, fie!

— Poate că cei doi dormi de-a binelea pe căldura asta şi ne scutesc de o osteneală.

— Asta ar fi de preferat, numai să avem noi norocul ăsta!

Pe gardieni nu părea să-i intereseze prea mult că acum cei doi camarazi lucrau mai puţin şi în schimb aveau mai mult timp de şuşotit. Una din cele două santinele se rezemă chiar cu spatele de trunchiul de copac lat, ţinându-şi carabina la oblânc.

Cealaltă santinelă se sculă brusc însă, îşi luă puşca de pe urmă şi se apropie agale de cei doi deţinuţi.

Aceştia însă, fără a-l băga în seamă se dedicaseră din nou muncii îndârjite la tăierea copacului.

— Deocamdată n-a sosit încă momentul favorabil pentru o evadare, şopti Petre prietenului său.

— Aşa este şi ceilalţi soldaţi se află mult prea aproape.

Acum din nou cei doi camarazi şi-au îndreptat toată atenţia asupra muncii lor. Răsunetul loviturilor date de topoarele lor, răzbătea prin întreg luminişul.

Deodată apăru ca din pământ supraveghetorul Erable.

— Pauză de prânz, decretă acesta şi-i însărcină pe cei doi soldaţi să-i conducă pe aceştia la locul hotărât, în pădure, pentru masa de prânz.

Abia apoi se uită la munca efectuată de cei doi camarazi şi mărturisi ca pentru sine:

— Ei drăcie, ia uite…!

Venite de pe buzele supraveghetorului acestea erau chiar cuvinte de uimire şi apreciere.

Când şi-au făcut apariţia Petre şi George, ceilalţi deţinuţi n-au putut decât să se mire cât de proaspeţi şi odihniţi arătau cei doi.

Se aşteptau ca după o jumătate de zi de lucru în arşiţa zilei, cei doi să fie la capătul puterilor, sleiţi trupeşte şi mental.

Mâncarea pentru deţinuţi era adusă într-un sistem de bucătărie mobilă şi contrar aşteptărilor era săţioasă şi gustoasă.

George şi Petre au onorat din plin bucatele. După ce s-au săturat au început să arunce priviri furişe pentru a localiza cele mai favorabile poteci pe unde ar putea să spele putina.

Trebuiau să-şi aleagă ca zonă de fugă jungla. Deoarece în vecinătatea magazinului era plasat un turn înalt de control, care domina până departe toate împrejurimile.

Turnul de control nici măcar nu a fost observat de George şi de Petre în noaptea cu pricina când au achiziţionat elicea.

Când pauza de prânz luă sfârşit, George îi şopti prietenului său, înainte ca soldaţii să-i ducă la locul de muncă.

— Numai prin junglă putem evada. Vom face cum am convenit.

— Şi când ar trebui să fugim?

— Chiar înainte de lăsarea întunericului.

— N-ar fi preferabil să o facem acum la lumina zilei, domnule George? Dacă ajungem la coastă pe timpul nopţii trebuie să lansăm semnale luminoase pentru a le semnala prezenţa noastră celor de pe submarine. Sigur, avem chibrite, dar nu avem lămpile de buzunar. Am putea aprinde câteva crengi, dar atunci focul ar putea fi observat şi de către urmăritori.

— Bine Petre, m-ai convins! Să fugim atunci cât mai curând! Tu vei prelua santinele!

— Bine. S-a făcut!

Între timp au ajuns din nou însoţiţi de soldaţi la locul de muncă. George şi Petre se apucară mai întâi să culeagă crengile şi aşchiile de lemn împrăştiate cât colo, pentru a-şi face chipurile, un nou aranjament pentru partea a doua a lucrului lor.

Cele două santinele îşi reluară ocupaţia lor predilectă: s-au rezemat cu spatele de trunchiul unui arbore gros, sprijinindu-se în carabine.

Erable apăru din nou chiar când George era pe punctul de a arunca securea în apropierea locului unde stăteau cei doi gardieni. Prin urmare planul lor trebuia din nou amânat.

Supraveghetorul examină încă o dată munca pe care au făcut-o George şi Petre până acum, apoi vorbi din nou cu cei doi gardieni pentru a nu-i slăbi din ochi pe camarazi.

După lucrarea efectuată cei doi erau foarte obişnuiţi cu munca şi, prin urmare, s-ar fi putut să mai fi ispăşit în trecut încă vreo

condamnare pe undeva.

Înainte de a se îndepărta supraveghetorul spuse:

— Revin peste două ore. Aş vrea să ştiu dacă copacul va fi sau nu doborât până atunci.

De abia se îndepărtă, că Petre îi şopti lui George:

— Aşadar, mai avem timp vreo două ore!

George încuviinţă numai din cap. Asta era suficient ca răspuns.

Camarazii au mai lăsat să treacă un sfert de ceas. Santinele îşi reluaseră poziţiile favorite sub copac, mai ales că acum soarele era la zenit şi potopea pământul cu razele sale nimicitoare.

George şi Petre se luptau neobosiţi cu topoarele.

Deodată toporul din mâna lui Petre zbură prin aer şi ateriză în imediata vecinătate a santinelelor.

— Hei, hei! făcu santinela care îşi spunea Gaston.

Petre se apropie cu paşii târşâiţi pentru a-şi lua unealta. Se aplecă şi-şi culese de jos toporul apoi într-o clipă fu în picioare cu o îndemânare pe care gărzile nu ar fi bănuit-o niciodată la un om atât de înalt.

Două lovituri bine ţintite au fost de ajuns pentru a-i culca la pământ pe cei doi paznici care n-au mai zis nici pâs, alunecând în iarbă.

George se alătură cât ai clipi prietenului său şi-l ajută să-i lege cât mai strâns pe cei doi.

N-au uitat să le înfunde câte un căluş în gură, asta în timp ce santinelele erau încă fără cunoştinţă. Întrucât nu aveau funii, au folosit curelele de care soldaţii îşi atârnaseră armele, iar ca înlocuitor pentru căluş s-au folosit de batistele acestora.

Apoi cei doi gardieni au fost plasaţi sub un tufiş stufos pentru a nu fi chinuiţi de razele soarelui dar şi pentru a nu fi descoperiţi prea curând.

Armelor pe care cei doi camarazi le-au luat în posesie le-a fost trasă siguranţa şi acum în desiş le puteau oferi servicii nepreţuite ca şi baionetele însoţitoare, pentru tăiat şi defrişat.

Pentru ca să nu fie descoperiţi prea curând, cei doi nu s-au folosit de la bun început de armele aflate în dotare ci şi-au croit drumul cu mâinile goale.

De abia după ce au parcurs vreo zece metri au început să facă uz de acestea pentru a-şi croi drumul prin junglă.

Camarazii au înaintat mai repede decât şi-au putut imagina, totuşi cât o să dureze până ce Erable va fi descoperit fuga lor?

Dacă se va ţine de cuvânt şi nu va apărea mai devreme mai aveau o oră şi jumătate la dispoziţie. Abia atunci acesta va apărea în luminiş. Acesta era un avantaj însemnat de care voiau să profite.

Făcând un cerc larg se apropiară totuşi de coastă care era ţinta lor.

— Încă o jumătate bună de oră mai avem la dispoziţie, afirmă George, prin asta referindu-se la răgazul de timp pe care mai aveau până ce Erable va păşi în luminiş.

George nu-şi isprăvi bine fraza când dinspre luminiş se auziră ţipete şi fluierături disperate. Aşadar evadarea celor doi a fost descoperită mai devreme decât se aşteptau ei.

— Cât ar mai trebui să se întindă pădurea asta? întrebă el îngrijorat, schimbând priviri cu tovarăşul său de fugă.

— Ştiu şi eu, domnule George? Poate să se întindă chiar şi până la coastă!

— Dacă-i aşa vom fi ajunşi din urmă dacă trimit suficienţi soldaţi după noi!

— Poate că vom reuşi să ne ascundem pe undeva, domnule George.

— Nu suntem în stare să ne apărăm întrucât nu le-am luat carabinele gardienilor.

— Numai ne-ar fi împiedecat la înaintare.

— Dacă soldaţii găsesc cărăruia pe care am croit-o suntem în curând ajunşi din urmă.

— Atunci să fim mai vicleni decât ei. S-o luăm înapoi pe cărăruie o vreme, iar după ce găsim un arbore adecvat să ne căţărăm în acesta.

— Excelent, domnule George, urmăritorii vor fi uluiţi să constate că poteca se sfârşeşte brusc şi ar începe să scotocească la capătul ei. Poate că vom rămâne nedescoperiţi.

Camarazii şi-au pus foarte repede planul în aplicare în timp ce strigătele urmăritorilor se auzeau din ce în ce mai aproape.

Au parcurs astfel cam o sută cincizeci metri înapoi pe potecă, până ce au dat de un palmier uriaş la poalele căruia crescuse o vegetaţie abundentă.

Fără să se folosească de baionetele carabinelor pe care le-au sustras de la soldaţi, ca să nu se trădeze şi-au făcut loc cu chiu cu vai, căutând să lase cât mai puţine urme şi s-au căţărat sus.

Erau destul de antrenaţi şi-n acest fel de sport aşa că nu le-a trebuit cine ştie ce forţă pentru a o face.

Din vârful arborelui, protejaţi de coroana lui bogată, printr-o ferestruică practicată între crengi puteau supraveghea de sus o porţiune limitată din potecă, pe unde aveau să apară soldaţii.

Mai dură destul timp până ce soldaţii au apărut în cele din urmă pe potecă.

Au trecut pe lângă ei fără să acorde nici o atenţie palmierului în care se urcaseră cei doi prieteni. Fireşte că asta nu le-a produs decât bucurie camarazilor care se şi socoteau salvaţi.

Deodată apăru însuşi Erable. Nu mult după aceea au apărut şi soldaţii, care au ţinut împreună cu supraveghetorul un mic consiliu de război, care părea să nu se mai sfârşească.

În cele din urmă s-au îndepărtat cu toţii. George şi Petre încă nu îndrăzniseră să coboare din copac.

— Ce-ar fi să rămânem aici până la căderea întunericului? propuse George prietenului său.

— Poate că ar fi cel mai nimerit lucru, veni răspunsul.

Curând se petrecu ceva la care cei doi nu se gândiseră: lătrături de câini şi mârâituri furioase au început să se audă în depărtare, iar acum se apropiau tot mai mult de locul unde se aflau ei pitiţi.

— Câini, constată Petre.

— O să ne găsească cu siguranţă.

— Ce-i de făcut?

— Evadarea noastră e compromisă!

Şi aşa şi era. În sinea lui George mai că nu exploda de ciudă, dar asta nu-i folosea la nimic.

Petre era ceva mai rezervat în privinţa sorţii care-i aştepta.

— Cât de departe am fi de malul mării? se întrebă George, care tot mai încerca să găsească o portiţă de scăpare.

— E greu de spus. Poate un sfert de oră. Uite acolo, jungla începe deja să se rărească.

— Păi, hai s-o luăm într-acolo.

— Deja câinii sunt aici. E inutil măcar să încercăm.

Într-adevăr o grupă de soldaţi şi apăreau pe potecă, conduşi de un tânăr locotenent înalt cât un copac. Patru sau poate chiar cinci câini ţopăiau chiar înaintea oamenilor în uniformă, pe potecă.

Câinii o apucară mai întâi de-a lungul potecii pe care cei doi evadaţi şi-o croiseră cu multă stăruinţă pentru a putea înainte.

N-a durat însă prea mult până ce câinii au făcut cale întoarsă şi s-au oprit în faţa tufişurilor prin care cei doi şi-au făcut drum până la trunchiul palmierului pe care se căţăraseră.

Un câine îşi croi drum prin desiş, apoi altul şi în sfârşit toate patrupedele. Au găsit repede palmierul în care cei doi se urcaseră. La baza arborelui, câinii s-au oprit şi au început să latre cu putere cu capetele aţintite în sus. Vreo doi se repeziră la trunchiul copacului, încercând să se caţere pe acesta ceea ce, fireşte, nu le reuşi.

N-a durat mult până ce locotenentul însoţit de oamenii său au ajuns ei înşişi la baza arborelui.

Au liniştit câinii şi i-au pus în lesă. Abia apoi tânărul locotenent privi în sus spre coroana bogată a arborelui strigând:

— Coborâţi jos, domnilor! În caz contrar voi fi nevoit să deschid focul!

George şi Petre n-au dat nici un răspuns. Erable, care stătea printre soldaţi, repetă avertismentul locotenentului în felul lui propriu:

— V-aţi făcut-o singuri! Încercarea asta de evadare vă va costa scump. Vă voi…

— Ba nu vă face nimic! îi tăie elanul tânărul ofiţer. Aici numai eu sunt cel care dă ordine.

El îşi îndreptă din nou privirea în sus, după care continuă:

— Domnule, nu-mi faceţi vă rog greutăţi! Vedeţi prea bine că tentativa voastră de evadare e zădărnicită şi nu puteţi să-i mai daţi curs. Nu o să vi se întâmple nimic, să n-aveţi nici o teamă. Deocamdată staţi sub protecţia mea.

George privi înspre Petre şi acesta încuviinţă numai dând din cap. Tânărul se hotărî:

— Coborâm îndată, domnule locotenent.

Au coborât, într-adevăr, cât de încet au putut-o face. Când au fost în sfârşit jos, au putut observa pe faţa ofiţerului un surâs mascat, în timp ce Erable crăpa de furie.

Soldaţii îşi aveau armele pregătite, dar locotenentul ordonă să şi le pună pe umăr.

— Unde sunt baionetele carabinelor pe care le-aţi sustras de la gardienii agresaţi? a fost prima întrebare a ofiţerului.

Acestea i-au fost predate.

— I-aţi lovit intenţionat pe aceşti gardieni, sau negaţi asta? îi interogă mai departe ofiţerul.

— Nu negăm nimic. Ocazia care ni se prezenta părea să fie favorabilă, veni răspunsul lui George. Orice condamnat tânjeşte după libertate, se-nţelege. Toporul din mâna prietenului meu a alunecat în apropierea santinelelor. Prietenul meu s-a dus să ridice unealta şi s-a făcut că pumnul lui a aterizat în bărbiile celor doi soldaţi.

— Toporul a alunecat din neglijenţă şi a aterizat în vecinătatea celor doi paznici? întrebă locotenentul pe un ton foarte ferm.

— Asta aş putea să spun, îl asigură Petre. Eram deja sleiţi de munca intensă pe care am depus-o până la acea oră. Asta i se poate întâmpla oricui.

— Să ziceţi că admit asta, spuse ofiţerul gânditor. Faptul că aţi tăbărât pe cei doi gardieni lovindu-i până ce au căzut la pământ o să atârne greu în balanţă şi actul ăsta nu mai este o greşeală necugetată, ci presupune intenţie. Nu o să pot ascunde faptul că aţi putea compărea din nou în faţa tribunalului militar, dacă căpitanul Escamoteur va decide să vă acuze.

— Am acţionat numai de dragul dorului de libertate de îndată ce ni s-a ivit o ocazie favorabilă, îl susţinu George pe Petre în demersul anterior.

— O să-i explicaţi totul din nou căpitanului Escamoteur, veţi vedea ce va decide. Vă aşteaptă deja, spuse zâmbind ofiţerul, dând primul semnalul de înapoiere.

Cu sentimente amestecate de furie şi frustrare, George şi Petre au luat drumul înapoi păşind flancaţi de soldaţi. Acum să încerce o altă

evadare ar fi fost zadarnic întrucât câinii le-ar fi luat urma imediat.

Erable care păşea înaintea lui George se întorcea din când în când înapoi privindu-l pe acesta cu o mină întunecată, rău prevestitoare.

Pentru el era o ruşine ca evadaţii să aparţină grupului pe care el însuşi îl conducea. Va încerca cu siguranţă să se răzbune, în toată perioada aflării deţinuţilor în custodia sa.

George era însă hotărât să încerce o nouă evadare cât de curând îi va fi posibil.

De data asta însă evadarea trebuia neapărat să reuşească.

V
ÎN SFÂRŞIT, LIBERI!

MICUL CONVOI din care făceau parte George şi Petre a ajuns din urmă coloana de deţinuţi de care aparţinuseră. Oamenii care încălcaseră regulamentele şi regulile militare puteau acum să aprecieze curajul şi îndrăzneala celor doi fugari. Aşa că i-au tratat cu toată consideraţia.

Cine se aseamănă se adună. Mai ales acuma când fuseseră înfrânţi de ghinion se bucură de atenţia celor din jur.

Lui Erable i se aruncau priviri batjocoritoare, care nu contribuiau de loc la calmarea stării de spirit a acestuia.

George şi Petre de îndată de au ajuns în perimetrul lagărului magazinului, au fost introduşi în biroul căpitanului Escamoteur.

Acesta se şi repezi asupra lor înainte ca aceştia să-şi fi revenit oarecum.

— Cred că vă daţi seama că prin această încercare de evadare şi prin lovirea celor doi gardieni vă faceţi vinovaţi odată în plus, ceea ce se va adăuga pedepsei voastre.

— Trebuie să vă aduc mâine din nou în faţa tribunalului militar şi de pe acum vă atrag atenţia că sentinţa nu va fi deloc uşoară. Ceea ce aţi făcut nu cunoaşte iertare. Dacă-i veţi face pe membrii juriului să vă creadă, mă voi bucura pentru succesul vostru. Nu cred că îi veţi putea duce aşa uşor cu preşul, cum vă închipuiţi. Consolaţi-vă cu ideea că veţi sta la noi circa vreo doi ani în plus. Pe tatăl dumitale, care în timpul sfărâmării elicei a dispărut ca prin minune, o să-l găsim noi până la urmă. Atunci o să vă ţină tovărăşie.

După cuvântarea aprinsă a căpitanului urmă o pauză, după care acesta lega din nou discuţia, de data asta pe un ton voit schimbat, aparent prietenos atunci când i se adresă lui George:

— Uite aici pumnalul dumitale, un obiect fără îndoială deosebit de preţios. Admit că de dragul unei piese ca aceasta merită să-ţi iei nişte riscuri asupra-ţi. Dacă într-o bună zi domnule Fondeur vei fi eliberat vei avea nevoie de bani pentru a părăsi insula. Îţi fac o propunere.

Vinde-mi mie arma albă! Voi plăti un preţ bun şi nu mă voi tocmi. Nu voi exploata demnitatea actuală, dar nici nu-ţi voi uşura pedeapsa în caz că te învoieşti.

Lui George nu-i conveni deloc târgul ăsta, mai mult chiar se înfurie, întrucât se considera nedreptăţit. Pedeapsa n-o meritau nici el nici Petre. Elicea fusese cumpărată de tatăl său şi plătită la suprapreţ. Dacă Glande n-a predat banii încasaţi pentru ea nu era vina lor.

În birou în afară de George şi Petre nu se găseau decât locotenentul şi supraveghetorul Erable.

George îi aruncă lui Petre o privire rapidă a cărei tâlc acesta îl prinsese din zbor. Petre ştia ce vrusese să însemne asta.

În aceeaşi secundă apăru ca din senin în faţa căpitanului Escamoteur, în timp ce George îşi apucă pistolul care încă mai stătea pe măsuţă. Petre îi aplică căpitanului o lovitură directă în bărbie, care-l doborî la pământ.

La un atac surpriză venit din partea celor doi, Escamoteur nu se aştepta, mai ales în acest moment.

Locotenentul vru să-şi tragă arma dar nu mai avu vreme s-o facă întrucât George îl doborî cu o lovitură de pumn, în aceeaşi manieră cum făcuse Petre înainte.

Atacul avusese loc cu o asemenea rapiditate, încât Erable rămăsese cu gura căscată, nemaiştiind ce să facă. George se îndreptă acum asupra lui şi îi spuse:

— Dacă ţii câtuşi de puţin la viaţa dumitale, atunci stai liniştit! Petre, îmbracă te rog uniforma locotenentului, în timp ce eu o îmbrac pe aceea a căpitanului. Dezbracă-i pe amândoi de uniformă. Între timp eu îl ţin în şah pe domnul Erable şi mă voi asigura că nu declanşează alarma. Sus mâinile, domnule Erable! Eu sunt puţin nervos şi dacă pistolul se descarcă va fi doar din culpă dumitale.

Somaţiei lui George i se răspunse din partea supraveghetorului cu o remarcabilă promptitudine. Devenise pe cât de neputincios pe atât de uluit.

Cu mâna liberă îi trase pistolul din bandulieră şi şi-l puse, sieşi la brâu.

Între timp Petre scoase uniforma locotenentului şi o îmbrăcă la repezeală. Procedă la fel cu uniforma căpitanului pe care o îmbrăcă George. Acesta nu-l slăbea din ochi pe supraveghetor. Din uniformele de deţinut Petre confecţionă la repezeală făşii cu care îi legă pe cei doi şi le puse şi un căluş solid în gură. Apoi îi transportă într-o cameră alăturată. În timp ce avea loc această operaţie, George continua să vorbească tare pentru ca soldaţii care treceau pe coridor să nu intre la bănuieli. Se strădui să imite cât mai bine vocea căpitanului Escamoteur, astfel încât după primele propoziţii cu greu s-ar mai fi putut distinge cine vorbeşte de fapt. Nu era prea greu, întrucât

Escamoteur avea un anume ton al vocii care-l făcea uşor de imitate.

Dialogul acesta pe care-l putea auzi Petre şi Erable, era menit să-l certe pe Petre pentru isprăvile sale şi pe Erable pentru nesocotinţa sa.

Soldaţii de pe coridor aveau după aceea de ce se minuna.

După ce toate acestea au fost aranjate cum se cuvine, fiul căpitanului Farrow se întoarse şi îi şopti prietenului său, de data asta în limba germană:

— Petre, tu mergi după mine în spatele lui Erable. Să sperăm că nu vom bate la ochi. Domnule Erable, se întoarse el către supraveghetor, va trebui să chemi încoace doi oameni de pe coridor. Va trebui să-i ameţim şi pe aceştia pentru a lăsa impresia că soldaţii ne păzesc pe noi după ce am părăsit încăperea. Petre, ai grijă la uşă!

Sub ameninţarea pistolului îndreptat împotriva sa Erable se supuse.

Planul lui George funcţionă fără reproş. De abia intrară cei doi soldaţi în cameră că pumnul lui Petre îi scoase din funcţiune. Cu aceştia lucrurile se petrecură după tipicul convenit. Fuseseră legaţi şi încătuşaţi cum se cuvine, costumele lor de deţinuţi ajungându-le şi pentru asta.

După ce soldaţii au fost şi aceştia legaţi fedeleş, Petre scoase din dulăpiorul căpitanului armele sale şi ale lui George, în timp ce acesta din urmă îl mai ţinea sub ameninţarea armei sale pe Erable.

După ce au intrat în posesia bunurilor lor, camarazii s-au pregătit de plecare. Din camera alăturată se auzeau gemete înfundate. Escamoteur îşi revenise din leşin. George merse în încăperea vecină şi îi spuse:

— După cum vezi, domnule căpitan, prefer să nu îmi vând pumnalul. Scuză-mă te rog dacă pentru scurtă vreme ţi-am produs atâtea neplăceri. Tatăl meu vrea să navigheze mai departe şi de aceea ne grăbim să ajungem la el. Nu mă numesc Fondeur ci Farrow, ca şi tatăl meu. Pe căpitanul german cu acest nume îl cunoşti sau vei fi auzit, desigur. Pe domnul Erable îl luăm o bucată de drum cu noi, ca să ne conducă. El se va înapoia în curând la garnizoană. Cât despre elice, tatăl meu a cumpărat-o într-adevăr de la administratorul Glande şi comisarul Paysan, care ştiu de această tranzacţie.

Ochii lui Escamoteur se făcură din ce în ce mai mari. De asemenea, Erable care era în camera vecină a auzit şi el cuvintele lui George. Acum se uită şi mai înspăimântat la cei doi camarazi ca şi înainte. George însă înapoindu-se, se întoarse zâmbind către Erable şi-i spuse:

— Acum îţi vei fi dat seama că vom uza de toate mijloacele care ne stau la îndemână pentru a ne elibera. Prin urmare păzeşte-te să întreprinzi ceva contra noastră.

Erable făcu o mutră caraghioasă. Până acum avusese dea face numai cu oameni lipsiţi de apărare, deşi periculoşi, care din când în când mai murmurau, dar n-au avut niciodată curajul de a organiza o

rebeliune pe faţă. Acum stătea în faţa a doi oameni de pe submarinul vestitului căpitan Farrow şi era explicabil că-i pierise curajul.

— Ei şi-acum, domnule Erable, reluă George pe un ton care nu tolera nici o replică, vei merge alături de camaradul meu şi ne vei scoate din zona magazinului în câmp liber.

Acu urma un moment foarte delicat şi George ştia asta. Vor recunoaşte soldaţii schimbul hainelor?

Din fericire între timp se întunecase. Aceasta favoriza acţiunea celor doi prieteni. George deschise uşa şi păşi afară din coridor. Şase soldaţi stăteau aliniaţi acolo, repezindu-se să-şi salute superiorii, pe locotenent şi pe căpitan.

George şi Petre le mulţumiră cu privirea îndreptată înainte şi căştile tropicale mult aplecate pe frunte. George se opri şi spuse, imitând vocea tărăgănată a căpitanului:

— Aşteptaţi aici până ce Erable vă va aduce noi ordine.

Răsuflă uşurat când trecu cu Petre pe lângă soldaţii aliniaţi. Poate că soldaţii vor aştepta acolo întreaga noapte, aşteptându-l pe Erable să le aducă ordine. Până atunci cei doi camarazi sperau să fie departe în larg cu Dox-ul lor.

Cei doi prieteni se grăbiră destul de mult pentru a ieşi din zona magazinului ăstuia blestemat. Un alt moment delicat a fost atunci când au trecut de pragul uşii. Fără nici o grabă, George păşi travestit în căpitanul Escamoteur prin curte, apoi prin uliţele adiacente magazinului.

Întrucât era ora cinei au întâlnit în drum mulţi soldaţi care umblau cu gamele şi vesela plină de mâncare luată de la bucătărie.

George şi Petre au răspuns de fiecare dată politicos dar se păreau că şi soldaţii se fereau eu înşişi a se apropia de superiorii săi. Asta era de fapt o trăsătură comună de obicei tuturor soldaţilor din orice armată din lume.

Pe străzile vecine magazinului ardeau peste tot felinare. Din fericire n-am fost recunoscuţi de nici un soldat. Acum urma poarta cea mare. George se opri şi-l întrebă pe Erable foarte încet:

— E nevoie de o parolă pentru a ieşi afară?

Supraveghetorul dădu numai din cap.

— Care e deci parola?

— Gloire (glorie), domnule căpitan!

— Mulţumesc!

George păşi cu hotărâre în faţa santinelei din poartă dar în aşa fel încât felinarul cel mare care lumina poarta îşi arunca razele luminoase undeva în spate.

— Gloire, spuse pe o voce tărăgănată. George, falsul căpitan Escamoteur. Deschide poarta, te rog!

Santinelele se grăbiră să se execute. George mulţumi pe un ton sec

şi părăsi zona magazinului. De abia auzi uşa în urma sa scârţâind în balamale că George şopti ca pentru sine:

— Slavă cerului că am trecut şi de asta!

După ce au mai străbătut o bucată de drum au întâlnit două siluete care le păreau destul de cunoscute. S-au apropiat de prezumtivul căpitan Escamoteur pentru a-l saluta, administratorul magazinului Glande şi comisarul Paysan.

Situaţia era departe de a fi simplă. Aceştia doi vor da evident alarma, dacă ar fi recunoscut schimbarea.

Glande începu imediat să raporteze:

— Cred că l-am văzut în după-amiaza asta pe tatăl tânărului deţinut, căpitanul vasului, Fondeur, mergea pur şi simplu pe una din străzile oraşului. Am vrut fireşte să-l interpelez, dar mi-a scăpat dispărând pe una din străzile învecinate. Se afla în apropierea localului nostru favorit. Dacă aţi binevoi să trimiteţi câţiva soldaţi…

— E suficient să-l arestăm. Mergeţi imediat la magazin. Noi ne vom întoarce în curând înapoi! îi răspunse George scurt. O să propun comitetului director să vă ofere o recompensă pentru că aţi fost atât de vigilenţi.

Glande fu surprins de acest fel de adresare al căpitanului, care i se părea extrem de lapidar, de faptul că a fost lăudat atât de tare încât îi şterse din minte orice bănuială. Se mărgini să spună:

— La ordin, domnule căpitan. După care se întoarse cu comisarul Paysan pentru a-şi relua drumul.

După ce au străbătut o bucată de drum, George i-a şoptit prietenului său Petre:

— Trebuie s-o iei imediat înapoi Petre şi să-i ameţeşti pe Glande şi pe comisar cu o lovitură de pumn. Acum intrăm în oraş, poate avem noroc şi ne întâlnim cu tata. Oricum m-am gândit la un plan.

Peter însă fu de altă părere. Glande şi cu Paysan se puteau întoarce liniştiţi în incinta magazinului, oricum o vreme nu se vor mai interesa de căpitan, pe care îl întâlniseră deja afară.

George fu de acord cu opinia prietenului său. Şi-au văzut mai departe de drum şi în curând erau în faţa restaurantului preferat de către cei doi amici puşi pe căpătuială, Glande şi Paysan.

George intră pentru a se asigura că tatăl său nu se afla printr-o întâmplare fericită acolo. Spre regretul său constată că nu era.

Luând-o pe străduţele laterale, Erable i-a condus pe cei doi până în zona portului.

— Încă ne mai poţi fi de folos prin oraş puţin, după care te vei putea întoarce îndărăt şi să-i duci salutul nostru veritabilului căpitan Escamoteur. Până acum Petre nimerise foarte aproape de Erable, spre marea neplăcere a acestuia.

După o scurtă pauză George continuă:

— Trebuie să închiriem o barcă cu motor cât mai rapidă, domnule Erable. Cu siguranţă dumneata cunoşti pe proprietarii unor astfel de bărci. Trebuie să ajungem în larg şi să-l căutăm pe tatăl meu. Sper că-l vom găsi în curând şi atunci te vei întoarce şi dumneata înapoi.

— La ordinele dumneavoastră, murmură printre buze administratorul.

În zona portului Erable se învârti împreună cu George şi Petre printre câteva cârciumi mai ieftine, apoi îi făcu semn unui om mai vânjos şi în putere şi-i spuse:

— Domnule Castor, domnul căpitan aici de faţă ar vrea să facă o mică plimbare cu barca dumitale cu motor în zona portului. E vorba de o chestiune strict militară. Poţi, te rog, să pregăteşti barca?

— Fireşte, domnule Erable, urmaţi-mă, vă rog, îl asigură cu promptitudine omul.

Într-un şopron care nu era plasat departe, cu acces la un canal care dădea la malul mării, stăteau patru bărci cu motor. Petre căută cu privirea sa ageră pe cea mai bună dintre toate. În câteva minute s-a făcut plinul cu combustibilul aferent.

Camarazii s-au urcat într-însa, prinzându-l pe Erable între ei. Barca alunecă uşor pe canalul îngust până în zona portului.

*

* *

Portul se afla deja în spatele lor şi tocmai depăşiseră un distrugător francez ce se afla pe punctul de a ridica ancora, când dinspre magazin răsună o lovitură de tun.

— Ce înseamnă asta? îl întrebă George pe prietenul său.

— Fuga noastră a fost descoperită. Distrugătorul va afla curând că împreună cu mine, vă aflaţi pe mare. Magazinul este legat telefonic de diferite puncte cheie ale portului. Într-o jumătate de oră puteţi să contaţi că va începe urmărirea.

— O să scăpăm noi de distrugător, îl asigură George calm.

— Noi mergem câteva minute drept înainte după care o să cotim spre stânga. Petre, te rog, să preiei cârma şi concomitent să veghezi asupra lui Erable. Eu o să trec la provă şi o să lansez semnale înspre Dox-ul nostru.

Trecuse deja o jumătate de oră când din nou se auzi tunul, de data asta dinspre apă.

— Distrugătorul ne-a luat urma, remarcă Erable. Să sperăm că nu va încerca să ne oprească bombardându-ne.

Situaţia ameninţa să devină delicată, când după trecerea unui sfert de oră, departe în urma bărcii cu motor, fluxul luminos al unui reflector inundă marea. Nu va trece mult şi distrugătorul va descoperi barca lor minusculă.

În aceeaşi clipă, spre marea lui bucurie, George descoperi înainte

un punct luminos. Imediat transmise un semnal luminos la rândul lui. Răspunsul veni prompt din partea celor de pe submarin.

După încă zece minute, distrugătorul se apropie ameninţător de ei, barca se opri în vecinătatea Dox-ului.

George şi Petre săriră de îndată pe punte, în timp ce Erable care apucase cârma o porni înapoi înspre distrugător.

Submarinul se scufundă rapid şi după cinci minute duduitul motoarelor vasului de război francez aproape se estompase.

George şi Petre au fost nevoiţi să depene cu detalii povestea lor de captivitate.

Farrow fusese într-adevăr în după-amiaza aceleiaşi zile în Numea pentru a-şi recupera fiul. Într-un golf înconjurat de stânci abrupte, în apropierea unei insule pe care Farrow o cunoştea, Hagen reuşi să termine în linişte reparaţiile. Două zile Dox-ul a stat pitit acolo. După schimbarea elicei, Dox-ul a pornit-o spre „Insula Odihnei”. Dar chiar şi acolo îi aşteptau noi aventuri.

Noua Caledonie

Arhipelagul Noua Caledonie se află situate în sud-vestul Oceanului Pacific, în sudul Melaneziei, la circa 1.300 km est de Australia. Are 19.058 km^2 şi 170.000 locuitori. Insula principală, cu 16.372 km^2 este a treia ca mărime din Pacific, după Papua Noua Guineea şi Noua Zeelandă. Din arhipelag mai fac parte Insula Pinilor (în sud), insulele Loyalty (Mare, Lifou, Tiga şi Ourea) în est, arhipelagul Belep în nord-vest, precum şi o sumedenie de insule şi insuliţe: Huon, Surprise, Astrolabe, Walpole, Chesterfield, Reciful Bellona, etc.

Insula principală este o rămăşiţă a unui vechi continent scufundat acum 250 milioane de ani, spre deosebire de vecinii ei de origine vulcanică. Are o lungime de cirac 500 km şi o lăţime de până la 50 km. Un lanţ de munţi (Lanţul Central) cu înălţimi de până la 1.630 m, împarte insula în două părţi diferite. Pe Coasta de Est, umedă şi fertilă se întâlneşte o vegetaţie exotică şi luxuriantă. Coasta de Vest este mai uscată, având o climă mai temperată, aici este teritoriul crescătorilor de vite, dar şi al plajelor superbe.

Flora şi fauna Noii Caledonii au evoluat într-o oarecare izolare. Astfel, din cele peste 3.500 specii de plante, cam trei sferturi cresc doar aici. Şi fauna este deosebit de bogată: 4.300 specii de animale terestre, 1.000 specii de peşti, 6500 specii nevertebrate marine.

Arhipelagul a fost descoperit de marele navigator James Cook în 1774. În drum spre Noua Zeelandă, la bordul navei „*Resolution*”, acesta a acostat în nord-estul insulei pe care a botezat-o Noua Caledonie, ca un omagiu adus Scoţiei. Golful în care a acostat Cook se numeşte Golful Baladei.

În 1853 în timpul împăratului Napoleon al III-lea, teritoriul a fost declarat oficial francez de către amiralul Febvrie-Despointes. La acea oră, populaţia era constituită din circa 50.000 de melanezieni şi câteva sute de europeni. Cam în acea perioadă au fost descoperite mari zăcăminte de minereu (cupru, cobalt, nichel), ulterior baza viitoarei economii a insulei. De la muncitorii din minele deschise aici, majoritatea imigranţi din Indonezia şi Java provine multiculturalitatea caracteristică insulei.

În timpul celui de-al doilea război mondial, insula a servit drept centru de comandă pentru flota americană din pacific începând cu 1943. Peste un milion de soldaţi americani au trecut prin zonă, lăsându-şi amprenta asupra localnicilor, abundenţa şi consumatorismul aruncându-i pe aceştia direct în secolul XX.

La ora actuală, Noua Caledonie este „teritoriu de peste mări” al Franţei, cu un înalt grad de autonomie. Puterea legislativă este exercitată de Parlamentul francez şi de un parlament propriu, iar cea executivă de către un Consiliu de Guvernământ condus de un Înalt Comisar numit de guvernul francez. Autonomia substanţială a arhipelagului a fost ratificată prin referendumul din 8 noiembrie 1998, totuşi, există tendinţe serioase spre independenţă.

Capitala arhipelagului, oraşul-port Noumeea, întemeiat de ofiţerul francez Tardy de

Montravel în 1584 se numea iniţial Port de France. La ora actuală, Noumeea este o capitală modernă din sudul pacificului, un amestec reuşit între urbanism şi natură, practic un oraş-grădină, care în decursul evoluţiei sale a ştiut să-şi păstreze şi să-şi conserve vestigiile trecutului.

Distrugătoarele

Distrugătoarele au apărut din lecţiile învăţate în urma războiului civil din Chile (1891) şi a războiului chino-japonez din 1894. Aici, navele de linie mari, greoaie s-au dovedit vulnerabile micilor şi rapidelor torpiloare care se apropiau în viteză îşi lansau torpilele cu efecte devastatoare, apoi dispăreau la fel de rapid. Ideea de bază a apărut de la sine. Era nevoie de un nou tip de navă, care să contracareze rapidele torpiloare, jucând un rol de escortă pentru navele de linie şi crucişătoare aşa a apărut distrugătorul de torpiloare, pe scurt distrugătorul.

Acesta a evoluat într-o navă rapidă cu misiuni multiple, ofensive şi defensive, putând opera individual sau ca parte a unui grup de escortă a unei nave mai mari (de regulă portavion). O dată cu apariţia submarinului şi a avionului pe teatrele de luptă şi distrugătoarele au evoluat în trei grupe: destinate luptei antisubmarine (ASW – Anti Submarine Warfare), antiaeriene (AAW – Anti Air Warfare), de suprafaţă (ASUW – Anti Surface Warfare).

Mici şi ieftine comparative cu navele mai importante cum ar fi cuirasatele şi ulterior portavioanele, distrugătoarele puteau ataca de la mică distanţă şi apoi să fugă, ameninţând chiar şi cele mai mari nave ale momentului. De asemenea, ele puteau opera în ape mai puţin adânci, mai aproape de ţărmuri şi strâmtori în care navele mari nu puteau risca, putând asigura un rol de protecţie şi însoţire de convoaie.

Primul distrugător a fost proiectat de japonezi în 1885 şi comandat şantierelor navale britanice, care îl livrează pe bucăţi ce vor fi asamblate în Japonia şi lansat la apă în 1887. Kotaka (Şoimul) avea 200 t şi o viteză maximă de 35 km/h, având un armament format din patru tunuri cu tragere rapidă de 37 mm şi patru tuburi lanstorpilă. Primul distrugător lansat la apă a fost Destructuer, de 380 t pentru marina spaniolă în 1886. Au urmat două nave britanice din clasa Havock, în 1892. În Franţa primele nave de acest tip, din clasa Durandal şi Framee, au apărut din 1899, iar primul distrugător american USS Bainbridge a fost lansat la apă în 1902.

Odată cu primul război mondial (1914-1918) a apărut o ameninţare mortală pentru navele de suprafaţă: submarinul. Navele Antantei au avut mult de furcă cu U-boat-urile germane, silenţioase şi ucigătoare. Răspunsurile distrugătoarelor au fost bombele de adâncime şi sonarul.

Al doilea război mondial (1939-1945) a adus submarinele mai eficiente, precum şi noua armă: aviaţia. Încă din prima fază a războiului, roiurile de avioane japoneze au scufundat cuirasatele britanice Prince of Wales şi Repulse la 10 decembrie 1941. La această nouă ameninţare distrugătoarele erau practice nepregătite, dar au fost echipate rapid cu tunuri şi mitraliere antiaeriene, cu radar şi noi tipuri de sonar, cu încărcături de adâncime pentru contracararea submarinelor mult mai performante.

Epoca Războiului Rece a fost caracterizată prin apariţia rachetelor ghidate, cele antiaeriene (SAM – Sol Air Missile) şi cele sol-sol (SSM) revoluţionând războiul maritime. Au apărut distrugătoarele purtătoare de rachete, capabile să protejeze flota de ameninţări aeriene, submarine şi de suprafaţă. Dotarea acestora cu rachete de croazieră au extins capacitatea de lovire şi de atac la sol.

Cele mai cunoscute distrugătoare sunt cele din clasa Spruance şi Arleigh Burke (SUA), Sovremenny (Rusia), Type 42 (Marea Britanie), Tourville (Franţa).

Aventurile submarinului Dox 245

Hans Warren

I
O DESCOPERIRE CIUDATĂ

— **ESTE ABSOLUT DE MIRARE,** Mariane, cât de mult îşi iubesc beduinii ăştia deşertul lor. Deşi e evident, nu-i o plăcere în a călări cât e ziua de lungă prin pustiul de nisip. În ceea ce mă priveşte mă simt tot atât de stors ca şi o lămâie.

— Dragă Robert, fiecare om trăieşte în raport cu cutumele sale. Un arab s-ar simţi cu siguranţă plictisit de moarte dacă ar fi să trăiască într-unul din marile noastre oraşe şi n-ar putea să călărească pe calul său încotro ar voi, ca un om liber. Gândeşte-te numai la America, unde un om al preeriilor preferă întotdeauna sălbăticia în detrimentul celor mai sofisticate comodităţi pe care ţi le poate oferi civilizaţia.

— Poate că-i adevărat ce spui tu acolo, Mariane, dar nu uita că stepele şi preeriile din America se deosebesc foarte mult de deşertul ăsta al nostru blestemat. În primul rând nu-i aşa de cald, peste tot găseşti apă cu care să-ţi astâmperi setea. Aici însă? Peste tot nisip şi numai nisip, oriunde îţi îndrepţi privirea, nu zăreşti vreun copac sau măcar un tufiş. E adevărat că beduinii pot să rabde zile întregi foamea, setea şi multe lipsuri, lucru de care sunt conştienţi şi prin urmare foarte mândri. Se pare că şi-au însuşit ca pe o proprietate marea asta de nisip de pretutindeni. Un lucru cu adevărat uimitor!

— Din punctul tău de vedere ai şi tu dreptate, Robert! Deşi eu rămân la părerea mea şi cred că aici e mai presus de toate obişnuinţa. De aceea nu voi compara preeria cu deşertul, ci voi afirma pur şi simplu suveranitatea obişnuinţei. Dacă tu însuţi ai fi beduin, nu mă îndoiesc că ai fi gândit la fel. Cum nu suntem nici tu, nici eu, străbatem ţara asta doar pentru a o cunoaşte mai bine. După spusele şeicului pe care l-am întâlnit de curând, oaza nu poate fi departe şi atunci o să găsim tot răgazul din lume pentru odihnă, mâncare şi băutură. Aşa vom dobândi puteri noi şi o să fim în stare să ne continuăm călătoria.

— Aşa o fi, dar nu uita, Mariane, că oazele de felul acesta nu sunt mari ca întindere şi lesne vom putea să o scăpăm din vedere şi să trecem pe lângă ea. Presentimentul ăsta mă domină mereu, cu consecinţa lui firească, imposibilitatea de a ne împrospăta resursele de apă. Deja nu mai avem nici un strop de apă şi setea devine din ce în ce mai acută din minut în minut.

— Nu te mai lăsa pradă descurajării, Robert! După părerea mea, am ţinut constant direcţia potrivită şi vom da în curând de oază. Beduinii îşi cunosc ţara foarte bine şi nu se înşală în astfel de privinţe. Vom ajunge la oază chiar înainte de a se pogorî înserarea.

— Şi dacă nu va fi aşa, Mariane?

— Dragă Robert, nu te recunosc! Parcă ţi-a pierit de tot curajul! Aşteaptă cu văicărelile până se vor adeveri temerile tale. De ce trebuie să vezi totul în negru? Doar eşti Robert Bertram, ce naiba?

— Nici eu nu ştiu ce se întâmplă cu mine, dragă Mariane, dar pur şi simplu nu pot scăpa de un presentiment neplăcut. Presimt că ni se va întâmpla ceva groaznic. Ştii şi tu prea bine că aceste presentimente rareori dau greş.

— Poate că sforţările de până acum să te fi secătuit de toată energia. A cum însă capul sus! Vei vedea însă astă seară că simţurile ţi-au jucat o festă şi vei râde tu însuţi de tine şi ai să te întrebi cum ai putut să treci printr-o pasă atât de neagră.

Nu i-am dat nici un răspuns prietenului meu, ci am analizat încă o dată întreaga situaţie. De două zile încheiate călăream fără întrerupere prin soarele nemilos al deşertului. Atunci întâlniserăm cu adevărat beduini rătăcitori, dând chiar peste corturile lor.

Şeicul acestora ne primi foarte prietenos şi ne descrise ţara sa în culori vii. Acesta îşi iubea ţara mai mult ca orice şi se afla în elementul său în pustiu. În timp ce femeile acestora aveau grijă de treburile casnice şi îngrijitul animalelor, bărbaţii străbăteau deşertul de la un capăt la altul cu o rezistenţă şi un curaj neasemuit.

De fapt, aceştia cunoşteau toate secretele acestor ţinuturi, ştiau unde se ascund oazele, fântânile subterane pline cu apă şi nu puteau da greş chiar dacă nu aveau la dispoziţie aparatura de orientare cum ar fi binoclul, busolele, aflate deja în posesia occidentalilor.

Şeicul ne-a descris de fapt foarte exact drumul de care trebuia să ne ţinem. Cu bidoanele pline de apă, după ultimul popas sub cerul liber o pornisem la drum îndată după răsăritul soarelui.

De-abia pe al amiază am făcut un nou popas pentru odihnă, mai mult pentru a îngădui cailor noştri o pauză şi a-i cruţa de acţiunea nemiloasă a soarelui deşertului.

Renunţaserăm la cămile preferând caii pur sânge arabi, ce erau mai rezistenţi şi care acopereau o distanţă mai mare într-un timp mai scurt. În orice caz aşa ne-au spus negustorii de cai de la care îi cumpărasem.

Până acum nu am avut de ce să ne plângem. Ne-am continuat neabătut călătoria pe spinările cailor noştri. Mai cu seamă aveam foarte mare grijă la bidivii să nu apuce să se poticnească, deoarece în acest caz ar fi venit primul semnal că aceştia obosiseră deja.

În acest caz trebuia neapărat să ne odihnim pentru ca şi cailor noştri să nu li se întâmple ceva, apoi curând am fi urmat noi la rând, întrucât fără acest mijloc de transport am fi fost pierduţi în deşert.

Negustorii arabi nu păreau că ne-ar fi înşelat, dar meritul îi revenea şi prietenului meu, Marian, care avea o mână bună la alesul cailor.

Soarele continuă să ardă nemilos, iar aerul fierbinte era foarte greu

de respirat. Marian mă privea îngrijorat de oricâte ori mă prăbuşeam în şa, sub auspiciile nefavorabile ale vremii.

În ce mă priveşte, nu doream să par mai epuizat decât eram, mai ales că micuţul Goliath, pe care Marian îl luase cu el, nu dădea nici un semn de oboseală. Deci cum aş fi putut eu, Robert Bertram să mă las mai prejos?

M-a uitat înspre camarazii mei. Pongo călărea pe calul său, pe care de abia acum încălecase. Era proaspăt şi vioi şi fireşte era obişnuit cu clima ţării sale. Cât despre Goliath, care provenea de asemenea dintr-o ţară cu climă caldă, Italia, nici acesta nu părea prea marcat de rigorile călătoriei.

Aceste constatări mi-au redat energia pierdută. Doar nu vroiam să fiu primul care să clacheze. În definitiv nu-mi lipsea nimic decât apa de băut pentru a-mi astâmpăra setea.

Dar nu mult după aceea am căzut din nou pradă gândurilor negre. Trunchiul mi-a alunecat înainte, atingând aproape coama calului. Am tresărit de spaimă şi asta în clipa în care calul meu a început să se poticnească. Pentru prima dată!

De abia acuma eram conştient de ce pericole ne pândesc cu adevărat.

Mi-am îndreptat statura imediat şi am tras cu coada ochiului înspre prietenul meu Marian. Oare observase şi el că pentru prima oară bidiviul meu se poticnea?

Spre surprinderea şi spaima mea am văzut că şi calul lui Marian începuse să şchiopăteze. După o mică zdruncinătură, se îndreptă şi el din şale. Fără a spune un cuvânt îşi duse mâna streaşină la ochi şi scrută orizontul din faţa noastră.

Ne-am oprit amândoi aproape simultan caii. Cu destulă greutate, la rândul meu, mi-am scos ocheanul şi am scrutat pustiul de nisip din faţa mea. Dar nicăieri nu se zărea altceva decât nisip şi iar nisip. Cât despre vreo oază, nici pomeneală!

— Va trebui neapărat să facem o scurtă pauză aici, Robert. Dacă nu odihnim cât de cât caii, nu ne vom mai putea folosi de ei. Va să zică, până la urmă tot ne-au păcălit negustorii ăia! Chiar nu credeam că nu vor rezista caii ăştia decât vreo două zile. Un popas de o oră sau două nu ne va strica nici nouă.

— Toate ar fi bune, dar unde vom ajunge, Mariane? i-am răspuns eu. Fără articolul ăsta nici popasul nostru nu e decât un chin prelungit! Revin cu întrebările. Eşti convins că vom da de oaza asta?

— După spusele şeicului ar trebui să dăm de ea chiar azi, înainte de apusul soarelui. După pauza asta, n-o vom putea atinge decât după lăsarea întunericului. Sunt îngrijorat de soarta cailor, întrucât şi aceştia suferă de pe urma setei.

Am descălecat, am luat şeile de pe ei şi într-o denivelare în nisip i-

am lăsat pentru următoarele minute liberi. Aceştia au început să fornăie pe nări de parcă ar fi presimţit apropierea unui pericol ştiam însă prea bine că erau morţi de sete şi numai cu mare greutate şi-ar fi putut continua drumul.

Pongo, pe care căldura nu-l afectase aproape deloc, descălecă de asemenea şi acum căuta în unul din bidonaşele sale un rest de apă pentru noi şi anume din ceea ce putuse el economisi din puţinul său.

Era călduţă, dar cu toate astea nu s-a părut cea mai de preţ delicatesă din lume. Fireşte că am împărţit-o cu Goliath, deşi acesta la început a refuzat cu multă demnitate.

Îşi băgase în cap să nu ne fie o povară în călătorie şi deşi suportase şi el sforţări enorme şi privaţiuni de tot felul nu s-a plâns nici un moment. Pongo rămăsese pe mai departe omul precaut şi clarvăzător ca întotdeauna, aşa încât se urcă pe prima dună de nisip din faţă pentru a putea scruta mai bine orizontul.

Din punctual meu de vedere nu era decât un gest inutil, întrucât oceanul de nisip părea să fie atotstăpânitor în toate direcţiile. Am rămas surprinşi atunci când uriaşul negru ne-a poftit să-l urmăm sus, unde se pare că distinsese totuşi ceva demn de văzut.

Dintr-o dată mi-a dispărut oboseala din oase. Sprinteni, am urcat cu toţii pe coama dunei, privind în direcţia pe care ne-o indicase Pongo. Acum vreo jumătate de oră, când cercetasem orizontul cu ocheanul n-am avut în vedere decât dorinţa de a descoperi oaza. Acum, Pongo arătă direct înspre sud, după care ni se adresă:

— *Massers,* acolo este pasăre mare, unde găseşte oameni. *Massers* repede încalecă pe cai şi călătoreşte într-acolo, poate este apă.

Concomitent Marian şi cu mine am dus ocheanele la ochi pentru a privi înspre direcţia indicată de Pongo. Câţiva vulturi zburau la joasă înălţime, dând ocol la ceva ce zăcea fără îndoială undeva pe nisip. Deocamdată nu se coborâseră asupra prăzii, dar era sigur că acest lucru nu va întârzia să se întâmple.

— Trebuie să ajungem cât mai repede acolo, Robert! Mă înţelegi? mi se adresă Marian precipitat. Într-o jumătate de oră vom fi ajuns. Cine ştie, poate se găsesc oameni acolo şi… apă.

Fără a spune nici un cuvânt am coborât povârnişul de nisip, mi-am înşeuat calul, iar apoi săltându-mă în şa am pornit-o spre direcţia indicată de Pongo. O jumătate de oră vor rezista caii, mi-am spus. Dacă nu vom găsi nimic acolo, vom putea continua popasul întrerupt. Câteva minute mai târziu ne-am reluat deja călătoria.

Caii noştri nu mai şchiopătau deloc, de parcă ar fi ghicit şi aceştia că posibila salvare a lor şi a noastră se afla pe aproape.

Mi-a venit chiar ideea că înaintea animalele mirosiseră ceva aflat la depărtare, de aici şi fornăiturile lor repetate, de speriat. Totuşi, trebuia să-mi reconsider opiniile din cauza depărtării prea mari la care

se aflau la acel moment.

După ce am coborât panta dunei, ne-am oprit surprinşi caii. În văioaga de sub noi ni se oferea un tablou ciudat.

Un om, un alb, aşa cum ne-am dat seama era îngropat până la umeri în nisip. Mâinile îi erau legate deasupra capului, în spate, în aşa fel încât nu se putea elibera. La o oarecare depărtare se afla un cal ce părea nemişcat.

Omul nu ne auzise şi se părea că îşi contempla sfârşitul apropiat. Capul îi era aplecat în faţă, de parcă ar fi fost mort.

Ne-am dat seama că mai trăia după mişcările spasmodice ale coşului pieptului. Am aruncat o privire împrejur dar în afară de vulturii hoinari, nu am zărit nimic.

Am coborât în văioagă, lăsându-l pe Goliath pe înălţime, de gardă. Nu era exclus ca adversarul sau adversarii să fie undeva pe aproape, ascunşi.

Odată ajunşi jos, am sărit imediat de pe cal şi ne-am apropiat de bietul om. Acesta era leşinat, cu gura schimonosită într-un rictus de agonie.

— Deocamdată nu putem face nimic pentru acest om, decât să-l dezgropăm şi să încercăm să-l readucem în simţiri.

Pongo se şi pusese pe treabă. M-am grăbit să-i dau o mână de ajutor, în timp ce Marian şi-a îndreptat atenţia spre calul omului îngropat în nisip. Ne făcu destul de repede semn cu mâna bucuros, arătându-ne un burduf din piele umplut cu apă.

Acum aveam şi cum să-l ajutăm pe bietul om aflat la ananghie. Deşi apa, aşa cum era de aşteptat, era călduţă, îşi făcu efectul scontat.

Mai întâi l-am dezgropat şi abia apoi ne-am străduit să-l readucem la viaţă. Câteva minuta mai târziu era deja întins pe nisip, în timp ce noi ne-am străduit ca să îi strecurăm câţiva stropi de apă printre buzele încleştate.

N-a fost treabă uşoară, dar după ce am reuşit să-i descleştăm gura, după primele picături aducătoare de viaţă omul se relaxă de la sine, căutând să absoarbă cât mai mult din preţiosul lichid.

Nu-şi reveni însă un timp din starea de inconştienţă, deocamdată totul rămânând la nivelul reflexelor. De abia după ce Marian îi udă puţin şi capul, acesta îşi deschise în sfârşit ochii.

Nu putea, fireşte, să-şi dea seama cine suntem noi, dar aveam impresia că nici despre starea în care se află nu era mai conştient. De abia după ce Marian îi întinse din nou paharul de aluminiu în care turnase apă şi omul bău şi pe aceasta, dădu câteva semen de luciditate.

I-am apreciat vârsta la patruzeci şi cinci de ani, purta un costum de călărie englezesc şi după trăsăturile puternic bronzate am putut trage concluzia că-şi petrecuse mulţi ani la tropice.

Multă vreme se uită uimit la noi şi numai după ce Marian îl întrebă dacă ne poate înţelege, el dădu afirmativ din cap.

— V-am găsit aici, îngropat în nisip, într-o stare jalnică, domnule, începu Marian. De abia după ce v-am găsit bidonul cu apă alături de calul mort am reuşit să vă aducem în simţiri.

— Mulţ… mesc, fo… arte mult, domnilor, veni cu mare greutate răspunsul de pe buzele omului. O să-mi… re… vin îndată. Mai daţi-mi… un pic… de… apă!

Marian se conformă imediat rugăminţii acestuia.

Aş fi băut şi eu bucuros un păhărel, dar apa nu era proprietatea noastră şi trebuia să cerem voie mai întâi să vedem dacă ni se permite aceasta.

Sigur am fi putut trece peste aceasta, dat fiind rolul nostru de salvatori. Marian însă, corect ca întotdeauna, nu voia să o facă. Apa trebuia mai întâi întrebuinţată în folosul proprietarului ei de drept, victima agresiunii.

Abia după ce mai dădu peste cap un păhărel de apă, omul se ridică în şezut, ne privi pătrunzător, după care ne întinse solemn mâna, în timp ce spunea mult mai vioi:

— Încă o dată mulţumiri din inimă domnilor, pentru gestul de buni samariteni. Ştiu că nu faceţi parte dintre agresorii mei. Am fost atacat aseară şi spre dimineaţă îngropat în nisip. Mi-am pierdut cunoştinţă pe la amiază şi fireşte că înainte de asta mă şi socoteam pe deplin pierdut.

— Ştiţi prin urmare cine v-a atacat, domnule?

— Ştiu, deşi nu-mi cunosc duşmanul, din păcate, domnii mei! O să vă povestesc totul mai târziu. Acum ar fi mai bine să părăsim locul ăsta. În patru ceasuri trebuie să dăm de oaza care se găseşte înspre vest. Probabil într-acolo vă îndreptaţi şi dumneavoastră.

— Aveţi perfectă dreptate şi vrem să ajungem acolo încă înainte de pogorârea întunericului. Întrucât caii noştri au început să dea rateuri, am fost nevoiţi să facem popas. Cu prilejul ăsta unul dintre camarazii noştri a văzut păsările astea rotindu-se, aşa că am luat-o în direcţia asta. Proviziile noastre de apă s-au isprăvit şi acum ne grăbim să dăm de oază.

— Eu am două burdufuri pline cu mine, vă rog să vă serviţi cu cât vă trebuie! Oricum, în patru ore le vom putea umple din nou.

— Calul dumneavoastră este mort şi caii noştri sunt şi ei terminaţi. În nici un caz nu vom putea transporta doi oameni. Ce e de făcut în situaţia asta?

— Adăpaţi caii, domnule! O să vedeţi că se vor înzdrăveni din nou. Văd că aveţi cai excelenţi, de mare rezistenţă. Au dificultăţi fiindcă i-aţi purtat mult prin deşert. Dacă un cal oboseşte, trebuie să descaleci şi să alergi o vreme pe lângă el până îşi revine. Trebuie neapărat să

ajungem la oază, acolo mă aşteaptă o întâlnire importantă.

Deocamdată, englezul nu se prezentase, iar Marian nu găsise încă o cale de a-l aduce la cunoştinţă numele nostru.

Însă se vedea de la o poştă că acest domn cunoştea deşertul şi obiceiurile sale, semn că se afla de ceva vreme prin părţile astea. Întrucât ne promisese că ne va povesti el însuşi mai târziu despre sine, nu l-am mai întrebat nimic, ne-am răcorit noi şi animalele cu apa celui salvat şi astfel ne-am reluat călătoria.

Între timp, englezul se ridică pe picioarele sale, adunându-şi toată energia. La început se clătină puţin, dar mai apoi deveni sigur pe picioarele sale. Îşi căută calul şi şaua. Armele sale dispăruseră. Dar în rest nu fusese deposedat de nimic.

Se uită apoi înspre caii noştri şi ne spuse:

— Dacă-mi veţi permite, voi călări acest căluţ, care cred că mă va putea duce. Însoţitorul dumneavoastră, mai mic în greutate, va putea călări pe unul dintre caii rămaşi întrucât nu-i deloc greu.

— Cam aşa m-am gândit şi eu, zise Marian. Robert, ia-l tu mai întâi pe Goliath pe crupa calului tău, apoi vin eu la rând. Goliath este însoţitorul nostru cel mai mic, care a primit numele ăsta mai mult în glumă, îl puse în cunoştinţă de cauză Marian. Aţi crezut că prietenul nostru negru va călări deopotrivă acelaşi cal cu noi, nu-i aşa?

— Aşa m-am gândit la început, mărturisesc. Dar cred că e timpul să o luăm din loc pentru a ajunge la oază la momentul cel mai potrivit. Aşa cum v-am promis, vă voi povesti totul despre mine, mai târziu, în linişte.

Englezul luă şaua de pe calul său mort, o atârnă pe calul lui Goliath şi se urcă în şa. Am încălecat şi noi, în timp ce Goliath se plasă comod în spatele meu. În această formaţie ne-am reluat călătoria.

Deja ne simţeam reveniţi la viaţă şi caii noştri deopotrivă nu mai dădeau nici un semn de oboseală. Am pornit-o astfel în pas vioi, înfruntând din nou nisipurile.

Englezul se instală alături de Marian în fruntea convoiului nostru, dar deocamdată călărea în tăcere.

Cât despre mine, care călăream alături de Pongo, îl mai întrebam din când în când pe englez câte ceva, în discuţia noastră apărând numele lui Pongo.

Când acesta îşi auzi numele pronunţat de mine se întoarse, ne examină încă odată cu privirea pe mine şi pe Marian şi… amuţi din nou. Purtarea acestuia era destul de ciudată.

Nu m-am putut abţine să nu meditez puţin asupra sorţii acestui om. L-am găsit într-o postură jalnică, la graniţa morţii şi dacă nu am fi intervenit noi era de pe acum un om al umbrelor. Cu toate astea, nu a considerat necesar să se prezinte. Adevărul e că ne-a promis că o va face ceva mai târziu, istorisindu-ne toată întâmplarea, acum părând să

fie într-o grabă extremă, străduindu-se să ajungă la timp la oază. Pierderea calului şi a armelor sale părea să nu-l fi afectat cine ştie ce, deşi aici în pustietate, erau printre puţinele lucruri care contau.

Credea cu adevărat că o să-l transportăm prin deşert până o să-şi procure un alt cal?

M-am hotărât să-l supraveghez îndeaproape. Poate că intenţiona la rândul său să şterpelească caii şi armele noastre pentru a-şi recupera în acest mod pierderile?

Cine ştie dacă nu era el însuşi un brigand al deşertului, care tocmai şi-a primit pedeapsa pentru fapte asemănătoare!

M-am decis să-l avertizez pe Marian. Dar deocamdată nu găsisem momentul potrivit, întrucât amândoi, englezul şi prietenul meu, călăreau în fruntea convoiului.

După două ore Goliath se întoarse spre Marian. Bidiviul englezului de abia mai putea căra povara celor doi oameni. Micuţul italian se urcă în spatele lui Marian, schimbând calul, aşa că englezul călărea acum de unul singur.

Soarele aproape că scăpătase la orizont vestind apropierea serii, dar despre oază nici o urmă. În curând se vor fi scurs cele patru ore pronosticurile şi va veni noaptea. Ce era oare de făcut? Să-l mai întreb oare pe englez cum stau în realitate lucrurile?

Ca şi când acesta mi-ar fi ghicit gândurile, omul se întoarse în şa spre a-mi zice:

— Într-un sfert de oră suntem în faţa locului. Vedeţi dunga aceea întunecată la limita orizontului? Aceea este oaza. În spatele ei se întinde o colină înaltă care duce înspre sud. Acolo este plasată o colonie numită Djuf. Aveţi chef să o vizitaţi?

— Ne-am propus să atingem întâi munţii Djebel-I-Scharr, îi dădu Marian răspunsul. Dacă plasamentul coloniei Djuf nu presupune un ocol prea mare, fireşte că ne-ar plăcea să o vizităm.

— Nu e vorba aici de vreun ocol, domnule, replică englezul. Dimpotrivă, Djuf se găseşte şi ea în munţi şi, în plus, vă oferă multe oportunităţi interesante. Dar vom putea discuta despre toate astea la noapte, când vom sta cu toţii strânşi în jurul focului de tabără pe care-l vom aprinde odată ajunşi la oază.

Ca şi cum caii ar fi mirosit apropierea apei şi-au înteţit paşii. Dunga întunecată a orizontului se apropia tot mai mult şi curând ochii noştri au putut distinge stânci şi chiar siluetele unor copaci în faţă. N-am mai scos nici o vorbă, întrucât eram preocupaţi să examinăm ce se oferea privirilor noastre şi, mai ales să stabilim cu precizie dacă se aflau sau nu oameni prin apropiere.

Englezul părea să nutrească gânduri similare, întrucât chiar cu puţin înainte de a fi atins oaza ne spuse:

— Să fim prudenţi, nu cumva duşmanii mei să se aţină încă prin

oază, deşi nu prea-mi vine să cred, deoarece aceştia nu adastă de obicei în locurile populate. Cu toate astea, nu strică să ţineţi armele pregătite. Nu aţi fi amabili să-mi împrumutaţi unul dintre pistoale? O să fac uz de armă doar în caz de forţă majoră.

Am vrut să-l avertizez pe Marian, dar acesta îşi scoase cel de-al doilea pistol de la brâu, înmânându-l englezului. Abia apoi ne-am reluat călăritul în tăcere. Înainte de a păşi efectiv în oază, Marian se întoarse spre mine, făcându-mi cu ochiul ca un semn de avertizare. Mi-am închipuit că dorea să-l ţin pe englez sub strictă supraveghere.

Aşadar şi Marian nutrea bănuieli la adresa englezului. Am răsuflat uşurat şi m-am grăbit să-i împărtăşesc lui Pongo gândurile mele. Acesta însă îşi scutură căpăţâna creaţă într-un gest de neîncredere şi îmi transmise în şoaptă:

— *Massers* se înşeală, om nu rău! Pongo ştie asta!

Ştiam desigur percepţia fină a uriaşului negru în materie de oameni şi mai ştiam că n-a dat greş niciodată. În cazul de faţă, totuşi, am hotărât să rămân în stare de alertă, în ciuda asigurărilor sale.

Între timp, am ajuns la primele masive stâncoase îndărătul cărora se întindea oaza. O cărare îngustă practicată în nisip ducea direct într-acolo. Marian se angajase deja să o străbată, urmat la mică distanţă de către englez. Acum acesta călărea între noi doi, de aceea îi era imposibil să ne surprindă.

II
MOARTE RAPIDĂ

NE-AM OPRIT CAII. Înaintarea noastră se întindea oaza. Aceasta era plasată într-o vale, de unde ducea o cărare îngustă direct spre nord. Tufişurile de mimoze şi smochini se aflau presăraţi peste tot, iar solul părea să fie suficient de roditor. Caii noştri au început să necheze de bucurie, întrucât chiar în mijlocul văii se afla plasat un lac puţin adânc a cărui apă străvezie îi atrăgea deopotrivă pe oameni şi animale în mirajul ei.

De abia am putu ţine animalele de dârlogi să nu o rupă la sănătoasa şi asta din pricini diferite. Una dintre ele era chiar omul, arabul sau beduinul, mai corect spus, care plasat pe malul acestuia îşi ridicase flinta avertizându-ne. Acum se întâmplă încă ceva ciudat. De îndată ce îl zări pe englez acesta îşi aplecă din nou arma de foc şi ne strigă:

— *Saide*!

Era un salut în arabă care putea să însemne tot atât de bine bună ziua ca şi bună seara.

— Dumnezeu să îşi păzească viaţa! îi dădu răspuns englezul şi o porni călare către beduin.

Odată ajuns în faţa acestuia descălecă şi îl salută ca pe o veche cunoştinţă. Aceştia au început a schimba cuvinte de-a valma, întrebări şi răspunsuri ce se succedau cu repeziciune după care englezul se întoarse înspre noi făcându-ne semn să descălecăm şi să ne apropiem. Beduinul ne salută şi pe noi după care îşi reluă vechiul loc. Înainte de a se aşeza, Marian îi aruncă lui Pongo o privire pe care acesta o înţelese imediat.

După ce uriaşul negru a priponit caii, s-a îndepărtat alături de Goliath, pentru a cerceta împrejurimile. Pongo o făcea oricum, numai că Marian, din priviri, îl îndemnă să o facă cu şi mai mare prudenţă.

Englezul, care la rându-i surprinsese totul, ne lămuri lucrurile, spre marea noastră mirare.

— N-aveţi aici a vă teme de nimic, domnule Farrow. Totul e în regulă. Nimeni străin nu se găseşte prin apropiere.

— Păi… cum…. ne-aţi pronunţat numele! Ne cunoaşteţi? îl întrebă Marian surprins.

— Fireşte… Mi-am dat seama până la urmă cine sunteţi! Domnul Bertram a pronunţat numele Pongo. Am auzit de numele dumneavoastră pentru prima dată în India, la Calcutta. Apoi am citit despre câteva din aventurile pe care le-aţi întâmpinat. Permiteţi-mi la rândul meu să mă prezint. Numele meu este John Barrington – mai cunoscut în legătură cu *The Fast Death – Moarte rapidă.*

— *The Fast Death*? Domnule Barrington, suntem de puţină vreme în această regiune şi e explicabil de ce n-am auzit încă de această poreclă. Totuşi, ne-o puteţi explica, vă rog?

— Vă cred, domnule şi vă promit să vă explic totul. Aţi auzit totuşi de *Caravana Morţii*?

— Regret, dar nu, veni prompt răspunsul de pe buzele prietenului meu. Nici de aceasta nu am auzit. Vreţi să ne dezvăluiţi şi nouă acest mister?

— Desigur că este un mister şi eu sunt cu trup şi suflet pornit să îl dezleg. Este o istorisire scurtă, dureroasă, cel puţin în ceea ce mă priveşte. Vă voi spune tot ce ştiu, cine ştie, poate că mă puteţi chiar ajuta. Oameni ca dumneavoastră i-ar prinde oricui foarte bine! Aduceţi încoace proviziile de pe spatele cailor şi în timpul cinei o să vă istorisesc totul. Pe de altă parte, sunt sigur că mi-aţi luat-o în nume de rău că nu m-am prezentat de la bun început, mai ales că mi-aţi salvat viaţa. Veţi înţelege însă de ce am procedat aşa. Trebuie să fiu foarte prudent în ceea ce mă priveşte, dar totodată n-am vrut să-i mint pe salvatorii mei.

Ca urmare, ne-am luat desagii în spinare de pe crupele bidiviilor şi ne-am apropiat de focul pe care beduinul tocmai îl aprinsese. În timp ce mâncam, englezul începu a ne povesti cum împreună cu fratele său au întreprins o călătorie lungă, venind dinspre Medina şi călătorind

spre Bagdad, adică o direcţie contrară propriului nostru itinerariu.

Vroiau să străbată întreaga distanţă prin deşert, numai că pe parcurs au fost martorii oculari ai unor ciudăţenii. Au întâlnit o caravană formată din vreo douăzeci de cămile, călărite de beduini, care păreau fără excepţie legaţi de cocoaşele animalelor. Erau aplecaţi înspre înainte şi dădeau impresia că erau toropiţi de somn. După ce fratele lui şi-a dus ocheanul la ochi a putut constat cu stupoare că toţi beduinii erau morţi.

Odată stârnit interesul de priveliştea macabră ce li se înfăţişa, au pornit-o în direcţia caravanei pentru o cercetare mai amănunţită. Când s-au aflat foarte aproape de caravană, cămilele s-au speriat şi au luat-o la fugă. Le-au luat urma, dar totuşi, cu toate sforţările lor, caravana nu a mai putut fi ajunsă din urmă.

Doar o singură cămilă rămăsese în urma grupului şi asupra acesteia îşi concentrară atenţia cei doi urmăritori. Într-un final au reuşit să o ajungă.

Când au descoperit mortul îmbălsămat, al cărui chip era protejat de un voal des, încremeniseră e groază. Un glonte îi pătrunsese omului direct în creier, pe la jumătatea distanţei dintre ochi. Împuşcătura îi fusese fatală şi nici un semn de recunoaştere nu se afla asupra lui. De unde vine şi încotro merge?

În cele din urmă l-au pus din nou pe cămilă, l-au legat aşa cum fusese la început şi animalul o luă din loc, alergând să-şi ajungă suratele. În curând l-au pierdut din vedere.

Mult timp, cei doi fraţi s-au tot întrebat, bătându-şi capul, cine puteau să fie aceşti morţi. Au numit grupul ciudat de cămile *Caravana morţii*, un nume predestinat a se potrivi cu strania apariţie.

Spre seară au ajuns la oaza unde se aflau acum cu toţii. Nici un om nu se vedea în lung şi în lat. Stând la lumina focului, s-au întreţinut până seara târziu, încercând să-şi explice întâmplarea trăită, desprinsă parcă dintr-un coşmar.

De abia spre miezul nopţii s-au întins să adoarmă. Din păcate, munciţi de gânduri au omis să cerceteze împrejurimile. Credeau că sunt singuri în pustietatea asta şi fireşte nu îşi puteau imagina că ar putea fi ţinta unui atac. A fost trezit dintr-un somn adânc şi când ameţit şi-a întins braţul pentru a-şi apuca arma a constată că dispăruse. În jurul său stăteau opt beduini mascaţi. Se părea că morţii mascaţi de pe cămile s-au reîntors la viaţă, răzbunându-se pentru faptul că le-a fost tulburată liniştea.

— Pregătiţi-vă de moarte! i-a avertizat o voce în acelaşi moment, într-o engleză perfectă! Aţi tulburat liniştea morţilor noştri şi veţi plăti pentru asta! Faceţi-vă rugăciunea şi pe urmă….

John Barrington a fost atât de tulburat pe moment încât încă părea că visează. Când însă vocea repetă avertismentul şi o flintă fu

îndreptată spre corpul său, realiză că totul era real şi că treceau printr-o primejdie de moarte. Acum trebuia să întreprindă ceva repede, altfel totul se putea termina într-o clipă. Mai întâi încercă să obţină un răgaz de la arătarea care le poruncise şi care le hotăra sentinţa. Demersul său însă eşuă.

John Barrington îi făcu un semn pe furiş fratelui său. Ca la o comandă s-au ridicat amândoi în picioare şi aruncându-se într-o încercare disperată asupra beduinilor reuşiră să-l surprindă atât de mult încât aceştia şi-au slobozit încărcătura armelor în grabă mare, nu au reuşit să-i nimerească, gloanţele trecând pe alături.

În momentul următor John Barrington reuşi să smulgă arma din mâinile unui beduin, se năpusti cu ea folosind-o ca pe un ciomag, adversarii fiind nevoiţi să se dea înapoi.

Întrucât flintele le erau descărcate, nereuşind să şi le încarce destul de repede, beduinii şi-au căutat scăparea în fugă, pentru a evita atacul nebun al celor doi disperaţi.

Înainte de a dispărea cu totul, purtătorul de cuvânt al beduinilor, vocea care îi condamnase la moarte, se întoarse, îşi smulse revolverul de la brâu şi îl îndreptă împotriva celor doi fraţi. Fratele lui John se prăbuşi fulgerat la pământ, după ce un glonte îi perforă capul cauzându-i o moarte instantanee.

Nebun de furie John se repezi asupra asasinului, dar nu-l mai putut ajunge. Acesta mai apucă să tragă câteva gloanţe, care din fericire nu îşi nimeriră ţinta.

Beduinii îşi luase tălpăşiţa şi doar zgomotul cauzat de copitele cailor ce se îndepărtau în goană a mai putut fi distins în următoarele minute.

Barrington se întoarse mai întâi la fratele său în agonie, dar acesta murise între timp. Se înţelege că îl cuprinse o furie fără margini împotriva acestor asasini. Dar durerea pricinuită de pierderea fratelui era şi mai mare. Întreaga noapte şi-o petrecu la căpătâiul acestuia şi îl îngropă abia spre dimineaţă, atunci când primele raze ale soarelui au ajuns în oază.

Apoi cercetă şi examină mai profund situaţia în care ajunsese. Pierduse caii şi armele, îi rămăseseră proviziile cu cele de-ale gurii, precum şi burdufurile cu apă, care mai erau încă împrăştiate în jurul focului. Dar la ce puteau să-i folosească dacă nu putea să părăsească oaza? Fără cal nu putea îndrăzni să se aventureze în imensitatea deşertului fără a risca o moarte chinuitoare.

Două zile încheiate zăbovi apoi în oază. De fapt, o parte a primei zile o petrecu spionând împrejurimile, cercetând stâncile din jur. Nu zări nici un călăreţ izolat sau vreun alt semn de viaţă decât dunele mişcătoare de nisip.

În seara celei de-a doua zi zări în depărtare o perdea de praf ce se

apropia cu repeziciune. Barrington nu avea acum nici un aparat optic la el, aşa că tot ce putea face fu să alerge înaintea călăreţilor care se apropiau pentru a-i putea vedea şi a-şi da seama cu o clipă mai devreme cine ar putea fi aceştia.

Un tânăr arab se afla în fruntea unei cete de călăreţi, care se străduiau să îl ajungă. În ceata urmăritoare îl recunoscu pe acei indivizi mascaţi care i-au masacrat fratele. Dar ce putea el întreprinde împotriva lor?

Nu se afla în posesia nici măcar a unui glonte pentru flinta nenorocită pe care o dobândise în încleştarea acelei lupte trecute ce a dus la uciderea fratelui său. Oricum era hotărât să îl ajute pe tânărul arab care îşi căuta scăparea prin fugă. Încropi la repezeală un plan sonor de acţiune.

Coborî de pe stânca unde se căţărase şi se ascunse în oază. După aproximativ un sfert de oră au sosit şi urmăritorii călare. Primul îl ajunsese pe tânărul arab care, după ce aruncă o privire în oază îşi legă calul de trunchiul unui curmal mai răsărit, ascunzându-se în cele din urmă în spatele unei stânci solide şi pregătindu-se de apărare. În aceeaşi clipă Barrington îl făcu atent că se află şi el acolo, ceea ce avu darul de a-l speria rău pe tânărul arab, care sări drept în sus de spaimă şi teroare, neaşteptându-se la vreun suflet de om prin preajmă. De îndată ce recunoscu în persoana lui John Barrington un alb de care nu avea ce să se teamă, se linişti şi i se adresă acestuia într-o engleză stâlcită:

— Domnule, Alif este urmărit şi are nevoie de ajutor!

— Şi eu la rândul meu am fost atacat, nu mai am nici o armă şi prin urmare nu pot să te ajut, veni replica englezului.

Fără a mai spune o vorbă în plus, îşi duse mâna în interiorul veşmântului său larg de unde scoase un pistol modern pe care Barrington îl recunoscu imediat ca fiind proprietatea lui şi de care fusese deposedat acum câteva zile.

— De unde ai pistolul ăsta, Alif?

— L-am luat de la beduinul acela înalt pe când dormea. Alif urma să fie ucis aşa că a fugit. Înainte, arma a aparţinut bărbatului care dormea, ca şi calul de altfel.

Lui Barrington nu-i mai rămăsese timp pentru a răspunde, întrucât se auzeau deja paşii urmăritorilor. Se piti el însuşi la adăpostul unei stânci masive, pregătindu-se să-i întâmpine pe beduini.

Acum avea ocazia să îşi răzbune fratele şi nu mai trebuia să şovăie. Tânărul arab îi întinse arma încărcată şi de îndată ce arabul cel înalt, care părea a fi conducătorul micii trupe, apăru în fruntea oamenilor săi la o distanţă apreciabilă, îl şi luă în cătarea armei sale.

Înainte de a putea el însuşi să apese pe trăgaci se foşnii flinta tânărului arab. Acesta se prinse de braţ scăpând pe limba lui o

înjurătură, după care o luă la sănătoasa, mânându-şi calul într-o direcţie contrară celei de unde veneau beduinii.

Barrington pierdu acum ocazia care i se arătase, în timp ce beduinii, care-şi urmau şeful, veneau încă călare în virtutea inerţiei, voind să pătrundă la rândul lor în perimetrul oazei.

Englezul nu îşi pierdu însă cumpătul. Ţinti glonte după glonte în timp ce un beduin după altul se prăvăleau de pe cai, rămânând întinşi la pământ. Întrucât nu putut să-i recunoască, toţi beduinii fiind mascaţi sub văluri dese, nu-i rămase altceva de făcut decât să tragă asupra capetelor acestora.

Cinci beduini zăceau deja cu trupul în ţărână sau mai degrabă spus în nisipul încins, până ce restul şi-au dat seama şi au făcut cale întoarsă întocmai ca şi şeful lor.

Barrington nu se mai preocupă de cei morţi. Îşi alesese un cal şi porni pe urmele beduinilor fugari. Aceştia luaseră un avans prea mare pentru a mai putea fi ajunşi. Se întoarse din nou la locul de unde plecase, bucuros că măcar putuse face rost de un cal pentru a părăsi oaza. Avea şi arme, întrucât putea alege din cele ale beduinilor răpuşi.

Ajuns la oază, constată că tânărul arab era preocupat de a-i cerceta şi a-i percheziţiona pe cei morţi. Toţi aveau răni la cap, iar glonţul pătrunsese exact printre urechi.

— *The Fast Death*, îi strigă tânărul lui Barrington. Domnul este *Moartea rapidă*.

Barrington îi examină la rândul lui pe cei morţi. Doi aveau revolvere asupra lor, de fapt erau cele care au aparţinut fratelui său. Puştile lipseau, ceea ce conducea la presupunerea că şeful bandei le păstrase pentru sine. În orice caz, acum putea părăsi oaza oricând dorea, dacă ar fi vrut-o.

Înainte de a o facem, totuşi, se asigură împreună cu tânărul arab că nu se află nimeni prin apropiere, spionând stâncile din jur, asigurându-se că beduinii au părăsit oaza într-adevăr. Se apropia seara şi erau nevoiţi să petreacă aici cel puţin încă o noapte.

Se aflau căţăraţi pe o stâncă, când Barrington află la rândul său povestea tânărului arab urmărit de către beduini. Acesta venea din munţi, dintr-o colonie care se intitula Djuf. Acestuia, într-o expediţie prin deşert, îi fu dat la rândul lui să întâlnească *Caravana Morţii*. Nu se apropiase prea mult de ea şi pe când vroia să se îndepărteze cât mai repede, caravana s-a pus în mişcare, iar cămilele s-au îndreptat în mare grabă spre el. Înainte de a-şi fi dat seama ce s-a întâmplat, o parte din morţi parcă au înviat şi s-au repezit asupra lui. Până să fi putut face uz de arme, era deja legat.

A fost la rândul său învăluit cu giulgiuri dese, legat pe cămilă şi asemuit cu unul dintre morţi. Caravana a pornit în galop iar propriul lui cal a fost împuşcat.

Mai departe, undeva în nord, într-o tabără de corturi au făcu popas. El şi un alt tânăr au fost predaţi cu multă pompă unor beduini care rămăseseră la corturi. Abia atunci observase că ceilalţi beduini care treceau drept morţi pe cămilă dispăruseră. Trebuia să fie vreo zece morţi legaţi pe cămile, în timp ce ceilalţi însoţeau convoiul ca şi gardieni.

Cum a aflat Alif mai târziu, peste câteva zile urma să fie şi el ucis. Motivul nu îl cunoştea, nu le făcuse nimic oamenilor acestora şi nici de *Caravana Morţii* nu se interesase cine ştie ce. În timpul nopţii îi reuşise să se elibereze de legături, să fure nişte arme, să apuce un cal şi să-şi caute scăparea prin fugă. Beduinii îl urmăriseră dar n-au reuşit să îl ajungă fiindcă îşi alesese cel mai bun cal.

Întreaga zi alergase cu urmăritorii în spatele său şi spera să ajungă la oază, oaza care îi oferea câteva oportunităţi de apărare.

Barrington îl puse pe arab să-i descrie cu exactitate tabăra de corturi unde se adăposteau beduinii. Alif i se alătură atunci când se hotărî să descindă în prima aşezare populată din regiune de unde se puteau aproviziona cu arme după dorinţă. Calul îl păstră pentru că era un bidiviu excelent.

John Barrington hotărî să nu aibă linişte şi pace până ce nu va răzbuna moartea fratelui său. Voia să o facă personal, iar pe toţi beduinii care au contribuit la aceasta să-i pedepsească în egală măsură. Împreună cu Alif s-au străduit să dea de urma taberei de corturi. În cele din urmă au găsit tabăra şi Barrington îi dădea ocol asemenea unui leu înfuriat care adulmecă un staul plin de capre.

Beduinii au fost treziţi din somn în clipa în care s-a auzit o împuşcătură. De fiecare dată unul dintre aceştia cădea la pământ, ucis de un glonte cele penetra căpăţâna exact printre ochi.

The Fast Death pornise la lucru, răzbunându-şi fratele în timp ce unul după altul beduinii cădeau seceraţi la pământ.

Deşi beduinii, în marea lor spaimă şi zăpăceală şi-au căutat scăparea prin fugă nu au putut schimba soarta lor de răzbunarea *Morţii Rapide*. Apărea neîncetat acolo unde aceştia se aşteptau mai puţin. Amuzant era faptul că aceştia se aţineau în permanenţă în vecinătatea oazei, ca şi cum din anumite nu s-ar fi putut sustrage mirajului acesteia.

De câteva ori a mai apărut *Caravana Morţii*, dar de fiecare dată a făcu cale întoarsă când a apărut *The Fast Death*. Barrington ştia că ucigaşul fratelui său făcea parte din însoţitorii acesteia, aşa că îi pândea din umbră apariţia, prilej cu care tânărul arab însoţitor i-a adus numeroase servicii.

Acesta spiona neîncetat şi îi raporta englezului unde se aţineau aceştia.

— Şi ieri, domnilor, am fost surprinşi de către patru beduini, după

ce mă învinsese somnul într-o văioagă mai adăpostită. Aceştia m-au doborât la pământ şi m-au legat în aşa fel să nu pot face nici o mişcare. Ştiau că sunt *The Fast Death* şi de aceea nu mai vroiau să mă ducă la corturi. Nici nu vroiau să facă uz de arme contra mea dintr-o vădită reţinere lăuntrică. În cele din urmă s-au hotărât să mă îngroape şi să mă ofere drept hrană vulturilor şi corbilor deşertului. Dacă nu aţi fi apărut dumneavoastră tocmai la timp, domnilor, destinul meu s-ar fi împlinit în felul acesta, îşi încheie Barrington istorisirea. Alif trebuia să mă aştepte aici până apăream şi asta nu s-ar mai fi întâmplat niciodată.

— Şi ce aveţi de gând, Mr. Barrington? îl întrebă Marian pe englez. Nu dispuneţi nici de arme şi nici de cal?

— Arme am câte vreţi şi de cal pot face rost de la beduini. *The Fast Death* o să apară din nou şi o să facă prăpăd în rândurile beduinilor asasini. Mi-ar plăcea însă să aflu ce înseamnă această *Caravană a Morţii* şi cine stă în spatele ei.

— Unde ţineţi ascunse armele, Mr. Barrington? l-am întrebat eu uimit.

— Hei… deh… uite că de arme am şi uitat şi tocmai de astea are omul nevoie să le aibă asupra-i atunci când este pândit de duşmani. Veniţi cu mine, domnilor şi o să vi le arăt! Faţă de dumneavoastră nu am nici un secret. Mi-am amenajat aici un adevărat depozit, întrucât pot presupune faptul că armele îmi pot fi oricând sustrase sau pierdute în timpul luptelor, aşa cum s-a întâmplat de curând. Am descoperit o mică peşteră în care îmi ţin nu numai armele ci şi conservele pe care le mai am ca provizii şi alte lucruri de care mai am nevoie. Dacă nu aş fi procedat aşa, trebuia să mă deplasez periodic în aşezările limitrofe pentru a-mi face rost de ele. În felul acesta mă pot reînarma oricând şi să fiu gata de acţiune. O să-mi fac rost curând de un cal, dar Alif va trebui să mi-l împrumute pe al său până atunci. El va petrece noaptea împreună cu dumneavoastră.

Barrington se ridică şi ne făcu semn să îl urmăm. Ne conduse spre o stâncă, apoi o coti spre un tufiş lateral. Am descoperit o cărăruie de abia vizibilă, care totuşi părea a fi destul de folosită. Pongo ar fi descoperit-o în orice caz foarte curând, întrucât ochilor lui ageri nu îi scăpa nimic.

Barrington însă se opri în faţa unui alt tufiş şi-l dădu la o parte. În spatele acestuia se aflau îngrămădite nişte pietroaie masive pe care englezul le înlătură, apoi apăru o deschizătură pe care se strecură, făcându-ne semn să-l urmăm.

Am făcut cum ni s-a spus şi îndată am ajuns într-o mică peşteră. În lumina lămpii englezului am putut să-l contemplăm cămara cu provizii. Într-un colţ se aflau mai multe arme moderne, pistoale şi muniţie din belşug. Pe nişte nişe de piatră erau etalate câteva cutii de

conserve, baterii pentru lămpi de buzunar, pături, haine, şei lopeţi, chibrituri şi alte câteva obiecte uzuale. Întrucât aici domnea o răcoare plăcută, englezul putea fi sigur că nu se vor strica şi că le va putea păstra o perioadă mai îndelungată de timp.

— Dacă se întâmplă să mă găsesc în mare primejdie, aici mă pot ascunde foarte bine. Pot rezista mult şi bine unui asediu îndelungat fără să mă tem de înfometare.

— Asta cam aşa-i, Mr. Barrington. Chiar şi năpăstuiţii care ar ajunge în oază pe jumătate înfometaţi ar fi recunoscători Proniei Cereşti dacă ar da peste aşa ceva.

— I-am ajutat deja pe mulţi călători, Mr. Farrow, dar rămân pe mai departe precaut. Dacă unul dintre aceşti călători ar şti de peştera mea secretă ar şti întreg ţinutul şi cât ar mai dăinui apoi rezervele mele? Ei, bine, aceste arme cu repetiţie şi aceste pistoale îmi sunt suficiente ca şi armament, mai trebuie să îşi aleg un cuţit adecvat şi… *Moartea rapidă* va fi din nou gata de acţiune. Mă voi linişti numai atunci când ultimul beduin va fi răpus de mâna mea.

Barrington îşi zăvorî din nou camera secretă de provizii. Tăcuţi ne-am înapoiat pe cărăruie. Englezul vroia să se asigure dacă totul era în regulă şi duşmanii săi nu se vor fi pitit pe undeva.

— Beduinii ştiau că *Moartea Rapidă* se aţine pe aici pe undeva prin împrejurimile oazei şi de aceea o evitau, dar acum însă cum mă cred mort, sunt sigur că se vor întoarce pentru a se răzbuna pe Alif. De el nu se tem deloc.

Sus, în vecinătatea stâncilor am dat de Pongo şi Goliath care stăteau de pază. Barrington îl salută întâi pe Pongo şi-i arătă toată admiraţia sa, întrucât îi erau cunoscute toate isprăvile şi însuşirile sale.

Uriaşul negru păru încurcat ca de obicei şi era bucuros să ne vadă şi să ne raporteze că nici un picior de străin nu se găsea în perimetrul oazei.

Barrington. În ciuda asigurărilor sale, nu ezită să cerceteze el însuşi împrejurimile.

— Acolo, în depărtare, arătă el cu mâna înspre orizont, se află colonia de corturi a beduinilor pe care vreau să o vizitez la noapte. Dacă nu mă voi întoarce până mâine în zori am de gând să vă rog să mă căutaţi. Poate voi reuşi însă astă noapte să-l pedepsesc pe ucigaşul fratelui meu.

Aş fi vrut ca Marian să nu fie părtaş la vreun act de răzbunare. Pe Barrington însă trebuia să-l căutăm în caz că nu se mai întoarce dis-de-dimineaţă. De aceea Marian îi şi dădu imediat englezului cuvântul său şi coborî alături de el înălţimile stâncoase. În schimb Pongo şi Goliath mai trebuiau să rămână sus pentru a supraveghea împrejurimile.

O jumătate de oră mai târziu se lăsă întunericul. Abia după încă o oră Barrington vroia să plece, timp în care ne-am întreţinut împreună istorisindu-ne reciproc ultimele aventuri.

Pongo se reîntoarse împreună cu Goliath la foc, dar noi împreună cu englezul am hotărât să păstrăm în permanenţă un post de veghe sus pe stânci, la care fireşte urma să intre şi Alif. Asta cel puţin pe timpul absenţei lui Barrington.

Tânărul arab îi înşeuă calul englezului şi imediat după aceea acesta se topi în noapte. Acesta se despărţi de noi ca şi cum ar fi plecat la o simplă plimbare. Totuşi, înainte de a pleca ţinu să ne spună:

— Să vă gândiţi la mine în cazul că nu mă voi întoarce, domnilor! Cine ştie dacă nu mă voi afla din nou într-o situaţie disperată!

— Vom face tot ce este posibil ca să vă găsim, Mr. Barrington, puteţi să vă bazaţi pe asta, îi promise Marian.

— Alif vă va fi de ajutor, domnilor, în această privinţă. Sper totuşi că mă voi întoarce mâine în zori.

Acestea fiind zise, englezul se îndepărtă înghiţit de umbrele nopţii.

III
CARAVANA MORŢII

NOAPTEA A FOST DESTUL DE RECE, ne-am învelit strâns în păturile noastre, iar cei cărora urma să le vină rândul în a face de veghe se mişcau încolo şi încoace pentru a se încălzi.

Eu am fost al doilea, schimbându-l pe micuţul Goliath. Până atunci nu se petrecuse nimic neobişnuit şi nu credeam că se va produce ceva, deşi recunosc că aceşti beduini nu erau deloc nişte adversari de dispreţuit. M-am îndepărtat puţin de foc pentru a-mi dezmorţi membrele nemişcate şi înţepenite de frig. Două ore înseamnă un răgaz de timp apreciabil şi e de ştiut căci gândurile omului pot să poposească în cele mai ascunse amintiri.

Aşadar, nu m-am putut abţine să nu-mi amintesc de ciudatele călătorii ale prietenului nostru, căpitanul de submarin Farrow, desigur la acelea la care am luat parte şi noi. În tot acest timp m-am străduit să nu pierd din vedere detaliile postului cu care eram investit şi examinam la intervale regulate împrejurimile.

Focul nostru arunca lumini palide în imediata vecinătate, dar din nefericire lumina vie a cerului spuzit de stele îmi permitea să disting contururile până la o distanţă apreciabilă.

Din nou am aruncat o privire înspre nord, de unde începea din nou deşertul de nisip. Într-acolo nu se mai găseau stânci de loc. Deodată am încremenit când am recunoscut o siluetă care privea nemişcată înspre focul nostru. Era un beduin în veşmânt alb. I-am putut distinge cu claritate burnusul alb, dar ciudat era că nu se mişca deloc.

Mi-am scos prevăzător pistolul de la brâu. Din fericire, stătea ceva

lateral în raport cu lumina focului nostru, de aceea speram ca silueta mea să nu fie prea uşor de distins. Avea beduinul gânduri necurate sau aparţinea bandei de beduini care îl ucisese pe fratele englezului? Abia acum îmi sări în ochi că silueta era destul de masivă. Să fi fost chiar conducătorul bandei pe care îl căuta Barrington şi pe care vroia să îl tragă la răspundere?

M-am hotărât să mă apropii prudent de acesta pentru a-l surprinde. Poate că-mi va reuşi să-l imobilizez şi să-l iau prizonier.

Din păcate nu îmi mai puteam trezi camarazii pentru că atunci aş fi fost cu siguranţă observat de către arab. M-am aplecat cât am putut de mult, pitindu-mă şi ţinându-mă în dosul stâncilor, în umbra acestora, m-am apropiat cât de uşor am putut.

Mă apropiasem din ce în ce mai mult de silueta enigmatică. Credeam chiar că o să-mi fie uşor să îl surprind, dar dintr-o dată acesta făcu o săritură laterală neaşteptată şi dispăru din câmpul meu vizual. Am ţâşnit înainte cu gândul de a-l ajunge dar omul dispăruse şi nu mai era de găsit nicăieri. De fapt, am dat la faţa locului de un tufiş destul de solid, dar nu se putea să se fi pitit îndărătul lui pentru că nu mi-ar fi putut scăpa aşa uşor.

Am cercetat totuşi şi m-am convins de asta. Deşi mi-am propus să fiu precaut, nu m-am putu abţine să nu aprind pentru câteva minute lanterna. La o oarecare depărtare zăceau câteva fragmente de stâncă, risipite, în spatele cărora omul meu s-ar fi putut totuşi ascunde. De aceea mi-am stins lanterna şi mi-am căutat un adăpost pentru a nu putea fi surprins din spate.

Am aruncat o privire spre camarazii mei adormiţi. Regretam foarte mult că nu-l aveam lângă mine pe Pongo, dar acum era prea târziu să îl mai trezesc. Când m-am uitat a doua oară spre foc am încremenit de spaimă. Între mine şi camarazii mei din nou am distins silueta nemişcată a beduinului. Era la vreo cincisprezece metri de foc şi putea să ochească în voie dacă ar fi nutrit o asemenea intenţie.

Nu mai puteam şovăi. De fapt, nu ştiam ce are de gând silueta albă şi poate aveam voie să trag dar cu toate acestea camarazii mei trebuiau avertizaţi. Din nou mi-am dus mâna la brâu şi mi-am tras pistolul cu iuţeala fulgerului. În acelaşi moment o detunătură bubui în liniştea nopţii.

Camarazii au sărit imediat în picioare dar nu au putut recunoaşte nimic deoarece făptura albă dispăruse din nou undeva. M-am grăbit înspre tovarăşii mei, care cercetau la rândul lor cu băgare de seamă împrejurimile. Se îndepărtaseră întrucâtva de foc, pentru a nu oferi unui trăgător ascuns o ţintă prea sigură. Pongo dispăruse imediat şi ştiam că acesta acuma căuta să se apropie pe nesimţite de beduin, deşi după opinia mea era greu de ghicit pe unde se afla.

L-am chemat pe Marian şi i-am împărtăşit cele ce le văzusem,

precum şi bănuielile mele cu privire la omul fantomă. Ar fi putut fi chiar beduinul înalt pe care îl căuta cu atâta asiduitate Barrington.

— Poate că lucrurile stau chiar aşa, dragă Robert. Beduinii se vor fi întors ca să se convingă dacă este cu adevărat mort. Nu l-au întâlnit până acum şi s-ar fi mirat ce căutăm noi aici!

— Atunci cu siguranţă beduinul acesta va trage cu siguranţă singura concluzie justă, că noi l-am salvat pe englez de la moarte, Mariane. Mă mir că nu a întreprins nimic până acuma împotriva noastră.

În acelaşi moment s-a auzit un ţipăt şi imediat după aceea glasul lui Pongo:

— *Massers,* vine imediat aici, Pongo prins om!

Fireşte că am alergat cu toţii acolo pentru a-l vedea pe uriaşul Pongo îngenuncheat lângă un tufiş, în timp ce ţinea un om care se zbătea cu disperare.

Prietenul se mărgini numai să râdă, însă îl ţinea atât de strâns pe individul de sub el, încât acestea de abia se mai putea mişca.

Marian şi cu mine ne-am aplecat imediat înspre silueta de jos, dar n-am putut să-i desluşim trăsăturile feţei, întrucât avea întreg capul înfăşurat în giulgiu. Când am încercat să îl smulgem, acesta schiţă mai multe gesturi de apărare, dar nu reuşi să se opună în mod eficient, astfel cu o smucitură, Marian îl demască complet. Omul încetă atunci orice rezistenţă, dar după privirea fioroasă pe care ne-o aruncă am ştiut instinctiv că va căuta cu primul prilej să-şi spele cu sânge ruşinea îndurată.

Era vorba de un arab, un beduin de fapt. Părea să fie în vârstă de vreo treizeci de ani şi avea o faţă interesantă, aş spune chiar frumoasă. Marian îi făcu semn lui Pongo să îl ducă mai aproape de foc, ceea ce acesta şi făcu, deşi prizonierul lui se zbătea cu furie.

Fără să îl lege, Pongo îl aşeză lângă foc, se postă însă în spatele lui şi-l ameninţă că îi va înfige un cuţit în spate în caz că va încerca să fugă. Ne-am aşezat lângă acesta în timp ce Goliath şi Alif au primit misiunea să cerceteze peste tot în perimetru oazei pentru a vedea dacă mai sunt sau nu beduini ascunşi.

— Ce voiai de la noi? îl întrebă Marian pe Beduinul prizonier.

— Nimic, domnule, am venit aici să mă asigur cine este în oază. Voiam şi eu să înnoptez aici. N-am făcut nimic şi nu ştiam ce intenţii aveţi, bune sau rele. Ştiţi prea bine că nu am făcut uz de nici o armă.

Asta corespundea adevărului, fireşte. Omul nu a întreprins nimic contra noastră, aşa că nu aveam de ce să-l acuzăm. Cu toate acestea, pentru propria noastră siguranţă, nu ne permiteam să-l punem în libertate, cel puţin până în zori. După îmbrăcămintea aparţinea fără îndoială beduinilor din *Caravana Morţii.*

— Eşti conducătorul *Caravanei Morţii*… începu Marian fără nici o

introducere.

Omul tresări ca muşcat de şarpe. Imediat îşi duse mâna la veşmânt ca şi cum ar fi vrut să îşi scoată o armă aflată acolo, dar Pongo care veghea îl făcu atent, proptindu-i de spate lama cuţitului său. Asta îl aduse pe individ la raţiune. Aparent fără nici o emoţie, el zise:

— Nu cunosc nici o *Caravană a Morţii,* domnule, te înşeli!

— Alif, haide te rog încoace şi priveşte-l cu atenţie pe omul acesta, îl strigă Marian pe tânărul arab.

Acesta veni agale şi-l examină cu atenţie pe prizonier. Apoi adăugă pe un ton convingător:

— Îl cunosc, deşi nu i-am văzut niciodată faţa, Mr. Farrow. Aparţine *Caravanei Morţii* care-l caută pe stăpânul meu. El l-a omorât pe fratele acestuia.

— Ai auzit ce a spus omul acesta? îl întrebă Marian pe arabul care tăcea. Acum înţelegi de ce te ţinem prizonier? Eşti un criminal!

— Omul ăsta minte, răspunde beduinul. Nu-l cunosc. Acum voi pleca de aici unde îmi va fi voia. Nici un om nu are dreptul să mă reţină.

Spunând acestea se ridică în picioare cu gândul de a-şi duce la îndeplinire intenţia. Nu ţinuse însă cont de Pongo, care-l sili să renunţe. Acesta râse numai şi ne spuse:

— Omul ăsta nimic nu învaţă, *Massers!* Pongo trebuie să îl facă ascultător. *Massers* spune dacă trebuie legat.

Marian era pe punctul de a-şi da acordul când se întâmplă ceva atât de surprinzător încât ne făcu să uităm pentru moment de comportamentul beduinului. Acesta sări drept în sus din poziţia şezând şi-l lovi pe uriaşul negru cu capul în bărbie, astfel încât acesta se clătină vizibil. Înainte de a-şi reveni şi înainte ca noi să schiţăm un gest de răspuns, beduinul dispăru într-unul din tufişuri.

Pongo rămăsese câteva secunde ameţit, apoi slobozi un ţipăt de furie se repezi după el în tufiş.

L-am urmat şi noi trăgându-ne pistoalele, dar beduinul părăsi primul tufiş, alergă şi dispăru în următorul.

Pongo se luase după el, dar nu atât de repede ca să-l ajungă, probabil mai era încă ameţit de lovitură. Uriaşul era foarte mânios că-i scăpase victima şi se străduia din răsputeri să o ajungă. Ne-am dat sema că era zadarnic. Pur şi simplu beduinul părea prea rapid şi poseda şi o doză de viclenie pe deasupra. Nu era uşor să scapi din strânsoarea lui Pongo.

Fireşte că ne-am străduit să îi dăm o mână de ajutor căutându-l pe fugar peste tot, dar după un ceas am fost nevoiţi să recunoaştem că acesta nu era de găsit. Cunoştea oaza mai bine decât noi aşa că se pitise pe undeva, fie a scăpat în deşert unde îşi încălecase calul ascuns pe undeva, scăpând cu fuga.

Când l-am reîntâlnit pe Pongo acesta ne mărturisi că beduinul se topise undeva în imensitatea deşertului şi nu mai putea fi găsit. Pongo nu era de consolat şi îşi luă asupra sa întreaga veghe de noapte, sperând în sinea sa că beduinul se va întoarce şi îl va putea prinde.

Cât despre noi, ne-am dat odihnei. Atâta vreme cât Pongo veghea nu puteam fi atacaţi din nici o parte. Am dormit liniştiţi până dimineaţa. Odată cu primele raze de soare am fost în picioare. Prima întrebare a fost dacă a sosit Barrington. Nu se întorsese, aşa că am hotărât să mai aşteptăm o oră înainte de a merge să-l căutăm.

Dar şi această oră, pe care am folosit-o pentru micul dejun trecu fără ca cel aşteptat să se întoarcă. Pongo şi Goliath ne înşeuaseră între timp caii, după care am umplut burdufurile cu apă. Nu ştiam cât vom lipsi şi nu voiam să mai trecem prin lipsurile din prima parte a călătoriei.

Alif trebuia să ne servească drept călăuză. Pentru asta avea nevoie de calul lui Goliath, pe care îl lăsasem să se odihnească în oază. Pe de altă parte, trebuia să lăsăm un om aici, în eventualitatea că se va întoarce între timp Barrington.

Am hotărât să-l lăsăm pe Goliath să-l aştepte pe Barrington, iar calul micuţului italian să-l însoţească pentru o vreme pe Alif, care urma să ne fie călăuză. Goliath îi va spune englezului încotro am luat-o. Italianul trebuia să facă în aşa fel încât să nu fie văzut că a rămas în oază de veghe. Am convenit să se ascundă în peştera lui Barrington de unde avea să iasă la intervale regulate de timp să se intereseze dacă sunt noutăţi. Ne promise să fie foarte precaut şi să ne urmeze imediat ce se va întoarce englezul.

Am pornit spre nord. Potrivit informaţiilor de la Alif, tabăra beduinilor se afla la cinci ore călare, ţinând mereu această direcţie. Se înţelege că nu puteam călări drept în tabăra acestora, întrucât puteam fi văzuţi de la mare depărtare. Nu avuseserăm timp să elaborăm vreun plan, dar ne gândeam că vom putea încropi unul la faţa locului, văzând şi făcând. Poate că vor fi existând totuşi în apropierea taberei beduinilor nişte dune, unde să ne ascundem pentru o vreme.

Călăream tăcuţi prin pustiul de nisip. Soarele se înălţa tot mai sus, iar aerul devenea tot mai puţin respirabil. Trecuseră deja patru ore de călărit şi acum nu puteam fi departe de ţinta noastră. Deodată Marian îşi opri calul cu o smucitură de dârlog, după care cercetă cu atenţie deasupra capetelor noastre şi parcă un văl străveziu de ceaţă se interpuse între cer şi pământ.

Căldura devenise sufocantă iar aerul devenise parcă greu ca plumbul. Nu părea să adie nici un fir de vânt în jurul nostru, deşi aerul părea că se mişcă vizibil. Din când în când ne atingea câte o respiraţie grea şi arzătoare, încărcată parcă de ameninţări potenţiale. Asta ne provoca dureri surde de cap, ne moleşea şi ne înspăimânta

deopotrivă.

— Ce înseamnă asta Mariane? l-am întrebat mirat, cu o presimţire neagră în inimă.

— Se apropie o furtună de nisip, veni răspunsul. Trebuie neapărat să ne reîntoarcem. Aici în plin deşert dacă ne surprinde suntem pierduţi. Nu găsim nici o apărare.

— Cât va mai dura până va începe furtuna Alif? îl întrebă Marian pe acesta.

— Poate izbucni în orice clipă sau peste câteva ore. Ar fi bine, domnule, să ne reîntoarcem şi să căutăm adăpost în oază.

Asta nu ne convenea deloc. Ne aflam în apropierea taberei beduinilor şi trebuia acum să ne reîntoarcem fără a fi realizat nimic? Marian era nehotărât. M-am uitat la rândul meu în sus şi am privit cerul care de data asta căpătase o culoare stranie, galben-roşiatecă. Soarele nu îl mai vedeam deja, fusese acoperit complet de vălul de ceaţă.

Chiar şi caii noştri deveniseră neliniştiţi şi simţeam că şi aceştia ar fi avut un mare chef de a face cale întoarsă.

M-am uitat întrebător la Marian. Acesta părea să nu se fu decis încă şi privea gânditor cerul. Un val uşor cenuşiu acoperea bolta acum, cu nuanţe de galben şi roşu, iar locul porţiunii galbene părea să fie inundat de culoarea cenuşie învingătoare.

— *Massers,* mai bine întoarcem, aici nu bine, în oază mai bine, ne povăţui Pongo. Furtuna de nisip durează ore.

Cuvintele acestuia au fost determinante. Dacă uriaşul negru prevesteşte o primejdie, atunci aceasta exista cu adevărat. Nici caii nu ne-ar mai fi ascultat. Am făcut cale întoarsă în timp ce animalele se înghesuiau unele în altele. Aşadar ne-am întors din nou, fără a ne finaliza munca. Nici nu mai trebuia să ne îndemnăm bidivii. Aceştia zburau pe nisip, nu alta. Inteligentele animale mirosiseră mai devreme decât stăpânii lor furtuna şi pericolul.

Alif se uită de mai multe ori îngrijorat la cer în timpul galopului. În cele din urmă i se adresă prietenului meu pe un ton ce se dorea a fi unul reţinut, dar încărcat de o mare emoţie:

— Domnule, furtuna de nisip va izbucni mai repede decât am crezut. Caii o simt şi de aceea aleargă cu ultimele sforţări, dar mă tem că nu vor ajunge la timp la oază.

Am examinat cerul şi împrejurimile la rândul meu. Pot spune că am încremenit de spaimă când am văzut cum arată în urma noastră. Un întuneric tulbure învăluia totul, încât nu se putea distinge ceva decât de aproape. Câteva rafale de vânt ne-au şi ajuns cu acompaniamentul lor sonor specific.

Şi mai eram încă la o oră depărtare de oază. Caii alergau şi ei ca nebunii, ştiind că-i paşte moartea dacă furtuna îi prinde în plin deşert.

Primele rafale de vânt le urmară altele, mult mai puternice. Respiraţia grea a furtunii devenise fierbinte până la insuportabil. Eram tot scăldat în sudoare, limba îmi atârna grea în gură, pulsul îmi crescuse, iar inima îmi bătea să spargă coşul pieptului. Camarazilor mei nu le mergea deloc mai bine.

Deodată ne învălui o pânză fină de nisip care ne intră prin toţi porii şi care aproape ne opri respiraţia. Galopul nostru continua pe mai departe. Un galop nebunesc. Nu mai eram în stare să mă uit la cer şi mi-am dat seama că nu mai era chip să ajungem la oază. Calul meu se poticni şi în secunda următoare am descris un arc de cerc, căzând în nisipul fierbinte. Calul meu se ridică din nou şi o porni în galop lăsându-mă singur în voia sorţii. Am sărit în picioare dar o nouă rafală care sosi şuieră apocaliptic şi mă trânti din nou la pământ. Nu mai puteam vedea, întrucât nisipul fierbinte îmi intrase în cehi, producându-mi dureri demenţiale.

Mi-am acoperit repede capul cu una dintre păturile care alunecaseră ca şi mine de pe crupa calului şi m-am târât până la o dună de nisip, unde am îngenuncheat căutând adăpost. Mă credeam pierdut întrucât dacă eram acoperit de nisip eram foarte probabil ca prietenii mei să nu mă poată găsi.

Şi de abia acuma izbucni cu adevărat furtuna. Rafalele izolate de vânt au încetat şi se porni artileria grea. Vântul urla, fluiera, tropăia, şuiera, adunând grămezi de nisip încolo şi încoace. Mi-am eliberat puţin capul pentru a-mi examina vecinătăţile. Dar după câteva secunde am fost nevoit să închid din nou ochii şi să-mi acopăr capul cu pătura, atât de multe dureri sfâşietoare au însoţit gestul meu hazardat. De fapt am fost martorul unui tabloul înfricoşător. Munţi de nisip se ridicau până la cer, pe locurile netede odată, în timp ce un întuneric dens ameninţa să cuprindă totul. Soarele scăpăra câteva fracţiuni de secundă, luminând totul, după care roşu cum era dispăru în adâncimea întunericului.

Era totodată un tablou măreţ dar şi înfricoşător, pe care îl puteam contempla în toată splendoarea sa din când în când. Nisipul fin îmi penetrase îmbrăcămintea şi orice centimetru pătrat de piele. Aerul devenise din ce în ce mai greu, de abia se mai putea respira şi cu fiecare înghiţitură plămânii mi se umpleau cu nisip. Încetul cu încetul am fost îngropat în nisip. Respiraţia îmi devenea din ce în ce mai grea şi mai şuierătoare. Plămânii mă dureau îngrozitor, simţeam cum ameţesc. În timp ce o povară uriaşă mă apăsa pe umeri. Am încercat din răsputeri să mă eliberez, dar masele de nisip erau mult prea grele. În cele din urmă mi-am pierdut cunoştinţa…

După cum am aflat mai târziu, camarazii mei au putut ajunge la oază înainte de a începe furtuna. În goana nebună a cailor a fost nevoie de numai trei ore de galop pentru întoarcere, în timp ce pe

mine calul m-a aruncat doar la vreo cinci sute de metri înainte de a atinge oaza. Nici unul dintre însoţitorii mei nu mi-a remarcat căderea, întrucât fiecare dintre aceştia era preocupat de propria lui persoană. De abia după ce au ajuns în zona stâncilor şi Pongo se grăbi să adăpostească caii, a fost văzut calul meu, dar fără călăreţ. Marian tresări înspăimântat şi voi să facă imediat cale întoarsă pentru a mă căuta, dar chiar în acel moment atinse furtuna.

Nu se mai putea vorbi de reîntoarcere, întrucât era o imposibilitate fizică. Acum tot ce putea face era să-şi caute adăpost în dosul stâncilor care ofereau o protecţie destul de bună. Aproape trei ore a durat furtuna apoi s-a potolit la fel cum începuse şi soarele prinse a străluci din nou pe boltă.

Dar cum arăta acum oaza! Peste tot fusese adus nisip care se ridicase şi câte un metru. Întreaga suprafaţă a lacului fusese acoperită şi acum numai izvorul mai dădea apă proaspătă. Marian întreprinse imediat un raid în deşert pentru a mă căuta pe mine. Fireşte, nu ştia în ce parte căzusem şi se aşteptau să caute ore întregi până să găsească. … mormântul acoperit cu nisip. Chiar şi Pongo se mai îndoia că aş fi putut scăpa cu viaţă. Goliath, care pe timpul întregii furtuni se adăpostise împreună cu ceilalţi, voia să plece şi el în căutarea mea, dar ajutorul lui Alif era mai preţios întrucât el era un fiu al deşertului şi putea să citească dunele de nisip.

După ce s-au înviorat cu toţii la izvor, au pornit-o în căutarea mea. Într-un galop nebun au pornit cu toţii prin deşert, dar după vreo cinci sute de metri Alif îşi trase calul de dârlogi şi arătă înspre o proeminenţă abia vizibilă. Înainte de a putea spune ceva, Pongo sărise din şa şi cu ajutorul unei lopeţi luate din cămara cu provizii a lui Barrington începu să dea deoparte nisipul. Marian împreună cu Alif l-au ajutat cu mâinile goale. Au săpat vreun metru până ce au dat de corpul meu. După ce l-au găsit, Marian scoase un strigăt de triumf, dar se opri când văzu că nu mai mişcam. Au început să lucreze şi mai febril până ce m-au dezgropat cu totul.

Inima mea bătea foarte slab, după cum se convinsese de îndată prietenul meu. Alif îmi scoase nisipul din gură şi începu cu respiraţia artificială. Mult timp nu se arătă a fi eficientă, dar după o oră plămânii mei au prins treptat să lucreze. După ce Marian îmi turnă apă peste faţă am deschis ochii în sfârşit… şi le-am putut surâde prietenilor mei.

Mi-am dat seama imediat ce mi se întâmplase, dar eram mult prea slab ca să mai mişc un singur deget. Pongo îmi aduse calul, pe care camarazii m-au aruncat cu chiu cu vai, legându-mă strâns pe cal şi în felul acesta m-am putut reîntoarce la oază.

De abia am recunoscut-o şi am regretat din suflet pustiirea ei. Alif ne-a consolat şi a spus că în scurtă vreme nisipul va dispare şi vechea

oază va reînvia privirilor noastre.

Am făcut din nou popas la izvor. Goliath a fost trimis din nou pe stânci pentru a cerceta împrejurimile. Între timp ne-am sfătuit din nou ce era de făcut pentru a-l găsi pe Barrington, care încă nu se întorsese.

Am hotărât ca în cazul în care îmi voi fi revenit până atunci, odată cu lăsarea întunericului să plecăm din nou în căutarea taberei beduinilor. Poate vom reuşi să ne târâm în interiorul acesteia şi să-l salvăm pe englez, asta în cazul în care mai era în viaţă.

În acelaşi moment sosi şi micuţul Goliath care ne anunţă că în depărtare se zărea o caravană mare. Voia să împrumute unul dintre ocheanele noastre pentru a o observa mai bine.

— *Caravana Morţii*! strigă Alif înspăimântat.

Am sărit cu toţii în picioare. Îmi revenisem între timp aşa de bine, încât de abia am mai simţit leşinul provocat de furtuna de nisip, care era să-mi fie fatal. Am alergat cu toţii la marginea oazei, ne-am căţărat pe stânci şi am examinat cu ajutorul binoclurilor orizontul ce ni se deschidea în faţă.

Aşa era. Acolo în depărtare, o caravană se deplasa încet prin deşert. Am putut recunoaşte cămilele şi călăreţii, dar nu ne-am putut da seama dacă era vorba de *Caravana Morţii.*

— Te simţi în stare să călăreşti cu noi până la caravana asta, Robert? mă întrebă prietenul meu. Eu oricum trebuie să mă apropii să văd dacă e vorba de *Caravana Morţii.*

— Fireşte că vin şi eu, Mariane, mă simt din nou în formă şi sper numai să nu izbucnească o furtună de nisip din nou.

— N-avea nici o grilă, chiar aşa de des nu se petrec nici furtunile astea, Robert. Dar să ne grăbim, altfel va dispare caravana din raza ochilor noştri!

Când ne-am reîntors la oază, Alif nu mai era deloc de urnit ca să ne însoţească. Se temea îngrozitor de caravană şi nici cele mai mari promisiuni nu l-au putut convinge să ni se alăture. În schimb l-am luat pe Goliath ai cărui ochi s-au luminat de bucurie. Când am pătruns din nou în deşert nu am mai văzut decât mici punctuleţe, care de abia se mai zăreau şi ele.

Ne-am grăbit cât am putut biciuindu-ne caii şi în curând ne-am apropiat vizibil de caravană. Am examinat cu ajutorul ocheanului dacă am fost sau nu observaţi. Dacă ne-au observat atunci nu se trădaseră cu nimic, întrucât cămilele îşi continuau mersul în tempoul lor obişnuit.

Marian propuse să o luăm pe ocolite şi să ne mişcăm în spatele unor dune de nisip. Am făcut un ocol mare şi după vreo oră ne aflam la cincisute de metri de caravană. Caravana ţinea mereu direcţia vest şi avea aparent munţii îndepărtaţi drept ţintă.

Am descălecat, după care ne-am căţărat pe o dună de nisip, privind

caravana mai de aproape, fireşte, după ce ne-am ascuns.

În sfârşit, caravana se apropie destul de mult pentru a ne da sema de realitate. Era, într-adevăr, *Caravana Morţii*, cămilele se deplasau cu o regularitate de metronom, iar deasupra lor stăteau cocoţaţi, puţin aplecaţi înainte, beduini înveşmântaţi în alb. Aceştia nu se mişcau deloc, ceea ce sugera că avem de-a face cu nişte morţi. Cu ajutorul ocheanului m-am fixat mai ales asupra călăreţilor, să-mi dau seama mai bine dacă se mişcau sau nu.

Din legănarea cămilei nu îmi puteam da seama dacă mişcarea de pendulare a cămilei, înainte şi înapoi, se datora animalului sau călăreţului. Numai călăreţul din faţă se mişca mai vizibil şi se impunea concluzia că acesta se străduia foarte mult să lase impresia că nu era deloc un mort aşezat pe o cămilă.

L-am făcut atent pe prietenul meu Marian asupra acestui lucru, dar mi-a dat de înţeles că a ajuns la o concluzie asemănătoare cu a mea. Întrucât aveam tot echipamentul asupra noastră, fiind pregătiţi pentru un raid călare prin deşert, nu eram obligaţi să ne reîntoarcem la oază, ci puteam foarte bine să urmărim de departe *Caravana Morţii.*

Cât despre Alif acesta nu poseda cal, dar nici nu avea nevoie neapărat. Putea să se reîntoarcă la oază unde avea la dispoziţie cămara secretă a stăpânului său, englezul. Până îşi va face rost de un cal, câteva zile, nu o să moară de foame în oază. Când caravana ajunsese în dreptul nostru şi ne depăşi ne-am dat jos de pe cai şi am început să o urmărim luând-o în aceeaşi direcţie, dar pitindu-ne după dunele de nisip pentru a nu deveni vizibili.

Vroiam să-i descoperim secretul şi de ce nu să dăm de urma englezului cu această ocazie. Puteam să o luăm în aşa fel încât să-i aţinem calea, dar nu ştiam dacă aveam de-a face cu morţi sau nu. Puteau fi oameni vii foarte bine înarmaţi şi ne-ar fi putut da o ripostă neaşteptată.

Trecu oră după oră şi caravana îşi păstra direcţia. Spre seară am recunoscut primele denivelări ale unui obstacol sau aşezări. Marian nutrea unele bănuieli, dar nu şi le exprima. Dacă era vorba de morţi îmbălsămaţi, aceştia trebuiau să ajungă la odihna veşnică în munţi, cel puţin aşa ştia el. Nu puteam şti de ce era atât de rău dacă caravana întâlnea în drumul ei străini şi de ce aceştia trebuiau să fie ucişi.

Când pogorârea întunericului devenise iminentă, eram atât de aproape de munţi încât am recunoscut un defileu. Acolo se opri şi caravana. Nu mai trebuia să fim atât de precauţi, întrucât întunericul ne învăluise deja. Dacă vor apărea şi stelele, cel puţin la lumina acestora vom reuşi să ieşim din văioaga în care ne ascunseserăm.

IV
ÎN ANTICAMERA MORŢII

DUPĂ O ORĂ CARAVANA DISPĂRU ÎN DEFILEU. Am pornit-o călare într-acolo, în speranţa că vom da peste vreuna din santinele acesteia.

Pongo descălecase ceva mai devreme şi o porni înspre ţintă, dar după un scurt timp se întoarse şi ne făcu semn să ne apropiem. Intrarea din defileu părea singuratică şi părăsită. Pereţi de stâncă înaltă şi abruptă ne înconjurau din toate părţile. Era absolut imposibil să te caţeri pe ei, de aceea nu ne rămânea decât să urmăm caravana pe calea obişnuită, mergând pe propriile ei urme.

Pongo nu îşi mai dădu osteneală să se urce din nou în şa şi o porni la pas înainte. Caravana cu siguranţă nu se afla la o depărtare mai mare de cincizeci de metri şi dacă am fi năvălit călare, ne-ar fi auzit cu siguranţă.

Defileul făcea destule ocoluri şi cotituri astfel că la fiecare dintre acestea trebuia să ne oprim pentru a ne convinge dacă Pongo nu s-a oprit şi el.

Uriaşul negru însă nu se vedea nicăieri. Am încălecat din nou şi am luat-o la pas în urma acestuia. Pereţii abrupţi de stâncă reflectau ecoul stârnit de tropotele cailor.

Continuarăm să avansăm cu urechile ciulite, doar, doar vom percepe tropotele cămilelor din caravană. N-a fost cazul. În cele din urmă am ajuns într-o vale care cu siguranţă avea şi o a doua ieşire. Aici l-am reîntâlnit pe Pongo, care ne-a sfătuit să descălecăm şi să mergem pe jos. Acesta descoperise o peşteră destul de adâncă unde puteam adăposti caii. Goliath trebuia să rămână cu aceştia, deşi evident că nu-i făcea plăcere. Caii nu puteau fi lăsaţi fără apărare, de aceea musul italian trebui să se supună. Marian conveni cu acesta să ne avertizeze imediat printr-un şuierat dacă va încerca cineva să ne fure caii.

Mergând paralel cu pereţii de stâncă am pornit-o de-a lungul canionului, căutând cea de-a doua ieşire. N-am putut da însă de ea şi ne întrebam atunci unde a putut dispărea caravana. Am văzut cu ochii noştri cum a intrat în defileu şi n-am mai descoperit vreo altă bifurcaţie laterală unde să se fi putut ascunde.

Pongo dădu singur de cheia problemei. După ce ne-am convins că nu există vreo altă ieşire, ne-am întors cu toţii în canion. Pongo ne conduse în spatele văii şi ne arătă un gard viu de tufişuri pe lângă care am trecut fără să-i fi dat atenţie.

— *Massers,* numai pe aici cămilele puteau să dispară! Pongo convinge singur dacă are dreptate.

Acesta cercetă cu luare aminte tufişurile. În curând ne arătă câteva rămurele de tufiş smulse şi chiar o cărăruie îngustă ce străbătea gardul viu de desiş. Părea să fi dat într-adevăr de ceva ce merita toată atenţia

noastră.

Pongo dispăru din nou, înaintând cu mare băgare de seamă. L-am urmat şi am dat de o peşteră abruptă cu pereţi ascuţiţi de stâncă. Am cotit de nenumărate ori pe acest nou drum, dar n-am dat de caravană. Pe când mă întrebam dacă n-am ales o cale greşită. Pongo ne arătă cu degetele înspre sol, unde am putut descoperi urmele de necontestat ale trecerii caravanei de cămile.

Ne-am continuat drumul în semiobscuritate. Apăruse şi luna care îşi arunca razele-i palide direct pe gura peşterii. După câte am observat, era lună plină. Deodată, uriaşul negru se opri în faţa noastră brusc, ridicând mâna şi făcându-ne semn să ne apropiem cu mare prudenţă.

Stăteam din nou în faţa unei cotituri a cărării. Când am privit după aceasta, am putut observa într-o ieşire a peşterii făcută în stâncă, locul unde era strânse una lângă alta cămilele caravanei. Le-am simţit mirosul şi chiar le-am auzit tropăind în pământul calcaros.

— *Massers* rămâne pe loc, Pongo târăşte să vadă unde stă călăreţii morţi, ne şopti uriaşul nostru prieten care, fără să piardă timpul aşteptând răspunsul nostru, dispăru de lângă noi.

Ne-am oprit să îl aşteptăm, dar în ciuda atenţiei noastre n-am putut descoperi nici un om. Poate că aici îşi adăposteau doar cămilele, ei ascunzându-se altundeva. Dacă lucrurile stăteau altfel, tot am fi putut distinge vreun sunet sau vreun semn de viaţă.

Pongo, în ciuda nerăbdării noastre nu se mai întoarse. Minutele s-au scurs unele după altele şi.... nimic! Să i se fi întâmplat ceva? Se găsea în primejdie? Şi Marian părea să se fi molipsit de neliniştea mea şi îmi şopti:

— Mai aşteptăm zece minute şi dacă nu vine Pongo, o să mergem să-l căutăm!

Am dat din cap în tăcere. Am continuat să fim atenţi şi cu toate simţurile ascuţite, doar vom auzi paşii tovarăşului nostru. Au trecut şi cele zece minute şi nu s-a întâmplat nimic. Pongo nu se întorsese.

Marian îmi făcu semn să îl urmez. Când am depăşit cotitura, cămilele au ciulit urechile devenind neliniştite, dar nu s-au speriat ci numai s-au îngrămădit pe marginea ieşindului. Ne-am dat seama că s-au întors pe cealaltă margine a acestuia, dar n-au păşit totuşi într-acolo. Pe de altă parte, dacă Pongo nu ar fi descoperit aici ceva demn de remarcat s-ar fi întors ca să dea de ştire. Prin urmare, trebuia să se găsească pe aici pe undeva.

Am luat-o înspre marginea din dreapta a peretelui de stâncă până ce am dat de o peşteră până ce am dat de o peşteră ce avea o intrare foarte îngustă. M-am oprit involuntar scrutând întunericul de dinăuntru, dar n-am putut discerne nimic. Mă gândeam să-i propun lui Marian să continuăm explorarea întregului perimetru al defileului

stâncos înainte de a intra în peşteră, dar prietenul meu mi-o luă înainte. Se aplecă şi ridică de jos un obiect chiar din faţa deschizăturii înguste a peşterii.

Era portofelul-amuletă al prietenului nostru negru, pe care acesta îl purta mereu în jurul gâtului şi unde îşi ţinea câteva monede pe care le păstra asupra sa. Cu siguranţă că nu îl pierduse, dar i-ar fi putut fi smuls de la gât pe când a fost atacat, deşi noi n-am putut percepe în nici un fel vreun zgomot de luptă.

Asta era ciudat pentru că Pongo s-ar fi apărat şi nici un caz nu ar fi putut fi învins aşa uşor, fără să scoată vreun zgomot. Marian arătă tăcut înspre peşteră şi îşi scoase de la brâu lampa de buzunar. Am procedat la fel şi am aprins simultan lămpile, luminând înăuntru. Peştera părea să fie goală. Am intrat totuşi, după ce am lăsat fluxul luminos al lămpilor noastre să alunece pe pereţi, într-un loc am remarcat o nişă, un fel de adâncitură pe pereţi, într-un loc am remarcat o nişă, un fel de adâncitură care la o examinare mai amănunţită se dovedi a fi un gang îngust.

Am bănuit în acel moment că ne aflam pe drumul cel bun şi nu mai era nevoie să bâjbâim. Marian se târî primul în gangul din faţa noastră şi la lumina lanternei sale am putut vedea că pătrundea destul de departe în inima muntelui. Am stins pentru a nu ne trăda şi am continuat să ne târâm înainte. După aproximativ o sută de metri drumul făcu o cotitură. Marian nu mai încercă să aprindă din nou lumina deşi nici acum nu am auzit vreun zgomot.

Duşmanii puteau foarte bine să ne aştepte venirea întrucât Pongo se afla în mâinile lor, era de presupus că are însoţitori. Gangul părea să se termine aici şi nu ştiam ce se află în faţa noastră. Un miros ciudat ne năpădi nările dar nu puteam şti ce este. Îmi amintesc de un muzeu, dar în acelaşi timp de o florărie sau mai bine zis de o drogherie.

Deodată fluxul lanternei lui Marian sfâşie întunericul aşa încât aproape că îmi scăpă un ţipăt de uimire când am privit la tabloul din faţa mea. În spate, pe o bucată de stâncă era aşezată o siluetă înveşmântată în alb, cu capul învelit. În dreapta, în stânga, de-a lungul pereţilor mai stăteau rezemate mai multe siluete albe, care nu se mişcau, părând moarte.

Acum ştiam ce putea să însemne *Caravana Morţii*. Beduinii îşi transportau aici morţii după ce îi îmbălsămau. Silueta plasată mai în spate părea să aparţină unei personalităţi mai înalte, probabil a unui şeic sau prinţ beduin. Nu toţi morţii puteau fi îngropaţi aici, ci numai cei care se bucură în viaţa lor de realizări şi onoare.

Din această cameră mortuară nu se vedea nici o altă ieşire laterală. Dau unde rămăsese oare Pongo? Acesta fusese surprins în faţa peşterii şi dus undeva, nu putea să se afle printre cei morţi.

De aceea continuam să mă mir de ce Marian părea încă impasibil şi examina cu lanterna o mumie după alta. Fiecare mumie făcea obiectul examinării sale. După ce sfârşi îmi făcu semn să îl urmez. Am schiţat gestul de a-mi pune pistolul la spate, întrucât îl ţineam pregătit, gata pentru orice, dar prietenul meu îmi zări intenţia şi îmi făcu semn să nu o fac.

Acesta bănuia, desigur, că l-ar mai putea pândi pericolul pe aici. Din păcate, ne-am convins cu toţii câtă dreptate avea. Cu maximă prudenţă am trecut de toate mumiile şi am ajuns la cea expusă pe un soclu de stâncă. Şi aici prietenul meu se opri şi examină cu lanterna îmbrăcămintea mumiei. Deodată am încremenit. Un zgomot ciudat răsună în spatele nostru ca şi cum ar fi căzut piatra peste piatră sau ar fi scrâşnit pietrele.

M-am prins de braţul lui Marian când am văzut că intrarea în gangul îngust prin care ne-am creat accesul înspre mumii dispăruse. Cine o fi făcut asta? N-am întâlnit pe nimeni, nici o fiinţă vie până acum.

Am alergat de îndată înapoi pentru a încerca să îndepărtăm piatra grea care bloca ieşirea, dar n-am reuşit să o mişcăm nici un milimetru, forţele noastre nefiind de ajuns.

— Am bănuit eu că e o drăcie la mijloc, dragă Robert, îmi spuse pe un ton dezamăgit camaradul meu de suferinţă. Sigur că am fost observaţi şi recunoscuţi de cineva şi am fost momiţi cu intenţie aici. Chiar şi obiectul lui Pongo nu a fost aşezat la întâmplare acolo unde l-am găsit, ci pentru a ne atrage în capcană. N-am vrut să se întâmple aşa, dar cu toate metodele noastre de precauţie, aşa s-a întâmplat.

— Poate că există o a doua ieşire de aici Mariane, am spus eu. Trebuie să cercetăm mai bine acest canion, poate descoperim o uşiţă secretă. Sau eşti de părere că indivizii aceştia invizibili ne-au hărăzit unei morţi îngrozitoare aici?

— Da, Robert, îmi închipui tot ce este mai rău! Ai văzut şi tu că pe Barrington nu l-au omorât pur şi simplu, ci l-au îngropat în nisip pentru a se chinui cumplit înaintea morţii. Aceeaşi intenţie o au cu noi. Aş vrea să ştiu unde l-au dus pe Pongo al nostru.

Tocmai pe când mă pregăteam să răspund am perceput un zgomot slab. Era de parcă cineva ar fi depus o mare sforţare în a-l scoate.

Marian se întoarse în acelaşi moment pe călcâie, dar faţa sa nu arătă nimic şi toate semnalele erau că nu se poate aştepta la aşa ceva.

— S-ar putea ca Pongo să fie ascuns în cavoul ăsta, Mariane!

— Nu, nu el! Poate altcineva. De aceea am examinat cu deosebită atenţie locul. Cea de-a şasea mumie mi-a atras de la început atenţia. Mă tem să nu fie chiar Barrington acolo.

Fără să aştepte răspunsul meu, păşi către mumia menţionată şi îi îndepărtă cu o mişcare hotărâtă burnusul care-i acoperea tot corpul.

Chipul schimonosit a lui Barrington ieşi de îndată la iveală. Îmbrăcat cu veşminte albe peste costumul colonial, acesta fusese legat atât de strâns încât de abia mai putea să se mişte. În nici un caz de o manieră vizibilă, care să ne fi putut atrage atenţia. Cu ajutorul cuţitelor noastre am îndepărtat bandajul alb şi l-am eliberat pe bietul om, după ce i-am luat un căluş din gură. Acesta de abia mai putea să mai respire şi răsuflând adânc, ne-a întins recunoscător mâna.

— Mi-aţi salvat viaţa a doua oară şi nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru asta!

— Încă nu sunteţi salvat, Mr. Barrington. Suntem cu toţii prinşi într-o capcană aici şi deocamdată nu se vede nici un mijloc de scăpare. A dispărut până şi Pongo şi mă tem că a căzut şi el în mâinile beduinilor. V-am căutat în zorii zilei următoare dar am fost surprinşi de o furtună de nisip.

— La rândul meu, domnule Farrow, am întârziat în speranţa că-l voi putea întâlni pe beduinul cel înalt. Am observat şi eu furtuna de nisip prea târziu şi m-am grăbit să mă reîntorc. N-am ajuns departe, calul meu s-a poticnit şi a căzut. Am fost acoperit de nisip şi doar beduinii m-au eliberat. Aceştia au descoperit nisipul adunat în grămezi deasupra mea şi au bănuit să sub aceasta se află o fiinţă îngropată. S-au bucurat când m-au văzut încă o dată căzut în mâinile lor. Am fost pe loc transformat într-un cadavru, înveşmântat ca o mumie şi pus pe un cal alături de ceilalţi. Degeaba am încercat să îmi eliberez legăturile, fiindcă erau prea strânse. Aţi întâlnit şi dumneavoastră caravana mortuară?

— Da şi am urmărit-o până în acest loc. Misterul caravanei a fost lămurit, cu toate că nu ştim de ce străinii care au avut neşansa de a întâlni caravana, au fost sortiţi şi ei celor morţi.

— Pe când mă aflam în tabăra acestora am putut afla şi eu câte ceva. Oamenii ăştia sunt adoratorii astrelor. Este vorba despre o sectă străveche care nu are mulţi adepţi. De fiecare dată când este lună plină îşi aduc morţii şi îi îngroapă cu mult fast aici. Dacă în drumul ei caravana întâlneşte un străin, acesta trebuie să moară pentru a nu le trăda secretul. Silueta aceea albă de pe piedestal este un prinţ beduin, care a fost primul înmormântat astfel. Se presupune că îşi va aduna din nou poporul în jurul său şi de aceea morţii sunt aduşi încoace.

— În acest caz ne bucurăm de excepţionala cinste de a face parte dintre supuşii prinţului, am afirmat eu pe un ton lugubru.

— Noi suntem totuşi victimele colaterale ale aşa-zisului prinţ arab, domnule Bertram. Cu toate astea, nu am de gând să renunţ la răzbunarea mea. Atâta timp cât acest ticălos care mi-a răpus fratele nu sfârşeşte de mâna mea, n-am de gând să părăsesc regiunea.

— Dinspre partea părăsirii acestui loc, puteţi fi liniştit. Mr. Barrington, am replicat eu. Vom aştepta aici până ce beduinii vor fi

recoltat alte victime!

— Ce păcat că până atunci noi ne vom sfârşi aici răpuşi de foame şi de sete!

— Totuşi, trebuie să existe o scăpare, domnule Bertram! replică englezul pe un ton ferm. Vom reuşi cu forţa sau cu viclenia! Va trebui să cercetăm cavoul mai amănunţit, iar unul dintre noi va trebui să stea la intrare, în caz că va dori cineva să intre.

Mie mi-au căzut sorţii să stau de veghe, în timp ce camarazii mei s-au pus pe căutat. Era de parcă ne-am fi temut să nu ne pândească cineva de afară, atât de încet şi fără zgomot se mişcau cei doi camarazi de-ai mei în tot ceea ce întreprindeau. În timp ce le urmăream mişcările, mi-a căzut o idee. Mumiile astea erau toate îmbrăcate într-un veşmânt larg, alb şi pe cap aveau burnusuri ce erau confecţionate din pânză albă. Ce s-ar fi întâmplat dacă ne deghizam în mumii, dezbrăcându-le pe cele adevărate de machiajul lor şi pitindu-le pe undeva ca să nu bată la vedere?

Barrington purtase tocmai unul. Eram de părerea că beduinii se vor întoarce totuşi în curând şi nu ar fi trebuit să ne descopere. Dacă vor începe să caute, îi vom putea surprinde şi învinge la rândul nostru.

Marian a fost de acord imediat cu planul meu. Lipindu-şi urechile de pânza mare care bloca ieşirea, mi s-a părut că am auzit ceva ce suna ca nişte glasuri înăbuşite în dosul intrării. Nu era exclus ca beduinii să fi venit şi acum să ne caute pe noi.

— Planul tău este excelent, Robert! Ne vom plasa la dreapta şi la stânga intrării şi vom poza în mumii. La momentul potrivit vom ieşi afară din cavou şi-i vom închide pe duşmanii noştri aici, aşa cum ne-au făcut ei nouă. Haideţi să ne schimbăm repede înainte de a ajunge beduinii la noi!

Am ales două mumii care ni se potriveau ca mărime şi ne-am îmbrăcat în veşmintele largi ale acestora. Pe morţi i-am ascuns îndărătul soclului pe care stătea prinţul beduin. Cât despre noi doi, ne-am plasat de-a dreapta şi de-a stânga intrării în cavou. Ne-am stins lămpile şi am aşteptat desfăşurarea firească a evenimentelor. Am mai auzit de vreo câteva ori sunete îndărătul lespezii de piatră. Apoi… Mi s-a părut că piatra uriaşă prinde să se mişte.

Cam am aflat ceva mai târziu nu s-a deschis decât o nişă îngustă prin care de abia se mai putea zări înăuntru. Beduinii puteau veghea cel puţin ce se întâmplă în cavou. Dând însă de întuneric din nou au început şuşotelile. În cele din urmă fu aprinsă o făclie la capătul nişei şi un beduin se strecură înăuntru. Odată intrat se opri şi ridică sus facla.

Spre mirarea mea nu ne zări pe nici unul dintre noi şi acum le strigă celorlalţi nedumerirea sa. Beduinii rămaşi păreau neîncrezători. În sfârşit se mai strecură unul, apoi încă unul prin spărtură, ajungând

să se convingă şi aceştia că nu eram nicăieri de găsit, ceea ce nu-şi puteau deloc explica. Mumiile din spatele soclului nu le descoperiseră încă, deci mica noastră stratagemă nu fusese dezvăluită.

Întrucât nu ştiam câţi oameni rămăseseră afară, am hotărât să nu întreprindem nimic. Beduinii se opriseră la câţiva paşi de noi, sfătuindu-se. Deodată au văzut cum Barrington îşi ridică încet braţul. În acelaşi moment răsună o împuşcătură şi unul dintre beduini se prăbuşi cu capul străpuns de glonte. Ceilalţi s-au oprit înspăimântaţi când alte mumii s-au ridicat în picioare şi au început să păşească înspre dânşii cu capul ridicat.

Totul dură câteva clipe, apoi beduinii, înspăimântaţi reveniră la viaţă, năpustindu-se pe unde au intrat. În aceeaşi clipă Marian îi strigă lui Barrington să nu mai tragă, întrucât nu aceasta era intenţia noastră.

Glasul prietenului meu răsună aspru şi mânios, reverberat de pereţii cavoului.

V
DEMONUL PONGO

CEI DOI BEDUINI AU ÎNMĂRMURIT DE UIMIRE. Nu le-am dat însă un moment de răgaz ci i-am dezarmat imediat. I-am împins într-un ungher al cavoului ordonându-le să rămână liniştiţi.

Cât despre Barrington, acesta i-ar fi împuşcat cu plăcere. Marian avu prilejul să-l întrebe de unde are arma cu care trăsese.

— O purtam ascunsă în veşmânt, Mr. Farrow. Păreţi a fi supărat că am dat curs răzbunării mele!

— Fireşte, Mr. Barrington. Vorbeaţi cu ceva timp în urmă cât de recunoscător îmi sunteţi pentru că v-am salvat viaţa a doua oară şi nu ştiţi cum să vă arătaţi recunoştinţa. Ne puteţi arăta recunoştinţa renunţând în prezenţa noastră de a vă exercita dorinţa de răzbunare. V-aş fi împiedecat să o faceţi dacă ştiam de armă!

Barrington nu răspunse nimic. Se duse în schimb la intrarea pe care o examină minuţios încă o dată. Piatra cea grea fusese mutată puţin, aşa că un om singur se putea strecura cu oarecare dibăcie pe sub ea. Acum puteam să ieşim foarte lesne din cavoul ăsta, dar parcă o voce interioară ne avertiza să nu o facem. Poate că în momentul când ne aflam sub piatră s-ar fi prăbuşit şi ne-ar fi prins sub ea.

Puteam presupune că şeful acestor beduini ne aştepta undeva afară în gang, pândind momentul ieşirii noastre din cavou. Primul care ar fi ieşit ar fi fost probabil sortit a fi zdrobit sub pietroiul uriaş.

Marian examină cu ajutorul lanternei dincolo de piatră, prin deschizătura foarte îngustă, în speranţa de a zări picioarele vreunui om, dar nu era cazul. Cu toate astea nu îndrăzneam să ieşim încă şi ne

gândeam să ne folosim mai degrabă de o viclenie.

Mi-am aprins şi eu într-o doară lampa de buzunar şi am luminat spre colţul în care îi lăsasem pe cei doi beduini. Spre mirarea mea cei doi prizonieri dispăruseră.

— Mariane, oamenii morţi au dispărut!

Barrington şi prietenul meu s-au convins imediat de adevărul spuselor mele.

— Într-adevăr, Mr. Farrow, zise şi Barrington uimit. Trebuie să fie vorba de o a doua ieşire, pe care noi nu am găsit-o, dar pe care de acum încolo e obligatoriu să o găsim. Nu sunt un mare cititor de urme, dar aceste două mumii pe care le-am plasat în spatele soclului şi-au schimbat oleacă poziţia. Aici trebuie să se găsească ieşirea.

— Aici trebuie să se găsească o trapă, pe care cei doi nu au putut-o masca aşa cum se cuvine atunci când au dispărut în grabă. Aşadar, Mr. Barrington aveţi dreptate şi va trebui să mă ajutaţi. În timp ce Robert va sta de pază la cealaltă ieşire pentru a nu fi surprinşi de acolo. Dacă ne grăbim, poate că îi vom putea ajunge pe beduini.

— Am păşit din nou înspre ieşire şi am găsit-o din nou închisă. Să fi fost cei doi beduini care au evadat sau chiar însuşi conducătorul bandei?

Între timp, Marian şi englezul căutau asiduu trapa ascunsă care ne facilita ieşirea. După câteva minute aceştia au găsit-o, iar Marian o ridică. Mă strigă să vin repede pentru a putea părăsi împreună cavoul. Fu primul care dispăru prin tunelul îngust, avea mai puţin de un metru, aşa că fu nevoit să se aplece.

Tunelul o făcu la stânga, Marian continuă să se târască mai departe şi cu câteva mişcări se opri şi îşi făcu câte ceva de lucru la o încuietoare. Apoi dispăru cu totul din câmpul nostru vizual. L-am urmat eu şi Barrington încheind convoiul.

Mi-am dat seama că tunelul o cotea spre stânga numai vreo trei metri, unde se vedea o trapă deschisă. Am suit-o şi în curând mă aflam lângă cei doi camarazi şi mei, sus, într-un gang îngust. Gangul păstra direcţia pe care noi am luat-o de la bun început pentru a avea acces la cavou. Deodată, la vreo douăzeci de paşi înaintea noastră am auzit voci.

Marian se opri, se întoarse către noi şi ne făcu semn să procedăm la fel.

Întrucât domnea un întuneric dens, acesta ne înghionti pentru a ne da de ştire. Aici gangul se apropia de sfârşit pentru că după încă o cotitură, am ajuns la acea ridicătură de teren prin care intraserăm în cavou. Numai că datorită întunericului nu o remarcasem.

Acum eram din nou liberi, cât despre beduini, nu se ţineau după noi deloc. Marian aprinse lampa şi am auzit drept urmare câteva ţipete de spaimă şi paşi care s-au îndepărtat în grabă. Acum beduinii

erau aceia care se temeau de noi.

— Repede după ei, Mr. Farrow! ne strigă Barrington.

— Pot să dispară unde vor ei, Mr. Barrington, spuse prietenul meu. Nu vreau să mă răzbun pe aceşti bieţi oameni. N-aş spune nimic dacă ar fi vorba doar despre acel beduin care v-a ucis fratele, dar ceilalţi, cu ceilalţi ce aveţi?

— L-aş căuta doar pe ucigaş şi l-aş pedepsi.

— Dar nu acum. Încă ne mai aşteaptă destule necazuri. Beduinii vor încerca să ne joace tot felul de renghiuri.

— Asta mi-ar conveni, domnule! Iertaţi-mă Mr. Farrow, dar din nou faceţi o mutră de parcă aş avea tot timpul intenţii criminale. Înainte aş fi vrut doar să capturăm numai câţiva beduini pentru ca aceştia să-mi poată spune care e adevăratul asasin.

— Aceşti oameni liberi, nu vor mărturisi niciodată asta. Dar să stăm puţin liniştiţi, altfel nu ne vom da seama cine este înaintea noastră.

Ne-am târât mereu înainte până am ajuns la peştera uriaşă dar când am vrut să o părăsim am fost întâmpinaţi cu o ploaie de gloanţe. Beduinii ne asediaseră ştiind că nu le puteam scăpa. Stăteam bine adăpostiţi şi trăgeam de acolo.

— Vi s-a împlinit dorinţa, Mr. Barrington! spuse încet Marian. Nu v-am spus că aceşti beduini nu ne vor lăsa să plecăm? Micul Goliath va auzi şi el împuşcăturile şi văzând că nu ne întoarcem va veni încoace să ne dea o mână de ajutor. Cel mai mult mă îngrijorează însă Pongo, care a dispărut fără urmă. Poate că l-au prins beduinii şi fiindcă are pielea neagră, l-au ucis pe loc, iar cadavrul l-au ascuns pe undeva.

— Atunci Dumnezeu să-i ajute, Mariane, am spus eu pe un ton foarte aspru. Nici unul din aceşti nemernici nu va mai scăpa cu viaţă.

— Ei vedeţi, Mr. Bertram, cum vorbiţi acuma? Eu mi-am pierdut datorită acestor oameni pe fratele meu iubit. Puteţi să mi-o luaţi în nume de rău că încă nutresc sentimente de răzbunare?

A trebuit să-i dau dreptate, până ce Marian înclină compătimitor capul. Se întoarse din nou spre ieşire pentru a se convinge dacă beduinii mai erau la post. Îşi puse pălăria în vârful pistolului şi o împinse puţin afară.

Deşi nu era lumină, tot au nimerit câteva împuşcături. Repede Marian îşi scoase pistolul scuturând mânios capul.

— Va trebui să aşteptăm aici până se face ziuă, atunci vom putea să-i identificăm mai bine pe duşmani. Câteva împuşcături bine ţintite venite din partea noastră îi vor pune pe fugă. Zorii nu pot fi departe. Cel mult trei ore. Mare poftă aş avea până atunci să mă întind şi să dorm.

Am crezut că face o glumă, dar l-am văzut cum într-adevăr îşi

caută un colţ şi se întinde pe jos pentru a-şi pune gândul în aplicare.

— Unul dintre noi trebuie să stea de pază, deşi nu cred că beduinii vor da năvală peste noi aici. Aceştia ştiu că posedăm arme, armele noastre, de care se tem.

— Aveţi dreptate, Mr. Farrow şi deşi nici eu nu am dormit noaptea trecută, nu cred că aş pute-o face acum. Emoţia şi tensiunea interioară mă împiedică. Dumneavoastră, Mr. Bertram puteţi să o faceţi, eu voi sta de pază pentru a vă avertiza la timp dacă beduinii ne pregătesc ceva.

Prin urmare mi-am căutat şi eu un loc de dormit, deşi aici pământul era destul de tare. Totuşi, după puţin timp Barrington ne trezi.

— Treziţi-vă, domnilor, afară beduinii ne pregătesc ceva! Sau cine ştie ce i-a apucat de nu mai dau mare atenţie intrării peşterii. Aş fi putut foarte bine să culc la pământ uşor câţiva dintre ei, dacă *The Fast Death* n-ar fi încetat de a mai exista. Doar pe asasinul fratelui meu aş vrea să-l am în mână.

Am sărit imediat în picioare şi am ascultat la gura peşterii, pândind orice mişcare de afară. Am auzit o voce ciudată care nu semăna cu nimic omenesc. La asemănarea glasului gorilei care răsună ca un tunet, apoi imediat răpăitul tobelor şi din nou un urlet care îmi vârî groaza în toate membrele. Atât eu cât şi Marian am tresărit uitându-ne unul la altul.

— Ce înseamnă asta? întrebă Mr. Barrington, dar dumneavoastră o cunoaşteţi pe gorila asta. Este Pongo care trăieşte şi ne dă acuma un semn de viaţă. Nu m-ar mira deloc dacă ar apărea şi i-ar pune pe fugă pe beduinii ăştia înspăimântaţi.

De abia îşi terminase Marian vorbele şi din nou s-a auzit ţipătul de groază. Uriaşul negru părea să vină dintr-o altă direcţie decât cea din care venisem noi. Beduinii şi cămilele au început să alerge dezordonat, cuprinşi de spaimă. Animalele scăpară din ţarc şi acum vroiau să-şi croiască drum cu o parte din beduini pe cealaltă trecătoare, când două împuşcături care veneau din acea direcţie i-au împins înapoi.

Acum haosul era complet. Nu mai aveau unde să fugă, se vedeau înconjuraţi şi se credeau pierduţi. Nici unul nu ne mai acorda vreo atenţie, părând să ne fi uitat. Din nou se auzi înspăimântătorul strigăt al gorilei. Dar în momentul următor se auzi şi ţipătul de groază al beduinilor.

Pongo se găsea deja printre ei şi nici o altă fiinţă nu i-ar fi putut îngrozi mai tare, întrucât înfăţişarea lui era şi mai terifiantă decât urletul. Toţi credeau că au în faţa lor un demon rău, înfuriate şi s-au târât repede la pământ, rugându-se. Numai unul dintre aceştia rămase în picioare îi încerca din răsputeri să-şi aducă la raţiune oamenii înspăimântaţi. Era conducătorul acestora, omul pe care îl căuta

Barrington. El îşi mai ţinea încă pistolul în mână şi îl îndreptă înspre Pongo, care ţopăia ca un apucat printre oameni şi cămile.

Înainte ca pistolul să se descarce, se petrecu ceva neprevăzut. Barrington îl recunoscu pe asasinul fratelui său şi cu un strigăt de furie se repezi afară din peşteră. În momentul următor se afla el însuşi în faţa beduinului, chiar în momentul în care acesta îşi ridică din nou pistolul.

Barrington trase primul. Beduinul se clătină împleticindu-se pe picioare, îşi desfăcu braţele şi căzu cu faţa la pământ. Gloanţele englezului îi găuriseră ţeasta.

Am părăsit peştera dându-l posibilitatea lui Pongo să se oprească, întrucât acesta prin urletele sale înspăimântătoare sperie cămilele. Cât despre beduini, aceştia erau cu toţii azvârliţi cu faţa la pământ şi nu mai îndrăzneau să ridice ochii. La sfatul lui Marian, Barrington le adresă câteva cuvinte. Acesta îi somă să se urce pe spinările animalelor şi să se îndepărteze repede.

Între timp prietenul meu se duse spre defileul de unde se auziseră cele două împuşcături găsindu-l acolo pe Goliath care se prăpădea de râs auzind sunetele pe care le scoase Pongo, deghizat în demon. Marian îl trimise din nou la cai, unde îi porunci să stea liniştit.

Încetul cu încetul beduinii se ridicară. Când au observat că noi ne înţelegeam bine cu demonul şi-au dat seama că s-au înşelat. Câteva priviri grele se aţintiră asupra noastră, dar când au băgat de seamă că aveam armele încărcate în mâini s-au îndepărtat fără a mai scoate vreo vorbă....

Pongo ne povesti că a văzut în faţa peşterii un beduin care a dispărut mai apoi. Nu putut să-l urmărească întrucât de cealaltă parte apăruse un altul, pe care îl recunoscuse. Acum dorea să-l urmărească pe cel de-al doilea, dar ştiind că noi nu-l vom aştepta atât de mult şi-a rupt punguliţa de la gât şi a plantat-o în faţa peşterii în aşa fel încât noi să o putem găsi. Nu ştia că noi suntem deja aşteptaţi acolo şi ni s-a întins o cursă.

Pongo îl urmări deci pe al doilea beduin care căutase să scape din momentul în care îl recunoscuse. Şi acesta crezuse că are de a face cu un demon, iar Pongo îl urmări hărţuindu-l pe tot parcursul defileului. Până la urmă beduinul reuşi să se ascundă. Pongo îl căută în zadar mai multă vreme. În cele din urmă a decis să se întoarcă.

Noi deja eram în cavou, prizonieri, dar el nu ştia asta. Îl pândise pe beduin şi se mira că noi nu eram nicăieri. În cele din urmă beduinii au ieşit precipitaţi din peşteră şi au început să tragă înăuntru. Acum ştia unde ne aflam şi începuse să îşi bată capul cum să ne elibereze.

În acest timp se întorsese beduinul urmărit de Pongo şi le povesti celorlalţi cum a fost urmărit de către un demon. Pongo nu înţelegea ce spun, dar după gesturi şi după agitaţia care îi surprinsese pe toţi îşi

dădu seama despre ce era vorba.

De aceea s-a retras puţin şi apoi a năvălit în goană în tabăra beduinilor, gesticulând şi răcnind. Restul îl trăiserăm cu toţii. Ne-am întors din nou în cavou, care prin mecanismul foarte simplu de afară putea fi uşor accesat. Acolo l-am depus pe beduinul ucis de Barrington şi l-am părăsit. Dacă beduinii se vor întoarce îşi vor putea îmbălsăma camaradul.

Când am ajuns la Goliath care ne păzea caii, acesta ne-a spus că beduinii s-au oprit să se sfătuiască. Se îndepărtaseră repede după ce au vorbit ceva cu un beduin mai tânăr.

După ce am părăsit micul munte am pornit-o călare în direcţia oazei. În câteva ore puteam fi acolo. Întrucât Alif nu dispunea de cal, Barrington se duse să-i facă rost de unul din tabăra beduinilor. Chiar când vroiam să ne sfătuim cu privire la această problemă apăru în faţa noastră o trupă formată din opt beduini care nu călăreau cămile ci cai. După ce beduinii s-au apropiat de noi, s-a desprins din grup un beduin tânăr, care ne salută cu o plecăciune adâncă. Totodată ne ceru să ne predăm armele, deoarece ne considera prizonierii lor. Barrington îi râse în faţă:

— Nu ştii cine sunt eu, băiete, n-ai auzit niciodată de *The Fast Death*?

Beduinul tresări înspăimântat. Înainte de a spune ceva, Barrington continuă:

— Conducătorul vostru zace împuşcat de mâna mea în cavou. Mergeţi într-acolo şi îmbălsămaţi-l! Dacă veţi mai arăta împotriva mea şi a tovarăşilor mei vreo urmă de duşmănie, *The Fast Death* se va întoarce şi vă va răpune fără milă! Conducătorul vostru mi-a împuşcat fratele, acum acesta este răzbunat şi *The Fast Death* nu va mai apărea vreodată în regiunea voastră. Drept recompensă vă cer calul şefului vostru care stă acolo fără stăpân. Daţi-mi-l mie şi apoi vă puteţi duce în pace!

Am primit calul şi am putut călări mai departe. Beduinii se temeau de *Moartea Subită* atât de mult încât nu îndrăzneau să ne atace pe faţă. Nestânjeniţi am ajuns la oază unde ne aştepta nerăbdător Alif. Barrington i-a spus că şi-a atins ţelul şi acum dorea să părăsească regiunea. Cât despre Alif, acesta se putea întoarce la tribul său în ţara sa. Am rămas până în zorii zilei următoare în oază, întrucât Barrington dorea să ne însoţească până la Djebal-I-Shaul. Englezul ne relatase o poveste ciudată despre un arab numit Ali Ben Murfa şi ne rugase să dezlegăm enigma asta împreună.

Aşa am şi făcut. Dar despre asta, într-o altă relatare, (vezi vol. 205 Blestemul lui Ali Ben Murfa).

Deşertul Arabiei

Acest deşert ocupă cea mai mare parte din Peninsula Arabică, având o suprafaţă de circa 2,3 milioane km^2, fiind mărginit de Deşertul Siriei la N, de Golful Persic şi Golful Oman la E, Marea Arabiei şi Golful Aden în S şi de Marea Roşie la V. Trei colţuri ale acestui deşert sunt formate de munţi destul de înalţi: în Yemen (SV), muntele Al-Nabi Shu'ayb (3760 m), în Hejaz (Arabia Saudită, NV), muntele Al-Laws ajunge la 2560 m, iar în Oman (SE), muntele Al-Sham atinge 3035 m. Mergând înspre nord şi înspre est, altitudinea descreşte. în centru se aftă Rub'al-Khali, una din cele mai mari întinderi de nisip din lume.

Există nişte vânturi periodice care bat dinspre Mediterana numite shamal (în limba arabă semnificând nordice). Acestea bat de două ori pe an, în decembrie-ianuarie şi mai-iunie, între 30 şi 50 de zile, cu viteze medii de 50 km/h. Acestea sunt vânturi uscate ce transportă cantităţi mari de nisip, fiind principalele responsabile de modificarea formelor dunelor. Câteodată favorizează formarea furtunilor de nisip sau a vârtejurilor de nisip, numite de localnici diavolii nisipului sau *jinn.* Furtunile de nisip pot fi devastatoare, imaginea unui perete de nisip şi praf lat de o sută de kilometri ce înaintează înghiţind totul în cale este în mod sigur înspăimântătoare. În mod normal, o astfel de furtună durează circa o jumătate de oră cu forţă maximă, apoi scade în intensitate şi deseori este urmată de o scădere a temperaturii şi uneori chiar de ploaie. Căldura intensă din timpul verii (până la 54 ˚C), împreună cu vânturile deşertului, sunt responsabile de miile de *jinni* şi de miraje ce se arată călătorilor osteniţi. În schimb, nopţile şi iernile sunt răcoroase.

În ciuda condiţiilor aspre de climă, flora este destul de abundentă, predominante fiind plantele xerofice (adaptate la un deficit de apă) şi halofice (adaptate la un sol cu exces de sare). Mai există unele plante cu rădăcini adânci, mai lungi de 1 m, pentru a-şi putea extrage apa reţinută în sol. Acestea sunt principalul combustibil pentru focul beduinilor. Plantele din deşertul arab, după ploile scurte de primăvară, înfrunzesc în câteva ore, transformând în verde câmpiile brune, furnizând hrana pentru cămile, oi, antilope *oryx* şi celebri cai arabi. Palmierii, arborii de tamarind, de acacia şi de cacao străjuiesc oazele ferindu-le de eroziunea nisipului, făcând posibilă în interior cultivarea legumelor şi fructelor, mai ales a citricelor.

Beduinii sunt poporul cel mai bine adaptat pentru viaţa în deşert. Ei trăiesc din creşterea cămilelor, a oilor şi a cailor, dar se ocupă şi cu cultivarea pământului acolo unde condiţiile permit acest lucru. Începând cu 1925, regele saudit Abd al-Aziz Ibn Saud i-a încurajat pe beduini să se sedentarizeze, astfel că la ora actuală populaţia nomadă este infimă. Trasarea graniţelor statelor arabe a descurajat de asemenea mobilitatea triburilor nomade, la ora actuală deşertul arab cuprinzând total sau parţial Arabia Saudită, Oman, Yemen, Emiratele Arabe Unite, Siria, Irak şi Kuweit.

Descoperirea petrolului în 1936 şi începerea exploatării lui în 1938 au marcat profund zona. La ora actuală, în zona Golfului Persic, inclusiv în Deşertul Arabiei, se află cei mai mari producători de petrol, precum şi cele mai mari rezerve mondiale de petrol şi gaze naturale. Acest fapt are importante consecinţe, accesul la aceste bogăţii naturale făcând subiectul multor războaie şi frământări politice.

Islamul

În mod sigur, unul dintre oamenii care a schimbat istoria lumii s-a născut în jurul anului 570 în oraşul Mecca. Pe numele lui Mahomed (în arabă „Cel demn de laudă"), a fost un om foarte corect şi cu un suflet foarte bun. La 40 de ani, în urma unei revelaţii, începe să predice o nouă religie, iniţial în familie şi printre prieteni, apoi publicului larg. Deşi ridiculizat la început, începe să îşi adauge treptat noi şi noi adepţi, până când devine o ameninţare pentru conducătorii societăţii sale. Persecuţiile nu se lasă aşteptate, aşa că Mahomed, împreună cu un mic grup de credincioşi, este nevoit să fugă în oraşul Yatrib, aici fiind invitat de două triburi rivale care acceptă să-l recunoască profet şi să le arbitreze disputele. Acest eveniment petrecut în anul 622 se numeşte *Hegira* şi marchează începutul calendarului islamic. Oraşul Yatrib îşi schimbă numele în Medina (oraşul Profetului), iar Mahomed devine conducătorul său, făcând din el capitala primului stat islamic. Medina este atacată de către vecinii din Mecca, dar Mahomed reuşeşte să câştige câteva bătălii importante, ulterior Mecca fiind ocupată fără vărsare de sânge în anul 630.

Până la moartea lui Mahomed (632) întreaga Peninsulă Arabă este cucerită, iar triburile nomade care până atunci se luptau între ele sunt unite sub semnul aceleiaşi religii: islamul. Următorul conducător după Mahomed a fost califul Abu Bakr, prieten cu Mahomed, care a condus califatul doi ani, fiind succedat de Umar, în timpul căruia Islamul s-a întins în toate

părţile, cucerind Imperiul Persan, Siria şi Egiptul. În cei zece ani de domnie, Umar a pus bazele multor practici ale guvernării islamice, a impus un sistem financiar destul de sofisticat şi a fost cel care a cucerit Ierusalimul pentru arabi, în acelaşi timp protejând locurile sfinte ale creştinilor. A fost urmat de Uthman care, în decursul celor doisprezece ani de domnie, a dat textul definitiv al Coranului şi l-a răspândit în toate părţi le imperiului, aceasta fiind versiunea oficială, restul fiind interzise. Următorul calif, Ali, încheie seria „califilor legitimi”.

Coranul este considerată cartea sfântă a musulmanilor şi, conform credinţei, a fost revelat lui Mahomed de către Arhanghelul Gavril în apariţiile sale dintre 610 şi moartea Profetului în 632. Coranul prezintă modul în care Dumnezeu creează două clase de servitori umani: mesageri (rasul) şi profeţi (nabi). Mesagerii importanţi sunt: Adam, Noe, Avraam, Moise, Isus şi Mohamed, acesta din urmă fiind „Ultimul Mesager” sau „Sigiliul Profeţilor”. O parte importantă a Coranului se ocupă de Judecata de Apoi, de învierea morţilor, de Paradis ca întruchipare a plăcerilor *(Jannah)* şi de Iad ca loc de pedeapsă *(Jahannan)*. Pentru a fi musulman, trebuie să reciţi declaraţia de credinţă în Islam, *shahada* şi să respecţi legea islamică, *sharia.* În urma dezacordului istoric privitor la succesiunea autorităţii după moartea lui Mahomed, au apărut trei ramuri principale de credinţă şi anume islamul sunit, şiit şi kharijit. Acestea au în comun şase articole ale credinţei, în Dumnezeu, în profeţi şi mesageri, în cărţile lui Dumnezeu, în îngeri, în Ziua Judecăţii şi în destin. Mai există convingeri ale credinţei numite „Cei cinci stâlpi ai credinţei” la sunniţi. La şiiţi, apar cinci convingeri de bază (Rădăcinile religiei) şi zece practici de bază (Ramurile religiei). Ambele secte principale ale islamului au în comun: mărturisirea de credinţă (*shahadah*), cele cinci rugăciuni zilnice (*salah*), caritatea prin care se donează săracilor a patruzecea parte din economiile ţinute mai mult de un an *(zakaf),* postul de la răsărit la apus în luna *ramadan* şi pelerinajul măcar o dată în viaţă la Mecca pentru cei ce au această posibilitate (*hajj*).

Această religie, bazată pe aceste principii, a reuşit să creeze un imperiu care la apogeu se întindea din Franţa până in India şi China, din Africa până în Asia Centrală şi Indonezia. Chiar şi astăzi, o parte importantă din populaţia globului este adepta acestei religii. Din păcate, există la ora actuală grupări care încercă să deturneze mesajul paşnic prin excelenţa al acestei religii, promovând o doctrina a terorii în numele Islamului.

Aventurile submarinului Dox 246

Hans Warren

I
SCLAVA

DUPĂ O CĂLĂTORIE MINUNATĂ am ajuns în sfârşit în Insulele Fidji. Am aruncat ancora într-un port mic al insulei Kadavu, unde am fost primiţi cu multă curiozitate.

Un olandez pe nume Remsdaal ne invită în casa lui. El a fost singurul care a făcut gestul acesta, deoarece ceilalţi plantatori, în marea lor majoritate englezi, ne-au salutat cu prietenie şi aşa cum am mai menţionat, cu curiozitate, dar nu s-au mai interesat de soarta noastră şi ne-au lăsat în seama olandezului.

Am preferat de la bun început acest mic port pentru a ne putea dedica în linişte studiilor pe care doream să le facem aici.

O expediţie de mai multe zile în interiorul insulei urma să aibă loc în zilele următoare. Era foarte potrivit pentru noi ca înainte de a întreprinde excursia în interiorul insulei să fie cineva care să ne ofere anumite sfaturi şi lămuriri suplimentare asupra a ceea ce urma să vedem şi să vizităm.

Remsdaal era rezident pe insula aceasta de douăzeci şi unu de ani şi desigur avea experienţă. Înainte de a ne arăta plantaţia a trebuit să luăm un mic dejun pe veranda bungalowului său.

Cu acest prilej am aflat că acesta era necăsătorit şi că mai avea un frate care poseda şi el o mare plantaţie, dar pe altă insulă. Când olandezul află care e scopul vizitei noastre pe această insulă căzu pe gânduri.

— Aţi nimerit într-o perioadă nepotrivită unui asemenea scop, domnilor. Tocmai acum indigenii trec printr-o pasă proastă şi se pare că e destulă agitaţie în rândurile lor. Nu pot spune că aceste lucruri se petrec şi printre indigenii de pe plantaţiile mele, ci mă refer numai la aceia care locuiesc în pădurile şi în munţii insulei. Pe oamenii mei mă pot bizui deoarece am stabilit demult cu aceştia că nu vor mai cădea în vechile datini şi ritualuri ale fraţilor indigeni.

— Eu cred căci chiar şi guvernul britanic a contribuit la extirparea vechilor practice ale acestor insulari, fu de părere Marian. Când vă referiţi la indigeni aveţi în vedere în primul rând străvechii locuitori al insulei Fidji, nu-i aşa?

— Fireşte, domnule! Nu ştiu cât de multe ştiţi despre aceşti vechi locuitori, dar aţi citit multe despre aceştia bănuiesc, nu-i aşa?

— Fireşte, domnule Remsdaal, am intervenit eu. Vă pot reda cu exactitate câte insule aparţin grupului de insule Fidji. Sunt 250 de insule mari şi mici împreună. Sunt de origine vulcanică şi se presupune că odată au aparţinut continentului. În interiorul insulei se găsesc munţi înalţi de 1220 metri.

— Văd că v-aţi făcut bine lecţiile domnule Bertram, dar dacă veţi fi de acord am să vă relatez câte ceva despre vechii locuitori ai insulelor, pentru a înţelege mai bine obiceiurile acestora şi cumva sursele tulburărilor. Noi, plantatorii, nu avem de ce ne teme, întrucât guvernul englez va oferi suficientă protecţie, dar nu-i mai puţin adevărat că dacă izbucneşte o revoltă generală, atunci asta nu-i de glumă!

— V-am fi foarte recunoscători dacă ne-aţi povesti câte ceva despre insula asta, domnule Remsdaal, îl rugă Marian. În felul acesta am fi avertizaţi şi ne-am putea lua măsuri de precauţie, dacă va fi să vizităm interiorul insulei.

— Vorbiţi de excursia asta în interior de parcă ar fi o bagatelă, domnule, dar nu este deloc aşa. Aici se găsesc păduri impenetrabile, în care se adăpostesc străvechi locuitori. După cum ştiţi, aceştia provin de pe insula Papua. Se aseamănă mult între ei, au păr bogat, lung, negru, parţial lins, parţial creţ, precum şi o barbă deasă şi tare. Au o statură frumoasă, zveltă şi puternică. Culoarea pieii lor variază de la negru la măsliniu şi chipurile lor se aseamănă cu cele ale aborigenilor australieni. Ciudat este că şefii sau căpeteniile lor se deosebesc de restul consângenilor lor printr-o frunte înaltă şi lată.

— Aţi auzit cumva zvonuri de genul că indigenii, sau măcar unii dintre ei, ar putea fi canibali?

— Dacă mai sunt şi astăzi, nu pot să o spun, dar odinioară e clar să au fost adepţii canibalismului în cea mai rea variantă a sa. Carnea de om, ca o delicatesă printre dânşii şi-o serveau de fiecare dată la anumite ocazii deosebite. Cu orice prilej, cum ar fi construcţia unui templu sau a unei bărci, se organizau festivităţi unde sacrificiul uman şi prânzul cu carne de om era la mare cinste. Prizonierii de război, naufragiaţi bătrâni, copii şi chiar fete erau mâncate cu plăcere.

— Toate acestea s-au petrecut demult, nu-i aşa, domnule Remsdaal, astăzi toate acestea sunt doar o amintire, ce spuneţi?

— Nu trebuie să se mai petreacă azi asemenea grozăvii, e drept! Englezii s-au străduit mult în această privinţă. Dar ce fac indigenii în satele lor din adâncul junglei Dumnezeu ştie! Sigur, sunt învăţaţi mereu de către misionari să-şi schimbe viaţa, dar eu sunt de părere că mulţi dintre ei îşi mai venerează vechiul lor zeu Kolan, care cerea asemenea jertfe. Dar nu numai acest zeu este venerat ci şi mulţi alţii. Fiecare trib îşi are propriul lui zeu. Oamenii deosebiţi din rândurile lor sunt veneraţi după moarte şi ridicaţi la rangul de zei.

— Apreciem foarte mult toate informaţiile care ni le-aţi oferit, domnule Remsdaal şi vă asigurăm că vom ţine cont de ele, fu de părere Marian. Dar acum între noi, dacă nu vă e cu supărare, cum se comportă indigenii când vine vorba de relaţiile cu albii?

— Acei care muncesc pe plantaţie, foarte bine, sunt muncitori,

lucrează de bunăvoie şi bucuroşi pentru noi şi ne recunosc de stăpâni. Însă cu acei băştinaşi rezidenţi în păduri şi munţi neexploraţi, avem o experienţă mai degrabă contrarie. Mie mi s-a întâmplat ceva foarte ciudat pe când eram la vânătoare. Mă rătăcisem în pădure şi nu mai puteam să-mi găsesc drumul. Deodată într-un mic luminiş apăru unul dintre aceşti indigeni care luă imediat o atitudine foarte duşmănoasă. Întrucât am învăţat ceva din limba acestor locuitori în cei douăzeci şi unu de ani de rezidenţiat pe insulă. I-am strigat foarte hotărât să renunţe la atitudinea lui dacă mai vrea să se întoarcă acasă. Mi-am scos revolverul de la brâu îndreptându-l spre el.

Omului păru să-i fie frică, întrucât acesta îmi explică imediat că are nici o intenţie rea în ceea ce mă priveşte. I-am cerut că-mi indice direcţia aproximativă pe unde trebuia să o iau pentru a ajunge la plantaţia mea. I-am descris în amănunţime totul. Acest indigen indică spre nord şi-mi spuse, insistând, că în două ore voi atinge cu siguranţă coasta. Spunând asta, dispăru cu repeziciune în desişul bogat. Am luat direcţia indicată, dar m-am oprit deseori, întrucât mi se părea că am pornit-o în direcţie contrară. Nu-mi puteam imagina că mă înşelasem într-o aşa de mare măsură. Mă surprinse noaptea şi am fost nevoit să mi-o petrec singur în pădure, ce înseamnă asta, ştiam prea bine. Puteam conta în orice moment că voi fi ajuns de indigeni al căror spirit războinic îl cunoşteam şi prin urmare, eram conştient că în cazul în care eram luat prizonier, mă expuneam la pericole nebănuite.

M-am hotărât să mă urc într-un copac înalt, ascunzându-mă între ramurile sale. Nu voiam să adorm, ci să veghez toată noaptea. Oboseala m-a învins până la urmă şi am adormit. Mă legasem din prevedere de o creangă solidă, pentru a nu mă prăbuşi accidental. Câteva ore mai târziu M-am convins că am procedat bine. M-a trezit un strigăt slab care se auzea de sub mine. A, spionat printre crengi, uitându-mă cu precauţie, dar n-am putut descoperi nimic, din pricina întunericului. Cu toate astea, ştiam că de jos chemase o voce omenească, o simţeam prea bine. După o vreme am perceput câteva zgomote cauzate, zgomote produse de frângerea crengilor, fâşâitul frunzelor şi altele asemănătoare, sugerându-mi că mai mulţi oameni se strecurau prin desiş. Din nou am auzit zgomote stranii, câteva voci şoptite ca şi cum indigenii s-ar fi sfătuit între ei. Din păcate, n-am putut înţelege nici un cuvânt, întrucât eram prea departe de aceştia.

Acum trebuia să stau liniştit, întrucât cel mai mic zgomot m-ar fi putut trăda. Aproape două ore am încremenit acolo, aşteptând ca aborigenii să se îndepărteze deoarece strigătele lor se auzeau tot mai slabe. N-am îndrăznit să mă mişc şi am aşteptat în linişte ivirea zorilor. A fost o aşteptare lungă şi mi se părea că niciodată nu se va mai face ziuă.

Deodată aşteptarea mea a luat sfârşit. Se făcu lumină şi când am

privit cu prudenţă printre ramuri aproape am încremenit de uimire când mi-am dat seama că aveam de ce să fiu aşa de precaut. Jos lângă copacul în care mă urcasem dormea încă aborigenul pe care-l întâlnisem şi pe care l-am întrebat asupra direcţiei bune.

Am fost silit să mai rămân în copac, dar nu am avut de aşteptat mult, întrucât apăru al doilea aborigen care îl trezi pe primul cu o lovitură de picior. Au început să se sfătuiască între ei şi acum că vorbeau destul de tare, am putut înţelege fiecare cuvânt. Am înţeles că aborigenul îmi indicase cu totul o direcţie falsă. Dacă aş fi urmat-o aş fi ajuns în satul băştinaşilor, care mă aşteptau deja acolo. Vorbeau şi despre un anume praznic care acuma nu se mai putea ţine. Vorbele astea mi-au dat mult de gândit. Am mai rămas în copac întreaga dimineaţă, deşi cei doi sălbateci, dispăruseră repede în tufiş.

De abia atunci când a început să mă chinuiască cumplit foamea am coborât din copac şi am luat-o în direcţia contrară celei indicate de sălbatec. După patru ore am ajuns în locuri cunoscute şi curând la plantaţia mea.

— Ceea ce aţi pătimit dumneavoastră, domnule Remsdaal ne dovedeşte faptul că trebuie să fi foarte precaut când este vorba de aborigeni, dar eu tot cred că nu le va merge chiar aşa de uşor cu noi. Ne va însoţi credinciosul nostru Pongo precum şi ghepardul nostru domesticit, aşa că nu avem a ne teme de nimic.

— Nu spuneţi asta, domnilor! V-am spus deja că aceşti insulari sunt cuprinşi de o mare agitaţie şi nu cunosc pricina. Poate că e în legătură cu vreo zeitate a lor oarecare.

— Am întâmpinat de curând o aventură în Noua Caledonie, în care un preot de rang înalt a jucat un rol deosebit. Acesta a încercat să-i convingă pe muncitorii de pe plantaţie să-i gonească pe albi, dar din fericire nu a reuşit. El a fost…

Marian nu-şi putu termina fraza întrucât pe scaunul gol din verandă apăruse o siluetă ciudată. O tânără aborigenă îl ocupase după care se ridică şi se plimbă de-a lungul verandei. Era înveşmântată într-un costum strâns pe corp, care-i sublinia armonia trupului, lăsându-i libere braţele şi gâtul.

Mersul ei era atât de straniu încât îi captă atenţia prietenului meu. Se părea chiar că această indigenă umbla în somn. Îşi ridicase ambele braţe în sus, de parcă ar fi încercat să traverseze orice obstacol în înaintarea ei. Ochii săi largi deschişi erau aţintiţi asupra unui punct şi părea să nu fi băgat de seamă prudenţa oamenilor în preajma ei.

— Este oarbă, domnule Remsdaal? întrebă în şoaptă Marian.

— Nu este… sclava mea Suma.

— Sclava dumneavoastră?

Glasul lui Marian căpătase o atare intonaţie încât îl făcu pe plantator să râdă.

— Fireşte, sclava mea, domnilor, dar despre asta ceva mai târziu. Acum avem altceva de discutat, se eschivă politicos gazda noastră. Comportaţi-vă cât se poate de normal. Suma va adormi în curând din nou.

Cuvintele amfitrionului nostru sunară destul de ciudat aşa încât din nou am privit-o pe tânăra fată cu atenţie. Aceasta se apropie tot mai mult după care se opri la trei paşi de verandă, încremenind fără a se mişca din loc. Apoi pronunţă clar şi puternic câteva cuvinte, pe care din nefericire nu le-am înţeles. După aceea se întoarse pe călcâie şi dispăru ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

După ce nu se mai afla în câmpul nostru vizual l-am privit întrebător pe Remsdaal. Acesta se aplecă ca şi vum ar fi meditate asupra vorbelor spuse de femeia aceea. Privindu-ne feţele uimite ne replică:

— Suma este cu adevărat sclava mea, cel puţin am cumpărat-o şi am plătit pentru ea cât mi s-a cerut. Am găsit-o în pădure aproape moartă de foame şi de sete şi i-am dat de mâncare şi de băut. Deodată, m-am trezit înconjurat de patru băştinaşi, care mi-au cerut că nu-i dau ceva acestei femei. Le-am spus că va muri dacă nu mănâncă şi nu bea ceva, apoi le-am explicat că eu n-am nimic de-a face cu o tânără indigenă şi că nu-mi aparţine. Apoi mi s-a propus să o cumpăr. Am întrebat de preţ care consta în câteva nimicuri, care erau de mare valoare la indigeni, aşa că am fost de acord. Am hotărât ca doi indigeni să mă însoţească la plantaţie pentru a-şi ridica preţul, iar fata va fi adusă cu acest prilej la mine. Nu vroiam să o las în starea în care se afla pe mâinile sălbaticilor. Am adăugat preţului cerut şi câteva cadouri pentru căpetenie. Cu acest prilej au înştiinţat-o pe biata fată că de aici încolo eu eram stăpânul ei şi că îmi aparţine. Ea dădu numai din cap recunoscător, întrucât se părea că o salvasem de la moarte. De atunci Suma trăieşte la mine.

— Şi este somnambulă?

— Se spune că ar cădea într-o transă, asemănătoare cu somnul. Atunci spune ceva ce eu nu am reuşit să înţeleg până acum. Ciudat este că mi-a vestit sosirea dumneavoastră cu paisprezece zile înainte. Atunci mi-a spus că ar veni oameni albi, care să locuiască la mine.

— Mai multe nu a spus în legătură cu noi, domnule Remsdaal?

Olandezul şovăi puţin, apoi spuse fără ocolişuri:

— Ba da, mi-a spus că aceştia oameni vor găsi focul sacru….

— Focul sacru, ce înseamnă asta, domnule Remsdaal? întrebă Marian interesat.

— Numai dacă aş şti, domnilor! Numai dacă aş şti! Mărturisesc că sunt la fel de novice în material asta ca şi dumneavoastră.

— Şi ce a mai prezis tânăra fată, mai exact?

— Aici este ciudăţenia! Focul sacru arde!

— Mai mult nimic?

— Ciudat este că acu două săptămâni nu ne cunoşteam deloc şi totuşi a prezis sosirea noastră! Atunci am vorbit pentru prima dată de focul sacru şi azi, ne spune că el arde. Ce părere ai de treaba asta Robert?

Am ridicat din umeri, întrucât nu eram în stare să-mi fac vreo idee despre tot ce înseamnă asta. Am trăit lucruri misterioase şi în India dar şi ceea ce ni s-a întâmplat aici, în Fidji era neaşteptat. Şi tocmai noi trebuia să găsim acest foc sacru.

— De câtă vreme o aveţi pe Suma? se interesă Marian.

— De exact patru săptămâni şi de atunci nu a mai părăsit plantaţia.

— Şi ce face aici, la dumneavoastră?

— Se ocupă de curăţenie. Este amabilă şi ascultătoare.

— Şi unde locuieşte?

— Într-o mică colibă lângă pădure. Am vrut să-i găsesc un loc printre dependinţele mele dar a insistat că locuiască acolo. N-am avut nimic împotrivă şi i-am permis. Coliba ei este la o depărtare de un sfert de oră de aici.

— O priviţi, mă rog, o consideraţi pe fata asta sclava dumneavoastră, domnule Remsdaal?

Olandezul izbucni în râs.

— O, nu, nu, domnilor! N-am stofă de stăpân de sclavi! Eu am salvat-o pe Suma şi acum o plătesc pentru serviciile ei, lucru pe care nu l-aş fi făcut dacă era într-adevăr sclava mea. Gândul de a o privi ca pe o sclavă nu mi-a trecut prin cap.

— Ne-aţi invitat în casa dumneavoastră ca să vă fi musafiri mai mult cu gândul la predicţia acestei tinere indigene, nu-i aşa, domnule Remsdaal?

— Ca să fiu franc, aşa el Am vrut să văd, am fost curios ce va ieşi din toată povestea asta! Dar să ne mărginim la asta şi să vedem dacă sunteţi în stare să găsiţi focul sacru!

— Păcat că nimeni nu ştie mai multe despre acest foc sacru. N-aţi vorbit niciodată cu Suma despre lucrul ăsta?

— Niciodată! Am amintit doar despre starea precară în care am găsit-o, dar nu-şi putea aminti nimic şi asta am şi bănuit. De aceea nici nu am mai întrebat-o mai departe.

— Când va fi în stare de trezire o s-o întreb eu însumi ce ştie de focul sacru. Aţi mai întrebat-o ceva atunci când s-a aflat în starea aia de transă, domnule Remsdaal?

— Nu, niciodată! Am fost atât de înspăimântat auzind-o prima dată, încât înainte de a o întreba ceva a şi trecut mai departe. Am considerat-o lunatecă atunci când a apărut prima oară, tocmai când mă pregăteam să merg la culcare.

— Şi cum au privit ceilalţi lucrători de pe plantaţia dumneavoastră

prestaţia Sumei?

— O privesc ca pe o sfântă şi nu mai contenesc cu plecăciunile nu numai atunci când este în starea de transă ci şi în stare de veghe.

— În acest caz puteaţi să întrebaţi pe unul dintre lucrătorii dumneavoastră despre focul sacru, domnule Remsdaal.

— Ca să fiu sincer, domnilor, nu am prea ţinut eu cont de tot ce spunea Suma. Atâta doar că acum fiind aici, întreaga poveste mi se pare destul de stranie. O să mă interes dacă vreunul dintre muncitorii mei ştie ceva mai mult despre focul sacru.

— Faceţi lucrul ăsta, domnule Remsdaal! Noi vom merge mâine. Aşadar în junglă şi vom folosi întreaga zi pentru a obţine informaţii. Cel mai bine ar fi să ne interesăm şa câţiva aborigeni, dar asta mai târziu, după ce ne veţi arăta plantaţia. Aş vrea cu ocazia asta să privesc mai bine în chipurile acestora, ca atunci când le voi pune întrebarea.

— Atunci ar fi bine, poate, dacă am porni-o cât de curând. Cât de mult ne va lua ca să vizităm plantaţia? am întrebat eu.

— Partea asta, aproape o zi întreagă. Pentru început, o să vă duc la plantaţia de tutun, pentru că de acolo vom ajunge la timp pentru a prinde masa de prânz. Vreţi înainte de asta să daţi de ştire echipajului dumneavoastră de pe iaht?

— Nu, nu e necesar. Oamenii noştri ştiu ce avem de gând să întreprindem.

Ne-am ridicat şi am părăsit împreună cu Remsdaal veranda. Mai întâi acesta ne însoţi de-a lungul plajei pentru a ne arăta coliba unde locuieşte Suma. Aceasta nu era de găsit şi nu ştiam momentan unde se află. Încă nu vroiam să vorbim cu ea, pentru asta rămânea timp mai târziu.

II
SUMA DISPARE

PLANTAŢIA DE TUTUN a olandezului Remsdaal era plasată excelent. Am putut remarca că muncitorii acestuia lucrau pentru el cu plăcere, peste tot era salutat cu prietenie şi el le răspundea tuturor cu acelaşi ton.

Supraveghetorii săi au ieşit imediat la raport după apariţia acestuia. Remsdaal ascultă cu atenţie totul şi dădu ordinele în consecinţă. Aborigenii nu se preocupau de noi, dar din când în când ne aruncau priviri curioase, pe furiş evident, ca apoi să se reîntoarcă la lucrul lor. Printre lucrători am remarcat de asemenea şi mulţi chinezi care mai lucraseră altădată şi pe alte plantaţii.

Plantaţia lui Remsdaal avea cam vreo cincizeci de hectare, împărţită în vreo două sute de parcele la care lucrau vreo patru sute

de angajaţi. Deci pe parcelă lucrau doi oameni. Li se asigura lăstari care erau plantaţi la distanţe egale. Pentru lucrători era tocmai sezonul grijilor şi al temerilor. Dacă obţineau recolte bogate puteau profita din plin, putând face o mică avere. Dacă dimpotrivă, recolta era mică, făceau datorii plătibile de abia în sezonul următor.

De aceea fiecare muncitor îşi îngrijea parcela cu cea mai mare grijă, ocrotindu-şi plantele, asigurându-le apa, hrana perfectă pentru ele.

După ce planta se dezvolta din plin, la maturitate era retezată aproape de la rădăcină cu cuţite speciale destinate acestui scop. Apoi erau legate în snopi şi duse în magazii, unde plantele fermentau. Acolo se afla de serviciu în permanenţă un supraveghetor, care avea sarcina de a controla plantele. Acesta controla marfa primită şi elibera o chitanţă lucrătorilor pentru recolta predată.

În magaziile de fermentare erau angajate femei ce legau plantele de bare orizontale dispuse sub acoperiş, atârnate acolo până se usucă. Pereţii laterali erau prevăzuţi cu orificii pe unde să poată intra soarele, aerul şi lumina, care grăbesc procesul de uscare. Plantele se transformă din verzi ce erau într-o culoare brună, ce arată că procesul de uscare e complet şi s-a încheiat. Sunt scoase afară, unde li se iau pistilele pentru a elibera frunzele. Acestea sunt adunate şi împachetate în legături.

Remsdaal ne povesti toate acestea pe drumul de întoarcere la fermă. Ascultam cu atâta atenţie încât aproape că am uitat de intenţia lui Marian de a întreba pe câţiva lucrători despre focul sacru.

Ne-am oprit în faţa a doi tineri lucrători indigeni care o rupeau binişor pe englezeşte. Marian l-a întrebat pe unul despre locul de origine şi despre felul cum s-au acomodat aceştia la ferma albilor.

Muncitorul răspundea politicos şi părea că, se ţine în continuare şi de treabă. Deodată Marina îi puse o întrebare directă:

— Ştii ceva de focul sacru?

Omul încremeni brusc, apoi îl privi pe Marian ca pe o stafie, după care scutură energic din cap:

— Nu ştiu nimic, veni precipitat răspunsul.

Apoi, fără a mai aştepta o altă întrebare, ne întoarse spatele şi se apucă de lucru, fără a-l mai interesa persoana noastră.

Cam la fel ne-a mers cu al doilea, respectiv al treilea lucrător. Toţi au înmărmurit când au auzit de focul sacru, dar nici unul dintre aceştia n-au recunoscut că ştiu ceva despre acesta.

Acum eram preveniţi. Focul sacru era o noţiune despre care se ştia clar că indigenii au habar. Dar ce însemna şi unde urma să-l găsim, nimeni nu era dispus să-i informeze. Nu ne mai rămânea decât ultima speranţă care era Suma, poate că la urma urmei, la ea vom avea mai mult noroc.

Am făcut un ocol pentru a ne reîntoarce. Când am ajuns în dreptul colibei care-i servea de locuinţă Sumei, olandezul o strigă pe nume. Nu ne răspunse nimic şi acelaşi lucru se petrecu şi la al doilea apel al olandezului. În cele din urmă Remsdaal se îndreptă înspre colibă şi se uită pe fereastră înăuntru.

— Suma nu este aici, poate că are de lucru la fermă. Haideţi să mergem, în curând se va servi prânzul.

Un sfert de oră mai târziu ne aflam din nou pe verandă. Remsdaal îi întrebă pe servitorii indigeni care aduceau de mâncare dacă au văzut-o pe Suma. Aceştia au negat din cap, dar le spuse s-o cheme sau să o caute prin casă.

După o jumătate de oră unul dintre servitori se întoarse, raportând că nu au găsit-o pe Suma nicăieri şi a transmis tuturor servitorilor să o caute.

— O să apară până la urmă, se arătă liniştit Remsdaal. S-a mai întâmplat că a lipsit câte o zi.

— Să înţeleg că nu părăseşte plantaţia niciodată? întrebă Marian.

— Nu, nu! Când vrea să fie singură se duce într-un golf singuratic şi priveşte continuu valurile. Doar atunci când o apucă foamea se reîntoarce la fermă.

— Dacă ştiţi pe unde se aţine, trimiteţi un mesager care s-o aducă! Am vrea foarte mult să vorbim chiar azi cu ea, domnule Remsdaal.

— O s-o fac imediat după prânz, domnule Farrow. Ce părere v-aţi făcut despre focul sacru? Credeţi cumva că oamenii mei ştiu câte ceva despre acest lucru?

— Cu siguranţă le e foarte familiară noţiunea asta, mi-am dat seama de la început. Numai că nu vor trăda secretul ăsta cu nici un chip. Fiindcă fără îndoială este vorba despre o taină a aborigenilor şi mă încumet să cred că are strânsă legătură cu zeităţile acestora.

— Aşadar, intenţionaţi să lămuriţi enigma, domnule Farrow?

— Aşa cred, fiindcă ne-a făcut curioşi. Şi în plus chiar Suma a previzionat acest lucru.

Remsdaal ridică din umeri.

— Nu prea vă înţeleg, domnilor! Alergaţi chiar în inima pericolului. Şi mai mult! Îmi vine să cred că asta vă incită!

— Ca să fiu sincer, aveţi dreptate. Din fiecare aventură avem ceva de învăţat. Pe de altă parte e şi un prilej de a-i cunoaşte pe aborigeni.

— Din păcate eu nu vă pot însoţi în tentativa dumneavoastră de a elucida misterul. Poate că nici nu e cine ştie ce şi muncitorii mei nu ştiu nimic despre asta.

— Chiar şi aşa, neştiutori nu sunt, bănuiesc, aşa cum se fac, iar simţurile mele nu m-au înşelat niciodată. M-am gândit bine şi am de gând să pornesc mâine dimineaţă. Aveţi cumva o schiţă a insulei pentru a ne putea croi drum mai uşor?

— Am o hartă a insulei, dar sunt marcate numai coastele acesteia întrucât interiorul nu este prea bine cercetat. Mi-am alcătuit şi o hartă personală, unde am însemnări din partea celor care au explorat insula în trecut. O să v-o aduc imediat.

Olandezul se ridică să intre în casă. În acelaşi moment se reîntoarse servitorul care plecase să o caute pe Suma. El a mărturisit că nu a găsit-o pe Suma în golful indicat de stăpânul său şi după părerea lui a părăsit insula.

Asta era cam neplăcut şi ceea ce era mai curios era faptul că o făcuse imediat după sosirea noastră.

— Ştii dumneata ceva despre focul sacru? îl întrebă Marian brusc pe servitor.

Şi acesta încremeni înainte de a putea scoate vreo vorbă, se înclină adânc şi voi să părăsească încăperea, dar Marian îl somă să rămână.

— Noi am auzit câte ceva despre acest foc sacru, ştiu că şi dumneata ai cunoştinţă despre asta!

— Ribana nu cunoaşte nimic despre asta! continuă să nege acesta.

— Nu-i adevărat, de ce ţi-e teamă?

Băştinaşul tăcu şi îşi plecă privirea până în pământ. În acel moment apăru din nou olandezul ce puse o hartă pe masă. Ribana îi raportă şi acestuia despre dispariţia Sumei şi când dori să se îndepărteze Remsdaal îl întrebă la rândul lui:

— Ce ştii despre focul sacru, Ribana?

Din nou negă acesta că ar şti ceva şi dispăru în interiorul casei.

— Cu siguranţă ştie ceva, îl lămuri Marian. Mă îndoiesc că va vorbi vreunul dintre indigeni despre asta. E strict interzis să o facă.

— Şi ce spuneţi despre comportamentul Sumei? Este prima dată când părăseşte plantaţia. Unde oare ar putea să fie?

— Poate că s-a întors la tribul ei.

— Nu prea cred. Îi este foarte frică de ceea ce i s-ar putea întâmpla acolo. Poate… Se va întoarce diseară.

— S-a întâlnit până acum Suma cu oameni di tribul ei pe plantaţie?

— N-am cunoştinţă de asta, dar nici nu m-am interesat. Sper totuşi să o găsim până diseară. Voi da dispoziţii stricte oamenilor mei s-o caute peste tot. Aveţi dispoziţia să-mi vizitaţi în după amiaza aceasta şi restul plantaţiei?

Am fost fireşte de acord, dar am cerut un răgaz de a merge până în port, la iahtul nostru, ca să-i dăm de ştire lui Pongo. El trebuia să facă toate pregătirile pentru a doua zi dimineaţa, să se asigure că aveam pregătite rucsacurile cu tot ce ne trebuia pentru o călătorie de câteva zile. De aceea ne-am luat rămas bun imediat după masă de la olandez, după ce acesta ne-a explicat mai bine detaliile hărţii.

Ne-am înţeles ca după două ore să ne reîntâlnim la fermă, pentru a lăsa ca partea cea mai călduroasă a zilei să treacă. În cabina lui

Marian am examinat din nou harta.

— Aici sunt însemnaţi munţi, dragă Robert. Până acolo trebuie să mergem şi dea colo să începem cercetările. Suma a spus literalmente focul sacru arde din nou. Se poate deduce că a fost stins şi acuma arde din nou. Şi ce concluzie trag din asta? Că focul n-a fost pus aici de indigeni, ca avem de-a face cu un fenomen natural, probabil cu un izvor de gaze sau de petrol, care periodic se autoaprinde, probabil.

— Şi de aceea vrei să mergi în munţi?

— După părerea mea, de acolo vom găsi cel mai repede focul sfânt. Faţă de Remsdaal, nu trebuie să menţionăm asta. În plus, nu sunt sigur că n-am comis o prostie interogându-i pe aborigeni cu privire la acest subiect.

— Nu-i exclus! Însă ce părere ai despre Suma?

— Poate că dispariţia ei are anumite motive. Am presentimentul că ne paşte o mare primejdie, de aceea am insistat să ne însoţească şi Pongo şi Maha. Mai ales lui Pongo trebuie să-i spunem exact despre ce e vorba.

După două ore ne-am reîntors la Remsdaal. Chiar înaintea noastră un alt musafir îşi făcuse apariţia la olandez. Îl chema Tkam şi avea o figură disperată. Remsdaal ne făcu cunoştinţă şi ne explică cu părere de rău:

— Domnul Tkam mi-a adus tocmai acum vestea dispariţiei încă de ieri a fiului domniei sale. A fost întreaga zi la vânătoare şi trebuia să se întoarcă până seara. Până acum însă nu a venit.

— Ştia cumva fiul dumneavoastră că aborigenii sunt foarte neliniştiţi acum? se interesă Marian.

— Da, dar a râs. Fiul meu nu se afla în relaţii tocmai bune cu indigenii, ba chiar dimpotrivă, a şi pedepsit câţiva dintre ei şi şi-a atras cu siguranţă ura celorlalţi. Am avut chiar intenţia de a-l trimite să lucreze pe o altă plantaţie dar din nou a râs de mine şi a promis că îi va pedepsi şi mai drastic dacă vor greşi cu ceva sau vor mai murmura împotrivă-i.

— Ce s-a ales de oamenii pe care i-a pedepsit astfel?

— Au fugit într-o noapte de pe plantaţie şi nu s-au mai întors de atunci.

— Şi acum fiul dumneavoastră a dispărut fiind la o expediţie de vânătoare, nu?

— Nu neg că situaţia este foarte primejdioasă. Nu neg că sălbaticii aceia să-l fi răpit. Am auzit de la domnul Remsdaal că mâine veţi porni într-o mică expediţie în interiorul insulei, domnule. Nu aţi putea cu această ocazie să vă interesaţi şi de soarta fiului meu? Am vorbit despre problema mea comisarului englez din insulă dar până acesta va întreprinde o expediţie proprie de cercetare vor mai trece câteva zile. Ce se poate întâmpla într-un răstimp de două zile vă puteţi lesne

imagina.

Îmi părea rău de bătrânul plantator. Dacă ar fi fost mai tânăr ne-ar fi însoţit poate în expediţia noastră în interior, dar aşa, cum spunea el însuşi, nu putea face greutăţilor inerente ce se puteau ivi.

— Bine, ne vom interesa de soarta fiului dumneavoastră, domnule Tkam. Ştiţi cumva în ce direcţie s-a îndreptat fiul dumneavoastră să vâneze?

— Voia să o ia înspre munţi, acolo se gândea că va găsi o pradă mai bogată, de altfel nici nu se găsesc prea multe sălbăticiuni pe insula asta. Trebuie să alergi mult pentru a putea da de ele. Oricum, noaptea nu ar fi pierdut-o şi se reîntorcea acasă.

— Nu-i chiar atât de sigur că fiul dumneavoastră a fost răpit de indigeni, domnule Tkam. Eu însumi, aşa cum am povestit am fost nevoit să îmi petrec noaptea în junglă.

— De acord, dar atunci aţi rătăcit domnule Remsdaal. În ce-l priveşte pe fiul meu, la el nu e cazul, întrucât cunoaşte ţinutul ca nimeni altul. El este singurul care a pătruns până în adâncul munţilor.

— Dacă până deseară nu se va întoarce totuşi, vă promitem că îl vom căuta, zise Marian. Dacă se reîntoarce totuşi, vă rog să ne daţi imediat de ştire. Mi-ar plăcea în acest caz să stau puţin de vorbă cu dânsul, înainte de a pleca.

— Voi fi foarte franc cu dumneavoastră, domnilor! zise Tkam căutându-şi cuvintele. Fiul meu a descoperit în munţi un secret care are legătură cu religia aborigenilor. Mi-a făcut câteva aluzii în acest sens, m-a rugat însă să nu vorbesc cu nimeni despre asta. Mi-am închipuit eu că în felul acesta şi-a atras ura băştinaşilor!

— Vreţi să ne povestiţi totul mai amănunţit, domnule Tkam? îl rugă Marian. Poate că astfel vom ajunge mai repede la ţintă şi îl vom găsi pe fiul dumneavoastră.

— Poate că o să… Râdeţi, dar fiul meu m-a surprins cu o afirmaţie, hei, cum să-i zic, cam…. ciudată. Spunea că a descoperit focul sacru.

— Focul sacru?

Marian se uită mirat la mine şi la Remsdaal, pentru a nu ne da de gol. Din fericire Tkam nu se uită la el, ci continuă:

— Da, cel puţin acestea au fost vorbele fiului meu. Spunea că arde pe o colină stâncoasă şi că aparent venea chiar din străfundul pământului.

— Şi avea o flacără adevărată?

— Da, flacăra înăbuşitoare avea o înălţime de doi metri. Nu părea să fie nici un om prin apropiere, dar când fiul meu a privit în valea prăpăstioasă de la poalele colinei a văzut mulţi băştinaşi îngenuncheaţi, ce se prosternau flăcării. Atunci şi-a dat seama ce înseamnă aceasta. Nimeni nu trebuia să îl vadă în preajma flăcării pentru că atunci ar fi fost pierdut. De aceea s-a ascuns pentru a aştepta

ca sălbaticii să se risipească, dar n-au făcut-o. Cel puţin nu imediat. Încă două ore mai dură totul până ce apăru un bătrân băştinaş, probabil un preot, care se înclină în faţa focului, înspre colina muntoasă de pe creasta dealului. Apoi se apropie de foc, unde aruncă ceva în el de-l făcu şi mai strălucitor. După ce îngenunche din nou, dispăru pentru o bună bucată de vreme.

Fiul meu se târî cu mare băgare de seamă de acolo, pentru a ajunge la cărarea pe care urcase. După cum mi-a spus cu această ocazie a fost văzut de băştinaşi care au izbucnit în urlete de mânie.

— Şi de ce v-aţi întors să vorbiţi despre toate astea Mr. Tkam?

— Cred că toţi indigenii, prin urmare şi cei care locuiesc pe plantaţia mea, cunosc focul sacru şi dacă ar auzi că fiul meu l-a descoperit ar izbucni o adevărată revoltă.

— Sunteţi de părere că fiul dumneavoastră s-a înapoiat din nou acolo pentru a face cercetări?

— Din păcate am temerile mele în această privinţă, domnilor.

— Ştiţi cam aproximativ în ce regiune se află muntele pe care arde focul?

— Da, fiul meu mi l-a descris. Mă rog, locul sau regiunea, mă refer!

Marian puse harta în faţa englezului care nu şovăi prea mult până ce găsi un loc pe care îl însemnă cu o cruce, schiţând astfel locul cu aproximaţie de unde ar trebui să pornească cercetările.

— De acum ştim prea bine în ce direcţie să o luăm.

Remsdaal devenise foarte serios, probabil îşi amintise de profeţiile Sumei, în ceea ce ne priveşte şi de aceea ne examină încă odată cu un ochi critic. Probabil credea că povestea aventurii fiului lui Tkam ne va descuraja de a merge mai departe.

În aceste momente chiar Tkam sparse tăcerea în care ne adâncisem. El sări în sus scoţând un ţipăt de bucurie.

— Uite că vine fiul meu Yunes, nici nu-mi vine să cred!

Atât cât putut de repede părăsi veranda pentru a-i veni în întâmpinare unui om înalt care venea înspre noi.

— Slavă Domnului, că Yunes Tkam s-a reîntors! exclamă Remsdaal. Aveam temerile mele în această privinţă, dar acum mi s-au risipit, uite, chiar acum mi-a venit o idee destul de nebunească. Ce spuneţi dacă Suma ar fi una dintre preotesele focului sacru?

— Acest gând mi-a trecut şi mie prin minte, domnule Remsdaal, veni răspunsul lui Marian, dar…

Marian nu îşi putu termina fraza întrucât ajunseseră în verandă Tkam, tatăl şi fiul. Tkam senior ne făcu cunoştinţă cu fiul său, care luă loc uşurat lângă el şi ne spuse:

— Am trăit o aventură foarte primejdioasă, domnilor, începu el. Tatăl meu mi-a spus că v-a povestit despre focul sacru aşa că vă pot spune şi eu câte ceva despre el. Fireşte că nu trebuia să ţinem totul

pentru noi, pentru că va trebui să ne întoarcem în munţi să o salvăm pe Suma.

— Suma? strigă înspăimântat Remsdaal.

— Da, presupusa dumneavoastră sclavă a fost capturată de indigeni şi adusă în faţa focului sacru. Eu zăceam la o depărtare de nici cinci metri de ea şi aşteptam numai momentul când s-o eliberez.

III
AVENTURI ÎN MUNŢI

— POVESTEŞTE-NE YUNES! îl provocă Remsdaal pe tânărul fermier. Suma este în pericol?

Tânărul fermier care rămăsese un moment tăcut după ultimele afirmaţii începu:

— Poate că pe moment nu! Pentru că indigenii nu au avut voie să o vadă şi să-i vorbească cu excepţia unui preot bătrân. Dar o să vă povestesc de la început. Am plecat în munţi cu intenţia fermă de a căuta încă o dată focul sacru. Am vrut să ştiu dacă încă mai arde.

— Scuză-mă că te întrerup, Mr. Tkam, dar câtă vreme a trecut de când nu ai mai văzut focul sacru?

— Exact acum patru săptămâni. Dorinţa de a-l revedea a fost foarte puternică şi mă trăgea în permanenţă într-acolo. De data asta am fost mai precaut şi m-am convins că nu era nici un băştinaş pe acolo şi abia apoi am urcat versantul pe cărăruia pe care o ştiam. Fără a fi văzut am ajuns sus şi am regăsit din nou focul. Ardea încă. Am rămas multă vreme acolo privindu-l. Deodată am încremenit de spaimă. Din jos din vale se auzeau voci tărăgănate care răsunau ca un cântec straniu. Când am trecut cu privirea de zona împădurită am văzut jos lângă luminiş, lângă defileul prea binecunoscut, pe băştinaşii care se adunaseră acolo. Am zărit cum bătrânul preot a apărut din nou, de aceea m-am ascuns cât am putut de repede. Ceva mai jos se afla o lespede de stâncă până la care cu puţină îndemânare puteai ajunge de pe coama dealului. Acolo era suficientă protecţie, puteai să vezi şi să nu fi văzut. M-am căţărat până acolo şi am aşteptat ca preotul să îşi facă apariţia. Nu a durat mult şi a şi apărut. Mai întâi îngenunche în faţa focului apoi aruncă ceva în el. Am presupus că se va îndepărta din nou, cum a mai făcut-o prima dată, dar m-am înşelat. Preotul se aşeză jos lângă foc şi nu se mai mişcă de acolo. Cum m-am simţit văzând că nu se îndepărtează de acolo puteţi să vă imaginaţi şi singuri. În fiecare clipă mă aşteptam să fiu descoperit. Îmi trecu prin minte dacă nu ar fi mai bine să mă reped asupra bătrânului imobilizându-l, dar mi-am alungat gândul din minte, întrucât aveam timp suficient să o fac dacă aş fi descoperit. Încet, foarte încet s-au scurs minutele şi orele acolo. În cele din urmă au venit zorile. Odată cu venirea acestora preotul s-a

ridicat din nou în picioare şi a aruncat ceva în foc. După care s-a ridicat şi, Slavă Domnului, s-a pregătit să coboare. De abia după un timp mi-am părăsit şi eu ascunzătoarea şi am coborât cărarea îngustă. Atât de repede nu am putut însă să o fac întrucât băştinaşii mai stăteau la picioarele muntelui, astfel încât am fost nevoit să mă ascund într-o peşteră. Dimineaţa a trecut fără să se întâmple ceva. Mă gândeam totuşi cum aş putea oare scăpa, dar mi-am dat seama că era imposibil atâta timp cât băştinaşii mai erau la poalele muntelui. Aproape de amiază am auzit un ţipăt şi din ascunzătoarea mea mi-am putut da seama că băştinaşii aduceau cu ei o tânără fată. Am recunoscut-o pe Suma şi m-am mirat ce căuta în zona aceia. Doi băştinaşi o sprijineau şi o duseră la preotul cel bătrân, care o însoţi pe cărăruia care ducea înspre focul sacru. În apropierea locului unde eram eu ascuns, făcu o pauză şi le vorbi ceva băştinaşilor. Suma se sprijini de pereţii de stâncă şi se uită cu ochii uimiţi în jos. Am îndrăznit să îi fac un semn pe ascuns, arătându-i să meargă şi să se ascundă undeva jos în defileu. Aici, în locul unde mă ascunsesem eu să mă apăr de băştinaşi, doar câte unul puteau pătrunde către mine. Sigur, puteau să mă silească să capitulez prin înfometare. Suma îmi răspunse la semnul meu discret, dar se comporta ca şi cum nu ar fi fost în pericol. Apoi porni din nou cu bătrânul preot pe cărăruia care ducea sus, în timp ce restul băştinaşilor se aflau jos. După aceea m-am grăbit să mă reîntorc pentru a aduce vestea. Nu am mers acasă ci v-am căutat pe dumneavoastră, domnule Remsdaal, pentru a vă ruga să mă însoţiţi pentru a o salva pe Suma. De aceea am ajuns aici primul. Nu bănuiam că o să-l găsesc pe tatăl meu aici.

Marian îmi făcu un semn pe care l-am înţeles imediat, apoi se întoarse înspre Yunes Tkam şi îl întrebă:

— Cât durează până ajungem în munţi, Mr. Tkam?

— Patru ore. Vreţi să mă însoţiţi?

— Nu, vrem să mergem singuri până acolo, Mr. Tkam. Eşti mult prea obosit şi trebuie să te odihneşti. Haide mâine de dimineaţă cu un însoţitor. Noi vom veghea asupra Sumei şi nu vom permite să i se întâmple nimic rău.

— Vreţi să porniţi încă o dată într-acolo, domnule? întrebă Remsdaal.

— Dacă e posibil, acum, imediat. Tânăra aborigenă se găseşte într-un pericol mult mai mare decât poate ea presupune. Descrie-ne numai drumul pe care trebuie să apucăm, Mr. Tkam! Într-o jumătate de oră suntem plecaţi.

Tânărul Tkam ne-ar fi însoţit bucuros chiar acum, dar era foarte obosit şi conştient că nu ar putea întreprinde un nou urcuş în noaptea aceea.

Ţinând harta în faţa ochilor, i-a descris drumul cât mai exact

posibil. Ne-am ridicat apoi pentru a ne înapoia pe iahtul nostru şi a ne pregăti. Remsdaal ne-a urat noroc şi ne-a recomandat prudenţă, rugându-ne totodată să o aducem înapoi pe Suma, pe care nu ar fi vrut-o abandonată în ghearele sălbaticilor.

Ne-am grăbit cât am putut pentru a ajunge la vas. Pongo nu s-a mirat deloc când i-am împărtăşit că vrem să o pornim chiar în noaptea aceasta. Rucsacurile noastre erau pregătite, prin urmare nu ne mai reţinea nimic.

De data asta mergea cu noi şi Maha, pe care îl consideram un apărător mai bun decât orice scut sau însoţitor uman. Ghepardul nostru domesticit ne devenise credincios ca un câine. După o jumătate de oră deja ne găseam în junglă. A trebuit să înconjurăm plantaţia lui Remsdaal pentru a nu fi văzuţi de muncitorii aborigeni. Aceştia ar fi ştiut imediat ce intenţionam, după ce am întrebat atâta despre focul sacru.

Trebuia să ne grăbim dacă vroiam ca înaintea nopţii să atingem munţii. Din fericire tânărul Tkam ne descrisese munţii foarte exact pentru a nu ne rătăci. După vreo două ore drumul deveni cu adevărat periculos, deoarece ne aflam în zona populaţiei de băştinaşi. Întrucât îl aveam pe Maha cu noi, acestora le-ar fi fost greu să ne surprindă. Pongo o luase câţiva metri înaintea noastră, asigurându-ne parcursul. Am depăşit multe luminişuri mici şi am trecut de un teren înţesat de tufişuri alambicate şi dese, care m-au făcut să cred că am rătăcit drumul. Pongo însă menţinea drumul drept şi se mulţumea să zâmbească când l-am avertizat să nu se grăbească aşa pentru că s-ar putea să rătăcească drumul.

Din nou am trecut de un luminiş când deodată Maha se opri brusc, ciulindu-şi urechile. Ştiam că ceva se află în faţa noastră, de aceea ne-am aplecat repede pentru a nu fi văzuţi dacă de noi se apropia cineva.

Au trecut câteva minute apăsătoare, în care nu se petrecu nimic relevant, nu se auzea nici un zgomot şi cu toate astea simţeam că în imediata noastră apropiere se aţine cineva. Chiar şi Pongo se opri spionând printre tufişuri. Maha se comporta normal, dar deodată smuci de sfoara de care îl ţinea Pongo. Voia pur şi simplu să o zbughească în tufiş.

Am perceput în fine un mic zgomot. O creangă trosni şi din nou se repetă zgomotul de odinioară. Undeva, în tufişurile acelea se afla cineva care acuma încerca să se îndepărteze.

Marian îi făcu un semn lui Pongo. Uriaşul negru se năpusti înspre tufişurile din direcţia de unde venise zgomotul trădător, însoţit de către Maha şi curând după aceea se auzi un ţipăt înăbuşit de furie. L-am urmat şi noi numaidecât şi ne-am regăsit lângă uriaşul negru care se căznea să îl domolească pe Maha ce ţinea între labele sale un aborigen. Era un om tânăr, care ne privea înfricoşat. Avea numai o

măciucă asupra sa, pe care acum o strângea cu putere în mână, după care odată eliberat din strânsoarea labelor ghepardului, sări drept în picioare.

Din păcate nu ne-am putut face înţeleşi, la toate întrebările lui Marian nu fu în stare să lege ceva inteligibil, murmura încontinuu cuvinte neînţelese şi la un moment dat sări şi dispăru în tufişuri.

Pongo vru să se ia după el, dar Marian îl reţinu:

— N-are nici un rost! Tot nu ne puteam înţelege cu el şi să-l luăm prizonier la ce ne-ar folosi?

— Aşa o fi, dar acum ne va trăda aborigenilor şi aceştia ne vor întâmpina cum se cuvine în munţi, i-am replicat eu puţin înfuriat.

— Nu poate şti ce vrem. Mulţi albi umblă pe aici prin junglă, veni răspunsul calm al prietenului meu.

— Poate, dar oricum are un supraveghetor aproape. Cred că datorită tânărului aborigen misiunea noastră va fi îngreunată, dacă nu va deveni chiar imposibilă.

— Prea le vezi toate în negru, dragă Robert. Dar ar trebui să ne grăbim, în curând vom fi ajuns la destinaţie, în munţi. Îi făcu semn lui Pongo care se apucă din nou să controleze prin desiş. Nu am mai auzit şi mai ales nu am mai văzut nici un băştinaş. Ştiam însă că s-au îndepărtat cât au putut de mult şi asta se vedea clar din urmele lăsate în tufişuri.

Fără să ne oprim ne-am continuat parcursul. Curând munţii au apărut în faţa noastră şi acum trebuia să fim foarte prudenţi. Yunus Tkam ne descrisese şi aici drumul, deci nu aveam voie să ne rătăcim. Am descoperit defileul şi totodată cărarea îngustă care ducea sus. Cât despre băştinaşi nici aici.... nimic. Totul părea liniştit şi părăsit ca şi o regiune pustie.

— *Masser,* Pongo crede că mai bine stă aici şi pândeşte cu Maha, spuse deodată uriaşul nostru însoţitor. Pongo crede că băştinaşii curând se întâlnesc aici. Şi atunci poate spiona şi spune la *Masser*.

— Aşa deci, vrei să te ascunzi aici până noi vom urca cărăruia?

— Da, *Masser* Farrow, Pongo crede că mai bine.

— Bine! Ascunde-te atunci aici, în peştera pe care a folosit-o şi tânărul Tkam pentru a se face nevăzut. Vezi acolo sus la vreo zece metri înălţime o cărare îngustă, de acolo vei putea supraveghea întreaga regiune.

Pongo dădu numai din cap, iar cu privirea scrutătoare se uită în toate părţile, apoi păşi împreună cu Maha pe cărăruia foarte îngustă. Când ajunse în dreptul peşterii dispăru acolo, în felul acesta având spatele asigurat.

Acum eram ferm convinşi că nu vom fi luaţi pe nepregătite odată ajunşi în vârf. Încet şi cu multă prudenţă ne-am continuat ascensiunea. Când parcursesem aproape jumătate de drum, se lăsă întunericul.

Acum trebuia să fim şi mai prevăzători pentru a recunoaşte la timp orice băştinaş care ar fi apărut undeva în faţa noastră. Fără nici un incident am ajuns pe creastă. Luna răsărise şi lumina aproape ca într-o zi mohorâtă, aşa că ne puteam orienta destul de bine acolo sus. Înafară de asta am remarcat undeva lateral o geană slabă de lumină şi după ce am depăşit câteva stânci am putut admira dintr-un mic crater practicat în sol, ca o adâncitură, minunea naturală căreia aborigenii îi spuneau mai sugestiv focul sacru.

Avea o flacără de vreo doi metri înălţime, care depăşea o creastă stâncoasă paralelă mi-am dat seama că e vorba despre gazele de sondă, care se aprindeau accidental în anumite perioade ale anului. Focul ardea cu intensitate, cu o flacără când mică, când mare. În preajma ei nu se afla nici un om. Marian căută lespedea de stâncă în spatele căreia se ascunsese tânărul Tkam, am găsit-o şi pentru că ştiam că aborigenii vor apărea mai curând sau mai târziu, ne-am adăpostit după aceasta.

Dar asta nu părea să fi mulţumit pe Marian. M-a rugat să stau de veghe la gura peşterii în timp ce el avea să facă o mică recunoaştere a locului. Voia să ştie încotro duce peştera asta şi mai ales ce se afla în spatele ei. Tkam nu avusese timp să facă o astfel de recunoaştere.

Prietenul meu dispăru, întrucât în spatele acesteia se deschidea o crăpătură îngustă. Curând dispăru din vizorul privirii mele, deoarece razele lunii nu puteau ajunge până acolo.

Eu, aşa cum am mai spus, am rămas liniştit în spatele lespezii, de unde se deschidea aceea spărtură pe unde dispăruse Marian. La început am încercat să spionez uitându-mă în toate părţile. Căutam să ţin sub supraveghere spaţiul din faţa mea şi în acelaşi timp să îmi dau seama ce se întâmplă cu Marian. N-am mau auzit însă nici un zgomot provocat de către acesta, aşa că am socotit că s-a îndepărtat mai mult.

Am trecut din nou în revistă tot ceea ce ne-a povestit Tkam. Unde să fi fost ascunsă Suma aici sus? Sau să o fi luat bătrânul preot jos? Dar cu ce scop mia ales dacă va trebui din nou adusă sus? Poate că Remsdaal avusese dreptate când spuse că Suma era una dintre preotesele focului sacru. În acest caz unde era ascunsă? Singura posibilitate era să fie ascunsă întruna din crăpăturile din stâncă, unde am pătruns şi noi. În acest caz Marian avea şanse bune să o găsească. Nu era exclus ca şi preotul să se afle aici, în preajma ei. Acum începea să-mi fie teamă pentru ce i s-ar putea întâmpla prietenului meu. Dacă nu era suficient de prudent, ar putea fi surprins.

Trecu o oră. În cele din urmă se auzi un zgomot şi îndată după aceea am auzit semnalul dat de prietenul meu. După încă două minute acesta fu lângă mine şi îmi şopti:

— A fost bună ideea că am explorat crăpăturile din stâncă, Robert! Conduce într-un cazan înconjurat din toate părţile de pereţi de stâncă.

Pereţii sunt atât de abrupţi şi de netezi că nu se poate căţăra nimeni pe ei. În acest cazan se găseşte o colibă veche în care se aţine cineva. M-am gândit imediat la Suma şi tocmai când vroiam să mă strecor neobservat într-acolo, am zărit silueta unui aborigen mai bătrân care păşea acum înspre colibă. Nu intră înăuntru că se aşeză jos, de parcă ar fi voit să stea acolo de veghe întreaga noapte.

— Atunci cu siguranţă că o ţine pe Suma prizonieră acolo.

— Remsdaal a avut totuşi dreptate când a spus că Suma poate fi una dintre preotesele focului sacru. Poate că atunci când o găsise Remsdaal ea fusese izgonită şi rătăcea fără ţintă prin junglă. A cumpărat-o de la oameni aceia ce aveau cu adevărat drept asupra ei. De ce a revenit la aceştia e o enigmă pentru mine.

— Dacă totuşi m-a fost decât un teatru şi Suma a fost vândută cu intenţie unui alb, numai pentru a-l determina să caute focul sacru?

— Dar cu ce scop, băştinaşii şi-ar fi trădat unicul lor secret.

— Aşa m-am gândit şi eu, dar am ajuns la concluzia că băştinaşii caută o jertfă pentru focul lor sacru şi acesta trebuie să fie un om alb.

— De ce ar fi ţinută Suma în captivitate dacă totul s-ar fi petrecut cu ştirea fraţilor ei?

— Pentru a nu putea să-i trădeze, Mariane!

Prietenul meu ridică numai din umeri. Era numai o presupunere a mea, de aceea mi-am susţinut-o mai departe.

Ne-am sfătuit ce era mai bine să facem în continuare. Dacă marele preot venea încoace ne-ar fi putut descoperi în cele din urmă. De aceea ar fi fost nimerit să căutăm o altă ascunzătoare, dar unde?

Marian se uită în sus şi arătă înspre pereţii de stâncă:

— De-am putea să-i încercăm! fu el de părere. Pereţii nu au o înălţime prea mare şi de acolo de sus am avea o privelişte dominatoare şi nu putem fi văzuţi.

— Aici ai dreptate, hai să încercăm. Să găsim câteva proeminenţe de care să ne prindem şi să ne căţărăm sus.

Marian începu primul să se caţere. L-am urmat numai atunci când acesta ajunsese sus şi începu să examineze împrejurimile. Zece minute mai târziu stăteam lângă el. De aici de sus aveam o privelişte minunată asupra întregului decor, de jur împrejur. Undeva în depărtare am zărit focul de tabără al unei aşezări omeneşti. Probabil era satul băştinaşilor.

După ce am făcut câţiva paşi pentru a privi în prăpastia învecinată, am descoperit defileul unde Pongo a decis să se ascundă împreună cu Maha. În acelaşi timp am văzut şi câţiva indigeni care se aţineau prin preajmă şi aşteptau ceva.

— În curând va apărea şi Pongo aici lângă noi. Va trebui să veghem cu toată atenţia ca să nu cadă direct în braţele preotului, Mariane.

— Pongo va rămâne jos pentru a-i supraveghea pe localnici. Să

mergem până la marginea prăpastiei şi să privim în jos. Dacă preotul se îndreaptă înspre focul sacru, atunci voi coborî repede pentru a mă pune în legătură cu Suma.

— Dar dacă este cu adevărat în subordinea preotului, Mariane? i-am reproşat eu.

— Nu prea cred. Chiar atât de vicleni nu sunt aborigenii ăştia!

N-am răspuns nimic atuncea, dar mi-am propus a o ţin sub strictă supraveghere pe Suma, al cărui comportament îmi părea curios. De ce a dispărut ea când tocmai ne-am făcut apariţia noi la plantaţie şi niciodată înainte?

IV
ELIBERAREA LUI YUNES TKAM

AM PORNIT-O ÎNCETIŞOR prin micul gang practicat în stâncă şi după vreo zece minute am ajuns la cazanul stâncos pe care îl dominam de sus cu privirile noastre.

L-am recunoscut pe bătrânul preot care stătea încă în faţa colibei, părând că doarme. Dacă Suma, a cărei prezenţă o bănuia în colibă, ar fi vrut să iasă afară, ar fi trebuit să păşească peste preot şi în acest caz acesta s-ar fi trezit numaidecât. Un sfert de oră am supravegheat cazanul, apoi Marian ne propuse să ne întoarcem pentru a ţine sub supraveghere şi defileul. Ar fi fost posibil ca între timp să se fi produs modificări care l-ar fi determinat pe Pongo să vină încoace.

Ne grăbeam, iar când ne-am aruncat privirile înspre defileu am încremenit de uimire. Acolo mişuna de aborigeni care îşi făcuseră tabăra în apropiere. Aceştia şuşoteau între ei şi priveau cu intermitenţe, parcă plini de aşteptare înspre înălţimi. Cât de repede am putut m-am grăbit înapoi pentru a raporta lui Marian cele văzute.

— Asta dovedeşte că bătrânul preot va merge încă o dată spre focul sacru, fu de părere el. De această ocazie trebuie să ne folosim. Tu trebuie să rămâi aici sus şi să bagi de seamă dacă mă ameninţă vreo primejdie. Cât despre mine, voi încerca să cobor de aici pentru a o căuta pe Suma.

— Şi Pongo?

— El va şti ce să facă, nu-mi bat eu capul cu asta! Acum, te rog, du-te înapoi şi ţine defileul sub observaţie.

Acolo însă nu s-au schimbat prea multe, atâta doar că au sosit mai mulţi sălbatici. M-am sprijinit de marginea stâncii prăpăstioase, pentru a putea privi mai bine în adâncime. Aceştia s-au aşezat paşnici şi liniştiţi pe jos, sfătuindu-se între ei şi doar din privirile lor mi-am dat seama că aşteptau nişte evenimente în noaptea asta.

Au trecut uşor două ore. Miezul nopţii nu putea fu departe, când sălbaticii s-au ridicat brusc în picioare alergând spre pădure. Acolo se

crease agitaţie aproape din nimic, ba chiar bubui şi o împuşcătură. Am sărit şi eu în sus voind să-l avertizez pe Marian, dar n-a mai fost nevoie deoarece acesta venea înspre mine tot într-o fugă.

— Acolo jos se petrece ceva, Mariane! Cred că se duc lupte. Mi se pare că este vorba despre un alb, care a şi slobozit o împuşcătură.

— Yunes Tkam, cred eu. Nu a mai avut linişte şi răbdare şi a venit încoace, acum aflându-se probabil în mâinile aborigenilor.

M-am uitat înspăimântat la Marian, pentru că ştiam prea bine ce înseamnă asta. Prietenul meu însă mă linişti în curând:

— Lucrurile nu stau chiar atât de prost precum par, dragă Robert. Chiar dacă Tkam e în mâinile lor, îl putem elibera. Preotul vine şi el prin gangul de acces, deci ar trebui să cobor imediat ce el va păşi înspre focul sacru. Ştii ce ai de făcut. Mie nu îmi mai rămâne timp să îţi explic, trebuie să mă grăbesc. Rămâi aici la baza prăpastiei şi veghează asupra sălbaticilor. Într-o jumătate de oră sper să fiu înapoi.

Odată acestea fiind spuse, dispăru fără să mai aştepte răspuns. Am vrut să-l urmez dar tocmai i-am văzut pe băştinaşi cum se reîntorceau, cărând în mijlocul lor un alb pe care l-au legat fedeleş în mare grabă. Nu puteam să-l recunosc pe alb de aici de sus, dar puteam bănui că era vorba de Tkam.

Acum l-am recunoscut şi eu pe bătrânul preot care se apropia de focul sfânt. Acesta păşea fără să fie impresionat de larma de jos, către foc, unde, odată ajuns îşi începu ritualul de adorare. Se ridică, apoi azvârli ceva în foc, flăcările acestuia străluminând brusc, apoi se reîntoarse din nou spre prăpastie, pentru a arunca o privire către defileu.

Jos, sălbaticii izbucniră în strigăte imediat ce îl văzură pe preot. Aceştia arătară spre prizonierul pe care îl duceau cu ei. Preotul le strigă să păşească mai încet cu omul pe cărare. Acesta, adică preotul, nu se grăbea, ci se gândea cât mai are să păşească până la defileu. Între timp puteam foarte bine să mă uit după Marian. M-am grăbit să ajung la marginea cazanului pentru a privi din nou în adâncime. Cu ocazia asta m-am uitat şi la prietenul meu.

Acesta se strecură până la colibă şi deschise uşa şubredă a acestuia. Îşi aprinse lampa de buzunar. Un ţipăt înăbuşit răzbătu până la mine, după care Marian dispăru în interiorul colibei. Am aşteptat cu sufletul la gură. După câteva minute apăru din nou prietenul meu ţinând după el o aborigenă. Aceasta se clătina uşor de parcă ar fi fost ameţită. Marian privea spre mine. I-am făcut un semn liniştitor, că nu era atât de important să se grăbească.

Acesta mă înţelese şi procedă ca atare. El îi dădu drumul tinerei fete, căută în buzunarul hainei sale, scoase o mică trusă de farmacie pe care o purta întotdeauna cu el, după aceea îi îndesă ceva fetei în gură.

Fără a se opri o conduse pe tânăra aborigenă prin gangul din stâncă. Cu puţin înainte de sosirea se opri în dreptul focului sacru şi aşteptă. Se gândea probabil cum va reuşi să o ducă până sus. În acelaşi moment răsună semnalul convenit cu Pongo. Marian privi înspre cărarea îngustă, recunoscându-l imediat pe uriaşul negru, i-am făcut un semn lui Pongo care îl grăbi, ciocnindu-se aproape cu Marian. Au fost suficiente numai câteva cuvinte, după care Pongo începu să se caţere ca o pisică. De abia ajunse acesta la mine, când îşi desfăcu o funie pe care o purta asupra lui şi o aruncă în jos. Marian prinse funia de mijlocul fetei după care uriaşul negru o trăsese sus aşezând-o cu grijă pe lespedea rece de stâncă. Am observat că fata dormea dusă. Apoi veni şi Marian sus, rămăsese numai Maha jos, lângă crăpătura din stâncă.

Marian mă lămuri că Suma se găsea în stare de transă. Ea băuse ceva ce o adusese în starea aceasta. Marian îi dădu o tabletă.

— Ea va dormi câteva ore, îmi mărturisi el, ceea ce îmi convine pentru că ne scuteşte de o supraveghere.

Pongo trebuia să meargă cu Maha în colibă unde trebuiau să se ascundă. Dacă bătrânul preot îl va aduce acolo pe Yunes Tkam poate că îi va reuşi uriaşului negru să îl salveze. După cazanul de stâncă nu se mai găsea nici un băştinaş.

— Şi ce se va întâmpla după ce îl vom fi luat prizonier pe bătrânul preot?

— Vom lua calea cea mai scurtă spre plantaţie şi o vom duce cu noi pe Suma. Yunes se va feri să mai vină încă o dată încoace, după ce a văzut cât de periculos este să te amesteci în treburile băştinaşilor. Mai ales când au de-a face cu religia.

— Poate că ar trebui încunoştinţate şi autorităţile asupra focului sacru. Jertfele omeneşti trebuie împiedecate cu orice preţ, Mariane.

— Trebuie să aşteptăm să vedem ce se întâmplă cu Yunes. După care vom acţiona. Dacă vor să-şi venereze focul sfânt nu am nimic împotrivă, fiecare are darul de a fi fericit într-un fel, atâta timp cât nu lezează integritatea altora.

Aici trebuia să îi dau dreptate prietenului meu. Nu aveau decât să se prosterneze cât vor în faţa focului sacru, noi va trebui să intervenim numai dacă se petrec jertfe umane.

Pongo se coborî din nou în cazan în timp ce noi am rămas să spionăm defileul cu ajutorul ocheanelor noastre, care se dovedeau acum de mare folos. L-am recunoscut pe Yunes Tkam. Tocmai acum apăru bătrânul preot în defileu şi îl privi cu mare interes pe prizonier. Ce se petrecea acolo jos în defileu nu puteam şti, dar în orice caz tânărul Tkam îi vorbea foarte energic preotului. În cele din urmă preotul făcu semn la doi băştinaşi vânjoşi care l-au înşfăcat pe Tkam şi au pornit cu el pe urmele preotului care începu să urce cărăruia.

Puteam să urmărim în voie micul convoi. Bănuiam ce urma să se întâmple acum şi eram decişi să intervenim cu orice preţ. Dacă Yunes Tkam urma să fie sacrificat, trebuia să ne folosim imediat de armele noastre de foc, întrucât nu ar mai fi fost timp să coborâm în defileu. Speram de altfel să fie adus viu până la cazanul stâncos.

După aproape o oră, preotul fu pe coama muntelui atât de încet urca. Tkam fu aşezat jos în faţa focului, în timp ce ceilalţi doi purtători s-au îndepărtat, pornind în jos la o poruncă a preotului. Asta ne convenea de minune, misiunea noastră fiind mult uşurată.

Trebuia să facem dreptate şi să ne umplem acest timp supraveghind defileul, cazanul şi apoi iarăşi focul sacru. În cele din urmă veniră zorii. La primele raze de soare preotul se ridică din starea sa aproape cataleptică şi-şi aruncă privirea plină de cucernicie spre focul sacru, după care privi în adâncime. Strigă tare câteva cuvinte după care băştinaşii se aruncară la pământ, încremenind în această poziţie. Un zgomot uşor în spatele nostru ne atrase atenţia şi ne-am întors repede. Suma se trezise din somnul ei letargic şi privea derutată în jur. Nu ne recunoscu şi sări repede în picioare şi aşa cum reacţionă dădu impresia că noi am fi fost răpitorii ei.

Marian îi făcu semn să îşi păstreze calmul după care începu să se facă înţeles. Suma ştia puţin englezeşte şi aşa am reuşit să o liniştim. Am aflat cu această ocazie că nu-şi mai aduce aminte de nimic şi era foarte înspăimântată să se trezească aici. Marian îi povesti ce se petrecuse de când părăsise plantaţia şi până în acest moment.

Suma clătină numai capul neînţelegând nimic. Ne povesti că aplecat spre mica ei colibă de pe plantaţie, unde a băut ceva, după care a adormit.

Marian mă privi contrariat, acum ne-am dat şi noi seama ce s-a petrecut. Vreun băştinaş i-a pus ceva în apă şi a adus-o în această stare. Apoi s-a apropiat de verandă şi a auzit de focul sacru. După care a părăsit repede plantaţia pentru a ajunge până acolo. La întrebarea lui Marian dacă ea era una dintre preotese, nu primi nici un răspuns, nevoind să vorbească despre asta. I-am explicat să fie liniştită întrucât o vom duce înapoi la plantaţie, iar propunerea noastră o bucură foarte mult.

— Fraţii tăi au luat un prizonier, un tânăr alb, îi spuse Marian. Ştii cumva ce se va întâmpla cu el?

Suma se cutremură.

— Acesta va fi sacrificat când soarele va fi la zenit. Aşa vrea Kulah, zeul nostru.

Kulah, după credinţa băştinaşilor, aprinsese focul sacru.

— Ce ţi-ar fi făcut ţie fraţii tăi? se interesă mai departe prietenul meu.

— Suma ar fi fost şi ea jertfită şi o ştie prea bine. Suma nu mai este

sora băştinaşilor.

Mai mult nu am putut afla de la ea. Până la amiază aveam timp suficient. Până atunci nu i se va întâmpla nimic lui Yunes Tkam. Nu voiam să aşteptăm chiar atâta, ci vroiam să începem acum pregătirile pentru eliberarea tânărului. Şi pentru asta trebuia să coborâm din nou, cu multă prudenţă versantul.

Am făcut întocmai. Suma rămase sus promiţându-ne că va sta liniştită. Bătrânul preot mai stătea pe marginea prăpăstiei vorbindu-le pe un ton monoton supuşilor săi, care îl ascultau cu evlavie. Trebuia să ne folosim de această împrejurare pentru a coborî repede jos. Marian începu primul coborârea. Am aşteptat până ce a ajuns la gangul îngust practicat în stâncă şi abia după aceea am început şi eu să cobor. Acum băştinaşii stăteau foarte aproape de focul sacru şi ne-am gândit dacă nu ar fi mai bine să-l eliberăm acum pe Yunes Tkam de legături. Acesta avea armele asupra sa şi putea foarte uşor să se apere de preot. În acelaşi moment se apropie şi preotul de foc. Se prosternă din nou în faţa focului şi rămase aşa aproape un sfert de oră. Ne-am strecurat încet înainte. Acum ne despărţeau doar câţiva paşi de Yunes Tkam. Ne-am ascuns în spatele unui bloc de stâncă aşteptând să vedem ce întreprinde preotul. Abia când acesta se ridică şi se apropie de prizonier aplecându-se asupra lui, Marian sări în picioare trăgându-l înapoi. Prietenul meu văzuse că vroia să-i îndese ceva în gură victimei sale, poate vreun somnifer care să-i rătăcească minţile, aşa cum a procedat şi cu Suma. Bietul preot tresări puternic, dar nu se lăsă surprins. Îl împinse cu putere pe Marian înapoi, când acesta se năpusti din nou asupra lui, sărind într-o parte şi dispăru după stâncă. Imediat după aceea porni pe cărarea îngustă care ducea înspre vale.

M-am gândit să îi iau urma, dar Marian îmi făcu semn să îl las în plata Domnului. Scoţând strigăte neînţelese, acesta cobora cărăruia cu o sprinteneală ce nu i-ai fi bănuit-o. Poate că nici nu era indicat să îl urmărim deoarece o mulţime de băştinaşi urcau cărăruia, venindu-i în ajutor.

Marian între timp îi tăiase legăturile tânărului Tkam. Acesta sări în picioare strângându-ne bucuros mâinile. Se văzu scăpat de la moarte, întrucât nu mai spera în ajutorul nostru de vreme ce nu ne văzuse.

El ne povesti că odată ajuns acasă dormise câteva ore, apoi o pornise în toiul nopţii pentru a fi de faţă şi a o putea elibera pe Suma. Din păcate, căzu în mâinile aborigenilor care făceau de gardă după ce au fost avertizaţi de prezenţa noastră în junglă.

Acum sălbaticii se repeziră cu strigăte dezlănţuite pe cărăruia care ducea în sus. Trebuia să ne apărăm, dar toate acestea se puteau evita, nu doream să rănim, cu atât mai puţin pe cineva din rândurile noastre.

Trebuia însă să-i speriem. De aceea ne-am postat la capătul de sus

al cărăruii şi am slobozit o salvă de gloanţe asupra atacatorilor, care mai erau încă destul de departe, fireşte fără intenţia de a-i nimeri. Aceştia s-au oprit câteva minute privind înspăimântaţi în sus. Bătrânul preot le vorbi însufleţindu-i din nou. Din nou au început să alerge neacordând atenţie împuşcăturilor noastre.

— Repede Robert, adu-l pe Pongo, nu mai are nici un rost să încercăm să îi speriem, sunt prea fanatici, mai degrabă aleg moartea decât să ne permită să scăpăm! Trebuie să ajungem din nou pe creastă, acolo sus, e singura noastră salvare!

Am încercat să-i urmez sfatul. L-am strigat din mers pe uriaşul negru să ne urmeze, apoi când acesta fu lângă mine, i-am relatat ce s-a întâmplat. Lui Pongo i-ar fi plăcut mai degrabă să-i înfrunte singur pe sălbatici, dar nu avea nici un rost. Marian îl rugă să-l tragă în sus pe Maha, iar noi o să venim în urma lui. Pongo îşi puse ghepardul pe umeri şi începu să se caţere sus. Îl urmă îndeaproape Tkam, apoi eu şi la urmă Marian.

Când în cele din urmă aborigenii au ajuns în vârful crestei unde ardea focul sacru, nu mai era nici un om acolo. Au descoperit imediat gangul îngust, dar se codiră să păşească înăuntru. Bătrânul preot care venise ceva mai în urmă şi care presupuse că noi am scăpat prin acel gang, începu să-i îndemne pe sălbatici ca să ne ia urma până la craterul cazanului pentru a ne captura. Prea puţin îi păsa lui câţi din fraţii săi au să plătească cu viaţa această tentativă.

Băştinaşii s-au năpustit iarăşi urmând instrucţiunile acestuia, dar au găsit cazanul gol, nimic nu se vedea în lung şi în lat.

Cât despre noi, ne-am întins pe stâncă, stând pe burtă pentru a nu putea fi văzuţi. Jos, sub noi, i-am auzit pe sălbatici făcând o hărmălaie de nedescris. Deodată, au amuţit cu toţii ca la o comandă. Cu multă prudenţă privi Marian în prăpastie pentru a vedea ce se întâmplă. Ne făcu un semn liniştitor:

— Aceştia cred că ne-am făcut pur şi simplu invizibili, nici prin cap nu le trece că putem fi pitiţi pe după stâncile astea. Acum i-a apucat frica şi au îngenuncheat din nou în faţa focului sfânt. Cel mai nedumerit părea a fi bătrânul preot care stătea ca paralizat şi nu-şi poate imagina ce s-a putut întâmplat cu noi.

— Nu credeţi că ar putea să descopere şi ei calea de a ajunge aici sus pe stâncă, domnule Farrow? îl întrebă Yunus Tkam.

— Să sperăm că nu, altfel se va ajunge la luptă.

— N-ar trebui poate să vă purtaţi cu mănuşi cu sălbaticii ăştia! Ajunge să-i doborâm pe câţiva ca să-i sperii pe restul care îşi vor căuta salvarea cu fuga.

— Nu vreau vărsare de sânge. Oricum, vor dispărea destul de curând se aici. Dar să mă duc să-i supraveghez pe sălbatici în continuare.

Din nou se apropie cu prudenţă până la marginea prăpastiei, apoi îşi trase repede capul. În acelaşi moment izbucni un urlet îngrozitor jos.

— M-au văzut, întrucât privirea tuturor era îndreptată în sus, ne lămuri Marian. Acum fireşte că va trebui să ne apărăm, întrucât aborigenii ne depăşesc numeric. Cred că sunt vreo cincizeci în defileu şi aproape toţi se străduiesc să ajungă sus. Nu mai are nici un rost să ne ascundem.

Pongo se apropie până la marginea peretelui stâncos. Imediat ce încetă acest urlet îngrozitor, începu aproape simultan un bombardament cu bucăţi mai mari sau mai mici de stâncă, astfel că Pongo se văzu nevoit să dea înapoi. Acesta însă se răzbună imediat. Prăbuşi câteva stânci, urnindu-le singur în prăpastie. Câteva strigăte de durere au fost semnalul că o parte au fost atinşi. Întrucât aceştia nu aveau nici o acoperire, ne-am înscris şi noi ca participanţi activi la acest bombardament, constatând nedumeriţi că nu era cazul să facem uz de armele de foc. Aborigenii s-au retras imediat înspre cărăruia îngustă care le oferea protecţie, alţii luând-o spre gangul din stânci, încercând să se ascundă acolo. Cum nu le reuşi nici această tentativă, s-au grăbit spre cazanul de curând părăsit.

Pongo între timp, elabora alte măsuri de apărare şi căuta deopotrivă alte obiecte pentru contraatac. Reuşiserăm să zădărnicim atacul aborigenilor întrucât aceştia continuau să ignore care ar fi posibilităţile de a ajunge sus la noi.

— Dar cum vom putea noi la rândul nostru să scăpăm de aici, domnule? întrebă Tkam. Până la urmă va trebui să încercăm o străpungere.

— Încă nu am cercetat foarte bine toate stâncile, poate găsim totuşi o ieşire, veni răspunsul lui Marian. Până aici sus nu va îndrăzni să vină nici un băştinaş.

— Aşadar aveţi intenţia de a explora încă pe aici, domnule Farrow?

— Da, voi cerceta împrejurimile împreună cu Pongo în timp ce dumneata şi cu prietenul meu îi veţi ţine sub observaţie pe băştinaşi. Într-o oră sau două vom fi terminat cercetările.

— Aş fi bucuros să pot scăpa viu din toată tărăşenia asta. Nu am mai fost niciodată într-o astfel de situaţie. Va trebui să-mi fie învăţătură de minte pentru viitor.

Marian zâmbi la vorbele tânărului apoi dispăru împreună cu Pongo pentru a căuta o cale de evadare.

V
UN PREOT FANATIC

ACUM NU MAI AVEM de ce ne teme de sălbatici. Eram bucuroşi că

nu mai eram nevoiţi să ne apărăm întrucât pietrele care căzuseră fuseseră un avertisment destul de serios. Cel puţin nu a curs sânge, abstracţie făcând vânătăile şi coastele rupte pe care le primiseră băştinaşii.

În timp ce Yunes Tkam se afla pe marginea prăpastiei ţinând sub supraveghere hăul şi focul sacru, iar eu urmăream gangul îngust şi cazanul, n-ar fi fost exclus ca unul sau doi dintre aborigeni să încerce să ajungă la noi, iar în acest caz nu i-am fi putut respinge la timp.

Deodată am remarcat că Yunus Tkam îmi făcea semne disperate. Am alergat repede spre el şi privind şi eu în adâncime, aproape că am scos un ţipăt de bucurie când i-am văzut pe sălbatici retrăgându-se.

Au luat-o înspre defileu şi au dispărut în pădure. Prin strigăte i-au îndemnat să li se alăture şi cei din cazan, care au început să alerge agitaţi fără a mai fi deranjaţi de către noi.

— De acum putem să ne întoarcem şi noi în siguranţă, domnule Bertram, nu avem de ce a ne mai teme. Cunosc un drum tainic prin zonă pe care nu cred să îl cunoască vreun băştinaş. Mi-am făcut semne şi mi-aş fi dat seama dacă lucrurile ar fi stat altfel.

— Nu mă prea încred eu în comportamentul acestor băştinaşi, Mr. Tkam. Mai degrabă bănuiesc că ni se întinde o capcană de către preotul acela viclean.

— Dacă va îndrăzni să o facă, nu voi avea nici o milă! Va fi primul pe care glonţul meu îl va atinge. Atunci nu va mai putea ataca nici un alb.

— Să aşteptăm până ce se va întoarce prietenul meu Mr. Tkam. Poate că-i va reuşi să găsească un drum mai bun. Stâncile se întind peste tot până în depărtare. N-ar fi prea bine dacă nu am găsi o cale de a scăpa din pustietatea asta.

— Nu m-aş da în lături de a coborî din nou cărarea îngustă care duce în vale, Mr. Bertram, ca să…

— Ca să daţi din nou în braţele băştinaşilor. Cred că stau acolo pitiţi după tufişuri, aşteptându-ne sosirea. Poate că s-au ascuns câţiva în peşteră.

— Poate că da, dar cu câteva salve din armele noastre i-am putea împrăştia.

Suma ne aştepta rezemată de o stâncă privind necontenit înaintea ei, părând să nu observe nimic din ceea ce se întâmpla în jurul ei, tremurând încă. Teama ei faţă de bătrânul preot era evident foarte mare. Am luat loc lângă ea căutând să-i vorbesc. Nu mi-a fost uşor, dar în final mi-a reuşit.

— Ce crezi Suma, preotul acela foarte bătrân este foarte răzbunător? am întrebat-o eu.

— Se numeşte preotul Manu, mă lămuri ea. Este foarte puternic şi pedepseşte foarte sever.

— Te temi de el?

— Manu întotdeauna a urmărit-o pe Suma. De aceea eu refugiat la oameni albi. Nici acolo Suma nu se simte în siguranţă, crede că Manu o va găsi şi omorî.

— De ce ar vrea el să te omoare?

Suma tăcu, nevoind să mai continue discuţia.

— O să te păzim, nu trebuie să te mai temi de el niciodată.

— Oamenii albi nu pot să mă păzească. Manu mai puternic. Manu mai puternic decât toţi oamenii albi.

— Ai văzut şi tu că a fugit de noi. Suma, preotul cu toţi adepţii lui nu este mai tare decât noi, eşti în siguranţă cu noi şi voi vorbi cu domnul Remsdaal să nu te lase nici o clipă fără pază.

— Suma ştie că Manu o va omorî. Nimeni nu va putea să o apere.

Spunând astea amuţi, era evident că teama faţă de bătrânul preot era foarte mare, dar totuşi trebuia să facă ceva în această privinţă. După vreo două ore Pongo şi Marian s-au reîntors spunând că au găsit un pasaj secret, prin care puteam scăpa de aici, dar deocamdată nu ştiau unde duce. Nici el nu credea în retragerea băştinaşilor. Ne-a cerut să-l urmăm şi să nu ne preocupăm de soarta băştinaşilor fanatici.

L-am urmat sus, printre stânci, îndepărtându-ne tot mai mult de focul sfânt. Circa o jumătate de oră am rătăcit de-a lungul culmei stâncoase, după care Pongo, ce o luase înainte cu Maha se opri. Îşi desfăcu din nou frânghia pe care o purta cu el şi o coborî în adâncimea prăpastiei.

A, privit în jos, constatând că după vreo opt metri, acesta a atins un fel de platou, la care puteam avea acces. De acolo o cărare mică ne ducea în jos.

Pongo înţepeni frânghia de un colţ de stâncă, făcându-i un nod de lasou astfel încât de jos s-ar fi putut desface cu uşurinţă. Coborî primul după ce luă ghepardul cu el. L-am urmat pe rând şi noi, regăsindu-ne cu toţii pe un mic platou stâncos de unde ne putem relua coborârea. Din nou preluă conducerea după ce îl prinse pe Maha de zgardă. Am coborât neîncetat până ce am ajuns la o peşteră.

Până aici prietenul meu cercetase drumul, iar acum urma partea necunoscută. Întrucât nu ştiam unde duce trebuia să fim foarte prudenţi.

Cărarea pe care am apucat-o ducea într-un defileu care era situate spre vest, adică în direcţia contrară acelei unde pândiseră aborigenii. Cu spaimă am observat că acest defileu nu avea o lungime mai mare de o sută de metri şi nu era prevăzut cu nici o ieşire. Pentru a ieşi de aici din nou trebuia urcat masivul stâncos de unde veniserăm deja. Plini de consternare şi furie am privit în jur. Atenţia noastră a fost atrasă de către Suma, care cu privirile îngrozite privea în jurul ei. Se repezi la Marian de care se agăţă, scâncind necontenit. Acesta încercă

să o liniştească întrebând-o ce are.

— Valea Morţii, murmură ea într-o engleză stâlcită. Suma şi oamenii albi trebuie să fie prudenţi. Nimeni nu a scăpat viu de aici.

Tăcu apoi, copleşită poate că a spus prea multe.

— Frumoase perspective, zise tânărul Tkam. Te pomeneşti că am ajuns pe un teren sfânt al acestor sălbatici? Dacă Suma ştie numele locului cu siguranţă că au fost oameni care au venit şi au plecat de aici.

— Cred că nu numai că a auzit de acest loc, dar chiar l-a văzut, fiindcă mi-a făcut impresia că l-a recunoscut.

— Ai mai fost aici Suma? o întrebă Marian.

Suma dădu din cap a încuviinţare. Marian insistă să ne spună totul şi aşa am luat la cunoştinţă de întreaga poveste.

Ea a fost într-adevăr una din preotesele focului sacru şi într-o noapte a adormit pe când era de veghe lângă foc. Manu a surprins-o şi a condamnat-o la moarte, dar a reuşit să evadeze. Ea s-a rătăcit în pădure şi a fost găsită de Remsdaal, chiar în momentul în care a fost ajunsă de către băştinaşi. Întrucât ştiau că albul nu o să le-o dea înapoi, au vândut-o acestuia.

Manu a auzit de aceasta şi a cerut-o pe Suma înapoi. Un băştinaş, adept al preotului, s-a strecurat în coliba ei, astfel încât i-a otrăvit apa, aşa încât aceasta nu mai ştia ce s-a întâmplat cu ea. Aşa se făcu că se întoarse singură la tribul ei care o predă imediat lui Manu.

— Deci tu cunoşti ieşirea pe unde am putea părăsi valea, Suma?

— Suma o cunoaşte, dar oamenii albi nu pot părăsi valea pentru că vor fi ucişi de un mare monstru.

— Tu n-ai fost însă omorâtă de acest monstru, Suma, râse Marian, l-ai văzut şi tu cumva?

— Mama spune că este un mare monstru care ucide toţi oamenii albi care încearcă să părăsească valea.

— Bine ticluit, replică Tkam. Bătrânul şarlatan vrea să vâre frica în oasele tuturor prizonierilor săi. Unde se găseşte ieşirea, Suma?

Aceasta arătă ceva spre fundul văii. Ne-am grăbit cu toţii într-acolo unde am găsit un bloc mare de stâncă grosolan alcătuită, posibil un fel de piatră de sacrificiu a sălbaticilor. Suma se cutremură văzând-o şi alergă cât putut de repede mai departe. Apoi în cele din urmă ne arătă o peşteră spunând că acolo se află ieşirea.

Peştera se dovedi a fi un tunel care ducea într-adevăr în pădure. După zece minute am lăsat în urmă valea morţii, îndreptându-ne înspre nord pentru a ajunge cât mai repede la ferma lui Remsdaal. Dar nu ne fu menit să avem un drum chiar uşor. Am fost nevoiţi să facem un mare ocol pentru a nu ne întâlni cu sălbaticii care se aţineau prin pădure şi fireşte ne pândeau. De abia către seară am ajuns la plantaţia unde sosirea noastră a produs mare bucurie.

Mr. Tkam, tatăl tânărului ne aştepta deja aici, presimţind parcă sosirea fiului său. A fost foarte bucuros să îl reîntâlnească.

Apoi a trebuit la rândul nostru să le relatăm aventura la care luaserăm parte. Ambii plantatori ascultau cu mare atenţie. Remsdaal se îngrijoră atunci când i-am relatat despre afirmaţiile Sumei.

— Nu cunoaşteţi ura acestor sălbatici, spuse el la sfârşit. Sunt foarte convins că bătrânul preot va sosi personal aici pentru a o lua pe Suma.

— Atunci ne vom pregăti pentru a-i ura un călduros bun venit, spuse Yunus Tkam. Chiar eu voi veghea să nu i se întâmple nimic Sumei.

— Îi voi face loc undeva aici în casă pentru a nu i se întâmpla nimic. Dacă vine cineva aici, nu se va mai putea reîntoarce. O încălcare a proprietăţii o voi pedepsi drastic.

Ochii fermierului scăpărară de indignare, ca şi cum s-ar fi pregătit într-adevăr pentru cineva care urma să-i încalce proprietatea. Îi arătă Sumei o încăpere mică unde putea rămâne până la noi ordine.

— Vreţi ca noaptea asta să o petreceţi pe iahtul dumneavoastră sau veţi rămâne în continuare oaspeţii mei, domnule Farrow, îl întrebă Remsdaal pe prietenul meu. Sincer să fiu m-aş simţi mai liniştit dacă aţi rămâne aici.

— Aşa m-am gândit şi eu, fiindcă sunt de părere că Manu va reîncerca să-şi recapete prizoniera, domnule Remsdaal. Poate că va veni cu gânduri de răzbunare.

— Domnilor, rămâneţi vă rog aici la domnul Remsdaal. Aş vrea să vă fac o propunere, spuse Tkam. Pe plantaţia mea se găseşte ca musafir comisarul Theckle, pe care în disperarea mea l-am chemat atunci când fiul meu nu se reîntorsese. El şi-a adus cu sine şi două ajutoare. Acum o să călăresc până la ferma mea şi o să-i dau de ştire. În trei ore putem fi înapoi cu toţii.

— Excelent, atunci îi vom putea prezenta un raport oficial despre jertfele umane care se petrec prin pădurile astea. Autorităţile engleze vor şti cum să le preîntâmpine.

Tkam se ridică imediat, iar împreună cu el se ridică şi fiul său care îşi luă rămas bun, vrând să-şi însoţească tatăl. Am rămas numai noi cu Remsdaal, hotărând ca până la sosirea comisarului să nu mergem la culcare.

— Chemaţi, vă rog, pe unul dintre servitorii dumneavoastră şi daţi-i de ştire că timp de o oră nici unul dintre ei nu trebuie să circule pe afară, întrucât dorim să-l lăsăm liber pe Maha, ghepardul nostru. Dacă va veni Manu, cu siguranţă nu o să-i scape lui Maha. Poate că vom reuşi să-l predăm comisarului şi un prizonier.

— Minunat, domnule Farrow, voi dispune imediat să se procedeze în consecinţă. Noi vom rămâne pe verandă ca să vedem şi să aşteptăm evenimentele.

Remsdaal intră în casă pentru a da ordinele necesare. După un timp se întoarse şi îşi reluă locul obişnuit.

— N-aş fi crezut niciodată că un preot poate fi atât de formator, spuse el scrâşnind. După părerea mea, nu dispune de toate mijloacele pentru a o readuce în puterea sa pe Suma, chiar dacă asta i-ar cauza propriul lui sfârşit.

— Aveţi perfectă dreptate. Acum însă să fim cu ochii în patru şi să fim foarte liniştiţi pentru a putea supraveghea mai bine împrejurimile. Dacă Manu nu vine acum, atunci o va face cu siguranţă întruna din zilele sau nopţile următoare. Pongo va supraveghea cealaltă jumătate a casei şi lui nu-i poate scăpa nimic.

Am făcut linişte, concentrându-ne atenţia asupra zgomotelor ce veneau de afară. De fapt nu credeam ca Manu să vină atât de devreme, mai curând pe la miezul nopţii credeam că îşi va face apariţia.

Oricum trebuia să instalăm oamenii de pază de pe acum, dacă nu voiam să fim luaţi prin surprindere. Timpul trecu greu. Mai era puţin până la miezul nopţii când Maha se ridică deodată şi îşi întinse capul adulmecând. Până acum stătuse cuminte pe verandă şi nu dăduse deloc semne că ar fi mirosit ceva. Pongo se ridică şi el. Ne făcu un semn zărindu-ne, ca şi cum ne-ar fi spus: Atenţie, acum începe reprezentaţia!

Ne-am ridicat şi noi, dar am continuat să rămânem pe verandă, în timp ce Pongo îl urmă pe Maha fără a face cel mai mic zgomot. Cât despre ghepard, acesta se mişca încet, ca o pisică. În acelaşi moment se auzi în casă un ţipăt teribil de ajutor dintr-un gât feminin, urmat imediat de un al doilea. Cel de-al doilea fusese scos de un bărbat înspăimântat de moarte. Am fugit într-un suflet de pe verandă dând un înconjur casei şi ne-am oprit abia lângă Pongo, care se străduia să elibereze o siluetă contorsionată din ghearele lui Maha, întinsă jos pe pământ.

— Este mort? întrebă Marian îngrijorat.

— Nu, *Masser* Farrow. Omul se preface dar se scoală îndată ce Pongo îl va sili.

Uriaşul negru voia tocmai să se aplece înspre acesta, dar tresări când bătrânul preot cu o vioiciune pe care nu i-ai fi putut-o bănui, sări în picioare vrând să-i apuce beregata însoţitorului nostru negru. În momentul următor fu culcat din nou la pământ de către Maha.

— Ce se întâmplă aici? L-aţi prins deja pe ticălos? răsună o voce necunoscută în spatele nostru.

Ne-am întors pe călcâie. Un om voinic ne ieşi în întâmpinare, urmat de alţii doi. Remsdaal îi întinse îndată mâna în semn de salut.

— Aţi venit exact la timp, Mr. Thekle! Tocmai am capturat un om care a pătruns în casa mea. Este preotul Manu, despre care v-a

povestit familia Tkam, desigur.

— Sunt în cunoştinţă de cauză, fiindcă îl vom lua imediat în custodie pe acest individ. Dar ce fel de animal stă deasupra lui?

— Ghepardul nostru Maha, îi zâmbi Marian. Remsdaal ne făcu cunoştinţă, apoi se întoarse înspre Pongo cerându-i să-l recheme pe Maha.

Pongo dădu ascultare sfatului, dar în clipa în care preotul se simţi eliberat din strânsoarea animalului îşi duse repede ceva la gură. Comisarul interveni repede, dar nu mai putut împiedeca să nu înghită otrava. Manu se uita cu ochii plini de ură la comisar, strigându-i ceva, iar Remsdaal ne traduse imediat:

— Tu nu mă vei atinge, Manu merge la Dumnezeul său şi blestemă pe toţi oamenii albi.

Comisarul însă îl apucă strâns fiindcă exista posibilitatea ca totul să fie o înscenare a preotului. Îl legă fedeleş şi îl târî până la verandă. Acolo îl sili să stea pe un scaun şi să nu se mişte. După zece minute pe scaun nu mai stătea decât un cadavru, întrucât Manu se otrăvise cu adevărat pentru a nu cădea în mâinile oamenilor albi.

Thekle era foarte furios deoarece şi-ar fi dorit să îl captureze viu, pentru a avea un atu asupra aborigenilor. Ne promise însă că va face cercetări şi va raporta superiorilor săi că potrivit mărturiilor a trei oameni albi, băştinaşii mai practicau jertfele umane. El de capul lui nu putea întreprinde nimic fără ordinul superiorilor lui ierarhici.

Suma nu a fost convinsă că Manu a murit numai atunci când i-a văzut cadavrul.

Ea se ridică eliberată de o mare povară, acum când era sigură că Manu nu o va mai putea urmări.

Ea promise să rămână pe plantaţie servindu-l cu credinţă pe Remsdaal.

Noi am mai rămas încă două zile pe plantaţie, după care am ridicat ancora. Ţelul nostru următor erau insulele Samoa. Ce ma pătimit şi acolo va fi descris în unul din volumele următoare.

Insulele Fiji

Arhipeleagul Fiji este situat în sud-vestul oceanului Pacific, între 15-20 grade latitudine sudică. Este format de circa 500 de insule şi insuliţe de origine vulcanică sau coraligenă, dintre care doar 100 sunt locuite de o populaţie de 730.000 locuitori la o suprafaţă totală de circa 18.300 km^2. Capitala este la Suva (70.000 loc), pe insula Viti Levu. Oraşe mai importante: Sigatoka, Lautoka, Tavua, Nadi (locaţia aeroportului internaţional).

Principalele insule (în ordinea mărimii) sunt: Viti, Levu (10.500 km^2), Vanua Levu (5.530 km^2), Teveuni (560 km^2), Lau (410 km^2), Kandavu (321 km^2). Mai există grupurile Mamanuca şi Yasawa, destinaţiile preferate de către turişti. Rotuma, situată la circa 500 km nord de arhipelag are un statut administrativ special în cadrul Fiji.

Cercetările arheologice au scos la iveală faptul că acest arhipelag a fost locuit încă din jurul anului 1.000 î.Ch.. În secolele VI-IX insulele sunt populate de melanezieni şi polinezieni. În anul 1643 insulele sunt descoperite de navigatorul olandez Abel Tasman, aflat în căutarea „marelui continent sudic”. James Cook vizitează şi el insulele în 1774. Aşezarea permanentă a

europenilor s-a produs în secolul XIX, mia precis în jurul anului 1830. Atunci când aici pătrund neguţători şi misionari. Din 1874 devine colonie britanică. În perioada 1870-1917 englezii aduc muncitori indieni care vor ajunge să reprezinte jumătate din populaţie.

Fiji devine independent în cadrul Commonwealth-ului la 10 octombrie 1970, iar anul următor devine membru al ONU. În curând apar tensiuni între populaţia melaneziană şi cea indiană, guvernul fiind perceput ca proindian. Ca urmare, în 1987 au loc două lovituri de stat militare, cea de-a doua având ca rezultat proclamarea republicii prezidenţiale. Imediat după aceasta, statul fijian este exclus din Commonwealth. Aceste lovituri de stat au avut drept rezultat emigrarea masivă a indienilor din Fiji, constituţia din 1990 consfinţind noua situaţie etnică.

Această constituţie este revizuită trei ani mai târziu iar în 1997 este adoptată o nouă constituţie, aprobată şi de comunitatea indiană. Ulterior Fiji este reprimită în Commonwealth. În 2000 are loc o nouă lovitură de stat urmată de două revolte ale militarilor. Curtea Supremă reinstaurează constituţia şi se ţin alegeri generale în septembrie 2001, democraţia fiind reinstaurată.

Stabilitatea nu durează mult, astfel că în decembrie 2006, ministrul apărării Frank Bainimarama organizează o nouă lovitură de stat forţându-l pe primul ministru să demisioneze şi pe preşedinte să dizolve parlamentul, totodată impunând şi starea de urgenţă. Commonwealth-ul întrunit la Londra decide suspendarea Fiji din această organizaţie.

Trebuie menţionat că pentru un stat cu populaţie relativ redusă Fiji are o armată destul de numeroasă având şi multe participări în misiuni ONU de menţinere a păcii.

Legende din Insulele Fiji

Băştinaşii din Insulele Fiji au un folclor bogat în legende şi obiceiuri, toate provenind din vremuri străvechi, de acum sute sau chiar mii de ani. Una dintre cele mai interesante legende este cea a celor care „păşesc pe foc".

Aceasta povesteşte cum, cu mulţi ani în urmă, pe insula Bega, un trib numit Sawau trăia într-o zonă montană, într-un sat numit Navakeisese. În mijlocul acestui trib trăia un povestitor faimos, pe nume Dredre, care în fiecare seară, în jurul focului, spunea poveşti şi întâmplări neasemuite pe care membrii tribului le ascultau cu mul interes şi plăcere până târziu în noapte. Drept răsplată pentru acest har de povestitor, fiecare membru al tribului îi aducea câte un cadou în semn de apreciere. Cu o ocazie mai deosebită membrii tribului l-au întrebat pe Dredre ce şi-ar dori. Acesta le-a cerut fiecăruia să-i aducă primul lucru ce-l vor găsi în timpul vânătorii de a doua zi.

Un războinic pe nume Tui-na-Iiviqalita a plecat să pescuiască anghile într-un râu repede de munte. Primul lucru către l-a prins a fost o anghilă deosebită. Bucuros, porni în grabă să o ducă lui Dredre, când anghila luă chipul Zeului Spirit şi începu să se roage de Tui să-i dea drumul. Acesta însă refuză. Începu să-i promită tot felul de bunuri şi daruri în schimbul libertăţii sale, dar Tui refuză din nou. Asta până când Zeul Spirit îi promise puterea de a stăpâni focul şi în final Tui acceptă. Ca să probeze veridicitatea cadoului, Tui aranjă două şiruri de bolovani de râu între care aşeză lemne şi buşteni cărora se dădu foc. Atunci când bolovanii au devenit albi din cauza căldurii focului, Zeul Spirit l-a invitat pe Tui să i se alăture la o plimbare cu picioarele goale pe bolovanii încinşi. Tui constată cu uimire că nu simţea nici o durere.

De atunci, membrii tribului Sawau sunt capabili să meargă pe stânci fierbinţi sub îndrumarea urmaşilor direcţi ai lui Tui, având rang de mari preoţi. Anual, în sudul insulei Bega se organizează astfel de ceremonii de iniţiere la care iau parte câţiva membrii aleşi din fiecare sat al tribului Sawau.

Aventurile submarinului Dox 247

Hans Warren

I
O ÎNTÂMPLARE CIUDATĂ

— AŞADAR, VREI SĂ TE DESPARŢI DE NOI, Ghodo, deşi iniţial ai afirmat că ne vei însoţi până la Benares?

Marian privi întrebător la tânărul călugăr tibetan, pe al cărui ajutor ne-am bizuit ca să evadăm din vechea mănăstire tibetană.

— *Sahib,* acolo la picioarele voastre se află Taracul. Ghodo ar alege alt drum! Ghodo se teme foarte tare de Diavolul din Tarai.

— Dar e o prostie, singur ai spus că nu mai vrei să rămâi la secta ta. Europenii ţi-au deschis ochii. Nu există diavol!

— *Sahib,* ăsta este un diavol. Ghodo nu poate păşi niciodată în regiunea asta. *Sahib* trebuie să-l lase pe Ghodo să plece.

— Din punctul meu de vedere îmi este totuna, te-am avertizat. Dar este în propriul tău interes. Ştii doar ce te aşteaptă, dacă vei pica în mâinile fraţilor tăi sectanţi

În ciuda avertismentelor, tânărul călugăr ţinu morţiş la părerea lui. Să ne părăsească. Nu puteam şi nu voiam să-l împiedicăm să o facă, dacă asta voia.

El îşi luă rămas bun şi dispăru curând în munţi, în direcţia vest.

Marian dădu din cap şi adăugă zâmbind:

— Nu poate fi decât în avantajul nostru că ne-a părăsit. Drumul prin regiunea Tarai îl vom găsi noi, chiar fără el. Aşa-zisul diavol din Tarai nu-i decât o fiinţă care a bântuit pe aici în vremurile de odinioară. Dar, să nu mai zăbovim mult pe aici! Călugării din secta lui Ghodo nu vor fi renunţat la urmărire.

Eram pregătiţi de plecare. Proviziile noastre erau pe terminate, aşa că am decis să ni le reînnoim. Coloniştii tibetani s-au cam codit să ne vândă alimente, temându-se de răzbunarea călugărilor.

— Credeţi că vom întâlni în regiunea Tarai anumite animale, Mr. Farrow? se întrebă căpitanul Thumball.

— Suficient de multe, domnule Thumball. Taraiul este paradisul animalelor. Nu numai plantele şi copacii înfloresc aici, în această regiune mlăştinoasă, ci avem de-a face cu o explozie de specii şi la animale. Toate speciile tropicale le întâlnim aici. Elefanţi şi rinoceri mişună prin junglă, crocodili şi păsări de tot felul trăiesc pe malul râurilor. Porci sălbatici se găsesc pretutindeni prin desişurile pădurilor, iar câinii, la fel de sălbatici, mişună peste tot. Cât despre răgetul tigrului, acesta se aude în fiecare noapte. Întâlneşti bivoli, cerbi albi, pisici tibetane, tupini, şopârle aeriene sau de tip gecko, precum şi râme uriaşe. Cât despre maimuţe amintesc pavianii, gibonii, maimuţe lătrătoare, ba chiar şi gorile uriaşe a căror urmă s-a găsit pe zăpezile din munţi în lumea păsăretului se află la loc de frunte găinile,

gâştele, fazanii şi păunii. Chiar şi păsări de pradă ca şi vulturii, şoimii, pasărea rinocer şi câte alte cântătoare care se găsesc fie în regiunea Tarai, fie parţial în Himalaia. Mai presus de toate este tărâmul şerpilor care se aţin pe sub crengile copacilor, printre care şarpele cu ochelari sau cobra, care se remarcă prin veninul lor. De asemenea jderul, viezurele şi prădători de tipul lupilor, vulpilor, dar şi capra neagră, oaia sălbatică de Himalaia, din familia bovidelor şi câte altele.

— Uiţi boul moscat, Mariane, i-am reproşat eu zâmbind. Fireşte, nu se întâlneşte decât la altitudini mai mari, dar nu trebuie omis. Este sprinten ca o capră neagră, se caţără pe stâncile cele mai prăpăstioase şi este tot atât de zvelt ca şi o antilopă. Mirosul acela de mosc caracteristic i-a pecetluit numele. De fapt, acest mosc, acest „parfum”, are şi valenţe medicale şi de sănătate.

— Foarte bine ca ai amintit şi acest animal, dragă Robert, râse Marian, i-am servit cu această ocazie şi o mică dizertaţie căpitanului Thumball cu privire la acest animal. Să nu uităm însă de ursul cu guler, mai numit şi ursul himalayan şi atunci sper să fi amintit toată panoplia, ce zici?

— Mulţumesc foarte mult de acest curs inopinat, domnilor zise Thumball, a fost într-adevăr interesant. Acum aş propune să ne reluăm marşul. Nu ştiu de ce nu scap de presentimentul căci călugării urmăritori sunt foarte aproape. Cu cât vom ajunge mai repede în regiunea Taraiului, cu atât va fi mai bine pentru noi.

— Eu aş vrea mai degrabă să lăsăm această regiune în spatele nostru, fu de părere Marian. După socotelile mele, mai sunt treizeci şi doi de kilometri. Înainte de toate nu trebuie să uităm să luăm nişte chinină la trecerea prin acest ţinut mlăştinos.

Am făcut-o şi pe asta. După ce ne-am luat rucsacurile, am părăsit crăpătura din stâncă unde ne-am adăpostit şi am început să coborâm, încet şi precauţi, în adâncime.

Pongo încheia acum convoiul, el urmând să ne asigure spatele, pentru a nu fi surprinşi, rămânând circa treizeci de metri mai în urmă. Precauţiunile sale nu păreau să fie fondate, întrucât nimeni nu ne urmărea şi nici înaintea noastră nu se întâmpla mare lucru.

Fără a fi tulburaţi de ceva am ajuns în ţinuturile împădurite, după ce trecuserăm prin ţinuturile mlăştinoase. Ne abătuserăm din drum şi din această cauză am fost nevoiţi să ne croim un drum propriu prin porţiunea de junglă Marian spera să dea curând de o cărăruie de animale care ar fi uşurat drumul.

După vreo două ore, am dat peste o astfel de cărăruie în junglă. Venea dinspre est, făcea o cotitură, continuând apoi înspre sud. Trebuia să ne ţinem de cărarea asta multă vreme înainte de a o părăsi. Între crengile dese, viguroase şi răsfirate ale copacilor se auzeau ţipete. Strigăte, cotcodăceli, fluierături, guiţături şi câte altele.

Păsări cu penajul multicolor dădeau o adevărată reprezentaţie pe pajişte. Maimuţele le îngânau iar din când în când se auzea în depărtare răgetul vreunui tigru.

Pongo apăru din nou lângă noi şi examină poteca animalelor cu multă atenţie.

— *Massers,* pe aici trecut mulţi rinoceri. Poate *massers* dă peste ei acum.

Asta nu ne-ar fi plăcut deloc, fiindcă pe poteca îngustă nu prea mai era loc şi atunci unde să te mai fereşti de un asemenea animal masiv? Tufişurile de ambele părţi ale cărăruii erau atât de dese şi de impenetrabile, încât nici nu ne puteam gândi a ne ascunde acolo.

Ca de obicei, Pongo păşea înaintea noastră, „curăţindu-ne” calea, cum îi plăcea prietenului meu Marian să spună.

Ne puteam bizui în toate privinţele pe instinctele acestuia şi ştiam că va adulmeca primejdia la timp.

Acum tempoul nostru se acceleră considerabil, întrucât Marian intenţiona să lase cât mai curând regiunea mlăştinoasă a Taraiului în urma noastră. Unde mai pui că aerul era atât de îmbâcsit de miresme nesănătoase, încât cu toată cantitatea de chinină îngurgitată, nu era exclus să contactăm frigurile specifice malariei.

Am făcut pauza de prânz într-o rarişte, unde am devorat ultimele provizii, având de gând ca pe parcurs să ne îngrijim, în limitele posibilităţilor şi de ceva vânat.

Se găseau destui cerbi şi antilope în jur, aşa că bănuiam că nu ne va fi greu să facem rost de carne în următoarele câteva ore. Pe de altă parte, nici nu vroiam ca din cauza vânătorii să ne abatem din drum, întrucât exista riscul potenţial de a rătăci în acest imens labirint.

Le-am propus camarazilor mei să rămânem doi dintre noi în acest luminiş cunoscut, în timp ce ceilalţi doi vor merge la vânătoare. Unul dintre cei doi, care va pleca la vânătoare, era de la sine înţeles că era Pongo, care se pricepea cel mai bine să îşi croiască o potecă prin pădure. Ce sa mai vorbim despre spiritul lui de orientare?

Cine va fi însa însoţitorul lui? Întrucât eu şi Marian aveam foarte dezvoltate instinctele de vânători, neapărat trebuia să tragem la sorţi. Din păcate, nu aveam decât pistoalele asupra noastră, dar socoteam că aceste arme ne vor fi suficiente pentru scopurile pe care le aveam.

Am tras la sorti. Aceştia l-au favorizat pe Marian, care îmi zâmbi încurajator, dispărând împreună cu Pongo în desiş.

Am perceput preţ de câteva minute fâşâitul făcut de crengile rupte de cei doi ce se îndepărtau în inima pădurii, apoi se instala o tăcere totală.

Thumball şi cu mine am rămas stăpânii luminişului, aşteptându-i pe vânătorii noştri.

— Să sperăm că nu vom avea de aşteptat prea mult, luă cuvântul

căpitanul, fost aviator englez. Parcă am presentimente stranii.

— Se datorează locurilor străine în care ne aflăm, Mr. Thumball, i-am oferit eu răspunsul. După opinia mea nu ni se poate întâmpla nimic aici, călugării nu vor fi îndrăznit să ne urmărească atât.

— N-ai auzit că Thasu, călugărul, pare să fie în strânsă legătură cu „diavolul" ăsta din Tarai, Mr. Bertram?

— Nu prea cred poveştile astea, Mr. Thumball.

— Ceva trebuie să fie adevărat în poveştile astea. Nu prea iese fum fără foc în orice caz, aş prefera ca prietenul dumitale să se întoarcă cât mai repede pentru a ne continua călătoria.

— Marian a promis că în cel mult o oră o să fie înapoi şi el se ţine întotdeauna de cuvânt, Mr. Thumball, am replicat eu.

— Orice legendă îşi are originile sale. Nu ar fi mai bine să cercetăm mai amănunţit ce-i cu „diavolul" ăsta din Tarai? Nu de alta, ci pentru a afla adevărul.

— S-ar putea să fie vorba despre vreo fiară mare, necunoscută călugărilor ăştia.

— Călugării ar trebui să ştie cu exactitate ce fel de animale se aţin aici în Tarai. Poate este un animal mare, dar nu am în vedere elefantul, care e prea bine cunoscut tuturor, mai degrabă vreo specie de rinocer sau chiar de tigru.

— Nu-ţi dau dreptate în această privinţă, Mr. Bertram. Mai degrabă aş crede că este vorba despre un om al junglei, un om al junglei care se ascunde aici. Ghodo mi-a spus că Thasa l-a chemat pe acesta să îi vină în ajutor Dacă ar fi fost animal nu ar fi putut să îl strige să îi vină în ajutor astfel.

— Vorbelor lui Ghodo nu le poţi acorda întotdeauna credit, el vorbeşte doar din auzite. Dezbatem acum problema diavolului din Tarai, dar eu sunt convins că nu o să-l vedem, pentru simplul motiv că nu exista.

Thumball ridică din umeri ca şi când ar fi vrut să spună „Aşteaptă numai şi ai să vezi, Mr. Bertram".

Ne-am stabilit tabăra la marginea luminişului pentru a putea observa mai bine ce se petrece în dosul vegetaţiei impenetrabile, în timp ce şi asupra întregului luminiş aveam o privire de ansamblu.

Că am putea fi atacaţi chiar dintre tufişurile astea nimeni nu a luat în considerare. Animalele ar fi provocat un zgomot pe care l-am fi auzit numaidecât, cât despre oameni nici aceştia nu s-ar fi putut apropia fără a se face simţiţi.

Şi totuşi, în imediata noastră apropiere pândea un duşman viclean. Eram pe punctul de a trage din nou fermoarul rucsacului meu când am auzit chiar lângă mine ceva în iarbă. M-am tras înspăimântat, când lângă mine se ridică capul unei cobre sâsâind înfuriată într-o clipă am fost în picioare De asemenea şi Thumball! Se ridică imediat. Îşi scoase

cuţitul şi îi reteză fulgerător capul şarpelui.

Pericolul, era înlăturat şi astfel am putut răsufla amândoi uşuraţi. În aceeaşi clipă Thumball mă trase îngrozit înapoi. Acesta îşi aruncase o privire asupra copacului sub care stătusem, ceea ce am făcut şi eu imediat. Am simţit că sunt paralizat de teamă când am văzut pericolul prin care trecusem.

De câteva ramuri ale acestui copac atârnau câteva funii ciudate în jos, care la prima vedere păreau nemişcate. Una dintre aceste ramuri „însufleţite” căzuse jos, constituindu-se într-un prim avertisment. Dar aceştia nu erau decât şerpi cu ochelari, dar foarte otrăvitori.

— Asta-i culmea, scrâşni Thumball. Stă omul fără să bănuiască şi discută, iar deasupra capului său pândeşte moartea.

— Asta să ne servească de lecţie pe viitor, dragă domnule Thumball. Atunci când o să ne mai facem sălaşul în copac să nu uităm niciodată ca înainte să-l examinăm. Să sperăm că nu vor avea parte şi camarazii noştri de o surpriză asemănătoare.

Bum! Din nou căzu una dintre cobre la pământ. Aceasta dispăru cu repeziciune în tufiş încât nu am mai putut-o ajunge.

N-am mai îndrăznit să ne aventurăm sub copac, totuşi, acolo rămaseră încă rucsacurile noastre, pe care fireşte că am fi dorit să le recuperăm. L-am rugat pe Thumball să ni le recupereze în timp ce eu urmam să stau cu ochii aţintiţi asupra şerpilor, semnalându-i imediat acestuia dacă îl pândea vreo primejdie.

Nu se petrecu nimic ameninţător, aşa că Thumball reuşi să extragă rucsacurile din vecinătatea primejdioasă. Acum însă ne plasasem în mijlocul luminişului, aşteptând acolo întoarcerea camarazilor noştri.

Undeva în depărtare se auzi o împuşcătură urmată imediat de încă una.

— Ăsta a fost Marian, am spus eu.

— Aşa se pare, Mr. Bertram, zâmbi Thumball. Cine altul să fi tras dacă nu el? După câte îmi dau seama, suntem singuri în această regiune.

Englezul avea fără îndoială dreptate, afirmaţia mea fusese superfluă. Dacă Marian împuşcase ceva, va trebui să se întoarcă în curând cu prada.

Din nou se auzi o împuşcătură. Am ciulit urechile De ce a tras Marian încă o dată, dacă tot şi-a răpus prada? Nu cumva..?

Din nou se auzi o detunătură şi apoi… încă una..

— Asta-i cam ciudat, îmi mărturisi englezul. Îmi pare mai degrabă că prietenul nostru se află în pericol, Mr. Bertram. De s-ar întoarce numai repede!

— Mi-ar fi plăcut mai degrabă să merg să-i caut, Mr. Thumball. Şi eu sunt cât se poate de neliniştit.

— Poate că a ratat ţinta, Mr. Bertram. Gândeşte-te că nu a avut la

el decât revolverul.

— Marian este un ţintaş excelent, Mr. Thumball. Dacă nu este sigur că poate nimeri nu trage Am senzaţia că..

Acum urmă a şasea detunătură.

— La dracu! Cu siguranţă că s-a întâmplat ceva acolo, Mr. Bertram, îmi strigă Thumball peste umeri. Haide să le dăm, camarazilor o mână de ajutor.

— Întâi să ne ascundem bagajele, nu le putem lăsa pur şi simplu aici, Mr. Thumball.

— Păi să le pitim aici sub tufişul acesta şi să-i dăm drumul!

După ce ne-am ascuns bagajele sub ramurile unui tufiş des, am pătruns în desiş prin acelaşi loc prin care au făcut-o Marian şi Pongo.

Am recunoscut cu uşurinţă poteca pe care şi-au croit-o prin vegetaţia luxurianta cei doi, după crengile frânte şi frunzele căzute. Cu toate acestea a trebuit să ne facem loc cu ajutorul cuţitelor pentru a străbate mai uşor. Thumball era foarte agitat şi se grăbea din cale afară.

Cât despre mine, mă gândeam la şerpii descoperiţi de curând şi care populau acest ţinut mlăştinos. Fără să vreau am privit în sus şi… am încremenit. Aproape pe fiecare copac atârnau ca nişte frânghii şerpi asemănători care-şi pândeau prada. Dar şi pe pământ se târau câţiva. Din fericire, purtam cizme înalte, care ne protejau de muşcăturile acestora.

Am urmat aceeaşi potecă de care se folosise şi Pongo Destul de des dădeam peste un copac doborât, cu o grosime aproape de trei metri în diametru şi în acest caz am fost nevoiţi să facem ocol, ceea ce ne îngreuna considerabil înaintarea.

Din nou ne-am poticnit de un astfel de uriaş pe care am început să-l examinăm cu atenţie. De acum nu prea ştiam în ce parte se află camarazii noştri, întrucât nu am găsit nici o ramură frântă.

Deodată Thumball mă apucă de mâini şi îmi arătă o ramură sus. Am privit în direcţia indicată şi mi-am dat seama ce l-ar fi putut înspăimânta aşa. Mirat m-am uitat la el.

— Nu l-ai văzut, Mr. Bertram? întrebă el agitat.

— Nu, pe cine ar fi trebuit să văd, Mr. Thumball.

— Pe, pe… „Diavolul din Tarai”. Cu siguranţă a fost el.

— Prostii, Mr. Thumball, te-ai înşelat cu siguranţă, ia povesteşte-mi ce ai observat.

— Am văzut o faţă de diavol foarte păroasă. Părul îi atârna în şuviţe lungi încâlcite, în jurul capului.

— Poate că a fost o maimuţă, Mr. Thumball, am râs eu. Te-ai lăsat prostit de un asemenea animal.

— Nu, n-a fost deloc maimuţă, Mr. Bertram, i-am văzut capul foarte clar. Haide, trebuie să dăm de urma fiinţei ăsteia.

Am privit la rândul meu în sus din nou, în speranţa că voi zări şi eu faţa schimonosită a diavolului, dar nu am avut ...

Thumball, cercetase împrejurimile între timp şi acum mă striga cu o voce imperioasă:

— Haide încoace, Mr. Bertram. Pe aici s-au strecurat camarazii noştri. Se văd clar urmele picioarelor în solul mlaştinilor.

L-am urmat foarte aproape, deoarece eram îngrijorat de soarta prietenilor mei. Aceştia trebuiau să se întoarcă demult, dacă vânaseră cu adevărat ceva. Iar Pongo s-ar fi folosit de acelaşi drum cu siguranţă.

Copacul avea vreo treizeci de metri lungime După ce l-am înconjurat ne-am trezit în faţa unui luminiş, unde se găseau mai mulţi astfel de uriaşi ai pădurii căzuţi. Arăta de parcă trecuse o furtună îngrozitoare pe acolo, ce scosese pur şi simplu copacii din rădăcină.

Minute întregi am rămas pironiţi locului, uitându-ne la copacii căzuţi.

— Aici trebuie să fi fost unde prietenul dumitale a tras cu arma, fu de părere englezul. În junglă nu a avut prilejul de a întâlni nici un animal, dar aici e un adevărat paradis cinegetic.

— Atunci ar trebui să fie pe aici, iar eu nu îi văd nicăieri.

— Trebuie să ocolim luminişul sau să strigăm, poate vom primi vreun răspuns.

M-am uitat din nou de jur împrejurul luminişului. Din cauza copacilor doborâţi îmi cam lipsea perspectiva, de aceea trebuia să-i ocolim, pentru a putea examina întreg luminişul. L-am îndemnat pe Thumball să facem asta împreună. Pe când era gata sa pornim, din spatele unui trunchi gros de copac, aflat la vreo douăzeci de metri distanţă, ţâşni o făptură misterioasă, care dispăru curând îndărătul unui alt trunchi de copac.

— Uite-l, uite-l din nou! ţipă agitat Thumball.

Încă mai priveam locul unde dispăruse fiinţa misterioasă. Nu putea fi decât o fiinţă vie, dar... avea întreg corpul acoperit de păr, asta îmi era de acum foarte clar pentru că am reuşit să o observ cu atenţie. Pentru o maimuţă avea trunchiul prea înalt, iar braţele prea scurte, în afară de asta, mergea aidoma unui om.

— „Diavolul din Tarai”, Mr. Bertram! îmi şopti Thumball.

— O fiinţă vie, cum ai văzut-o prea bine şi dumneata, Mr. Thumball. Dar, haidem să o căutam!

— Prudenţi, Mr. Bertram, prudenţi, te rog! Cine ştie cu ce avem de-a face în realitate!

— Păi, fiinţa aia. Ce-o fi fost, nu era înarmată! Cu revolverele noastre îi suntem superiori Dar, înainte de toate, trebuie să-i găsim pe camarazii noştri.

— Eu cred că au fost luaţi prin surprindere de către „Diavolul din

Tarai”, Mr. Bertram.

— Dar prietenul meu a tras cinci focuri de armă!

— Atunci, atunci… fiinţa aia nu poate fi nicicum rănită!

— Prostii, Mr. Thumball! Doar nu eşti şi dumneata la fel de superstiţios ca şi călugării de urmărirea cărora ne temeam.

După părerea mea, nu aveam de ce să ne îngrijorăm din partea „Diavolului din Tarai”.

— Poate că ai şi dumneata dreptate, Mr. Bertram, cu toate astea trebuie sa fim foarte prudenţi. Încă nu ştim ce este. Dar iată… a apărut din nou!

Într-adevăr, din spatele unui copac apăru corpul păros al misterioasei făpturi. După încă două secunde dispăru din nou.

— Ăsta nu pare deloc a fi om, Mr. Bertram!

— Dar nici maimuţă, după cum singur ţi-ai dat seama, Mr. Thumball.

— Fireşte! Dacă este… „Diavolul din Tarai”?!

— Şi te temi de „diavolul” ăsta. Mr. Thumball?

Englezul se ridică mândru în picioare şi zise:

— Nu mă tem de nimic, prin urmare nici de diavol! Haide să-i altoim o scatoalcă pe blană!

— N-aş prea fi de acord cu propunerea asta, ar putea fi totuşi o fiinţa umană, Mr. Thumball.

— Dacă este un om, nu-l văd să nutrească gânduri curate în ceea ce ne priveşte! Dar haide să-l căutăm, totuşi!

Ne-am strecurat cu multă precauţiune înainte, alunecând ca nişte umbre pe lângă unul dintre trunchiurile celor doi copaci de unde apăruse făptura. L-am examinat în tăcere fără a descoperi ceva. Pe când ne apropiam de cel de-al doilea copac, am zărit ceva zăcând jos la pământ. M-am oprit speriat Pe jos zăcea aruncat unul dintre pistoalele care trebuia să-i fi aparţinut lui Marian.

Din două sărituri am fost lângă locul menţionat, m-am aplecat şi am ridicat arma. Încărcătorul armei era golit. Noi am perceput şase detunături, iar revolverul avusese 8 gloanţe.

Thumball aproape că nu îmi dădea atenţie ci era preocupat să ţină sub observaţie trunchiul copacului M-am apropiat de englez şi i-am arătat arma. Acesta îmi făcu numai un semn cu capul şi păşi mai departe. Mi-am pus revolverul lui Marian la brâu şi am păşit în urma lui Thumball.

Când am ajuns în fine în dreptul celui de-al doilea trunchi de copac şi am aruncat o privire în dosul acestuia, am constatat că fiinţa misterioasă dispăruse.

— M-am aştepta să dispară, Mr. Thumball. Acum, ce-i de făcut? „Diavolul” trebuie sa fi dispărut undeva în pădure.

— Înainte de toate trebuie să ne găsim camarazii, Mr. Thumball.

De asta ne-am croit drum prin desişurile astea, nu să umblăm după nu ştiu ce diavol.

În timp ce vorbeam scrutând împrejurimile cu privirea, am descoperit ceva zăcând în pământ. Era casca colonială a prietenului meu.

— Aici s-a întâmplat cu siguranţă ceva, Mr. Thumball Prietenul meu şi Pongo au avut de dat o luptă aici. Uită-te jos şi îmi vei da dreptate.

— Am remarcat deja. Haide să cercetăm amănunţit locul, poate vom da de vreo urmă care să ne arate încotro să o apucăm.

— Dar cercetările noastre nu au dus la nici un rezultat, n-am descoperit nici o urmă în iarba deasă. Şi totuşi, înainte cu ceva timp descoperisem amprenta marcată a cizmei lui Marian lăsată pe terenul mlăştinos.

— Extrem de ciudat. N-ar fi mai bine să tragem o salvă, două din puştile noastre pentru a le da de ştire camarazilor că suntem pe urmele lor? Oricum „Diavolul din Tarai” ne-a văzut deja.

Imediat au răsunat împuşcăturile, care şi-au repercutat curând ecoul, liniştea instaurându-se apoi parcă şi mai profundă. Era de parca toate fiarele junglei ar fi amuţit de teama „Diavolului din Tarai”.

II
OMUL DIN PĂDURE

DUPĂ CE AM TRAS SALVELE DE AVERTISMENT, am stat cu urechile ciulite, uitându-ne concomitent în toate părţile. Nu se petrecu nimic şi nici n-am perceput vreun răspuns oarecare Nici nu se arătă cineva.

— N-are nici un sens, Mr. Bertram! Să căutăm mai departe! Cel mai bine ar fi să luăm urma diavolului, cred ca şi-a lăsat amprenta în solul moale.

Întrucât în ceea ce mă priveşte nu eram hotărât ce era mai bine să întreprind, am urmat sfaturile căpitanului de aviaţie englez. Acesta păşi încă o dată în dosul trunchiului de copac îndărătul căruia apăruse fiinţa misterioasă. Am recunoscut câteva urme care s-au estompat însă curând.

Ne-am continuat drumul în speranţa că vom regăsi urmele în altă parte, dar nu a fost aşa.

— Să ne oprim. Probabil că s-a căţărat în copac, îmi strigă Thumball. Vădit inspirat. Altfel nu îmi pot explica.

Pentru a verifica supoziţia asta eram hotărât să mă urc în copac. Thumball mă ajută să o fac După ce am ajuns sus am reuşit să am o bună perspectivă asupra luminişului, dar din nou nu am văzut nici o făptură umană sau altceva.

În cele din urmă am descoperit că fiinţa misterioasă stătea undeva în spate şi ne privea intens. Depărtarea era însă destul de mare, încât noi nu distingeam decât o siluetă întunecată. Cu toate acestea, am putut remarca o fiinţă peste tot acoperită cu păr, iar părul de pe cap îi atârnă sălbatic şi nearanjat. Cel puţin mie îmi făcuse o impresie oribilă.

— Acolo în spate a apărut din nou diavolul, l-am atenţionat pe Thumball. Să ne târâm cu grijă până acolo, altfel dispare din nou.

— Mi-ar plăcea să ştiu cum a ajuns atât de repede acolo. Locul unde se aţine acum este destul de departe, în cealaltă parte a luminişului.

— Da, este o distanţă destul de mare până acolo. Fiinţa aceea trebuia să o fi parcurs în mare grabă Ar fi trebuit să nu fi mers prin pădure, unde copacii şi vegetaţia se constituiau în atâtea piedici.

— Dar de ce n-ar fi folosit trunchiurile acestea ca şi o posibilitate de mascare. În timp ce noi mergeam pe jos pe lângă aceştia, lesne s-ar fi putut strecura mai departe, fără ca noi să băgăm ceva de seamă. Acum puteam să ne folosim noi de posibilitatea asta, utilizând trunchiurile de copaci de pe stânga, în dosul cărora să ne pitim. Puteam îndrăzni ca apoi să surprindem fiinţa misterioasă, dacă bineînţeles aceasta nu s-a depărtat prea mult.

Încercarea era menită să fie pusă în aplicare. M-am coborât din nou de pe trunchiul gros al copacului. Thumball se învoi imediat cu planul meu, dar îmi propuse o modificare Ar fi fost mai bine, după părerea lui, să alergăm pe două direcţii diferite, astfel, el o să-şi ia asupră-şi partea din dreapta a drumului, pe când mie îmi revenea cea stângă. Ne-am strecurat mai departe. Curând nu l-am mai putut zări pe Thumball. Fără voie, am tresărit. Ce s-a întâmplat, dacă a dispărut şi el fără urmă? În acest caz, aş rămâne de unul singur în luminiş.

Mi-am alungat gândurile astea neplăcute. Thumball nu era omul care să se lase surprins atât de uşor. În afară de asta, avea revolverele gata pregătite şi va slobozi cu siguranţă un glonte de înştiinţare dacă cineva îl va ataca pe drum.

Mi-am accelerat paşii şi în curând am ajuns la capătul buştenilor şi trunchiurilor de copaci căzuţi, de unde aveam o privelişte mai generoasa. Nu am zărit nimic, semn că misterioasa creatură îşi părăsise din nou locul. Tot ce mai puteam face în situaţia dată era să mă caţăr pe cel mai înalt dintre buştenii prăbuşiţi pentru a avea o perspectivă şi mai largă în jur.

Gândit şi făcut, cu toate ca nu mi-a fost uşor cu căţăratul pe lemnul alunecos, dar până la urmă am ajuns unde mi-am dorit. Am privit în toate părţile, dezamăgit de ceea ce vedeam. Nici vorbă de vreo creatură şi nici de Thumball n-am dat, deşi ar fi trebuit să apară cam de multişor.

Am presupus că fiinţa aceea misterioasă se pitise pe undeva îndărătul unui trunchi gros de copac, iar Thumball tocmai o observa, monitorizându-i mişcările. Deci, trebuia să aştept.

S-au scurs minute bune fără ca cineva să se apropie sau să lase vreun semn. N-am găsit nici urma camarazilor mei, nici pe cea a diavolului din Tarai, parcă i-ar fi înghiţit pământul. M-am coborât de pe trunchiul de copac, precipitându-mă spre copacul prăbuşit ales de Thumball ca şi acoperire. Dar şi aici mă aştepta o dezamăgire. Thumball dispăruse.

Am scuturat nedumerit capul. Am început să caut cu febrilitate, bănuind ce era mai rău. Mi-am dat seama că nu aveam să ajung prea departe cu cercetările mele. Am hotărât să trag cu arma de trei ori. Thumball o să ştie de ce am făcut-o şi îmi va răspunde. Nu s-a întâmplat însă nimic. Am început să mă îngrijorez de soarta camarazilor mei şi fără voie mi-au venit în minte călugării de care fugiserăm. Să fie ei oare mână în mână cu acest blestemat „Diavol din Tarai”? Nu se putea să fie aşa, deoarece nimeni nu putea şti că noi ne aflam aici.

M-am căţărat pe primul trunchi de copac întâlnit în cale. Pe când mă îndreptam de şale, l-am zărit pe diavol pitit undeva departe, într-o rarişte. Acesta se căţărase şi el pe trunchiul unui copac mare şi îşi ridica mâna ameninţător în direcţia mea.

Ceva îmi devenise foarte clar: acesta nu putuse într-un timp atât de scurt să-l fi surprins pe Thumball şi să-l fi târât de acolo. Prin urmare, Thumball trebuia să se fi aflat undeva prin apropiere. Am examinat încă o dată cu multă minuţiozitate împrejurimile, după care m-am urcat din nou pe trunchiul de copac pentru a căuta urmele pe care nu putea să nu le fi lăsat Thumball pe acolo.

Şi am avut succes. Când am ajuns pe la mijlocul trunchiului, am observat urmele lăsate de paşii lui Thumball pe pământul umed. Aici se oprise acesta, după care se îndreptase spre pădure.

Am privit din nou spre locul în care zărisem „Diavolul din Tarai”, dar acesta dispăruse.

Odată aflat în faţa desişului stufos, m-am oprit pentru a-l examina cu atenţie. Deoarece ţineam pregătite revolverele în mâini, am pus unul la cingătoare pentru a-mi elibera mâna stângă, întrucât vroiam sa pătrund din nou în desiş, pentru a-l căuta pe Thumball.

M-am apropiat încet şi prudent de tufiş. Nimic nu se mişca îndărătul lui. Deodată, m-am întors pe călcâie pentru a arunca o privire de ansamblu şi am încremenit. La nici douăzeci de metri de mine, în dosul unui trunchi gros de copac, stătea şi mă privea liniştit… „Diavolul din Tarai”.

Asta nu putea fi trupul unui om, dar nici al unei maimuţe nu era. Mă aflam în faţa unei enigme.

Iute ca fulgerul, am ridicat arma şi am tras în direcţia arătării. Corpul acesteia dispăru. Am ochit cu bună ştiinţă mai sus, întrucât nu vroiam să rănesc creatura, cu atât mai puţin să o ucid. Am aşteptat câteva secunde foarte iritat, dar corpul creaturii nu mai apăru deloc.. M-am îndreptat de şale şi am pătruns din nou în desiş. Înainte de a ajunge acolo, mă cuprindeau treptat fiorii groazei. Fără să vreau, am făcut o piruetă în spate şi asta a fost salvarea mea.

Un obiect zbura prin aer, luându-mă drept ţintă. M-am ferit cât am putut de mult. Obiectul căzu cu un trosnet în tufiş. Deasupra, pe trunchiul de copac, apăru din nou capul creaturii.

Mi-am ridicat din nou arma, dar capul dispăru cu iuţeala fulgerului, conducând la singura concluzie logică: creatura ştia importanţa armelor de foc.

Am alergat din nou spre tufiş şi m-am aplecat pentru a căuta obiectul ce fusese aruncat asupra mea. Spre marea mea surpriză, ţineam în mână un bumerang din acelea ce se folosesc în Australia.

Cum putuse ajunge o asemenea armă, încă mânuită atât de bine, în mâinile unei astfel de creaturi! Acum trebuia să mă aştept la o a doua lovitură. Capul ciudatei fiinţe nu se mai arătă De aceea, am îndrăznit să intru în desiş, unde mă aştepta o surpriză. Îndărătul tufişului se deschidea o cărăruie îngustă, nu una creată de animale, după cum mi-am dat seama de la bun început.

Această cărăruie fusese creată de mâna omului, crengile fuseseră retezate până la cioturi, cu multă grijă, de o parte şi de alta. Mi-am croit drum prin desiş, stând la pândă cu urechile ciulite. Aici încetau urmele lăsate de Thumball. Să fi pornit singur pe cărăruie? Mi-ar fi lăsat un semn oarecare, întrucât ştia. Şi singur cât de periculos era să rătăceşti pe aici fără ţel. Încet, încet, am luat-o înainte pe cărare, spionând din când în când de-a lungul şi de-a latul acesteia. Misterioasa fiinţă nu era de văzut nicăieri, probabil că îşi dădea seama că aici fundalul vegetal nu oferea suficiente posibilităţi de mascare, temându-se desigur de puterea armelor de foc.

Cărăruia făcea o cotitură bruscă şi îndată ce am dat colţul, am văzut o siluetă prăbuşită înaintea mea, Thumball. M-am aplecat asupra lui, după care am răsuflat uşurat: părea numai ameţit. O rană la cap ieşi la iveală, produsă probabil de bumerangul mânuit de făptura ciudată şi căreia îi căzuse victimă.

Dar cum a ajuns el aici? Adică Thumball. Urmele mi-au arătat clar că acesta a fost târât aici de către diavol, întrucât urmele erau fără îndoială lăsate de el.

Am păşit înapoi, după care am privit prin desişul gros. Am vrut sa mă conving ce face în clipa de faţă ciudata făptură.

Am alergat apoi înapoi la Thumball pentru a încerca să-l aduc în simţiri. Aproape că am încremenit de groază când l-am văzut pe

„Diavolul din Tarai”, stând în apropierea victimei sale, ba chiar aplecându-se asupra lui. Am tras imediat, dar în aceeaşi clipă făptura dispăru. Am alergat înainte dându-mi seama că a dispărut pe o cărăruie laterală, pe care n-am apucat eu să o observ mai devreme.

Întrucât aici în pădure se găseau foarte multe trunchiuri doborâte şi cărarea mea nu era dreaptă şi făcea foarte multe curbe, atât de multe încât îmi păru totul lipsit de sens şi nici o perspectivă de a porni în urmărirea fiinţei.

M-am înapoiat la Thumball. Când i-am ridicat capul acesta îşi deschise ochii. La început nu ştiu ce se petrecu cu el, dar apoi îşi dădu seama. L-am făcut să priceapă că a fost atacat. Se ridică cu greu în capul oaselor, spunându-mi că îi plesnea capul de durere, dar treptat îşi recăpătă siguranţa de sine.

— A fost o întâlnire memorabilă. Cu o fiinţă în carne şi oase, domnule Bertram. Asta v-o pot garanta. Un diavol adevărat nu s-ar fi folosit de bumerang în orice caz, adăugă el zâmbind printre dinţi.

I-am dat dreptate.

— Dar ce-i de făcut acum, Mr. Thumball? N-ar avea nici un sens să ne întoarcem la luminiş, cel mai bine ar fi să pornim înainte pe cărăruie.

— Să mergem atunci. Aproape sunt sigur că şi camarazii noştri au căzut jertfă bumerangului Blestemat al făpturii. Chiar şi Pongo nu s-ar fi putut apăra împotriva unei lovituri cu un astfel de obiect venit din spate.

— M-am gândit şi eu la asta. Făptura asta trebuie să posede o îndemânare grozavă.

— Şi trebuie să posede o putere extraordinară, altfel nu m-ar fi putut târî atât de repede prin desiş, pentru a mă aduce aici. Asta spune totul.

— L-aş fi putut doborî cu un glonte la pământ, dar mi-am dat seama că am în faţă o fiinţă omenească, am adăugat eu.

— Poate că ar fi trebuit să tragi, Mr. Bertram. Poate că aşa le-ai fi salvat viaţa camarazilor dumitale. Din partea mea, eu nu voi mai şovăi deloc. O să-i trag un glonte în blană îndată ce o să-l şi văd. Doar el nu s-a sfiit să mă atace.

— Ar trebui să tragem numai în caz de forţă majoră, Mr. Thumball. Ar fi suficient să îl rănim numai, atât cât să nu ne poată scăpa. Mi-ar plăcea înainte de toate să ştiu cu ce fel de creatură avem de-a face.

— Din partea mea cred că este vorba despre un băştinaş „important”. Am mai văzut prin poze figuri asemănătoare.

— O fi, dar omul nostru are păr peste tot corpul. Şi blana acestuia pare să fie autentica, Mr. Thumball.

— Tocmai de aceea trebuie numaidecât să-l capturăm. Şi o s-o facem sigur.

Thumball îşi reveni pe deplin, acum când căzusem de comun acord să cercetăm cărarea. Fireşte că se impunea multă precauţie în continuare.

Aşa cum am mai spus cărarea făcea multe cotituri. La fiecare dintre acestea trebuia să oprim pentru a vedea dacă nu ne pândeşte diavolul. Am oprit bumerangul la mine, întrucât nu aş fi vrut ca să cada în mâinile fiinţei misterioase din nou.

Aş vrea să precizez aici căci pe când mă aflam în Australia am învăţat de la prietenii mei să mânuiesc foarte bine acest gen de armă. Se înţelege că nu am ajuns la măiestria băştinaşilor în ce priveşte atingerea exactă a ţintei.

Am reţinut prin urmare bumerangul asupra-mi şi eram decis să fac uz de el, în cazul în care se dovedea mai nimerit decât o împuşcătură de revolver.

Drumul pe care apucasem era destul de lung şi înconjura luminişul. Când eram pe la jumătate, Thumball se opri şi arătă înspre un tufiş în stânga. M-am întors şi am cercetat desişul. Ceea ce îi atrăsese atenţia lui Thumball erau două crengi turtite. Le-am dat repede la o parte şi am găsit o nouă potecă ce ducea în pădure.

Thumball mă privi zâmbind şi-mi spuse:

— Aşa m-am gândit şi eu. Era logic ca poteca să înconjoare numai luminişul. Pe aici trebuie să o apucăm acum.

Am procedat în consecinţă Şi această nouă potecă era foarte bine întreţinută şi era clar făcută de mâna omului. Am apucat-o repede înainte acordând mare atenţie feluritelor sinuozităţi pe care continua să ni le prezinte şi aceasta. Curând ne aflam în faţa unui luminiş în care, pe nişte pari, stătea o colibă cum mai văzusem pe continentul australian Oare să aibă Thumball dreptate atunci când spunea că avem de-a face cu un emigrant australian?

Nu mi-am putut lua un răgaz prea mare pentru a da atenţie acestei ipoteze, când m-am simţit înşfăcat de umăr de către englez care îmi arăta ceva într-o parte a pădurii.

— Uite-l acolo pe individ, sau cel puţin cred că el este, îmi şopti acesta agitat în ureche.

M-am uitat şi eu în direcţia arătată, dar nu am putut distinge nimic. Poate că englezul se înşelase şi acum vedea tot felul de fantome N-ar fi avut nici un sens să-l urmărim pe presupusul australian prin pădure ci era mai bine să ne concentrăm asupra colibei din luminiş. De acolo dacă va fi necesar vom putea supraveghea şi luminişul.

I-am şoptit planul meu englezului. Acesta se învoi cu propunerea mea şi după încă vreo două minute am fost la colibă, în ipoteza ca misterioasa fiinţă se găsea la adăpost în pădure, m-am căţărat repede pe stâlpul principal al colibei, un trunchi de copac solid, bine prelucrat şi după încă o opintire eram pe mica platformă.

Thumball mă urmă cu multă prudenţă, rotindu-şi mereu privirile în jur. Uşa colibei era numai proptită, de aceea numai cu o lovitură de picior am împins-o ducându-mi mâna concomitent la patul revolverului. Dar deja era târziu. M-am trezit cu o lovitură puternică în cap, care mă aruncă de pe platformă până pe pământ, unde am şi rămas acolo fără cunoştinţă.

Când mi-am recăpătat cunoştinţa zăceam alături de Thumball pe podeaua colibei, legat la mâini şi de picioare întrucât uşa fusese închisă, înăuntru domnea o semiobscuritate care îmi permitea să recunosc numai cu mare greutate obiectele din jur.

Când mi s-au obişnuit ochii cu semiîntunericul, mi s-a părut că într-un colt al colibei recunosc chipul „Diavolului din Tarai".

Ochii acestuia străluceau straniu. L-am atins pe Thumball pentru a-i atrage atenţia, dar el nu-şi recăpătase cunoştinţa, ceea ce, fireşte, m-a dus la concluzia că şi acesta fusese puternic marcat de lovitură.

Am început să-mi examinez legăturile, dar în acest timp m-am străduit să nu-mi scape din ochi silueta întunecată ce mă pândea din coltul colibei. Aştepta „Diavolul" ca să revenim?

Am reuşit să îmi slăbesc legăturile de la mâna dreaptă încât m-am putut elibera. Am început să lucrez la mâna stângă, dar din cauza siluetei pânditoare din fundul colibei n-am îndrăznit să mă ating de legăturile de la picioare. Între timp se mişcă şi Thumball. Încercă mirat să se scoale, dar trezindu-se legat şi văzându-mă pe mine la fel mă întrebă.

— Ce s-a întâmplat, Mr. Bertram?

Nu i-am răspuns nimic continuând să contemplu creatura care între timp nu se mişcase.

Thumball crezu că încă mă mai aflam leşinat, aşa că încercă de unul singur să se elibereze de legături, încercare fireşte ce nu îi reuşi.

În aceeaşi clipă silueta ghemuită din colţ se mişcă, venind fără zgomot spre noi. Am zărit capul misterioasei fiinţe, la nivelul acestuia luând un cuţit, care probabil era ţinut între dinţi, în timp ce el se târa pe mâini şi pe genunchi înainte.

Din fericire aveam mâinile libere şi astfel mă puteam apăra. Armele pe care le aveam ne fuseseră luate pe când zăceam fără cunoştinţă Dacă îmi va reuşi să-i smulg cuţitul făpturii dintre dinţi atunci…

M-am uitat asupra făpturii. Acum eram sigur că era vorba despre „Diavolul din Tarai". I-am recunoscut după blana păroasă şi părul zburlit de pe cap. Un fior mă străbătu din cap până în picioare, pe măsură ce acesta se apropia tot mai mult.

În aceeaşi clipă Thumball scoase un ţipăt ascuţit. Şi acesta observase cuţitul şi bănuia ce o să se întâmple.

Deocamdată, „Diavolul" părea să nu intenţioneze a se repezi asupra noastră. Acesta se mărginea să se târască în jurul nostru, aparent

jucându-se cu noi de-a pisica şi şoarecele. În acelaşi timp fiinţa scotea un mormăit nedesluşit.

Mi-am împins mâinile înainte fiind gata să-l apuc Pentru asta trebuia să aştept momentul prielnic, întrucât eram ferm convins că acesta îşi va scoate rapid cuţitul dintre dinţi şi va încerca să împungă cu el.

Acum se găsea în spatele nostru. În acelaşi timp, Thumball scoase din nou un ţipăt ascuţit, deoarece „Diavolul din Tarai" îl apucase brusc de păr şi tocmai era pe punctul de a apela la cuţit, când am intervenit eu. M-am azvârlit asupra lui şi mi-a reuşit în primă instanţă să blochez braţul diavolului.

Am apucat cuţitul, l-am întors şi am lovit cu el în acelaşi moment. Am nimerit braţul. „Diavolul" scoase un ţipăt de furie şi se dădu înapoi. M-am ridicat în picioare de îndată ce am reuşit să-mi tai legăturile.

Mi-am închipuit că fiinţa aceea îşi va relua atacurile asupra noastră, dar am văzut că mă înşelasem, întrucât, spre marea mea uimire, se întoarse repede pe picioare, se grăbi spre uşă şi dispăru din încăpere. Chiar am perceput cum stâlpul se zdruncina sub noi. I-am tăiat repede legăturile lui Thumball, care începu să înjure birjăreşte M-am ghidat la rândul meu spre uşă, păşind pe platformă. Ochii mi-au rătăcit pe platformă. „Diavolul din Tarai" nu mai era de văzut, dispăruse.

Thumball păşi lângă mine.

— Au fost momente îngrozitoare, Mr. Bertram, credeam că s-a sfârşit cu noi, fu de părere englezul. Aceste minute nu le voi uita prea curând. L-am aprobat şi m-am întors din nou în colibă, rugându-l pe Thumball să stea de veghe pe platformă. În colibă mirosea puternic a maimuţă. Am scuturat neîncrezător din cap. Aveam de-a face într-adevăr cu o maimuţă sau cu un om-maimuţă? După opinia mea cea dea doua ipoteză era de luat în considerare, ceea ce era o mare deosebire. Am început să examinez cu mare atenţie interiorul colibei, lumina mea de buzunar permiţându-mi să penetrez colturile cele mai îndepărtate, dar şi întunecate. Pe un fel de pat alcătuit din frunze ne-am descoperit armele, altceva nu era nimic de văzut. Am vrut să mă întorc când mi-a venit o idee. Cu piciorul am dat patul de frunze la o parte şi spre mirarea mea un mic obiect ieşi la iveală. M-am aplecat să-l ridic. Într-o învelitoare de piele se găsea o ciudată cărticică. Mi-am însuşit-o şi am început sa cercetez mai cu sârg coliba N-am găsit nimic altceva decât un nasture dintr-un material cărnos. Cum a putut ajunge aşa ceva în coliba asta? Diavolul din Tarai cu siguranţă nu folosea nasturi, întrucât nu avea haine. Mi-am însuşit şi acest obiect, după care am coborât jos. Thumball mă aştepta, cu ochi întrebători.

— Haide să dispărem de aici, Mr. Thumball, nu mi-ar plăcea deloc

ca „Diavolul” acesta să ne surprindă a doua oară! Am descoperit ceva interesant. Vom căuta un loc adăpostit într-un tufiş, unde nu vom putea fi atacaţi. Chiar…

— Ce… ce ai găsit, Mr. Bertram! Dar vorbeşte, omule! Ştii că m-ai făcut curios!

— Haide, nu avem prea mult timp de pierdut, o să-ţi arăt imediat totul. Mai încolo ne vom găsi mai în siguranţă decât aici pe cărămida asta îngustă, unde nu ne putem apăra cum se cuvine.

— N-ar trebui să uităm de şerpi, Mr. Bertram Tocmai pare să ne găsim într-un adevărat paradis al şerpilor, ia uită-te, rog şi vezi cum atârnă aceştia de crengile copacilor!

— Nu sunt toţi şerpi, Mr. Thumball. Multe sunt liane care seamănă uimitor cu şerpii. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să fim vigilenţi. Dacă părăsim cărarea asta scăpăm de primele pericole.

Am alergat spre cealaltă zonă a luminişului, adică în direcţia opusă nouă şi am pătruns în desiş, după puţină căutare am găsit un loc unde să ne aşezam şi în acelaşi timp să putem tine sub observaţie cealaltă parte a luminişului.

L-am rugat pe Thumball să se uite permanent într-acolo, în timp ce eu am scos cărticica pentru a o examina. În acelaşi timp i-am explicat camaradului meu peste ce tip de obiect dădusem în colibă. Nu era decât jurnalul unui englez, un anume John Thomson, un fel de explorator ce îşi propusese să cerceteze zona Taraiului.

Erau însemnate informaţii şi schiţe extrem de interesante şi chiar la sfârşit, în câteva locuri, era ceva ce îmi stârnise curiozitatea. Aici se pomenea nici mai mult nici mai puţin despre „Diavolul din Tarai”.

„…19 martie 19… Azi am vorbit cu un călugăr tibetan care m-a avertizat să nu pun piciorul în regiunea Tarai. Cică acolo era stăpân diavolul. Am râs de gluma asta spunându-i că nu exista nici un diavol. Doar superstiţiile oamenilor de prin partea locului. Acesta m-a asigura şi s-a jurat că există un astfel de diavol, totuşi.

Hotărârea era luată. Vroiam să vizitez aceste locuri din Tarai mai mult ca oricând şi să-l caut pe acest aşa-zis diavol. Fără a-mi mai consulta purtătorii de poveri care aparţineau cu toţii unui cult indian, am pornit să-mi fac toate pregătirile pentru începerea căutărilor. De fapt, în ziua următoare însoţitorii mei au refuzat categoric să-mi fie alături în această călătorie, întrucât se temeau de acest diavol. M-am înfuriat bineînţeles, m-am purtat cam grosolan cu ei, dar atunci când m-am deşteptat mă aştepta o surpriză neplăcută. Toţi acei care trebuiau să mă însoţească au dispărut împreună cu toate proviziile.”

„…25 martie 19.. Sunt singur în pădure părăsit de toţi tovarăşii mei de drum. Acum aş vrea să mă întorc, dar teamă îmi e că m-am rătăcit. Mi-am construit o colibă într-un luminiş singuratic şi acum stau aici. Despre *Diavolul din Tarai* nu am auzit până acum nimic.”

„...28 martie 19... Astăzi l-am văzut prima oară pe *Diavolul din Tarai*. Nici nu am putut să-mi dau seama dacă este om sau fiară N-ar fi exclus să fie om-maimuţă.”

„...3 aprilie 19... A început să devină periculos aici în luminiş întrucât *Diavolul din Tarai* mă pândeşte. Încă tot nu ştiu cu cine sau cu ce am de-a face. Armele mi-au fost furate într-o noapte şi în curând îmi termin toate proviziile. În curând va trebui să părăsesc locul ăsta. Dar e greu să crezi că vei reuşi fără arme şi fără provizii Dacă aş fi ştiut dinainte...”

Aici însemnările se terminau.

— Ultimele însemnări datează de pe 15 aprilie, iar astăzi suntem în 17 mai, Mr. Bertram. Au trecut deja şase săptămâni.

— Exact. Să nu fie oare în viaţă acest om, Mr. Thumball?

Englezul se mărgini numai să ridice din umeri.

— Dacă s-a hotărât să-şi croiască drum prin junglă aşa neînarmat, atunci cu siguranţă că e mort, întrucât provocarea este pur şi simplu prea mare. Înainte de toate trebuie să ne căutăm camarazii dispăruţi Mă miră numai faptul că nu i-am găsit deja.

— Poate ca s-au întors pe o altă cărare paralelă la vechiul nostru loc de tabără, Mr. Thumball. Te-ai gândit puţin la posibilitatea asta?

— Uiţi de împuşcăturile din pădure, Mr. Bertram? Dacă noi am auzit împuşcăturile prietenului dumitale şi el ar fi trebuit să le audă pe ale noastre, nu-i aşa?

— Fireşte şi în acest caz s-ar fi reîntors împreună cu Pongo în luminiş Dar ce e de făcut? Mai întâi trebuie să-l prindem pe acest misterios „Diavol din Tarai” şi să-l imobilizăm, pentru a nu mai putea face rău.

— N-are rost să-l aşteptăm aici jos în luminiş. Cel mai înţelept ar fi să ne urcăm sus în coliba lui şi să-i pândim întoarcerea de acolo. Apoi l-am putea ameninţa cu armele noastre, dacă fără să bănuiască nimic ar fi urcat sus.

— Şi dacă nici nu se gândeşte să se reîntoarcă, Mr. Thumball? Sau dacă se reîntoarce şi nu va intenţiona să ne atace, totuşi?

— Oricum, mă gândesc să-l împuşc în şold. Asta ca să nu ne poată scăpa.

— Aş avea o altă propunere, Mr. Thumball. Ascunde-te dumneata în colibă, iar eu voi sta pitit aici în luminiş şi-l voi lovi cu ajutorul bumerangului. De la o depărtare mică merg la sigur.

— Hm! Nu-mi place că ne despărţim din nou, Mr. Bertram! Nu e prea plăcut, dar de sus voi remarca imediat dacă vei păţi ceva. Şi voi interveni.

— Thumball se strecură încet de acolo şi după câteva minute dispăru în interiorul colibei.

III
PRIZONIER

MI-AM PREGĂTIT BUMERANGUL PENTRU ATAC, ţinându-l strâns în mâini. Voiam să lovesc imediat ce ar fi apărut misterioasa fiinţă în faţa mea. M-am pus pe pândit, ceea ce nu era foarte uşor din cauza ţipetelor papagalilor şi a urletelor de maimuţă.

Departe în junglă se auzeau ţipetele de atac ale jivinelor de pradă. Florile şi fauna sunt din belşug aici. Aici totul se dezvoltă supradimensionat. Când vine vremea musonului şi regiunea este inundată de apele care se revarsă de pe versanţii Himalayei, aici se dezvoltă un iad al febrei cauzate de malarie. Chiar şi animalele se refugiază pe platouri mai înalte.

Nenumărate roiuri de ţânţari mă înconjuraseră din toate părţile. Din fericire, datorita leacurilor adunate din toate plantele de către Pongo, am fost scutiţi de această plagă generatoare de friguri şi malarie. Acum însă insectele acestea îşi propuseseră sigur să mă înnebunească.

Întrucât roiul acesta de insecte supărătoare înconjurau cu precădere tufişul în care m-am ascuns; era clar că mă voi trăda mai repede decât mă aşteptam. Un observator cât de cât isteţ ar fi observat că cineva se ascundea sub tufişul cu pricina. După cum am aflat mai târziu, tocmai asta m-a deconspirat ochiului versat al „Diavolului din Tarai”.

Fără să bănuiesc însă mai stam pitit în desiş aşteptând ivirea acestuia. Mai trecu o jumătate de oră. Deodată, am auzit în spate un zgomot ciudat. M-am reîntors repede, dar a fost prea târziu. O lovitură de bumerang mânuită de-o mână expertă vâjâi deasupra capului meu. Lăsându-mă fără cunoştinţă.

Când mi-am revenit în fire, nu mi-a fost uşor să-mi ordonez gândurile Cineva se aplecă asupra mea şi mă privi zâmbind în faţă. L-am recunoscut imediat pe prietenul meu Marian. M-am ridicat în capul oaselor.

— Ce.. Ce s-a întâmplat, Marian? l-am întrebat mirat.

— Cam de toate dragul meu, cam de toate! Suntem prizonieri, altfel nu mare lucru!

— Prizonieri! De abia acum am găsit momentul să mă privesc. M-a uitat la mâinile şi la picioarele mele, dar nu am observat deloc legături.

— Cum aşa, suntem prizonieri, Mariane? Am întrebat eu puţin năucit.

— Aşteaptă! O să începi imediat să gândeşti clar, aşa se întâmplă imediat ce eşti lovit de bumerang. Şi noi am păţit la fel! Mai întâi Pongo. Eu am opus la început rezistentă şi am tras câteva gloanţe

asupra misterioasei făpturi, căreia i-am căzut până la urmă victimă. „Diavolul din Tarai” îmi dădu cu măiestrie târcoale şi mă lovi cu bumerangul în ceafă. Aşa am căzut şi eu la pământ. Aşa ne-am regăsit toţi pe aceeaşi insulă.

— Spui ceva de o insulă, Mariane?

— Fireşte, dar despre asta mai târziu, acum trebuie să îţi revii. Ştii ce s-a întâmplat cu Thumball, camaradul nostru?

— Ultima dată rămăsese să pândească într-o mică colibă pe un par într-un luminiş. Ne-am propus să îl prindem pe acest „Diavol din Tarai” cu orice preţ. După cum poţi vedea, am dat greş. Acum l-am zărit şi pe Pongo care se întorsese lângă Marian. Acesta mă salută râzând.

— *Massers,* Pongo nu a găsit nici o potecă până acum Nu poate părăsi insulă. Este foarte mulţi crocodili şi şerpi. *Massers* nu are arme.

— Ei, deocamdată suntem în siguranţă aici şi nici nu o să murim de foame. „Diavolul din Tarai” ne-a adus apă şi mâncare.

Capul mă durea în continuare, dar acum după ce m-am ridicat în picioare şi am reuşit să fac câteva mişcări, am început să mă simt mai bine. M-am uitat atent împrejur. Prietenul îmi vorbea despre o insulă, dar eu nu vedeam în jurul meu decât junglă. Junglă deasă şi impenetrabilă. Iar noi ne găseam într-o rarişte sau un luminiş al acesteia.

— Despre ce insulă vorbeaţi? am întrebat eu. După cum văd suntem în plină junglă! Şi este suficient să o străbatem pentru a scăpa.

— Păi să încercăm să o facem, dragă Robert. Haide să îţi arăt ceva.

L-am urmat tăcut pe prietenul meu care păşi înspre marginea luminişului. Înainte de a ajunge acolo un fel de şanţ alcătuit de o apă mlăştinoasă ne bară drumul. Aici în această fâşie de apă mişunau crocodili care îşi deschideau fălcile hidoase imediat ce ne apropiam.

— Aici nu-i de făcut nimic, Mariane, dar acolo unde se găseşte Pongo poate că mai putem face ceva.

— Pongo caută de două ore un mijloc de scăpare. Există un singur drum care duce şi e numai prin mlaştină. Cărăruia asta zace şi ea sub apa, dar e aşa de îngustă încât de abia o observi. Numai un bun cunoscător al locurilor ar fi în stare să o găsească. În afară de asta chiar şi porţiunea de apă de aici este împânzită de crocodili.

— Spui că diavolul din Tarai ne-a adus aici provizii. Deci şi el trebuie să păşească pe cărăruia asta.

— Asta a şi făcut. L-am observat cu atenţie. L-am văzut când s-a apropiat dar ne-am prefăcut fără cunoştinţă pentru a-l surprinde mai apoi. Dar fiinţa asta e extrem de prudentă. A pus doar proviziile jos şi a dispărut din nou.

Am înconjurat împreuna cu Marian micul luminiş. Acum mi-am dat seama şi eu că ne aflam pe o mică porţiune de pământ, înconjurată de

un brâu de apă mlăştinos. Nu puteai să-l străbaţi fiind prea primejdios. Nu numai că ne-am fi scufundat fără scăpare în mlaştina asta, dar nici crocodilii nu ne-ar fi lăsat să o facem.

— Vorbeai de şerpi, Mariane. Se găsesc pe insuliţa asta şi aşa ceva?

— Am omorât până acum patru cobre şi alţi câţiva veninoşi. Pongo a cercetat toată insula, dar n-ar fi exclus să-ţi fi rămas şi ţie câţiva!

Ne-am aşezat în mijlocul insulei în timp ce Pongo continua să examineze brâul de mlaştină pentru a forţa o trecere.

— Ţi-ai făcut vreo părere în legătură cu „Diavolul" ăsta din Tarai, Mariane? mă informai eu.

Prietenul meu ridică numai din umeri.

— Creatura asta este atât de misterioasă încât nu ştiu ce să spun despre ea. La început am crezut că am de-a face cu o maimuţă uriaşă, dar aşa ceva nu există pe aici. Nu pot să îmi dau seama dacă e om sau nu.

— Bine, dar are blană ca de animal.

— Poate că nu-i decât una artificială, Robert! Dacă luăm în considerare întregul ei comportament, aş crede că avem mai degrabă de-a face cu un băştinaş din Australia, dovadă ar fi chiar bumerangul.

Acum îmi veni în minte întâmplarea cu caietul de însemnări. Mi-am vârât mâna în buzunar, dar mi-am scos-o dezamăgit afară. Cărţulia dispăruse.

— Ce cauţi, Robert?

— Când am percheziţionat coliba am dat peste un mic jurnal care aparţinuse unui anume John Thomson. Era cercetător şi şi-a făcut câteva însemnări cu privire la "Diavolul din Tarai". Păcat că mi-a fost luat.

— Povesteşte ce scria acolo! Deveni brusc foarte interesat camaradul meu i-am făcut pe plac. Marian ascultă cu atenţie.

— Probabil că cercetătorul şi-a pierdut viaţa pe aici Mai apoi „Diavolul din Tarai" şi-a însuşit lucrurile acestuia.

— Hm, n-ar fi exclus, dar... n-aş putea crede.

— Vrei să spui că omul mai trăieşte?

— Poate, dar asta trebuie să stabilim noi mai târziu.

— Să stabilim mai târziu, Mariane? Dar mai întâi trebuie să părăseşti insula asta, nu crezi? Nu posedăm nici o armă şi nici o plută din bambus nu putem să construim. Şi asta pur şi simplu pentru că nu creşte bambus aici. Cum îţi imaginezi că vei străbate brâul de mlaştină?

— Nu ştiu deocamdată, dar... vom lua împreună o hotărâre. Ne-am mai găsit în situaţii grele şi le-am depăşit. „Diavolul din Tarai" nu are deloc intenţia de a ne ucide, altfel ar fi făcut-o demult. Vezi prea bine că dimpotrivă, ne asigură hrană şi apă.

— Dar oare ce intenţionează el cu noi?

— O să vedem destul de curând. Cred că, deocamdată, îl urmăreşte pe Thumball ca să-l aducă în aceeaşi situaţie cu noi.

— E regretabil, totuşi, că ne-a jefuit. Au dispărut până şi păianjenii verzi ai călugărilor.

— Dacă ne vom elibera, vom reintra în posesia bunurilor noastre, aşa cum am procedat şi în trecut. Important e că nu avem de ce ne teme prea mult de acest diavol. Suntem deja patru bărbaţi în toată firea şi nu ne poate face nimic cu bumerangul său. Dacă băgăm bine de seamă. Până acum ne-a învins întrucât nu-i ştiam modul de luptă.

— Pari să fi destul de încrezător. Mariane! Ce părere ai despre acest John Thomson?

— Aş prea vorbi despre bănuielile mele, dragă.

— Cred că mai trăieşte şi…?

— Robert s-ar putea să ţi se pară ridicole. Să aşteptam să vedem ce se întâmplă, după care vom trage singuri concluziile.

Se apropia amurgul şi în curând avea să se întunece. Mă cam îndoiam că pe timpul nopţii am fi putut întreprinde ceva, nu cunoşteam locurile şi uşor am fi putut ajunge în mlaştină. Mă miram numai de ce Pongo mai continua să cerceteze insula, aplecându-şi urechea spre pământ şi cercetând apa tulbure a mlaştinii. Fireşte că examina o posibilitate de evadare, dar după mine era pierdere de vreme.

— Crezi că Pongo are vreo şansă, Robert?

— Nu, doar am căutat împreună pe tot malul şi am văzut că nu-i posibil să străbaţi mlaştina din cauza crocodililor.

— Cu un pic de şiretenie se pot obţine multe, dragă Robert. Haide să ne pregătim pentru înnoptare, n-are nici un rost să-l urmărim pe Pongo, prea va bate la ochi.

Ne ridicasem puţin mai înainte în picioare, pentru a-i da lui Pongo o mână de ajutor, dar în urma sfatului lui Marian nu m-am mai interesat de munca uriaşului negru.

— Urmăreşti un anumit plan, Mariane? Nu mi-l poţi împărtăşi şi mie?

— Nu ştiu dacă o să reuşim, dragă Robert. Este un plan îndrăzneţ care implică anumite riscuri. Îndată ce se va întuneca vom face o mare încercare, Robert. Să părăsim insula asta.

— Gândeşte-te la crocodili, Mariane. Sunt peste tot şi chiar foarte mulţi. Ca să nu mai spun că apoi ne aşteaptă jungla unde noaptea mişună tot felul de animale şi noi nu avem arme ca să ne apărăm corespunzător.

— M-am gândit la toate, Robert. Nu uita, dragă Robert, că daca ajungem în junglă coliba lui John Thompson nu este decât la cel mult un sfert de oră depărtare. Pe această distanţă scurtă să sperăm că nu vom întâlni nici un tigru. În orice caz, trebuie să ne nai bazăm şi pe

norocul nostru.

— De acord, dar trebuie să ne gândim în avans la toate posibilităţile, o împrejurare nefericită ne-ar putea trăda.

— Ştiu, dar nu avem altă posibilitate. Acolo pe Pongo ne-au fost aduse proviziile. Trebuie să găsească pe acolo vreun vad, ceva. Diavolul din Tarai a păşit destul de liniştit pe anumite porţiuni ale mlaştinii, apoi s-a oprit a depus jos proviziile şi s-a reîntors.

— Şi apoi, nu uita că ne-a transportat pe toţi aici, Mariane! Noi nu suntem tocmai uşori, gândeşte-te numai la Pongo, aşa că vadul ăsta trebuie sa posede un teren destul de solid pentru a suporta totul.

— Aşa cred şi eu… întâi trebuie să-l găsim. N-ar fi exclus ca „Diavolul” să ne fi indus în eroare şi să fi folosit un alt loc atunci când ne-a adus proviziile.

În acelaşi moment căzu brusc întunericul. Nici măcar nu ne mai puteam vedea unul pe altul. Pongo renunţă şi el la căutări şi veni de se aşeză jos lângă noi.

— Ai găsit ceva Pongo? îl întrebă Marian.

— Nu, *Masser* Farrow. Pongo crede că vad este în altă parte, decât unde a crezut la început.

— Aşa m-am gândit şi eu. Prin urmare, nu putem părăsi insula în noaptea asta.

— Pongo nu ştie cum poate ajuta *massers.* Uriaşul negru spuse ultimele cuvinte ca un fel de scuză dar Marian îi zâmbi încurajator.

— N-ai nici o vină, Pongo. „Diavolul din Tarai” a ştiut de la bun început unde să ne aducă, pentru a nu mai putea evada. Să folosim noaptea pentru a ne odihni, dar să organizăm totuşi o pază care să se schimbe la două ore.

— De ce vrei să organizăm pază, Mariane. Aici nu suntem primejduiţi cu nimic.

— Mai bine să o facem, chiar dacă ar fi şi numai din cauza şerpilor şi a crocodililor. N-ar fi exclus ca o creatură sau alta dintre scârboşeniile din vecinătate să se târască până aici şi atunci va fi cam neplăcut. Chiar şi „Diavolul din Tarai” ne-ar putea cerceta la noapte, de aceea propun ca acela care stă de veghe să se prefacă a fi dormind.

— Vrei să-l iei prin surprindere? Poate ne surâde şansa, totuşi…

— Fireşte! Dar mai întâi cel ce e de veghe trebuie să bage foarte bine de seamă pe unde vine şi ce porţiune de mlaştină calcă. Chiar dacă îl prindem nu ne va trăda secretul său. Pare să fie un fanatic.

Abia acum am încercat să îmbucăm câte ceva dintre bucatele aduse. Încă vreo două ore am stat şi am dezbătut situaţia, apoi am hotărât paza şi ne-am culcat. Marian avea prima veghe, Pongo cea dea doua, iar eu eram la sfârşit.

IV

DIN NOU LIBERI

O ÎMBRÂNCITURĂ A PRIETENULUI MEU mă trezi brusc. M-am sculat rapid, îngrozit, în picioare, dar Marian mă împinse repede jos, şoptindu-mi:

— Vine, Robert, va trebui să ne prefacem că dormim buştean. Creatura stă chiar lângă marginea luminişului.

M-am uitat cu prudenta într-acolo. Exact în locul în care Pongo cercetase pe lumină brâul de mlaştini, stătea acum misterioasa creatură. Nemişcată ca o statuie, privea spre noi. Aşa au trecut câteva minute de aşteptare. Deodată, s-a pus în mişcare îndreptându-se spre brâul de mlaştină, dar nu-l străbătu.

Am rămas dezamăgit, întrucât am crezut că-l va trece şi că va ajunge lângă noi, trădându-ne locul de trecere, ceea ce ne va înlesni evadarea.

— Aşteaptă, dragă Robert! Mă linişti Marian, atunci când am lăsat să-mi scape o înjurătură. Ceva se va întâmpla acum.

Răsărise luna care lumina împrejurimile Ca într-o zi mohorâtă. Am putut recunoaşte clar zona pe unde păşea creatura misterioasă.

După vreo două sute de metri, „Diavolul din Tarai” se opri şi începu încă o dată să examineze cu atenţie împrejurimile. Încă tot nu mă lămurisem cu ce fel de fiinţă aveam de-a face. Dacă n-ar fi fost această blană ciufulită, l-aş fi luat drept om. Cât despre cap, nu-mi puteam da seama prea bine, întrucât pletele îl cădeau vâlvoi peste faţă, acoperind-o în cea mai mare parte.

Cam vreun sfert de oră rămase nemişcat, apoi… făcu câţiva paşi şi păşi în apă. Îmi venea să exult de bucurie când mi-am dat seama că va veni spre noi.

Dar bucuria mea nu era să ţină. După zece sau doisprezece paşi, silueta se opri din-nou, se întoarse pe călcâie şi… se grăbi din nou spre mal. Doi crocodili uriaşi se grăbiră spre locul pe care îl părăsise.

— Acum ştiu cu exactitate unde se află vadul, „Diavolul” nostru tocmai s-a trădat singur!

— Vrei să traversezi mlaştina fără să ştii unde e cărarea ce duce la colibă?

— N-am ce face, doar nu vrei să rămâi în continuare prizonier pe insula asta. Dacă n-ar fi crocodilii ăştia, ar fi o bagatelă să găsesc cărarea, numai bestiile astea îmi creează dureri de cap.

— Nu o să dispară repede de aici, Mariane, aşa că drumul ne e barat!

— Aşteaptă numai, dragă Robert, există destule mijloace de a-i ademeni!

— Cum vrei să o faci. Nu avem arme, deci nu putem să-i alungăm cu împuşcături!

— Nici nu e necesar. Mai aşteptăm o oră, dacă „Diavolul” nu se arată, va trebui să acţionăm curând. Cred că vom reuşi!

Am examinat cu atenţie malul, dar misterioasa creatură nu mai apăru în sfârşit, prietenul meu îi făcu lui Pongo un semn.

Credinciosul uriaş se ridică imediat în picioare, îşi luă o creangă lungă pe care şi-o cioplise pe lumină şi păşi spre locul pe unde trebuia să apară „Diavolul din Tarai”. Odată ajuns acolo. Începu să sondeze cu ea apa mlaştinei. Ne-am ridicat şi noi, pentru a supraveghea insula, astfel ca Pongo să nu fie surprins de „Diavol”. Dar acesta nu se mai arătă.

În sfârşit, Pongo ne făcu un semn Ne-am grăbit spre el, în timp ce acesta făcea câţiva paşi precauţi în apa mlaştinei. Ca un orb, el continua să sondeze apă cu ajutorul crengii, pentru a nu greşi cumva.

— Am găsit vadul, Robert! În zece minute vom putea fi dincolo. Acum va trebui să ademenim crocodilii! Tocmai în acel moment veneau trei crocodili într-acolo. Pongo se întoarse repede şi sări pe mal. Câteva secunde mai târziu, crocodilii erau tocmai deasupra locului din care începea cărarea subacvatică.

— Va trebui să adunăm câţiva bulgări de pământ, Robert, cu care să alungăm crocodilii! Dacă unul sau doi se lasă momiţi, ceilalţi îi vor urma cu siguranţă. Principalul e să trecem vadul!

Acum mi-am dat imediat seama ce voia să facă Marian. Am început să caut şi să car în frenezie bolovani.

Când s-au adunat suficienţi, Marian a început să-i arunce în mlaştină, plescăind apa în jurul său.

În cele din urmă începu agitaţia între crocodili. Câţiva s-au grăbit spre locul unde apa începuse să plescăie Acum prietenul meu aruncă un bolovan mai mare la o depărtare de zece metri în mlaştină. Crocodilii au ţâşnit ca din puşcă acolo mirosind vreo pradă. Un bolovan căzu în apă şi crocodilii o apucară într-acolo. În felul acesta prietenul meu dorea să îndepărteze crocodilii de vadul pe unde trebuia să trecem.

Aşa cum era de aşteptat şi alţi crocodili au devenit atenţi şi au plecat să vadă ce pradă nouă s-a ivit pentru ei.

Deşi doream să părăsim cât mai repede insula, trebuia să avem răbdare. Nu era suficient faptul că am momit crocodilii, dar nici distanţa la care se aflau ei acum. Cel mai bine ar fi fost să-i momim până la mijlocul insulei şi desigur asta voia să facă Marian.

A fost o treabă plictisitoare, dar ne-a reuşit pe deplin. A durat aproape o oră ca să-i îndepărteze astfel, dar a meritat fiindcă acum bestiile trebuiau să se învârtă destul de mult pentru a ne ataca. Ultimul şiretlic pe care l-a folosit prietenul meu a fost să arunce un bolovan uriaş între ei Crocodilii au început să se atace reciproc, măcelărindu-se între ei. Acum trebuia să ne folosim de ocazie.

Pongo continua să cerceteze vadul. El se afla deja în mijlocul acestuia şi ne făcu semn să ne grăbim.

— *Massers,* vad este bun, nu trebuie pierde ocazia, ne striga el. Pongo aşteaptă *massers.*

Am alergat înspre vad, păşind în apa tulbure, uitându-mă tot timpul îngrijorat în jurul meu, pentru ca şi crocodilii să nu se apropie mai repede decât estimaserăm noi Dar lupta era încă în toi. Animalele ucise au foste rupte în bucăţi şi devorate de semenii lor. Apa împroşcată şi zgomotul încăierării răzbătea până la noi.

L-am ajuns repede pe Pongo care era deja în mijlocul vadului continuând cu creanga lui să sondeze apa, deşi era convins că vadul nu făcea nici o cotitură. Eram foarte aproape de a-l ajunge pe Pongo când privirea mi-a alunecat întâmplător în dreapta mea. Şi ce-am văzut n-a făcut să încremenesc de groază Un crocodil înota în mare grabă spre noi. Era unul care scăpase din masacru, ne observase şi înota spre noi.

— Înainte, Pongo, se apropie crocodilii! i-am strigat eu prietenului nostru agitat.

Marian privi şi el înspre dreapta.

— În două minute ne va ajunge, Pongo! Trebuie să ne grăbim! Cred că malul nu mai face cotituri şi nu este cazul să fi aşa de prudent.

— *Massers,* Pongo mai bine precaut şi când vad bun Crocodil rănit şi nu ajunge aşa repede.

M-am uitat şi eu din nou în dreapta ca să mă asigur şi acum mi s-a părut şi mie că uriaşul negru avea dreptate, mişcările crocodilului deveniseră mai lente. Cu toate astea putea deveni foarte periculos dacă nu ne grăbeam.

Acum trebuia însă să ne bazăm pe instinctul uriaşului nostru prieten negru, care continua să sondeze cu creanga cărarea subterană, mărginindu-se să arunce din când în când câte o privire înspre lateral.

Acum însă se ivi o altă primejdie potenţială. Lângă crocodilul rănit se mai ivi unul, dar de data era sănătos. Şi apoi încă câţiva. Aceştia din urmă aveau toate şansele să ne ajungă mai repede decât anticipaserăm noi. Eram tocmai pe punctul de a declanşa un nou avertisment când se petrecu ceva îngrozitor. Crocodilii s-au repezit cu toţii la cel rănit şi l-au rupt în bucăţi.

Din nou se iscă în apropierea noastră o luptă aprigă, în urma căreia alte bestii au fost rănite şi apoi sfâşiate în bucăţi de cele tefere.

Neobosit, Pongo, ţinea încontinuu direcţia către ţărm. Nici o secundă nu se lăsa descumpănit de agitaţia crocodililor. Mereu prudent, uriaşul îşi ţinea în mână creanga groasă, cu care continua sondarea apei, cu doi paşi înaintea mea. În felul acesta ne-am apropiat tot mai mult de ţărm.

Lateral, lângă noi, lupta între bestii era în toi. Deodată am

încremenit Un crocodil părăsise scena luptei şi acum venea direct spre noi. Am scos un ţipăt de avertizare. De acum şi Pongo îşi dădu seama de pericol O scurtă şovăire şi Pongo îşi acceleră considerabil înaintarea. El găsi totuşi numai teren solid sub picioare şi ajunse nevătămat la mal, iar noi după el. Şi crocodilul nu întârzie să sosească şi acum bestia îşi căscă o gură cât toate zilele, privindu-ne cu ochii săi mici şi pânditori Marian îi făcu zâmbind cu ochiul.

— Prea târziu, dragă prietene, ar fi trebuit să te grăbeşti mai mult.

Apoi se întoarse spre Pongo care continua să examineze acum malul cu atenţie.

— Crezi că ai să găseşti cărarea prin pădure? l-a întrebat Marian.

— Pongo găseşte cărarea. El ştie unde este. Curând ajunge la luminiş.

Înconjurasem deja jumătate din porţiunea insulei. Pongo se opri în faţa unui tufiş des pe care continuă să-l examineze Mă miram cum de alesese tocmai acel tufiş, care nu-mi părea cel mai potrivit, dar uitasem pe moment ce bun simt de observaţie avea prietenul nostru negru. În spatele tufişului începea cărarea care ducea de fapt înspre luminişul unde eu plasasem locuinţa „Diavolului din Tarai”. Pongo o ghicise de minune, dar acum începea pentru noi adevărata provocare.

În depărtare se auzeau urletele animalelor, iar chiar lângă noi se auzea schelălăitul unui leopard. Noi trebuia să ne grăbim cât mai mult pentru a ajunge la luminiş. Acolo, în coliba de pe par, trebuiau să se afle armele noastre, pe care neapărat trebuia să le recuperăm, fără ele nu puteam, din păcate, întreprinde nimic. Pe de altă parte, trebuia să-l căutăm şi pe Thumball, care după părerea noastră se mai afla încă prizonier acolo.

— Prizonier?

— Da, aşa presupun, altfel dacă ar fi fost liber, ne-ar fi dat el vreun semn de avertizare. Trebuia doar să fi băgat de seamă că eu însumi am fost luat prizonier.

Pongo păşea înainte. A trebuit să ocolim de multe ori şi tot de atâtea ori pentru a pândi şi a fi atenţi la urletele animalelor de pradă care se auzeau mai departe sau mai aproape în pădure.

A fost un marş greu şi am răsuflat cu toţii uşuraţi atunci când Pongo ne dădu semnalul că am ajuns la marginea luminişului. El aplecă în jos crengile unui arbust pentru a putea privi mai bine luminişul scăldat în lumina razelor de lună.

Da, acolo la marginea se iţea coliba „Diavolului din Tarai”, dar el nu era de văzut nicăieri. Acum trebuia să părăsim adăpostul vegetal pentru a putea intra în colibă. Asta presupunea anumite riscuri. „Diavolul” părea să fie un adversar de temut pe care în nici un caz nu era voie să-l subestimăm. Trebuia însă să riscăm. Ne favoriza momentan faptul că razele astrului nopţii cădeau oarecum oblic şi că

rămâneam în continuare protejaţi la umbra copacilor înalţi.

Acum când încă ne mai aflam la marginea luminişului nu puteam fi recunoscuţi. Marian îi făcu semn lui Pongo. Acesta păşi îndată în luminiş şi se uită cu atenţie în jur. L-am urmat imediat. Acesta păşea înainte, aplecat, pe marginea luminişului, în umbra copacilor înalţi. Acum se punea problema de a ajunge cât mai repede la colibă. Cinci minute mai târziu eram foarte aproape de aceasta. Nimeni nu se arătă, iar în interiorul acesteia domnea liniştea. Poate că fiinţa misterioasă nu era acasă. Să fi străbătut ea în timpul nopţii pădurea seculară?

— Trebuie să urcam sus ca să ne convingem cu proprii noştri ochi, mi-a şoptit Marian. O să fac eu încercarea, dar stai cu ochii în patru şi vino repede în ajutor dacă este cazul. Pongo, la fel şi tu.

— *Massers,* mai bine Pongo urcă sus. Pongo apucă mai bine pe „Diavol", care este şi el tare.

Aici Pongo avea mare dreptate, întrucât puterile herculeene ale acestuia ne puteau servi mai bine într-o luptă corp la corp decât ale lui Marian. Acesta recunoscu şi el superioritatea lui Pongo la acest capitol, aşa că îşi dădu consimţământul.

— Dacă vrei să încerci bine atunci, Pongo, dar fii foarte prudent, noi la rândul nostru vom fi atenţi aici, jos. Să nu uiţi că „Diavolul din Tarai" dispune de o armă grozavă, care este bumerangul.

— *Massers*, fii liniştit, Pongo ştie ce face.

Încet şi precaut Pongo începu să urce pe scară. Eu m-am apucat sa cercetez împrejurimile în timp ce Marian avea grijă să observe orice mişcare suspectă ce ar fi putut veni din colibă. Din când în când mai aruncam şi eu câte o privire în sus, pentru a cerceta coliba şi a-mi da seama dacă nu este vreo mişcare suspectă la înălţime.

Pongo ajunse sus şi acum examina uşa de bambus. Apoi, pătrunse înăuntru. Au trecut câteva minute de aşteptare încordată. Mă aşteptam ca din clipă în clipă să aud vreun zgomot de luptă, dar nimic din toate acestea nu se întâmplă în cele din urmă silueta prietenului nostru apăru din nou pe platformă.

Ne arătă zâmbind un revolver, una dintre armele noastre şi ne făcu semn să urcăm. „Diavolul din Tarai" nu era în colibă. Ne-am conformat cât mai repede pentru a ajunge imediat sus. Interiorul Colibei era gol, iar Thumball nu era nici unde de găsit. Într-unul din colţurile colibei stăteau armele noastre, pe care le-am luat imediat. Şi celelalte lucruri ale noastre se aflau aici, printre care şi lămpile de buzunar. Am aprins una dintre ele, dar am stins-o imediat ca nu cumva să răzbată vreo rază trădătoare printre pereţii colibei.

Marian se apucă să cerceteze încă o dată toată coliba. N-am găsit caietul cu notiţe, dar am găsit armele lui Thumball, care erau o dovada că fusese şi el luat o dată cu noi prizonier.

— Ei, ce mai avem de făcut aici, Mariane? Asta dacă nu cumva ai

de gând să aştepţi aici reîntoarcerea „Diavolului” pentru a-l surprinde.

— Aşa e, unde să mai rătăcim în noaptea asta? Cine ştie unde l-a târât „Diavolul” pe Thumball. În orice caz, nici măcar Pongo nu ar putea citi urmele creaturii ăsteia pe întunericul asta.

Am mai găsit în colibă încă două bumeranguri, armele acestei fiinţe misterioase.

— Asta e dovada că fiinţa asta misterioasă are de gând să se întoarcă aici. Ceea ce nu găsesc sunt scorpionii verzi pe care i-am luat de la mănăstirea aceea.

— Crezi că i-a pitit pe undeva?

— Habar nu am. Mă gândesc la spusele călăuzei Ghodo, dragă Robert. Nu ne-a atenţionat acesta că „Diavolul din Tarai” este în strânsă legătură cu călugării şi că aceştia îi vin în ajutor dacă-i cheamă? Poate că le-a şi dat un semn în acest sens.

— Îmi pare foarte rău că nu am mai putut găsi carneţelul englezului, întrucât era vorba de o mărturie autentică.

— Dacă aşa stau lucrurile nu le mai putem schimba. N-ar avea sens să ne întoarcem la vechea mănăstire.

— Cu plăcere nu aş mai merge acolo. Dar ce se petrece cu Pongo? Se pare că a descoperit ceva în desiş.

Pongo se aşezase să stea de veghe la uşă şi în acelaşi timp finea sub observaţie luminişul. Acum închisese uşa aproape de tot şi spiona printr-o crăpătura a acesteia. Ne făcu apoi un semn să mergem lângă el.

— *Massers,* acolo stă „Diavol din Tarai”, ne şopti el imediat ce am ajuns.

Într-adevăr la marginea luminişului stătea creatura ciudată şi cerceta luminişul Parcă nu era hotărâtă ce să facă. În mâna dreaptă ţinea un bumerang, aşteptându-se probabil la un atac. Încet, încet „Diavolul” se apropie de colibă.

— Să-l aşteptăm aici sus, îmi şopti Marian. Nu poate face singur lumina şi nu ne recunoaşte de la început. Să mergem cu toţii în spatele uşii şi îl vom ataca când va o va deschide.

— *Massers,* Pongo face totul singur când om vine sus.

— Crezi că avem de-a face totuşi cu un om, Pongo? Am întrebat eu nedumerit.

— Da, acela este un om.

Am scuturat din cap neîncrezător. Dar nu ne mai puteam contrazice asupra acestui aspect, întrucât creatura ajunsese deja lângă stâlpul colibei şi începu să urce scara. Ne-am pitit gata de atac în spatele uşii şi am aşteptat.

Dar a fost să se întâmple altfel decât am socotit noi. Creatura nu pătrunsese în interiorul colibei ci rămăsese pe platformă. Se găsea numai la circa un metru faţă de noi. O săritură şi Pongo ar fi fost în

spatele „Diavolului din Tarai”.

Câteva minute creatura zăbovi acolo privind atent înspre luminiş, apoi se rezemă de uşă. I-am ascultat respiraţia precipitată, de parcă ar fi venit după un mare efort. Stătu aproape un sfert de oră în aceeaşi poziţie. Deodată am auzit câteva murmure scoase de fiinţa asta. Erau cuvinte englezeşti pe care le-am înţeles foarte clar. Urmară câteva minute de tăcere. Apoi din nou a început să vorbească.

„Am găsit-o, ea există, acum trebuie să aflu unde se găseşte vechea mănăstire. Oamenii vor trebui să spună, nu voi înceta până nu o să o găsesc!”

Din nou tăcu creatura Un cot primit de la prietenul meu mă somă să fiu atent. Poate că acum vom afla misterul „Diavolului din Tarai”.

„Oamenii au dispărut… crocodilii i-au mâncat, dar a mai rămas unul.. Acela va trebui neapărat să vorbească… să-mi spună… Thasy n-o să-l capete.”

Vorbea omul nostru oare despre noi? După părerea mea nu erau alţi oameni în regiune. Dar ce trebuia să-i fi spus noi? A aflat oare că noi am căutat scorpionii verzi în mănăstire şi acum ni i-a luat ca un semn de recunoaştere?

„Trebuie să-l întreb pe omul ăsta imediat… trebuie să-l întreb. Dacă nu îmi va spune nimic o să-l azvârl drept hrană crocodililor.”

Deodată omul, sau creatură ce-o fi fost, coborî ca fulgerul scara şi o luă la goană prin luminiş, încât am crezut prezenta noastră fusese remarcată. N-a mai fost timp să intervenim, întrucât acesta coborâse prea brusc.

— Ai înţeles ceva din ce-a spus, Mariane? întrebai prietenul meu care se pregătea de pe acum să ia urma creaturii.

— Da, aproape că mi-a părut rău de bietul om.

— Om ai spus? Ştii cine este atunci omul ăsta, Mariane?

— Da, cred că l-am recunoscut. Nu este decât un fanatic, un fanatic al ştiinţei.

— Nu te referi, Doamne fereşte, la John Thompson însuşi?

— Fireşte că mă gândesc la el şi de fapt chiar ăsta este.

— Prostii, Mariane. Omul ăsta era un cercetător, un naturalist.

— Pe care fără îndoială „Diavolul din Tarai” l-a învins.

— El însuşi joacă rolul diavolului, dragă Robert.

— Cred că aici te înşeli, Mariane. Această biată creatură trebuie să-şi fi petrecut multă vreme în junglă. Şi apoi are o blană ca de animale.

— Şi vorbeşte fluent englezeşte.

— Blana îi e trasă peste corp şi îi serveşte ca îmbrăcăminte, dragă Robert Cât despre păr acesta nu i-a fost tăiat de câteva luni. Cred că şi noi am arăta la fel dacă am petrece aici o jumătate de an şi nu ar mai rămâne nimic din hainele noastre.

— Pur şi simplu nu pot crede, Mariane. Acesta să fie cercetătorul

John Thompson? Atunci de ce ne-a atacat?

— Nu mai este întreg la minte, Robert. Dacă mai zăboveşte mult în pădurea asta, are toate şansele să se ţicnească de tot. Acesta trăieşte pentru o idee şi numai una.

— Şi despre ce idee e vorba, Mariane?

— Nu ştiu nici eu. Dar bănuiesc că e în legătură cu „Diavolul din Tarai”, al cărui rol îl joacă el.

— O să aflăm destule lucruri dacă îl putem captura. Dar de ce nu îl urmărim de îndată?

— Fiindcă oricum se va reîntoarce aici.

— Vorbea despre Thumball Poate că ne-ar fi dus la el.

Marian ridică capul.

— Domnul Thumball? întrebă el îngrozit. Credeam că se referă la călugărul Thasy. Atunci ne-a lăsat să ne scape o ocazie foarte favorabilă. Poate nu-i târziu să îl urmărim şi acum şi să dăm de ascunzătoarea lui Thumball.

— Am păşit pe poteca îngustă, pe care am venit *massers*. Om merge la insula mică.

— Excelent. Să-l urmărim atunci. De acum avem armele noastre şi nu ne mai temem de animalele de pradă. Poate că l-a dus şi pe Thumball acolo, altfel nu ar fi vorbit despre dispariţia noastră.

— Atunci să ne grăbim, altfel vom ajunge prea târziu pentru a-l mai salva pe Thumball, le-am transmis eu prietenilor mei.

Pongo se convinse încă o dată dacă „Diavolul din Tarai” a părăsit luminişul, după care coborî sprinten mica scăriţă în bambus.

Noi l-am urmat îndeaproape…

V

UN FANATIC CUPRINS DE NEBUNIE

O JUMĂTATE DE ORĂ MAI TÂRZIU stăteam cu toţii în faţa brâului de mlaştină care înconjura insula. Dincolo nu se vedea însă nici un om. Ne-am privit uimiţi.

Ne făcuserăm deja socotelile că îl vom găsi pe Thumball, iar acum nu ştiam ce să întreprindem mai departe. „Diavolul din Tarai” venise doar încoace, Pongo ne-a asigurat de asta, aşadar unde a dispărut, unde este?

Ne găseam în faţa unui desiş des, în umbra unui copac uriaş. Ne-am sfătuit în şoaptă. Am propus să ne reîntoarcem în colibă pentru a-l aştepta acolo. Marian nu fu de acord.

— Omul a venit clar încoace, dacă se va reîntoarce ne vom da seama imediat de unde vine şi aşa vom afla unde este Thumball, era de părere Marian. Propun să-l aşteptăm acum şi să-l pândim.

Ne-am aşezat pe jos după ce ne-am asigurat că nu sunt şerpi, pândind sosirea diavolului, care după o oră încă nu apăruse.

De abia înspre dimineaţă Pongo ne avertiza cu binecunoscutul „*massers,* atenţie”, arătându-ne într-o anumită direcţie.

Ochii săi ageri au distins imediat silueta diavolului, care se apropia. Deodată acesta apăru în cealaltă parte a pădurii, uitându-se cu mare atenţie în jurul său, scrutând toate direcţiile. După care se apropie repede.

— O să-l prindem cu siguranţă, ne şopti Marian. Omul va fi atât de surprins încât nu va mai putea opune rezistenţă. Înainte de a-şi da seama ce se petrece se va trezi legat.

Pongo dădu numai din cap, încordându-se gata pentru săritură. Fără să bănuiască Diavolul se apropia de noi. Când se mai afla doar la o depărtare de vreo zece metri, acesta se opri brusc şi privi iscoditor spre noi. Să ne fi observat oare? Cu siguranţă! Întrucât mâna sa dădu să apuce bumerangul. Ridică mâna în sus după care aruncă.

De abia am avut timp să ne aplecăm, când bumerangul alunecă pe lângă noi şi ateriza în tufişul din spatele nostru. „Diavolul din Tarai” se întoarse Repede pe călcâie şi fugi de acolo, cu o viteză uimitoare.

Aş fi putut să îl culc la pământ cu un glonte, dar nu am vrut sa o fac. Ca să-l putem ajunge luându-ne după el, ar fi fost imposibil, chiar şi pentru Pongo, întrucât creatura era mult prea rapidă.

Marian evaluase bine situaţia. El dădu crengile tufişurilor la o parte şi extrase bumerangul în momentul următor el şi aruncă după fugar cu acesta.

Cum am mai spus noi am mai practicat acest gen de sport pe când ne aflam în Australia şi eram destul de antrenaţi în aceasta. Bumerangul vâjâi prin aer şi îl lovi pe fugar în cap, tocmai în momentul în care se întorcea pentru a vedea ce vom face noi.

Bumerangul îl atinse pe acesta în tâmplă, ceea ce îl doborî la pământ, unde rămase nemişcat. Ne-am grăbit spre el ne-am aplecat asupra lui şi l-am examinat. Acum eram convinşi că avem de-a face cu un om. Acesta îşi trăsese o blană de maimuţă peste trup, producând o impresie stranie călătorului. Şuviţele lui de păr lung erau zburlite şi îi căzuseră de-a valma peste faţa, acoperind-o în cea mai mare parte.

— Profesorul John Thompson, îmi şopti Marian tulburat. Am sau n-am dreptate, dragă Robert?

Omul era încă inconştient. L-am legat de mâini şi de picioare pentru a preveni orice atitudine iresponsabilă ulterioară a acestuia. L-am transportat până la apă pentru a-i stropi faţa.

După zece minute omul deschise ochii. Ne privi uimit. Mă aşteptam ca omul să încerce să sară şi să ne împroaşte cu înjurături. Dar departe de a se întâmpla asta. Rămăsese liniştit la pământ şi ne examină cu atenţie. Deodată ni se adresă:

— Unde mă aflu? Cine sunteţi dumneavoastră?

— Sunteţi profesorul John Thompson?

Omul îşi închise ochii ca şi cum ar fi încercat să îşi amintească Deodată se smuci şi sări în sus, după care ne strigă furios:

— Sunt „Diavolul din Tarai", nu există nici un profesor John Thompson.

Omul se prăbuşi din nou la pământ datorită legăturilor de care uitase. Prietenul meu îl îndreptă puţin de spate şi îi întrebă liniştit:

— Servitorul dumneavoastră v-a părăsit, domnule profesor. Trăiţi de mult în junglă singur, nu-i aşa?

— Da, da… da… sunt „Diavolul din Tarai"!

Ultimele cuvinte le strigă cât putu de tare.

— L-aţi căutat aici pe „Diavolul din Tarai", domnule profesor?

Omul se potoli treptat, până când putu vorbi aproape liniştit.

— Eu… am plecat să… caut scorpionii verzi, începu el să ne spună sacadat, întrerupându-se de mai multe ori, ca şi cum ar fi voit să-şi amintească. Nu i-am găsit. Atunci au apărut călugării cei vârstnici, care mi-au spus multe despre păianjenii verzi. Am vrut să caut mănăstirea veche dar nu am găsit-o. Am rămas singur în junglă, înconjurat de fiare. Starea psihică mi s-a înrăutăţit. A apărut „Diavolul din Tarai" şi am devenit eu însumi… diavolul…

— Nu există diavol, după cum prea bine ştiţi, domnule profesor. Ne-aţi făcut prizonieri şi ne-aţi luat trei scorpioni verzi, pe care noi înşine i-am luat de la vechea mănăstire Unde sunt aceşti scorpioni?

— Scorpionii… verzi? Ochii omului se măriră parcă nevenindu-i sa creadă. Părea complet dezorientat. Strigă apoi din toate puterile:

— Thasy a luat scorpionii verzi, el mi-a furat agonisirea mea de o viaţă. Încă nu sunt nebun… dar voi înnebuni curând!

— Unde l-aţi lăsat pe camaradul nostru? Doar l-aţi luat prizonier, domnule profesor?

— El… el… trebuie să moară. Călugării îl vor pentru ei.

— Călugării?

Omul începu să râdă în hohote, apoi ne strigă agitat:

— Călugării m-au vrut şi pe mine, pe Thompson, pe profesorul John Thompson, dar eu am devenit „Diavolul din Tarai", de care aceştia se tem. Acum au venit din nou să-i caute pe… nu, nu, i-au furat scorpionii verzi „Diavolului din Tarai" şi acum e rândul meu să merg sa îi pedepsesc…

— Unde l-aţi lăsat pe camaradul nostru? nu se lăsă nici da data asta Marian.

— L-au luat călugării, dar nu-l vor duce de aici de teamă să nu mă iau după ei şi să găsesc vechea mănăstire.

Tot vorbind, începu să tragă de legături de care cu siguranţă s-ar fi dispersat imediat, daca nu ar fi sărit imediat Pongo de la locul lui.

— În ce direcţie trebuie să o apucăm, ca să ne grăbim? nu-l slăbi Marian.

Profesorul nu răspunse nimic, ci rămase acum complet nemişcat cu ochii închişi. Când prietenul meu se apropie deasupra lui constată că… acesta dormea profund.

Ne-am uitat unii la alţii dezamăgiţi.

— *Massers,* acum caută *massers* Thumball, ne propuse credinciosul nostru prieten Pongo crede că găseşte om acolo şi ne arăta direcţia din care venise „Diavolul”.

— Şi ce facem cu omul ăsta, arătă înspre profesorul adormit. Trebuie să fim aici când se va deştepta.

— *Massers,* Pongo merge singur, apoi merge şi *massers* după Pongo. Sau aşteaptă aici Pongo, până vine înapoi.

— Bine Pongo, încearcă-ţi şansa! Noi te aşteptăm aici. Ne găseşti în acelaşi loc.

Pongo se îndepărtă repede. Marian îl cercetă încă odată pe aşa-zisul „Diavol din Tarai”.

Văd că doarme de-a binelea, sper că nu l-a vătămat prea puternic lovitura aia de bumerang.

— Poate că i-a prins chiar bine. Am auzit că unii oameni şi-au revenit din nebunie după o asemenea lovitură!

— M-am gândit şi eu la asta. Acum va trebui să aşteptăm până ce se va trezi din somn şi asta poate dura ore întregi.

— Sper să obţii informaţii suplimentare de la el, Mariane!

— Asta vreau şi eu! Nu neg. Când şi a scris jurnalul acela nu cred că mai era întreg la minte, fiindcă vorbea la persoana a treia, despre sine însuşi. Mă refer la „Diavolul din Tarai”.

— S-ar putea să existe cu adevărat un „Diavol din Tarai”.

— Mariane, o fiinţă care a fost alungată chiar de către el Ghodo ne-a povestit că legenda „Diavolului din Tarai” era o poveste veche.

— Ai dreptate, dragă Robert, de aceea sunt de părere că…

Marian se opri în mijlocul frazei şi privi spre pădure. Când m-am întors şi eu pe călcâie am văzut un călugăr, care stătea nemişcat lângă un tufiş stufos şi se uita spre noi. Acesta nu ne putea recunoaşte cu uşurinţă, întrucât eram plasaţi în umbra unor arbori înconjuraţi de tufişuri dese.

— Un călugăr aparţinând sectei scorpionilor verzi, i-am şoptit eu prietenului meu.

— Da, probabil este acei Thasy la care făcea referire profesorul. Dar ce caută aici?

Nu-i puteam răspunde la această întrebare, dar în acelaşi moment profesorul se mişcă de parcă prezenţa călugărului l-ar fi scos din transă. Îşi deschise ochii şi întrebă foarte clar:

— Unde este Thasy, călugărul?

— Nu departe de aici, ne priveşte, i-am răspuns repede.

— Stătea acolo lângă un copac, dar pare că a dispărut din nou.

Profesorul se îndreptă de spinare. Abia acum păru să remarce că este legat. Se uită întrebător la Marian şi spuse:

— Am fost multă vreme inconştient, domnule? Sunt încă destul de ameţit. De ce sunt legat?

— Cum vă simţiţi acum, domnule profesor? Ştiţi că sunteţi profesorul John Thompson, nu?

— Fireşte, dar nu îmi pot aminti unde v-am mai întâlnit. Cine sunteţi dumneavoastră şi de ce sunt legat?

Marian îi tăie legăturile bietului om.

— Aţi fost bolnav, domnule profesor Aţi căzut pradă unui atac de alterare a personalităţii. Poate că şi clima a contribuit la asta. Aţi avut febră. Noi v-am găsit aici, în regiunea Tarai.

Omul îşi privi ciudata îmbrăcăminte pe care o avea, apoi se uită la noi, apoi din nou la el, cu o privire care spunea multe.

— Nu ştiu nimic din ce s-a întâmplat, dar de ce port blana asta?

— O să vă povestesc totul. Dar mai întâi îl cunoaşteţi pe „Diavolul din Tarai”?

— Pe „Diavolul din Tarai”. A… da… îmi amintesc. Am venit încoace pentru a lămuri această legendă şi pentru… a căuta scorpionii verzi. Şi de ce mi se pare că i-am şi găsit?

— I-aţi avut în mâini. Nu vă gândiţi prea mult la asta. Altfel spiritul şi psihicul vi s-ar putea deteriora din nou. Ce ştiţi despre ’”Diavolul din Tarai”?

— Trebuie să existe. Călugării mi-au vorbit mult despre asta. Dar cu mult înainte.

— Îl cunoaşteţi pe Thasy?

— Thasy?

Profesorul ne privi agitat la auzul acestui nume M-am temut să nu cadă în vechea lui stare, dar din fericire nu a fost cazul.

— Thasy? Da, acum îmi amintesc. Acesta mi-a vorbit despre „Diavolul din Tarai” şi de scorpionii verzi.

— Acum mi-e foarte clar. Acest călugăr, şef al ordinului scorpionilor verzi, v-a hipnotizat făcându-vă să credeţi că sunteţi „Diavolul din Tarai”. Datorită loviturii de bumerang pe care aţi primit-o, v-aţi revenit din această transă hipnotică. Aţi fost mereu sub puterea vechilor preoţi ai acestui cult.

Acesta înclină numai capul în direcţia prietenului meu.

— Da, aşa trebuie să se fi petrecut lucrurile Dar unde este însoţitorul dumneavoastră, parcă vorbeaţi de el?

— Da, l-aţi luat prizonier, i-am găsit urmele în coliba dumneavoastră. Nu va mai amintiţi unde l-aţi dus pe bietul om?

Profesorul îşi scutură neputincios capul. În aceeaşi clipă apăru Pongo de cealaltă parte a luminişului. El se întorsese lângă noi şi ne raporta grăbit:

— *Massers,* Pongo luat urmă de la *massers* Thumball. Trei călugări îl păzesc. Pongo nu întreprins nimic. *Massers* trebuie să vină repede.

Am sărit repede în picioare în timp ce Marian îl privea nehotărât pe profesor.

— Vreţi să veniţi cu noi, domnule profesor? îl întrebă el.

— Fireşte, acum mi-am revenit pe deplin. M-am eliberat de puterea hipnotică a călugărului. Atunci haideţi să ne grăbim.

Pongo ne conduse prin pădurea care devenea tot mai deasă şi mai mlăştinoasă. Deodată, uriaşul se opri şi ne arătă ceva, după ce dădu la o parte crengile unui tufiş stufos. Adică a intenţionat să o facă, pentru ca se întoarse dezamăgit înspre noi:

— *Massers,* călugări dispărut, şopti el.

— Dar spuneai ca se găsesc în acest mic luminiş.

— Da, *massers* Farrow, Pongo văzut bine. *Massers* Thumball stătea pe pământ, dar nu conştient.

— Atunci trebuie să-l fi dus de aici, dar o să-i luăm repede urma Pongo! Haide să începem cercetările.

— *Massers* Farrow, Pongo nu poate căuta bine, călugări pitit în spatele tufişurilor şi aruncă cu săgeţi otrăvite.

Pongo avea dreptate, pe când Marian mai şovăia încă dacă mai zăboveam mult, călugării ar fi putut sa plece cu Thumball, ceea ce noi trebuia sa împiedicăm cu orice preţ. Dacă păşeam acum în luminiş nu ar fi fost exclus ca aceştia să ne surprindă şi pe noi cu săgeţile otrăvite şi să ne aducă în puterea lor.

Peste două ore aşteptam să apară zorii. Până atunci însă eram obligaţi să fim vigilenţi Marian recunoscuse implicit că nu aveam alternativă şi prin urmare am rămas în spatele unui copac înalt, de după care puteam privi constant asupra luminişului.

Două ore nu erau un timp mare, dar atunci când trebuie să aştepţi este neplăcut. Întrucât nu aveam voie să ne mişcăm pentru a nu ne trăda, ne-am plictisit şi am răsuflat uşuraţi numai după ce au apărut zorii.

Ne-am ridicat repede în picioare. Pongo pătrunse primul în tufiş. Deodată cineva se opri lângă el şi îl înlănţui. Pongo slobozi un ţipăt de spaimă pe jumătate înăbuşit. Am recunoscut de îndată ce îl atacase pe prietenul nostru. Un şarpe uriaş, un şarpe tigru, lung de vreo opt metri. Nu este otrăvitor, dar era foarte periculos pentru Pongo datorită puterii sale uriaşe. Pongo îşi scoase de îndată uriaşul cuţit de spintecat rechini şi începu lupta cu şarpele. Marian şi cu mine am sărit deodată în tufiş pentru a-i acorda ajutor. Mi-am scos pistolul de la brâu, dar mi-am dat seama că nu puteam face uz de el, din teama de a nu-l răni pe Pongo. Doi metri depărtare de Pongo s-a oprit şi Marian. Foarte calm şi-a ridicat pistolul şi a ţintit. Capul şarpelui fu lovit, iar acum acesta se zbătea în ghearele morţii. Ne-am repezit apoi şi am început

să ciopârţim trupul şarpelui, ca să-l eliberăm pe Pongo Din fericire camaradul nostru nu păţise nimic şi în scurt timp acesta a fost eliberat.

Trupul şarpelui încă se mai zbătea încă. Palid ca moartea, profesorul Thompson ne urmărise, iar acum privea trupul reptilei. Împuşcătura fusese auzită fără îndoială de către călugări şi acum trebuia să ne grăbim dacă vroiam să găsim urmele acestora. Pongo le găsi curând. O cărare ducea prin tufiş în adâncul pădurii şi acum o urmam în mare grabă. Chiar şi aşa nu am reuşit să-i ajungem pe călugări. Călugării aveau un avans substanţial, întrucât ştiau că îi vom urmări.

Şi acum veni neprevăzutul. Într-un alt luminiş l-am găsit pe Thumball, care era în deplinătatea facultăţilor sale. Călugării l-au legat de un copac, dar nu i-au făcut nimic, ceea ce ne-a mirat desigur. Marian mi-a spus căci călugării şi-au dat seama că îi vom ajunge curând. Temându-se de o răzbunare l-au lăsat pe englez în plata Domnului.

Thumball ne-a povestit ca a fost doborât de „Diavolul din Tarai", după care s-a trezit în mâinile călugărilor. Aceştia l-au ameninţat că îl vor arde de viu. Dar el spera în ajutorul nostru. În noaptea asta adormise şi l-a trezit detunătura armei lui Marian. Atunci a ştiut că eliberarea lui este aproape. Ne-am bucurat cu toţii de întorsătura fericită a situaţiei.

Profesorului i-ar fi plăcut să îi urmărim mai departe pe călugări pentru a recupera scorpionii verzi, întrucât noi renunţaserăm la asta, s-a învoit a se întoarce cu noi. Voia să revină în lumea civilizată şi să îşi lepede blana de maimuţă.

Am ajuns netulburaţi la colibă, unde am rămas până a doua zi. Apoi ne-am reluat marşul prin junglă.

Către amiază am ajuns la locul unde ne ascunseserăm rucsacurile cu provizii, adică ultima noastră tabără din pădure, după care ne-am pregătit de drum. Doream să părăsim cât mai repede acest ţinut mlăştinos.

Dar n-a fost să fie. Dar faptul că viclenii călugări l-au eliberat atât de repede pe Thumball a avut o altă raţiune pe care noi nu am pătruns-o Cu ce fel de metode au lucrat aceştia, folosindu-se de hipnoză şi autosugestie, am aflat mai târziu prin Thumball. Din păcate mult prea târziu…

Regiunea Tarai

Spre deosebire de restul regiunilor Nepalului, predominant montane şi de podiş, Taraiul este o regiune tropicală joasă, întinzându-se de-a lungul graniţei indo-nepaleze paralel cu lanţul de dealuri şi munţi. Este de fapt o prelungire nordică a câmpiei fluviului Gange, având altitudinile cuprinse între 300 m şi 1000 m, la nord, unde începe Podişul Siwalik. Taraiul cuprinde şi câteva văi, cum ar fi valea Surkhet şi Dang în vestul Ne palului şi valea

Rapti în centru.

Este o regiune fierbinte şi umedă, scăldată de trei râuri mari: Kosi, Narayani (Gandak în indiană) şi Karnali. Pădurile dese pline de malarie au avut un rol hotărâtor în apărarea Nepalului în perioada în care India era guvernată de britanici, până în 1947. Din 1990, Taraiul a devenit grânarul Nepalului, ajungând o destinaţie pentru fermierii dornici de pământ.

Astfel, Taraiul a devenit cea mai bogată regiune nepaleză, datorită terenurilor propice agriculturii şi a exploatării lemnului din pădurile dese de aici. Din păcate, după 1990, tocmai din aceste cauze, zone întinse de pădure au fost defrişate necontrolat creând probleme ecologice, precum şi pericolul dispariţiei faunei bogate din zonă.

Aventurile submarinului Dox 248

Hans Warren

I
O NOUĂ CUNOŞTINŢĂ

ERAM PE CALE DE A PĂRĂSI ORAŞUL BOMBAY pentru a întreprinde o călătorie îndelung plănuită la ruinele de la Bicksha, când Pongo foarte agitat ne apăru în faţă:

— Da, Pongo! îl întâmpină Marian. Ce s-a întâmplat cu tine? Arăţi de parcă ai trăit o întâmplare excepţională.

Trebuie mergem îndată la Sud-Hotel. Aşteaptă acolo un domn englez. Are ceva important cu noi.

— Un domn englez? am schimbat repede cu Marian priviri ciudate. Cine poate şti? Şi de ce în Sud-Hotel?

Marian păru să chibzuiască la fel ca şi mine. Se întoarse spre uriaşul negru şi îl întrebă:

— Şi nu-i ştii numele?

Acesta scutură numai din cap. Grăbit, ne povesti cum trecu pe lângă hotel pentru a veni spre noi.

Pongo primise câteva însărcinări de la Marian, pe care le dusese la bun sfârşit. Fără a pierde vremea a vrut să se întoarcă, întrucât şi noi eram pe cale a pleca din oraş. În faţa porţii de intrarea în hotel stăteau câţiva indieni, care îşi făceau veacul pe acolo. Aceştia se aflau antrenaţi într-o dispută aprinsă, aţinându-i calea prietenului nostru.

În momentul următor un alt indian apăruse în cadrul porţii, care se întoarse către Pongo, chemându-l. Înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, negrul fu atras în antreul hotelului, unde acestuia îi ieşiseră în faţă câţiva oameni albi. Aceştia purtau nişte căşti grele tropicale pe cap şi nişte costume uşoare de stambă, de culoare verde. Într-un colţ al hotelului erau îngrămădite bagaje şi câteva tărgi de bambus împletit.

Unul dintre albi păşi înspre Pongo şi îl întrebă dacă nu era din întâmplare unul dintre însoţitorii lui Marian Farrow, despre care ştia că se află momentan în Bombay. Când Pongo îi răspunse afirmativ, omul îi ceru pe un ton autoritar ca să ne cheme la hotel pe Marian şi pe mine:

— Mai mult nu a spus nimic? l-am întrebat eu.

— Cum arată omul ăsta? au venit imediat întrebările una după alta, ultima pusă de Marian.

Marian fireşte nu ştia cine sunt aceşti oameni şi se minună şi el cum şi de către cine am fost somaţi astfel să le facem cunoştinţă.

Descrierea făcută de Pongo era cât se poate de exactă cu toate acestea ne folosea prea puţin. Un astfel de om aşa cum nu-l zugrăvea Pongo nu mai cunoscusem. Întrucât vorbea englezeşte n-ar fi fost exclus să fie vreun negustor. Dar ce căuta oare în Sud-Hotel, care era

populat doar de câţiva privitori autohtoni când aceştia doreau să-l părăsească pentru o escapadă la oraş?

Tărgile şi mulţimea de bagaje putea să ne trimită cu gândul că ar fi vreun savant cercetător, dar existau totuşi amănunte care nu se încadrau în acest concept, cel puţin după descrierea lui Pongo. Printre altele căştile acelea tropicale şi îmbrăcămintea acelor oameni. Aveau cizme uşoare şi arme care s-ar potrivi mai degrabă unei parade decât la un lucru atât de serios ca explorarea ţinuturilor virgine. Chiar şi modul lui de adresare – după mărturia lui Pongo – sfida atitudinea unor cercetători sau exploratori serioşi.

— Sunt probabil aventurieri, remarcă Marian într-un târziu. Cel mai bine ar fi să nu dăm curs dorinţei acestora. Asta merită nişte oameni care nici măcar atâta bun simţ nu au de a-şi da numele.

Cât despre mine, eu eram de altă părere. Poate că ni se oferea aici şansa unei experienţe extraordinare. După ultima noastră aventură nu s-a mai întâmplat nimic interesant şi nici vizitarea minunatelor temple de la Bicksha nu-mi promitea mare lucru.

Sigur că minele acestea ne vor aminti de anumite genuri de construcţii cu care ne-am familiarizat de atâtea ori în diferite părţi ale Indiei. Vraja lor misterioasă începuse să se evapore. Fuseseră străbătute şi cercetate de atâtea ori de numeroase echipe de savanţi, încât nu mai rămăsese nimic de dezlegat.

— O să încercăm totuşi să-i mai vedem odată pe oameni, spuse deodată Marian chiar pe când eram gata să cred că va da semnalul de plecare din oraş.

— Sud-Hotelul nu este departe de aici şi într-un sfert de oră putem ajunge acolo. Pongo va putea rămâne cu ghepardul lângă bagaje aşteptându-ne reîntoarcerea. Prea mult nu avem de aşteptat oricum.

Lui Pongo nu îi prea plăcu ideea, dar nu avea cum să se opună. Marian dacă lua o hotărâre rămânea de obicei la asta.

Băgaţi de seamă, părea să spună ochii uriaşului nostru prieten negru. Acesta se uită lung după noi, îndată ce am luat-o cu paşi repezi în direcţia hotelului, care se afla de cealaltă parte a străzii. Ne aflam acum într-un cartier vizitat numai foarte rar de către albi. Pe drum ne-am încrucişat cu ţărani cultivatori de orez, care îşi transportau marfa cu ajutorul unei căruţe înspre cine ştie ce magazine obscure de la marginea oraşului. Un îmblânzitor de şerpi cânta din flaut, iar o ceată de copii făceau o larmă nemaipomenită, dând cu piciorul în nişte cutii goale de conserve. Din când în când surprindeam nişte priviri de localnici care tocmai prietenoase nu erau.

Deşi au trecut de mult timpurile în care orice european era întâmpinat cu sentimente de ură în India, existau şi azi anumiţi oameni care în fiecare străin îşi găseau personificat duşmanul.

În sfârşit am ajuns în micul antreu al Hotelului Sud, care era gol cu

excepţia bagajelor menţionate deja, în timp ce în aerul respirat mirosea a parfum de ţigarete scumpe. Dintr-o cameră vecină se auzeau voci. Nu voiam câtuşi de puţin să ascultăm nepoftiţi discuţiile altora, aşa că eram pe cale de a ne aşeza în nişte fotolii trase în jurul unei măsuţe acoperită cu tot felul de hărţi şi planuri. În momentul acela am auzit cum cineva spuse cu voce tare:

— Aş fi de acord dacă ar fi chiar aşa de uşor…

Restul frazei nu l-am putut distinge, căci o altă voce îl întrerupse spunând:

— După câte ştim nu va fi de acord niciodată cu planul nostru. Este cunoscut că nu ne lasă în aventuri atât de nesigure.

— Şi nici din acelea pe care le avem noi în vedere! interveni o altă voce.

Mai departe nu am putut înţelege nimic, întrucât vocile nu se mai auzeau.

Marian mă privi încruntând sprâncenele. Şoptind mă întrebă:

— Ce părere ai Robert de toate astea?

Da, ce părere aveam eu despre toate acestea? Vorbeau acei oameni despre noi? Când vorbeau de el se refereau la Marian Farrow?

Nu era exclus, întrucât Marian şi cu mine nu eram nişte necunoscuţi. Şi mai aveam şi reputaţia că nu ne lăsăm uşor atraşi într-o aventură îndoielnică. Nu trebuia să căutăm cu dinadinsul aventuri. Acestea le întâlneam de la sine. Marian însuşi îi dispreţuia pe aceia care căutau cu orice preţ experienţe inedite. Cine ţine ochii deschişi nu era laş. Puteai trăi şi fără asta diferite experienţe interesante. Mai cu seamă aici în India existând nesfârşite posibilităţi, mai ales pentru acei cărora nu le plăcea să lâncezească într-un fotoliu ca să citească despre aventurile altora.

Deodată se deschise uşa din spatele căreia s-au auzit cu câteva minute înainte vocile. În faţa noastră apăru un om înalt, cu umeri largi, cu trăsături energice şi pielea închisă la culoare. În mâna stângă îşi ţinea casca tropicală care tocmai şi-o luase de pe cap.

Cu mâna dreaptă îşi frecţiona faţa încălzită în timp ce ochii săi cenuşii zăboviră cu interes asupra mea şi a lui Marian.

— Ia te uită! exclamă el cu vădită mulţumire şi făcu câţiva paşi în întâmpinarea noastră. Îşi puse batista la loc în buzunar şi ne întinse mâna.

— Numele meu este Monti, doctorul Monti, spuse el, în timp ce noi încă nu replicasem nimic la primele sale cuvinte. Dumneavoastră sunteţi prin urmare domnul Farrow, nu-i aşa?

În timp ce vorbea, ochii săi îl examinau pe prietenul meu cu multă minuţiozitate.

— Farrow, înclină capul Marian şi îi întinse străinului mâna. Aţi dorit să-mi vorbiţi mie şi prietenului meu Robert Bertram. Cu cine am,

de fapt, onoarea?

Dr. Monti zâmbi oarecum misterios. Înainte de a da totuşi un răspuns, arătă înspre cei doi însoţitori ai săi.

— Mai întâi aş vrea să vă prezint pe prietenii mei. Acesta de aici este Winston. Nu ştiu dacă aţi auzit de el. Mr. Winston este reporter la un săptămânal englez. Celălalt domn de aici se numeşte Galdon, cel mai bun ţintaş şi trăgător cu arma pe care l-am întâlnit. Poate lovi de la cincizeci de metri cu glontele carabinei sale drept în crucea din mijloc a ţintei. Ei, ce spuneţi?

Marian, de fapt, nu spusese încă nimic, dar mi-am dat seama de trăsăturile feţei sale că nutrea cam aceleaşi gânduri ca şi mine. Ca să loveşti de la 50 de metri drept în mijlocul însemnat cu o cruciuliţă o ţintă de mărimea unei cărţi de joc era de-a dreptul o imposibilitate. Cel ce spunea asta exagera grosolan. Afirmaţiile doctorului Monti erau mai degrabă încercări de a ne capta nouă atenţia. Încercări copilăreşti. Dar deocamdată n-am lăsat să ni se citească nici o îndoială pe feţele noastre.

— N-aş vrea să vă las multă vreme în echivoc cu privire la intenţiile noastre, ne lămuri repede doctorul Monti. În câteva cuvinte, fireşte, nu voi putea spune multe, dar poate va fi suficient dacă voi face câteva precizări.

— Pentru asta v-aş fi, fără îndoială, recunoscător, replică Marian scurt.

Se vedea că se străduia să nu fie neprietenos, deşi îi venea foarte greu. Cuvintele şi postura doctorului Monti erau prea arogante şi pline de emfază ca să poată câştiga simpatie. Pentru o cooperare între noi existau, după câte îmi dădeam seama, puţine posibilităţi.

Chiar m-am mirat cum de Marian nu i-a dat un răspuns mai direct şi mai tăios, mai ales că nu prea aveam timp liber.

Dr. Monti îşi încrucişă braţele pe piept.

— Sunt pe cale de a organiza o expediţie în India de Nord. Poate aţi văzut deja bagajele noastre. Din păcate a intervenit ceva ce ne periclitează planurile. Omul care trebuia să ne însoţească, un mic prinţ indian pe numele său Ladore, ne-a lăsat de izbelişte şi n-a mai sosit la Bombay. Acum înţelegeţi probabil de ce ne-am adresat dumneavoastră. Sunteţi renumiţi căci cunoaşteţi India ca pe propriile buzunare şi aţi mai condus şi în trecut numeroase expediţii de cercetare. Rugămintea mea este de a ne însoţi în junglă pe mine şi pe oamenii mei. Fireşte că osteneala asta nu va rămâne fără răsplată.

Fără a mai aştepta răspunsul prietenului meu, doctorul Monti şi vârî mâna în buzunar scoţându-şi-o laolaltă cu un portofel de piele doldora de bancnote. De acolo scoase un teanc de bancnote de câte o sută de lire englezeşti pe care le împături degajat, înmânându-le lui Marian.

— Vă rog, domnule Farrow, spuse el. Aici sunt 500 de lire sterline socotite numai ca un avans de plată, după încheierea expediţiei vă mai dau încă 2500 de lire la dispoziţie. În ce priveşte armele şi proviziile, cu astea stăm foarte bine. Avem şi permisiunea autorităţilor administrative ale regiunii avute în vedere. Dacă veţi fi atât de amabil să luaţi….

Spunând asta, îi întinse de asemenea prietenului meu o serie de hârtii pe care erau ştampile şi semnături. Apoi, conform stilului său expeditiv, le făcu să dispară iarăşi în buzunarele largi ale costumului său. Numai banii pe care Marian nu se grăbise să-i ia îi mai ţinea încă în mână.

Spre marea mea surpriză, Marian îi luă şi-i vârî în buzunar.

— Vă stăm la dispoziţie, domnule doctor, spuse Marian înainte ca eu să-i arunc o privire de avertizare. Fără îndoială am crezut atunci că prietenul meu se lăsase prins într-o capcană a unui om care, desigur, nu se bucura de reputaţia de a avea cel mai desăvârşit caracter.

Pe cât arăta de sportiv şi masculinizat, pe atât era probabil de alunecos şi superficial de aceea nu l-am înţeles deloc pe Marian, care se dovedise întotdeauna un cunoscător fin şi rafinat al firii omeneşti.

Însoţitorii doctorului Monti nu se pronunţaseră până acum în nici un fel. Winston, cu înfăţişarea lui, mic de statură şi îndesat, dar extrem de vioi, îşi fixa ochii săi de un albastru spălăcit asupra unui obiectiv din cadru. Din când în când se fixau asupra mea, apoi zăboveau asupra lui Marian, pentru ca în clipa următoare să-l urmărească pe doctorul Monti. Statutul de reporter pe care i-l făcuse public şeful său îi venea ca o mănuşă. Din toată fiinţa acestui om se degaja o nelinişte vioaie şi perpetuă, aşa cum cerea meseria de reporter.

Spre deosebire de acesta, Galdon arăta posomorât şi interiorizat. Părea să fie dominat de un anumit tic, care nu provoca nimănui nici o bucurie. Se juca necontenit cu patul pistolului său. Din când în când şi-l întorcea pe o parte sau pe alta, scotea muniţia din încărcător şi o punea la loc. Îşi scotea apoi batista şi începea să şteargă ţeava armei de parcă nimic nu ar fi fost mai important pe lume decât gestul său.

Marian se comporta de parcă l-ar fi cunoscut pe doctorul Monti de o veşnicie.

— Vă rog să ne aşezăm aici şi să vorbim de toate cele necesare, propuse el. Va trebui să-mi relataţi mai în detaliu despre planurile dumneavoastră, deoarece nu putem lăsa totul pe seama hazardului.

— Desigur că nu, tresări doctorul Monti de o manieră care mi se păru, cel puţin mie, foarte ciudată. M-am şi gândit la o rută convenabilă, nu-i aşa, dragă Winston?

Acesta se grăbi să confirme, frecându-şi agitat mâinile cărnoase.

— Da, da, spuse el. Dacă n-ai nimic de obiectat, dragă Monti, voi

explica de îndată acestor domni, cum de ne-am gândit la expediţia asta. De fapt, este planul meu, domnule Farrow. Doctorul Monti a fost pur şi simplu atât de amabil încât să accepte să finanţeze acest proiect îndrăzneţ, pentru început aş vrea să ajungem într-o regiune multă vreme interzisă oamenilor albi. Aţi auzit de ultimii elefanţi, domnule?

Marian ş cu mine am negat scuturând hotărât capul. Ultimii elefanţi? În Africa ca şi în India, după cum este îndeobşte cunoscut, trăiesc elefanţi. Era şi asta adevărat, numărul acestor pahiderme scade de la an la an, de aceea autorităţile au luat măsuri pentru a proteja specia de la extincţie.

Winston zâmbi misterios.

— Nu mă refer, fireşte, la ultimii elefanţi ca termen general, ci numai la ultimii elefanţi din Menta. Aceasta este o regiune aflată la zece zile de marş prin junglă de oraşul Bombay.

Regiunea Menta ne era total necunoscută, dar fireşte că am auzit de aceasta. Era o regiune misterioasă, pe seama căreia s-au ţesut legende fără a se reuşi să se aducă clarificări în această privinţă.

— Vreţi să descoperiţi misterul şi să ridicaţi vălul vrajei care înconjoară această regiune atât de controversată a Indie, nu-i aşa? întrebă Marian care nu trăda în nici un fel emoţia de care era cuprins.

Mă miram în continuare de faptul că Marian mergea atât de mult în întâmpinarea dorinţelor acestui doctor Monti.

— Just, acesta este scopul nostru, răspunse Winston deoarece lui îi era adresată direct întrebarea. Am primit această însărcinare de la redacţia revistei mele şi sunt hotărât să-i dau curs. Ce credeţi despre asta, domnule Farrow?

Marian doar clătină din cap.

— Cred că e ciudat ca o revistă să fie preocupată tocmai de regiunea misterioasă a Mentei care din această perspectivă nu reprezintă un subiect prea actual. Dar, fireşte, asta nu mă priveşte pe mine. Prin urmare puteţi conta pe noi! Povestiţi-mi mai departe ce pregătiri suplimentare vor fi necesare şi cum de v-a lăsat în pană ghidul angajat iniţial. Cine este acest prinţ şi cum se numea el, pe scurt.

— Ladore, veni răspunsul laconic de pe buzele doctorului Monti. Un om care ne-a fost recomandat călduros şi care a şi încasat o sumă importantă pentru asta. Trebuia să sosească în urmă cu câteva zile.

— A spus că nu mai vine sau pur şi simplu n-a sosit? întrebă Marian.

Mi s-a părut că am sesizat în tonul vocii prin care îi adresa interlocutorului său această întrebare o anumită particularitate care m-a făcut atent în continuare.

— Ne-a trimis un mesager prin care ne anunţa că probleme familiare grave, care s-au ivit în ultimul timp îl fac să-şi amâne sosirea

cu câteva săptămâni. Din păcate n-am putut să admitem asta, deoarece şi timpul nostru este destul de limitat. I-am transmis lui Ladore prin propriul mesager să ne înapoieze banii, întrucât vom încerca să ne descurcăm şi fără ajutorul său.

Marian îi mai adresă câteva întrebări care priveau şi alte aspecte ale problemei. El arătă înspre nenumăratele bagaje adunate acolo întrebându-i în ce constau.

— Muniţie, aparate de fotografiat, tot felul de arme, provizii de hrană şi ţigări, îi răspunse doctorul Monti. Tot ceea ce are nevoie omul. Permite-mi să-ţi adresez acum şi eu o întrebare, domnule Farrow. Nu aparţinea şi un al treilea membru de grupul dumneavoastră? De fapt, proprietarul acestui hotel mi-a atras primul atenţia asupra sa.

— Vă referiţi la Pongo? negrul pe care l-aţi trimis la mine ca mesager?

Doctorul Monti aprobă din cap.

— Aş dori ca acesta să rămână aici pe toată durata expediţiei. Nu ştiu dacă mă înţelegeţi, dar s-ar putea să se ivească greutăţi dacă la expediţia noastră ar lua parte un negru. Avem şi aşa de a face cu indieni băştinaşi care nutresc o aversiune atavică faţă de negri. De asemenea ghepardul dumneavoastră despre care am auzit atâtea aş prefera să nu ne însoţească.

— Cu asta nu sunt de acord, fu de părere Marian pe un ton foarte hotărât. Noi trei suntem nedespărţiţi. Ar dura prea mult până v-aş povesti cum am ajuns în societatea lui Pongo. Poate voi avea mai târziu ocazia. Nu ne putem gândi ca negrul şi ghepardul să rămână în Bombay în timp ce noi ne aruncăm într-o aventură nesigură şi primejdioasă.

Doctorul Monti îşi închise pleoapele părând să fie în pragul unei meditaţii foarte serioase. În sfârşit păru să-şi dea seama că prietenul meu era ferm hotărât în această privinţă.

— Bine fie şi aşa! Când putem porni?

Marian privise cu puţin mai înainte cadranul ceasului său.

— Astăzi este oricum prea târziu, constată el. Eu însumi am avut intenţia de a părăsi Bombay-ul încă de azi. Pentru noi trei era simplu de făcut asta, nu aveam prea mult de mers şi nu aveam nevoie de cărăuşi indigeni. Acum lucrurile stau cu totul altfel. Avem nevoie de cel puţin zece sau cincisprezece cărăuşi voinici pentru că în afara acestor bagaje va trebui să transportăm şi corturile aferente. Înainte de mâine dimineaţa nu vom fi gata cu pregătirile.

Dr. Monti se pare că se gândise la ceva asemănător, întrucât acceptă imediat ideea.

— Cunoaşteţi drumul către Menta? întrebă el.

Marian şi cu mine nu cunoşteam exact drumul dar ştiam cum se

poate ajunge în regiunea aceea. Fireşte, se putea apela şi la călăuzele locale, totul depindea de bani care nu păreau să lipsească.

În timp ce vorbeam se apropie de noi proprietarul hotelului. Ceea ce m-a frapat a fost tonul dezinvolt în care se întreţinea cu doctorul Monti şi oamenii lui.

Proprietarul hotelului se interesă cum au decurs negocierile cu noi şi a fost foarte bucuros când a auzit că am acceptat fără multe tărăgăneli propunerea doctorului Monti.

Am mai vorbit puţin împreună după care ne-am despărţit de oamenii cărora le-am dat întâlnire a doua zi dimineaţa la o oră precisă.

Odată ajunşi în stradă, Marian păru cufundat în gânduri în timp ce păşea alături de mine. Am vrut să încep o discuţie cu el pe tema asta, dar părea scump la vorbă şi absent.

De abia după ce ne-am reîntors lângă Pongo care se bucură vizibil la vederea noastră, Marian deveni mai vorbăreţ:

— La acest doctor Monti sunt câteva lucruri care nu-mi plac prea mult, începu el. Ce ţi s-a părut ciudat la acest om, Robert? După câte am văzut, l-ai examinat şi tu cu deosebită atenţie. Nici Galdon şi Winston n-au scăpat de privirea ta scrutătoare.

Răspunsul la întrebarea prietenului meu nu era prea uşor de dat. Marian avea dreptate, fără îndoială. Nici mie nu mi-au plăcut aceşti trei oameni în mod special, deşi nu prea puteam preciza din ce motive.

Să fi fost modul neobişnuit în care am făcut cunoştinţă cu aceştia? Vioiciunea exagerată a lui Winston? Tonul confidenţial în care s-au întreţinut doctorul Monti şi proprietarul hotelului? Sau neîncrederea mea venea de la faptul că doctorul Monti încercase să zădărnicească participarea lui Pongo la expediţie?

Fireşte, ultima remarcă m-a enervat cel mai mult. I-am spus părerea mea lui Marian, dar acesta nu mi-a dat nici un fel de răspuns. Zâmbetul lui dispăru când, după câteva secunde, rupse tăcerea.

— Altceva, altceva, Robert! Sunt convins că i-ai examinat şi scrutat pe oamenii aceştia îndelung. Gândeşte-te ceva mai mult, cum se numea prinţul la care făcea referire dr. Monti?

— Ladore, am răspuns eu mirat. N-am auzit de acest nume înainte şi nici nu ştiu ce ar fi atât de neobişnuit. Sunt destul de răspândiţi prin regiune aceşti prinţişori care nici măcar n-au dreptul să-şi poarte rangul. Nu posedă nici pământuri, nici palate, cu atât mai puţin servitori sau altfel de bogăţii. Singura avere cu care se pot mândri e vechime familiei şi înrudirea cu vreun maharajah celebru.

— Cunosc un om căruia îi spune Ladore, spuse Marian. Sunt convins că este vorba tocmai de acela despre care vorbea doctorul Monti.

Prietenul meu îmi relată o istorisire scurtă dar foarte interesantă pe care a trăit-o în trecut cu indianul. S-a întâmplat pe ruinele unui templu părăsit unde Ladore, prezumtiva călăuză a străinilor, era angajat.

Întâmplarea a făcut ca într-o zi paşii să-l ducă spre acest templu tocmai atunci când o mare societate americană specializată în călătorie vizita locurile.

N-ar fi fost nimic deosebit în asta, dacă în aceeaşi zi nu s-ar fi petrecut un incident. Un american bogat, care se ocupa de achiziţionarea unor obiecte de cult indiene în Bombay şi alte oraşe, l-ar fi rugat pe indian să-l ajute să desprindă o dală prinsă în ruine. O oră mai târziu, cadavrul americanului a fost descoperit nu departe de acolo.

În pieptul americanului s-a găsit un pumnal indian. Fără îndoială, era vorba de o crimă urmată de jaf, întrucât îi lipsea portofelul, aparatul de fotografiat precum şi toate bijuteriile, inelul şi acul de cravată.

— Şi a fost bănuit Ladore?

— N-a fost numai bănuit, ci chiar dovedit numai că Ladore nu era nici unde de găsit. Fără îndoială că autorităţile au făcut tot posibilul să-l aresteze, dar nu l-au mai găsit. Acum am auzit a doua oară de acest Ladore. Acum totul pus în balanţă alături de numele doctorului Monti, m-a făcut să-i acord de două ori importanţă.

— Aşadar nu crezi nimic din ceea ce a spus dr. Monti?

Acesta scutură din cap.

— Fiindcă îmi pare de necrezut că Ladore să lase să-i scape o asemenea posibilitate să ajungă la bani mulţi. Mai mult, cred că Ladore este în strânsă legătură cu doctorul Monti şi acesta a fost sfătuit tocmai de către indian să ne facă părtaşi la expediţie. Nu m-ar mira deloc ca Ladore să apară de undeva, întrucât peste faptele sale trecute s-a scurs suficient timp.

Pongo ascultase totul în tăcere. Când a auzit numele lui Ladore, sprâncenele i s-au încruntat, după care se amestecă şi el în discuţie. A fost de părere să lăsăm totul baltă şi să ne întoarcem la planul nostru iniţial, acela de a vizita ruinele templelor de la Bicksha.

— Ţi-e frică de doctorul Monti, dragă Pongo? îl întrebă Marian.

Foarte grav Pongo plecă capul.

— Da, spuse el. Ceva misterios aici, bâjbâim în întuneric, nu ştim care duşmani.

Marian păstră tăcerea câteva minute, după care se sculă în picioare, îşi puse mâinile în şolduri şi ne privi foarte hotărât.

— Tocmai asta m-a făcut să accept atât de repede propunerea. Sunt multe aici care mi-au dat de bănuit.

— Şi despre ce-i vorba? am întrebat eu.

Felul în care mi-a vorbit Marian m-a pus pe gânduri. Nu era aşa încuiat altfel şi îmi oferea cât de cât lămuririle necesare. Să fi depins asta de faptul că nici el nu ştia prea multe? În următoarea clipă am primit confirmarea celor bănuite.

— Despre Winston n-am prea multe de spus. Probabil că într-adevăr este un ziarist englez care să fi primit o însărcinare expresă de la un săptămânal de specialitate de a vizita regiunea Menta, dar cine este Galdon? L-am examinat pe omul ăsta foarte amănunţit, mai ales că ni s-a spus de marea lui îndemânare în mânuirea armelor. Şi ce se poate spune despre un om care îşi ţine tot timpul degetele pe pistol? I-ai văzut faţa, Robert? Ai văzut cicatricea aceea mare care îi brăzdează faţa de la urechea stângă până la frunte?

— Aşa e, cicatricea are o formă ciudată, observă el. Arată de parcă ar fi făcut-o dinadins.

— Dar vindecată foarte prost, aş spune eu, adăugă Marian. Dar să lăsăm deoparte cicatricea. Acest Galdon este un aventurier. Asta ajunge ca să fim atenţi cu el. Despre doctorul Monti tot ce aş putea spune este că nu are alura unui om bogat.

— Cu toate astea, are bani, am replicat eu, chiar foarte mulţi bani. A mânuit bancnotele englezeşti cu un aplomb rar întâlnit şa un om care nu posedă avere.

În momentul următor am trăit cea mai mare surpriză de pe ziua în curs. Fără a spune o vorbă Marian îşi vârî mâna în buzunar şi scoase bancnotele la vedere. Le despături şi mi le ţinu în faţa ochilor.

— Bancnote false, dragă Robert! Pentru asta nu trebuie să fi un om bogat, spuse el pe un ton amar. Şi după cum poţi constata şi tu, este vorba despre bani falşi.

După ce le-am luat în mână, m-am convins şi eu că era vorba de bani falşi. Erau artistic contrafăcute, chiar dacă pentru un adevărat cunoscător nu îţi lua multă osteneală să o constaţi.

— Asta-i culmea! şi mi-am dat toată silinţa să-mi ascund surpriza. Tu ai sesizat-o imediat, nu-i aşa?

— Imediat! spuse prietenul meu şi-şi vârî înapoi bancnotele în buzunar. M-am făcut că nu observ nimic ca să-l fac pe doctorul Monti să creadă că totul e în ordine.

Ne-am întreţinut u timp asupra staturi morale a celor trei indivizi misterioşi, care se jucau cu armele, plăteau cu bani falşi şi, în plus, nu acceptaseră să fim însoţiţi de Pongo şi ghepard, dar în cele din urmă au cedat asupra acestui punct. Oricât ne-am bătut capul nu am găsit nici o explicaţie satisfăcătoare.

În orice caz a trebuit să-i dau dreptate lui Marian, că a procedat mai bine aşa decât să fi refuzat pe loc propunerea doctorului Monti. Poate că astfel vom fi în stare să prevenim cine ştie ce faptă oneroasă pe punctul de a se petrece.

Restul zilei l-am petrecut discutând cu câţiva localnici despre regiunea misterioasă a Mentei. Aşa am putut afla noutăţi şi lucruri demne de ştiut. Menta era propriu-zis un del de sat, în fine, o localitate unde se stabiliseră vânătorii şi neguţătorii indieni de prin partea locului. Tot acolo era sediul mai multor secte amestecate prin populaţie. Nu existau şosele care să lege regiunea Mentei cu alte localităţi. Cât despre junglă, era pur şi simplu impenetrabilă. Elefanţii sălbatici care populau zona au mai fost puşi pe fugă de vânătorii indieni, fireşte, din când în când. În mlaştini şi junglă, în tufişurile dese pândeau tigri şi şerpi veninoşi, mai ales cobre de dimensiuni nemaivăzute. Nu se ştie cât adevăr şi câtă fabulaţie transpărea din informaţiile astea. Ceea ce era esenţial consta în faptul că regiunea Menta exista cu adevărat şi că probabil nici un alb n-a pus piciorul acolo, cel puţin până în prezent. O întrebare se punea, totuşi: de ce dorea doctorul Monti să viziteze tocmai această regiune?

Dar la această întrebare nu exista răspuns. Cel puţin nu azi. În zilele următoare se va vedea cum stăm.

II
ENIGME, TOT MAI MULTE ENIGME

ACUM, CÂND ÎMI REMEMOREZ ACELE ZILE pe care le-am petrecut după plecarea noastră din Bombay, mă mir cum de nu şi-a pierdut nici unul dintre noi nervii. Simţul aventurii şi al vânătorii ne-a atras în vraja sa. Abia peste zece zile am ajuns şi noi să ne mai tragem sufletul. De câte ori speram că va interveni o pauză, constatam că ne-am înşelat.

Dat totul trebuie relatat într-o anumită succesiune.

Plecarea a avut loc în mod normal, cât de cât. Nimic nu arăta că se va întâmpla ceva extraordinar. Doctorul Monti şi cei doi prieteni ai săi s-au comportat destul de natural şi raţional. Winston făcea fotografii din când în când sau îşi lua notiţe, ceea ce nu era deloc neobişnuit. Galdon îşi ţinea pistolul în buzunar şi era preocupat numai de ideea ca bagajele să fie echitabil împărţite între cei doisprezece cărăuşi. Din fericire, nu eram în Africa, unde fiecare cărăuş pretindea încontinuu bani mai mulţi de câte ori i se părea că purta o greutate mai mare decât cea hotărâtă. Culii indieni pe care i-a tocmit proprietarul hotelului şi-au luat fiecare în spinare greutatea repartizată de Galdon şi au purtat-o resemnaţi şi fără crâcnire.

Dr. Monti se întreţinea constant cu Marian şi cu mine despre drum. În primele zile ne-am ţinut de drumurile bătătorite. Abia apoi a început marşul prin codrii sălbatici. Pongo se îngrijea de bagajul nostru şi de ghepard, care făcea de altfel o impresie cât se poate de paşnică.

Mă punea pe gânduri asta, întrucât felina noastră avea un simţ deosebit de a depista cine ne sunt duşmanii. Aveam toate motivele de a-i privi cu neîncredere pe doctorul Monti şi prietenii săi. Doream să vorbesc mai multe pe această temă cu Marian, dar şi acesta se comporta cu totul altfel decât în mod obişnuit. Faţă de englez se comporta cu o deosebită amabilitate, în schimb, faţă de mine se purta destul de grobian. Chiar faţă de Pongo nu avea comportamentul prietenesc dintotdeauna.

După toată larma şi strigătele de dinaintea plecării, ne-am luat rămas bun de la proprietarul hotelului şi am luat-o la picior. De abia în localitatea cea mai îndepărtată de Bombay am putut să facem o pauză. Un mesager care îşi agita frenetic braţele, un indian, ne bloca drumul. Marian, care se pricepea la oameni şi încerca să se înţeleagă cu aceştia, avea să constate că vocabularul său nu era de ajuns.

Timp de un sfert de oră ne-am străduit să ne continuăm drumul. Indivizi deşiraţi şi scheletici, cu feţe fanatice şi burnusuri pe capete ne vorbeau necontenit nu ştiu ce, blocându-ne drumul.

De abia când apăru un poliţist în uniformă, mulţimea furioasă se sparse şi ne-am putut continua drumul. Omul legii, din păcate, nu a fost în stare să ne explice furia mulţimii şi comportamentul ei ciudat. A fost de părere să uităm totul şi să ne vedem de drum.

Seara ne-am făcut tabăra departe, în mijlocul câmpurilor de orez, care ocupau o suprafaţă întinsă în jurul Bombay-ului. Când am vrut să ne întindem corturile, am avut o nouă surpriză. Pânzele de cort şi parii dispăruseră. Nu s-a putut stabili, din păcate, care din cărăuşi îi transporta. Părerile erau împărţite. De fapt, pierderile erau înlocuibile, dacă te gândeai că pari de asemenea dimensiuni ar putea fi cioplIţi şi aici. Dar pentru prima oară avea loc o confruntare între mine şi Galdon.

Când Marian făcu remarca că pentru împărţirea sarcinii pe cărăuşi responsabilitatea îi revenea acestuia, Galdon îi răspunse pe un ton arogant cum că noi, Marian şi cu mine, nu eram decât nişte călăuze plătite şi în nici un caz nu puteam a-l critica. Poate că din acest minor schimb de cuvinte s-ar fi declanşat o întreagă ceartă, dacă Marian nu i-ar fi pus capăt.

În mijlocul nopţii m-a trezit un zgomot puternic. Se părea că mai mulţi oameni se luptă între ei. Dintr-o dată am perceput un pufăit cunoscut. „Ghepardul” mi-a trecut cu iuţeala fulgerului prin cap. Mi-am adus aminte că Pongo priponise animalul lângă cortul în care dormea el însuşi. Pongo era însă atât de minuţios că n-ar fi lăsat să-i scape nimic. În momentul următor, am ieşit afară, străduindu-mă să străpung cu privirea întunericul ce învăluia cortul.

O siluetă îmi ieşi în faţă şi când am aprins lanterna l-am recunoscut pe unul dintre cărăuşi.

— *Sahib, sahib*, îmi spuse omul pe un ton agitat, s-a petrecut o mare nenorocire!

— Ce dracu vrei să spui, omule? am strigat eu molipsit de comportamentul şi apariţia bruscă a acestui mesager în toiul nopţii. În mod ciudat, nu mi-a trecut atunci prin cap să-l chem pe prietenul meu.

— Toţi… Oameni… Fug de aici! bâlbâi indianul.

— Ce fel de oameni? l-am apucat pe sărmanul om de umeri şi am început să-l zgâlţâi cu putere.

— Cărăuşii, *sahib!* veni în sfârşit răspunsul.

— Şi cum de tu ai mai rămas? m-am mirat de curajul acestui om, singurul care a găsit necesar să rămână alături de noi.

Puţin după aceea s-au lămurit lucrurile. Cu pistolul în mână, Marian apăru lângă mine. El n-a venit, de fapt din cortul său, ci din cu totul altă parte, fără ca eu să o fi remarcat dinainte.

— Haide Robert! îmi strigă Marian. Pongo…

Mai mult n-am putut distinge, întrucât acesta o porni înainte alergând. Pufăitul ghepardului s-a făcut din nou auzit distinct şi clar. Zgomotul venea de undeva din spatele tufişurilor în dosul cărora şi-au făcut tabăra culii.

— Ce s-a întâmplat de fapt? l-am întrebat pe Marian când l-am ajuns în cele din urmă.

— Ori a înnebunit Pongo, ori cineva a dat drumul ghepardului, veni răspunsul. Altfel nu-mi pot explica cum de ghepardul a sărit dintr-o dată în mijlocul culilor. Pot să spun că au avut noroc că nu s-a petrecut nimic serios. Se pare că animalul a fost ocupat să sfâşie veşmintele pe care culii, în mare grabă, le-au lăsat în urmă.

Încă nu ajunseserăm la marginea tufişurilor, când am auzit paşi prin apropiere. Au scăpărat lumini. Doctorul Monti şi cei doi prieteni ai săi soseau în fugă. Chipurile lor păreau toropite de somn. Erau îmbrăcaţi sumar, cu toate acestea îşi ţineau pistoalele în mâini.

— Ei vedeţi, s-a întâmplat exact ce m-am temut! ni se adresă doctorul Monti mie şi lui Marian. Un animal de pradă rămâne un animal de pradă, chiar dacă este domesticit! Fireşte, negrul n-a ţinut animalul sub control. De aceea vă somez să-l trimiteţi îndărăt!

Marian nu-şi pierdu cumpătul. El îşi ridică mâna şi răspunse:

— Deocamdată nu s-a demonstrat prin nimic că aşa stau lucrurile! Întâi trebuie să vedem ce s-a întâmplat de fapt. De aceea, v-aş ruga să fiţi rezervat dr. Monti!

Acum pufăitul şi fornăitul ghepardului se înteţi undeva în stânga mea, în aşa fel încât, deşi cu multe obişnuit, un fior rece îmi lunecă pe şira spinării. Ce s-a întâmplat cu ghepardul?

Acum, când ne-am apropiat de tufişuri, ne ieşi Pongo în întâmpinare. Cu ambele mâini îl ţinea pe Maha de zgardă. Animalul se

comporta ca un turbat, dar fu nevoit să se supună constrângerii omului.

De la Pongo n-am putut scoate nimic minute în şir. Puţinul cuvintelor care au ieşit pe buzele acestuia erau de neînţeles. Vocea sa era răguşită şi tremura din tot corpul de agitaţie.

Din nou căută dr. Monti să-şi reia atacul, dar de data asta şi-l îndreptă asupra lui Pongo. M-am uitat la Marian, pe chipul căruia se oglindea ceva. Se interpuse între Pongo şi doctor:

— Pentru ultima dată vă avertizez că vom rezilia de îndată contractul dacă nu sunteţi în stare să vă controlaţi!

Oricare altul aflat în locul doctorului Monti n-ar fi şovăit deloc să fie de acord cu propunerea de reziliere a lui Marian. Ce se va alege din această expediţie, dacă chiar de la început erau posibile asemenea incidente între membrii săi? Numai printr-o bună conlucrare era posibil, cu marile greutăţi şi provocări la care erau supuşi oamenii, ca acestea să fie depăşite. Doctorul Monti îşi arăta tot mai mult adevărata faţă.

— Te voi face personal răspunzător dacă expediţia noastră pregătită cu atâta grijă va eşua prematur, strigă el. De ce trebuie neapărat ca negrul şi bestia asta să rămână în apropierea noastră? Nu vezi la ce a dus asta? Cărăuşii noştri ne-au părăsit! Chiar dacă vom fi în stare să-i adunăm din nou, vor fi curând noi necazuri!

Înainte ca Marian să poată răspunde acestor noi acuzaţii, luă cuvântul Pongo. El vorbi în fraze abrupte despre ce s-a întâmplat. Chipul doctorului Monti deveni, pe măsură ce Pongo vorbea, mai lung şi mai îngrozit.

După afirmaţiile lui Pongo s-au petrecut următoarele: un pufăit al ghepardului l-a deşteptat brusc din somn. Pongo avea un somn uşor şi s-a trezit imediat. Când ochii săi s-au obişnuit cu întunericul a distins în mijlocul culilor indieni o siluetă cu mâinile ridicate făcând agitaţie. A recunoscut dintr-o privire că era vorba de un străin. În momentul următor a simţit o lovitură puternică în ceafă. Cineva a dat drumul ghepardului, care a ţâşnit în mijlocul culilor. Au izbucnit ţipete de spaimă şi de groază, strigăte de ajutor, care s-au amestecat cu mârâitul înfuriate al ghepardului, în mijlocul paşilor grăbiţi ai culilor care spălau putina.

Imediat culii au dispărut în dosul tufişurilor. Pongo, care îşi pierduse cunoştinţa pentru câteva secunde în urma loviturii primate în ceafă, sări acum în picioare şi se repezi spre ghepardul care tocmai azvârlise la pământ un indian. Îl eliberă pe acesta şi-l ţinu strâns pe Maha. Indianul se ridică şi el în picioare şi dispăru imediat după aceea.

Marian şi cu mine ne-am privit miraţi. Se petrecuse ceva ciudat şi inexplicabil în noaptea asta, ceea ce părea de necrezut. Dacă n-a fi

ştiut că Pongo nu minte niciodată şi nici nu exagerează aş fi crezut că era povestea unui om care fabulează. Faţa doctorului Monti se reflecta palidă la lumina lanternelor noastre. Se părea că tremura. Acum era departe de atitudinea obraznică şi încrezătoare pe care o avusese cu puţin mai înainte. Locul acesteia fusese ocupat de teamă şi neîncredere.

— Un străin în mijlocul culilor noştri? scrâşni acesta privindu-l neîncrezător pe Pongo. Cine ar putea să fie omul acesta?

Unii dintre indieni au început să se întoarcă. Înspăimântaţi şi reţinuţi, se ţineau departe de ghepardul pe care acum îl ţinea Pongo în lesă. De abia după multe negocieri i-am convins să se apropie de noi.

Răspunsul la întrebările lui Marian adresate indienilor au confirmat întru totul alegaţiile lui Pongo. Într-adevăr sosise un străin în mijlocul lor care a început să le vorbească. I-a prevenit să nu mai continue marşul ăsta, întrucât îi va duce la pierzanie. În cele din urmă, omul a reuşit să convingă câţiva cărăuşi să părăsească tabăra. În acelaşi moment a apărut ghepardul.

— Cu arăta străinul? am întrebat eu.

Din descriere nu reieşi nimic concret, în afara faptului că sosie un străin şi un întâmplător. Acesta nu sosise singur ci însoţit, altfel cine ar fi dat drumul ghepardului?

Marian, contrar obiceiului său, nu se pronunţase încă în nici un fel. Acum, când nimeni nu se mai aştepta, luă cuvântul:

— Trebuie să pornim de la concluzia că acest incident nu sa produs de la sine. Sper că doctorul Monti are aceeaşi opinie, acest caz nu trebuie tratat cu superficialitate. Cum arăta acel om cu care aţi negociat mai înainte, doctore Monti? Mă refer la acel prinţ Ladore.

Pe faţa doctorului Monti au tresărit câţiva muşchi. Cu o voce tremurândă, scrâşni:

— Credeţi că ar fi posibil ca Ladore însuşi să ne fi pricinuit necazurile astea?

Marian dădu grav din cap.

— Am motive întemeiate să bănuiesc aşa ceva.

Doctorul Monti îl descrise pe indianul Ladore. Deşi Marian îl cunoştea, descrierea lui era necesară pentru a auzi şi cărăuşii. Pongo deveni, pe măsură ce se vorbea, tot mai agitat.

— Da, aşa arăta! strigă el. Aşa arăta omul vorbea culi.

Winston şi Galdon îşi şuşoteau unuia altuia ceva în ureche. Winston se întoarse pe jumătate spre doctorul Monti, care începu şi el să vorbească pe şoptite cu cei doi însoţitori.

Marian se opri chiar lângă mine.

— Cred că în noaptea asta se va mai petrece ceva, spuse el. Observă-i pe cei trei! Eu voi încerca să mă uit prin împrejurimi.

— Ce şuşotiţi acolo? strigă doctorul Monti atunci când Marina se

îndepărtă în grabă, dar nu primi nici un răspuns, întrucât deja dispăruse în întuneric.

În curând, mai apărură câţiva cărăuşi. Când te gândeşti că aceştia stătuseră ascunşi undeva în apropierea noastră. Mai mult era de crezut că aceştia se întorseseră întrucât nu aveau provizii şi fără acestea nu prea le ardea să fugă. I-am dat lui Pongo însărcinarea de a nu se îndepărta de proviziile de alimente, asta pentru a putea împiedeca un furt în masă.

De abia acum dr. Monti îşi termină consfătuirea secretă cu Winston şi Galdon. Toţi trei găseau o impresie destul de neliniştită:

— Ne facem griji pentru domnul Farrow, spuse doctorul. Aş propune să-l chemăm cât mai repede pentru a da ordin să reîncepem marşul.

Propunerea nu părea lipsită de temei la prima vedere. Eram tocmai pe punctul de a-i urma sfatul, când Marian apăru în apropierea noastră. Nu zise nimic şi nu arătă prin nimic că ar fi descoperit ceva care să-i dea de gândit. Cât despre propunerea lui Monti, doar scutură capul.

— Dacă mai rămânem, poate ni se întâmplă altceva chiar mai rău, spuse Monti. Dacă într-adevăr este vorba de Ladore care vrea din anumite motive să zădărnicească expediţia noastră, acesta va fi determinat să uzeze de alte mijloace şi mai drastice.

Marian nu-i dădu nici un răspuns ci mai întrebă unde este Pongo. Când i-am spus că l-am pus să păzească proviziile, mă aprobă în cap şi merse să-l găsească.

Trecuse deja mai bine de o oră de la trezirea noastră neaşteptată. Dintre cărăuşii noştri, cinci nu s-au întors. Ceilalţi s-au întins la locurile lor, dar nu s-au culcat. Un sentiment ciudat prinse să mă domine. Vraja nopţii indiene trebuie să fi contribuit şi ea la aceasta. Voci nelămurite au început să se audă. Veneau de la mare depărtare şi proveneau mai degrabă de la animalele sălbatice sau câinii sălbatici. Cine ştie, poate nu departe, un fachir îşi rostea litaniile împreună cu imprecaţiile sale. Dar nu asta a fost ceea ce m-a emoţionat. Mult mai presant au acţionat asupra mea gândurile despre evenimentele ultimei ore şi legătura acestora cu doctorul Monti.

Desigur că intenţiile acestuia nu erau tocmai clare. Ne subestimase foarte mult, altfel n-ar fi îndrăznit să plătească în bani falşi contribuţia noastră la expediţia sa. Dar ce voia acesta, de fapt? Eram numai un mijloc către scop? Dar planurile sale erau oare îndreptate şi împotriva noastră?

Am fost tulburat în gândurile mele de Marian care s-a apropiat de mine.

— Trebuie să-ţi vorbesc imediat, Robert! îmi spuse acesta. Ai de grijă ca doctorul Monti şi însoţitorii săi să meargă la culcare în

corturile lor. Pongo a mai făcut o descoperire.

Am vrut să-l întreb despre ce era vorba, dar Marian mi-a făcut semn să tac, deoarece doctorul Monti stătea în apropiere. Acesta nu trebuia să ajungă la bănuieli.

Puţin mai târziu am avut ocazia de a sta de vorbă nestânjenit cu prietenul meu.

— Ce ştie Pongo? l-am întrebat eu.

Marian făcu o mină misterioasă. Luna apăruse între timp şi am putut observa cutele adânci de pe fruntea prietenului meu.

— Pongo are dovada că doctorul Monti nu e străin de întâmplarea de dinainte, îmi spuse acesta. Uite, asta este cea mai bună dovadă!

Şi Marian îmi arătă un pistol pe care l-a recunoscut că aparţinuse mai înainte doctorului Monti. M-am cutremurat.

— Unde ai găsit pistolul? am întrebat eu.

— Nu departe, în apropierea bagajelor, răspunse acesta încetişor. În afară de asta Pongo a descoperit urmele unor picioare goale şi resturile unui burnus smulse de spinii tufişurilor.

Am păstrat tăcerea. Dovezile găsite de Pongo erau copleşitoare. Acolo unde a fost găsit pistolul nu s-a aţinut nici unul dintre cărăuşi. În afară de asta, burnusurile cărăuşilor nu erau în nici un caz atât de curate ca şi restul obiectului găsit.

— Acum îmi explic anumite lucruri care nu-mi păreau foarte clare, fu de părere Marian. Îşi aduci aminte de discuţia noastră cu doctorul Monti despre Ladore? Dacă lucrurile ar fi stat chiar aşa cum se exprimase doctorul Monti, atunci ar fi trebuit să fie mult mai furios pe el. Monti doar nu era omul care să răspundă cu o ridicare din umeri omului care-l lăsase în pană.

Asta mă ilumină brusc. Dr. Monti trebuia, după tot ce a pătimit, să pretindă returnarea sumei avansate. Asta nu corespundea caracterului omului pe care tocmai l-am cunoscut.

— Ne serveşte mai puţin să ne mai batem capul şi cu asta, continuă Marian. Am vrut numai să văd cum stăm. Acum avem posibilitatea să ne despărţim oficial de doctorul Monti. După câteva zile, nu ar mai fi cazul.

M-am gândit câteva secunde după care am scuturat energic din cap.

— Nu, Mariane! am spus eu hotărât. Trebuie să rămânem aici pentru a descoperi intenţiile adevărate ale acestui om. Este obligaţia noastră pentru a-l demasca la o adică.

Marian îmi strânse mâinile.

— Asta e ceea ce am aşteptat de la tine! se exprimă el cu voce puternică. Am vrut numai să mă conving că gândeşti ca mine.

— Şi ce părere are Pongo? am întrebat eu.

— Pongo mi-a promis să nu-l scape din ochi pe doctorul Monti, îmi

răspunse el.

Am elaborate împreună un plan de acţiune. Aşa cum au decurs lucrurile, n-am prea fost în stare să evităm neplăcerile. Trebuia să găsim ceva care să împiedice evenimentele ca cele din astă noapte. Ca întotdeauna Marian găsi primul un plan.

— Trebuie să ne împărţim orele de gardă, propuse el. Am vorbit cu Pongo care crede acelaşi lucru. Fireşte că Monti cu însoţitorii săi nu trebuie să ştie. Dacă suntem vigilenţi n-o să semnaleze nimic.

— Dar dacă Monti va ţine morţiş ca Pongo să ne părăsească?

Marian se mărgini să zâmbească.

— Atunci va trebui să ne părăsească, veni surprinzător răspunsul.

— Ce? Doar nu vorbeşti serios, Mariane!

— Ba da! Şi, de fapt, chiar în această noapte Pongo îşi va lua ghepardul şi va dispărea din cercul nostru.

— Dar dacă i se va întâmpla ceva? am replicat eu. Dr. Monti şi însoţitorii săi sunt trei la număr, ca să nu-l mai socotesc pe Ladore care se strecoară pe aproape. Şi nici acesta nu-i singur, pariez pe asta. Trebuie să-l păstrăm pe Pongo lângă noi. Fără ajutorul lui…

— Pongo va pleca şi în acelaşi timp, va rămâne, veni răspunsul prietenului meu.

Acum în fine am priceput şi eu. Marian voia să-l facă dispărut pe Pongo doar de ochii lumii.

— Acum văd că ai gândit bine, Mariane! Poate că astfel vom putea afla mai multe despre maşinaţiile lui Ladore.

Marian găsi de cuviinţă să ne reîntoarcem la doctorul Monti. Curând ne-am găsit în faţa cortului unde acesta şi ceilalţi doi albi stăteau în hamace fumându-şi ţigările.

— M-am răzgândit, doctore, începu Marian, făcând o figură foarte gravă. Pongo se va înapoia cu ghepardul la Bombay. Va găsi drumul cu siguranţă pentru că n-a trecut decât o zi de călătorie. După cum se vede mă conformez dorinţelor grupului.

Doctorul Monti făcu o mină mulţumită, schimbă câteva priviri cu compatrioţii săi, dar nu spuse nimic. Winston zâmbi larg din obrajii săi bucălaţi. Înclină capul spre mine şi Marian, spunându-ne:

— Atunci e în regulă. Tocmai le-am spus prietenilor mei că nu faceţi deloc impresia unor oameni care ar vrea să-şi strice relaţiile cu noi.

Galdon se dedicase ocupaţiei sale predilecte, joaca cu obiectul său preferat, arma sa de foc. Îi curăţa ţeava, ştergând-o întruna şi murmurând ceva ca pentru sine.

— Frumos pistol, spuse brusc Marian, privind spre arma doctorului Monti, care şi-o aşezase lângă sine. Nu se găsesc două de acelaşi fel, doctore?

Doctorul Monti păru până acum să nu fi observat pierderea

pistolului său. El dădu din cap afirmativ, dar în momentul următor începu să caute cu privirea oarecum neliniştită în jur. Se ridică în picioare. Se uită la Galdon, la Winston şi în cele din urmă la noi.

— Într-adevăr! remarcă el surprins. Posed de fapt două pistoale asemănătoare. Dar unul dintre ele trebuie să… Nu-şi termină fraza, ci începu în schimb să caute în colţurile cortului. Aruncă păturile una peste alta, după care luă mica lampă de carbid în mână, degajând cablul şi începând să lumineze în toate colţurile mai întunecate ale cortului.

— Am avut oare pistolul la mine, înainte de a intra în cort? şi-a întrebat prietenii.

Nici Galdon şi nici Winston n-au băgat bine de seamă, totuşi credeau să fi văzut ambele pistoale. Fireşte, nu puteau jura că aşa stăteau lucrurile. Marian îmi făcu semn că ar fi cazul să plecăm. Doctorului Monti îi spuse că-i va aduce la cunoştinţă lui Pongo hotărârea sa şi că de acum ar fi bine să mergem cu toţii la culcare. I-am lăsat pe cei trei la cortul lor şi noi ne-am grăbit spre al nostru.

Marian stinse lumina învelindu-se în pătură.

— Rămân două ore treaz, apoi urmezi tu la rând, îmi spuse el.

— Dar dacă dr. Monti bănuieşte că noi i-am găsit pistolul? l-am întrebat eu.

Marian nu credea în varianta asta.

— Cu siguranţă îşi va bate capul unde l-a putut lăsa. Astea au fost ultimele cuvinte pe care le-am auzit de pe buzele lui în noaptea asta. Câteva secunde mai târziu am adormit întrucât eram suficient antrenat pentru asta. Era suficient să închid ochii, să-mi alung cu forţa din gând toată întâmplarea de peste zi, după care cădeam într-un somn adânc, binefăcător şi fără vise.

III
DOCTORUL MONTI ÎŞI LEAPĂDĂ MASCA

ÎN NOAPTE ACEEA NU SE MAI ÎNTÂMPLA NIMIC. Când Marian mă trezi pentru a-mi prelua veghea, mi-am frecat ochii încă împăienjeniţi de somn, după care m-am deşteptat de-a binelea. M-am ridicat în capul oaselor, frecându-mi mădularele înţepenite, căscând din toţi rărunchii.

Afară se lumina de ziuă. Soarele se ridica încet aruncând umbre lungi. Am mers înspre „uşa” cortului, am tras fermoarul privind afară.

Stropi de rouă atârnau de crengi şi frunze. Dincolo, ceva mai departe, unde îşi făcuseră tabăra cărăuşii noştri, se mişcau câteva siluete. Indienii tocmai se trezeau. Unul după altul se deşteptau din somn, îşi făceau rugăciunea de dimineaţă obişnuită, după care se mişcau încolo şi încoace. Fusese aprins un foc, al cărui fum se ridica

aproape perpendicular spre cer.

Am ieşit afară să văd dacă s-au întors cei cinci cărăuşi. Doi dintre aceştia s-au întors, ceilalţi trei nu.

— *Sahib,* să ne întoarcem! îmi spuse un indian mai în vârstă. Cerul capătă culoare rea. Vine mare nenorocire!

Avertismentul fusese făcut pe un ton atât de serios încât îmi veni să râd.

— Nu ne temem de nici o nenorocire. Grăbiţi-vă să putem pleca!

Omul îşi ridică mâinile în sus şoptind ceva de neînţeles. Deşi ştiam dialectul cărăuşilor, n-am fost capabil să înţeleg un singur cuvânt. Poate erau anumite rugăciuni, poate nişte vrăji, spuse într-un dialect demult uitat.

Doctorul Monti ieşi acum din cortul său. În spatele său au apărut Winston şi Galdon. Toţi trei arătau cam nedormiţi. Dr. Monti se găsea în cea mai proastă dispoziţie. Chiar şi tonul vocii cu care mi se adresă apunea destule.

— Cum merge treaba? întrebă el posomorât. Unde este domnul Farrow?

— Doarme încă, i-am răspuns eu. Îmi venea greu să găsesc cuvinte mai prietenoase.

— Şi Pongo? întrebă Galdon.

Îmi venea să râd. Omul ăsta mă credea atât de prost încât să cad în cursa simplă pe care mi-o întindea?

— A părăsit tabăra astă noapte, i-am răspuns şi am dat câteva ordine indienilor.

Doctorul Monti, la rândul său, mă considera cel mai puţin periculos dintre noi trei. Aşa că voia să ştie dacă am întâmpinat dificultăţi cu plecarea lui Pongo.

— Totul a decurs ca la carte, i-am răspuns. I-am dat bani. Când Pongo primeşte bani, totul e în regulă. Ne va aştepta la Bombay.

Menţionarea banilor a fost o idee care mi-a venit pe moment, dar efectul vorbelor mele a fost uimitor.

— De ce trebuia să faceţi asta? îmi strigă mânios doctorul Monti. Banii erau numai pentru dumneavoastră şi domnul Farrow. Negrul ar fi fost mulţumit şi cu câteva porţii de mâncare.

Of, cât de puţin cunoştea Monti relaţia noastră cu inimosul Pongo, care ne-a salvat pielea de atât de multe ori! M-am ferit însă de a explica totul mai în amănunt. Puteau să rămână la părerea lor.

Acum apăru şi Marian. Nu se vedea deloc că a dormit numai câteva ore. Pasul său era ferm şi mişcările vioaie. Cu un zâmbet binedispus se apropie de noi şi ne strânse fiecăruia mâinile.

— Ei şi acum? se întoarse spre doctorul Monti. Cum stăm mai departe? Acum sunteţi cu toţii mulţumiţi, nu-i aşa? Pongo va fi către seară, sau cel târziu mâine dimineaţă în oraş. Nu mai aveţi de ce să vă

temeţi de el sau de ghepard!

Doctorul Monti îşi încruntă sprâncenele.

— Să ne temem? scrâşni el. Vocea lui suna batjocoritoare. Nici pomeneală de aşa ceva! Din cu totul alt motiv am cerut ca negrul ăsta să dispară. Doar ştiţi ce s-a întâmplat astă noapte! Cărăuşii vor răsufla uşuraţi să nu-l mai vadă pe negru şi pe ghepard. Ăsta a fost motivul, domnule Farrow! Am vrut numai să nu amplific greutăţile care şi aşa ne stau în faţă, prin prezenţa negrului.

Aş fi vrut să-i împărtăşesc lui Marian cât de puţin încântat a fost doctorul Monti că i-am dat bani lui Pongo, bani care îi câştigasem de la el. Nu am avut ocazia să o fac. Marian a fost de părere să ne reluăm marşul şi începu să împartă bagajele cărăuşilor, supraveghind şi strângerea corturilor.

Până la amiază am avut ocazia să vorbim foarte puţin. Am părăsit câmpurile de orez intrând în imensitatea junglei, în şir indian.

În fruntea convoiului mergea Marian. După aceea venea dr. Monti şi Galdon. Şirul lung la convoiului nostru era urmat de cărăuşi. Convoiul era încheiat de către Winston şi de mine. Din când în când, Winston arunca priviri neliniştite în lateral şi, mai ales, spre mine. Desigur că în ceea ce mă priveşte mă făceam că nu observ.

Când soarele a ajuns la zenit, am făcut popas. Am trecut de un curs de apă şi am campat de cealaltă parte a acestuia.

— Aici ne putem completa rezervele de apă, spuse Marian care stătea chiar lângă doctorul Monti. V-aţi găsit pistolul, doctore?

Monti scutură capul.

— Poate că l-am pierdut cu mult înainte, zise el ridicând din umeri. Pierderea asta nu e chiar ireparabilă. Mai am încă două arme la fel în bagajele mele.

Nu mi-am crezut ochilor atunci când Marian scoase brusc pistolul din buzunar şi i-l înmână doctorului.

— L-am găsit azi dimineaţă, spuse râzând. Şi ştiţi unde?

L-am văzut pe dr. Monti cum se întunecă la faţă. Nu era datorită întunericului, ci furiei care îi scăpăra în ochi. Ochii englezului aruncau fulgere asupra prietenului meu.

— Unde? scrâşni printre dinţi acesta. Şi de ce o spuneţi de abia acum?

Marian răspunse pe un ton îngheţat:

— Pentru a vă arăta că nu mă tem de maşinaţiile dumneavoastră. În plus, am vrut să văd dacă vă menţineţi versiunea potrivit căreia Ladore nu v-a abordat el însuşi aseară.

Ochii doctorului se lărgiră de uimire. Era, în sfârşit, mult prea mult pentru urechile sale. Siguranţa cu care vorbise prietenului meu îi puse vădit în dificultate pe doctorul Monti.

— Asta, asta e… bâlbâi Monti în culmea furiei. Afirm că eu şi…

Ladore….

Marian ridică mâna zâmbind.

— O să-ţi spun ceva mai multe, dragul meu! Banii în care ne-ai plătit sunt falşi! Povestea care ne-ai spus-o despre Ladore e puţin…. falsă! Întâmplarea din noaptea precedentă a fost pregătită chiar de dumneata! Vrei să auzi ceva mai mult? L-ai întâlnit pe Ladore şi cu ocazia asta ai pierdut pistolul.

Cu un ţipăt de furie, doctorul Monti se repezi asupra lui Marian. Am sărit înainte, parând atacul. Cu o mişcare fulgerătoare pe care am fost în stare să o aplic, l-am doborât la pământ pe Monti înainte ca acesta să-l poată atinge pe prietenul meu. Acum lucrurile au început să se precipite. În mod excepţional, Galdon îşi lăsase pistolul în bandulieră sa din piele. Acum şi-l scoase îndreptându-l imediat spre mine. Marian i-l mătură din mână şi în momentul următor trebui să se apere împotriva atacului corpolentului Winston, care se repezise ca un bolid.

Deocamdată cărăuşii indieni au rămas liniştiţi. Cu ochii scoşi din orbite de uimire şi de groază au contemplate în următoarele minute încăierarea asta între stăpânii lor albi.

Mai apoi, unul dintre ei dădu semnalul de amestecare în încăierare, iar cărăuşii cafenii începură să scoată zgomote asurzitoare, aruncându-şi braţele în sus. Câţiva au încercat să mă despartă de Monti, care între timp se ridicase de jos. A trebuit să-i dau drumul doctorului, am împins câţiva indieni la o parte şi aşa am reuşit să-mi apuc arma. În aceeaşi clipă am auzit un strigăt care mă făcu atent.

Strigătul era foarte clar şi puternic şi venea din direcţia în care am atins noi fluviul ceva mai înainte. Mai multe corpuri cafenii au apărut din tufişurile verzi. În mâini aveau arme de foc de provenienţă arhaică. Aceştia au alergat înspre apă, aruncându-se în valuri continuând să răzbată spre noi, agitându-şi armele care le ţineau deasupra capului.

— Atenţie Robert! l-am auzit strigând pe Marian. În spatele tău!

M-am întors tocmai la timp pentru a vedea un indian care îşi ridicase arma în aer deasupra capului meu. În următoarea fracţiune de secundă aceasta s-ar fi prăbuşit deasupra capului meu, dacă nu m-aş fi ferit la timp.

Minute în şir a continuat încăierarea asta. Lui Marian şi mie ne-a reuşit să ne menţinem unul lângă altul, spatele rezemându-ni-l de nişte trunchiuri uriaşe de copaci. Doctorul Monti şi prietenii săi s-au lungit la pământ de unde au încercat să tragă asupra noastră, găsindu-ne descoperiţi.

Un mârâit furios se auzi în preajmă. Imediat după aceea ţâşni prin aer ca o ghiulea de tun un trup lunguieţ şi ateriză chiar în faţa doctorului Monti.

„Ghepardul” mi-a trecut prin minte. Dacă acum Monti va trage… Dar acesta nu trase nici un foc sau nu apucă s-o facă, întrucât animalul nu zăbovi mai mult de o fracţiune de secundă în faţa lui. Imediat Maha sări peste trupurile plasate la orizontală ale celor trei albi, direct spre grupul de indieni.

La rândul său Pongo apăru dintre crengile înfrunzite ale copacilor. Acesta aşteptase un moment prielnic să intervină şi acesta sosise în sfârşit.

— Acum! îmi strigă Marian împingându-mă înainte. Tu-l dezarmezi pe Monti şi eu pe ceilalţi doi! Atenţie, Robert! Fă uz de armă numai în ultimă instanţă! Pongo!

— Da! răspunse credinciosul negru şi literalmente sări apropiindu-se de noi.

— Tu îi ţii pe indieni în şah, înţelegi? îi strigă acesta prietenului nostru, a cărui faţă se însufleţise se efortul luptei.

Ghepardul se descurcă cu o înţelepciune mai mare decât aceea cu care îl creditasem. Stătu în dreptul unui tufiş, vizibil pentru noi, dar nu şi pentru ochii indienilor.

Marian îmi dădu ultimul semnal. Mi-am strâns pistolul în mână şi am ţâşnit înainte. Un glonte îmi ţiui pe lângă ureche. Am simţit ceva cald prelingându-mi-se pe faţă şi o mică usturime la tâmpla stângă.

În sfârşit am fost lângă Monti. Acesta a fost aşa de mult luat prin surprindere de atacul nostru ca şi însoţitorii săi. Înainte de a apuca să tragă din nou, i-am zburat arma din mână şi am ţintuit-o cu piciorul în iarbă. Mi-am folosit propria curea pentru a-i lega mâinile la spate. Atunci când eram pe cale de a-i lega şi picioarele cu care acesta încerca să nimerească încoace şi încolo, îmi sări în ajutor şi Pongo.

— Indienii au fugit, mă informă el. S-au temut cel mai mult de ghepard.

Între timp, doctorul Monti fusese făcut nevătămător. Nu ne-am mai sinchisit de el, deşi ne umplea de injurii care de care mai condimentate eu i-am dat o mână de ajutor lui Marian care nu avea o viaţă uşoară alături de Galdon. Acesta se apăra ca un leu. Pistoalele acestuia se goliseră de gloanţe, dar asta nu-l împiedeca deloc să le folosească ca pe nişte arme albe. Oricare altul ar fi căzut sub loviturile sale nimicitoare. Marian rezistă încă şi căută prin toate mijloacele artei pugilistice să-l facă pe omul acela puternic ca un urs să cadă la pământ.

În sfârşit totul se termină. Mie şi lui Pongo ne reuşiră să-l copleşim şi pe acesta. Gâfâind, acesta stătea alături de Monti şi Winston, ale căror voci răguşiseră de atâtea exclamaţii injurioase.

Totul se petrecuse atât de brusc şi neaşteptat. Cine şi-ar fi putut da seama că în mijlocul unei convorbiri atât de paşnice o ceartă atât de violentă cu urmări drastice să-i urmeze atât de repede.

Marian păşi spre doctorul Monti:

— Vezi, deci că şi noi putem fi foarte decişi într-o astfel de dispută, dragul meu doctor. Asta nu s-ar fi petrecut dacă ne-aţi fi spus de la bun început despre ce este vorba. Acum nu vă mai rămâne nimic altceva de făcut decât să spuneţi adevărul. Ce v-a determinat să veniţi aici în junglă? De ce aţi procedat aşa de parcă n-aţi fi fost mereu în legătură cu Ladore?

Doctorul Monti se comportă altfel de cum ne-am fi aşteptat. În loc de a recunoaşte faptul că se găsea în puterea noastră, râse batjocoritor, ţinându-şi apoi buzele strânse. Voia să ne provoace prin tăcere.

— Întrebaţi degeaba, spuse Winston. Dumneata şi prietenii dumitale, domnule Farrow, nu veţi mai ieşi niciodată teferi din junglă. Cât despre noi, puteţi să ne faceţi ce vreţi.

Marian îşi puse pumnii în şold.

— Ştiu ce-ţi închipui dumneata. Ladore, care este liber, va avea grijă să vă elibereze din puterea noastră, nu-i aşa?

Doctorul Monti aprobă.

— Chiar aşa! râse acesta ironic. Cât de deştept te ţii dumneata, domnule Farrow, dar toată această deşteptăciune nu-ţi va salva viaţa. Dacă vrei să te aştepţi la îndurare, atunci dezleagă-ne! Drumurile noastre se despart. Scopul meu oricum este atins.

— Despre ce fel de ţel vorbeşti dumneata?

Marian împrumutase acelaşi ton de conversaţie batjocoritor ca şi cel al oponentului său.

— Şi pe asta vreţi s-o ştiţi? se interesă Monti. Soarta voastră e pecetluită. Am avut motive suficiente ca să vă oprim de a vizita ruinele templelor de la Bicksha. Înţelegi acum legătura?

Întrebarea era pusă de o manieră disimulată, dar cu toate astea, pe un ton foarte încrezător. Mi-am încleştat mâinile să nu explodez. De abia acum am înţeles totul, fiecare întâmplare măruntă petrecută în ultimele zile, începând cu clipa în care Pongo a venit la noi cu vestea că un om necunoscut doreşte să ne vorbească şi culminând cu ciocnirea care a izbucnit cu ocazia pierderii pistolului doctorului Monti.

— Aţi căzut în cursă! începu să râdă Winston cu o voce behăită. Noi, cei care ne aflăm prizonieri acum, suntem cei care râd, cât despre voi, paznicii noştri, veţi fi bucuroşi dacă vă vom îngădui să mai trăiţi câteva ore.

M-am făcut palid când am zărit feţele batjocoritoare ale celor trei indivizi. Marian îşi păstrase sângele rece şi calmul lui dintotdeauna.

— Te înşeli doctore Monti, spuse el. Îl ştiu pe Ladore şi mai ştiu că puterile îi sunt limitate ca ale oricărui om. Economiseşte-ţi vorbele şi gândeşte-te ce te vei face pe viitor. Sau crezi cumva că ne va fi milă de

dumneata?

Pongo arătă agitat spre ghepard, care iniţial se lungise leneş pe toate cele patru membre, după ce se achitase de misiune. Dar acum se ridicase în picioare şi adulmeca ceva în aer, mişcându-şi urechile. Ceva în tufişul alăturat îi atrăsese cu siguranţă atenţia. Am pus mâna pe paturile pistoalelor noastre şi la un semn al prietenului meu ne-am lungit la pământ. Câteva minute s-au scurs în tăcere. Cu respiraţia tăiată am aşteptat atacul lui Ladore şi al oamenilor săi. Totul a rămas însă liniştit. Chiar şi ghepardul şi-a întors capul şi s-a întins leneş pe jos închizând ochii.

Marian îşi continua tirul întrebărilor adresate doctorului Monti.

— De ce voiai să ne îndepărtezi ca să nu vizităm ruinele templelor de la Bicksha? Dacă contezi atât de mult pe sosirea lui Ladore şi eliberarea voastră cu această ocazie, n-ai nici un motiv să nu ne-o spui.

— Păi chiar că pot să o şi spun, preciză acesta fără a-şi fi pierdut aerul de aroganţă care transpărea din gestul şi vorbele sale.

Părea că ar fi vrut să ne sugereze: „În curând noi vom fi liberi şi voi veţi fi legaţi şi prizonieri!”

— Fiindcă vreau ca numai eu singur să scot aurul şi celelalte bogăţii din resturile zidului. Te miră treaba asta, nu? Chiar în momentul în care noi stăm de vorbă se sapă deja la ruine. Vezi, aşadar, că ţi-ai găsit maestrul, domnule Farrow?

Marian mă privi pieziş. Nu l-am înţeles din primul moment, ci numai câteva minute mai târziu. Am dat din cap şi m-am apropiat de el.

— Suntem într-o situaţie delicată, zise el, dar atât şoptit, încât nici Pongo, care era nu departe, nu putu să ne audă. Este absolute exclus să ne întoarcem la Bombay cu aceşti trei indivizi legaţi. Dar nici să-i eliberez nu mi-aş permite-o.

— Mă gândesc la o soluţie, am spus eu. Să aşteptăm aici până se întoarce Ladore. Odată şi odată tot trebuie să vină, nu-i aşa? Cu el am putea negocia, întrucât vrea cu siguranţă să-şi scape pielea. Am o bănuială, Mariane!

— Adică?

— Aşa cum mi l-ai zugrăvit tu pe Ladore, acesta este un om care ţine foarte mult la bani. Posibil că Ladore a primit de la dr. Monti bani falşi de asemenea.

În ochii lui Marian se aprinse o luminiţă.

— O idee grozavă! strigă el. Dacă lucrurile stau aşa, atunci cu siguranţă Ladore va avea un dinte împotriva lui Monti. Poate Ladore să meargă unde vrea, fapt este că unii dintre oamenii săi or să ne însoţească la Bombay.

Încă nu eram sigur că planul meu va funcţiona, dar oricum, nu ne

rămânea altă posibilitate. Pongo fu pus şi el în temă şi admise că nu aveam altă alternativă. Am început să aducem discuţia spre cele afirmate de doctorul Monti.

— Crezi că e posibil ca în ruinele templelor de la Bicksha să fie îngropată vreo comoară? l-am întrebat pe Marian.

— Absolut exclus, răspunse acesta. Şi ştii de ce? Resturile provenite de la vechile temple din Bicksha au fost de nenumărate ori cercetate de către tot felul de arheologi şi cercetători. S-au găsit, fireşte, nişte statuete ale zeităţilor, dar toate acestea au fost duse la muzee. Dar de vreo comoară n-a fost vorba niciodată.

— O fi cum spui tu, dar nici doctorul Monti nu-mi pare vreun fantezist.

Marian zâmbi pe sub mustaţă.

— Şi Ladore? întrebă el.

— Crezi cumva că Ladore i-a vârât ideea asta în cap?

Marian îmi dădu răspunsul afirmativ.

— Este foarte probabil. Asta explică de ce atâta vreme n-a intervenit Ladore şi mai cred că poate nici n-o să mai vină, la urma urmei.

M-am uitat foarte grav la prietenul meu.

— Crezi că-i posibil?

Marian ridică din umeri.

— Nu se poate şti precis. Dacă Ladore va veni totuşi, n-o va face de dragul de a-l elibera pe Monti. Soarta acestuia nu-l interesează prea mult. Cel mult va dori să intre în posesia banilor lui Monti.

De abia îşi termină Marian fraza când ghepardul se încordă brusc, gata să sară. Pongo îi strigă ceva, ceea ce îl făcu să devină nehotărât. În sfârşit Pongo avu câştig de cauză şi credincioasa felină se apropie de noi, dar nu renunţă să-şi întoarcă capul din când în când înspre tufişuri.

Au început să trosnească crengi, s-au auzit paşi târşâiţi în frunziş. Ne-am ridicat capetele privind spre brâul de verdeaţă care se alinia ca o perdea vegetală între noi şi malul râului. Ce se va petrece în următoarele secunde? Va trebui să ne apărăm pielea sau Ladore va fi atât de isteţ încât să pactizeze cu noi? Pongo îşi ţinea ghepardul de lesă, întrucât acesta deveni furios ca un apucat. Încerca mereu să se desprindă pentru a se năpusti în desiş.

Doctorul Monti păstrase câteva minute tăcerea, acum însă bănuia că i se apropie ajutorul şi pentru a grăbi momentul eliberării sale, crezu că e momentul să cheme ajutorul cu voce tare.

— Linişte! îl somă Marian. Doctorul Monti nu părea să-i pese şi îi dădea înainte cu ţipetele. Pronunţă şi numele lui Ladore, implorându-l să vină cât mai repede.

Se petrecu apoi ceva la care nici nu ne-am gândit. Din desiş

năvăliră spre noi zece indieni. Erau oameni înarmaţi, aşa cum erau şi ceilalţi de dimineaţă, cei care doreau să treacă malul. Înaintea acestora alerga un om îmbrăcat el purta un burnus dar în acelaşi timp şi o cască tropicală. Armele cu care era acesta înzestrat erau sensibil mai bune decât ale însoţitorilor săi.

— Acesta e Ladore! îmi şopti Marian. Nu-l slăbi din ochi, Robert!

L-am privit cu atenţie cum se apropia de noi. Marian şi cu mine ne ţineam pistoalele pregătite în timp ce Pongo se mai lupta încă să-i tempereze zelul protejatului său Maha, care ameninţa să-i scape din lesă.

Ladore îşi pusese o creangă verde în cătarea armei sale şi acum îşi mişca arma ca un steag. Se opri la câţiva metri depărtare şi-şi luă o mină zâmbitoare.

Marian îşi aplecă şi el cătarea pistolului său şi îi răspunse salutului înclinând capul. Mai făcu apoi câţiva paşi pentru a se apropia de acesta.

— Te-am aşteptat să vii, spuse el. Pe prietenii tăi a trebuit din păcate să-i legăm întrucât s-au năpustit asupra noastră.

Ladore se înclină la rândul său.

— Prea bine, domnule Marian Farrow, răspunse el, plin de demnitate.

Marian şi cu mine ne-am privit uimiţi. Ladore cunoştea până şi numele complet al prietenului meu.

— Aceşti oameni m-au înşelat, continuă Ladore. M-au plătit cu bani falşi. Am venit ca să-i schimb în bani adevăraţi.

Marian înclină capul aprobând, zâmbind chiar.

— Din păcate, nu cred că sunt şanse de a găsi bani adevăraţi la dânşii. Fireşte că n-avem nimic împotrivă dacă-i percheziţionezi, fu de părere el.

La asta doctorul Monti nu s-a aşteptat, se putea citi clar pe fizionomia feţei sale. Se zbătea din răsputeri să-şi rupă legăturile, încercând să-i determine şi pe cei doi prieteni ai săi să procedeze la fel. Ladore îşi demonstră sieşi şi nouă că era un indian. Cu o linişte indiferentă se uită la cei trei prizonieri legaţi, după care începu să-i scotocească prin buzunare. Marian părea să fie de acord, pentru că pe moment era necesar să nu ne stricăm relaţia cu acesta.

Va suna şi pentru Ladore ceasul faptei şi răsplatei.

— Totul, numai bani falşi, stabili indianul tulburat, aceştia sunt nişte escroci de mare clasă.

Îmi stătea pe buze să-i acuz acum şi eu pe Ladore de înşelătorie. Bine că m-am stăpânit în ultimul moment. Putea să se legene mult şi bine în iluzia că n-avea cu nimic a se teme de noi. Faptul că dr. Monti ne-a făcut părtaşi la această expediţie nu însemna nimic pentru Ladore. El ştia prea bine că în ruinele de la Bicksha nu se găsea nici o

comoară. Şi prin urmare n-ar fi avut nimic împotrivă ca să ne întoarcem la Bombay.

— Vreau să-ţi fac o propunere Ladore, spuse prietenul meu după o oarecare chibzuinţă. Aceşti oameni ne-au înşelat pe amândoi. Poţi din partea mea să îţi însuşeşti bunurile lor constând din cele câteva bagaje. Aş vrea însă şi eu ceva în contrapartidă.

Ladore îşi înclină capul într-o parte. Îşi închise un ochi şi îl privi pe Marian cu celălalt.

— Spune Marian Farrow! zise el pe un ton potolit.

— Am vrea să îi ducem pe aceşti trei oameni la Bombay, întrucât nu ne mai interesează. Daţi-ne oameni pentru a parcurge drumul înapoi.

Ladore era un om viclean şi uns cu toate alifiile. Înainte de a încuviinţa se gândi îndelung. Sigur că bănuia că propunerea lui Marian era o capcană. Pe care se străduia să o descopere. Apoi îşi dădu seama că propunerea nu era chiar atât de greu de îndeplinit şi nu necesită decât numai câteva precauţii.

— Fie! hotărî el. De câţi oameni are nevoie prietenul meu?

— Patru oameni vor fi de ajuns. Fireşte vor trebui să fie oameni de încredere ca să nu ne lase la nevoie.

Ladore se înclină iarăşi, îşi strigă cei patru oameni, care păşiră în faţă. Ladore le vorbi pe limba lor, arătă spre noi, după care îi zâmbi lui Marian.

— Asta e o infamie! izbucni doctorul Monti. O mare inf….

Deodată, cei patru indieni aleşi de Ladore s-au pregătit să-l ia pe vorbăreţ în colimator. Din acest motiv Monti preferă ca pe mai departe să-şi ţină gura.

Ladore privi spre bagajele lăsate în „paragină” de cărăuşii fugari. Dădu din cap mulţumit şi ordonă însoţitorilor să scoată conţinutul acestora. Întrucât numai o parte putea fi transportat dorea să aleagă ce era mai important.

Marian şi cu mine am avut puţin timp liber pentru a dezbate asupra problemelor noastre.

— Păcat că-l vom scăpa pe Ladore, am spus eu. Nu crezi să există vreo posibilitate să-l determini să se întoarcă la Bombay? Cred că e de datoria noastră să predăm judecătorului astfel de oameni. Uite cât de vicleană îi este privirea! Individul nu se dă în lături de la nimic dacă e să-i iasă vreun câştig din treaba asta.

Iniţial Marian nu spuse nimic, de parcă n-ar fi auzit vorbele mele. Apoi ridică din umeri:

— Nu există nici o posibilitate, Robert! Putem să-i reţinem fie pe dr. Monti şi amicii săi, fie pe Ladore. Toţi deodată? Pur şi simplu e dincolo de posibilităţile noastre.

De fapt, îmi dădeam şi eu seama de asta. Marian avea perfectă

dreptate. Nu aveam posibilitatea de a-l duce pe Ladore cu forţa înapoi la Bombay. Sau poate că da? Gândul ăsta îmi trecu deodată prin minte. Ce-ar fi fost dacă l-am fi însoţit pe Ladore până în apropierea unei localităţi sau până sosea o expediţie pornită la vânătoare? Era cunoscut faptul că regiunea era frecventată foarte des de vânătorii de elefanţi. N-ar fi fost posibil ca atunci să primim ajutoare?

I-am împărtăşit gândurile mele lui Marian.

— Poate că ar merge, spuse acesta, cu condiţia ca Ladore să ne acorde atâta încredere cât e necesar.

— Şi ce se va petrece cu doctorul Monti? am întrebat dându-mi seama cât de greu ar fi fost să cari după tine trei prizonieri în junglă.

— Îi lăsăm liberi pe el şi însoţitorii săi. Pe Pongo îl trimitem încă astăzi în Bombay. Va fi cu siguranţă cu o zi înaintea lor şi va putea anunţa poliţia. Ceea ce e mai important e că vom avea mâna liberă să ne ocupăm de Ladore şi vom reuşi.

Ladore veni spre noi.

— Prietenii mei să-mi spună ce le aparţine, spuse el. Cât despre mine, vreau să-mi continui călătoria.

Marian îi făcu noua sa propunere. Menţionă ceva despre faptul că n-ar vrea să scape ocazia de a vizita şi cunoaşte mai bine un loc atât de captivant şi de pitoresc ca regiunea asta a Mentei. Întrucât şi el a fost înşelat de doctorul Monti, voia măcar să-şi ia revanşa astfel. Cine ştie, poate se va întoarce cu nişte trofee din colţi de fildeş. Cu alte cuvinte se răzgândise.

— Mă ştii doar după renume, Ladore. Poate că Marian Farrow a împuşcat în viaţa lui nişte elefanţi, dar cu siguranţă nu în regiunea Mentei. Sigur, te voi putea recompensa dacă ne conduci.

Ladore văzu pe loc câteva monezi de argint în mâna prietenului meu. Ochii îi luciră de poftă, de abia putându-şi lua ochii de la monezile strălucitoare. Mai repede decât am crezut, indianul se învoi la propunerea prietenului meu. Părea chiar să fie foarte mulţumit, întrucât ochii îi străluceau. Nu mi-am putut reprima bănuiala că acesta cocea deja un plan diabolic împotriva noastră. Mai departe lucrurile au decurs conform planului. Dr. Monti şi prietenii săi au fost dezlegaţi, dar li s-a făcut cunoscut că odată în libertate, vor trebui să facă cale întoarsă de îndată. Doctorul Monti păli:

— Cum, singuri? zise el privindu-i întrebător pe Marian şi pe Ladore.

— Fireşte, făcu prietenul meu. Voi nu v-aţi fi făcut deloc mustrări de conştiinţă să ne lăsaţi singuri aici, nu-i aşa?

Doctorul Monti, care până acum se arătase atât de îngâmfat, deveni dintr-o dată umil. Curând constată că nici o rugăminte nu-i mai putea îndupleca nici pe Marian, nici pe Ladore. Când indianul se îndepărtă cu o vădită indiferenţă, doctorul Monti renunţă să mai facă alte

încercări. I-am urmărit cu privirea pe cei trei albi până ce aceştia dispărură în desiş.

Ladore izbucni în râs, dar nu mai zise nimic. Făcu în schimb un semn oamenilor săi, care s-au pus îndată în mişcare încărcaţi cu bagajele ce aparţinuseră albilor de care tocmai ne-am despărţit.

Pongo a fost informat asupra schimbării de plan. Cu mâna strânsă de lesa ghepardului a dispărut şi el repede pe urma celor trei albi, părăsind tabăra de noapte de pe malul râului.

Marian, Ladore şi cu mine i-am urmat pe indienii care o luaseră înainte păşind în lumea verde a pădurii tropicale.

IV
ELEFANŢII SALVATORI

DAR LUCRURILE S-AU PETRECUT ALTFEL decât am plănuit noi. La început nu se întâmplă nimic deosebit. Cu Ladore ne-am înţeles bine. Se dovedi că omul era un bun camarad de călătorie. Dacă n-am fi ştiut ce viaţă dusese şi mai ales câte avea el pe conştiinţă, am fi fost înclinaţi să avem o relaţie mai degrabă prietenească cu acesta.

Două zile încheiate lucrurile au mers bine. Ladore era un bun companion şi povestitor, iar oamenii săi s-au străduit să ne facă pe cât posibil viaţa cât mai confortabilă. Câteodată asta ne făcea să ne mirăm fiindcă nu găseam nici un motiv raţional ce l-ar fi făcut să fie atât de culant.

Dacă am fi ştiut ce unelteşte n-am fi fost atât de liniştiţi şi fără griji. Dar aşa se întâmplă întotdeauna: răul păşeşte înaintea ta, dar tu nu bănuieşti nimic. Fără bănuieli, fără griji, fără teamă, am mers în întâmpinarea acestuia până când s-a dovedit prea târziu pentru a mai face ceva.

În cea de-a treia zi ne-am apropiat de arealul elefanţilor. Câteodată auzeam din depărtare ţipetele ca de trompetă ale uriaşilor junglei. Am găsit urme lăsate de labele lor gigantice, copaci doborâţi, crengi strivite şi îndoite, resturi de fecale.

Ne-am ridicat tabăra, ca întotdeauna. Cortul nostru a fost montat şi focul aprins. Am ascultat sunetele şi zgomotele obişnuite în junglă, aduse odată cu căderea nopţii şi, în consecinţă, ne pregăteam şi noi de cele domestice.

Deodată, Ladore apăru la uşa cortului nostru. Faşa îi era albă de emoţie. Nu-l văzusem niciodată în starea asta.

— Veţi muri acum, ne lămuri el cu buzele tremurânde, căutând să-şi ia pistolul din geantă. În inimile voastre îmi vreţi răul. Acum ştiu!

Marian şi cu mine ne-am privit în tăcere. Ce s-a întâmplat cu individul ăsta? Doar nu posedă puteri clarvăzătoare! Dar în secunda următoare ne-am dat seama ce se întâmplase.

Chipul zâmbitor al doctorului Monti apăru în faţa noastră. Acesta ţinea un pistol în mână şi venea atât de liniştiţi în întâmpinarea noastră, ca şi când ar fi fost cel mai natural lucru din lume.

— Vă miraţi puţin, nu-i aşa? ne strigă el. Aţi fost traşi pe sfoară a doua oară, dar totodată pentru ultima oară. Spune-le ce vrei să le zici.

Ladore aprobă cu un surâs aproape binevoitor.

— Aţi vrut tovărăşia mea pentru a-mi întinde o capcană, scrâşni el. Am fost înşelat de acest domn alb, dar şi eu l-am înşelat pe el. Dar voi aţi vrut să mă distrugeţi şi pe mine şi pe el. Dar acum vă voi distruge eu pe voi.

Privirile indianului erau îndreptate ameninţător înspre mine şi înspre Marian. Am vrut să mă uit înspre prietenul meu, dar nu am îndrăznit să îmi îndrept privirea înspre el. Între timp au sosit la faţa locului şi prietenii doctorului Monti, Winston şi Galdon. De asemenea şi câţiva dintre prietenii lui Ladore.

Tensiunea creştea secundă cu secundă şi mă întrebam ce va urma să se petreacă. Cum va evolua în următoarele minute situaţia pentru noi. Exista vreo posibilitate oarecare de a scăpa din plasa de păianjen întinsă de oamenii doctorului Monti şi ai lui Ladore? Va însemna ziua aceasta ultima din şirul aventurilor noastre? Dar cine poate ghici viitorul? Şi cu toate acestea câte nu se puteau întâmpla în secunda următoare.

Un sunet puternic de trompetă, ca şi cele pe care le-am auzit şi înainte, l-am distins clar în apropierea noastră. Ladore şi doctorul Monti schimbară câteva priviri chiar în momentul când sunetul bubui ameninţător, urmat de un al doilea şi multe altele.

S-au auzit imediat împuşcături tăioase, plesnind ca şi biciul. Pământul se cutremură sub picioarele uriaşelor pahiderme. Să fi nimerit în mijlocul unui teren de vânătoare? Să ne fi adus întâmplarea în apropierea unei echipe de vânători europeni şi indigeni?

Nu mi-a mai rămas timp să mă gândesc la asta, pentru că în clipa următoare i-am văzut pe unii dintre oamenii lui Ladore luând-o la fugă. Se stârni o larmă de iad. Întreaga panoramă de junglă păru să fie atinsă de un cataclism, atunci când au început să cadă la pământ copaci puternici şi trunchiuri de arbuşti zburau prin aer.

Un elefant gigantic apăru dintre ramurile încărcate de Frunze ale unui grup de arbuşti legaţi între ei prin plante agăţătoare, mugind asurzitor din trompă şi dărâmând totul la pământ cu picioarele sale groase cât nişte coloane şi mişcând furios din urechi. Acuma fost rândul nostru să o luăm la fugă. Nici nu mai ştiu unde a rămas Ladore. Doctorul Monti, care îşi pierduse casca tropicală, apucă cu o mână puşca şi fugi cât îl ţineau picioarele. Armele nu l-ar fi ajutat aici cu nimic ci numai picioarele.

Elefantul se părea că luase în colimator tocmai micul cort în care

am stat noi până atunci. Poate că îl enerva culoarea vie a pânzei acesteia, poate îl deranja cu totul altceva, în orice caz nu se mai interesă de noi, dar în schimb călcă în picioare cortul, ridică pânza cu trompa după care o rupse în mici fâşii.

Marian şi cu mine ne-am căţărat repede într-un copac, din coroana căruia nu puteam decât să luăm la cunoştinţă iadul care se dezlănţuia sub noi. Alţi doi elefanţi apărură la orizont şi după ce s-au învârtit de câteva ori în jurul locului nostru de tabără au luat în trompele lor restul cortului, după care au dispărut în tufiş după primul mascul. Am mai auzit multă vreme sunetele de trompetă care s-au stins treptat. În cele din urmă au amuţit, pentru ca să facă locul unui alt semnal mult mai familiar. Mârâitul ghepardului nostru care îşi făcu apariţia în luminiş însoţit de Pongo. În spatele acestora, îmbrăcaţi în haine verzi de vânătoare şi căşti tropicale mai mulţi bărbaţi.

Pongo se opri şi se uită îngrijorat prin jur. Legă lesa ghepardului de trunchiul unui copac, examină resturile corpului după care ridică cercetător capul.

Această revedere cu Pongo este una din clipele cele mai memorabile din viaţa mea. Lacrimile de bucurie au început să curgă din ochii uriaşului prelingându-se pe obrajii negri. Din cauza bucuriei imense de abia reuşi să scoată câteva sunete neînţelese.

Ce s-a petrecut cu adevărul am aflat de la americanii ce şi-au spus numele prezentându-se şi care au organizat partida de vânătoare. De fapt, mărturia cea mai elocventă a fost tocmai apariţia şi dispariţia celor trei elefanţi. Pongo, aşa cum fusese stabilit l-a urmărit pe doctorul Monti, dar spre uimirea lui a constatat că aceştia au făcut cale întoarsă luând-o în direcţia faţă de aceştia, suficientă pentru a se putea interveni la nevoie.

Dis-de-dimineaţă Pongo îi întâlni pe vânătorii americani de elefanţi. Poate că ar fi trecut pe lângă ei dacă ghepardul nu i-ar fi semnalat prezenţa oamenilor. Vânătorii tocmai luaseră urma unui elefant mascul şi a două femele ceva mai mici. Mai departe totul s-a desfăşurat de la sine. De abia termină Pongo de povestit americanilor ce s-a petrecut cu noi, când toţi au hotărât să ne urmeze cât mai repede posibil.

Tot datorită ghepardului, lucrurile au evoluat spre ceea ce am trăit, întrucât pahidermele l-au mirosit şi s-au pus în mişcare tocmai la timp, atunci când pentru noi situaţia devenise critică, animalele au dat peste cortul nostru.

Bineînţeles că amănuntele acestei întâmplări le-am putut discuta pe îndelete abia seara. Pe moment am avut altceva mult mai bun de făcut. Doctorul Monti şi restul prietenilor săi ai fost găsiţi şi reţinuţi după câteva ore de căutări. Doi dintre oamenii lui Ladore au scăpat cu fuga dar din cauza lor nu ne-am făcut sânge rău. Aceştia aveau vini

minore în raport cu doctorul Monti, Winston, Galdon şi însuşi Ladore.

Mai târziu când ne-am reîntors la Bombay în tovărăşia americanilor am avut parte de o surpriză. Doctorul Monti de fapt nici măcar nu era doctor şi era căutat în Anglia şi Canada pentru fabricarea şi punerea în circulaţie a banilor falşi. Winston ce-i drept fusese reporter la viaţa lui, dar fusese concediat pentru lipsa de veridicitate a reportajelor sale. Galdon lucrase câţiva ani ca trăgător de elită la un mic circ unde îşi practicase meseria, dar abilităţile sale de profesionist au fost mult exagerate ce către Monti.

Ladore a fost condamnat la moarte şi executat public. Monti şi prietenii săi au fost condamnaţi la mai mulţi ani de detenţie aşa că pentru o vreme i-a pierit cheful de căutător de comori.

Marian şi cu mine nu am mai rămas mult în Bombay. Însoţiţi de credinciosul Pongo am luat-o spre sudul ţării.

Elefantul Indian

Elefantul Indian (*Elephus maximus indicus*) populează pădurile Asiei de sud-est din munţii Himalaya până la Oceanul Indian, Burma, Siam şi peninsula Malaya. Este una din cele trei subspecii ale elefantului Indian, care era oarecum diferit de elefantul African, prin faptul că are urechile mult mai mici, o frunte concavă faţă de una convexă şi are un deget în plus poziţionat mai sus, servind în mod apropiat mâinii la om. Celelalte două subspecii sunt *Elephus maximus sumatranus* (în Sumatra) şi *elephus maximus-maximus* (în Sri Lanka, fostă Ceylon).

Cântăreşte 4-7 tone, mai puţin cel de Sumatra, care cântăreşte undeva la 2 tone. Înălţimea la umăr atinge 2-3,5 în faţă de cel African care atinge 3-4 în, colţii de fildeş caracteristici elefanţilor sunt de fapt nişte incisive modificaţi, care pot atinge chiar şi 1,8 m.

În iunie 2003 populaţia estimată de elefanţi asiatici era de 30.000, pe când a elefantului African era de 500.000. Populaţia de elefanţi indieni este unde între 10-15.000, cea mai ridicată dintre subspeciile elefantului asiatic. Mai mult de jumătate dintre aceştia sunt distribuiţi în nord-estul Indiei, în actualele state Assam, Arunachai Pradesh şi Meghaiaya. Următoarea mare populaţie de elefanţi este în Burma (aproximativ 6.000). Mai există populaţii numeroase de elefanţi sălbatici în Bangladesh, Bhutan, Cambodgia, China, India, Indonezia, Laos, Malaiezia, Myanmar, Nepal, Sri Lanka, Thailanda şi Vietnam.

Elefanţii au fost domesticiţi şi folosiţi de oameni încă de acum 4000 de ani. Au fost folosiţi chiar şi în războaie. Alexandru Macedon înfruntându-i la Hydaspes în armata lui Porus (326 î.Ch.), iar Hannibal a trecut Alpii cu ei pentru a-i înfrunta pe romani în peninsula italică.

Aventurile submarinului Dox 249

Hans Warren

I
RUGĂMINTEA LUI PONGO

NE REÎNTOARCEM DIN GONGO BELGIAN. Ca însoţitori aveam trei negri din tribul mobuti, pe care ni i-a dat şeful de post din Ungu drept călăuze şi cărăuşi totodată.

Cu ajutorul unei canoe băştinaşe lungă de vreo zece metri, speram să ajungem la staţiunea următoare de unde puteam lua un vapor care naviga pe fluviu, cu ajutorul căruia am fi putut ajunge la coastă.

Când ne-am stabilit tabăra în acea seară la vreo depărtare de douăzeci de kilometri, de gura râului Ruki, mi-a bătut la ochi imediat faptul că Pongo devenise deodată deosebit de tăcut. Mă gândeam că poate l-a apucat vreun fel de boală. Şi deocamdată nu voiam să-l întreb.

De asemenea şi Marian îşi dăduse seama că starea de spirit schimbată a prietenului nostru, care stătea gânditor lângă foc, nemaidând atenţie împrejurimilor, aşa cum făcea de obicei.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Pongo? s-a interesat în cele din urmă prietenul meu. Îţi lipseşte ceva?

Pongo şi-a ridicat capul şi ne-a privit cu ochii trişti.

— *Masser* Farrow, Pongo dor de casă, a şoptit el de parcă s-ar fi ruşinat de simţămintele sale.

Şi uriaşul l-a privit zâmbind:

— Ai vrea să te întorci la tribul tău, dragă Pongo?

— Pongo vrea să vadă fraţii, au trecut mulţi ani de când nu I-am mai văzut. Pongo nu vrea să rămână pentru totdeauna acolo. El vrea să urmeze *massers.*

Prietenul meu m-a privit întrebător. Dacă voiam să îndeplinim dorinţele lui Pongo şi să vizităm regiunea tribului său, am fi fost nevoiţi să o luăm spre sud.

Satul său era aşezat la vreo trei sute de kilometri înspre sud de fluvial Congo, care pentru noi ar fi însemnat o călătorie de câteva zile.

Ochii lui Pongo s-au aţintit asupra mea, de parcă ar fi aşteptat un cuvânt de aprobare. În ce mă priveşte, am ridicat numai din umeri.

Perspective de a străbate cu piciorul jungle virgină, apoi de a o lua prin savana africană nu era tocmai pe gustul meu.

Pongo remarcase nehotărârea mea şi se ridicase tăcut. Nu o făcea fiindcă era mânios, ci pentru a ne oferi ocazia să discutăm între noi chestiunea. A păşit mai departe de-a lungul fluviului şi s-a lăsat jos la malul acestuia.

— Ei, ce părere ai, Robert, să-i îndeplinim rugămintea bunului nostru prieten Pongo? m-a întrebat prietenul meu. E adevărat că este un drum greu, dar nu uita că Pongo ne-a îndeplinit orice dorinţă,

urmându-ne peste tot. Acum putem să-i arătăm recunoştinţa noastră, chiar dacă prin asta va trebui să ne modificăm itinerarul.

— Prin urmare eşti decis să-i îndeplineşti dorinţa? l-am întrebat eu.

— Ca să spun sincer, da. Voi încerca să te conving şi pe tine, dacă eşti înclinat spre refuz.

— Dar nu refuz deloc, Mariane! Ai dreptate, Pongo ne-a fost mereu un servitor credincios. Să călătorim aşadar la fraţii săi. Suntem deja cunoscuţi acolo şi putem să rămânem în sat o vreme. Poate se va ivi prilejul să împuşcăm şi vreun leu.

— Foarte bine atunci, problema noastră e ca şi rezolvată. Acum nu mai trebuie decât să facem un plan de călătorie. Putem să o luăm pe fluviu în aval, până la Coquihatville, apoi până la gura de vărsare a afluentului acestuia Ruki. Va trebui în continuare să cotim şi să o luăm spre sud. Cred că aşa drumul va fi mai puţin obositor.

— O fi, dar m-am gândit la altceva. Să călătorim până la Bonga, după care o cotim spre sud-est. Cu această ocazie vizităm şi lacul Leopold. Mai târziu o luăm înspre fluviile Lukenie şi Nuhai, înapoi către marele fluviu Congo.

Am izbucnit în râs.

— Arată de parcă ne-am găsi în cine ştie ce ţară civilizată şi n-ar trebui decât să ne folosim de calea ferată. Şi jonglăm cu distanţe care n-au termene de comparaţie în oarecare dintre ţările civilizate europene. Şi încă n-am pomenit nimic de lipsa de comoditate şi de nesiguranţa regiunilor.

— Ei, atât de primejdios ca-n vremurile când Stanley şi Wismann şi-au început călătoria lor prin Africa nu mai este în vremurile noastre, dragă Robert. Oriunde ne îndreptăm acum se observă civilizaţie şi cultură. Până şi la cele mai îndepărtate triburi au pătruns acum. Negrul vede în omul alb stăpânul său şi nu mai îndrăzneşte să se revolte contra lui.

— Tocmai de aceea sunt curios să văd cum stau lucrurile în ţara lui Pongo. El este doar regele tribului său şi asta e de ajuns ca să-l însoţim pentru a-şi reinstaura domnia asupra alor săi.

— Regele Pongo, a râs Marian.

Am dat şi eu din cap. Mă gândeam la o mai veche aventură a noastră, când vărul lui Pongo, Kanda, voia să-şi însuşească puterea în timpul absenţei prietenului nostru negru.

Kanda şi fratele său Maku au căzut atunci în luptă şi Pongo a dobândit din nou puterea. Ca reprezentant al său l-a numit pe nepotul lui Kubang, atunci când Pongo a decis să ne însoţească în călătoriile noastre. Între timp au trecut ani de atunci. Cum arăta ţara lui Pongo acum? Îl înţelegeam de astă dată mai bine de ce, fiind în vecinătatea locului de baştină, dorea atât de mult să-i vadă pe ai săi.

— Să sperăm că totul este în ordine acolo, Mariane, am replicat eu.

Drumul pe care-l propui este puţin mai lung, dar ne vom putea mişca mai repede decât dacă am merge pe la fluvial Ruki, întrucât n-ar trebui să trecem prin jungle dese. Satul lui Pongo se găseşte în mijlocul unei păduri, dar aici negrii şi-au croit multe poteci bine întreţinute pentru a rămânea în contact permanent cu alibi. Pe de altă parte, alibi sau negrii, oricare ar fi ei, trebuie în orice sat să plătească dări.

Pongo încă stătea pe malul apei, neştiind că noi hotărâsem deja să mergem cu el. Marian l-a chemat la sine.

— O să coborâm pe fluvial Congo până la Cundo, Pongo, de acolo ne îndreptăm spre sud-est, trecând pe lângă lacul Leopold până în ţara ta. Cât crezi că ne va lua până acolo? l-a întrebat el.

În ochii prietenului nostru negru au sclipit luminiţe de bucurie şi trăsăturile sale mohorâte până atunci s-au luminat de un zâmbet.

— *Massers,* Pongo crede că în şase zile vom fi în ţara lui Pongo, ne-a lămurit acesta.

— Atunci o să păstrăm acest drum.

— Crezi că în satul tău este totul în regulă, Pongo?

Faţa lui Pongo s-a întunecat din nou.

— Pongo nu crede asta, el are presimţiri rele, au murmurat buzele prietenului nostru.

Marian şi cu mine ne-am privit consternaţi. Din nou a trebuit să mă gândesc la luptele înverşunate pe care le-am purtat pe vremuri. Să fim nevoiţi oare să le repetăm din nou?

— Nu trebuie să crezi în presimţiri, dragă Pongo, a încercat să-l ridice moralul prietenul meu. O să găsim totul în ordine în patria ta.

Pongo a scuturat numai capul.

— Nu *Masser* Farrow, Pongo nu se înşeală, presimţiri rele, ne-a repetat el aceleaşi cuvinte.

Ştiam din experienţă că presimţirile nu l-au înşelat niciodată pe uriaşul negru deci ne puteam aştepta la momente foarte neplăcute. Dar speram totuşi să le depăşim.

— N-ai aflat între timp nimic despre concetăţenii tăi, Pongo?

— Nu, *Masser* Farrow, Pongo rămas întotdeauna cu *massers.* Acum Pongo crede că trebuie să se despartă de *massers* pentru totdeauna.

— Ce sunt vorbele astea Pongo? Nu cumva ai presimţiri de… moarte?

— Pongo ştie că el curând moare. Pământul el părăseşte, stă scris în cartea Domnului.

Din nou Marian mi-a aruncat o privire încărcată de semnificaţii. Acum eram de-a dreptul îngrozit întrucât Pongo ne era cel mai drag prieten şi pierderea sa ar fi fost foarte dureroasă pentru noi.

— Totul e o prostie! am strigat eu mânios, pentru a-mi ascunde emoţia adâncă ce mă cuprinsese. Aşa de repede nu moare nimeni, cât

despre presimţiri nu cred deloc în ele. Dacă Pongo se gândeşte că în ţara lui i se poate întâmpla ceva rău, atunci pur şi simplu să nu mergem acolo.

— Dacă *massers* nu vine, atunci Pongo merge singur, ne-a lămurit el liniştit. *Massers* se poate răzgândi, drum până la Cundo este lung.

— Venim cu tine Pongo, nu te lăsăm noi baltă, n-avea grijă, i-a replicat Marian. Şi chiar de-ar trebui să mai susţinem lupte grele ca atunci demult, nu ne lăsăm noi speriaţi.

— Dar acum capul sus! De data asta presimţirile sunt înşelătoare.

Pongo însă a scuturat neîncrezător capul. Ne-am părăsit din nou şi s-a aşezat iarăşi pe malul fluviului, unde a rămas nemişcat, cu privirea aţintită în apă. Niciodată nu l-am văzut aşa. Ştiam prea bine că prietenul nostru negru nu se temea defel de moarte şi spunea întotdeauna că nici un om nu poate scăpa de soarta sa.

Dar gândul că trebuia să ne părăsească astfel îl făcea să fie trist.

— Ce crezi despre toate acestea, Mariane? l-am întrebat pe prietenul meu, cutremurat, în şoaptă.

— Trebuie să veghem asupra lui, Robert, presimţirile sale nu l-au înşelat până acum niciodată. De data asta m-am alarmat şi eu. Ar fi o pierdere irecuperabilă dacă i s-ar întâmpla ceva. Dar şi Pongo este numai om. Se poate apăra de atacuri şi ambuscade însă nu şi de boală sau de viclenie. Aşadar trebuie să avem mare grijă de prietenul nostru, aşa cum am mai spus-o.

— Dacă am putea să-i scoatem din minte călătoria asta, Mariane!

— Atunci s-ar duce singur în ţara lui, dragă Robert. Ştii bine că este foarte hotărât în tot ce-şi propune.

— Pongo nu se va despărţi de noi, cred eu. Este suficient să-i spunem că va trebui să plecăm şi nu-l vom aştepta. Atunci cu siguranţă că se va răzgândi.

— Nu şi de data asta, dragă Robert! I-am citit-o eu destul de bine în ochi. O voce interioară îl cheamă la ai săi şi nu i se poate împotrivi.

Am tăcut. N-aveam ce face, trebuia să lăsăm ca lucrurile să se petreacă de la sine. Dar mi-am propus să veghez. Nici o secundă nu trebuia lăsat Pongo din ochi. Şi vai de aceia care vor veni să-l înfrunte!

Prietenul meu a dat numai din cap, aprobându-mă. Recunoscuse în ochii mei gândurile de care era animat în clipele acelea.

Ne-am împărţit orele de veghe şi ne-am întins să dormim. Pongo încă mai întârzia la malul fluviului privind necontenit în valuri. Chiar şi tăcerea sa era înfricoşătoare prin ea însăşi.

Dacă aş fi recunoscut pericolul care ne pândea atât de aproape! Aş fi încercat din toate puterile să-l îndepărtez. Pongo fusese nu numai însoţitorul nostru, dar şi un bun camarad şi cel mai devotat prieten, pentru care ne-am fi pus în joc oricând viaţa, cum a făcut-o şi el

pentru noi de nenumărate ori.

Am dormit foarte prost în noaptea aceea. De-abia în tăria zilei ne-am reluat călătoria pe fluviul Congo. Am întâlnit în drumul nostru un vaporaş care mergea împotriva curentului. Aceste nave sunt foarte puţin adânci construite şi de obicei au două sau trei punţi. Ne aminteau întrucâtva de vapoarele de pe Mississippi.

Întrucât călătoria noastră decurgea lejer, în curând vaporul a rămas în spatele nostru. Nu avea mulţi pasageri la bord, în schimb părea să fie încărcat din greu cu marfă.

Malurile fluviului erau şi aici încărcate cu o vegetaţie luxuriantă şi doar arareori ni se arăta o fâşie de savană, pe care alergau sălbăticiuni.

Odată, am surprins o turmă de elefanţi care se îmbăiau chiar la mal. Masculul conducător din faţa cirezii ne mirosise însă repede şi printr-un semnal de trompetă şi-a pus în alertă consângenii părtaşi la scăldat, dispărând cu aceştia în adâncul savanei. Am remarcat de asemenea câţiva hipopotami şi crocodili pe lângă care am trecut observându-i o vreme. N-aveam nici un chef de vânătoare, mai ales că eram aprovizionaţi din belşug cu carne uscată.

Pe cursul marelui fluviu apăreau din când în când insule şi insuliţe ce abundau de verdeaţă. Două din aceste insule le-am putut examina în voie, descoperind acolo păsări de toate speciile. Ca să nu mai vorbesc de şobolani, cărăbuşi şi lilieci şi o mulţime de fluturi ce mişunau deasupra acestora, însă altă faună nu se vedea.

De asemenea nici oameni nu se prea arătau pe acolo. Cu atât mai surprinşi am rămas când în faţa noastră, pe una dintre insule, a apărut o coloană înaltă de fum.

Prietenul meu mi-a aruncat o privire şi acum ştiam la ce se referea. Voia să vizităm neapărat această insuliţă.

Am debarcat pe partea de vest a acesteia. Negrii care erau cu noi ne-au urmat, sau cel puţin voiau să o facă, pentru că Marian le-a cerut să rămână pe ambarcaţie, având în vedere că nu doream să zăbovim prea mult pe acolo.

Marian şi cu mine eram de părere că aici puteam întâlni negri care se pregăteau de înnoptat. Era pur şi simplu numai o curiozitate ceea ce ne mâna acolo, deşi nu bănuiam că aici va începe din nou o aventură pentru noi. Pongo ne însoţea. Când am intrat în insulă şi am cercetat cu atenţie printre crengile tufişurilor am văzut într-un mic luminiş patru oameni care tocmai îşi terminau masa. Era vorba de un poliţist belgian şi doi subordonaţi de culoare. Când am dat crengile la o parte pentru a-l saluta pe alb, poliţiştii au sărit repede în picioare ducând mâna la arme. Se temeau probabil de un atac, dar când albul ne-a recunoscut şi-a strigat oamenii dându-le un ordin scurt, după care aceştia şi-au pus armele la centură.

— V-am speriat, domnule sergent, i-a trântit-o Marian.

— Fireşte, credeam că suntem singuri pe insuliţa asta. Vă petreceţi şi dumneavoastră noaptea pe undeva pe aici?

— Nu, tocmai am debarcat. Am văzut o coloană de fum şi curiozitatea ne-a mânat încoace. Mă bucur să întâlnesc aici un european.

Marian ne-a prezentat pe noi toţi. Sergentul se numea Micke. Acesta ne-a rugat să luăm loc în jurul focului, pentru că voia să ne întrebe ceva. I-am dat ascultare.

— Aşadar, aţi urmat cursul fluviului Congo, domnule Farrow. N-aţi întâlnit cumva vreo ambarcaţie pe care se afla un alb şi un negru?

— Am întâlnit diferite vase, printre care şi un vaporaş. În kanu-urile văzute de noi se aflau numai negri, albi n-am văzut nici unul.

— Ei, atunci înseamnă că sunt pe o pistă falsă. Cu siguranţă că s-a pierdut pe undeva printre afluenţii marelui fluviu. Nici nu mi-aş putea imagina că va încerca să o ia în amonte pe Congo, pentru ca să-mi scape.

— Aşadar, te afli în urmărirea răufăcătorilor, nu-i aşa, sergent? l-a întrebat prietenul meu.

— Da şi trebuie să mărturisesc că acum am avut parte de un mare ghinion. Omul cu siguranţă mi-a scăpat.

— Dar cine-i individul şi ce infracţiuni a comis?

— A delapidat douăzeci de mii de franci, pe care-i poartă asupra sa. Am fost însărcinat să-l caut aici pe fluviul Congo.

— De ce nu sunt angajate mai multe forţe pentru asta, sergent?

— Fiindcă superiorii mei ştiu că eu cunosc foarte bine regiunea fluviului Congo, până sus la cascadele Stanley… Am urmărit odată un individ trei luni pe aici, până în sfârşit l-am prins. Am intervenit exact în momentul în care acesta credea că am renunţat la urmărire. Şi dacă mi-a reuşit odată, cred că că-mi va reuşi şi acum, atunci când am de-a face cu indivizi rău famaţi în regiunea asta. Nat Becker mi-a scăpat deocamdată asta-i tot.

Se vedea de la o poştă că poliţistul petrecuse mult timp la tropice. Totuşi nu dădea impresia că i-ar fi dăinuit întrucât nu devenise plictisit sau arţăgos. Dimpotrivă, ochii săi parcă râdeau şi faţa îi afişa o mină calmă.

— Şi ce vei face dacă totuşi nu-l vei prinde pe individul acesta? a întrebat mai departe Marian.

— Ce-aş putea face? O să-l caut o vreme, poate trei sau patru luni, ba chiar ceva mai mult, după care mă voi reîntoarce la Coquihatville şi o să raportez eşecul. Fireşte că nu mă aştept să fiu lăudat cu ocazia asta ba voi primi o mustrare scrisă, întrucât superiorii mei nici nu bănuiesc cât de dificil este să cauţi un om în regiunea asta, dată fiind apropierea junglei. Repede poţi dispărea în pădure şi nu te mai laşi

văzut cu zilele. Aşadar, dacă subordonaţilor mei nu le va reuşi să-l găsească, atunci va trebui să ne întoarcem fără omul nostru.

— O slujbă ingrată. Ce să spun! s-a exprimat Marian în felul său.

— Ingrată? Sergentul a râs din toată inima. N-aş putea spune asta. Să urmăreşti un om şi să-l prinzi, aici stă toată plăcerea şi aş zice toată arta.

Omul acesta îmi plăcea. În ciuda meseriei sale grele, nu-şi pierduse deloc umorul.

— De-acum trebuie să mă întorc şi eu pentru a cerceta mai departe pe afluenţii Congoului, după omul meu. Înainte de o lună, cu siguranţă nu mă voi întoarce la Coquihatville. Dar dumneavoastră încotro călătoriţi, domnii mei? Înspre casă?

— Încă nu, a râs Marian. Vrem mai întâi să vizităm pe negrii bhakutu.

— Ştiţi unde locuiesc negrii bhakutu?

— Fireşte! Am mai fost de două ori pe acolo, însoţitorul nostru de aici şi l-a arătat pe Pongo, este căpetenia acestora.

— Pe toţi dracii, atunci asta pică de minune. Ştiţi, domnilor, aţi putea să-mi faceţi un mare serviciu. Individual acesta Becker este însoţit tocmai de un negru din tribul bhakutu, numit Bombi. Vreme de câteva luni îl însoţeşte mereu. Acum aş vrea să ştiu dacă negrul acela s-a reîntors pe meleagul lui. Acesta nu se face culpabil de nimic, întrucât nu a delapidat şi nici n-a furat ceva, dar şeful său a făcut-o.

— Cum pot să-ţi transmit informaţia, domnule sergent? Fireşte că te voi servi cu plăcere, i-a răspuns prietenul meu. S-a întors apoi spre Pongo.

— Cunoşti pe unul din satul tău numit Bombi,Pongo?

— Pongo cunoaşte. El a fost bun prieten cu Kanda şi duşman de la Pongo. El a dispărut atunci când Pongo învinge pe Kanda.

Marian m-a ghiontit uşor. L-am înţeles pe deplin. Pongo încă mai avea duşmani care dacă ar putea l-ar expedia în viaţa de apoi. Am început deja să adulmec şi eu cum stăteau lucrurile pe aici. Oare presimţirile funeste pe care le nutrea prietenul nostru să fi fost în legătură cu Bombi?

— Aha, va să zică se verifică, a strigat sergentul. Aş merge şi eu la negrii bhakutu. Dar mă îndoiesc că stăpânul lui i-a dat voie să plece, întrucât ticălosul are nevoie de el tocmai acum. Singur şi de capul lui nu s-ar descurca în junglă.

— Prin urmare unde trebuie să trimitem înştiinţarea? a întrebat Marian încă o dată.

— Trimiteţi rogu-vă, un mesager la Coquihatville, domnule Farrow. Acesta va fi plătit de către mine. Dacă nu mă va găsi, va întâlni un reprezentant de al meu pe care-l va informa. Acesta va şti în permanenţă pe unde mă aţin.

— Bine, o să mă interes, domnule sergent. Descrie-mi-l puţin pe acest Becker. Nu este exclus să dăm cu ochii de el.

Poliţistul s-a conformat. Întrucât nu vroiam să mai întârziem mult pe insulă, ne-am ridicat şi ne-am luat rămas bun de la sergent, care ne-a condus până la ambarcaţie. Ne-a făcut cu mâna până l-am pierdut din vedere.

II
O ÎNTÂLNIRE NEPLĂCUTĂ

— MASSER FARROW, Bombi este om foarte rău, a spus Pongo, când insula a dispărut după o cotitură. Pongo crede că Bombi mers cu om alb în satul lui.

— De ce presupui asta, Pongo? Trebuia să i-o spui şi poliţistului.

— Pongo merge singur în satul lui cu *massers*. Poliţist nu trebuie să ştie ce se întâmplă în ţara lui Pongo.

— Încă o dată Pongo, de ce crezi că Bombi s-a dus în satul tău cu omul alb?

— Omul alb vrea să dispară, el furat mulţi alţi oameni. Bombi ştie multe ascunzători, Pongo nu cunoaşte pe toate. Acolo trăieşte oameni ascunşi până tot se uită.

Şi Pongo m-a privit sigur de cele spuse. Convingerea lui Pongo era edificatoare. Aşa trebuie să se fi petrecut lucrurile. De bună seamă că ne-ar fi convenit mult mai bine dacă poliţistul ne-ar fi însoţit până acolo, întrucât noi nu eram mandataţi să facem arestări şi nici nu aveam intenţia.

— Nu vrei să-i dai de veste sergentului, Mariane? l-am întrebat eu pe prietenul meu. Încă mai este timp să-l anunţi despre ceea ce crede Pongo.

Pongo mi-a aruncat o privire întunecată. Marian a scuturat capul.

— Deocamdată nu ştim exact dacă lucrurile stau întocmai aşa, dragă Robert. Să ne închipuim totuşi că situaţia se prezintă chiar în acest fel şi în acest caz mai avem vreme să-l prevenim pe sergent. De altminteri ar fi extrem de supărat dacă ar veni acum cu noi şi s-ar dovedi că nu am avut dreptate. Am putea ajunge ca noi înşine să fim învinuiţi că l-am dus conştienţi de nas şi chiar că am fi în cârdăşie cu acest alb.

Pongo nu spunea nimic, dar se străduia din răsputeri să mărească distanţa dintre ei şi sergent. L-am liniştit şi i-am explicat că acum nu aveam defel intenţia să-l informăm pe poliţist. Pongo a început să vâslească mai încet…

Călătoria noastră a durat mai mult decât am crezut. La Coquihatville, unde am ajuns după patru zile, le-am dat drumul negrilor din tribul mobuti. Marian i-a răsplătit regeşte şi le-a dat o

scrisoare adresată şefului de post din Ungu, în care şi-a exprimat din nou mulţumirile noastre.

În zilele următoare ne-am continuat călătoria cu noii noştri vâslaşi şi trei zile mai târziu am ajuns la Kunda. De aici puteam să ne continuăm calea pe drumuri de ţară.

Ne-a fost recomandată o fermă din apropiere, care ne putea împrumuta câteva animale de călărie. Aceasta aparţinea irlandezului Mac Kent, care imigrase cu mulţi ani în urmă, un om prietenos şi simpatic, care ar fi vrut să ne ţină la ferma lui câteva zile. Acesta s-a declarat imediat de acord să ne ofere nişte animale. Când a auzit că voiam să călătorim la negrii bhakutu, chipul i s-a încruntat.

— De ce doriţi să mergeţi acolo, domnilor? s-a informat el. Poate nici nu ştiţi că regiunea este cuprinsă de o vreme de oarecare tulburări. Două triburi se află în dispută. Autorităţile vor să trimită soldaţi în regiune, nu pentru că negrii ar fi pe punctul de a se revolta, ci pentru a determina pe locuitorii din cele două sate să treacă la tratative şi să se abţină de la conflicte. Dacă chestiunea va deveni mai serioasă, atunci trupele vor fi trimise acolo cu siguranţă.

M-am uitat la Pongo. Se comporta de parcă nu l-ar fi interesat deloc treburile astea. Nu voia aşadar ca noi să menţionăm motivul pentru care voiam să ajungem la negri bhakutu.

Voiam să facem rost de nişte catâri sau asini şi de o căruţă. În Africa ecuatorială aceasta este cel mai comod mijloc de mişcare. Sunt mai eficienţi decât caii, întrucât depăşesc mai lesne mlaştinile şi drumurile noroioase. În plus aceştia sunt mai rezistenţi la diferite boli, mai ales la cea provocată de musca ţeţe. Rezistenţa şi puterea lor sunt uimitoare.

Dacă se bucură de o bună îngrijire, pot ţine pasul cu cei mai iuţi trăpaşi. Aceste animale, care au doar o putere ceva mai mare ca a unei vaci, duc cu uşurinţă un călător cu bagajele lui. Au însă defectul de a fi capricioase şi adesea nervoase din te miri ce.

Asta am remarcat imediat când am voit în ziua următoare să încalec. Animalul ce mi-a revenit părea să provină de la un circ. Încă de la început m-a împiedecat să urc în şa. S-a cabrat pe două picioare ca şi cum ar fi vrut să danseze şi mi-a trecut ceva timp ca să-l mai potolesc. Nu mai dură un sfert de oră mi-a reuşit asta, cu ajutorul fermierului. După ce m-am văzut instalat, a devenit parcă şi mai capricios. Prietenii mei deja apucaseră s-o ia înainte destul de mult, pe când eu nici nu mă mişcasem măcar un pic din loc. Catârul era nărăvaş rău de tot, nimic nu-l domolea, nici mângâierile, nici vorbele bune. L-am rugat pe fermier să-mi aleagă un alt animal. Acesta a râs şi mi-a spus:

— Păstraţi-l pe acesta, este unul dintre cele mai bune animale de călărie ce le am. Trebuie să aveţi puţină răbdare, dar ţineţi-vă bine în

şa pentru că o să pornească curând şi veţi recupera foarte repede timpul şi distanţa pierdute.

Omul avea dreptate, deodată am simţit o zguduitură şi de nu m-aş fi prins bine de şa. Aş fi căzut pe spate. Măgarul a pornit cu viteza unui tren expres. Într-un timp record am recuperat distanţa până la camarazii mei, care m-au copleşit cu râsete şi glume.

Mi-am lăsat bidiviul în voie. Prietenii mei rămăseseră cu mult în urmăm deşi aceştia se mişcau cu o viteză destul de mare, încă de la bun început. Deodată animalul s-a oprit brusc şi din nou era să alunec din şa, nemaivrând pur şi simplu să se mişte. Am aşteptat cu răbdare. Camarazii m-au ajuns din urmă, după care şi asinul a luat-o la picior, acum se comporta normal, galopând pe lângă ceilalţi.

— O să fie bine, am spus eu, totuşi îngrijorat.

— Animalul trebuie mai întâi să se obişnuiască cu tine, dragă Robert. Probabil că n-a purtat călăreţi vreme îndelungată. Acum se vede că-i ascultător.

S-a dovedit până la urmă că aşa stăteau lucrurile, animalul făcea acum tot ce doream. Obiceiurile sale proaste au fost uitate. Puteam acum să mă opresc şi să-mi reiau trapul.

— De aici încolo vom călări înspre lacul Leopold, unde va trebui să vizităm ferma unui anume domn Jones. Mac Kent m-a rugat să-i transmit salutări. Acolo ne vom odihni câteva ore, sau chiar vom petrece o noapte. Să sperăm că vom ajunge la lacul Leopold încă astă-seară.

— *Massers* încă astă-seară nu fi acolo, ne-a asigurat uriaşul nostru prieten. Pongo ştie unde ferma de la Jones, ne-a lămurit el, cunoscându-şi bine regiunea. Pongo crede că *masser* Jones poate spune dacă Bombi fost aici.

— Cum de presupui tu, Pongo, că fermierul ştie asta?

— Bombi ia totdeauna acest drum când merge la negri bhakutu.

— Atunci ne vom da seama în curând de asta, adică dacă albul a fost sau nu acolo, am replicat eu.

— Nu prea cred asta, Robert. Negrul se poate arăta pretutindeni, pe când albul stă pitit. Becker e destul de experimentat pentru a se putea feri de a fi văzut.

— Atunci nu este absolut necesar ca Bombi să treacă pe la ferma lui Jones, Mariane.

— Uiţi că şi aceşti oameni au nevoie de provizii pe care trebuie să le cumpere? Nu pot trăi tot timpul din ceea ce transportă pe spinările catârilor, mai trebuie din când în când să şi vâneze în savană, nu-i aşa, Pongo?

— Da *Masser* Farrow, în curând va apărea savana. Deja pădurea se rănreşte.

Pădurea prin care călăream acum noi încă arăta ca o junglă,

desigur cam rărită, dar apropierea fermei îşi punea amprentele şi aici asupra peisajului, întrucât exista o potecă destul de umblată.

Fuseseră doborâţi mulţi arbori. După cum ne spusese şi fermierul Mac Kent guvernul intenţiona să construiască chiar o cale ferată până la lacul Leopold.

Către amiază am ajuns în savană. Înaintea noastră se întindea o câmpie vastă, acoperită de iarbă de prerie, dacă se poate spune aşa. Plictisitoare, neprietenoasă şi monotonă putea părea oricui care păşea pentru prima oară pe acest podiş plat. Cât vedeai cu ochii, nu puteai zări decât undeva în depărtare o proeminenţă vegetală, un fel de înălţime întunecată precedată de grupuri răzleţe de copaci şi tufişuri. Iarba de toate soiurile era adesea presărată cu palmieri de statura unui om, iată în ce consta priveliştea ce ţi-o putea oferi savana. Vegetaţia arboricolă ce-o întâlneam se rezuma la mici grupuri de mimoze, arbuşti spinoşi în soiul acacia, dar nicăieri nu era prezentă vegetaţia ce caracterizează văile strâmte ale râurilor şi fluviilor. Tulpinile şi coronamentul arborelui de aici reprezenta doar o caricatură a vegetaţiei luxuriante ecuatoriale saturată de cursurile de apă din alte locuri.

Nici chiar omului nu-i reuşea să aducă vreo schimbare prin suprafeţele cultivate.

Iar colibele rotunde şi jugulate, susţinute de un sistem de fortificaţii din pari, se deosebea atât de puţin de restul tabloului vegetal încât trebuie să te apropii suficient de mult pentru a le distinge şi deosebi. Cunoşteam bine această savană şi oricum ne era mai plăcută decât jungla umedă şi caldă. Ceea ce ne părea însă extrem de dezagreabil era lipsa umbrei care să ne protejeze. Prin urmare, la vremea amiezii ne era cu neputinţă să călărim. Soarele îşi trimitea razele sale perpendiculare în creştetele noastre, iar solul reflecta îndărăt căldura primită de sus.

Ne-am oprit sub ultimii copaci şi am sărit de pe spinările catârilor. Întrucât nu ne cunoşteam prea bine cu cei pe care-i călăream, i-am legat ca să fim siguri de ei. Ne voiam să ne complicăm şi pe urmă să fim nevoiţi să alergăm după ei prin savană.

Soarele ajunsese tocmai acum la zenit, dogorea fiind aproape de nesuportat. Aerul tremura până hăt în zare. Ne-am prăbuşit la umbra unor arbori, în timp ce Pongo lua proviziile de pe crupa animalelor. La apă nu trebuia să facem economie, întrucât speram ca în cursul aceleaşi zile să fim la ferma domnului Jones. De-abia pe urmă, după ce am fi ajuns din nou în largul savanei, trebuia să ţinem seama de lichidul acesta atât de preţios, mai ales că nu cunoşteam defel izvoarele de apă dulce din zonă. Pongo lipsise ani întregi de pe aici şi nu era exclus ca de atunci izvoarele să fi secat.

Am făcut o pauză de vreo trei ore. Curând puteam să ne reluăm

călătoria prin savană. Căldura nu mai era atât de mare, întrucât razele soarelui cădeau acum pieziş.

În timpul călătoriei pe care am reluat-o după odihnă, nu prea mai aveam putinţa să vorbim între noi. Pongo, care se afla mereu la câţiva metri înaintea noastră, examina cu multă atenţie împrejurimile. Avea în vedere în primul rând fiarele de pradă.

Nu se întâmplă nimic. N-am văzut nici oameni, nici fiare. Fără să fim tulburaţi de ceva, am ajuns către seară la fermă. Proprietarul acesteia, Jones, ne-a primit bucuros. De mult nu mai avusese musafiri la ferma lui. Jones era un uriaş de vreo patruzeci de ani. Figura acestuia inspira încredere.

A, fost invitaţi să petrecem câteva zile la el. Din păcate, ne-am văzut nevoiţi să declinăm oferta, întrucât nu voiam să pierde mult timp pe aici. Marian i-a făgăduit că vom trece pe la el atunci când ne vom înapoia.

Când ne-am aşezat după cină pe mica verandă ce dădea înspre grădină, Marian s-a interesat de Becker şi negrul Bombi. Jones a clătinat din cap, spunând că nu i-a văzut. După un timp, s-a scărpinat în cap şi a spus pe un ton şovăitor:

— Străini sunt tot timpul pe aici în regiune. Câteva din vitele mele au dispărut, dar nu cred că au luat-o la goană pur şi simplu. Băieţii mei le-au căutat zadarnic. Nu e cine ştie ce mare nenorocire, am amintit asta numai pentru că aţi întrebat de străini, domnule Farrow.

— Unde păşteau vitele, domnule Jones? s-a interesat Marian.

— La vreo cinci kilometri spre vest de ferma mea. Acolo se găseşte un mic lac, unde şi iarba este destul de bogată. E un loc excelent de păşunat.

— Băieţii dumneavoastră n-au găsit nici un fel de urmă, Mister Jones?

— Nu pot să spun, am aflat asta curând de la un negru care mi-a adus ştirea. Cred că azi vom obţine veşti mai proaspete. Kroeke, administratorul meu voia să vină încoace ca să vorbească cu mine. Cum spuneam, nu-i cine ştie ce pierdere pentru mine, dacă dispar câteva vite. Sigur că va trebui să cercetăm dacă nu cumva a fost vreun animal de pradă, ori un furt de-al negrilor.

M-am gândit că Becker şi Bombi aveau mare nevoie de provizii, întrucât aici în savană este o problemă cu vânatul, mai ales atunci când eşti pe fugă. S-ar putea ca vitele să fi fost furate şi apoi măcelărite.

I-am povestit lui Pongo despre furtul de vite. El a ascultat după care ne-a răspuns laconic:

— Bombi a fost, el fură mereu.

Nu aveam deloc intenţia de a-i urmări pe aceşti oameni, cu atât mai puţin de a-i reţine, voiam totuşi să-l înştiinţăm pe sergent. Cu

privire la alb, nu exista un motiv ca să ne preocupe, cât despre negru, acesta îi producea lui Pongo dureri de cap. Prietenul nostru credea fireşte că acesta avea un plan diabolic.

Puţin înainte de miezul nopţii a sosit şi supraveghetorul. Jones i-a cerut amănunte în legătură cu furtul vitelor.

— Negrii trebuie să le fi furat, a răspuns el indiferent. Am găsit una dintre vite într-un tufiş, ucisă şi tranşată. Negrii aceia trebuie să fi mânaţi de foame.

— Crezi că au fost mai mulţi negri? s-a interesat Jones.

— Da, am găsit suficiente urme. Numai că negrii aceştia trebuie să fi purtat cizme.

Ceea ce spunea acum supraveghetorul avea cap şi coadă. Vitele nu au fost furate de un trib oarecare de negri, ci de o echipă de băieţi care mai lucraseră la vreo fermă.

— Hm! Ce părere aveţi acum de asta, domnilor? ne-a întrebat Jones, atunci când supraveghetorul a terminat ce avea de spus. Credeţi că e vorba de oamenii dumneavoastră?

— Suntem convinşi de asta. De altfel, credeam că atât albul cât şi negrul nu ţin să fie văzuţi şi de aceea s-au refugiat ori vor încerca să o facă la triburile de negri.

— Dacă aşa stau lucrurile, va fi o nimica toată să-i arestaţi, domnilor. Deşi în savană vă va fi destul de greu. Până la urmă o să vă daţi seama unde s-au refugiat.

— Nu intenţionăm de fel să avem de-a face cu aceşti indivizi, a răspuns Marian. Vom anunţa pur şi simplu postul de poliţie din Coquihatville, ca să trimită oameni. Din păcate, nici măcar asta nu putem face acum, întrucât nu cunoaştem nimic exact.

— Pot să-i pun pe câţiva din oamenii mei să-i urmărească pe hoţi? Am câţiva inşi potriviţi pentru treaba asta.

Prin oameni potriviţi fermierul se gândea la câţiva negri care lucrau pe domeniul său.

— Dacă vreţi să-i pedepsiţi pe hoţi, atunci acţionaţi în propriul dumneavoastră interes, dar nu vă osteniţi pentru noi. Eu cred că putem să ne reglăm şi singuri conturile cu aceştia. Presupun atunci că avem acelaşi ţel.

— Pentru o vită sau două nu merită osteneala, domnilor. Oricum că doresc mult succes în tot ce veţi întreprinde. Când plecaţi?

— Dimineaţă, la răsăritul soarelui. Până către amiază vom fi parcurs o mare distanţă.

Întrucât era aproape de miezul nopţii, ne-am căutat locuri de culcare. Am vorbit cu Marian despre cei doi hoţi, el fiind de părere că aceştia nu erau cu mult în faţa noastră.

Dacă Bombi l-a condus pe alb în satul său, atunci existau oricum şanse de a ne ciocni cu aceştia.

Puţin după răsăritul soarelui am pornit-o la drum. Pongo a preluat din nou conducerea, luând-o spre sud-vest. Asta arăta că hoţii ocoliseră cu grijă ferma lui Jones, dacă într-adevăr voiau să ajungă în satul lui Pongo. Cât despre acesta, era tot mai tăcut, cu privirile aţintite aproape tot timpul în depărtare.

Cu cât ne apropiam mai mult de sat, cu atât deveneam mai neliniştit. Să se îndeplinească oare presimţirile sale? Aveam cumva să-l pierdem pe bunul nostru camarad?

Gândul acesta mă făcea trist. Nu-mi puteam imagina mai departe călătoriile noastre fără credinciosul nostru tovarăş.

Am vorbit în şoaptă cu prietenul meu Marian despre toate acestea. Şi el privea lucrurile foarte serios.

Peisajul rămânea monoton. De câte ori depăşeam o colină, Pongo îşi oprea catârul şi privea cu atenţie împrejurimile. O dată mâna lui ridicată a arătat spre est. Am recunoscut în depărtare o mică pădurice.

— *Massers,* Pongo crede acolo poate odihni şi găseşte şi apă.

— Mă bucur că putem să o facem Pongo. Există umbră, numai să sperăm că vom fi singuri.

Uriaşul a înălţat din umeri. Nutrea aceleaşi gânduri ca şi noi.

Ne-am continuat călăria şi curând am dat de un pâlc de mimoze, arbuşti cornoşi şi mărăciniş peste tot. Locul nu era prea îndepărtat şi puteam ajunge acolo în douăzeci de minute.

— *Massers* fie cu băgare de seamă. Simba adesea odihneşte aici, ne-am povăţuit cu înţelepciune Pongo. Desigur, se gândea la leu. Ne-am oprit cam fără voie. Pongo ne-a făcut un semn. Am mai înaintat câţiva paşi după care am intrat în desiş. Primul care a pătruns a fost, se înţelege, uriaşul, acesta dorind să se convingă că nu ne pândea nici o primejdie. L-am urmat cu prudenţă. În mijlocul desişului înconjurător am găsit un spaţiu viran. Alături se înălţa o colină, la poalele căreia se oglindea un lac mic, cu apă limpede şi curată. M-a mirat nespus această bijuterie naturală. De unde putea proveni apa? Sigur, numai din adâncime. Am găsit şi firul apei care alimenta acest iaz. Acesta se prelungea la suprafaţă, umezind solul înconjurător şi alimentând vegetaţia luxuriantă dimprejur.

Am sărit din şei, în timp ce Pongo o şi zbughise în interiorul tufărişului, pentru a-l examina. Nu găsise nimic deosebit, nici oameni, nici „simba”.

Am lăsat animalele să bea, după care ne-am astâmpărat şi noi setea. Aici am găsit şi umbră din belşug. Am prânzit, după care ne-am întins pentru o odihnă de câteva ore. Numai Pongo, care era obişnuit ca întotdeauna să rămână de veghe, supraveghea totul cu privirea-i bănuitoare.

III

AMBUSCADA

AM DORMIT VREO ORĂ, când am fost trezit de o smucitură ce m-a făcut să sar în picioare. Nu-mi venea să cred ochilor. În faţa mea stătea un alb care avea în mână un revolver al cărui cătare era îndreptată înspre mine. Pongo stătea alături cu mâinile ridicate şi în privirea lui citeam o furie interioară.

— Haide, sus mâinile! a poruncit acesta. N-am să aştept prea mult, aşa că faceţi-o repede, domnilor.

Marian se ridicase şi el în picioare. Deodată am recunoscut situaţia gravă în care ajunsesem. În spatele lui Pongo stătea un alt negru, ce-şi ţinea arma aţintită asupra prietenului nostru.

Marian şi cu mine ne-am ridicat mâinile.

— Bombi, leagă-l întâi pe negru, apoi ia-i la rând şi pe ceilalţi doi. Grăbeşte-te şi fă-ţi treaba bine.

Negrul i-a legat mâinile lui Pongo la spate, apoi picioarele, cu frânghii foarte rezistente. După aceea l-a împins pe uriaş, care a căzut la pământ. Pongo s-a rostogolit însă repede pe o parte şi cu picioarele aşa legate le-a împins cu putere ca să-l doboare pe adversarul său. Acesta însă a sărit vioi la o parte. Cu toate acestea fusese prins de picioarele lui Pongo şi s-a prăbuşit şi el la pământ. S-a ridicat înfuriat de jos şi a vrut să se năpustească asupra prietenului nostru, dar un strigăt al albului l-a reţinut.

— Nu face prostii, Bombi, acum leagă-i pe cei doi albi! a hotărât el.

Negrul s-a achitat şi de sarcina asta. Ştiam de-acum cu cine aveam de-a face. Când am sosit şi noi la orizontală alături de camaradul nostru, albul s-a aplecat şi şi-a însuşit armele noastre, îndeosebi carabinele, care păreau să-i fi plăcut mai mult, pentru că le-a examinat insistent.

— Excelent, par să fie tocmai ce-mi doream şi eu, a constat el.

Abia după aceea a început să ne scotocească şi încărcăturile. A zâmbit mulţumit când a văzut alimentele şi obiectele de uz personal pe care le aveam asupra noastră.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Marian. Eşti cumva un bandit, care atacă tam-nisam oamenii în savană?

— Bandit? Nu, domnul meu, nu sunt bandit. Pur şi simplu am nevoie de obiectele şi armele voastre.

— Ba eşti un bandit, un hoţ şi un escroc, care a pus mâna pe douăzeci de mii de franci. Numele dumitale este Becker, nu-i aşa?

Albul l-a privit pe prietenul meu, înspăimântat. Şi-a închis pe jumătate ochii, după care împins de o furie oarbă ne-a strigat:

— Aşadar m-aţi urmărit! De aceea călăriţi în urma mea. Şi eu care credeam că am de a face numai cu sergentul şi cu cei doi oameni ai săi. Deci dumneata eşti un fel de vânător de recompense. Bine că v-am

întâlnit acum, întrucât aveţi de ce regreta.

— Nu te-am urmărit, Becker, ne-am întâlnit doar cu sergentul care ne-a povestit toată tărăşenia. Ţelul nostru duce undeva la sud-est de ţinutul acesta.

— Vreţi să susţineţi că şi voi mergeţi la negri din tribul bhakutu?

— Exact. Scopul călătoriei noastre nu eşti deloc dumneata, cum ţi-a plăcut să te împăunezi.

La auzul numelui bhakutu, Bombi a ciulit urechile. Acum l-a privit pătrunzător pe prietenul nostru negru şi a strigat deodată:

— Acesta de jos este Pongo, căpetenia bhakutu. El voia întotdeauna puterea pentru sine.

— Ah! Dar asta-i deosebit de interesant, a râs albul. Tu voiai întotdeauna să fii şef şi acum iată, zace la picioarele tale singurul om care îndrăzneşte să-ţi ia şefia!

Bombi şi-a tras cuţitul şi a vrut din nou să se repeadă asupra lui Pongo. Dar albul a ţipat atât de tare la el, încât negrul a încremenit şi cu faţa schimonosită de furie şi-a repus cuţitul la brâu. Privirea pe care i-a aruncat-o acesta lui Pongo mi-a arătat că prietenul nostru se află într-o primejdie de moarte aşa cum acesta presimţise de altfel.

— Aşadar, călătoriţi înspre tribul bhakutu, pentru a-l înscăuna la domnie din nou pe însoţitorul vostru regal, a meditat Becker încă zâmbind.

De fapt, avem şi noi aceeaşi intenţie, numai că voiam ca Bombi să preia domnia. Acesta e urmaşul legitim la tron.

— Te înşeli. A replicat prietenul meu. Urmaşul legal la domnie şi care are toate drepturile este Pongo. Kanda, vărul său, i-a contestat odată drepturile, împreună cu fratele său Maku. Bombi a fost prieten al acestor doi. El a trebuit pur şi simplu să fugă, după ce Pongo şi-a nimicit duşmanii.

— Şi atunci de ce vă însoţeşte acesta pretutindeni, dacă ţine să-şi reia numai drepturile uzurpate la domnie?

— Pongo doreşte să ne însoţească şi nu vrea să ne părăsească, de aceea l-a mandatat pe nepotul său Kudhang la domnie. Acum prietenul nostru vrea să se reîntoarcă la tribul său pentru o scurtă vizită.

— Pongo nu mai este căpetenie şi Kudhang a murit. L-a sfâşiat un leu, ne-a strigat Bombi. Acum Bombi va deveni şeful Bhakutu, fiindcă şi fraţii săi vor asta.

În timp ce spunea vorbele astea, nu se uita deloc înspre Pongo, dar se apropia tot mai mult de acesta. Pongo şi-a tras picioarele şi dintr-o smucitură l-a împins din nou, lovindu-l în şold. Negrul uriaş a zburat ca o minge prin aer, lovindu-se de un trunchi de copac şi a rămas nemişcat.

— Mii de draci, a strigat entuziasmat Becker, căruia nu părea să-i

pese de soarta complicelui său, admirând mai mult reuşita lui Pongo. El s-a întors înspre acesta întrebându-l gânditor:

— Aşadar, tu vrei să devii şeful tribului bhakutu? Dacă te ajut să ajungi la această demnitate, vrei să faci şi tu ceva pentru mine, Pongo?

Pongo a sesizat capcana din vorbele albului şi s-a prefăcut că va cădea în cursă:

— Dacă Pongo ajunge şef, el face tot ce vrea. Cine îl ajută să învingă duşmanii este prietenul lui.

— Văd că tu ai mai multe temeiuri de domnie decât Bombi, în care nu prea am multă încredere. Acesta e duşmanul tău. Vrei să îl leg eu pentru tine? Trebuie însă să-mi fii credincios şi să-mi asculţi toate ordinele.

Pongo ne-a aruncat o privire rapidă. Dacă îi promitea ceva banditului, trebuia să-şi ţină cuvântul. Dar Pongo avea numai o singură dorinţă, aceea de a ne elibera pe noi. S-a prefăcut ca şi cum s-ar gândi. Becker a început din nou să-i vorbească. El n-a băgat de seamă că Bombi îşi venise de-acum în fire şi auzea totul. Am văzut cum acesta îşi trăsese cuţitul şi se apropia pe nesimţite de Becker.

Am scos un ţipăt de avertisment. Becker s-a întors pe călcâie cu iuţeala fulgerului. În acelaşi timp negrul şi sărise asupra lui. Becker l-a întâmpinat cu o lovitură bine ţintită, care l-a făcut pe negru să dea înapoi. În următoarea clipă a apărut în mâna lui un revolver care l-a întâmpinat pe năvalnicul său adversar. Bombi a recunoscut de îndată primejdia. Ştia că Becker îl poate culca cu un glonţ la pământ, dar glonţul şi-a rata ţinta, iar în momentul următor Bombi a dispărut în desiş.

Becker a scos un răcnet de furie şi s-a luat după negru, care poseda şi el un revolver, ce-l putea folosi acum de la adăpost. Asta nu trebuia să se întâmple şi de asta şi-a dat seama şi Becker, intrând repede în tufişuri.

— Repede Pongo, rostogoleşte-te înspre noi, poate reuşeşti să ne eliberezi de legături! i-a strigat Marian.

Pongo a dat numaidecât urmare cererii. Marian s-a aşezat astfel încât, în ciuda faptului că mâinile uriaşului îi erau legate la spate, să poată totuşi să ajungă la frânghiile prietenului meu. Pongo a început să lucreze la ele cu febrilitate.

În depărtare a răsunat o împuşcătură, după care s-a auzit o a doua. Ambii oameni să fi fost atinşi de gloanţe? Oare cine rămăsese învingătorul? Dacă s-ar fi întors Bombi înainte ca Pongo să ne fi scăpat de legături, am fi fost neîndoielnic, cu toţii ucişi fără nici o reţinere.

Asta o ştia şi Pongo şi de aceea îşi dădea toată osteneala să desfacă nodurile frânghiilor ca să-l elibereze pe Marian. Se dezlegau încetul cu

încetul şi în sfârşit, prietenul meu şi-a putut elibera o mână. Acum îi era uşor să scape şi singur de celelalte legături. În buzunar a dat de micul lui briceag şi s-a grăbit să-şi taie frânghiile de la picioare. Am urmat apoi eu la rând şi apoi Pongo.

De îndată ce ma devenit liberi, ne-am ridicat cu toţii în picioare. Întrucât Becker ne luase pistoalele, am apelat la carabinele noastre. Ne-am pitit după trunchiurile unor arbori şi am aşteptat. Pongo a dispărut imediat în pădure ca să-l caute pe Bombi, în ciuda avertismentelor noastre.

Din desiş nu se mai auzea acum nici o împuşcătură. Am aşteptat cu încordare reîntoarcerea prietenului nostru. S-au scurs minute în şir, care ni s-au părut o veşnicie. În cele din urmă a apărut în mod neaşteptat din tufiş Becker. Chipul îi era schimonosit de furie şi căuta necontenit în jur. Când a observat dispariţia prizonierilor săi, a vrut să se retragă repede, dar o somaţie a lui Marian l-a făcut să se întoarcă. A văzut arma îndreptată asupra sa şi şi-a ridicat mâinile. M-am apropiat de el şi i-am luat revolver şi l-am legat cu fostele noastre frânghii.

Becker spumega de furie şi nu era în stare să lege două vorbe. Deabia când Marian l-a întrebat de soarta lui Bombi, acesta a răspuns:

— Sunteţi cu toţii nişte ticăloşi! Bombi m-a păcălit, v-a eliberat în timp ce eu îl căutam în desiş. Cu toţii sunteţi o apă şi un pământ…

Marian a râs.

— Calmează-te Becker, ne-am eliberat singuri, doar nu era să aşteptăm întoarcerea dumitale. N-am avut nici o intenţie de a te aresta, dar dacă ne-ai silit, n-am avut ce face, aşa te vom lua cu noi şi te vom preda autorităţilor în drept.

L-am percheziţionat şi am găsit la el cei douăzeci de mii de franci. Becker mârâia ca i fiară înfuriată, trăgea de frânghii, gata să-şi rupă încheieturile şi se blestema mereu că nu ne-a împuşcat de la bun început. Devenise de nerecunoscut.

Întrucât Pongo nu se întorsese încă, am plecat în căutarea acestuia. Voiam să găsesc şi locul unde Becker îşi ascunsese proprii cai, fiindcă era greu de crezut că venise aici pe jos. În desiş n-am găsit nici un catâr, ci doar locul unde fuseseră legaţi. Îmi devenise absolut clar că Bombi dezlegase animalele şi plecase cu ele.

Dar unde se afla Pongo? Am ocolit păduricea şi înspre sud-est am descoperit două punctuleţe. Când am cercetat locul cu binoclul am descoperit că era vorba de doi călăreţi. Acum m-am dumirit şi mai bine, cel de al doilea animal fusese folosit de către Pongo pentru a-l urmări pe Bombi.

M-am întors la Marian şi i-am spus ce descoperisem. Prietenul meu a clătinat mirat capul. Becker se liniştise între timp atât de mult, încât stătea fără să rostească o vorbă, privind fix înaintea sa. Cu el nu te mai puteai înţelege acum.

— Îl aştepţi aici pe Pongo, Mariane? am întrebat eu uitându-mă pe bolta cerului după poziţia soarelui. Am putea să ne reluăm călătoria.

— Fireşte că vom relua călătoria, doar avem trei catâri. O să-l legăm pe Becker de-a curmezişul spinării catârului lui Pongo. Dacă Pongo se reîntoarce, îl vom reîntâlni pe parcurs. Se va înapoia desigur pe acelaşi drum.

Am luat-o din loc şi după ce am depăşit păduricea de mimoze am privit în zare în speranţa că-l vom descoperi pe Pongo.

Aşa, dintr-o dată, mi-au revenit în minte presimţirile funeste de care fusese dominat acesta în ultimele zile. M-a cuprins o nelinişte interioară gândindu-mă la soarta lui Pongo. Duşmanul pe care-l urmărea era cam la fel de puternic şi dacă s-ar fi dat o luptă, rezultatul era îndoielnic.

Cu multă greutate am izbutit să-mi alung gândurile negre. Am văzut în schimb că şi Marian era cuprins de îngrijorări. Se străduia să nu remarc asta, dar l-am observat de câteva ori cum ridica binoclul de îndată ce ajungeam pe vreo colină de pe întinsul savanei, cercetând în adâncul orizontului.

N-am reuşit în calea noastră decât să dăm peste o turmă de zebre, care se îndepărta undeva spre est. Am descoperit şi o cireadă de bivoli, sau cel puţin asta am crezut, întrucât ne despărţea de ea o distanţă apreciabilă.

Prizonierul îşi mai revenise şi continua să ne ceară să-l lăsăm liber. Voia să ne mituiască cu cei douăzeci de mii de franci, mită pe care fireşte să am refuzat-o bombănind. Banii îi păstram în geanta mea şi voiam să-i înapoiem guvernului belgian.

Spre seară am dat din nou de un petic de pădure, formată de această dată din arbuşti bine dezvoltaţi, înalţi şi groşi. Înainte de a ajunge acolo, am coborât prevăzători din şei. Era primejdios să pătrundem buluc în desiş, întrucât ni s-a părut un admirabil loc de pândă pentru lei. De aceea, am convenit să facem un popas la marginea acesteia. Regretam acum şi mai mult că Pongo nu era cu noi, întrucât acesta, fiind localnic cu mare experienţă, ne-ar fi putut sfătui dacă eram în siguranţă aici. Nasul lui l-ar fi mirosit pe Simba numaidecât.

Am urmat animalele pe jos până la locul de tabără ales. Curând trebuia să pice întunericul, care în această regiune se producea destul de repede. Am căutat să ne aflăm în preajma celor mai de nepătruns tufişuri pentru o siguranţă cât mai bună. Unul dintre noi trebuia să stea de pază pentru a ne preveni la timp de apropierea vreunui animal de pradă.

Am renunţat să aprindem focul, ca să nu ademenim fiarele. Am mâncat şi am băut ceai rece şi i-am dat şi lui Becker de-ale gurii.

Când s-a făcut noapte de-a binelea, m-am învelit în pătură,

deoarece nopţile africane sunt în comparaţie cu ziua destul de reci. Mi-ar fi plăcut mai degrabă dacă am fi străbătut şi pe timpul nopţii o distanţă din drum. Marian însă s-a opus. Catârii trebuiau şi ei să se odihnească şi în afară de asta, spera ca Pongo să se reîntoarcă.

Am adormit repede. Înainte însă de a fi schimbat de către Marian, am sărit deodată drept în sus. M-a trezit din somn un foşnet îngrozitor. Am observat că prietenul meu stătea în picioare cu puşca gata pregătită, ţinând-o strâns în mâini. Tunetul înfricoşător pe care mi s-a părut că-l auzeam nu era altceva decât răgetul unui leu dezlănţuit care rătăcea prin savană. M-am ridicat şi eu iute de jos, înşfăcându-mi arma şi pregătindu-mă de tras. Aproape de mine a început să scâncească Becker:

— Dezlegaţi-mă, daţi-mi şi mie o armă pentru a putea să vă ajut să împuşcaţi bestia! se plângea prizonierul necontenit.

Se vedea cât colo că-l domina cu totul frica.

— Păstrează-ţi calmul, Becker, vrei să atragi atenţia asupra noastră? N-avem nici un chef să tragem….

— Da, dar când va sosi aici sunt pierdut. Aşa legat cum să mă apăr şi voi fi sfâşiat în bucăţi….

— Îţi spun încă o dată calmează-te! Nu se va întâmpla ce spui. Deocamdată nici nu se vede leul. Trebuie să fie destul de departe de aici!

Becker nu înceta însă cu văicărelile. Dar prietenul meu l-a ameninţat că-i pune un căluş dacă nu păstrează linişte, abia atunci s-a liniştit, astfel încât am putut afla cel puţin ce se întâmplă în savană. Era greu de distins de aici cum se târa şi furişa felina, dar pufăitul şi mârâitul fiarei se auzea totuşi din când în când, provocându-ne fiori de gheaţă.

Acum începeam să-i înţeleg prea bine pe oamenii care la auzul răgetului unei fiare îşi pierd tot curajul. Se părea totuşi că leul nu avea defel intenţia de a se apropia de noi. Pesemne că încă nu simţise că ne găseam atât de aproape de ea. Desigur, mi-aş fi dorit ca această întâmplare să nu fi avut loc. Oricum, nu era defel liniştitor să-ţi petreci noaptea cu un leu dezlănţuit în preajmă şi asta nu era totul. De obicei, un mascul nu umblă solitar. De cele mai multe ori îl însoţesc şi consoartele când iese la vânat. După sunetele ce le stârnea, ne dădeam seama că se îndepărta, dar deşi savana era inundată de lumina lunii, nu ne puteam dumiri unde se afla. Numai după auz puteam să bănuim direcţia în care se mişca.

M-am întins din nou, dar nu se mai putea dormi şi în afară e asta se apropia şi rândul meu de veghe. L-am rugat pe Marian să se odihnească, făgăduindu-i că-l voi trezi de îndată, în cazul că leul se va apropia.

Prietenul meu însă a vrut să mai rămână treaz încă vreo jumătate

de oră. Stăteam tăcuţi unul lângă altul scrutând întunericul. Stelele străluceau pe firmament ca nişte diamante multicolore proaspăt şlefuite. Păreau să fie mult mai apropiate decât propria noastră patrie.

— Unde poate să se aţină Pongo la ora asta?

Marian abia şoptise cuvintele şi aproape că am încremenit când l-am auzit. Chiar aşa, unde se afla prietenul nostru? De ce ne părăsise fără să ne spună un singur cuvânt? Să fi fost mânia ce o resimţea faţă de Bombi atât de copleşitoare încât să ne fi uitat?

— Nu cred că va mai reveni în noaptea asta, Mariane. Îl va urmări pe Bombi până îl va găsi.

Marian a fost de acord cu mine.

— Păcat că nu suntem lângă el, dragă Robert! Îmi fac mari griji din pricina lui…

— La fel şi eu, Mariane. De aceea mi-ar fi plăcut să călărim noaptea asta, poate că l-am fi întâlnit.

Spusele mi-au fost întrerupte brusc. Foarte aproape de noi a izbucnit răgetul leului, pe care-l credeam departe. Becker a început să ţipe iarăşi, înfricoşat. Marian şi cu mine am sărit în sus. Dar am încercat zadarnic să observăm ceva în savană.

Şi din nou… mugetul acela profund. Felina se apropiase simţitor de noi, după cât ne-am dat seama. Se părea să se târa dinspre partea dreaptă a noastră. L-am auzit pe Becker văicărindu-se şi ameninţările lui Marian nu mai serveau la nimic.

În cele din urmă am desluşit dihania deschisă la culoare ce se strecura prin iarba înaltă.

— Fii atent, Mariane, priveşte, vine de acolo! i-am şoptit prietenului meu.

— L-am văzut. Ţinteşte tu în ochiul stâng, pe când eu am să trag în cel din dreapta.

N-am mai apucat să răspund, întrucât fiara se apropiase şi mai mult şi părea în sfârşit să ne fi observat, pentru că a slobozit un răget şi mai puternic decât mai adineauri. Ochii îi străluceau sinistru prin întuneric.

Totuşi, depărtarea era destul de mare pentru a putea să nimeresc ţinta aşa cum îmi propusesem. Ştiam prea bine obiceiurile leului, deoarece nu-l întâlneam pentru prima oară. Acum trebuia numai să ne păstrăm calmul. Fiara continua să se mişte, în timp ce privirea mea fixă n-o părăsea defel. Ochii acesteia străluceau tot mai puternic şi am apreciat că nu ne despărţea de felină mai mult de cincisprezece metri. Totuşi leul nu era încă pregătit pentru săritură. De-acum deveniseră şi catârii neliniştiţi şi au început să tragă de dârlogii cu care erau priponiţi. Mă temeam să nu-i rupă şi să o ia la fugă, ceea ce ar fi însemnat pentru noi o pierdere catastrofală în plină savană. Din păcate, nu aveam acum timp să ne ocupăm de ei, regele animalelor

era lângă noi, doar la vreo zece metri.

Jelaniile lui Becker deveniseră jalnice. Marian şi cu mine aşteptam nemişcaţi, cu carabinele pregătite şi privirile aţintite spre fiară, ce putea în fiecare clipă să se încordeze pentru săritură.

— Acum!

Acesta era semnalul aşteptat de prietenul meu. În momentul următor au trăsnit cele două împuşcături. Leul, ce se ridicase pentru ultimul salt s-a prăbuşit îndată la pământ şi a început să scormonească cu labele din faţă tot ce întâlnea înaintea sa. După câteva secunde agonia felinei a luat sfârşit şi aceasta a rămas înţepenită pe locul unde o surprinseseră gloanţele noastre.

— Slavă Domnului.

Era Becker, cel căruia îi scăpaseră cuvintele acestea de uşurare. Nu m-am preocupat de starea leului şi am alergat spre locul unde legasem animalele de călărie. I-am găsit înfricoşaţi şi cu greu am reuşit să potolesc întrucâtva animalele, gata să-şi rupă legăturile şi să se piardă în negura nesfârşită a savanei. Le-am legat din nou cât mai strâns de frâie şi cu prilejul acesta am făcut o descoperire ciudată. Funia cu care fusese legat catârul lui Pongo fusese tăiată cu vreun obiect nu suficient de ascuţit, judecând după cum atârnau fibrele acesteia. Am privit uimit la ce aveam în faţă.

— Ce s-a întâmplat, Robert? m-a întrebat Marian.

I-am arătat fără să spun o vorbă frânghia tăiată. Prietenul meu m-a privit în ochi, peste măsură de surprins.

— Da, se vede că funia a fost tăiat aici. Dar se pare că făptaşul n-a mai avut timpul să-şi ducă treaba până la capăt.

Marian a iscodit spre tufişuri şi dând la o parte unul, s-a aplecat ca să privească pe jos cu atenţie. Am recunoscut amândoi urma unui picior.

— În desiş stă ascuns un om, mi-a şoptit prietenul meu.

— Crezi că e Bombi?

Marian a încuviinţat din cap.

— Omul purta cizme, după cum îţi poţi da şi singur seama. Desigur că un alb n-ar fi reuşit să se apropie atât de mult, încât să poată tăia frânghia.

Ce trebuia să facem acum? Era pentru noi mult prea primejdios să cercetăm noaptea tufişurile. Pe de altă parte, uşor ne putea nimeri un glonţ venit din spate.

— Trebuie să ne alegem un alt loc pentru noaptea ce a mai rămas, a hotărât repede Marian. Şi fireşte, să supraveghem aceste tufişuri. Să nu apară ceva. Dacă cumva se întâmplă să iasă din desiş vreun om, să avem şansa să-l prindem.

IV

NENOROCIREA LUI PONGO

MARIAN ŞI CU MINE ne-am condus mai întâi de acolo catârii. Apoi, ne-am întors după Becker. La vreo sută de metri de fostul nostru campament de noapte ne-am oprit. Acum aş fi vrut să scoatem pielea leului, dar Marian s-a opus.

— Leoaica ar putea să pândească în apropiere, dragă Robert. Pe de altă parte, suntem obligaţi să veghem asupra tufişurilor. Voi avea eu grijă de asta, iar tu vei supraveghea savana.

În jurul nostru domnea o tăcere desăvârşită. De aceea eram ferm convins că aş putea distinge orice mişcare suspectă în desiş. Cu siguranţă că aveam de-a face cu un negru care se strecura prudent prin desiş. Acesta era în posesia unei arme de foc cu care ştia foarte bine cum se umblă.

De aceea, privirea mea a zăbovit mai mult asupra tufişurilor din faţă, decât a savanei.

Deodată, la o oarecare depărtare a izbucnit iarăşi răget de leu.

— Leoaica! mi-a şoptit Marian.

Amândoi ne-am dus mâna la arme. Am vrut să mă ridic dar prietenul meu mi-a făcut semn să rămân jos. A arătat cu capul spre tufişuri. Marian avea dreptate. Dacă ne-am fi înălţat şi i-am fi acordat atenţie leoaicei, necunoscutul ascuns acolo ar fi putut încerca din nou să se târască spre noi. Asta căutam şi unul şi celălalt să împiedecăm.

— Lasă leoaica în seama mea, Robert! Tu rămâi aici, dar nu te ridica şi supraveghează doar tufişurile. Cu leul o s-o scot şi singur la capăt.

Marian s-a înălţat şi tupilat, a pornit înspre dreapta, către vechea noastră tabără. Eu am rămas jos pitit. Nu mă simţeam deloc bine. Înaintea noastră se afla leoaica, îndărăt potrivnicul nevăzut, care în orice moment mă putea doborî cu un foc de armă.

M-am hotărât să-mi concentrez toată atenţia asupra desişului încâlcit din imediata mea apropiere, dar în ciuda tuturor strădaniilor, n-am putut distinge nimic care să-mi dea de bănuit.

Deodată a izbucnit iarăşi răgetul leului şi a trebuit să dau toată străduinţa ca să-mi păstrez calmul.

S-au scurs minute întregi de încordare extremă. De mai multe ori am auzit scâncetul jalnic al leoaicei, care îşi jelea pierderea consortului. Aceasta se apropiase de locul unde zăcea masculul mort. Ce avea să se petreacă acum, o bănuiam eu.

Aşa cum mi-a povestit Marian mai târziu, el se târâse prudent până la locul acela, pentru a surprinde leoaica. De îndată ce s-a auzit răgetul jalnic şi mânios al fiarei, aproape imediat a răsunat bubuitul armei lui Marian, mai întâi unul şi apoi altul.

Acum nu mai puteam auzi chiar nimic, din ceea ce ar fi putu veni

dinspre tufărişuri, pentru mine adversarul invizibil nu mai exista toate simţurile îmi erau îndreptate spre prietenul meu. Reuşise oare să doboare leoaica? Poate că da, întrucât răgetele felinei încetaseră. Cu toate acestea, oricât mi-am ciulit urechile, n-am mai perceput nici un zgomot dinspre savană. În schimb catârii au devenit din nou neliniştiţi. M-am hotărât să mă ridic pentru a-i linişti. În mod straniu am avut senzaţia că acolo se petrece ceva necurat ca şi cum ar fi pândit un pericol necunoscut în apropiere.

M-am oprit şi mi-am scos revolverul. Ţinându-mi carabina în mâna stângă am început să scotocesc printre ramuri. Să fi trecut cu vederea zgomotul produs probabil de târâşul negrului prin tufişuri?

Mi se părea că aud ceva foşnind în desiş. Am ridicat revolverul. În acelaşi moment a trosnit o împuşcătură şi un glonţ fierbinte mi-a fluierat pe la ureche. M-am aplecat şi am deschis la rândul meu focul. Din nou am auzit o mişcare în tufişuri, care de data asta se îndepărta repede. Cu toate astea, am mai tras câteva focuri pentru a-mi îndepărta potrivnicul. Marian a apărut imediat lângă mine.

— Ce s-a întâmplat? s-a interesat el.

— În desiş stătea ascuns cineva, am auzit zgomot suspect, după care a trosnit o împuşcătură. Cât pe ce era să mă lovească în plin.

— Haide, ia două animale şi urmează-mă. Mai bine vom înnopta în savană decât aici, unde mi se pare prea primejdios.

Marian a apucat una dintre frânghii şi a tras după el un catâr. Eu l-am urmat ducându-l de dârlogi pe ceilalţi doi.

La o depărtare de vreo sută de metri de desiş se găsea un arbust răzleţ. Ne-am legat de acesta catârii, după care ne-am reîntors să-l luăm pe Becker.

Am avut însă parte de o surpriză mai mult decât neplăcută. Locul unde îl părăsisem pe prizonier era gol. Frânghiile tăiate ne spuneau ce se întâmplase. Bombi îl eliberase fără îndoială pe prizonierul nostru.

Marian nu părea însă prea supărat de întâmplarea asta nefericită. M-a consolat spunându-mi chiar că era mai bine cum s-au potrivit lucrurile, întrucât nu prea ştia ce să facă cu Becker.

— Totuşi, nu înţeleg, Bombi voia doar la începutul zilei să-l ucidă pe Becker, am spus eu.

— Poate s-a răzgândit. Bombi judecă ca un om de afaceri. Poate că are nevoie de albul acesta pentru a duce ceva la îndeplinire în cazul lui Pongo. Aş vrea numai să treacă noaptea asta cât mai repede.

— Ai terminat cu leoaica, Mariane? m-am interesat eu devenind brusc foarte interesat.

Prietenul meu s-a mărginit să râdă.

— Aş mai fi aici altfel, Robert? Leoaica n-a fost nici pe departe atât de primejdioasă decât aceşti doi oameni. Becker nu dispune de animal de călărie, deci va încerca să ne şterpelească vreunul.

— Unde o fi rămas însă Pongo, Mariane? Doar l-a urmărit el însuşi pe Bombi.

— Cred că a fost păcălit de acesta. Poate că Bombi a făcut un ocol călare şi s-a reîntors aici. Noaptea a fost greu, chiar şi pentru Pongo să „citească” corect urmele.

— Şi dacă se întâlnesc în luptă cei doi, Mariane? Bombi este şi el puternic şi mai are în plus viclenia, pe când uriaşul nostru prieten luptă cavalereşte.

— Pongo îl cunoaşte prea bine pe Bombi şi ştie cum să-l înfrângă, dinspre partea asta nu trebuie să ne facem griji.

Cu toată această asigurare, n-am încetat să fiu preocupat de soarta prietenului nostru negru. Nu-mi venea totuşi să cred că el fusese păcălit. Pongo nu putea fi lesne tras pe sfoară.

Mi-am făcut schimbul de pază, privind tot timpul cu mare atenţie spre catâri. Nu s-a întâmplat însă nimic şi când s-a luminat de ziuă, am răsuflat uşurat. Înainte de a ne îngriji de micul dejun, ne-am apucat să luăm blănurile animalelor ucise. Mai târziu, când am vrut să pornim la drum, ne-a dat mare bătaie de cap liniştirea catârului, pe spinarea căruia am îngrămădit cele două piei. Animalul tremura din tot corpul. Mirosul pieilor îi producea teamă şi numai treptat a început să se calmeze.

Am călărit mai departe spre sud-est.

Înaintea de plecare, am cercetat tufişurile. Dar nimic nu arăta prezenţa celor doi, bineînţeles, în afara urmelor care dovedeau că au fost pe acolo. Ceea ce ma alarmat cel mai mult a fost constatarea că Bombi se reîntorsese aici împreună cu doi catâri. Cel de-al doilea catâr era oare cel pe care îl călărise Pongo? Aceasta era întrebarea care ne obseda. Deşi doream să-l îndepărtăm cât se putea, totuşi gândul acesta chinuitor nu ne părăsea. Unde putea să fi rămas uriaşul negru?

După vreo patru ore de călărie am dat iarăşi de un crâng de arbuşti, unde ne-am oprit. De fapt, nu aveam intenţia de a face o nouă oprire. Însă o voce interioară ne spunea că în această îngrămădire de copaci şi tufişuri vom da de vreun semn de la Pongo. Ne-am apropiat de primii arbuşti şi am descălecat. Înainte de a pătrunde în interiorul tufărişului, crengile au fost date la o parte şi în faţa noastră a apărut. … Pongo.

Ne-a zâmbit chiar, oarecum încurcat.

— *Massers,* Pongo fost tare prost, a mărturisit el. Pongo păcălit de Bombi, care luat cal de Pongo şi întoarce la *massers.*

— Bombi l-a eliberat pe Becker, care era prizonierul nostru, l-a lămurit Marian. Dar cum i-a reuşit lui Bombi să te înşele?

— Pongo călăreşte aici, unde lăsat cal şi dispare în desiş, apoi ia pe urmele lui şi pătrunde în pădure. Pongo aude deodată tropăit de cai şi părăseşte repede tufiş. Bombi suit călare pe cal şi dus de acolo; el lasă

alt catâr. Pongo nu poate urmări atât de repede cu el.

Am fost bucuros să aud că nu s-a ajuns la o luptă între cei doi, deşi Pongo nu era un adversar de dispreţuit. Acum acesta stătea teafăr în faţa mea şi asta însemna principalul. Oricum gândurile negre în ce-l privea nu dispăruseră.

Acesta a încălecat pe catârul său şi am luat-o cu toţii din nou din loc, ţinând fără abatere, direcţia înspre sud-est. La întrebările puse de către Marian, uriaşul ne-a lămurit că puţin după căderea întunericului vom ajunge în satul său. Pongo nu ne-a mai întrebat de unde aveam pieile proaspete de lei, ştiind prea bine că fiarele le doborâsem noi în noaptea trecută. Cu armele noastre moderne a fost o nimica toată să o facem. Trebuia numai să ai mâna sigură şi să-ţi păstrezi calmul în momentul decisiv.

Înspre amiază am făcut popas într-o vale. Soarele ardea nemilos, dar în lung şi în lat nu se vedea nici un pâlc de arbori sub care să ne adăpostim.

Când după trei ore ne-am reluat marşul, am văzut înspre stânga ceva ce aducea a călăreţi. Prima dată am crezut că ar fi fost chiar Becker, apoi ne-am dat seama că era vorba despre un fermier ce se îndrepta înspre lacul Leopold. L-am salutat călduros. Marian l-a rugat pe om să-i împărtăşească fermierului Jones ultimele noastre întâmplări, în care fuseseră implicat Becker cu negrul său, pentru ca acesta, la rândul lui, să retransmită ştirea la Coquihatville.

Cu asta ne respectam cuvântul pe care i-l dădusem mai înainte sergentului de poliţie.

Ne-am reluat marşul. Cu trei ore înainte de căderea întunericului a apărut în depărtare conturul unei păduri. Am recunoscut această porţiune de junglă, întrucât eu am mai străbătut-o încă de două ori. În această mare pădure ecuatorială se aţineau destul de multe gorile, de care trebuia să ţinem seama.

În această pădure, într-un luminiş foarte întins, era situat satul lui Pongo. Mai precis, chiar în mijlocul junglei. Ochii lui Pongo s-au luminat atunci când a apărut pădurea. Cu chipul zâmbitor, s-a întors înspre noi, spunându-ne doar:

— Ţara lui Pongo, *massers!*

Am ştiut ce voia să spună cu aceste simple cuvinte. Oricărui om patria îi este cel mai scump lucru, indiferent dacă este un imperiu sau un sat obscur de negri. Şi iată că chiar aici se afla patria uriaşului nostru prieten.

Am intrat călare în pădure. Pongo cunoştea toate potecile, care în timpul anilor săi de absenţă au fost totuşi întreţinute de cei din satul lui. Fireşte că apăruseră şi poteci noi, dar pe care prietenul nostru negru nu intenţiona să le folosească. Două ore am tot călărit prin pădure. Am mai descris această porţiune de junglă în alte povestiri ale

mele, deci nu o voi mai face acum. Ne-am lăsat în seama lui Pongo, care cunoştea fiecare colţişor al imensului codru african. Cu puţin înainte de căderea întunericului am ajuns într-un luminiş.

Am sărit repede de pe spinarea asinului meu, în speranţa că aici ne vom instala campamentul de noapte. Pongo însă mi-a făcut repede semn că nu era cazul.

— Pongo conduce *massers* în ascunziş de la Pongo, ne-a explicat el.

În ascunzătoarea sa? De asta nu ştiam nimic, deşi, aşa cum am mai amintit, mai fusesem aici de două ori. Nu am mai stăruit asupra acestui lucru, uriaşul ştiind mai bine de ce nu ne-a arătat pe atunci ascunzătoarea aceea.

Uriaşul nostru prieten a luat-o călare pe o potecă foarte îngustă. După vreo două sute de metri am ajuns într-o altă rarişte, unde am şi descălecat. Pongo îşi luase calul de dârlogi şi l-a condus înspre un tufiş compact pe care cu mâna stângă îl dădu la o parte. Acum a apărut o nouă potecă, ce ducea mai departe în desiş. L-am urmat însoţiţi de animalele noastre. După ce am lăsat tufişul în urmă, Pongo şi-a lăsat animalul pe loc şi s-a întors, înlăturând toate urmele pe care le lăsasem pe potecă până aici. Pongo ne-a condus mai departe, continuând să mergem încă un sfert de oră. Deodată ne-am găsit în faţa unui luminiş larg în mijlocul căruia se ridica o colibă. El şi-a lăsat catârul liber. După care ne-a făcut semn. Voia să spună prin asta că am ajuns la ţintă. Ne-am apropiat de el.

— *Massers,* aici este ascunzătoare de la Pongo, ne-a informat uriaşul. Numai Tungu ştie de la ea.

— Cine este Tungu? s-a interesat prietenul meu.

— Tungu om în care are încredere Pongo. Tungu tare bătrân. Pongo crede că aici poate întâlni Tungu. Tungu află ştire de la Bombi că Pongo vine acasă.

Ne îndoiam că aşa ar sta lucrurile, fiindcă dacă Bombi ar fi răspândit ştirea, n-ar fi făcut decât să producă agitaţie în sat. Pongo avea însă mulţi oameni care ţineau la el şi-i rămăseseră credincioşi. Ci siguranţă că aceştia s-ar fi opus dacă Bombi ar fi vrut să-şi revendice puterea pentru el. I-am spus toate acestea lui Pongo.

— Bombi altfel spune toate astea. El spune Pongo om rău pe care Bombi trebuie să ucidă, pe când vine încoace, ne-a lămurit uriaşul negru, care ne ascultase cu atenţie.

— Deci tu crezi că Tungu nu va crede toate acestea şi va veni aici, dragă Pongo!

— Da, *Masser* Farrow, Tungu vine repede.

Eram foarte curioşi dacă nu cumva Pongo se înşela totuşi. Credinciosul nostru tovarăş s-a îndreptat acum înspre colibă şi a intrat înăuntru. Noi am aşteptat afară. Întrucât nu am fost invitaţi să-l urmăm, am bănuit că vrea mai întâi să percheziţioneze coliba. N-a

rămas totuşi mult acolo. Când a ieşit, ne-a surprins înfăţişarea sa. Pongo nu mai purta pantaloni albi, vesta uşoară şi nici cizmele sale. Acum se îmbrăcase aşa cum obişnuia să o facă pe când era şeful tribului său. În jurul umerilor îşi pusese o blană de leopard, care-i acoperea trupul până la şale. În braţul stâng purta un scut, iar cu dreapta o lance impresionantă.

Pongo voia prin asta să arate că devenise din nou stăpânul şi domnul tribului său. Ochii îi străluceau, am simţit în clipa aceea că va face orice pentru a-şi relua demnitatea puterii şi a şefiei. Cu orice preţ!

— Bravo Pongo! i-a strigat Marian.

Pongo arăta cam stânjenit, nu voia defel ca noi să-l lăudăm pentru această schimbare.

— *Massers,* Pongo acum merge în sat, ne-a spus el. Pongo rămâne multă vreme acolo. *Massers* trebuie să aştepte aici reîntoarcerea lui Pongo.

— Dar noi vrem să te însoţim, mai degrabă, dragă Pongo, ce zici de asta? l-am întrebat eu puţin dezamăgit.

— *Massers,* este mai bine dacă Pongo merge singur. *Massers* aşteaptă aici veşti de la Pongo. El trebuie să vadă ce a făcut Bombi.

Am scuturat cu părere de rău capul, când Marian m-a privit întrebător. Aş fi preferat să merg împreună cu uriaşul negru. Acesta nu voia să ne pricinuiască neplăceri, întrucât dacă se ajungea la vreo încăierare, noi nu trebuia să intervenim, altfel am fi avut mari necazuri cu autorităţile belgiene.

O asemenea eventualitate voia s-o evite cu orice preţ.

— Crezi că se va ajunge la luptă, dragă Pongo? l-a întrebat Marian.

— *Massers,* Pongo nu ştie, el numai bănuieşte.

A rămas câteva minute singur, reflectând îngândurat. În cele din urmă s-a hotărât:

— Dacă Pongo este mort, *massers* se gândeşte adesea la Pongo, nu-i aşa?

Aşadar, presimţirea funestă se reîntorsese. Am simţit că mă apucă furia şi m-am uitat aproape supărat la el.

— Pongo, greşeşti dacă gândeşti aşa. Te vei întoarce sănătos la noi, ai să vezi! Vai de omul care-ţi va face rău! Te vom răzbuna cumplit!

— Va fi mai bine dacă *massers* nu se ocupă de probleme al lui Pongo. Autorităţi nu vor ca oameni albi să amestece în treburi de la negri. Pongo merge acum.

Ne-a mai făcut un semn cu capul şi a dispărut după tufişuri, dar nu pe poteca pe care am venit noi, ci pe alta, ascunsă în dosul unui tufiş ce părea de nepătruns.

Marian şi cu mine ne-am privit cu subînţeles. Împărtăşeam doar aceleaşi gânduri şi sentimente: să-l urmărim în taină pe Pongo pentru a-l putea proteja.

Întrucât cunoşteam de mult intenţiile prietenului nostru negru, n-am avut de ce şovăi.

Ne-am îngrijit de catâri, le-am dat jos şeile, după care ne-am lăsat carabinele în colibă, înăuntru căreia nu se afla nimic deosebit decât ce-i trebuie omului pentru un scurt popas în pădure. După aceea am luat-o pe poteca dindărătul tufişului pe unde dispăruse Pongo.

VI
PONGO ÎN PRIMEJDIE

AM FĂCUT VREO DOUĂ SUTE DE PAŞI când deodată am auzit un strigăt îndărătul nostru. Ne-am întors şi am văzut un negru în vârstă care în semn de pace şi-a ridicat ambele braţe în sus, apoi le-a încrucişat pe piept, într-un mod oarecum asemănător ca cel folosit în orient cu ocazia salutului. Ne-am oprit. Negrul s-a apropiat de noi fără teamă. Îmi părea cunoscut şi ştiam că l-am mai văzut cândva.

— *Massers,* ni s-a adresat el într-o engleză pidgin. *Massers* s-a întors cu Pongo? El nu mort, cum spune Bombi?

— Nu, Pongo trăieşte. Tu te numeşti Tungu, nu-i aşa?

— Da, *Masser* Farrow, mă numesc Tungu. Pongo vorbit despre Tungu?

— Da, te-a aşteptat. Acum s-a dus în satul lui.

— Pongo însă nu trebuie să meargă acolo. Bombi a venit şi a spus că Pongo a trădat pe negri şi că el va veni ca să ia muncitori negri, pe care să-i vândă.

Asta fireşte că era o minciună grosolană din partea lui Bombi.

El le-a împuiat minţile oamenilor că Pongo va veni cu oameni albi pentru a introduce sclavia... desigur, negrii erau foarte supăraţi din pricina asta.

— Tungu crede şi el asta? s-a informat Marian.

Negrul a clătinat din cap.

— Mulţi din fraţii noştri nu cred aşa ceva, dar acum sunt trişti că Bombi l-a omorât pe Pongo. Pongo nu este mort, dar ei nu crede, vor mai întâi să-l vadă pe el.

— Câţi susţinători mai are Pongo?

— *Massers,* nu sunt prea mulţi, numai a treia parte din aceia ai lui Bombi.

— Asta arată prost pentru Pongo, dar sperăm că mulţi dintre aceştia să se reîntoarcă când vor afla că Bombi a minţit.

— Da şi el spune că Pongo a vrut să vină cu doi albi să prindă sărmanii negrii şi să vândă pe ei.

— Dar negrii ne cunosc doar, am intervenit eu.

— Acum ei crede pe Bombi. Pongo foarte greu devine şef din nou.

— Ce crede Tungu că ar trebui că facă Pongo?

— Pongo trebuie să lupte singur cu Bombi, apoi negrii aşteaptă vadă cine învinge.

— Deci se va ajunge la un duel, un fel de judecată a Domnului? am întrebat eu uluit.

— Tungu crede că mai bine aşa, dar Bombi nu vrea să lupte cu Pongo, ştie că atunci face mulţi duşmani.

— Va trebui să-l găsim repede pe Pongo. Încă nu-i vremea să se arate, a spus povăţuitor Marian.

— Da, *Masser* Farrow, de aceea venit aici Tungu, să vorbească cu Pongo şi să prevină la el.

— Bine, atunci să ne grăbim.

Ne-am reluat drumul. Tungu cunoştea tot aşa de bine poteca întocmai ca şi Pongo, aşa că a putut să ne conducă repede.

Chiar în mijlocul pădurii ne-a surprins noaptea. În ciuda întunericului de nepătruns de sub arbori, ne-am continuat mersul, deşi trebuia să ne călcăm pe picioare unul după altul, pentru a nu ne rătăci.

O jumătate de oră mai târziu ne-am pomenit într-un luminiş mare. În mijlocul acestuia se întindeau colibele satului lui Pongo. În piaţa din centru ardea un foc uriaş, ceea ce făcea să se distingă totul în jur, destul de clar. Ne-am dat seama imediat că Bombi îi alarmase pe băştinaşi. Mulţi dintre ei stăteau îndărătul unui ţarc întărit cu ţepuşe şi supravegheau cu insistenţă împrejurimile. Bombi se aştepta deci la reîntoarcerea adversarului său încă în această noapte.

Dar unde se ascundea totuşi credinciosul nostru prieten? Ne-am rotit privirile cercetătoare împrejur. Ceva a foşnit în spatele nostru şi din desiş a apărut chiar Pongo. N-a părut foarte surprins să ne vadă şi s-a îndreptat spre Tungu ca să se intereseze de starea lucrurilor.

Tungu i-a repetat aceleaşi veşti pe care le cunoşteam şi noi de la el. Ochii lui Pongo s-au îndreptat apoi spre foc şi apoi dincolo de acesta, în timp ce mâna i se odihnea strâns pe suliţă. Bănuiam că i-ar fi plăcut mai degrabă să intre direct în luptă, singur împotriva tuturor.

Tungu însă era un bun vorbitor cu putere de convingere. Pongo s-a liniştit treptat. Întrucât ambii negrii vorbeau în dialectul lor, n-am înţeles nimic.

În cele din urmă Pongo nu s-a adresat nouă:

— *Massers,* Tungu are dreptate, Pongo nu luptă cum cu Bombi. Acest este un mare trădător, dar Tungu n-a crezut niciodată că Bombi este şi un mare mincinos. Pongo va arăta la toţi fraţii săi că nu-i va vinde la oamenii albi.

— Vrei să întreprinzi ceva la noapte, Pongo? l-a întrebat Marian.

Pongo a negat numai din cap.

— Pongo va aştepta până dimineaţă, apoi trimite Tungu la Bombi să ceară la el luptă.

— Noi vom veghea să nu se petreacă nici o trădare, Pongo. Te poţi bizui pe noi.

— Tungu veghează, *massers*. Pongo nu vrea ca *massers* amestecă în certuri cu negri.

Avea dreptate, deşi se impunea totuşi această supraveghere, dar într-un mod cât mai discret. Nu voiam ca Pongo să-şi piardă viaţa în urma unei viclenii. Întrucât nu aveam de gând să ne reîntoarcem la coliba lui Pongo din luminiş, am rămas la marginea pădurii seculare, unde ne-am stabilit un loc de odihnă în spatele tufişurilor dese.

Pongo devenise neliniştit şi din când în când dispărea de sub privirile noastre. Cât despre mine, eu nu-mi găseam liniştea. De mai multe ori am vrut să-l urmez dar Marian m-a tras îndărăt.

Era cam pe al miezul nopţii când Pongo a dispărut din nou. Îşi lepădase blana de leopard şi-şi lăsase şi scutul. Dar lancea o luase cu sine. Am căutat să-l urmăresc cu privirea, însă după câţiva paşi a dispărut. Ştiam că va încerca să se târască înspre sat pentru a se pune în legătură cu prietenii săi.

A trecut o oră. Băştinaşii din sat încă stăteau de veghe. Focul lumina puternic împrejurimile. În jur, pe o rază de treizeci de metri puteai să recunoşti orice. De aceea mă îndoiam că lui Pongo îi va reuşi să se apropie neobservat de sat.

Deodată înăuntru aşezării de colibe a izbucnit o lumină orbitoare. Se auzeau mereu strigându-se numele lui Pongo sau Bombi.

Am sărit în sus privind spre sat. Negrii fugeau de colo până colo, în aer erau aruncate suliţe, iar urletele se înteţeau cu fiecare secundă. Cei ce stăteau îndărătul gardului de spini şi-au părăsit locurile.

— Pongo este în primejdie, acum când a cutezat să pătrundă în sat. Cum izbutise, nu ştim, dar nu putem să-l lăsăm de izbelişte. Focurile de armă sunt trase de Becker. Vino să ne grăbim acolo.

Tungu era şi el foarte agitat şi ne-a urmat imediat, când făcând paşi mari, am ieşit în luminiş. Din fericire, nimeni nu mai acorda atenţie acum împrejurimilor satului. Am ajuns repede la pavăza de ţepuşe, dar n-am văzut ce se petrecea îndărătul acesteia.

— Urcă-te pe umerii mei, Robert şi trage câteva focuri de pistol, ca să-i sperii puţin pe negri şi să-i dai astfel un răgaz pentru respiraţie lui Pongo. Dar repede, grăbeşte-te!

Deja eram sus. Priveliştea care mi se oferea ochilor mi-a îngheţat sângele în vine. Credinciosul nostru camarad zăcea însângerat la pământ. În jurul lui erau adunaţi o mulţime de băştinaşi. Câţiva îl ţineau strâns. Un negru imens, în care l-am recunoscut pe Bombi îşi înălţase lancea cu intenţia de a o arunca asupra uriaşului nostru prieten.

Atunci au detunat împuşcăturile mele. Mi-am ridicat ambele pistoale şi am tras până am golit încărcătoarele.

Acum era clar că interveniseră albii. Un glonţ l-a atins uşor la cap pe Bombi. El şi-a lăsat să-i scape suliţa şi a tulit-o.

A izbucnit un cor de strigăte de spaimă şi negrii de lângă el au căutat să-şi găsească la rândul lor scăparea prin fugă.

Pongo s-a ridicat în ciuda rănilor primite şi s-a grăbit să pătrundă mai departe în sat, dispărând curând după colibele cele mai apropiate.

— *Massers* vine repede, ne-a avertizat Tungu. Pongo este iarăşi liber, el părăseşte satul.

L-am zărit deodată pe Becker care ajunsese deja în stăpânirea catârului şi a armelor sale, făcând semne disperate unor negri. Îndată ce m-a observat a scos revolverul şi a slobozit câteva gloanţe înspre mine. Am sărit repede de pe umerii lui Marian şi ne-am retras cu toţi în grabă spre marginea luminişului. Era şi timpul, întrucât în spatele nostru, lângă gardul de apărare, se iviseră mai mulţi băştinaşi, care au început să arunce asupra noastră cu suliţele.

A trebuit să alergăm în zig-zag ca să nu fim nimeriţi.

Cu chiu cu vai am ajuns în cele din urmă la marginea marii păduri şi am pătruns la adăpostul arborilor uriaşi.

— Pongo este rănit, am strigat eu răguşit, de îndată ce mi-am tras sufletul, l-am văzut însângerat, întins la pământ.

— *Massers,* rană nu este grav, a rostit o voce şi îndată după aceea a apărut uriaşul în faţa noastră. Pongo mulţumeşte massers pentru ajutor. El crezut că bătut deja ceas de moarte.

— Unde eşti rănit, Pongo? l-am întrebat eu îngrijorat.

Pongo căpătase o rană de glonţ. Dar din fericire nu fusese atins osul la antebraţ. Negrii cuprinşi de delir îl azvârliseră la pământ, unde adversarii săi începuseră să-l lovească cu măciucile. Timp de câteva secunde el îşi pierduse cunoştinţa. Împuşcăturile mele îl făcuseră să şi-o recapete şi astfel a putut să scape în debandada generală.

În îngrăditura ce înconjura satul îşi făcuse de mai înainte o mică deschidere, pe care o mascase bine. Însă acest îngust tunel vegetal fusese năpădit repede de plante, dar Pongo îşi croise totuşi drum cu marele lui cuţit. Avusese de gând să se pună în legătură cu prietenii săi, pentru a-l captura eventual pe Bombi.

I-am legat rana de la braţ, de care uriaşul negru nu se mai sinchisea acum. Privindu-ne bucuros şi recunoscător, el ne-a spus:

— *Massers,* presimţirile rele acum dispărut, nu este hotărât ca Pongo să moară.

Cu asta, pentru el chestiunea era rezolvată.

Am aşteptat împreună apariţia zorilor. În sat domnea încă o mare agitaţie, întrucât toţi văzuseră cu ochii lor că Pongo era în viaţă şi că Bombi minţise. Tot mai multe voci se ridicau împotriva mincinosului. Dar Bombi mai avea destui adepţi, astfel că, prietenii lui Pongo nu îndrăzneau să-l susţină făţiş.

A venit în fine şi dimineaţa.

Când s-a luminat de ziuă am observat că Bombi adunase destui războinici, pregătind de bună seamă vreun atac. Între timp Becker veghea în interiorul satului, având misiunea ca adepţii lui Pongo să nu încerce răsturnarea situaţiei.

Brusc, războinicii au părăsit satul. În fruntea lor păşea Bombi, care purta suliţă şi scut. Străbătuseră deja jumătate din marele luminiş ce se întindea până la marginea pădurii. Dindărătul tufişurilor le-a apărut dintr-o dată în faţă Pongo. Purta din nou blana de leopard ca şi scutul şi lancea lui grea.

Pesemne că Bombi îl crezuse pe Pongo grav rănit şi când la văzut s-a oprit speriat, ridicând prevenitor mâna. Fără să se lase impresionat de cei din faţă, Pongo a luat imediat poziţie de luptă.

Negrii au început să şovăie. Încă o dată se convingeau că Bombi minţise când le spusese că Pongo era grav rănit. Înaintea lor apărea acum prietenul nostru în deplinătatea puterilor fizice, ca un luptător încrezător în forţele sale şi în biruinţă.

În acea clipă s-a arătat şi Tungu. El a păşit în întâmpinarea războinicilor şi din însărcinarea lui Pongo le-a împărtăşit propunerea de a lupta pentru supremaţie numai cei doi adversari, Bombi şi Pongo. Învingătorul avea să devină şeful satului.

Oamenii lui Bombi au primit cu veselie propunerea, deoarece aveau deplină convingere în victoria şefului lor.

Bombi însă era un laş, care nu accepta o luptă deschisă, dar negrii deveneau din ce mai favorabili acestei rezolvări a diferendului.

Pentru a nu-şi pierde de tot autoritatea, nu-i rămânea altceva de făcut decât să accepte confruntarea.

Tungu s-a grăbit să-şi anunţe consătenii rămaşi dincolo de îngrăditură satului despre lupta ce avea să înceapă şi urmările ei. Învingătorul trebuia să fie recunoscut ca şef suprem. Aproape toţi băştinaşii şi-au părăsit satul, în care rămăseseră acum doar Becker şi femeile cu copii. Acesta din urmă nu ţinea defel să se arate. Dacă Pongo avea să fie biruitor, se gândea să-şi caute salvarea prin fugă.

În luminiş s-a format un cerc mare. La mijloc, Bombi înţepenise pe loc, gata de luptă. Cu ochi încruntaţi, privea cu viclenie înspre Pongo, ce se apropia încet de cercul uman.

Cei doi urmau să folosească în luptă scutul şi lancea, aflându-se unul de altul la o depărtare de douăzeci de metri. Fiecare adversar putea să arunce atât de multe suliţe cât îi permitea rezerva ce o poseda. Dacă rezultatul n-ar fi fost decis astfel, urmau să treacă la lupta cu cuţitul.

Pongo împotriva lui Bombi! Asta urma să fie o înfruntare fără îndurare, întrucât ambii luptători erau de o forţă egală. Nu se putea şti de la început cine o va câştiga.

Tungu a dat semnalul ca Pongo să pătrundă în arenă, acesta s-a apropiat fără grabă. Întrucât nu se dăduse semnalul de începere a luptei, uriaşul nostru nu avea de ce să fie deosebit de atent şi fără să aibă suspiciuni, a pătruns prin cercul de privitori.

Bombi însă şi-a ridicat cu iuţeala fulgerului suliţa şi a aruncat-o asupra lui Pongo. Am scos involuntar un strigăt de spaimă. Din fericire Pongo mi-a auzit avertismentul şi a făcut iute un pas lateral şi arma adversarului său trecându-i milimetric pe lângă coaste.

Aproape în aceeaşi clipă a bubuit o împuşcătură. Bombi şi-a ridicat mâinile în sus şi a căzut la pământ, unde a rămas fără mişcare. Negrii au crezut mai întâi că noi am fost aceia care am tras. Ei şi-au dat de îndată seama de fapta criminală a lui Bombi, ce voia să-şi ucidă mişeleşte adversarul, dar de îndată ce l-au văzut pe acesta doborât, s-au înverşunat împotriva noastră. Şi-au ridicat lăncile, voind să se răzbune. Dinspre pădure a răsunat însă un glas poruncitor. Ne-am întors pe călcâie şi l-am văzut apărând pe sergentul Micke, urmat de poliţiştii lui negri. Acum băştinaşii ştiau că au în faţa lor supremaţia autorităţii belgiene, astfel că ai dat buzna ţipând înapoi spre sat.

Sergentul s-a apropiat salutându-ne:

— Am sosit la timpul potrivit, domnilor. Acest negru, pe care l-am recunoscut imediat a fost un mare ticălos; voia să-l ucidă mişeleşte pe însoţitorul dumneavoastră. L-am observat de o bucată de vreme şi i-am plătit-o cu un glonţ. Asta a fost pedeapsa lui.

— Becker este în sat, l-am avertizat eu.

— Ştiu, a zâmbit sergentul. După ce ne-am despărţit atunci, m-am răzgândit, domnilor! Oamenii mei au fost chiar atunci de părere că Becker şi Bombi vor veni în sat şi ne-am hotărât să ne întoarcem pe urmele dumneavoastră. Speram să vă pot ajunge pe drum. În cale l-am întâlnit pe fermierul care urma să ducă vestea lui Jones. Am fost bucuros, fireşte şi m-am grăbit şi mai mult să ajung aici. Din păcate ne-a prins întunericul, aşa că a trebuit să înnoptăm în junglă. Acum iată-ne şi am să fac puţină ordine în sat.

Sergentul a luat-o înaintea noastră. Negrii îşi depuseseră armele şi ne priveau înspăimântaţi. Pongo, acum în calitate de căpetenie a început să dea câteva porunci.

Becker dispăruse deocamdată, dar a putut fi găsit ceva mai târziu într-o colibă cu femei. Sergentul i-a pus cătuşele iar noi i-am dat acestuia cele douăzeci de mii de franci pe care Micke i-a luat surâzând. Pongo recunoscuta cum de şef şi domn, a pus toate lucrurile la locul lor, cu chibzuială.

Am mai rămas câteva zile în sat. Când după vreo săptămână a venit vremea să ne luăm rămas bun de la prietenii noştri, Pongo i-a predat şefia în sat lui Tungu.

— Pongo rămâne şef şi dacă e departe, el vine aici cu *massers*, a

spus el cu convingere.

Ne-am bucurat din suflet scuturându-i mâna. Am pornit pe drumul de reîntoarcere împreună cu sergentul şi poliţiştii săi, care-l escortau pe Becker. Am trecut iarăşi pe la ferma lui Jones, unde sergentul s-a despărţit de micul nostru grup. Cât despre noi, ne-am ţinut făgăduiala şi am mai rămas câteva zile oaspeţii fermierului.

Congo

Republica Democratică Congo, succesoarea Congoului belgian este situată în zona centrală a Africii, de o parte şi de alta a Ecuatorului, având ieşire la Oceanul Atlantic printr-o fâşie îngustă de ţărm care cuprindea şi estuarul fluviului Congo.

Are o suprafaţă de 2.345.000 km^2 şi o populaţie de 52,4 mil. locuitori. Capitala este la Kinshasa (3,8 mil. loc.), iar alte oraşe importante sunt Kisangani (fost Leopoldville), Kananga şi Kolwezi.

Relieful este marcat de bazinul fluviului Congo, fluviu lung de 4.370 km şi cu un debit la vărsare de 80.000 mc/sec. În est se remarcă lanţul munţilor de origine vulcanică Ruwenzori (5.109 m), parţial activi, iar la sud-est munţii Mitumba (2.000 m). În rest relieful este format din podişuri nu prea înalte, acoperite de păduri tropicale umede (42% din teritoriu). Savana domină suprafaţa ţării în proporţie de 20%. Pe marea fractură estică sunt prezente marile lacuri ale Congoului: Albert, Eduard, Kivu, Tanganyika şi Mweru.

În anul 1482 navigatorul portughez Diego Cao descoperă estuarul fluviului Congo, dar interiorul ţării rămâne necunoscut până la expediţiile marilor exploratori ai secolului XIX.

Atunci între 1874 şi 1884, Congoul devine cunoscut datorită numelor lui David Livingston, John Speke sau Henry Morton Stanley, care au petrecut ani în şir explorând imensitatea teritoriului congolez. În această perioadă zona a devenit obiectul unei competiţii internaţionale între principalele puteri europene ale momentului. În 1884, în urma conferinţei de la Berlin, Congoul a fost încredinţat regelui Leopold al II-lea al Belgiei, acesta devenind astfel cel mai mare proprietar privat din lume, deşi nici nu ştia cât de bogată este proprietatea sa, singura sa obligaţie fiind cea de a asigura libera circulaţie pe fluviul Congo şi un comerţ liber, precum şi de a pune capăt negoţului cu sclavi în zonă. Ultima sa obligaţie nu a reuşit să o îndeplinească şi pe lângă asta, modul defectuos de administrare a proprietăţii a făcut ca în urma unui scandal de proporţii, teritoriul să fie transferat în stăpânirea statului belgian în anul 1908.

Înainte de primul război mondial a început explorarea cuprului în provincia Katanga, fapt care a dus la îmbogăţirea acestei provincii într-o măsură dublă decât restul teritoriului, creând premiza desprinderii viitoare a provinciei din statul Congo. La 30 iunie 1960, Congo devine independent cu prim ministru în persoana lui Patrice Lumumba, dar nici două săptămâni mai târziu, la 11 iulie, Katanga se declară independentă sub conducerea lui Moise Chombe. Revolta armatei congoleze, dublată de ezitările trupelor ONU şi de neînţelegerile dintre conducătorii congolezi care s-au dovedit ineficienţi în gestionarea revoltelor interne a făcut posibilă intervenţia trupelor paraşutate belgiene, precum şi asasinarea lui Patrice Lumumba în ianuarie 1961. În scurtă vreme începe războiul pentru secesiunea Katangăi, război în care intervin în forţă trupele ONU iar de cealaltă parte mercenarii străini, denumiţi „fioroşii”, angajaţi de guvernul katanghez. La 21 decembrie 1961 Chombe renunţă la secesiune.

Totuşi tulburările continuă iar în 1965 ajunge la putere colonelul Joseph Mobutu. Acesta, după ce îşi consolidează puterea, instituie o dictatură militară dură şi coruptă dar prea puţin eficientă pentru stabilizarea ţării. Sub numele tribal de Mobutu Sese Seko, el schimbă denumirea ţării în Zair. După tulburările sângeroase din anii ’90, Mobutu este răsturnat de la putere în 1997, exilat şi moare în acelaşi an, iar ţara revine la vechea denumire de Congo. Începând cu 1998 reizbucneşte cel mai sângeros război de după cel de-al doilea război mondial, cu peste 4,7 milioane de victime în prezent.

În 1994 în regiunea Rwanda are loc masacrul a peste 500.000 de etnici tutsi minoritari de către rivalii lor hutu. În momentul în care tutsi ajung la putere, grupările hutu responsabile de masacre fug în Republica Democratică Congo (fostă Zair), unde beneficiază de protecţia preşedintelui Mobutu Sese Seko.

În acel moment, Rwanda împreună cu Uganda ambele intenţionând capturarea rebelilor

hutu refugiaţi în Congo şi protejaţi de preşedinte, susţin financiar şi militar gruparea Alianţei Forţelor Democratice pentru Eliberarea Congoului (ADFL) condusă de Laurent Kabila. În 1998 acesta reuşeşte răsturnarea prin forţă a lui Mobutu care este exilat şi moare în acelaşi an. Speranţele conducătorilor din Rwanda, Uganda şi Burundi, cum că noul preşedinte Laurent Kabila, va extrăda gherilele hutu drept recompensă pentru sprijinul lor la răsturnarea lui Mobutu sunt infirmate un an mai târziu, în 2 august 1998, atunci când Kabila refuză alungarea lor, ba dimpotrivă, încearcă eliminarea trupelor venite pentru a-l ajuta să dobândească puterea. Cele trei ţări ripostează acordând sprijin oponenţilor lui Kabila şi implicându-se militar tot mai mult în estul ţării. În schimb Kabila primeşte sprijin de la Angola, Namibia şi Zimbabwe, ţări care au propriile lor interese în zonă.

Această stare de fapt se concretizează câteva luni mai târziu, atunci când aceste trei ţări, cărora li se va alătura şi Ciadul, vor desfăşura trupe în interiorul graniţelor Congoului, în timp ce Rwanda, Burundi şi Uganda sponsorizează grupările rebele (Mişcarea de Eliberare a Congoului şi Alianţa Congoleză pentru Democraţie) în scopul răsturnării lui Kabila. Pe lângă acestea mai există şi alte grupări armate neguvernamentale, unele formate din hutu, inclusiv din cei responsabili de masacrele din Rwanda, care luptă împotriva conducerii tutsi din ţările vecine, grupări formate din congolezi tutsi din ţările vecine, grupări formate di congolezi care luptă împotriva celor ce au pătruns pe teritoriul ţării, precum şi grupări formate din etnici ugandezi ce luptă împotriva propriului guvern sprijiniţi de către Sudan. S-a ajuns astfel la implicarea în conflict a nouă ţări africane ce au transformat Republica Democratică Congo într-un imens câmp de bătălie, cu zone controlate de fiecare grupare în scopuri proprii, ca o consecinţă a demarcărilor teritoriale impuse în urma colonialismului european.

La 16 ianuarie 2001 preşedintele Laurent Kabila este asasinat de către unul din bodyguarzi, iar puterea este preluată de către fiul său în vârstă de 31 de ani, Joseph Kabila. În acest răstimp ONU încearcă să ia măsuri, dar căştile albastre desfăşurate în număr insuficient sunt incapabile să oprească masacrul. Au fost semnate mai multe acorduri de pace (la Lusaka în 1999, Pretoria, Luanda şi Gbadolite în 2002, Sun City în aprilie 2003), dar pacea este departe de a fi instaurată în regiune.

O lună mai târziu, Consiliul de Securitate al ONU autorizează o forţă de menţinere a păcii sub conducerea Franţei în scopul de a crea premizele unei păci durabile.

Aventurile submarinului Dox 250

Hans Warren

I
O OFERTĂ CIUDATĂ

— ACUM POATE CĂ V-AŢI PUTEA ACORDA vreo câteva zile de odihnă, ne spuse domnul Diersch, privindu-ne întrebător.

Marian îl privi pe plantator zâmbind, după care îmi aruncă o privire scurtă, inchizitorială.

— De fapt nu pierdem nimic. Cutreierarea Sumatrei am cam terminat-o, cât despre plecarea noastră înspre India, asta va fi de abia peste câteva săptămâni, aşadar, de ce nu?

Stăteam pe veranda bungalowului care devenise locul nostru preferat în ultimele zile. De fapt, eram chiar bucuros că Marian hotărâse să mai rămânem câteva zile la Diersch. Îmi propusesem azi de dimineaţă, pe când făceam o mică plimbare prin plantaţia acestuia, să vorbesc cu Marian cu privire la această problemă. Vroiam să mai petrecem câteva zile de vânătoare pe aici.

Diersch ne servise din nou unul din cele mai bune vinuri ale sale, cu prilejul acesta mai discutând, reamintindu-ne vechile aventuri petrecute pe aceste meleaguri.

Pentru astăzi, de pildă, ne-am propus o scurtă vizită la Kota Radja. Trebuia să ne reînnoim proviziile de orez, aveam nevoie de baterii noi pentru lanternele noastre, precum şi de muniţie.

Pongo, care rătăcea de colo-colo prin regiune, se cam plictisise în ultima vreme.

După prânz, toate pregătirile erau încheiate. Domnul Diersch ne împrumută doi cai de călărie şi de asemenea pe fiu său Jaap Diersch, care urma să ne însoţească. El cunoştea drumul mai bine decât noi şi nu a durat mai mult de o oră şi jumătate până ce am ajuns în mica localitate.

Peste tot o înşiruire de colibe, doar clădirea Poliţiei era o clădire ceva mai răsărită, pe o stradă care merita oarecum această noţiune. Încolo numai câteva drumuri de ţară străbăteau aşezarea care, de altfel, era şi centrul administrative al unei circumscripţii mult mai mari. Jaap Diersch ne conduse la nişte negustori de unde am tocmit cele necesare, după care ne-am regăsit cu toţii în singurul hotel al localităţii pentru o băutură rece.

Mi-a bătut la ochi faptul că Marian arunca deseori priviri pe strada principală ca şi când ar fi căutat pe cineva. Privirii mele întrebătoare îi răspundea doar cu scuturături din cap, ca şi când n-ar fi vrut să discute de faţă cu tânărul Diersch.

Când acesta se îndepărtă câteva minute pentru a-i cumpăra ţigări tatălui său, lucru de care uitase în prima clipă, Marian se aplecă spre mine.

— Întoarce-te încet în spate, Robert! De o bună bucată de timp ne urmăreşte un chinez. Stă la câteva mese depărtare şi ne priveşte mereu.

Ca din întâmplare mi-am lăsat privirea să alunece într-acolo şi l-am recunoscut imediat pe omul nostru. Faţa lată, prea puţin simpatică, cu o cicatrice mare pe obrazul stâng nu contenea să ne privească. Omul părea să fi decăzut foarte mult şi nu părea de prin părţile astea. Hainele sale jerpelite erau dovada unui marş lung prin junglă, la fel ca şi sandalele pline de noroi.

M-am întors spre Marian şi i-am spus:

— Nu-mi pot imagina de ce se zgâieşte aşa la noi chinezul ăsta! Să aparţină vreunei bande?

Marian scutură capul, negând.

— Nu prea cred, Robert, deşi…

Dar nu-şi termină fraza. Chinezul despre care vorbeam se afla deja în faţa mesei noastre, făcând o plecăciune.

— Iertaţi-mă domnilor, dar îmi păreţi străini pe aici!

Marian încuviinţă şi privi întrebător spre individ.

— Numele meu este Fang Hu şi până ieri, supraveghetorul unei plantaţii de cafea din apropiere. Din păcate trebuie să mă întorc în patrie. O afacere de familie, înţelegeţi?

Oarecum dezorientat chinezul continua să se uite la noi.

— Aş vrea să vă arăt ceva.

Se apleca înspre masa noastră şi produse cu o mişcare bruscă a mâinii o hartă despăturată în faţa noastră.

— Ia uitaţi-vă domnilor! Aceasta este Selawa. La jumătatea înălţimii acestui vulcan am dat într-o bună zi peste resturile unui templu vechi, cu statuete preţioase şi numeroase nestemate încrustate în ele. N-am putut să iau nimic în afara unei statuete de aur de o mare valoare întrucât aytehii au început să mă urmărească. Restul comorii l-am îngropat. Sunt gata să vă las această hartă care indică locul exact în care am îngropat comoara. Pentru o sumă modestă, se înţelege!

I-am râs în faţă:

— Doar nu ne crezi atât de prosti încât să luăm de bună o asemenea poveste! mai bine pleacă!

Marian îşi lăsă mâna pe braţul meu şi-l privi cu interes pe chinez.

— La ce sumă te-ai gândit? îl întrebă el.

— O mie de dolari, cu siguranţă nu este mult, domnule! Dacă nu aş fi atât de grăbit, cu siguranţă aş obţine mai mult pe figurină.

— Cine îmi spune mie că harta asta este autentică? Ia să vedem!

Marian se aplecă înainte şi examină minuţios harta.

— Uită-te domnule, aici este templul de unde am scos figurina şi chiar aici am şi îngropat-o. Aş vrea.…

— Hm… Pare să fie autentică. Cinci sute de dolari ţi-aş putea da pe

ea.

Harta îşi schimbă repede proprietarul şi acum mă uitam uimit la Marian, care încheiase o afacere atât de nesigură.

Privirea neliniştită a chinezului atrăsese atenţia localnicilor, probabil bătăuşi, care stăteau de cealaltă parte a străzii şi se uitau înspre noi.

Chinezul îşi ordonă repede banii pe care Marian îi depusese pe masă şi intră repede pe uşa hotelului.

De asemenea băştinaşii au traversat strada şi au intrat la acelaşi hotel.

— Ei, dar s-au grăbit, nu glumă, i-am spus eu prietenului meu. Cu siguranţă ceva e putred aici, altfel galbenul nu s-ar fi grăbit aşa.

Marian privi gânditor înspre intrarea de la hotel şi spuse:

— Nu ştiu ce o să iasă din treaba asta, dar harta pare adevărată. Cum desigur ştii şi tu prea bine, cunoşteam şi noi regiunea asta din jurul vulcanului Selawa şi anumite puncte marcate pe hartă le-am recunoscut din expediţiile anterioare de vânătoare din regiunea aceea. Dar iată-l pe Diersch că se întoarce.

Marian îşi împăturase deja harta, punând-o în geanta pe care o purta în spate.

Jaap Diersch cumpărase ţigările pentru tatăl său şi se lăsă gemând, cu toată greutatea corpului în fotoliul de paie.

— Căldura asta mă înnebuneşte, zise el ştergându-şi fruntea de sudoare, comandându-şi încă o bere mare şi rece.

Marian îi povesti despre chinez şi despre oferta sa, ferindu-se însă să menţioneze dacă a cumpărat harta sau nu. Diersch dădu plictisit din mână exclamând:

— Astfel de oameni străbat întotdeauna regiunea vorbindu-le turiştilor naivi despre tot felul de comori pe care vor să le vândă. Aţi făcut bine domnilor că nu aţi picat în cursa cu harta, altfel aţi fi fost escrocaţi cu o sumă destul de frumuşică.

Ţipete şi urlete asurzitoare ne-au făcut să privim înspre uşa hotelului unde se crease o adevărată busculadă. Din păcate nu am putut să ne dăm seama despre ce era vorba din cauza unei mulţimi de oameni care adunaţi acolo ne obturau panorama.

Curând sosi şi poliţia şi abia atunci ne-am putut lămuri asupra incidentului.

Aproape de poarta hotelului stătea întins chinezul care tocmai tratase cu noi, cu un cuţit înfipt între omoplaţi. Părea să fie dus din lumea celor vii.

Marian mi-a aruncat o privire plină de semnificaţii.

Cadavrul chinezului a fost îndepărtat de acolo şi către seară am ajuns şi noi la hotelul Bungalow al domnului Diersch la care locuiam noi.

Pentru ziua următoare ne-am propus să facem o ieşire la vânătoare, ocazie cu care să şi vânăm vreun tigru, dacă nu chiar o panteră neagră. Diersch cunoştea locurile unde de obicei se aţineau aceste feline.

În camera noastră Marian îşi desfăcu harta.

— Ei, ce spui de incidentul de azi, Robert? O dovadă în plus că harta este autentică.

— Ucigaşii au fost fără îndoială băştinaşii care l-au urmărit pe chinez. Cu siguranţă vroiau să pună mâna pe hartă. Şi acum ce vrei să faci, dragă Mariane?

— Vom face exact ceea ce am spus. O tentativă de vânătoare în această regiune. Vom verifica anumite puncte de pe hartă dacă n-o să ne dea multă bătaie de cap. Dar să mergem la culcare. Oricum şi mâine este o zi.

II
PE PLANTAŢIA SOMERSEN

— CE AI DE GÂND SĂ ÎNTREPRINZI? l-am întrebat pe Marian la o ceaşcă de ceai în după amiaza următoare.

— Facem aşa cum am plănuit expediţia noastră de vânătoare. Vom da târcoale totodată şi în regiunea menţionată de chinez. Dar asta nu e chiar aşa de important.

— Avem voie să vânăm în regiunea asta? Nu trebuie să facem rost de o anumită aprobare?

— Ai dreptate, Robert, o să ne interesăm la domnul Diersch cu privire la asta.

Wilhelm Diersch era un olandez masiv, care veni la masa noastră imediat ce îl chemarăm.

— Spune-ne, domnule Diersch, vrem să vânăm un tigru şi dacă e posibil vreo panteră neagră. Ştim de la ultima noastră vizită pe aici şi au trecut mulţi ani de atunci că în jurul vulcanului Selawa se găseşte un parc de vânătoare admirabil. Vedeţi am însemnat pe hartă locul unde ne-ar place să vânăm. Trebuie să avem o permisiune de la autorităţile locale pentru a vâna acolo?

Diersch examină harta.

— Postul de poliţie de aici nu are legătură cu regiunea pe care dumneavoastră aţi însemnat-o pe hartă, ne lămuri el. Porţiunea de junglă de acolo aparţine unui compatriot de al meu, plantatorul Piet Van Somersen. Vă va da cu plăcere permisiunea de a vâna acolo. Fireşte pe aici circulă zvonul că Aytehii sunt tare agitaţi în această perioadă. Poate că ar trebui să vă amânaţi călătoria până când se va instaura din nou liniştea.

— Păi cu băştinaşii nu avem nimic de împărţit aşa că ne vor lăsa în

pace, fu de părere Marian. Ar trebui să fi bucuros dacă vom împuşca vreun tigru sau vreo panteră care ameninţă constant împrejurimile.

— Cum doreşti, Domnule Farrow. Prietenul meu Van Somersen îţi va da detalii suplimentare asupra stării de spirit a indigenilor.

— Cum putem ajunge la el, l-am întrebat la rândul meu pe olandez. Vreau să plecăm chiar mâine dis-de-dimineaţă.

— Călăriţi două ore în sensul de curgere al fluviului Ayteh şi veţi zări clădirile plantaţiei. Va trebui însă să plecaţi foarte devreme pentru a fi siguri că îl veţi găsi pe Van Someren acasă. De obicei pleacă devreme pe plantaţie pentru a vedea ce mai este acolo. Un om foarte harnic şi destoinic.

— Chiar dacă nu îl mai prindem o să-l aşteptăm. Sincer să fiu nu mi-ar plăcea să încep călătoria pe întuneric, adăuga Marian.

Diersch zise din toată inima:

— Te cred pe cuvânt domnule Farrow, nimănui nu-i place să călătorească atât de aproape de junglă şi încă noaptea. Un tigru ar putea sta la pândă oriunde. Doriţi vreun băştinaş drept călăuză?

Marian se uită uimit la plantator.

— Nu, nu e necesar. Doar îl avem pe Pongo cu noi.

— Da, aşa e. Pongo e tocmai omul potrivit. Dar cu toate acestea o călăuză autohtonă ar şti pe unde se aţine vânatul. Doar cu ajutorul unor vânători autohtoni poţi să reuşeşti să ai în bătaia puştii vreuna din felinele astea.

Marian se gândi puţin apoi spuse:

— Băştinaşii de prin partea locului aparţin tribului Ayteh. Aceştia sunt vicleni şi certăreţi dacă tot spui că atmosfera s-a stricat printre aceştia în ultimul timp, atunci nu ar fi prea recomandabil să iau tocmai un astfel de om ca şi călăuză. Ce spui de asta, domnule Diersch?

— Ai dreptate, domnule Farrow, veni răspunsul fermierului. Cei mai mulţi oameni aparţin acestui trib. Dar domnule Somersen are băştinaşi în serviciul său. El îţi va pune cu plăcere la dispoziţia dumneavoastră o călăuză dintre aceştia. Membrii acestui trib sunt de regulă oameni buni şi cinstiţi.

— Ei atunci o să-ţi urmăm sfatul, dragă Diersch şi o să-l rugăm pe domnul Somersen, dacă e posibil să ne pună la dispoziţie doi oameni. În plus îl mai avem şi pe Pongo cu noi.

— Atunci vă voi trezi înainte de răsăritul soarelui. Mai aveţi alte dorinţe?

— Da. Cum stai cu caii? Ne poţi împrumuta două animale?

— Din păcate nu, domnilor.

Diersch scutură tulburat din cap.

— Dacă ar fi numai pentru o plimbare în oraş aş putea renunţa la ei, nu e nici o problemă, dar pentru un timp mai îndelungat nu merge.

— Mă voi îngriji însă ca mâine dis-de-dimineaţă să aveţi pregătiţi trei cai. O cunoştinţă de a mea împrumută cai. Vă va însoţi un băiat de la grajdurile sale care îi va aduce înapoi. Veţi petrece oricum mai multă vreme pe la Van Somersen şi pentru întoarcere vă va pune el la dispoziţie câţiva cai.

— Bine, dragă domnule Diersch. Îţi suntem cu toţii foarte recunoscători pentru stăruinţa pe care ţi-o dai cu noi, zise Marian scuturându-i în semn de recunoştinţă mâna.

După ce Diersch dispăru din nou în casă m-am plecat spre Marian şi i-am şoptit:

— Dacă băştinaşii au devenit agitaţi atunci problema cu comoara poate fi o chestiune adevărată. Mă gândesc că acel chinez voia să facă numai repede rost de bani. Fie de comoară se leagă obiecte de cult, fie comoara este valoroasă în sine.

— Da, dragă Robert, asta putem fireşte presupune. Dar să vedem ce o să iasă. Fireşte că nu voi păstra comoara chiar în cazul în care o voi găsi-o ci o voi înapoia proprietarului de drept.

Am fost întrutotul de acord cu vorbele prietenului meu. Nu mă gândisem nici eu vreun minut la a păstra comoara, asta dacă o vom găsi.

Am făcut o mică plimbare prin grădina lui Diersch, plimbare la care luă parte şi Pongo. Acesta era foarte bucuros că plecăm mâine, acestuia nu-i plăcea deloc să lenevească şi se simţea cu adevărat bine numai atunci când eram cu adevăraţi ancoraţi în vreo acţiune.

După cină am stat o bucată de vreme în verandă la Diersch, privind înspre uriaşul con cilindric al vechiului Vulcan cu junglele sale impenetrabile ce se ridica înaintea noastră formând un zid înspre cerul înstelat la nopţii.

*

*   *

Diersch se trezi cu puţin înainte de răsăritul soarelui. De data aceasta ne aduse micul dejun într-o mică încăpere destinată servirii mesei, această îndeletnicire atât de plăcută. Discret puse nota de plată sub lampa de pe măsuţă, apoi adăugă repede:

— Caii stau gata înşeuaţi în faţa porţii. Cunoştinţa mea a adus şi al patrulea bidiviu pentru băiatul ce vă va însoţi pentru a aduce caii înapoi.

Marian dădu numai din cap mulţumind în numele tuturor pentru ospitalitatea de care dădeau dovadă gazdele şi nu în ultimul rând olandezului, care conducea singur această pensiune-hotel din regiune.

Diersch râse măgulit, apoi ni se adresă:

— Să sperăm că vom relua discuţia noastră după ce vă veţi întoarce de la vânătoare cu trofeele mult dorite. Ascultaţi însă de sfaturile prietenului meu şi nu vă avântaţi prea mult pentru a nu fi în

primejdie.

Marian râse.

— Bineînţeles că vom fi prevăzători, dragă Diersch. Ne vom revedea cu siguranţă.

Apoi se întoarse înspre mine şi Pongo.

— Robert, Pongo, uite că a răsărit soarele. Cred că e timpul să porniţi.

După un scurt rămas bun, ne-am suit pe cai luând-o pe o stradă paralelă cu fluviul. Marian călărea în faţă, urma apoi Pongo, iar apoi eu, nu la mare distanţă de băiatul ce ne însoţea. Se mergea prin frunzişuri şi arbuşti mai izolaţi de la marginea junglei, care în formele lor bizare şi în fluorescenţa multicoloră semănau cu un covor pestriţ. După vreo două ore de mers am ajuns la un pod lat care traversa fluviul Ayteh şi care ducea prin plantaţiile de cafea undeva la sud.

Printre şirurile plantate de arbuşti de cafea mişunau deja destui malaiezieni ce erau ocupaţi cu culesul fructelor coapte. În sfârşit am ajuns la clădirile fermei. Am trecut de şoproanele mari în care erau adunate roadele plantaţiei. Tutunul, orezul, cafeaua.

Au venit la rând clădirile de locuit ale muncitorilor sezonieri, după care ocolind un mic lac ne-am trezit în faţa bungalow-ului bogatului fermier.

Pe treapta cea mai înaltă a scării destul de joase ce ne conducea înspre veranda, înconjurată din toate părţile de un covor vegetal din plante agăţătoare, stătea o fată.

Am descălecat şi am făcut o mică reverenţă, după care Marian urcă singur înspre verandă.

— Stimată domnişoară, numele meu este Marian Farrow, iar aceştia sunt prietenii mei Robert Bertram şi Pongo. Am dori să vorbim cu domnul Van Somersen pentru a-i cere permisiunea de a vâna în jungla aflată în proprietatea acestuia. Dorim să doborâm un tigru sau o panteră.

Fata zâmbi.

— Mă numesc Antye Van Somersen, spuse ea prietenoasă. Tatăl meu vă va da permisiunea cu plăcere, numai că aţi sosit într-un moment extrem de nefavorabil. Aytehii sunt foarte agitaţi acum, le-a fost furată o comoară cu multe obiecte de cult. Şi aceasta foarte de curând. De aceea pentru străini e foarte periculos să se apropie de satele lor.

Marian făcu un gest de apărare cu mâna, înainte de a continua:

— Oh, noi nu le-am făcut nimic, aşa că ne vor lăsa în pace, mai ales că avem intenţii de a le diminua duşmanii lor naturali, tigrii şi panterele.

— Da, aşa e. Tata a avut mereu succes la vânătoare când a mers acolo. Până şi eu am împuşcat deja trei tigri. Veniţi în casă, tata se

mai întoarce de abia către seară, atunci o să puteţi vorbi cu el! Veţi rămâne, fireşte, ca musafiri ai noştri! Mutu, băiatul nostru care face pe valetul, vă va arăta camerele de oaspeţi. Cât despre mine, o să vă pregătesc de îndată răcoritoare.

Fără a face zgomot, băiatul trecu pe lângă noi pe culoarul lung, la capătul căruia deschise trei uşi. Camerele erau mobilate simplu dar cu gust şi foarte comode. Puţin după aceea stăteam sub duş şi mă spălam de praful adunat de pe drum.

După vreo oră şi jumătate stăteam toţi la o masă aşezată pe verandă în faţa Antyei Van Somersen, gustând din băuturile răcoritoare pregătite în cinstea noastră.

— Credeţi cu adevărat, domnişoară Somersen că ne puteţi abate de la intenţia noastră de a vâna unde ne-am propus? Aytehii n-au cum să facă răspunzători nişte străini pentru pierderea tezaurului lor.

Marian se uită întrebător la tânăra fată.

— Oamenii aceia sunt nişte fanatici, se pronunţă Antye. Ei nu se gândesc niciodată la urmări şi iau numai decizia momentului. La ce vă va folosi dacă veţi şti că veţi fi răzbunaţi? Asta contează mult prea puţin.

Marian zâmbi numai ascultând vorbele fetei.

— Nu ne lăsăm abătuţi de la ţelul nostru datorită unor primejdii ipotetice, mai ales că am depăşit multe la viaţa noastră. Şi fiindcă veni vorba, ştie cineva cina a fost individul care a şterpelit comoara?

— Tatăl meu crede că a fost Cei, un servitor chinez. A dispărut subit şi imediat după aceea s-a raportat furtul.

Marian se uită înspre mine şi zise:

— Aytehii bănuiesc faptul că hoţul este acest chinez?

Fata ridică din umeri.

— Nu pot să ştiu, întrucât nu m-a preocupat prea mult problema. Poate că tata vă va da informaţii mult mai exacte.

În orele cele mai călduroase ale zilei, Marian şi cu mine am preferat să rămânem în camerele noastre unde am dormit, dar Pongo, mai harnic, a inspectat împrejurimile şi a vorbit cu lucrătorii.

Spre seară, chiar înainte de căderea întunericului s-a reîntors Van Somersen. El ne examină scurt şi pătrunzător, dar rămase rezervat.

De abia după un prim schimb de cuvinte răceala sa iniţială a prins să se topească. Marian îl cuceri prin felul său curtenitor şui amabil, din conversaţie.

— Domnilor, fireşte că vă dau permisiunea de vânătoare, întrucât prin stârpirea acestor prădători îmi faceţi şi mie un serviciu. Totuşi nu vă sfătuiesc să mergeţi în acest moment în junglă. Aytehii se găsesc în prag de revoltă. Fiica mea v-a povestit, desigur, că unul dintre servitorii mei, un chinez numit Cei i-a jefuit de o comoară preţioasă, ce era averea comună a mai multor triburi. Aytehii au descoperit acest

lucru datorită urmelor pe care le-a lăsat chinezul, el a fost deja pedepsit, dar băştinaşii cred că comoara se mai află în regiune. Acum străbat jungla în grupuri compacte căutând-o. Dacă dau peste străini s-ar putea ajunge la confruntări neplăcute.

Marian scutură numai capul şi făcu următoarele remarci:

— Mi-a venit o idee. Daţi-mi două călăuze băştinaşe care să-i poată lămuri pe Aytehi că vom încerca în anumite condiţii să găsim locul comorii. Atunci băştinaşii ne vor socoti chiar aliaţi şi prieteni.

— Extraordinară idee! Dar dumneata chiar că eşti isteţ! spuse Van Somersen, apreciind cele spuse de Marian. Ţi-aş fi dat chiar eu sfatul acesta, întrucât băştinaşii sunt porniţi chiar şi împotriva noastră, deoarece hoţul a fost servitor în casa mea. Şi sigur, aş vrea ca ordinea să fie restabilită.

— Toţi indigenii sunt porniţi şi împotriva ta? Cum să înţeleg asta? făcu îngrozită Antye. Aceştia au fost întotdeauna prietenoşi faţă de noi şi ne-au cerut ajutorul întotdeauna atunci când era cazul să se vindece de vreo boală sau de rănile avute!

— Da, copilă dragă! Numai că lucrul acesta se schimbă foarte repede la aceste popoare primitive. N-ar fi exclus ca Ompum-ul, cel ce este un fel de primar al satului să fi furat comoara din templu, pentru a stârni spiritele împotriva noastră, a albilor. Acum trebuie să-i lămuresc de faptul că musafirii noştri se vor strădui să le găsească comoara altfel…

Van Somersen tăcu şi privi preţ de câteva secunde înaintea sa. Râse apoi scurt şi se ridică:

— Voi avea grijă ca lucrurile să revină la normal. Dacă îi puteţi ţine puţin în frâu pe oameni, poate că între timp spionii Aytehilor vor reuşi totuşi să descopere comoara.

— Chiar aşa de rău stau lucrurile, tată?

Antye îşi privi tatăl foarte speriată.

— Da de unde! Fii liniştită, zise acesta pur şi simplu. Mi-am revenit între timp. Kuda, pe care îl ştii şi tu, mai marele peste toţi Ompum-ai a stabilit o răsplată foarte generoasă pentru acela care va descoperi comoara, aşa încât pot spera că se va găsi curând. Între timp spiritele se vor mai linişti dacă vom răspândi ideea că aceşti domni de faţă, prin mijloacele lor secrete, vor încerca să găsească ascunzătoarea comorii. Sigur că vă vor face cunoscut că nu vă va fi uşor şi va necesita ceva timp.

— Aşadar situaţia este foarte gravă! Să sperăm totuşi că încă nu e prea târziu, am zis eu. Poate vom reuşi să vorbim cu Kuda.

— Cred că….

Fermierul se opri deoarece se auziră copitele unui cal ce se opri chiar lângă scara ce ducea în verandă. În momentul imediat următor un tânăr dădu buzna pe trepte în sus.

— Domnule Somersen, strigă el. Situaţia s-a înrăutăţit. Lucrătorii au început să ia atitudine împotriva mea, ba chiar câţiva şi-au făcut arme din trestie, pe care le-au aruncat asupra mea. Uite una care s-a oprit din fericire în brâul din piele.

Atunci el scoase una dintre aceste minuscule săgeţi şi o depuse pe masă.

Plantatorul scoase un strigăt de surpriză şi luă mica săgeată. Antye se repezi asupra tânărului, cuprinzându-i braţul cu mâinile sale.

— Sigur nu eşti rănit, domnule Hofler, strigă aceasta îngrozită.

Faţa simpatică a tânărului strălucea.

— Nu, nu sunt rănit, altfel nu aş fi ajuns până aici, o asigură repede Hofler.

Marian mă privi amuzat. Între cei doi tineri exista o legătură. Ne-am prezentat la rândul nostru acestui tânăr domn. Van Somersen examina în continuare ţepuşa.

— Vedeţi capătul acesta ascuţit? şi se întoarse înspre noi. Sunt convins că a fost introdus într-o otravă foarte puternică în prepararea căreia malaiezienii sunt foarte adevăraţi maeştri.

Pongo se apropie şi el de săgeată, pe care o examină cu foarte mare atenţie, se uită apoi la vârful ei, după care aprobă dând din cap:

— Pongo cunoaşte otravă. Este foarte puternică. O înţepătură şi în două minute omul e mort.

Ernst Hofler, tânărul cu care tocmai făcusem cunoştinţă se adresă acum fermierului foarte decis:

— Domnule Van Somersen, sunt numai două posibilităţi: ori părăsim în acest moment clădirea şi încercăm să ajungem pe căi ocolite la Selimeum ori ne baricadăm aici şi încercăm să-i ţinem la distanţă pe Aytehi, în timp ce eu voi încerca să ajung la Selimeum pentru a aduce ajutoare.

— Dragă Hofler, crezi că situaţia este atât de gravă încât băştinaşii răsculaţi ar putea să ne atace chiar aici?

Van Somersen aştepta răspunsul, uitându-se vădit îngrijorat la şeful său de echipă.

— Da! După ce am scăpat din pericolul prin care am trecut, m-am reîntors şi i-am spionat pe Aytehi. Kuda era printre ei şi acesta este un semnal privind gravitatea situaţiei. El nu aparţine de tribul a căror oameni erau în subordinea mea. Kuda a hotărât atacul la o anumită oră, înainte de răsăritul soarelui. I-a convins nu numai pe lucrătorii noştri să participe dar a promis că va aduce luptători şi de la alte triburi.

— Pe toţi dracii! Atunci lucrurile stau într-adevăr foarte prost pentru noi! strigă plantatorul mâhnit. O să-mi distrugă hambarele, plantaţia şi casa, dacă fugim imediat la Selimeum. De aceea tot cred că este mai bine să ne apărăm aici, asta în cazul în care nu îi putem

determina să renunţe la planul lor.

Somersen îi explică şefului său de echipă planul nostru, propus de Marian. Faţa lui Hofler se lumină.

— Foarte bine! Poate aşa aş obţine o amânare. De fapt Aytehi sunt convinşi că tezaurul se găseşte pe aici pe undeva ascuns.

— Va trebui să vorbim cu Kuda, îndemnându-l la raţiune, fu de părere fermierul. Este destul de inteligent şi îşi va da seama de fel de urmări ar avea o revoltă asupra triburilor sale!

Am ascultat în tăcere, întrebându-mă dacă era mai bine să spunem acum că ştim despre comoară. Nu era bine, deoarece ce s-ar fi întâmplat dacă am fi indicat locul de pe hartă şi comoara nu ar fi totuşi acolo. Ştiam că şi Marian gândeşte la fel, altfel ar fi menţionat deja întâmplarea noastră. Mai întâi trebuia să ne convingem noi de existenţa acesteia. Şi pentru asta trebuia să o căutăm singuri.

Am mers la culcare, fiindcă vroiam să fim treji a doua zi dimineaţa, când credeam că vor veni băştinaşii. Am vorbit cu Marian, împărtăşindu-i opiniile mele.

— Ai dreptate, Robert! Încă nu ştim dacă harta ne va duce la comoară! Atunci situaţia se va înrăutăţi şi mai tare, dacă ne vom trezi în faţa unui loc gol.

III
NEGOCIERI

CU O ORĂ ÎNAINTE DE RĂSĂRITUL SOARELUI Pongo ne trezi. O mare de lumină inunda camera prin ferestre. M-am grăbit înspre fereastră şi am văzut în ce parte se aflau barăcile de locuit. Acolo se afla o masă întunecată de oameni, din care, din când în când ieşea ceva orbitor, asemenea unor fulgere.

M-am grăbit înspre camera lui Marian, unde l-am revăzut pe Pongo.

— Mariane, ai văzut ce-i afară....

— Da, ştiu, Aytehii au şi sosit, mă lămuri el liniştit. Doar ne aşteptam la asta oricum. Nu vrei mai bine să te îmbraci, dragă Robert. Va trebui să mergem afară şi să vorbim cu oamenii.

Puţin după aceea am ieşit pe uşă. Van Somersen vorbea deja cu unul dintre indigeni. Eram sigur că acesta era Kuda. Când ne văzu schiţă un gest şi zise:

— Chiar aici sunt domnii! Ei vă vor aduce înapoi comoara sfântă, Kuda. Haide mai aproape, acest domn vrea să îţi vorbească.

Arăta înspre Marian care o luase înaintea mea şi a lui Pongo cu vreo câţiva paşi.

Indigenul care stătea în faţa lui Van Somersen era un om înalt, care purta un frumos costum malaiezian, sarongul şi care acum se apropie

de Marian. Din chimirul pe care îl purta la brâu se iţea mânerul unui Klewang, o sabie încovoiată, specifică acestui neam. În afară de acesta, mai ieşea la iveală Kriss-ul, pumnalul folosit de războinici în lupta corp la corp. În afară de aceste arme albe, mai purta pe umeri şi o puşcă.

Marian ridică mâna pentru un salut prietenesc şi se îndreptă spre malaiezian.

— Kuda, ne obligăm să vă găsim tezaurul furat, îi strigă el. Dispunem de arme secrete care vor fi folosite în beneficiul vostru. Ştiu cât de multă supărare v-a pricinuit pierderea comorii, înţeleg neliniştea şi supărarea oamenilor. Dar dacă distrugeţi ceva aici şi omorâţi oameni aceasta nu vă va aduce bunul vostru înapoi. Noi vrem să facem asta pentru voi, dar mai întâi trebuie să vă reîntoarceţi la muncă, pentru a nu ne tulbura în misiunea noastră.

Urmă o scurtă pauză după care luă cuvântul Kuda.

— Domnule, vorbeşti bine şi ne dai speranţe. Pot să particip şi eu la căutarea comorii?

— Din păcate nu se poate, atunci puterile noastre vor slăbi şi ni se vor întoarce împotrivă! Te temi că nu-ţi vom înapoia comoara, în cazul în care noi o vom găsi? Îţi spun deja că am găsit mai multe comori, care sunt mult mai preţioase decât a voastră. Şi după ce am stabilit cine e proprietarul de fapt, am înapoiat comoara. Avem destule lucruri preţioase care nu şi-au găsit încă proprietarii.

— Vorbele tale sunt bune, domnule. Bine, vom aştepta să ne aduci comoara. Cât de mult o să dureze?

— Când va fi iarăşi lună plină vom fi înapoi cu comoara, spuse Marian pe un ton festiv. Luna are legături cu puterile noastre secrete.

Marian fixase cu această ocazie un răgaz de trei săptămâni, care spera să fie de ajuns pentru a identifica şi recupera comoara.

Kuda privi în jur. Timp de un minut se păstră tăcerea. În sfârşit îşi ridică capul.

— Bine, domnule, o să ne reîntoarcem la lucrul nostru. Când luna va fi plină, tu ne vei înapoia comoara.

Se răsuci pe călcâie şi făcu un gest larg cu mâna, iar după încă câteva minute cu toţii, Kuda şi băştinaşii dispăruseră de pe plantaţie.

— Foarte bine, ne şopti Van Somersen. La asta nu m-aş fi aşteptat. Îţi sunt foarte recunoscător, domnule Farrow. În trei săptămâni se pot întâmpla multe. Dacă comoara va fi găsită totul va fi bine.

Marian zâmbi.

— Dragă domnule Van Somersen, ai încredere în mine şi în camarazii mei şi vei vedea căci comoara va fi găsită.

*

*   *

Când soarele se ridică sus, micul nostru dejun consistent tocmai îl

terminasem. Ne pregăteam pentru plecare. Pongo transportase deja lucrurile noastre în curte. El ştia cel mai bine de ce aveam nevoie. Van Somersen ne-a repartizat doi băştinaşi drept călăuze, pe Kapola şi Tikar.

Pe la prânz ne aflam deja destul de adânc pătrunşi în interiorul junglei, iar acum făceam o mică pauză într-un luminiş. Cei doi însoţitori, Kapola şi Tikar au încropit o masă iar Pongo se uita neîncrezător la aceşti doi indigeni care îi preluaseră atribuţiunile.

După masă ne-am reluat marşul. Cei doi au găsit repede o potecă de animal, care ne-a ajutat să înaintăm şi mai repede prin junglă. Sigur că şi Pongo ar fi găsit poteca asta, numai că ar fi trebuit să caute ceva mai mult timp, băştinaşii cunoscând mai bine regiunea.

Kapola şi Tikar erau înarmaţi cu Klewonguri, Krissuri şi ţevi de suflat, care fireşte nu erau arme ideale pentru a lua parte la o partidă de vânătoare de tigri şi pantere. Aceştia însă nu aveau nici o teamă, se bazau fireşte pe armele noastre şi pe Pongo.

Din nou cei doi băştinaşi ne-au condus pe o cărăruie sălbatică, pe mijlocul căreia erau grupate câteva tufişuri dese. Kapola, care conducea micul nostru grup se opri brusc, după ce făcu câţiva paşi repezi înspre tufiş, privind pe deasupra acestuia. Făcu o mutră extrem de surprinsă şi sări într-o parte. Aşa ne-am trezit eu şi cu Marian stând singuri în faţa tufişului.

— Ei, ce naiba ar mai putea fi aici? m-am adresat eu lui Marian, care deja examina cu atenţie desişul. M-am întors înspre el, dar am rămas surprins de privirea severă pe care mi-o aruncă acesta.

M-am uitat şi eu înspre tufişuri şi aproape că am încremenit de spaimă. Printre crengile împovărate de frunze îşi făcea loc împingându-se înainte un corp imens. Acum se aplecase pentru săritură, la nici opt metri depărtare.

Era „El”, precum însuşi omul malaiezian îl numeşte în teama lui evlavioasă. Era descrierea pentru regele tigrilor.

Am privit în ochii verzi ai animalului de pradă fiind aproape paralizat de ochii bestiei.

Marian mă împinse într-o parte. Îşi ridicase puşca în poziţie de tragere. Ştia prea bine căci tigrul nu va putea acoperi distanţa dintr-o singură săritură şi că va trebui să-l nimerească mortal încă înainte de face săritura a doua, ultima şi cea care trebuia să fie letală pentru noi.

Cu un urlet asurzitor fiara făcu prima săritură. Marian aşteptă liniştit până ce fiara ateriză din nou pe pământ, cel mult la trei metri depărtare de noi. Arma sa detună de două ori consecutiv. Tigrul apucă să facă şi cea de-a doua săritură şi ne-ar fi ajuns dacă cele două gloanţe de oţel n-ar fi nimerit unde trebuie.

Marian făcu cu iuţeala fulgerului o săritură în spate şi chiar lângă el se prăbuşi şi tigru, se rostogoli pe o parte şi pe alta, zgârie cu labele

sale uriaşe tufişul cel mai apropiat, scormoni pământul pentru ca în cele din urmă, cu un urlet jalnic, să îşi dea ultima suflare.

— Drace, am strigat eu agitat! Dar ştiu că a fost aproape!

Marian îşi reîncărcă arma şi mă bătu apoi încurajator pe umeri.

— Ei, vezi, avem de-acum şi tigrul pe care doream să-l împuşcăm.

— Va trebui să-i luăm blana, s-o ascundem undeva pe aici, iar la întoarcere o vom lua, am propus eu.

— Foarte bine! Vom înnopta chiar aici, dar până vom fi gata cu pregătirile va mai trece ceva vreme. N-are nici un rost să mergem mai departe, întunericul ne va surprinde în mijlocul junglei.

Pongo şi cei doi malaiezieni s-au apropiat de trupul uriaşei feline. Pongo însă, care avea suficientă experienţă, reuşi de unul singur să ia blana tigrului. Pe cei doi malaiezieni i-a trimis în pădure să strângă lemne pentru un mic foc de tabără.

În dosul tufişurilor de unde pândise tigrul ni se arătă un mic izvor care trimitea un firicel îngust de apă în junglă. La marginea acestui mic loc ne-am ridicat tabăra. În rucsacurile pline ochi pe care le purtaseră cu ei Kapola şi Tikar am găsit câteva pături care ne-au prins foarte bine.

— Robert, după însemnările chinezului nu suntem foarte departe, decât la câţiva kilometri de luminişul în care acesta susţine că şi-a ascuns comoara, îşi şopti Marian. Cred că mâine după amiază vom fi ajunşi acolo.

— În acest caz, vom putea fi siguri că dacă vom găsi comoara, la timpul cuvenit o vom înapoia lui Kuda. Mi-au cam tremurat genunchii când i-am văzut pe Aytehii răsculaţi, luând poziţie ameninţătoare nu departe de noi. Crezi într-adevăr că ţepuşa aceea care îl viza pe tânărul austriac era înmuiată într-o substanţă adormitoare, adică un fel de somnifer?

— Se poate presupune că au vrut numai să îl facă ostatic. La ce le-ar fi folosit moartea lui? Dar voiau…

Un fâşâit uşor se auzi în imediata noastră apropiere. Marian şi cu mine imediat am dus mâinile la arme, întrucât credeam că un al doilea tigru se ascunde în tufişuri. Pongo cercetase deja zona în căutarea unei a doua feline, dar chiar dacă aceasta nu a fost de la început acolo, acum putea să se fi apropiat.

Se auzeau paşi chiar pe solul moale al pădurii. Ramurile tufişurilor s-au dat la o parte şi în faţa noastră apăru Ernst Hofler. Trebuia să se fi petrecut ceva foarte important cu el, deoarece se afla la capătul puterilor şi arăta hăituit. Marian îi înmână bidonaşul cu apă şi acesta trase lacom câteva înghiţituri.

De asemenea, Pongo cu cei doi malaiezieni se grăbiră să ni se alăture şi acum cu toţii priveau întrebători înspre tânărul austriac care de abia mai respira. Ne-au trebuit ceva minute până ce am putut

scoate de la el câteva cuvinte.

— Kuda cu oamenii săi au răpit-o pe Antye şi o vor ţine ostatică până ce comoara le va fi înapoiată. Van Somersen m-a trimis după dumneavoastră cu rugămintea să vă implor să vă grăbiţi. Va trebui să o eliberăm pe Antye.

— Mai încet, mai încet, domnule Hofler! Ce s-a întâmplat de fapt?

— Kuda a aflat de la oamenii pe care i-a pus să-l urmărească pe chinez că acesta a vorbit cu dumneavoastră şi că a primit bani.

Acum că lucrul acesta era cunoscut, nu prea stăteam bine! Marian se apropie de tânărul austriac, spunându-i:

— Ei, acum, ascultă-mă cu atenţie, domnule Hofler. Este adevărat că am vorbit cu chinezul ăla, el ne-a vândut o hartă, dar atunci nu înţelegeam semnificaţia acesteia. Acum însă suntem pe cale de a găsi comoara, care în nici un caz nu vrem să o păstrăm noi. De ce crezi că i-am promis lui Kuda că o să-i înapoiem comoara? Acum însă va trebui să ne bazăm pe harta aceea şi să sperăm că e autentică.

Hofler privi neîncrezător înspre Marian.

— Vorbiţi serios, domnilor?

— Puteţi avea încredere, domnule Hofler. Dacă găsim comoara ea va aparţine aytehilor. Ai venit aici şi te-ai putut convinge de seriozitatea intenţiilor noastre. Dacă nu vom găsi totuşi comoara ne vom întoarce şi om vom elibera pe Antye.

Marian îşi pusese mâinile în jurul tânărului şi îl privi în ochi. Acesta replică:

— Vă cred, domnule Farrow, spuse el după câteva minute de tăcere. Dar acum va trebui să ne gândim. Timpul e un factor important. Mai avem mai mult de o săptămână timp pentru a ne îndeplini promisiunea. Nu cred că înainte de scurgerea acestui răgaz Kuda va întreprinde ceva în legătură cu van Somersen sau împotriva fiicei sale.

M-am amestecat şi eu în discuţie.

— Marian, ar fi bine să-i trimitem pe cei doi malaiezieni înapoi, pentru a-l asigura pe Van Somersen de onestitatea intenţiilor noastre. Fiind foarte îngrijorat de soarta fiicei sale, mă gândesc ca asta să nu-l conducă la cine ştie ce fapte necugetate.

Marian fu de acord.

— Asta e o idee bună, Robert! Ce spuneţi de asta, domnule Hofler?

Acesta aprobă la rândul lui pasul următor.

— Să sperăm că nu va fi prea târziu. Van Somersen va face tot posibilul pentru a-şi elibera fiica.

Kapola şi Tinka au primit misiunea de a se reîntoarce pe plantaţie pentru a-l informa pe Van Somersen în privinţa intenţiilor noastre. Trebuia să aştepte a ne întoarce cu comoara. Atunci vom discuta în legătură cu planurile noastre de viitor.

Cei doi malaiezieni trebuiau să aştepte până dimineaţă, numai atunci puteau pleca. Fireşte, a străbate jungla pe întuneric nu era o opţiune.

Am dormit rău în noaptea asta şi de câte ori mă trezeam doream să se ivească mai degrabă zorii, pentru că nu-mi dădea pace gândul că fiica lui Somersen se afla în mâinile băştinaşilor.

IV
COMOARA AYTEHILOR

SE LUMINĂ DE ZIUĂ. Era de abia ora patru şi jumătate şi noi eram gata de plecare. Kapola şi Tikar îşi definitivau pregătirile pentru a se reîntoarce la fermă pentru a-i transmite lui Van Somersen intenţiile noastre.

Marian îşi luase deja harta în primire şi discutase deja cu Pongo, care urma să preia conducerea. Hofler şi cu mine strângeam deja lucrurile de prin corturi pentru a le îndesa în rucsacuri. Ne făcu semn să ne apropiem, în timp ce ţinea încă harta în mână.

Mai aveam încă o zi demers prin junglă. Cred că nu mai târziu de după-amiaza aceasta vom ajunge în zona însemnată de chinez pe hartă. Zona însemnată se afla în spatele unui luminiş, după o stâncă uşor de recunoscut.

Ne luaserăm rucsacurile în spinare şi câteva minute mai târziu pădurea ne „înghiţise” din nou. Timp de două ore ne-am chinuit a croi o cărare prin junglă. Din păcate nu am găsit nici o cărăruie practicată de sălbăticiuni, aşa că, neobosit ce întotdeauna, Pongo lucra la a crea o cărăruie a noastră, pe care să înaintăm.

După un timp am dat peste o cărare făcută de animale, ce ne ducea în direcţia potrivită.

Pongo îşi puse maceta deoparte şi răsuflă uşurat:

— Pongo muncit mult. Mult muncit, dar acum este mai bine, spuse el, reintegrându-se în grup, în fruntea acestuia.

Mă minunam cât de bine se putea ţine Hofler de noi. Se vedea cât de epuizat era, dar gândul la fata iubită îi dădea puteri nebănuite.

Cărăruia sălbatică făcea nenumărate meandre, din păcate nu întotdeauna în direcţia dorită, prin anumite porţiuni trebuia să ne croim drum printre liane şi ferigi pline de spini.

La prânz am făcut o mică pauză, dar după aceea ne-am continuat drumul. Deodată Pongo se opri în faţa noastră. Se auzea un zgomot din ce în ce mai aproape de noi. Semăna a muget înăbuşit, ce creştea pe măsură ce se apropia de noi din ce în ce mai mult.

În acel moment Pongo se dădu speriat înapoi şi am ştiut şi eu ce însemna zgomotul acela. Îl auzisem şi noi adesea. Speriat de ceva, un rinocer o pornise în sus pe cărare, direct înspre noi. Tufişurile de

ambele părţi ale cărăruii erau dese şi împletite cu liane şi spini, unii de lungimea palmei unei mâini, cu toate acestea numai acolo se găsea salvarea noastră.

Ne-am luat macetele în mâini şi a început să ne croim drum printre crengile cele mai apropiate, printre liane şi mlădiţe cu spini. Îmi croisem o mică deschizătură unde mă gândeam să mă arunc. Nici nu am simţit spinii ascuţiţi cum îmi intrau în carne.

Acum galopul rinocerului era perceput mult mai bine de noi ca oricând. Câteva secunde mai târziu trupul mătăhălos trecu pe lângă noi.

Am răsuflat cu toţii uşuraţi. Ultimele secunde au fost clipe de groază, întrucât dacă rinocerul ne descoperea, n-ar fi mai existat nici o salvare pentru noi.

Înjurăturile venite din zona lui Marian mi-au dovedit că nici acestuia nu-i mersese mai bine decât mie.

Am aşteptat câteva minute nemişcaţi, pentru că exista posibilitatea ca rinocerul să se întoarcă. Abia apoi m-am smuls din îmbrăţişarea spinilor şi m-am reîntors pe poteca principală.

Pongo şi Marian m-au urmat. Numai Hofler nu reuşi să se extragă singur dintre tufele înlănţuite şi a fost nevoie de ajutorul lui Pongo pentru asta. Hainele noastre arătau ca vai de ele, dar când mă gândeam ce am fi putut păţi, asta era ultima noastră grijă.

După nici două ore şi jumătate de marş pădurea începu să se rărească. Iarba şi mărăcinişul aproape că dispăruseră complet când în faţa noastră am zărit stânca abruptă care era descrisă pe harta chinezului.

Curând am ajuns la luminiş, unde ne-am prăbuşit epuizaţi. Ne-am îngăduit vreo jumătate de oră de odihnă, după care Marian îşi luă din nou harta în mână pentru a se orienta.

Acum trebuia găsit copacul însemnat, ceea ce nu era tocmai o treabă uşoară. Erau de luat în considerare vreo douăzeci de giganţi ai pădurii, ce străjuiau luminişul. Dar care era cel bun?

Am făcut un plan de abordare al muncii plicticoase ce ne aştepta, dar Pongo ce scruta împrejurimile ne strigă. El ne arătă un copac ceva mai impozant, cu puţin mai înalt decât ceilalţi. Când am ajuns lângă el am observat imediat un semn în formă de cruce, care părea să fi fost făcut de curând, altfel ar fi fost cicatrizat demult.

— Cine ştie, poate că am avut pur şi simplu noroc, dar ăsta pare să fie copacul căutat, zise Marian, răsuflând din greu. Pongo, adu-mi lopeţile din rucsacul meu. Mai întâi vom sonda pământul din jurul arborelui, pentru a stabili dacă sunt urme proaspete datorită săpăturilor.

Ne-am lăsat în genunchi pentru a căuta urme de pământ mai proaspete, care să ne arate că aici s-a săpat de curând. Şi acesta nu au

întârziat să apară. Marian găsi destul de repede locul.

— Aici pare pământul mai răscolit. Nici măcar nu ne trebuie vreo lopată. Sunt foarte sigur că aici e locul potrivit.

Între timp Pongo sosise cu lopata. Marian însă nu-l aşteptase. Împreună cu Hofler săpau cu mâinile, pentru a îndepărta pământul afânat. Aici nu a fost prea mult de lucru, căci la vreo treizeci de centimetri adâncime am găsit ceea ce căutam.

Marian scoase din groapă o pungă de lână, plină ochi. O scutură de pământ şi îi răsturnă conţinutul în iarbă. Surprinşi, am contemplat cum se rostogoleau înaintea noastră pe sol. Nu văzusem niciodată nişte diamante atât de minunate ca acelea etalate în faţa noastră.

Marian şi luase una dintre cele mai mari pietre preţioase în mână, ţinând-o în razele soarelui şi care strălucea şi sclipea atât de tare încât ne făcea rău ochilor.

— Minunate pietre, murmură el. O avere de care nimeni nu ar dori să se despartă.

În pungă se mai găseau coliere şi brăţări împodobite cu nestemate de-o mărime considerabilă.

Marian adună cu grijă toate pietrele şi le puse la loc, în pungă, apoi le îndesă cu grijă în rucsacul său.

— O să ne facem tabăra chiar aici, nu ar avea nici un rost să ne întoarcem azi. Noaptea ne-ar surprinde chiar în mijlocul junglei.

Hofler se pregăti imediat să protesteze, dar îşi dădu seama că este inutil şi că hotărârea luată de Marian era cea mai bună soluţie.

Cu toţii ne pregăteam să înnoptăm în luminiş. Aproape de stânca ascuţită şi încovoiată ca o pasăre de pradă, Pongo găsi o nişă unde încropi un foc la care voiam să încălzim câteva conserve. În mod ciudat, deşi pe parcursul zilei nu am simţit deloc foamea, acum mâncarea îmi făcu o poftă grozavă.

— De cât timp am avea nevoie pentru a ne reîntoarce, domnule Farrow? întrebă Hofler, adresându-i-se lui Marian. Ne vom încadra în răgazul de timp acordat?

— Sunt sigur de asta, l-a liniştit el pe tânăr. Cred că în trei zile am putea fi înapoi la plantaţie.

Hofler răsuflă uşurat.

— Ei. Atunci m-am mai liniştit.

El a fost primul care s-a înfăşurat în pături şi a adormit foarte repede.

Noi cei rămaşi am mai stat un pic de vorbă, fumând şi discutând despre drumul de întoarcere.

Deodată oboseala ne-a pătruns până la oase, iar Pongo care ne văzu căscând ne povăţui:

— *Massers,* pleacă la culcare, Pongo rămâne treaz şi va băga de seamă.

— Mulţumesc Pongo, l-am bătut mulţumit pe umăr pe camaradul nostru şi am intrat în cort.

Nu m-am mai gândit la nimic, întrucât într-o clipă am adormit.

V
PRIZONIERI

NU MI S-A PĂRUT CĂ AM DORMIT prea mult când am perceput vocea lui Pongo care mă scutura de zor:

— *Massers* Bertram, repede trezeşte. Aytehii sunt peste tot ascunşi în jurul taberei. *Massers* Farrow şi Hofler deja treji.

Mi-am înşfăcat armele şi am ieşit repede afară pe uşa cortului meu. Marian şi Hofler îşi luaseră deja poziţia de apărare în spatele unui arbore puternic, iar Marian care mă zise îmi făcu semn să merg într-acolo.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Nu ştiu nici eu. Pongo ne-a trezit şi se pare că se pregăteşte un atac asupra noastră.

— Cine ar putea să fie? am întrebat eu, neînţelegând nimic. Am încheiat doar o înţelegere şi în trei zile vom preda comoara.

Marian ridică din umeri.

— Nici eu nu prea ştiu. Dar să nu le stricăm surpriza.

Pongo dispăruse şi nu îl puteam localiza nicăieri. Un zgomot puternic în desiş ne atrase atenţia undeva la baza luminişului. Un grup de războinici aytehi păşiseră deja în luminiş.

Ne-am luat armele în mâini aşteptând desfăşurarea lucrurilor. Luciul armelor în bătaia lunii pline genera un tablou inedit, accentuat de unul dintre războinicii vânjoşi care păşiră în faţa noastră înclinându-se.

— Mă numesc Kitay. Sunt căpetenia tribului din munţi. Am venit să iau comoara pe care tocmai aţi dezgropat-o şi care este proprietatea noastră.

Marian păşi înainte cu pistolul în mână.

— Comoara nu o putem da. Avem o înţelegere cu Kuda, care este căpetenia supremă. Numai acesta poate primi comoara din mâna mea.

Căpetenia scutură din cap şi zise:

— Înţelegerea ta cu Kuda nu ne priveşte, comoara aparţine tribului din munte a cărui căpetenie sunt eu. Trebuie să ne-o daţi nouă.

— Nu pot să o fac, Kitay. Kuda a luat ostatică o fată. Dacă nu îi vom duce comoara o va ucide.

— Asta nu este problema noastră. Noi vrem doar să recuperăm comoara.

Marian îşi ridică revolverul, ceea ce imediat făcurăm şi eu şi Hofler.

— Atunci va trebui să luptăm şi mulţi luptători vor trebui să moară.

Kitay începu să râdă.

— În spatele meu stau oamenii mei înarmaţi. O mişcare, una singură din partea voastră şi ţepuşele otrăvite vă vor omorî într-o clipită.

Ne-am uitat în spate şi am văzut vreo zece războinici la vreo câţiva metri depărtare de noi, cu ţevile de suflat pregătite.

— Vrei să iei legătura cu Kuda ca să-l înştiinţezi că tezaurul este în mâinile voastre? l-a întrebat Marian.

Încercam să negociem pentru că împotriva săgeţilor otrăvite nu aveam nici o şansă.

— Kuda nu are nimic de spus. Eu hotărăsc aici şi nu este sarcina mea de a-l înştiinţa pe acesta.

Ne-am dat seama imediat că nu are nici un rost ca să discutăm mai departe. Kitay îşi chemă nişte războinici, după care ni se adresă iarăşi nouă.

— Voi sunteţi prizonierii mei. Sfatul Bătrânilor va decide asupra sorţii voastre.

Hofler îşi ridică ţeava armei sale într-o încercare disperată de apărare, dar Marian îi placă arma la pământ.

— N-are nici un rost, domnule Hofler. Am fi cu toţii morţi în câteva secunde.

— Dar Antye? bâjbâi tânărul.

Marian îi făcu un semn liniştitor cu mâna.

— Încă mai dispunem de un răgaz de patru zile în care se pot întâmpla multe. Trebuie să ne păstrăm cumpătul. Nu uita că ne va ajuta şi Pongo.

Hofler îşi plecă resemnat capul.

Căpetenia ne făcu semn ca să-l urmăm, iar războinicii ne-au înconjurat imediat. Erau cel puţin treizeci e oameni aşa că aveam nici cea mai mică şansă de a opune rezistenţă.

Am luat-o pe o cărare croită de animale pe care băştinaşii o cunoşteau foarte bine, întrucât se deplasau foarte repede. Marşul nostru a durat cam vreo două ore. Nu aveam nici un bagaj asupra noastră, Aytehii ne-au preluat rucsacurile, iar corturile au rămas, nestrânse pe locul unde ne făcuserăm tabăra.

Nu ni se luaseră armele. Aytehii posedau o armă grozavă împotriva căreia armele noastre de foc nu făceau faţă.

Într-un luminiş mare se iviseră câteva căsuţe lunguieţe şi la un strigăt al lui Kitay năvăli înspre noi o hoardă întreagă de femei şi copii.

La fiecare casă ardeau deasupra făclii, de asemenea şi locul unde am fost duşi noi. Acolo ne aşteptau câţiva bătrâni şi Kitay ce ne opri la

câţiva metri de aceştia, păşi înainte şi vorbi cu unul dintre aceştia, ce era vopsit în culori vii şi ţipătoare, arătând fantastic.

Probabil că acesta era şeful tribului. Căpetenia făcu o reverenţă umilă în faţa lui şi îi înmână săculeţul cu bijuteriile şi întreaga comoară.

Deci tot şamanii şi vracii erau aceia care decideau şi asupra treburilor acestui trib. Bătrânul veni înspre noi şi ne examină cu interes. Părea însă să nu stăpânească prea bine limba noastră deoarece îi strigă lui Kitay câteva cuvinte, se întoarse pe călcâie şi dispăru într-una din colibele lunguieţe, ce serveau drept case acestor indigeni.

Kitay ne făcu de asemenea semn să-l urmăm şi ne conduse înspre una dintre colibele mai mici, ce făcea o impresie deplorabilă în raport cu colibele mai mari unde locuiau după toate probabilităţile mai multe familii. Armele a trebuit să le predăm, iar rucsacii au fost aruncaţi în colibă. Între timp s-au convins că nimic care să semene cu o armă nu a mai rămas în ei.

Ne-am aşezat pe pământ şi ne-am uitat unul la altul întrebători.

— Ce-i de făcut acum, Mariane? l-am întrebat eu pe prietenul meu.

— Trebuie să aşteptăm aici în întuneric. Pongo va veni cu siguranţă şi ne va scoate.

— Au fost postaţi doi oameni de pază în faţa uşii noastre şi chiar lui îi va fi foarte greu să ne ajute.

Afară începură să apară zorile şi o anumită vânzoleală se făcu auzită în sat. Cât despre noi speram să ne viziteze careva pentru a-i putea convinge pe aytehi de sinceritatea intenţiilor noastre. Îmi făceam griji în legătură cu Antye. Mai aveam trei zile răgaz. Mai mult de atât Kuda nu mai aştepta. Eram sigur.

— Mă preocupă mult soarta lui Antye, se pronunţă Hofler. Ce se întâmplă cu ea dacă nu ne întoarcem la timp?

Marian încercă să îl liniştească.

— Caută să nu îţi faci griji, domnule Hofler. Încă mai dispunem de timp suficient pentru a ajunge pe plantaţie. Bazează-te pe Pongo al nostru care ne-a scos din situaţii şi mai grele.

Târziu, după-amiază, trei femei ne-au adus ceva de mâncare, în trei castroane aburinde, unde se afla ceva nedefinit dar ceva ce părea să fie comestibil. Mai erau şi două vase umplute cu apă de băut. Noi aveam însă sacii noştri de provizii la noi, aşa că am preferat să mâncăm conserve şi să bem apă din sticlele noastre de campanie.

Era foarte cald în colibă şi oboseala mă dobora aproape. Trebuia să fi adormit atunci când Kitay însoţit de doi oameni intră în colibă.

— Bătrânii şi vracii au hotărât să vă păstrăm aici până când soarta voastră va fi decisă. Sfatul va dura câteva zile.

Hofler sări în picioare şi strigă îngrozit:

— Dar nu ne puteţi face asta. Noi nu v-am făcut nimic rău. Şi dacă

nu ne întoarcem la timp pe plantaţie va muri o tânără fată.

Kitay se uită la austriac cu o privire fixă.

— Nu pot eu hotărî soarta voastră. Bătrânii nu se pot decide dacă voiaţi să înapoiaţi comoara sau să o păstraţi.

Le făcu un semn războinicilor săi şi părăsi coliba ignorând toate protestele lui Hofler. Nu ne mai rămânea altceva de făcut decât să aşteptăm venirea lui Pongo. Dacă până dimineaţă nu intervenea trebuia noi să alcătuim un plan de evadare.

Încet, încet căzu întunericul şi lumina făcliilor care se strecura prin crăpăturile pereţilor colibei picta umbre bizare pe feţele camarazilor mei.

Ceasul meu arăta deja ora două noaptea iar aşteptarea devenise insuportabilă. De ce se lăsa aşteptat Pongo atât? De afară de undeva sforăiturile celor doi gardieni se auzeau şi chiar mă gândeam dacă nu ar trebui să întreprindem ceva pe cont propriu, când o siluetă întunecată apăru în uşa colibei.

— *Massers,* urmează Pongo, nu este mult timp, vraci doarme.

Pongo ne arătase pumnul şi râse.

— Pongo trebuie mult să aştepte, nimeni nu doarme, multă vorbărie. Apoi oameni merge la culcare. Pongo scoate arme şi loveşte vraci care adoarme.

Am ieşit încet, trecând pe lângă cei doi paznici adormiţi, când Marian ne reţinu puţin.

— Trebuie dă ne gândim puţin. Nu ar fi bine să o luăm înspre plantaţie. Când băştinaşii mâine de dimineaţă nu ne vor găsi aici, vor trimite cu siguranţă oameni după noi, care ne vor prinde. Dacă ne vom ascunde pe undeva prin altă parte, atunci nu vom putea ajunge la plantaţie în timp util. În plus ne trebuie şi comoara.

Ne-am privit descumpăniţi. Marian avea dreptate. Drumul până la plantaţie era lung, iar aytehii cunoşteau fiecare potecă.

Pongo avea însă să ne facă o propunere.

— *Massers,* să luăm căpetenia şi vraci ca ostateci. Atunci nimeni nu mai atacă *Massers.*

Marian se gândi o clipă.

— Ai dreptate, dragă Pongo, poate asta e singura posibilitate care ne mai rămâne.

Ne-am strecurat înspre coliba vraciului care zăcea pe jos lângă patul său. Pumnul lui Pongo îl plasase pentru multă vreme în lumea viselor.

Întrucât Pongo ţinuse toată ziua colibele sub observaţie ştia unde locuia căpetenia. Era un mare noroc pentru noi că aceştia doi aveau propriile lor colibe şi nu locuiau împreună cu alte familii în casele acelea lungi.

Pongo dispăru în noapte şi când se reîntoarse ne depuse trupul lui

Kitay în faţa noastră.

— Căpetenia nu trezeşte degrabă. A ciocnit cap de la el.

I-am legat pe amândoi şi fireşte nu am uitat să luăm comoara din cufărul vrăjitorului. Am aşteptat o vreme şi după vreo jumătate de oră l-am deşteptat pe Kitay. Acesta trebuia să facă pe traducătorul întrucât cu vraciul nu ne puteam înţelege.

Marian îl scuturase pe acesta atât de mult până ce căpetenia deschise ochii. Acesta încă ameţit se uită în jur.

Am luat o făclie care lumina însă de ajuns încăperea. Kitay vru să sară în picioare, dar legăturile l-au împiedecat să o facă. Marian îl apucă de umeri şi îl ridică în picioare.

— Ascultă ce vreau să îţi spun. Poate tu vrei să mai discuţi cu vraciul tău despre situaţia voastră. Noi nu. Trebuie să ajungem mâine seară la plantaţie. Nu vrem să vă facem nici un rău. Numai dacă ne siliţi, atunci nu vom ezita să vă omorâm.

Kitay privi înspre noi, iar chipurile noastre întunecate şi pistoalele pe care le ţineam în mâini le spuneau destule.

— Bine. Voi vorbi cu Sasay. Dar acesta nu va ceda.

— Atunci încearcă să o faci mai bine, altfel tu mori primul.

L-am deşteptat şi pe vraci care privi nedumerit în jurul său. Curând pricepu în ce situaţie se găseşte şi începu o discuţie aprinsă cu Kitay, care voia să-l înduplece să accepte ceva.

Vorbele sale se loveau de un zid, întrucât acesta continua să clatine încăpăţânat capul.

Kitay se uită înspăimântat înspre noi.

— Sasay nu vrea cu nici un preţ să vă lase să plecaţi, m-a somat să-mi chem războinicii.

Marian dădu din cap preocupat, după care spuse:

— Spune-i atunci că va trebui să moară dacă ne împiedică să plecăm.

Kitay vorbi din nou cu vrăjitorul.

— Spune că nu veţi îndrăzni să-l omorâţi, ne lămuri căpetenia.

Marian îi făcu semn lui Pongo. Acesta îşi ridică uriaşul său cuţit de spintecat rechini şi se apropie cu o figură întunecată de vrăjitor, pe care îl ridică cu o singură mână în sus. Tăişul se apropie de gâtul vraciului şi Pongo nu şovăi să apese ceva mai tare cu acesta în carnea vraciului.

Nu puteam risca nimic întrucât nu era în joc numai viaţa noastră ci şi a lui Antye.

Vraciul scoase un scâncet uşor, dar nu spuse nici o vorbă. Zâmbind sinistru Pongo îşi apropie cuţitul de urechea băştinaşului. De abia pătrunse cuţitul câţiva milimetri în carne că îi şi adresă lui Kitay câteva cuvinte.

— Opriţi-vă! Sasay vrea să negocieze cu voi.

Pongo îl aşeză pe bătrân pe jos şi se dădu înapoi.

Marian îi luă locul.

— Spune-i că dorim cale liberă. Luăm cu noi comoara pe care o vom înmâna lui Kuda.

Kitay traduse iar vraciul aprobă cu o mimă întunecată.

— Mai spune-i că te luăm ostatec. Dacă ne înşală vei muri.

Şi vorbele acestea le traduse căpetenia. Sasay dându-i un răspuns lung.

— A promis că dacă îl cruţaţi nu vă va urmări.

Marian dădu din cap.

— Tu vei veni cu noi, Kitay. Tu cunoşti cel mai scurt drum înspre ferma lui van Somersen. Cu cât ajungem mai repede acolo cu atât vei fi mai repede liber.

Kitay fu de acord. Pongo îi legă mâinile şi îi puse o lesă, legându-l slobod la gât.

— Om nu poate fuge. Pongo bagă de seamă.

Am plecat într-un marş forţat. Am făcut numai o pauză scurtă la amiază. Hofler era atât de epuizat încât a adormit mâncând.

Marian încercă să-l lămurească pe Kitay cât de mult îi va creşte prestigiul dacă împreună cu noi îi va înmâna comoara lui Kuda. Noi îi vom tăia legăturile înainte de a sosi la plantaţie, pentru a apărea ca un om liber la fermă.

Această perspectivă îi dădu aripi căpeteniei astfel încât în dimineaţa zilei următoare am şi ajuns la plantaţia lui Van Somersen.

Vraciul se ţinuse de cuvânt şi nimeni nu ne-a urmărit.

Am fost primiţi sărbătoreşte.

Van Somersen trimise de îndată un mesager la Kuda care se afla la barăcile muncitorilor.

Curând a avut loc întâlnirea. Kuda apăru cu cinci dintre războinicii săi, luând-o şi pe Antye cu el. Fata se putea mişca liber.

Părea să îi fi mers bine şi cu un strigăt de bucurie îi sări lui Hofler de gât.

Kuda îşi primi tezaurul înapoi şi conform promisiunii l-am lăsat pe Kitay să oficializeze ceremonia de predare.

Kitay avu o convorbire mai lungă cu Kuda, care de mai multe ori îl bătu binevoitor pe umeri cu mâna. Dar totul s-a terminat cu bine. Noi am mai rămas vreo câteva zile pe plantaţia lui Van Somersen care ne era foarte recunoscător.

Am fost de asemenea răsfăţaţi de mamă şi fiică. Am fost de asemenea martori când Hofler o conduse pe Antye la altar.

Curând după aceea am primit o scrisoare care ne cerea prezenţa în altă parte. Dar despre asta cu altă ocazie.

Malaezia

Este situată în sud-estul Asiei, fiind formată din peninsula Malacca şi nordul insulei Kalimantan. Se învecinează la nord cu Thailanda şi Brunei, Marea Chinei de Sud la est, Indonezia şi Singapore la sud şi marea Andaman la sud. Are o suprafaţă de 330.000 km^2 şi o populaţie de 20,5 milioane de locuitori, 55% musulmani şi restul hinduşi. Forma constituţională de guvernământ este monarhia, capitala la Kuala Lumpur (1,2 milioane locuitori), iar ziua naţională la 31 august.

Peninsula Malacca este punctual cel mai sudic al Asiei, fiind despărţită de continent prin istmul Kra, între Oceanul Indian şi Marea Chinei de Sud. Partea continentală este formată de două câmpii de coastă ce mărginesc două lanţuri de munţi cu altitudinea maximă de 2.218 m. Partea insulară a Malaieziei, pe insula Kalimantan, este dominată de munţi ce ating 4.090 M (vârful Kinabalu).

Clima este ecuatorială-oceanică, cu sezonul ploios între martie şi octombrie. 75% din teritoriu este acoperit de bogata pădure ecuatorială.

Populaţia este formată din 60% malaiezieni, 30% chinezi şi 10% indieni. Populaţia urbană reprezintă 53% din total.

Economia malaieză este una dintre ele mai dezvoltate din Asia, ţara fiind unul dintre tigrii asiatici ai dezvoltării. Are o agricultură competitivă, industrie diversificată, servicii deosebite, turismul fiind un important contribuitor la bugetul ţării.

Aventurile submarinului Dox 251

Hans Warren

I
FRATELE PIRATULUI

INGINERUL HAGEN INTRĂ ÎN SALA DE MESE, unde luau micul dejun căpitanul Farrow, primul ofiţer Braun, cel de al doilea ofiţer, doctorul Bertram şi fiul căpitanului, George.

— Vă raportez un lucru foarte neplăcut, domnule căpitan, începu inginerul. Am recepţionat o cablogramă pe care un distrugător britanic o adresează consulului britanic din Kingston, Jamaica. Distrugătorul a preluat piraţii pe care i-am lăsat pe insulă. La urma urmei Juan Barbuda a atacat şi jefuit vase sub pavilion britanic. Prizonierii au mărturisit că echipajul unui submarin au aruncat în aer cuterul lor. Comandantul distrugătorului a mai menţionat că, după toate probabilităţile, vasul căpitanului Farrow ar fi responsabil de faptul acesta. Prin urmare prezenţa noastră aici a fost deconspirată.

Căpitanul Farrow se-ncruntă vizibil la aflarea veştii şi spuse, doar scurt, ne fiind un om al multor vorbe:

— Foarte neplăcut, într-adevăr!

— Orice ambarcaţiune şi orice post de control de pe coastă, va fi cu ochii-n patru, încercând să ne repereze, mai completă şi George. Nu vom putea face prea multe expediţii în interior, în orice caz, nu de durată.

Căpitanului îi veni să zâmbească întrucât fiul său spusese ultimele cuvinte destul de marcat. Pentru a-l încuraja, îl bătu pe umeri şi-i spuse:

— Ei George. Pe Amazon vom ajunge noi orişicum şi chiar vom debarca, chiar de-ar fi să-nfruntăm pericolul de-a fi reţinuţi de vreun stat sud-american. Cred totuşi că vei reuşi să răpui măcar un jaguar şi-un şarpe Anaconda.

— Nu mi-ar displace să-i cunosc chiar pe indienii din America de Sud, adăugă fiul căpitanului Farrow.

— Poate că vom avea vreme să străbatem Gran Chaco, spuse doctorul Bertram. Acolo am putea cunoaşte triburi foarte interesante.

— Ne vom modifica cursul, hotărî după un moment de reflecţie. Le-am spus surorilor Gardena, pe care le-am salvat, că vom naviga-n spre sud, dar acum vom schimba puţin traseul înspre nord. Să sperăm că-n felul acesta vom izbuti să-i ducem de nas pe cei ce ne urmăresc. O să-l întreb pe telegrafist dac-a mai recepţionat şi alte mesaje.

Căpitanul părăsi sala de mese, pe când George se urcă-n turn. Puţin mai târziu, Dox-ul făcu un ocol spre nord. Căpitanul nu întârzie la rându-i să apară în turn.

— Sigur că toată lumea ştie că noi am aruncat vasul piraţilor în aer. Surorile Gardena au povestit întâmplarea, pe uscat, tuturor. De la San Juan a venit anunţul că toate navele să ne caute în zona sud. Şi

apoi să raporteze dacă ne-au găsit.

— Nu pot crede, că poate gândi urât despre noi, chiar şi-un singur om, spuse Bertram, care li se alăturase-n turn celorlalţi şi auzise ultimele cuvinte spuse. La urma urmei, n-am făcut decât să le salvăm pe cele două surori şi-am dat posibilitatea guvernului să-i învingă pe piraţi (vezi vol. 172 *Vraja din Marea Sargaselor*).

— Ce-ar fi, spuse George, pe-un ton întrebător, dac-am ancora pe-o insulă şi să rămânem ascunşi câteva zile? După ce-o să se învechească şi povestea asta, îşi vor mai pierde din avânt şi acei ce ne vânează cu atâta sârg. Apoi ne vom relua călătoria, fără ca cineva să bage de seamă. Cât de departe suntem de insulele Bahamas?

— În jur de 1100 de kilometri! răspunse doctorul imediat, întrucât având o memorie excelentă, păstra harta traseului şi kilometrajul în minte.

— Un camarad mai vechi de-al meu, căpitan şi el de submarine Rolf Luders s-a stabilit după câte ştiu pe una din insulele Bahamas, îşi aminti acum, căpitanul Farrow. Dacă mai este acolo, fireşte n-am de unde să ştiu. S-a mutat pe insula Watling, după numele ei băştinaş Guanahani, unde exploatează o plantaţie de tabac. Asta se-ntâmpla acum câţiva ani. De la război încoace nu l-am mai văzut şi-aş fi fireşte foarte bucuros să-l reîntâlnesc.

— Atunci trebuie neapărat să-l vizităm pe-acest domn Rolf Luders, se entuziasmă de-ndată George. Mi-ai povestit odată despre el tată. Trebuie să fi fost un tip pe cinste.

— Ce-a fost odată, a fost, George! Mă mir cum de am ajuns să mă gândesc la el. Ar fi trebuit să luăm de-ndată direcţia Bahamas, după ce i-am debarcat pe Aranga şi surorile Gardena. Aşadar, înainte spre Guanahani!

George se bucură ca un copil, întrucât avea să cunoască, înc-o parte din ţinuturile exotice, după care tânjea atâta. Ştia că ruta marină pe care-o urmau s-o străbată, era deosebi de bogată-n peşte, îndeosebi peştele spadă, calcanul şi rechinul erau speciile cele mai frecvent întâlnite. N-ar fi exclus să poată pescui un astfel de monstru cu cangea, în sfârşit, o promisiune frumoasă pentru zilele care vor veni.

Un marinar urcă scăriţa de fier, pentru a-i înmâna căpitanului un mesaj, tocmai recepţionat prin telegraful de bord. Căpitanul se-ncruntă tot mai mult, pe măsură ce citea şi-n cele din urmă spuse:

— O chestie extraordinară! Juan Barbuda are încă un frate care practică, de asemenea „nobila” meserie de pirat, într-un stil modern, adaptat la noile condiţii şi care este de asemenea foarte temut. Zona sa de acţiune se-ntinde-n spre nord. Tocmai a anunţat autorităţile că se va răzbuna şi-l va răzbuna pe fratele său. Face referire directă la noi. Asta se-ntâmplă dacă venim în ajutorul oamenilor! Acum avem în Manuel Barbuda pe care nici nu-i cunoaştem un duşman înverşunat.

— Aş vrea să-l întâlnim, spuse George repede.

— Numai să n-ai idei preconcepute George, îl dojeni tatăl său. Situaţia e destul de gravă şi aşa. Nu ştim cum arată vasul lui Manuel, deci trebuie să fim foarte atenţi. Probabil că are, întocmai ca şi fratele său, un cuter foarte rapid. Cel mai bine ar fi să evităm orice navă pe care o vom întâlni în cale. La serviciul de radiotelegrafie se menţionează într-una numele Dox-ului nostru.

— Mesajul lui Manuel, am reuşit să-l captez, cu-n nou dispozitiv pe care l-am pus la punct după destulă trudă, spuse inginerul Hagen, care apăru sus în turn. În plus se poate estima c-o precizie destul de bună, direcţia de unde a fost emis mesajul, dacă nu se află la o depărtare prea mare. Iată aici locul aproximativ unde se găseşte vasul acestui pirat, Manuel Barbuda. Spunând asta, inginerul Hagen îi înmână căpitanului o foaie de hârtie pe care era notat ceva. Farrow aruncă o scurtă privire pe aceasta, după care spuse uimit:

— Piratul a fost localizat chiar în apropierea insulei Guanahani. Şi tocmai într-acolo voiam noi s-o luăm! Asta chiar că nu-mi place! Aş expune iarăşi Dox-ul şi echipajul unor primejdii noi neprevăzute.

— Dacă ne va reuşi să-l punem şi pe piratul ăsta cu botul pe labe, tată, nici un guvern din lume nu ne-o va lua în nume de rău.

— Sigur că e creştineşte ca un marinar să-l ajute pe un altul, cugetă căpitanul, cu voce tare. Dar cum să-mi expun oameni unui pericol? Doar n-am primit mandate de undeva pentru a curăţi mările de piraţi.

Doctorul Bertram care între timp scrutase orizontul cu ajutorul ocheanului său, remarcă un cuter care se apropia de el.

— Poate că-i încărcat cu marfă, spuse el. Această regiune maritimă este foarte frecventată.

— Ce spui tată, să ne scufundăm? întreabă George care cu ochiul liber, chiar, descoperi la orizont un punctuleţ negru.

Pentru a nu fi văzuţi căpitanul dădu ordinul de scufundare deşi îi trecu prin cap, că şi de pe vasul cu pricina au putut fi văzuţi, dacă cineva cu ochi tot atât de buni ca şi George avusese intenţia de-a scrută orizontul, înaintea lor.

Toţi cei din turn dispărură, coborând scăriţa de fier, George rămânând ultimul pentru a închide chepengul. Pompele începuseră deja pomparea apei în tancurile de balast. Nici două minute n-au trecut după comanda căpitanului şi Dox-ul dispăru sub valuri. Căpitanul se poziţionase lângă periscop, ţinând sub observaţie nava care se apropia. Când fu sigur, îi împărtăşi şi lui George care se găsea lângă el, vestea:

— Este un vas de marfă, cel mult de 600 tone. Vine într-un unghi ascuţit chiar pe direcţia noastră de deplasare. O să-ncetinim şi-o să facem un ocol mic spre vest. Văd doi oameni pe puntea de comandă care privesc încoace, probabil ei ne-au văzut cel dintâi.

Căpitanul trase îndărăt periscopul dând comanda să se micşoreze viteza şi să-şi schimbe cursul înspre vest. Acum nava de marfă trebuia să treacă chiar prin faţa submarinului, dacă-şi menţinea viteza, ceea ce era de presupus.

— Să sperăm că nu se găseşte nici o stâncă prin preajmă, bombăni căpitanul ca pentru sine, apoi continuă cu voce tare: Du-te la prora George şi derulează peretele blindat. Uită-te atent prin fereastră dacă nu întâmpinăm vreo piedică (dispozitivul tehnic cu care fusese înzestrat Dox-ul a fost descris în „*Vraja în Marea Sargaselor*”).

George făcu ce i se ceruse. Lasă să ruleze la o parte peretele de oţel şi privi cu atenţie în afară. Putea vedea până la vreo treizeci de metri afară şi întrucât submarinul se deplasa foarte încet era posibil să evite vrem piedică care s-ar fi ivit pe neaşteptate.

Astfel s-au scurs câteva minute, după care toţi cei care erau în submarin au auzit un zgomot uşor. Nu putea fi decât zgomotul făcut de paletele elicei vasului străin. Zgomotul nu se-ndepărtă însă, cum era de aşteptat ci se intensifică ca şi cum s-ar fi apropiat şi mai mult de sursa care-l producea.

— Ciudat, remarcă doctorul Bertram, care stătea lângă Farrow. S-ar părea că nava ne caută pe noi, acum.

— Poate că ne-au văzut de la început şi se-ntreabă pe unde ne-am ascuns, îşi dădu cu părerea doctorul.

— Dacă cumva ne-au recunoscut vor răspândi ştirea prin eter. În acest caz va pândi Manuel Barbuda ca o vulpe pentru a ne surprinde. Faţă de el suntem în dezavantaj întrucât nu ştim unde se află vasul lui.

Doctorul Bertram dădu din cap gânditor. Ce-ar fi putut spune la vorbele pline de miez ale căpitanului?

Un moment de instaură tăcerea între cei doi bărbaţi. Doctorul aduse intenţionat vorba asupra lui Rolf Luders pentru a-l mai abate pe căpitan de la gândurile sale. Dar în cele din urmă discuţia reveni tot asupra fratelui piratului. Întrucât locul unde se aţinea Manuel se cunoştea de-acum şi era de presupus că piratul bănuia că submarinul se găseşte spre sud o întâlnire nu era exclusă.

— Piratul poate s-apară sub masca unui cuter nevinovat în orice loc, cu nava sa, fu de părere Farrow. Poate că mai bine-ar fi să ne lăsăm atacaţi mai întâi de acesta pentru a se putea demasca.

— Dacă Manuel Barbuda va mai emite mesaje în eter, cu ajutorul noului dispozitiv al inginerului nostru vom fi în stare să-l localizăm şi astfel vom şti unde se află. Şi asta este un avantaj pentru noi, îl consolă doctorul.

Căpitanul îi dădu dreptate doctorului Bertram, făcând însă menţiunea că Barbuda se va feri să emită prea frecvent mesaje uşor interceptabile.

Convorbirea dintre cei doi camarazi fu întreruptă întrucât George

anunţă prin telefon din zona prorei:

— Atenţie! Opriţi! În faţa noastră se află o epavă!

De-ndată elicea submarinului îşi încetini turaţia, apoi porni chiar să se rotească-n sens invers, până ce vasul se opri de-a binelea. Farrow îşi încredinţă postul său de pe puntea de comandă primului ofiţer Rindow şi se grăbi urmat de doctorul Bertram înspre prora unde se afla deja George.

Se aflau în faţa unei epave aşa cum anunţase tânărul.

Epava se găsea la o depărtare de numai douăzeci de metri de submarin.

Se putea recunoaşte deja partea superioară a fostei nave cu cele două catarge şi chiar coşul se distingea în semiobscuritatea din jur.

Dox-ul ar fi nimerit chiar peste epavă dacă şi-ar fi continuat drumul şi de-aceea căpitanul dădu numai aprobator cu capul în direcţia unde se găsea fiul său spunându-i:

— Ai procedat foarte bine, când ai dat comanda de stopare a motoarelor. Să rămânem o vreme aici să cercetăm în linişte, epava asta şi-aşa n-avem ce pierde prea mult. Între timp să sperăm că nava de sus se va îndepărta suficient de mult. Pare să ne caute chiar pe noi, întrucât dă încontinuu târcoale încoace. Ne vom aşeza chiar lângă epavă, întrucât adâncimea mării e aici de peste treizeci de metri. De sus nu putem fi văzuţi.

Căpitanul dădu comenzile necesare, pompele absorbiră tot mai multă apă în tancurile de balast, astfel încât Dox-ul se scufundă încetişor. Înaintea ferestrelor prorei se făcu tot mai întuneric, dar camarazii se obişnuiră repede cu lumina difuză care domnea la această adâncime.

— Cuterul acesta nu pare a se fi scufundat datorită unor cauze naturale ci a fost scufundat pur şi simplu, strigă brusc doctorul Bertram. Se văd găuri sub linia de plutire!

— Să fi fost vasul ăsta scufundat de către Manuel Barbuda? întreabă George.

Căpitanul Farrow ridică din umeri.

— În acest caz, vasul de marfă de deasupra ar putea fi chiar al lui Manuel Barbuda! veni repede răspunsul lui George.

— Asta e exclus, spuse doctorul. Hagen a localizat cu ajutorul noului dispozitiv sediul piratului. Chiar aşa de repede nu putea să fi ajuns pân-aici. Mai degrabă presupun că ci doi oameni de pe puntea de comandă a vasului, probabil căpitanul şi timonierul au apucat să ne vadă înainte şi-acum au devenit curioşi unde au dispărut.

— În caz să ne-au recunoscut cu-adevărat, putem presupune că-n câteva ore or să mai apară şi alte nave, nu de alta dar vasul de marfă de deasupra o să dea sfoară-n ţară, în lung şi-n lat, cu privire la ce-au aflat, continuă să spună doctorul.

— Păi să rămânem ascunşi aici până se-ntunecă şi-apoi o luăm la sănătoasa, propuse George soluţia cea mai facilă.

Camarazii mai maturi n-au replicat deocamdată nimic propunerii tânărului. Aşa de simplu nu era, nici să spele putina, nici chiar pentru un submarin ca Dox-ul lor.

— Tată, începu George după o vreme, vrei să ne dai voie, mie şi lui Petre să cercetăm epava? Poate că vom putea afla din ce cauză a fost scufundată nava!

Bine dispus, căpitanul încuviinţă.

— Aveţi de grijă însă să nu fiţi surprinşi de rechini, sau alte dihănii marine, îi preveni el.

— Dacă apucăm să intrăm în epavă nu ne pot face nici bestiile astea mare lucru, strigă George. Pot cel mult să ne privească prin fereastră.

— Asta, chiar că v-ar mai intimida! surâse doctorul Bertram.

George era pe punctul de a-şi părăsi postul de la prora pentru a-i da de ştire lui Petre să-l însoţească, când doctorul îi strigă:

— Epava arată destul de proaspătă şi nu cred că-l de multă vreme pe fundul mării. Nici măcar muşchii şi scoicile marine n-au apucat să se depună.

Căpitanul Farrow se gândea tocmai la echipajul vasului din care o parte trebuie să se fi scufundat cu acesta când a fost lovit. Spera doar ca Petre şi George să nu descopere chipurile schimosite ale înecaţilor. Atunci când vor cerceta vasul.

II
LUPTE SUB APĂ

— **BINE CĂ PUTEM CEL PUŢIN** urmări de-aici expediţia lui George şi Petre spuse doctorul, după ce studiase o vreme-n tăcere, conturul întunecat al epavei din faţa lor.

— Adevărul e c-a trăit multe întâmplări şi a căpătat foarte multă experienţă pentru vârsta lui, zise căpitanul. Treptat nici o aventură nu i se pare destul de periculoasă. Aş vrea să petrec mai multă vreme pe „Insula Odihnei” poate că s-o linişti şi George, pentru o vreme, măcar. Tocmai din pricina numeroaselor aventuri prin care trecem împreună mă bucur doctore că te are pe dumneata alături pentru a mai varia meniul, ca să spun aşa. Mă bucur că-l îndemni la lucruri serioase şi că-i inoculezi tot timpul dragostea pentru cunoaştere şi studiu, lucruri care îi vor folosi cu siguranţă mai târziu.

Doctorul Bertram răspunse cu modestie aprecierilor căpitanului şi arată afară cum tocmai în aceeaşi clipă apărură la vedere în costumele lor de scafandru, cu tuburile de oxigen în spate cei doi camarazi.

Inginerul Hagen îşi dovedise încăodată măiestria şi construise un

dispozitiv care permitea scafandrilor să părăsească Dox-ul sub imersiune.

Solul submarin era tare aşa cum îi fusese dat lui George să constate imediat ce păşise „afară”. Dacă solul ar fi fost mocirlos sau moale cu greu s-ar fi putut deplasa în jurul epavei, dacă-n general ar fi fost posibil.

Din cauza pământului submarin solid nici epava nu se scufundase în sol prea tare.

Când cei doi scufundători ajunseră la peretele epavei George îi transmise prin morse, lunganului său prieten Petre, bătând uşor în braţul acestuia:

— Să-nconjurăm scheletul epavei! Căutăm scara!

Cei doi merseră de-a lungul pereţilor epavei, pe care căpitanul şi doctorul tocmai îi examinau prin fereastra uriaşă de sticlă încasabilă de la prova.

Descoperind curând în peretele navei trei găuri, destul de mari, cu marginile zdrenţuite. Acestea. Aşa cum stabili Petre, din îndelungata lui experienţă ca marinar pe-un vas de război, erau nici mai mult nici mai puţin decât găuri provocate de grenade de un anumit calibru.

Fireşte că aceste găuri nu erau suficient de mari pentru ca cei doi camarazi să se poată strecura înăuntru vasului naufragiat.

Aşa că Petre şi George ocoliră acum epava pe la pupa pentru ajunge de cealaltă parte. Şi aici se dovedi că existau două găuri apreciabile în pereţii vasului. Au găsit curând o funie veche, care atârna de pe punte până-n partea de jos a prorei, care le-a permis să se caţere sus. N-a fost deloc uşor aşa cum erau îmbrăcaţi în costumele lor de scafandru. O umbră uriaşă lunecă prin apă, venind oblic de sus înspre ei. Despre ce era vorba George nu-şi putut da seama dar, ştia instinctiv că se apropia un pericol. De aceea se aruncă brusc înainte şi se scufundă pe cât era posibil în stratul de nisip, care acoperea solul.

Simţi o zdruncinătură puternică la picioarele sale, care deveniseră grele ca plumbul. Simţi mâinile lui Petre care apăsase-n zona genunchilor săi, pe costumul de scafandru.

Aşadar credinciosul Petre recunoscuse şi el pericolul la care era expus el şi căutase-n acest fel să-l protejeze cât mai bine, împiedecându-l să se ridice prea curând de pe fundul mării.

Tânărul îşi întoarse capul astfel încât să poată privi prin gemuleţul căştii de scafandru în sus. Încremeni de groază când văzu un rechin tigru, cel mai de temut reprezentant al speciei sale, un exemplar de vreo şase metri lungime, unul dintre cei mai agresivi care atacă cu precădere omul, cum se repezea de sus ca o torpilă asupra lui. Rechinii tigru sunt atât de înverşunaţi încât îşi urmăresc prada şi-n ape de mai mică adâncime astfel încât o mare parte a spinări devine proeminentă deasupra suprafeţei lucioase a apelor. Nu se ştie ce

intenţionează prădătorul dar ce altceva îşi putea propune decât să-l smulgă pe George, victima sa, din locul în care se pitise?

Când peştele uriaş fu lângă el George îşi deschise cuţitul pe care-l avea ataşat costumului de scafandru şi care avea o lamă lungă şi ascuţită. Trebuia să se apere întrucât nu-i mai rămânea nici o cale de salvare. Petre nu-l putea ajuta întrucât se afla mai departe şi-n nici un caz nu putea interveni într-un timp util rechinul mişcându-se cu-atâta eleganţă şi dezinvoltură în apă, cum nici un înotător n-ar putea-o face.

Rechinul ţâşni înainte când auzi mişcarea victimei sale. George îşi împinse cu toată puterea cuţitul în sus. Lama nimeri îndărătul capului şi pătrunse adânc înăuntru, astfel încât cu gura pe jumătate căscată, corpul puternic tresări şi-o luă perpendicular în sus.

Curând prădătorul se întoarse. Acesta se opri puţin mai sus astfel încât George trebui să se înalţe pentru a-i aplica rechinului o a doua lovitură.

Cu lovituri puternice de coadă, rechinul tigru se-ndepărtă. Problema era dacă va reveni a treia oară să-l atace.

Apa-n jurul lui Petre şi George se-nroşi uşor, de aceea, pe moment peştele nu mai putea fi văzut.

George tocmai voia să se ridice când văzu mai multe umbre de data asta, care veneau în „picaj” de sus.

Din nou se aruncă tânărul în sus întrucât recunoscu că scurta luptă cu rechinul îl atrase deja pe consângenii acestuia care mirosiseră că era rost de-o pradă bogată.

Problema se pune dacă cei trei sau patru rechini o să-l atace pe George. Dac-o făceau, tânărul era pierdut fiind în imposibilitate să pareze simultan toate atacurile.

Rechinii se păreau că n-au putut deocamdată vedea prin apa tulburată de sângele tovarăşului lor rănit, pe cei doi camarazi, care mai zăceau pe solul marin. Deasupra celor doi oameni, atât de aproape, încât înotătoarele aproape că-i atingeau, prădători mărilor trecură pe deasupra lor, urmărind urma însângerată a consângeanului lor rănit.

Doar câteva secunde mai trecură încă, până ce apa se cutremură de loviturile puternice care denotau că cel urmărit fusese ajuns şi-acum era atacat la rându-i. Minute-n şir dură dansul macabru de deasupra lor, apa căpătând o culoare din ce în ce mai roşie.

Rechinul rănit nu voia să cedeze prea uşor şi probabil că-l rănise deja pe unul dintre atacatorii săi, care urma la rândul său să cadă pradă nemiloşilor săi tovarăşi, rămaşi încă teferi.

În cele din urmă agitaţia de sus se potoli deşi totul se petrecuse-n imediata lor apropiere, n-au reuşit să evalueze cu proprii lor ochi rezultatul luptei. George îşi ridică capul şi privi în jur. Nu mai văzu umbrele primejdioase în apa tulbure, de-aceeaşi ridică torsul,

mişcându-şi şi picioarele pentru a-i da de-nţeles lui Petre să-i elibereze genunchii.

După George se ridică şi Petre. Acesta îşi trăsese cuţitul şi se uită cu atenţie în jur. Tânărul fiul al căpitanului trecu pe lângă el şi-i făcu semn.

Petre pricepu de-ndată că George voia să meargă de-ndată de cealaltă parte a epavei pentru a-şi linişti tatăl.

Cei doi camarazi au putut vedea acuma cum atât căpitanul cât şi doctorul mai stăteau încă cu feţele lipite de geamul curbat pentru a vedea mai clar ce se petrece în apă şi-n faţa Dox-ului lor.

George le făcu cu mâna şi cei doi, doctorul şi căpitanul îi răspunseră cu însufleţire.

De-ndată ce George şi Petre vrură să se-ntoarcă pentru a găsi în sfârşit o cale de pătrundere în interiorul epavei s-au oprit deodată de parcă ar fi prins rădăcini. În timpul luptei cu rechinii n-au mai aruncat nici o privire asupra cuterului străin, care trebuia să fie deasupra lor. Nu reuşiseră să atingă nici un şurub.

Acum deasupra se vedea clar umbra unei ambarcaţiuni care stătea aproximativ chiar deasupra epavei cuterului.

Din zona aceea întunecată fusese coborâtă o funie pe care cobora, venind fireşte din vasul de deasupra lor, un scafandru. Au putut recunoaşte chiar că acesta nu purta un costum atât de practic şi modern prevăzut cu tuburi pentru respirat ca şi ei, mişcările acestuia fiind mult mai împiedecate de dependenţa de un furtun care fără-ndoială era umplut cu aerul preţios pe care omul trebuia să-l respire. Scafandrul care cobora acum înspre epavă era legat cu-n cordon de semnalizare în afara de furtunul pentru aer şi prin aceasta, în nemijlocită legătură cu cei de pe vasul de deasupra lor. După toate probabilitatea scufundătorul trebuia să nimerească chiar pe locul unde stăteau acum cei doi camarazi. De aceea George „morsă” pe braţul lui Petre: „Sus probabil corabia piraţilor, care scufundat cuter. Scafandrul prinde, aduce Dox. Taie tubul de alimentare şi semnalizare.”

Petre încuviinţă şi trecu puţin pe lateral. George procedă la fel. Scafandrul străin trebuia s-ajungă acum între ei. În felul acesta le va fi uşor să-l înşface prin surprindere.

Dacă piraţii de sus au apucat să zărească rechinii vor presupune cu siguranţă că scafandrul căzuse victimă acestora.

Încordaţi George şi Petre urmărise cum scafandrul cobora încet înspre ei. Aşa cum stăteau lucrurile acum, venea puţin lateral în raport cu nava. Ceea ce pentru cei doi camarazi constituia un avantaj. Dacă ar fi aterizat nemijlocit pe puntea epavei ar fi recunoscut mai devreme conturul submarinului alăturat şi-ar fi făcut semne să fie tras repede-n sus, înainte ca George sau Petre, ori amândoi s-ajungă la rândul lor pe puntea epavei.

Aşa însă, cum cobora, scufundătorul străin nu putea decât să cadă direct în braţele lor. George îşi şi întinse mâna dreaptă gata să-l apuce, când străinul zări Dox-ul în clipa când întoarse capul. Imediat scutură puternic de frânghia de semnalizare. George se-nspăimântă crezând că scafandrul o să le scape-n ultimul moment.

Petre însă stătea de veghe. El învârti puţin butonul costumului său, astfel încât să-i vină puţin aer comprimat în costum. În felul acesta reuşi să se ridice mai repede-n sus. Îl prinse pe scafandru străin şi lăsă din nou aerul său să iasă. C-o mişcare rapidă se săltă deasupra străinului şi tăie dintr-o lovitură cu cuţitul frânghia de legătură al acestuia cu vasul, lăsându-l să cadă împreună cu acesta pe fundul marin.

Abia dup-aceea procedă şi la secţionarea tubului de alimentare şi semnalizare. George sări înainte cât putu de repede şi îi permiteau picioarele îngreunate, prinse furtunul de alimentare apăsându-l de corpul scafandrului. Acesta trebuia dus rapid în interiorul submarinului pentru a evita să se înăbuşe întrucât cu siguranţă că pătrunsese apă în interior prin tubul de cauciuc.

Petre îl apucase atât de strâns pe marinarul străin şi-l apăsase atât de tare braţele de corp încât acesta nu mai era în stare să-şi tragă cuţitul din costum. Din prevedere George i-l luă apoi. Abia apoi l-a luat pe sus, deşi omul se zbătea din răsputeri îndreptându-se înspre submarin.

Au mai avut câteva greutăţi să-l împingă în cabina de scufundare şi abia după câteva manevre obositoare, întrucât braţele lui Petre erau ocupate să-l ţină pe străin au reuşit şi aceasta. Mişcările prizonierului lor deveniseră tot mai slabe semn că suferea şi el de lipsa de aer. De abia a reuşit tânărul să închidă orificiul de scufundare, că s-a şi auzit semnalul de alarmă care-i avertiza pe camarazi s-o părăsească pentru a se goli din nou de apă.

Pompele lucrau asiduu şi de-ndată ce corpul scafandrului străin apăru deasupra apei, George lăsă tubul de alimentare jos, pentru a ajunge din nou aer şi-a permite acestuia să respire din nou normal. Acesta însă nu mai mişca deloc, între timp îşi pierduse cunoştinţa.

De-ndată ce ecluza de evacuare se goli de apă se deschise uşiţa care permitea accesul în interiorul submarinului. George şi Petre depuseră pe scafandrul străin pe gangul principal al submarinului şi-i desfăcu casca înşurubată pe cap. Din aceasta se revărsă o cantitate destul de multă de apă. Doi marinari de pe submarin săriră să le dea o mână de ajutor şi ne mai întrebând nimic începură chiar cu mişcările de resuscitare a respiraţiei celui întins fără cunoştinţă, la picioarele lor.

Fu alertat şi doctorul Bertram care şi-aşa era-n drum spre cei doi camarazi George şi Petre. Luă pulsul celui leşinat, după care dădu din cap mulţumit.

— Nu e nici un pericol, o să-şi revină imediat!

George şi Petre îşi deşurubară la rândul lor căştile, întrucât voiau s-audă ce va spune prizonierul. George era convins că aparţinea piraţilor şi dacă-l ameninţa că-l vor deferi autorităţilor poate că-şi va dezlega limba mai uşor.

În cele din urmă leşinatul îşi reveni, deschise ochii privi destul de uimit în jur şi bolborosi:

— Unde… Unde mă aflu? Cum… am ajuns… aici?

Se ridică susţinut de braţele puternice ale unui marinar, dar numai pe jumătate, apoi privindu-şi costumul de scafandru, amintirile părând să-i revină, continuă:

— Am fost atacat sub apă de către alţi doi scafandri, iar în apropiere am văzut un submarin. Sunteţi dumneavoastră, domnilor, acei care m-aţi atacat? Acum unde mă aflu?

Spuse acestea, privind cu schimbul când la George când la Petre. În acelaşi moment apăru căpitanul Farrow care i se adresă numaidecât:

— Vii cumva de pe vasul piraţilor, care e tocmai deasupra epavei? Cum te numeşti dumneata?

Prizonierul, un om de constituţie robustă îşi reveni repede din leşin. Se ridică după vorbele căpitanului şi strigă:

— Ce? Eu să fiu pirat? Întrebaţi în Kingston despre scafandrul Fred Holms. Veţi auzi numai lucruri bune despre mine.

— Linişteşte-te te rog, domnule Holms! spuse căpitanul Farrow cu-n ton egal. Dar în vocea lui suna ceva ce avu cu-adevărat înrâurire asupra străinului. Epava care zăcea în faţa noastră a fost scufundată cu ajutorul grenadelor. Mai ştim că-n apropierea noastră bântuie un vas pirat comandat de Manuel Barbuda, fratele piratului Juan Barbuda. Dumneata vii de pe cuterul care se găseşte în momentul de faţă chiar deasupra noastră. Aşa că presupunerea c-ai aparţine piraţilor n-a fost chiar gratuită.

— Acum mi-e clar ceva ce la-nceput am bănuit doar, murmură scafandrul străin, după care uitându-se ţintă la căpitan spuse: Sunteţi căpitanul german Farrow şi eu mă aflu la bordul submarinului său, nu-i aşa?

Căpitanul încuviinţă numai şi abia apoi scafandrul continuă:

— Mă bucur c-am ajuns aici şi am posibilitatea de a vă cunoaşte deşi, începutul n-a fost de bun augur, devreme ce-aţi crezut că aparţin piraţilor. Pot să jur că până acum câteva minute nici n-am ştiut pe ce vas am fost angajat. Un proprietar de vas, pe numele lui Manuel Bordes mi-a propus să servesc ca scafandru pe vasul de sub comanda sa. Trebuia să ridic la suprafaţă dintr-un cufăr al său, scufundat, câteva lucruri de valoare. Am primit întrucât asta e meseria mea şi din asta trăiesc. Pe de altă parte Bordes mi-a asigurat şi-un procent din lucrurile de valoare pe care le pot recupera, asta în afară de salar, aşa

cum se obişnuieşte destul de des în astfel de cazuri. În timpul călătoriei mi-a bătut la ochi într-adevăr că căpitanul avea o relaţie oarecum specială cu echipajul. Înainte cu vreo două ore am şi asistat la o „reprezentaţie” frumoasă. Căpitanului i se transmise un mesaj de către radiotelegrafist, după care începu să înjure în gura mare şi anume pe-un anume căpitan Farrow. Când a observat că stăteam chiar lângă el, s-a liniştit şi-a dat fuga în cabina de radiotelegrafie. Din comentariile echipajului, care cunoştea conţinutul mesajului am dedus că era vorba de moartea fratelui căpitanului. Echipajul profera injurii care erau îndreptate împotriva guvernului. M-am adresat unui marinar care mi s-a părut de-ncredere, cerând informaţii asupra a ceea ce s-a petrecut, dar n-am putut primi decât un răspuns evaziv. M-am gândit că voi căpăta toate lămuririle necesare după ce mă voi fi întors la Kingston. Mai întâi am vrut să-mi duc la bun sfârşit însărcinarea pentru care am fost angajat. Când am coborât în adâncime am văzut submarinul, m-am speriat grozav şi-am tras de cablul de semnalizare, dar în acelaşi moment am fost puternic atacat. Sper că nu s-a observat de pe vas ce se petrecea în adâncime. Acum cred c-aveţi dreptate în ceea ce aţi afirmat, domnule căpitan.

— Mă miră foarte mult că vasul piraţilor a apărut tocmai acum aici, întrucât inginerul nostru a dat doar de foarte puţină vreme poziţia noastră la Pellungen. E destul de departe, vreo o mie de kilometri. Dar dumneata, vii cu vasul tocmai din Kingston, după cum s-a văzut de altminteri, din direcţia de mers.

Inginerul Hagen păşi lângă căpitan, şoptindu-i:

— Cred c-am făcut o greşeală de calcul, regretabilă, domnule căpitan. Cuterul piraţilor, probabil că s-a ascuns chiar în apropiere, când am lansat eu mesajul. Am citit greşit gradaţia de pe aparat.

— Atunci totul se explică! El e chiar deasupra noastră.

— Cine? întreabă inginerul Hagen.

— Cuterul piraţilor! Cine altcineva? Ce facem acum? Să ne ridicăm la suprafaţă şi să atacăm cuterul?

— Nu v-aş sfătui s-o faceţi, interveni imediat Holms. Cuterul e înarmat cu două tunuri şi chiar acest fapt m-a pus de la început pe gânduri.

— I-a ascultaţi! strigă George şi arată în sus.

Preţ de câteva secunde au întrerupt orice conversaţie după care căpitanul luă cuvântul:

— Cuterul piraţilor se-ndepărtează!

— A luat direcţia sud-vest, zise Hagen.

— Aşadar piraţii au presupus c-am căzut victima unui rechin, surâse Holms. Ce-i drept am zărit spinările unor asemenea peşti înainte de-a mă scufunda.

— Rechinii ăştia m-au atacat pe mine şi pe Petre destul de urât la

început, îi mărturisi tânărul marinarului străin.

— Unde-ar putea s-o ia piratul acum, se interesă Farrow.

— Precis că înapoi la Kingston, oferi Holms îndatoritor răspunsul. Cu siguranţă că Bordes intenţionează să angajeze un coleg de-al meu să ducă la bun sfârşit misiunea mea. Există un asemenea om, Alfredo Gordo, mexican de origine. Despre acesta circulă numeroase zvonuri. Ei bine, nu vreau să-l vorbesc de rău, mai ales că nu pot dovedi nimic. Acesta era plecat, chiar în timpul în care Bordes căuta un scafandru, altfel poate că probabil l-ar fi preferat pe acesta în locul meu.

— Noi ne deplasăm mult mai repede decât cuterul piraţilor, aşa că putem să i-o luăm uşor înainte. Mai întâi am vrea însă să cercetăm epava pentru a fi în stare de-a livra o informaţie utilă autorităţilor maritime din Kingston.

— Pe cuter staţia de radiotelegrafie lucrează fără oprire, spuse Holms. Nu vă sfătuiesc să emiteţi mesaje, uşor interceptabile. Dacă submarinul dumneavoastră poate naviga într-adevăr atât de repede mă angajez ca să duc aceste mesaje personal autorităţilor din Kingston.

Căpitanul fu de acord cu propunerea lui Holms şi dădu de-ndată ordinul ca epava să fie cercetată amănunţit şi dacă e posibil George şi Petre să-i aducă şi jurnalul de bord al căpitanului cuterului scufundat.

— Dacă-mi veţi aduce şi mie un costum de scafandru asemănător celor purtate de cei doi domni, v-aş însoţi şi eu cu plăcere la cercetarea epavei, spuse din nou Fred Holms, scafandrul închiriat de piraţi.

— Excelent, fu de părere Farrow. O să pun şi s-aducă unul domnule Holms, din magazia noastră. Prin geamul de la prora vom putea urmări şi noi, găurile provocate de grenade în caroseria cuterului.

III
ÎN EPAVA CUTERULUI SCUFUNDAT

HOLMS RĂMASE MAI MULT UIMIT decât uimit când văzu instalaţia de la prova şi în primul rând fereastra uriaşă curbată care apăru, după înlăturarea obloanelor de protecţie, ce permitea o vizibilitate excelentă a ambientului submarin din jur.

Când văzu găurile provocate de grenade în caroseria cuterului, izbucni în blesteme la dresa piraţilor.

— În ultimi doi ani au dispărut fără urmă mai multe vase de marfă, spuse acesta. Se poate spune că cea mai mare parte din acestea trec în contul fraţilor Barbuda. Cu piraţii aceştia trebuie să se sfârşească repede şi sper că nici acest Manuel Barbuda să nu aibă o altă soartă decât fratele său Juan. În felul acesta şi numele dumneavoastră, dacă veţi contribui la aceasta, domnule căpitan, va avea o altă rezonanţă.

— Pentru mine ca bătrân lup de mare şi om totodată, nimic nu mi-e mai reprobabil decât pirateria, spuse Farrow. Nu pun mare preţ pe mulţumirile autorităţilor sau nu ştiu cărui guvern. E de datoria mea să fac astfel încât căile maritime să fie curăţate cât mai repede de aceşti dăunători.

Un marinar veni la prova cu-n costum nou de scafandru.

— Întrucât costumul dumitale a fost distrus de către oamenii noştri, te rog domnule Holms să primeşti acest costum în schimb. Are avantajul, datorită tubului de alimentare cu oxigen, ataşat în spate, că permite o mai largă autonomie, în sensul că nu mai eşti dependent de navă.

Pompa de aer o poţi folosi prin pompare manuală, umplând tubul de câte ori este nevoie.

Căpitanul Farrow îl dădu totodată scafandrului poposit în împrejurări atât de neobişnuite la bordul Dox-ului lor, toate lămuririle şi instrucţiunile necesare, de asemeni cele referitoare la părăsirea ecluzei de evacuare şi bine înţeles a accesului în navă.

Holms îi mulţumi călduros căpitanului pentru acest dar mărinimos care-i era atât de necesar în exercitarea meseriei sale.

Puţin mai târziu, cei trei scafandri păşiră pe picioroangele lor grele spre ecluza de evacuare, Holms scuturând capul mirat, pe măsură ce George îi dădea lămuririle necesare.

Curând cei trei se aflară pe fundul mării păşind înspre epavă. De data asta nu pregetară să se uite din când în când în sus pentru a preveni din start un nou atac al rechinilor. Apa acum eram liniştită şi nu se vedea nici una din aceste adevărate „hiene ale mărilor” cum sunt numiţi adesea rechinii de către marinari.

Pe frânghia pe care George o descoperise mai înainte atârnând de pe puntea epavei, scafandri se puteau căţăra sus. George se căţără primul pregătindu-se pentru orice eventualitatea şi trăgându-şi cuţitul înainte de a păşi peste balustrade vasului de mărfuri, scufundat.

Câţiva peştişori, atraşi de apariţia ne aşteptată a lui George acolo, se apropiară curioşi, dar o zbughiseră imediat la fugă, de-ndată ce-i mirosiseră costumul şi constatară că momeala e prea mare pentru ei. Peste resturile de alimente care, nu se ştie cum, ajunseră pe punte, se instalaseră stăpâni crabi şi mici prădători, care devorau ce mai rămăsese. Poate că fusese conserve sau lăzi cu alimente care rămăseseră pe punte şi s-au spart în momentul scufundării. Urme de distrugeri intenţionate sau de lupte ce avuseseră loc pe puntea vasului n-au putut fi descoperite. Lucrurile de valoare au putut fi depozitate de membrii echipajului, în interiorul vasului.

De-aceea George transmise prin morse, lovind în braţul lui Petre.

— Cuterul scufundat, înainte piraţi la bord.

George îşi scoase lampa de buzunar, pe care inginerul Hagen o

construise astfel încât o şedere mai îndelungată în apă, nu-i putea dăuna. Lentila erau în aşa fel curbată, încât razele de lumină, pătrundeau până departe în apă. Ţinând lampa în faţa sa, tânărul păşi pe treptele şubrezite în interiorul vasului de mărfuri. Era pregătit de orice surpriză, chiar să întâlnească aici un polip, care şi-ar fi ales epava ca sediu, pentru a fi la adăpost de rechini şi balene, duşmani săi. Întrucât peştii mai mici, intrau şi ieşeau în voie nu trebuia să-şi facă probleme în ce priveşte hrana.

Încă nu găsiseră nici un mort, nici pe punte, nici în interior, poate că echipajului îi reuşise să se salveze înainte ca nava să se scufunde.

Pe de altă parte nici nu le fuseseră dat să intercepteze, pe submarin vreun mesaj, din care să reiasă că echipajul uneia dintre nave îi reuşise s-ajungă într-un port oarecare, după ce fuseseră atacaţi. Nu-i mai puţin adevărat c-au putut ajunge şi pe-o insulă, de unde n-ar fi avut fireşte nici o posibilitate s-anunţe restul lumii.

O nişă, postată într-un culoar, se dovedi o uşă care ducea înspre sala echipajului. George lumină şi văzu gaura provocată de explozia grenadei în podea.

Într-un colţ zăcea – fireşte că lunecând odată cu scufundarea vasului – o casetă de oţel. Aici probabil că se păstrau documentele de bord ale vasului şi casieria acestuia. Când Petre, care mergea-n spatele lui George era tocmai pe punctul de-a ridica caseta de pe podea, un peşte de vreo patruzeci de kilograme pătrunsese în încăpere, atras de dâra de lumină. Când văzu cele trei siluete ale scafandrilor, care se mişcau încolo şi-ncoace, se dădu înapoi timorat.

George se ridică-n picioare şi-şi proiectă fascicolul luminos al lămpii sale asupra peştelui cel mare. Cu această ocazie tânărul constată că în podea explozia grenadei făcuse încă o gaură şi mai mare. Peştele dispăruse prin gaura asta, îndată, apoi reapăru din nou şi ţâşni în altă direcţie, izbindu-se cu capul de pereţii navei, de parcă ar fi fost apucat de amoc. Numai cu greu putut George să-şi păstreze echilibrul, sprijinit de către Petre. Scuturând capul George se strădui să urmărească mişcările dezordonate ale peştelui, care alerga în toate direcţiile. Când lumina lămpii se fixă din nou asupra găuri din podea, George încremenise de groază, întrucât din gaură apăruseră două braţe lungi, tremurătoare, în faţa lui. Un polip uriaş se târâse în magazie şi acum apăruse, atras de mirosul peştelui care se vântura în toate părţile. Braţele sale se-ntindeau în toate direcţiile, doar, doar îşi va prinde prada. Curând puteau s-apară şi alte braţe ale polipului, din ascunzătoare. Aşa cum arătau braţele şi din tăria lor, se putea deduce că polipul dispunea de-o statură şi mărime considerabilă. Perspectiva unei lupte cu-n astfel de monstru, înarmat aşa cum era numai cu-n cuţit, nu-i surâdea deloc lui George.

Fuga era aici cea mai nimerit tactică. Când braţele acelea,

asemănătoare, unor şerpi albi, ieşiră tot mai mult din ascunzătoare, George îi făcu atenţi pe camarazii săi, asupra pericolului care-l pândea.

Când peştele, dădu din nou de gaura făcută de grenadă în podea, dădu să-şi caute scăparea pe acolo, dar al treilea braţ al polipului, care veghea, răsări pe neaşteptate şi-apoi un al patrulea. Polipul părea că era pe punctul de-a ieşi afară pentru a-şi înşfăca prada, care nu mai avea mari şanse de scăpare, întrucât braţele perfidului său adversar, ajungeau în orice colţ al încăperii, deci acoperea şi gaura de grenadă prin care voia să fugă.

Petre îşi strânse sub braţ caseta grea de oţel, sub braţul stâng de fapt, în timp ce-n dreapta îşi pregătise cuţitul de scafandru. Acum păşi înainte şi dădu o lovitură puternică unui braţ al polipului care venea de-a curmezişul. Sub impactul loviturii un metru şi jumătate de braţ căzu secţionat de-o parte.

Polipul se repezi cu restul braţelor rămase, asupra potrivnicului său.

Îi reuşi să-şi înconjoare braţele în jurul taliei lui Petre. Dintr-o smucitură, Petre fu atras în gaura neagră, care se surpa în podea. George era deznădăjduit. El cunoştea prea bine cum decurg luptele cu polipi şi ştia cât sunt de rezistenţi. Pentru a-l elibera pe Petre trecu aproape de el şi cu ajutorul cuţitului dădu două lovituri bine ţintite, care-şi avură efectul lor.

Unul dintre braţe fu despărţit de trunchi şi căzu pe podea la capătul acestuia braţ secţionat găsindu-se şi ventuza periculoasă care se desprinse de corpul lui Petre. Cealaltă ventuză rămasă încă încleiată de trupul timonierului.

Lui Petre-i reuşi să se elibereze de ultimul braţ care-i mai atârna de trup. Polipul pierduse deja patru braţe sau cel puţin braţele din faţă, dar mai avea încă patru la dispoziţie aşa că mai dispunea de încă jumătate din forţa sa.

Întrucât uşa era deschisă, cei trei scafandri părăsiră încăperea cât au putut de repede. Petre aşeză caseta grea de oţel pe culoar. Uşa, care era pe jumătate distrusă, era închisă dar fără a fi încuiată. Pe aici, scafandri au ajuns la pupa epavei. Şi chiar în cabina căpitanului pe care-o găsiră goală.

Când au vrut s-o ia prin coridorul îngust, înapoi, Petre se opri. Îşi îndreptă lumina lămpii sale pe podea, pentru a constata uimit că caseta de oţel dispăruse. Întrucât uşa dinspre sala echipajului stătea deschisă, camarazii şi-au putut închipui ce se petrecuse înăuntru.

Polipul se ridicase, îşi întinse încăodată tentaculele, găsise caseta metalică şi dispăruse cu ea cu tot în ascunzătoarea sa.

Cu mare băgare de seamă, camarazii mai cercetară încăodată sala echipajului. Polipul dispăruse, după ce-şi retrăsese tentaculele. George

se apropie de gaura făcută în podea. Nici unul dintre braţele polipului nu apăru la iveală. George îl privi pe Petre prin sticla căştii sale de scafandru. Acesta îi făcu semn.

Camarazii căzuseră de acord, fără să schimbe nici un cuvânt între ei. Dacă doreau să intre-n posesia casetei nu le mai rămânea nimic altceva de făcut decât să coboare scăriţa care ducea în magazie şi să-l atace pe polip în bârlogul său.

George era acum doar la un metru de gaura provocată de grenadă. Deodată unul dintre braţele sănătoase ale polipului ţâşni înainte. Înainte de-a putea replica c-o lovitură, braţul lung, asemănător unui şarpe, i se-ncolăci în jurul mijlocului şi-l trase în adâncime. În ciuda spaimei care îl paralizase în prima clipă, îşi păstră sângele rece.

Văzu-n faţă sa, corpul diform al polipului, cu ochii mari şi negrii care sticleau răutăcioşi, mai văzu ciocul de papagal care se deschidea încet. Lovi cu toată puterea şi-i despărţi braţul de trunchi, braţul care-l încolăcise, fireşte. Aproape de trupul monstrului, tânărul căzu pe-o pereche de butoaie, care se aflau în magazie.

Înainte de-a se putea ridica, braţele sănătoase ale dihaniei îl apucaseră din nou. Poate c-ar fi fost pierdut acum, întrucât din poziţia în care şedea i-ar fi fost imposibil să se apere c-o lovitură de cuţit. Acum interveni însă Petre, care, fără a-şi bate prea mult capul cu ce era de făcut, îşi dăduse la rându-i drumul din sala echipajului în magazie, prin gaura făcută, în podea de grenadă.

Din fericire uriaşul ateriză lângă George şi dădu imediat prima lovitură într-unul din braţele polipului şi anume acela care-l ţinea strâns înlănţuit pe prietenul său. Şi nimeri mai bine, pentru că braţul mucilaginos al monstrului îşi slăbi considerabil strânsoarea. Polipul era aproape scos din funcţiune, întrucât mai avea doar două braţe nevătămate, cu care încerca el singur să se sprijine de lăzile şi butoaiele din jur. Caseta de oţel, miza bătăliei, zăcea chiar înainte polipului. Scafandrii puteau s-o înşface, pentru a-l determina pe monstrul marin, să iasă din ascunzişul său. Între timp Holms, păşi şi el, alături de cei doi camarazi de pe Dox. Se uită şi el interesat la masa inertă a trupului polipului, care stătea-n faţa lor. L-au înconjurat, apropiindu-se încet de acesta, străduindu-se să nu facă nici o greşeală în atac.

Îşi ridicaseră cuţitele, fiind pregătiţi să lovească în orice clipă şi anume, atunci când polipul va schiţa gestul să-l înşface, cu unul dintre cele două braţe rămase.

Însă polipul nu mai avea evident chef de luptă. Pierduse şi prea mult sânge. Corpul lui se ridică moale-n sus, căutându-şi scăparea în fugă. Nu mai voia să rişte să-şi piardă ultimele braţe. Cei trei scafandri s-au ascuns cum au putut mai bine, când polipul îşi taie calea pe deasupra lor. Inamicul dispăruse din magazie, fără a mai încerca un

nou atac. Petre apucă caseta care era atât de grea încât aerul pe care-l mai avea în costum nu-i ajunse s-o poată ridica în sus.

George îşi lasă să se plimbe-n colo şi-n coace prin încăpere, fascicolul luminos al lămpii sale, până ce dădu de-o frânghie destul de lungă, ce le permise camarazilor să lege caseta. Cu ajutorul costumelor umflate cu aer, începură să se ridice, pentru a accede în încăperea de deasupra. Trebuiau să fie extrem de precauţi pentru a nu-şi deteriora costumele, frecându-se de diferitele corpuri mai mult sau mai puţin contondente, care le veneau în preajmă. Din fericire, au reuşit s-ajungă sus, fără nici o piedică. George merse înspre gaura făcută în peretele navei, pipăindu-i marginile. Nu-i venea să creadă că polipul cel uriaş să se fi putut strecura prin această gaură, care nu i se părea deloc mare.

Nu mai era timp să-şi bată capul şi cu aceasta.

Petre, sprijinit de către Holms, era pe punctul de-a ridica în sus caseta. După ce-au ajuns în sala echipajului, Petre o ridică-n sus şi-o ţinu strâns sub braţul stâng.

Apoi cei trei scafandri o porniră pe gangul îngust, cu George în faţă. Se întoarse spre ieşire, pentru a constata că aceasta era blocată cu desăvârşire întrucât pe trepte era prăbuşit polipul în toată masivitatea sa. Stătea acolo nemişcat, de parcă şi-ar fi pierdut tot sângele. Nici măcar ultimele sale două braţe, rămase întregi, nu mai dădeau semne de viaţă.

Nu s-aşteptau la o astfel de piedică. George păşi înainte şi-i aplică câteva lovituri puternice de cuţit. Monstrul marin nu reacţionează în nici un fel, părând c-a murit în urma rănilor primite.

Dar cum să elibereze calea? Petre depuse caseta jos, merse în faţă şi apucă unul dintre braţele polipului, străduindu-se să tragă din toate puterile. Lui i se alăturară ceilalţi doi camarazi şi-abia acum capul masiv, începu să se deplaseze pe trepte în jos. Norocul lor era că greutatea acestei mase de carne nu cântărea atât.

Când se făcu spaţiu suficient pentru a putea trece pe lângă polip, Petre luă caseta şi se strecură înainte, urmat de ceilalţi doi, Holms şi George. De-abia odată ajunşi sus, scafandri se uitară unul la altul. Erau pe punte acum, bucuroşi că au scăpat cu viaţă, în lupta cu monstrul marin.

Petre lasă caseta să cadă de-a lungul peretelui epavei, iar el coborî pe frânghie după ea. Urmă Holms, care ateriză şi el nevătămat pe solul marin. George renunţă să folosească frânghia şi se lasă pur şi simplu să cadă-n jos, de-a lungul bordajului, graţie picioroangelor masive şi grele ale costumului pe care-l purta. Când cei trei scafandri au ajuns din nou la pupa vasului, din prudenţă s-au mai uitat încăodată în sus, pentru a vedea dacă nu sunt pândiţi de rechini, dar aceştia păreau să fi părăsit zona epavei cuterului scufundat. Au ajuns astfel nevătămaţi

la submarin, intrară în ecluza de admisie şi-apoi iată-i în interiorul Dox-ului.

Petre n-a uitat fireşte să ia cu el şi caseta grea de oţel de dragul căreia dăduse bătălia înverşunată cu monstrul marin.

Cei trei scufundători au fost înconjuraţi fireşte de camarazii lor de pe Dox, curioşi s-audă cât mai repede noutăţile. George le povesti în cuvinte puţine despre lupta ce-o avuseseră cu polipul în interiorul epavei. În timpul acesta Petre transportase caseta în cabina căpitanului. Un marinar, specialist în probleme de lăcătuşerie o deschise la comanda căpitanului. Caseta conţinea o sumă mare de bani şi jurnalul de bord şi alte documente care dovedeau că vasul de marfă aparţinea unui armator din Kingston. Vasul se numea pur şi simplu „Mary”.

Chiar şi actele personale ale căpitanului vasului „Mary”, un anume Hagh Mitchell se aflau în casetă. Numele acesta nu-i era necunoscut lui Holms. Ştia că un căpitan încă tânăr cu-acest nume, căsătorit de-abia de-o jumătate de an, pornise de vreo patrusprezece zile cu vasul de marfă, din Kingston, transportând felurite bunuri.

— Să sperăm că acest căpitan Mitchell încă mai e în viaţă!

— Poate c-a înştiinţat autorităţile dac-a reuşit s-ajungă pe coastă, împreună cu echipajul său, încearcă George să-l consoleze.

Căpitanul Farrow era de părere că de-acum vasul piraţilor era suficient de departe pentru ca Dox-ul să se poată ridica netulburat la suprafaţă, fără de-a se mai teme de pericolul de-a fi văzut de Manuel Barbuda. Holms îl rugă şi se apropie mai întâi de Kingston pentru ca informaţiile primite şi experienţa acumulată între timp să poată înştiinţa autorităţile portuare, după debarcare.

În timpul acesta în vreme de Dox-ul se urca la suprafaţă, căpitanul se repezi-n cabina de comandă pentru a observa la periscop suprafaţa apei.

— Avem noroc. Nici un vas nu se mai vede în lung şi-n lat, spuse căpitanul Farrow mulţumit.

În curând submarinul se-ndrepta cu toată forţa compresoarelor sale spre Kingston.

Holms stătea tot timpul lângă căpitan, în turn, privind apropierea de Kingston.

— O să ajungem la Kingston doar către miezul nopţii, îi spuse căpitanul scafandrului. Dumneata, domnule Holms, ca şi cunoscător al acestor ape, ne poţi călăuzi foarte bine, făcând pe ghidul.

Holms al asigură pe căpitan că aici era cunoscută fiecare stâncă şi faleză, întrucât meseria îi cerea asta.

— Cu viteza pe care-o dezvoltă submarinul dumneavoastră, vom ajunge cu siguranţă în port înaintea piraţilor. Voi putea pregăti piraţilor o primire neaşteptată. Să vă trimit mai apoi un mesaj,

domnule căpitan, cum s-au desfăşurat lucrurile.

— Asta m-ar bucura cu siguranţă, zise Farrow. Pune-te te rog de acord dumneata, cu inginerul nostru Hagen şi găsiţi o frecvenţă de emisie, de comun acord. În felul ăsta nu vom fi nevoiţi să luăm în considerare toate mesajele care se emit în eter.

Farrow nu luă curs direct spre Kingston, ci pregăti un ocol. Era de presupus că Barbuda va alege drumul cel mai drept întrucât astfel ar fi făcut mai repede rost de un nou scafandru. În ciuda acestui ocol, după estimările sale, Farrow era convins că va ajunge cu mult înaintea piraţilor în Kingston, lucru ce-i va permite lui Holms să înştiinţeze autorităţile în timp util, pentru a-l prinde pe Barbuda.

Târziu după masă Dox-ul se afla între insulele Cuba şi Dominicană şi pân-acuma nu-i fusese dat să întâlnească nici un vas în cale. Mai erau încă cinci sute de kilometri până-n Jamaica iar la capătul sudic al acesteia se afla Kingston, ţinta călătoriei sale.

Farrow socotise bine: dacă nu se-ntâmplă ceva la motoare, puţin înainte de miezul nopţii vor intra în Kingston.

Holms se dovedi un ghid perfect, el cunoştea aceste ape atât de bine încât Dox-ul se putea încumeta să nu aleagă calea maritimă obişnuită unde ar fi crescut posibilitatea de-a întâlni nave străine, ci să ocolească puţin, lateral.

Drumul le era presărat totuşi cu mici insule sau cu stânci şi recife răzleţe.

Holms îl anunţa de fiecare dată, chiar înainte ca acestea să devină vizibile. Îl asigurase pe Farrow c-ar putea şi pe întuneric să conducă submarinul fără nici un prejudiciu şi printre stânci.

C-o jumătate de oră înainte de miezul nopţii luminile oraşului Kingston apărură în depărtare, fără ca Farrow să fie nevoit să ordone stoparea maşinilor vasului său.

Într-o barcă mică, de aluminiu, montată în grabă, căpitanul însoţit de George şi Petre îl transportară pe Holms pe ţărm. După un călduros rămas-bun, petrecut la locul de ancorare, Holms se grăbi spre oraş, în timp ce Dox-ul reveni în larg.

Căpitanul Farrow putea presupune că-n scurtă vreme mările vor fi eliberate de teroarea piraţilor conduşi de Manuel Barbuda.

De-ndată ce Holms va lua legătura cu autorităţile, acestea nu vor ezita să ia de-ndată contramăsuri, care să ducă la prinderea şi neutralizarea acestuia.

Farrow încetini viteza vasului său, punând în funcţiune amortizoarele, întrucât era de presupus că Barbuda s-ar putea ivi, cu vasul său, în tot momentul.

În apropierea de Cuba camarazii au putut auzi, din turn, paletele unei elice puternice. Nava care în întuneric nu putea fi văzută, deoarece nu-şi îngăduise luminile de poziţie, luase cursul direct spre

Jamaica.

Cu siguranţă că era vorba de vasul piratului Manuel Barbuda, care mergea în întâmpinarea destinului său.

IV
LA GUANAHANI

— SĂ SPERĂM CĂ-N CURÂND nici un vas nu va mai fi atacat de către piraţi, se adresă căpitanul Farrow fiului său, de-ndată ce zgomotul făcut de bătăile elicei piratului se pierdeau în depărtare. Poate că vom primi chiar mâine un mesaj radiotelegrafic de la Holms, că piraţii au şi fost prinşi.

O vreme tatăl şi fiul păstrară tăcerea, apoi căpitanul continuă:

— Acum cred c-ar fi timpul să mai mergem şi la culcare. Somnul este cel mai bun medicament pentru toţi oamenii.

— Dar nu sunt bolnav tată, prin urmare, n-am nevoie de nici un medicament.

Căpitanul se mărgini să râdă:

— Nu asta-m vrut să spun! Somnul este tot atât de necesar ca şi mâncarea şi băutura. Cu cât omul respectă cu mai multă regularitate programul său de somn, cu atât îi merge mai bine şi este mai sănătos. Nu acelaşi lucru se-ntâmplă cu oamenii care trăiesc în aglomeraţia marilor oraşe înghesuiţi într-o cămăruţă insalubră. Poţi fi bucuros George că poţi călători cu noi pe-ntinsul mărilor şi că n-avem deasupra noastră decât soarele ziua şi stelele noaptea şi că putem respira liberi, aerul condimentat şi proaspăt al nemărginirii apelor.

Căpitanul Farrow îi dădu primului său ofiţer Rindow cârma şi veghea totodată şi coborî cu George în interiorul vasului pentru a se duce la culcare.

În dimineaţa zilei următoare, căpitanul nu-şi putut reprima o anumită stare de nelinişte.

— Nici o veste de la Holms, încă? întreabă George, răscolind parcă gândurile sumbre ale tatălui său.

— Deocamdată nici una! Să sperăm totuşi că totul a mers după plan.

— Poate că piraţii au fost mai vicleni decât au presupus autorităţile, spuse George pe-nţelesul tuturor.

— Dacă este aşa, atunci n-avem încotro şi trebuie să-i facem nevătămători, noi înşine. Avem această datorie, murmură căpitanul ca pentru sine.

— Cuterul piraţilor trebuia să fi ajuns demult la Kingston, spuse George. Poate c-a ancorat undeva şi echipajul a debarcat cu bărcile în altă parte.

— Nici nu-i nevoie să debarce! E suficient un mesager pentru a

angaja de îndată un alt scafandru.

— Poliţia în acest caz ar fi trebuit să-i instruiască cât mai bine pe scafandrul mexican şi cursa ar fi fost întinsă!

— Nu-i exclus ca mexicanul să spere că va câştiga mai mult de pe urma înţelegerii cu piraţii. În cazul acesta ar putea trăda totul.

Inginerul Hagen se ridică de la masa unde luase micul dejun pentru a lua de la Normann, telegrafistul de serviciu, o misivă pe care era notat ultimul mesaj telegrafic.

— „Încercare capturare piraţi, eşuat" citi inginerul cu voce tare. Farrow nu spuse mai întâi nimic. Imediat dup-aceea sosi un al doilea telegrafist, care aduse un mesaj mai complet decât acest prim mesaj lapidar şi care fusese recepţionat câteva minute mai târziu. Căpitanul îl citi şi el în sala de mese. El suna aşa:

„Manuel Barbuda scăpat. Văzut probabil mulţi poliţişti pe mal. Trimis mesaj, el nu-i aşa de prost cum îl cred autorităţile. Vrea să caute Dox-ul lui Farrow pentru a i-o plăti pentru renghiul jucat. Sosit distrugător englez, pentru urmărire pirat. Salutări Holms."

Farrow aruncă foiţa de hârtie pe masă şi bombăni:

— Frumos a mai lucrat şi poliţia asta! Fireşte că Barbuda a observat c-o mulţime de poliţişti mişună pe mal. Acum trebuie să ne-aşteptăm la răzbunarea piraţilor. Foarte neplăcut! Păcat că n-am văzut cuterul piraţilor, acum trebuie s-avem în colimator orice vas de vreo şase sute de tone, care spintecă apele.

— Dacă punem în funcţiune compresoarele, Barbuda nu ne poate ajunge tată, fu de părere George.

— Ştie oare Barbuda că suntem în drum spre Guanahani, întreabă inginerul Hagen.

— Nu cred, dar şi-o va închipui! Orice rută marină care trece pe-aici, ajunge şi la Guanahani.

Cufundaţi în gânduri, toţi îşi făcură de lucru în sala de mese, fiind preocupaţi de problema piraţilor fără să vorbească totuşi explicit despre ea. Restul mesei fu luat în tăcere numai doctorul Bertram şi inginerul Hagen se mai întreţineau în frânturi de conversaţie. În cele din urmă George spuse:

— Tată, n-ar fi mai bine dacă ne-am întoarce şi-am merge în întâmpinarea acestui Barbuda? Piratului nici nu-i trece prin cap că noi dorim o astfel de întâlnire. Poate că ne va reuşi să-l surprindem şi c-o grenadă cu gaze îl vom putea face nevătămător pentru douăzeci şi patru de ore.

Din nou sosi radiotelegrafistul Normann şi-i înmână căpitanului, care mai zăbovea încă-n sala de mese, o notiţă.

Cu-o mânie abia stăpânită acesta o citi din nou tuturor.

„Alfredo Gordo a dispărut, deşi poliţia la supravegheat îndeaproape. Făcut probabil înţelegere cu piraţi. Distrugător englez

luat curs epavă, dat instrucţiuni precise. Salutări Holms."

Căpitanul împături notiţa în timp ce radiotelegrafistul părăsi sala de mese. O vreme căpitanul Farrow chibzui în tăcere, după care spuse încet, dar apăsat:

— Barbuda a recepţionat cu siguranţă ambele mesaje care ne-au fost adresate. Se va feri prin urmare s-apară-n locul unde s-a scufundat cuterul. Mai întâi va căuta să ne depisteze pentru a ne distruge. Cred că ar fi mai bine să-mi menţin cursul actual de deplasare. Dar haideţi mai bine-n turn de unde putem vedea orice ambarcaţiune care apare şi la nevoie s-o evităm. Da, George, văd că te cam uiţi îngrozit la mine. Aş evita orice întâlnire cu Barbuda dacă ar fi posibil. Ar fi treaba autorităţilor să-l facă nevătămător. Aş vrea să petrecem câteva zile liniştite la Guanahani. Sper ca prietenul meu Luders mai are plantaţia aceea în apropiere. La el suntem în siguranţă, la el nu ni se pot întâmpla nimic. Doar n-am face noi tot timpul pe poliţiştii mărilor.

George n-avea prea multă înţelegere pentru astfel de concepţii.

El îşi dorea-n străfundul sufletului său o întâlnire cu acest Barbuda. De odihnă va fi timpul, când vor ajunge pe „Insula odihnei". Revizia submarinului va dura mai multă vreme şi-n acest timp tot nu vor avea ce face.

Tânărul nu-şi exprimă gândurile, nedorind să-l necăjească pe tatăl său, dar rămase cu excepţia unei scurte pauze, toată ziua în turn, pândind apariţia vreunui vas, dar nu-i fu dat să vadă nici unul.

Înspre seară căpitanul Farrow spuse:

— Mi se pare foarte ciudat! Această rută maritimă e de obicei foarte frecventată. E de parcă acest Barbuda ar fi paralizat tot traficul sau l-ar fi deviat pe altă rută. Ar cam fi timpul ca acest pirat să fie prins odată pentru totdeauna.

Cu asta era de acord şi George.

Veni şi noaptea. Dox-ul mergea încă foarte încet, cu amortizoarele şi nu-şi propusese încă o sporire a vitezei.

Nu cumva căpitanul spera ca Dox-ul său să fie ajuns de pirat?

George nu-ndrăzni să-l întrebe direct pe tatăl său.

Noaptea se scurse fără incidente. Santinelele îi raportaseră în zorii dimineţii următoare că n-au auzit nici măcar o singură dată zgomotul elicelor unui vas, oricare ar fi fost el.

George întreabă tulburat:

— Barbuda a preferat cu siguranţă să nu ne urmărească deşi în mesajul său radio, avusese o altă intenţie. Poate că între timp distrugătorul englez l-a şi ajuns.

— N-ar fi rău de-ar fi aşa, interveni căpitanul.

Dar tânărul continuă:

— N-ar fi mai bine să uităm câteva zile de toată povestea asta?

— Şi chiar să ne recuperăm forţele puţin, glumi căpitanul. Vezi

tinere, aş vrea să-l cunoşti pe Luders care, chiar sub apariţia sa oarecum neîngrijită de om simplu, ascundea o minte cercetătoare care-ţi va plăcea cu siguranţă. Cu siguranţă că va avea destule să ne spună.

— Am putea îndrăzni să ne apropiem de insulă pe timpul zilei? vru să ştie George.

Căpitanul scutură însă capul.

— Nu George, vom debarca abia după căderea întunericului pe insulă. Cel mai bine ar fi să oprim motoarele aici, oricum nu ne aflăm prea departe de Guanahani. Ce-a rămas de parcurs vom reuşi să străbatem către seară.

— Aş putea folosi timpul rămas să pescuiesc ceva, întreabă George. Poate că-mi va reuşi să prind nişte peşti delicioşi pentru cină.

— Vezi însă să nu te-apleci prea tare, ai putea să cazi peste bord.

Echipajului însuşi îi pria de minune şi-o jumătate de zi de odihnă. În acest timp şi-ar fi putut pune-n ordine lucrurile, spăla lenjeria, rezolva unele probleme personale. Puteau să înoate, să joace diferite jocuri şi câte altele, ce poate face omul în timpul liber.

George începu să pescuiască în timp ce Petre îl privea, dar tânărului nu-i displăcea asta, cum se-ntâmplă adesea în astfel de cazuri. Când te gândeşti că Petre îndeobşte avea cel mai stresat serviciu, având în primire timona, te puteai gândi, văzându-l atât de curat şi de spilcuit, cum de mai găseşte timp şi pentru sine, în atât de multe îndeletniciri.

Întrucât George pusese-n undiţa sa momeală bună, dar mică ca dimensiune, nu reuşi să prindă decât peşti de dimensiuni mijlocii. Petre stătu ore întregi cu undiţa acolo, urmărind valurile mării şi unduirea lor, până hăt… în zare. Nu era nimic care să-i confere mai multă linişte şi satisfacţie.

Doctorul Bertram aprecie însă că peştii prinşi de George ca de bună calitate şi foarte gustoşi aşa că împreună păşiră-n bucătărie să-i încredinţeze bucătarului şef Smutje.

După-amiază târziu, una dintre santinele anunţă că departe, spre sud-vest a apărut un punct, care nu poate fi decât un vas. După ce căpitanul privi punctul o vreme prin ochean, ordonă scufundare. Într-o clipită matrozii care se-ncălzeau la soare pe punte, dispărură în interiorul vasului.

Câteva minute mai târziu, pompele începură să vuiască umplând tancurile de balast. George care părăsi ultimul turnul, aruncă o ultimă privire asupra navei din zare, pe urmă conturul acesteia dispăru, de-ndată ce-nchise trapa, pentru a dispare şi el în interiorul vasului.

Curând Dox-ul se găsi la şase metri adâncime şi de-abia acum Farrow hotărî să scoată periscopul pentru a urmări mai departe nava străină.

— Poţi recunoaşte ceva, îl întreabă George pe tatăl său, care stătea alături de el în cabina de comandă.

— E vorba de-un mic cuter, dar nu pot fireşte stabili dacă e vorba de-un vas de piraţi. Oricum cuterul vine drept spre noi. Dacă va fi suficient de aproape, ne vom putea da seama dacă este o navă oarecare sau dacă e vorba de Barbuda.

A trecut un timp destul de-ndelungat până ce zgomotul propus de elicea cuterului străin se auzi chiar deasupra lor. Farrow privi din nou prin periscop şi spuse:

— Chiar că nu ştiu ce să mai spun. Poate fi vorba într-adevăr de-un nevinovat vas de marfă cum circulă-n regiunea asta cu sutele.

Nu pot găsi ceva special la el.

— Ar putea fi totuşi Barbuda! se însufleţi George. Sigur c-a făcut în aşa fel încât vasul său să nu bată la ochi. Unde se află acum?

— Este chiar deasupra noastră, poate puţin lateral spre babord.

— Şi ce curs urmează, se interesă mai departe tânărul.

— O ţine direct spre Guanahani.

— Să-l urmărim tată! Vom vedea atunci, dacă intră în văzul tuturor în port. Dac-o face, atunci precis nu e Barbuda!

Căpitanul fu de acord. Electromotoarele începură încet, încet să zumzăie, Dox-ul începând să alunece prin apă, urmărind ambarcaţiunea de la suprafaţa apei.

— Lasă-mă te rog să mă uit şi eu prin periscop, îl rugă George.

Tatăl său îi îndeplini cu plăcere rugămintea. Tânărul urmări cu atenţie cuterul, care naviga doar câteva sute de metri mai înaintea lor. În cele din urmă renunţă să mai privească, mărginindu-se să spună:

— Probabil că totuşi este un cuter de marfă nevinovat. Chiar mai adineaori a apărut pe punte un om care scruta cu atenţie oceanul.

Din nou privi căpitanul prin periscop, după care-l încredinţă din nou fiului său.

— N-ar fi mai bine să ne retragem periscopul, întreabă acesta. Un om experimentat poate vedea chiar şi oglinda unui periscoape dacă are suficientă experienţă, deşi se-nalţă atât de puţin din apă.

— Coboară-l repede atunci, decise Farrow.

George se conformă imediat.

— Să sperăm că n-am făcut-o prea târziu, remarcă el.

Farrow ordonă acum din prudenţă, ca Dox-ul să devieze de la cursul obişnuit cu câteva grade. După o vreme, căpitanul ridică el însuşi sus periscopul pentru a putea privi prin el.

— Se pare că deocamdată nu ne-au descoperit totuşi, se exprimă el. În afară de omul de pe punte, nu se mai vede nimeni altcineva. Timonierul şi el priveşte constant înainte. Dacă ar avea vreo bănuială, în ce ne priveşte, fireşte c-ar scruta suprafaţa mării, cu mai multă atenţie. Peste-o oră se face întuneric, dar pân-atunci vom şti dacă

cuterul se-ndreaptă sau nu, spre port. Dacă face, atunci este un vas obişnuit şi-o să ancorez chiar lângă el Dox-ul nostru.

În felul ăsta nu va bănui nimeni unde suntem. Ne vom ridica doar atât din apă cât chepengul turnului să iasă puţin afară. Sigur c-ar trebui să înotăm atunci până la ţărm, dar asta nu poate face rău nimănui. Dar vom vedea mai aproape ce şi cum!

Încet, încet Dox-ul se apropiase din nou de cuter şi cu intermitenţă căpitanul le transmitea celorlalţi, adunaţi în jurul său că nimic bătător la ochi nu se petrecuse.

Trei sferturi de oră mai târziu căpitanul strigă:

— Iată, apare în faţa noastră un mic port. Un cuter este deja ancorat acolo, în timp ce pe chei se vântură albi. Este şi-un poliţist printre ei, dacă nu mă înşel. Cuterul se-ndreaptă liniştit înspre port, aşadar ne-am făcut griji degeaba. Aşteptăm lăsarea întunericului şi-apoi ancorăm chiar lângă cuter.

Dox-ul făcu un mic ocol, apoi veni într-un unghi drept înspre port, până ajunse-n linie cu cuterul. În cele din urmă căpitanul remarcă mulţumit:

— Aşa, am făcut-o şi pe asta! Depărtarea o apreciez cam la vreo opt sute de metri. Ancorăm la tribordul cuterului. Înainte de-a debarca, vom spiona puţin echipajul pentru a merge la sigur.

După vreo douăzeci de minute căzu întunericul. Îndată căpitanul dădu ordin să se pună în funcţiune electromotoarele, care începură să zumzăie încet. Dox-ul lunecă încet înainte. În timpul acesta pompele scoteau atâta apă din tancuri cât să permită vasului să se ridice cu chepengul turnului doar cu câţiva centimetri deasupra oglinzi mării.

George urcă primul scăriţa de fier care ducea la turn pentru a deschide chepengul. Căpitanul era încă de gardă la periscop.

— S-au aprins câteva luminiţe în faţa noastră. Acum pot recunoaşte perfect cuterul dar pe punte nu se vede nimeni. Echipajul a debarcat cu excepţia câtorva sentinele. Asta-i minunat!

— Să deschid chepengul? întreabă George din vârful scării uitându-se-n jos.

— Încă nu, veni răspunsul lui Farrow.

— Aş vrea să urc imediat pe cuterul de-alături, îi dădu tânărul de ştire tatălui său.

— Aşteaptă până putem veni şi noi, îi ordonă Farrow. Întâi să ne apropiem mai mult de cuter şi asta mai durează încă câteva minute. Ai răbdare rogu-te George!

Pentru fiul căpitanului minutele scurse i se păreau o veşnicie, în cele din urmă electromotoarele amuţiră, după ce elicea submarinului se mai învârti de câteva ori la indicaţiile căpitanului, dând puţin vasul înapoi.

— Acum poţi să deschizi chepengul, dar atenţie George, fii cu

băgare de seamă! Dacă avem noroc vom găsi un cablu sau vreun odgon oarecare, de care s-a ancorat cuterul şi-atunci ne vom putea căţăra mai bine pe-acesta.

— Ca să ne căţărăm pe cuter va fi mai uşor decât să înotăm până la mal, interveni doctorul. Am vrut s-o spun de mai-nainte.

— Să fie şi-aici în port rechini, se interesă George.

— Puţin probabil! Dar n-ar fi exclus ca unul din aceştia să fi urmărit cuterul. Animalele astea ştiu că le-ar putea pica şi lor ceva.

George deschise cu grijă chepengul, dând uşiţa îndărăt. Spionă, cu încordare mai ales cuterul vecin, care era ancorat chiar în coasta lor, bord la bord, aproape. Căpitanul poziţionase atât de măiestrit Dox-ul său încât c-o parte zăcea chiar sub cuter, lângă chilă, în aşa fel încât George din turn încă, putea atinge cu mâna, dacă ar fi vrut, bordul navei vecine. Pe cuterul de-alături totul era liniştit. Nimic nu se mişca. Probabil că echipajul era pe uscat. Degeaba caută George un odgon de care să se agaţe, nu-i fu dat să-l găsească. Îi dădu prin cap să înoate spre ţărm, când văzu în apă, întâmplător, sclipirea înotătoarelor dorsale ale unui peşte mare şi-atunci îşi aminti ceea ce-i spusese doctorul. Probabil că un rechin flămând urmase cuterul până-n port, în aşteptarea resturilor de hrană, care mai erau aruncate din când în când de pe vas.

— Ei, ce se întâmplă, îl întreabă Farrow. Nu găseşti nimic de care să te caţeri.

— Nu, tată şi tocmai am văzut spinarea unui rechin, despicând valurile. Nu putem înota spre ţărm. Dacă laşi Dox-ul s-o ia câţiva metri înainte ne-am putea căţăra pe odgonul cu care este ancorat cuterul.

Câteva minute căpitanul reflectă la propunerea lui George, după care zise:

— Nici asta nu ajută prea mult, George. Cuterul nu e legat direct de chei. Sunt vreo cincizeci de metri între vas şi chei.

— Echipajul s-a deplasat fireşte cu bărcile pe uscat, şopti George.

— Tot ce-i posibil! Vom merge mai degrabă îndărăt, ne vom ridica la suprafaţă şi vom monta repede o barcă de aluminiu cu care vom ajunge la mal. Kard, poate veni cu noi, pentru a readuce barca pe submarin.

— Sau chiar mai bine, tată. Putem ieşi din port pentru a debarca într-un loc mai părăsit unde putem ascunde şi barca.

Căpitanul trebui să admită că ultima variantă era preferabilă. Marinarii Dox-ului nu voiau să se arate oficial pe uscat şi trebuiau s-admită să evite cu orice preţ să fie descoperită prezenţa lor în zonă.

Căpitanul dădu deci comenzile necesare pentru manevrarea trebuincioasă.

Dox-ul alunecă uşor înapoi, în largul mării. Tancurile de balast fură

golite astfel încât submarinul se ridică uşor până ce ajunse cu totul la suprafaţă. Cam la două sute de metri de port căpitanul său comanda de stop la motoare şi-n toată graba fu montată o barcă de aluminiu.

Căpitanul, doctorul, Petre şi George se urcară-n barcă. Oricum mai mulţi camarazi n-ar fi putut duce. Ar fi bătut prea mult la ochi.

Uşor, Petre mână barca cu puternice lovituri de vâslă de-a lungul coastei. Căpitanul cârmi ambarcaţiunea sa cam la o depărtare de vreo două sute de metri de-un lampadar portuar, pe partea stângă a portului.

Curând barca ajunse la mal. Aici erau împrăştiate mai multe bărci, astfel încât barca mică a lui Farrow cu siguranţă n-ar fi bătut la ochi, mai ales că era de culoare închisă şi nu se vedea de departe. Nu se putea recunoaşte aşadar că era vorba de-o barcă uşoară confecţionată din metal.

V
GEORGE ÎN MARE PERICOL

— PREA MULTĂ ANIMAŢIE, nu prea pare să domnească în oraşul ăsta, spuse doctorul Bertram, când cei patru camarazi o porniră spre luminiţele din zare. Probabil că-n port nu e mai mult de-un restaurant, cel mult două în care majoritatea marinarilor şi locuitorilor îşi dau ocazional „rendez-vous”. Ce-ar fi să intrăm şi noi?

— Nu imediat! Poate c-ar fi mai bine să vedem de-afară, prin fereastră, ce se întâmplă. Vom găsi noi un om pe care să-l întrebăm despre fostul căpitan Luders, fu de părere căpitanul.

Comunitatea portuară consta în principal din magazii şi hale mari de mărfuri, prevăzute cu locuinţe mici pentru angajaţi, cu perspectivă spre mare. Oraşul propriu-zis părea să fie situate mult mai în interiorul uscatului.

Ferestrele locuinţelor erau, câteva dintre ele, întunecate. Pe strada care dădea direct spre cheiul principal nu era ţipenie de om.

În cele din urmă camarazii au auzit o larmă înăbuşită care se amplifica mereu, pe măsură ce avansau.

— Ne apropiem de local, spuse doctorul Bertram. Poate că este bine că acel cuter tocmai a intrat în port. În această rumoare generală nu ne vor deosebi pe uni de alţii şi ne vom strecura mai uşor. Prin urmare vom putea să ne facem observaţiile în toată liniştea, fără a ne teme că vom fi chestionaţi, de unde şi încotro mergem.

Căpitanul Farrow spera că acum, că Dox-ul său nu-i întâlnise în drumul său pe piraţi, va putea petrece câteva zile liniştite pe uscat, la prietenul său Luders.

— Pe uscat se va fi găsind vreun loc mai retras unde şi ceilalţi camarazi vor putea să-şi mai dezmorţească oasele. Şi apoi ne putem îngriji aici şi pentru viitoarele provizii necesare călătoriei pe mai

departe, pe mare. Mai întâi de toate trebuie să ne-ngrijim de fructe proaspete, încheie căpitanul.

— Ia uite acolo, pare să fie localul de care era vorba, remarcă George.

— O clădire interesantă, spuse doctorul.

Dintr-o clădire joasă, dar destul de lungă, răzbătea lumina din mari ferestre, care erau deschise. Domnea gălăgie. Două uşi avea prevăzute impresionanta construcţie, iar una ducea nemijlocit spre bar.

Musafirii păreau să fie într-o dispoziţie excelentă pentru că la scurte intervale de timp, prin larma generală, răzbăteau salve de râs.

— Aici am putea fără să fim observaţi să ne uităm în linişte pe geam, făcu căpitanul. Se nimereşte bine, vom găsi astfel pe omul nimerit care să ne ofere răspunsul la întrebările noastre.

Camarazii descriseră un arc de cerc pentru a se apropia de clădire. Farrow privi prin prima fereastră deschisă, tresări bucuros făcu o mişcare de surpriză, fluierând uşor, într-un mod deosebit.

— Vă rog linişte *Senores,* strigă din interior o voce baritonală în dialectul spaniol, specific insulelor din zonă. Am auzit tocmai un fluierat, care nu mi-a mai fost dat să-l aud de zece ani. Să fie oare posibil? Trebuie să merg repede pân afară!

Câteva secunde mai târziu apăru în pragul, uşii, statura înaltă a unui bărbat.

— Sunt aici, îl strigă căpitanul încetişor.

În momentul următor silueta înaltă păşi alături de Farrow, scuturându-i mâna cu efuziune căpitanului.

— Omule! Tu Farrow? Bătrâne prieten! Dar asta e…! Nici nu ştiu ce să mai spun!

— În sfârşit te-ntâlnesc din nou! izbuti Farrow să îngâne. Cum îţi mai merge, băiete? Mai ai plantaţia aia?

— Bine-nţeles! Mie-mi merge bine! Aşa s-ar putea spune! Dar hai înăuntru! Avem tocmai o vizită, un prieten mexican Jose Diaz! Ăsta e un om al naibi de glumeţ.

— Cum, vrei să mă prezinţi ca şi Farrow? Doar ştii prea bine că sunt în permanenţă căutat.

— Dar nu de noi! Sau mai bine da! De mult încă! Dar nu cu intenţii duşmănoase. Poţi să intri cu încredere! Dar ăsta e băiatul tău? Dar tipul ştii c-a crescut, cu asta de-abia atunci observi cum ai îmbătrânit. Am auzit multe despre băiatul tău. Poţi fi mândru de el!

George se-nroşi puternic când Rolf Luders îi strânse cu putere mâna. Dup-aceea Farrow îi prezintă pe doctor şi pe Petre ca unii dintre cei mai de încredere oameni ai săi.

Musafirii din sala de restaurant au amuţit literalmente când Luders intră cu cei patru noi musafiri ai săi.

— *Senores!* spuse Luders. Se-nţelege că toţi care suntem aici ne

simţim ca-ntr-o mare familie. Acesta este un vechi prieten de al meu. Ne cunoaştem de când eram amândoi cadeţi la marină. Toţi îl ştim după nume! De curând a izbutit să-l pună cu botul pe labe pe piratul Juan Barbuda. Căpitanul Farrow! Şi acesta este fiul său George, iar aceştia de aici sunt doctorul Bertram şi Petre uriaşul!

După câteva secunde de tăcere izbucni o larmă grozavă. Toţi săriră în picioare şi-i înconjurară pe camarazi. Printre musafiri se găseau şi câţiva plantatori englezi, un poliţist britanic care n-avea absolut nimic de reproşat împotriva căpitanului Farrow. În afară de aceştia se mai aflau mexicani, care veniseră cu cuterul şi care se ţineau deocamdată rezervaţi.

Curând însă căpitanul cuterului mexican, uşor de recunoscut după reverele jachetei sale, păşi înainte spre Farrow şi-i zise:

— *Senor,* mă bucur mult că vă cunosc. Ne-aţi făcut nouă oamenilor care călătoresc pe mări un serviciu imens prin aceea că i-aţi neutralizat pe piraţi. Povestiţi-ne vă rog, în detaliu, întâmplările cu piraţi.

Puţin dup-aceea camarazii de pe Dox, Rolf Luders şi mexicanii se aşezaseră la o masă lungă, iar doctorul Bertram povesti obiectiv, dar captivant, ultimele evenimente. Doctorul povesti şi despre însărcinarea pe care-o avusese Holms, precum şi peripeţiile petrecute cu ocazia căutării cuterului scufundat de către cei trei scafandrii.

Doctorul povesti amănunţit lupta cu polipul deşi nu fusese martor ocular, dar o putea face foarte bine întrucât ceea ce lipsea din povestirea lui George putu completa din deplina cunoaştere a unor astfel de vietăţi marine şi felul lor de-a lupta.

Camarazii şi-n special George fură ovaţionaţi şi sărbătoriţi după un străvechi obicei marinăresc.

— Mi-e îngăduit să-l rog pe domnul George Farrow să mă însoţească mâine la o vânătoare de rechini? întreabă mexicanul. Am aici pe această insulă unde poposesc adesea o barcă cu motor. Vânez rechini cu foarte mare plăcere şi am câteva trofee din aceşti prădători ai mărilor.

Cei prezenţi au putut adeveri cu toţii că mexicanul a răpus într-adevăr câţiva monştri din aceştia marini şi ia adus pe uscat.

— Tocmai sunt pe urmele unui rechin uriaş, continuă Diaz. Să tot aibă zece metri lungime. Vreau să-l prind cu momeală, dar folosind o cange, fireşte.

— Aş lua parte cu dragă inimă la o astfel de vânătoare, strigă George bucuros. Sper ca tata să-mi dea voie. Mii de mulţumiri, domnule căpitan. Ar putea veni şi prietenul meu Petre?

— O persoană în plus mai putem lua bineînţeles. Atâta mai suportă barca mea cu motor. Doi oameni din echipajul meu vin şi ei şi-n felul ăsta se fac cinci oameni. Amănuntele le putem discuta mâine.

Seara decurse cât se poate de plăcut, camarazii ne mai petrecând aşa de mult timp. Petre se declară de acord să se reîntoarcă pe submarine, care ceva mai târziu intrase-n port şi ancorase lângă cuter.

Echipajul se-mpărţise în două schimburi. Unul dintre acestea urma să petreacă noaptea pe uscat până-n zori. Rolf Luders îi făcu complimente vechiului său prieten în legătură cu faptul că acesta păstra o relaţie mai apropiată de oamenii săi, nu una milităroasă, rigidă, ca unul care a întâmpinat alături de ei multe primejdii şi aventuri.

Dar şi Farrow îşi lăudă oamenii.

— Sunt oameni de-un devotament emoţionant. Dacă au decis să rămână cu mine, trebuie să se simtă ca în patrie, întrucât au renunţat la atâtea pentru asta. Pe-o insulă din mările Sudului ne-am întemeiat un nou cămin.

Rolf Luders se bucură că Farrow s-a decis să petreacă câteva zile pe insulă. I-ar fi plăcut mai degrabă să călătorească cu prietenul său, Farrow câteva luni împreună, dar din păcate munca la plantaţie n-o permitea.

— Poate că se va putea totuşi mai târziu, îl consolă Farrow pe vechiul său prieten.

— Bine, consimţi Luders. Când voi avea de făcut un drum până-n Australia o să-ţi trimit un mesaj radiotelegrafic.

Cei doi prieteni au convenit ca Farrow şi oamenii săi să mai petreacă o noapte, noaptea rămasă la bordul submarinului. În dimineaţa zilei următoare va amenaja câteva încăperi din bungalow-ul său, pentru oaspeţi.

Cei doi prieteni s-au despărţit foarte târziu. Cei mai mulţi plantatori şi mulţi dintre clienţi ai localului plecaseră de mult pe la casele lor.

Plecarea ultimilor consumatori se făcu cu mult zgomot. Diaz îi conduse şi pe camarazi împreună cu mexicanii săi la submarin.

Curând după aceea portul şi casele locuitorilor se liniştiră în noaptea caldă, tropicală, sub cerul presărat de-o mulţime de stele.

George se trezi foarte vioi, când Petre îl deşteptă dimineaţa deşi dormise destul de puţin. Era vorba doar de-a lua parte la o vânătoare extraordinară de rechini! Asta promitea ceva!

În sala de mese a echipajului luă o masă zdravănă.

Dintre ofiţeri nu erau decât căpitanul şi doctorul în picioare, ca să-i ţină tovărăşie.

Puţin mai târziu, George şi Petre vâsliră spre uscat. Acolo îi aştepta un om din partea echipajului cuterului, care le spuse, după ce-i salută:

— Căpitanul Diaz vă roagă să mă urmaţi, *Senores!* Barca cu motor este ancorată pe partea de vest a insulei întrucât astfel este protejată cel mai bine de pericolul furtunilor.

După un marş care dură mai mult de-o oră, cei doi camarazi însoţiţi de conducătorul lor ajunseră într-un golf mic.

Trecuseră prin plantaţii de tutun, foarte bine întreţinute. În golful cu pricina era ancorată o barcă foarte şic. Motorul era tocmai încercat de Diaz şi unul dintre maşiniştii săi. Mexicanul îi dădu lui George datele tehnice despre motor şi întrucât tânărul, care se pricepea puţin la tehnică, îşi dădu seama că barca asta putea dezvolta o viteză foarte mare.

Pe mal erau aşezate câteva suluri de odgon foarte rezistente şi nişte cârlige solide, legate de funiile respective cu-n lanţ de vreo doi metri.

— Mă bucur să vă văd vioi şi-n formă, spuse Diaz, după salutul obişnuit. Urcaţi vă rog domnilor! Vom porni cât de curând!

— Aveţi deja pregătită momeala? întreabă George.

— O să facem rost de ea în larg, răspunse Diaz. Vom prinde mai întâi nişte rechini mai mici cu a căror carne vom „împodobi” cârligele cele mari.

George citise şi el peripeţiile unui căpitan englez care tocmai în acest fel reuşise să prindă rechini uriaşi.

Chiar dacă barca cu motor părea o ambarcaţiune cam mică pentru o pradă atât de mare şi puternică, cum erau aceşti monştri marini ai mărilor, rechinii, sigur se mai linişti întrucât văzu carabinele care zăceau pe fundul bărcii. Recunoscu pe dată că erau prevăzute cu gloanţe explozive.

Înainte ca unul dintre aceşti rechini prinşi în cange să se năpustească asupra bărci, câteva gloanţe din acestea bine plasate i-ar fi făcut definitiv de petrecanie.

Marinarii mexicani târâră-n barcă sulurile de frânghii unse cu catran şi prevăzute cu căngi. Abia apoi, c-o smucitură, barca se desprinse de mal.

Motorul începu să lucreze şi trase barca înapoi mai întâi, pentru ca apoi Diaz să facă un ocol scurt şi c-o viteză din ce în ce mai mare, mica ambarcaţiune ţâşni în larg.

George stătea la prora, lângă Petre şi privea înainte cu multă atenţie. O oră întreagă dură astfel, această cursă. George descoperi primul un punctuleţ pe-ntinsul apelor şi i-l arată lui Petre. Amândoi se uitară încordaţi înainte, sprijinindu-se puţin de bordura bărci.

Când au auzit imediat după aceea zgomot suspect îndărătul lor, era deja prea târziu. Câteva lovituri puternice sau abătut asupra lor făcându-i să cadă jos, pe fundul bărci.

George trebui, după ce-şi reveni puţin, să se concentreze cu atenţie ca să-şi dea seama unde se află. Aşa îi reveni memoria şi-şi reaminti c-a plecat la vânătoare de rechini cu prietenul, căpitanul mexican Diaz. De-abia când vru să se ridice îşi dădu seama că era legat. Puţin dup-aceea se auzi şi glasul căpitanului.

— Ei, la asta nu te-ai fi aşteptat, Domnule Farrow! Eu mi-am jucat întotdeauna foarte bine rolul meu, aici pe insulă. Aşa am făcut şi-n ultima noapte! Nimeni nu bănuieşte că eu sunt Manuel Barbuda, fratele lui Juan Barbuda. Îţi poţi deci închipui că te-am invitat pe barca mea doar pentru a te pedepsi pentru că ai jucat rolul principal în moartea fratelui meu şi la aruncarea în aer a vasului său. Aruncaţi-l peste bord, băieţi! Individul ăsta, marele, vine abia pe urmă!

Lui George aproape că-i veni rău mai ales când îl văzu pe Petre cum zăcea fără cunoştinţă, ceva mai încolo. Fu ridicat pe sus şi dus la pupa, acolo unde se afla deja Barbuda.

— Leagă-l cu frânghia! porunci piratul.

Unul dintre cele mai trainice odgoane se-ncolăci în jurul trupului tânărului, după care cei doi mexicani îl ridicară peste bord.

— Te-ai întrebat mai înainte, de ce n-am luat nici o momeală pentru rechini, râse Diaz Barbuda. Abia acum înţelegi de ce! Tu însuţi vei fi momeala! Aruncaţi-l peste bord! În momentul următor trupul lui George plescăi în apă.

Se scufundă vreo doi metri în adâncime, după care reveni la suprafaţă. Aşadar Barbuda se gândise la o pedeapsă grozavă! George crezu că i-a sunat sorocul, de-a fi înhăţat de-un rechin uriaş. Ca să se gândească la ajutor străin sau să se elibereze singur nici nu putea fi vorba. Petre se găsea în aceeaşi situaţie, aşteptându-şi aceeaşi soartă.

Degeaba se mişca tânărul încoace şi-n colo, încercând să-şi slăbească legăturile.

După vreo zece minute, Barbuda îi strigă de sus:

— Iată că vine rechinul cel mare, pe care voiam să-l prind astăzi.

În George începu să crească o mânie pe care nu şi-ar fi putut-o descrie în cuvinte. Teamă nu simţea. Dacă i-e sortit să piară aici în acest mod groaznic atunci n-avea cum să-şi schimbe destinul. Numai de tatăl său îi părea rău. Ar fi vrut să-l scutească de durerea asta.

Încăodată încearcă, punându-şi toate forţele să-şi slăbească legăturile. Era însă zadarnic.

Barbuda găsea o plăcere diabolică să-i comunice lui George din când în când cât de aproape era rechinul de barca lor. Într-adevăr tânărul, care-şi mişca într-o parte şi alta capul, zări înotătoarele dorsale ale rechinului, care venea spre el.

Rechinul îl observase deja, dar mai întâi ţâşni ca o săgeată foarte aproape de bordura bărcii şi de-a lungul ei.

Ochii lui George se căscau mari de uimire.

În spatele lui Barbuda, care stătea rezemat de balustrada bărci, crescu cu iuţeala fulgerului o siluetă uriaşă – făptura lui Petre uriaşul.

Timonierul îl prinse pe mexican de pulpana hainei şi-l azvârli c-o opintire peste bord. Şi reuşi să-l azvârle departe de barcă. Diaz – Barbuda scoase un strigăt de groază. Era însă prea târziu, ca o săgeată

triunghiul înotătoarelor dorsale ale rechinului ţâşni spre el, iar apa în jurul acestuia se-nroşi imediat în roşu.

Petre, care lăsase motorul să meargă liniştit mai departe, se apleacă, luă carabina-n mână, ţinti scurt şi apăsă pe trăgaci. Imediat începu ca apa din jurul rechinului să fiarbă. Aşa se ridică ca un gheizer, ca o coloană în sus. Rechinul încetase să mai sufere, întrucât Petre nimerise bine.

De-abia apoi, îl trase uriaşul pe George lângă barcă, după care pescui „legătura" din apă. Câteva secunde mai târziu căzură jos şi legăturile lui George.

— Eşti rănit? fură primele cuvinte îngrijorate ale lui Petre.

— Nu, putut să spună George, strângându-i mâinile emoţionat prietenului său. Cum ai reuşit să faci minunea asta? Cum de te-ai eliberat?

— Lovitura m-a ameţit numai, domnule George. M-am prefăcut că sunt în stare de inconştienţă, pe lângă asta mexicani au comis o greşeală când m-au legat. N-au observat când am tras foarte mult aer în plămâni şi mi-am încordat muşchii. După ce-am eliberat aerul, legăturile au slăbit puţin, astfel încât m-am putut elibera mai târziu. Într-un moment favorabil i-am surprins pe cei doi marinari mexicani. Care zac colea legaţi şi încătuşaţi. Barbuda n-a observat nimic întrucât era preocupat să te ameninţe cu apropierea rechinului. Piratul a căpătat exact răsplata care i se cuvenea.

*

* *

Pe drumul spre întoarcere, printre plantaţii, George şi Petre îi întâlni pe căpitan, pe doctor şi pe Rolf Luders. Pe marinarii mexicani îi lăsaserăm legaţi la pupa, în barca lor. În mare grabă George le povesti camarazilor aventurile lui şi-a lui Petre.

— Acum voi doi trebuie să rămâneţi în urmă, întrucât marinarii piratului ştiau de intenţiile şefului lor, spuse Farrow după un scurt moment de gândire. După o oră, puteţi veni liniştiţi. Pân-atunci vom fi lămurit complet lucrurile cu vasul piraţilor.

George şi Petre îşi dădură seama de justeţea argumentului. Răbdător, George aşteaptă împreună cu Petre. Abia după ce trecu timpul convenit, se îndreptară spre port. Piraţii fură scoşi din funcţiune fără luptă. Au rămas surprinşi când marinarii Dox-ului, veniţi în vizită, s-au năpustit deodată asupra lor, astfel încât n-au mai avut timp să opună rezistenţă. La început aceştia protestau vehement contra luări lor ca prizonieri. Când au apărut George şi Petre au amuţit. Şi-au dat seama deodată că duplicitatea lor a fost dovedită, fără nici o putinţă de tăgadă.

Căpitanul Farrow trimise un mesaj radio-telegrafic autorităţilor din Kingston în care le împărtăşi pe scurt că al doilea eşalon al piraţilor

fusese neutralizat şi că poate fi ridicat de la Guanahani.

Răspunse un distrugător englez care-i anunţa că-n câteva ore va fi acolo.

Dox-ul o porni însă-n larg până ce insula se văzu ca un punct în depărtare. O vreme au rămas acolo, aşteptând până ce distrugătorul îi încărcă pe toţi piraţi la bord şi cuterul fu remorcat de vasul de război britanic.

Abia dup-aceea s-au întors pe insulă unde erau deja aşteptaţi de Luders şi mai mulţi plantatori care i-au sărbătorit cu frenezie.

Câteva zile au rămas să se odihnească pe insulă. Farrow şi Luders au petrecut multe ore împreună. Destul de des a fost de faţă şi George care ascultă cu plăcere multe din peripeţiile vechiului căpitan, prieten al tatălui său.

De-abia după o săptămână părăsi portul.

Întâmplările şi aventurile prin care au trecut George şi camarazii săi vor putea fi citite în volumul: ÎN CRATERUL DIN MARTINICA.

Aventurile submarinului Dox 252

Hans Warren

I
HOŢUL LOUIS

NOAPTEA ERA ATÂT DE MINUNATĂ, încât George Farrow, fiul căpitanului Farrow şi prietenul său Petre uriaşul, stăteau şi priveau la pupa submarinului, aproape cu evlavie, cerul spuzit de stelele Sudului.

George compara panorama stelară a Sudului cu cea a patriei sale, din nordul îndepărtat, neputându-se reţine să nu constate că oricât de măreaţă ar fi bolta sudică, ascundea în potenţialitate pericole pe care abia puteai să ţi le imaginezi.

Petre nu ştia ce răspuns să-i dea întrucât această abordare filosofică îi era total străină. Pentru el contau faptele concrete şi lucrurile palpabile din imediata sa apropiere.

Aşa că se mărgini să spună doar „Hm” după care continuă după un răstimp:

— Aceşti blestemaţi de ţânţari mizerabili! Nu numai că te muşcă, dar duc cu ei şi germenii malariei. Aproape că regret muştele din patrie, domnule George!

În acelaşi moment ceva se ciocni de balustrada Dox-ului. Cât ai clipi au sărit amândoi în picioare şi-au alergat la bastingaj, Petre aplecându-se numaidecât peste balustradă, tocmai la timp pentru a prinde o barcă care era pe punctul de a se pierde iarăşi în larg.

Din cauza întunericului atotcuprinzător nu se putea recunoaşte de îndată dacă ambarcaţiunea era echipată sau nu. George îşi duse de aceea imediat mâna la brâu pentru a-şi scoate lampa de buzunar şi lăsând apoi fascicolul de lumină să cadă asupra bărcii agăţate de Petre.

Pe fundul bărcii se vedea nemişcată o siluetă, un negru tânăr îmbrăcat doar c-o pereche de pantaloni închisă la culoare. Făptura întinsă în faţa lor nu dădea nici un semn de viaţă.

— Oare mai este încă în viaţă? şopti George.

— Ne vom da seama de asta îndată, veni răspunsul timonierului.

Petre legă otgonul ce spânzura peste bordura submarinului de bastingaj şi coborî în barcă. Îl cercetă repede pe negru, după acre spuse c-o voce domoală adresându-se prietenului său:

— Inima-i mai bate, ce-i drept slab, dar bate! Cred că doctorul Bertram îl va putea scăpa. Ia prinde aici, domnule George!

Petre îl ridică pe cel leşinat, cu grijă în sus, ceea ce nu era tocmai uşor, ţinând cont că barca se legăna făcându-l să-şi piardă aproape echilibrul. Tânărul îl ajută pe prietenul său şi negrul fu întins pe puntea Dox-ului. De-abia apoi George dădu fuga în turn şi-l strigă pe doctorul Bertram.

Acesta se şi apucă imediat să-şi cerceteze pacientul.

— Este foarte slăbit şi secătuit de puteri, constată el imediat,

adresându-se lui Petre. Rogu-te Petre, adu de la bucătărie o ceaşcă fierbinte de supă de carne pe care mă voi strădui să-l fac s-o înghită.

Doctorul Bertram îi frecă fruntea şi tâmplele negrului cu esenţe puternice pentru a-l readuce în simţiri. Acest lucru se şi întâmplă până la urmă, pentru că negrul deschise ochii deodată, privind deconcertat în jurul său, întrucât nu-şi dădea seama prea bine unde se află. Îşi împreună mâinile rugător, spunând c-o voce slabă:

— Îndurare *Messieurs,* nu sunt vinovat! N-am furat eu statuia, am găsit-o numai. Vă rog să mă credeţi!

Căpitanul Farrow, care fusese încunoştinţat de către unul dintre marinari despre ce se-ntâmplă la bordul vasului său, merse la infirmerie, se apropie de doctorul Bertram şi-i şopti acestuia:

— Pare a veni din Martinica, unde a fost acuzat pe nedrept de furt. În plus, pare să se fi bucurat de o educaţie foarte bună, întrucât vorbeşte excelent franceza.

Dacă până acum căpitanul se folosise exclusiv de limba germană acum se adresă în limba franceză negrului revenit din starea de inconştienţă.

— Ai fost acuzat de furtul unei statuete şi n-ai făcut decât să dai întâmplător de asta? Ce fel de statuetă şi unde ai găsit-o? Fii liniştit, nu te mai găseşti în Martinica, ai fost găsit plutind inconştient într-o barcă pe mare.

Petre se apropie cu supa fierbinte pe care doctorul i-o luă din mână şi-i dete bolnavului să-nghită cu linguriţa. Ochii negrului se plimbă de la un camarad la altul, plini de curiozitate.

După ce ceaşca fu golită, omul înghiţi de câteva ori adânc, după care spuse, zâmbind slab:

— Mulţumesc, *Messieurs*. Mă numesc Louis şi tatăl meu posedă o mică plantaţie în apropiere de Mont Pelee, un vulcan mare, acum stins din fericire. Colindând adesea împrejurimile, întrucât iubesc natura şi studiez flora şi fauna, m-am urcat şi pe creasta vulcanului şi chiar am îndrăznit să cobor puţin în interiorul craterului. Acolo am găsit o mică statuetă, complet acoperită de praf şi cenuşă vulcanică. Statueta personifică un şarpe, dar unul pe care nu l-am mai văzut niciodată pe insula noastră. Am luat statueta acasă şi spălând-o am constatat spre surprinderea mea că era făcută din aur masiv. În Saint-Pierre am arătat statueta unui negustor bogat, pe numele său Jaques Matin, care a afirmat ulterior, după ce înştiinţat poliţia, că eu i-aş fi furat-o înainte cu un an. Asigurările şi afirmaţiile mele, care precizau că am găsit statueta din întâmplare, n-au găsit nici un ecou. Poliţiştii au vrut să mă bage la închisoare. M-am smuls din puterea lor, ascunzându-mă într-o grădină din afara oraşului până seara, când am luat o barcă căutându-mi scăparea pe mare. Două nopţi şi-o zi am tot vâslit până ce mi-a venit rău. Trebuie să-mi fi pierdut cunoştinţa, dar în cele din

urmă am fost salvat de dumneavoastră. Pentru asta vă mulţumesc din inimă şi sper să mă credeţi că nu sunt hoţ.

— Noi te credem, Louis, răspunse căpitanul prietenos căci, cunoscător subtil al caracterului oamenilor realizase că acesta spunea adevărul. Mă interesează şi pe mine statueta descoperită. Cum arăta şarpele acela? Avea cumva sub cap o platoşă mai umflată care-i acoperea gâtul? Spune dacă şarpele semăna cu o cobră.

— Nu *Monsieur!* Nu, şarpele nu arăta aşa, dar avea un cap triunghiular. Finisajul figurinei era în sine o operă de artă, lăsând la o parte vechimea şi materialul din care era făcută.

— Şi-n ce mâini a ajuns această figurină astăzi? vru să ştie Farrow.

— Jaques Matin, negustorul cel bogat a intrat în posesia sa, spuse negrul pe care doctorul Bertram voia în continuare să-l doftoricească cu o a doua cană de supă, pe care Petre tocmai o adusese din bucătărie.

— N-ar fi mai bine să debarcăm puţin pe insula Martinica, domnule căpitan? întrebă doctorul. Poate că vom mai găsi în craterul vulcanului şi alte lucruri interesante. Mă gândesc, înainte de toate, la străvechiul cult Voodoo al negrilor pe care l-au adus cu ei din Africa, încă de pe vremea când erau folosiţi ca sclavi.

George care era numai ochi şi urechi, interveni furtunos în discuţie:

— Poate că vom mai găsi în crater şi alte statuete de acest fel, tată. Bineînţeles că trebuie să mergem la acel Matin, pentru ca Louis să reintre în posesia statuetei sale. Negustorul pe deasupra l-a învinuit pe Louis pe nedrept de hoţie.

— Nu e exclus ca acest Matin să fi fost vreodată în posesia statuetei de aur, George, spuse Farrow şi ulterior aceasta să-i fi fost furată. Hoţul poate c-a sfârşit el însuşi în interiorul craterului, întrucât n-a mai apucat să valorifice statueta. Acolo a găsit-o Louis, iar Matin a presupus, cum era şi normal, că Louis a fost autorul furtului.

Doctorul zâmbi pe sub mustaţa, zicând:

— Nu prea cred ca un hoţ pentru a scăpa de un obiect pe care nu-l poate folosi, se urcă cu el pe munte. Ar fi putut să arunce pur şi simplu figurina în mare. Cred că domnule George are o bănuială întemeiată! În adâncurile craterului vom găsi probabil resturile unui templu străvechi, ceea ce nici n-ar fi exclus. Sunt prin urmare pentru debarcarea pe insulă, deşi va trebui să fim prevăzători, întrucât Martinica e o posesiune franceză. Pe Matin nu-l vom putea trage la răspundere fără a veni în contact cu autorităţile franceze.

— Ai spus lui Matin şi poliţiştilor Louis, că ai găsit figurina în adâncurile craterului? întrebă căpitanul.

— Nu, n-am făcut-o *Monsieur.* Am menţionat doar c-am găsit-o în munţi şi atâta tot. N-am pronunţat numele de Mont Pelee. Este cunoscut peste tot că eu cutreier toate aceste locuri, am oferit adesea

câtorva negustori, animale prinse de mine, mai cu seamă insecte, dar şi câteva monstre de minereuri pe care le găseam. Prin asta îmi câştigam singur banii de care aveam nevoie pentru a-mi cumpăra ustensilele necesare întreţinerii propriei mele colecţii.

— Un adevărat cercetător al naturii, zâmbi doctorul Bertram. Asta-mi place. Fireşte că trebuie să-i dovedim nevinovăţia domnule căpitan, altfel Louis, nu mai poate merge pe insulă şi tot ce-a agonisit el, este pierdut, inclusiv casa părintească.

— Dacă vom găsi în crater, urmele vreunui templu străvechi, atunci Louis, va putea să-i conducă pe poliţişti acolo prin asta, demonstrându-şi nevinovăţia, fu de părere căpitanul. Numai de-am găsi un golf, în care să putem acosta. Cunoşti vreun loc potrivit pentru submarinul nostru, Louis? Trebuie să-ţi spun că nu te afli pe-o navă de linie, ci pe un submarin.

— Acum ştiu cine sunteţi, *Monsieur* căpitan! Şi mai ştiu şi de ce nu vreţi să fiţi văzuţi de către francezi. Sunteţi căpitanul german de submarin Farrow! Am şi citit despre dumneavoastră!

Căpitanul înclină doar capul şi spuse:

— Ai dreptate, tinere, mă numesc Farrow. Acum că ştii, că suntem în permanenţă căutaţi de către francezi, vei înţelege de ce nu vrem să fim văzuţi pe insulă. Aşadar, va trebui să ne duci într-un loc de pe coastă, unde Dox-ul nostru nu va putea fi descoperit.

— Monsieur căpitan, nici nu ştiu cum v-aş putea mulţumi! exclamă tânărul negru. Vreţi să vă expuneţi pe dumneavoastră şi echipajul unui mare pericol şi totul de dragul meu, ceea ce nu voi accepta. De aceea oriunde mă veţi debarca pe uscat va fi bine! O să răzbat eu cumva mai departe. Voi găsi o posibilitate să-l încunoştinţez pe tatăl meu, pe unde mă aţin şi cum trăiesc. Poate că-şi va vinde chiar plantaţia şi va veni la mine. În America de Sud, de exemplu, nimeni nu-mi va putea face nici un rău şi nici n-am să fiu descoperit de autorităţile din Australia.

— Dar nici nu încape discuţie, tinere! strigă râzând căpitanul. Onoarea ţi-e în joc şi trebuie reparată, tocmai în faţa acelora care au încercat să-i dăuneze. Pe de altă parte, ne-ai făcut pe toţi curioşi cu povestea aceea cu craterul. Dacă ne vei putea conduce într-un golf ascuns, nu mai este nici un pericol pentru noi. Deci cunoşti un astfel de loc pentru adăpostirea vasului nostru?

— Chiar în apropierea plantaţiei tatălui meu se găseşte un golf ascuns şi bine adăpostit, care se-ntinde mult în interiorul uscatului stâncos. Până-n vârful muntelui Mont Pelee nu-i prea departe de-acolo.

— Peste cinci ore vom ajunge la insula Martinica, stabili căpitanul, durata călătoriei. Până atunci poate că-ţi vei reveni măcar atât în puteri, Louis, să ne conduci până acolo. Până la răsăritul soarelui mai

sunt încă două ore. Vom putea ajunge încă azi la gura vulcanului. Dacă luăm câteva frânghii solide, ne vom putea asigura atunci când ne vom lăsa în adânc. Urcuşul e posibil, chiar şi pe-ntuneric, pe muntele cu pricina?

— Se poate, pentru că cunosc drumul foarte bine. Să sperăm că nu vom da de poliţişti în apropiere, care să-mi pândească intrarea pe proprietatea tatălui meu. E de presupus că-n primul rând la el m-aş putea refugia.

Căpitanul Farrow recunoscu justeţea obiecţiilor tânărului negru şi de aceea spuse:

— La lumina zilei ne vom feri s-apărem. Pe timpul nopţii probabil că poliţiştii vor aprinde un foc de lagăr, pe care o să-l descoperim din vreme. O să ne descurcăm la faţa locului, văzând şi făcând!

Negrul îşi exprimă încă o dată mulţumirea că Farrow împreună cu echipajul său îşi menţin intenţia de a-l însoţi în interiorul craterului. Circulau de fapt mai multe zvonuri necurate dar el unul nu era superstiţios şi nu se temea de ele.

— Aceste zvonuri au un anumit temei, cu proiecţie în trecut, dacă poţi să mă-nţelegi ce vreau să spun Louis, continuă doctorul Bertram gânditor. Unora le convine să lase asemenea impresie chiar aşa-ziselor fantome!

— Se mai spune că-n adâncul craterului au dispărut oameni, continuă Louis. Au fost observate flăcări pe munte. Eu n-am fost martor la aşa ceva, poate şi pentru că mă culcam foarte devreme. Doar pentru a prinde fluturi de noapte mai hoinăresc uneori până-n zori. În acest caz sunt mult prea preocupat pentru a mai da atenţie celor ce se petrec pe craterul cu pricina.

— Pot fi doar simple zvonuri, spuse Farrow. Dar oricum au fost explicaţii de orice fel cu privire la cauza acestor fenomene?

La răspunsul evaziv al tânărului, căpitanul îl întrebă unde e amplasat golful de care spunea, întrucât dorea să dea ordine pentru a schimba cursul de navigaţie al submarinului.

— La marginea dinspre est a insulei se află şi golful, răspunse tânărul negru. Poate că vreo şase kilometri în adâncime în raport cu Saint-Pierre.

— Asta e-n favoarea noastră pentru că nu mai suntem nevoiţi să înconjurăm insula, putem să ne îndreptăm direct spre golf.

Dorindu-i grabnică însănătoşire, căpitanul îşi luă rămas bun de la Louis, părăsind împreună cu camarazii infirmeria, lăsându-l pe bolnav în grija doctorului Bertram.

Pe culoar, George îl întâlni pe tatăl său, mărturisindu-i bucuria ce i-o pricinuia plănuita expediţie pe insulă şi craterul vulcanului stins de pe aceasta. Fu de părere că-n privinţa zvonurilor despre stafii, ceva bun tot rămăsese.

— Deci tu-l crezi pe tânărul negru, în privinţa statuetei găsite? concluzionă George.

— Pe deplin, răspunse căpitanul. Pe de altă parte, nu trebuie uitat că statueta a putu ajunge în interiorul craterului, tot dusă de oameni. Poate că doctorul nostru are dreptate când afirmă că e vorba de reminiscenţa unui cult al negrilor, cultul Voodoo. Se ştie că şi-n Tahiti negrii au păstrat tradiţia acestui cult pe care l-au adus din Africa de pe vremea când aveau statutul de sclavi.

— Eu sunt convins că vom da de lucruri misterioase, fu de părere George imediat. Poate că tocmai în interiorul craterului să mai locuiască urmaşi ai acelor negri care au fost aduşi din Africa ca sclavi.

— Asta ar fi cam prea mult, George, surâse căpitanul. Eu cred mai degrabă că şi alţi locuitori ai insulei au găsit în crater obiecte de valoare pe care să le-ncerce mai târziu să le valorifice. Că treaba asta se putea face cel mai bine noaptea şi că nimeni nu era interesat să fie deranjat în toiul ocupaţiei, se-nţelege de la sine.

— Dacă-i aşa cum spui tu, tată, ar putea ca să se găsească şi albi, observă cu judiciozitate George.

Căpitanul aprobă ideea fiului său. Cu viteză sporită Dox-ul luă direcţia spre insula Martinica. George dispăru în cabina sa pentru a mai prinde câteva ore de somn. Voia ca la debarcare să fie proaspăt şi gata de acţiune. Curând şi adormi şi cu acest prilej visă însă sumedenie de primejdii care-l pândeau în interiorul craterului. Când Petre îl trezi a doua zi dimineaţă, tânărul era scăldat în sudoare, aşa cum se-ntâmplă cu majoritatea oamenilor chinuiţi de coşmare.

George sări drept în sus din hamacul său, se spălă cu grijă şi se îmbrăcă. Când intră în sala de mese, căpitanul, primul ofiţer Rindow şi doctorul Bertram îşi luau deja cafeaua de dimineaţă.

— Arăţi cam obosit astăzi, remarcă căpitanul. N-ai dormit bine?

— Am avut coşmare, dar acum mă simt bine, răspunse George. Louis şi-a revenit cât de cât?

— Este deja-n sala de mese a echipajului şi i-a uimit pe toţi cu apetitul său, râse doctorul. Negrii pot mânca enorm la o masă. De asta m-am convins odată la o vânătoare.

George râse şi el, remarcând că speră să nu mănânce însă atât de mult încât să-l îngreuneze într-atâta încât să-l împiedice să urce pe Mont Pelee.

— Louis o să reziste, fii pe pace, răspunse doctorul Bertram. Este de mirare cât de repede şi-a revenit după postul forţat la care a fost supus.

De-ndată ce camarazii au terminat cu micul dejun, s-au urcat pe punte. La orizont se putea distinge deja conturul unei insule.

— Acum poate să urce şi Louis pe punte, spuse căpitanul. Trebuie doar să ne arate exact unde se găseşte golful. Să sperăm că nu se

găsesc în apropiere prea multe stânci şi recife!

II
ÎN DRUM SPRE CRATER

LOUIS, tânărul negru apăru în turn:

— Suntem sau nu pe drumul cel bun, Louis?

— Da, domnule căpitan, ţinem cursul cel bun! Ne îndreptăm spre golful căutat, de care v-am spus.

— E presărat drumul nostru cu multe recife sau stânci?

— Marea n-are stânci în porţiunea asta şi este destul de adâncă. Se poate naviga fără teamă.

— Vom încetini puţin viteza, totuşi, spuse Farrow, dând imediat ordinele necesare.

Prin ocheanele de bord camarazii au putut privi ţărmul de care se apropiau tot mai mult. În portul Saint-Pierre nu se vedea nici o luminiţă, deşi camarazii s-au străduit să privească cu ocheanele de noapte, tot ce se mişca acolo. Satisfăcut, George remarcă:

— Ne-am ales cel mai propice timp pentru debarcare. Pe străzile oraşului nu pare să fie nici un om şi chiar şi-n port totul este liniştit. Dar uite acolo Mont Pelee! Ne aşteaptă ceva urcuş, nu glumă!

— Mont Pelee are 1350 metri înălţime, spuse doctorul Bertram. M-am uitat chiar acum în atlas. Dar sper să nu fie nevoie să urcăm chiar până-n vârf. Chiar şi pe pantă, mai sunt guri de vulcan stinse, deci cratere, aşa cum tocmai am citit.

— *Monsieur* doctor are dreptate, încuviinţă tânărul negru, înclinând capul. Gura de crater în care am găsit eu şarpele de aur nu se găseşte chiar în vârf ci câteva sute de metri mai jos.

George privi prin ochean cu atenţie vârful muntelui. Deodată se întoarse spre cei ce-i stăteau în apropiere.

— Cred c-am văzut deasupra o geană de lumină. Era o lumină pală şi oarecum tremurătoare.

— Pală spui? întrebă doctorul Bertram îndată şi-şi îndreptă binoclul într-acolo.

După un timp începură din nou să dialogheze:

— Acum am văzut şi eu lumina. Doar pentru câteva secunde. Fâşia de lumină ar putea proveni de la o lampă de buzunar, probabil un om îşi caută drumul prin munte.

— Poate că e un poliţist, îi veni lui George explicaţia fenomenului. Louis n-a spus nimic de fapt nimănui unde a găsit şarpele de aur. Prin întrebări meşteşugite însă, puse tânărului sau plantatorului, acesta ar fi putut afla că fiul său făcea adeseori plimbări şi ascensiuni pe Mont Pelee. De aici şi până la concluzia că statueta a fost găsită în munţi sau în gura unui crater nu e decât un pas.

Căpitanul aprobă această versiune, sub rezerva că un poliţist sau poliţia în general, n-ar întreprinde acum, după mai multe zile, tocmai

noaptea cercetări vizându-l pe cel dispărut.

George trebui să-i dea dreptate tatălui său, dar nu pierdu din vedere nici vorbele doctorului Bertram. Poate că acolo, în gaura craterului, avea loc o ceremonie a cultului Voodoo, serbată de negrii aşa cum se întâmplase, pentru slăvirea Mambei, şarpele de aur, cu prilejul aventuri din Mozambic. Ştii din propria experienţei cât de periculos este să fii spectator la astfel de festivităţi dar nu se temea de pericole.

— Monsieur căpitan, ne-ndreptăm direct spre golf, spuse-n acelaşi moment tânărul negru, sustrăgându-l pe George de la gândurile sale în legătură cu ceremonia cultului Voodoo.

Un punct întunecat apăru între stânci fu desemnat de către Louis ca fiind tocmai intrarea în golf.

— Este întortocheată intrarea asta-n golf, Louis? Nu sunt priponite prin apropiere diferite ambarcaţiuni pescăreşti?

— N-am văzut pân-acum nici o barcă de pescari, răspunse musafirul negru.… Cred, mai degrabă că de golful ăsta se tem locuitorii insulei mai dihai decât de dracul şi asta din felurite motive.

— Oricum, trebuie să fie foarte prudenţi! spuse Farrow. Poate că obişnuiesc să coboare-n spre golful ăsta băştinaşii care vin de pe Mont Pelee şi noi să n-avem deloc cunoştinţă de faptul acesta.

Când Petre auzi ultimele cuvinte ale căpitanului coborî, fără a mai aştepta alte sfaturi, în interiorul submarinului şi-şi scoase la iveală pentru el şi George carabinele.

Se gândea că astfel vor putea răspunde mai bine, cu foc, dacă vor fi nevoiţi s-o facă. Pistoalele nu le considera suficient de eficiente în acest caz. Căpitanul scutură numai din cap când îl văzu pe timonierul său cu armele, dar nu făcu nici un comentariu. Îşi propuse încă să vegheze să nu se facă uz de ele, în mod nesăbuit, deşi avea deplină încredere în discernământul lui Petre.

Căpitanul ordonă să fie puse-n funcţiune amortizoarele pentru ca submarinul să se poată apropia repede şi fără zgomot.

Cu atenţie, toţi cei ce stăteau în turn priveau acum direct în faţă. Cu cât mai repede se apropia ţărmul înalt de vreo opt metri, cu atât mai întunecate le păreau stâncile din faţă, dar ceea ce era important, izbutiră să aibă mereu în faţa ochilor, îmbucătura golfului, în care submarinul îşi căuta acum adăpost.

Dox-ul lunecă silenţios în micul intrând al golfului.

— Puteţi merge liniştiţi până la celălalt capăt al golfului, îi spuse pe un ton scăzut Louis, căpitanului. Apa se menţine peste tot la fel de adâncă.

— Să sperăm că nu mai dăm pe aici de un alt vas, îşi exprimă căpitanul cu voce tare o altă grijă care îl măcina de-o bucată de vreme.

După o călătorie de vreo zece minute, făcând multiple cotituri, sub conducerea ofiţerului de la cârmă, Plundow, Dox-ul ajunse nevătămat la capătul golfului, care avea o formă circulară. Între timp, Plundow îşi manevra în aşa fel vasul încât putea oricând păsări golful, fără dificultăţi. Merse de-a îndărătelea până la ţărm, astfel încât camarazii să poată debarca fără să fie nevoiţi de-a folosi barca de aluminiu. Chiar dacă pereţii malului erau abrupţi, nu până într-atâta, totuşi, încât să nu poată pune piciorul şi să nu reuşească să se caţere deasupra. Peste tot erau crăpături în stânci care puteau servi unui asemenea scop.

În afară de tânărul negru, doar George şi Petre, alături de doctorul Bertram şi de căpitan aveau de gând să debarce.

Petre luase cu sine o funie din cânepă de Manila foarte trainică şi lungă, deşi parcă destul de subţire, pe care şi-o aruncase neglijent pe umăr ca unul dintre alpiniştii versaţi care tocmai vrea să întreprindă o ascensiune.

La carabine renunţase. Dacă era să ajungă la o încăierare, sau erau nevoiţi să se apere, pistoalele ar fi fost suficiente, după părerea căpitanului.

Împotriva poliţiei locale, nu aveau oricum de gând să pornească, rămânea doar posibilitatea să se ascundă cât mai bine pentru a nu fi descoperiţi. Louis arătă spre o cărare, care pornea chiar de la liziera muntelui.

— Pe aici trebuie să ne începem urcuşul, *monsieur* căpitan, spuse el. Drumul se lărgeşte sus şi duce mai departe.

— Rămâne pe tot parcursul la fel de abrupt? vru să ştie Farrow.

Negrul scutură din cap.

După ce primii metri fură parcurşi, Louis întrebă dacă putea s-o ia înainte, întrucât cunoştea drumul şi pe întuneric, în timp ce George, care mergea acum în frunte, trebuia să-şi găsească calea tot timpul prin pipăit.

— N-am nimic împotrivă, dar fi atent să nu dai peste vreun poliţist. Poate că totuşi ar fi mai bine să vii imediat după George. În felul acesta poţi să-i spui ori de câte ori apare un impediment în cale şi în acelaşi timp să fii protejat. Înainte deci! Vrem să fim la marginea craterului când va răsări soarele!

George se afla mereu în fruntea micului grup care urmărea cărarea abruptă. Drumul nu era lipsit de pericole, din cauza brumei de dimineaţă care umezise bine cărăruia făcând-o alunecoasă şi pe alocuri mocirloasă. George era însă tânăr şi sprinten. Aşa că nu era de mirare că doar Louis îl putut seconda de aproape, pe când ceilalţi rămăseseră puţin în urmă.

Când ajunse sus, George se opri, apoi îşi scoase ocheanul şi examină cu atenţie cărăruia şerpuitoare care ducea până la marginea

cazanului de deasupra. Acolo se afla aşadar craterul vulcanului stins, lucru confirmat şi de Louis care venise imediat în urma lui.

Deşi Louis învăţase mult de la oamenii albi şi primise o educaţie superioară multor tineri de condiţia sa, rămăsese totuşi fiul tatălui său şi nu-şi putea reprima, în ciuda voinţei sale, angoasele relative la duhurile şi fantomele care puteau popula munţii aceştia.

George parcurse perimetrul craterului masiv cu ajutorul ocheanului său. Deodată văzu din nou, preţ de-o secundă, scăpărarea unei luminiţe. Lumina pâlpâia deasupra craterului, dar către marginea acestuia. Chiar şi tânărul negru o putu vedea cu ochii liberi şi şopti cu înfrigurare:

— Acolo trebuie să fie oameni, Monsieur George. Problema e dacă sunt poliţişti!

— O să-i întâlnim sus şi-o să ştim exact cu ce fel de oameni avem de-a face, răspunse George calm. Cred mai degrabă că sunt negri care caută ceva în crater şi se feresc s-o facă la lumina zilei.

Căpitanul Farrow, doctorul şi Petre ajunseseră între timp lângă cei doi. George se-ntoarse spre tatăl său, întrebându-l:

— Ce-ar putea să fie lumina aceea de deasupra craterului? Am văzut-o adineaori, foarte clar.

Căpitanul nu putu să-i dea fiului său nici un răspuns la această întrebare, fireşte, ci recomandă să-şi reia împreună ascensiunea, dar cu multă prudenţă.

Cărăruia care ducea în sus era mai largă decât presupuseseră şi nu foarte stâncoasă. Petre, care se apropiase de protejatul său George, scruta împreună cu acesta în permanenţă culmea, întrucât după fiecare bloc de stâncă putea să apară brusc un duşman.

Câteodată tânărul tresărea brusc, crezând că tocmai a apărut o umbră duşmănoasă, dar nu erau decât proiecţii nocturne ale stâncilor înalte, cauzate de lumina lunii atotstăpânitoare. Domnea o tăcere de moarte sus pe creste. La început întâlniseră în drum tufişuri pitice, arbuşti sau iarbă, dar curând şi această vegetaţie rămăsese în urmă. De jur împrejur numai stânci răzleţe şi goale, siluete impozante de piatră care la lumina lunii făceau o impresie mai degrabă sinistră asupra camarazilor.

Câteodată George îndrepta ocheanul său spre marginea craterului, dar luminiţa de adineaori nu mai reapăruse. Poate că omul care-şi luminase drumul cu lampa sa de buzunar dispăruse de cealaltă parte a craterului sau se coborâse în acesta.

Când George mai făcu o mică pauză pentru a-şi trage sufletul, îi şopti tatălui său:

— Nu cred că e vorba de un poliţist, omul care-şi face de lucru acolo sus. Poate că-n interiorul craterului să fie încă rămase din timpuri mai vechi, vestigiile unui templu la care din când în când fac

pelerinaje credincioşi. Sau poate că se mai serbează şi astăzi vechile ceremonii?

— Întrebi cam multe pentru a-ţi putea da un singur răspuns, tinere. Totul e posibil. Dacă asemenea ceremonii se mai practică şi astăzi, atunci cu siguranţă e vorba de ceremonii ale unor culte interzise prin lege. Fără vreun motiv întemeiat nici chiar membrii unei secte nu şi-ar da osteneala să viziteze craterul în toiul nopţii.

— Statueta cu şarpele de aur găsită de Louis, tată, arată destul de clar că asemenea ceremonii de cult s-au practicat în trecut şi poate încă se mai practică. Trebuie să fie vorba de un cult secret! Ce cult trebuie să fie acesta, încât nici un locuitor din Saint-Pierre să nu ştie nimic?

— Cred că printre populaţia neagră din Martinica s-ar fi răspândit deja zvonuri dacă în craterul vulcanului s-ar fi sărbătorit într-adevăr vreun cult secret, fu de părere doctorul Bertram. Cine ştie cine mai are astăzi interes cu privire la vulcanul stins. Sunt multe motive pentru care un om ar putea scotoci noaptea în craterul unui vulcan!

— Chiar şi noi vrem să urcăm până-n vârf, acolo sus, după care să coborâm în adâncul vulcanului, spuse căpitanul râzând. Şi doar despre noi, nimeni n-ar spune că avem de gând să sărbătorim vreun cult, acolo în interior. Nu vrem nici măcar să-nhăţăm vreun hoţ, ci doar să vedem ce caută alţi oameni acolo. De ce n-ar vrea, mă rog un alt om, care locuieşte pe insulă, să se convingă de tainele care există în crater? Poate c-a auzi de aşa ceva şi-acum întreprinde cercetări pe cont propriu.

— Eu unul spun drept c-aş rămâne foarte dezamăgit dacă un alt om ne-ar lua-o înainte, spuse George oarecum neliniştit. Mai bine să ne grăbim!

— Opreşte-te! Opreşte-te, George! Nu da totul peste cap! spuse căpitanul, căutând să tempereze elanul fiului său. Nu-ţi foloseşte la nimic dacă ne grăbim acum, atâta timp cât posibilul „concurent” a şi coborât în interior. Va trebuie să stabilim un plan de acţiune şi-n general să fim foarte prudenţi.

George îşi dădu seama că tatăl său avea mare dreptate. Oricât s-ar fi grăbit, era mai bine să chibzuiască mai întâi. Din nou i se părură că umbele stâncilor ar fi nişte fantome groteşti ai unor oameni, gata să sară la atac. În cele din urmă, ajunseră pe stânca goală.

Nu mai existau blocuri de stâncă în dosul cărora cineva s-ar fi putut ascunde. Gura craterului nu mai era departe, doar o sută cincizeci de metri după aprecierea lui George.

Drumul deveni din nou abrupt şi cărăruia foarte netedă şi alunecoasă, astfel încât camarazii numai cu foarte mare greutate puteau să înainteze.

După ce-ar fi ajuns la marginea craterului ar fi putut privi în

interiorul lui şi-atunci ar fi putut şti mai mult, de aceea cu ultimul dram de energie năzuiră înainte.

George ajunse primul la marginea craterului. Aproape că s-a dat o întrecere între el şi Petre, care dintre ei doi va fi primul la marginea craterului. Oricât de îndemânatic era Petre, tinereţea impetuoasă a lui George învinse. Plin de curiozitate nesăţioasă fiul căpitanului Farrow privi în interior. Spre marea lui dezamăgire nu putut recunoaşte nimic. O parte a conului de intrare era luminată de lună, dar numai vreo cincisprezece metri în adâncime, întrucât luna nu mai era chiar atât de sus pe cer. Partea luminată a craterului stătea chiar înaintea tânărului şi tot ce putu vedea erau stâncile enorme, cu creste încovoiate mari şi mici care se iţeau de pretutindeni. Se putea face coborâşul chiar şi fără ajutorul frânghiei. Poate că de partea neluminată accesul era de asemenea posibil, întrucât aici dispăruse omul care luminase cu lampa sa de buzunar, în adâncime.

Între timp, camarazii şi tânărul negru Louis ajunseră şi ei la marginea craterului şi se aşezară astfel încât să poată privi prin conul întunecat care se deschidea în faţa lor.

— Nu prea e mult de văzut aici, şopti doctorul. Am sperat să găsim vreun semn că aici s-ar afla resturile sau ruinele unui templu.

— Poate că există, totuşi, dar mult mai în adâncime. Deci, ce facem domnule căpitan, coborâm sau nu? Omul cu lanterna lui nu s-a speriat nici el de întunericul din interior.

— Omul cu lampa lui de buzunar cunoaşte cel puţin drumul, contraatacă căpitanul. Se poate vedea pe peretele din faţa noastră că pe aici se poate coborî destul de bine. Stâncile sunt masive şi prezintă adâncituri şi ieşituri de care te poţi agăţa la nevoie. Cu toate astea, sfatul meu e să mai aşteptăm, poate-l vedem pe omul care-a coborât înaintea noastră pe undeva.

— Să aprindem deodată cu toţii lămpile noastre de buzunar, proiectând şuvoiul de lumină pe peretele opus. În felul ăsta vom vedea foarte bine peretele de acolo.

— Nu e bine deloc, îl contrazise căpitanul. Ne-ar aduce într-un pericol foarte mare, în caz că omul care a coborât ar crede că suntem duşmanii lui şi că i-am luat urma. Dacă e vorba să coborâm, atunci s-o facem pe întuneric! Deşi cred că tot mai bine ar fi s-aşteptăm răsăritul soarelui, care nu poate fi departe.

— Lasă-mă cel puţin pe mine, tată, să fac o încercare, îl rugă George. Petre mă va putea ţine de frânghie şi să mă tragă imediat afară în caz de pericol. După părerea mea, puţin mai jos este o porţiune pe care se poate coborî foarte uşor.

Farrow mai şovăia încă, dar fiul său veni cu argumentul că pe întuneric ar putea observa ceva ce n-ar putea-o face odată cu venirea zorilor.

— Luna a dispărut de tot, constată George. Acum n-aş putea fi deloc văzut de jos, dacă Petre mă va lăsa binişor cu frânghia în adâncime.

— Într-o jumătate de oră se face ziuă, George. Ştii prea bine că de regulă îţi îndeplinesc orice cerere, dar acum consider c-ar fi mai bine să mai aştepţi puţin.

Cu toate acestea căpitanul Farrow se-nvoi până la urmă, după ce constată că George nu contenea cu rugăminţile. Îşi dădu consimţământul cu inima strânsă, avertizându-l încă o dată să nu facă ceva necugetat.

George îşi petrecu capătul frânghiei în jurul braţelor. Petre o înnodă bine şi tânărul ştia că un nod pe care-l făcea Petre nu se va desface şi nu va ceda niciodată.

De îndată ce fu deasupra marginii craterului, pipăi cu grijă peretele interior al acestuia, atât cât putea ajunge cu braţele. Aşa cum sperase, găsi suficiente ieşinduri şi proeminenţe care-i permiteau o coborâre securizată. Pipăi apoi cu picioarele ţinându-se de marginea craterului, până ce găsi un sprijin solid pentru ele. Căuta să facă cât mai puţin zgomot cu putinţă. Totuşi, uneori în ciuda precauţiilor, câte o pietricică se mai desprindea, căzând în adâncuri, lovindu-se de pereţi sau ricoşând din stâncă. De fiecare dată tânărul îşi oprea coborâşul pândind o mişcare de răspuns, până a de hotărî să-şi reia mersul. Dar o tăcere misterioasă domnea în interiorul craterului. Cu cât se cobora mai adânc cu atât era mai curios şi curând uită toate sfaturile bune ale tatălui său. Pentru el nu mai conta decât descinderea în interior!

Cu dinţii încleştaţi, tânărul îşi continua coborâtul, dar mai păstra o doză de prudenţă, de aceea nu înainta prea repede. Nu putea coborî de altfel în linie dreaptă, ci făcea paşi laterali la stânga şi la dreapta, pentru a se putea folosi de avantajele terenului care îi asigurau un minimum de stabilitate. Deodată zgomote ciudate ajunseră până la urechea lui şi tânărul se opri brusc. Suna ca un fel de râs găunos şi înăbuşit.

Lui George începu să nu-i mai placă descinderea. Cine-ar putea scoate asemenea zgomote? Apoi totul se linişti, dar tăcerea care se lăsă nu i se păru mai puţin lugubră. Multă vreme rămase ţintuit locului, după care se desprinse brusc şi-şi reluă coborârea.

III
ÎN INTERIORUL MUNTELUI

DINTR-ODATĂ PICIORUL LUI GEORGE nu mai găsi sprijin. Probabil că dăduse de o deschizătură sau spărtură în stâncă mai adâncă ca de obicei. Poate că era vorba chiar de o văgăună de unde auzise zgomotele. Se prinse de frânghie cu ambele mâini şi se săltă

puţin deasupra.

Doi metri material căută din nou sprijin pentru picioarele sale şi-n cele din urmă îl găsi. Ceva mai repede decât adineauri se coborî din nou şi pipăi cu extremitatea membrelor, mâini şi picioare, până ce găsi spărtura în stâncă. Abia apoi prin tatonări continue puse piciorul pe sol. Un curent de aer rece îl înconjură imediat, venind dintr-o spărtură în perete. Puţin mai târziu, George se săltă cu partea superioară a corpului în văgăuna şi ascultă cu atenţie, dar nu auzi nimic.

Să fi venit zgomotele din cu totul altă parte? Nu, aşa ceva era exclus. Tânărul intră cu toată porţiunea trupului său înăuntru, după care se lăsă la pământ, ascultând cu încordare. Se ridică însă după o vreme, când constată că nu se aude nimic.

Ce era de făcut? Să se dezlege de frânghie, pentru a merge mai adânc în văgăună?

Era mai înţelept deocamdată să ţină frânghia încolăcită în jurul pieptului şi să exploreze cât i-ar fi permis autonomia frânghiei. N-ar fi exclus să primească o lovitură atât de puternică încât nu s-ar putea apăra şi-n acest caz Petre l-ar fi putut trage-n sus şi aduce-n siguranţă.

Cu pistolul în mâna dreaptă cu lampa de buzunar în stânga, coborî încetişor în văgăună. Atât timp cât avea mâna pe pistol se simţea în siguranţă. Dacă va auzi un zgomot suspect ar putea aprinde brusc lampa orbindu-şi adversarul. Îşi ţinea puţin mâna stângă spre stânga, mâna în care ţinea pregătită lampa pentru a nu servi drept ţintă într-un atac neaşteptat.

Cu palma mâinii stângi pipăi peretele uriaş. Pătrunsese deja vreo zece metri înăuntru văgăunii când deodată în spatele său se făcu lumină, în acelaşi timp simţind o împinsătură zdravănă.

Când se întoarse repede, cât putu de repede, îngheţă de spaimă observând că funia fusese tăiată. Capătul acesteia atârna la intrarea în văgăună, spânzurând în jos.

Trase cât putu de repede capătul frânghiei la sine şi se grăbi spre intrarea în văgăună. În dreapta acesteia văzu o proeminenţă stâncoasă, păşi într-acolo şi se uită mai întâi în sus. Repusese între timp lampa şi pistolul în cingătoare, respectiv în buzunarul de la pantaloni întrucât dorea să aibă mâinile libere pentru a se căţăra şi ţine de stâncă.

Cercetă capătul frânghiei cu atenţie devenind conştient că aceasta fusese tăiată cu ajutorul unui instrument cu lama ascuţită.

Dar unde rămăseseră camarazii? De ce nu le văzuse nici o clipă, când privise-n sus, capetele înşirate de-a lungul marginilor craterului, aşa cum se aşteptase? Să-i fi ameninţat un pericol iminent ce i-a determinat să-şi retragă brusc capetele?

Dar în acest din urmă caz, de ce n-a primit un semnal, măcar

acustic din partea lor? N-ar fi exclus să fi fost atacaţi din spate şi legaţi, chiar în clipa în care priveau în jos spre el. Dacă aceasta era situaţia, atunci ghemuit aşa cum era pe colţul acesta abrupt de stâncă, servea o cauză pierdută.

Pentru oamenii care puteau privi peste marginea craterului, el devenise între timp o ţintă sigură. Nu se putea întoarce repede într-o parte sau să se arunce la pământ.

Singura modalitate de scăpare pentru George rămăsese numai refugiul în văgăună. Sau n-ar fi mai bine să încerce repede să se urce îndărăt pentru a constata ce se întâmplase cu camarazii săi? Înainte de toate îşi desfăcu frânghia din jurul trunchiului întrucât i-ar fi împiedecat libertatea de mişcare. După ce se uită în detaliu la urcuşul care-l aştepta, realiză că acesta nu mai era deloc o bagatelă. Cu ajutorul frânghiei ar fi fost cu totul altceva. Un pas greşit în acest caz n-ar fi însemnat o catastrofă, întrucât Petre l-ar fi prins la timp.

George căpătă între timp impresia că încercarea de-a ajunge sus fără ajutorul cuiva s-ar fi soldat uşor c-o prăbuşire în prăpastie. Dar nu-l pândea şi-aşa un pericol şi mai mare din spate? Se găsea-n felul acesta la intrarea în văgăună, ca implantat într-o râpă şi îi era imposibil să-şi ţină ochii concomitent în faţă şi în spate.

Dar dacă ar îndrăzni să meargă puţin mai adânc în văgăună?

Da, asta ar fi poate cel mai bun lucru! Se lipi strâns de peretele văgăunii şi-o porni înainte. Poate că aceasta va face o cotitură care-l va proteja de lumina ţipătoare care venea de sus. Îşi trase din nou pistolul şi lampa de buzunar. Fără zgomot, se strecură mai departe. Înaintea lui se lăsa întunericul. Şi asta după ce privise zorile care se iviseră la gura craterului.

Treptat, întunericul se mai risipi. Culoarul care continua să ducă în interiorul muntelui făcu o cotitură spre stânga şi când George, după câteva minute se reîntoarse, nu mai văzu intrarea în văgăună.

Culoarul se afunda din ce în ce mai mult şi acum George putu să-şi dea seama că peretele din stânga se curbase considerabil. Se părea că gangul acesta mergea paralel cu peretele craterului, în interiorul muntelui. Poate că odinioară fusese una din căile de expulzare a lavei din interior. Tânărul se opri în clipa când auzi din nou zgomotele misterioase. De data asta le putu auzi mai clar şi i se păru chiar că a recunoscut în acestea râsetele mai multor oameni. Se bucurau de parcă le-ar fi reuşit o glumă sau o lovitură oarecare împotriva unor prezumtivi adversari.

George nu putut să nu facă o legătură în aceste râsete triumfătoare şi dispariţia subită a camarazilor săi.

Dacă au fost prinşi şi târâţi în interiorul muntelui?

Nu era cazul să se teamă de prezenţa vreunei santinele întrucât acei oameni n-ar fi putut bănui că el, George, a găsit o a doua cale de

acces, în afară de cea obişnuită pe care-o foloseau ei înşişi.

Poate că ignorau prezenţa unei persoane în interiorul craterului? La o gândire mai aprofundată, George fu nevoit să respingă ideea, întrucât funia nu ar fi putut fi tăiată decât de către unul dintre indivizi.

Problema se punea de ce nu i-au trimis în întâmpinare un om zdravăn pentru a-l face şi pe el prizonier, ca şi pe ceilalţi?

Să nu se găsească în realitate totuşi pe culoarul de acces sau acesta să fi fost unul prevăzut cu capcane sau cu sens unic?

Râsul încetă. În locul acestuia se auzi acum o voce ascuţită, care suna extrem de găunos. Vorbele pronunţate nu le înţelegea, dar localiză de unde proveneau acestea. De undeva din adâncime, deci gangul ducea încă şi mai jos.

Se hotărî să aprindă pentru o secundă lampa de buzunar şi constată astfel că gangul avea o lăţime de doi metri şi o înălţime de unul şi jumătate. Pereţii erau construiţi din lavă solidificată, mult mai compactă şi netedă decât cea de afară supusă eroziunilor şi intemperiilor.

Câte milenii să fi trecut, ca peretele exterior să fi fost mâncat atât de mult de soare, vânt sau frig, încât să devină atât de fiabil?

Nu avea a se teme de vreo capcană săpată-n perete sau podeaua de lavă, întrucât aceasta n-ar fi permis-o fără a se pune în primejdie securitatea întregului gang.

George grăbi pasul, din când în când aprinzându-şi lampa de buzunar pentru a-şi lumina drumul. De fiecare dată remarca gangul curbat cu pereţii săi netezi.

Zgomotele de voci auzite de George se făcură din nou simţite, numai că de data asta păreau să fie cu totul alte voci. Glasurile camarazilor săi nu le recunoscu totuşi. Deodată, acestea se intensificară brusc după care intensitatea se domoli, după ce mai făcu câţiva paşi.

Tânărul se opri, luminându-şi cu lampa de buzunar în jur. Văzu sus, în plafonul gangului o deschizătură ce părea să aibă o jumătate de metru diametru.

Zgomotul de voci venea evident prin deschizătură. Se gândea dacă n-ar fi posibil să se strecoare înăuntru. Mai întâi trebuia să se urce, ceea ce nu era chiar uşor. Putea să se apuce cu mâinile şi să-şi introducă, ridicându-se treptat, corpul în deschizătură, dar din cauza netezimii pereţilor de stâncă nu putut găsi sprijin pentru picioare. Reuşi să se ţină cu stânga de o proeminenţă-n stâncă în timp ce cu dreapta bâjbâi în interiorul puţului din plafon. De abia după ce găsi un sprijin pentru mâna lui dreaptă, tânărul se prinse şi cu stânga. Lampa de buzunar şi pistolul şi le pusese deja la cingătoare. Pentru a se aburca cu tot trupul înăuntru, ar fi trebuit să-şi găsească pentru

mâini un punct de sprijin mai consistent. Acesta lipsea însă, peretele fiind prea neted. Cu o resemnare furioasă, George trebui să constate că nu putea să-şi realizeze intenţia.

Totuşi un avantaj obţinuse prin strădania lui. Putea înţelege cel puţin orice cuvânt ce spuneau acele voci.

Convorbirea pe care fiul căpitanului Farrow o auzi se purta într-o franceză rudimentară, de unde se putea trage concluzia că era vorbită de către negri. Aceştia n-o stăpâneau la perfecţie astfel încât George putut distinge doar cuvintele: sfânt… pedeapsă… bucuria şarpelui. Tânărul se-ntreba chiar dacă din convorbirea asta trunchiată nu reieşea că unul dintre camarazii săi fusese prins şi i se pronunţa tocmai sentinţa.

Căpătă astfel sens fraza potrivit căreia, străinii care au încălcat sanctuarul urmează să fie pedepsiţi, pedeapsa provocând bucuria şarpelui. Dacă ghicise bine, atunci era vorba aici de practicanţii unui cult secret al şarpelui de aur, care avea o strânsă legătură cu chipul şarpelui de aur pe care-l poseda şi Louis. Problema se punea cum ar putea George deveni util camarazilor săi captivi în interiorul craterului?

Când începură să-l doară braţele şi-n cele din urmă să-i amorţească, îşi dădu drumul încet din nou în gangul deasupra căreia era postată deschizătura.

Ce era de făcut pe mai departe? Neputându-şi găsi răspuns singur la întrebare, hotărî să coboare gangul din ce în ce mai adânc. Îşi trase din nou lampa de buzunar şi pistolul de la cingătoare şi lăsă să cadă fascicolul luminos în juru-i, dar nimic nu se schimbă din peisajul pe care-l cunoştea deja.

În cele din urmă gangul se termină. În faţa peretelui în care ajunse se căsca acum o deschizătură întunecoasă în podea. Tânărul ar fi alunecat în prăpastie dacă cu o clipă înainte n-ar fi luminat întâmplător înaintea lui. Deschizătura respectivă avea conturul unui puţ şi probabil că nu era altceva decât unul din hornurile prin care izbucnise lava în perioada de activitate a vulcanului.

George se lungi pe pământ şi pipăi pereţii puţului, care nu erau netezi, ci aveau proeminenţe şi adâncituri pe care le putea folosi-n caz de nevoie în chip de trepte. Nu-şi dădea seama pe moment dacă puţul ar fi putut fi folosit ca o a doua ieşire.

Fără a mai cugeta mult, George se opinti deasupra gurii puţului şi începu să coboare. Pistolul şi-l pusese-n aşa fel al cingătoare, încât să poată face uz imediat de el, în caz că va fi necesar. De-abia coborâse şase metri când din nou auzi vocile care vorbeau franceza stâlcită.

De data asta percepu alte cuvinte cum ar fi: foc… sânge… şarpe. Aceste vorbe sunau mult mai convingătoare şi c-o tonalitate mult mai ameninţătoare decât primele care-i răzbătuse la ureche.

O ceaţă fină, ca provenită de la un foc, veni de jos, învăluindu-l pe tânăr. O parte din fumul pe care-l provocase focul din interior părea să-şi fi croit drum prin interiorul puţului. George respiră încet, la intervale mici pentru a nu-l apuca vreun acces de tuse. Din când în când privea în jos. Deodată îi deveni clar ce însemna acest lucru. Dedesubtul puţului a fost aprins un foc. Puţul, prin care tocmai se coborâse arătă într-adevăr de parcă ar fi fost un horn uriaş: fumul şi căldura ieşeau pe deasupra. Flăcările îşi slăbiseră pe moment intensitatea, apoi izbucniră c-o nouă forţă, explozia de lumină şi căldură, de îndată ce fuseseră realimentate.

O dâră de fum se ridică drept în sus. George îşi închise ochii şi-şi ţinu respiraţia.

Când redeschise ochii coloana de fum se dispersase, în locul acesteia limbile ascuţite ale flăcărilor începură să-şi aibă efectul lor.

— *Massers* acum trebuie să moară, răsună deodată de jos vocea unui individ necunoscut, care după modul de adresare, nu putea fi decât vocea unui negru.

— Când *Masser* ajunge în foc, şarpe de bucură.

Aşadar pericolul în care se aflau camarazii trebuia să fi atins punctul culminant. George îşi muşcă buzele şi începu din nou să coboare. Hotărî ca ultimii metri să-i parcurgă jumătate în virtutea inerţiei, chiar de-ar fi fost să cadă în mijlocul flăcărilor.

Înainte ca negrii înspăimântaţi să-şi dea seama ce se petrece, el voia să-i elibereze pe prizonieri printr-o acţiune hotărâtă.

Lui George îi deveni treptat clar din ce motiv negrii nu postaseră nici o santinelă în gang. Ştiau că fumul va pătrunde-n gang şi va înăbuşi treptat orice suflare de viaţă şi pe deasupra nu bănuiau că cineva se va putea coborî prin horn sau coşul ăsta natural până jos la ei.

Tânărul ajunsese cam la patru metri deasupra focului când piciorul său, cu care-şi testa mereu calea, nu mai găsi nici un punct de sprijin. Să se fi suit unul dintre negri sus în puţ şi să fi tăiat şi netezit proeminenţele naturale, care-i serviseră până acum de trepte? Asta ar fi putu fi ultima capcană a acestor negri diabolici.

George nu vedea altă alternativă decât să sară în mijlocul negrilor, chiar dacă ar fi fost să cadă pentru început în flăcări. Din nou fu aruncat combustibil în flăcările ce stau să pălească. În curând va reizbucni o pălălaie şi mai mare.

Acest răgaz însă trebuia exploatat la maximum. Se împinse cu mâinile de la perete şi sări în jos cu picioarele puţin desfăcute. Nori de fum îl înconjurară imediat, dar nu le dădu atenţie. Pentru a-i speria pe negri scoase un ţipăt sălbatic cât mai fioros cu putinţă. În acel moment nu se putut opri să nu se gândească la prietenul negru al celor doi aventurieri Robert Bertram şi Marian Farrow, acel om minunat numit

Pongo, care-şi punea duşmanii din junglă pe fugă numai scoţând ţipătul acela fioros.

Ţipătul fu amplificat în văgăuna asta subterană în aşa mod încât la rândul lor negri se puseră să urle de surprindere şi groază.

George căzuse în mijlocul vreascurilor aprinse din care tocmai izbucnise o flacără în sus. Ţipând din nou, George sări undeva lateral de foc. Avusese noroc c-a căzut în picioare. Putu în felul acesta să-şi ducă ambele mâini la pistoalele pe care le avea la cingătoare, reuşind să scape fără arsuri din foc.

Faptul că pantofii şi ciorapii săi au suferit totuşi anumite stricăciuni, asta nu băgă de seamă George în primul moment. Chiar dacă ar fi băgat de seamă n-ar fi acordat importanţă acestui lucru.

George căzuse într-o peşteră de formă circulară, creată de natură printr-o catastrofă oarecare în inima muntelui. În mijlocul acestei grote ardea un al doilea foc şi lângă acesta se găseau câteva siluete culcate, în care George îi recunoscu pe camarazii săi. Aceştia, la apariţia intempestivă a tânărului, în mijlocul focului, îşi ridicară uimiţi capetele, uitându-se la el ca la o apariţie de pe altă lume. De pistoale nu mai apucă George să facă uz, întrucât negrii dispăruseră ca prin farmec.

Aceştia în clipele care urmară apariţiei tânărului în mijlocul focului, se precipitară spre ieşire şi-o luaseră la sănătoasa.

George nu mai pregetă nici o clipă. Se grăbi înspre tovarăşii săi şi le tăie repede legăturile. Pentru început îl eliberă pe tatăl său, care-i dădu la rându-i o mână de ajutor pentru eliberarea celorlalţi. Căpitanul îi şi spuse pe când lucra la legăturile fiului său:

— George, nici că se putea să fi sosit la un moment mai potrivit. Negrii erau tocmai pe cale de a ne arunca în mijlocul flăcărilor. Pot să recunosc că eu însumi m-am speriat când a răsunat primul tău strigăt reverberat de pereţii peşterii. Când după al doilea strigăt ai căzut în jar, curajul negrilor, cât a mai rămas, s-a dus pe apa sâmbetei. Au dispărut cu toţii în gangul pe unde ne-au târât până aici. Trebuie să ieşim repede de aici, până nu se dezmeticesc negrii din nou. Sunt în posesia armelor noastre şi am impresia că ştiu cum să le mânuiască.

— Dar mai aveţi încă cuţitele voastre de buzunar, după cum constat, spuse George. Eu am două pistoale, ia tu unul, tată!

Se uită repede-n jurul său, după care continuă:

— Pare să fie cu adevărat vorba de un templu vechi, folosit de către negri pentru practicarea cultului lor. Uite aici pe perete este întruchipat şi un şarpe!

Lângă nişa în care ardea focul, George văzu doi şerpi supradimensionaţi din metal strălucitor. Merse de îndată într-acolo şi întrebă:

— Să fie oare făcuţi din aur pur? Atunci trebuie să aibă o valoare

deosebită, întrucât peste valoarea aurului în sine se suprapune măiestria lucrării şi vechimea.

— Nu prea avem timp să ne batem capul cu asta, strigă căpitanul Farrow. Înainte! Trebuie să-ncercăm să ieşim din interiorul muntelui ăstuia. Negrii ne-au atacat din spate, în timp ce stăteam aplecaţi peste marginea craterului. Nu te-am mai putut avertiza dragă George, întrucât totul se petrecu foarte repede. Să ne grăbim, băiatule, mai târziu vom putea sta-n linişte de vorbă, despre ce-am văzut sau auzit. Uite, aici în stânga este gangul. Ia-o înainte! Eu voi veni chiar în urma ta. Oricum, noi suntem singurii care posedăm arme de foc.

— Ar trebui să ne recuperăm armele de la negrii ăştia! spuse George dornic de luptă.

— Avem arme destule pe Dox-ul nostru. Nu e cazul că ne batem capul cu ele.

— Mi-ar plăcea însă să cunosc mai îndeaproape templul ăsta străvechi, răspunse fiul căpitanului Farrow. Am putea lua la de la bord câteva grenade cu gaze şi să-i expediem în patria visurilor pentru douăzeci şi patru de ore pe toţii negrii ăştia.

— Deocamdată să ieşim afară! îl grăbi căpitanul. Ceea ce vom face mai departe vom vedea după aceea.

George scăpără lumina lămpii sale de buzunar. Trebuia din fericire s-o ascundă, întrucât negrii ştiau prea bine că un străin nimerise în templul lor.

Dacă-n primele clipe ale spaimei şi-or fi închipuind că au de-a face cu-n demon sau spirit care-a apărut brusc în faţa lor, după o matură chibzuinţă îşi vor da seama că au în faţa lor doar un om.

Gangul pe care apucase acum George în fruntea camarazilor era foarte asemănător cu gangul pe care îl folosise nu demult chiar el. Drumul ducea mereu înainte şi făcea destule cotituri, ceea ce reclama mereu atenţie.

Dar negrii înspăimântaţi părură să fi părăsit deja gangul.

Fără a fi primejduiţi în vreun fel, camarazii urcară necontenit şi nu durăː mult până ce apăru-n faţa lor o geană de lumină. Era chiar lumina zilei şi-n cele din urmă se treziră cu toţii pe o mică platformă stâncoasă, la vreo şaizeci de metri sub buza vulcanului.

— Am ajuns din nou într-o zonă acoperită de stânci, spuse doctorul. Da, da, cam pe aici s-ar afla şi intrarea în templul subpământean. Dar unde să se fi retras „prietenii noştri negri”. N-aş vrea cu nici un preţ să-mi las armele în mâinile lor, după ce m-am obişnuit cu ele.

— Poate că negrii s-au postat după stânci, pe undeva, spuse căpitanul. Nu cred că are rost să ne mai pierdem vremea căutându-i. Propun mai degrabă să ne întoarcem pe submarin pentru a ne înzestra cu arme noi. Apoi, dacă mai avem chef, putem să ne mai întoarcem

aici, dar numai în noaptea următoare! Poate vom avea şansa de a-i surprinde pe membrii sectei în templul lor.

— Am o propunere, spuse George imediat. În timp ce voi vă întoarceţi pe vas, eu rămân cu armele mele aici şi după ce mă voi ascunde bine voi putea supraveghea intrarea-n templul subteran. Diseară, când vă veţi întoarce, vă voi putea spune, cu precizie dacă negrii s-au retras în bârlogul lor. Petre îmi va putea aduce de mâncare şi de băut de pe submarin, până atunci voi putea să mai rabd. După aceea poate să rămână cu mine până la căderea întunericului.

— Cred că-i prea periculos, tinere! răspunse imediat căpitanul. Ideea în sine nu-i rea, mai ales că negrii de aici sunt meşteri în a se strecura neobservaţi. Fără veste ne-am trezit cu ei în spatele nostru. A fost apoi prea târziu să ne mai apărăm. Ţi se poate întâmpla şi ţie, George, dacă nu bagi bine de seamă.

— N-o să mă surprindă ei prea uşor, tată! strigă George încrezător. Voi aţi fost distraşi de coborârea mea în crater şi pe urmă era încă noapte, vizibilitatea era redusă. Eu sunt prevenit de acuma, ceea ce este o mare deosebire. Uite blocul acela de stâncă este ca făcut pentru ascunzătoarea mea. Dacă mă strecor în văgăuna aceea din interior, am o acoperire minunată. De deasupra nu mă pândeşte nici un pericol, iar intrarea în peşteră care duce la templul subteran o am tot timpul în observaţie!

George îşi puse repede ideea în practică. Se târî în scobitura de la baza stâncii şi chiar căpitanul n-avu încotro şi trebui să admită că, din spate, George nu avea cum fi luat prin surprindere.

— Ei, din partea mea rămâi aici, admise Farrow până la urmă. Petre se va întoarce cât mai repede. Fii însă foarte prevăzător şi nu face nimic pe cont propriu, dacă negrii se întorc. Înainte de toate, nu-i urmări! Şi mai ales în gang! Aşteaptă până ne întoarcem cu grenadele cu gaze. O să-i dau lui Petre două şi pentru tine. Să sperăm că nu te-a văzut nici un negru când te-ai strecurat în scobitura din stâncă.

Cu asta camarazii se-ndepărtară, luând-o spre submarin.

IV
ÎNTR-O SITUAŢIE DISPERATĂ

DE ÎNDATĂ CE CAMARAZI nu se mai văzură, George se-ntinse cât era de lung la sol, în scorbură şi-şi scoase capul afară numai atât cât să poată supraveghea intrarea în templul săpat în stâncă. Era de presupus că va petrece destul de mult în aşteptare, chiar dacă Petre se va trudi şi va veni cât se poate de repede.

Domnea o tăcere mormântală, pe care tânărul n-o percepu ca un lucru neplăcut. Dimpotrivă în acest fel putea să audă paşii unui intrus, oricât ar fi fost ei de furişaţi. Se părea că aici orice urmă de viaţă a

dispărut. Stâncile zăceau pretutindeni goale, zdrenţuite, mute şi fireşte… neînsufleţite, nici o insectă nu mai zumzăia în jur.

Se scurse aproape o oră, dar tânărul nu-şi slăbi atenţia. Să mai fi rămas negrii în interiorul muntelui? Sau poate că s-au întors demult în adăposturile lor. În acest caz, n-ar fi fost prea mult să-şi încordeze el, aici, zadarnic atenţia? Sigur că aşa se petrecuseră lucrurile, serbările de cult au loc de obicei noaptea, în condiţii cât mai ferite.

Deodată George auzi un zgomot uşor, ca şi cum o pietricică s-ar fi desprins de la locul ei şi-ar fi căzut de pe stâncă pe pământ. Imediat tânărul intră în alertă, iar mâna sa dreaptă i se încleştă pe mânerul pistolului. Se uită cu atenţie de jur împrejur, dar nu putut recunoaşte deloc de unde provenea zgomotul. Un animal n-ar fi putut provoca rostogolirea pietrei, iar vântul nu bătea deloc. Singura concluzie era că negrii se aflau pe undeva prin apropiere.

George nu putu stabili cu exactitate direcţia din care venea zgomotul cauzat. Din nou se repetă, încă acelaşi zgomot aşa că tânărul dădu din cap satisfăcut. Zgomotul provenea din spatele stâncii în care stătea ascuns. Se punea problema dacă negrii îl observaseră când se ascunsese aici.

George se retrase cu-n pas şi întrucât scorbura din stâncă nu era prea adâncă, trebui să stea destul de ghemuit, dar cu asta se obişnuise deja.

Din nou se auziră zgomotele de dinainte, dar de data asta atât de aproape şi de clar, încât George trebui să admită că mica peşteră în care-şi căutase pe moment adăpost, trebuia să aibă o ieşire şi pe partea opusă aceleia pe care intrase el. Recunoscu ceva mai târziu că totuşi zgomotele veneau de afară, sau poate voiau să-l ia prin surprindere, sărind de sus. În acest caz trebuia să se fi mişcat mai uşor. În momentul următor, auzi clar cum un corp străin se freca de piatră.

George zâmbi, gândindu-se la neîndemânarea negrilor, dar zâmbetul îi trecu repede. Nu cumva îl pândea totuşi un alt pericol? N-ar fi fost totuşi mai nimerit să se strecoare afară din peşteră, să-ncerce la rândul său să-l surprindă pe prezumtivul intrus?

Poate că ar fi totuşi posibil să reuşească fără vărsare de sânge.

Deodată zbură ceva de sus prin deschizătura micii peşteri în care era ascuns tânărul. Nu era un corp omenesc ci un mănunchi de vreascuri uscate, arzând şi care căzură chiar în faţa scobiturii. Asta era tactica de atac, la care nu se aştepta deloc.

Acum nu mai putea în nici un fel să mai rămână în peşteră. Dacă s-ar fi putut întoarce cel puţin repede! În acest caz ar fi putut arunca legătura de vreascuri c-o lovitură de picior. Dar pentru întors nu prea era loc. Aşadar nu-i mai rămânea de ales decât să părăsească peştera cu capul înainte. George se sprijini cu piciorul de peretele din spate al

micii peşteri şi se aruncă cu o smucitură înainte. Înainte de-a găsi sprijin pentru picioarele sale, primi o lovitură care-l aruncă la pământ. Cu o încercare deznădăjduită încercă să se apere aruncându-se într-o parte, dar a doua lovitură îl lăsă fără apărare.

*

*   *

Când îşi reveni în simţiri constată că ameţea şi avea o puternică senzaţie de vomă. Vru să-şi ducă mâna la capul care-l durea îngrozitor, dar o durere ascuţită îl anunţă că era legat fedeleş.

Îi veniră repede-n minte ultimele întâmplări, legătura de vreascuri aruncată, care-l obligase să iasă din scorbură, încercarea sa de-a părăsi mica peşteră din stâncă, precum şi loviturile pe care le primise după aceea şi care-l aduseseră în prag de leşin.

Aşadar, ajunsese-n mâinile negrilor, care urmau să-şi serbeze ceremonia cultului lor secret în templul din interiorul craterului. Bine mai nimerise! George îşi ridică numai puţin pleoapele, pentru că nu voia să se afle e s-a deşteptat. Nu era cazul să fie remarcat, întrucât nu se găsea în cea mai bună formă. Îl durea prea rău capul pentru asta.

Temerile i se adeveriseră. Zăcea în mijlocul aceleiaşi încăperi din care camarazii se eliberaseră de curând. În apropierea lui se înălţau reprezentările strălucitoare ale şerpilor de cult.

George văzu un negru înalt şi voinic, care se ghemui în faţa celor doi şerpi şi-şi împreună mâinile a rugă.

Acesta era fără îndoială preotul sectei, întrucât pe lângă statura impunătoare, era şi mai în vârstă şi puţin mai departe de aceasta îngenunchează alţi opt negri, care nu-l pierdeau din ochi pe preotul lor.

Preotul începu să execute mişcări ciudate cu braţele şi murmurând cuvinte într-o limbă străină, adresate zeului necunoscut. Se părea că îl invoca pe zeu, care juca aici şi un rol de oracol şi George îşi dădu seama că numai cu acesta avea rost să trateze.

Încearcă să vadă dacă nu-şi poate slăbi legăturile. Încet, dar cu toată forţa de care dispunea îşi întoarse încheieturile mâinilor încolo şi încoace. Trebui să strângă din dinţi, întrucât simţea dureri înţepătoare. Un efect secundar îl avură totuşi durerile la încheieturi.

Îl făcură să neglijeze durerile de cap, care trecură pe planul al doilea. Curând George îşi dădu seama că-n felul acesta nu-şi putea slăbi legăturile.

Negrii îl legaseră cu fâşii de palmier subţiri şi care nu se rupeau, deloc, intrându-i în carne la fiecare sforţare, neslăbindu-se în felul acesta.

După o ultimă încercare, renunţă definitive să mai facă ceva. Măcar dacă ar fi putut să-şi slăbească legăturile de la picioare, ar fi reuşit apoi să fugă chiar dacă îşi păstra legăturile de la mâini.

Petre era pe drumul spre crater şi ştia să l-ar fi întâlnit cu siguranţă undeva, pe drumul evadării.

Negrii nu-i acordau pe moment nici o atenţie. Ca vrăjiţi, urmăreau în extaz mişcările încete ale preotului lor. George avea acum toată liniştea pentru a putea privi în jur, întrucât negrii nu-i vor acorda nici o atenţie o bună bucată de timp. Văzu întâmplător lângă el o bucată de piatră ascuţită şi fără a-i slăbi pe negrii din ochi se rostogoli spre aceasta. O atinse cu vârful degetelor, se lăsă din nou pe spate, ţinând piatra între genunchi în aşa fel încât partea ascuţită să fie îndreptată în sus.

Privind mereu. Îşi frecă legăturile de partea ascuţită mereu şi mereu. Că-n timpul acesta îşi zdreliseră şi pielea, asta nu avea importanţă, trebuia să-ncerce să scape din puterea negrilor, pentru a evita ce era mai rău.

Dacă Petre nu-l găsea în peştera aceea mică din stâncă şi-l va căuta aici, poate va ajunge prea târziu. Şi ceea ce însemna aici e prea târziu, ştia bine George că nimeni şi nimic nu mai putea apoi îndrepta lucrurile.

Frecându-şi necontenit legăturile de piatra ascuţită ochii tânărului căutară cu febrilitate în jur, pentru a-şi descoperi armele pentru că observase imediat că-i lipsea brâul cu arme, atunci când se deşteptase din leşin. În cele din urmă, descoperi aproape de statuile celor doi şerpi, nu numai brâul său de arme, ci şi acelea ale camarazilor săi.

Dacă ar fi avut cel puţin un pistol! Atunci i-ar fi învăţat el minte pe negrii ăştia!

Fâşiile de palmier care-i legau lui George mâinile se rupseră în fine. Acum era rândul picioarelor. Îşi luă piatra în mâna stângă, se rostogoli încet pe-o parte şi începu să lucreze cu aceeaşi râvnă febrilă şi la picioare.

Din fericire George era aşezat în spatele negrilor şi pentru ca aceştia să-i observe activitatea ar fi trebuit cel puţin să se întoarcă. Şi tocmai la asta nu se gândeau negrii care priveau netulburaţi la preotul lor, care parcă se mişca mai sălbatic ca oricând partea superioară a trunchiului, invocându-l pe zeul necunoscut.

Deodată focul care ardea în încăpere se înteţi şi flăcările acestuia căpătară o culoare verzuie. Lui George îi veni să zâmbească văzând că cei opt negri evlavioşi din faţa lui plecară cu respect capetele părând să aducă o ofrandă-n plus zeului lor.

Ştia prea bine că vicleanul preot aruncase-n flăcări o pulbere care-şi făcea acum efectul.

Acum îşi dădea George seama că această schimbare a culorii flăcărilor vestea şi sfârşitul ceremoniei religioase. Începu să-şi frece legăturile de la picioare c-o râvnă nouă, până ce acestea se rupseră şi ele.

Respirând uşurat George se-ntinse pe spate, gândindu-se cu repeziciune care ar fi ordinea acţiunilor imediate pe care ar trebui să le întreprindă.

Se gândea chiar dacă n-ar fi mai bine să se ridice şi să-ncerce să se strecoare pe nesimţite afară din templu. Chiar dacă negrii îl vor urma, el putea să fugă destul de repede pentru a-i întrece pe negri şi în afară de asta, conta pe sprijinul lui Petre, care ar putea să-i iasă în întâmpinare. Perspective de a scăpa-n acest fel nu era de lepădat. Aşadar, fie ce-o fi!

Chiar în clipa când George îşi ridică picioarele pentru a se ridica de jos, preotul se întoarse înspre el. Îi adresase, pasămite câteva imprecaţii neînţelese de altfel de tânăr, pentru că negrii izbucniră în strigăte entuziaste de bucurie.

Doi dintre aceştia săriră-n sus şi se apropiară de George în timp ce acesta mai făcea pe inconştientul. Îşi trăsese repede picioarele unul lângă celălalt şi încrucişase mâinile, astfel încât, dacă, cineva ar fi privit întâmplător să creadă că mai era încă legat. Din fericire semiobscuritatea care domnea în încăpere îi favoriza planurile. Cei doi negri îl ridicară pe George pe sus şi-l duseră în faţa statuilor celor doi şerpi.

Când George se trezi în noua poziţie îşi dădu imediat seama că se găsea în imediata apropiere a brâului său de arme.

Acum hotărî să joace rolul celui care se deşteptă din leşin. Începu să geamă mai întâi uşor, apoi tot mai mult, mişcându-şi capul încoace şi încolo, apoi îşi deschise ochii, privirea căzându-i chiar pe faţa bătrânului preot.

— Unde… unde mă aflu? gemu George c-o voce înăbuşită. Ce s-a întâmplat cu mine?

— *Masser,* tu ai pătruns în sanctuarul şarpelui şi i-ai eliberat pe cei sortiţi lui drept ofrandă, spuse aproape urlând preotul. Am întrebat pe şarpe şi spus, tu trebuie să mori.

Negrii nu băgară de seamă că ceva nu era în regulă aici şi anume, că prizonierul lor, care vorbise până acum c-o voce atât de slăbită, devenise dintr-o dată foarte energic şi strigă:

— Ce fel de prostie mai e şi asta?

— Nici o prostie, spuse preotul.

— Ba eu cred că-i o prostie! Ba chiar mai mult! îl contrazise George. Va trebuie să-mi daţi drumul. În acest caz mă oblig ca în nici o împrejurare să nu trădez poliţiei cu ce vă ocupaţi aici. Haide, taie-mi legăturile repede!

În acelaşi timp, făcu câteva mişcări menite de a-l aduce puţin mai aproape de brâul de arme. Ştia, bineînţeles, că vorbele sale fuseseră aruncate-n vânt, întrucât membrii fanatici ai sectei nu-l vor elibera în nici un caz.

Oricum aceştia stăteau totul sub înrâurirea preotului lor.

Preotul izbucni într-un râs scurt şi strigă:

— *Masser* nu este înţelept, el trebuie să moară. Noi nu ne temem de poliţie. Poliţia se teme de noi, *masser* chiar nu este deştept.

În limba maternă, preotul le adresă discipolilor săi câteva cuvinte pe care George nu le înţelesese, dar care smulseră strigăte de bucurie sălbatică din mijlocul lor. Sigur că fusese dat ordinul ca George să fie jertfit şarpelui.

George se gândi că venise momentul de a acţiona repede şi hotărât:

— Aşadar, nu vrei să mă eliberezi? strigă fiul căpitanului. Atunci trebuie să-mi chem în ajutor zeii mei care sunt mai puternici decât ai tăi. Eu i-am eliberat pe cei sortiţi morţii de tine, de aici poţi să vezi că zeii mei sunt mai puternici decât ai tăi.

George mai făcu câteva mişcări cu acest prilej, care-l aduseră şi mai aproape de brâul său de arme. Acu stătea chiar în apropierea lui. Îi privise şi pe cei opt negri care se apropiaseră de preotul lor şi constată spre bucuria lui că vorbele sale nu-i lăsaseră nesimţitori, chiar dacă puteau înţelege destul de puţin limba franceză.

Însuşi faptul că el, o victimă destinată morţii, îndrăznea să vorbească atât de cutezător, se impusese asupra acestor fiinţe primitive, bătrânul preot făcu o mutră întunecată, întrucât se temea că prestigiul său va avea de suferit în faţa discipolilor săi. Furios, scrâşni din dinţi răspunsul său:

— Tu poţi chema zeii tăi! Aceştia nu te pot ajuta, şarpele este mai puternic.

Amuţi însă de îndată şi ochii săi se măriră de spaimă când George sări în picioare, după ce-şi trase ambele pistoale din brâul ce zăcea în apropiere, strigându-i:

— Mâinile sus! Repede! Nu glumesc, defel!

În acelaşi timp tânărul slobozi un glonte. Deşi trăsese doar în aer, efectul fu devastator. Ca şi cum ar fi fost atinşi de suflul morţii, negrii prinseră să urle cu toţii deodată.

Unul dintre pistoale îl aţintise asupra preotului, iar celălalt asupra celor opt negri care se-nghesuiră unul în altul, făcând acum un mănunchi.

George porunci.

— Tu, preotule, treci lângă oamenii tăi! Mai repede! Daţi-vă înapoi! Mai mult! Încă! Acum rămâneţi împreună. Dacă cineva vine în urma mea îl împuşc imediat! Aşa! Ei, acum v-aţi dat seama că zeii mei sunt mai puternici decât ai voştri?

George o luă puţin lateral, spunând aceste vorbe, încercând să răstoarne statuetele celor doi şerpi, dar nu reuşi s-o facă. Figurina se clătină puţin, dar nu se răsturnă. De abia la a treia încercare, în care-şi pusese toată forţa, aceasta căzu la pământ cu zgomot înfundat.

Un geamăt străbătu rândurile negrilor, care mai sperau c-o întâmplare miraculoasă le va slava zeii de o soartă atât de amară.

Nimic din speranţele lor nu se realiză.

George, încurajat de prima lui reuşită, îi dădu şi celei de-a doua figurine o lovitură năprasnică, aşa că şi aceasta se rostogoli pe solul stâncos.

— Zeii voştri nu mai valorează nimic, aşa că nu vă mai lăsaţi prostiţi de preotul vostru. Dacă va încerca să-mi facă vreun rău veţi fi pedepsiţi aspru cu toţii.

La comanda fiului căpitanului – întoarceţi-vă – aceştia se executară imediat.

George îşi pusese pe umăr toate brâiele cu arme ale camarazilor săi.

Se îndreptă apoi încet spre ieşire în timp ce cu coada ochiului îi mai supraveghea cu atenţie pe negri.

— Nu-ncercaţi să vă întoarceţi, altfel va fi rău de voi, mai strigă tânărul când văzu tentative a doi negri care voiau să se întoarcă, poate pentru a pune din nou şerpii pe piedestalurile lor.

— Zeii mei vor lua zeii voştri la ei şi asta fără ca voi să vă daţi seama, rămâneţi pe loc!

Bătrânul negru a cărui autoritate George o dărâmase până la temelie făcu o încercare disperată de a-şi duce mâna la buzunar. George fu dintr-un salt lângă el şi-i scoase mâna care n-apucase să ajungă în fundul buzunarului.

Ştia prea bine că nu putea să se poarte cu mănuşi cu oamenii aceştia. Ei trebuiau să-i poarte constant frică, întrucât poziţia în care se găsea rămânea periculoasă.

Chiar dacă avea asupra lui o grămadă de arme şi ieşirea din peşteră rămânea liberă, negrii îl depăşeau cu mult prin numărul lor.

El n-ar fi putut să le opună rezistenţă dacă s-ar fi gândit să acţioneze repede şi nu şovăielnic şi izolat ca şi până acum.

Un moment George se gândi dacă n-ar fi mai bine să aştepte aici în templu întoarcerea lui Petre. În acest caz negrii ar fi putut fi proiectaţi pentru douăzeci şi patru de ore într-un somn profund cu ajutorul unei grenade cu gaze. Statuile cu simbolul zeilor templului ar fi putut fi scoase din încăpere fără ca negrii să observe ceva. George era ferm hotărât să le ia cu sine, nu ca amintire, ci pentru a împiedeca ceremoniile păgâne care se practicau aici. Dacă acestea nu mai existau, negrii ar fi încetat să mai creadă în ele.

Când submarinul se va fi îndepărtat puţin de coastă, tatăl său, gândi George, va putea trimite un mesaj în eter, anunţând autorităţile franceze că nouă negri zac inconştienţi în templul din stâncă la Mount Pelee şi că în templu mai trebuie să fie luate două statuete, reprezentând zeităţi păgâne. Prin asta se va putea dovedi şi

nevinovăţia negrului Louis, iar negustorul care-l acuzase va cădea la rândul lui sub bănuiala că este înţeles cu adepţii acestui cult misterios.

George auzi un mic zgomot la capătul gangului în care se găsea, zgomot asemănător unor paşi ce se apropiau. Se opri şi strigă negrilor, care mai stăteau încă în picioare, cu faţa întoarsă:

— Rămâneţi în poziţia în care vă aflaţi acum. Nu am terminat încă, zeii mei vin să-i ia pe zeii voştri, dar voi n-o să observaţi nimic.

Poate că Petre, auzise focul de armă pe care-l trăsese înainte şi acuma se grăbise pentru a-i da o mână de ajutor. În orice caz, ar fi foarte bine dacă ar sosi totuşi acuma, atunci s-ar putea considera întreaga problemă de aici rezolvată.

Acum zgomotul uşor de la început se auzi chiar în apropierea lui.

— Haide, Petre, fii fără grijă! strigă George bucuros. Îi am pe negrii ăştia la cheremul meu. Aruncă-le o grenadă! După ce-i vom ameţi vom lua statuetele…

Mai departe, nu mai ajunse să spună nimic. O siluetă întunecată, masivă, se repezi asupra lui. Mai apucă să vadă o mână ridicată ameninţător. Tânărul trase o dată, de două ori, dar gloanţele nu nimeriră. Simţi o lovitură teribilă apoi în moalele capului care ar fi putut doborî şi un gigant de calibrul lui Petre şi căzu fără o vorbă la pământ.

Când îşi veni în simţiri, nu-l mai durea chiar atât de tare capul ca prima dată, când se deşteptase din leşin. Aşadar lovitura nu fusese totuşi chiar atât de puternică cum crezuse la început.

Situaţia însă fusese exploatată de negrii acre ajunseră din nou să fie stăpâni pe situaţie. George era foarte supărat pe el însuşi că presupusese în mod nefondat că Petre era acel ce se apropiase! Nu se gândise nici un moment că un alt adversar s-ar fi putut apropia pe nesimţite. Cu armele pe care le avea asupra lui ar fi putut să-l ţină în şah şi pe noul venit.

De data asta George era atât de zdravăn legat încât doar cu multă sforţare putea scoate un geamăt. Legăturile îi intrau adânc în carne.

Îi era foarte clar că acuma nici măcar nu se mai putea pune problema eliberării prin sine însuşi. Chiar dacă ar fi avut un cuţit între degete, nu şi-ar fi putut tăia legăturile, întrucât orice mişcare îi provoca răni adânci în carne. Din nou se perindară prin faţa ochilor lui George tablouri deja cunoscute.

Bătrânul preot îngenunchease din nou în faţa statuilor celor doi şerpi, care fuseseră ridicate şi puse la locurile lor. Şi îşi începuse din nou ritualurile de rugăciune, ca şi prima oară. Ceilalţi îngenuncheaseră în spatele său, privind necontenit spre acesta şi mişcările sale.

Foarte aproape de cei doi şerpi zăcea un trup nemişcat. Să fi fost acel individ puternic care se năpustise asupra lui şi împotriva căruia

reuşise şi el să-i administreze câteva lovituri?

La ce-i mai folosea acum? Petre-i mai rămânea unica lui salvare. Din păcate nu putea aprecia cât durase leşinul săi şi în consecinţă nu putea aprecia când ar fi fost probabilă întoarcerea lui Petre.

George nu putea decât să regrete, făcându-şi reproşuri amare, că prin superficialitatea de care dăduse dovadă nun exploatase-n favoarea sa situaţia în acre se aflase la un moment dat, situaţie câştigată ce-i drept, tot datorită vicleniei, curajului şi prezenţei de spirit.

Acum din păcate era prea târziu. Se găsea din nou în mâinile acestor fanatici care se vor răzbuna cu atât mai vârtos pe el, cu cât încercase să-i păcălească nu cu mult timp în urmă.

De ce a trebuit să răstoarne cele două statuete? S-a comportat ca un puşti fără discernământ. În loc să se gândească numai la salvarea sa, s-a pus să facă lucruri la care nici măcar nu se gândise înainte.

Acum culegea rodul actelor sale necugetate!

Această faptă nu i-o vor ierta-o negrii niciodată!

V
ÎN ULTIMA CLIPĂ

DEGEABA ÎŞI SFĂRÂMA GEORGE creierii cum să facă să se elibereze singur. Nu găsea însă nici o soluţie. Doar Petre ar mai fi putut să-l salveze! Dacă acesta ar fi ştiut în ce situaţie deznădăjduită se găsea el acuma, sar fi grăbit şi mai mult de cum o făcea de obicei.

Se putea întâmpla însă ca tovarăşii săi să nici nu fi ajuns pe submarin, să fi fost reţinuţi undeva. Se putea chiar să fi apărut vreun vas de pescuit în golf. În acest caz Dox-ul ar fi fost nevoit să se scufunde pentru a nu fi văzut. În această situaţie, ar fi durat mult mai mult până ce Petre ar fi ajuns la bordul Dox-ului să ia grenadele şi proviziile pentru George.

Toate aceste gânduri nu-i puteau deloc ridica moralul dar acum era prea târziu, trebuia să le fi luat în considerare de la început. A avut la un moment dat toate atuurile în mână! Trebuia să-şi fi jucat cărţile cum trebuie. N-a făcut-o şi acum trebuia să plătească.

George privi ca pe o mântuire momentul când preotul se ridică din contemplare. După câteva minute, flăcările focului care acum, cu vioiciune, se colorară iarăşi în verde. De trei ori una după alta. Şi de fiecare dată negrii izbucneau în strigăte de bucurie sălbatică.

Bătrânul preot privi spre George şi-n ochii acestuia tânărul citi o ură de moarte. Asta era doar de înţeles, după ce-i făcuse George. Aşa că nu i-o luă în nume de rău. C-o voce ascuţită bătrânul se adresă oamenilor săi, care-i răspunseră pe loc izbucnind în urale.

Tânărului nu-i plăcea deloc cum evoluau lucrurile. Dacă Petre nu se

grăbea şi sosea totuşi la timp, soarta i s-ar fi putut împlini chiar aici. Din nou se întoarse bătrânul preot spre el.

— *Masser* l-ai rănit grav pe Jean. Stă acolo şi nu se mişcă deloc.

— L-am ucis cumva? întrebă George.

— *Masser* nu omorât pe Jean, dar lovit rău şi asta a supărat pe zeii noştri. Aşadar, trebuie să mori. Dar, mai întâi trebuie să suferi chinuri pentru a ne îmbuna zeii.

— Nu uita că zeii mei veghează, îi aminti George.

— Zeii tăi nu sunt buni, nu sunt puternici, te-au părăsit deja, îi dădu replica bătrânul preot.

George nu se dădu bătut şi distras de elocvenţa negrului. Mai întâi de toate, trebuia să câştige timp, de aceea trebuia să vorbească încontinuu cu acesta. Dar dacă era vorba de o discuţie, numai cu el putea s-o ducă, chiar dacă ar fi fost să se contrazică mereu.

— Zeii mei, însă sunt mai puternici, în orice caz, decât şerpii tăi. M-au părăsit doar pentru moment pentru că am fost prea uşuratic. Se vor întoarce însă şi-i vor lua pe zeii tăi de aici.

George nu ştia dacă vocea sa va fi auzită de către Petre, dar văzu spre satisfacţia lui că negrii se neliniştiră din nou. Se priviră uni pe alţii şi începură să şuşotească între ei.

Bătrânul preot avu mai mult de lucru până ce reuşi să-i aducă la ordine şi figurile lor exprimau aceeaşi îndârjire fanatică ca la început. George izbucni în râs şi strigă din nou:

— Petre, haide! Haide, repede!

Preotul dădu la doi dintre adepţii său un ordin. Cei doi se apropiară şovăind de fiul căpitanului. Unul îşi scoase o batistă din buzunar.

George îşi dădu seama că va fi încătuşat din pricina strigătelor sale. De aceea strigă din toţi rărunchii. Când unul dintre negrii se strădui să-i vâre căluşul în gură, se împotrivi din toate puterile şi-i administră cu capul aşa legat, negrului care se aplecase asupra lui, o lovitură puternică. Negrul se dădu deoparte, clătinându-se atât de nefericit încât răsturnă una dintre figurinele cu chipul zeului. Camaradul său ţipă de asemenea îngrozit, văzând ce se întâmplase. De mânie şi dezamăgire preotul urlă ca muşcat de streche.

Bucuros i-ar fi îndesat el căluşul în gura lui George, dar asta nu se potrivea demnităţii sale şi de aceea trebuie să fie foarte atent pentru a nu-şi pierde prestigiul pentru a doua oară.

Alţi doi negri fură somaţi să-i pună căluş lui George. Aceştia procedară mai cu viclenie. Se feriră să se apropie direct de George ci o făcură doar din lateral. Acesta însă nu mai opuse nici o rezistenţă întrucât îşi dădu seama că totul era în zadar.

— Acum *Masser* nu mai poate striga, spuse bătrânul preot când cei doi negri se dezlipiră de George. Acum zeii tăi nu mai pot să-l audă. Acum *Masser* va simţi cum este moartea!

Dar aşa de repede nu se temea George c-or să se petreacă lucrurile. Negrii începură mai întâi să cânte un cântec triumfător şi apoi să dănţuiască în jurul victimelor lor.

În ciuda situaţiei sale deznădăjduite, George se amuză în sinea lui, văzând că-n toată ţopăiala lor, negrii se fereau ca de foc să vină-n apropierea picioarelor sale. Dansul deveni din ce în ce mai sălbatic, sfârşind prin a se purta ca nişte draci.

Bătrânul preot nu lua parte la dans. El stătea de-o parte şi-l supraveghea necontenit pe George. Ştia el prea bine că dansul negrilor l-ar putea avantaja într-un fel pe prizonier, întrucât erau distraţi total de patima mişcărilor. În cele din urmă negrii complet epuizaţi se opriră. De îndată bătrânul preot negru începu din nou să li adreseze. În acest timp atâta constant spre foc şi George îşi dădu seama ce însemna asta. Unul dintre negrii, un individ solid, îngenunche lângă foc şi suflă în flăcările care urcau tot mai sus.

Această ocazie favorabilă George n-o putu lăsa fără s-o exploateze.

El zăcea deocamdată destul de departe de foc. Hotărât în ceea ce făcea se rostogoli de două ori spre cel ce-ngenunchease lângă foc, se adună ca un arc şi destinzându-se deodată, îl împinse pe negrul care îngenunchease, dezechilibrându-l şi aruncându-l în foc. Acesta ţipă ca din gură de şarpe.

Chiar dacă negrul s-ar fi ridicat imediat din mijlocul flăcărilor şi n-ar fi suferit nici o arsură, fapta lui George tot ar fi înrâurit considerabil asupra moralului negrilor.

George stătea din nou nemişcat. Negrii se îndepărtară de el îngroziţi. Cel ce căzuse în mijlocul flăcărilor îşi freca de zor palmele. Bătrânul preot începu să vorbească din nou cu însufleţire cu adepţii săi. El arătă spre picioarele tânărului, încercând să-i lămurească că numai îndemânarea albului făcuse totul posibil, iar nu intervenţia zeilor acestuia, cum înclinau să creadă negrii.

Bătrânului preot îi trebui mult timp până ce reuşi să-i convingă pe discipolii săi să se apropie de foc şi de tânărul alb.

George nu mai ştia ce să facă pentru a-i ţine preocupaţi pe negrii. Începu să-şi mişte ochii în orbitele lor, aşa cum fac uneori copii nu pentru a insufla teama, ci din pură joacă sau clovnerie. Negrilor li se păru însă un lucru groaznic, aşa că din nou apăru teama pe figurile lor.

Bătrânul preot dădu din nou un ordin. George nu ştia ce însemna, dar văzu că negrii înaintau încet spre el.

Un negru vânjos, care se găsea cel mai aproape de George stătea chiar la capul său, în aşa fel încât nu-l putea atinge cu picioarele. Acum, tocmai acest negru, îngenunche în faţa lui, mai bine zis se aplecă la nivelul lui. George se roti imediat ca o zvârlugă îşi trase din nou picioarele, după care le-mpinse cu putere spre negru, care zbură

ca şi predecesorul său prin încăpere.

Ceilalţi negri îşi dădură seama în sfârşit că este intolerabil să se lase trataţi astfel de un prizonier al lor şi legat pe deasupra. Cu feţele schimonosite de strigăte de furie se năpustiră asupra lui. Se-nţelege că George mai încercă să-mpingă cu picioarele până când un negru puternic i le imobiliză în braţele sale uriaşe, trăgându-i-le în sus.

Acum George era complet lipsit de apărare. O singură speranţă mia avea şi asta se numea Petre! Numai de-ar ajunge la timp!

Lui George nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să dea din picioare, oricâtă durere simţea prin aceste mişcări, întrucât legăturile îi intrau încă şi mai adânc în carne. Cu toate acestea, sfârşitul nu mai putea fi mult amânat. Negrul îi ţinea ca-n cleşte prinse picioarele iar spaima de care păreau cuprinşi iniţial negrii părea să se fi evaporat. O calitate deosebită a lui George era aceea că poseda foarte multă tenacitate. Acolo unde alţii ar fi renunţat demult, el, în ciuda lipsei de perspectivă nu cedase şi căuta să obţină un avantaj şi o portiţă de scăpare din orice situaţie. Iată de ce încercă şi acum să-şi dea capul de-o parte, pentru a evita ca şi acesta să fie pironit ca-n cleşte.

Dar totul era zadarnic. Labele negrului – pentru că mâinile acestuia erau într-adevăr atât de mari, încât puteau fi asemuite unor labe de fiară mare – se încleştară ca braţele unei menghine de oţel, care după ce apucă nu mai lasă nimic din strânsoare.

— *Masser* trebuie să stea liniştit! încercă preotul să-l povăţuiască pe prizonierul său rebel.

George i-ar fi dat bucuros un răspuns pe măsură, dar căluşul îl împiedeca s-o facă.

— *Masser* îşi face singur rău dacă mişcă atâta, continuă preotul.

George nu mai ascultă ce-i spune. Gândurile sale se-ndreptau numai către Petre. Era de parcă numai gândindu-se cu intensitate ala ceasta putea să-i grăbească sosirea.

Din nou încercă George cu câteva mişcări rapide să-şi elibereze picioarele. De data asta avu noroc, pentru că negrul care-l ţinea se dădu un pas înapoi pentru ca să poată balansa mişcările tânărului.

În aceste zbateri se ciocni de un negru şi de spaimă dădu drumul picioarelor prizonierului său.

Ceilalţi negrii se dădură înspăimântaţi câţiva paşi înapoi, de îndată ce observaseră că tovarăşul lor pierduse controlul asupra picioarelor lui George.

Acum preotul se săturase până peste cap de matrapazlâcurile victimei sale care-şi făcea de cap, aşa legat cum era. Acum trebuia să arate că albul era cu desăvârşire în puterea lui. Se grăbi el însuşi, năpustindu-se asupra lui când, de undeva de pe gang se auzi o împuşcătură.

Bătrânul sări în sus şi se uită în direcţia de unde venise detunătura,

cu ochi scăpărând de furie.

Ceilalţi negrii la auzul focului de armă, repercutat de mai multe ori de ecou, se dădură câţiva paşi îndărăt.

Lui George îi venea să chiuie de bucurie, deşi nu-şi putea pune gândul în tactică din cauza căluşului. În aceeaşi clipă auzi vocea prietenului său Petre:

— Ţine-ţi respiraţia, domnule George! Grenada cu gaz!

George se conformă numaidecât. În secunda următoare s-auzi detunătura înăbuşită a grenadei după care, câteva secunde mai târziu, negrii căzură ca seceraţi la pământ, fără să mai apuce să zică nici pâs. George se simţi prins în braţe şi dus pe sus. Că încheieturile îi provocau dureri ascuţite nu mai conta! Fusese salvat în ultima clipă prin apariţia lui Petre!

George fu transportat la aer curat de către protectorul său. Nici unul dintre ei nu îndrăzni să respire măcar, de cum să vorbească, întrucât nu se putea şti cum putea aluneca gazul de-a lungul coridorului. De abia când Petre îi depuse undeva lateral în gang, fiul căpitanului putu trage câteva guri de aer proaspăt, înainte ca Petre să-i taie legăturile.

Câteva secunde mai târziu George era liber şi-şi putut masa încheieturile mâinilor şi a picioarelor. Petre stătea deoparte bucurându-se privindu-l. Această bucurie era mulţumirea lui pentru cuvintele numai era nevoie. De abia când George se ridică de jos îi strânse recunoscător mâna. Îi povesti cum îi avusese o dată pe negrii pe deplin în puterea lui şi numai datorită neglijenţei, crezând că Petre este acela care vine şi-a pierdut din nou libertatea.

— Pe Dox totul e-n ordine? îl întrebă George repede, pentru a mai varia discuţia de la ultimele întâmplări.

— Dox-ul se scufundase în clipa în care am ajuns la ţărm, povesti Petre. Câţiva poliţişti s-au strecurat la mal, chiar pe mica cărare accesibilă şi de aceea am întârziat atâta.

— Şi eu m-am gândit la posibilitatea asta, remarcă George. Tata se va bucura că ne vom întoarce atât de curând, după ce-am făcut toată munca. Cred că Louis va fi reabilitat, dacă tata va transmite în eter un mesaj în legătură cu templul din stâncă. Poliţiştii vor putea să-i ridice liniştiţi pe negrii fără cunoştinţă din peşteră.

Petre fu de acord cu spusele protejatului său.

— În acest caz, negustorul Matin va trebui să-i înapoieze „prada” sa lui Louis, de la care a revendicat-o.

Petre voia să se întoarcă imediat la submarin, dar George îi aminti prietenului său că mai aveau de aşteptat un sfert de oră până ce se risipeşte gazul. Trebuie să mai intre încă o dată în templul din interiorul craterului, dacă nu doreau să-şi lase armele acolo.

Pe de altă parte, voia să ia şi cele două statuete, deşi Petre obiectă

că nu era cazul să le transporte singuri, întrucât erau suficient de grele şi masive.

George îi dădu dreptate.

— Ei, vom mai vedea noi, bombăni uriaşul.

Când cei doi, puţin mai târziu, intrară din nou în interiorul templului pe George-l trecu un fior de groază. Aici era doar sortit să ardă de viu şi era cât p-aci ca ceremonia păgână să se fi petrecut. Numai şovăiala negrilor şi sosirea lui Petre l-au păzit de o moarte grozavă.

George se-ncinse peste brâul lui cu acela al doctorului. Ce celelalte se-nsărcină Petre, care mai înşfăcă în plus şi una dintre cele două statuete. În privinţa negrilor nu mai trebuia să-şi facă griji. Aceştia zăceau la pământ cufundaţi într-un somn adânc şi se vor mira puţin la deşteptare, când se vor trezi în custodia poliţiei.

Când cei doi camarazi au ajuns din nou la aer curat, George îl ajută pe prietenul său să poarte statueta. Şi n-a fost deloc uşor să ducă povara asta pe drumul presărat cu obstacole naturale.

Chiar dacă Petre ducea greutatea cea mai mare, George se bucură când se văzu deodată în faţa submarinului. La un semn al lui Petre, doi marinari coborâră funii, cu ajutorul cărora putu fi urcată pe vas statueta cu şarpele de aur. Câteva minute mai târziu, George păşi pe punte.

După ce povesti ce i s-a întâmplat, trebui să încaseze câteva reproşuri din partea tatălui său, care-l privea totuşi cu ochii strălucitori de bucurie că totul s-a terminat cu bine.

Când George îi aminti tatălui său despre radiograma pe care trebuia s-o dea, Farrow se-ntoarse înspre Louis, care ascultase cu interes şi modestie istorisirea lui George.

Farrow îi recomandă lui Louis să meargă liniştit acasă, pe plantaţia tatălui său şi chiar să se lase arestat, fiindcă nu o să dureze mult şi va fi pus în libertate, fiind şi complet reabilitat.

Mulţumind din toată inima, Louis îşi luă rămas bun de la camarazi şi coborî pe uscat.

Aceştia din urmă urcaseră din nou în turn şi Dox-ul porni să facă manevrele cuvenite pentru a ieşi din apele golfului în largul mării.

Când Farrow socoti că s-a îndepărtat suficient de Martinica, trimise radiograma în eter, înştiinţând autorităţile în drept despre cele petrecute pe insulă. Puţin după aceea veni şi depeşa prin care i se mulţumea lui Farrow pentru rezultatele obţinute.

*

*   *

Mult mai târziu, cu ocazia debarcării într-un port, au putut citi camarazii de pe Dox, într-un număr mai vechi dintr-un ziar despre descoperirea resturilor unui templu Voodoo pe insula Martinica.

Următoarele întâmplări vor fi zugrăvite în volumul următor.

MARTINICA

Martinica este o insulă în estul Caraibilor, teritoriu de peste mări al Franţei, implicit membru al Uniunii Europene. Este situată în arhipelagul Antilelor Mici, având la nord insula Dominica şi la sud insula Sfânta Lucia, la 400 km de coastele sud-americane şi peste 7000 km de cele europene. Are o suprafaţă de 1128 km^2, lungimea de 60 km la o lăţime maximă de 20 km. Populaţia este de circa 380000 locuitori.

Insula fiind de origine vulcanică, are un relief accidentat cu punctual cel mai înalt muntele Pelee, vulcan activ a cărui ultimă erupţie din 8 mai 1902 a ucis aproape toată populaţia oraşului Saint-Pierre între 28000 şi 30000 de persoane.

Nordul este acoperit de vegetaţie luxuriantă tropicală, iar sudul este mai puţin abrupt şi cu vegetaţie mai puţin abundentă. Datorită vegetaţiei abundente din nord, insula mai este denumită şi „insula florilor". Aici pot fi găsite păduri de acaj, mahon, precum şi ferigi arborescente de 2 m înălţime, ierburi şi liane.

Insula a fost văzută de Cristofor Columb în 1493, la doua sa călătorie, dar el debarcă aici abia în 1502. Ulterior insula a fost colonizată de francezi.

Aventurile submarinului Dox 253

Hans Warren

I
ÎNTÂMPLĂRI CIUDATE

MARIAN CUGETĂ DE MAI MULTĂ VREME asupra celui mai bun mijloc de-a părăsi Kora Radja. În cele din urmă ajunse la concluzia că cel mai bun lucru era de-a cumpăra sau închiria un iaht cu motor pe care mai târziu l-am fi putut lăsa la vechea noastră cunoştinţă din Singapore, lordul Abednego.

După pertractări anevoioase Marian se puse de acord cu proprietarul iahtului, fără a fi nevoit să plătească un preţ prea mare. În felul acesta am ajuns şi noi fericiţii posesori ai unui iaht bun, cu motor.

Cunoşteam modul de folosinţă al unui asemenea mijloc de transport aşa că din acest punct de vedere totul promitea o călătorie comodă şi plăcută.

— Sunt bucuros c-am rezolvat problema, cumpărând un iaht doar pentru noi, dragă Robert, fu de părere amicul meu. După cele spuse de căpitanul Solbre, va trebui să pierdem ceva timp căutând printre diferite insule la sud de Sumatra. Un iaht ne va permite să ne deplasăm oriunde, fără a mai fi nevoiţi să înştiinţăm pe cineva. Avem nevoie acum de marinari de nădejde, altfel călătoria ar deveni prea obositoare pentru noi. Vom avea nevoie de un cârmaci şi un maşinist care să se îngrijească de motoare. Să mergem în port, poate că acolo vom da de oameni de încredere.

Într-o cârciumă din port am dat de un marinar a cărui fire deschisă ne plăcu de la prima vedere. Ne mărturisi că plecase tocmai de pe vasul pe care servise pentru a-şi recăpăta libertatea întrucât, îl apucase brusc dorul de-a călători pe cont propriu, doar de dragul aventurii.

Sperase că va întâlni aventura în Sumatra dar în loc de ce sperase nimerise doar peste experienţe tulburi şi deloc romantice. Se-nţelege că primise foarte bucuros oferta lui Marian de a ni se alătura nouă.

După cum se dovedi mai târziu făcusem o achiziţie minunată în persoana tânărului marinar.

Era harnic şi cinstit şi nici o muncă nu i se părea prea grea. Era îndemânatic la trasul cu arma, fie cu carabina sau cu pistolul şi rar îşi greşea ţinta.

Carnetul de notiţe al piratului Solbre ne arătă drumul. Era vorba acolo şi de-un profesor care era ţinut prizonier pe una din insulele din preajma Sumatrei. Profesorul dăduse peste o mină auriferă pe care Solbre voia s-o exploateze el (vezi vol. 235 *Pantera neagră*).

Două zile am plutit cu iahtul nostru pe ocean.

Pongo şi cu băiatul chinez pe care-l salvasem (vezi vol. 235 *Corabia piraţilor*), pregăteau în bucătăria vasului mâncarea de prânz.

Ghepardul nostru, Maha, hălăduia plictisit dar nestingherit pe punte.

Marian şi cu mine stăteam de vorbă la timonă, întreţinându-ne cu privire la însemnele din carnetul cu notiţe al piratului.

Deodată apăru John Wellert, marinarul, pe care tocmai îl angajasem şi care acum urca în fugă scările. Venind din sala maşinilor şi fără a ne acorda atenţie, cu privirea încordată şi fixă alergă pe lângă balustrada iahtului, privind încontinuu peste bord spre adâncuri.

L-am privit câtva timp în tăcere şi de-abia după ce acesta alergă făcând un ocol mare pe punte, scuturând cu neîncredere capul, Marian îl atenţionă în sfârşit:

— Ce s-a întâmplat, John? Alergi atât de tulburat de colo-colo! Cauţi ceva anume?

— Scuzaţi-mă, domnule Farrow, că n-am venit de îndată la dumneavoastră dar a trebuit să cercetez mai întâi pereţii navei să văd dacă nu se ascunde acolo.

— Despre ce vorbeşti, John? Urcă mai întâi pe puntea de comandă şi povesteşte-ne de la început despre ce-i vorba.

John urcă aproape sărind cele câteva trepte până la noi, dar îndată ce fu sus, se mai uită odată îngrijorat în jur, înainte să vorbească.

— Mi s-a întâmplat ceva ciudat, domnule Farrow, ne mărturisi Wellert. Dac-aş fi superstiţios, cum sunt majoritatea marinarilor, mai c-aş crede c-am dat de-o stafie.

— Ei, ce-ţi veni John? îi replică Marian mirat. Aşa ceva nu există! Nu cumva visezi ziua-n amiaza mare? Poate eşti prea agitat şi extenuat!

— Turnam tocmai combustibil într-unul din motoare când am avut senzaţia neplăcută că sunt observat de undeva, din spate, începu marinarul. De-ndată ce m-am întors am văzut în faţa mea, chipul unui chinez, care stătea rezemat de uşa care dădea-n sala maşinilor şi.... rânjea! I-am strigat cine este, ce caută aici şi de unde vine, dar nu-mi dădu nici un răspuns. Am pornit spre el, pentru a-mi întări întrebarea apucându-l de mână. Chinezul însă, se aruncă îndărăt, îmi trânti uşa în nas şi dispăru. Dintr-o săritură am fost la uşă, am deschis-o dar n-am mai apucat să văd nimic. Atât de repede nu putea să ajungă sus, altfel l-aş fi auzit, cum alerga pe scări, ori aş fi apucat să-l văd. Coridorul care ducea spre sala maşinilor era pustiu. În stânga, un chepeng, însă stătea deschis. Numai pe acolo să-şi fi făcut loc chinezul. Am închis chepengul pe dinăuntru şi m-am repezit pe scări ca să-l prind pe chinez, măcar pe punte. Dar şi aici, n-am avut succes, chinezul a dispărut de parcă l-ar fi înghiţit pământul.

— Nu cumva te-ai înşelat, John? Cum ar fi putut un chinez să ajungă la bord? îl întrebă Marian.

Marinarul rămase însă la părerea lui.

L-am căutat din ochi pe Maha, care ar fi simţit cu siguranţă o

prezenţă străină pe punte. Acesta stătea întins undeva la soare şi părea să guste căldura astrului zilei.

Printr-un sunet de gong, Marian îl chemă pe Pongo şi pe băiatul chinez sus pe punte, după care povesti cele întâmplate cu John. Pongo scutură cu neîncredere capul. El cercetase temeinic iahtul, înainte de-a pleca-n călătorie şi nu dăduse de nici un pasager clandestin.

— Trebuie să mai cercetăm încă o dată temeinic vasul, spuse Marian, după o pauză de reflecţie. Cred că e posibil ca un neavenit să se fi putut strecura totuşi la bord. John nu ar afirma aşa ceva dacă n-ar fi văzut-o cu proprii lui ochi. Li Tan, micul nostru mus, va trebui să preia cârma pentru o vreme. Continuă să păstrezi direcţia Li Tan şi dă-ne de ştire printr-un sunet de gong, dacă vezi vreo persoană pe care n-ai mai văzut-o la bord.

Cu faţa strălucind de bucurie Li Tan apucă roata cârmei. Noi am coborât în interiorul vasului. Încă de pe treptele care duceau spre sala maşinilor am auzit cum motorul duduia tot mai slab şi-apoi se opri. Din câteva sărituri, Pongo ne-o luă înainte şi deschise uşa care dădea înspre sala maşinilor.

Încăperea era goală. Am putut totuşi stabili că motorul fusese oprit, după toate canoanele de procedură obişnuită, deci fusese cineva aici. Toate chepengurile erau închise şi-n ciuda tuturor eforturilor noastre, n-am putut descoperi nici o urmă trădătoare, în sensul că cineva o lăsase. Pongo îl aduse pe Maha pentru a-l pune şi pe ghepard să caute.

Dar şi animalul rămase liniştit de parcă nici o fiinţă omenească n-ar fi bântuit prin preajmă.

— *Masser,* chinezul s-a frecat cu buruiană, Maha nu descoperă nimic, spuse prietenul nostru negru, Pongo caută singur şi găseşte pe el!

Se lungi pe pământ, ascultă cu atenţie şi adulmecă, se ridică din nou şi spuse:

— Pongo a ghicit, chinez frecat cu buruiană!

Am început să percheziţionăm încăperea, după toate regulile artei. Nici o crăpătură sau locşor în podea sau perete nu rămăseseră necercetate.

A trebuit să rămânem la ideea că undeva exista o încăpere secretă pe care n-o cunoşteam.

Când după două ore de cercetări asiduu nu s-a reuşit nimic, ne-am urcat enervaţi pe punte. Ce era de făcut? Senzaţia că cineva se ascunsese pe micul nostru iaht, fără ca noi să-i putem da de urmă, nu era tocmai reconfortantă.

John primise de la Marian ordinul de-a porni din nou motorul şi de-a trage fără şovăire sau somaţie în caz că chinezul îşi va face din nou apariţia.

La plecarea din Kota Radja, luasem cursul înspre vest, pentru că-n

felul acesta Marian spera să ne pierdem urma. În caz contrar un membru al bandei lui Solbre putea cu uşurinţă să ne ia urma.

Două zile încheiate păstrasem aceeaşi direcţie şi de abia acum se hotărî Marian să schimbe cursul. Am luat-o înspre sud-est, întrucât prietenul meu voia să cercetăm insulele plasate la sud de Sumatra. După ce Marian îl concedie pe Li Tan şi rămăsesem singuri pe puntea de comandă l-am întrebat pe Marian ce credea el în legătură cu prezenţa unui chinez la bordul vasului nostru.

— Nu pot să am nici o părere fermă în această privinţă, răspunse prietenul meu. Sigur rămâne numai faptul că individul acesta galben pune ceva la cale împotriva noastră.

— Poate că nu e totuşi decât un pasager clandestin care vrea să părăsească pe ascuns Sumatra, am căutat eu să bagatelizez lucrurile.

— Nu cred că-i vorba de aşa ceva. În acest caz chinezul s-ar fi ţinut ascuns şi-ar fi aşteptat nerăbdător până am fi aruncat ancora undeva. Aş avea chef să mă întorc la Kota Radja pentru a-l căuta pe negustorul de iahturi. El ar fi trebuit să ştie ceva în legătură cu toată istoria asta.

— Cine ţi-a oferit iahtul, Mariane? Până acum n-ai pomenit nimic despre asta.

— M-am informat mai întâi la comisarul care a prelucrat cazul de la hotel Roal. El mi-a recomandat un chinez care se ocupa cu negustoria de vase. M-am târguit cu acesta şi spre mirarea mea târgul s-a încheiat repede, n-a mai durat după tot tipicul est asiatic, deşi preţul a fost destul de mic.

— Ceea ce mă miră este că Maha n-a putut lua nici o urmă dar Pongo pare să aibă dreptate. Chinezul s-o fi uns cu o alifie sau buruiană specială. Crezi că aparţine de banda lui Solbre?

Marian nu mai apucă să-mi dea un răspuns, întrucât se petrecu ceva inexplicabil: Maha care se plimba nestingherit pe punte începu să scheaune jalnic şi, parcă cuprins de duhuri se opri, se aşeză pe-o parte şi-şi întinse labele în faţa sa.

Dintr-o săritură Marian ateriză de pe puntea de comandă şi când am schiţat gestul de a-l urma, îmi strigă:

— Rămâi sus, Robert şi fi cu băgare de seamă! Maha trebuie să fi fost rănit cu-o săgeată sau tub de suflat şi n-aş vrea să păţim la fel.

În timp ce prietenul meu se îngriji de Maha, eu am rămas de pază, urmărind de jur împrejur toată puntea. Din ce parte ar fi putut veni proiectilul, dacă Marian avusese dreptate cu presupunerea lui?

De ce căzuse tocmai Maha victimă chinezului ascuns pe undeva?

Deodată mi se păru c-am văzut la pupa un cap care a dispărut repede. Acum nu mă mai reţinea nimic pe puntea de comandă aşa că am dat fuga într-acolo, dar bineînţeles că n-am găsit nimic. Să fi fost atât de rafinat omul nostru? Sau să mă fi înşelat eu? Uşa care dădea înspre cabinele noastre era închisă. Marian veni în goană şi deschise

uşa care da înspre pupa. Se apleca înspre podea şi mirosi treptele.

— Aici s-a pitit chinezul, spuse el. L-a otrăvit pe Maha cu aceeaşi substanţă pe care Solbre o avea pregătită pentru prizonierii săi. Să-i dăm contraotravă, ca nu cumva ghepardul să ajungă să-şi piardă controlul, aşa cum era cazul pentru prizonieri, dacă se-ntâmplă asta, animalul ne-ar putea deveni primejdios. Să-l ducem jos în cabine!

— Ar fi mai bine, Mariane, ca unul să rămână sus de pază! Poate că apare din nou chinezul pentru a ucide animalul.

— Dacă-n trei minute nu sunt înapoi, trimite-mi-l pe Pongo. Trebuie să fim foarte precauţi, de la acest chinez m-aştept la toate.

M-am urcat din nou pe puntea de comandă şi-am supravegheat din nou puntea. În acel moment apăru Pongo care ne chemă la masă. De îndată ce-l văzu pe Maha, care stătea acolo întins, mă privi întrebător. Am încuviinţat dând din cap. Pongo spuse furios:

— Pongo caută după mâncare, îndată pe chinez. Pongo îl va găsi. Acum *masser* mănâncă repede.

Îmi veni în minte Marian. Trebuia să se întoarcă după trei minute. Se scurseră deja şase minute. L-am strigat pe Pongo şi i-am spus să se grăbească să meargă în cabina lui Marian, fiindcă sigur i s-a întâmplat ceva.

— Trebuie să-l găseşti, Pongo! am spus eu. Nu poate să fi dispărut subit! Dinspre cabine duce numai un singur drum pe punte!

L-am chemat pe John prin porta-voce dându-i dispoziţia de-a opri motoarele. John urma să vină pe punte. Împreună cu Pongo, care se duse să-l aducă pe Li Tan, apăru şi marinarul. Ne-am pus din nou pe căutare în cabine. Li Tan rămase de veghe lângă Maha.

După o cercetare rapidă a cabinei lui Marian, Pongo zise:

— *Masser* Farrow a fost în cabină. Aici a căzut şi a fost târât după aceea.

Spunând asta arătă spre micul covoraş care era puţin împins şi mototolit la unul din capete.

Pongo trecu la peretele cabinei şi bătu cu degetele în el, dar locul nu indica nici un alt ton decât cel obişnuit peretelui din lemn.

Asta nu-l reţinu deloc pe Pongo de-a căuta mai departe, mai ales în locul în care covoraşul fusese mototolit.

El păru să aibă succes, întrucât îşi scoase cuţitul său gigantic şi împunse cu lama acestuia într-o mică deschizătură. Am auzit un sunet găunos. Înaintea noastră apăru o uşă minusculă care era atât de îndemânatic mascată în perete încât noi n-am fi descoperit-o dacă covorul n-ar fi fost mototolit într-o parte.

Ne-am scos pistoalele fulgerător de la brâu. Pongo păşi primul în spaţiul întunecat, care stătea în faţa noastră.

Spaţiul era îngust şi în acesta zăcea Marian într-unul din colţuri. El era inconştient. Cu ajutorul lui John l-am tras înapoi în cabină şi l-am

cercetat cu amănunţime. De-abia după ce l-am zguduit puţin, el deschise ochii şi întrebă mirat:

— Ce s-a întâmplat, Robert?

— Nu ştiu nimic, Mariane. Te-am găsit lipsit de cunoştinţă.

— Aşteaptă o clipă! Îmi revin încetul cu încetul. Am fost doborât în cabină.

— Zăceai într-o mică încăpere alăturată spre care duce uşa asta secretă.

Această afirmaţie fu cel mai bun medicament pentru Marian. El păru să-şi fi învins toate slăbiciunile pe moment şi se ridică repede din fotoliul în care l-am aşezat noi.

Când Marian voi să păşească pe uşă îi veni în întâmpinare Pongo.

— *Masser* Farrow, Pongo a cercetat peste tot. Corabie are pereţi dubli, multe trape şi uşi. Chinezul este aici, dar nu găsit încă.

Sub conducerea lui Pongo am percheziţionat din nou întreg vasul de la un capăt la altul, fără a da de urma chinezului.

Am urcat din nou pe punte pentru a-i administra lui Maha contraotrava. Marian îi picură licoarea binevenită şi după exact cincisprezece minute ghepardul îşi reveni în fine, se-ntinse încet şi apoi se strecură peste punte spre locul său preferat de la pupă.

— N-ar fi mai bine Mariane, să-l închidem undeva pe Maha? îl întrebai eu pe prietenul meu. Ar fi păcat să-l pierdem de data asta definitiv prin otrăvire.

Marian nu păru să-nţeleagă pe deplin sensul vorbelor mele, întrucât sta pe mai departe, ca încremenit după care spuse:

— Acum ştiu de unde provine povestea asta cu stafii. Carnetul cu notiţe al lui Solbre mi-a fost furat în timp ce zăceam în nesimţire. Trebuie neapărat să-l recapăt, Robert, indiferent cât m-ar costa. Chinezul trebuie să fi pus mâna pe el.

— Pongo este de părere că vasul are mai multe taine decât am fi putut crede. Ar fi trebuit să descoperim toate aceste enigme înainte de-a ne gândi să-l prindem pe chinez.

Apăru şi Pongo, care ne spuse:

— *Masser,* mâncarea este gata!

Întrucât eram cu toţii flămânzi, Marian lăsă deocamdată motoarele în starea în care erau, adică oprite şi ne-am dus să luăm masa.

Am început să mâncăm fără să bănuim nimic. Deodată m-am simţit atât de obosit încât nu mă mai puteam ridica. Ochii mi se închideau. Simţeam că mă prăbuşesc într-o prăpastie fără fund, după care îmi pierdui complet cunoştinţa.

M-am trezit numai când cineva mă scutură cu putere de mână.

Era Pongo. Cât de mut trebuia să fi rămas fără cunoştinţă?

În cele din urmă mi-am revenit atât de mult încât am putut pune primele întrebări. Pongo arătă înspre celălalt şi spuse:

— Pongo nu ştie nimic. S-a deşteptat şi vede pe toţi doarme. Întâi scutură braţ *Masser* Bertram, care stă lângă Pongo, mai aproape.

Marian, marinarul nostru John şi băiatul chinez mai zăceau încă inconştienţi în fotoliile lor. Am sărit speriat în picioare şi-am alergat mai întâi pe punte pentru a putea stabili unde ne găseam.

L-am văzut pe Maha cum se strecura pe scândură, atât de obosit şi mizerabil că m-am temut că va pica în orice moment jos.

Iahtul, care se legăna uşor pe valuri, era împins uşor înspre est.

Motoarele încă nu fuseseră puse-n stare de funcţionare.

L-am mângâiat pe Maha uşor pe cap şi-am plecat din nou spre cabine. Pongo între timp se ocupase cu străduinţă de Marian. Prietenul meu tocmai îşi deschise ochii, se-ndreptă din şale, cu destulă greutate şi întrebă mirat:

— S-a întâmplat din nou ceva, Robert?

M-am uitat la John şi LI Tan care încă mai dormeau.

— Se pare că cineva a turnat un praf de dormit în mâncarea noastră, Mariane. Pongo şi cu mine ne-am deşteptat de-abia de curând.

Marian se-ntinse cât era de lung şi apoi se sculă deodată de cum ar fi vrut ca să-şi impună cu forţa acest efort. Hotărârea i se citea pe faţă, când vocea lui exprimă cu claritate şi foarte tăios:

— Ce suntem noi, nişte cârpaci, să fim duşi de nas de acest chinez blestemat? Trebuie să-l găsesc neapărat şi să-i spun două vorbuliţe, aşa de la obraz! Haide cu mine. Pongo se va îngriji şi singur de John şi Li Tan.

Deodată ce-am ajuns pe punte, Maha se arătă puţin mai vioi. De asemenea lui trebuie să-i fi pus cineva un praf de adormit în hrană. Puteam fi bucuroşi că n-a fost otravă letală.

— Chinezul se pare că nu vrea să ne omoare, Robert, ci numai să ne scoată din circulaţie, fu de părere Marian. El urmărea să pună mâna pe carnetul de notiţe al căpitanului său, Solbre, de altfel, trebuie să-l recuperăm cu orice preţ. Frumos ne-ar sta dacă nu l-am putea prinde pe ticălos.

Marian scrută cu ajutorul ocheanului orizontul. Pe toată întinderea apei nu se vedea nici o ambarcaţiune aşa că lăsă din nou să-i cadă instrumentul. O privire asupra ceasului ne lămuri că rămăsesem inconştienţi vreme de patru ceasuri.

— De ce te uiţi în larg, Mariane? Presupui că „oaspetele” nostru, chinezul a şi spălat putină? l-am întrebat eu.

— Ia uite-te jur, Robert, nu ţi se pare că mica noastră barcă de salvare lipseşte?

— La dracu, nu mă putui eu abţine să nu scrâşnesc printre dinţi.

Pe marea calmă o barcă putea străbate un drum lung mai ales dacă era prevăzută c-o mică pânză.

— Dacă aş putea şti în ce direcţie a luat-o, n-ar fi nici o problemă să-l ajungem, spuse cu regret prietenul meu.

— Va căuta s-ajungă în vecinătatea insulei Sumatra şi asta cât mai repede cu putinţă. Mai sunt două ore până se-ntunecă, dacă până atunci nu-l prindem, pe ziua de azi putem să-i punem capăt căutării.

— Cam la fel cred şi eu, Robert. Dacă a luat totuşi o altă direcţie, atunci mai devreme sau mai târziu drumurile noastre se vor încrucişa. Aşa că probabil c-a luat-o îndărăt, spre Sumatra. Dar uite, că vine John! Trebuie să-i spunem să pornească de îndată motoarele.

— *Helo* John, am strigat eu, chinezul şi-a însuşit barca noastră de salvare şi s-a cărăbănit. Dă drumul repede la motoare poate-l ajungem, totuşi!

John alergă în sala maşinilor; puţin după aceea am auzit cum ambele motoare au început să lucreze din plin, deci nu erau scoase din funcţiune, ceea ce ne-a bucurat mult.

Stârnind un val uriaş la proră, iahtul o porni cu toată viteza înainte.

— Cu toată puterea motoarelor, strigă Marian, prin portavoce.

Eram convins că nu va dura mult până ce-l vom ajunge pe intrus, în caz să alesesem direcţia cea bună.

Marian şi cu mine scrutam neabătut orizontul. După o oră de goană am putut distinge cu ajutorul ocheanului meu un mic punct la orizont.

— El trebuie să fie, Mariane! Pot recunoaşte mica pânză a bărcii noastre. Într-o jumătate de oră o să-l ajungem fără nici o îndoială.

Marian râse doar, ca pentru sine.

— Nu s-a gândit „galbenul” deloc la faptul că-l vom ajunge atât de repede din urmă. Acum va avea parte de surpriză! Numai de n-ar fi distrus caietul cu notiţe.

Pongo se preocupase între timp de Maha, care era acum din nou vioi pe punte. Se urcă apoi pe puntea de comandă şi arătă înspre punctul din zare, care se mărise considerabil:

— Acolo chinez, *Masser!* O să-l ajungem în curând!

Uriaşul negru dădu buzna apoi în sala maşinilor pentru a vedea dacă nu putea să-l ajute într-un fel pe John la motoare.

Ne apropiasem vizibil de chinez, care se războia cu vâslele, depunând eforturi considerabile pentru a se îndepărta tot mai mult. Era zadarnic însă şi după câteva minute l-am ajuns şi i-am tăiat calea.

Marian îi strigă să se-ndrepte înspre iaht şi să abordeze altfel vom fi fără cruţare. Chinezul ascultă, de nevoie, pentru că nu se întrevedea nici o portiţă de salvare. Pongo apăruse din nou pe punte şi-l luă în primire, în timp ce John prinse barca la remorca iahtului.

După aceea ne-am reluat cursul obişnuit fără a mai forţa motoarele.

II

CE POVESTEŞTE CHINEZUL

LI TAN TREBUIA SĂ PREIA ACUM din nou cârma, ceea ce îi făcu multă plăcere. În acest fel tânărul mus nu mai era nevoit să-l vadă pe intrusul chinez. Pongo îl legase imediat pe acesta din urmă şi-l transportase în cabină.

Abia apoi, am început să-l interogăm pe chinez. La început acesta nu-şi dădu drumul la gură. Pongo începu să lege o frânghie de catarg şi-i făcu un nod. Această manevră avu efect.

Marian îl percheziţionase mai întâi pe chinez şi spre bucuria lui găsi caietul cu notiţe al lui Solbre, asupra acestuia, întreg şi nevătămat.

— De ce m-ai furat? îl întrebă Marian pe chinez, începând interogatoriul cu o voce tăioasă. Dacă nu-mi dai un răspuns cinstit, vei fi spânzurat imediat.

— O să-ţi spun totul, deşi n-o să mă crezi, domnule.

Fu Kang a primit însărcinarea să facă rost de carnet. Fu Kang trebuia s-o facă, altfel „el” punea să fie omorât Fu Kang.

— Cine este „el”, întrebă de îndată prietenul meu.

— Fu Kang nu ştie, domnule. Nimeni nu-l cunoaşte pe „el” dar noi trebuie să facem tot ce porunceşte „el”. Altfel murim cu toţii.

— Şi trebuie să te cred pe cuvânt, Fu Kang?

— Aşa este, domnule! Eu trebuie să mă supun.

— Şi ce va spune „el” dacă te întorci fără carnet? îl întrebă Marian mai departe.

— Fu Kang va trebui să moară, spuse chinezul cu o linişte pur asiatică.

Apreciam că acest chinez nu trecuse de patruzeci de ani. Era bine proporţionat şi părea să dispună de-o oarecare viclenie înnăscută.

— Atunci cine ţi-a dat ordinul de-a fura acest carnet sau a mijlocit pentru asta dacă nu-l cunoşti pe „el”?

— Fu Kang nu ştie şi nu poate spune. Fu Kang trebuie să tacă.

De la acest individ nu puteam scoate nimic. Atunci când Marian îl întrebă cine l-a adus pe iaht el îşi scutură din nou capul cu putere.

— Fu Kang nu ştie şi trebuie să tacă.

Marian îi şopti ceva lui Pongo la ureche. Imediat prietenul nostru negru dispăru pe punte şi se întoarse nu după mult, împreună cu Li Tan, boy-ul nostru.

Li Tan se arătă foarte surprins şi strigă:

— Acesta este Fu Kang, omul care m-a bătut. El a fost mereu împreună cu căpitanul Solbre. Ei au luat cu ei un om alb, care-şi spunea profesorul.

Fu Kang negă că-l cunoaşte pe tânăr, dar Li Tan jură pe sufletul strămoşilor săi că chinezul fusese omul de încredere al căpitanului

piraţilor şi că se numea într-adevăr Fu Kang.

Asta ne era de ajuns. Marian îl trimise din nou pe Li Tan la cârmă şi începu interogatoriul iarăşi după ce Pongo se întoarse.

— Vrei să răspunzi acum, Fu Kang? Sau va trebui să-ţi dezlegăm limba cu forţa? Ai fost omul lui Solbre. Vei fi oricum spânzurat. Ori o fac eu acum, ori poliţia mai târziu, tot una este. Dacă nu spui de îndată adevărul gol-goluţ o să-ţi petrecem ştreangul în jurul gâtului. Aşadar, ce ştii tu despre profesorul pe care l-aţi luat prizonier şi chiar l-aţi torturat?

— Fu Kang nu ştie nimic! se încăpăţână chinezul rămânând la vechile sale afirmaţii.

— Deci nu ştii nimic? îl întrebă Marian aproape ameninţător.

— Fu Kang nu ştie într-adevăr nimic.

— Atunci spânzură-l Pongo! spuse Marian foarte serios, fără măcar a clipi din ochi.

Pongo fu din doi paşi lângă chinez, îl prinse de gât şi-l târî pe punte în direcţia pupei.

Noi ne-am luat după el. Acolo Pongo îi petrecu ştreangul în jurul gâtului şi-l târî pe galben lângă catarg.

Celălalt capăt al frânghiei îl aruncă peste vergă şi trase încet de ea.

Ochii chinezului îi ieşiră afară din orbite de frică. Tremurând din toate mădularele voi să mai spună ceva, dar frânghia îl împiedeca s-o facă.

— Nu spânzura! Fu Kang spune totul! începu în sfârşit să se văicărească galbenul.

— Bine, dar ţine minte, dacă faci numai o încercare să ne mai minţi, vei fi imediat spânzurat. Noi nu ştim de glumă. Dar mai vreau să-ţi dau o şansă: dacă-mi spui cinstit, ce-aţi făcut cu profesorul, unde e ţinut prizonier şi cum îl putem găsi, îţi voi dărui libertatea deşi meriţi ştreangul.

Fu Kang promise că de data asta să spună tot adevărul şi povesti următoarele:

Făcuse o expediţie împreună cu Solbre în interiorul insulei, iar piratul îl lăsase în apropiere de Padong-Padjang sub pretextul că voia să-i facă singur o vizită unui european.

Fu Kang ştia însă că-n apropierea acestei localităţi se găseşte peştera unde piratul îşi ascunsese comoara, aşa că luă hotărârea de a-l urmări deşi se temea de şeful său.

Nu reuşi să-şi ducă intenţiile la capăt, aşa că se întoarse la locul cuvenit pentru întâlnire. Solbre se întoarse, spunându-i că a urmărit un alb, care descoperise un filon aurifer. L-ar lua prizonier pe vasul său, care aruncase ancora la Padang, dacă el, Fu Kang l-ar ajuta în această tentativă.

Au întocmit un plan, cum să ducă la bun sfârşit intenţia lor.

Profesorul Barring, aşa cum se numea albul, sosise în Sumatra în interes de studii şi contesta faptul c-ar fi descoperit vreo vână auriferă, dar Solbre care-i găsise carnetul de însemnări, găsise un plan acolo în această privinţă.

Din păcate nu putuse afla multe, întrucât era cifrat şi acoperit de însemnări secrete.

Solbre îl dusese pe profesor într-una din peşterile sale din gropile de Kota Radja şi acolo încercă în fel şi chip să-i smulgă secretul. Întrucât piratul voia ca acest plan să nu fie cunoscut nici măcar de complicele său, îi mărturisi într-o zi lui Fu Kang cum că profesorul ar fi murit. Chinezul n-o crezuse nici un moment, ci bănuia că profesorul fusese dus în secret într-un alt loc de către Solbre pentru a-şi păstra mărturisirea acestuia numai pentru sine, în caz să prizonierul s-ar fi hotărât să vorbească.

Fu Kang ştia că Solbre poseda un carnet în care-şi nota toate informaţiile secrete şi la acest carnet cu notiţe râvnea el demult. Printr-un intermediar îi vându lui Marian iahtul sub preţul pieţii aşteptând doar prilejul potrivit pentru a intra-n posesia carnetului, care se găsea pe vas. Cel mai mare impediment în calea planurilor sale fusese Maha, pe care se gândi să-l otrăvească.

Nu ştia că praful pe care-l găsise la Salbre îţi lua doar minţile şi nu era mortal. Aşa că se mărginise să sufle dintr-un tub o săgeată muiată în otravă în trupul lui Maha.

— Pe lângă asta, ai mai adăugat şi-un praf în mâncarea noastră, pentru a putea să te faci nevăzut cu barca, continuă netulburat Marian. Carnetul de notiţe îl aveai deja.

Chinezul încuviinţă din cap, cum că aşa a fost.

— Obişnuiesc să-mi ţin făgăduielile Fu Kang. Dacă-mi mai spui şi unde-l ţii pe profesor prizonier eşti liber dar după ce verificăm veridicitatea celor declarate.

— Fu Kang nu ştie nimic în această privinţă, fu de părere chinezul, dar bănuieşte c-a fost dus pe insulele Nias. Solbre trebuie să aibă o ascunzătoare acolo, fiindcă a plecat foarte des acolo. Fu Kang vrea să meargă acolo, caute profesor.

— Vom merge spre insulele Nias, dar vei rămâne prizonierul nostru până-l vom găsi pe profesor.

Pongo primi însărcinarea să-l închidă pe Fu Kang într-unul din spaţiile de rezervă din zona maşinilor şi care era prevăzut cu o uşă de fier. Pentru a se asigura odată-n plus, Marian instală acolo şi pe Maha de pază.

După ce Pongo dispăru cu prizonierul, Marian spuse cu satisfacţie:

— Putem spune c-am avut noroc. Dacă Fu Kang ne-ar fi scăpat, atunci am fi întâmpinat mult mai multe greutăţi, Robert.

— Crezi cu alte cuvinte, că-l vom găsi uşor profesor, deşi nu ştiu cu

precizie unde e deţinut?

— Puţin noroc nu ne-ar strica în această privinţă. Ar trebui totuşi să navigăm cu viteză mai mică. Nu suntem marinari şi-ar trebui să fim mai prudenţi.

Pongo fixă lămpile de poziţie, pe când eu am schimbat la cârmă locul cu Marian. Acum puteam cina liniştit, întrucât nu mai era cazul să ne temem că vreun praf de adormit ar fi putut fi strecurat în mâncare. Noaptea era minunată deşi puţin cam caldă. Nici nu era de mirare întrucât ne aflam în apropierea ecuatorului.

Marian îşi înjghebase un culcuş pe punte şi dormea câţiva paşi mai încolo. Pongo şi John se făcuseră şi ei comozi.

După estimările mele, a doua zi spre seară puteam conta s-ajungem în apropierea insulelor Nias.

Noaptea decurse fără incidente deşi mă temeam de vreo furtună, dar totul se desfăşură atât de paşnic, încât puteam vorbi de-o adevărată călătorie de plăcere.

În seara următoare am ajuns chiar înainte de căderea întunericului în faţa insulelor Nias.

— Propun să ne ţinem deocamdată-n larg şi să nu acostăm pe-ntuneric. Nu e exclus să dăm de stânci submarine care ne-ar primejdui iahtul, Mariane, am insistat eu.

— Aş vrea să fac cel puţin încercarea de-a ajunge la cea mai mică dintre insulele acestui grup, Robert. Am putea să fim surprinşi de-o furtună, pentru care nu suntem pregătiţi. Să-ncercăm întrucât încă o oră nu va fi prea întuneric.

Într-un ocol larg ne-am apropiat de grupul de insule. Pongo stătea la proră şi observa suprafaţa întinsă a mării cu ochii săi pătrunzători pentru a ne putea avertiza la timp de apariţia neaşteptată a unor stânci. Destul de des arăta la dreapta sau la stânga direcţia pe care trebuia s-o apuce vasul nostru. Marian deservea cârma.

Când întunericul – aşa cum se întâmplă la tropice – căzu brusc, Marian dădu comanda de stopare a motoarelor. Încet şi lin iahtul se apropie de insuliţa în a cărei nemijlocită apropiere ne aflam. La zece metri de ţărm, am aruncat ancora.

— Trebuie să organizăm paza de noapte, Robert. Unul dintre noi trebuie să stea treaz, întrucât nu ştim ce fel de pericole ne pasc, chiar dinspre ţărm.

— Mai întâi să stingem luminile de poziţie, Mariane, întrucât acestea, primele, ne-ar putea trăda, am spus eu.

— Ai dreptate, de asta se va ocupa Li Tan imediat, în vreme ce voi mai vorbi cu Fu Kang. Poate că acesta cunoaşte insula şi ne va spune dacă e sau nu locuită.

Pongo preluă prima veghe şi însoţit de Maha o luă de-a lungul bastingajului. Voia apoi, ca mai târziu să-şi încropească un culcuş pe

punte spre partea ce da spre ţărm, întrucât era de părere că orice zgomot va veni dinspre zona asta îl va distinge cu siguranţă chiar în timpul somnului.

Eu am coborât cu prietenul meu în interiorul vasului, voind să asist şi eu la interogatoriul chinezului.

L-am adus pe acesta din carcera sa în cabina noastră.

Marian îi puse-n faţă o hartă marină şi-l întrebă dacă cunoaşte zona aceasta de insule.

Fu Kang cunoştea secretul citirii hărţilor, întrucât după ce privi scurt înspre hartă spuse:

— Spre insula asta domnule nu merge! Este insula diavolului, toţi care debarcă pe ea sunt pierduţi.

M-am uitat grav spre Marian, deoarece chiar în faţa acestei insule aruncasem ancora. Acesta începu să-l întrebe pe Fu Kang de ce este insula asta atât de periculoasă.

— Fiindcă acolo sălăşluieşte diavolul, veni răspunsul.

— Şi cine ţi-a povestit asta Fu Kang? voi să ştie Marian.

— E ştiut demult. Solbre mi-a povestit şi el, când din greşeală am dat de insulă. Cu greu a putu corabia noastră să scape nevătămată.

Marian izbucni într-un râs curios.

— Bine, Fu Kang, aşadar nu vom naviga înspre insula asta, dar pe care dintre insulele aparţinând grupului Nias se găseşte profesorul prizonier?

— Fu Kang nu ştie! Poate stă scris în cartea mică.

— Nu-i nici în carnetul de notiţe, Fu Kang, dar îi vom da noi de urmă.

L-am dus din nou pe chinez în carceră după ce Li Tan îi dăduse de mâncare. Pe punte Pongo nu observase nimic neliniştitor, asta am aflat-o după ce-am urcat îndărăt pe punte şi Marian îi povestise acestuia despre afirmaţiile chinezului. Pongo râse, adăugând:

— Pongo nu mai are frică de stafii, de când e cu *masser*. Pongo vede că nu sunt spirite.

Pongo fusese iniţial superstiţios, ba chiar foarte superstiţios până-şi dădu seama că toate întâmplările aparent misterioase îşi au o explicaţie logică chiar dacă la început nu pot fi lesne înţelese.

După ce am tras la sorţi veghea, ne-am dus la culcare, nu înainte de a-l atenţiona pe John, care preluase primul schimb de pază, să fie cu ochii în patru, ceea ce acesta ne şi promise.

Marian trăsese al doilea schimb, eu al treilea. Când m-a trezit, mi-a şoptit că auzise diferite zgomote pe plajă. Pongo susţinuse nu prea convins c-ar fi putut fi cauzate de anumite feluri de animale, care ajunseseră acolo.

Am început să mă plimb pe punte, de colo până colo. Noaptea era senină şi stelele străluceau vii. Jumătatea conului lunii răspândea o

lumină slabă, suficientă totuşi pentru a putea distinge suficient de bine ţărmul.

De multe ori am distins zgomote ciudate, de parcă cineva umbla prin apă. M-am oprit şi am examinat cu atenţie încă o dată malul. Întrucât n-am văzut nimic deosebit mi-am reluat plimbarea. Pongo care avea un somn foarte uşor îşi aşternuse culcuşul chiar lângă bastingaj, dar acum dormea netulburat.

Când nu mai rămăsese aproape nimic din cele două ore de veghe ale mele, l-am deşteptat pe John şi i-am împărtăşit cele întâmplate, relativ la zgomotele ciudate percepute.

John era nerăbdător să-şi preia postul şi era numai foc şi pară, vădit intrigat de cele relatate. M-am aşezat liniştit, din acest punct de vedere, jos şi mi-am reluat somnul.

Deodată picoteala mea a fost întreruptă de un strigăt pe jumătate înăbuşit. Speriat am sărit în picioare în acelaşi timp cu Marian şi-am alergat amândoi înspre balustradă, unde se afla deja Pongo, care scruta malul.

John auzise şi el un zgomot atât de puternic încât îl trezise pe Pongo.

Strigătul înăbuşit fusese scos chiar de marinar, pe care uriaşul negru îl împiedicase să se dea mai departe, de gol.

Vedeam că ceva se petrece pe mal. Ceva întunecat se târa pe plajă. Să fi fost vreun om sau vreo felină? La scurte intervale arătarea se mişca şi înainta din nou.

— Ce ar fi să mergem cu barca noastră de salvare până acolo, spuse în şoaptă Marian. Trebuie să ştim cu ce fiinţă avem de-a face acolo.

— În orice caz, crocodil nu pare a fi, îi replicai eu camaradului meu, la fel de încet.

John plasase mica barcă de salvare de cealaltă parte a iahtului pentru a nu putea fi observată de pe mal, în caz că insula ar fi fost locuită.

Pongo ţinu malul insulei sub observaţie până-n ultimul moment, până ce noi ne instalasem deja în barcă. John a dorit să ne însoţească dar Marian fusese împotrivă, întrucât trebuia să rămână cineva la bordul vasului împreună cu Maha, chiar şi Li Tan ni s-ar fi alăturat şi fusese convins doar cu greu să renunţe.

Din câteva lovituri de vâsle, Pongo mână barca rapid către mal. Nu ne luasem carabinele, ci doar pistoalele pe care le purtam la brâu, sperând să ne descurcăm şi cu atât.

De abia când am păşit pe mal, am putut vedea fiara misterioasă foarte aproape de noi, era pe jumătate în apă şi se mişca extrem de anevoios înainte.

— Un dugong! am râs eu, puţin înciudat că ne-am lăsat somnul odihnitor, tulburat de animalul acesta inofensiv.

Pongo mână ambarcaţiunea-n apropierea animalului, care avea o lungime de vreo patru metri. Nu părea să se teamă de noi, ci rămase liniştit în apă.

La un semn al lui Marian, Pongo vâsli înapoi spre iaht.

John se interesă îndată ce ajunseserăm sus, ce fel de animal am văzut. A trebuit să-i descriu animalul întrucât în viaţa lui nu mai văzuse un dugong.

— Trebuie să-ţi descriu mai degrabă animalul, pentru că n-ai mai văzut aşa ceva, am început eu. Dugongul e un mamifer, ce aparţine clasei înotătoarelor, sirenelor sau vacilor de mare. Are un corp în formă de peşte şi poate măsura între trei şi patru metri şi jumătate. Are câte un colţ în fiecare din părţile superioare şi-o coadă semicirculară, perfect echilibrată. Buza superioară este foarte mare şi tăiată în formă de inimă, acoperită cu ţepi scurţi şi aspri. Dugongul apare aproape numai în Oceanul indian şi se aţine pe lângă coastă, hrănindu-se cu alge.

— Carnea lui e comestibilă, domnule Bertram? întrebă marinarul care din considerente practice voia să tragă foloase şi cunoştinţe deopotrivă.

— Carnea e fragedă dar gustul e dulceag, din cauza asta nu e prea consumată, în schimb grăsimea e foarte apreciată un animal de genul acesta oferă vreo jumătate de chintal, în medie, de grăsime.

Din piele se fac sandale iar din dinţi se pot prelucra mătănii, cărora li se atribuie proprietăţi miraculoase.

John rămase uimit de cele ce-i spuneam în domeniul zoologiei. I-am mărturisit că această disciplină fusese materia mea preferată de studiu.

— Sunt periculoşi dugongii? vru să ştie mai departe John.

— În general sunt mult prea leneşi pentru a putea deveni periculoşi. De obicei nu atacă omul, aşa că, n-ai de ce te teme!

Marian se amuzase, stând deoparte şi ascultând mica mea prelegere zoologică. Mi-a făcut plăcere să i-o ţin lui John, a cărui sete de cunoaştere i-o intuisem de la început.

Între timp, se luminase de ziuă, aşa că puteam privi în tihnă împrejurimile. Înaintea noastră se afla intrarea într-un mic golf. Acolo puteam ancora liniştiţi. Marian dădu comanda să se pornească unul dintre motoare, astfel încât am intrat în micul lac ce constituia apa golfului, ancorând la mal. Ţărmul era stâncos şi abrupt, astfel încât puteam păşi cum s-ar spune de pe iaht „direct” pe pământul insulei sau pe aproape!

III
INSULA MISTERIOASĂ

DUPĂ CE NE-AM LUAT MICUL DEJUN, am hotărât să vizităm insula. A trebuit să judecăm bine, pe cine vom lua cu noi, întrucât nu puteam lăsa iahtul fără apărare aici în golf. Marian zise c-ar fi mai bine dacă doar el şi cu mine am întreprinde această călătorie. Am obiectat că Pongo poate vedea şi ajuta mult mai mult.

Până ce ne-am luat micul dejun am hotărât să vizităm insula. A trebuit să judecăm bine pe cine vom lua cu noi, întrucât nu puteam lăsa iahtul fără apărare aici în golf. Marian zise c-ar fi mai bine dacă doar el şi cu mine am întreprinde această călătorie. Am obiectat că Pongo poate vedea şi ajuta mult mai mult.

Până la urmă se decise ca Pongo să ne însoţească în vreme ce John şi cu Li Tan să rămână pe iaht.

John primise ordinul de la Marian să ducă iahtul în mijlocul lacului din golf şi să acosteze şi să vină doar la cererea noastră expresă, fără să apelăm la alţi intermediari.

Dacă John va sesiza un pericol iminent pentru iaht atunci va trebui să-şi caute scăparea-n larg. Noi ne vom face remarcaţi venind pe ţărm.

— Încă ceva, John. Dacă-n trei ore nu ne întoarcem lasă-l pe Maha să vină pe insulă. Dar tu întoarce-te imediat pe vas.

John ne asigură că va respecta toate instrucţiunile noastre.

De data asta ne-am luat carabinele şi de îndată ce-am păşit pe uscat John se-ntoarse cu iahtul pe mijlocul lacului şi lăsă ancora la fund.

Liniştiţi din partea asta am luat-o în interiorul insulei.

De la primii paşi ne-a devenit clar că trebuia să străbatem o junglă deasă în care puteam înainta doar cu foarte mare greutate. Pongo o luase înainte şi ne croia acum o cărare cu ajutorul cuţitului său de spintecat rechini.

Deodată uriaşul se opri şi arătă că descoperise o cărare bătătorită.

Am hotărât s-o folosim. Cărarea dovedea că insula era locuită. Prin urmare se impunea să fim în gardă, întrucât nu puteam şti care va fi reacţia băştinaşilor cu privire la albi.

Pongo era cu trei metri înaintea noastră, apoi Marian la aceeaşi distanţă. În ţinuturi necunoscute urmam acelaşi ritual întrucât ne venea mai uşor să ne ajutăm reciproc în caz de pericol fără a ne primejdui concomitent.

De îndată ce uriaşul negru se opri, ne-am apropiat de acesta. Înaintea noastră se deschisese un luminiş în mijlocul căruia era plasată o colibă singuratică. Ce era de făcut? Să mergem mai departe, s-o cercetăm? Marian bănui ce gânduri mă frământau, aşa că-mi şopti:

— Cel mai bine ar fi ca unul dintre noi să meargă să vadă despre ce e vorba. În timp ce ceilalţi doi să stea ascunşi încă-n pădure.

— *Masser,* Pongo merge singur, ne spuse uriaşul negru.

Înainte ca Marian să-i dea binecuvântarea sa, Pongo se şi strecurase înainte şi merse aplecat spre colibă, în timp ce noi stăteam cu

carabinele pregătite, gata de-a interveni în orice clipă, în caz că situaţia ar impune-o.

Nu se-ntâmplă însă nimic. Pongo ajunse-n apropierea colibei, o înconjură, spionând-o din toate părţile şi privind înăuntru printr-o deschidere în formă de fereastră. Păru că n-a remarcat nimic ce să-i dea de bănuit, întrucât intrase fără a se mai codi pe uşă şi dispăru înăuntru.

Am aşteptat mult ca să iasă afară dara cest lucru nu se întâmplă. În cele din urmă ne-am uitat îngrijoraţi unul la altul.

— Trebuie să mergem să vedem ce-i acolo, Mariane. Sigur i s-a întâmplat ceva lui Pongo, am spus eu.

— Numai unul dintre noi! hotărî prietenul meu. Dacă nu apar, mai rămâi tu, ca să ne eliberezi pe amândoi. Să-l iei însă pe Maha cu tine! El ne va găsi cu siguranţă!

Am vrut să mă opun ca Marian să meargă singur, fiindcă eram de părere că-n colibă pândea un mare pericol. Dacă Pongo care era mult mai puternic îi căzuse victimă nu văd cum s-ar fi putu apăra Marian, dar acesta susţinu morţiş să plece singur.

Mi-am ridicat arma, fiind pregătit, în orice moment, să trag. Un sentiment neplăcut mă covârşi când prietenul meu păşi singur în luminiş. Mi se părea că se vâră singur în gâtlejul diavolului.

Poate că mă înşelasem totuşi şi Pongo găsise ceva deosebit în interiorul colibei pe care voia s-o examineze cu atenţie, am încercat eu să mă consolez.

Marian ajunse între timp la colibă şi prin deschizătura ferestrei privi cu luare aminte înăuntru. Se întoarse spre mine şi râse, făcându-mi semn chiar să-l urmez. M-am grăbit înspre coliba în care dispăruse Marian şi-am privit prin deschizătura din interior. Unde dispăruse Pongo şi Marian, întrucât coliba era goală?

Am deschis uşa. Unde se ascunseseră prietenii mei?

Să fi căzut într-o capcană? Pentru a vedea mai bine mi-am vârât capul în deschizătura uşii dar în aceeaşi clipă un laţ îmi fu aruncat în jurul gâtului şi am fost tras înăuntru. Pluteam deja în aer, fără să-mi dau prea mult seama de asta, cu ambele mâini am apucat de laţ, care-mi strângea beregata atât de tare încât de abia mai puteam respira şi ameninţa să-mi rupă gâtul. În ciuda sforţărilor mele, mi-am pierdut rapid cunoştinţa.

După ce mi-am revenit treptat, privirea mi-a căzut asupra lui Marian şi Pongo.

Ne găseam într-un luminiş în pădure şi eram îngropaţi până în gât în pământ. Nu puteam să-mi mişc nici un mădular şi la fel păţiseră şi cei doi tovarăşi ai mei. Legaţi nu eram. Marian îmi strigă că el şi Pongo căzuseră în aceeaşi capcană. Nu vedeam în faţa noastră nici un duşman fizic sau nu se arătase până acum.

Pongo strigă deodată cât putu de tare că-n faţa lui Marian era înfipt ceva alb. De îndată ce Marian descoperise ce voia să spună credinciosul negru, scutură numai neîncrezător capul.

În iarba înaltă stătea… Un plic.

Scrisoarea stătea pe un mănunchi de ierburi astfel desfăcută încât Marian putea s-o citească. Sigur cu mare greutate întrucât tulpinile plantelor se mişcau uşor în bătaia vântului, iar depărtarea era destul de mare.

Mesajul ne arată, Robert, că o mai veche cunoştinţă de-a noastră vrea să se răzbune pe noi. Nu vom fi găsiţi niciodată aici şi trebuie să aşteptăm numai până deseară şi atunci vom primi o mică vizită, scurtă dar extrem de neplăcută.

— Este semnat mesajul, Mariane?

— Un răzbunător sinistru – cu asta se semnează, Robert.

— Să sperăm numai că Maha ne va găsi el înainte de căderea întunericului.

— Dacă John nu se va lăsa păcălit la rândul lui, cum am păţit-o noi, îmi completă Marian cuvintele.

— Nu se va lăsa cu siguranţă îndepărtat de iaht, Mariane.

— Ce crezi, cine ar putea fi „răzbunătorul sinistru” şi ce legătură are cu „mica vizită”, interveni Pongo în discuţie.

Atât cât îmi permitea mobilitatea extrem de redusă, de care dispuneam, mi-am întors capul şi am văzut la o oarecare depărtare câteva oase albe. În ciuda căldurii mă trecu un fior de gheaţă. Oasele acelea – numai furnicile le puteau roade astfel. Să fi ştiut „răzbunătorul sinistru” că o cohortă de furnici va trece pe aici?

M-am uitat la Marian. Acesta-şi dăduse seama imediat ce fel de primejdie ne păştea. Mai ştia că-n acest caz nu se-ntrevedea nici o scăpare. Eram îngropaţi atât de adânc încât chiar şi fără legătură nu mai puteam să ne mişcăm nici un mădular.

— Maha ne va găsi cu siguranţă, dacă John are posibilitatea să-l lase pe uscat, fu de părere Marian.

Mai departe, Marian nu putut continua întrucât fu întrerupt de un râs sonor care venea din spatele unui tufiş.

Ne-am uitat în direcţia din care venise râsul dar n-am putut vedea nici un om. Şi din nou răsună o voce, pe care o mai auzisem:

— Aşadar, speraţi să fiţi eliberaţi de către ghepardul vostru, domnilor! Bine că mi-aţi spus-o! O să iau de îndată contramăsuri. Ar fi păcat să scăpaţi răzbunării mele.

Duşmanul nevăzut tăcu. După o vreme Marian întrebă foarte calm:

— Dacă trebuie să murim aici, atunci, cel puţin să ni se spună care este motivul. Ce lege am încălcat?

Nevăzutul râse din nou, apoi spuse c-o voce ironică:

— E interesant că vă bateţi capul pentru ce trebuie să ispăşiţi. Aşa

trece timpul mai repede, domnilor! Poate că mă voi mai întoarce cu puţin înainte de lăsarea serii din nou aici! Acum am de neutralizat ajutorul pe care-l aşteptaţi. Dar vă rog să nu vă plictisiţi!

Am auzit zgomote-n tufiş şi paşi care se-ndepărtau repede. M-am uitat întrebător la Marian:

— Vocea asta, am spus eu, am mai auzit-o de curând. N-ai recunoscut-o tu, Mariane?

— Nu pare să fie-n legătură cu Solbre, zise Marian.

— Păcat c-am vorbit atât de tare între noi, dacă nu poate ajunge Maha la noi, atunci, chiar nu ştiu cine ne va putea elibera.

— Pongo îşi poate mişca puţin mâinile, spuse credinciosul nostru însoţitor. Va dura mult până să se elibereze, pentru că nu poate arunca pământul.

— Sforţările tale au puţine şanse de succes, Pongo, spuse Marian. Fiindcă mâinile sunt şi ele îngropate în pământ, chiar dacă sapi pământul cu degetele în jurul tău, acesta va cădea la loc.

— Pongo încearcă dacă numai una dintre mâini liberă, atunci îndată tot liber, spuse el.

După-amiază era pe ducă şi dacă Pongo spera să se elibereze atunci trebuia să se grăbească pentru a reuşi înainte de căderea serii.

Cele trei ore care trebuiau să treacă până ce John să ni-l trimită pe Maha, se scurseseră demult.

— Probabil c-am fost transportaţi în stare de inconştienţă, Robert, spuse Marian, aşa că Maha nu ne poate găsi urma deşi n-ar fi exclus ca răzbunătorul să fie surprins de către ghepard.

— Dar dacă am striga, nu ne-ar auzi poate Maha? am sugerat eu.

— Atunci ne va auzi şi duşmanul nostru, care se va grăbi să vină înapoi pentru a-l împiedeca pe ghepard să ne elibereze.

— Nu putem însă nici aştepta nepăsători să vină noaptea, pentru a fi atacaţi de furnici, am spus eu puţin iritat.

— Vom aştepta pân la lăsarea serii, Robert şi apoi Pongo va face încercarea de a-l chema pe Maha.

În rest am păstrat tăcerea fiecare fiind preocupat de gândurile sale. Oră după oră se scurse fără ca Maha să-şi facă apariţia. Marian îşi rotea capul în toate părţile ca şi cum ar fi căutat să surprindă mai repede apariţia ghepardului.

Şi iarăşi răsună, undeva în tufiş, vocea batjocoritoare şi muşcătoare a necunoscutului.

— Încă o jumătate de oră, domnilor, până la venirea serii. V-a amorţit puţin soarele? Veţi vedea însă ce înseamnă mica surpriză ce v-am pregătit-o, pe insula asta locuieşte diavolul, aşa cum spun şi locuitorii. Voi juca puţin rolul diavolului şi vă voi expedia cu ajutorul „colaboratorilor" mei drept în iad.

— Poate c-o să ne arăţi drumul înainte, îi răspunse Marian. Ai uitat

să ne legi mâinile şi îndată o să fim liberi!

Am bănuit că Marian voia doar să-l provoace pe necunoscut să vină în luminiş, pentru a ne da seama cu cine avem de-a face. Acesta însă bănui ceva pentru că ne strigă:

— Cu o păcăleală atât de ieftină nu mă puteţi amăgi. Ştiu prea bine că nu vă puteţi elibera. Dacă v-ar fi reuşit, precis nu mi-aţi fi spus-o. Veţi fi ucişi de un răzbunător neînduplecat. Am găsit şi carneţelul cu notiţe în timp ce vă percheziţionam. Foarte relevant. Voi fi pe deasupra şi moştenitorul vostru.

— N-o să cunoşti piedicile care-ţi vor sta în cale, îl avertiză Marian.

— Lasă asta-n grija mea din păcate nu mi-a reuşit să pun mâna pe vasul vostru, întrucât oamenii voştri au fugit. Cred că voi reuşi mai târziu, fiindcă sunt sigur că nu veţi fi abandonaţi aici de cei de pe vas. Oricum salvarea va veni prea târziu. La rândul meu, trebuie să mă grăbesc întrucât într-un sfert de oră se întunecă. Atunci „odihnă plăcută” şi mai ales „eternă”, domnilor. Şi mai gândiţi-vă cine este „răzbunătorul sinistru”.

Din nou am auzit un pârâit de crengi. Necunoscutul se-ndepărta şi de data asta rapid.

— *Masser,* Pongo nu poate elibereze, spuse peste câteva minute uriaşul negru. Pongo cheamă Maha.

Marian îşi dădu consimţământul şi Pongo fluieră de câteva ori în stilul caracteristic. Era acum totuna, dacă necunoscutul ne auzea. De frica furnicilor nu va apărea în luminiş şi principalul lucru era ca Maha să audă chemarea lui Pongo.

După o pauză de trei minute, Pongo îşi reluă chemările, dar Maha nu apăru şi nici un răspunse. Eram pe punctul de a-mi pierde speranţa când crengile în faţa cărora stătea Pongo îngropat se dădură în lături şi.… Maha, ghepardul nostru păşi călcând ca pe ace în luminiş.

Uriaşul negru îi strigă ghepardului câteva cuvinte pe un ton scăzut. De îndată Maha începu să sape ca şi un câine pământul din jurul lui Pongo şi-o făcea cu atâta îndârjire de parcă ar fi pândit un pericol iminent, cum de altminteri şi stăteau lucrurile.

Curând Pongo avu braţul liber şi putu el însuşi să contribuie la eliberarea sa, eliberându-şi cealaltă mână şi apoi întregul corp. Câteva minute mai târziu sta râzând în faţa noastră şi începu imediat să-l dezgroape pe Marian. În acelaşi timp, Maha se străduia să sape în jurul meu. Totul merse foarte repede, pe când toţi trei eram liberi, începu şi să se întunece. Pongo îl mângâia pe Maha.

Inteligentul animal păru să ştie prea bine ce contribuţie a avut aici. Se ghemui duios la picioarele uriaşului apoi veni înspre mine şi Marian.

A încerca acum să străbatem insula, pentru a-l căuta pe potrivnicul nostru, atâta timp cât eram neînarmaţi n-avea nici un rost. Am decis s-

alergăm repede pe iaht pentru a lua arme noi.

Înainte de a se face dimineaţă nu puteam oricum întreprinde ceva serios. Cu ajutorul lui Pongo am găsit repede o cărare, care ducea înspre micul lac din golf unde aruncasem ancora. După o oră de marş neîntrerupt, am ajuns la ţărm. Am urcat o mică înălţime de unde puteam privi nestingheriţi luminile de poziţie ale iahtului nostru. Acum era cazul să chibzuim foarte bine. Prin strigăte nu ne puteam înţelege cu John.

Depărtarea până la iaht era prea mare pentru asta, iar lămpi de buzunar nu aveam.

— *Masser,* Pongo înotă până la vas şi-aduce aici, ne spuse uriaşul în stilul lui direct şi simplu.

Tentativa asta nu era lipsită de pericole, întrucât în golful ăsta mişunau, după toate aparenţele, rechini. Din acest motiv, Marian spuse numai:

— Depărtarea este destul de mare şi tu nu posezi nici o armă pentru a te apăra de rechini.

— Pongo reuşeşte totuşi, spuse prietenul nostru negru şi începu să-şi dea jos puţinele haine pe care le avea asupra sa. *Masser* aşteaptă-n golf, Pongo se-ntoarce cu vas.

De rechini, Pongo nu se temea deloc, chiar dacă nu era înarmat, coborî în apă şi se-ndepărtă cu câteva lovituri puternice de braţe spre iaht. Îl puteam urmări în bătaia lunii. Străbătuse cam jumătate din distanţă când începu să strige:

— John, John! Aici Pongo, Pongo! Rechini! Pongo în pericol!

Spunând asta dispăru de la suprafaţa apei şi mă străbătu un fior de gheaţă la gândul ce i s-ar fi putut întâmpla.

Iahtul nostru se puse repede-n mişcare la strigătele lui Pongo şi veni cu toată viteza înspre locul de unde s-auzise strigătul.

Pongo nu mai apăru din nou la suprafaţa apei şi-acum m-am uitat plin de tristeţe la Marian.

Acesta nu spuse nimic la început, după care îmi arată ceva lateral, în largul mării. Atunci l-am văzut pe credinciosul uriaş în apropierea iahtului.

Când iahtul trecu pe lângă el, uriaşul apucă cu îndemânare frânghia care i se aruncă şi făcând o adevărată paradă de acrobaţie, se căţără repede pe punte, nici o secundă prea devreme, întrucât tocmai în spatele său, un rechin cât toate zilele făcu o tumbă prin aer deschizându-şi gura ca să-şi apuce prada din zbor şi alta nu! Dar Pongo căzuse deja pe punte. El păşi acum înspre puntea de comandă unde îl salută pe John, după care se aşeză el însuşi la cârmă, nu înainte de a-l trimite pe Li Tan în sala maşinilor. Am coborât de pe înălţime în golf, aşteptând să vină înspre noi, încet, încet iahtul. Pongo oprise motoarele chiar la intrarea în micul lac, unde ancorasem

prima dată şi-acum iahtul venea încet înspre locul unde stăteam noi acum.

Câteva minute mai târziu am ajuns la bord. Iahtul se-ntoarse şi-o luă înspre largul mării. La o oarecare depărtare de coastă am aruncat ancora.

Până dimineaţa voiam să aşteptăm acolo. După ce i-am povestit lui John peripeţiile noastre ne spuse şi el cum a fost somat de o voce necunoscută să vină pe ţărm. Aparent stăpânii săi îi dăduseră un asemenea ordin. John, însă, se ţinu de convenţia ce-a avut-o de la început cu noi, atunci necunoscutul trase asupra iahtului.

Din cauza asta a luat-o înspre larg.

A aşteptat trei ore, după care l-a trimis pe Maha pe uscat.

Animalul nu ne putuse lua urma imediat, deoarece fusese debarcat în altă parte a insulei. Remarcase însă mişcări înşelătoare în tufişuri şi din cauza lor, John nu cutezase să-l lase pe Maha în acelaşi loc unde o făcusem noi. De aceea lui Maha i-a trebuit mai mult timp până să ne găsească.

Eram obosiţi şi flămânzi, de aceea Pongo ne pregăti o mâncare caldă pe care am înghiţit-o cu deosebită poftă. Am tras la sorţi de pază şi ne-am dus la culcare, ştiind că ne putem baza pe John. Acesta ne demonstrase că poate fi loial şi inteligent totodată. Marian îi exprimă aprecierea şi recunoştinţa noastră.

Noaptea trecu fără incidente. Puţin înainte de revărsatul zorilor, Marian ne-a dat semnalul de deşteptare. El avusese ultima veghe. Voiam să intrăm repede-n lacul cel mic, pentru ca odată cu zorile să fim pe insulă.

Ne-am grăbit cu micul dejun. De îndată ce-am păşit pe uscat, răsăriră şi zorile, aşa că mai bine n-am fi putut aprecia timpul.

John se ascunsese ieri cât mai bine, când începuse să se tragă asupra vasului pentru a nu putea fi atins de un glonţ rătăcit. Se crea şi impresia că vasul fusese părăsit.

De data asta am mers într-o altă ordine în interiorul insulei. Pongo venea în urmă, păzindu-ne ariergarda. Îl luasem şi pe Maha cu noi şi Marian îl ducea în lesă.

Ne înarmasem pe iaht cât mai bine, din arsenalul nostru de rezervă.

IV
ÎN PIVNIŢELE PREOŢILOR

AM AJUNS CURÂND ÎN LUMINIŞUL în care stătea coliba singuratică.

Marian şi cu mine am năvălit cu pistoalele pregătite înăuntru. Nici un om nu se vedea prin preajmă, coliba părând părăsită. Ştiam acum unde pândea pericolul şi eram hotărâţi să nu ne mai lăsăm păcăliţi şi a

doua oară. Am dat uşa de perete şi m-am uitat în interior. Deodată ce am privit spre acoperiş am recunoscut o trapă, prin care fusesem traşi în sus, sugrumaţi pe jumătate. Acum trapa era închisă. Am intrat aşadar înăuntru colibei, convingându-ne la fiecare pas că pământul de sub noi era suficient de solid.

Marian îl lăsase pe Maha la Pongo, pentru a nu ne stingheri în cercetări. Dacă l-am fi luat cu noi, n-am mai fi avut şansa de-a cădea a doua oară în mâinile „răzbunătorului" necunoscut.

Stăteam chiar în mijlocul camerei, când deodată pământul de sub picioarele noastre cedă. Înainte de-a avea vreme să strigăm după ajutor, zăceam într-o pivniţă adâncă de vreo patru metri, ai cărei pereţi erau zidiţi cu multă măiestrie. Am căzut destul de rău dar ne-am putut ridica, nu înainte de-a ne ridica pistoalele care ne scăpaseră din mâini când am căzut.

O privire aruncată-n sus ne asigură că trapa fusese din nou închisă. A trebuit să facem uz de lămpile noastre de buzunar pentru a cerceta hruba în care căzusem, pentru că aceasta nu era prevăzută cu nici o fereastră.

L-am privit pe Marian scuturând din cap; deasupra o colibă mizerabilă de indigeni de joasă condiţie, iar aici jos o pivniţă cu ziduri măiestre de formă pătrată! Ce voia să însemne asta?

— Aici, pe locul acesta, trebuia să fi existat un templu vechi, spuse Marian, care luă primul cuvântul după cele petrecute.

A trebuit să-i dau dreptate. Am început să cercetăm pereţii în căutarea unei ieşiri care să permită evadarea. Spre bucuria noastră, după vreo zece minute am găsit un bloc de piatră, ieşit în afară, pe care l-am putut mişca încet, trăgându-l spre noi. De îndată ce Marian putut să lumineze în deschizătură, îmi făcu un semn cu capul. Se coborî repede în noua încăpere întunecată, iar eu n-am pregetat să-l urmez, constatând că ne aflam într-o nouă încăpere şi mai mare, din care porneau două ganguri ce duceau în direcţii contrare, spre est şi vest. Şi aici erau bucăţi de piatră care se-mbinau cât se poate de armonios.

Marian propuse s-o luăm mai întâi spre est, care după toate probabilităţile fusese de curând folosit, dându-ne seama de asta imediat după urmele lăsate de tălpile unor picioare în praful ce acoperea podeaua. Această direcţie ducea şi spre mica înălţime, de unde ajungeam nemijlocit în golf şi Marian era de părere că abia acolo se va sfârşi coridorul.

Am mers aşadar pe acest gang urmărind cu atenţie pereţii şi podeaua dar nu se petrecu nimic deosibit. În cele din urmă am dat de o uşă de fier zăvorâtă pe care n-o puteam forţa. Alte zece minute ne-am pierdut încercând în fel şi chip s-o deschidem, până ce Marian a găsit şi aici un mecanism secret, care permitea uşii să se deschidă.

Ceea ce se înfăţişă înaintea ochilor noştri era o boltă de mormânt ori mai degrabă un cavou, pe-a cărui pereţi erau atârnate mumii de indieni, care mai purtau încă veşminte bogate, preoţeşti. Minute-n şir am sta şi-am contemplat acest tablou lugubru. În mijlocul cavoului se ridica o stâncă de formă pătrată, bine şlefuită, pe care stătea o mumie îmbrăcată mai ceremonios şi mai luxos decât celelalte.

Cu mare prudenţă am păşit în încăpere, care spre mirarea noastră păstra un aer proaspăt, respirabil şi parcă îmbălsăma.

Aici trebuie să fi fost prevăzută-n construcţie o sursă de ventilaţie secretă.

Ne-am îndreptat atenţia din nou asupra mumiilor. Cea de pe piedestal aparţinea fără îndoială unui indian bătrân cu barbă albă, care ocupase un post important în viaţă. Eram aşa de pierduţi în contemplarea asta, încât nici nu am observat cum una dintre mumii se redeşteptase la viaţă şi se strecura în spatele nostru. În timpul acela am simţit o lovitură puternică dată în moalele capului. Cu ajutorul unui săculeţ de nisip fusesem doborâţi jos, cum am stabilit mai târziu, dar imediat după lovitură mi-am pierdut cunoştinţa.

Când mi-am revenit, stătea întins legat pe un postament de scânduri, de mâini şi de picioare. De departe venea o muzică plăcută, chiar unei urechi de european şi mirosul de aer îmbălsămat mănconjură încă. Nu puteam să-mi mişc nici un mădular, nici măcar capul, pentru a mă uita la Marian.

Era şi acesta în situaţia mea sau izbutise să se salveze?

Puteam doar cu greutate să-mi ţin ochii deschişi şi privirea îmi era îndreptată spre tavanul sub formă de cupolă, acoperit cu înscrisuri indiene situat la o înălţime de vreo cinci metri. O lumină roşie domnea în încăpere peste tot, deşi îmi venea greu să gândesc, mi-am dat seama că mă găseam într-un templu în care tocmai avea loc o ceremonie de cult. Muzica ciudată se amplifica, iar cântecul, purtat de un cor bărbătesc îmi răsuna ciudat la ureche.

Postamentul sau dricul de scânduri pe care stăteam fu ridicat în sus şi dus de-acolo. O oboseală grozavă mă cuprinse aşa încât pe timpul transbordării am adormit din nou.

Visam sau era aievea? Când m-am trezit, stăteam drept şi-mi puteam ţine ochii deschişi fără osteneală. Corpul îmi era paralizat.

În ciuda tuturor sforţărilor nu puteam să-mi mişc nici un mădular şi nici capul nu mi-l puteam întoarce. Un întuneric de nepătruns mănconjura şi simţeam din nou mirosul de balsam. Să fi fost readus din nou în cavoul mortuar unde fusesem surprinşi şi doborâţi prima oară?

Am încercat să vorbesc dar nici pomeneală. Mă-ntrebam de ce, dacă stăteam în picioare nu mă prăbuşeam. Gândurile îmi erau foarte vii şi se-ndreptau spre Pongo, care rămăsese afară. Va putea el să mă găsească? Dar unde era Marian?

Nimeni nu-mi putea da nici un răspuns. În cele din urmă gândurile mi se-ncurcară şi-am adormit din nou.

O lumină puternică mă redeşteptă. Am văzut înaintea mea încăperea cu mumii indiene şi deveni conştient că eu însumi devenisem una dintre acestea, învelite astfel în bandaje, încât nu mai puteam mişca nici un deget.

La lumina unei lămpi apăru un om al cărui cap era acoperit de un văl, astfel încât nu-i puteam vedea faţa. Îmi arătă mumia din faţa mea şi-mi spuse:

— Acum sunteţi mai bine plasaţi decât în luminişul unde eraţi sortiţi să cădeţi pradă furnicilor, domnilor. V-am adus din nou în puterea mea şi-acum cu siguranţă nu vă va găsi nici un om. Aveţi avantajul de-a vă putea privi unul pe altul. Într-o oră vă veţi recăpăta vocea, aşa că veţi putea vorbi împreună pentru a vă putea petrece vremea mai uşor, până când foamea vă va tăia piuitul. Se-nţelege doar că mumiilor, lor nu le e dat să mănânce. Chiar dacă veţi striga din răsputeri, camarazii voştri nu vă vor găsi aici. În aceste cavouri mortuare, nu poate pătrunde nimeni. Poate vor trece zeci de ani sau chiar sute până ce să vă găsească cineva. Iată răzbunarea mea şi o savurez pe deplin.

„Răzbunătorul sinistru” mă privi acum şi pe mine şi dădu din cap, ca şi cum ar fi întâlnit o veche cunoştinţă. Când m-am uitat spre Marian, nu-mi puteam crede ochilor. În faţa mea nu stătea un alb ci un indian, care avea trăsăturile prietenului meu, faţa sa era vopsită-n brun şi puteam presupune că acelaşi lucru mi se întâmplase şi mie.

Ne-am uitat unul la altul, fără a ne putea mişca nici muşchii feţei. Dar omul cu capul mascat ne spuse că într-o oră ne va reveni graiul şi probabil, speram ca paralizia aceasta va mai slăbi.

„Răzbunătorul” ne privi câtva timp în tăcere ca şi cum ar fi savurat ultimele momente ale triumfului său. În cele din urmă parcă se hotărî să ne părăsească, dar nu înainte de-a face o plecăciune ironică şi să ne spună:

— Rămâneţi cu bine, domnilor! Se prea poate ca să mă întorc încă o dată pentru a mă interesa de starea în care vă aflaţi. Pe camarazii voştri îi voi putea învinge într-un alt mod şi vor muri de-o altă moarte. Cu ei nu voi mai proceda atât de ceremonios. Dacă vă interesează aflaţi că sunteţi închişi în criptele unei secte de preoţi care mai există şi azi şi căreia îi aparţin şi eu. Pe fraţii mei aţi vrut să-i omorâţi. Mi-am pregătit singur răzbunarea şi eu însumi v-am adus aici. Rămâneţi cu bine!

Necunoscutul îşi luă lampa şi se-ndreptă înspre partea criptei care venea perpendicular pe gangul, pe care fuseserăm aduşi. Din nou ne înconjură un întuneric de nepătruns.

Aşteptam acum momentul în care îmi va reveni darul graiului.

După o jumătate de oră am simţit într-adevăr furnicături în întreg corpul ca şi cum un cârd de furnici m-ar fi invadat deodată. Puteam acum respira mai bine. Deodată mi-am auzit numele spus în şoaptă. Aceasta era vocea lui Marian! Şi eu puteam în sfârşit răspunde:

— Avem puţin speranţe, Robert, de-a mai fi găsiţi şi aici de către Pongo! Ai descoperit între timp cine ar putea fi „răzbunătorul sinistru"? Îmi bat capul degeaba şi nu pot dezlega misterul.

— O fi vreun preot, Mariane, dar nu-mi pot aminti când am jignit pe unul dintre aceştia.

— Preoţii ar fi închis intrarea în vechea colibă aşa încât Pongo nu poate pătrunde înăuntru. Aici trebuie să se fi aflat demult un templu important, iar subteranele astea sunt numai ce-a mai rămas.

— Am încercat până acum, degeaba, să-mi îndepărtez bandajele, Mariane. Sper doar că Maha să ne dea de urmă. Pongo îl va îndemna la asta.

— Dacă preoţii au dărâmat gangul care duce aici, ar putea dura zile întregi până ajunge el la noi. Mai putem spera atunci numai la o minune.

— Eu din contra, nu mă bazez pe nici o minune, ci pe ajutorul lui Pongo. Miracolele nu se întâmplă prea des. Pongo însă a intervenit întotdeauna cu succes. Pongo va veni cu siguranţă şi nu se va lăsa până nu ne va găsi, am spus eu pe un ton ce se voia încurajator.

— De venit, va veni cu siguranţă, Robert! Să sperăm că nu prea târziu pentru noi.

M-am gândit la multe situaţii pe care le-a rezolvat credinciosul Pongo, la situaţiile disperate din care ne-a scos vii şi nevătămaţi. De ce nu s-ar întâmpla şi de data asta la fel?

Mi-am împărtăşit sentimentele tovarăşului meu de suferinţă. Orele se scurseră însă, fără ca Pongo să sosească. Treptat mi se făcu foame dar aceasta trecu. Începu să mi se facă sete. În curând muream de sete. Din nou apăru foamea şi setea, care mă înnebuneau aproape. Aşa trecu ziua a doua. Treptat am obosit să mai şi vorbim. Doar rar mai rosteam câteva cuvinte în întunericul dens din jurul nostru. În cele din urmă am renunţat şi să ne mai încurajăm reciproc.

Între veghe şi vis au trecut alte ore. Mereu mai multe. Eram încă în stare să judecăm limpede? În fantezia noastră mi se părea c-auzeam zgomote şi speram mereu că vine Pongo, dar probabil că nu ne-a putut găsi. În cea de-a treia zi, necunoscutul apăru din nou, ne privi râzând şi spuse:

— Plăcută stare, nu-i aşa, domnii mei? Aşa se întâmplă când te amesteci unde nu-ţi fierbe oala. Cu ajutorul vostru – o să vă ajut puţin – am fost condamnat la moarte şi-am putut scăpa doar în ultimul moment cu destulă trudă.

— Mi-e totuna cine eşti, şopti Marian, străduindu-se s-o facă cât

mai apăsat.

Era atât de epuizat ca şi mine de altfel, încât nu mai lua parte activă la tot ce se petrecea în jurul lui, chiar dac-ar fi trebuit să i se releve, cine era responsabilul de situaţia deznădăjduită în care ne aflăm.

— Vă părăsesc deja puterile, domnilor? îi scăpă necunoscutului, c-o undă de bucurie, am crezut că sunteţi înzestraţi c-o mult mai multă rezistenţă. Aşa se dau unii mari şi apoi nu mai rămâne nimic când e vorba să primească ei înşişi ce au hărăzit altora. Poate că vă va deştepta puţin din letargia de care vă văd cuprinşi, ceea ce-o să vă spun acum. Am pus stăpânire pe iahtul vostru. Prietenii voştri sunt morţi, ghepardul vostru aşijderea! Aşa că nu mai speraţi ajutor din partea lui. O împuşcătură bine ţintită a pus capăt vieţii animalului.

Când am auzit-o şi pe asta, m-am prăbuşit psihic total. Pongo să fi murit! Pongo, credinciosul nostru prieten negru? Atunci totul era sfârşit. Atunci chiar că nu mai exista nici o scăpare.

Marian nu răspunse nimic la cuvintele necunoscutului, el închisese pur şi simplu ochii. Lumina lămpii necunoscutului din faţa noastră părea să-l orbească.

— Văd că vreţi să dormiţi, domnilor, spuse necunoscutul. Aşa că nu vă voi deranja. Aţi avut pentru ultima dată plăcerea ce a-mi vedea faţa pentru că atunci când mă voi reîntoarce nu veţi mai fi demult pe faţa acestui pământ rău şi nerecunoscător.

Părăsi odată cu cuvintele astea cripta, împreună cu lumina lanternei sale.

Noi n-am mai adăugat nici un cuvânt. Ce-am mai fi avut să ne spunem? Socoteam că suferinţele noastre ar mai putea dura cel mult două zile. Dacă Pongo era cu adevărat mort. Nu ne mai putea ajuta nimeni.

Sau să fi minţit necunoscutul? O speranţă nouă mă inundă. Am început să-i spun cuvinte pline de speranţă, smulse cu greutate, prietenului meu, pentru a-l mai îmbărbăta.

În cele din urmă am renunţat întrucât din atitudinea prietenului meu n-am desprins să mai nutrească o cât de slabă licărire de speranţă.

Din nou trecu o noapte. Am început să am friguri. Fantezia mea începu să-mi zugrăvească tablouri, care n-aveau nici o legătură cu realitatea. Câteodată aveam impresia că-l văd în faţa ochilor pe Pongo care tăia bandajele lui Marian, pentru a-l elibera. Dar când mi-am deschis ochii n-am putut privi decât în întunericul cel mai adânc.

Din când în când îmi recăpătam cunoştinţa dar numai pentru a-mi umple sufletul de deznădejde. Nu mai simţeam nici foame şi nici sete, doar o arsură continuă în gâtlej.

Din nou am crezut că aud un zgomot. De dat asta eram pe deplin

conştient. Am încercat din nou să-mi reprim ceea ce credeam că este din nou o nălucire. Dar zgomotul se repetă.

Şi o secundă mai târziu, horcăi Marian, care timp de mai multe ceasuri păstrase tăcerea:

— Atenţie Pongo!

Îmi trecu ca un curent electric prin întreg corpul. Toate chinurile erau uitate. Dar dacă şi această speranţă era înşelătoare!

Atunci chiar că eram sfârşit, complet sfârşit. Dar deocamdată mai rămânea speranţa! Mă îndreptai atât cât îmi permitea bandajul. Cuvântul „Pongo” făcuse minuni. Lui Marian trebuie să-i meargă la fel. Am ascultat din nou, cu toate simţurile alertate. Să fi fost Pongo, care-şi căuta intrarea în interiorul criptei? Sau poate că nu-i decât din nou „răzbunătorul sinistru”! Care se reîntorsese dintr-un motiv oarecare?

Am vrut să-i împărtăşesc gândurile mele lui Marian dar mi-am dat seama că zgomotele veneau dinspre uşa, pe care intrasem noi, aşadar nu putea fi decât Pongo!

Au mai trecut patru, cinci, zece minute. Mi-au părut cât o eternitate. În cele din urmă am simţit un curent de aer slab. Lumina unei lămpi de buzunar pătrunse în încăpere.

Fascicolul de lumină ne orbea, aşa încât nu l-am putut recunoaşte pe omul care-l produsese. Cel care intrase lăsă lumina lămpii sale să cadă peste mumiile înşirate acolo, întâmplător, raza de lumină căzu asupra lui Marian. Întrucât fascicolul de lumină se-ndepărtase oarecum de mine, am putu vedea silueta purtătorului de lumină şi-am recunoscut clar statura înaltă a lui Pongo.

Aş fi izbucnit imediat în râs – în ciuda situaţiei mele – într-un râs sonor, când l-am văzut pe „mumia Marian” care scoase limba, în clipa când razele de lumină ale lămpii îi luminase faţa şi ochii îi străluciră.

Pongo înlemni pe moment, apoi întrebă, pe un ton pe jumătate neîncrezător.

— *Masser* Farrow, să fie oare adevărat?

— Da, Pongo! Grăbeşte-te! Trebuie să ieşim de-aici cât mai repede! De abia mai putem trăi!

— *Masser* Bertram, de asemenea aici? întrebă uriaşul şi-şi trase cuţitul pentru a tăia bandajele lui Marian.

— Da, Pongo! am strigat eu. Şi eu sunt aici. Aici! Mi-am pierdut deja toate speranţele. Ni s-a spus c-ai murit!

— Pongo trebuie caută foarte mult! Mai târziu povesteşte! Acum repede, *masser* Bertram!

Pongo îi tăie legăturile lui Marian, grăbindu-se cât de poate încât prietenul meu fu de-ndată liber.

Când prietenul meu fu eliberat din postamentul pe care stătea, era cât pe aici să cadă, întrucât picioarele nu-l mai susţineau. Pongo de

abia îl putut prinde-n braţe.

Marian se aşeză pe micul soclu şi-şi masă muşchii picioarelor şi-a coapselor şi asta timp ce Pongo mă elibera pe mine. Nici mie nu mi-a mers altfel, atunci când bandajele mi-au fost luate.

În cele din urmă am putut cu chiu cu vai să ne mişcăm. Pongo ne conduse prin gangul pe care am fost târâţi de prima dată aici. Ne luă aproape pe sus şi ne duse spre colibă şi sări cu o îndemânare uimitoare, după noi. În colibă l-am regăsit pe Maha care ne salută cu bucurie.

În primul rând Pongo ne îndesă în mâini cele două pistoale ale noastre, care ne conferiră siguranţa necesară.

Am ajuns la micul lac în al cărui mijloc stătea ancorat iahtul nostru. John veni c-o mică barcă, vâslind spre ţărm.

Câteva minute mai târziu am ajuns pe punte.

Prima înghiţitură, pe care am luat-o în porţii foarte mici n-o voi uita în tot restul vieţii. Oarecum împrospătaţi, am mâncat ceva mai târziu, o masă uşoară, după ce ne-am întins câteva ore să dormim. Pongo şi John au rămas de pază pe punte, în timp ce Maha se târâia de-a lungul lacului, adulmecând în toate părţile. Era încă o noapte adâncă, atunci când Pongo ne eliberase. De-ndată însă ce ne-am aşezat să ne odihnim se făcuse ziuă. Se putea presupune că nimeni n-a observat eliberarea noastră.

Am dormit vreo cinci ore, ne-am mai înviorat încă din nou cu mâncare şi băutură, după care ne-am simţit gata pentru o nouă zi şi noi fapte. Marian l-ar fi luat cu multă plăcere pe John cu el atunci când ne-am îndreptat din nou spre colibă, dar nici de data sta nu ne puteam lăsa iahtul fără supraveghere.

Maha rămăsese în colibă în timp ce Marian şi Pongo au coborât din nou în subterană, pătrunzând în criptă.

Pongo ne povesti din nou în felul lui simplu cum în ciuda unor zile pierdute degeaba în căutări sterile, Maha îl readuse iarăşi la locul din colibă, unde era localizată trapa secretă pe care n-o putuse totuşi găsi.

Necunoscutul închisese trapa şi unse treptele cu clei.

Întrucât Maha se străduia cu încăpăţânare să revină în acelaşi loc, Pongo cu ajutorul uneltei pe care-o luase de pe vas reuşise să îndepărteze cu forţa pământul care ascundea capcana drăcească. Asta a fost primul lucru, pentru că urmarea n-a mai constituit o problemă.

Când am ajuns în criptă, am văzut imediat că între timp nu fusese remarcată lipsa noastră. Am îndepărtat bandajele, ducându-le deoparte şi le-am aşezat pe soclu. Pe locurile unde stătusem noi am aşezat alte mumii.

Am cercetat şi cealaltă uşă pe care am găsit-o închisă.

Nu voiam s-o deschidem cu forţa întrucât nu voiam s-avem în faţa noastră tot soborul de preoţi.

Voiam să ne răfuim doar numai cu „răzbunătorul sinistru”, pe care noi încă nu-l cunoşteam.

Am hotărât să adoptăm planul lui Marian de-a aştepta în criptă apariţia adversarului nostru.

V
RĂZBUNĂTORUL SINISTRU

RĂBDAREA NOASTRĂ FU PUSĂ la grea încercare până târziu după-amiază. Uşa se deschise. O siluetă mascată apăru, cu o lampă de buzunar în mână. Noi ne-am ascuns de îndată, în spatele celorlalte mumii.

Nu ne-am permis să scăpăm din vedere nici una din mişcările necunoscutului.

Ca întotdeauna el voi să-i ţină lui Marian o cuvântare ironică. El se postă în faţa soclului, pe care-l socotea plasat pe Marian, dar tresări speriat când observă că-n locul acestuia stătea o altă mumie. Se întoarse din nou pe locul unde stătusem şi făcu aceeaşi descoperire. Plin de îngrijorare se uită din ce în ce mai înspăimântat în criptă.

Marian ieşi tiptil din ascunzătoarea sa. Când „sinistrul” se-ntoarse privi direct în ţeava revolverului său.

— Bună ziua, spuse Marian, nu fără ironie. Ai fi vrut să te interesezi de soarta noastră. Ne merge bine. Crede-mă că mă mănâncă degetul să apăs pe trăgaci. Dă-ţi masca jos, altfel ţi-o dau eu cu forţa.

Mascatul se dădu un pas înapoi, fără îndoială, de frică. Nouă ni se părea ceva normal, dar părea târziu am remarcat că pasul înapoi era exact calculat. Înainte ca Marian să poată întreprinde ceva, lumina se stinse şi… sinistrul dispăruse.

Mi-am scos lampa de buzunar şi-am aprins-o. În lumina ei am văzut că lanterna necunoscutului nu fusese stinsă. El îşi aruncase numai mantia albă deasupra. Dar unde se ascunsese el? Prin uşă nu putuse dispărea, întrucât eu stăteam foarte aproape şi n-ar fi putut trece fără să-mi dau seama.

Pongo o luă la goană de-a lungul gangului, reveni însă repede înapoi, cu vestea că „sinistrul” nu-l folosise, întrucât Maha zăcea liniştit de pază în colibă.

Se punea întrebarea dacă necunoscutul se mai aţinea în criptă dar în acest caz unde? Am decis să lăsăm cercetările din criptă-n seama lui Pongo, pe când eu şi cu Marian voiam să explorăm spaţiile subpământene la care bănuiam că vom ajunge prin aceeaşi uşă prin care apăruse necunoscutul.

Uşa aceasta am găsit-o închisă dar neîncuiată. În spatele acesteia ducea un gang larg, pe care am păşit cu multă băgare de seamă. Nu era prevăzut cu uşi laterale sau cu trepte care duceau în alte spaţii la alte nivele. Am străbătut coridorul până la capăt şi din nou am dat de-

o uşă neîncuiată, pe care Marian a deschis-o încet. Am privit într-o încăpere, în spatele căreia stătea pictat chipul unui zeu. Nici o fereastră nu lumina încăperea şi Marian era de părere că şi această criptă era plasată undeva, mult sub pământ.

Ne-am stins lămpile de buzunar şi ne-am strecurat pe partea stângă a încăperii. În drum am dat peste o uşă care era în întregime alcătuiră din bronz. Am crezut că e prea periculos s-o mai deschidem, aş că ne-am continuat drumul fiind cu ochii în patru şi uitându-ne mai ales pe părţile laterale ale gangului. Am ajuns în zona unde era aşezat marele chip al zeului. Când am îndreptat şuvoiul luminos al lămpii mele asupra acestuia nu mi-am putut reprima un strigăt de spaimă şi oroare. Tabloul înspăimântător al zeiţei însetate de sânge care era Khali, cu capul ei în formă de şarpe, aşezat pe un piedestal înalt, părea să rânjească la noi sardonic. Templul era dedicat aşadar sângeroasei Khali, soţia lui Şiva, care nu renunţase la jertfe umane.

Aceste jertfe omeneşti sunt interzise de către regimul administrativ englez în India. Dar cine poate suprima totul. Un astfel de cult vechi de sute de ani printr-o simplă dispoziţie guvernamentală sau trăsătură de condei?

Speriat, m-am uitat în jur şi l-am prins pe Marian de braţ, care tocmai se-ntoarse după ce lumina lămpii sale de buzunar căzuse asupra unei perechi de preoţi care stăteau la o oarecare depărtare de noi, într-un semicerc.

De unde apăruseră aceştia aici? Şi mai ales cum de-au descoperit c-am pătruns în cavourile lor subpământene?

Cum se vor comporta faţă de noi? Ostil sau paşnic şi mai ales, unde era duşmanul nostru neîmpăcat?

M-am uitat repede în jur, pentru a-mi asigura spatele pentru orice eventualitate un loc de retragere. În spatele nostru drumul părea să fie liber.

I-am făcut lui Marian un semn cu cotul. Între timp, preoţii, care purtau pumnale lungi în mâini, se apropiaseră de noi. Marian îmi făcu la rându-i semn cu ochiul, să veghez şi să-l urmez. Şi tocmai când preotul cel mai în vârstă voi să ne adreseze cuvântul, am cotit-o pe lângă bustul zeiţei, dispărând din ochii preoţilor. Aceştia au dat un ţipăt de furie, dar înainte de-a înconjura şi aceştia piedestalul pe care era aşezată zeiţa, am luat-o în sus pe nişte trepte care ne apăruseră în una din galeriile alăturate. Nu exista o altă cale de salvare, aşa că nu mai puteam şovăi, optând pentru altceva.

Am tresărit puternic când lama unui pumnal trecu la un fir de păr de capul meu. M-am întors repede, tocmai la timp pentru a vedea cum un indian înalt îşi scoase de la cingătoare un pumnal pentru a-l arunca asupra-mi.

Marian trase două gloanţe de avertisment pentru a-l speria pe

indian, care lăsă să-i cadă braţul.

Ce era de făcut? Nu voiam să tragem asupra preoţilor care până-n prezent nu ne prejudiciaseră cu nimic, ceva în mine se opunea acestei idei. Cu Marian lucrurile se petreceau aidoma, pentru că-mi strigă din mers:

— Pe cât posibil, nu trage, Robert!

Din nou zbură un pumnal prin aer, care aproape că-l atinse pe Marian. Doar stării de surescitare în care se găsea indianul trebuia să-i mulţumim, c-am scăpat neatinşi. Doisprezece preoţi îi aveam ca adversari. Cam jumătate din aceştia îşi domoliseră tentativele de atac, la primele împuşcături de avertizare. Poate că-şi imaginau că nu eram singurii potrivnici şi-acum se gândeau să organizeze apărarea şi împotriva celor ce ne urmau. Cinci preoţi se grupaseră puţin mai încolo şi-l trimiseră pe unul din ei să aducă ceva arme de foc, cum am stabilit mai târziu, când tânărul preot se-ntoarse cu patru revolvere de mare calibru. Noi ne postasem între timp după o colonadă, un stâlp de susţinere, neîndrăznind să ne mişcăm, întrucât nu puteam şti dacă de cealaltă parte a galeriei conduceau trepte din noi în sala templului. Marian trase un glonţ care-l răni uşor pe indianul, purtător de arme, în picior şi care se prăbuşi la podea zvârcolindu-se. Ceilalţi preoţi nu mai îndrăzneau acum să străbată spaţiul rămas şi bine luminat pentru a ne ataca, aşa că se ascunseră şi ei după statuia zeiţei. Cum am fi putut să scăpăm din acest impas nu puteam şti deocamdată. Se întâmplă încă ceva la care nu ne-am aşteptat.

Pongo apăru deodată în încăpere şi se-ndreptă încet spre preoţii adunaţi în grup, somându-i să arunce pumnalele. Aceştia nu dădură curs somaţiei, ba mai mult, când au observat că uriaşul era neînarmat au năvălit cu toţii asupra lui, pentru a-l străpunge cu pumnalele.

Pongo se aşteptase la acest atac. Se repezi ca o panteră asupra lor şi când ateriză pe pământ, apucă în câte o mână câte un preot pe care ciocnindu-i de unul de altul, îi lăsă căzuţi la pământ. Pe alţi doi îi neutralizează expediindu-i în ţara visurilor cu câte o lovitură precisă la bărbie.

Această performanţă îi determină pe ceilalţi să se retragă la adăpost.

Am coborât treptele care duceau în galerie pentru a-l ajuta pe Pongo, dar acesta nu mai avea nevoie de ajutorul nostru, întrucât exploatând şovăirea preoţilor îşi pusese-n funcţiune pumnii săi teribili, făcând gol între ei.

M-am uitat în templu şi l-am văzut pe tânărul preot care zăcea pe jos, cum se ridică şi îndreaptă una din arme spre noi.

Mi-am tras şi eu arma şi i-am strigat înfuriat:

— Vei muri de îndată ce-o să apeşi pe trăgaci!

Tânărul preot lăsă revolverul să-i cadă. Ne purta acum frică,

întrucât văzuse de ce fusese-n stare să facă Pongo cu fraţii săi. Credea că suntem înzestraţi cu puteri supranaturale. Am redevenit stăpâni pe situaţie, dar a trebuit să ne grăbim, întrucât preoţii doborâţi de către Pongo, puteau să-şi revină oricând. Uriaşul negru îşi scoase o bucată de sfoară din buzunar şi începu să-i lege pe cei ce zăceau pe jos, operaţie la care am dat şi noi o mână de ajutor.

Pe „răzbunătorul sinistru" aproape că l-am uitat în această rapidă desfăşurare a evenimentelor, când Pongo ne spuse:

— *Masser,* Pongo ştie unde găseşte pe om fără chip.

— Şi acum ne spui asta Pongo? veni răspunsul lui Marian.

— Pongo nu avut timp înainte. Om nu poate scăpa.

— Unde este, Pongo? am întrebat eu şi cu Marian deodată.

— Pongo găsit om în criptă şi pus pază la el.

— Aşadar l-ai lăsat pe Maha să-l păzească?

Uriaşul dădu numai din cap şi spuse:

— Pongo trebuie să se grăbească aici, auzit împuşcături.

Am început apoi să căutăm în încăperile alăturate şi-am găsit într-una din ele un indian foarte bătrân care ne privi cu ochi miraţi. Marian îi împărtăşi c-am fost atacaţi de-un necunoscut care-şi mascase faţa şi-apoi ne-a târât în cavernele astea. Eliberându-ne am ajuns în templul zeiţei şi-am fost atacaţi de către preoţi.

Bătrânul ne ascultă cu multă atenţie şi ne spuse mai apoi:

— Khali nu-i mai iubeşte pe preoţii noştri şi nu mai vrea să fie îndurătoare. O să părăsesc insula cu fraţii mei. Poate ca alţi preoţi vor izbuti s-o împace pe zeiţa noastră.

Asta era cea mai bună rezolvare a problemei.

Am căutat degrabă în celelalte încăperi ale templului subpământean dar n-am găsit nimic care să ne stârnească interesul. Aceste încăperi erau chilii de serviciu, foarte ascetic mobilate. Ne-am deplasat înapoi în criptă. Maha era acolo şi zăcea la picioarele unui soclu, format din blocuri pătrate din piatră pe care se odihnea o mumie bogat înveşmântată. Ghepardul se ridică numai la apariţia lui Pongo, care arată spre piedestal şi spuse:

— Piatra se roteşte, *Masser,* este goală pe dinăuntru. Om fără faţă, acolo înăuntru.

— Să-l scoatem la lumină, zise Marian şi-i făcu un semn lui Pongo să deschidă ascunzătoarea.

Pongo execută, ridică piatra, dar când am privit înăuntru… Nu era nimeni. Pongo făcu şi el o mutră mirată şi furioasă în acelaşi timp, dar zâmbi aproape imediat, spunând:

— Omul dispărut, *masser,* dar stai aici!

— Nu putea să fi fugit decât atunci când l-ai chemat pe Maha, Pongo. Pongo, cât de mult ai lipsit?

— Pongo nu avut nevoie decât de două minute ca să se aducă

Maha. Ne-am privit unii pe alţii. Unde putea să se fi ascuns Răzbunătorul?

— Omul trebuie să fie în apropiere, *masser.* Maha neliniştit.

L-am pus pe Maha pe urmele necunoscutului dar îşi ţinea nasul în sus fără a purcede să caute vreo urmă.

— Om fără chip s-a frecat cu buruiană Maha nu poate găseşte, continuă uriaşul negru.

Acum ne mâniasem de tot că-l scăpasem din nou pe acest om care era figura principală a aventurii noastre. M-am uitat din nou la soclul gol scobit pe dinăuntru ca şi cum piatra goală mi-ar fi putut da vreun indiciu. Ne-am gândit să-i întindem o capcană. Dacă încăperea nu mai avea vreo ieşire, atunci individul trebuia să se aţină în apropiere.

Am mai căutat o vreme, după care Marian mi-a strigat că nu mai are nici un rost să mai pierdem vremea cu căutatul mai bine să ne întoarcem pe iahtul nostru.

Am părăsit făcând suficientă larmă şi ne-am îndepărtat prin gang spre colibă. Pongo însă rămase pândind în spatele uşii.

L-a urcat pe Maha prin puţul care dădea-n colibă şi fără a face zgomot ne-am întors înapoi, unde pândea Pongo. Trecuse aproape o oră fără ca în criptă să se petreacă ceva. Deodată am auzit un zgomot uşor. În timp ce Pongo deschise uşa ne-am aprins brusc lămpile de buzunar.

Dar… Cripta era goală! Asta era de neînchipuit întrucât zgomotul pe care-l auzisem nu putea fi făcut decât de un om. Unde să se fi ascuns „Răzbunătorul”?

Pongo stătea acum nemişcat şi privea şirul de mumii de-a lungul său. Deodată spuse:

— Pongo găsit om fără chip.

Spunând asta merse către una din mumii şi-o ridică sus. Mânios o scutură de pământ – până ce aceasta începu să strige cu voce tare.

Pongo se aplecă asupra mumiei şi-i smulse vălul care-o acoperea. Mai bine zis, îi acoperea veşmintele-i bogate, pentru că un alt văl subţire îi mai acoperea faţa când şi acesta fu îndepărtat am privit un chip care ni se părea foarte cunoscut.

— Omul, fie Mesagerul Morţii! strigă Pongo.

Acum l-am recunoscut şi noi. Da, acesta era negustorul Tronsgha din Surat, care întruchipase pe Mesagerul Morţii şi a fost condamnat la moarte. A putut să evadeze înaintea execuţiei sale aşa cum am citit odată într-un ziar (vezi vol. 188).

Acesta ne-a profeţit că-n locul lui va veni un răzbunător. Că acesta va fi chiar el, n-o puteam şti atunci.

Pongo observase că mumia sub care se ascunsese se mişca uşor.

Acum se aplecă din nou asupra lui Tronsgha şi spuse:

— *Masser,* om greu rănit. Nu mai trăieşte mult. Pongo nu vrut asta.

Marian îl linişti pe bunul negru, care-l trântise furios la pământ pe omul, atât de rafinat ascuns. Dacă l-am fi predat autorităţilor din Surat ar fi fost oricum spânzurat. Poate că moartea asta a fost preferabilă.

Din nou se mişcă Tronsgha. Marian se aplecă înspre el. Negustorul gemu îngrozitor părând să aibă dureri atroce. Marian îl întrebă dacă mai are vreo dorinţă.

Muribundul dădu din cap şi spuse:

— Când ajungeţi în Jawa mergeţi la chinezul Ho Chang şi spuneţi-i c-am murit. El vă va da moştenirea mea. Veţi împărţi cu dreptate această moştenire?

— O voi face, Tronsgha, în speranţa că nu vei vrea prin asta să te răzbuni şi după moarte.

— N-o să fac, domnule Farrow şi nici nu vreau.

Vocea muribundului deveni doar o şoaptă:

— Mergeţi la Soerakarta şi vizitaţi-l pe chinez. Aceasta este ultima mea dorinţă!

Acestea au fost ultimele cuvinte ale lui Tronsgha. Marian se convinsese ca murit într-adevăr şi-i închise ochii.

Lucrurile noastre le-am găsit într-un rucsac ce-i aparţinea indianului. Acolo era şi caietul cu notiţe.

Am pus mortul într-un colţ al încăperii şi l-am acoperit c-o mumie. Preoţi vor vrea să mai vadă încă o dată cripta, înainte de-a părăsi insula. Era de datoria lor să-l înmormânteze pe fratele lor, Tronsgha sau să-l incinereze.

Pongo înşfăcă rucsacul, după care am părăsit cripta şi coliba. După o oră eram din nou la bord, am ridicat ancora şi-am plecat în căutarea unei alte insule unde să ne petrecem noaptea, fără a ne mai teme că vom fi atacaţi iarăşi de preoţi.

Spre seară am dat de-o insulă care oferea destul adăpost şi protecţie iahtului. N-am ancorat chiar lângă mal ci-n mijlocul unui golf la o depărtare de cincizeci de metri.

Întrucât nu mâncasem de prânz am luat o cină îmbelşugată după care am cotrobăit în rucsacul „răzbunătorului sinistru” pentru a ajunge în posesia lucrurilor noastre. Am găsit şi lucruri care ne vor conduce la noi întâmplări. Despre acestea în numerele viitoare.

Mai întâi trebuia să-ncercăm să-l găsim pe profesorul Barring. Cum ne-a reuşit acest lucru o vom povesti într-una din povestirile viitoare.

Aventurile submarinului Dox 254

Hans Warren

I
ÎN CĂUTAREA PROFESORULUI BARRING

ÎNDATĂ DUPĂ RĂSĂRITUL SOARELUI am părăsit grupul insulelor Nias şi am luat cursul spre Padang. Vremea era splendidă iar iahtul nostru mergea uns.

Marian intenţiona să se îndrepte mai întâi spre insula Batoe pentru a-l căuta acolo pe profesorul Barring care fusese răpit de către piratul Solbre şi-l ascunsese pe una din insulele necunoscute nouă. Barring descoperise în Sumatra o bogată vână auriferă de urma căreia voia să dea piratul.

Solbre însuşi fusese demascat de către noi şi încredinţat poliţiei (vezi vol. 235 – *Pantera Neagră*). În Kota Radja se aştepta condamnarea acestuia. Într-un loc secret, din peştera unde-şi adăpostea comoara am găsit carnetul lui de notiţe şi-n felul acesta am dat de însemnările cu privire la răpirea profesorului Barring.

Marian cumpărase în Kota Radja un iaht cu motor. Când eram departe în larg am constata spre surprinderea noastră că aveam la bord un pasager clandestin foarte periculos, un chinez pe numele de Fu Chang. Acesta fusese unul dintre oamenii de încredere ai căpitanului de piraţi Solbre, luând parte activă al numeroase lovituri date de acesta. Fu Chang a depus toate strădiunţele să fure de la Marian caietul cu notiţe al piratului (vezi vol. 253 *Răzbunătorul sinistru*) şi aceasta aproape că i-a reuşit. Acum chinezul era prizonierul nostru şi-l ţineam în custodie, la bord. Marian i-a promis că-n ciuda faptelor sale îl va elibera dacă ne va ajuta să-l găsim pe profesorul Barring.

Până la insula Batoe mai aveam de parcurs vreo sută cincizeci de kilometri, pe care prietenul meu socotea să-i facă până la amiază.

În clipa de faţă Marian stătea lângă mine pe punte încercând să supravegheze evoluţia unei mici jonci chinezeşti care a apărut brusc la sud de noi şi-acum voia să cadă perpendicular pe direcţia noastră de mers.

Prietenul meu îţi ţinea acum constant ocheanul al ochi şi-mi spuse scuturând mirat capul:

— Nu ştiu ce vrea jonca asta. Echipajul – şi sunt doar câţiva oameni – par să lenevească fără nici un rost pe punte. Unul dintre aceştia stă pitit, de parcă n-ar vrea să fie recunoscut de către noi. Dar capul său apare mereu la pupa. Omul cu pricina are şi el un ochean cu care examinează iahtul nostru. Ia uită-te, rogu-te şi tu!

Marian îmi dădu ocheanul său întrucât eu mi-l lăsasem în cabină, iar el preluă cârma. M-am uitat şi eu curios înspre jonca enigmatică.

Într-adevăr pe punte se-nvârteau patru marinari de culoare, încolo

şi încoace. Un individ lung cât un copac stătea la cârmă şi păstra nava pe cursul său, care în curând s-ar fi intersectat cu-al nostru.

Noi porniserăm doar unul dintre cele două motoare întrucât nu prea ne grăbeam. Aveam aşadar cam aceeaşi viteză ca şi jonca şi foarte curând urma să fim în apropierea ei.

I-am dat lui Marian ocheanul îndărăt şi acesta îşi continuă munca de supraveghere a joncii. Întrucât manevra vasului chinez era destul de ciudată, ridicând serioase suspiciuni, voiam să fac acelaşi lucru şi de aceea l-am trimis în cabină pe musul nostru chinez Li Tan.

Acesta avea misiunea să-mi aducă şi mie ocheanul. Poate că din nou era vorba de-un vas de piraţi. Dacă aşa stăteau lucrurile nu era mai bine să se evite o întâlnire directă? I-am exprimat părerea mea lui Marian.

— De ce Robert? Jonca nu este periculoasă pentru noi întrucât putem dezvolta o viteză mai mare decât aceasta. Şi dacă ne atacă avem ac de cojocul ei. S-aşteptăm să vedem cum se comportă! Deci să ne menţinem netulburaţi cursul.

Li Tan se-napoie cu ocheanul. Cu schimbul am ţinut sub observaţie vasul care coti şi veni direct înspre noi. Marian îl chemă printr-un sunet de gong, pe punte, pe prietenul nostru Pongo şi fără să spună o vorbă îi arătă jonca din faţă. Uriaşul negru avea ochii atât de ageri încât n-avea nevoie de binoclu pentru a observa jonca, protejându-şi doar cu mâna pusă streaşină ochii de lumina scânteietoare a soarelui.

— *Masser* bagă bine de seamă! Mulţi oameni este pe vas străin, dar patru pe punte, chinezi şi malaezi. Alţi ascunde bine.

De unde putuse deduce Pongo lucrul ăsta? Mi-am dus din nou ocheanul la ochi şi-am putut într-adevăr distinge încă doi membrii ai echipajului joncii, care erau ascunşi îndărătul harnaşamentelor care acopereau tunurile. Marian se pare că descoperise şi el viclenia pentru că dădu imediat comanda prin porta-voce marinarului nostru John, un om de nădejde, să accelereze viteza iahtului nostru.

Când cârmaciul joncii băgă de seamă că viteza iahtului crescuse încredinţă roata cârmei altui marinar, dar am putut repede băga de seamă că şi viteza joncii crescuse simţitor, deşi avea pânza întinsă.

Era deci înzestrată cu-n motor puternic, cum nu se obişnuieşte deloc să aibă vasele chinezeşti de dimensiunea aceasta.

Marian comandă sporirea vitezei iahtului nostru, care zbura acum parcă pe valuri. Dar jonca ne urma pilda fiindcă distanţa dintre noi nu se mări ci se micşora parcă, în plus, vasul chinezesc părea să vină direct pe cursul nostru.

— Jonca ne va ajunge, după câte se pare, Robert. Să fie vorba şi-aici despre piraţi? Oricum noi ţinem direcţia vasului nostru mai mult către est.

De-ndată ce cârmaciul joncii observă schimbarea noastră de curs,

cârmi la rându-i vasul şi ne urmări. Jonca dezvoltă acum o viteză mai mare ca a noastră, astfel încât se apropia tot mai mult.

Marian îmi încredinţă cârma şi dispăru în interiorul iahtului. Câteva minute mai târziu am simţit o zguduitură, care cutremură întreg vasul. Un val înalt la prova se ridică ca o săgeată despicând apa. Marian îi dăduse lui John ordinul de-a scoate totul din motoare. Jonca rămăsese acum simţitor înapoi, iar după o jumătate de oră urmărirea încetă.

Marian apăru din nou pe punte şi spuse satisfăcut:

— Excelent s-a potrivit că jonca nu poate ţine totuşi pasul cu noi. Putem s-o ţinem tot aşa încă două ore, fără ca prin asta să dăunăm cu ceva motoarelor. Dar ia te uită, jonca preferă să ia cu totul alt curs. Indivizii au observat şi ei că nu pot ţine pasul cu noi. Ne vom relua peste zece minute din nou vechea noastră direcţie dar nu vom mai pierde din ochi jonca.

— Ce părere ai Mariane, să stea jonca asta, cumva în legătură cu banda lui Solbre? N-ar fi exclus ca acest pirat să aibă o grămadă de susţinători, care cu vasele lor mai mici să cutreiere pe cont propriu, făcând nesigure jumătate din mările astea.

— Nu cred Robert. Dacă jonca ne căuta pe noi, trebuia să ne fi descoperit mai curând.

— Dacă ne-am fi îndreptat direct de la Kota Radja spre insulele Nias, da. Noi însă am menţinut două zile direcţia spre vest. Mariane, nu uita asta. Dacă jonca de la bun început a stat la pândă aici, pân-acum nu putea să ne descopere.

— Poate că ai şi tu dreptate, Robert. Acum domnii aceştia vor băga de seamă că nu pot ţine pasul cu noi. Către amiază vom fi la insulele Batoe, pân-atunci nici nu trebuie să ne mai vadă.

Întrucât jonca dispăru din orizontul privirilor noastre micşorându-se din ce în ce, ca un punct în zare, Marian dădu comanda, prin portavoce, să navigăm din nou, doar cu ajutorul unui motor.

— O să-l scot pe Fu Tang, prizonierul nostru, pe punte şi-o să-l las să umble, chiar fără legături, Robert. Va trebui să ne spună pe care din puzderia asta de insule va trebui să debarcăm pentru a găsi vreo urmă a profesorului. Poate că nu ne va putea spune precis, dar cu siguranţă se va putea orienta mult mai bine decât noi. Cu ajutorul ghepardului îl vom ţine permanent sub observaţie.

— Să sperăm că nu va trebui să căutăm insula chiar atât de mult, Mariane. Când mă gândesc la locuitorii ultimei insule pe care-am debarcat, mă ia cu-n fior rece pe şira spinării.

— Ei, chiar peste tot nu se află nici secte de-acestea de-ale preoţilor. Cu toate acestea trebuie să fim precauţi, căci Solbre îşi va fi protejat insula suficient de bine. Sigur că dispune de complici, întrucât cineva trebuie să fie pe insulă pentru a-l păzi pe profesor şi-ai da de

mâncare. Poate că ne va da Fu Kung câteva lămuriri în acest sens.

Am preluat cârma în timp ce Marian coborî singur în sala maşinilor, mai bine zis în magazia unde păstram piesele de schimb, acolo unde era închis prizonierul nostru.

Jonca nu se mai vedea şi de acum speram să ajungem în două ore în insulele Batoe.

Când Marian apăru cu Fu Kung pe punte, musul nostru chinez trebuie să preia cârma ceea ce îi făcu o deosebită plăcere. Camaradul meu îi îndepărtă legăturile şi-l conduse pe pupa, unde erau instalate câteva scaune uşoare. Aici Marian îi prezintă galbenului încăodată harta maritimă şi-l întrebă dacă ne poate da informaţii în legătură cu insula lui Solbre.

Fu Kung, care se pricepea destul de bine la cititul hărţilor arătă un punctuleţ pe hartă, situat înaintea insulelor Batoe şi spuse:

— Solbre totdeauna naviga singur aici, dar Fu Kang ştie că are o bună ascunzătoare. Poate fi alte insule, dar Fu Kang nu crede.

— Ţi-am promis eliberarea Fu Kung numai cu condiţia de-a ne da informaţii reale şi utile. Gândeşte-te la asta. În clipa în care l-am găsit pe profesor eşti liber. Înc-o întrebare. Se mai află aici în regiune piraţi? Cam de-o oră a apărut o joncă care ne-a stârnit bănuieli serioase, întrucât se ţinea constant în apropierea noastră. Cunoşti vreo joncă de felul ăsta Fu Kung?

Marian îi descrise chinezului cât de amănunţit putu vasul cu pricina. Când îi pomeni de lunganul de la cârmă, chinezul îl întrerupse şi spuse:

— Fu Kung a promis să spună adevărul. Dar domnii trebuie promită sărmanului Fu Kung să nu-l trădeze dacă Fu Kung spune multe secrete.

Marian îl asigură pe chinez că nu-l vom trăda şi abia apoi chinezul îşi reluă destăinuirile:

— Domni, jonca numeşte „Păianjenul galben” şi aparţine lui Java-Jim. El prieten de la Solbre. Java-Jim sigur aflat în Kota Radja că domni prins pe Solbre. Java-Jim vrea poate să răzbune.

— Ştii cumva ceva despre lada încărcată cu comori, Fu Kung, pe care Solbre a scos-o din peştera din apropierea oraşului Kota Radja şi-a transportat-o undeva cu ajutorul unui chinez? (vezi vol. 235 *Pantera neagră*). Era de faţă şi-un alb pe care Solbre, în accesul lui de furie, pare să-l fi omorât. Chinezii au găsit o altă ascunzătoare pentru comoară. Crezi cumva Fu Kung că Jim ăsta poate că aibă vreo legătură cu comoara?

— Nu cred, domnule. Solbre nu trădează ascunzătoarea a sa, nici la prietenii. Dar locul unde dus lada cu comoara stă scris în carnet de la el. Domn ştie că Fu Kung de-aceea luat carnet.

— O să ne-ndreptăm, aşadar mai întâi spre această insuliţă, hotărî

Marian, cu degetul arătând spre micul punct de pe hartă. Dacă-l găsim pe profesor aici, te vom debarca ca om liber în Padang. Pe insulă oricum nu prea ai ce face.

Chinezul fu de acord dar ne avertiză să nu debarcăm fără a lua măsurile necesare de precauţie pe insulă, întrucât Solbre îşi avea oamenii lui acolo, puternici şi de nădejde. Ştiam prea bine că galbenul ne prevenise doar pentru propriul lui bine. Dacă îl găsea la percheziţionarea vasului nostru pe bord ar fi ştiut numaidecât cine i-ar fi trădat şi-ar fi fost spânzurat ca trădător de foştii lui tovarăşi.

Marian îi spuse că putea să se mişte liber pe punte, numai să n-o părăsească. Am mers pe puntea de comandă pentru a-l elibera pe Li Tan de sarcina lui, în timp ce chinezul se ridică de la locul lui, pentru a-şi dezmorţi picioarele. Maha, care fusese îndrumat de către Marian nu-l slăbea deloc pe galben din ochi.

Spre amiază, am văzut pământ în zare şi-am bănuit că nu poate fi decât insuliţa care se găsea în faţa insulelor Batoe. Ne-am îndreptat într-acolo, deşi persista pericolul de-a fi văzuţi de către locuitorii insulei. Dacă într-adevăr erau oamenii piratului nu-i puteam surprinde, pe de altă parte, nu ne temeam serios de ei, în primul rând nu puteau să fie mulţi aceia care se bucurau de încrederea piratului.

Întrucât Fu Kung ne făcuse o descriere destul de amănunţită a insulei, n-a trebuit să căutăm prea mult. Era exact ora douăsprezece când am intrat în micul golf al insulei şi-am acostat la zece metri depărtare de mal.

Pe Fu Kung, la propria lui rugăminte, l-am încarcerat din nou în temniţa lui, iar cerberul lui de pază, nu era altul decât Maha. Chiar şi Li Tan se ţinea ascuns întrucât nu voia să fie recunoscut de către complicii lui Solbre.

Insula părea la prima vedere nelocuită, nereuşind să vedem nici un chip de băştinaş pentru început, chiar dacă am intrat destul de adânc în interiorul insulei. Pongo cercetase destul de amănunţit ţărmul şi dăduse numai din cap, cu satisfacţie.

Îndată după masa de prânz, am dorit să reluăm incursiunea în interiorul uscatului. I-am recomandat lui John să fie foarte atent, întrucât se putea conta cu destulă probabilitate pe apariţia bruscă a joncii chinezeşti.

Dacă acest lucru se va întâmpla cu-adevărat atunci John ne va da un semn de-ndată pentru a ne reîntoarce.

Armele grele le-am lăsat la bord. John ne conduse cu barca de salvare până la mal, după care se-ntoarse imediat la iaht.

Am înconjurat golful şi-am cercetat tufişurile din jur.

Am observat că-n dosul cordonului vegetal se ridicau stânci ascuţite care împiedecau pătrunderea în interiorul insulei. Golful era plasat într-un cazan de stânci, a cărui pereţi erau înalţi. Aproape verticale.

Dacă ar fi fost mai înalţi am fi văzut aceşti pereţi încă din largul mării, stâncile erau însă mascate de copaci încă şi mai înalţi, de mangrove şi cocotieri.

— Trebuie să-ncercăm o escaladare, fu de părere Marian.

Să sperăm că vom ajunge din nou în câmpie sau pe unul din platouri, întrucât, în regiunea stâncoasă e de două ori mai periculos decât la şes.

— Un ascunziş mai bun nici că şi-ar fi putut dori Solbre, Mariane. Poate că se află destule peşteri pentru asta.

— Care ne vor îngreuna destul de mult căutarea, Robert, zise prietenul meu.

— *Masser,* Pongo găsit drum care duce sus, spuse prietenul nostru negru.

El ne conduse puţin îndărât, după care am pătruns în tufişurile dese. Am dat de-o cărăruie, pe unde urcuşul era cât de cât posibil. Pongo preluase conducerea şi băga de seamă să n-ajungem să picăm în vreo capcană.

Când după o vreme nu se întâmplă chiar nimic care să ne dea de bănuit, am început să mă-ntreb dac-am ajuns cumva pe insula pe care ne-am propus. Deocamdată Pongo ridică prevenitor mâna.

Ne-am oprit brusc, ne-am încordat auzul şi-acum am distins un ţipăt de pasăre prelungit care se repercută până departe în insulă.

— Nu a fost pasăre, fost oameni, care văzut pe noi, anunţă pe alţii de asta, zise uriaşul negru.

Strigătul acesta neaşteptat de pasăre era suspect, dar nu mă puteam pronunţa cu atâta siguranţă ca şi Pongo. Care-şi trăise viaţa în sânul naturii şi pentru acre nu mai era un secret deosebirea ţipetelor reale ale animalelor de cele imitate.

Ne-am continuat drumul mai departe, cu multă prudenţă, fără să ne mai oprim din mers. În cele din urmă am ajuns pe stâncile cele mai înalte, de unde ni se deschidea o amplă perspectivă asupra insulei.

Pereţii de stâncă păreau o barieră naturală, un fel de contrafort care înconjurau golful. În partea nordică a insulei se-ntindea regiunea junglelor. În partea de est a acesteia se mai găsea un golf, care era însă pustiu. Întreaga insulă, părea pustie şi dacă n-ar fi fost ţipătul simulat de pasăre am fi putut crede cu o reală îndreptăţire că insula era nelocuită.

— S-o luăm către est, spuse Marian. Încă ne aflăm adăpostiţi de lanţul de stânci, care ţine până departe. Totuşi n-aş vrea să pătrundem în junglă.

— Aici sus mers oameni, mai spuse Pongo, arătându-ne câteva pietre zdrenţuite.

— Să sperăm că n-am fost observaţi de la bun început, spuse Marian. Mă refer la debarcare, pentru că în acest caz, eventualii

locuitori ai insulei ar putea încerca să ne captureze iahtul.

— În acest caz, John are deja instrucţiunile. Trebuie s-o pornească-n larg, nu-i aşa, Mariane? Îl ştiu destul de precaut şi rafinat pentru a nu cădea în cursă.

Dar ce se întâmplase cu Pongo, care o apucase o bună bucată înainte? Ne făcea semn să alergăm repede la el. Pongo stătea în faţa unui perete abrupt şi se uita în adâncime. Când i ne-am alăturat şi-am privit la rândul nostru în jos, n-am putut vedea nimic care să ne dea de bănuit.

— *Masser,* Pongo văzut oameni care dispărut repede în munţi. Acolo sunt peşteri!

Pongo arătă cu mâna un loc, în adâncime. Să fi descoperit oare din întâmplare, ceea ce căutasem de multă vreme?

Întrucât din locul unde stăteam noi, nu puteam coborî în vale, deoarece pereţii stâncilor erau mult prea abrupţi, ne-am reluat marşul care ne ducea spre poteca estică a insulei. De aici cobora din nou o cărare abruptă în jos. În golf n-am găsit nimic care să ne aţâţe curiozitatea. Am încercat să coborâm pentru a găsi o cale ocolită spre peşterile pe care ni le arătase Pongo. Acesta preluase din nou conducerea grupului nostru, oprindu-se câteodată să asculte cu atenţie şi-apoi reluându-şi marşul.

L-am urmat nefăcându-ne mari probleme.

Şi golful din răsărit era înconjurat de copaci înalţi şi tufişuri dese.

Deodată am auzit strigăte puternice şi chemări în ajutor, fără dubii, pronunţate în limba engleză. Păreau să vină din cealaltă parte a golfului. Pongo sări câţiva paşi înainte şi dădu tufişurile deoparte pentru a putea privi golful.

Ne-am grăbit luându-i urma camaradului nostru şi-am putut privi pe plajă imaginea unei scene de luptă. Un alb înalt fusese înconjurat de mai mulţi javanezi şi-acum îl ameninţau cu krisurile lor. Erau patru indivizi cum am putut stabili în curând. Cine să fi fost albul ameninţat? Nu cumva era profesorul Barring?

Nu mi-a mai rămas mult timp pentru gândire, întrucât Pongo şi scosese strigătul lui prea bine cunoscut de luptă şi dădu tufişurile îndărăt, cele în dosul cărora ne ascunsesem. Se grăbi înspre grupul de luptători şi noi ne-am repezit după el. Albul cel înalt se găsea tocmai într-o situaţie periculoasă, care se putea schimba acum după apariţia noastră.

De-abia apăru silueta uriaşului nostru Pongo în faţa acestora că javanezii îl lăsară în pace pe alb şi dispărură repede sub protecţia desişurilor înconjurătoare.

În timp ce Pongo fugea după javanezi, noi ne-am îngrijit de albul ameninţat. Marian păşi primul lângă el. Albul îi întinse mâna şi spuse-n engleză.

— Aţi sosit chiar la momentul potrivit, domnilor şi vă mulţumesc călduros. Când am auzit de la javanezi că un iaht a ancorat în golf m-am eliberat dar am fost ajuns aici.

— Sunteţi cumva profesorul Barring pe care-l căutăm noi? întrebă Marian deodată, în timp ce-i strângea mâna omului. Acesta rămăsese atât de uimit încât pentru moment nici nu mai ştia ce să spună.

— Mă cunoaşteţi după nume? Am fost răpit de către piraţi, după ce m-au chinuit de moarte. Trebuie să le dezvălui un secret dar piraţii n-au putut să mă facă să vorbesc. Dar cine sunteţi dumneavoastră, domnilor şi cum de-aţi ajuns pe această insulă a dezolării?

— Mă numesc Marian Farrow, iar acesta de-aici e prietenul meu Robert Bertram. Restul e o poveste lungă…

— Prin intermediul ziarelor am aflat multe despre dumneavoastră, domnilor.

El se bucură nespus să ne facă cunoştinţă şi eu m-am mirat, a cum că profesorul după toate încercările prin care trecuse făcea încă o impresie a unui om atât de puternic şi de sănătos.

— Iar acesta este Pongo, însoţitorul dumneavoastră credincios, spuse profesorul, când Pongo se apropie încetişor de noi.

Barring îi întinse mâna lui Pongo şi i-o strânse atât de puternic încât uriaşul deveni stânjenit.

— Ar fi mai bine să nu rămânem aici fără nici o protecţie. Să ne reîntoarcem pe iahtul nostru. Sarcina noastră ne-am îndeplinit-o mai bine şi mai repede decât am crezut-o. Puteţi să ne relataţi restul pe bord, domnule profesor.

Profesorul fu de acord dar ne rugă să-i împrumutăm un pistol. Pongo îi dădu pistolul său, de care nu făcea şi-aşa uz, întrucât se folosea de cuţitul săi de spintecat rechini. În timp ce-am urcat mica cărare, îndărăt, pe versantul stâncos, l-am întrebat pe profesor cine este de fapt Java Jim.

II
CE POVESTEŞTE PROFESORUL

PROFESORUL BARRING SE MIRĂ foarte mult că Marian pomenise numele de Java-Jim şi o spusese astfel încât ne dădea de-nţeles că şi el, profesorul îl cunoştea pe-acest pirat.

— O să vă povestesc totul, mai degrabă pe iahtul dumneavoastră, spuse Barring. Istoria nu e simplă deloc. Bănuiesc că Java-Jim se va întoarce astăzi. Cel mai bine ar fi să ajungem repede pe vasul dumneavoastră. Javanezii sunt cinci la număr, vor încerca totul pentru a mă recăpăta în mâinile lor, întrucât au o frică de moarte de Jim. Dar atenţie! Deja par că ne-au barat drumul. Cum de-au ajuns atât de repede aici?

Ca şi Barring şi Pongo constatase cum câteva siluete se ascunseseră, luând poziţie în dosul câtorva proeminenţe stâncoase din faţă.

Am căutat adăpost imediat, întrucât cele cinci pumnale kris, puteau nu numai să împungă dar să le şi arunce cu îndemânare. Pongo se oferi să-i alunge pe duşmanii noştri.

Marian îi dădu permisiunea cu plăcere, întrucât terenul stâncos era de-aşa natură încât nici nu puteam găsi suficientă acoperire şi nici să facem un ocol mai mare.

Pongo se târî înainte. Când mai era doar la patru metri de stânca ceam mai proeminentă ridică un pietroi mare-n sus şi-l aruncă cu-ndemânare. Astfel încât acesta căzu tocmai pe locul pe care şi-l aleseseră Javanezii de ascunziş.

Am auzit un ţipăt îngrozitor şi-apoi… nimic.

Pongo se târî cu băgare de seamă înainte şi ajunse nevătămat lângă blocul de stâncă. După ce se convinse că totul era în regulă şi că pe momentul duşmanii noştri nu mai erau periculoşi, fiind ameţiţi, ridică mâna, semn că puteam să ne apropiem.

În acelaşi fel Pongo mai „aranjă” trei javanezi, pe care-i scosese din luptă, al cincilea căutându-şi scăparea prin fugă.

— *Masser* poate vine acum. Drum liber!

Prietenul nostru negru ne ieşi grăbit în întâmpinare. N-aveam timp acum să ne-ngrijim de javanezii ameţit. Am lăsat pe seama celui de-al cincilea javanez, care o luase la sănătoasa, nevătămat fiind, să se-ntoarcă cu alţi locuitori ai insulei, care vor mai fi fiind ei, cu siguranţă să se-ntoarcă şi să facă pe bunul samaritean.

Din nou Pongo se opri, de data asta, arătând înspre mare. Am putut vedea cum jonca care ne urmărise, se apropia la rândul ei de insulă. Părea că vrea să intre în golful răsăritean al insulei, luându-ne după direcţia pe care şi-o păstra constant.

— Repede la iaht, ne grăbi Marian. Dacă iahtul nostru este văzut întâmplător de vreunul dintre oamenii de pe joncă atunci este pierdut!

— Acesta este Java-Jim! făcu profesorul a cărui faţă se întunecase şi-acum se grăbea din răsputeri, alergând în urma noastră. Acesta e complet neomenos. M-ar fi ucis de mult de n-ar fi sperat să-mi smulgă mai întâi secretul, pe care se străduia să-i afle. Să sperăm că vom ajunge curând la iahtul dumneavoastră.

Ne-am grăbit şi mai mult paşii. În fiecare clipă ne temeam că vom auzi semnalul dat de John şi care ne-ar fi trădat prezenţa. Fie însă că John nu zărise încă jonca fie că era destul de deştept, să nu se trădeze printr-un sunet de sirenă, fapt e că semnalul nu veni. Cărarea îngustă care ducea la iahtul nostru, mai bine zis la golful în care era ancorat vasul era atât de abruptă încât veneam adesea de-a berbeleacul. Din fericire, când Pongo îndepărtă tufişurile care ne blocau vederea, am putut vedea cum barca noastră de salvare era condusă spre locul unde

presupuneau c-o vom întâlni la coborâre.

Li Tan mânuia vâslele, John ne văzuse aşadar şi ne trimisese barca. De-abia atinse ţărmul că am sărit în ea. Pongo preluă şi curând am fost sus, pe puntea vasului nostru.

Marian alergă spre puntea de comandă pentru a prelua cârma în timp ce John coborâse deja în sala maşinilor pentru a ambala motoarele. După cum am aflat mai târziu de la John, acesta văzuse jonca, dar a fost destul de înţelept să nu se trădeze prin vreun sunet de sirenă. Mai mult decât atât, îl pregătise pe Li Tan să lanseze barca la apă şi acesta reuşi fără a mai pierde timpul să ne preia la bordul ei, tocmai la momentul potrivit.

În felul acesta s-a evitat o pierdere de timp care ne-ar fi putut deveni fatală. Eram deosebit de bucuroşi că ne-am procopsit cu-n om atât de valoros ca acest John şi Marian regreta acum că mai târziu, când urma să ne reluăm ocupaţia noastră uzuală de globetrotters nu putea să-l ia cu noi.

Marian scoase cu grijă iahtul din golf, în larg.

Întrucât exista pericolul ca Java-Jim să ne urmărească de-ndată ce va constata evadarea profesorului, Marian dădu ordinul ca ambele motoare să fie pornite şi să lucreze din plin.

Voia să luăm un avans mare pentru a nu fi silit mai târziu să folosească la capacitatea maximă motoarele pentru a scăpa de urmărirea piratului. Ne temeam fireşte că suprasolicitate, acestea s-ar putea strica.

— Domnule Farrow, ştiu aici în apropiere o insulă destul de ferită pe care am vizitat-o cândva, ne spuse profesorul Barring. Acolo nu ne va căuta Java-Jim, deşi probabil c-o cunoaşte şi el. Insula are un golf în formă de grotă în care se poate intra cu încredere întrucât e destul de adâncă. Stâncile care mărginesc golful sunt invadate de vegetaţie căţărătoare şi închid ermetic intrarea în golf. Cred că grota asta este cel mai nimerit şi mai sigur adăpost pe care-l putem găsi într-un timp record.

— Daţi-mi vă rog coordonatele insulei, domnule Barring. Mă tem să Java-Jim va apare cât de curând.

— Dacă-mi încredinţaţi cârma, domnule Farrow, vă voi duce eu, direct acolo. Mă pricep puţin la navigaţie, întrucât am avut şi eu odinioară un astfel de iaht.

Marian îi încredinţă bucuros profesorului cârma şi mi se alătură mie, în examinarea insulei pe care tocmai o părăseam.

Barring făcu un ocol mai mare şi cârmi din nou în direcţia est. După părerea mea luasem un avans de câţiva kilometri pe care jonca nu putea să-i recupereze chiar atât de repede.

Din păcate m-am înşelat amarnic în aprecierile mele. În timp ce ne consideram în siguranţă datorită avansului luat, jonca ţâşni din golful

de răsărit al insulei. Şi n-a durat mult până ce indivizii de pe vasul chinezesc ne-au văzut. Jonca făcu un scurt ocol, după care veni cu cea mai mare viteză în urmărirea noastră.

— Cu toată viteza înainte! comandă Barring prin portavoce. Ca o săgeată ţâşni şi iahtul nostru, despicând apele.

— Aşa, acum ajungem, domnule Farrow, râse Barring când văzu că jonca rămâne în urmă. În două ore suntem la insula cu pricina şi vom dispărea complet din câmpul vizual al piraţilor.

— Sunt foarte curios cum stau lucrurile cu grota aceea, am spus eu, pentru că nu-mi puteam imagina cum putea fi atât de ascunsă încât piraţii să nu ştie de ea.

Am constata cu satisfacţie că jonca rămânea în urmă. Pe-o distanţă mai mare ne-ar fi ajuns întrucât nu puteam forţa la nesfârşit motoarele.

După aproximativ două ore se ivi şi insula mult aşteptată. Barring se-ndreptă înspre ea şi făcu un mic ocol, când eram doar foarte aproape de insulă. Jonca ne urmase pân-acum le vreo doi kilometri în spatele nostru şi-acum era într-adevăr timpul să dispărem din vederea urmăritorilor noştri. Când insula se interpuse între noi şi urmăritorii noştri Barring opri motoarele şi-ndreptă iahtul într-un golf, care intra adânc în trupul insulei. Chiar la intrarea în micul golf era aşezat un mic deluşor acoperit peste tot de plante agăţătoare şi pe lângă acesta se aţinea şi Barring.

Iahtul intră, despicând literalmente vegetaţia care ajunsese până la apă, într-o grotă întunecată. Am aprins lămpile de bord pentru a lumina pereţii şi iahtul pătrunse lin până la capătul grotei unde putu ancora în siguranţă.

— O ascunzătoare într-adevăr ideală, se entuziasmă Marian, după ce se uită cu atenţie-n jur. Mă-ntreb numai dacă piraţii nu vor ajunge şi ei la ideea că sub vegetaţia asta bogată se-ascunde o grotă de mărimea acesteia, unde ne-am putea ascunde.

— Am descoperit ascunzătoarea asta, numai printr-o întâmplare, domnule Farrow şi sunt ferm convins că nici un om n-a mai fost pe-aici. Vom merge acum pe platoul ce stă în faţa intrării în grotă, de unde putem supraveghea evoluţia joncii, care va fi în dreptul nostru peste câteva minute. Java-Jim poate să ne caute pretutindeni, el nu ne va descoperi niciodată.

Am putut păşi pe terenul tare al platoului chiar de pe iaht, platoul înconjurând întreaga grotă. Pongo ne urmase pentru a îndepărta eventualele urme pe care le-am fi lăsat în covorul de verdeaţă. I-am împrumutat lampa mea de buzunar şi el o luă înainte. Când am ajuns la intrândul în golf, îşi lepădă pantalonii subţiri şi se lasă să alunece în apă pentru a înota printre plantele presărate peste apele golfului. Examină cu atenţie tapetul plutitor vegetal pentru a constata cu

satisfacţie că iahtul nostru n-a produs nici o stricăciune căruia să-i dea cuiva de bănuit că ne-am fi putut ascunde aici.

Am stat nemişcaţi la intrarea-n micul golf pentru a urmări de aici sosirea iminentă a joncii. Pongo ieşise din apă, se-mbrăcase şi-acum stând lângă noi ni se-adresă:

— *Masser,* Pongo cercetează grota. Pongo crede aici au mai fost oameni.

Înainte de-a avea noi timp să-i răspundem ceva, el se îndepărtă repede. Uimit Barring privi după el.

— Cred că Pongo se-nşeală de data asta. Am cercetat cu foarte multă atenţie data trecută şi n-am descoperit nimic, spuse profesorul.

— Dacă Pongo afirmă aşa ceva, domnule Barring atunci ceva adevărat tot trebuie să fie în chestia asta. Vom vedea mai târziu ce-a descoperit. Sper numai ca Java-Jim să n-aibă totuşi cunoştinţă de grota asta.

Jonca trebuia să sosească în cel mult zece minute, de aceea vorbeam cu glas potolit. Minutele se scurgeau încet şi-n cele din urmă Pongo veni alergând spunându-ne:

— *Masser,* Pongo găsit grotă mică, lângă grota mare, care are acolo ieşire. Văzu şi jonca care se apropie. *Masser* urmează, de sus se vede mai bine.

L-am urmat imediat pe Pongo, care ne-a condus prin spatele grotei până la nişte stânci colţuroase, pe care se căţără. Dispăru repede din faţa noastră aşa că l-am urmat repede şi-am constatat curând că ne găseam într-o grotă alăturată, care nu avea nici o ieşire. Doar un mic coridor ducea-n sus. După ce l-am străbătut ne-am găsit pe coama micului deal, care era atât de mult acoperit de iarbă şi plante târâtoare, încât eram până la brâu mascaţi de vegetaţie. La margine se mai aţineau câteva tufişuri dese, care ne protejau de a fi văzuţi de-afară, oferindu-ne o bună protecţie. Ne-am lăsat în jos, la pământ, pentru a nu putea fi văzuţi, dar printre ierburi puteam privi, în linişte, marea. Jonca venea în goana cea mai mare. La cârmă stătea, aşa cum am putut vedea prin ochean, un alb înalt, care era deasemenea înzestrat cu-n ochean sau binoclu, probabil. Cerceta tocmai oglinda apei. Când îşi dădu seama că iahtul nu se zăreşte nicăieri, cârmi spre insulă şi câteva minute mai târziu, cârmi spre golf. Ne-am schimbat repede posturile de observaţie pentru a putea supraveghea mai bine intrarea-n golf. Java-Jim abia dacă privi-n înspre dealul unde eram noi postaţi şi navigă mai departe.

Cercetă golful şi clătină mirat capul când nu zări, după cum se aşteptase, iahtul nostru. De două ori dădu ocolul marginii golfului, după care o cârmi spre larg. Curând am putut constata că jonca dezvoltase o viteză de două ori mai mare decât pân-acum, având fără îndoială intenţia de-a înconjura insula, întrucât presupunea că ne-am

găsit undeva vreo ascunzătoare. Negăsindu-ne intră din nou în golf şi ancoră perpendicular pe direcţia unde stătea iahtul nostru. Şi-aici stătea chiar aproape de malul golfului o mică înălţime stâncoasă pe care Java-Jim, însoţit de către doi dintre marinarii săi voia s-o cerceteze. Voia să privească de-acolo întrucât brusca noastră dispariţie îi dădea de gândit.

Prin ocheanele noastre am putut vedea cât de agitat vorbea cu oamenii săi. Puţin dup-aceea malaiezienii coborâră panta şi începură să cerceteze încolo şi-ncoace în interiorul insulei.

— N-am putea încerca oare să-l capturăm pe Java-Jim, fără ca vreunul dintre oamenii săi să bage de seamă? l-am întrebat eu pe Marian, în şoaptă.

— Nu-i deloc de lepădat ideea ta Robert, dar trebuie să aşteptăm până se-ntunecă. Sigur că nu foarte târziu, altfel se-ntoarce cu siguranţă pe jonca lui, de unde nu-l mai putem scoate.

— *Masser* Farrow, ne propuse Pongo, Pongo se strecoară acum şi prinde om.

Marian era tocmai pe punctul de a-i da încuviinţarea lui uriaşului negru când cei doi malaiezieni se-ntoarseră şi acum dezbăteau noutăţile pe care le aflaseră. Java-Jim se întoarse repede cu marinarii săi pe joncă, care luă de-ndată curs spre Padang. Să fi fost o cursă? Sau piratul credea într-adevăr că iahtul nostru dezvoltase o viteză nemaipomenită şi acum se sustrase complet urmăririi sale?

De-abia când jonca nu se mai vedea decât un mic punct în zare, ne-am părăsit posturile noastre de observaţie şi ne-am reîntors în grotă. Odată ajunşi pe iaht am luat în discuţie diferite planuri de acţiune. Marian considera mai potrivit să petrecem noaptea pe insulă, pentru a nu ne mai întâlni din întâmplare cu Java-Jim. Pe de altă parte voiam să mai cercetăm insula. Mai ales că Barring ţinea să ne arate ceva în interiorul ei.

Pân-acum n-avusese vreme să ne povestească despre întâmplările pe care le-a trăit el însuşi. Acum când stăteam comozi, în mica cabină a iahtului nostru, Marian l-a rugat pe profesor să ne istorisească povestea lui care avea să influenţeze şi hotărârile noastre viitoare. Astfel profesorul Barring ne povesti următoarele:

Sosise înainte cu şase luni în Sumatra pentru a studia oameni, animale şi plante de pe insulă. Locuitorii i-au arătat peste tot prietenie şi-au fost foarte paşnici. Într-o zi, întreprinse o excursie în regiunea Padong-Padjang şi-a fost nevoit să înnopteze în insulă. Cei doi însoţitori ai săi n-au vrut să rămână cu el în peştera unde se aciuise. Nu voiau să înnopteze acolo pentru că spuneau aceştia c-ar fi un locaş a diavolului. Orice încercare de a-i convinge eşuă astfel încât malaiezienii l-au părăsit.

Pentru a nu fi deranjat în timpul nopţii de vreo fiară a ridicat la

gura peşterii o barieră de pietre iar el însuşi s-a retras tocmai în fundul văgăunii să-şi petreacă noaptea. La un mic foc încropit îşi încălzi mâncarea, după care s-a-ntins pe jos să doarmă. Flacăra focului arunca o lucire mată pe pereţii peşterii şi în dansul ezitant al flăcărilor zări de câteva ori ceva ce scânteia pe pereţi. Nu adormise imediat şi întrucât scânteierea ciudată nu încetase, se sculă într-un târziu să cerceteze totul mai cu luare-aminte. Aprinse o creangă şi lumină locul, care dădea o strălucire mată, de culoare galbenă. Să fi fost vreo vână auriferă, ce descoperise el acolo? Cu mare iuţeală cercetă şi ceilalţi pereţi şi stabili că aceştia nu manifestau aceeaşi proprietate. Desprinse bucata cu pricina din peretele de stâncă şi la strălucirea focului aprins începu s-o cerceteze. Era într-adevăr vorba de aur. Îl apucase o febră a cercetării pe loc şi-ncepu să desprindă din perete alte bucăţi de rocă, ceea ce-i reuşi numai după sforţări prelungite.

Supoziţiile îi fură confirmate întrucât toate rocile aveau aceleaşi proprietăţi. Acum era convins c-a descoperit un filon aurifer şi din cauza agitaţiei şi emoţiei în care se găsea n-a putut să-nchidă un ochi toată noaptea. În dimineaţa zilei următoare, repară peretele stâncos în aşa fel încât nimeni să nu poată bănui c-aici au fost efectuate cercetări.

Cei doi malaiezieni dispăruseră astfel încât a fost nevoit să parcurgă singur drumul de-ntoarcere la Padong-Padjang.

În oraş a vizitat un giuvaergiu, căruia i-a adus bucăţile de rocă pentru a fi examinate. Era vorba într-adevăr de aur!

În mica prăvălie a giuvaergiului se mai afla un client, care voia să ştie de unde are el bucăţile de rocă. A fost însă suficient de precaut să spună că i-au fost înmânate de către un cunoscut pentru a fi examinate.

Îl uitase demult pe clientul curios din prăvălia giuvaergiului şi-acum se gândea numai cum să exploateze mai bine mina de aur. Nu mai îndrăznea să facă o a doua vizită în peşteră întrucât nu putuse scăpa de presentimentul că este permanent urmărit. În Padang găsise însfârşit un om căruia să i se destăinuiască, fără a-i trăda fireşte locul unde îşi găsise norocul. Domnul respectiv îi promise, în virtutea legăturilor sale pe care le avea cu guvernul, să-i niveleze şi repare drumul până la peşteră, astfel încât să poată ridica pretenţii la concesiune.

Trebuiau să se-ntâlnească la o anumită dată într-un mic hotel condus de-un chinez în Padang. A fost condus în camera lui, în care a apărut imediat domnul străin cu care perfectase înţelegerea.

Domnul acela îi spuse că totul fusese aranjat şi că de-acum putea chiar cumpăra regiunea în care se găsea zăcământul aurifer. Pentru intermediere ceruse un comision extrem de mic. Barring îi promise că-l va căuta a doua zi pentru perfectarea actului de cumpărare. Domnul

cu pricina se recomandase mereu cu numele de Solbre. Băuse o ceaşcă de ceai şi după o jumătate de oră, când vruse să iasă din cameră, începu să ameţească astfel încât trebui să s-aşeze din nou.

Îl năpădi curând o mare oboseală şi imediat dup-aceea a adormit.

S-a deşteptat într-o peşteră întunecată legat fedeleş. Imediat a apărut şi Solbre care i-a cerut să-i destăinuie poziţia vânei aurifere, în caz de refuz, fiind ameninţat cu moartea iminentă.

El, Barring, a rămas pe poziţie, deşi a fost torturat mult timp, a rămas să zacă în temniţa aceea. Solbre lipsind zile întregi. A fost păzit încontinuu de către doi chinezi care însă nu l-au torturat. De-abia după întoarcerea lui Solbre chinurile au reînceput şi pentru el.

Într-o noapte a fost dus pe-o corabie. Aceasta nu era alta decât prea bine-cunoscuta noastră joncă. Java-Jim l-a dus pe insula de pe care l-am eliberat noi. Chiar şi pe insulă a fost torturat dar tot nu şi-a divulgat secretul. Ştia prea bine că-ndată ce-ar face-o ar fi fost ucis numaidecât.

Profesorul Barring îşi terminase istorisirea. Marian păstră un timp tăcerea după care spuse:

— Aţi recunoaşte acel mic hotel din Padang, în care aţi băut ultima ceaşcă de ceai, domnule Barring?

— Cred că da, deşi m-a condus un boy chinez acolo, întrucât hotelul era destul de ascuns, aşezat. Am străbătut de-a lungul şi de-a latul multe străduţe, dar m-am străduit să memorez faţada clădirii din exterior. Pe uşa de intrare era zugrăvit un scut solid cu-n dragon ce scuipa fum şi flăcări.

— Asta-i important, domnule Barring! Ne va uşura enorm cercetările. Aţi mai descoperit cumva ceva pe insula de pe care v-am luat, ceva demn de menţionat?

— Nimic deosebit, domnule Farrow. Cam la trei zile apărea pe insulă Java-Jim şi rămânea pentru o scurtă vreme acolo.

— O să vi-l prezint acum pe chinezul Fu Kung, căruia îi datorăm de fapt eliberarea dumneavoastră. Poate că-l cunoaşteţi deja, domnule Barring!

— Fu Kung? Acest nume l-am auzit adesea în peştera unde am fost deţinut. Cred chiar că acesta a fost unul dintre chinezii care m-au păzit pe timpul absenţei lui Solbre.

— Asta nu se prea potriveşte, domnule Barring. Fu Kung voia să-mi fure carnetul cu notiţe care făcea menţiunea cu privire la comoara piratului. Dacă acesta ar fi fost unul dintre paznici, ar fi trebuit s-ajute la transportarea comorii. Ar fi ştiut prin urmare unde se află deci n-ar fi fost necesar să caute carnetul piratului.

— Păi, invitaţi-l aici şi-o să-mi dau seama imediat dacă-l cunosc sau nu, domnule Farrow.

Marian merse el însuşi de-l luă pe Fu Kung din celula sa şi-l aduse

în cabină. Barring nu-l recunoscuse însă. Ci doar îşi amintea că auzise adesea pronunţat numele acestuia. Fu Kung căruia Marian îi asigurase libertatea, povesti că-l văzuse pe Barring în peşteră şi asistase chiar şi la torturarea musafirului nostru de astăzi.

— Voi chinezii vă asemănaţi atât de mult încât omul vă poate confunda uşor. Norocul tău Fu Kung c-ai spus acestor domni despre locul unde sunt eu deţinut. Îţi dau un sfat. Dispari repede ce-ai ajuns pe uscat! Altfel poliţia te va înhăţa cu siguranţă întrucât te ştie după nume.

— Fu Kung ştie ce va face, răspunse liniştit chinezul. Fu Kung pleacă repede de-aici, nu mai vrea să aibă de-a face cu lucrurile astea.

— Să sperăm Fu Kung, spuse Marian. Dacă voi constata că totuşi ne întinzi o cursă te voi prinde din nou şi te voi spânzura fără nici un regret.

— Fu Kung nu mai întreprinde nimic şi părăseşte de-ndată ţara, îl asigură din nou chinezul.

A trebuit să-l credem. Din păcate l-am reîntâlnit mai târziu. Dac-am fi ştiut în ce primejdii ne va aduce această mărinimie nu l-am fi lăsat să scape atât de uşor. Aşa se întâmplă însă dacă ai inimă bună şi crezi că oamenii se pot schimba uşor, de pe o zi pe alta. Cu unii se mai întâmplă însă foarte rar.

III
O LUPTĂ PRIMEJDIOASĂ

ŢINEAM SĂ CERCETĂM INSULA şi de-aceea am urcat din nou pe coama dealului.

Pongo nu descoperise nimica şi ne relată că jonca dispăruse la orizont.

Pe Barring l-am înzestrat cu unele dintre armele noastre de rezervă şi întrucât nu voiam să-l lăsăm doar pe Pongo să străbată jungla, l-am postat pe John de pază sus pe deal. Pongo găsi curând un loc potrivit pe unde puteam coborî în interiorul insulei. Curând ajunseserăm în vale şi-acum ne îndreptat spre interiorul insulei.

— Am vrut să vă arăt ceva, domnilor, spuse profesorul Barring. Înainte de-a merge la Padang am vrut să mai vizitez insula insectelor. Ceea ce vreau să vă arăt se găseşte de cealaltă parte a insulei. Atunci nu mi-am dat seama ce-nseamnă asta. Nu mă întrebaţi rogu-vă încă nimic, pentru că vă pregătesc o surpriză.

Marian înclină capul numai a aprobare. N-aveam nici acum prea mult timp pentru pălăvrăgeală întrucât trebuia să fim prevăzători.

Nu ştiam dacă insula era sau nu locuită. Se putea prea bine ca pe-aici să se aţină elemente care se temeau de lumina zilei, oameni care ascundeau ceva şi care – cel puţin pentru un timp – nu îndrăzneau sau

nu voiau să trăiască în ţinuturi unde ar fi putut ajunge sub jurisdicţia poliţiei.

Insula oferea tot ce-şi dorea omul şi-aici nu erai sortit să mori de foame. În această privinţă insula se dovedi un mic paradis. Nici măcar nu era nevoie să semeni sau să plantezi ceva. Existau din belşug pomi fructiferi arbuşti cu viţă de vie, cartofi, fructe sudice, arbuşti de ceai, iar nucile de cocos erau de toate mărimile şi genurile. Chiar şi vânat exista. Aşa cum o arătau urmele, deşi poate nu în cantitate mare. Dendată ce-am ajuns pe-o potecă a animalelor sălbatice, Pongo ne lămuri:

— Aici trecut pantere, dar demult n-a mai fost folosit. Şi oameni fost aici care lărgit poteca. *Masser,* Pongo crede oameni răi!

În timp ce eram angajaţi în continuare pe potecă, care-n cele din urmă ne conduse într-un luminiş, noi ne-am pregătit pistoalele la cingătoare, fiind gata pentru orice.

— Acest luminiş voiam să vi-l arăt, domnilor, spuse Barring deodată. Aici o să găsim, ceea ce deocamdată nu pot să-mi explic mie. Trebuie să mergem la marginea luminişului, acolo se găseşte copacul cu pricina.

Barring era pe cale de-a păşi-n luminişul pomenit, dar Marian îl reţinu zdravăn în ultimul moment. În acelaşi timp Pongo se aruncă la pământ şi dispăru.

— Ce s-a întâmplat? întrebă uimit Barring. Aţi observat ceva, domnilor?

În loc de răspuns ceva sâsâi prin aer şi trecu la un fir de păr de capetele noastre, astfel încât, noi fără voie, ne-am aplecat la pământ.

— Aruncaţi-vă jos, strigă Marian.

De-abia am dat ascultare acestui sfat înţelept că din nou se auzi sâsâitul acela ameninţător.

Degeaba m-am uitat după obiectele care produceau acele zgomote ciudate. Marian ne indică prin semne să ne retragem, dar cu deosebită prudenţă. După ce ne-am retras de-a buşilea o porţiune, Marian se ridică pe jumătate şi spionă prin desiş înaintea sa. Nu putea fi văzut în felul acesta, dar nu-i mai puţin adevărat că nici el n-a reuşit să vadă pe nimeni, de cealaltă parte a luminişului.

— Ciudat, îmi şopti Marian. Dar unde se ascund duşmanii noştri?

— Dar ce-a fost sâsâitul acela pe care l-am auzit acum toţii?

— Nu pot să ştiu exact, răspunse Marian. Ar putea fi o săgeată din arc sau o sarbacană, dac-am fi auzit zgomotul produs de ricoşeu asupra unui trunchi de copac, sau chiar căderea într-unul din tufişuri.

Din nou se auzi şuieratul sinistru pe deasupra capetelor noastre, aşa că am preferat să stăm la adăpost în dosul copacilor.

Deodată Pongo îngenunchie lângă noi. Am tresărit înspăimântat pentru că nu l-am auzit venind.

— *Masser,* urmează Pongo. El găsit duşman, stă în pom şi trage cu pistol care nu face detunătură.

Ne-am târât pe mâini şi pe picioare după Pongo, prin desiş, înconjurând luminişul spre un copac înalt.

— Acolo stă duşman şi trage *masser.* Pongo nu poate să urce, om trage într-una.

În tremuratul frunzelor copacului n-am putut să recunoaştem pe nimeni şi ne socoteam cum să facem pentru a-l determina pe trăgătorul misterios să coboare.

După o vreme în care n-am făcut efectiv nimic, ci reflectam la o soluţie, Marian ne spuse:

— Nu putem aştepta aici până când omului îi vine ideea să coboare, de unul singur.

— Cum ar fi Mariane, ca Pongo să-l determine să mai tragă câteva focuri. L-am putea localiza mai bine şi-apoi prin câteva focuri de jos care să-i bage frica-n oase, l-am determina să coboare. Pongo târăşte-te înapoi! Aruncă o piatră în unul din tufişuri, lăsând impresia că este cineva acolo.

— Pongo face, *masser,* bagă bine de seamă!

Prietenul nostru negru a-nţeles imediat ce intenţionam. Dispăru, strecurându-se ca un şarpe. Am privit spre coroana arborelui, unde presupuneam că-şi alesese lăcaşul, trăgătorul şi-am aşteptat încordaţi. A durat o vreme pân-am auzit dincolo de luminiş, un fâşâit într-un tufiş, ca şi cum un om şi-ar fi croit drum prin acesta. Din nou s-auzi sâsâitul misterios deasupra capetelor noastre. Am mai distins un zgomot asemănător acelui produs de scoaterea unui dop din gâtul unei sticle.

Marian îşi luă pistolul şi trase două focuri în coroana copacului, pe când zgomotul ciudat tocmai înceta. Urmă un ţipăt şi din creangă în creangă, un corp întunecat îşi făcu loc printre frunzele arborelui, căzând la pământ. Nu-mi puteam da seama dacă omul căzuse doborât de spaimă sau de unul dintre gloanţele lui Marian.

Corpul întunecat rămase câteva secunde întins la pământ, apoi se ridică – era un malaiezian – şi se uită înspăimântat în jurul său.

Marian sări în picioare şi-şi îndreptă pistolul înspre individ. Acesta se dădu un pas înapoi şi cu acest prilej am observat că era rănit la picior, la dreptul după cum am putut constata.

Pistolul individului zăcea la pământ dar krisul curbat (cuţit indigen) îi stătea încă la cingătoare. De cuţit nu ne temeam deloc, mai ales că Pongo şi apăruse târându-se la capătul luminişului.

Deodată malaiezianul făcu o mişcare neaşteptată şi dispăru în desiş. Pongo care-i stătea mai aproape, se luă după el. Ne-am luat după cei doi. Numai odată mai apăru capul malaiezianului deasupra unui tufiş mai scund, după care l-am pierdut din vedere.

Întrucât Pongo era înaintea noastră speram că-i va reuşi să-l prindă pe individul care – aşa cum se dovedea fuga lui – era doar foarte uşor rănit.

După-un timp apăru şi Pongo, care renunţase la urmărire şi care în chip de scuză, ne zise:

— Pongo nu putut ajunge om. Om dispărut în peşteră. Este apă în peşteră, om sărit în apă, apoi dispărut! Ne-am lăsat conduşi de către Pongo la peştera pe care-am luminat-o cu lămpile noastre de buzunar. Într-adevăr, gura peşterii era inundată de apă. În întunericul care domnea, la gura peşterii, nu puteam recunoaşte nimic.

— Va trebui să ne croim drum prin heleşteu, dacă într-adevăr, despre asta este vorba, fu de părere Marian.

L-am reţinut pe Pongo de-a face vreo tentativă de plonjare, întrucât în apa clară, care avea o oarecare adâncime, am văzut o pereche de şerpi vioi ca nişte peşti, zburdând încoace şi-n colo.

De-abia la o examinare mai atentă am realizat că nu erau deloc şerpi, ci braţele unui polip mare, care-şi găsise sălaşul tocmai în locul acela.

Cum de-a ajuns acest monstru marin aici? Marian trebuie să-şi fi pus aceeaşi întrebare, pentru că continuă imediat:

— Heleşteul ăsta trebuie să aibă legătură cu marea, numai astfel acest polip ar fi ajuns aici. N-ar fi găsit altfel de mâncare. O altă problemă de neînţeles pentru mine e că unde ar fi putut ajunge malaiezianul prin apă, fără să fie atacat de către polip?

Prezenţa polipului ne împiedică să ajungem de cealaltă parte a lacului. Puteam să-l ucidem dar am preferat să n-o facem.

Aşa că nu mai rămăsese altceva de făcut decât să ne reîntoarcem. Pongo dispăru din nou, aşa c-am înconjurat deluşorul pentru a găsi o a doua intrare în peştera pe care tocmai am părăsit-o. Când eram din nou pe cale de-a înconjura o stâncă mare, din nou am auzit sâsâitul prea bine cunoscut de-acuma. Ne-am aruncat din nou la pământ.

Să fi venit proiectilele din nou de la acelaşi duşman pe care l-am pus pe fugă? Să fi fost vorba de-un alt malaiezian?

Când Marian păşi cu prudenţă în jurul blocului de stâncă sâsâitul se auzi din nou. Ne-am retras repede în desişul protector.

— Voiam tocmai să vă spun ceva, când am ajuns la trunchiul acela de copac din luminiş, ne şopti Barring, dar până-n prezent n-am reuşit s-o fac. Poate ar fi mai bine dacă v-aş împărtăşi acum observaţiile mele. Din coaja copacului a fost scoasă o parte şi după cât se pare a fost pusă la loc. Atunci de prima dată când am fost pe insulă n-am văzut în lung şi-n lat ţipenie de om, de-aceea mi-am permis sub coroana bogată a copacului să trag chiar un pui de somn. Când m-am deşteptat mi-a căzut privirea asupra locului. O bucată din coaja copacului atârna în jos şi-aveam impresia că se va desprinde din clipă

în clipă. Am observat imediat că era de-o formă perfect pătrată. Am tras-o şi mai jos şi am văzut că la una din capete era înţepenită de copac. Mi se dezveli un fel de clapă şi sub coajă am putut constata nişte înscrisuri, pe care nu mi le puteam explica, o parte părând a fi litere, pe când altele erau clar cifre. E ca şi cum cineva ar fi fixat astfel un loc şi-o oră de-ntâlnire. Ar trebui să vedeţi despre ce era vorba.

— Foarte interesant mai ales că-n afară de cei doi malaiezieni care au tras asupra noastră, insula pare să fie nelocuită. Mă interesează deocamdată cu ce arme şi de ce se trage asupra noastră. Dar iată că vine Pongo, dar ce are-n mână?

Nu poate fi decât unul dintre pistoalele ciudate ale adversarii noştri.

Când Pongo fu lângă noi îi întinse fără un cuvânt prietenului meu una dintre armele folosite de adversarii noştri.

— Aceasta-i arma, cu siguranţă Pongo, cu care a tras asupra noastră vreunul din malaiezieni? îl întrebă Marian.

Uriaşul aprobă dând din cap.

Am cercetat împreună cu Marian arma, care se dovedi a fi un pistol de fabricaţie englezească, un pistol cu aer c-o mare putere de pătrundere, armat pentru douăsprezece gloanţe.

— De unde provin patroanele? am întrebat eu, curios.

— Sunt gloanţe de sticlă, Robert! Iată unul dintre ele! Gloanţele se sparg doar la atingerea ţintei. Sunt sigur că sunt goale pe dinăuntru, dar umplute cu-n lichid care-l scoate din luptă pe adversar. Deci nu sunt arme mortale, ci doar de moarte simulată!

— Da, dar gloanţele pot să şi conţină o otravă care-l ucide pe duşman.

— Asta se poate cerceta mai târziu. Propun ca Pongo să mai repete cercetarea de a-l prinde pe făptaş. Poate reuşim să-l dezarmăm.

Din nou dispăru uriaşul negru fără zgomot şi într-un târziu am auzit un ţipăt înăbuşit, care nu putea proveni decât de la unul dintre malaiezieni.

Am sărit în picioare şi-am năvălit înainte: înaintea noastră l-am văzut pe Pongo, cam încurcat, ţinând cel de-al doilea pistol în mână.

Pongo, aşa cum ne povesti el, se apropie din spate de malaiezian şi-l prinse brusc dezarmându-l. Luându-i pistolul slăbise puţin strânsoarea. Şi astfel se făcu că individul scăpă cu fuga. De aceea făcea acum mutra asta deznădăjduită.

— Încotro a luat-o? l-a întrebat Marian.

Întrebarea-l puse din nou pe Pongo în încurcătură, dar apoi reveni şi-i dădu pistolul lui Barring arătând mut spre deluşorul la poalele căruia se afla aşezată peştera. Înainte de-a putea spune noi ceva o şi zbughise într-acolo.

L-am urmat repede şi-am mai apucat să vedem cum a dispărut într-

o crăpătură mai largă a masivului stâncos. Poate că avea legătură cu peştera şi reprezenta o altă intrare în aceasta.

Ne-am aprins lămpile de buzunar şi-am intrat şi noi în scobitura aceea a stâncii. Chiar înaintea noastră l-am şi văzut pe Pongo cum examina peretele stâncos a micului gang.

— Aici a dispărut om, *Masser,* spuse Pongo. Văzut exact, dar Pongo totuşi nu poate descoperi nimic.

— Poate că malaiezianul a fugit totuşi mai departe şi n-ai putut să vezi asta-n întunericul dinăuntru, îl consolă Marian.

— Pongo văzut că aici dispărut om, persistă uriaşul.

— Atunci trebuie să cercetăm mai cu grijă pereţii, hotărî Marian.

Prietenul meu se şi puse pe căutat. I-am făcut lumină şi deodată Marian scoase un fluierat uşor, care voia să semnalizeze c-a descoperit ceva. Puse mâna pe-o bucată crestată de rocă ce-i stătea în faţă şi trase de ea. Un bloc de stâncă se dădu deoparte şi-n faţa ochilor noştri uimiţi se deschise un culoar îngust.

La lumina fascicolului de lumină pe care l-am lăsat să cadă înăuntru am văzut un alt coridor îngust, în care Marian pătrunse primul, cu pistolul pregătit în dreapta. Pongo îl seconda, imediat dup-acesta veneam eu. Profesorul Barring rămăsese afară de pază. Gangul ne conduse spre o mică ascunzătoare, primitiv mobilată. Pe-o măsuţă de lemn care stătea într-o parte a încăperii era aşezat un aparat ciudat. Înaintea acestuia stătea malaezul, care acum era-ntors cu spatele la noi. De tavanul acestei chilii spânzura o lampă care lumina atât de puternic încât am crezut de cuviinţă, să ne stingem propriile noastre lămpi de buzunar.

Ce făcea malaiezianul la acel aparat, n-am apucat să vedem. S-a întors brusc înspre noi şi deşi ţevile revolverelor noastre erau îndreptate spre el, acesta se aplecă politicos în faţa noastră, spunându-ne:

— Am misiunea de-a transmite domnilor Farrow şi Bertram, un salut din partea stăpânului meu. Eu, Tiagha, n-am ştiut cu cine am de-a face şi-am vrut numai să vă sperii.

Eram uimiţi de engleza întrebuinţată de către malaiezian dar şi mai miraţi de faptul că ne cunoştea după nume.

Marian îşi reveni primul din surpriză şi spuse:

— Cine este stăpânul tău, Tiagha? Şi de unde ne cunoşti numele?

— Pe stăpânul meu îl cheamă doctorul Mack şi locuieşte de unul singur într-una din insulele mărilor Sudului. El ştie ce se petrece pe tot globul şi acesta mi-a dat de ştire că e vorba de domnii Farrow şi Bertram care intenţionează să apară pe insula aceasta.

— Cum poate acest doctor să ştie ce se petrece aici, dacă locuieşte pe-o insulă atât de-ndepărtată? îl întrebă imediat Marian.

— Doctorul Mack este un mare inventator, domnule şi şi-a

exprimat dorinţa de a-l vizita, pe insula lui. El v-a observat adesea cu ajutorul aparatelor sale şi a putut constata prin ce pericole şi aventuri aţi trecut. Se va bucura cu siguranţă dacă veţi da curs invitaţiei sale.

— Cum am putea noi, Tiagha să găsim insula, dacă nici nu ştim poziţia ei geografică?

— Domnilor le va fi suficient să fie aici pe insulă într-o anume zi şi stăpânul meu vă va lua el însuşi. În micul heleşteu unde sălăşluieşte polipul se află portul său.

— Bine Tiagha. Transmite prin urmare stăpânului tău că de azi exact într-o lună vom fi din nou pe insulă. Atunci poate veni să ne ia, mai adăugă Marian după o scurtă chibzuială.

Nu avea încredere deplină în malaiezianul acesta pasă-mi-te.

— Spune-ne mai degrabă ce se găseşte-n gloanţele astea de sticlă pe care le-ai folosit contra noastră, continuă el.

Tiagha merse până la un mic dulăpior şi scoase din acesta o cutie pe care-o deschise. Aceasta conţinea aceleaşi gloanţe de sticlă pe care le recuperasem şi noi. Tiagha ne explică că gloanţele galbene pe care le trăsese asupra noastră ca şi cele de-aici erau cu desăvârşire inofensive. Dar el avea şi gloanţe roşii care erau periculoase. Cele galbene conţineau un lichid cu proprietăţi de amorţire. Când un om este atins de unul din proiectilele galbene se scufundă într-un somn scurt, dar la deşteptare n-are a se plânge de nimic. Cel împuşcat crede doar c-a adormit. Dimpotrivă cele roşii conţin otravă.

— Şi de ce voiai să ne amorţeşti? continuă întrebările Marian.

— Trebuie să păstrez secretul insulei, domnule, doctorul Mack vine aici destul de des. Prin intermediul acestui aparat, sunt în directă legătură cu dânsul.

Marian zâmbi şi spuse:

— Dacă vrei să dau crezare spuselor tale, Tiagha, atunci fă-ne, rogu-te, legătura cu stăpânul tău pentru a-i putea mulţumi personal pentru invitaţie.

Am presupus că malaiezianul va refuza sub un pretext oarecare dorinţa lui Marian, dar acesta se-ntoarse înspre aparat, se folosi de manivelă şi de nişte butoane. Aparatul arăta ca un fel de radio, ceva mai complicat.

Deodată am auzit în încăpere o voce sonoră şi ne-am privit uimiţi şi speriaţi totodată. Pongo, care stătea-n spatele nostru părea atât de descumpănit, încât cât p-aici era să mă pufnească râsul. Vocea venea de la un difuzor pe care nu l-am putut vedea.

— Bună ziua domnilor! continuă vocea. Mă bucur că am prilejul să vă salut de la o asemenea depărtare. Mă cheamă Mack, doctorul Mack. Am auzit că vreţi să-mi acceptaţi invitaţia în decurs de o lună. Puteţi să-l credeţi pe Tiagha pe cuvânt, el este servitorul meu credincios. Voia doar să v-ameţească pentru a vă-ndepărta fără să vă facă vreun

rău de pe insulă. L-aţi rănit uşor dar eraţi în drept să faceţi uz de armă întrucât v-aţi simţit agresaţi. Luaţi drept amintire ambele pistoalele are au fost confecţionate la indicaţiile mele. Oricum Tiagha are mai mult arme de acest fel. Puteţi să mai luaţi patroane de la Tiagha, galbene fireşte. De fapt putem să vorbim când veţi avea chef.

Înţeleg orice cuvânt ce mi se transmite.

— Ne bucurăm deopotrivă să vă cunoaştem, răspunse Marian, chiar dacă modul prin care am făcut cunoştinţă nu este cel mai obişnuit. Vom fi aici de azi într-o lună. Am rămas la început mirat de vorbele lui Tiagha şi să nu ne fie luat în nume de rău. Invenţiile dumneavoastră trebuie să fie extrem de valoroase. Presupun că în domeniul tehnicii aţi luat-o cu câţiva ani buni înaintea tehnicii mondiale actuale. Ceea ce mă miră este că-n atari circumstanţe aţi ales să vă izolaţi pe-o insulă îndepărtată.

— După ce-o să-mi faceţi onoarea unei vizite pe insula mea, vă voi dezvălui şi motivele care m-au împins la aceasta, domnule Farrow. Atunci poate c-o să mă înţelegeţi şi-mi veţi da dreptate. Aşadar la revedere!

Nu mi-am putut reţine un zâmbet când m-am gândit la semnificaţia vorbelor „la revedere”. Doar el nu putea în nici un fel să ne vadă.

— Stăpânul meu v-a văzut în timpul convorbirii, ne lămuri neîntrebat Tiagha. Poate că mai târziu va face cunoscută invenţia sa publicului larg. Are legătură cu problema transmiterilor televizate, dar cunoaşte o metodă mai bună şi mai simplă. Iată aici sunt patroanele pe care stăpânul meu vi le-a promis. Din fiecare fel câte patru sute. Sunt foarte uşoare şi abia dacă veţi simţi greutatea lor. Pot să şi cadă pe pământ nu se vor sparge. De-abia la frecarea intensă a ventilului de aer comprimat se-ncălzesc atât de tare încât se sparg, dar la impactul cu-n corp străin nu pătrund în acesta ci-l ating numai.

I-am mulţumit lui Tiagha pentru darurile sale şi l-am întrebat cum a reuşit să pătrundă-n iazul în care făcea de paznic polipul.

— Era la o adâncime atât de mare încât eu de mult părăsisem suprafaţa apei, până ce acesta să se poată ridica în sus. Stăpânul meu îl numea paznicul intrării în peşteră. Iazul are legătură directă cu marea.

I-am promis lui Tiagha cu plăcere că n-o să pomenim nimănui de-ntâlnirea avută, nici însoţitorul nostru profesorului Barring.

Lui Barring i-am povestit că n-am găsit nimic, decât patroanele de sticlă care se potriveau la pistoalele cu aer.

Nu mai aveam de ce ne teme pe-această insulă, aşa că am mers alături de Barring, liniştiţi în luminişul în care se găsea copacul cu inscripţiile misterioase.

Acestea constau din litere şi cifre, pe care Marian le notă în carnetul său de notiţe.

Ne-am întors încet pe coama dealului unde John încă mai stătea de pază. Pe drum n-am putut vorbi deloc de misteriosul doctor Mack, întrucât Barring mergea cu noi.

Doream să ne ţinem făgăduiala.

Când în cele din urmă am fost singuri, Marian şi cu mine, în cabina noastră, i-am mărturisit prietenului meu că aventura noastră ce părea periculoasă la început se sfârşise destul de paşnic.

Marian clătină numai capul, gânditor, după care spuse:

— Nu te bucura prea mult, Robert! Cine ştie ce-o să mai pătimim şi cu-acest doctor Mack. Anumite aventuri, care par foarte nevinovate sfârşesc prin a fi foarte periculoase. Oricum un lucru e sigur, nouă nu ne va fi dat să murim de plictiseală.

IV
ÎN PADANG

— **AVEM AICI UN DAR DE PREŢ,** Robert, spuse Marian, ridicând în aer pistolul său cu aer. Acum putem să ne apărăm cu uşurinţă de orice adversar, fără a-l pune în mod real în pericol.

Deşi pistolul are doar o ţeavă, e prevăzut cu două magazii. Putem avea o autonomie de douăzeci şi patru de gloanţe. Mă întreb dacă gloanţele astea au efect şi-asupra animalelor de talie mare.

— Am putea face o-ncercare în această privinţă.

— Putem fi mândri că avem astfel de arme. O să-l port încontinuu pistolul ăsta la mine. Ai observat că este prevăzut cu-n sistem de încărcare automată? Asta se petrece rar, când e vorba de arme sau pistoale cu aer.

Marian îşi vârî după ce-şi termină cuvintele astea, pistolul la cingătoare, de fapt, în locul rezervat celui de-al doilea pistol al său. Eu am procedat la fel, fiind la fel de mândru că aveam o armă, care putea scoate din luptă un adversar fără a-l răni în mod serios.

Am urcat pe punte pentru a respira aer proaspăt. Atunci am observat că Maha devenise neliniştit. Să ne pască vreo primejdie iminentă?

L-am trimis pe Li Tan, pe deluşor să-l aducă încoace pe Pongo, care rămăsese de veghe acolo. Întunericul putea pica oricum din clipă în clipă şi veghea de pe înălţimea aceea nu-şi mai avea sens. În fundul grotei unde ancorasem domnea deja semiobscuritatea. Boyul chinez dispăru repede pe platou, din faţa ochilor noştri. Maha devenise între timp tot mai neliniştit. Ne-am aprins lămpile de buzunar pentru a cerceta mai bine împrejurimile. Să fi existat totuşi în grota asta vreun duşman care, acum în semiobscuritate să-ncerce să se apropie de iahtul nostru?

Întrucât n-am observat nimic care să ne facă suspicioşi am stins lămpile noastre. Comportamentul lui Maha devenea însă tot mai

ciudat, ceea ce contribuia şi la neliniştea noastră. Cu părul ridicat Maha se mişca încolo şi-ncoace privind uneori spre apă. Ce primejdie ne-ar fi putut paşte dinspre partea asta? Ne-am aprins dintr-odată lămpile simultan şi-atunci a putut vedea un corp cenuşiu care lipit aproape de iaht, ţâşni ca o săgeată înainte, iar în clipa următoare dispăru.

— S-avem de-a face din nou cu-n polip, Robert? Aici se pare că s-au pripăşit mai mulţi monştrii de natura asta. Mă miră numai că apar aproape de suprafaţa apei, altfel se aţin mereu în adâncime.

— Poate că ancora noastră e de vină că polipul a ieşit la suprafaţă, am încercat eu o vagă explicaţie.

— Pe punte nu va reuşi să-şi azvârle braţele, Robert, deşi dacă pui la socoteală şi braţele un asemenea individ ar măsura vreo opt metri lungime.

Polipul, căci el era, apăru din nou la suprafaţă şi se scurse lin pe lângă bordura iahtului. Polipul se-ndreptă înspre partea grotei pe unde apăru deodată, Pongo împreună cu Li Tan. Ne-am îndreptat lumina lămpilor noastre într-acolo pentru a putea urmări mai bine polipul. Li Tan sărea sprinten peste pietrele platoului. Şi exact în aceeaşi clipă unul din braţele polipului ţâşni din apă şi se-ntinse după musul nostru.

Li Tan văzu ce-l paşte şi ţipă îngrozit. Braţul polipului îl ajunse însă, pe când băiatul se lipi deznădăjduit de-un colţ de stâncă şi ţipând încontinuu, încerca să se ţină cât mai bine, pentru a nu fi târât în apă.

El ar fi fost fără-ndoială pierdut dacă Pongo n-ar fi sărit imediat şi cu cuţitul său de spintecat rechini n-ar fi dat o lovitură puternică în braţul moale şi lipicios.

O parte din braţul polipului căzuse lângă peretele stâncos, în vreme ce braţul mutilat dispăru repede sub valuri, dar aproape în aceeaşi secundă două braţe noi ţâşniră în sus şi se-nfăşurară asemenea unor şerpi în jurul taliei bunului nostru prieten.

Acum trebuia să intervenim noi, Barring şi John, care îşi reveniră din încremenirea lor iniţială au sărit şi ei în ajutorul lui Pongo. John apucase o secure scurtă, în vreme ce Barring apelase la pistolul său. Dar ce puteau face ei împotriva unui astfel de monstru marin? M-am uitat la Marian. El avu o sclipire de inspiraţie în clipa în care îşi scoase la iveală pistolul cu aer al doctorului Mack şi ţinti scurt asupra polipului al cărui corp se mai menţinea încă deasupra apei.

Aproape concomitent cu Marian am tras şi eu. Gloanţele de sticlă sâsâiră prin grotă, spărgându-se puţin înainte de impactul cu apa. În modul acesta nu puteau avea efectul scontat. Polipul între timp îşi scosese la iveală un al treilea braţ.

Pongo se ţinea încă c-o putere supraomenească de-un colţ de stâncă ieşit din perete, încercând mereu cu cuţitu-i uriaş să nimerească unul dintre braţele polipului. Toate încercările lui nu avuseră pân-acum

sorţi de izbândă întrucât celelalte două braţe ale monstrului îl ţineau strâns.

Barring îl ajunse pe Pongo când cel de-al treilea braţ al polipului tocmai ieşise din apă şi avu ghinionul de-a fi prins tocmai de acest braţ. Ca şi Pongo de altfel, nu găsise pe moment altă soluţie decât să se prindă de-un colţ de stâncă ţinându-se strâns.

Marian şi cu mine ne-am tras de la brâu celălalt pistol şi-am tras glonte după glonte astfel că polipul fusese de mai multe ori atins. În cele din urmă unul din cele două braţe care-l ţineau pe prietenul nostru negru dispăru sub apă urmă apoi al doilea braţ care după ce-l lăsă pe Pongo se undui după Barring pe care-l apucă strâns.

Acum sări şi Pongo înainte, cuţitul lui de spintecat rechini străluci de mai multe ori prin aer şi reteză braţele monstrului marin. Barring fusese eliberat. Se înălţă pe picioare şi sări în salturi mari spre fundul grotei. Pongo făcu exact contrariul, se opri şi privi cu atenţie în apă. Polipul părea să fie grav rănit, dar încercă totuşi să-şi mai întindă unul dintre braţe spre Pongo. Când braţul se ridică suficient deasupra apei, uriaşul negru lovi din nou, mai dezlipindu-i o bucată din el.

Noi fusesem martori şi actori la scena aceasta de groază, luminând cu lămpile noastre de buzunar şi golind pur şi simplu magaziile pistoalelor noastre, trăgând glonte după glonte.

Maha se linişti încetul cu încetul şi-acum se plimba nestingherit pe punte.

— N-ar fi mai nimerit Mariane, să punem pe tipul nopţii un om de pază, acolo pe deluşor? l-am întrebat eu pe prietenul meu. Dacă vine jonca fără ca noi să prindem de veste, am putea să comitem o imprudenţă. La lumina lunii de pe coama dealului se poate vedea destul de bine dacă s-apropie vreo joncă pe mare.

— Dar Java-Jim ne-ar putea deveni periculos, Robert chiar dacă acesta nu cunoaşte locul grotei. Dacă se va întoarce pe timpul nopţii într-adevăr vom putea constata mâine dimineaţă. Nu putem renunţa la o santinelă pe punte, întrucât nu m-aş bizui numai pe simţurile lui Maha.

Am tras la sorţi veghea pe punte după care ne-am dus la culcare, după cină.

Pongo preferase să doarmă pe punte, mai degrabă decât în cabină. El rămânea cea mai bună santinelă a noastră întrucât putea auzi şi-n somn apropierea unui duşman. Jonca însă nu se-ntoarse în timpul nopţii. Dimineaţa în zori am ridicat ancora, am ieşit din grotă, am intrat în golf şi de-acolo în largul mării unde am luat curs spre Padang, unde am şi ajuns pe la amiază. Marian la lăsat liber pe Fu Kung, care mai promise încăodată să părăsească cât mai repede ţinutul.

Marian a trecut pe la poliţie unde a semnat un protocol în legătură

cu întâmplările noastre legate de Java-Jim, descriind jonca, în detalii.

Vorbi şi despre eliberarea profesorului Barring şi toate se consemnară în protocol. Autorităţile au promis să trimită de-ndată un vapor pentru a cerceta insula de refugiu a piraţilor.

— Trebuie acum să căutăm hotelul în care aţi băut ceaiul ce v-a narcotizat, continuă Marian. Nu mă-ndoiesc c-acolo vom întâlni cunoştinţe vechi.

Masa de prânz am luat-o pe terasa hotelului unde am închiriat camerele.

— Teamă mi-e că Java-Jim a ajuns deja în Padang înaintea noastră şi-acum ne urmăreşte fiecare mişcare. Din acest motiv am pus iahtul nostru sub protecţia poliţiei şi în plus i-am lăsat la bord pe John şi pe Li Tan.

— Li Tan mai cu seamă nu trebuie în nici un caz să se-ndepărteze de bord, el ar putea fi mai întâi recunoscut cu uşurinţă, am spus eu.

— N-o va face, întrucât presupune şi el că peste tot poate da peste vechii lui „prieteni”.

— Dacă doriţi o să vă arăt după ce terminăm aici cu toate investigaţiile, peştera în care am găsit vâna auriferă, ne propuse Barring. Poate îmi veţi putea da vreun sfat în legătură cu exploatarea acestei mine.

— Nu suntem buni cunoscători în materie, domnule profesor. Dar poate că totuşi vă vom putea fi util, oarecum. Dacă totul decurge bine, am putea vizita chiar mâine mina cu pricina. Mai bine spus peştera – cel puţin deocamdată. Acum să ne informăm dacă cineva cunoaşte un hotel cu-n dragon pe faţada de intrare, care scuipă foc. O să-l întreb pe chelner, pare să fie tot chinez.

Marian îl chemă pe chelner la noi şi-l întrebă, fără nici o intenţie, ca din întâmplare, dacă cunoaşte bine oraşul.

— Sunt de opt ani aici, răspunde cel întrebat. Dacă domnii vor să se distreze bine, le pot da o adresă, acolo sunt dansatoare şi se poate fuma şi opium.

— Dă-ne mai multe adrese, cu astfel de localuri de petrecere şi servicii, râse Marian. Un cunoscut mi-a spus că pe-o anumită uliţă se află un mic hotel care pentru distracţia oaspeţilor săi e foarte nimerit. Îmi scapă acum numele, dar parcă pe poarta de intrare e pictat un animal fabulos, un fel de dragon, aşezat pe-un tron, care scuipă fum şi flăcări.

În ochii chelnerului scăpără o luminiţă ciudată. Păru să se gândească mai profund, dar la urmă scutură numai deznădăjduit capul.

— Un astfel de hotel, din păcate mi-e necunoscut, dar o să mă interesez cu plăcere la colegii mei. O să vă dau de veste peste câteva minute domnilor despre ce am aflat.

Chelnerul părăsi camera c-o plecăciune adâncă. Marian îi şopti lui Pongo câteva vorbe şi uriaşul părăsi şi el repede încăperea.

— Chelnerul va telefona acum hotelierului şi ne va spune c-a aflat adresa de la unul din colegii săi. De aceea l-am trimis pe Pongo, ca să-l urmărească.

— Crezi că chinezul ăsta să aibă cunoştinţe despre ce afaceri învârte hotelierul, Mariane?

— Sunt sigur! Nu i-ai observat ochii? Aş avea mare chef să anunţ poliţia.

— Care probabil c-ar strica totul, Mariane. Propun să mergem singuri la hotelul respectiv. Suntem doar trei şi mai rămâne Pongo, ca acoperire!

— Atunci rămâne aşa, vom merge numai noi singuri! Dar uite chelnerul pare să se reîntoarcă, Robert.

Într-adevăr se bătu la uşa noastră. La invitaţia lui Marian de-a intra, chelnerul îşi făcu intrarea.

— Unul dintre colegii mei mi-a putut da adresa. E vorba de hotelul lui Jo Hugan, care angajează un personal deosebit pentru satisfacţia clienţilor săi. Dacă doriţi vă pot face rost de-un ghid întrucât e atât de ascuns încât cu greu poate fi găsit.

— O să mergem mai târziu cu-n taxi, răspunse camaradul meu şi-l întrebă de adresă.

— Strada Cerului nr. 16, domnilor. Puteţi să-i spuneţi hotelierului că v-a trimis colegul meu Hu Kon. În acest caz veţi fi trataţi foarte bine.

Întrucât la aceste vorbe, în ochii chinezului din nou scăpără luminiţa aceea ciudată am fost conştienţi de dublul înţeles al vorbelor acestuia. Marian îi mulţumi şi-l concedie pe chelner am continuat însă să vorbim alte despre alte lucruri ca şi când hotelul cu pricina nu ne-ar mai fi interesat deloc. Am făcut toate acestea conştienţi că probabil chelnerul ne pândea.

Scurt timp dup-aceea apăru Pongo şi ne spuse că după ce acesta părăsi sala de prima dată o luase glonţ spre telefon şi vorbise agitat şi grăbit cu cineva de la capătul firului. La a doua părăsire a sălii, a alergat din nou la telefon şi în decursul convorbii a încuviinţat de mai multe ori, dând din cap.

Marian râse pentru că bănuiala lui deveni o certitudine.

— Să sperăm că patronul hotelului nu vă va recunoaşte, domnule Barring, începu Marian. E şi el părtaş la administrarea acelui somnifer, după părerea mea.

— M-a văzut doar o singură dată şi este destul de mult de atunci.

— Poate că nici n-ar strica dacă v-ar recunoaşte. Cu noile noastre arme sperăm să le dejucăm toate planurile. Am putea trage de-ndată ce sorţii ne-ar fi defavorabili. Adversarii noştri nu le va strica nici lor,

un mic somn, ce-i va scoate din luptă, fără a-i primejdui cu ceva.

După-amiaza ne-am petrecut-o vizitând oraşul. La sfârşitul plimbării am intrat într-o cafenea portuară şi ne-am bucurat de tabloul animat pe care-l oferă strada pestriţă şi portul.

Deodată Marian mă înghionti şi-mi arătă un cerşetor la o oarecare distanţă, care le vorbea trecătorilor. Am vrut să-l întreb pe Marian cea vrut să-nţeleagă prin asta, dar în clipa aceea am văzut că cerşetorul ne-a aruncat o privire de avertisment, după care-şi reluă expresia lui obişnuită. Cerşetorul era un chinez care se-ndreptă acum spre localul nostru, cerând de pomană în drum trecătorilor.

Când ajunse la masa noastră, întinse o mână rugătoare, în timp ce ne şoptea:

— Astă seară nu mergeţi la hotelul cu dragonul scuipând flăcări. Altminteri mari neplăceri!

Marian îi aruncă cerşetorului un ban de aur, după e are acesta se retrase mulţumind.

— Acesta n-a fost deloc cerşetor, Robert! îmi şopti Marian. Un adevărat cerşetor nu s-ar fi îndepărtat imediat, mai ales după ce ne-a stârnit mila. Dar iată vine Pongo, poate el ne va lămuri care-i problema şi cu cerşetorul nostru.

Marian îi făcu semn lui Pongo care se apropie şi ne spuse toată tărăşenia de adineauri.

— Pongo văzut cerşetor şi-l va recunoaşte, ne asigură uriaşul nostru camarad negru.

În clipa următoare dispăru de pe terasa unde stăteam noi. Barring ne povesti câteva aspecte din munca lui de cercetător. N-am ezitat însă să fim extrem de precauţi şi ne-am luat toate măsurile de prevedere întrucât după opinia lui Marian, Java-Jim sosise în Padang.

V
ÎN TAVERNA CU OPIU

DE MAI MULTE ORI chelnerul nostru care ne deservea camera de hotel ne întrebă dacă să comande un automobil care să ne ducă pe strada Cerului. Marian spuse că nu eram atât de grăbiţi şi că va alege el însuşi ora la care se va duce.

În cele din urmă Pongo reveni. După multe căutări l-a găsit pe cerşetor şi l-a urmărit în secret. La ivirea întunericului, cerşetorul a nimerit în port şi-n apropierea iahtului nostru s-a comportat atât de suspicios încât Pongo era cât p-aici să-i spună vreo două vorbe dure.

Deodată cerşetorul dădu un fluierat, căruia i se răspunse de pe iahtul nostru, c-o oarecare şovăială. Acesta fusese Li Tan, care coborî pe uscat şi-l salută bucuros, pe amărâtul nostru, după ce povestiră o grămadă de lucruri, pe care Pongo fireşte n-avea cum să le înţeleagă.

Pongo interveni apoi si-l întrebă pe Li Tan ce face pe uscat.

Li Tan îi spuse lui Pongo că cerşetorul nu era altul decât tatăl său, care era foarte recunoscător *massers* că i-au salvat fiul. Înc-o dată Ho Tan, cerşetorul, ne avertiză în legătură cu hotelul unde urma noi să descindem.

Mai multe nu avea voie să spună, întrucât trădarea era pedepsită cu moartea.

— Să presupunem că Ho Tan aparţine bandei şi că ne-a avertizat numai din recunoştinţă. Vom merge acum chiar în acest hotel, dar ne vom comanda taxiul chiar noi.

— Pongo va urmări *massers* şi va avea grijă să nu se-ntâmple nimic, spuse uriaşul negru.

— Dacă luăm o maşină Pongo, nu vei putea şti unde ne-ndreptăm, zise Marian.

— Pongo face totuşi, spuse uriaşul, râzând.

Am părăsit camera şi-am coborât în holul hotelului, unde chelnerul ne-ntrebă dacă poate chema taxiul. Marian refuză mulţumind spunând că încă nu ne hotărâsem dacă vom merge chiar astăzi la hotelul cu dragonul pictat.

Pe faţa chelnerului se oglindi o dezamăgire adâncă. Pongo părăsise pe nesimţite hotelul şi nu l-am mai văzut când am ieşit în stradă. Am început s-o luăm agale spre port şi de-abia acolo Marian făcu semn unui automobil dându-i adresa hotelului de pe strada Cerului 16.

Şoferul care era un om cumsecade ne întrebă dacă acolo voiam să vizităm un hotel.

— Aşa este, dar cum de ştii asta?

— Să mă ierte domnii dar s-au întâmplat în ultima vreme atât de multe nenorociri acolo încât poliţia s-a interesat de mai multe ori de hotelul acela.

Marian îi mulţumi pentru avertisment, spunându-i să nu-şi facă griji, întrucât noi eram pregătiţi pentru asta.

— Totuşi un serviciu ne-ai putea face dumneata. Ne-ai putea aştepta undeva cu maşina în apropierea hotelului se-nţelege şi-ţi voi plăti timpul de aşteptare în avans.

Şoferul fu de acord după care maşina porni.

Nu era prea departe pân-acolo, dar hotelul era atât de ascuns, încât noi fără automobile şi-un ghid pe măsură cu greu l-am fi putut găsi.

Când maşina noastră trecu prin faţa hotelului, un chinez ne ieşi în întâmpinare şi ne întrebă c-o faţă zâmbitoare:

— Vor vrea domnii prin prezenţa lor să-mi lumineze umila mea cocioabă? veţi fi bine trataţi. Jo Hugan va avea de grijă să nu fiţi nicidecum tulburaţi.

Marian la-nceput nu răspunse nimic. Am păşit în grabă prin holul hotelului. Aici am aşteptat până ce chinezul veni spre noi.

— Ne-ar plăcea să petrecem puţin timp aici, spuse Marian. Arată-ne, te rog, o măsuţă de unde se poate vedea totul bine şi adu-ne două cupe de şampanie.

Chinezul se strâmbă puţin, când auzi comanda cu şampania lui Marian, întrucât se aştepta la o altfel de comandă, rămase însă politicos şi servi mai departe.

— Vreau cumva domnii să mănânce ceva? întrebă mai departe chinezul.

— Nu, mulţumim, tocmai am mâncat. Arată-ne mai bine, unde putem să luăm loc.

Chinezul ne conduse într-o sală mare, care era destul de aglomerată. Acolo, într-un colţ am luat loc, iar Jo Hugan însuşi ne aduse şampania. Marian cercetă gâtul sticlei, pentru a vedea dacă foiţa de staniol este sau nu deteriorată.

Turnă el însuşi şampania în pahare după ce deschise una din sticle şi gustă prevăzător. Şampania avea încă un gust bun.

Pereţii nişei în care stăteam erau acoperiţi cu mătase chinezească. Marian se uită de câteva ori într-acolo. Deodată perdeaua fu dată la o parte şi-o dansatoare de cel mult optsprezece ani, de provenienţă europeană îşi făcu timidă apariţia. Cum de-a ajuns ea în acest local?

Marian îi făcu semn de-ncurajare. Ea păşi sfioasă la masa noastră şi şovăind luă în cele din urmă loc, la îndemnul lui Marian.

— Te temi cumva de noi, micuţă domnişoară? o întrebă amicul meu. Ai putea să bei liniştită un pahar de şampanie cu noi.

Perdeaua fu pentru a doua oară trasă deoparte şi de data asta apăru chipul surâzător al lui Jo Hugan. Ne aduse o nouă cupă de şampanie şi-o privi cu subînţeles pe dansatoarea lui. Fata tresări vizibil. De-abia ce dispăru chinezul şi Marian făcu o mică plecăciune musafirei noastre, şoptindu-i:

— Să n-ai nici o grijă, copilo! N-o să-ţi facem nimic! Poate chiar o să te ajutăm. Ai venit de bună voie aici sau ai fost obligată?

Copila se uită înspăimântată în toate părţile şi răspunse atât de încet că de-abia am putut-o şi noi auzi:

— Nu pot să vă povestesc nimic, altfel voi fi bătură!

— Să nu-ţi mai fie frică de hangiu micuţa mea! spuse Marian. Dacă vrei putem să te luăm de-ndată cu noi.

— Sunt de naţionalitate germană, spuse dansatoarea şi-am fost răpită chiar de lângă părinţii mei, cu forţa. Vaporul nostru s-a oprit în acest oraş pentru şase ore. Am plecat cu mama în oraş pentru a-mi face cumpărăturile. Deodată mama mea a dispărut. Un domn s-a apropiat de mine spunându-mi că mama mea m-aşteaptă într-o străduţă laterală. Ea l-ar fi rugat să mă ducă acolo. L-am urmat pe acel domn fără să bănuiesc nimica. În străduţa în care am ajuns cineva mi-a aruncat un văl pe faţă şi-am fost târâtă într-una din case. Mi-am

pierdut cunoştinţa. M-am deşteptat de-abia aici. Acum trebuie să dansez în faţa musafirilor. La început am fost ţinută două luni întregi într-o mică cameră, prizonieră. Apoi am fost obligată să dansez. De trei luni sunt aici. Dacă-mi veţi ajuta să mă eliberez vă voi fi foarte recunoscătoare.

— Se mai găsesc şi alte tinere fete aici, cărora li s-a întâmplat la fel? vru să ştie Marian.

— Mai sunt în afară de mine încă şase aici. Am încercat să anunţăm poliţia dar n-am reuşit şi-am fost aspru pedepsite.

— Ai apărut la porunca lui Jo Hugan?

— Şeful mi-a spus să vin tocmai în această rezervă şi să mă întreţin cu domnii. Mi-a dat o mică pastilă pe care trebuia s-o arunc în sticla de şampanie. Este vorba de opiu şi după aceasta, domnii vor visa foarte frumos.

Eu nu eram de părere că era vorba de opium iar camaradul meu avea aceeaşi opinie. Ceru să i se dea pastila şi-o examină cu atenţie.

— Nici vorbă de opium, cu siguranţă vreo otravă cu efect rapid.

Ne-am băut şampania. Jo Hugan apăru din nou pentru a se interesa de alte dorinţe pe care le-am mai fi avut.

Marian comandă o a treia sticlă de şampanie din acelaşi sort pe care Jo Hugan o aduse imediat. De-abia am luat câteva înghiţituri din această nouă băutură şi ne-am simţit deodată foarte obosiţi. Nu ne puteam mişca şi-am văzut numai cum peretele nişei s-a deschis. Noi toţi împreună cu micuţa dansatoare am fost traşi înăuntru. Un întuneric de nepătruns ne-a înconjurat deodată.

Au trecut ore până m-am trezit. Zăceam legat într-o pivniţă cu boltă, în care se mai găsea o masă lungă de lemn. Prietenii mei erau şi ei prezenţi, legaţi la fel ca mine. De tavan atârna un bec electric de voltaj redus. Marian se trezise şi-mi spuse râzând:

— O capcană, Robert! Nu m-am gândit că Jo Hugan va prepara în felul lui cea de-a treia sticlă de şampanie pe care ne-a servit-o. Mă-ntreb de ce nu ne-a ucis imediat.

— Poate vrea să ne şantajeze? Înainte de toate doreşte fireşte să ştie locul filonului meu aurifer dar oricum nu i-o voi spune-o!

— Nu stăm chiar aşa de rău, domnule Barring. Pongo este afară. Dacă va dura prea mult până să ne reîntoarcem ne va căuta cu siguranţă.

— Dar cum ne va găsi el aici, domnule Farrow? Chinezii sunt maeştrii în plasamentul uşilor şi încăperilor secrete.

— Vom încerca fireşte să ne eliberăm prin forţele noastre proprii mai întâi. Legăturile îmi sunt ceva mai slobode. Mă deranjează doar becul electric. Probabil că suntem urmăriţi printr-o lucarnă, altfel nu ne-ar fi înzestrat cu lumina electrică „apartamentul” glumi Marian.

— În căptuşeala mânecii mele stângi e ascuns un mic cuţitaş de

buzunar, spuse profesorul Barring. Poate c-o să reuşiţi să mi-l scoateţi, apoi ne vom elibera repede cu toţii.

— Pe masa aceea lungă stau toate lucrurile noastre, Mariane, chiar şi armele, am constat eu.

— Poate că hangiul ne-a răpit la comanda altuia, Robert şi acestuia trebuie să-i înmâneze deasemeni, toate lucrurile noastre. Aşezaţi-vă astfel domnule profesor să pot ajunge la mâneca dumneavoastră.

Pe cât posibil, fără să dea de bănuit, Barring se mişcă astfel încât cu mâinile legate la spate să vină în dreptul lui Marian.

A durat destul de mult până ce Marian a găsit cuţitaşul şi legăturile lui Barring au putut fi tăiate. Profesorul îşi luă în primire cuţitul la rândul său şi ne tăie repede legăturile. Sforile le-am aruncat fără să le dăm atenţie, sub masă. Mica dansatoare care pân-acum, plângea înfundat numai, făcu ochii mari când ne-am luat armele şi Marian îi dădu şi el un cuţit cu care în caz de nevoie să se apere.

— Se pare că n-am fost încă văzuţi Robert, continuă prietenul meu. Dacă ceasul meu, n-a fost cumva aranjat, zăcem aici de cel puţin două ore, deşi mi se pare c-a trecut ceva mai mult.

— Atunci ar fi cazul ca Pongo să-şi facă în curând apariţia. El n-are răgaz decât până la miezul nopţii.

— Mai este înc-o jumătate de oră pân-atunci. Tăcere! Aud paşi. Să ne aşezăm din nou în aşa fel, de parcă am fi încă legaţi. Ţine pistolul cu gaz pregătit, acum se iveşte-n sfârşit ocazia să-l probăm.

Ne-am aşezat din nou pe jos şi ne-am ascuns armele. În lacătul uşii se-nvârti o cheie, uşa a fost deschisă şi un alb îşi făcu intrarea, zâmbindu-ne batjocoritor – nimeni altul decât piratul Java-Jim. În urma acestuia apăru şi faţa lui Jo Hugan.

— Aţi dormit bine, domnilor? întrebă Jim. Vedeţi aţi crezut că mi-aţi scăpat, dar nu este aşa. Acum că sunt din nou la „cârmă” profesore, voi face ce vreau cu dumneata. În cel mult trei zile îmi vei dezvălui secretul, poţi să faci pariu pe asta.

— N-o să-ţi dezvălui niciodată locul unde se află mina auriferă, spuse Barring sărind în picioare şi aruncându-i lui Java-Jim pistolul în faţă.

Totul s-a desfăşurat cam fără plan şi negândit. Marian şi cu mine ne-am văzut nevoiţi să scoatem pistoalele cu gaz pentru a-i scoate din luptă pe Jo Hugan şi Java-Jim, dar cei doi au fost mai rapizi. Din câteva sărituri au dispărut. Uşa se trânti după ei, dar înainte ca să poată fi închisă cu zăvorul de afară, Marian şi Barring se aruncară în ea pe dinăuntru. Urmă o luptă al cărui rezultat fu că cei doi răufăcători scăpară cu fuga în gang. Noi eram liberi dar încă nu-i prinsesem pe duşmanii noştri.

La capătul culoarului o scară ducea sus într-o cameră luxos mobilată care pesemne că aparţinea lui Jo Hugan.

Doi negrii ne ieşiră în întâmpinare dar gloanţele noastre de sticlă îi aruncară pur şi simplu la pământ. Barring nu ştia încă că gloanţele noastre numai ameţesc şi de-aceea credea că sunt mortale. Avu o apreciere laudativă mai ales la faptul că erau silenţioase.

După mai multe căutări am ajuns în sala cea mare unde se mai aflau câţiva musafiri beţi, sau ameţiţi de opium. Aceştia stăteau rezemaţi de scaune, sau pur şi simplu pe jos. Marian îi aduse repede la realitate când le strigă:

— Scularea domnilor! Cine mai întârzie pe-aici va avea curând de-a face cu poliţia.

Aproape toţi s-au ridicat din starea lor, la vorbele lui Marian, care mai ţinea încă ambele pistoale în mână.

În acelaşi timp din toate colţurile odăii au năvălit chinezi şi malaiezieni voind să ne atace, întrucât purtau arme în mâinile lor. Nu puteam lăsa să se ajungă la o luptă:

— Hotelul este înconjurat de poliţie, îi lămuri pe loc Marian. Toţi sunteţi prizonierii noştri! Toţi! Cine ne atacă primeşte un glonte în cap.

Asta putea Marian s-o mai spună întrucât acum musafirii şi servitorii păreau să se fi unit în dorinţa lor comună de a ni se opune. Am tras imediat cu proiectilele noastre de sticlă, câţiva atacatori prăbuşindu-se imediat. Dar apăreau tot mai mulţi oameni. Părea că aici era chiar sediul central al piraţilor.

Şi duşmanii noştri au început să facă uz de arme, astfel încât gloanţele şuierau pe deasupra capetelor noastre.

Deodată în spate se deschise o uşă prin care îşi făcură apariţia Java-Jim şi Jo Hugan. Marian şi cu mine ne reîncărcasem pistoalele cu câteva clipe mai-nainte.

Am tras simultan, piratul prăbuşindu-se. Jo Hugan îşi căută salvarea în fugă, gurul chinez fiind mai sprinten decât credeam.

În momentul următor am auzit afară sirenele poliţiei. Câteva secunde mai târziu poliţiştii pătrunseră în sală. Lupta fu scurtă. Aproape toţi bandiţii care au luat parte la luptă au putut fi luaţi prizonieri. Numai Jo Hugan lipsea, dar trebuia să fie în local, fiindcă acesta fusese înconjurat ca de vreo oră de poliţie. Şoferul îi alarmase când a văzut cum doi chinezi transportau un corp neînsufleţit.

Aceştia l-au lăsat la o anumită depărtare în stradă.

Şoferul l-a cercetat şi-a văzut că era grav rănit, ceea ce la determinat să alarmeze poliţia.

Inspectorul de poliţie a fost foarte bucuros când Marian i l-a predate pe Java-Jim, încă ameţit. Jo Hugan încă nu fusese găsit. Poliţia i-a luat în primire pe toţi bandiţii şi pe fetele din local, le-a luat sub protecţia sa.

Noi am rămas în încăperile hotelului cufundat în obscuritate.

— Dar unde-ar putea fi Pongo? am întrebat eu îngrijorat.

Nici Marian nu-mi putut da nici o explicaţie.

Am rămas tăcuţi în sala întunecată pândindu-l pe Jo Hugan, întrucât noi presupuneam că după retragerea poliţiei îşi va face din nou apariţia.

În cele din urmă am auzit un fâşâit uşor. Mi-am aprins brusc lampa. În mijlocul sălii stătea Pongo ţinându-l pe Maha ghepardul nostru, de lesă. Marian merse-n spre Pongo spunându-i:

— Acum cu siguranţă că-l vom prinde pe Jo Hugan, Maha îi va găsi urma, fără doar şi poate.

Am cercetat încăodată întregul local. Fireşte că-ntre timp Jo Hugan ar fi putut să-şi caute scăparea în fugă pentru că poliţia se retrăsese deja de vreo două ore, după ce-şi luase prizonierii. Să-şi fi lăsat proprietatea aşa, de izbelişte?

Maha căută destul de mult, dar zadarnic. În cele din urmă ne conduse la un perete în care nu se vedea nici o uşă şi pe care Marian se puse de-o cercetă imediat, în speranţa de-a găsi vreo uşă secretă.

Am ciocnit în perete până ce-am găsit un locşor în care suna a gol.

Pongo alergă afară şi se-ntoarse cu-n topor solid pe care-l găsise în pivniţă. Cu această unealtă îşi făcu de lucru la perete. Acesta nu rezistă mult. Am pătruns prin spărtură într-o încăpere… Unde la un colţ al acesteia stătea… Cel căutat, Jo Hugan, care ţinea în fiecare mână câte un pistol. Marian trase de două ori cu pistolul de gaz. Chinezul căzu nemişcat la pământ pentru a se trezi din nou în… Celula închisorii oraşului.

Mai târziu a fost găsită jonca piraţilor pe coastă şi adusă la Padang. Marian puse de-l arestă şi pe chelnerul care-i telefonase de două ori lui Jo Hugan.

În zilele următoare intenţionam să vizităm filonul aurifer despre care ne vorbise profesorul Barring. Despre toate aceste aventuri trăite va fi vorba într-un volum următor.

Aventurile submarinului Dox 255

Hans Warren

I
COLONISTUL

— BARRING POATE SĂ SE SIMTĂ FERICIT, dacă aurul te poate face, într-adevăr fericit, Robert. Filonul său aurifer se arată a fi deosebit de bogat. Îi doresc această bucurie, după câte a avut de pătimit până să reintre în posesiunea bunurilor sale (vezi vol. 244, 246).

— Sfatul tău s-a dovedit bun, cel mai bun pe care l-a putut primi, Mariane. Dacă s-ar fi adresat de la bun început autorităţilor în drept ar fi fost cruţat poate de toate nenorocirile care s-au abătut asupra lui. Acum poate să-şi exploateze-n linişte mina şi să-şi plătească doar treimea care datorează statului. Pentru asta primeşte protecţie din partea autorităţilor, la caz de nevoie, intervenind chiar cu forţa militară.

Noi îl găsisem pe profesorul Barring pe una dintre insuliţele mai puţin însemnate ale Sumatrei, ţinut prizonier de către piraţi, l-am eliberat apoi din custodia piraţilor, care voiau să-i smulgă secretul minei de aur. Acesta însă s-a ţinut tare şi n-a trădat nimic (vezi vol. 246).

La sfatul lui Marian a luat legătura cu autorităţile şi a primit permisiunea de-a exploata filonul aurifer cu condiţia de-a ceda o treime din profit.

Pentru asta primea chiar protecţie militară astfel încât putea lucra în toată liniştea.

Am văzut şi noi peştera de aur, care se găsea în apropierea localităţii Padong-Padjang. Ne-am reîntors apoi cu acesta din nou la Padang pentru a fi de faţă ca martori la încheierea contractului dintre acesta şi guvern.

Acum eram liberi de-a căuta noi înşine comoara piraţilor pe care căpetenia acestora Solbre (vezi vol. 235) cu ajutorul a doi chinezi o transportase într-un loc secret. Am găsit caietul de notiţe al piratului care indica locul de destinaţie al comorii dar totul era meşteşugit codificat şi tocmai acest secret al codificării voiam noi să-l descoperim.

Iahtul nostru îl lăsasem în Padang sub protecţia poliţiei însărcinându-l pe John, marinarul nostru de încredere, să nu permită nimănui să ajungă la bord. Şi musul nostru, chinezul Li Tan rămăsese la bord.

După ce lucrurile în legătură cu profesorul Barring reintraseră pe făgaşul normal ne-am luat un rămas bun călduros de la acesta şi ne-am reîntors la Padang. L-am luat şi pe Maha, ghepardul nostru, care ne făcuse numeroase servicii în cursul evenimentelor desfăşurate

anterior.

Nu vroiam să zăbovim mult în localitate Padong-Padjang întrucât bănuiam că piratul mai are destui spioni care să ne deconspire oricând identitatea.

Din Padong-Padjang nu-i o depărtare mai mare decât şaizeci de kilometri, pe care voiam s-o acoperim cu piciorul, socotind că ne-ar trebui aproximativ două zile pentru treaba asta.

Jumătate din distanţă o străbătusem deja, când Marian îl strigă pe Pongo, rugându-l să se uite după un loc potrivit unde să ne instalăm tabăra pentru noapte.

Drumul nostru ducea în cea mai mare parte prin regiuni muntoase, cam la o altitudine de 1000 de metri. Aici se găseau o mulţime de peşteri, care toate păreau foarte nimerite pentru a găzdui secretul şi comoara lui Solbre.

Pongo mergea alături de Maha, cam la vreo douăzeci de metri înaintea noastră.

Întrucât nopţile în regiunea asta sunt foarte reci îşi luase fiecare dintre noi câte o pătură în plus, legată peste rucsacurile noastre. Pongo, aprobă numai cu capul, încuviinţând, la dorinţa lui Marian, să caute un loc pentru tabără. Acesta se opri brusc şi ne făcu semn.

Drumul făcea o cotitură. De îndată ce ne-am apropiat de uriaşul negru, acesta ne arătă o colibă plasată aproape de peretele de stâncă, la vreo 200 de metri depărtare.

La sfatul comisarului de poliţie din Padang n-am folosit drumul obişnuit către Padong-Padjang ci am ales o cărare ascunsă, care ducea prin munţi. Despre coliba cu pricina, comisarul nu ne povestise nimic. Asta-l punea mai ales pe gânduri pe Marian, care scutură numai din cap cu neîncredere şi spuse:

— Cred că ne-am rătăcit, Robert. Dacă ăsta ar fi fost drumul corect nu văd de ce comisarul n-ar fi menţionat coliba asta, unde am fi putut înnopta. Pare a fi nelocuită, dar cu toate acestea trebuie să fim foarte precauţi. Cel mai bine ar fi să-l trimitem pe Maha înainte, ghepardul va mirosi cu siguranţă dacă se află un om în apropiere.

— Pongo merge cu Maha la colibă şi caută. Pongo crede că aici nici un om, spuse credinciosul nostru tovarăş.

Fără a mai aştepta răspuns de la Marian, el se strecură cu Maha înainte, spionând cu atenţie în jur. Ne-am oprit locului, privind pe uriaşul negru care ajunsese deja la uşa colibei. Maha nu dădu nici un semn de nelinişte, astfel încât Pongo bătu cu putere-n uşă. Nimeni nu-i deschise.

Ne-am apropiat şi noi încet de uşa colibei. Aceasta era construită în stil american din bârne solide de lemn. Trunchiurile de copac trebuiau să fi fosta duse din altă parte pentru că aici nu se găseau copaci de genul ăstora din care să se croiască materialele astea de construcţie.

Cine pusese să fie transportaţi aceşti copaci doborâţi într-o regiune unde erau obişnuite doar clădirile din piatră?

Ce scop se urmărise astfel?

Marian păruse să nutrească aceleaşi gânduri întrucât spuse:

— Drumul ăsta pare a fi fost destul de străbătut şi pare să fi fost construit ca o fortăreaţă aici, deşi nu-i văd rostul. Este seară şi-ncurând se va lăsa întunericul şi oricum avem nevoie de-un adăpost pentru noapte. Să-ncercăm să deschidem uşa şi dacă va apare şi proprietarul îi vom cere permisiunea retroactiv să înnoptăm aici.

Pongo examină acum coliba din toate părţile, adică din trei părţi întrucât cea de-a patra parte îl constituia chiar peretele de stâncă.

Coliba era plasată pe-un platou înconjurat din trei părţi de stânci înalte. Cea de-a patra direcţie conducea înspre o prăpastie adâncă de cel puţin 500 de metri.

Marian examinase cu multă atenţie uşa colibei, înfigându-şi lama cuţitului în crăpătura acesteia. Dură o perioadă până ce uşa se sparse şi-am putut năvăli cu toţii în interior.

Geamurile înfundate nu lăsau nici o geană de lumină să pătrundă în colibă, de-aceea am aprins lămpile noastre de buzunar pentru a lumina în interior şi a putea totuşi vedea ceva.

Mobilierul din interior era primitive. În fundul încăperii se găsea o sobă iar aproape de-un perete îngust, de-a lungul acestuia erau plasate două paturi, ceea ce dovedea faptul că în colibă se adăpostiseră oameni. Praful care se depusese pe obiectele din încăpere dovedea că de multă vreme nu mai locuise nimeni aici. Marian aprinse lampa antică care atârna de plafon.

După ce am zăvorât uşa masivă din interior, ne-am apucat să cercetăm temeinic încăperea. N-aveam nici un drept să procedăm aşa, înfrângând dreptul de proprietate al proprietarului de jure, dar ne gândeam mai întâi că-n această regiune nu era exclus să mişune spionii lui Solbre de care trebuia să ne păzim.

Am căutat o vreme îndelungată, dar n-am găsit nimic ce să ne dea de bănuit. Întrucât era destul lemn uscat prin preajmă, Pongo aprinse focul în sobă, pentru a încălzi conservele pe care doream să le consumăm la cină. Marian şi cu mine ne-am instalat într-un colţ al încăperii, la o măsuţă de lemn unde am început să studiem harta regiunii. Am ajuns la concluzia că ne-am rătăcit de la cărarea care ducea prin munţi spre localitatea Padong-Padjang. Probabil că ne-am îndepărtat de traiectoria iniţială a cărăruii, dar nu foarte mult şi speram că-n ziua următoare să dăm de drumul bun.

Maha se postase la uşa colibei şi-acum adormise acolo. Uşa era solidă şi-mi produse o bună impresie. I-am spus lui Marian:

— Coliba îmi aduce aminte de peregrinările noastre prin America. Ţi-aduci aminte când l-am vizitat pe Old Mutton în junglă? l-am

întrebat pe Marian. Să sperăm că nu vom mai petrece o noapte tot atât de agitată ca atunci când indienii nu ne-au lăsat în pace să dormim şi până la urmă au aprins şi coliba?

— Indieni din fericire nu se mai găsesc pe-aici, dar potrivnicii noştri nu par mai puţin primejdioşi. Aici în colibă nu mă tem de vreun atac. Stăpânii de drept ai acesteia par s-o fi părăsit de mult.

— Şi nu-i exclus să apară chiar la noapte. În caz c-o fac sper să nu ne-arunce afară.

Pongo pregătise între timp masa, care ne prii foarte bine. Îşi primi şi ghepardul partea, după care îşi luă în primire din nou postul său de santinelă.

Marian scoase după cină încăodată din chimir carnetul de notiţe al lui Solbre, după care reciti cu atenţie însemnările acestuia exprimate sub formă de ghicitoare:

„Acolo sus, unde diavolul îşi arată faţa sa străinilor, sunt domeniul şi bogăţiile mele. Apucă un corn al diavolului şi vei putea veni la mine. Papa, aşa strigă copilul după tatăl său. Cuvântul îmi serveşte şi mie drept orientare. În apropiere de Pa-Pa diavolul stă la pândă. Vei ajunge la el dacă postezi în locul potrivit, când la mănăstirea veche, exact la miezul nopţii va apărea dragonul, ce la lumina lunii îţi va arăta calea...”

— Singurul lucru pe care pân-acum l-am identificat oarecum din toată această poveste e iniţiala Pa-Pa, în care bănuiam localitatea Padong-Padjang, mărturisi Marian.

Ce crezi că s-ascunde sub numele de diavol, Robert?

— După părerea mea nu poate fi decât un colţ de stâncă ce aduce oarecum cu reprezentarea diavolului. Cred c-ar fi bine să vizităm mai întâi mănăstirea cea veche, înainte de-a mai emite vreo judecată.

— Crezi că-n perimetrul vechii mănăstiri va apare cu adevărat la miezul nopţii un diavol, care să ne arate drumul?

— Poate că nu tocmai aşa, dar asta putem judeca numai la faţa locului. Dar ce are Maha? Se pare c-a devenit foarte neliniştit.

— *Masser* fie linişte! ne avertizează Pongo. Afară s-aude paşi, ne şopti-n aceeaşi clipă Pongo.

Am amuţit trăgând cu urechea dar n-am putut distinge nimic afară. Dacă nu l-aş fi văzut pe Maha cu părul zbârlit aş fi presupus că Pongo s-a înşelat de data asta.

Am tresărit în momentul când am auzit o lovitură de pumn puternică.

Pongo se uită întrebător la Marian şi când acesta dădu din cap, merse la uşă, îl îndepărtă pe Maha şi deschise uşa dintr-o smucitură.

Afară domnea un întuneric adânc. În pragul uşii se afla o siluetă înaltă şi masivă c-o barbă întunecată. Deşi chipul omului era ars de soarele tropicelor şi omul purta vestminte malaieziene am recunoscut

de îndată că omul aparţinea fără nici un fel de dubiu, rasei albe.

În chimirul său stăteau înfipte două pistoale şi-un cuţit lat, iar pe umăr avea atârnată o puşcă cu repetiţie.

Marian şi cu mine stăteam acum în faţa uşii iar străinul ne privea întrebător. Am bănuit c-avem în faţă pe proprietarul de drept al colibei de aceea Marian i s-a adresat pe-un ton deosebit de politicos:

— Presupun că dumneata eşti proprietarul colibei de faţă şi când omul înclină numai capul, Marian continuă: Te miră poate că ne-ai găsit aici. Ne-am rătăcit de la drumul nostru şi-am nimerit aici, dând peste adăpostul ăsta care ni s-a părut propice pentru noapte. De-abia după ce-am deschis uşa, am descoperit că adăpostul poate că aparţine cuiva, care-l mai locuieşte încă. Sper că nu va fi interpretat fals gestul nostru şi n-am deranjat prea mult legile ospeţiei.

Omul acesta înalt se uită pătrunzător la noi, mai întâi. Când privirea sa căzu asupra siluetei lui Pongo o vie mirare i se zugrăvi pe chip. Păşi înspre uşă şi-o închise cu grijă. Lui Maha aproape că nu-i acordă nici o atenţie, deşi ghepardul îl urmărea necontenit, fiind gata să intervină dacă ar fi fost cazul.

Merse apoi până la masa de lemn, se-ntoarse din nou înspre noi, ne privi direct în ochi, după care ne întinse mâna. Cu acest prilej ni se adresă c-o voce joasă, adâncă, de bas.

— Vă salut ca pe musafirii, domnilor. Locuinţa mea nu e mare, dar va ajunge pentru toţi. Dacă nu mă înşel am în faţa mea pe domnii Farrow şi Bertram împreună cu credinciosul lor prieten negru Pongo, nu-i aşa domnilor?

Aş fi crezut orice despre acest om, dar n-aş fi bănuit să ne cunoască. Trebuia să fi făcut o mină foarte mirată, întrucât străinul continuă.

— De-abia când l-am văzut pe Pongo am ştiut în faţa cui mă aflu.

Marian recunoscu, după ce ne-am mai venit în fire, drept ceea ce eram.

Proprietarul colibei nu vădea nici o dorinţă de-a ne spune numele său. Ne rugă să luăm loc şi să-i mai relatăm câteva din aventurile noastre recente.

Marian îmi făcu semn să povestesc câteva din ultimele noastre întâmplări, ceea ce am făcut cu plăcere. După un sfert de oră, străinul mă-ntrerupse şi zise:

— Când am fost ultima dată la Padang am auzit multe zvonuri în legătură cu aventurile dumneavoastră. Despre unele am citi în ziare. Întrucât l-am recunoscut pe Pongo am vrut să mă asigur prin povestirile care le spuneţi că nu m-am înşelat. Acum sunt sigur de asta, aşa că mă pot prezenta eu însumi. Mă numesc John Ruptra. Acesta de fapt nu-i numele meu adevărat, pe care deocamdată prefer să-l trec sub tăcere. Trăiesc aici ca un pustnic, după ce viaţa mi-a dat

destule lovituri grele. Peste tot sunt recunoscut. Am purtat lupte îndârjite cu autorităţile şi prin afirmaţiile sub jurământ ale unei femei am fost condamnat de către acestea la moarte. Dar asta datează de-acum cinci ani. Dacă doriţi vă voi istorisi mai târziu povestea mea, deocamdată atât trebuie să ştiţi că staţi la un loc cu-n învinuit de crimă şi condamnat pe deasupra.

Marian îi întinse mâna peste masă omului din faţa noastră spunându-i:

— Ştiu că eşti nevinovat de crimă, domnule Ruptra, altfel nu ne-ai fi mărturisit deschis despre toate acestea. Participăm cu toţii la nenorocirea dumitale, este însă devreme aşa că ne poţi povesti liniştit istoria dumitale, poate că te vom putea ajuta şi noi într-o modalitate oarecare.

— Când v-am recunoscut de prima dată ăsta a fost şi gândul meu, deşi nu prea văd cum m-aţi putea ajuta în acest caz. Am evadat într-o bună zi, înainte de execuţia mea. Numai credinciosului meu servitor Guido îi pot mulţumi că azi mai sunt liber şi-mi pot continua în secret cercetările pentru a-mi dovedi nevinovăţia. De multe săptămâni trăim aici, în pustietate, unde am ridicat şi coliba aceasta. În Batavia trăieşte un prieten foarte bun de al meu, care m-a ajutat să-mi procur noile acte de identitate pe numele Ruptra. El singur ştie unde mă aflu, dar nu va spune-o autorităţilor care-au pus pe capul meu o mare sumă de bani în caz că voi putea fi capturat. Vă voi spune pe scurt povestea cea mai amară a vieţii mele, în speranţa că mă veţi putea ajuta într-un fel oarecare, întrucât ştiu că dumneavoastră cunoaşteţi Asia mai bine decât orice european. În partea de sud a insulei Borneo, posed o plantaţie pe care am mărit-o considerabil în ultimii ani. Am angajat peste o sută de indigeni şi mă bucur în regiune de un bun renume. De naştere sunt englez dar a trebuit să-mi părăsesc patria întrucât acuzaţiile unei femei m-au dezonorat într-atât încât tatăl meu, care între timp a murit, a dorit ca eu să emigrez. Familia noastră poseda multe bunuri în Anglia şi era foarte avută. Cu portofelul bine garnisit am plecat din Londra călătorind mai întâi în India. În Bombay şi-n alte oraşe mi-am cheltuit aproape jumătate din bani dar amintindu-mi de sfatul tatălui meu şi bazându-mă pe bunul lui renume mi-am cumpărat pe una din insulele Mării Sudului o mică plantaţie pe care voiam s-o exploatez singur. Printr-o întâmplare l-am cunoscut pe actualul meu prieten care avea posesiuni întinse pe insula Java şi care m-a susţinut în ideea de a-mi cumpăra o plantaţie în regiunea aceea. Mi-a cedat pe-un preţ mic o plantaţie a sa proprie de pe insula Borneo, pe care n-o putea administra singur.

Patru ani de zile am locuit singur pe această insulă înconjurat de administratorul meu şi de indigeni tocmiţi pentru lucru. N-am venit în atingere cu nici o femeie, întrucât experimentasem un capitol foarte

trist al vieţii mele cu femeile în patrie. Nici nu simţeam vreo dorinţă în această privinţă. Într-o bună zi mă vizită vechiul meu prieten care-mi mijlocise achiziţionarea plantaţiei şi-acum venise însoţit de-o tânără fermecătoare. Vă puteţi închipui simţămintele mele când m-am trezit din nou în faţa unei femei albe şi încă una atât de atrăgătoare. Cine ştie cum s-ar fi petrecut lucrurile dacă prietenul meu ar mai fi zăbovit mult ca musafir pe plantaţia mea. El primi încurând o telegramă care-l soma să se reîntoarcă urgent pe insula Java. Astfel încât şi tânăra respectivă care-l însoţea a trebuit să se îmbarce pe vasul care-l ducea înapoi. Am început deodată să nu mai am nici un interes pentru muncă şi-abia mă mai interesam de plantaţie. Administratorului meu i-a reuşit cumva să mă readucă pe vechiul făgaş. Într-o zi însă a început nefericirea mea. Stăteam în faţa micului golf care-mi străjuia dinspre mare bungalowul şi-mi examinam barca cu motor, când am zărit un iaht elegant pe mare, care-a luat de îndată curs înspre golf, probabil pentru a ancora acolo. M-am uitat curios înspre vas, apoi i-am ieşit cu barca mea în întâmpinare. Mirarea şi bucuria mea pot fi uşor imaginate când la bord am văzut o pereche de tinere fete, printre care şi pe aceea care mă părăsise nu cu multă vreme în urmă. O să las amănuntele povestindu-vă doar esenţialul. Ellen Londre voia să petreacă cu cele patru prietene ale ei câteva săptămâni pe insulă întrucât tot ce trăise în ultima vreme aici o entuziasmase în mod deosebit. Iahtul împrumutat de la unchiul ei, fusese retrimis în Batavia, unde acesta poseda de asemenea o mare plantaţie. Am petrecut zile minunate, cele cinci tinere fete, eu şi cu administratorul meu, care era şi el un om tânăr. Nu ne-am prea preocupat de muncă în tot acest timp. Într-una din zile, una dintre fete dispăru fără urmă. Am căutat-o zadarnic, am cerut să vină poliţia din oraşul Pahsir dar nu s-a obţinut nimic. În interiorul insulei Borneo se mai spune că vieţuiesc indigeni sălbatici, aşa zişii vânători de capete. Evident că mi s-au făcut reproşuri, deşi eram pe deplin nevinovat, de către celelalte tinere prezente. În cele din urmă nemaiputând suporta situaţia le-am dat de-nţeles c-ar fi mai bine să plece. Acum urmează inexplicabilul, care aproape m-a dărâmat pe plan psihic. Într-una din nopţile următoare, dispăru din nou, una dintre prietenele lui Ellen, care afirmase apoi că m-a văzut cu aceasta plecând la plimbare la lumina lunii, chiar în seara cu pricina. Ne supraveghease chipurile, multă vreme, mai mult din gelozie, decât din curiozitate, cum mărturisi deschis până la urmă şi m-a văzut cum am dispărut cu prietena ei în pădure. Asta nu era adevărat. Am încercat s-o fac pe Ellen să admită că avusese numai vedenii şi totul nu era decât rodul unei închipuiri deşarte. Am convocat din nou poliţia din Pahsir, care, după multe cercetări a găsit corpul tinerei fete, dar fără cap, acesta fiind despărţit de trunchi, cu ajutorul unui instrument contondent.

Corpul tinerei fete se găsea tocmai în regiunea unde Ellen Londre afirmase că dispărusem cu prietena ei în seara precedent. Poliţia îmi făcu o percheziţie severă şi-mi găsi într-unul dintre sertarele mele, cămaşa plină de sânge, cu care fusese îmbrăcat tocmai atunci. Fusese găsit şi cuţitul meu mare de vânătoare, care purta aceleaşi urme de sânge. Am fost arestat imediat fiind bănuit de crimă. Deşi îmi afirmasem nevinovăţia mi s-a făcut proces. Afirmaţiile lui Ellen Londre m-au adus în pragul spânzurătorii pentru că am fost condamnat la moarte. C-o zi înainte de execuţia mea, îi reuşi servitorului meu, Guido, să mă elibereze. El îmi pregătise evadarea cu multă grijă, astfel încât am putut ajunge nestingherit în Sumatra. Asta s-a întâmplat acum cinci ani. Am construit cu multă grijă această colibă în pustietatea asta şi de-atunci trăim foarte retraşi aici. De-abia îndrăznesc să mai merg din când în când pentru provizii, în oraşul cel mai apropiat, dar asta numai dacă e absolut necesar.

Am ascultat totul în tăcere. Marian se gândi câteva momente înainte de-a lua cuvântul acum, după ce gazda noastră îşi terminase istorisirea. În cele din urmă după un moment de reflecţie întrebă:

— S-a descoperit capul tinerei fete ucise, domnule Ruptra?

— Nu, domnule Farrow, asta-i partea ciudată a lucrurilor, capul a rămas dispărut. Tot aşa ca şi tânăra fată care-a dispărut de prima dată. Singura explicaţie ar fi că tânăra să fi căzut în mâinile vânătorilor de capete din insulele Borneo.

Ruptra se uită multă vreme la Marian.

— Bineînţeles că vânătorii de capete ar fi putut reţine capul, spuse el încet. Dar ce dovezi să aduc că tânăra a fost ucisă de către băştinaşi? Eu însumi nu mai pot apărea pe insula Borneo, nici pe plantaţia mea, de unde ar trebui să-ncep cercetările?

— Să-ţi facem o propunere, domnule Ruptra. Prietenul meu şi cu mine vrem să mergem noi înşine pe insula Borneo, aşa că vom prelua afacerea asta. Mai locuieşte administratorul acela pe plantaţie şi mai mult, ne putem baza pe el?

— Administratorul meu, este încă acolo. Prietenul meu, fostul căpitan Lorren, rezident în Batavia a revendicat din nou plantaţia, care anterior fusese preluată de către stat. De fapt o păstrează pentru mine şi mi-o va înapoia dacă-mi reuşeşte să-mi dovedesc nevinovăţia în care crede şi el. Administratorul meu se numeşte Kattros şi vă va sprijini din toate puterile pentru a-mi dovedi nevinovăţia. Vă voi da două scrisori, una pentru prietenul meu din Batavia şi alta pentru administratorul Kattros. Acesta vă va da mână liberă pe plantaţie. Poate vă va reuşi să faceţi lumină în această afacere, eu oricum vă mulţumesc anticipat din tot sufletul, indiferent ce o fi.

I-am promis bietului om să-l ajutăm dacă vom reuşi cumva s-o facem. (Într-unul din numerele viitoare voi descrie întâmplările trăite

de noi pe insula Borneo).

Cineva bătu la uşă. Ruptra se ridică şi ne spuse, în timp ce se îndrepta spre uşă:

— Este servitorul meu Guido. A plecat la Padang pentru a face rost de provizii.

Un malaez muşchiulos şi vânos, dar foarte zvelt totuşi, pătrunse în încăpere înclinându-se mut, înaintea noastră. Îi povesti apoi în linişte stăpânului său ce noutăţi mai aflase prin oraş. Adusese şi două ziare cu el. Într-unul din ele se relata şi aventura noastră din Padang. Asta nu ne convenea deloc, întrucât numele noastre erau din nou pe prima pagină, tipărite cu litere groase. M-am uitat plin de nervozitate la Marian, spunându-i:

— Acum piraţii care pândesc la peştera comorii sunt preveniţi şi putem conta pe rezistenţa lor maximă.

— Asta nu se mai poate schimba, Robert. Poate că ne spune domnul Ruptra aici de faţă, în ce parte se găseşte mănăstirea aia.

Ruptra care auzise schimbul acesta de cuvinte, ne întrebă, apropiindu-se de masă:

— La ce fel de mănăstire faceţi referire?

Marian îi zugrăvi în câteva cuvinte lui Ruptra aventurile noastre, pe care le-am întâmpinat în disputa cu piratul Solbre şi-i arătă însemnările din carnetul cu notiţe al acestuia.

— Nu poate fi vorba decât despre mănăstirea părăsită, care se găseşte în munţii aceştia, fu de părere Ruptra. Este pe jumătate părăsită. O stâncă care arată ca un diavol nu cunosc, dar de câtva timp am fost martorul faptului că-ntr-o noapte trei chinezi au transportat un obiect greu, sus în munţi. N-ar fi exclus ca asta să fie tocmai comoara căutată.

— Se poate presupune şi asta, domnule Ruptra. Ai mai observat ceva ce ne-ar putea fi de folos? Mergi frecvent sus în munţi?

— Îi străbat zilnic pentru că sunt un vânător pătimaş. Azi n-am fost în munţi întrucât eram pe urmele unei pantere, care m-a ademenit într-altă parte. Nu-mi pot aminti să fi văzut ceva important în munţi, care ar putea să aibă vreo legătură cu comoara sau cu piraţii. Am văzut o pereche de turişti de departe, dar nu le-am acordat apoi atenţie.

— Vom vizita mai întâi vechea mănăstire, domnule, pentru a nu ne rătăci. Vrem s-ajungem acolo, cam cu vreo oră înainte de miezul nopţii, mâine desigur.

— O să vi-l dau de călăuză pe Guido, pe el vă puteţi baza întrutotul. Cunoaşte aici fiecare piatră şi poate să găsească drumul şi pe întunericul cel mai profund.

— Asta e foarte amabil din partea dumitale şi primim cu plăcere oferta. Întrucât s-a făcut deja târziu propun să ne culcăm, pentru a fi

mai proaspeţi. Maha poate rămâne de strajă la uşă, pentru că nu vom avea nevoie de-un paznic mai bun, care să ne drămuiască somnul.

— Un intrus nu poate pătrunde atât de uşor înăuntru. Pereţii şi uşa sunt destul de trainici.

Ne-am împărţit locurile de dormit astfel încât fiecare din noi să se simtă cât mai comod cu putinţă.

Curând ne-a cuprins un somn adânc, din care ne-am deşteptat de-abia la două ceasuri, după ce răsărise soarele.

II
MĂNĂSTIREA VECHE

DUPĂ APRECIEREA LUI RUPTRA aveam de străbătut până la mănăstirea veche cam douăzeci şi cinci de kilometri.

Aşa că am pornit pe la amiază socotind că până spre seară vom putea parcurge drumul foarte comod. Nu trebuia să ajungem decât c-o oră înainte de miezul nopţii acolo. După însemnările piratului la ora asta va ieşi dragonul din ascunzătoarea sa.

Ruptra ne-a dat ambele scrisori pe care le scrisese în dimineaţa aceea. Acum eram curios ce-o să vedem la timpul potrivit în apropierea mănăstirii.

Soarele ardea potopitor dintr-un cer fără nici un nor. Am fost bucuros că ne-am lăsat păturile pentru popasul de noapte, în coliba colonistului. Şi rucsacurile noastre au fost considerabil uşurate. Din fericire am întâlnit pe drum câteva izvoare, pe care Guido, care ne conducea, ni le-a arătat.

Drumul înspre mănăstire era foarte istovitor. De mult nu mai eram obişnuiţi să ne căţărăm pe coamele munţilor în căldura tropicală a zilei.

Luam de câteva ori pauză şi-odată, chiar am adormit. În cele din urmă soarele coborî la orizont. Am socotit că mai aveam încă vreo oră de lumină. Mănăstirea încă nu se zărea, aşa că am reluat marşul. După ce se întunecă Marian propuse să ne odihnim întrucât pe timpul nopţii cu siguranţă că nu vom mai avea timp de dormit.

Se interesă cât mai era până la vederea mănăstirii şi spre bucuria noastră am aflat că-n cel mult o jumătate de oră de marş vom fi acolo. Pongo alesese un loc minunat de popas de unde, când va fi răsărit luna, aveam o perspectivă minunată asupra împrejurimilor. Aici ne-am aşezat aşadar pentru a ne consuma în linişte cina.

— La capătul defileului e plasată şi mănăstirea, ascunsă bine în munţi, ne spuse Guido, arătând înspre nord. Mulţi călători trec pe lângă ea fără ca măcar să bage de seamă. Trebuie doar ca să fii foarte atent la dreapta înspre o depresiune laterală.

— Există numai un singur drum de acces până la mănăstire şi de

acolo înainte? îl întrebă Marian.

— De la mănăstire, mai încolo, nu mai este nici un drum, *sahibi.* Defileul acesta lateral este o înfundătură care duce doar înspre intrarea în mănăstire. Drumul se ramifică chiar înaintea intrării în clădire, în trei cărări, care duc în direcţii diferite. Cine nu cunoaşte bine locurile se poate rătăci curând, întrucât celelalte două cărări duc sus, în sălbăticia munţilor. Eu am cercetat cu atenţie cele trei cărări şi ştiu de-acum care duce înspre Padong-Padjang.

— N-ai întâlnit cumva în peregrinările tale, Guido, un munte sau o stâncă care are fizionomia unui diavol?

— Nu, *sahib,* dar poate că eu n-am acordat suficientă atenţie acestui lucru.

— Cunoşti cumva şi intrarea înspre mănăstirea Guido? Ai observat vreodată ceva neobişnuit pe-acolo?

— Mănăstirea stă pe-o mică înălţime şi este de mulţi, foarte mulţi ani, nelocuită. Intrarea e foarte aproape de-o prăpastie. Poarta este din bronz şi este întotdeauna închisă.

— Ai încercat vreodată să intri în mănăstire, Guido?

Malaiezianul îl privi pe Marian înspăimântat şi spuse:

— Asta nu e voie *sahib,* pentru că zeii m-ar pedepsi, zeii care locuiesc acolo, deşi nu sunt şi-ai mei. Odată când am trecut pe-aici am văzut lumină în dosul ferestrelor aşa că acolo trebuie să locuiască zeii.

Marian mi-a aruncat o privire semnificativă. Să fie oare mănăstirea asta unul dintre ascunzişurile piraţilor? Solbre a menţionat în carnetul său, doar numele unui dragon. Unde ar putea fi găsit acesta?

Întrucât n-am vrut să mă trădez printr-o întrebare imprudentă pusă malaiezianului am tăcut din gură. Nici Marian n-a mai întrebat nimica şi ne-am apucat să mâncăm cu poftă cina noastră.

Cu două ore înainte de miezul nopţii ne-am ridicat şi ne-am continuat drumul. Guido ne-a condus mai departe, în defileu, al cărui capăt l-am atins după o jumătate de oră. Malaiezianul ne arătă apoi, un mic defileu lateral în care am ghicit conturul unei clădiri întunecate.

Marian îi dădu călăuzei noastre, de care nu mai aveam nevoie un mic cadou şi l-a trimis îndărăt. Nu voia ca acesta să fie martorul cercetărilor noastre. Pongo se strecură pe urmele lui pentru a se convinge că acesta nu s-a răzgândit.

Marian şi cu mine am luat-o de-a lungul defileului îngust şi-ncurând ne aflam în faţa intrării în mănăstire. Uşa grea de bronz era închisă.

Am examinat-o îndelung dar n-am descoperit nici un zăvor sau dispozitiv care să-i permită să se deschidă.

Deodată Marian îmi apucă mâna şi-mi arătă ceva, sus. Deasupra uşii era un grilaj pe-alocuri frânt, din bronz, care închipuia forma unui

dragon. Să fi fost aceasta rezolvarea? Cum s-ar fi putut să iasă afară un dragon şi să ne arate drumul?

— Ăsta-i dragonul căutat, Robert, îmi şopti prietenul meu. Luna va răsări-n curând şi-atunci ne vom da seama ce-a vrut să zică Solbre prin asta.

Cele trei căi de acces spre mănăstire erau plasate la o distanţă prea mare între ele pentru a mai putea spera ca dragonul să se „târască” afară, pentru a ne indica drumul corect.

— Dar aşa stă-n însemnările alea Mariane. La miezul nopţii va apare dragonul pentru a ne arăta drumul.

— Nu prea pot înţelege cum are s-o facă, Robert.

— Iată-l că vine şi Pongo.

— Poate-i va reuşi lui să deschidă uşa, Robert.

Pongo ne mărturisi în şoaptă că malaiezianul parcurse un drum foarte mare deja, în mare grabă, stăpânit de teamă şi că nu-i de crezut că s-ar mai putea reîntoarce.

Marian îi arătă uşa lui Pongo, cerându-i să-ncerce s-o deschidă, ceea ce uriaşul şi făcu, dar fără rezultat. Din celelalte părţi nu se putea intra-n clădire, întrucât era înconjurată numai de stânci înalte.

Ne-am aşezat pe jos pentru a aştepta apropierea miezului nopţii. Dacă s-ar fi întâmplat cumva să se apropie un străin, Maha ne-ar fi dat degrabă de ştire.

Puţin înainte de miezul nopţii, luna apăru de după un colţ mic de stâncă şi scăldă totul într-o lumină fantastică.

Ne-am uitat încordaţi la forma de dragon de deasupra uşii, care rămânea însă nemişcată, la locul ei. Când fu exact miezul nopţii încă nu se petrecuse nimic neobişnuit. Pongo ajunsese acum pe cărarea principală de unde ne strigă:

— Pongo găsit dragon, care arată drum *masser,* zise uriaşul negru imediat ce-am sosit lângă el şi arătă umbra dragonului, proiectată de razele slabe ale lunii. Una din ghearele dragonului era îndreptată spre o cărare plasată-n stânga, care după mărturisirea lui Guido ducea-n sălbăticiile munţilor.

Acum deja totul era clar. Dacă Pongo n-ar fi urcat întâmplător cărarea principală n-am fi dat atât de repede de tâlcul însemnărilor lui Solbre.

— Acum trebuie să-ncercăm să pătrundem, în vechea mănăstire. Dacă ne luăm după dragonul zugrăvit aici, nu poate fi vorba decât de-o mănăstire chinezească pentru că până acum n-am auzit ca indigenii să folosească dragoni pentru împodobirea sau zugrăvirea lăcaşelor de cult.

— Cred că uşa n-o putem deschide decât cu forţa.

— Ar trebui să se găsească totuşi un mecanism, dar.... ce-a fost asta? Uşa stă deschisă-n faţa noastră, deşi înainte era închisă, strigă

Marian uimit.

Ne-am întors din nou în defileu, până la intrarea pe poarta mănăstirii şi-am constatat că uşa masivă era întredeschisă. Ne-am îndreptat cu precauţie înspre intrare, Marian luând-o înainte.

Ne-am găsit curând într-o curte interioară, luminată puternic de razele lunii. Spaţiul dinaintea noastră era gol şi părăsit. Dar cine deschisese atunci uşa? Sau poate că la prima noastră vizită a atins un mecanism care-i permisese aceştia să se deschidă, ceva mai târziu? Am dat peste-un caz de genul acesta în America, atunci când am căutat oraşul scufundat al incaşilor.

Prudent Marian păşi primul în curtea interioară dar se opri imediat ce Maha se strecură pe lângă el, adulmecând cu nările-n vânt.

Ghepardul devenise neliniştit, dar nu mirosi nici un duşman biped în apropiere, de-aceea am păşit li noi alăturându-ne lui Marian, Pongo şi cu mine.

În spatele curţii se afla plasată o altă intrare-n mănăstire, închisă şi aceasta printr-o uşă masivă. Ne-am îndreptat încet înspre aceasta, iar pe când eram în mijlocul curţii, am perceput un zgomot slab.

Ne-am întors pe călcâie pentru a vedea cum prima uşă s-a închis de la sine în urma noastră.

Pongo alergă degrabă îndărăt şi se aruncă cu putere în uşă, care nu se mai deschise însă. Ne era sortit să rămânem prizonieri aici?

— Să mergem la cealaltă uşă, fu de părere Marian calm. Cumva tot o să reuşim să ieşim afară. Ori că sunt niscaiva oameni ascunşi aici în mănăstire sau uşile se-nchid printr-un mecanism pe care va trebui să-l descoperim mai târziu.

— Maha n-a adulmecat pân-acum prezenţa nici unui om, am spus eu.

— Pongo crede că aici se ascunde oameni, care nu poate mirosi Maha, ei frecat cu buruieni urât mirositoare. Maha nu liniştiţi complet, ştie, aici ascunşi oameni, ne lămuri uriaşul negru.

Ne puteam bizui pe spusele acestuia întrucât îl cunoştea pe Maha mai bine decât noi. Mecanismul acesta automat de deschidere, închidere a uşilor ne puse-n gardă, aşa că ţineam pistoalele pregătite, în mâna dreaptă, iar în stânga aveam lampa de buzunar. Din câţiva paşi rapizi ne-am trezit în faţa celei de-a doua uşi pe care-am aflat-o… Deschisă, ceea ce l-a uimit pe Marian până-ntr-atâta încât s-a oprit şovăitor în faţa uşii examinând-o cu atenţie înainte de-a o trece.

Un spaţiu întunecat se căsca în faţa noastră de-aceea am lăsat fascicolul de lumină al lămpilor noastre de buzunar să se plimbe în holul de dindărătul uşii care servise odinioară drept încăpere pentru prăznuirea ceremoniilor religioase. Estrada pe care se ridicase probabil altarul era goală. Lateral erau plasaţi câţiva stâlpi pe care se sprijinea plafonul construit din plăci de bronz. Sub acoperiş, încăperea

se continua c-o galerie, în felul acelora pe care le mai văzusem şi la alte construcţii similare.

Se punea problema, dacă e cazul să înaintăm în această încăpere fără a ne teme de vreo capcană mascată. Cunoşteam deja destule temple din India şi chiar China, pentru a realiza că astfel de capcane erau atât de rafinat construite încât îţi dădeai seama numai după ce cădeai în ele. Pân-acum scăpaserăm cu bine din toate, dar nimic nu ţine veşnic!

Deodată am auzit în spatele nostru un mârâit furios. Maha sări pe lângă noi, undeva în interiorul încăperii. Ne-am întors foarte repede pentru a privi în ochii a doi tigrii care stăteau pitiţi la cel mult zece metri depărtare, pregătindu-se de săritură.

Pongo ne trase repede afară din hol şi închise fulgerător marea uşă de bronz. Deocamdată tigrii nu ne puteau face nimic dar eram mai mult sau mai puţin la discreţia duşmanilor noştri nevăzuţi.

N-am îndrăznit să înaintăm ci stăteam rezemaţi cu spatele de perete.

Speram să mai găsim o uşă care să ducă în alte încăperi ale mănăstirii.

— Am descoperit tigrii ăştia mult prea târziu, Robert, mi-a şoptit Marian.

Am fi putut să ne convingem dacă gloanţele noastre de sticlă, de la pistoalele cu aer ar fi fost eficace şi-n cazul acestor feroce patrupede.

— Vom mai avea prilejul să le folosim, n-ai nici o grijă Mariane. Prezenţa tigrilor îmi pare o dovadă neîndoielnică că pe-aici se aţin şi oameni.

— Plec de la presupunerea, Robert, c-aceşti oameni ştiu de intenţia noastră de-a pătrunde-n mănăstire, altfel de ce şi-ar fi dat osteneala de-aş unge trupul cu buruieni pentru a nu fi adulmecaţi de Maha?

— Să ne fi trădat Fu Kang, chinezul pe care l-am tratat cu atâta generozitate, punându-l în libertate? Poate că are aici complici care vor s-ajungă din nou în posesia carnetului cu însemnările piratului.

— Probabil că ai dreptate Robert. Nu-i exclus ca Fu Kang să fi trecut pe-aici. Poate c-ar fi mai bine s-ascundem undeva pe-aici în încăperea asta carnetul buclucaş pentru a nu fi deposedaţi de el, în cazul că devenim prizonieri. Nu ştiu ce ne aşteaptă-n mănăstire. Eu zic să căutăm o bună ascunzătoare.

Am cercetat cu privirea întreaga încăpere. Am găsit repede o vază mare plasată lateral într-o nişă şi l-am făcut atent pe prietenul meu.

Acesta mişcă numai capul, abia perceptibil, după care ne-am stins simultan lămpile. Ne-nvălui imediat un întuneric de nepătruns. Marian se desprinse imediat de lângă mine. După vreo trei minute, i-am resimţit din nou prezenţa. Depusese carnetul în vaza cu pricina. Ne-am reaprins luminile şi ne-am strecurat mai departe. După ce-am dat de

nişte trepte înguste care duceau în sus, am auzit din nou mârâitul tigrului. Am îndreptat din nou fascicolul de lumină în direcţia din care s-auzise zgomotul şi iată-i în cercul luminos pe cei doi tigrii, aceiaşi pe care-i mai întâlnisem în curtea interioară.

Pisicile uriaşe, care începuseră să se târască înspre noi, orbite de razele luminoase se făcură una cu pământul.

— Repede să urcăm treptele, mă-mboldi Marian.

Pongo se gândi la Maha şi-o luă înainte. L-am urmat fără ca să clintim snopul de lumină ce-l proiectasem asupra capetelor celor două feline. Acestea nu se hotărau dacă să sară asupra noastră sau nu, întrucât nu ne puteau vedea prea bine, noi fiind plasaţi în întuneric.

De-abia urcând treptele ne-am putut simţi în siguranţă. Doar eu luminasem treptele la urcare, întrucât Marian avea menirea să nu slăbească cu lampa lui de buzunar, capetele tigrilor. Marian îşi scosese între timp pistolul cu gaze din cingătoare.

Acesta ne fusese dăruit de către doctorul Mack, prin intermediul malaiezianului Tiagra (vezi vol. 246 *Java-Jim*).

Când unul dintre cei doi tigri începu să se apropie încet de trepte mi-am tras şi eu pistolul cu gaze din brâu. Marian apucă de trase prima dată. Se auzi un fâşâit uşor, nimic altceva şi tigrul începu să se clatine, după care căzu rămânând nemişcat la pământ.

— Excelentă armă asta, exclamă Marian. Oare cât o ţine efectul anestezicului?

— Mă bucur că-n felul acesta putem scoate din luptă, oameni sau animale, fără ca să li se-ntâmple altfel nimic. După un anume timp se trezesc şi nu-şi dau seama decât c-au adormit pentru o vreme.

— Numai să nu folosim din greşeală gloanţele roşii care conţin o otravă puternică. Lucrurile s-ar solda atunci altfel.

— Atenţie, apare al doilea tigru. Trage tu, Robert!

Cel de al doilea tigru începu să-şi miroasă tovarăşul, după care, începu să vină încet înspre treapta cea mai de jos. Am tras imediat un glonte galben asupra lui. Tigrul fu de-ndată anesteziat şi se prăbuşi nu departe de celălalt.

— S-a rezolvat şi asta Robert, spuse Marian. Cu gloanţele astea galbene la nevoie putem ţine piept la o întreagă colonie de „galbeni” chinezi. Acum să coborâm şi să căutăm temeinic în hol, dar ţine pistolul pregătit pentru orice eventualitate.

— N-ar fi mai bine ca Maha şi cu Pongo să rămână pe trepte, Mariane? Dac-ar fi să cădem într-o cursă am mai putea nutri speranţa să ne salveze Pongo.

— Ai dreptate, Robert! Rămâi aici cu Maha, Pongo! Dacă avem nevoie de tine te chemăm. Dacă într-o oră nu suntem îndărăt, atunci haide şi caută-ne, te rog!

— *Masser* poate merge liniştit. Pongo bagă bine de seamă! fu de

părere uriaşul negru.

Se lungi pe pământ pentru a putea observa mai bine tot ce se petrece, fără a fi la rândul lui remarcat. I-am înmânat lui Pongo o lampă de buzunar de rezervă recomandându-i s-o folosească numai în caz de nevoie. Trecând pe lângă tigrii i-am pipăit şi ne-am dat seama că nu erau decât ameţiţi, respirau şi circulaţia sangvină părea să fie-n bună ordine.

— În soclurile statuilor închipuind zeităţi ne-a fost dat să descoperim de multe ori uşi secrete, Mariane. N-ar fi mai bine să-ncercăm?

— Se-nţelege! Pongo are o bună privire de perspectivă asupra acestei zone a încăperii. Poate că găsim o trapă care duce în încăperile subpământene în care am putea întâlni oameni, chiar pe piraţi, de pildă. Lasă-mă pe mine s-o iau înainte şi rămâi în urma mea vreo doi metri pentru a nu cădea concomitent în vreo capcană. Am păţit-o de-atâtea ori pentru a nu trage învăţămintele necesare!

Prietenul meu o luă singur înainte. Cu multă prudenţă se-nvârti în jurul soclului, dar nu păru să remarce ceva ce să-i dea de bănuit. De multe ori se aplecă pentru a atinge cu mâna diferitele părţi ale acestuia, probabil în căutare de butoane secrete.

În cele din urmă îmi făcu semn să mă apropii. Îmi arătă un loc pe podea, spunându-mi:

— Aici pare să fie o trapă, Robert! Să-ncercăm s-o deschidem. Luminează-mi, rogu-te, pentru ca să pot găsi mecanismul.

Înainte de-a da curs îndemnului prietenului meu m-am mai uitat încăodată prin încăpere. Când am vrut să-ndrept fascicolul luminos în dreptul locului pe care mi-l indicase Marian pământul se mişcă sub noi. Nu ne-am prăbuşit propriu-zis, ci parcă am coborât brusc ca şi cu un ascensor în adânc.

Am fost atât de surprins încât am uitat să ne salvăm printr-un salt în lături. Dar cine acţionase mecanismul? Oamenii care ne pândeau şi noi nu-i putusem descoperi la timp? Sau poate că Marian atinsese din nebăgare de seamă o sârmă care declanşase mecanismul?

N-am avut prea mult timp pentru reflecţii întrucât am ajuns într-un gang îngust, care părea să fie şi foarte lung. Am coborât de pe piedestalul de piatră pătrată, cu ajutorul căruia coborâsem în adâncime, ca şi cu un ascensor, în gang, plimbându-ne şuvoaiele de lumină ale lămpilor noastre de buzunar de-a lungul acestuia. Un aer rece ne întâmpină imediat. Am simţit şi un curent de aer ca şi cum cineva montase jos un dispozitiv ce asigura o bună ventilaţie.

Ne-am deplasat înainte pas cu pas. Deodată am auzit în spatele nostru un clinchet scurt şi-am stabilit imediat că „liftul” nostru se pusese-n mişcare, urcând în sus. Armele noastre le-am lăsat la Pongo pentru că ne-ar fi stânjenit numai în cercetările noastre. Mai întâi am

cercetat pereţii gangului. N-am găsit nici o uşă dar întrucât ajunsesem la capătul gangului un braţ zvâcni deodată de undeva din perete aruncând înspre noi ceva alb.

Înainte de-a putea întreprinde ceva, braţul dispăru din nou. Dintr-o săritură am ajuns la perete chiar în locul de unde ni se azvârlise obiectul, în speranţa că vom găsi o trapă sau o uşiţă secretă, dar din păcate n-am putut descoperi nimic. Am ridicat de jos, ceea ce ni se aruncase. Era vorba de-o bucată de hârtie pe care fuseseră scrise câteva cuvinte:

„Mergeţi drept înainte şi opriţi-vă la perete şi nu vi se va întâmpla nimic. Vrem doar să ne fie înapoiat caietul cu notiţe! Dacă nu ne urmaţi sfatul nu vă putem oferi nici o garanţie în legătură cu vieţile voastre”.

I-am arătat lui Marian biletul pe care acesta îl citi imediat, privind totodată locul din perete de unde apăruse brusc braţul acela.

— Nu pot să găsesc nimic Robert! Să urmărim sfatul celui care ne-a trimis biletul! Vom vedea ce se mai întâmplă mai departe!

Din câţiva paşi am ajuns la capătul gangului, ne-am întors şi-am luminat în spatele nostru. Ne-am rezemat de perete.

Dintr-odată peretele se deplasă cam cu-n picior, fiind catapultaţi într-o altă încăpere.

Ne-am uitat uimiţi în jur întrucât acum ne găseam într-un fel de încăpere-celulă ai cărui pereţi erau duraţi din blocuri masive de piatră cubică. Celula noastră avea o lungime de vreo trei metri şi era lată de doi metri, încolo era complet goală. Nici o bancă sau scaun pe care să te aşezi. Pentru a nu ne obosi degeaba ne-am aşezat după o oră de aşteptare direct pe jos.

Am aşteptat şi-am aşteptat vreme îndelungată ca să apară vreunul dintre potrivnicii noştri.

Deja trecuseră vreo două ore şi presupuneam că Pongo îşi începuse deja căutările. El trebuia să ne fi observat cum odată urcaţi pe piedestalul acela am alunecat în adâncime. Poate că el va alege acelaşi drum pentru a da de noi. Dar cum va ajunge la noi dacă continuam să stăm liniştiţi aici, zăvorâţi în celulă?

III
ÎNTR-O SITUAŢIE DISPERATĂ

NE-AM STINS LĂMPILE DE BUZUNAR pentru a face economie la baterii şi-acum pândeam în întuneric, ascultând mai cu seamă cu urechea înspre peretele mobil. Oricât ne-am încordat auzul pentru a distinge cel mai mic zgomot venit de pe coridor, totul rămânea tăcut. Sau poate că pereţii erau atât de groşi că nu se putea auzi nimic prin ei, orice s-ar fi petrecut dincolo?

Timpul se scurse îngrozitor de încet. Deodată Marian îşi şopti:

— Ascundeţi pistolul cu gaze în pantaloni ca să nu poată fi găsit. Cred că vom primi îndată musafiri.

— N-auzi un fâsâit uşor Mariane? Nu-ţi miroase ceva? Cred că cineva lasă să pătrundă un gaz în celule pentru a ne ameţi.

Am vrut să mai spun ceva, dar m-am simţit atât de oboist, încât n-am mai putut socate nici o vorbă. Nici nu ştiu cum am dormit când dintr-odată m-am deşteptat. Credeam c-am dormit doar pentru un minut întrucât judecata şi gândirea-n general mi-era clară. Mi-am putut aminti îndată tot ce se petrecuse-n pivniţa în care intrasem.

Încăperea în care mă aflam era foarte mobilată.

Eu zăceam pe-un divan, care era atât de larg, încât Marian putea să se lăfăie-n lege lângă mine. Prietenul meu era legat ca şi mine de altfel, era treaz însă şi-acum îmi zâmbea. Mâinile noastre fuseseră legate la spate. Asta era cam incomod, întrucât ne obliga să stăm culcaţi pe-o rână. Întreaga încăpere era luminată de-o lampă cu petrol. Nu puteam înţelege zâmbetul încrezător al prietenului meu.

— Te bucură atât de mult situaţia noastră? l-am întrebat imediat.

— Hm! se mărgini să exclame încet acesta. Mai întâi că Pongo nu-i cu noi, mă îndreptăţesc să nu-mi pierd speranţa şi-n al doilea rând, mă gândeam la pistoalele cu gaz. Ai avut timp suficient să-mi urmezi sfatul?

— Evident, am răspuns, simţind, după ce m-am mişcat puţin o uşoară presiune, datorită obiectului pe care-l ascunsesem în pantaloni. Acesta nu ne fusese luat dar de celelalte arme fuseserăm deposedaţi.

— Bănuiesc că-n curând va apare cineva, Robert, să ne-ntrebe de carnetul cu notiţe, pentru că cu siguranţă am fost percheziţionaţi dar n-a fost găsit asupra noastră. Rămâi liniştit! Aud paşi! Fă aşa, de parcă abia acum te-ai fi deşteptat din leşin!

Un tapet gros, care servea drept draperie, pe toată lungimea unuia dintre pereţi, fu tras în lături şi-un chinez înalt pătrunse în încăpere.

Când observă că eram treji, veni direct înspre noi şi ne-ntrebă:

— Aţi dormit bine domnilor? Ce-i drept, nu-i sănătos să te amesteci în lucruri care nu te privesc. Unde aţi pitit cărticica pe care i-aţi luat-o lui Solbre?

— Ce fel de carte? întrebă Marian, prefăcându-se foarte mirat.

— Nu te mai preface domnule Farrow! Ştiu cu cine am de-a face. Aşadar unde e carnetul cu notiţe a lui Solbre? Trebuie să se afle asupra voastră!

— Nu ştiu despre ce-i vorba, reluă Marian. Cine ţi-a îndrugat dumitale poveşti că eu aş deţine un astfel de carnet?

— Nu-i nevoie decât să pronunţ numele lui Fu Kang şi veţi ştii îndată la cine mă refer. Aşadar pentru ultima oară, unde se află carnetul?

— Ei, dacă vrei să ştii neapărat, în Padang! În siguranţă! N-o să te împiedecăm să-l revindeţi dacă asta te satisface!

Chipul viclean al chinezului se crispă uşor, când spuse:

— Ştiu că-n apropiere de-aici se află o colibă în care un anume domn Farrow în noaptea trecută a citit din acel carnet, care odinioară aparţinuse lui Solbre. Ei, ce zici, acuma?

În ultimele sale cuvinte stătea esenţa problemei. Marian reflectă pentru o clipă. Putea lăsa să fim percheziţionaţi încăodată?

Atunci puteau da cu uşurinţă peste pistoalele noastre. Şi dacă carnetul nu se găsea asupra lui Marian, urmam eu la rând.

De-aceea Marian îi răspunse chinezului:

— Atunci o să-ţi spun adevărul! Am avut carnetul ultima noapte încă, apoi înainte de-a pătrunde aici l-am ascuns după o stâncă. Pot descrie stânca cu pricina. Sper că după ce vei găsi carnetul te vei mulţumi cu acesta şi ne vei elibera.

— Mai întâi carnetul şi-apoi restul problemelor! Aţi dăunat mult organizaţiei noastre dar dacă intru-n posesia carnetului şi apoi a comorii şi părăsesc ţara, mi-e indiferent dacă veţi mai rămâne în viaţă sau nu. Nu sunt ranchiunos şi răzbunător aşa că veţi scăpa cu faţa curată. Descrie-mi stânca sub care aţi pitit carnetul.

Marian se strădui să descrie poziţia unei stânci, care se găsea la vreo zece minute depărtare de mănăstire. Erau însă vreo duzină de pietre care se potriveau acestei descrieri.

Chinezul începu să se grăbească nevoie mare, de-ndată ce află poziţia stâncii pe care-o descrisese Marian.

El strigă câteva cuvinte-n încăperea alăturată, de unde apăru… Fu Kang, prizonierul nostru de pe iaht, căruia i-am dăruit generos libertatea după toate câte ne făcuse.

El trebuia să rămână de pază lângă noi.

C-o perfidie pur asiatică, privi-n spre noi şi ne spuse:

— Nu v-aţi aşteptat să mă revedeţi atât de curând domnilor! Aţi crezut că voi înceta de îndată să caut comoara lui Solbre?

— Ai comis totuşi o mare greşeală Fu Kang! Crezi cumva că complicii tăi vor împărţi cu tine comoara?

Fu Kang se uită lung la prietenul meu, apoi chipul i se schimonosi într-o strâmbătură de furie, după care se repezi afară din încăpere, fără a ne mai da atenţie.

— De ăsta am scăpat pe moment, Robert, râse Marian. Să încercăm să vedem dacă putem scăpa de legăturile noastre înainte de-a se înapoia primul chinez.

— Oare Pongo este liber, Mariane?

— N-aş prea crede, Robert. Încearcă să-mi dezlegi mai întâi mâinile.

Prietenul meu se-ntoarse cu spatele spre mine, după care a fost

pentru prietenul meu o joacă să scape de legăturile de la picioare şi să mă elibereze şi pe mine.

Am mai rămas câteva clipe întinşi pentru a pune din nou sângele-n mişcare, în mădularele noastre amorţite, după care am sărit de pe divan, luându-ne-n mâini pistoalele noastre cu gaze, din interiorul buzunarelor noastre de la pantaloni.

— Să mergem mai întâi în hol, să vedem dacă tigrii mai zac acolo narcotizaţi, hotărî Marian. Poate va trebui să-i aducem în nesimţire pentru a doua oară.

— Poate că Pongo veghează încă în galerie şi nu-ndrăzneşte să avanseze din cauza tigrilor, m-am hazardat eu.

— Pongo ar fi găsit suficiente mijloace şi procedee pentru a ademeni, pisicile astea uriaşe. Să ne grăbim! Fu Kang şi chinezul cel înalt nu vor fi singurii oameni care se mai aţin prin mănăstire. Individul vorbea doar de-o adevărată „organizaţie". Am părăsit încăperea strecurându-ne prin încăperea pe care intrase chinezul. Când Marian trase draperia care masca intrarea, ne-am trezit în faţa unei masive uşi de bronz închisă acuma.

N-am descoperit nici un lacăt. Am pierdut destule minute preţioase până ce-am găsit mecanismul care făcea posibilă deschiderea automată a uşii. Înaintea noastră stătea holul prin care pătrunsesem de prima dată.

Privirile noastre s-au îndreptat imediat înspre galerie, dar Pongo nu mai stătea acolo. Chiar în spate mai era pitit Maha, care aştepta probabil acolo chemarea uriaşului negru. Ghepardul ne observă, dar nu se mişcă de la locul său.

— Aş vrea s-aştept aici reîntoarcerea chinezului celui înalt, îmi şopti Marian. Pistoalele noastre cu gaze sunt suficiente pentru orice apărare. Unde se pot afla tigrii acum? N-aş vrea să mă trezesc atacat din spate.

— Poate că sunt în curtea interioară, Mariane.

Deasupra acoperişului începu să apară lumina slabă a zilei, care se filtra până-n hol. Marian îmi urmări privirea şi spuse:

— Afară e deja lumină şi asta nu ne poate fi decât de folos. Să ne ascundem îndărătul stâlpilor de susţinere, avem destul loc acolo. Dacă se-ntorc chinezii îi ameţim cu-n glonte de sticlă.

Dar chinezii nu se mai întoarseră. Am aşteptat timp îndelung. Deabia după o oră se deschide uşa de bronz, fără să facă zgomot, aceea care ducea în curtea interioară.

Fu Kang păşea cu mare grabă în hol. Era foarte agitat şi vru să treacă repede pe lângă noi. Un fâşâit aproape imperceptibil şi chinezul se prăbuşi fără cunoştinţă la pământ.

Pistolul cu gaze a lui Marian îşi făcuse datoria. L-am târât îndărătul unei coloane de susţinere. Marian îl percheziţionase şi-mi spuse cu

acest prilej:

— Ia uită-te Robert! Fu Kang e plin de sânge. Ori a ucis pe cineva ori l-a ajutat pe un altul să ucidă. Probabil că afară o fi avut loc o încăierare.

M-am aplecat şi-am găsit în buzunarul lui Fu Kang un cuţit plin de sânge! Părea să se verifice că s-a dat o luptă. Asta nu era tocmai ce ne doream. Faptul că Fu Kang se-ntorsese nu putea însemna altceva decât că voia să afle de la Marian unde pitise acesta cu adevărat carnetul.

Marian se ridică-n picioare, părăsindu-l pe Fu Kang.

— Haide să mergem în curtea interioară, Robert! Trebuie să vedem odată ce-i cu tigrii ăia.

Am înconjurat cu grijă uşa care stătea încă întredeschisă. O privire aruncată-n curte fu suficientă. Într-un colţ al acesteia erau întinşi ambii tigrii care se prăjeau la soare. Cugetam numai dacă gloanţele de sticlă ar fi avut efect şi de la o asemenea depărtare.

Marian îşi ridicase unul din pistoale ţintind cu precizie.

Un fâsâit şi tigrul se-ntoarse alături cât era de lung, pentru a doua oară narcotizat. Celălalt tigru se ridică mirat în picioare. Părea să fi perceput zgomotul glontelui care-i răpusese tovarăşul, dar acum veni rândul meu. Aproape paşnic, se lungi şi cel de-al doilea tigru lângă companionul său, ameţit deja.

— Gata Robert! îmi şopti Marian. Acum să-l căutăm pe Pongo. Să sperăm că nu dăm peste-o bandă întreagă de chinezi, după ce ne vom fi coborât în pivniţe.

— Vrei să foloseşti din nou ascensorul, Mariane? Ar mai trebui să mai existe şi-o altă intrare în spaţiile subterane.

— Ar dura prea mult să mai căutăm o a doua intrare. Mai bine să nu pierdem timpul. Pongo ne va ajuta mult ca să descurcăm tainele acestei mănăstiri. De-aceea prioritatea numărul unu este să-l găsim pe el.

A, început s-alerg repede în jurul soclului pentru a ajunge în apropierea „ascensorului”, când Marian îmi strigă; Atenţie! Dar eu nu mai puteam fi oprit. Aveam pistoletul cu gaze-n mână, astfel că de duşmani nu mă temeam câtuşi de puţin.

Marian şi cu mine ne-am străduit din răsputeri să punem în mişcare „liftul” nostru. Acesta însă nu se coborî în adâncime.

Era posibil ca duşmanii noştri să-l fi scos din funcţiune pentru a nu ne mai putea folosi de el.

— Nu ne mai rămâne prin urmare altceva de făcut decât să încercăm să dăm de cea de-a doua intrare, îmi spuse Marian, după ce făcusem nenumărate încercări. Cel mai bine-ar fi să ne reîntoarcem în încăperea în care am zăcut prizonieri. Acolo mai exista o a doua draperie grea îndărătul căreia n-am mai avut vreme să ne uităm.

— Cheamă-l pe Maha, Mariane! Cred că-i preferabil să-l avem cu

noi, întrucât poate descoperi mai uşor urma lui Pongo.

Marian îmi urmă sfatul şi-l chemă pe Maha, care sosi în goană din câteva salturi elegante. Se lipi strâns de picioarele acestuia, ca şi cum ar fi dorit să-l salute după scurta despărţire impusă de situaţie. În fosta noastră carceră mai ardea încă lampa cu petrol. Ne-am îndreptat aţă-n spre cea de-a doua draperie, pe care Marian a dat-o dintr-o smucitură deoparte. Şi-aici ne apăru în faţă o uşă de bronz pe care am deschis-o uşor, fiindcă Marian îşi întipărise bine-n minte mecanismul de deschidere al primei uşi.

În faţa noastră se deschidea acum perspective unei scări laterale, prevăzută cu trepte din piatră. Maha ne trase cu putere în adâncime, unde domnea un întuneric adânc. Din păcate nu mai posedam nici o lampă de buzunar aşa să trebuia să ne bizuim mai mult pe simţurile noastre, pe pipăit. Treptele duceau fireşte-n jos şi-am numărat vreo treizeci până ce am ajuns la capăt. Nici o geană de lumină nu pătrundea încoace şi asta ne îngreuna mult cercetările. Nu ne rămânea decât să ne bazăm pe simţurile ascuţite ale ghepardului nostru.

Încetul cu încetul ne-am reluat mersul. Deodată Marian dădu de-o uşă. Nu avea nici un lacăt, dar asta nu ne deranja prea mult. După o scurtă cercetare, Marian găsi mecanismul şi astfel putut deschide uşa. Nu se putea vedea fireşte nimic.

Am blestemat în sinea mea că nu s-au luat nu numai armele dar şi lămpile de buzunar.

Maha rămase liniştit iar eu am lăsat lesa să-mi alunece printre degete pentru a-i permite ghepardului să intre în încăpere. Ne-am pipăit drumul înainte până ce-am dat de-o masă. Mi-am trecut degetele peste masă pentru a stabili dacă se găseşte ceva pe ea. Degetele mele dădură peste o cutie de chibrituri şi-am aprins imediat un băţ. La lumina acestuia am văzut o lampă pe masă. De-abia după ce-am aprins-o ne-am putut orienta în încăpere.

În încăperea mobilată luxos am văzut imediat cum pe-o a doua măsuţă erau etalate armele noastre, chimirele şi alte obiecte personale pe care le aveam în momentul prizonieratului asupra noastră. Aproape că mi-a venit să chiui de bucurie.

Ne-am încins chimirele în jurul brâului şi-am îndesat în ele şi celelalte obiecte care ne aparţinuseră. Am stins lampa cu petrol aprinzându-ne în schimb lămpile noastre de buzunar. Asta se dovedea avantajos pentru noi întrucât puteam oricând, în caz de pericol să stingem lămpile rămânând în obscuritate.

Şi următoarea încăpere era goală. De îndată ce-am pătruns înăuntru, am auzit din cea de-a treia cameră voci, aparţinând la doi oameni, care vorbeau chinezeşte între ei. N-am putut prin urmare înţelege nimic din ce-şi spuneau. Ne-am stins lămpile şi-acum am putut constata cum prin crăpăturile uşii se strecura o geană de lumină.

Ne-am apropiat de draperia bogată, ciulind urechile. Pe Maha l-am apăsat la pământ, dându-i astfel de ştire inteligentului ghepard că n-avea voie să scoată nici un mârâit şi-n general să nu producă nici un fel de zgomot.

Pliind puţin draperia am putut arunca o privire în încăperea alăturată.

Doi chinezi stăteau la o masă grosolană de lemn, având în faţa lor o hartă pe care-o desfăşuraseră în faţa lor. Era probabil o hartă regională şi pe aceasta degetele lor se mişcau aproape necontenit. Erau pare-se în toiul unei dispute aprinse dacă nu chiar a unei certe, fiindcă nici unul nu părea dispus dă cedeze.

Marian îndepărtă puţin draperia cu multă prudenţă şi intră în încăpere, fără ca cei doi protagonişti să ne observe pe Marian sau pe mine, care l-am urmat imediat pe prietenul meu, intrând după el.

Eram chiar în apropiere de măsuţă când cei doi ridicară privirile. Speriaţi, au sărit în picioare imediat, dar n-au mai îndrăznit să facă altă mişcare, când au privit în ţevile revolverelor noastre.

— Unde este însoţitorul nostru negru? întrebă Marian. Spuneţi repede altfel tragem imediat.

Marian se folosise de limba engleză, pe care bănuiam că cei doi o cunoşteau sau cel puţin o înţelegeau cât de cât.

Unul din cei doi chinezi răspunse, într-o englezească destul de fluentă că el nu ştie nimic despre un prizonier negru.

— O să-ţi arăt cum pedepsesc eu minciuna, zise Marian cu-n calm desăvârşit şi trase un glonte de sticlă asupra chinezului care căzu instantaneu ameţit.

Cel de-al doilea chinez, care n-avea de unde ştii că tovarăşul său este ameţit numai pentru două ore şi se va scula tot atât de proaspăt ca după un somn odihnitor, încremeni la rându-i de groază. Faptul că n-auzise nici o detunătură venind din armele noastre pare să-i fi sporit şi mai mult groaza.

— Vrei acum să ne spui adevărul? îl întrebă imperturbabil, cu cea mai calmă voce din lume.

— Nu ştiu prea multe domnule, dar o să-ţi spun tot ce ştiu. Aici în pivniţă zace un om pe care trebuia să-l păzim. O să vă conduc la el.

— Fă-o imediat! Dar să nu ne tragi în vreo capcană pentru că într-o secundă vei fi la strămoşii tăi!

— N-o să vă trădez domnilor, spuse chinezul pe un ton plângător, dar vă rog cruţaţi-mi viaţa. O să vă arăt tot ce ştiu şi doriţi să vedeţi.

Nu sunt demult aici şi nu ştiu prea multe.

— Cine mai este ascuns în mănăstirea asta veche, în afară de voi? vru să ştie Marian mai întâi.

— Conducătorul nostru Hu Mong şi omul său de încredere Fu Kang, domnule. Hu Mong se află mai tot timpul aici şi părăseşte mănăstirea

foarte rar. Prietenul meu mort şi cu mine suntem doar de patru zile aici. Când am ajuns aici mai erau încă trei oameni care au fost trimişi de-ndată în misiune de către Hu Mong.

— Ai fost de faţă în noaptea în care am fost ameţiţi cu ajutorul unui gaz?

— Nu domnule! Eu trebuia să păzesc prizonierul care dispune de-o forţă grozavă şi-avea o piele neagră.

Răspunsul suna sincer. Nu putea fi vorba decât despre Pongo. Prietenul nostru a fost urmărit ca şi noi şi scos din luptă cu ajutorul aceluiaşi gaz.

— Condu-ne la el, porunci Marian.

Chinezul ne conduse în tăcere. Ştiam că de teama pistoalelor noastre miraculoase, spusese adevărul, cu toate acestea îi supravegheam fiecare mişcare întrucât eram departe de-a fi familiarizaţi cu toate secretele mănăstirii.

Chinezul se opri, după ce ne conduse prin numeroase încăperi în faţa unei uşi grele, pe care-o deschise fără zgomot. Atunci se întâmplă ceva ce nu prevăzusem. Prin uşa deschisă năvăliră două braţe musculoase care-l traseră pe chinez înăuntru dintr-o smucitură. Ne-am aprins lămpile noastre şi la lumina acestora am văzut pe chinez tremurând în braţele lui Pongo.

— Dă-i drumul, Pongo, zise Marian râzând.

Pongo ascultă, dându-i drumul imediat, dar chinezul leşinase din cauza spaimei. Pongo ne dădu mâna cu faţa strălucind de bucurie, spunându-ne:

— Foarte bine că *massers* liberi. Altfel Pongo trebuie vine imediat. Pongo ameţit trezeşte aici, caută uşă după ce se eliberează de legături. Uşa închisă. Pongo aşteaptă până vine chinez. Acum chinez leşinat.

Ne-am întors cu Pongo în încăperea în care-i surprinsesem pe cei doi chinezi. Pongo îşi luase „omul” cu el şi-l propti pe un scaun. De îndată ce acesta se deşteptă îşi începu interogatoriul:

— Ce hartă e asta? întreabă el arătând înspre foaia mare de hârtie încă despăturită pe masă.

Prizonierul nu vru să vorbească la început, dar Marian îşi îndreptă ţeava pistolului înspre acesta. Speriat chinezul se apără cu mâinile şi spuse repede:

— O să vă spun totul. Conducătorul nostru caută o comoară şi tocmai ne-am propus… Ne-am propus.

— S-o căutaţi voi singuri şi-apoi să dispăreţi cu ea cu tot, nu-i aşa?

— Da, domnule, aprobă chinezul şi-acum arăta ca un şcolar prins în flagrant delict c-o năzdrăvănie, de către profesor.

— Şi ştiţi cam pe unde s-ar aţine comoara asta? îl întrebă mai departe Marian.

— Camaradul meu afirma c-a văzut în această regiune cum doi

localnici transportau o ladă grea. Am căutat acolo în câteva nopţi dar n-am putut descoperi nimic.

— Poţi să-mi spui dacă-n zona asta se găseşte pe undeva o stâncă închipuind pe diavol?

Chinezul se uită îngrozit la noi:

— Domnule, cunosc stânca cu pricina dar nu-ndrăznesc să m-apropii de ea, fiindcă acolo sălăşluieşte diavolul. Eu însumi l-am văzut odată pe când căutam comoara.

Marian putu cu greu să-şi reprime un zâmbet şi întrebă cum arată acel diavol şi când s-a-ntâmplat asta.

— Acum două zile, veni răspunsul, pe când căutam comoara. L-am văzut îndărătul stâncii ce are chipul diavolului, chiar pe acesta în persoană. Stânca e bine ascunsă şi nu poate fi găsită cu uşurinţă.

Chinezul arătă înspre un punct pe hartă şi spuse:

— Aici, domnule. Dacă urmaţi drumul ăsta pe care vi-l arăt ajungi în vecinătatea stâncii diavolului. N-am găsit acolo însă nici o peşteră. Diavolul m-a alungat de-acolo aşa încât a doua oară nu mai îndrăznesc să mă arăt prin preajmă.

Drumul pa care nu-l arătă chinezul era acelaşi pe care umbra dragonului ne-o indicase la miezul nopţii. Aşadar afirmaţiile chinezului trebuiau să corespundă adevărului.

Am hotărât de-aceea să pornim cât de curând posibil.

În timp ce Pongo îl păzea pe chinez ne-am sfătuit ce să facem cu prizonierul nostru, întrucât aceştia trebuiau să fie imobilizaţi până când vom fi găsit comoara.

Am cotrobăit la repezeală prin celelalte încăperi ale mănăstirii până ce am dat peste-o magazie de provizii bine aprovizionată. Cu ajutorul lui Pongo am cărat câteva alimente acolo şi i-am transportat înapoi în încăpere şi pe chinezii luaţi prizonieri. N-a fost uitat nici un butoi cu apă proaspătă.

Pe cei doi tigri i-am închis în cuşcă aprovizionându-i şi pe ei cu carne şi apă pentru două-trei zile. Speram să nu cheltuim mai mult timp cu cercetările noastre.

În cele din urmă am fost gata de plecare. Mai întâi Marian scoase din ascunzătoare caietul cu notiţe al lui Solbre. Întrucât în pivniţă am învăţat bine mecanismele de deschidere şi-nchidere a uşilor nu ne-a fost greu să părăsim mănăstirea.

Am ales drumul care ducea în direcţia arătată de umbra dragonului. Pongo o luase înainte cu Maha. După zece minute am ajuns la locul unde conducătorul chinezilor căutase carnetul cu notiţe. Câteva blocuri de piatră fuseseră deplasate din loc.

Am găsit şi-un loc unde se vedea clar că de curând se dăduse o luptă scurtă. Dar de potrivnicul lui Fu Kang n-am găsit nici o urmă.

— Poate că s-a ascuns, am spus eu şi-am arătat o urmă care se

pierdea după câţiva paşi.

— Nu prea cred, Robert. Dacă chinezul ar fi avut suficientă forţă ca să se-ndepărteze s-ar fi întors din nou la mănăstire pentru a-şi bandaja rănile. Poate că Fu Kang şi-a omorât adversarul şi l-a ascuns pe undeva. Trebuie să-l căutăm pentru că e neapărată nevoie să ştim unde a rămas omul nostru.

După o căutare zadarnică a trebuit să renunţăm să-l mai căutăm pe rivalul lui Fu Kang. A trebuit să ne grăbim pentru a nu întârzia prea mult înainte de-a ajunge din nou la mănăstire.

IV
ÎN CĂUTAREA COMORII

DUPĂ O PLIMBARE DE VREO TREI ORE am ajuns în locul unde, după spusele chinezului trebuia să se găsească stânca cu chipul diavolului. Acum devenea totuşi dificil, întrucât chinezul nu ne dăduse informaţii precise. Era cazul să ne punem noi înşine pe căutat.

A trebuit să ne abatem de pe cărarea îngustă de munte şi-am început să examinăm toate stâncile pentru a vedea care dintre acestea aducea cumva cu-n chip de diavol. Multă vreme cercetările noastre au rămas fără rezultat. Voiam tocmai să luăm o mică pauză când Pongo ne strigă:

— *Masser,* acolo stâncă cu diavol. Pongo recunoaşte corn la el.

Ne-am grăbit înspre locul arătat de Pongo şi-am văzut într-adevăr la o mică depărtare o stâncă abruptă care avea ceva din grimasa unui diavol. Eram deja ajunşi la ţintă şi-acum trebuia să dăm repede de peştera-n care Solbre îşi ascunsese comoara.

Bineînţeles că socoteam că vom da de paznicii pe care Solbre îi pusese pentru paza comorii. Mă-ndoiam dacă comoara mai era la locul ei întrucât chinezii putuseră afla cu uşurinţă că Solbre era încarcerat aşa că se putuseră întoarce pentru a transporta comoara în alt loc. Gândurile mele le-am împărtăşit lui Marian.

— Nu cred asta, Robert. Chinezii socotesc peştera asta de negăsit şi-ar fi lăsat oricum aici comoara, chiar dacă ar fi avut intenţia să şi-o însuşească. Poate că aven noroc ca paznicii, în caz că sunt câţiva, să nu fie în apropiere.

— Dacă-ntre timp au aflat că suntem în posesia carnetului cu notiţele lui Solbre ne putem aştepta la surprize foarte neplăcute.

— Mie nu-mi place deloc, Robert, că nu l-am mai întâlnit deloc pe chinezul rănit. Poate că şi el cunoaşte peştera asta neputând fireşte să-l luăm cu noi.

Cu deosebită îndemânare Pongo se căţără de pe-o proeminenţă a stâncii pe alta. În cele din urmă ajunse la cornul drept al „diavolului” de stâncă şi începu să-l examineze cu atenţie. Marian şi cu mine

stăteam cu pistoalele pregătite jos. De data asta am schimbat pistoalele cu gaz cu cele adevărate întrucât nu ştiam e efect au gloanţele de sticlă de la o asemenea depărtare.

Când Pongo nu găsi nimic deosebit la cornul drept se-ntoarse spre cel stâng şi de-abia ce începu să-l examineze că ne făcu un semn c-a şi descoperit ceva.

Imediat dup-aceea şi dispăru după corn.

Marian fu următorul care întreprinse ascensiunea pe când eu îi asiguram de jos, acoperirea. Odată mi s-a părut că văd un om apărând acolo, dar de îndată ce-am ridicat pistolul, imaginea dispăruse. Am crezut fireşte că mă înşelasem.

Când Marian ajunse fără nici un incident la cornul stâng îmi făcu semn să mă caţăr şi eu la rândul meu. Între timp dispăru şi el asemenea lui Pongo după corn.

Pentru mine urcuşul fu chiar mai greu, întrucât trebuia să-l întreprind fără nici o acoperire. Nu-mi puteam da seama dacă Marian stătea sus şi veghea.

De-ndată ce-am ajuns la cornul diavolului l-am văzut pe Pongo stând pe-o cărare îngustă alături de Marian.

— Cred că ştiu acum Robert ce-nseamnă „apucă cornul diavolului şi poţi să vii la mine“. Cărarea care începe aici pare să ducă direct la peştera comorii. Păcat că l-am lăsat pe Maha jos, la marginea stâncii, acum ne-ar putea ajuta de minune.

— Pongo aduce pe Maha, propuse uriaşul negru.

Fără a aştepta o confirmare din spatele nostru el se şi coborî pentru a-l aduce pe Maha. Odată ajuns jos îşi puse ghepardul pe umeri şi se căţără înapoi. Maha nu făcea nici o mişcare, ştiind că prietenul său Pongo îl purta cu siguranţă. Uriaşul negru îl lăsă jos pe ghepard, care începu imediat să-l lingă mâna.

Pongo o luă înainte pe cărare, iar eu veneam în urmă.

Întrucât de sus puteam fi atacaţi foarte uşor, eu aveam misiunea de-a veghea la siguranţa tuturor. La o cotitură a potecii am remarcat deodată că două bucăţi de stâncă ieşeau în afară, bănuitor de mult.

Chiar la momentul potrivit mi-a reuşit să-l înştiinţez pe Marian şi pe Pongo care stăteau tocmai sub ele, în clipa când s-au mişcat, prăbuşindu-se în cele din urmă în adâncime. Pongo se aruncase înainte în vreme ce Marian se retrase câţiva paşi. C-o bubuitură grozavă bolovanii se prăbuşiră pe cărarea îngustă. Dacă i-ar fi nimerit, Pongo şi Marian ar fi fost zdrobiţi. Trebuia să-ndepărtăm dărâmăturile. În acest timp n-am slăbit din ochi înălţimea.

O a doua încercare nu mai fu repetată. Cărarea mergea-n serpentină-n spre culme şi abia după o oră am ajuns în vârf. Ne-am uitat uluiţi în toate părţile. Nu se vedea nici o peşteră şi nici un om. O panoramă copleşitoare se deschidea-n faţa ochilor noştri şi chiar jos,

lucea apa unui lac. Pongo cercetase cu Maha minuţios împrejur, iar acum ghepardul trăgea de lesă conducându-l undeva-n spre lateral faţă de cărare. Să fi fost acolo intrarea-n peşteră? Trebuiau să fi fost ascunşi şi oameni prin preajmă altfel de la sine nu s-ar fi putut desprinde bolovanii ăia uriaşi de stâncă. Pongo privi cu băgare de seamă-n jos apoi ne făcu semn să i ne alăturăm. Doi metri mai jos era plasat un mic platou de stâncă. Pongo ne spuse:

— *Masser,* acolo fost chinez, acum repede dispare. Pongo caută.

Îndată, uriaşul negru sări pe platou spre dreapta şi ne strigă râzând. Întrucât nu se vedea ţipenie de om l-am îmboldit pe Maha să sară după care l-am urmat şi noi.

Ghepardul alergă repede spre dreapta şi se opri mârâind. Pongo îl rechemă energic. Prudenţi am înaintat spre dreapta. Înaintea noastră de deschidea o crăpătură-n stâncă. Aici trebuia să se găsească peştera. Pongo vru să se avânte înainte când am observat ceva ce-mi făcu să-mi îngheţe sângele-n vine. Chiar la intrare din câteva găuri prestate-n stâncă se iţiră capetele unor şerpi care acum sâsâiau la uriaşul negru.

L-am atenţionat pe-acesta printr-un strigăt energic. El însuşi fu conştient de prezenţa primejdiei şi-şi apleacă repede corpul.

V
PEŞTERA COMORII

— **CU SIGURANŢĂ CĂ SUNT ŞERPI VENINOŞI,** fu de părere Marian. Trebuie mi întâi să-i ucidem pe cei de-aici, deşi în peşteră s-or mai fi găsind şi alţii.

— Vechii noştri cunoscuţi, Mariane, şerpii cu clopoţei, am strigat eu. Am venit în contact cu dintr-ăştia, mai mult decât mi-ar fi plăcut. Păi, să acţionăm numaidecât, ca să n-aibă timp să se culce la pământ.

Din cei opt şerpi pe care i-am numărat, trei deja se lăsaseră la pământ şi-acum se-ncolăceau părând să vină-nspre noi. Pongo îşi scoase cuţitul său de spintecat rechini şi-acum le reteză mai întâi capetele şerpilor de jos.

Abia apoi se-ndreptă înspre acei ce voiau tocmai să iasă din găuri.

Înainte ca noi să fi putut interveni, el făcu curăţenie şi-aruncă trupurile neînsufleţite ale cobrelor în prăpastie.

— Intrarea este liberă, *massers!* râse uriaşul negru şi vru el însuşi să intre în despicătura stâncii.

Marian i-o interzise, dar uriaşul insistă s-o facă primul. Atunci Marian îi dădu lampa sa de buzunar. Pongo lumină ambii pereţi ai peşterii fără a mai da de alte găuri pline cu şerpi. Pas cu pas am înaintat înăuntru peşterii. Mi-am aprins şi eu lampa de buzunar, întorcându-mă des în spate, pentru a para un eventual atac viclean, venit de-acolo.

Deodată Pongo se opri şi lumină cu lampa sa de buzunar o grindă care părea să ducă peste o prăpastie. Precaut, Pongo puse mai întâi un singur picior pe ea şi văzând că ţine, păşi hotărât mai departe.

Marian şi cu mine am stat deoparte pentru a nu supraîncărca grinda şi cu povara noastră. Aproape ajunsese Pongo la mijlocul prăpastiei, când Marian îi strigă repede un avertisment. Exact la timp! Uriaşul negru îşi dădu seama că grinda oferea un punct de sprijin exact la mijloc. Dincolo de ăsta nu era probabil solid ancorată astfel încât, păşind pe cealaltă jumătate s-ar fi putut lesne răsturna. Pongo lumină cu lampa sa de buzunar dincolo de grindă şi ne strigă încetişor.

— *Masser* Farrow are dreptate. Scândura dincolo nu solidă.

Uriaşul negru se aşează de-a curmezişul, păşi prevăzător un singur pas în direcţia cealaltă şi balansă grinda astfel încât aceasta se ridică puţin din direcţia noastră, în timp ce în cealaltă, coborî tot atâta şi asta, până ce dădu de un punct de rezistenţă.

Am luminat cu lampa mea de buzunar în imensitatea prăpastiei. Părea să fie adâncă de vreo cincisprezece metri. Am apucat de-am văzut cu claritate şerpi, care-au dispărut la impactul cu fascicolul luminos în diferite găuri laterale, practicate-n peretele stâncos.

Cine cădea aici era pierdut cu desăvârşire.

— Haide înapoi Pongo, îl povăţui Marian. Trebuie să procedăm altfel. Tu trebuie să treci primul dincolo, Robert, ca fiind cel mai uşor. Eu şi Pongo o să-ţi susţinem contragreutatea. Presupunând că pe partea cealaltă se găseşte un dispozitiv care împiedică răsturnarea grinzii.

M-am cam îngrozit când am păşit peste grindă dar n-am lăsat să se vadă nimic. Am răsuflat uşurat de îndată ce-am simţit din nou sub picioare pământ solid. Înainte de-a căuta dispozitivul de siguranţă pentru grindă am mai făcut câţiva paşi în interiorul gangului. Deoarece n-am dat de nimic care să-mi trezească suspiciunea m-am întors şi-am examinat grinda care acum, înspre partea mea, era prevăzută cu două zăvoare de fier.

N-aveam decât să le ancorez de-o bucată solidă de stâncă pentru a împiedeca răsturnarea. Curând Marian şi cu Pongo au fost la mine.

Pe Maha a trebuit să-l „lămurim” ceva mai mult, până ce s-a decis să păşească pe grindă. Mirosea pericolul ce pândea de jos şi păşea foarte atent peste scândură, de parcă ar fi fost un saltimbanc pe sârmă. În cele din urmă am trecut cu toţii dincolo astfel încât ne-am putut relua incursiunea în adâncul peşterii.

Gangul părea nesfârşit de lung. La capătul acestuia se deschidea o peşteră, cu tavanul boltit, care era goală. De-aici se ramificau alte trei tunele, pe care trebuia să le cercetăm pe rând.

Când eram pe punctual de-a pătrunde-n primul gang, Pongo ne

reţinu, după ce ne arătă un obiect strălucitor ce-l culesese de pe jos.

Era o piatră preţioasă de mărimea unei alune, pe care piraţii probabil c-o pierduseră-n timpul transportului. N-aveam timp s-o examinam acum cu atenţie.

Acum Marian o luase înainte. După câţiva metri se opri îngrozit. O ceaţă deasă avansa înspre noi şi părea că ne va ajunge din clipă-n clipă.

Nu ştiam ce era de făcut, să fi fost o măsură de apărare a potrivnicilor noştri? Ne-am repezit înapoi înspre gang, ceaţa urmărindu-ne îndeaproape.

Curând întreaga peşteră era plină de gaz. Mulţumeam în gând Domnului că-n ciuda acestui gaz încă mai puteam respira. Nu ne mai puteam însă vedea unii pe alţii. Marian se opri lângă mine şi-mi şopti:

— Să sperăm că chinezii n-au suflat vreun gaz otrăvitor în ceaţa asta!

— N-ar fi mai bine să ne reîntoarcem la aer liber, Mariane?

— Cel mai bine ar fi s-o facem, Robert, dar de acum suntem aici şi trebuie să ne finalizăm căutările în legătură cu comoara. În ceaţa asta nu ne pot vedea nici potrivnicii noştri aşa că avantajul acestora nu-i prea mare.

— Da, dar ei cunosc locurile şi se pot orienta mai bine. Poate c-ar fi mai bine să ne retragem şi să revenim noaptea.

În acel moment am auzit, foarte aproape de noi, un strigăt puternic. Imediat dup-aceea l-am auzit pe Maha mârâind. Am sărit în ceaţă în direcţia de unde venea strigătul şi-am dat peste Pongo, care îngenunchease la pământ şi ţinea strâns pe cineva jos. Lampa sa de buzunar era aprinsă, dar ceaţa era atât de densă încât n-am putut vedea pe cine imobilizase.

De-abia când mi-am apropiat şi eu lampa de grup am remarcat că Pongo era pe cale să lege un chinez, în timp ce Maha îl ţinea în şah.

— Chinez strecurat în spatele nostru *Masser*. Vrut înjunghie, Maha prins la el.

Aşadar pe unul dintre potrivnici îl făcusem nevătămător. Acesta speram să ne spună câţi paznici mai erau şi unde era pitită comoara. Pongo îl apucă pe chinez de unul dintre braţe şi-l împinse în perete, unde nu putea fi găsit cu uşurinţă. Marian îl întrebă pe englezeşte:

— Unde se găseşte comoara? Câţi oameni mai sunt în afară de tine în peşteră? Spune imediat sau te omor pe loc! Tu voiai oricum să ne ucizi!

Pongo îngenunchease jos lângă chinez şi-i agită cuţitul în faţa ochilor.

— Ei, mai durează mult? îl somă Marian pe chinez încăodată să vorbească.

— Peştera cu comoara stă într-al doilea gang, bolborosi prizonierul.

Numai încă un om este acolo.

— Vreau să te cred. Dacă vom observa mai târziu c-ai minţit, o să te arunc în prăpastie ca să te mănânce şerpii.

Chinezul tremura din toate încheieturile, dar nu mai spuse nici un cuvânt. Ceaţa nu se risipi ci din contra, deveni mai groasă. Trebuia să ne grăbim dacă voiam să obţinem ceva hotărâtor.

Am găsit repede cel de-al doilea gang şi l-am trimis pe Maha înainte, după care venea Pongo. De-abia am parcurs zece metri când în urma mea se auzi un pocnet slab. Ne-am întors repede la stânga-mprejur… ei; şi mai departe n-am mai ştiut nimic.

*

*   *

Când m-am deşteptat, mă aflam în peştera comorii. Cât timp am fost inconştient, după ce explodase bomba cu gaz, care ne-a făcut să ne pierdem cunoştinţa, nu puteam şti.

Peştera avea aer curat. La lumina lămpii l-am recunoscut pe unul dintre chinezi care pe moment ne-ntoarse spatele şi privea pe tabla unei mese de lemn, care era singura piesă de mobilă din încăpere.

Marian şi Pongo erau de asemenea treji. Degeaba l-am căutat din privire pe Maha. Să fi fost oare omorât?

Chinezul se-ntoarse încet înspre noi. Nu era altul decât conducătorul chinezilor din mănăstire, cel care-i ceruse lui Marian carnetul cu notiţe al lui Solbre. Cum ajunsese el aici, mai ales că aparent nu ştia unde se găseşte peştera comorii?

Cu-n zâmbet batjocoritor se uită la noi şi ne spuse în limba engleză:

— Cred că v-aţi dat aşteptat, domnilor, să mă întâlniţi aici.

Am descoperit peştera printr-o întâmplare şi-am alergat repede încoace, pentru a mi-o însuşi doar pentru mine. De-acum pot părăsi-n linişte ţara şi să mă-ntorc în patria mea ca un om bogat. După ce-mi voi pune comoara-n siguranţă mă voi reîntoarce să văd ce-au mai rămas din domnii Farrow şi Bertram şi cum au reuşit sau mai bine spus n-au reuşit ei să se salveze din gura şerpilor adunaţi în prăpastie. Amândoi paznicii comorii sunt de-acum la strămoşi. Într-o oră veţi fi şi voi alături de ei, ţinându-le tovărăşie, dacă… nu mă ajutaţi să dezleg enigma.

Arătă înspre masă, unde era desfăşurată o hartă mare. Chinezul vorbise cu voce scăzută şi se aşează acum complet epuizat pe masă. În jurul capului purta un bandaj, iar pe pieptul dezgolit se citeau zgârieturi şi împunsături pe care le dobândise în lupta cu Fu Kang.

Marian şi cu mine n-am răspuns nimic. Asta-l mânie la culme pe chinez. Ridică pumnul pentru a izbi-n masă, dar nu ajunse s-o facă întrucât îl apucă un acces de slăbiciune. Alunecă pe lângă masă, jos şi rămase acolo, pe jumătate leşinat. Când după un sfert de oră îşi mai revenise puţin, ne întrebă încăodată, dacă suntem dispuşi să-l ajutăm.

În acest caz ne va elibera.

— Pe un hoţ nu-l pot ajuta, veni aspru răspunsul de pe buzele prietenului meu.

— Atunci va trebui să mori, împreună cu prietenul tău, răspunse chinezul şi vru să-l tragă pe Pongo în faţă, întrucât îi stătea mai în apropiere, dar forţele sale nu au fost suficiente. Răsuflând din greu, căzu din nou grămadă la pământ.

Pongo ar fi putut chiar aşa legat cum era c-o îmbrâncitură să-l facă nevătămător pe chinezul prăbuşit. N-o făcu însă. Acesta se ridică după o vreme, deplasându-se din nou la măsuţa unde privi o vreme, cu atenţie, harta desfăşurată acolo. Din când în când gemea şi-şi ducea mâna la piept. Noi zăceam legaţi într-un colţ al peşterii iar în faţa noastră era plasată intrarea în gang. În celălalt colţ stătea lada cu comori pe care-o mai văzusem odată în peştera lui Solbre din Kota Radja.

Când am încercat să mă mişc puţin în direcţia lăzii am constatat cu bucurie că eram în posesia tuturor armelor mele. M-am străduit să fac cumva să-mi dezleg, sau cel puţin să-mi slăbesc legăturile, dar acestea rezistară tuturor încercărilor mele. Marian zăcea liniştiţi ca şi cum ar fi aşteptat ceva.

Deodată chinezul izbucni în râs şi strigă plin de voioşie:

— Acum nu mai am nevoie de ajutorul vostru, domnilor, întrucât am descoperit singur secretul. Aici se vorbeşte ceva de-a doua comoară. Ar fi fost păcat s-o las să-mi scape. Acum ştiu unde să caut.

Chipul lui Marian deveni foarte serios dintr-odată. El îl întrebă dacă ştia foarte exact că e vorba de-o a doua comoară.

— Bineînţeles, domnule Farrow, răspunse chinezul. O să intru în dată în posesia ei, cred că-i ascunsă în primul gang. Locul este însemnat pe hartă, care este foarte precisă-n acest sens.

El îşi luă lampa şi se-ndreptă, ieşind din peşteră, deşi Marian îi strigă c-o mină foarte serioasă în urmă: opreşte-te, opreşte-te!

— Repede Pongo! spuse Marian. Trebuie să-ncercăm să ne eliberăm repede. Despre cea de-a doua comoară nu cred nimic, cred mai degrabă că Solbre a depozitat explosiv acolo, pe care chinezul în lăcomia şi graba lui o să-l facă să detoneze.

Marian se rostogoli înspre Pongo pentru ca uriaşul să poată apuca cu dinţii nodurile de la legături. Acesta îşi începu munca din răsputeri, dar legăturile nu se puteau roade sau slăbi atât de uşor. În cele din urmă treaba se produse şi-n câteva minute eram liberi cu toţii.

— În primul gang! strigă Marian. Poate reuşim să-mpiedecăm nenorocirea.

Nu mai aşteptă răspunsul nostru ci o zbughi, literalmente înainte. L-am urmat repede şi-am ajuns curând în peştera din care se ramificau trei ganguri. Aici, l-am găsit pe Maha stând liniştit pe pământ. I-am

luminat ochii cu lămpile stabilind că nu era decât ameţit.

Ceaţa se retrăsese. Marian a vrut să se năpustească înspre primul gang când o detunătură înfiorătoare se făcu auzită, care zgudui întreg muntele.

— Repede spre ieşire! strigă Marian. Nu-l uita pe Maha, Pongo! Avertismentul său, veni însă prea târziu. O a doua detunătură îi urmă celei dintâi. Din toate părţile începură să cadă blocuri mari de piatră în peşteră şi ne loviră şi pe noi. Am reuşit însă să ne refugiem în cel de-al treilea gang, care a rămas întreg şi neatins.

O a treia detunătură întrecu pe cele precedente. Peştera se prăbuşi în întregime. Acum stăteam prinşi în cel de-al treilea gang.

Nori grei de praf ne-mpiedecau respiraţia, astfel încât a trebuit să înaintăm mai mult în gang.

— Comoara e pierdută, fu de părere Marian. Presupun că şi peştera comorii s-a prăbuşit. Solbre a aranjat fireşte lucrurile în aşa fel încât şi-un eventual hoţ al comorii să fie distrus cu-acest prilej.

— Dar cum vom ieşi noi iarăşi de-aici Mariane? am întrebat eu, pe drept, foarte îngrijorat.

Marian nu-mi răspunse dar privi grav rămăşiţele peşterii. O cercetare a acestora o puteam întreprinde doar după ce norii de praf s-ar fi retras suficient de mult.

Pentru a cruţa bateriile, ne-am stins lămpile timp de o jumătate de oră. După acest interval de timp ni le-am reaprins şi ne-am apropiat din nou de peştera prăbuşită. Din fericire molozul şi dărâmăturile nu ajungeau până la plafonul nou format, aşa că ne-am putut căţăra peste ele.

Maha, care se redeşteptase din anestezie ne urmă, deşi încă nu-şi revenise complet.

Când am ajuns la despicătura din stâncă, unde trebuia să dăm de ieşire, am încremenit de groază. Aceasta se prăbuşise. Am fi avut nevoie de foarte multe zile pentru a ne croi un nou drum. Pongo vru să se apuce imediat de lucru, dar Marian îl opri s-o facă.

— Avem aer respirabil aici, spuse el. Înainte de-a primi aer curat ne vom înăbuşi! Va trebui să găsim şi să căutăm pe alte culoare, poate găsim unul care nu e prăbuşit.

N-am putut ajunge nici la primul şi nici la al doilea gang, întrucât erau acoperite de restul de dărâmături. De aceea Pongo se târî îndărăt la locul unde voia el să-şi înceapă lucrul la început.

Piatră de piatră, bucăţi de stâncă culese fură deplasate de uriaşul nostru şi îngrămădite deoparte.

L-am ajutat cu-nfrigurare deşi ne dădeam seama de inutilitatea demersului nostru. După trei ore debarasasem doi metri de gang. Epuizat, am vrut să pun capăt lucrului, când Pongo îmi spuse:

— *Masser* Bertram. Aici aer e mai bun. Gang nu este acoperit mai

departe.

Vorbele lui Pongo îmi redaseră speranţa şi-o nouă energie. Am început din nou să lucrez cu îndârjire fără a spune nici o vorbă.

Din nou am lucrat vreo trei ore, după care Pongo îşi vârî mâna după dărâmături, fără a mai da de nici o rezistenţă.

— Gangul este acum liber, *massers!* se bucură el şi începu să dea pietrele la o parte c-o dublă energie.

A mai trebuit să trudim înc-o oră pentru a ieşi dintre dărâmături.

Am putut respira în sfârşit aer proaspăt pe care l-am „înghiţit" cu nespusă lăcomie. Ne-am grăbit înspre ieşire. În timp ce-am trecut din nou peste grindă am lăsat lumina lămpii mele să cadă în fundul prăpastiei. Două corpuri neînsufleţite zăceau acolo şi peste ele mişunau de colo până colo şerpii. Priveliştea m-a impresionat profund. Ce uşor puteam fi noi aceia!

— Nu te opri, Robert, mi-a strigat Marian, de pe partea cealaltă.

M-am grăbit cât am putut şi nu dură mult, am zărit în depărtare lumina zilei.

Când am ieşit la lumină Pongo a mai trebuit să vină de hac la doi şerpi, care se iviseră din găurile lor. Stâncile erau străbătute de mult peşteri şi ganguri care păreau să aibă legătură cu prăpastia peste care trecusem.

După ce ne-am reîntors să examinăm priveliştea ne-am dat seama că o coamă întreagă a muntelui se prăbuşise.

Pentru a părăsi zona stâncilor a trebuit să întreprindem o coborâre foarte primejdioasă pentru că din cărarea care ne dusese sus nu mai rămăsese nici urmă.

La picioarele stâncii care-l închipuia pe diavol am observat că figura tânjitoare a lui Satan dispăruse şi ea.

Ne-am grăbit la vechea mănăstire unde am găsit totul neschimbat. Ce era de făcut cu prizonierii? Aceştia erau piraţi dar nu voiam să-i livrăm poliţiei întrucât nu eram detectivi şi nu era treaba noastră.

Am hotărât să-i punem în libertate cu excepţia lui Fu Kang care ne minţise atât de mult. Aceştia au trebuit să promită că vor părăsi ţara cât mai repede posibil. Pe Fu Kang l-am lăsat închis în pivniţă, ne-am reîntors apoi la Padong-Padjang unde am semnat o declaraţie la poliţie. Poate că poliţia va reuşi cu ajutorul militarilor să intre în posesia comorii. Comisarul trimise imediat o patrulă a poliţiei la vechea mănăstire pentru a o cerceta şi-al lua în custodie pe „amicul" nostru Fu Kang.

Am acceptat cu plăcere invitaţia comisarului la masă. Omul s-a bucurat sincer să „cunoască oameni atât de vestiţi".

După masă ne povesti ceva ce-i stârnise în mod deosebit interesul în Palembang şi reuşi să ni-l redeştepte şi pe-al nostru în asemenea măsură încât am hotărât să întreprindem de îndată o călătorie într-

acolo.

Aventurile submarinului Dox 256

Hans Warren

I
LA INSULELE CAPULUI VERDE

— NU ESTE UN OM ĂLA CARE ÎNOATĂ ACOLO? îl întrebă George, fiul căpitanului Farrow pe Petre, timonierul, care stătea lângă el în turnul submarinului arătând cu mâna în direcţia nord-vest.

— Într-acolo se află insulele Capului Verde! I se zăreşte conturul ţărmului, deşi încă destul de neclar. Toată consideraţia, omul nostru pare să fie un înotător excelent. Să înoţi atât de departe nu-i o joacă!

— Şi încă fără o barcă însoţitoare, îl susţinu Petre pe camaradul său. Totuşi îmi pare puţin ciudat ca cineva să aibă un astfel de hobby.

Căpitanul Farrow, comandantul Dox-ului îl zărise şi el pe înotător şi-acum cârmi vasul înspre acesta, care de la depărtarea asta abia de se zărea ca un punctuleţ negru, deasupra apei.

— Ce părere ai, tată? Ce crezi despre omul acesta? Se poate ca un om să înoate numai de plăcere atât de mult în larg? îl chestionă George pe tatăl său.

— Cred mai degrabă că are un motiv serios pentru asta, răspunse Farrow grav. Poate că vrea să fugă de pe insulă.

George îşi continuă firul gândurilor, spunând mai departe:

— Vine dinspre Santiago. Poate c-a făptuit ceva acolo şi-acum îşi caută mai degrabă moartea-n valuri decât să lase să fie prins. Ce spui dacă l-am pescui din apă, tată?

Căpitanul vedea lucrurile dintr-o altă perspectivă şi de aceea replică:

— Nu prea am chef să m-aţin prea mult în interiorul apelor ăstora spaniole, George. Fireşte că-l vom lua la bord, asta fie şi din pură solidaritate omenească.

O să-l ducem înspre una din insulele limitrofe, rugându-l, la nevoie obligându-l să ne părăsească acolo.

— Este un înotător grozav aşa că nu va fi cazul să acostăm, poate ajunge şi înot până la mal. Propun să-l întrebăm de unde vine şi cum se face c-a înotat atât de departe în largul mării. Asta în primul rând, apoi facem ce ne-am propus…

George aprobă ideea tatălui său.

— Ne va lămuri el asupra acestui lucru, n-am nici o îndoială. Poate că ne va da şi indicii suplimentare.

— Nu prea pari să fi înţeles cum se cuvine semnificaţia vorbelor mele, George. Nu-mi pasă deloc ce ne va răspunde sau ce motive suplimentare va fi avut să înoate până aici. Îl luăm la bord dar ne descotorosim de el, cât se poate de repede.

George nu dădu nici un răspuns, ci se adresă lui Petre acum:

— Haide la proră Petre, să-l primim pe om cum se cuvine, poate îl

ajutăm să iasă din apă.

Petre, lunganul timonier, cel mai bun prieten al tânărului îşi urmă fără crâcnire odrasla.

Înotătorul se afla acum la o depărtare de numai două sute de metri de submarin. Se putea recunoaşte uşor, c-avea părul negru şi-o barbă pe măsură şi-aceste caracteristici corporale îi şi stimulară tânărului fiu al căpitanului fantezia.

— Barba asta trădează ceva! Nu eşti de aceeaşi părere, Petre? Tata, poate că are dreptate. Avem de-a face cu-n puşcăriaş care şi-a lăsat să-i crească barba-n temniţă. Nu m-ar mira să poarte hainele unui deţinut.

Petre urmărise cu atenţie mişcările contorsionate ale înotătorului misterios.

— Uite că se-ndepărtează, spuse el, se pare că nu ţine deloc să urce la bordul Dox-ului nostru. Ciudat, hm!

— Să-l capturăm pur şi simplu şi să-l întrebăm din ce motive a înotat pân-aici.

— Păi, în ultima instanţă asta ar fi problema lui şi nu văd de ce l-am lua la rost, bombăni uriaşul timonier, gânditor. Dac-aş fi în locul lui şi cineva m-ar lua la rost, nu mi-ar conveni absolut deloc.

Acest argument îl acceptă George mai uşor decât pe-al tatălui său, pe care-l considerase încărcat c-o oarecare autoritate paternă. În momentul următor însă braţul lui Petre se-ntinse, când acesta exclamă plin de surescitare:

— Ia uită-te George, bestia de colo! Moartea-l paşte pe înotătorul nostru şi-i mai aproape decât crede el.

Dox-ul se apropiase până la o sută de metri de înotător, care între timp îşi schimbase direcţia, luând-o de-a curmezişul către ţărmul insulei care mijea la orizont. Prin asta dădea de înţeles camarazilor de pe Dox că dorea să fie lăsat în pace.

Poate că Farrow ar fi schimbat direcţia vasului său dacă n-ar fi observat că omului îi venea tot mai greu să înoate.

Aşa că considerase de datoria lui de a-l pescui din apă, chiar dacă avea de-a face cu un puşcăriaş. Pe de altă parte văzuse la timp, ca şi Petre, cum un rechin uriaş se-ndrepta direct înspre victima sa, care nu-i putea scăpa în mod normal.

La vreo două sute de metri depărtare de înotător, spinarea triunghiulară a prădătorului marin despica apa, luând-o de-a dreptul înspre acesta. Se putea ghici mărimea monstrului după înotătoarele, aripioarele de pe spinare şi lăţimea acesteia.

Cum se vede treaba „hiena mărilor” îşi mirosise prada pentru că aceste aripioare dorsale fluturau acum în lupta cu valurile, continuând să păstreze neştirbită direcţia înspre victima sa. Foarte repede se va fi terminat totul dacă camarazii de pe Dox n-ar fi intervenit la timp.

George îşi scoase pistolul. Se-ndoia însă că de la depărtarea asta, proiectilele lui s-ar fi dovedit mortale, totuşi at fi putut provoca rechinul să-şi schimbe intenţiile, căutându-şi scăparea în larg.

Trei gloanţe şuierară deasupra apei. Tânărul ţintise în spinarea dihaniei pentru a-l atinge măcar cu-n glonte pe peştele acesta, apucat de amoc în apropierea prăzii sale.

Din păcate rechinul nu reacţionă la riposte lui George în nici un fel, ci-şi continuă marşul neîntrerupt înspre victima sa, zburând parcă pe valuri, nu alta.

Înotătorul îşi întoarse capul la auzul împuşcăturii. Poate că presupusese că s-a tras asupra sa. Ca şi evadat putea revendica oricum acest simţământ. Petre îi făcu semn şi-i strigă din toată puterea plămânilor săi:

— Bagă de seamă, omule! Un rechin! Vino înspre vas!

Înotătorul se ridică puţin din apă la auzul strigătului, uitându-se-n jur. Acum zări şi el rechinul care se găsea la o sută de metri depărtare. Spre marea mirare a marinarilor de pe submarin, nu se-ndreptă spre vas, ci o luă de-a dreptul înspre rechinul uriaş.

— Drace, exclamă George. Omul ăsta are curaj, nu glumă. Poate că are un cuţit asupra sa cu care vrea să primească lupta cu monstrul. Dar să nu-l pierdem din ochi, dacă vrem să intervenim la momentul oportun.

Căpitanul vru să interfereze Dox-ul între rechin şi prada sa.

Între timp George îşi luase-n mână iarăşi arma, străduindu-se să ochească spinarea lată a rechinului, lucru nu tocmai uşor din cauza zdruncinăturilor vasului.

Când răsună prima împuşcătură, rechinul făcu un salt brusc într-o parte, dar după aceea îşi reluă direcţia iniţială şi trecu pe lângă prora vasului direct înspre omul care înota mai încolo, la nici treizeci de metri depărtare.

Înc-o împuşcătură a lui George, dar aceasta nu păru să fi nimerit, întrucât rechinul nu reacţionă în nici un fel. Acum temutul duşman al tuturor marinarilor se apropie destul de mult pentru a putea ataca.

Se dădu pe-o parte, astfel încât camarazii îi putură zări pântecele alb poziţionându-se astfel încât să poată apuca prompt şi eficient cu fălcile-i grozave, ca nişte fierăstraie.

Înc-o detunătură venită din arma tânărului şi George avu satisfacţia să vadă cum glonţul său penetră pântecele uriaşului rechin. Deodată se simţi îmbrâncit de o forţă uriaşă venită din spate. Nu era decât forţa inerţială, datorită faptului că Farrow dăduse comanda de stopare bruscă a motoarelor. Asta stârni valuri uriaşe, astfel încât camarazii nu mai zăriră nici pe înotător nici pe atacatorul său.

Să fi ajuns rechinul să-l atace pe nesăbuitul înotător şi să fi dispărut în adâncuri cu prada sa?

Sau poate că glontele lui George îl slăbise-ndeajuns pentru a-i zădărnici intenţia?

În cele din urmă valurile înalte se potoliră şi camarazii au putut privi nestingheriţi în jur. La început n-au zărit însă nimic.

Ba da! Dar nu era decât rechinul? Cam la o sută de metri depărtare, se mai zăreau aripioarele rechinului, care dădea târcoale în cercuri concentrice.

George se uită la Petre şi viceversa. Ce se putuse întâmpla? Să se fi terminat deja lupta? Cine să fi învins?

Tânărul fiu aş căpitanului gândi aşa: „Ce-i bine, nu-i rău” şi mai trimise încă două gloanţe unul după celălalt înspre monstrul marin. De data asta, putut ţinti foarte bine întrucât submarinul se oprise, iar rechinul îşi încetinise mişcările. De-abia răsunară împuşcăturile că fiara mărilor sări în sus, apoi o porni turbată cât o ţineau puterile căutându-şi salvarea în larg. Tânărul privi satisfăcut în jur şi spuse după o vreme:

— Rechinul e rănit serios şi simte că i-a venit sfârşitul. Dacă consângenii săi îl zăresc, atunci totul se va termina şi mai repede, pentru că îl vor sfâşia în bucăţi.

Petre nu-şi luă privirea de pe oglinda lucitoare a apei, căutându-l încontinuu pe înotătorul misterios. Totuşi îi răspunse tânărului său prieten fără să se întoarcă:

— Poate că n-ar fi trebuit să alungăm rechinul. Dacă l-am fi omorât pe loc, i-am fi putut spinteca burta să vedem dacă nu l-a înghiţit pe bietul om. Ar fi fost posibil, poate să găsim vreun indiciu cu privire la acesta.

Căpitanul Farrow, care auzise întâmplător vorbele timonierului său, îi strigă din turn:

— Nu prea mi se pare credibil ca rechinul să-l fi înghiţit pe înotător.

Căpitanul Farrow chibzuia dacă să dea ordin ca Dox-ul să-şi continue cursa, când George-l rugă să mai zăbovească puţin.

Au mai aşteptat, dar în minutele care urmaseră nu s-a întâmplat nimic. Căpitanul dădu în fine ordinul de demarare a motoarelor astfel încât vasul făcu o cotitură înspre vest. Ţelul era doar America de Sud.

George privi cu-nfrigurare în jur. Aventura aceasta, pentru el, nu-şi urmase cursul dorit şi de aceea s-aştepta să zărească în fiecare moment apărând din apă corpul înotătorului enigmatic. Ar fi dorit să ştie ce l-a mânat până-n apele acestea şi să descopere secretul motivaţiei sale. Căpitanul îl chemă între timp pe Plundow în turn şi-i încredinţă cârma vasului său.

El însuşi coborî pe punte şi păşi înspre pupa. Curios, George îşi urmări cu privirea tatăl, neştiind ce caută acesta în partea din spatele Dox-ului. Căpitanul cerceta tocmai cu deosebită atenţie în jurul său,

uitându-se pe podea. De-abia când George apăru lângă el, îşi ridică zâmbind de jos, privirea spunând:

— Păcat! Când am frânat brusc, valurile au măturat zdravăn partea asta a pupei. Ei, nu face nimic, poate că m-am înşelat!

— Ce vrei să spui, tată? îl întrebă curios George. Crezi cumva că înotătorul a urcat la bord?

— Ca să fiu sincer, da! A dispărut atât de repede şi n-a mai apărut.

— Poate că s-a ascuns acolo, îndărătul husei care acoperă tunul de bord, fu de părere George, care se şi precipită-ntr-acolo şi ridică un capăt al husei dar nu descoperi nimic.

— Aşa pare să fie, George. Omul nostru se odihneşte poate-n stomacul rechinului şi degeaba-l mai căutăm!

— N-ar fi exclus totuşi, să se fi salvat. Poate c-a sta mai mult sub apă şi-a apărut la suprafaţă într-un loc unde nici nu ne-am gândit să-l căutăm.

— Dacă ne vom apropia de una din insule, poate că-l vom găsi, murmură George ca pentru sine. Ar fi vrut neapărat să ştie ce s-a-ntâmplat în realitate cu omul.

— Rămân la părerea că omul acesta avea ceva pe conştiinţă. Dar să uităm toată povestea.

— Tată, uită-te, te rog, la orizont apare una dintre insuliţe? N-ar fi bine s-o luăm într-acolo? Precis nu se găsesc soldaţi sau autorităţi prin preajmă care ne-ar reţine. Dac-a fost vorba despre un deţinut evadat, locuitorii micii insule ar trebui să ştie.

— Mai important ar fi să găsim acolo fructe proaspete şi-n special lămâi, spuse căpitanul, care se gândea mai înainte, în mod practic, la sănătatea oamenilor săi. Provizia noastră e pe sfârşite şi călătoria noastră peste Atlantic o să ţină ceva vreme!

— Păi, ce mai aşteptăm? Să debarcăm atunci, fu de acord tânărul, care se gândea mai puţin la citrice decât la înotătorul de adineaori, care-i stârnise interesul.

— Atunci, s-o facem, băiete! Fireşte, n-o să căutăm un port unde să ancorăm Dox-ul, ajunge să montăm o barcă de aluminiu pentru trebuşoara asta. Dacă mai aşteptăm să pice întunericul, atunci cu siguranţă că n-o să ne remarce nimeni.

— Mai bine dă ordin să fie montate două bărci, tată. Nu strică să debarce mai mulţi oameni pe ţărm.

Căpitanul dădu comanda prin portavoce să se oprească motoarele. Nu voia să se oprească locului până la căderea întunericului ci să navigheze puţin, dând ocol insulei, pentru a nu avea prea mult de parcurs cu bărcile de aluminiu.

George se bucură de prilejul ce i se oferea de-a cunoaşte mai bine insula. Ajută la montarea bărcilor, privind din când în când înspre înaltul cerului, pentru a vedea cât mai este până la asfinţit.

Înserarea se pogorî treptat. Şi-acum din clipă în clipă putea pica şi întunericul. George îşi propuse să-ntrebe pe insulă dacă se ştie ceva despre înotătorul cel misterios.

După ce întunericul se lăsă în sfârşit, căpitanul porni cu vasul său într-o croazieră lentă, dând ocol insulei.

Cu ocheanul de noapte, camarazii examinară în linişte ţărmul pentru a constata la timp dacă ceva mişcă pe-acolo. Doar într-un singur loc pâlpâiau nenumărate luminiţe, poate că dăduseră de-o aşezare sau de vreun sat de pescari.

Când ajunse la un kilometru depărtare de insulă, căpitanul dădu comanda de stopare şi bărcile fură lăsate în apă. Într-una luă loc căpitanul, George şi Petre, iar în cealaltă doctorul Bertram cu încă doi marinari, care primiseră misiunea de-a încărca fructele căutate la bord, în caz că vor da peste ele.

Farrow pornea de la considerentul că locuitorii mici insule vor fi destul de uimiţi la apariţia lui bruscă, întrucât aceasta, insula adică, era destul de retrasă din drumul obişnuit al curselor marine, dar mai ştia că banii erau bineveniţi pentru aceşti locuitori, în schimbul fructelor vândute.

— O să debarcăm nu departe de colonie, ordonă Farrow, înainte ca bărcile uşoare de aluminiu să se îndepărteze. Apoi o vom lua de-a lungul plajei o bucată. Înainte!

Vâslind uşor, cele două ambarcaţiuni se apropiară de insuliţă. Se părea că-n satul de pescari domnea încă o mare animaţie, întrucât zgomotul de voci şi larma penetra până al ei. Poate că prăznuiau vreo sărbătoare şi-n consecinţă le va fi cu atât mai uşor să târguie câte ceva.

Camarazii se opriră din vâslit când fură la o depărtare de vreo cinci sute de metri de prima luminiţă. Un mic golf adăpostit şi liber de proeminenţe stâncoase îi aştepta acolo. La ţărm fuseseră trase o mulţime de bărci de pescuit.

Aşadar colonia părea a fi destul de mare, în orice caz mai mare decât un simplu sat de pescari. Camarazii şi-au tras bărcile pe plajă, ducându-le într-un loc mai ferit, unde le-au priponit cu nişte pietroaie mai solide pentru a nu luneca în apă. Pentru orice eventualitate, căpitanul Farrow lăsă un matroz de veghe. Mai târziu, după ce cumpărăturile vor fi fost făcute, acesta va contribui la transportarea mărfii.

Sub conducerea căpitanului, camarazii s-au apropiat de primele case, dar ciudat era că totul părea adormit aici. Doctorul Bertram fu de părere:

— Cu siguranţă că locuitorii sărbătoresc în oraş sau pe plajă.

Poate că preotul binecuvântează o nouă ambarcaţiune sau poate invocă divinitatea pentru o nouă expediţie de pescuit ce se va

întreprinde mâine dimineaţă.

Dacă cu prilejul unei astfel de sărbători vom întâlni nişte poliţişti autohtoni, va trebuie să-i convingem c-avem intenţii paşnice, la nevoie, să-i mituim chiar, cu câteva monezi de argint.

— Buna valută englezească are trecere şi pe-aici, se exprimă căpitanul. Sunt curios cât o să ne ceară pentru fructe.

— N-o să fie ieftin, oricum, dar cel puţin nu ne vor pune întrebări suplimentare despre modul cum am „aterizat” pe insula lor.

În fine, camarazii i-au zărit şi pe primii locuitori ai insulei. Străzile nu erau luminate dar prin deschizăturile ferestrelor se vedea lumină şi-o femeie-n vârstă îşi făcu cruce de trei ori când marinarii apărură ca din nimic în dreptul ferestrei ei.

Doctorul Bertram îi vorbi pe-un ton calm şi prevenitor, liniştind-o, însoţindu-şi vorbele de-o monedă de argint pe care i-o strecură în mână bătrânei doamne.

— Stimată doamnă, începu el, am sosit cu iahtul nostru, nu departe de-aici şi-am tras pe insulă cu două bărci pentru a putea face cumpărături şi-n deosebi fructe. Unde le-am putea găsi? Ne interesează în primul rând citrice. Ai dumneata aşa ceva de vânzare?

Căpitanul şi fiul său învăţaseră suficientă spaniolă cât să înţeleagă ce se vorbea acolo. Femeia îşi dosi repede moneda şi răspunse pe un ton la fel de prietenos:

— Veniţi într-un moment nefavorabil, *senores.* Tocmai se sărbătoreşte inaugurarea unei noi ambarcaţiuni pe care a lăsat-o la apă Pedro, dar voi încerca totuşi să vă mijlocesc o întâlnire cu câţiva neguţători. Noi trăim din pescuit şi n-avem surplusuri de fructe. Manuel şi Diaz însă schimbă peştele cu fructe cu neguţătorii de pe insula principală. Cred că cei doi au suficiente provizii. Veniţi, *senores!*

Camarazii o urmară pe vârstnica doamnă, nimerind pe-o plajă destul de aglomerată. Oamenii se chemau unii pe alţii prin strigăte puternice şi glume ce puteau fi auzite de departe.

Acum însă, la apariţia străinilor, amuţiră parcă, dar nu din cauza acestora ci pentru că preotul tocmai binecuvânta noua barcă.

Siluetele locuitorilor, aşa cum apăreau ele în lumina pâlpâindă a faclelor, ofereau un tablou pitoresc.

Pentru a nu tulbura ceremonia, marinarii se ţinură la început mai în spate. Au trebuit s-aştepte minute bune până ce cei îngenunchiaţi s-au ridicat în picioare.

Puţin dup-aceea au început din nou să vorbească şi să glumească zgomotos.

Femeia, care-l însoţise, îi rugă pe camarazi s-o aştepte acolo şi dispăru în mulţime. Acei locuitori care le stăteau camarazilor cel mai aproape, le aruncară priviri uimite, cercetătoare dar nu le adresară nici o întrebare.

Fuseseră puse la proţap hălci întregi de peşte sau peşti mai mici, iar focurile praznicului care se anunţa ardeau peste tot pe mal. Ospăţul, pe care-l oferise acel care inaugura noua ambarcaţiune, capta se vede treaba, într-o măsură mult mai mare atenţia acestor locuitori ai insulei decât sosirea unor străini pe pământul lor.

II
UN OM NUMIT LOPEZ

N-A DURAT MULT până ce bătrâna doamnă s-a reîntors cu doi oameni tineri, care nici nu s-au gândit să le pună vreo întrebare indiscretă asupra provenienţei lor acolo, ci au trecut de-ndată la treburi mai practice, negociindu-şi marfa.

Întrucât preţul cerut n-a fost prea piperat, căpitanul încheie repede negocierile plătind cu bani peşin, englezeşti.

Petre, împreună cu marinarii desemnaţi pentru aceasta au înşfăcat de-ndată coşurile cu fructe, transportându-le până la bărci. Cei doi neguţători tineri îşi oferiră şi ei ajutorul dar înainte ca doctorul să poată spune ceva, George-l înghionti pe ascuns astfel încât savantul se mărgini să spună:

— Un moment, *senores.* Înainte de-a sosi aici cu iahtul nostru ni s-a întâmplat ceva deosebit. Am zărit departe în larg un înotător desăvârşit ce purta barbă pe când eram pe cale de a-l pescui din apă bănuind că resursele-i sunt epuizate, acesta, fără a se sinchisi de noi, s-a-ndepărtat într-o direcţie contrară. Poate că l-a răpus vreun rechin, fiindcă mai apoi nu l-a mai văzut deloc. Nu cumva îl cunoaşteţi întâmplător pe acest om?

Cei doi neguţători, Manuel şi Diaz îşi făcură cruce şi strigară parcă într-un glas:

— Lopez! L-aţi văzut pe Lopez!

— Ce se-ntâmplă cu acest om? V-am văzut făcându-vă cruce, vru să ştie neapărat doctorul Bertram.

— Un individ dat dracului, rău, acest Lopez, se exprimă Manuel. Puteţi fi bucuroşi că nu l-aţi luat la bord. Ştie al naibii de bine să mânuiască cuţitul!

— Ei, râse doctorul, nu prea cred că cuţitul omului o să-i mai producă cuiva rău. Rechinul pe care l-am văzut pare să-l fi judecat în legea lui.

Cei doi neguţători se uitară unul la altul nedumeriţi, după care, din nou luă Manuel cuvântul.

— Vă-nşelaţi cu siguranţă, domnule! Lopez s-a jucat doar cu rechinul. Lopez a spintecat destui rechini pân-acum cu cuţitul său, aşa încât acum, cei mai mulţi îi ştiu de frică. Sunt sigur că n-a căzut jertfă rechinului, a înotat pe sub apă şi-n felul acesta l-aţi pierdut din

vedere, asta-i tot!

— Am supravegheat toată întinderea mării. Tot ar fi trebuit să apară undeva pentru a-şi reînnoi provizia de aer.

— Aşa este, înoată ca şi un peşte, întări Manuel, celălalt negustor.

— Dar ce-a înfăptuit că este atât de temut? îl chestionă doctorul în continuare.

Diaz se codi s-o spună, dar Manuel răspunse, după o mică pauză:

— Nu i s-a putut dovedi nimic juridic, dar este clar c-a jefuit o mulţime de călători. Îi ameninţa cu cuţitul. De-asta era evitat de către toţi locuitorii insulei noastre şi-a celor din jur. Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu el şi de aceea se ţine la distanţă.

— Sunteţi siguri c-a jefuit călătorii? îi întrebă din nou George, îndrăznind s-o rupă pe spanioleşte. Sau se presupune c-aşa stau lucrurile şi călătorii care să depună mărturie au dispărut?

— Lopez a invitat frecvent călători străini să ne viziteze insula. Nimeni nu i-a mai văzut de-atunci.

Cuvintele colegului său de breaslă fură întărite de Diaz, care spuse:

— Un individ deosebit de periculos!

— Aceşti călători ar fi putut pleca dintr-un cu totul alt punct al insulei, fu de părere doctorul. Poate că n-au avut nici un chef să se mai întoarcă pe acelaşi drum. Asta nu-nseamnă că Lopez le-a venit de hac.

— Aşa a afirmat şi Lopez la interogatoriu şi la tribunal, spuse şovăind acum Manuel. Asta n-a putut fi demonstrat, întrucât nimeni n-a raportat din celelalte porturi cum c-au apărut sau i-a văzut pe străini dispărând.

Doctorul Bertram clătină din cap, mărginindu-se să adauge gânditor.

— Foarte uşor poate ajunge omul să fie bănuit pe nedrept. Se prea poate ca acest Lopez să se fi ascuns din alte motive, poate din orgoliu rănit. Mă şi mir c-a rămas atât de mult pe insulă. Dacă ar fi avut ceva pe conştiinţă, poate c-ar fi spălat putina demult.

— Lopez e foarte mândru, reluă Diaz. De la prima audiere judecătorească n-a mai stat de vorbă cu nimeni. N-a mai cumpărat de la noi sau alţi negustori din oraş ci mergea în alte localităţi pentru a târgui câte ceva.

— Nu i-aş fi vândut nici aşa măcar o lămâie sau vreun peşte, adeveri Manuel.

— Ce fel de meserie exercită? îl întrebă doctorul, pe care acest caz începu să-l intereseze cu-adevărat. Trebuia că trăia de pe urma a ceva!

— Lopez n-a lucrat nicăieri dar poseda o grămadă de bani. De-aici şi bănuială că-i jefuia pe străini, reluă Manuel.

Noi trebuie să ne câştigăm destul de greu pâinea aici. În schimb, Lopez dacă n-are treabă, se războieşte cu rechinii, care se rătăcesc pe-

aici. Mai pescuieşte şi el dar pentru nevoile lui personale, nu ca să-şi câştige existenţa de pe urma asta.

— Lopez nu-i născut pe meleagurile astea, îl completă Diaz. A venit încoace acum câţiva ani din Africa, după spusele lui. Nu prea am vorbit cu el.

— Un om interesant, oricum, reluă doctorul, care se uită pe furiş la George pentru a-l vedea dacă e mulţumit sau nu cu informaţiile primite. Acesta-i făcu semn de încuviinţare.

— Aşa, acum să ne preocupăm de căratul fructelor cumpărate, adăugă George.

— Domnii sunt în călătorie de plăcere? se interesă politicos Manuel.

— Străbatem cu iahtul nostru toate mările lumii, răspunse prevenitor şi amabil doctorul Bertram, pentru a nu stârni nemotivat bănuiala acestor oameni, printr-un răspuns evaziv. Acum vrem să-nconjurăm Africa şi-apoi să traversăm Atlantic. Ţelul nostru este America de Sud.

Manuel care era gata oricând pentru o afacere, răspunse imediat.

— Dacă domnii doresc o cină mai deosebită, se poate aranja. Avem peşte proaspăt încă viu. Câteva coşuri le putem vinde domnilor la un preţ convenabil.

— Excelent, strigă bucuros doctorul Bertram. Cumpărăm bucuroşi şi peşte, mai ales dacă e proaspăt.

Au negociat repede preţul şi, mai târziu, când cele două bărci de aluminiu s-au desprins de la mal, erau încărcate până la refuz cu fructe şi peşte.

— A mers mai bine decât ne-am aşteptat, fu de părere căpitanul, pe drumul de întoarcere. Şi tu poţi fi mulţumit, George, întrucât ai putut afla tot ce te interesa în legătură cu înotătorul misterios.

— Nu prea cred tot ce spun aceşti negustori, tată, răspunse George. Dacă ar fi comis cu-adevărat jafurile, tribunalul nu l-ar fi eliberat chiar atât de uşor. Pe de altă parte, dac-ar fu avut ceva pe conştiinţă, ar fi spălat de mult putina, n-ar fi rămas pe insulă.

Căpitanul bombăni ceva, ca pentru sine, care putea însemna orice, o aprobare sau negare. După ce ambele bărci au ajuns lângă submarin, mărfurile au fost repede descărcate şi depozitate-n cală. A-nceput imediat prelucrarea peştelui. Toţi au început să lucreze cu hărnicie pentru a termina corvoada asta cât mai repede şi aş putea relua repede călătoria spre vest. Doctorul, ofiţerii Rindow, Brun, ca şi inginerul Hagen, se adunară în sala de mese a ofiţerilor, pentru a mânca peştele prăjit. Cu această ocazie a luat în discuţie „cazul Lopez”.

Doctorul ridică din nou problema, cum oameni nevinovaţi pot ajunge să fie bănuiţi de fapte reprobabile, doar pe baza bârfelor şi

calomniei altora, când Petre intră, depunând pe masă un nou castron cu mâncare. Doctorul Bertram îşi întrerupse dizertaţia iar căpitanul întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Petre? Ai o figură de parcă ţi s-ar fi înecat corăbiile.

— Sunt destul de mânios, raportă timonierul. Am rezervat anume pentru domnul căpitan un peşte frumos, pe care bucătarul i l-a pregătit şi pe când acesta a dispărut pentru un moment în sala de provizii, mai ia peştele de unde nu-i.

Doctorul Bertram şi Hagen au început să râdă, dar cei doi ofiţeri făcură o figură foarte severă. Ei îşi cunoşteau oamenii prea bine şi nu-i creditau pe nici unul dintre oamenii lor de-o atare faptă. Totuşi fapta se produsese şi făptaşul sau făptaşii trebuiau găsiţi. Căpitanul ordonă de aceea:

— Trimite-mi-l pe bucătar încoace, Petre, dacă şi-a terminat treaba. A fost cineva în apropierea bucătăriei?

Petre şovăi o clipă înainte de a răspunde, după care spuse vădit încurcat:

— Jan Brike a văzut o umbră, care a alunecat de-a lungul gangului. Dar cred că tunarul urmărea ca de obicei o fantomă. Mai zicea că umbra era a unui om dezbrăcat.

— Gol? întrebă râzând George.

Petre dădu numai din cap. Camarazii izbucniră cu toţii în hohote de râs. Jan era un tunar excelent dar era apucat serios de morbul superstiţiei. Peste tot vedea numai stafii şi fantome, spirite rele şi bune. Lui nu-i prea reuşeau profeţiile şi nu avea aerul de a-l deranja prea des.

— Dacă-l întâlneşti pe Brike, trimite-l încoace, spuse căpitanul, după ce se mai potoli atmosfera încinsă de veselie de adineauri. Mai întâi lasă-i timp să mănânce.

Prea importantă nu e problema asta a peştelui care a prins aripi!

De-abia după ce Petre părăsi sala de mese, Farrow continuă cu-o oarecare gravitate.

— Nu ştiu ce l-a determinat pe vreunul din camarazii noştri de-ai juca un renghi lui Smulje, bucătarul nostru, cu peştele ăsta care-a dispărut. Poate dac-ar fi ştiut că ăsta mi-l rezervase mie nu şi-ar fi permis această glumă. Să sperăm că nu-i nimic serios.

— Îmi cunosc oamenii, ca pe mine însumi, le luă Rindow apărarea oamenilor săi. Nu poate fi vorba decât de-o glumă nesărată ce-i drept, dat totuşi o glumă.

— Poate că Smulje s-a înşelat totuşi şi nu s-a întâmplat asta de prima dată, luă cuvântul inginerul Hagen. Poate c-a împărţit peştele demult în porţii şi-a fost dat la masă. Poate că n-a vrut să recunoască faţă de Petre când a aflat cui era destinat acest exemplar şi-atunci a

născocit la repezeală ceva.

— Poate că ai dreptate, dragă Hagen şi-l vom convoca pe Smulje aici, poate că va recunoaşte până la urmă.

Camarazii şi-au continuat masa înfulecând şi când, după un timp, o bătaie scurtă urmă în uşă, la solicitarea căpitanului de „intră", tunarul Jan Brike îşi făcu apariţia.

Acesta făcu o mutră încurcată, luă poziţia de drepţi şi întrebă:

— Am venit la poruncă, domnule căpitan!

— Intră Jan, continuă Farrow, care nu-şi putut reprima un surâs în colţul buzelor. Am auzit c-ai văzut o umbră, care era… goală. Sau m-am înşelat?

Ochii lui Jan Brike se plimbară nehotărâţi de colo-colo şi-n cele din urmă spuse nu fără opinteli:

— Păi, domnule căpitan, asta cam aşa e! Tocmai treceam de coridorul care duce la bucătărie, când am văzut cum o umbră trece pe lângă mine. Era deschisă la culoare şi-aşa mi-am dat seama că omul e gol. A dispărut în direcţia magaziei unde se păstrează combustibilul.

— Vrei să spui cu asta, îl iscodi mai departe căpitanul, c-ai văzut pe unul dintre marinari gol, adică dezbrăcat, rătăcind aşa pe coridor?

Farrow îi tutuia sau li se adresa oamenilor săi cu prenumele de politeţe, după caz. Când era o chestiune de serviciu prefera uzanţele de politeţe.

— Nu cred că vreunul dintre colegii mei să fi umblat gol prin interiorul vasului, mai degrabă am impresia c-a fost un străin.

— O fantomă, aşadar! râse Hagen.

— Păi… exclamă Brike.

— Fantomele pot să umble dezbrăcate? întrebă doctorul.

Jan Brike ridică numai din umeri când răspunse:

— Mai ştiu eu, domnule doctor…

— Ai însă o vedere bună, Jan, mai spuse şi căpitanul.

— Hm, se mărgini să răspundă tunarul.

— Şi cu toate acestea susţii c-a fost un om ce umbla gol?

— Aşa mi s-a părut, adeveri încet Brike.

— Şi cum umbla umbra asta?

— Venea dinspre cambuză şi-a dispărut în direcţia magaziei de combustibil.

— Foarte bine, Jan, îl concedie căpitanul pe marinarul său, cu-n gest al mâinii. Dacă tu spui asta, sunt gata s-o cred. Numai nu mai spune nimic camarazilor tăi.

— La ordin, domnule căpitan, luă poziţia de drepţi tunarul, a cărui faţă radia de fericire la auzul spuselor lui Farrow.

După ce omul părăsi sala de mese, căpitanul spuse grav:

— În sala maşinilor se aţine unul dintre oamenii tăi, dezbrăcat sau pe jumătate îmbrăcat. N-ar fi posibil totuşi să fie unul dintre marinari?

— Aşa pare la prima vedere, căzu de acord inginerul.

— Mă gândesc de câtva timp, cine-ar putea fi, dar totuşi nu-mi dau seama.

— Aşadar ai ajuns şi tu la părerea că unul dintre oamenii noştri umblă pe coridor dezbrăcat?

— Păi dacă nu-i vorba de unul dintr-ai noştri, cine-ar putea fi?

Din nou se auzi o bătaie în uşă. Bucătarul îşi făcu apariţia.

— Petre mi-a povestit c-ai pregătit un peşte prăjit care a dispărut în mod misterios, începu căpitanul.

— Aşa e, domnule căpitan. L-am pus deoparte la rugămintea lui Petre. Când m-am reîntors din cambuză (bucătăria de vapor) dispăruse, pur şi simplu. Îl pusesem în tigaie dar ia-l de unde nu-i! Cu aceasta, şi-o furculiţă cu care-mi propusesem să-ntorc peştele.

— Fireşte, căzu de acord doctorul, cu mâinile goale nimeni n-ar fi putut lua peştele din tigaie. În felul ăsta se explică şi dispariţia furculiţei.

— Ai văzut pe cineva sau ai auzit ceva suspect? vru să ştie căpitanul.

— Nu, domnule căpitan, scutură Smulje din cap.

— Cred că cineva şi-a permis o glumă. Voi încerca să aflu totuşi cine. Mulţumesc!

Bucătarul părăsi sala de mese.

— Plec de la presupunerea că Jean Brike nu s-a înşelat, spuse după o vreme gânditor doctorul. Dacă cineva a glumit totuşi, atunci probabil că n-o va mărturisi, dar nu şi-o va mai permite pe viitor.

— Voi cerceta exact ce şi cum, reluă căpitanul. Asta nu-nseamnă că-l vi pedepsi pe făptaş, în caz de reuşită, totuşi…

Căpitanul îşi întrerupse vorba la privirea cercetătoare pe care i-o aruncă George, ştiind ce dorea să spună tatăl său, dar încă se reţinea.

Masa se terminase, aşa că Farrow însoţit de fiul său, trecu în sala echipajului, unde împărtăşi oamenilor săi incidentul cu peştele. Mirarea care se zugrăvise pe chipurile acestor oameni, era cea mai bună dovadă că printre aceştia, în nici un caz nu se putea găsi glumeţul năzdrăvan.

Farrow părăsi cu fiul său dormitorul, foarte liniştiţi, de-acuma ştiind prea bine că de-abia de aici înainte, aceşti oameni vor face totul pentru a-l găsi pe făptaş, în caz că acesta făcea totuşi parte din rândurile lor.

Căpitanul o luă spre sala maşinilor unde i se alătură Hagen, însoţit de George.

Aici căpitanul trebui să-ntrebe în parte pe fiecare marinar, întrucât larma pricinuită de motoare nu-i permitea altfel.

Fiecare dintre aceştia tăgădui pe rând c-ar avea ceva de-a face cu nostima întâmplare.

— Trebuie să-i cred pe aceşti oameni, spuse Farrow când se găsi din nou singur cu Hagen şi George pe coridor. Ciudat lucru, îşi mărturisi el însuşi, ceilalţi care-au mai rămas neîntrebaţi, oamenii de gardă şi telefonistul, cu greu să fi putut fi, întrucât nu şi-ar fi putut părăsi postul.

— Bine c-am fost cu tine, tată, râse George, altfel ca şi cel mai tânăr, aş fi fost primul bănuit.

— Poate nu din cauză că eşti cel mai tânăr, ci pentru că-ţi place să joci oricui câte-o farsă, zâmbi Hagen.

— Mai există o posibilitate, şopti George ca pentru sine, în vreme ce se alătură grupului format din tatăl său, Hagen şi doctorul Bertram.

— Şi care ar fi asta? întrebă de-ndată căpitanul.

— Trebuie ca tocmai eu să-ţi spun asta, tată? Nu te-ai gândit singur la asta?

— Eu? Nu ştiu despre ce vorbeşti, bombăni Farrow, dar se vedea pe chipul căpitanului că George nimerise pe-aproape cu vorba sa.

— Chiar dacă te-ai gândit la ultima posibilitate, n-ai fi întrebat peste tot dacă unul dintre oamenii noştri este răspunzător de asta, tată? Ai făcut-o pentru a înlătura orice altă posibilitate.

— Ei, vorbeşte pe şleau, fiule! îl încurajă căpitanul.

— Un străin, un pasager clandestin, s-ar putea găsi la bordul Dox-ului nostru, continuă George.

— Şi acum ar putea să se-ntâmple asta, fără ca unul dintre oamenii noştri că bage de seamă? întrebă Hagen.

— Şi mai presus de asta, unde s-ar fi putut ascunde acesta? adăugă doctorul.

— Am ca şi tatăl meu, de altfel, o anume bănuială, în această privinţă.

Inginerul Hagen şi doctorul Bertram erau acum numai ochi şi urechi.

— Numai Lopez ar fi putut fi, înotătorul enigmatic! Acesta a dispărut atât de brusc când a apărut rechinul încât pot presupune c-a ajuns cu valurile peste punte.

— S-ar fi putut agăţa şi de bordul vasului, căută Farrow o explicaţie. În timp ce navigam prin întuneric între insule, s-ar fi putut strecura prin turn înăuntru vasului. În felul acesta s-ar explica şi goliciunea acelei umbre, remarcate de Jan Brike.

— Fireşte că i-a fost foame, continuă doctorul, aşa c-a luat peştele din tigaie cu ajutorul furculiţei dispărute.

— Am mai avut noi musafiri nepoftiţi la bord şi de altă dată, remarcă inginerul. De cele mai multe ori au fost inamici. Cele ce-am auzit în sate despre Lopez nu ni-l indică ca pe un om de foarte mare încredere.

— După părerea mea, pe vas nu sunt prea multe locuri unde să se fi

ascuns, opină George. N-ar fi mai bine să cercetăm cu atenţie vasul, tată?

— O să-ncepem cercetarea, după ce voi fi vorbit cu ultimul dintre oamenii mei, replică Farrow. Putea să se fi ascuns numai în magazie. Gândul de-a avea un pasager clandestin nu-i prea îmbucurător, dar nu trebuie să vedem prea în negru lucrurile. Atât de periculos nu poate fi. Nu ştiu din ce motiv, vrea el să părăsească insula, dar un motiv tot trebuie să existe.

Ultimii oameni pe care-i întrebă căpitanul mărturisiră şi ei, că nu ştiu nimic despre incident. Aşadar mai rămânea de cercetat vasul. Farrow îi convocă pe membrii echipajului, pe toţi aceia care nu făceau de gardă şi le spuse:

— Camarazi! N-aş fi pomenit deloc de peştele dispărut, dacă n-aş fi avut un motiv îndreptăţit. Prin întrebările mele am vrut să mă asigur că nu m-am înşelat în presupunerile mele. Se pare că s-a strecurat un om la bord, care s-a ascuns undeva. Numai el putea să ia peştele, întrucât îi era foame. Nu pot şti despre cine este vorba, dar bănuiesc că este un anume Lopez, care nu se bucură de prea mult credit pe insula de unde am cumpărat fructe şi peşte. Putem pleca de la presupunerea că omul se va apăra dacă e descoperit. Noi nu vrem să-i facem nimic. Ne vom cerceta vasul pe partea dreaptă şi stânga a sa, iar cea de-a treia coloană va veni din spate, astfel ca nimeni să nu poată scăpa. Aşadar, înainte!

Cele trei coloane s-au format repede. Cercetarea începu de la proră.

N-a mai existat nici un colţişor necercetat, astfel încât se părea că nimic n-ar mai putea scăpa acestei percheziţii generale.

III
UNDE SE ASCUNDE INTRUSUL?

PERCHEZIŢIA DURĂ APROAPE O ORĂ. Nu s-a găsit nici un pasager clandestin. În cele din urmă căpitanul Farrow trebui să admită că la bord nu se găsea nici un pasager ascuns. Clătinând numai capul, el părăsi echipajul şi reintră în sala de mese a ofiţerilor.

Acolo se găseau deja ofiţerii Rindow şi Brun, la care li se alătură şi George, care căutase pe cont propriu. La urmă sosi şi Hagen, care avea o figură abătută, când spuse:

— Domnule căpitan, la bord trebuie să se găsească un pasager nedorit. Sau unul dintre marinari are acces de febră tropicală şi-şi permite glume proaste: îmi lipseşte un costum şi câteva rufe pe care mi le-am întins la uscat.

Miraţi camarazii se uitară nedumeriţi unul la altul. George începu să râdă:

— Asta-i chiar culmea! spuse el.

Chiar şi doctorul Bertram nu-şi putut reţine o remarcă acidă:

— Bine măcar că fantoma nu mai umblă dezbrăcată, altfel doctorul vasului va mai trebui să trateze un pacient de răceală sau guturai.

— Era la locul lui costumul, întrebă căpitanul pe Hagen, atunci când am percheziţionat vasul şi-n special cabina ta, dragă Hagen?

— Să spun drept, n-am fost atent, veni şovăielnic răspunsul.

— Păcat! Am fi avut un punct de plecare dac-am fi ştiut când au dispărut lucrurile astea noi, remarcă înciudat căpitanul.

— Pasagerul clandestin ar fi putut penetra prin lucarna din spate a magaziei pentru combustibil, constată George. Atunci am fi putu căuta peste tot că tot nu l-am fi găsit.

Căpitanul Farrow se gândi câteva minute, după care trebui să-i dea dreptate fiului său.

— Ar fi putut să îndepărteze ochiul geamului. În timpul căutării nimeni n-a dat atenţie acestui lucru. Pe-acolo putea intra şi ieşi în voie. Să mergem repede sus!

S-au grăbit cu toţii înspre magazie. Inginerul Hagen aruncă numai o privire înspre lucarnă, după care adăugă:

— Fireşte! Şuruburile din interior sunt slăbite! A urcat imediat pe punte, când ne-a auzit cotrobăind pe jos. Cine şi-ar fi imaginat că posedă atâta îndrăzneală ca să urce pe punte?

— Ar fi trebuit să ne gândim la asta, fu de părere Farrow. Aşadar întreaga noastră muncă a fost zadarnică. Pe punte n-a rămas mult timp. Cin ştie când a coborât iarăşi şi unde s-a pitit. Înc-o percheziţie a vasului? Nu! Renunţ la asta. Aş nelinişti echipajul degeaba.

— Eu aş zice că-i necesară neapărat o nouă căutare. Se pronunţă Rindow, care se alăturase grupului de ofiţeri. Poate avem mai mult noroc şi propun să-ncepem cercetările de-aici din spate. Lucarna trebuie s-o avem tot timpul sub pază!

După o scurtă gândire, căpitanul îşi dădu acordul deşi era clar că-i displăcea să-şi deranjeze din nou oamenii.

Din nou împărţirea echipajului şi Farrow nu făcu nici un secret din faptul că-şi asuma greşeala în întregime de-a nu fi cercetat lucarna şi chepengul adiacent din magazie.

Numai pe aici s-ar fi putut strecura musafirul nepoftit pe punte. Căpitanul le vorbi şi despre ultima ispravă a omului şi anume furtul costumului şi lenjeriei inginerului Hagen.

Cu însufleţire s-au pornit cu toţii să percheziţioneze vasul, dar oricât s-au străduit, încercarea dădu pentru a doua oară greş.

Căpitanul pusese santinele pe punte şi înăuntru magaziei pentru a supraveghea lucarna, ba şi-n cabina de comandă lângă turn pusese trei oameni.

Venii rândul punţii şi harnaşamentele celor două tunuri de la bord, unde la nevoie s-ar fi putut adăposti un om. Nici acolo nu se găsi

nimic.

Căpitanului nu-i mai rămase nimic altceva de făcut decât de-a concedia a doua oară echipajul.

Santinelele rămaseră şi urmară să fie schimbate cu regularitate. Farrow însuşi împreună cu ofiţerii săi, însoţit de George şi doctorul Bertram reintrară în sala de mese a ofiţerilor unde ordonă să li pregătească o cafea tare.

Nimeni nu mai amintea de pasagerul clandestin. Dar cu toţii se gândeau la acesta. George începu primul.

— Dac-aş fi fost în pielea omului nostru, când aş fi auzit că începe a doua căutare aş fi sărit peste bord şi m-aş fi ţinut de ceva pentru a fi transportat odată cu vasul.

Căpitanul se gândi puţin înainte de a răspunde.

— Chiar aşa de imposibil nu e, George, în viaţă se întâmplă încă lucruri şi mai şi.

— Dacă m-ar lega cineva cu o frânghie strâns, aş putea cutreiera de la babord la tribord şi să caut şi noaptea, acum, după omul nostru, propuse tânărul.

— De unul singur este prea riscant, hotărî căpitanul. Dar împreună cu Petre, de ce nu?

Inginerul Hagen interveni:

— Omul nostru e un înotător excelent, domnule căpitan, atunci când va vedea că sunt exploraţi pereţii vasului, va dispărea sub apă. Un om care-şi bate joc şi de rechini, va găsi un mijloc ca să dispară, mai ales acum, pe timpul nopţii. Propun să aşteptăm până la ziuă şi-apoi să încercăm cercetarea.

Propunerea inginerului găsi rezonanţă în judecata căpitanului. Doctorul Bertram privea totuşi lucrurile dintr-o altă perspectivă:

— În ciuda tuturor bârfelor auzite pe insulă, nu cred că omul nostru are ceva necurat pe conştiinţă. Dacă este curat, ar trebui el însuşi să se arate. Ce părere ai, domnule căpitan?

Între timp, Petre, care bătuse iniţial în uşă, anunţă:

— Domnule căpitan, mi-am dat seama c-a dispărut un vechi revolver, pe care-l ţineam pe peretele cabinei mele. Este o amintire de la tatăl meu şi l-am purtat mereu cu mine. Nu era încărcat întrucât n-aveam gloanţe pentru el.

Căpitanului îi veni aproape să râdă dar situaţia era prea serioasă pentru asta. Ca să întreprindă a treia percheziţie în noaptea asta era exclus, aşa că zise:

— Vom întreprinde o a treia percheziţie, dar pentru asta, vom aştepta lumina zilei şi va trebui să-l găsim, altfel voi începe eu însumi să cred în fantoma lui Jan Brike, care mănâncă însă peşte, se-mbracă-n costum şi umblă încins cu-n revolver.

— La lumina zilei nu mai poate întreprinde astfel de

matrapazlâcuri, adăugă Rindow.

— Voi atenţiona oricum santinelele de pe punte să fie cu ochii în patru. E posibil să fie încă pe punte sau chiar în interiorul Dox-ului.

Farrow se ridică pentru a-şi instrui el însuşi oamenii şi pentru a face o ultimă inspecţie pe punte, după care voia să se ducă la culcare. Cei prezenţi i-au urat „Noapte bună” şi s-au retras în cabinele lor.

George se duse şi el în cabina sa dar nu-l răbdă inima să rămână singur acolo. Ascultă până ce paşii tatălui său se estompară, semn că s-a-ndreptat înspre cabina sa.

Fără a fi văzut, îşi părăsi câteva minute mai târziu cabina şi-o luă pe culoar înspre cabina de comandă. Apariţia sa îi înspăimântă pe oamenii puşi acolo de santinelă.

— Eu sunt, George, strigă fiul căpitanului. Nu pot dormi şi vreau să mă plimb puţin pe punte.

Santinela aprobă dând din cap.

— Cine are-n seama sa postul de pază pe punte? întrebă George.

— La cârmă este Plundow, care tocmai l-a înlocuit pe Petre. La pupa este Robert iar la proră Killian.

George începu să urce cu-ndemânare scăriţa de fier. Plundow nu se sperie deloc, când George apăru brusc lângă el. Îi spuse de intenţia lui de-a coborî pe punte.

Plundow îl înştiinţă, prin semnale de fluier pe Robert şi Killian, pentru ca aceştia să nu se înspăimânte la apariţia bruscă a tânărului.

George se-ndreptă mai întâi înspre pupa submarinului.

— La posturi nimic nou, raportă marinarul.

— Robert, aş vrea să caut puţin de unul singur după pasagerul nostru clandestin. Cred că acum se lasă cumva târât de vas, dar se ridică din apă curând. Nu va trebui însă să te vadă, aşa că te rog să te ascunzi undeva lângă turn. Eu mă voi ascunde lângă turnul de la pupă. Poate că vom reuşi amândoi să-l luăm prin surprindere.

— N-ar fi rău deloc, domnule George, şopti marinarul. Voi băga de seamă să nu fi surprins, dacă mă pitesc acolo, lângă peretele turnului, voi putea păstra sub observaţie turnul de la pupa.

— Numai nu te grăbi cu nimic! îl preveni George.

Tânărul purta un pulover negru şi nu putea fi remarcat uşor în întuneric, mai ales dacă se pitea lângă turnul amintit. Fireşte, mai rămânea şi posibilitatea ca străinul să nu se mai afle în apă ci să se fi agăţat de vreuna din gratiile balustradei, de unde putea supraveghea orice mişcare pe punte. În acest din urmă caz ar fi putut fi şi martorul ultimei convorbiri a lui George cu santinela.

Oricum tânărul se piti lângă turn şi-ncepu să pândească în întuneric. Se obişnuise cu valurile care se loveau de punte şi spera să-l deosebească de orice alt zgomot suspect.

Timpul începu să se scurgă foarte încet. I se părea că stă la pândă

de două ore, ca să constate după cifrele luminoase de pe cadranul ceasului său că n-a trecut mai mult de o jumătate de oră.

Pân-acum nu percepuse nici un zgomot suspect.

Dacă Lopez era însă în apă cât putea oare să reziste? Dacă nu avea trupul uns cu grăsime, nu prea mult. Sau să fi îndrăznit Lopez să se aţină chiar pe lângă elice, un de era deosebit de periculos din cauza vârtejului de apă care l-ar fi putut mâna către o moarte sigură?

George putea distinge chiar la lumina slabă a stelelor conturul vasului, aşa că ar fi putut recunoaşte repede un corp care s-ar fi azvârlit pe punte. Din nou mai trecu o jumătate de oră.

Curând se vor schimba santinele. Atunci se va produce o mică agitaţie care-l va împiedeca pe intrus să se urce pe punte.

Tânărul se înfuriase deja că omul nu-ndrăznea să se arate. Prea multă răbdare nu poseda el oricum. Pentru a-i rămâne treaz interesul, lucrurile trebuiau să se-ntâmple cu el în cascadă. Tocmai era pe punctul de a se gândi dacă nu era mai bine să renunţe şi să se-ntoarcă în cabina sa când distinse în murmurul valurilor un zgomot deosebit.

Întrucât zgomotul îl percepuse-n spatele lui se-ntoarse repede, tocmai la timp pentru a vedea o umbră cum se strecoară la o anumită depărtare.

Fără să vrea se ciocni de ţeava tunului când dădu să se ridice brusc. George strigă înspre umbra aceea lunecătoare fără a-şi trage de la brâu pistolul. Un timp auzi tropăitul paşilor marinarului Robert care-i venea în ajutor pe punte.

Dar cel interpelat fusese mai rapid. C-o îndemânarea de felină lunecă înainte şi-o secundă mai târziu îl înghiţi întunericul. George vru să se grăbească luând-o după el, îşi frână însă paşii întrucât nu prea ştia încotro s-o apuce. Robert şi ajunse lângă el şi-l întrebă ce se întâmplă.

— Străinul a apărut în fine. A dispărut în direcţia tribord, mai precis înspre balustrada acestuia.

Marinarul Robert o porni într-acolo în fugă. Lopez era însă mai viclean. Ceea ce George n-ar fi crezut posibil se întâmplă.

Omul cuteză chiar să-l strige, iar vocea sa venea de la babord, în cea mai pură limbă engleză:

— Cârmiţi îndată spre babord într-un ocol larg, cel puţin două sute de metri către sud. Înaintea noastră se găseşte o conglomeraţie de stânci subacvatice, vasul se îndreaptă acum direct înspre ele!

Să fie oare adevărat? Sau omul să fi strigat numai pentru a-şi acoperi manevrele următoare?

George raţionă la repezeală. Chiar dacă nu era adevărat, Plundow putea mai târziu să revină la cursul iniţial. Se hotărî să-l strige pe Plundow din turn, să facă cuvenita manevră cerută de misteriosul lor pasager.

Imediat după aceea se-ndreptă înspre balustrada de la babord dar nu mai descoperi pe nimeni acolo. Reuşi să vadă-n apă doar dâra de spumă pe care-o lăsase Dox-ul după ce timonierul făcuse manevra sugerată de George.

Acum putea să distingă şi el dârele de spumă albă mult mai groase provocate de valurile care se ciocneau de stâncile uriaşe, care se găseau exact în direcţia în care se îndrepta Dox-ul până-n momentul acela. Valurile, care se spărgeau de crestele acestora aveau o înălţime de cel puţin un metru şi fără avertismentul sosit în ultima clipă minunatul corp al Dox-ului lor s-ar fi ciocnit de stâncile sus amintite.

Pentru a-i da de înţeles omului că echipajul submarinului nu-i e potrivnic, George strigă pentru a fi auzit departe în întuneric:

— Îţi mulţumim, domnule Lopez. Ne-ai cruţat de pagube grele. Te rugăm să vii pe punte şi-ţi garantez că nu ţi se va întâmpla nimic rău!

Tânărul nu primi nici un răspuns, deşi îşi repetă rugămintea de mai multe ori şi de fiecare dată îl asigură pe Lopez că nu va păţi nimic rău.

— Dar ce se-ntâmplă aici? auzi deodată-n spate George binecunoscuta voce a tatălui său.

Prin manevra bruscă pe care-o făcuse vasul, căpitanul se deşteptase. Se-mbrăcase sumar şi urcă-n turn, de unde sări pe punte când îl auzi pe fiul său strigând.

Acesta îi povesti repede ce se-ntâmplase şi concluzionă:

— L-am chemat de mai multe ori pe nume şi l-am asigurat că n-are de ce se teme de nimic.

— Asta a fost o greşeală, George, zise căpitanul. Ai auzit tu de la Manuel şi Diaz că acest om este foarte mândru. Chemându-l pe nume şi-a dat seama că suntem la curent cu tot ce se spune despre el şi prin urmare asta l-a speriat.

Abia acum se va păzi să se arate.

George se uită cam încurcat în pământ, după care spuse cu părere de rău:

— Ai dreptate, tată, am acţionat impulsiv, nu m-am gândit la asta, acum se va ascunde şi mai bine şi nu se va mai arăta. Dar nu poate rămâne ascuns pe toată durata traversării Atlanticului. Îl vom găsi noi până la urmă.

— Mâine dimineaţă vom vedea ce e de făcut, dar acum repede înăuntru la culcare! Intenţiile tale au fost bune, numai c-au dat greş, îl consolă Farrow.

Tulburat, fiul îşi urmă tatăl, coborând scăriţa în interiorul cabinei de comandă şi de aici, în cabina sa, unde voia să se culce într-adevăr. Cu tinereţea lui, uită cele întâmplate, aşa că adormi repede.

Se trezi de-abia când se lumină de ziuă, făcu rapid un duş, frecându-se zdravăn cu apă rece, apoi se-mbrăcă cu hainele pe care şi le pregătise de cu seară lângă pat.

Merse-n sala de mese să-şi ia repede micul dejun pentru a se putea urca cât mai repede pe punte. Apăru primul acolo. Petre îi aduse apoi o cafea.

După câteva minute, intră-n sală şi căpitanul împreună cu cei doi ofiţeri ai săi, lor alăturându-li-se curând şi Hagen.

— Sper că nu te aştepţi să-l întâlnim prea curând pe domnul Lopez, spuse tatăl său, după ce-i ură „bună dimineaţa”, la care dădu un răspuns şi tânărul, te-ai sculat mai degrabă decât îţi era obiceiul.

— Sunt foarte nerăbdător şi curios totodată ce se va întâmpla azi în legătură cu problema noastră şi n-am vrut să-mi scape nimic.

— Ţinând cont de serviciul imens pe care ni l-a adus astă noapte prin avertismentul său, nu-l vom livra în nici un caz autorităţilor, chiar dacă s-ar dovedi adevărate toate zvonurile cu privire la el, mărturisi căpitanul. I-aş acorda ocazia când am fi ajuns în dreptul unei insule de-a înota până acolo.

— După experienţa pe care am avut-o cu el până acum, sunt sigur c-ar reuşi, spuse doctorul turnându-şi o a doua ceaşcă de cafea, pe care, după obiceiul său, fără lapte, o bea însă îndulcită. E un om cu tabietul deosebit, ce părere aveţi, domnule căpitan?

Celor prezenţi nu le-a mai rămas decât să-ncuviinţeze. Micul dejun se termină repede, mai repede decât oricând. Căpitanul îşi împărţi din nou oamenii în trei echipe separate pentru a reîncepe cercetările. Nu era exclus ca pe timpul nopţii. Lui Lopez să-i fi reuşit să se strecoare neobservat înăuntru submarinului.

— Pot să plec împreună cu Petre, între timp, să cercetez cei doi pereţi laterali ai vasului, tată?

— Dacă crezi că vei avea mai mult succes afară, n-am nimic împotrivă, veni răspunsul. Mai întâi postează santinela lângă lucarna cu pricina.

— La pupă nu mai e necesar, stabili George. Acolo voi cerceta eu mai întâi, împreună cu Petre. Şi va dura o vreme.

— Presupui că s-ar putea aţine pe-acolo? întrebă căpitanul.

— Da, întrucât la viteza pe care-o dezvoltă acum Dox-ul, nu se poate ţine prea mult pe lângă pereţii acestuia.

Petre apăru lângă tânăr.

— Să luăm şi-o frânghie, Petre. Poate că va trebui să mă laşi peste balustradă, pentru a-i căuta ascunzătoarea musafirului nostru. Vezi cum umbli cu ea, să nu te vadă tata. Nu cred că ne-ar da voie, îi spuse George prietenului său.

Petre, care-i îndeplinea orice dorinţă protejatului său, dădu numai din cap şi dispăru zâmbind în direcţia magaziei. George se urcă în turn, îl salută pe omul de lângă cârmă printr-o strângere prietenească de mână şi-i împărtăşi că începuse căutările după omul lor, iarăşi.

Din turn, tânărul sări cu-ndemânare pe punte. Mai întâi, privi cu

atenţie în jur, de la pupă la proră, până la omul care făcea pe santinela la proră şi care tocmai urcase pentru a-şi lua postul în primire.

Căpitanul voia să se asigure şi postase şi aici un om.

Tânărul o luă înspre pupă, cercetând din nou harnaşamentul tunului, dar aşa cum se aşteptase, nu descoperi pe nimeni acolo. Se-ntoarse de-a lungul grilajului de fier al balustradei Dox-ului şi se aplecă într-un loc pe care-l crezu potrivit, mult peste bară. Privi cu atenţie valurile înalte provocate de mişcarea elicei.

Era aproape imposibil ca un om să se aţină în imediata apropiere a acestuia.

Înotătorul trebuia să se aţină mult lateral şi să se supună mai degrabă presiunii apei decât valurilor înspumate care erau produse artificial de mişcarea rotorului.

Petre i se alătură curând aducând o funie destul de trainică, dar nu prea lungă, al cărui capăt îl şi aruncă peste bastingaj.

După ce capătul frânghiei fu apucat de curentul puternic şi purtat de departe de valuri. Petre făcu o grimasă şi-i spuse prietenului său mai tânăr.

— Aici nu poţi să te coborî, domnule George. Este absolut exclus ca aici să se poată ţine de perete un om.

George, care fusese martor la manevră, îi dădu dreptate.

— Văd şi eu asta prea bine, Petre!

IV

LOPEZ VORBEŞTE

GEORGE CĂUTĂ MAI DEPARTE, de-a lungul bastingajului.

— Aici lângă îmbucătura asta rotundă a peretelui, după pupă îmi pare că e poziţia cea mai liniştită, stabili el.

— Şi de-aici barele de fier pentru cârmă, observă şi Petre, care-l însoţea de-aproape pe tânăr. De-aceasta dată ar fi putut să se surprindă intrusul, ţinând cont că presiunea apei e cea mai scăzută. Cred c-am găsit locul cel mai potrivit. Vrei să coborî acum, domnule George sau s-o fac eu, întrucât vreau să-mi recuperez cât mai repede revolverul, amintirea pioasă a tatălui meu?

— Nu, Petre, lasă-mă pe mine. Mie mi-a venit primul ideea şi vreau s-o pun în practică.

Petre ridică din umeri ca şi cum ar fi voit să spună „nu se ştie niciodată” dar nu-şi exprimă în vreun fel gândurile. În acelaşi moment răsună în spatele celor doi o voce adâncă:

— Cruţaţi-vă efortul, domnilor. M-aţi descoperit doar, aşa că o să mă arăt singur.

Cei doi se-ntoarseră pe călcâie. Dinspre tunul de la tribord apăru un alb bărbos, de-o constituţie zveltă, care ţinea în mână revolverul lui

Petre, în mâna dreaptă şi căruia costumul şi lenjeria inginerului Hagen îi veneau ca turnate.

Calm, îi dădu înapoi revolverul stăpânului său de drept, aşadar lui Petre, făcu o plecăciune scurtă şi spuse:

— Mă numesc Lopez Aranga şi-aţi auzit destule despre mine pe mica insulă, unde aţi târguit peşte şi fructe. Depinde de dumneavoastră ce credeţi despre toate astea şi ce nu.

George privi-n ochii negri ai omului din faţa sa şi-şi dădu seama ca şi Petre de altfel, că aveau în faţa ochilor un om cinstit. Un om cu astfel de ochi nu puteau jefui turiştii, aşa cum se vorbea despre el.

Cuprins de avânt, tânărul îi întinse omului din faţa sa mâna, spunându-i co voce caldă.

— Mă bucur nespus să te cunosc, în sfârşit, domnule. Mă numesc George Farrow şi sunt fiul căpitanului acestui vas. N-am crezut niciodată serios bârfa acestor bravi negustori de pe insulă. Înţeleg că pentru demnitatea dumitale ai ţinut să demontezi de unul singur toate bănuielile.

Peste figura întunecată a omului din faţa lor apăru o geană de dezgheţ.

— Ai dreptate, domnule Farrow. Ar fi trebuit numai să indic vaporul pe care l-au luat călătorii pentru a ajunge dintr-o insulă în alta sau dintr-un port în altul, pentru a mă dezvinovăţi. Dar puteam prin asta să mă disculp definitiv? Cheamă-l, rogu-te pe tatăl dumitale, pentru a nu mai continua cercetările zadarnice înăuntru vasului.

George îi strigă marinarului din turn, ca să-i dea de ştire tatălui său că Lopez s-a predat de bună voie. Nu mult timp dup-aceea, Farrow urmat de ofiţerii săi, de doctor şi inginerul Hagen apărură la punte şi-l înconjurară pe Lopez Aranga.

Căpitanul îl salută pe pasagerul lor „clandestin” cu căldură, după ce-l examinase pe scurt şi pătrunzător, spunându-i zâmbind:

— Ne-ai ţinut cu răsuflarea tăiată, domnule Lopez. Dar unde te-ai ascuns, după întâlnirea pe care ai avut-o cu rechinul?

— Mi-am vândut casa de pe insulă, fără ca locuitorii din oraş să fi prins de veste, povesti Lopez Aranga. Banii i-am trimis în Mexic. Acolo trăieşte fratele meu şi la el vreau să ajung. Ştiu că toţi aceşti călători despre care se spune că i-am jefuit încă în acest an, vor să viziteze insula din nou. Le-am scris tuturor şi mi-au răspuns cu plăcere. După ce am scăpat de rechin, am ajuns în apropierea vasului dumneavoastră şi am profitat de ocazie să mă ţin de barele de fier ce duc la cârmă. În felul acesta am ajuns şi eu înapoi la insulă. În timp ce eraţi pe uscat, am găsit o ocazie potrivită de-a pătrunde în interior, unde am, găsit din fericire uşa magaziei de combustibil deschisă. Am luat costumul şi revolverul, din prevedere am slăbit şuruburile lucarnei de sus pentru a avea asigurată o portiţă de scăpare. N-aş fi putut fi descoperit prea

curând dacă nu mi-ar fi fost atât de foame încât să fur silit un peşte, cu ocazia aceasta unul dintre marinarii dumneavoastră m-a văzut.

— După care, în timp ce căutam în interior, te-ai strecurat din nou pe punte, interveni căpitanul. Ai intrat apoi din nou în apă? Dar unde au rămas hainele şi revolverul?

— Sub harnaşamentul tunului, întrucât am presupus că nimeni nu va căuta acolo, apoi m-am cufundat din nou în apă, aşa cum aţi presupus. Azi, înainte de ivirea zorilor am ieşit din nou pe punte, întrucât nu mai puteam să rezist mult în apă.

Mi-am scos repede costumul şi l-am ascuns sub harnaşamentul tunului. De-ndată ce-am auzit că fiul dumneavoastră mă socoate un om cinstit, am ieşit la iveală. M-am păstrat înainte pitit după tunul de la pupă, amărât fiind şi supărat pe toţi oamenii. M-aş fi apărat astfel în orice caz, dacă m-aţi fi atacat, chiar dacă revolverul nu mi-ar fi servit la nimic.

Căpitanul Farrow se arătă destul de contrariat când spuse:

— Un zvon sau o bănuială nefondată poate scoate din echilibru un om normal. Acum timpul petrecut pe insulă a rămas în urmă. Fii binevenit pe vasul meu! Te rog să fii musafirul nostru pe durata călătoriei până-n Mexic, unde vrem să ajungem şi noi. Prea simplu nu e, fireşte, să călătoreşti cu-n submarin. Sunt sigur că ai auzit de numele meu şi de faptul că aliaţii şi mai întâi de toate francezii, mă urmăresc cu înverşunare.

— Bineînţeles c-am auzit de dumneavoastră, îl asigură Aranga şi vă pot spune că mă bucur în mod deosebit c-am ajuns tocmai pe vasul acesta. Aveţi toată admiraţia mea! Primesc cu recunoştinţă şi bucurie invitaţia dumneavoastră, dar am o rugăminte pentru a cărei îndeplinire v-aş fi foarte recunoscător.

— Vino cu noi, domnule Lopez, în sala de mese să iei masa cu noi, acolo, ne vei putea spune-n linişte tot ce ai pe suflet, îi propuse căpitanul Farrow.

— Pentru invitaţia la masă, chiar că vă sunt recunoscător şi un zâmbet îi miji pe faţa lui gravă, întrucât de când m-aţi văzut în mare n-am mai mâncat deloc ca lumea, cu excepţia peştelui, pe care l-am luat.

În sala de mese, spre care porni căpitanul împreună cu Lopez şi camarazii de pe punte. Petre le aduse un mic dejun copios, pe care Aranga îl aprecie foarte mult. După ce se sătură, se gândi câteva clipe şi-apoi începu să povestească.

— Rugămintea pe care v-o formulez e destul de deosebită şi printre majoritatea oamenilor n-aş găsi înţelegere, cu excepţia dumneavoastră. Cred c-am găsit pe-o insulă singuratică, îndepărtată de orice trafic maritim de linie, o mină bogată de aur. Înainte cu trei ani, am întreprins cu un cunoscut o călătorie mai îndepărtată c-o

barcă cu motor. Un uragan puternic ne mână înspre sud-vest. Ne credeam pierduţi întrucât ambarcaţiunea noastră părea o coajă de nucă în dezlănţuirea elementelor naturii. În cele din urmă am ajuns de-am descoperit o mică insulă despre care prietenul meu, căpitan de vas, care străbătuse toate mările spuse că-i e complet necunoscută. Pe moment, asta avea importanţă, am ajuns pe partea de vest a insulei, unde eram adăpostiţi oarecum de furtună şi-am debarcat acolo. O pădure deasă domina insula sau ceea ce vedeam din aceasta. Am găsit copaci care cresc în Africa, animale şi păsări ca acolo, am făcut o incursiune pentru a culege fructe pentru nevoile noastre. Desişul era foarte încâlcit astfel încât a durat o oră întreagă până am ajuns la un platou stâncos. Mă descurc în ce priveşte aurul şi minele aurifere, întrucât am trudit în Africa şi California în această branşă. Mi-am dat seama după ce-am privit pentru prima dată pietrele că dădusem peste un sol aurifer. Mai târziu, am găsit bogate filoane aurifere. Am căutat peste tot, pentru a da de căutătorii de aur şi astfel am dat de-o cărare bine întreţinută. De-ndată ce-am păşit pe ea am fost întâmpinaţi de-o grindină de săgeţi, nu i-am văzut pe atacatori şi noi n-aveam arme la noi, aşa că ne-am căutat salvarea-n fugă. Chiar înainte de-a ajunge la barca cu motor, prietenul meu fu atins în spate de o săgeată. Am reuşit să-l târâi până la barcă şi să plec. O ploaie de săgeţi căzu în urma mea, a căror vârfuri erau din aur pur.

V
INSULA MISTERIOASĂ

NIMENI DE PE VAS NU ERA ENTUZIASMAT şi mai nerăbdător decât George.

O insulă misterioasă, cu-n popor de băştinaşi care foloseau săgeţi cu vârful de aur, era tocmai pe gustul său. Şi pe deasupra o mină de aur, aventurierul din el nu-şi putea dori mai mult.

Aproape întreaga durată a călătoriei şi-o petrecu în turn, nedezlipindu-şi ocheanul de la ochi. De-abia când întunericul pogorî peste valuri, descoperi el la orizont un punctuleţ întunecat ce nu putea fi decât insula. Strigătul său de bucurie îl determină pe omul de la cârmă să-l întoarcă din drum pe căpitan, care era pe punctul de-a se întoarce în interiorul submarinului.

Împreună cu căpitanul apăru pe punte Aranga, doctorul, Rindow, Brun şi Hagen.

— Înainte, acolo se vede deja insula, strigă George.

Clătinând numai capul, căpitanul îşi duse ocheanul la ochi. După un timp spuse:

— Văd doar un mic punct întunecat. Ar putea tot atât de bine să fie o ambarcaţiune, ca şi o insulă sau chiar o stâncă. Puteai să mai aştepţi

cu strigătul tău de avertisment încă o jumătate de oră, George!

Aranga îl rugă pe căpitan să-i împrumute pentru câteva secunde ocheanul. Când şi-l luă de la ochi, se pronunţă:

— Fiul dumneavoastră a avut dreptate. Pot recunoaşte deja unii copaci de pâine, atât de dragi maimuţelor care înconjoară jungla ca un brâu, de jur-împrejur. Insula însăşi se ridică ca un proiectil, are forma unui glonţ, aşa apare ea din mare. Cred c-avem în faţa noastră insula adevărată.

Căpitanul îşi duse încă o dată ocheanul la ochi şi după o minuţioasă cercetare, spuse:

— Acum pot s-o recunosc şi eu. Aşadar, asta este insula misterioasă, ciudat că-n afară de băştinaşi nimeni nu ştie de aur.

— Această linie maritimă e rar frecventată. Poate că-n nord, mai departe, sau chiar în sud, traficul de vapoare să fie mai mare. De continent iarăşi e departe pentru ca o barcă de pescuit s-ajungă până aici.

— Dacă fauna şi flora sunt aidoma celor de pe continent, susţinu doctorul, atunci, probabil că acum câteva mii de ani sau poate milioane, un cutremur de pământ a separat-o de pământul mamă.

— Aşa mi-am explicat şi eu lucrurile, fu de acord Aranga.

— Sunt curios în ce fel de dezvoltare e lumea animală. Dacă ruptura de continent s-a produs de multă vreme, lumea animală, maimuţele şi păsările trebuiau să cunoască o dezvoltare proprie.

Doctorul era numai foc şi pară, mânat de curiozitatea ştiinţifică de-a ajunge cât mai repede la insulă, aşa încât îl rugă pe căpitan să grăbească mersul, astfel încât să poată debarca încă înainte de apusul soarelui, în speranţa de-a străbate cel puţin o parte din insula cu pricina.

Căpitanul acceptă zâmbind sugestia doctorului şi dădu ordinele cuvenite prin portavoce să se ambaleze şi compresoarele.

Aranga constată cu uimire, cum Dox-ul se opinti literalmente înainte, accelerându-şi considerabil viteza.

— În materie de tehnică, nemţii sunt cu-n pas înaintea altor popoare, lăudă Aranga submarinul şi echipajul său.

— Poate că nu e tocmai bine formulat, zâmbi Farrow. Cu siguranţă nemţii datorează multor popoare civilizate ale planetei multe investiţii şi îmbunătăţiri în probleme de tehnică. Dat tot atât de important, muncitorul german este serios şi harnic în ceea ce face. Ceea ce face acesta durează, aş putea spune, în înţelesul relativ al cuvântului, pentru o veşnicie.

— Adică cel puţin pentru veşnicia vieţii noastre întregi, zâmbi, la rândul lui, Aranga.

— Acest lucru se aplică şi-n ce priveşte echipajul navelor, continuă Farrow. Ideea începută, gradul lor de instrucţie este foarte ridicat.

George, între timp, nu-şi luă ochii de la insula, pe care-o putea vedea acum cu ochiul liber.

— O coloană de fum se ridică drept în sus de pe insulă, tată, strigă acesta. Să fi observat indigenii sosirea noastră şi-şi anunţă evenimentul în felul lor?

— Asta ar fi ceva similar cu ce se-ntâmplă în insulele Solomon, observă doctorul. Acolo triburile izolate îşi dau de ştire tot prin trâmbe de fum.

— Să sperăm că nu ni pregăteşte o primire „fierbinte", spuse gânditor căpitanul. Poate că e mai bine să aşteptăm căderea întunericului pentru a debarca. Dacă trâmbele de foc anunţă într-adevăr sosirea noastră, atunci înseamnă să băştinaşii dispun de ochi foarte ageri.

— N-ar fi mai bine să ne scufundăm şi-n felul acesta să ajungem la insulă? Periscopul nu-l vor putea descoperi nici ochiul celor mai ageri băştinaşi.

— Păi, s-o facem şi pe asta, spuse căpitanul, dând ordinele necesare.

Toţi cei prezenţi în turn şi pe punte coborâră în interiorul vasului şi se asigurară încă o dată că totul era în ordine. Câteva minute mai târziu, submarinul ajunse sub apă şi se apropie de insulă, în vreme ce numai o bucată din periscop rămăsese deasupra apei. În noua situaţie, fireşte că viteza se încetini, întrucât nu mai puteau lucra, decât electromotoarele. George rămăsese lipit de tatăl său, care deservea periscopul şi-l întreba-n fiecare clipă dacă se vede insula mai clar şi cât mai rămăsese până la aceasta.

Trecu însă o jumătate de oră până ce căpitanul putu spune:

— Acum se poate recunoaşte clar ţărmul, copacii sunt dispuşi ca pe litoralul african, iar plaja e parţial netedă, parţial pietroasă şi stâncoasă.

— Probabil că avem de-a face cu sol vulcanic, murmură doctorul Bertram ca pentru sine. Devine tot mai interesant. Mina de aur s-a format poate din solul submarin dar vom mai vedea!

Un timp căpitanul păstră tăcerea, scrutând totul prin ochean cu atenţie, apoi făcu un semn de surpriză.

— Am văzut câţiva indigeni. Par să fie într-adevăr negri, nu sunt înalţi deloc, mai degrabă pitici. Aşadar insula se înrudeşte cu Congoul African, întrucât acolo trăiesc neamurile de negri pitici.

— Şi acolo trebuie să se fi produs de asemenea catastrofa naturală care a dus la desprinderea acestei bucăţi uriaşe de pământ, trase repede concluzia doctorul Bertram. Triburile negre congoleze nu sunt privite ca duşmani cu care să te pui uşor. Cunosc toate tipurile de otrăvuri pe care le folosesc la vânătoare şi război. O ştim din propria noastră experienţă. Îşi otrăvesc mai ales vârfurile săgeţilor lor.

— Nu cred că la vârfurile de aur ale săgeţilor se poate lipi otravă, spuse gânditor căpitanul.

— Asta depinde de forma săgeţilor şi de prelucrare, teoretic e posibil, oferi doctorul răspunsul.

— Iată un motiv în plus de a aştepta căderea întunericului şi-apoi să încercăm să debarcăm, concluzionă căpitanul. Întunericul este temut de triburile africane de negri, întrucât, în imaginaţia lor e populat de fantome. Vom putea cu ajutorul lămpilor să coborâm în adâncul minei, căutând minereul. Putem lua şi probe, apoi din Mexic, domnule Aranga, vei putea forma o echipă pentru a lua în stăpânire exploatarea.

— N-aţi vrea să fiţi dumneavoastră înşivă părtaşul, domnule Farrow?

Căpitanul Farrow scutură numai capul şi zise:

— Nu prea, ca să fiu cinstit. Noi am agonisit de-a lungul numeroaselor călătorii o mulţime de lucruri valoroase pe care le putem oricând transforma în monede sunătoare, aşa că ne bucurăm de norocul de-a ne înfiinţa viitoarele noastre expediţii pentru o lungă perioadă de timp de aici înainte.

— Sunt gata totuşi de-a vă ceda o parte din afacere, îl asigură Aranga. Dar cu privire la acest subiect, mai putem discuta pe drumul de întoarcere către Mexic.

— Mai întâi să vizităm insula, zise Farrow, care refuză de la început tentaţia de a-şi spori avutul prin conversia unei părţi din aur, în reali, moneda curentă a spaniolilor.

— Domnule Aranga, ai putea să ne indici cu aproximaţie locul unde ai debarcat acum trei ani? îl întrebă căpitanul pe spaniol, după ce submarinul făcu o mică cotitură spre sud şi Farrow rugă pe musafirul său să privească coasta cu atenţie prin ochean.

După ce studie o vreme coasta, acesta spuse:

— Suntem chiar în apropierea acelui loc. Aici unde cresc arborii aceştia uriaşi de pâine, barca noastră cu motor s-a lovit de coastă. Desişul pare şi mai des şi încâlcit decât era acum trei ani.

— Asta nu-i nici o nenorocire, râse căpitanul. Avem noi ceva experienţă în astfel de lucruri şi dacă mă gândesc la Petre şi Kard, chiar specialişti. Prea mare nu poate fi nici brâul acesta de junglă.

— Mina de aur este foarte aproape îndărătul acestei perdele vegetale, îl informă Aranga.

— Atunci o să croim destul de repede poteca, mai adăugă căpitanul.

În timp ce Farrow vorbea cu spaniolul, George preluă observaţia la periscop.

Insula se afla la o depărtare de numai 250 de metri. Paralel cu vasul, Dox-ul se strecura lin, acum putându-se distinge coasta

împădurită. Plaja era vizibilă doar pe alocuri, în rest masa vegetală înainta până-n apropierea apei. Dintr-o zonă a plajei apărură brusc trei siluete brune, înarmate cu arcuri uriaşe. Piticii, că aşa arătau, ţineau în mâna stângă săgeţi cu vârfuri scânteietoare, semn că erau făcute cu adevărat din aur. Poate că era singurul metal exploatat pe insulă.

Cei trei negri priveau cu-nfrigurare înspre nord-vest, minunându-se probabil că vasul, pe care-l văzuseră de la o oarecare depărtare a dispărut. Priveau cam dezamăgiţi. Poate că-şi doreau vizita unor străini, întrucât nu pe toţi îi bănuiau de intenţii duşmănoase.

George făcu loc doctorului pentru ca acesta să privească.

După câteva momente, acesta exclamă:

— Pitici, pitici adevăraţi, ceea ce confirmă desprinderea insulei din Congoul african. N-am putea să-i ameţim pe aceşti sălbatici pentru 24 de ore cu o grenadă gaze? În felul acesta vom putea cerceta totul în linişte şi munca ne-ar fi considerabil uşurată.

— Piticii s-ar minuna mai mult la deşteptare de ce li s-a întâmplat, râse George şi flămânzi cum vor fi nu vor crede cum de-au reuşit să doarmă 24 de ore.

— Vom căuta să vedem pe timpul nopţii cum ne vom descurca şi fără grenadele cu gaze, hotărî căpitanul. Folosirea grenadelor trebuie să rămână ultimul mijloc la care putem recurge pentru a ne salva pe noi înşine. Se mai văd negrii?

— Vorbesc foarte agitat între ei şi arată încontinuu înspre mare, spre nord-vest, unde ne-am scufundat. Acum se retrag în tufişuri. Se pare că se folosesc de-o cărare care duce-n satul lor, locul unde se află ceva mai la nord de zona arătată de Aranga la debarcarea lor.

— Chiar pe timpul nopţii va fi periculos să debarcăm.

În apropierea potecii negrii ar fi putut instala dispozitive care să le indice iminenta noastră prezenţă. Dacă vrem s-o facem totuşi, atunci ar trebui să ne croim noi o cu totul altă potecă.

Începuse înserarea care la această latitudine dura numai foarte puţin.

Căpitanul trecu din nou la periscoape pentru a cerceta cu exactitate locul unde trebuiau să debarce. Lăsă vasul să mai navigheze puţin, după care dădu comenzile de stopare.

— Acum putem să ne luăm cina în linişte, propuse el va mai trebui să aşteptăm cu debarcarea până ce piticii se vor fi culcat. După ce ne vom ridica la suprafaţă, vom lansa la apă două bărci de aluminiu întrucât nu e cazul s-apropiem Dox-ul prea mult de ţărm. Câţiva oameni vor fi de ajuns să facă primele cercetări.

George mâncă cu poftă dar în grabă. De-abia putea aştepta să păşească pe solul insulei. Căpitanul râse de nerăbdarea lui, zicându-i:

— Ei, George, dă-i drumul! Când ne ridicăm la suprafaţă, pune să

se monteze două bărci uşoare de aluminiu. Venim şi noi repede. Petre o să te ajute.

George părăsi sala de mese. Puţin mai târziu submarinul începu să se ridice, marinarii transportau bucăţi din bărcile portabile de aluminiu pe punte. Dar abia o oră mai târziu, apăru căpitanul cu ceilalţi camarazi, care doreau să se îmbarce. Nerăbdarea lui George crescu între timp la paroxism.

În afară de căpitan, doctor, Aranga, Petre şi Kard au mai fost luaţi doi marinari, care au fost hotărâţi prin tragere la sorţi.

Cu uşoare mişcări de vâsle, bărcile s-au apropiat de insulă, dar locul ales de căpitan pentru debarcare era presărat cu pietriş abrupt. Malul se ridica cam o jumătate de metru de suprafaţa mării. Şi-au priponit bărcile între stâncile colţuroase pentru a nu fi luate de reflux. George se căţără primul pe uscat, urmat de ceilalţi, măsură suplimentară de precauţie.

Încordaţi, au scrutat întunericul dar nu se auzea nimic. Precaut George se apropie de desişul care-i stătea în faţă, când o lovitură puternică o primi în brâul cu arme, cu care era încins. Se aplecă şi se ridică de jos cu o săgeată care din fericire nimerise-n acest loc. George se-ntoarse strigându-le „Atenţie”. Aşadar, piticii nu se temeau de întuneric şi ocupaseră desişul pe timpul nopţii. Vedeau probabil ca pisicile în întuneric.

Câteva minute mai târziu, începură să zumzăie-n jurul lor săgeţile, astfel încât camarazii n-avură de ales şi s-au aruncat la pământ. O ploaie de săgeţi se abătu asupra lor din tufişuri.

— La bărci, strigă căpitanul.

Repede, acestea fură puse pe apă şi mânate de Petre şi Kard. Se-ndepărtară atât de repede încât numai câteva săgeţi căzuseră în barcă. Din fericire, nimeni nu fusese rănit. Erau aproape de submarin când Aranga strigă:

— Mi se pare c-am fost lovit de-o săgeată, o simt abia acum.

Fu dus la infirmerie, pentru a se stabili dacă vârful săgeţii fusese otrăvit. Între timp, George şi Petre adunară toate săgeţile căzute-n barcă. În timp ce bărcile se demontau, căpitanul dădu ordinele necesare pentru a se îndepărta de insulă. Curând veni anunţul că săgeţile n-au fost otrăvite. Rana lui Aranga era adâncă dar pătrunsese doar în carne. Trebuia tratată, întrucât la această latitudine toate rănile sunt periculoase. Se putea produce o infecţie, aşa că doctorul îi făcu pacientului o injecţie cu antitetanos.

Deodată se auziră de afară bubuituri şi detunături. George voia să-i propună tatălui său să uite de insulă, dar căpitanul nu-l mai ascultase. Farrow comandă:

— Cu toate motoarele înainte! Porniţi compresoarele!

— Ce s-a întâmplat? întrebă George.

Farrow nu mai trebui să-i dea nici o explicaţie lămuritoare lui George.

La începu George crezu să se înşală când văzu un punct strălucitor, care se măreşte treptat. Puţin mai târziu acest punct se transformă într-o coloană de flăcări, care se ridică tot mai sus până se prefăcu într-o ciupercă de foc şi fum. Detunăturile şi bubuiturile se diminuaseră treptat.

Un val de aer cald, aproape fierbinte, îmbrăţişă Dox-ul. În cele din urmă coloana de flăcări se prăbuşi în sine însuşi, ciuperca de foc şi pară, aureolată de fum, se ridică treptat în atmosferă unde în întunericul nopţii luă aspectul unei năluci luminoase. Încă o dată mai răsunară detunături şi bubuituri înfundate şi apoi totul se linişti cu desăvârşire.

Puţin timp după aceea, Dox-ul fu săltat pe creasta unui val uriaş. Acest lucru reclamase din partea căpitanului întreaga lui măiestrie de navigaţie, pentru ca submarinul să nu devină o minge-n jocul dezlănţuit al valurilor.

În cele din urmă şi această nălucă luminoasă dispăru.

— Din insulă nu cred c-a mai rămas mare lucru, fu de părere Farrow, după o perioadă de tăcere.

Erupţia vulcanului a fost prea puternică. În ziua următoare, insula avea o cu totul altă înfăţişare decât cu o zi înainte, aproape de nerecunoscut în siluetă şi formă.

Camarazii nu mai îndrăzniră să păşească pe solul insulei, atât de curând după revărsarea vulcanică şi-şi reluară călătoria către vest.

Aventurile submarinului Dox 257

Hans Warren

I
DOCTORUL DUBA TASSA

— DOMNII FARROV ŞI BERTRAM? Mă bucur mult să vă cunosc, domnilor. Am citi în gazete despre aventurile pe care le-aţi întâmpinat şi n-am încetat să mă minunez. Gândul meu cel drag mi-a fost c-aţi putea poposi cândva şi în Katmandu şi iată, că s-a împlinit.

Micuţul reporter englez, Mr. George Watson, ne strânse din nou mâinile cu vioiciune. Puteam să-i citim bucuria în ochi, de-ndată ce a auzit pronunţându-se numele noastre.

Făcând un mic ocol am ajuns încoace. În oraşul de graniţă Bhatragnia am părăsit calea ferată şi folosindu-ne de un camion am ajuns, străbătând trecătoarea, la Katmandu, capitala statului Nepal.

Am rămas uimit văzând fertilitatea pământului Taraiului, partea sudică, bogată-n ape a regiunii, care permite recoltarea de orez şi bumbac, nu odată, ci chiar de două ori pe an. Apoi şoseaua urcă, se încovoie şerpeşte, strecurându-se printre şirul de munţi, luând-o la vale, prin valea Katmandu, până la oraşul cu acelaşi nume.

Aici l-am întâlnit într-un han pe reporterul englez Watson, care, l-a început nici n-a vrut să creadă că noi suntem Farrow şi Bertram. Numai după ce-l văzu pe Pongo în faţa ochilor, nu se mai îndoi. Poate că spera să scrie un articol senzaţional despre noi.

Cât despre noi înşine, nu eram deosebit de încântaţi de cunoştinţă. Întrucât nu doream să fim recunoscuţi de-ndată, în orice loc din lume apăream.

Acum stăteam de vorbă cu Mr. Watson într-una din cafenelele din Katmandu şi suportam potopul de cuvinte ale reporterului, care se revărsau asupra noastră.

— Trebuie să-mi povestiţi totul, domnilor, ce vă mână încoace. Sigur speraţi să întâmpinaţi şi aici aventuri interesante, dar pot să-mi imaginez ce vânt vă aduce pe aici, spuse el surâzând pişicher. Veniţi pentru doctorul Thassa, ale cărui experienţe au stârnit atâta agitaţie în populaţie.

Marian zâmbi doar.

— Dragă domnule Watson, vrem pur şi simplu să vizităm doar oraşul Katmandu şi de-am avea alte intenţii sau planuri, aşa uşor nu le-aţi putea afla, dacă asta n-ar sta şi-n intenţia noastră.

— Voi tăcea ca mormântul, domnilor! Puteţi fi pe deplin liniştiţi. Aşadar, am sau nu dreptate, vreţi să-l cunoaşteţi pe doctorul Thassa?

— N-o să ne credeţi dar acum auzim pentru prima oară de acest doctor Thassa. Dar dacă ne vei da dumneata mai multe amănunte, domnule Watson, nu vom zise ba, o să-ncercăm să-l cunoaştem şi pe acest domn.

Watson ne privi foarte mirat.

— Nu-mi vine să cred! Să nu fi auzit nimic despre doctorul Thassa? Orice om bolnav şi care posedă… – aici făcu semnul obişnuit am numărării banilor – mijloacele care să-i permită acest lucru, cere să fie tratat de dr. Thassa.

— Povesteşte-ne ordine, dragă domnule Watson! Este ceva interesant în legătură cu persoana doctorului Thassa?

— Cum aş putea să vă spun? Doctorul Thassa este indian, chiar descendent al gurungilor. Şi-a amenajat în oraş un mic sanatoriu. A studiat în Anglia, Franţa şi Germania şi doar de câţiva ani s-a stabilit aici ca medic.

— Mai departe, vă rog!

— Curând îşi formă un cerc mai mare de pacienţi din cei care-i vindecase de suferinţele mai vechi, prin ce metode, deocamdată ne este necunoscut. Un lucru e clar şi simpla sa personalitate contribuie la liniştirea nervilor. Astăzi, este doctorul care se bucură de cea mai mare trecere în zonă.

— Până aici nu văd nimic misterios, domnule Watson. Presupun că doctorul Thassa se foloseşte de hipnoză în procesul terapeutic. Şi în Europa procedează la fel un număr de doctori indieni, însă sunt maeştri ai genului. Aşa că de ce n-ar folosi un doctor local un asemenea mijloc de tratament în practica sa?

— Asta-n sine n-ar fi nimic, interveni Watson. Doctorul prescrie de asemenea medicamente care au un efect uimitor. Îmi amintesc de un caz, vecin cu miracolul. Un prinţ local, băştinaş, care reprezenta deja un caz pierdut pentru toţi medicii, ce şi renunţaseră să-l mai trateze a cerut în cele din urmă ajutorul doctorului Thassa. Patru zile după tratamentul acestuia, prinţul a putut fi văzut la o vânătoare de tigri. Astăzi e mai sănătos decât oricine. Ziarul meu m-a trimis să scriu câteva reportaje despre acest doctor minune şi leacurile sale dar nu a fost posibil întrucât în afară de orele de consultaţie nu dă nici un interviu.

— Şi atunci aţi presupus, Mr. Watson, că noi am venit aici tot din aceeaşi pricină, adică să-l cunoaştem pe doctorul Thassa?

Jurnalistul şovăi cu răspunsul. În cele din urmă se aplecă pe jumătate peste masă, şoptindu-ne:

— În apropierea oraşului Katmandu trebuie să se fi petrecut ceva şi doctorul Thassa nu e străin de toate astea, domnilor. Întâmplările sunt misterioase şi de aceea am crezut că vă vor stârni interesul.

Îl urmăream cu privirea, ascultându-l pe micuţul reporter. Voia să ne-ndruge vreo poveste sau lucruri reale?

Marian păru să aibă aceleaşi gânduri ca şi mine şi de aceea îi întrebă despre ce-i vorba. El nu auzise nimic despre vreo întâmplare misterioasă în apropierea Katmandului.

— Nu aşa tare, domnilor! Despre lucrurile astea nu îndrăzneşte să

vorbească nici un om. Toţi cred că e vorba de ceva supranatural. N-aţi auzit nimic de „Spiritul Junglei”?

— Domnule Watson, în loc să ne povesteşti tot ne pui întrebări. Întâi termină de relatat ce ştii dumneata. După aceea vei constata şi singur impresia şi interesul pe care l-ai stârnit asupră-ne.

Watson se aplecă ceva mai în faţă, apropiindu-se de noi şi începu să istorisească cu glas scăzut.

— Trei kilometri depărtare de Katmandu se găseşte o centură împădurită foarte deasă şi aici în ultimele săptămâni s-au petrecut mai multe atacuri înarmate. Poliţia a presupus la început că acolo îşi face veacul vreo bandă de tâlhari care în afară de sângele victimelor nu mai lăsau nici o urmă la locul faptei. Se stabili apoi că o fiinţă misterioasă i-a atacat pe călători şi i-a târât în adâncul pădurii. A fost pregătită o expediţie de căutare dar s-a dovedit un eşec, întrucât n-a găsit urmele celor atacaţi. Câteva zile mai târziu, din nou s-a petrecut un atac, s-au putut auzi de data asta strigătele de ajutor ale victimelor. Inspectorul Drings, de la poliţia locală a găsit o baltă de sânge şi câteva zdrenţe de haine dar de victima însăşi, nici urmă. Doctorul Thassa, care este văzut destul de frecvent în zonă, merge fără teamă acolo, deşi alţi oameni o evită. S-a născut astfel o oarecare bănuială că doctorul ar avea vreo legătură cu incidentele, dar nimeni n-a îndrăznit s-o exprime clar, întrucât se teme că acesta i-ar putea induce cine ştie ce boală.

— De ce nu-l întreabă poliţia pe doctorul Thassa, ce cată el în zona aceea? întrebă la rându-i Marian.

— L-au întrebat, domnule Farrow. Doctorul Thassa afirmă că umblă după diferite ierburi şi plante pe care le foloseşte la prepararea medicamentelor sale. Se pare că acestea cresc tocmai acolo. L-am observat eu însumi când, spre seară şi-a părăsit locuinţa şi-a luat-o spre regiunea aceea de proastă faimă. Îmi trebuia material pentru ziar, aşa că i-am luat-o pe urme. Dar era s-o cam păţesc! Doctorul Thassa a mers până-n fâşia de pădure amintită, a intrat în aceasta şi pe când voiam să-l urmăresc, am putut observa, din fericire la timp, un tigru de-o statură impozantă, care părea să facă de strajă la marginea pădurii. M-am întrebat imediat: de ce tigrul nu i-a făcut nimic doctorului Thassa?

— Foarte simplu, interveni Marian. Un tigru atacă omul numai când este foarte flămând sau n-are altă ieşire, simţindu-se încolţit. Altfel, îl evită. Nu oricare tigru îl atacă pe orice om doar la vedere.

— Poate că aveţi dreptate, domnule Farrow, dar eu am fost de altă părere. M-am ascuns într-un tufiş şi-am pândit reîntoarcerea doctorului. N-a mai reapărut însă. Să-l fi răpit şi pe acesta „spiritual junglei”? Să fi fost tigrul doctorului Thassa domesticit? Cam astea erau gândurile care-mi treceau prin cap şi seara târziu am decis să mă

reîntorc acasă. Spre mirarea mea, a doua zi, l-am văzut Thassa vesel şi vioi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, din nou pe străzile oraşului.

Marian reflectă câtva timp. Evident că ceva nu era în regulă cu doctorul Thassa. Dar dacă poliţia nu găsise de cuviinţă să întreprindă nimic, ce motiv am avea noi să intervenim?

Poate că nu era nimic rău în toate astea. Dacă tigrul am fi intenţionat să-l atace cu adevărat, doctorul ar fi putut uşor, cu o „privire forţată”, cum se spune în India şi înseamnă forţa hipnozei, să ţină animalul departe. În acest domeniu indienii n-au egal. Nu trebuia să ne gândim decât la fachiri şi demonstraţiile lor, care adesea nu sunt altceva decât sugestia în mase, tot una dintre ramurile hipnozei.

De aceea Marian răspunse netulburat.

— Dacă eşti de acord, Mr. Watson, vom face o vizită în noaptea asta spiritului sau stafiei junglei. Dacă-i vorba de un animal sălbatic, atunci graţie armelor noastre bune, îl vom doborî şi poliţia ne va fi recunoscătoare. Dacă, dimpotrivă, este un om, atunci nu poate fi decât un răufăcător, întrucât stafii nu există.

— Perfect, domnule Farrow! O să-mi permiteţi dacă va fi să trăim o aventură s-o relatez în paginile ziarului meu?

— Se-nţelege! Dar bazată pe fapte reale nu pe exagerări senzaţionale, râse Marian.

Watson vru să răspundă ceva dar privirea îi fu atrasă de către ceva, spre şosea. Îl apucă de mână pe prietenul meu, arătând într-acolo.

— Când vorbeşti de dracu, el bate deja la uşă! Uitaţi-l acolo pe doctorul Thassa, domnilor.

Ne-am uitat în direcţia pe care-o arătase reporterul. Era vorba de un indian înalt şi trecut, un om în puterea vârstei. Un tip modern de savant. O barbă deasă neagră îi înconjura faţa iar ochii negri scânteiau ca şi cărbunii aprinşi. Nu ne-am putut da seama dacă a auzit şi a înţeles fiecare vorbă rostită despre el. Privirea îi era pătrunzătoare ca şi privirea unui şarpe.

Calm, doctorul îşi reluă drumul, din toate părţile salutat cu teamă amestecată cu evlavie. După ce dispăru din raza privirilor noastre, Marian spuse:

— Cred că doctorul e foarte înzestrat dar şi-a îndreptat talentele într-o direcţie greşită. Spuneai adineauri de experienţe, Mr. Watson, pe care le face doctorul Thassa. Ai văzut câteva dintre acestea?

— De văzut din păcate nu, domnule Farrow, dar am auzit multe despre ele. Doctorul poate face să apară rigiditatea cadaverică la un om, astfel încât toţi doctorii din lume să-l declare mort. Se mai spune că el poate reda apoi din nou capacitatea de mişcare pacienţilor săi, lipsindu-i însă de voinţă şi devenind instrumente docile în mâinile sale. Aceştia vor face tot ce li se ordonă.

— Asta nu-i ceva neobişnuit şi nici nou! îl întrerupse Marian pe

reporter. Lucrează sub hipnoză. Atâta tot. Am cunoscut un doctor care ordona pacienţilor aflaţi în tranşă să nu mai simtă nici o durere, deşi de boală nu se vindecaseră. Pe unul dintre aceştia l-am cunoscut prea bine şi după moartea doctorului său, a reînceput să simtă durerile bolii sale, de care a şi murit de altfel, de curând.

— Poate că şi doctorul Thassa să aparţină aceluiaşi gen de savanţi, cu adevărat. Dar pentru experienţele sale se foloseşte de victime nefericite şi nu ştiu dacă cu consimţământul acestora, veni răspunsul reporterului.

— M-am gândit şi eu la asta, Mr. Watson. Deocamdată, să părăsim tema asta de discuţie. Astă seară vom cerceta mai departe. Propun să ne reîntâlnim în afara oraşului la orele 21 fix, în zona vestică a acestuia.

— Voi fi punctual la locul de întâlnire, promise Watson.

— Dar ce se petrece acolo jos în stradă, Mariane? Oamenii aleargă şi parcă-i văd agitându-se, vorbind dezlânat între ei. N-ar fi mai bine să mergem să vedem despre ce este vorba?

Ne-am apropiat de fereastră şi-am privit afară. Pe Watson nu l-am mai putut reţine şi acesta se grăbi să ajungă în stradă. Ziariştii trebuie să fie pretutindeni, în miezul evenimentelor. După câteva minute se reîntoarse şi ne strigă încă de la uşă.

— A fost răpită fiica trimisului guvernului englez. Sau cel puţin a dispărut. Întreg oraşul Katmandu e pe picioare şi tatăl a promis o recompensă generoasă oricui îi va aduce înapoi fata.

Watson se reaşeză pe unul din scaunele rămase libere şi ne zise:

— Acum se va acutiza şi cazul doctorului Thassa. El o iubeşte pe englezoaică şi i-a făcut o propunere, care a fost respinsă energic de tatăl ei. Asta s-a întâmplat acum două zile şi iată că azi fata a dispărut. S-o fi răpit el, ce credeţi, domnilor?

— Până acum, chiar nimic, observă Marian. Ar fi cel mai bine dacă ne-am pune la dispoziţia emisarului englez… Poate că aflăm cu ocazia asta împrejurările mai deosebite în care a dispărut tânăra fată.

— Aşa aş proceda şi eu în locul dumneavoastră, domnilor şi de fapt, imediat. Din păcate, nu vă pot însoţi întrucât am încă o conferinţă de presă foarte importantă. Aşadar, la revedere, până deseară!

Marian şi cu mine am mai zăbovit o vreme în cafenea. Camaradul meu rămase mai mult timp gânditor şi nu mai scoase nici o vorbă. În cele din urmă, l-am întrebat ce crede despre toată poveştile astea.

— Da, Robert. Totul pare să vorbească împotriva doctorului Thassa, deşi ar putea foarte bine fi şi nevinovat. Impresia pe care o face e covârşitoare, ştie mai multe decât alţi oameni şi numai privirea lui spune multe.

— Şi la ce te aştepţi de la vizita la emisarul englez, Mariane? Vrei

s-o mai facem pe detectivii? Nu prea îmi e în fire, să ştii.

— M-am gândit altfel, Robert. N-o să-l căutăm pe emisar. Prin reporterul nostru va ştii întreg oraşul că suntem aici. Şi nu ne va uşor.

— N-ar fi mai bine dacă am vizita acum, de îndată, pădurea? La lumina zilei, urmele le putem descoperi mai bine decât noaptea.

Marian zise:

— Asta şi vreau. Dar reporterul nu trebuie să ştie. De asta mi-am dat întâlnire cu el astă seară. O să-l înştiinţăm pe Pongo şi-o să pornim imediat.

Pongo a rămas acasă. L-am informat numai să ne urmeze de la o anumită distanţă pentru a avea o mai bună acoperire.

O oră mai târziu, părăsisem Katmandu şi-acum hălăduiam prin câmpie spre centura de junglă din afara oraşului. Pădurea părea liniştită şi paşnică, asta era impresia pe care ne-o făcu, de îndată ce ne apropiarăm. Nici un om nu putea presupune că ascundea vreun secret. Mai eram la o depărtare de vreo jumătate de kilometru de marginea pădurii de unde tocmai se strecurase un indian, care se uita temător în toate părţile.

După ce acesta trecu de tufiş, îi sări în faţă un tigru mare şi aruncă pe indian la pământ. Totul se petrecu atât de repede încât noi n-am putut interveni în nici un fel. Eram încă la o depărtare de vreo 500 de metri. Tigrul nu-şi sfâşie imediat victima, ci-l târî în interiorul pădurii. Şi iarăşi pădurea arăta atât de paşnică şi liniştită în zare.

— Să fi fost ăsta „Spiritul Junglei”? făcui eu îngrozit.

— Aşa pare a fi, Robert, dar să ne grăbim, poate reuşim să-l salvăm pe indian. Poate că este un locuitor din Katmandu, care sub impresia marii sume de răscumpărare a emisarului englez a hotărât să-i caute acestuia fiica. Haide repede!

Ne-am grăbit să alergăm spre tufişul des, de unde sărise tigrul adineaori. Am început să înaintăm mai cu prudenţă. Cu pistoalele pregătite pentru tras, ţinându-le în mână, am intrat în pădure. Tigrul trebuie să se fi îndepărtat destul de mult în interiorul pădurii, împreună cu victima sa, întrucât n-am auzit nici un zgomot.

M-am uitat după Pongo dar nu l-am putut descoperi. Ştia să ne urmărească întotdeauna foarte discret şi-şi alegea locurile cele mai potrivite pentru mascare. Trebuia să intrăm mai adânc în junglă. Dinspre partea tigrului n-am găsit nici o urmă, oricât am căutat. Din păcate Pongo nu era printre noi, poate ar fi putut vedea mai mult.

Pătrunseserăm vreo doi kilometrii în adâncimea pădurii şi voiam să-l întreb pe Marian dacă n-ar fi cazul să ne întoarcem când un zgomot ciudat dintr-un tufiş ne făcu să ciulim urechile. Imediat după aceea am auzit pufăitul tigrului.

Am dispărut urgent în spatele a doi copaci uriaşi pentru a aştepta apariţia tigrului. Au trecut câteva secunde după care l-am zărit

strecurându-se printre tufişuri. Venea direct spre mine, trebuia să mă fi mirosit oarecum şi pe când se-ncorda să facă săritura, Pongo apăru ca din pământ înaintea lui şi-i aruncă în faţă cuţitul de spintecat rechini.

La un atac din flanc nu se aştepta deloc feline. Cuţitul i se înfipse într-o parte adânc, răsturnându-se pe jumătate. Urlând tigrul vru să se-ntoarcă împotriva agresorului său dar păru să-şi fi supraapreciat forţele. Un nou urlet plângăreţ probă câr de adâncă şi dureroasă îi era rana.

Atunci am apărut eu şi cu Marian de după copaci şi i-am dat împuşcătura de graţie, care îi puse capăt suferinţelor.

— *Masser* – spiritual junglei este mort, zise Pongo, bucuros, ştergându-şi cuţitul înfipt până-n plăsele în trupul tigrului răpus. Examină apoi cu atenţie împrejurimile şi dispăru brusc în direcţia din care apăruse mai adineaori tigrul.

— Să-l urmăm pe Pongo, Robert! se hotărî Marian. Sigur c-a descoperit ceva sau a găsit urma indianului.

După ce ne-am croit cale printre arbuştii deşi, n-am mai dat deloc de urma uriaşului negru. Ne găseam într-un mic luminiş, înconjurat de o vegetaţie deasă, ca un zid, din toate părţile. Unde putea să fi dispărut Pongo?

N-am străbătut luminişul, ci am rămas mereu la marginea acestuia, întrucât nutream amândoi presentimentul că suntem urmăriţi de undeva din apropiere. Mi se păru că unul dintre tufişuri se mişcă. L-am făcut atent pe Marian şi-am luat-o într-acolo, dar mi-am dat seama că mă înşelasem. Întrucât căutările noastre rămăseseră fără rezultat.

Marian îmi arătă-n tăcere o creangă ruptă, a cărei îndoitură fusese făcută de curând. Tigrul nu putuse veni pe aici întrucât locul era foarte îngust. Trebuia să luăm în considerare că aveam de-a face cu un om care ne supraveghease.

Marian îmi făcu semn să nu vorbesc pentru că în vecinătate putea să fie ascuns duşmanul nostru. Din păcate nu puteam pătrunde cu privirea în spatele vegetaţiei dese.

Precauţi, evitând să facem zgomote inutile, ne-am târât mai departe. Am găsit alte crenguţe rupte şi pe pământ urmele lăsate de observatorul misterios.

Marian se opri, scuturându-şi capul. Nu mai avea sens să mai căutăm mai departe, astfel încât, mut, prietenul meu îmi făcu semn să ieşim afară. Când am ajuns din nou în luminiş, am răsuflat uşurat, aici puteam fi surprinşi mai greu. Presupunere eronată.

Deodată, în spatele meu trosni o creangă uscată. După ce m-am întors am primit o lovitură atât de năprasnică în tâmplă încât m-am prăbuşit ca un sac la pământ.

II
EXPERIENŢELE DOCTORULUI THASSA

M-AM DEŞTEPTAT CU ÎNCETINITORUL DIN LEŞIN şi mi-am dat seama numai treptat de situaţia în care mă găseam. Detalii nu cunoşteam.

Eram legat de mâini şi de picioare într-o încăpere întunecoasă dar din fericire nu avea căluş în gură.

M-am mai mişcat puţin încoace şi încolo.

— Te-ai deşteptat, în sfârşit, Robert? auzi eu vocea lui Marian lângă mine. Ai primit o lovitură zdravănă peste tâmplă. Cadranul ceasului meu îmi spune c-ai zăcut o oră şi mai mult fără cunoştinţă, după ce mi-am revenit eu. Săculeţul cu nisip cu care ai fost lovit îşi are partea lui de vină.

— Ştii unde ne găsim acum, Mariane?

— După opinia mea, într-o clădire care se află aici în mijlocul junglei, nu ştiu însă care ne sunt potrivnicii. De când m-am deşteptat n-a intrat nici un om. Am vrut să te trezesc dar nu m-am putut mişca decât foarte puţin de la pământ. Cred că sunt inele acelea de care ne-au legat şi de aceea nici nu încerca să te eliberezi, ar fi o pierdere inutilă de energie.

— Mă consolezi de minune, n-am ce spune. Dar n-ai idee totuşi cum am putea scăpa de aici?

— Pongo, spuse numai Marian.

Am ştiut atunci că pe el nu-l adusese în puterea sa duşmanul nostru şi mi-am mai domolit puţin bucuria când l-am auzit pe Marian zicând:

— Deşi s-ar putea ca duşmanul nostru să-l fi doborât şi închis pe Pongo în altă parte a clădirii. Dar nu o prea cred probabilă ideea asta. Să sperăm că n-a fost văzut. Oricum s-a ascuns excelent până acum.

Convorbirea noastră fu întreruptă prin apariţia unui om în încăpere şi care ţinea o lanternă orbitoare în mână.

Din păcate o ţinea aşa încât noi nu-l puteam vedea.

— Îmi pare rău, domnilor, se auzi o voce sonoră, plăcută, c-a trebuit să procedez atât de drastic cu dumneavoastră. Aţi dat buzna peste secretele mele, mi-aţi împuşcat tigrul şi mi-aţi luat prin asta cea mai bună apărare şi de aceea trebuie să vă pregătiţi să muriţi. Nu mă mână aici sentimentul de ură, de mânie, ci mă străduiesc să gândesc destul de obiectiv. Dar deasupra primează ambiţia în profesiunea mea. Siguranţa vă cere moartea. Ştiu prea bine cât de periculoşi sunteţi şi cât de real e pericolul pe care-l reprezentaţi. Pe de altă parte, aşa curând nu veţi mai intra în puterea mea. Nu mă priviţi ca pe un răufăcător, sunt om de ştiinţă şi mă gândesc la binele omenirii dar într-un viitor ceva mai îndepărtat. Sper să pot aduce destule servicii umanităţii. Să-l fac pe om nemuritor. Ar dura prea mult dacă v-aş

relata acum toate amănuntele. Moartea nu-i nimic îngrozitor. Este un punct final, când inima încetează să mai bată. Aceasta poate avea numeroase cauze: felurite boli de care suferă omul, îmbătrânirea şi partea sistemului circulator, ce înseamnă? Celulele, din care e constituit omul îmbătrânesc. Dacă se vrea înlocuită moartea, trebuie îndepărtată cauza care provoacă îmbătrânirea celulelor. Dar se impune o mică precizare. Mai târziu, întreaga omenire îmi va recunoaşte numele şi-i va da onorurile cuvenite. Sunt doctorul Thassa.

— Foarte încântat, domnule doctor, să facem cunoştinţă. Din păcate, totul se petrece sub auspicii atât de nefavorabile. Am auzit deja multe despre dumneavoastră. V-aţi căpătat faima de-a fi unul dintre cei mai capabili medici, nu numai aici în împrejurimi dar de pe întreg pământul civilizat. Dacă este adevărat sau nu, nu ştiu întrucât nu sunt medic. Dar pe noi nu ne trataţi de parcă aţi fi cu adevărat acel despre care se vorbeşte. Faima poate că a fost exagerată.

De ce voia Marian să-l aţâţe pe doctorul Thassa?

Dorea să-l provoace? Răspunsul acestuia îmi dovedi că prietenul meu îi apreciase la justă valoare profilul psihologic.

Doctorul Thassa se lăsă cuprins de mânie, întrucât fusese atins acolo unde îl durea mai tare:

— Credeţi c-ar fi posibil ca lumea să-mi acorde pe nedrept prerogativele de care mă bucur? Vă voi dovedi contrariul. Veţi vedea lucruri pe care până acum le-aţi socotit imposibile. Mi-a reuşit să readuc morţii din nou la viaţă. Am studiat în corpul omenesc îndeosebi sensibilul sistem nervos motor şi l-am studiat temeinic ca nici un om înainte. Fiecare fiinţă vie are două feluri diferite de nervi. Nervi cu care simte, deosebit de sensibili şi nervi care îndeplinesc comenzile care vin de la creier, nervii motori. Ei sunt mesagerii rapizi, mult mai rapizi şi decât sunetul. Cu ajutorul unui curent galvanic am reuşit să pun din nou în funcţiune inima. Şi numai asta poate reprezenta o performanţă.

— Asta puteţi s-o faceţi şi pe cadavrele noastre, după ce o să ne omorâţi, zâmbi Marian.

Zâmbetul prietenului meu îl scoase cumva din cumpătul său pe doctor.

— Nu cred nici o iotă din asemenea şarlatanii. Astea sunt trucuri ieftine, menite pentru spectacol, am spus eu.

Cu asta l-am jignit de moarte pe doctorul Thassa, care deveni nespus de furios. Când era calm, vocea avea un ton plăcut, chiar simpatic, dar la furie devenea piţigăiată şi discordantă.

— O să trebuiască să credeţi, domnilor! Vă voi convinge de contrariu. Voi începe curând experienţele. Fireşte, că veţi înţelege doar o parte mică din acestea şi nu vă voi explica în întregime, vă voi da câteva explicaţii doar de natură laică, atât cât să puteţi pricepe cu

ce aveţi de-a face. Veţi vedea că n-am exagerat şi omenirea va deveni în curând nemuritoare şi nu numai ea, ci şi fiecare component al său, adică omul, în parte.

— Credeţi că veţi face un bine astfel omenirii? Credeţi cu adevărat, domnule doctor Thassa, că există oameni cu experienţă care tânjesc să trăiască veşnic pe acest pământ?

Doctorul Thassa se uită mirat la noi.

— Toţi vor să trăiască veşnic, nici unul nu vrea să moară şi nici unul nu vrea să îmbătrânească! Voi readuce omului tinereţea veşnică.

— Ei, vedeţi, asupra acestei teme, nu ne putem pune de acord, zâmbi din nou Marian.

— Oamenii vor apela la doctorul Thassa, spuse doctorul, nu fără îngâmfare – asta era o altă trăsătură de caracter antipatică la omul acesta – când îşi va simţi sfârşitul apropiat şi doctorul Thassa va face dintr-un om bătrân din nou unul tânăr, dintr-o bătrână o adolescentă. Şi dacă totuşi aburul morţii i-a atins, doctorul Thassa îi va redeştepta din nou la viaţă.

— Sărmanii morţi! îmi şopti Marian.

Am căutat să schimb discuţia, întrucât comportamentul doctorului devenea tot mai greu de controlat.

— Suntem interesaţi să vă vedem experienţele, domnule doctor. Când o să ne omorâţi? Şi cum? Când o să vedem experienţele, înainte de a ne ucide sau după ce ne veţi învia iarăşi? De ce ne mai omorâţi dacă după aceea ne veţi readuce din nou la viaţă?

L-am pus fără să vreau pe doctor în încurcătură, după ce i-am demonstrat această lipsă aparentă de logică a faptelor sale.

— După o oră de la sfârşitul experienţelor veţi muri, hotărî doctorul, dar de-o manieră plăcută, fără dureri. Veţi merge zâmbind într-o altă lume, dar deşi corpul vă va fi mort, creierul încă vă va lucra. Asta vă promit. Aşa că veţi simţi pe propriul corp că n-am exagerat cu nimic. După moarte veţi mai putea gândi încă vreo 24 de ore, creierul vă va mai trăi încă o zi. Din această stare îmi veţi fi recunoscători că v-am asigurat o moarte lină, fără dureri.

— Păi vă mulţumim de pe acum pentru amabilitate, blândeţe şi omenie, spuse Marian cu o ironie rece. Dar nu credeţi că preţul acesta este prea ridicat? Este doar o prostie mai întâi să ne ucideţi, doar pentru a crede şi recunoaşte că un creier după moarte mai este în stare să funcţioneze şi să lucreze. De asemenea este o prostie să ne omorâţi pentru ca noi să nu vă trădăm secretul, că puteţi readuce la viaţă oameni care au murit deja. Tocmai această realizare medicală e menită a pune bazele faimei dumneavoastră. Dacă doriţi să-i ucideţi pe toţi aceia care vă cunosc secretul nemuririi, nu mai văd sensul de-ai mai face pe oameni nemuritori.

— Motivul comportamentului meu, ne lămuri doctorul devenind

din nou rece şi vorbind clar şi apăsat e că nu mi-am finalizat încă experimentele. Înainte de a o face, nu pot permite să transpare nimic. Pentru a lucra în linişte şi păstra secretul, am ales pustietatea junglei dar a trebuit să vă luaţi după mine şi să mă spionaţi. Iată de ce v-am hotărât moartea, de ce vreau să vă pedepsesc!

Marian tăcu. Ca şi înainte obiecţiile noastre, aşa îl enerva pe doctor şi tăcerea noastră. Din nou continuă el:

— Orice trădare a muncii mele dăunează omenirii. Nu cred c-aţi putea păstra tăcerea asupra celor pe care le-aţi auzit aici şi poate le veţi trăi şi de aceea, sunt nevoit să vă omor. Dar trebuie să muriţi cu convingerea c-o veţi face pentru o cauză bună, pentru progresul omenirii.

— Acum ştiu, spuse Marian şi-o spuse cu atâta bucurie de parcă i s-ar fi luat un văl de pe ochi şi-ar fi descifrat secretul înscris într-o carte cu şapte peceţi. Experienţele pe care le faceţi costă nu numai o groază de bani dar şi multe vieţi omeneşti. Toţi oamenii vor condamna ceea ce faceţi aici, ca nişte crime pur şi simplu. Întreprinderea dumneavoastră e foarte periculoasă, întrucât – aşa cum aţi spus-o – mai aveţi nevoie de oameni pe post de cobai. Crimele şi atacurile vor continua aşadar.

— Ce înseamnă moartea câtorva fiinţe puse-n balanţă cu ceea ce va câştiga umanitatea? Eu îi dăruiesc nemurirea şi de aceea, domnilor, nu mă consider deloc un criminal. Cu animale, din păcate, nu pot face experienţe. Animalele n-au perfecţiunea genetică a omului, sunt doar nişte mamifere, dar omul este mai mult decât atât.

Pe măsură ce înaintam în discuţii aveam impresia că doctorul Thassa ne privea tot mai mult ca pe nişte colegi de profesie.

Aş fi preferat mai degrabă să ne lase-n pace, ca să putem discuta între noi diferitele posibilităţi de eliberare.

— Dacă nu aţi fi perseverat să vă amestecaţi în lucrurile care nu vă privesc aţi fi putut fi cruţaţi de tot ce vi se va întâmpla, continuă netulburat doctorul Thassa. Orice progres necesită costuri şi vieţi omeneşti. Nu trebuie să fim nici meschini şi nici sentimentali şi trebuie să-i acordăm omului demnitatea cuvenită. Aşa vă cer dumneavoastră, domnilor, mai ales că sunteţi căliţi în atâtea aventuri primejdioase.

Am păstrat tăcerea. Ce puteam să mai spunem în plus?

— Pentru puţinele vieţi pe care le sacrific pentru experienţele mele, milioane de oameni vor putea mai târziu trăi veşnic.

Cu asta, doctorul Thassa îşi consideră încheiată dizertaţia şi se pregăti să părăsească încăperea. Marian intenţionă pentru o clipă să-l recheme, vedeam c-ar fu vrut să-i pună o întrebare, dar mai apoi se răzgândi, aşa că doctorul dispăru.

După ce-am fost lăsaţi singuri, Marian îmi şopti:

— Doctorul Thassa e nebun, Robert! Să sperăm că apare repede Pongo, altfel vom ajunge într-o situaţie tare neplăcută.

— N-am putea oare să ne eliberăm singuri?

— Dacă nu apare Pongo, îmi mai pun nădejdea numai în experienţele doctorului, Robert. Poate că vom găsi cu ocazia asta vreo posibilitate favorabilă de evadare. Va trebui să admitem că sunt interesante şi mai valoroase, mai degrabă, decât să le respingem şi să le condamnăm. În orice caz sper să câştigăm timp prin asta şi asta-i lucrul principal!

— Mr. Watson ne va căuta şi el, Mariane, dacă la timpul cuvenit nu vom fi la locul de întâlnire. Poate va presupune c-am plecat de unii singuri în pădure şi ne va urma.

— Ce poate că facă el singur, Robert?

Între timp m-am străduit să-mi slăbesc legăturile dar Marian avusese dreptate. Erau atât de măiestrit făcute încât orice încercare de eliberare n-avea alţi sorţi de izbândă decât că tăiau mai mult în piele şi provocau noi dureri şi suferinţe. Mi-am dat seama că nu ne vom putea elibera singuri.

După ce trecu o oră, doctorul Thassa s-a înapoiat în încăpere.

— Acum puteţi asista la experimentele mele, domnilor. Dar trebuie să-mi iau pentru început câteva măsuri de siguranţă. O injecţie vă va paraliza corpurile, lăsându-vă neatinse facultăţile mintale, aşa încât veţi putea auzi şi vedea totul. Vă voi putea elibera astfel de povara legăturilor. Acţiunea serului ca dura numai două ore, după care veţi ajunge din nou în deplinătatea forţelor fizice. Dar până atunci vă voi fi legat din nou.

Am privit repede-n jur spre Marian, care-mi făcuse semn. Am înţeles imediat despre ce-i vorba.

Doctorul Thassa îi dezvelise mai întâi braţul lui Marian şi-i pregăti mâna pentru injecţie. Când voi să-nţepe sau chiar înţepă, Marian îţi retrase brusc braţul. Doctorul Thassa zâmbi compătimitor.

— O mică înţepătură care-i enervează pe marii aventurieri! A durut puţin, ce-i drept, dar va trece în curând. Ei, totu-i în ordine?

Doctorul îşi scoase prevăzător acul seringii din vena lui Marian şi se-ndreptă înspre mine, pentru a-mi aplica acelaşi tratament. Dar şi eu am tresărit brusc sub înţepătura acului, ceea ce avu darul să-l scoată din sărite pe doctorul Thassa.

Un simţământ plăcut mă înmuie acum şi simţi cum muşchii mi se destinseră. Mi se păru treptat că nu am nici o greutate, ca şi când aş fi fost lipsit de corp. Creierul meu păru să-mi rămână singurul „eu”.

Doctorul Thassa urmări efectul injecţiilor, dădu numai din cap, ne eliberă de legături şi ne transportă, mai întâi pe Marian şi-apoi pe mine, afară din pivniţă.

Sus, am fost plasaţi în câte un fotoliu comod, într-o încăpere care

primea o lumină filtrată prin ferestre de afară.

Nu-mi puteam întoarce capul spre Marian, care stătea în stânga mea. Ochii mei, încremeniţi, erau îndreptaţi spre o masă mare pe care stăteau mai multe aparate şi retorte. Doctorul îşi făcu de lucru cu această aparatură, descoperi mai multe vase din instrumentarul său de sticlă şi spuse:

— Ceea ce vedeţi acum, este o inimă de om plutind în lichidul acesta. Voi face să treacă un curent electric prin ea, inima e încă vie. Arterele sunt bine legate, circulaţia sanguină este limitată la minimum. Inima nu mai are corpul pe care să-l menţină în funcţiune dar bate regulat ca şi cum încă ar dispune de acel corp. Un dispozitiv din mecanism de ceasornic, care menţine bătăile inimii la intervale regulate, e tot ce e necesar aici.

Marian şi cu mine priveam uimiţi măiestria asta artistică.

— Inima a bătut acum vreo 14 zile în pieptul unui tânăr indian, care mi-a adus „Spiritul Junglei" adică tigrul pe care l-aţi ucis.

Atât de calm, despre astfel de lucruri, nu putea vorbi decât unul care-şi pierduse minţile, asta ne era din ce în ce mai clar.

Omul era mai periculos decât un asasin obişnuit, care-şi lasă să moară imediat victimele.

— Uitaţi-vă, domnilor, spre cutiile de pe masă, cutiile astea de lemn, asemănătoare unor pendule. Astea conţin unele dintre cele mai fine lucrări ale mele. Veţi vedea corpul unui om într-o cutie ca asta, menţinut în viaţă doar atât cât şi cum voi decide eu. Cutia este similară unui frigider şi asigură o temperatură joasă, necesară pentru păstrarea şi conservarea celulelor corpului. Pentru ca să nu îngheţe şi pentru a menţine buna funcţionare a organelor, corpul este îmbălsămat cam în acelaşi mod în care egiptenii îmbălsămau mumiile. Gândiţi-vă numai: în afara temperaturii scăzute, dar nu într-atât încât să paralizeze organismul, în interiorul corpului am produs căldură artificială cu ajutorul curentului electric. Când inima, asemenea unui ceasornic este pusă în mişcare, un curent electric străbate corpul care activează anumiţi nervi în creierul omului. El poate chiar să vorbească. Fiţi atenţi, veţi vedea numaidecât!

Doctorul Thassa, după ce deschise cutia, continuă să lucreze la diferite sârme şi legături. Indianul cel în vârstă, care se vedea din cutie, era complet dezbrăcat iar pielea era brăzdată de zbârcituri adânci. Nu făcea impresia unui mort, ci mai degrabă a unui adormit.

— Prietenul meu e aici, continuă să spună doctorul Thassa, nu are nevoie de hrană. Asta e practic. E conservat, cum s-ar spune şi-n felul acesta oamenii ar putea trăi în viitor. Asta scuteşte pe oameni de povara hranei care s-ar ivi dacă s-ar instala nemurirea. Încă câteva secunde, domnilor. Ceasul va începe imediat să bată.

În lumina vie care răzbătea prin oberlichtul de sus, puteam vedea

totul cu claritate, nu eram deloc hipnotizaţi. Ceea ce se vedea erau lucruri reale iar de o mistificare sau iluzie optică nici nu putea fi vorba.

Orologiul uman începu să bată. Patru lovituri de gong străbătură încăperea. Când ultima lovitură de gong, ecoul ei mai bine spus, se stinse, indianul mort păru să deschidă gura, ochii îi căpătară o strălucire vie, se uită fix înainte, de parcă ar fi vrut să-şi amintească ceva, apoi spuse tare şi perceptibil:

— Ora 16 – adică ora patru după amiază.

Cuvintele părură să fi fost spuse de indian cu greutate. Acum închise ochii şi rămase liniştit în cutia sa.

— Ei, ce spuneţi acum? întrebă doctorul Thassa, căutând aprobarea şi recunoştinţa noastră.

De vorbit, nu puteam vorbi şi asta era bine! Poate am fi spus ceva ce nu i-ar fi plăcut deloc doctorului. Mă aşteptam să spună ceva ce ar fi însemnat sentinţa noastră la moarte. Dar experienţele încă nu erau terminate, continuă să manevreze eprubete, pahare şi aparate în jur.

În cele din urmă zise:

— V-aş lăsa cu plăcere viaţa domnilor, întrucât acum sunteţi convinşi de utilitatea experienţelor mele şi nu-mi luaţi în nume de rău c-am sacrificat câteva vieţi omeneşti pe altarul ştiinţei, dar nu pot avea încredere în dumneavoastră. Şi cele două ajutoare pe care le am, îmi dau suficientă bătaie de cap, întrucât din invidie colegială m-ar trăda într-o zi. Trebuie, deci să vă ucid domnilor, dar aşa cum am mai spus, fără dureri şi cât mai omeneşte. Vă voi arăta ce-am realizat până acum, pentru ca conştiinţa dumneavoastră să ducă-n lumea de dincolo sentimentul real, că nu v-aţi jertfit vieţile pentru o cauză neînsemnată. Poate că veţi fi doi dintre ultimii oameni care veţi mai întreprinde călătoria aceasta în necunoscut.

Doctorul Thassa ne prezentă într-adevăr tot ceea ce „comisese” până acum. Spun „comisese”, întrucât faptele sale se asemănau acelora a unui descreierat.

Iar noi, pentru a-i păstra buna dispoziţie, ne comportam de parcă am fi admirat tot ce ne arăta. Asta nu era greu întrucât nu ne puteam nici mişca nici vorbi. De fapt, în interior continua să ne muncească gândul cum ne-am putea elibera mai repede.

Încă o oră mai durară experienţele doctorului Thassa. Aşteptarăm înfriguraţi ca efectele injecţiei să se estompeze. Cu intenţie am tresărit amândoi când Thassa ne făcu injecţia. În felul acesta o parte din ser se pierduse şi nu se-nscrisese în circuitul nostru sanguin, ci s-a prelins pe piele. Speram ca doctorul, în starea lui de euforie, să nu fi observat. Speram ca înainte de trecerea celor două ore să fim în posesia tuturor facultăţilor noastre fizice. Deja am început să simt un tremurat şi o furnicătură în întreg corpul. Treptat îmi reveniră toate puterile. Nu

puteam însă sări în picioare să-l neutralizez pe doctorul Thassa întrucât circuitul sanguin nu se restabilise pe deplin şi nu mă puteam baza în întregime pe muşchii şi forţele mele.

Când doctorul ne întoarse din nou spatele, m-am uitat spre Marian. Acesta îmi făcu semn din cap. Doctorul începu din nou una din interminabilele sale prelegeri şi despre faptul că în curând succesele îl vor face cel mai renumit doctor de pe suprafaţa pământului.

Fără să-mi mişc corpul, m-am uitat după vreo armă prin preajmă. Pe masă se găsea un păstrător masiv de scrisori din marmură. Ăsta ar fi intrat în planurile mele. Am aşteptat până ce doctorul ne-a întors din nou spatele şi-am ţâşnit în sus, în acelaşi moment a sărit şi Marian. El mi-o luă înainte, puse mâna pe un ciocan de fier de pe masă şi-l lăsă să cadă peste capul doctorului destul de uşor, dar totuşi suficient cât să se prăbuşească la pământ. L-am ridicat şi l-am legat, punându-l să stea într-unul dintre fotolii.

— O jumătate de oră va mai dura amorţeala, Robert. Să percheziţionăm între timp casa, poate mai găsesc victime care mai pot fi salvate.

— Şi fiica emisarului, Mariane?

— Nu, nu cred că se găseşte aici. Dar să cercetăm totuşi!

În urma cercetărilor noastre, am găsit în pivniţă un număr de animale bine îngrijite, şobolani, hamsteri, şoareci şi o pereche de căţei, pe care doctorul Thassa dorea să-şi completeze experienţele.

Mai zăcea un tânăr indian acolo, rănit şi fără cunoştinţă, pe care cu siguranţă că-l atacase tigrul şi fusese târât aici.

I-am spălat rănile, l-am pansat şi l-am adus din nou în simţiri. El ne-a adeverit spusele, cum că ademenit de recompensa mare a pornit să caute urmele fetei dispărute a diplomatului englez. Mulţi oameni din Katmandu credeau că-n dosul dispariţiei acesteia se ascundea însuşi doctorul Thassa. De când fusese doborât de către tigru nu-şi mai recăpătase cunoştinţa.

Curând îl părăsiră din nou puterile şi recăzu în leşinu-i de odinioară. L-am pansat destul de bine, astfel încât nu mai era în pericol de moarte. Pierderea masivă de sânge îl slăbise desigur dar asta era tot.

— Dar unde sunt ajutoarele doctorului Thassa? am întrebat eu.

— Nu ştiu, Robert. Poate vin în curând. Să mergem din nou îndărăt în laborator. Doctorul Thassa îşi va fi recăpătat între timp cunoştinţa.

Când am pătruns în încăperea prevăzută cu oberlicht, doctorul Thassa începu deja să se mişte. Câteva minute mai târziu, deschise ochii şi se uită uimit la noi. Păru să-i revină memoria pentru că în ciuda legăturilor se încordă din răsputeri, răstindu-se la noi.

Ce era de făcut cu omul ăsta? În Katmandu nu-l puteam transporta, aşadar unul dintre noi trebuia să rămână aici, iar celălalt să se

reîntoarcă în oraş pentru a înştiinţa poliţia.

Marian păru să-mi ghicească gândurile, când mă întrebă:

— Ai vrea să rămâi singur în casa asta misterioasă? Nu? Atunci du-te în oraş! Să sperăm că te vei întâlni cu Pongo!

Deodată doctorul Thassa, care păru să se liniştească, ne zise:

— Nu trebuie să vă fie frică domnilor, că ajutoarele mele vin azi aici. M-aţi întrecut în viclenie, astfel încât munca mea este distrusă. N-am nici un chef să mai trăiesc în continuare. Micul inel de la mâna mea conţine otravă, pe care tocmai am luat-o. În câteva minute totul se va fi terminat pentru mine. Am o dorinţă, pe care nu i-o puteţi refuza unui mort. Aşezaţi-mă, după ce voi muri în cea mai adâncă pivniţă a mea, a cărei trapă o veţi găsi în colţul din stânga a temniţei noastre de odinioară. Vreau să fiu înmormântat la locul meu de muncă, unde am dorit să dobândesc un renume nemuritor. Îmi promiteţi atâta lucru, domnilor?

Vorbea tot mai greu şi vorbele îi ieşeau numai cu greutate de pe buze. Deşi fusese un nebun periculos, nu doream să-i refuzăm ultima dorinţă. Doctorul închise ca izbăvit ochii, după ce-i promisesem cele cerute, mai zvâcni o dată şi recăzu înapoi. Doctorul Thassa era mort.

Ne-am uitat unul la altul. Cu-n incident de felul acesta, n-am contat. După ce ne-am convins că murise într-adevăr i-am luat legăturile şi l-am transportat în pivniţă, pe care am găsit-o uşor.

Acolo, l-am aşezat pe doctor la pământ, am tras trapa şi ne-am dus la tânărul indian, care între timp îşi recăpătase cunoştinţa. Încă nu putea să meargă, aşa că a trebuit să facem o targă, pentru a nu-l lăsa singur în această casă îngrozitoare. Armele noastre le-am găsit în sufrageria doctorului. Acum ne simţeam din nou siguri.

Pe drumul spre Katmandu ne-am schimbat de câteva ori în faţa şi-n spatele tărgii cu care-l transportam pe indian. Fără alte întreruperi am ajuns în Katmandu şi l-am predat pe indian încredinţându-l autorităţilor spitaliceşti englezeşti ale oraşului, care erau deja în alertă.

Pongo nu era în hotel, de asemenea nici Maha. Marian voia mai întâi să aştepte întoarcerea prietenului nostru negru, înainte de a anunţa poliţia. Dar veni noaptea şi Pongo nu se mai întoarse.

Să fi rămas în pădure?

Ne-am interesat la hotelier, dacă noaptea trecută Pongo rămăsese în hotel. El nu putu să ne dea nici un răspuns.

Asta nu spunea nimic, întrucât Pongo, dacă voia, rămânea mereu neobservat.

Pe la ora 21, ne-am întâlnit cu Mr. Watson, care ne-a întâmpinat cu un potop de reproşuri pentru că l-am făcut să aştepte zadarnic. Marian îl consolă şi reluă firul discuţiei noastre asupra dispariţiei fiicei emisarului englez.

— A fost găsită fata, Mt. Watson?

— Din păcate, nu încă, veni răspunsul. Cred, cu siguranţă, că doctorul Thassa se ascunde în spatele întregii afaceri, deşi nici un om nu i-ar putea-o dovedi. L-am întâlnit acum o oră pe doctorul Thassa pe şosea.

— Pe cine ai întâlnit? îl întrebă brutal Marian.

Asta nu se poate întâmpla!

— De ce nu, domnule Farrow? Crezi cumva că nu l-am recunoscut? Nu, chiar acum o oră a trecut pe şosea spre oraş. Permiteţi-mi domnilor! Pot să jur că l-am văzut pe doctorul Thassa acum o oră.

Marian scutură capul. Nici el nu-şi putea crede urechilor. Ne-am uitat înspăimântaţi unul la celălalt.

— Să ne fi înşelat, Robert? Să nu fi fost mort? Aşa părea atunci! Acum să mergem de îndată la poliţie, să relatăm totul sub protocol. Să sperăm că Mr. Watson s-a înşelat!

Reporterul ne auzi vorbele şoptite.

— O greşeală este absolut exclusă, domnule Farrow!

— Poate că doctorul Thassa are dublură? am spus eu, cuprins de presimţiri negre.

III
AVENTURA LUI PONGO

PE DRUMUL SPRE SEDIUL POLIŢIEI, m-am gândit dacă doctorul ne pregătise o altă comedie. Am vrut să mă adresez lui Marian, dar am lăsat-o baltă întrucât Mr. Watson ne însoţea şi Marian nu-i povestise încă nimic de sinuciderea doctorului.

Unde putea să se ascundă Pongo? Speram că-l vom găsi din nou în hotel, când ne vom întoarce de la poliţie.

În clădirea poliţiei am avut de aşteptat o jumătate de oră înainte de a ne putea adresa comisarului de serviciu.

Marian stătu mai încolo mormăind, în timp ce eu mă întreţineam, cu reporterul.

Comisarul Witho făcu ochii mari, în timp ce-i povesteam aventura noastră. Nu voia să creadă că Thassa era un răufăcător şi spunea că va face mai întâi cercetări înainte de a-l acuza de ceva.

Marian fu destul de precaut ca să descrie starea în care l-am lăsat pe doctor în casa din junglă, drept „probabil mort”.

Era posibil, spune el, ca doctorul să nu fi murit şi să se fi întors iarăşi în Katmandu.

— Scuzaţi-mă, domnilor, dacă vă mărturisesc deschis că ţin raportul dumneavoastră ca foarte improbabil. Va trebui mai întâi să mă conving sigur că aşa stau lucrurile. Veniţi mâine dimineaţă pe la ora nouă şi vom merge împreună în junglă. O să-mi arătaţi la faţa

locului ce s-a întâmplat. Tigrul va rămâne oricum acolo.

La tigru încă nu mă gândisem. Acum mi-am amintit că la reîntoarcere nu l-am mai văzut pe cărarea unde-l lăsasem. Marian nu zise nimic în plus, îşi luă numai un „bun-rămas” politicos de la comisar. De-abia ajunşi în camera noastră, l-am făcut atent asupra acestui lucru.

— L-ai mai văzut pe tigru în luminişul unde l-am răpus?

— Nu, Robert şi asta mi-a dat de gândit de-abia în clădirea poliţiei. Poate că doctorul Thassa l-a îndepărtat din drum.

— Atunci trebuie să-l găsim în casa acestuia.

Mr. Watson ne întrebă odată ajunşi la hotel unde ne însoţise, dacă nu intenţionăm înainte de sosirea poliţiei să mai facem o vizită nocturnă în casa doctorului din junglă. În acest caz din urmă ar fi fericit să ne însoţească.

— Întrucât suntem convocaţi de către comisar la ora nouă, n-am putea-o face decât noaptea, dar nu prea ar avea rost. Aş vrea mai degrabă s-aştept venirea lui Pongo, care ne poate aduce noutăţi, se pronunţă Marian.

— Bine, atunci ne vedem mâine dimineaţă devreme.

Cu aceste ultime cuvinte reporterul se-ndepărtă.

Oboseala pe care Marian o afişa în vorbe şi prin căscat în decursul discuţiei cu Mr. Watson dispăru acum, de-ndată ce reporterul îşi luase tălpăşiţa şi rămăseserăm singuri. Stinse lumina în camerele noastre şi deschise geamul. Cu destulă uşurinţă puteam ajunge de aici pe acoperişul unui şopron şi de acolo, în curte.

Odată ajunşi în curte, am aşteptat până ce reporterul a părăsit hotelul şi l-am urmărit de la o anumită distanţă.

Comportamentul lui Marian mi se păru inexplicabil. Îi dădea cumva de bănuit comportamentul reporterului?

Cu destulă greutate am putut să-l urmărim pe reporter, mai ales că acesta se întorcea des să privească în spate. Până la urmă nu ne-a observat însă.

Spre mirarea mea, acesta părăsi oraşul şi-o luă în direcţia junglei. Imediat ce se apropie de pădure, dispăru în ea. Marian îmi şopti:

— Mr. Watson mi se pare tot mai greu de înţeles.

Mai întâi face o bună impresie, când ne întreabă despre scopurile prezenţei noastre aici, iar acum merge singur la locuinţa doctorului Thassa. Cred că ne-a atras mai curând atenţia asupra acestuia, pentru a ne ocupa de dânsul mai întâi şi a-i cădea apoi mai repede şi mai uşor în cursă.

— Nu prea îmi vine să cred ce spui, Mariane. Doar s-a bucurat extraordinar când a auzit pomenindu-se numele noastre.

— Totul ţine de regie, Robert. Dar să facem un mic înconjur! Dacă ne grăbim, poate ajungem la casa doctorului Thassa încă înaintea

reporterului.

După un marş forţat am ajuns în faţa casei doctorului. Să mai fie încă doctorul în pivniţa unde l-am dus?

Să ne fi turnat gogoşi Mr. Watson sau doctorul „înviase” cu adevărat din morţi?

La lumina lămpilor de buzunar am cercetat totul, toate încăperile casei. În laborator nu-mi venea să cred ochilor, lipseau într-adevăr nişte aparate pe care le-am văzut acolo. Încăperea semăna cu un birou normal de lucru.

În pivniţă nu am găsit din nou nimic. Nici animalele de experienţă şi nici trupul doctorului Thassa. Ce să însemne asta? Dacă convocam aici poliţia, ne-ar fi râs în faţă şi ne-ar fi acuzat de febră sau delirium tropical. Deodată Marian îşi stinse lumina lămpii sale de buzunar şi-mi apucă braţul.

— Vine! îmi şopti el şi mă trase îndărătul unei ferestre masive, care ne putea acoperi.

La început n-am auzit nimic, apoi se auziră paşi uşori şi în cele din urmă uşa fu deschisă şi în lumina palidă a lunii apăru chipul lui Mr. Watson.

Fără să facă un zgomot, se-ndreptă spre un dulap din perete, îl deschise şi scoase ultimul perete al dulapului afară. Am auzit un clinchet metalic şi-apoi scăpără lampa unui aparat de radio în încăpere.

Foarte curând îmi fu clar că nu era vorba nu numai de un aparat de recepţie ci chiar şi de emisie, fiind un aparat combinat, recepţie-emisie. Reporterul pregăti aparatul şi dădu câteva semnal.

Nu dură mult până ce primi răspuns. În sfârşit, l-am auzit spunând:

— Domnii dorm în hotelul lor. Au înştiinţat poliţia şi vor fi mâine la nouă din nou acolo. Comisarul va studia dovezile împreună cu dânşii. Am mers din această cauză la casa din pădure pentru a distruge toate urmele dar am constat că totul este-n regulă.

Interlocutorul lui Mr. Watson îi răspunse ceva dar n-am înţeles ce, întrucât Mr. Watson îşi trase casca peste urechi. După o scurtă pauză continuă:

— Bineînţeles c-am spus domnilor că v-am văzut, dar n-au vrut să creadă. Ştiu deja că moartea dumneavoastră nu-i decât un şiretlic. Nu cred că vor avea succes mâine dimineaţă. Dacă comisarul va veni mâine la casa din pădure şi va găsi totul în ordine, va blestema c-a făcut drumul de pomană. Va trebui să susţineţi, domnule doctor, c-aţi construit casa din pădure ca şi o casă de odihnă şi recuperare. După orele de muncă şi practică chimică, unde puteţi îmbina plăcutul cu utilul, refăcându-vă şi studiind totodată. Hm, înţeleg. Negrul încă nu s-a întors. Nici domnii nu ştiu unde a rămas. Nu cred c-ar trebui să ne facem griji din cauza asta. Se ştie că negrii de-abia pot să gândească.

Bine, domnule doctor! Vă mai sun mâine dimineaţă la ora zece din nou. Încheiat!

Din păcate, n-am putut înţelege răspunsul doctorului dar şi fără asta aveam o reprezentare veridică a adevăratei stări de lucruri. Eram zguduit de jocul dublu făcut de acest reporter. Asupra motivaţiei n-aveam habar momentan.

Watson închise dulapul din colţul camerei de unde scosese aparatul şi dădu să părăsească casa. Când ajunse afară – şi asta am putut-o observa din colţul geamului nostru destul de bine – tresări speriat şi se dădu înapoi. În lumina razelor de lună o siluetă nemişcată apăru în faţa reporterului privindu-l cu atenţie. Mr. Watson se întoarse în goană în casă şi închise uşa. Silueta întunecată dispăru în secunda următoare.

Trecu un timp îndelungat fără ca să se petreacă nimic. Poate Watson putea să observe din colţul unde se refugiase unde sau măcar direcţia în care dispăruse silueta.

Reporterul prinse din nou curaj şi reieşi din casă, dispărând repede în tufişuri.

— A fost Pongo acela de adineauri, Robert, îmi şopti Marian.

Am aprobat în tăcere. Na trebuit să aşteptăm prea mult până ce apăru şi uriaşul negru, cu Maha lângă el.

— Pongo are multe de spus, bine că *Masser* aici!

— Unde ai stat ascuns atâta timp, Pongo? întrebă Marian.

— Să vorbim mai încet, l-am avertizat eu.

— *Masser* poate vorbi tare. În casă nu este om, Pongo căutat.

— De unde ai ştiut c-am rămas înăuntru, Pongo? îl întrebă mai departe Marian, înăuntru casei mă refer.

— Pongo văzut cum *Masser* vine, *masser* Winston nu om bun, Pongo bănuit la el.

— Te-am aşteptat mult Pongo, am crezut că vii ca să ne eliberezi.

— Când *Masser* împuşcat tigru, Pongo văzut om cum fuge. Pongo fugit după el, om fugit în peşteră, Pongo s-a dus după el. Omul ameninţat Pongo cu pistol apoi închis în peşteră. După ce Pongo rămas singur şi om plecat, în peşteră Pongo găsit alte încăperi unde este fata, fiică de la „trimis englez”.

— Ai găsit fata? exclamă Marian bucuros. Povesteşte mai departe, unde se află acum?

— Pongo vorbeşte cu fata, foarte speriată, apoi ascunde bine. Ca om răi să nu găsească. Pongo caută mai departe-n peşteră, găsit gang, care vine aici la casa din pădure. Pongo vede cum doctor Thassa duce în pivniţă dat trebuie să păzească om rău care se ascunde în casă. *Masser* părăseşte casa cu indian bolnav. Om rău coboară în pivniţă, scoate pe doctor afară. Doctorul face iarăşi bine, împreună cu om rău părăseşte casa din pădure, merge în oraş. Pongo urmăreşte. *Masser*

merge la spital. Pongo cu Maha merge să ia fata de la „trimis englez". Apoi vine *Masser* om rău, ascultă cu atenţie, apoi intră înăuntru. Pongo rămâne afară, bagă de seamă asupra om rău. Om rău scapă apoi.

Raportul lui Pongo a fost o performanţă şi aşa de mult nu l-am auzit vorbind aproape niciodată.

Acum sosise deci pentru a ne ajuta.

— Pongo a văzut mai multe, continuă deodată uriaşul. Când Pongo a ajuns aici, doctorul goleşte camera mare, Pongo vede uşa secretă, altfel *Masser* nu poate găsi.

— De asta trebuie să ne urmezi, Pongo! E bine să ştim unde au dispărut aparatele. Poliţia nu ne va crede pe cuvânt altfel.

Pongo o luă înainte. Nu ne-am aprins lanternele de buzunar imediat pentru că uriaşul părea să cunoască aici fiecare piatră în acre colţ se găseşte. În pivniţă Pongo ne arătă uşa secretă, după care ne-am aprins lămpile de buzunar. Am deschis numaidecât uşa şi ne-am pregătit să păşim înăuntru, când Pongo ne strigă:

— Pongo veghează sus!

— Bine, du-te sus, Pongo, poate că duşmanii se vor întoarce.

După ce Pongo dispăru, am început să căutăm camera cu toată atenţia. Era mare şi mobilată elegant. Toate aparatele, pe care le-am văzut sus, erau depozitate acum aici. Mă miram numai cum de-a reuşit doctorul să facă asta într-un timp atât de scurt. Văzusem de-acum destul, aşa c-am zăvorât din nou uşa secretă. L-am luat pe camaradul nostru negru şi-am ieşit să mergem la peştera unde era ascunsă fata emisarului englez. Aproape că ne-a căzut de gât când a aflat că ne numim Farrow şi Bertram. Ne-a povestit cum după ce a băut în după-amiaza aceea o cafea, a adormit şi s-a trezit în văgăuna aceea din peşteră. Doctorul Thassa o vizitase apoi şi-a ameninţat-o că va servi drept cobai, experienţelor sale dacă nu va consimţi să devină soţia lui. I-a promis că va fi de acord dar să-i dea timp de gândire câteva zile, pe care doctorul, mărinimos i le acordă.

Când l-a văzut pe Pongo în faţa ei a crezut la început că doctorul Thassa l-a trimis pe uriaşul negru ca să-i ia viaţa.

A fost, în final, extrem de bucuroasă să afle că acesta era mesagerul nostru şi că noi eram în apropiere şi intenţionam s-o eliberăm. Fără şovăire i se încredinţă lui Pongo şi-i îndeplini indicaţiile, deşi i-ar fi plăcut s-alerge mai degrabă acasă.

Am condus-o pe tânăra fată prin gangul de legătură în camera doctorului Thassa, unde ne-am instalat comod. Voiam să ne mai tragem sufletul înainte de-a porni din nou în marş spre Katmandu. N-am ţinut cont însă de uneltirile doctorului Thassa. Întrucât Pongo stătea de veghe afară, ne-am simţit atât de în siguranţă încât ne-am permis să ne-aprindem în întuneric câte o ţigară. Stăteam tăcuţi acolo,

în tăcerea care cuprinsese casa misterioasă a doctorului. Am reconstituit pe plan mintal întâmplările de pân acum cu doctorul Thassa.

Unde ar fi putut fi în clipa de faţă? Speram să-l putem repede dovedi şi preda în mâinile autorităţilor în drept.

La uşă mi se păru că aud un zgomot suspect, aşa încât am ridicat pânditor capul. Marian procedă la fel.

Să se fi întors doctorul Thassa? Nu părea probabil! Pongo l-ar fi văzut şi ne-am fi pus în gardă.

Trebuia să ne fi înşelat, întrucât mult timp, totul rămase liniştit. Poate trosnise vreun lemn, doar se ştie că şi după ani de zile lemnul de construcţie mai pârâie!

Ne-am cufundat din nou în jilţurile moi fără să bănuim că adversarul nostru nu era decât la câţiva paşi în spatele uşii, ascuns acolo.

Deodată mă cuprinse o oboseală ciudată, am vrut să deschid gura să-i dau de ştire lui Marian dar nici un sunet nu-mi ieşi de pe buze.

Ca prin ceaţă am văzut că şi Marian se cocârjase în jilţul său. Apoi mă cuprinse cel mai adânc întuneric.

IV
ÎN MÂINILE UNUI NEBUN

M-AM DEŞTEPTAT ÎN RÂSETELE UNUI ISTERIC. O lumină orbitoare domnea în încăpere iar în faţa mea stătea doctorul Thassa.

— Cred că nici n-aţi visat vreodată că voi reveni din nou la viaţă şi vă voi aduce din nou în puterea mea, domnilor. Mr. Watson este neîndemânatic, v-a pus pentru a doua oară pe urmele mele. Dacă n-aş fi prevăzut totul. Mi-ar fi mers destul de prost. Lui Watson nu i-a reuşit fără ajutorul meu să mânuiască aparatul de emisie-recepţie. A tot umblat la el până l-am auzit şi m-am grăbit încoace. Cât de repede am ajuns, vă puteţi imagina şi singuri. Pongo şi ghepardul au fost scoşi din luptă cu micile mele săgeţi otrăvite iar dumneavoastră înşivă, domnilor, aţi fost ameţiţi cu ajutorul unui praf, pe care l-am suflat pe gaura cheii. Îmi pare rău că a trebuit s-aplic acelaşi procedeu şi-n cazul tinerei doamne ce vă acompaniază. Mă consolez că ştiţi cât de valoroase sunt experimentele pe care le fac şi de aceea, veţi înţelege de ce nu vă pot reda libertatea.

— V-aţi gândit bine. Domnule doctor, că tânăra doamnă, de care aminteaţi aici, nu vă va deveni niciodată soţie, dacă vă veţi pune în aplicare planurile?

— Puteţi fi liniştiţi şi-n această privinţă, domnule Farrow. Mă voi căsători cu dânsa fără s-o întreb şi ea ştie, că vorbesc foarte serios.

Până acum fiica emisarului nu scoase nici o vorbă. Plină de groază

şi repulsie, se uită la doctorul Thassa, îl privi pe Marian şi spuse:

— N-o să fim multă vreme în puterea doctorului Thassa. Bine că complicele său a fost arestat.

Am rămas uimit de cele auzite. Tânăra intenţiona să-l sperie pe doctorul Thassa, ceea ce-i reuşi pe deplin.

Acesta păli şi întrebă în grabă:

— Cine a fost arestat? A comis domnul Watson vreo greşeală şi s-a trădat?

— Poliţia trebuie să descindă în curând aici, spuse acum Marian. Să sperăm că va fi destul de promptă pentru ca să vă aresteze.

Doctorul Thassa se grăbi să se ducă înspre geam, îl văzu pe Pongo întins în faţa casei sale şi se repezi deodată afară, pentru a-l căra undeva de acolo. Fiica emisarului englez începu să râdă încet.

— Acum i s-a făcut teamă, domnilor. Să sperăm că n-am spus ceva nepotrivit ce ne-ar putea înrăutăţi situaţia! Sigur că va întreprinde tot ce-i stă în puteri ca să facă să dispărem, astfel încât poliţia să nu-i pună întrebări şi să nu observe nimic.

— Atât de repede nu va putea ucide trei oameni sau chiar patru, fără să lase nici o urmă. Ne va închide undeva, sunt sigur. Poate vom reuşi să ne eliberăm. Să câştigăm timp rămâne obiectivul nostru principal, sublinie Marian.

Doctorul Thassa reveni în cameră, se repezi spre mine şi mă înşfăcă, fără ca să pot opune nici o rezistenţă, legat cum eram şi mă târî de acolo.

Dispunea de-o putere mare, întrucât fără să facă eforturi vizibile mă duse-n pivniţă pe sus şi mă aruncă printre aparatele şi ustensilele sale.

Maha şi Pongo aterizaseră înainte acolo şi-acum urmă Marian şi fata. Thassa părăsi încăperea fără să ne mai adreseze un singur cuvânt, părând să se grăbească foarte tare.

— Să-ncepem, Mariane, să ne slăbim unul altuia legăturile, am propus eu.

— Putem încerca, Robert, deşi nu cred că vom reuşi. Cunoşti doar arta doctorului de-a face legături. După ce se va trezi Pongo, vom avea mai mulţi sorţi de izbândă, dată fiind puterea acestuia. Dar să-ncercăm totuşi!

M-am rostogolit spre Marian şi-am încercat să-l slăbesc legăturile cu dinţii. După un sfert de oră de încercări neizbutite, am fost nevoit să mă dau bătut. Legăturile nici măcar nu ni se clintiseră.

— Mă miră numai de ce doctorul Thassa nu ne-a ameţit cu doctoriile sale. Poate presupune doar că poliţia poate descinde în orice clipă aici şi ne-am putea face auziţi prin strigătele şi ţipetele noastre.

— Poate că nu-i târziu s-o mai facă. A şi probat-o doar acum câteva minute.

Marian tăcu dar îl privi cu atenţie pe uriaşul negru, care mai zăcea pe jos fără să se mişte. Poate că a îngurgitat cam mult din otrava lui Thassa.

Deodată se deschise din nou uşa şi-n prag l-am văzut pe doctorul Thassa care se reîntorsese. Se uită batjocoritor la Marian şi spuse:

— Gluma dumitale cu poliţia şi arestarea colaboratorului meu apropiat a fost destul de reuşită. Ai uitat că am mijloacele de a verifica repede cum stau lucrurile în realitate. Watson se găseşte încă-n locuinţa lui iar poliţia aşteaptă de-abia la ora nouă să audă noutăţile din gura voastră, domnilor.

— Poate că n-ar strica să ne laşi să apărem în faţa poliţiei, să-i spunem câte ceva, altfel comisarul va crede că anume am trecut ceva cu vederea, veni răspunsul de pe buzele lui Marian.

Doctorul Thassa izbucni în râs.

— Dacă-mi veţi promite că vă întoarceţi pe urmă cuminţi aici, pentru ca să-mi permiteţi să vă omor, poate că voi face-o, domnilor.

— Aşadar ce ai de gând cu noi? Ne vei omorî chiar acum sau vei aşteptat un moment mai prielnic? vru să ştie Marian.

— Aveţi încă timp să vă pregătiţi. Nu trebuie uitat că mi-aţi îndeplinit la rându-vă ultima mea dorinţă. În revanşă, voi face-o şi eu. Care este aceea? ne chestionă doctorul amuzat.

— Nu vei fi în stare să ne-o îndeplineşti, domnule doctor. Pentru asta nu ai pur şi simplu puterea necesară.

— Depinde de dorinţă! Dacă nu mă va primejdui într-un fel sau altul, o să v-o îndeplinesc cu plăcere. Aşadar exprimaţi-o!

— Nu vrem altceva decât să mai vorbim o dată cu Mr. Watson. Vrem să-l avertizăm să nu mai dea pe viitor oameni pentru doctori care caută cobai întrucât este o crimă.

— O să vă dau satisfacţie, Mr. Watson o să vă ţină tovărăşie până vă daţi ultima suflare. Se va mira el însuşi cum îi vor fi plătite serviciile.

— Atunci grăbeşte-te, domnule doctor! Mr. Watson e un om deştept şi dacă nu iei de-ndată măsuri o să-ţi scape şi toată lumea va ştii ce fel de om eşti în realitate.

Doctorul Thassa părăsi încăperea. Marian îşi atinse ţelul.

— Sunt curios ce atitudine va adopta Watson faţă de noi, Robert. Ia, uită-te. Pongo respiră din nou cu regularitate. Paralizia acestuia nu va mai dura mult. Şi Maha se mişcă. Poate că ghepardul va constitui salvarea noastră.

Mai dură încă o secundă până ce Maha sări în picioare. Se apucă apoi să-l miroase pe Pongo şi-apoi veni spre noi, la chemarea lui Marian. Acesta îi întinse ghepardului mâinile legate şi nu dură mult până ce legăturile îi fuseră roase de dinţii ascuţiţi. De legăturile de la picioare se eliberă singur. Destul de repede şi eu şi fiica emisarului am

fost liberi.

Pongo continua însă să zacă inconştient. Am încercat de câteva ori să-l trezim. Apoi ne-am îndreptat atenţia spre uşă. N-aveam nimic folositor la noi dar ne gândeam să folosim câteva din instrumentele doctorului, care zăceau pe acolo.

Uşa, ferecată-n fier, avea un zăvor solid şi degeaba am încercat s-o deschidem.

— Nu merge, Robert. Trebuie să ne aşezăm ca şi cum am fi legaţi, înapoi la loc şi să aşteptăm cuminţi reîntoarcerea doctorului Thassa. Când apare, trebuie să-l luăm prin surprindere.

— Dacă-l aduce şi pe Watson sunt doi adversari şi noi suntem neînarmaţi.

În spatele nostru am auzit mormăieli şi gemete. Pongo se deşteptase şi-acum se ridicase în capul oaselor. Era încă destul de slab dar până ce va veni doctorul îi vor trece slăbiciunile. Ne-am aşezat exact în aceeaşi poziţie, în care ne-a lăsat doctorul când a părăsit încăperea. Legăturile le-am lăsat în aşa fel încât să pară că suntem legaţi.

Trecu oră după oră şi Thassa nu apăru. În cele din urmă am auzit un zgomot la uşă şi doctorul Thassa trecu pragul pivniţei. Trăgea după el un trup, în care l-am recunoscut de-ndată pe reporterul Watson.

În acelaşi moment se mişcă şi Maha. Doctorul Thassa observă totul la timp, se grăbi înspre uşă, ieşi afară şi-o zăvorî din nou.

Watson îşi reveni în fire şi acum ne privi mirat.

— Bună ziua, Mr. Watson! Ce faci dumneata aici? îl întrebă Marian din poziţia culcat în care stătea.

— Domnii Farrow şi Bertram împreună cu Pongo? Dar asta-i o surpriză! V-am căutat întrucât nu v-am putut da de urmă toată ziua. Comisarul a înjurat ca la uşa cortului că n-aţi apărut. Excrocherie curată, spunea el şi pe deasupra indivizii şi-au luat tălpăşiţa! Căutam aici prin apropiere de pădure când m-a văzut doctorul Thassa şi m-a întrebat ce caut aici. I-am dat un răspuns în doi peri dar apoi mi-a cerut să-l urmez în casa sa. Voia să mă trateze cu ceva răcoritor. Fără să bănuiesc ceva l-am urmat, gândindu-mă că poate dau de-o urmă de-a dumneavoastră. După ce m-am aşezat în fotoliu, am primit deodată o lovitură în moalele capului, care m-a făcut să-mi pierd cunoştinţa. După ce m-am trezit, eram deja legat, doctorul lămurindu-mă că nu eram decât un spion şi că trebuie să mor. Aşa că am ajuns, din cauza griji ce v-o purtam, într-o situaţie deznădăjduită. Sper că veţi găsi un mijloc să scăpăm de aici.

— Deocamdată nu văd nici o cale de scăpare, Mr. Watson şi doctorul nu va întârzia să apară pentru a ne omorî pe toţi. A observat că Maha s-a trezit de aceea a spălat putina. Să sperăm că nu va încerca printr-o spărtură a uşii să-l împuşte pe Maha.

De abia termină Marian ce avea de spus când într-adevăr uşa se deschise cât un lat de palmă şi ţeavă unei arme se ivi înăuntru, dar doctorul nu ţinuse cont de isteţimea ghepardului, care sărise dintr-odată, năpustindu-se spre uşă. Datorită acestei izbituri, uşa fu împinsă înapoi şi pe jumătate deschisă. Maha vru să iasă pe uşă afară dar înainte de a-i reuşi asta, doctorul ridică din nou arma. Dar între timp Pongo ajunse la uşă, o izbi cu toată puterea de-o scoase complet din balamale şi se porni după doctorul Thassa, care îşi căută scăparea în fugă.

Am sărit şi noi în picioare, grăbindu-ne să intrăm în pivniţa de alături dar deja era târziu, doctorul Thassa fugise dar din fericire carabina îi scăpase din mână, astfel încât acum aveam o armă la dispoziţie.

Din păcate, uşa de sus, la ieşirea din pivniţă, era închisă.

— Să deschidem uşa cu forţa sau crezi, Mariane, că doctorul Thassa ne aşteaptă afară să ne împuşte?

— Cred altceva, Robert! Nu-ţi miroase nimic? Cred că ne aflăm într-un pericol foarte mare.

Am simţit într-adevăr un miros de ars şi m-am uitat înspăimântat la Marian. Să fi încercat doctorul ăsta nebun să dea foc la casă numai pentru a ne omorî pe noi? Voia să şteargă astfel ultimele urme ale fărădelegilor sale!

— Mariane, am strigat eu, trebuie să încercăm să spargem uşa pivniţei, altfel ne vom sufoca aici jos.

— *Masser* fie liniştit. Pongo conduce *massers* prin gang afară. Doctorul nu gândi la asta!

Pongo avea dreptate. Nici măcar noi nu ne-am gândit la început la gangul de legătură cu peştera, prin care puteam scăpa.

Marian îl eliberase de legături şi pe Watson iar acesta nici nu ştia că noi îl bănuiam deja de a fi complicele doctorului.

Nici Thassa nu-i menţionase că noi ştim asta. Acum se comportă foarte curajos, de parcă ar fi vrut şi putut să se elibereze de unul singur. Am apucat-o prin gangul secret care ducea la peştera unde fusese ţinută prizonieră fiica emisarului. Din fericire aici nu mirosea a ars şi credeam că-n curând vom fi în afara oricărui pericol. Credeam! Deodată, în faţa noastră am auzit o detunătură puternică, după care au început să cadă pietre de sus. Cuprinşi de spaimă, am început să facem câţiva paşi înapoi.

— Şi calea asta ne e tăiată, Mariane, am spus eu. În spatele nostru e incendiul iar în faţă gangul prăbuşit! Şi aerul ăsta pe care de abia-l mai putem respira!

— Merg să cercetez gangul. Haide Pongo, tu cunoşti drumul mai bine decât mine, se adresă Marian uriaşului negru.

Într-un întuneric deplin, am început să mergem bâjbâind înainte,

eu alăturându-mă celor doi. Curând ne aflam în faţa unei grămezi de pietre, moloz şi nisip. Gangul părea să fie prăbuşit în toată lungimea lui.

— Înainte de-a îndepărta mizeria asta, ar putea trece ore, Mariane, am spus eu. Cât de lung crezi că e gangul, Pongo?

— Pongo crede 20 de metri. Pongo încercă să-şi facă drum.

Începu imediat să arunce pietrele mai mari spre noi. Noi, la rându-ne, le rostogoleam spre însoţitorii noştri din spate, cărora le-am strigat ce au de făcut. De n-o făceau se puteau accidenta. O oră întreagă am muncit aşa, până ce Pongo scoase un chiot de bucurie. La rându-mi şi eu am simţit un curent de aer proaspăt. Pongo îşi băgase mâna printre dărâmături şi nu mai dăduse de nici o rezistenţă, ceea ce însemna că găsisem drumul spre libertate. Am răsuflat uşuraţi. După câteva minute, am văzut la o scurtă depărtare lumina zilei.

— Să nu ieşim, Pongo. Reţine-l şi pe Maha, ca să nu ne trădeze. E posibil ca sus să vegheze doctorul Thassa.

Am găsit peştera mascată de tufişurile dese. Pongo îşi asumă sarcina să caute prin împrejurimi, în speranţa că-l va surprinde pe Thassa.

Ne încunoştinţă imediat că n-a dat de el, după care am făcut cu toţii o pauză de câteva minute ca să ne tragem sufletul.

Fiica emisarului se plânse de sete. Spre bucuria noastră Pongo ne mărturisi că undeva în apropiere se găseşte un izvor cu apă curată. Din păcate nu aveam nimic în care să aducem apa, aşa că a trebuit să mergem cu toţii acolo, pentru a ne astâmpăra setea. După ce-am găsit izvorul am băut pe săturate şi fata, cu puterile refăcute, se simţea în stare să ne-nsoţească la Katmandu.

După ce am ajuns în faţa casei doctorului Thassa n-a, mai văzut decât o grămadă de resturi fumegânde. Nimic n-a mai rămas decât scrum şi cenuşă. Cum o să-l putem dovedi pe doctor, întrucât comisarul de poliţie nu ne va crede pe cuvânt?

Voiam tocmai să-l avertizez pe Marian asupra acestor probleme când o trupă de poliţişti, conduşi de către comisarul Witho, apăru înaintea noastră. Fiica înaltului funcţionar englez scoase un ţipăt de bucurie şi merse de se aruncă în braţele unuia dintre domnii care însoţeau această trupă, care se dovedi a fi chiar tatăl fetei.

Comisarul ne privi cercetător şi ne întrebă:

— De ce n-aţi venit astăzi pe la mine, domnilor? V-am aşteptat zadarnic şi mi s-a părut destul de ciudat. Îmi puteţi oferi o explicaţie?

— Domnule comisar, dacă dumitale ţi se pare ciudată sau nu situaţia asta, mi-e indiferent! Am lăsat o plângere şi nu i-ai dat curs. Ba mai mult, ne bănuiai c-am răpit-o noi pe fiica emisarului englez. O să mă plâng de comportamentul dumitale.

— Domnule, cum îţi permiţi? se burzului comisarul. Înainte cu

două ore am primit înştiinţarea c-aţi răpit-o pe tânără şi că o vom găsi în casa asta. De aceea sunteţi arestaţi!

Marian şi cu mine am izbucnit în râs.

Poliţiştii ne şi înconjurară şi se pregătiră să ne aresteze.

Atunci păşi în faţă emisarul englez şi se adresă comisarului:

— Domnii aceştia, domnule comisar, mi-au salvat fiica. Te înşeli dacă afirmi contrariul. În afară de asta, uite alături tânărul indian, care a fost atacat de un tigru tocmai când era în căutarea fiicei mele. Şi el este martor, că domnii aceştia mi-au salvat fiica.

— Domnule, vă-nşelaţi! Omul meu de încredere din Katmandu, care ocupă o funcţie înaltă, mi-a spus cu totul altceva despre domnii aceştia. De aceea o să-i arestez!

— Domnii stau sub protecţia mea specială, dacă-i arestezi, vei răspunde în faţa guvernului meu şi nu glumesc deloc, s-o ştii!

Comisarul păru încurcat de întorsătura evenimentelor, spumega de furie, dar dându-şi seama că nu putea deocamdată întreprinde nimic, se mărgini să zică:

— Renunţ la arestarea imediată dar nu voi lăsa lucrurile aşa. Fiica dumneavoastră va trebui să depună mărturie, cine a răpit-o şi unde a dus-o.

— Aş fi făcut-o şi fără somaţia dumitale, domnule comisar! Dar nu-mi spui, rogu-te, cine-i persoana înaltă, care-i suspectează pe aceşti domni?

— Secret de serviciu! răspunse comisarul Witho scurt.

— E vorba de doctorul Thassa, îi oferi răspunsul Marian, care ascultase zâmbind tot schimbul de replici.

Privirea furioasă a comisarului adeveri că prietenul meu nimerise din plin.

— N-are importanţă cine mi-a spus. Sunt dator să cercetez.

— Mai bine dă ordin să se-ndepărteze dărâmăturile, domnule comisar! Poate vei găsi neatinsă pivniţa, unde se află toate dovezile.

— Nimic nu se mai poate salva de aici. Ar fi o muncă inutilă pe care le-aş da-o oamenilor mei.

— Atunci să ne întoarcem repede la Katmandu, spuse emisarul. Mai trebuie să rezolv ceva acolo.

Pe drum, Marian îi povesti funcţionarului englez cum am reuşit de i-am salvat fiica şi nu uită să-i zugrăvească şi experienţele doctorului Thassa.

Englezul promise să intervină energic pentru a stopa fărădelegile doctorului. El se miră însă, cum de mai putea omul ăsta să umble liber prin Katmandu şi nimeni să nu poată face nimic.

— Are un protector pe care se poate baza în orice privinţă. Am trăit-o doar pe propria experienţă că i se dă mai multă crezare acestuia decât nouă, mai adăugă Marian.

— O să intervin pentru lămurirea tuturor lucrurilor, domnilor, spuse înaltul funcţionar. Dacă facem plângere, şeful poliţiei din Katmandu o să fie obligat să facă lumină în afacerea asta, domnilor. Comisarul pare să fi rămas în continuare un înflăcărat admirator al doctorului Thassa.

Marian dădu numai din cap îngândurat.

V
DEMASCAREA DOCTORULUI THASSA

AM PORNIT-O VOINICEŞTE LA DRUM, întrucât şi emisarul voia să ajungă cât mai repede acasă. Am stabilit, la sugestia tatălui fetei, să stăm deocamdată la locuinţa sa din oraş ca musafiri, pentru a ne bucura în continuare de protecţia guvernului englez. Deşi emisarul vorbi personal cu şeful poliţiei, acesta nu vru să întreprindă nimic împotriva doctorului.

Ne chemă doar la o confruntare cu doctorul, la şeful poliţiei.

Doctorul Thassa apăru punctual şi ne privi dispreţuitor. Negă cu înverşunare că poseda o casă în pădure unde făcea experienţe. Pe reporter nu-l puteam folosi ca martor, întrucât s-ar fi întors repede împotriva noastră.

Fiica emisarului dădu depoziţia sub jurământ şi semnă protocolul, cum că a fost răpită de către doctor şi noi am eliberat-o.

— Pot dovedi că-n noaptea cu pricina n-am fost în casa aceea din pădure, care mi se atribuie, întrucât am stat până spre dimineaţă la comisarul Witho. Acesta poate adeveri că n-am părăsit sediul nici un minut. Pe de altă parte, prestigiul de care mă bucur în oraş mă plasează deasupra oricăror bănuieli sau afirmaţii calomnioase.

Ce putea face şeful poliţiei? Trebuia s-aducem dovezile împotriva doctorului şi n-o puteam face iar afirmaţiile fetei erau considerate isterice şi deplasate din cauza detenţiei şi furiei îndurate în captivitate. În cele din urmă, Marian spuse:

— Domnule preşedinte, îmi asum răspunderea de a vă livra în două zile dovezile care să ateste c-am avut dreptate.

Emisarul era furios pe slăbiciunea poliţiei din Katmandu. Am discutat mai mult timp în biroul său împreună. Am ajuns la concluzia că lordul va trebui să angajeze nişte oameni, care să dea la o parte dărâmăturile, pentru a ajunge la pivniţa unde puteam găsi dovezile necesare.

Mr. Watson era în libertate şi ne vizita fără să intre la nici o bănuială. Împotriva lui voiam să întreprindem ceva numai după ce l-am fi demascat pe doctorul Thassa.

În ziua următoare, Pongo merse, însoţit de 20 de oameni pentru a căuta printre dărâmături. Marian procedă ceva mai misterios.

El scrise două scrisori şi expedie o telegramă.

În seara zilei următoare, Mr. Watson veni foarte agitat la noi. El ne mărturisi c-a descoperit un tigru uriaş în partea de nord a pădurii. Întrucât ne ştia de pasionaţi vânători de animale mari, voia să ne ofere ocazia de a-l vâna. Mie mi se păru cam ciudată toată povestea asta dar Marian păru că se bucure şi-i spuse lui Watson că la lăsarea întunericului e gata să pornească la vânătoare.

Ne-am înţeles cu el să vină să ne ia peste două ore. Între timp am avut o convorbire cu lordul emisar, care ne avertiză să nu cădem în cursa cu vânătoarea. Marian nu se lăsă înduplecat. Întrucât ne lipseai pistoalele, englezul ne dădu altele şi în afară de asta mai aveam celelalte arme care n-au căzut în mâna doctorului Thassa.

— Crezi cu adevărat că s-ar ascunde un tigru în pădure, Mariane? l-am întrebat eu destul de sceptic.

— Bineînţeles, Robert, chiar doi, numai că nu patrupezi, ci….

— Aşadar, crezi că Thassa ne va întinde din nou o cursă, de data asta cu ajutorul reporterului Watson?

— Chiar aşa! Watson are un secret care-l ţine legat de doctor, deşi acesta din urmă a încercat să-l omoare. Acum, amândoi trebuie să colaboreze, prăbuşirea unuia însemnând şi căderea celuilalt.

— Şi crezi că emisarul englez va interveni destul de prompt în caz că ni se va întinde o cursă?

— Înainte de toate, îl va înştiinţa pe Pongo, care e în stare să ne ofere el singur, suficientă protecţie.

La ceasul fixat, apăru şi reporterul, care ne conduse în partea de nord a junglei, unde, după opinia lui, bântuia tigrul.

Când am dat de primii copaci, Marian i se adresă lui Watson:

— Ce ai căpătat până acum de la doctorul Thassa de-i împlineşti atât de prompt toate doleanţele?

Watson se opri înspăimântat. Nu observase încă că am trecut în spatele lui şi acum îi supravegheam fiecare mişcare.

— Ce vrei să spui cu asta, domnule Farrow? Eu îndeplinesc ordinele doctorului Thassa? De unde şi până unde ideea asta?

— Nu te mai preface, Mr. Watson! Te-am surprins când ai vorbit prin intermediul aparatului de emisie-recepţie cu doctorul Thassa. Deja ştiam înainte de asta că ne duceai cu preşul. Vânătoarea de azi nu-i decât o cursă.

— Cum de mă învinovăţiţi astfel? Nu eu v-am făcut atenţi asupra isprăvilor doctorului Thassa?

— E adevărat dar cu gânduri ascunse! Dă-mi te rog, arma, Mr. Watson! Eşti prizonierul nostru din acest moment! Watson vru să facă un pas înapoi şi să-şi tragă pistoalele dar am intervenit eu. Înainte de a-şi da seama ce s-a întâmplat, era dezarmat şi legat. El continua să protesteze dar nu am mai acordat atenţie la ce spunea. L-am legat cum am putut mai bine de un copac, astfel încât să nu se poată elibera singur.

— Aşa deci, Mr. Watson, trebuie să aştepţi aici întoarcerea noastră. Sau poate ne spui mai înainte în ce constă cursa pe care ne-a pregătit-o doctorul Thassa?

— Nu te-nţeleg, domnule Farrow. Ştii doar prea bine că v-am ţinut întotdeauna partea. De ce nu ai încredere acum în mine?

— Îţi voi spune, Mr. Watson! N-ai intrat ieri în casa doctorului Thassa şi te-ai folosit de aparatul de emisie-recepţie? Eram la câţiva paşi de dumneata şi am putut auzi totul.

Watson tăcu, îşi dădu seama că pentru el partida se terminase. Deodată îi veni o idee.

— Aveţi dreptate, domnilor, m-am lăsat convins de către doctorul Thassa să-l ajut în anumite privinţe. Se temea c-aţi venit pentru a vă vârî nasul în treburile sale. De asta mi-a cerut să vă atrag atenţia asupra lui, pentru a vă putea întinde o cursă. M-am înţeles cu el să nu vă omoare, ci să vă ţină doar atâta timp prizonieri până îşi va fi terminat experienţele. Nu ştiam în ce constau aceste experienţe.

— De aceea ai complotat împotriva noastră? Nu pare să fie ăsta unicul motiv.

— N-aveam atunci nici o sursă de existenţă şi a trebuit să-i fiu recunoscător doctorului Thassa, care mi-a plătit un salariu bun. Pe de altă parte, speram să public o nouă aventură a dumneavoastră în ziarul meu.

— Şi acum ce ne aşteaptă, domnule Watson, dacă o luăm spre partea de nord a junglei? îl întrebă mai departe Marian.

— Nu ştiu domnilor. Am îndeplinit pur şi simplu ce mi-a cerut doctorul Thassa, adică să vă aduc într-acolo.

— Nu ştiu dacă-şi dai seama, Mr. Watson că urma să fi ucis împreună cu noi. Doctorul ne-a vorbit de intenţiile lui înainte de a te aduce în pivniţă. Te consideră un trădător al cauzei sale.

Watson se uită înfuriate la Marian şi apoi strigă:

— Eliberează-mă, domnule Farrow şi-o să mă socotesc eu cu doctorul Thassa. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Mie îmi spunea numai că vrea să vă joace un renghi. Văd, din păcate, prea târziu că ma-nşelat. Acum ştiu ce-i de făcut, dă-mi drumul!

— Dacă vei depune mai târziu şi vei face mărturisiri complete, atunci poţi să te aştepţi la circumstanţe atenuante. Momentan, nu pot să-ţi dau drumul întrucât nu ştiu cât mă pot încrede în dumneata.

— O să-mi dai drumul dacă voi spune mai mult, domnule Farrow? întrebă temător Watson.

— Depinde de ce o să ne spui, deşi cred că ştim de-acum totul!

— Doctorul Thassa are un colaborator, din păcate, nu ştiu cum îl cheamă. M-am luat de câteva ori după el dar a ştiut să mă evite. Trebuie să fie un om din serviciul public, întrucât întotdeauna era salvat de poliţie.

— Şi nu i-ai întrebat niciodată, Mr. Watson, pe oamenii care-l salutau atât de politicos, cine era acest om?

— În locul dumitale, eu aş fi făcut-o, am remarcat eu.

— N-am făcut-o, temându-mă de răzbunarea doctorului. Am vrut numai să vă avertizez, domnilor.

— O să mă mai gândesc dacă să te eliberez, Mr. Watson. Deocamdată nu pot s-o fac, nu înainte de-a fi făcut nevătămător pe doctorul Thassa. Atunci voi cunoaşte mai bine rolul jucat de dumneata. Deocamdată, rămâi, rogu-te legat de copacul ăsta şi pentru ca să nu mai fi ispitit să strigi după noi, ia, rogu-te, un căluş în gură! Nu te opune întrucât voi trage concluzia că nu mi-a spus tot adevărul.

Watson nu se opuse la introducerea căluşului în gură şi după aceea ne-am continuat drumul spre partea nordică a pădurii.

Nu cunoşteam ce fel de capcană ne pregătea Thassa şi de aceea trebuia să fim deosebiţi de prevăzători. Deşi eram numai ochi şi urechi, tot n-am putut sesiza că cineva era pe urmele noastre. Din fericire, acel cineva nu era decât Pongo.

— Aici nu e bine, *masser*. Doctor umblă cu puşcă lungă, târât mai încolo.

Aşadar, nebunul de doctor voia să ne împuşte. Bine c-am fost avertizaţi la timp de uriaşul nostru. Voia probabil s-o facă de undeva din spate şi să aranjeze totul, ca şi cum ar fi fost un accident.

Pongo dispăru din raza privirilor noastre, în timp ce noi ne-am continuat drumul. Stăteam tocmai în luminiş, inundat de razele lunii, dar după estimările tovarăşului nostru, doctorul se aţinea undeva, mai în adâncul pădurii, unde tufişurile sunt dese şi îngreunau înaintarea. Eram chiar în mijlocul luminişului când două împuşcături veniră, una după alta, trecând la un fir de păr de capetele noastre.

Ne-am aruncat imediat la pământ. În acelaşi moment răsună dincolo de luminiş un strigăt de spaimă. Am sărit în picioare şi-am alergat într-acolo dar n-am văzut pe nimeni.

Pongo veni şi ne spuse că de-ndată ce doctorul a tras a reuşit să-l prindă. Din păcate acesta s-a smucit deodată şi-a reuşit să fugă. Pongo a fugit după el dar nu l-a mai putut prinde din cauza întunericului. Am vrut să mergem mai departe dar dintr-odată luminişul se animă, ca prin minune. Emisarul englez, şeful poliţiei şi zece poliţişti au apărut lângă noi, întrebându-ne ce s-a întâmplat.

Marian povesti totul în câteva cuvinte ce s-a întâmplat. Şefului poliţiei nu-i venea să creadă că doctorul Thassa a fost aici. Ne-a urmat la casa din pădure, încă acum incendiată, unde lui Pongo şi muncitorilor le reuşiseră să elibereze pivniţa. Pongo rămase de pază la peştera unde bănuiam că se va refugia. Îl însoţeau doi poliţişti. Am coborât în pivniţă de unde răzbăteau voci, din încăperea unde fusesem noi ţinuţi prizonieri. Acolo erau şi aparatele. Am ascultat cu toţii vorbele care se rosteau.

— Răufăcători sunt toţi care vor să-mi fure cuceririle mele. Eu sunt cel mai renumit doctor de pe pământ întrucât pot învia morţii. Vedeţi, domnilor, acest mic ceas e inima unui om, care mai lucrează azi iar dincolo este un indian mort de săptămâni şi azi poate vorbi.

Îngenunchiaţi în faţa mea, oamenilor şi rugaţi-vă!

— Este nebun, şopti şeful poliţiei. De-abia terminase de vorbit şi uşa fu dată de lături, doctorul Thassa făcându-şi apariţia. Părea să nu ne mai recunoască.

— Intraţi înăuntru, domnilor. O să vă arăt experienţele mele. Pot să înviì morţii, iar oamenii ar trebui să mă venereze ca un zeu.

Doctorul privea distant undeva înaintea lui, scosesem pistoalele dar era inutil. Era transportat în altă lume, a fanteziilor sale, voind acum să pună-n funcţiune aparatele pe care le cunoşteam.

Şeful poliţiei îşi dădu seama c-am spus adevărul şi-un fior de groază-l străbătea acum.

Doctorul Thassa păru obosit, se prăbuşi pe-un scaun şi-şi duse mâna la cap.

— Cum îmi arde capul, gemu el, nu pot gândi clar. Ce vor oamenii ăştia de la mine? Vreau doar să lucrez dar mai înainte aş vrea să dorm, numai să dorm!

Capul îi căzu pe masă, în timp ce şeful poliţiei se uită întrebător la Marian.

Nu ştia cum să procedeze, întrucât bănuia că dacă-l vom atinge, nebunul va sări în picioare şi se va năpusti spre noi. Marian păşi în faţă şi-şi puse mâna pe umărul doctorului. Acesta nu se mişcă. Îi luă capul şi-l examină cu atenţie.

— S-a sfârşit, domnilor! Comoţie cerebrală! Poate e mai bine aşa.

Am răsuflat uşuraţi. Thassa era mort cu adevărat. Şeful poliţiei dispuse mai târziu transportarea cadavrului la Katmandu. Pivniţa închisă, pentru ca nimeni să nu poată distruge aparatele. Spre dimineaţă ne-am reîntors dar Watson scăpase. La început nu ne-am dat seama cum a reuşit dar mai apoi Marian lămuri lucrurile. Se primise răspuns scrisorilor şi telegramei prietenului meu şi când începu să le citească, zâmbi pe ascuns:

— Bănuielile mele s-au adeverit. Pot acum să înmânez dovezile şefului poliţiei din Katmandu.

Nu vru să se pronunţe încă despre ce era vorba dar ne promise că vom afla curând totul, cu prilejul vizitei la şeful poliţiei.

Când am sosit la acesta, ne fură mai întâi arătate patru pistoale, ca şi alte lucruri, pe care le-am recunoscut de îndată ca fiind proprietatea noastră. Au fost toate găsite la sanatoriul doctorului Thassa.

Marian îl rugă pe şeful de poliţie să trimită după comisarul Witho. Acesta împietri când ne văzu în faţa superiorului său.

— Sunteţi înrudit cu doctorul Thassa? îl întrebă imediat Marian.

— Eu? Cu doctorul Thassa? Dar nicidecum!

— Aşa? Atunci poate că m-am înşelat. Ce spuneţi despre informaţiile pe care le am?

Spunând asta Marian îi înmână comisarului trei scrisori,

răspunsurile pe care le primise de curând.

Avu însă de grijă să i le ia repede înapoi.

Comisarul se grăbi să le reapuce pentru a reintra în posesia lor, dar Marian era pregătit şi lucrul ăsta nu-i mai reuşi.

Deodată comisarul se-ntoarse pe călcâie şi voi să-şi caute scăparea în fugă. În pragul uşii se ciocni de Pongo, care-l apucă şi-l readuse îndărăt.

Între timp, şeful poliţiei citise şi el scrisorile şi-acum, furios, îl somă pe comisar să mărturisească totul.

Comisarul era în realitate vărul doctorului Thassa şi lucraseră mână în mână. Tigrul, pe care-l numiseră „spiritul junglei" fusese îmblânzit şi crescut de către acesta. El îi aducea doctorului cobaii umani.

La cererea doctorului, comisar trebuia să-ntoarcă reclamaţiile făcute de Marian, împotriva noastră şi în cele din urmă să ne aresteze.

În sfârşit, ultima ispravă, eliberarea lui Watson, care părăsise oraşului şi ţara a fost trecută tot în contul lui.

Şeful poliţiei dispuse arestarea comisarului său şi-i mulţumi lui Marian pentru ajutorul dat poliţiei.

*

*   *

Am rămas câteva zile musafirii emisarului englez în Katmandu. Şi acesta ne mulţumi călduros la despărţire pentru eliberarea fiicei sale.

Despre reporterul mr. Watson n-am mai auzit mult timp nimic. Şi totuşi l-am mai întâlnit odată. Atunci şi-a primit şi răsplata cuvenită...

În româneşte de: Lia Hârşu.